Giới thiệu

Giữa cơn mê man, Sở Dương tỉnh dậy và nhận ra mình đã bị ném vào một thế giới xa lạ, một vùng sơn mạch nguyên sinh hoang dã đến vô tận.

Nơi đây, những cây đại thụ cao chọc trời đan rễ vào nhau như mãng xà trăm trượng, những ngọn núi hùng vĩ sừng sững phân chia trời đất, và tiếng gầm của dã thú có thể làm rung chuyển cửu thiên.

Ban đầu còn hoang mang, nhưng khi một con quái điểu khổng lồ, toàn thân rực lửa, sải cánh che lấp cả bầu trời bay qua, Sở Dương biết chắc chắn rằng mình đã xuyên không đến một thế giới hoàn toàn khác – một thế giới nguy hiểm và đầy rẫy những sinh vật không tưởng.

Đối mặt với khởi đầu địa ngục, khi bản thân chỉ là một phàm nhân yếu đuối, Sở Dương rơi vào tuyệt vọng.

Nhưng đúng lúc này, "bàn tay vàng" của mọi kẻ xuyên không đã xuất hiện.

Một hệ thống bí ẩn mang tên "Não Động Hệ Thống" đã khóa chặt lấy linh hồn anh, mang đến một con đường tu luyện độc nhất vô nhị.

Năng lực cốt lõi của hệ thống này vô cùng bá đạo: nó có thể biến dị bất kỳ công pháp võ hiệp nào trong trí tưởng tượng của Sở Dương.

Não động của anh càng lớn, sức mạnh của công pháp sau khi biến dị sẽ càng kinh thiên động địa.

Nếu anh tưởng tượng Hàng Long Thập Bát Chưởng có thể đồ long, nó sẽ thật sự có sức mạnh đồ long!

Nhận được gói quà tân thủ với một cơ hội biến dị và 50 tỷ điểm năng lượng, Sở Dương không ngần ngại chọn "Cửu Dương Thần

Công" – một môn võ học đỉnh cấp trong thế giới kiếm hiệp – để tiến hành biến dị.

Với trí tưởng tượng bay cao bay xa, anh hình dung ra một công pháp tối thượng có thể tu luyện ra chín mặt trời chân chính trong cơ thể, mỗi một tia thái dương chân hỏa đều đủ sức hủy diệt tinh thần, phần sơn chử hải.

Kết quả, "Cửu Dương Thần Công" đã lột xác thành "Cửu Dương Đạo Kinh", một công pháp cấp "Chứng Đạo" kinh khủng, khi tu luyện tới đại thành có thể trấn áp Chuẩn Thánh, nghiền nát cả Thánh Nhân!

Sở hữu công pháp nghịch thiên và nguồn năng lượng khổng lồ, Sở Dương bắt đầu con đường tu luyện như vũ bão.

Chỉ trong vài ngày ngắn ngủi, anh từ một phàm nhân đã đột phá một mạch lên cảnh giới Đại La Kim Tiên, chính thức bước vào hàng ngũ cường giả đỉnh cao của thế giới Hồng Hoang.

Chính trong quá trình độ kiếp đột phá, khí tức kinh người của anh đã kinh động đến Tây Vương Mẫu, chủ nhân của Tây Côn Luân.

Vốn định đến xem kẻ nào to gan dám gây rối trên đạo trường của mình, nhưng Tây Vương Mẫu lại bị tài năng, khí chất và sức mạnh kinh người của Sở Dương thu hút.

Hơn thế nữa, "Cửu Dương Đạo Kinh" đã ban cho Sở Dương thể chất Chí Dương thuần túy, tình cờ lại là cơ duyên mà Tây Vương Mẫu đang tìm kiếm để đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh.

Hai người nhanh chóng kết thành đạo lữ, cùng nhau song tu, luận đạo.

Mối quan hệ này không chỉ giúp tu vi của Sở Dương càng thêm tinh tiến mà còn giúp Tây Vương Mẫu thành công chém ra thiện thi, bước vào cảnh giới Chuẩn Thánh.

Con đường của Sở Dương không chỉ dừng lại ở đó.

Anh cùng Tây Vương Mẫu đến Tử Tiêu Cung nghe Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba.

Tại đây, anh đã gặp gỡ những nhân vật huyền thoại của Hồng Hoang như Tam Thanh, Nữ Oa, và cũng chính tại nơi này, một mối huyết thù đã được định sẵn.

Do cùng sở hữu Thái Dương Chân Hỏa, Sở Dương đã trở thành cái gai trong mắt hai vị yêu hoàng của Yêu tộc – Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Hai con quạ vàng này xem Thái Dương Chân Hỏa là độc quyền của mình và quyết tâm phải tiêu diệt Sở Dương để trừ hậu họa.

Sau buổi giảng đạo, trong sự kiện Phân Bảo Nhai, với sự nhanh trí hơn người, Sở Dương không chỉ đoạt được nhiều linh bảo mà còn cuỗm đi cả tòa Phân Bảo Nhai.

Nào ngờ, bản thân vách đá ấy lại chính là phong ấn của một món chí bảo vô thượng – Càn Khôn Đỉnh, có khả năng nghịch thiên "hậu thiên phản tiên thiên".

Vận may tiếp tục mỉm cười khi hệ thống trao thưởng cho anh một lần biến dị nữa.

Sở Dương biến dị "Cửu Âm Chân Kinh", và một sự kiện chấn động đã xảy ra: hệ thống đã dung hợp hai công pháp Chí Âm và Chí Dương, tạo ra một tuyệt thế thần công cấp "Thiên Đạo" – Hỗn Độn Âm Dương Quyết!

Sức mạnh tăng vọt, lại có trong tay những chí bảo như Càn Khôn Đỉnh và Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Sở Dương quyết định không ẩn mình nữa.

Anh lập ra thế lực của riêng mình mang tên "Tiên Đình", chiêu

binh mãi mã, thu phục Tứ Hải Long Tộc, đánh bại Yêu Sư Côn Bằng, từng bước xây dựng một đế chế hùng mạnh.

Sự trỗi dậy mạnh mẽ của Tiên Đình cuối cùng đã dẫn đến cuộc đối đầu không thể tránh khỏi với Yêu tộc.

Trong trận đại chiến kinh thiên động địa, Sở Dương đã một mình đối đầu với Đông Hoàng Thái Nhất, bằng vào thực lực kinh người và thần thông vô hạn, anh đã đánh bại vị Yêu hoàng này và đoạt đi Tiên thiên chí bảo Hỗn Độn Chung.

Chiến thắng huy hoàng trước Yêu tộc đã khiến danh tiếng của Tiên Đình và Hỗn Độn Thiên Tôn Sở Dương vang dội khắp Hồng Hoang.

Nhưng con đường của anh chỉ mới bắt đầu.

Với lần biến dị mới nhất, anh tạo ra "Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp" – một công pháp cấp Thiên Đạo khác, cho phép anh hấp thu tu vi của những sinh linh đã chết có tu luyện ma chủng.

Một kế hoạch vĩ đại và đáng sợ hơn đang dần được hình thành trong tâm trí Sở Dương, một kế hoạch có thể thay đổi toàn bộ cục diện của Hồng Hoang, đưa anh lên ngôi vị bá chủ tuyệt đối.

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 1

Sở Dương vừa tỉnh giấc, phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ.

Nơi đây là một dãy núi bao la vô tận, khắp nơi đều là những cây đại thụ cao chọc trời, rễ cây như những con mãng xà trăm trượng vươn dài ngang dọc.

Từng ngọn núi sừng sững giữa đất trời, cao vút hiểm trở, thế núi hùng vĩ.

Thỉnh thoảng lại có tiếng dã thú gầm thét, âm thanh chấn động cửu thiên, chim chóc bay lượn trên không trung, che kín cả bầu trời.

"Đây là đâu?

Tại sao ta lại ở đây?" Sở Dương nhìn quanh bốn phía, đầu óc hỗn loạn, ánh mắt tràn đầy vẻ hoang mang, nhưng nhanh chóng ý thức được, có lẽ mình đã xuyên việt.

Hắn nhớ rằng trước đó mình đang ngủ trong ký túc xá, bây giờ lại đột nhiên xuất hiện trong một khu rừng nguyên sinh, trông rất giống xuyên việt.

Đương nhiên, Sở Dương không thể chắc chắn trăm phần trăm, bởi vì trên Trái Đất cũng có những khu rừng nguyên sinh như vậy, ví dụ như Amazon, Tây Song Bản Nạp…, có khả năng ai đó đã đánh ngất hắn rồi ném vào đây.

Nhưng khả năng này chỉ là một phần vạn.

Bởi vì Sở Dương chỉ là một người Trái Đất bình thường, điểm đặc biệt duy nhất là hắn mê mẩn tiểu thuyết võ hiệp.

Hắn thường ảo tưởng mình học được các công pháp thần thông võ hiệp, có thể một chưởng đánh nát tảng đá vạn cân, bay trên mái hiên đi

trên tường vách, dùng nội lực đánh gãy cây đại thụ.

Một Sở Dương như vậy không có giá trị gì, hoàn toàn không đáng để thế lực lớn mạnh nào ra tay với hắn.

Cho nên, khả năng lớn nhất để Sở Dương xuất hiện trong khu rừng nguyên sinh này là xuyên việt.

"Két!" Ngay lúc Sở Dương đang mờ mịt, suy nghĩ vấn đề thì trên trời đột nhiên vang lên một tiếng chim kêu, sau đó cả bầu trời đều tối sầm lại.

Sở Dương bất giác ngẩng đầu, khi nhìn rõ thứ trên đỉnh đầu, hắn không khỏi hít một hơi khí lạnh, hai chân mềm nhũn, trên mặt lộ vẻ kinh hãi và sợ hãi.

Đó là một con quái điểu khổng lồ nghìn trượng, toàn thân đỏ rực, bề mặt đôi cánh rực lửa, toát ra khí tức hung lệ và hoang cổ.

Khi nó bay qua, cả bầu trời đều bị bao phủ, che kín cả mặt trời.

Bầu trời cũng trở nên đỏ rực, tựa như một khối sắt bị ngọn lửa nóng rực thiêu đốt.

"Quái vật?" Sở Dương trong lòng sợ hãi, trên đời sao lại có loài chim bay khổng lồ, toàn thân bốc lửa như vậy?

Sở Dương trong lòng hoàn toàn xác định, tuyệt đối là xuyên việt, đây không phải Trái Đất.

Nếu Trái Đất có loại quái điểu này, e rằng các quốc gia đã sớm đưa tin rồi.

"Ta phải làm sao bây giờ?

Sau này làm sao để sống sót trong thế giới mới này?" Sở Dương nghĩ đến việc sau này phải sinh tồn ở nơi nguy hiểm như vậy, cảm thấy tuyệt vọng sâu sắc.

Đây quả thực là khởi đầu cấp địa ngục, với con quái điểu nghìn trượng kia, một trăm người như hắn cũng không đủ cho nó nuốt một miếng.

May mà con quái điểu vừa rồi không phát hiện ra Sở Dương, nếu không hắn có thể đã chết rồi.

"Đinh, Hệ thống Não Động phát hiện ký chủ, bắt đầu trói buộc, trói buộc thành công, xin hỏi ký chủ có kích hoạt không?" Đột nhiên, một giọng nói lạnh lùng vang lên trong đầu Sở Dương.

"Hệ thống Não Động?

Bàn tay vàng của ta đã tới rồi sao?

Kích hoạt!" Sở Dương nghe vậy, đầu tiên là sững sờ, ngay sau đó trở nên vui mừng khôn xiết, không chút do dự nói.

Tuy cái tên Hệ thống Não Động có chút kỳ lạ, nhưng trong một thế giới xa lạ đầy rẫy nguy hiểm, con quái điểu nghìn trượng vừa rồi chính là một ví dụ sống động.

Nội tâm Sở Dương không có chút cảm giác an toàn nào, bây giờ hệ thống xuất hiện, dù là gì cũng phải nhận.

"Đinh, hệ thống kích hoạt thành công, bắt đầu vận hành." Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Hệ thống, ngươi có chức năng gì?" Sở Dương nghe vậy, không thể chờ đợi được nữa mà hỏi.

Năng lực của hệ thống liên quan đến việc Sở Dương có thể sống sót trong thế giới này hay không, không thể không để tâm.

"Đinh, bẩm ký chủ, chức năng chính của hệ thống này là có thể làm cho các công pháp thần thông võ hiệp trong đầu ngài biến dị, não động của ký chủ lớn bao nhiêu thì uy năng của công pháp thần thông

võ hiệp sau khi biến dị sẽ lớn bấy nhiêu!" Hệ thống nhanh chóng trả lời.

"Nếu ta ảo tưởng Hàng Long Thập Bát Chưởng có thể đồ long, chẳng lẽ nó thật sự có thể đồ long?" Sở Dương hỏi.

"Đúng vậy ký chủ, công pháp thần thông võ hiệp lợi hại đến đâu đều phụ thuộc vào não động của ngài." Hệ thống trả lời.

Sở Dương nghe đến đây, hai mắt lập tức sáng rực.

Vạn lần không ngờ, sau khi xuyên việt, hắn lại có cơ hội tu luyện võ công, mà còn là võ hiệp biến dị.

Uy lực mạnh yếu dựa vào trí tưởng tượng của bản thân, não động càng lớn thì công pháp thần thông võ hiệp biến dị càng mạnh.

"Đinh, hệ thống này ngoài chức năng chính ra, còn có hai chức năng phụ, một là điểm năng lượng, một là bảng nhiệm vụ." Hệ thống lại tiếp tục nói.

Chương 2

"Ồ, còn có hai chức năng nữa sao?

Nói chi tiết cho ta nghe." Sở Dương vừa nghe, lập tức càng thêm vui mừng, vội vàng nói với hệ thống.

"Đinh, điểm năng lượng có thể giúp ký chủ nâng cao tu vi, muốn nhận được điểm năng lượng, có thể thôn phệ tất cả vật chất và năng lượng." "Dưới là thiên địa linh khí, trên là Tiên Thiên Linh Bảo, bất cứ thứ gì cũng có thể thôn phệ biến thành điểm năng lượng, vật phẩm càng cao cấp thì thôn phệ sẽ nhận được càng nhiều điểm năng lượng." "Về phần bảng nhiệm vụ, hệ thống này sẽ không định kỳ phát hành nhiệm vụ, chỉ cần hoàn thành là có thể nhận được phần thưởng." "Nhắc nhở ấm áp: Phần thưởng của hệ thống đều rất hậu hĩnh, xin ký chủ hãy nghiêm túc đối đãi với mỗi nhiệm vụ." "Tốt, chức năng của hệ thống cái nào cũng tốt!" Sở Dương nghe xong giới thiệu của hệ thống, khóe miệng nhếch lên vui vẻ.

Nhưng hắn nhanh chóng không vui nổi nữa, vì phát hiện ra chức năng có tốt đến đâu, hắn cũng không dùng được.

Ví dụ: chức năng chính là làm biến dị công pháp võ hiệp, mỗi lần biến dị một bản võ công đều cần một cơ hội biến dị, nhưng hiện tại số cơ hội biến dị của Sở Dương là không.

Lại ví dụ như nâng cấp bằng điểm năng lượng, số điểm năng lượng hiện tại của Sở Dương cũng là không.

Về phần nhiệm vụ thì càng xa vời, quỷ mới biết khi nào hệ thống sẽ phát hành?

"Đinh, ký chủ không cần lo lắng, để ký chủ có thể sống sót trong thế giới Hồng Hoang, ngài sẽ nhận được một gói quà lớn tân thủ." Hệ

thống dường như biết Sở Dương đang nghĩ gì, lập tức lên tiếng nói.

"Hệ thống thật quá tuyệt vời." Sở Dương nghe vậy, lập tức cảm động không thôi, những tiền bối xuyên việt giả kia không nói sai, ở nhà dựa vào cha mẹ, ở dị giới dựa vào hệ thống.

"Đợi đã, thế giới Hồng Hoang?" Sở Dương cảm động một hồi, đột nhiên phản ứng lại, dường như đã bỏ lỡ một tin tức quan trọng.

"Đinh, đúng vậy.

Thế giới hiện tại của ký chủ là Hồng Hoang, Hồng Quân lần thứ hai giảng đạo kết thúc không lâu." Giọng nói của hệ thống lại vang lên lần nữa.

"Hít!

Không ngờ ta lại xuyên việt đến thế giới Hồng Hoang, thời đại thượng cổ Hồng Hoang, khi các Thánh Nhân chưa xuất hiện." Sở Dương lộ vẻ kinh hãi.

Là một người đến từ Trái Đất hậu thế, Sở Dương sao có thể không hiểu Hồng Hoang rốt cuộc là một thế giới như thế nào?

Nơi đây có đủ loại cơ duyên, một cọng cỏ dại cũng là tiên thảo thần dược quý giá vô cùng ở hậu thế, tiên thiên linh khí nồng đậm, bất kỳ nơi nào cũng là thánh địa tu luyện, ở hậu thế một con lợn đến đây cũng có thể thành tiên.

Nhưng có cơ duyên thì cũng có nguy hiểm, hai thứ này như âm dương không thể tách rời, mức độ nguy hiểm của Hồng Hoang cũng khó mà tưởng tượng được.

Long tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân trong truyền thuyết, vô số đại năng giả, Vu Yêu lưỡng tộc, các loại dị thú tiên thần, những tồn tại này đều mạnh mẽ và nguy hiểm, nếu không có đủ thực lực, rất dễ dàng bỏ mạng.

“Ta có hệ thống bên mình, chỉ cần cẩn thận, nỗ lực tu hành, chưa chắc không thể trở thành một phương đại năng, thậm chí là chứng đạo.” Một lúc lâu sau, Sở Dương hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên kiên định.

Đã đến thì cứ yên ổn ở lại!

Sở Dương đã đến thế giới Hồng Hoang, vậy thì nhất định phải tạo dựng nên một sự nghiệp.

“Hệ thống, mở gói quà lớn tân thủ cho ta.” Sở Dương phân phó.

“Đinh, gói quà lớn tân thủ đã mở, chúc mừng ký chủ nhận được một cơ hội biến dị, và nhận được 5 tỷ điểm năng lượng!” Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Sở Dương.

“Hít, gói quà lớn tân thủ hậu hĩnh như vậy.” Sở Dương tâm thần chấn động.

Một cơ hội biến dị, có thể làm biến dị bất kỳ công pháp võ hiệp hay thần thông nào.

Có công pháp, Sở Dương có thể bắt đầu tu luyện, đây là thứ hắn cần nhất hiện tại.

Về phần 5 tỷ điểm năng lượng, đó quả thực là một bất ngờ lớn.

Theo giải thích của hệ thống, cảnh giới tu luyện ở Hồng Hoang từ thấp đến cao được chia thành: Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh, Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Cao hơn nữa là Hợp Đạo Thánh Nhân khó lường, và cảnh giới Ma Thần trong Hỗn Độn.

Thực ra dưới Nhân Tiên còn có Phàm Đạo Tứ Cảnh, lần lượt là Luyện Tinh Hóa Khí, Luyện Khí Hóa Thần, Luyện Thần Phản Hư và

Luyện Hư Hợp Đạo, tu xong bốn cảnh giới này mới thành Nhân Tiên, mới thực sự bước vào tiên đạo.

Từ đó về sau, nhật nguyệt đồng huy, dữ thiên đồng thọ.

Nhưng đừng quên đây là thượng cổ Hồng Hoang, bất kỳ sinh linh nào cũng có tu vi Nhân Tiên, các cảnh giới như Luyện Tinh Hóa Khí còn không bằng một con kiến, cho nên Phàm Đạo Tứ Cảnh bị người ta bỏ qua, gần như không tồn tại.

Đến thời đại mạt pháp ở hậu thế, các vị tiên ẩn lui, Phàm Đạo Tứ Cảnh mới được người ta coi trọng.

Nói chính sự, quay lại điểm năng lượng.

Điểm năng lượng có thể giúp Sở Dương nhanh chóng đột phá tu vi, mỗi cảnh giới cần số điểm năng lượng khác nhau, tu vi càng cao cần càng nhiều điểm năng lượng.

Sở Dương muốn tu luyện công pháp biến dị, cảnh giới Nhân Tiên cần 1 nghìn điểm năng lượng, Địa Tiên cần 1 vạn điểm, Thiên Tiên cần 10 vạn điểm, cứ thế mà suy ra, sau này mỗi đại cảnh giới đều tăng gấp mười lần.

Gói quà lớn tân thủ thưởng 5 tỷ điểm năng lượng, có thể giúp Sở Dương trở thành Đại La Kim Tiên, và còn dư hơn 5 trăm triệu điểm.

Tuy rằng ở thượng cổ Hồng Hoang bây giờ, Kim Tiên nhiều như chó, Đại La đi đầy đất, nhưng hiện tại Hồng Quân Đạo Tổ mới giảng đạo xong, số người đạt đến tầng thứ này cũng không nhiều.

Ba ngàn vị khách trong Tử Tiêu Cung, gần như quy tụ tất cả cường giả của Hồng Hoang, cơ bản đều là Đại La Kim Tiên, Chuẩn Thánh chỉ lác đác vài người.

Từ đó có thể thấy Đại La Kim Tiên hiếm thấy và mạnh mẽ đến mức nào.

Chương 3

Nếu Sở Dương hấp thu 5 tỷ điểm năng lượng, hắn có thể trong thời gian ngắn nhất trở thành Đại La Kim Tiên, gia nhập hàng ngũ cường giả đỉnh cao của Hồng Hoang.

Quả thực là khởi đầu thần tiên!

Sở Dương vốn có chút lo lắng, sợ rằng sẽ gặp bất trắc khi chưa trưởng thành, bây giờ đã hoàn toàn yên tâm.

"Ừm, trước tiên chọn một bản công pháp võ hiệp để biến dị đã." Trong mắt Sở Dương ánh lên tinh quang. 5 tỷ điểm năng lượng tuy tốt, nhưng tiền đề là Sở Dương phải có thể tu luyện, nếu không không thể hấp thu, chẳng khác nào giấy lộn, cho nên hiện tại hắn cấp bách cần một bản công pháp.

Nhưng hắn không vội vàng sử dụng cơ hội biến dị duy nhất, mà cẩn thận hồi tưởng lại những công pháp võ hiệp trong đầu.

Công pháp, liên quan đến cả đời của người tu luyện, thực lực của người tu luyện mạnh hay yếu, phần lớn là do công pháp quyết định, tự nhiên phải lựa chọn kỹ lưỡng, nếu không sẽ hối hận cả đời.

Đặc biệt là hiện tại Sở Dương chỉ có một cơ hội biến dị, càng cần phải cẩn thận, nếu biến dị một môn võ công rác rưởi, thì không có chỗ mà khóc.

"Cửu Dương Thần Công, Cửu Âm Thần Công, Long Tượng Bàn Nhược Công, Viêm Dương Tâm Kinh, Thần Chiếu Kinh, Bắc Minh Thần Công, Vô Tướng Thần Công..." Từng trang công pháp võ hiệp lướt qua tâm trí Sở Dương, hắn so sánh ưu điểm và khuyết điểm của chúng.

Một lúc lâu sau, trong mắt Sở Dương ánh lên tinh quang, trong lòng đã quyết định: "Là ngươi, Cửu Dương Thần Công." Cửu Dương Thần Công, là công pháp đỉnh cấp trong tiểu thuyết võ hiệp, nội ngoại kiêm tu, không chỉ có thể sở hữu nội lực chí cường, mà sau khi đại thành còn có thể sở hữu thân thể bách độc bất xâm, có thể nói là huyền diệu dị thường.

Trong Ỷ Thiên Đồ Long Truyện, Trương Vô Kỵ đã quét ngang các đại địch thủ trên giang hồ, cuối cùng trở thành một đại võ đạo tông sư, một nửa công lao đều là nhờ Cửu Dương Thần Công.

Công pháp biến dị từ Cửu Dương Thần Công, tuyệt đối mạnh mẽ vô cùng.

Nghĩ đến đây, Sở Dương trầm giọng phân phó với hệ thống: "Hệ thống, ta muốn biến dị Cửu Dương Thần Công." "Đinh, ký chủ sử dụng một cơ hội biến dị, ký chủ chỉ cần ảo tưởng trong đầu Cửu Dương Thần Công sau khi biến dị lợi hại đến mức nào là được." "Nhắc nhở ấm áp: Não động càng lớn, Cửu Dương Thần Công sau khi biến dị càng lợi hại, hy vọng ký chủ nắm bắt cơ hội!" Hệ thống nói.

"Não động càng lớn, uy lực càng lớn sao?

Nếu đã như vậy, thì cứ thế đi." Sắc mặt Sở Dương biến đổi, cuối cùng nhắm mắt lại, não động toàn khai, tiến hành ảo tưởng.

Ầm!

Trong đầu Sở Dương, xuất hiện một thế giới rộng lớn, có hư không và tinh cầu vô tận, cũng có sông núi đại địa, có chân long chân phượng các loại sinh vật chí cường.

Điều đáng chú ý nhất là trên trời cao treo chín mặt trời.

Sở Dương đang ảo tưởng sau khi tu luyện Cửu Dương Thần Công

đến cuối cùng, có thể tu ra chín mặt trời chân chính trong cơ thể.

Sở Dương não động đại khai, tưởng tượng uy năng của mặt trời đến cực hạn.

Một tia thái dương chân hỏa có thể hủy diệt tinh thần, kết quả một trong chín mặt trời phóng ra một tia thái dương chân hỏa, trực tiếp phá hủy hàng trăm tinh cầu xung quanh.

"Bùm!" Những tinh cầu đó dưới uy năng của thái dương chân hỏa, giống như bong bóng vỡ tung, hóa thành vô số vẫn thạch rơi xuống khắp nơi trong hư không.

Sở Dương lại ảo tưởng một tia thái dương chân hỏa của mặt trời có thể đốt núi nấu biển.

Kết quả một tia thái dương chân hỏa hạ xuống, một vùng núi non ức vạn trượng nổ tung, vô số sông lớn sông dài trong khoảnh khắc bị bốc hơi khô cạn.

Sở Dương lại ảo tưởng mặt trời có thể diệt thế, kết quả một vùng ánh lửa lóe lên, thật sự có vô tận sinh linh chết đi, ức vạn công lý núi sông biến thành phế tích.

Mặt trời được Sở Dương phú cho đủ loại uy năng, lợi hại vô cùng.

Một lúc lâu sau, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đúng hẹn vang lên: "Đinh, Cửu Dương Thần Công biến dị hoàn thành, phẩm giai là công pháp cấp Chứng Đạo, Cửu Dương cùng xuất, có thể trấn sát Chuẩn Thánh, nghiền ép Thánh Nhân!" "Xin ký chủ đặt tên!" "Công pháp cấp Chứng Đạo." Sở Dương mở mắt ra, trên mặt lộ vẻ vui mừng và kinh ngạc, loại công pháp này tuyệt đối là đỉnh cấp nhất Hồng Hoang, Thánh Nhân tu luyện cũng không bằng, thậm chí còn không bằng.

Bởi vì theo giải thích của hệ thống, Cửu Dương Thần Công sau khi biến dị tu luyện viên mãn, có thể nghiền ép Thánh Nhân!

"Hệ thống lợi hại." Giờ khắc này, Sở Dương chỉ có thể cảm thán, đối với tương lai càng thêm có lòng tin.

Sở Dương trầm ngâm một lát, mở miệng nói: "Gọi là Cửu Dương Đạo Kinh đi." Đạo kinh, là kinh thư do Đại Đạo viết ra, là tầng thứ cao nhất của một bản công pháp, dùng đạo kinh để đặt tên, phù hợp với thân phận công pháp cấp Chứng Đạo của Cửu Dương Đạo Kinh.

"Đinh, đặt tên thành công, xin ký chủ tiếp nhận Cửu Dương Đạo Kinh, bóp nát là được." Hệ thống lên tiếng nói.

Tiếng nói vừa dứt, một viên ngọc thạch trong suốt lấp lánh từ hư không xuất hiện, rơi vào tay Sở Dương.

Sở Dương không chút do dự, lập tức theo nhắc nhở của hệ thống bóp nát viên ngọc thạch trong tay.

"Ông!" Sau khi ngọc thạch vỡ nát, vô số phù văn màu vàng cổ xưa thần bí bay ra, tỏa ra ánh sáng thần thánh màu vàng.

Những phù văn màu vàng này xoay một vòng trên không trung, sau đó hóa thành một luồng hồng lưu chui vào đầu Sở Dương, phát ra đạo âm huyền diệu, khiến tâm thần người ta chấn động.

"Ầm!" Những phù văn màu vàng kia tiến vào đầu Sở Dương, giống như hồ điệp bay lượn, lại tựa như từng trận mưa ánh sáng lấp lánh.

Mấy hơi thở sau, tất cả phù văn màu vàng bắt đầu sắp xếp, cuối cùng trong đầu Sở Dương ngưng tụ thành chín mặt trời hư ảo màu đỏ rực, chiếu rọi hư không, chói mắt vô cùng.

Đồng thời tỏa ra một loại khí tức huyền diệu khó lường, cao thâm ảo diệu, thần bí khó dò.

Cùng lúc đó, Sở Dương phúc chí tâm linh, nhanh chóng nắm giữ Cửu Dương Đạo Kinh, mỗi một bước tu luyện đều rõ ràng rành mạch.

Tự nhiên đây cũng là thủ đoạn của hệ thống, phàm là công pháp võ hiệp đã biến dị, Sở Dương đều có thể nhanh chóng lý giải.

Chương 4

Phương pháp tu luyện của Cửu Dương Đạo Kinh là quán tưởng chín mặt trời hư ảo trong não, có thể mượn chúng để tăng tốc độ tu luyện và hấp thu thiên địa linh khí bên ngoài, cũng có thể từ đó cảm ngộ hỏa chi pháp tắc, lĩnh ngộ ra thái dương chân hỏa.

"Nên tìm một nơi để bế quan tu luyện rồi." Trong mắt Sở Dương lóe lên một tia tinh quang, công pháp có, điểm năng lượng có, tự nhiên phải tu luyện, dùng tốc độ nhanh nhất để sở hữu năng lực hành tẩu Hồng Hoang.

Nửa ngày sau, Sở Dương tìm được một sơn động, nơi này thắng ở chỗ ẩn mật, cửa động có dây leo to lớn che khuất, không nhìn kỹ hoàn toàn không phát hiện được, có thể tối đa tránh được sự quấy nhiễu từ bên ngoài.

Bên trong sơn động sạch sẽ thoải mái, thích hợp để bế quan.

Sở Dương ngồi vào tư thế tu luyện xong, liền phân phó với hệ thống: "Hệ thống, sử dụng điểm năng lượng." "Đinh, điểm năng lượng bắt đầu sử dụng, xin ký chủ hấp thu tu luyện." Hệ thống đáp lại.

"Ầm!" Lời vừa dứt, từng luồng sức mạnh thần bí ùa vào trong cơ thể Sở Dương, ấm áp, vô cùng thoải mái, giống như đang ngâm mình trong suối nước nóng.

"Cửu Dương Đạo Kinh." Sở Dương ngưng tâm tụ thần, vận chuyển thần công quán tưởng chín mặt trời hư ảo trong đầu.

"Ầm!" Điểm năng lượng trong cơ thể Sở Dương bị dẫn dắt, thuận theo lộ tuyến kinh mạch đại chu thiên lưu chuyển, cuối cùng hoàn toàn dung nhập vào cơ thể hắn, hình thành từng tia pháp lực.

Nhục thân của Sở Dương bắt đầu lột xác.

Ngày đầu tiên, Sở Dương đột phá Luyện Tinh Hóa Khí, ngày thứ hai đột phá Luyện Khí Hóa Thần, ngày thứ ba đột phá Luyện Thần Phản Hư, ngày thứ tư đột phá Luyện Hư Hợp Đạo...

Ngày thứ năm, Sở Dương đột nhiên tiến vào cảnh giới Nhân Tiên!

Năm ngày vượt qua vô số cảnh giới, từ phàm nhân thành tiên nhân.

Nếu sinh linh Hồng Hoang biết được tình huống của Sở Dương, e rằng sẽ bị dọa chết, vì chưa từng có ai có được tốc độ như vậy.

Tuy rằng ở Hồng Hoang, Nhân Tiên chỉ là con kiến thuần túy, nhưng dù sao cũng đã bước vào tiên đạo, dữ thiên đồng thọ, nhật nguyệt đồng huy, sinh linh bình thường nào mà không cần hàng trăm hàng ngàn năm mới có thể tấn thăng thành Nhân Tiên?

Ngay cả tiên thiên ma thần đỉnh cấp cũng phải mất hơn mười năm mới được.

Nhưng Sở Dương chỉ mất năm ngày đã thành Nhân Tiên, bỏ xa những tiên thiên ma thần đỉnh cấp kia mấy chục con phố.

Sự mạnh mẽ của điểm năng lượng nằm ở chỗ, không cần hấp thu thiên địa linh khí bên ngoài, cũng không cần chậm rãi cảm ngộ thiên địa đại đạo, vũ trụ pháp tắc, chỉ cần có đủ điểm năng lượng, tu vi đột phá nhanh như tên lửa, cực kỳ thần tốc.

Quan trọng nhất là, không để lại bất kỳ di chứng nào, không khác gì khổ cực tu luyện.

Sau khi Sở Dương đột phá Nhân Tiên, thân thể lột xác thành tiên thể, linh hồn lột xác thành nguyên thần, nguyên thần khai mở thức hải, pháp lực tàng ở tử phủ.

Từ đó về sau, Sở Dương đã bước vào tiên đạo, dữ thiên đồng thọ,

nhật nguyệt đồng huy, không cần ăn uống bài tiết, chỉ cần thôn thổ thiên địa linh khí là có thể duy trì sinh cơ.

Có thể nói đã hoàn toàn cáo biệt cảnh giới phàm nhân, so với lúc vừa xuyên việt Hồng Hoang, đã mạnh hơn gấp ngàn vạn lần.

Nhưng ở Hồng Hoang, Nhân Tiên là con kiến, dư chấn chiến đấu của cường giả có thể dễ dàng tiêu diệt cả một vùng.

Cho nên Sở Dương không tự đắc, mà trầm tâm tiếp tục bế quan tu luyện.

Dưới tác dụng kép của điểm năng lượng và Cửu Dương Đạo Kinh, tu vi của Sở Dương tiến triển vô cùng nhanh chóng, tăng vùn vụt.

Ngày thứ sáu đột phá Địa Tiên, ngày thứ bảy đột phá Thiên Tiên, ngày thứ tám đột phá Chân Tiên.

Đáng nói là, tuy rằng theo tu vi tăng lên, điểm năng lượng cần thiết cũng tăng mạnh, nhưng tu vi cao hơn thì tốc độ hấp thu điểm năng lượng cũng nhanh hơn.

Cho nên tu vi của Sở Dương đột phá vẫn như chẻ tre, gần như một ngày đột phá một đại cảnh giới.

Ngày thứ chín, Sở Dương tu luyện đến Chân Tiên viên mãn.

Đến cảnh giới này, nếu tiến thêm một bước nữa chính là Kim Tiên.

Kim Tiên là một cột mốc, dưới Kim Tiên ở Hồng Hoang chỉ là con kiến, cường giả có thể tùy tay diệt.

Kim Tiên thì là sức mạnh tầng trung ở Hồng Hoang, tuy không thể đảm bảo an toàn tuyệt đối, nhưng ít nhất cũng có một chút tự vệ.

Hành tẩu ở Hồng Hoang, chỉ cần không tìm chết, cộng thêm một

chút may mắn, nơi nào cũng có thể đến.

Nếu đột phá Thái Ất Kim Tiên, thì chỉ đứng sau Đại La Kim Tiên, số lượng Đại La Kim Tiên không nhiều, cho nên Thái Ất Kim Tiên là sức mạnh tầng trên của Hồng Hoang.

Kim Tiên là cột mốc của người tu luyện ở Hồng Hoang, tự nhiên có nhiều huyền diệu, cần phải Tam Hoa Tụ Đỉnh mới được.

Đây là một cửa ải khó khăn đối với vạn linh Hồng Hoang, vô số người bị kẹt ở cửa ải này, ức vạn người có lẽ chỉ có hai ba người có thể Tam Hoa Tụ Đỉnh, thành Kim Tiên.

Nhưng đối với Sở Dương mà nói, Tam Hoa Tụ Đỉnh hoàn toàn là chuyện nhỏ.

Hắn có điểm năng lượng, điểm năng lượng là một loại sức mạnh thần bí, không có giới hạn đối với việc thăng cấp.

Nếu có đủ điểm năng lượng, thậm chí có thể giúp hắn một đường không trở ngại mà chứng đạo!

Điểm năng lượng, chính là bá đạo, chính là lợi hại như vậy.

Cho nên đối với việc đột phá Kim Tiên, Sở Dương chỉ cần tuần tự vận chuyển Cửu Dương Đạo Kinh, hấp thu điểm năng lượng là được.

Chương 5

Cứ như vậy một ngày trôi qua.

"Ông!" Sơn động đang ngồi đột nhiên chấn động, không khí ong ong, vô số điểm sáng từ trong động tỏa ra, rực rỡ khắp trời.

Giữa thiên địa, tiên vụ cuộn trào, càng có vô số cánh hoa do tiên khí ngưng tụ rơi xuống, bay múa bên cạnh Sở Dương.

"Tam Hoa Tụ Đỉnh, ngưng cho ta!" Sở Dương đột nhiên mở hai mắt, bắn ra hai đạo thần quang màu vàng, ngẩng đầu hét dài.

"Ầm!" Ba đóa linh hoa màu vàng, bạc, đen xuất hiện trên đỉnh đầu Sở Dương, tỏa ra ánh tiên mờ ảo, ẩn chứa sức mạnh thần bí khó lường.

Tam hoa xoay tròn, hấp thu thiên địa linh khí nhanh chóng lớn lên, trong nháy mắt đã lớn bằng trượng.

Sương khói bốc lên, ráng màu lưu chuyển.

Phóng ra ánh sáng thần thánh rực rỡ, chiếu sáng sơn động có phần u tối, càng có từng mảng ánh tiên thánh khiết rơi xuống, vừa nhìn đã biết cực kỳ bất phàm.

Sau khi tam hoa lớn bằng trượng, liền không tăng trưởng nữa, nhưng Tam Hoa Tụ Đỉnh vẫn chưa hoàn thành, tiếp theo là tam hoa nở rộ.

Sở Dương trong lòng trở nên có chút căng thẳng, tam hoa nở rộ mới có thể biết được phẩm chất, phẩm chất của tam hoa đại biểu cho tư chất, cũng ở một mức độ nhất định có thể nhìn ra thành tựu tương lai của một người.

Từ nhất phẩm đến cửu phẩm, tư chất càng cao phẩm chất tam hoa

cũng càng cao, phẩm chất tam hoa càng cao, chứng tỏ tiềm lực trên con đường tu luyện càng lớn.

"Ông!" Sau khi ấp ủ một lát, tam hoa trên đỉnh đầu Sở Dương cuối cùng cũng nở rộ.

Ánh tiên tứ tán, trở nên càng thêm lộng lẫy và xinh đẹp, tỏa ra một mùi hương thanh khiết thấm vào lòng người, hít một hơi chỉ cảm thấy nguyên thần sảng khoái, lỗ chân lông giãn ra, thoải mái như sắp vũ hóa phi thăng.

"Hoa khai cửu phẩm, ha ha!" Sở Dương không bị mùi hương mê hoặc, nguyên thần thanh minh, ngay lập tức nhìn vào bên trong tam hoa.

Khi nhìn thấy chín cánh hoa, Sở Dương không nhịn được cười lớn, đó đại biểu cho hoa khai cửu phẩm.

Phải biết, người thường chỉ hoa khai tam phẩm, hoa khai lục phẩm là thiên kiêu, hoa khai cửu phẩm chỉ có thượng phẩm hoặc đỉnh cấp tiên thiên ma thần mới có thể sở hữu.

Sở Dương hoa khai cửu phẩm, sao có thể không vui?

Thực ra cũng bình thường, tuy rằng Sở Dương chỉ là một người bình thường, tư chất cực kém, nhưng hắn tu luyện Cửu Dương Đạo Kinh quá mạnh, là công pháp cấp Chứng Đạo.

Khi Sở Dương tu luyện Cửu Dương Đạo Kinh, không chỉ tu vi được nâng cao, mà tư chất của hắn cũng không ngừng được cải thiện, đuổi kịp tầng thứ của tiên thiên thần thai ma.

Sở Dương tu luyện mấy trăm năm thời gian, bản thân căn nguyên đã đạt đến thượng phẩm, thậm chí tiếp cận đỉnh cấp tiên thiên ma thần.

Hoa khai cửu phẩm, không có gì đáng ngạc nhiên.

Nếu thành Đại La Kim Tiên, sẽ ngưng tụ Cửu Dương Đạo Thể, lúc đó tư chất của hắn mới có thể thực sự sánh ngang với đỉnh cấp tiên thiên ma thần, đó mới gọi là mạnh!

Sau khi Tam Hoa Tụ Đỉnh, Sở Dương chính thức bước vào cảnh giới Kim Tiên, khí tức toàn thân tăng vọt mấy chục lần.

Hiện tại hắn đã có chút tự vệ để hành tẩu Hồng Hoang, nhưng hắn không xuất quan, mà tiếp tục tu luyện.

Ngày thứ mười hai, Sở Dương tu luyện đến Kim Tiên viên mãn, tiếp theo lại là một cửa ải nữa, tên là Ngũ Khí Triều Nguyên.

Ngũ khí là năm loại bản nguyên chi khí kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, gọi tắt là ngũ khí.

Trong cơ thể tiên nhân đều có ngũ khí, chỉ có ngưng tụ toàn thân ngũ khí làm một thể hội tụ ở trong ngực, mới có thể tấn thăng thành Thái Ất Kim Tiên.

Ngũ Khí Triều Nguyên tuy không giống Tam Hoa Tụ Đỉnh, có thể nhìn ra giới hạn tu luyện tương lai của một người ở mức độ lớn.

Nhưng mà, độ khó của Ngũ Khí Triều Nguyên so với Tam Hoa Tụ Đỉnh lại tăng lên rất nhiều.

Khó đến mức nào?

Đơn giản đối với bạn biết.

Trong trăm Kim Tiên có một người đột phá Thái Ất Kim Tiên đã là không tệ, tương đương với độ khó của Ngũ Khí Triều Nguyên gấp trăm lần Tam Hoa Tụ Đỉnh!

Nhưng vẫn là câu nói đó, Ngũ Khí Triều Nguyên đối với người khác khó như lên trời, nhưng đối với Sở Dương chỉ là tích lũy thời gian.

Chỉ cần hấp thu đủ điểm năng lượng, hắn có thể một đường không trở ngại Ngũ Khí Triều Nguyên, thành Thái Ất Kim Tiên.

Sở Dương vẫn như cũ hấp thu điểm năng lượng, vận chuyển Cửu Dương Đạo Kinh tu luyện.

Đáng nói là, theo tu vi của Sở Dương đột phá Kim Tiên, sinh linh trong phạm vi mười vạn dặm đều chạy trốn hết, vì sợ hãi khí tức khủng bố mà hắn tỏa ra.

"Ầm!" Ngày thứ mười tám, sơn động bế quan của Sở Dương rung chuyển dữ dội, đá núi lăn lóc, phảng phất như sắp sụp đổ.

Giữa thiên địa ráng màu vạn đạo, tiên vụ bốc hơi, hư không sinh điện, kim liên cuồn cuộn, càng có đại đạo chi âm lượn lờ, dư âm lượn lờ, các loại dị tượng phân trình, tỏ ra tường hòa thánh khiết.

Suốt ba ngày ba đêm, vô số dị tượng mới dần dần biến mất không thấy, sơn động lại một lần nữa quy về yên tĩnh.

"Tốn khoảng hai mươi ngày, cuối cùng cũng đột phá Thái Ất Kim Tiên." Bên trong sơn động, Sở Dương tự nhủ, trên mặt hiện ra vẻ hài lòng.

Chương 6

Hai mươi ngày đột phá Thái Ất Kim Tiên, tốc độ này còn khoa trương hơn so với lúc năm ngày từ phàm nhân bước vào tiên đạo.

Ngay cả Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu các loại đỉnh cấp tiên thiên ma thần muốn thành Thái Ất Kim Tiên cũng cần vạn năm, sinh linh bình thường thậm chí cần ức vạn năm thời gian.

Hai mươi ngày, ngủ một giấc còn không hết thời gian, Sở Dương lại mượn thời gian ngắn như vậy đột phá Thái Ất Kim Tiên, quả thực lợi hại đến nổ tung.

Sở Dương đối với tương lai của mình càng thêm có lòng tin, trong lòng dâng lên một cỗ hào hùng.

Hệ thống trong tay, bá chủ Hồng Hoang không phải ảo tưởng, chỉ cần nỗ lực là có khả năng đạt được mục tiêu!

"Ông!" Dường như cảm ứng được cảm xúc dao động của Sở Dương, năm viên cầu trong suốt quanh thân rung động, phóng ra từng trận khí tức huyền diệu vô cùng.

Khí tức này lan tỏa khắp sơn động, mang theo vô số đạo vận quang hoa, bao phủ lên người Sở Dương.

Năm viên cầu trong suốt chính là hung trung ngũ khí, là kết tinh hội tụ toàn thân ngũ hành bản nguyên chi khí của tiên nhân, có thể nói là tinh hoa cả đời của một vị tiên nhân.

Đối với tiên nhân mà nói, ngũ khí ngoài tính mạng ra là tồn tại cực kỳ quan trọng, nếu bị hủy, ngũ khí ngoại tiết, tu vi cả đời sẽ giảm mạnh.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp ở hậu thế, Tam Tiêu bày ra Cửu

Khúc Hoàng Hà Đại Trận, đánh tan tam hoa trên đầu và ngũ khí trong ngực của Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, đạo hạnh cả đời suýt chút nữa phế bỏ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn phải đi tìm Lão Tử Thánh Nhân cầu Cửu Chuyển Kim Đan mới giúp Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên hồi phục.

Nhưng vẫn để lại di chứng, đó là từ đó về sau đoạn tuyệt con đường đột phá Chuẩn Thánh.

Có thể thấy hung trung ngũ khí đối với tiên nhân quan trọng đến mức nào, một khi bị tổn thương, hậu quả có thể phi thường nghiêm trọng.

"Hô." Sở Dương thở ra một hơi, để tâm thần bình tĩnh lại, năm viên cầu trong suốt quanh thân ngừng rung động, thu liễm khí tức huyền diệu, lẳng lặng lơ lửng giữa không trung, vây quanh hắn.

"Thu." Sở Dương đánh giá ngũ khí một lát, liền tâm niệm vừa động, thu chúng vào trong ngực, bảo vệ cẩn thận.

Sau đó, Sở Dương ngồi vào tư thế, một lần nữa tiến vào tu hành.

Có điểm năng lượng tồn tại, con đường tiến giai của Sở Dương thuận lợi.

Ngày thứ hai mươi lăm đột phá Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, ngày thứ ba mươi đột phá Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, hai tháng sau đột phá Thái Ất Kim Tiên viên mãn...

Hồng Hoang có nhiều tiên sơn, ví dụ như Bất Chu Sơn, ngọn thần sơn do xương sống của Bàn Cổ hóa thành.

Lại ví dụ như Côn Luân Sơn, được mệnh danh là vạn mạch chi tổ của Hồng Hoang, độ nồng đậm của linh khí không thể tưởng tượng.

Côn Luân Sơn rất lớn, không phải một ngọn núi, mà là vô số ngọn

núi kết hợp tại một nơi, cực kỳ hùng vĩ đại khí, tùy tiện một ngọn núi nhỏ cũng có cự ly ức vạn dặm.

Côn Luân lại phân thành Đông Côn Luân và Tây Côn Luân, Đông Côn Luân là đạo trường của Tam Thanh, Tây Côn Luân là đạo trường của Tây Vương Mẫu.

Gần đây Tây Vương Mẫu có chút phiền não, bởi vì nàng cảm giác mình đã gần cảnh giới Chuẩn Thánh, nhưng không thể bước ra bước đó, cần có cơ duyên.

Thực ra, cơ duyên của Tây Vương Mẫu, Thiên Đạo đã sớm ám chỉ, đó là tìm một vị sinh linh có thể chất chí dương để song tu, âm dương kết hợp, hỗ tương thải bổ, cảm ngộ âm dương đại đạo.

Trong Hồng Hoang chỉ có một mình Đông Vương Công có thể chất chí dương, thân mang tiên thiên thuần dương đạo thể, đã từng tìm đến Tây Vương Mẫu, muốn cùng nàng song tu cộng tham âm dương đại đạo.

Nhưng Tây Vương Mẫu không thích Đông Vương Công, cảm giác đối phương dã tâm quá lớn, lòng chiếm hữu quá mạnh, không hiểu rõ thân phận địa vị của mình, cậy vào việc được Đạo Tổ thân phong làm nam tiên chi thủ mà thành lập Tử Phủ Châu, muốn thống ngự Hồng Hoang, sớm muộn gì cũng sẽ vẫn lạc.

Thế là, Tây Vương Mẫu đã từ chối, Đông Vương Công kết quả đúng như nàng dự liệu, thật sự bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất liên thủ đánh giết.

Tây Vương Mẫu vì thế mà kẹt ở Đại La Kim Tiên đỉnh phong đã lâu, mãi chưa thể đột phá Chuẩn Thánh.

"Thôi vậy, thôi vậy, tu đạo cần cơ duyên, nếu vô duyên cũng không thể cưỡng cầu." Tây Vương Mẫu khẽ thở dài, trong giọng nói

mang theo một tia bất đắc dĩ.

"Ầm ầm ầm!" Đúng lúc này, một nơi nào đó ở Tây Côn Luân, đột nhiên vang lên một tiếng động kinh thiên động địa, vô số mây đen điên cuồng ngưng tụ.

"Ừm?

Đại La Thiên Kiếp?

Thần thánh phương nào lại độ kiếp ở đạo trường của bản cung?" Sắc mặt Tây Vương Mẫu hơi biến, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia lạnh lẽo.

Tây Côn Luân là đạo trường của nàng, đại năng Hồng Hoang đều biết, không ai dám dễ dàng mạo phạm.

Dù sao nàng cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, trong thời đại Chuẩn Thánh hiếm hoi này, là cường giả tuyệt đối, ai dám đắc tội?

Nhưng hiện tại lại có người cả gan độ kiếp ở Tây Côn Luân, đây là đang khiêu khích nàng sao?

Tây Vương Mẫu cảm thấy phải đi một chuyến, cho đối phương một bài học.

"Vút!" Tây Vương Mẫu trên người bùng phát một luồng thanh quang bao phủ lấy nàng, lao vút lên trời, bay về phía nơi Đại La Thiên Kiếp ngưng tụ, mấy hơi thở đã độn ra ngoài mấy chục vạn công lý.

Không bao lâu, Tây Vương Mẫu xuất hiện tại mục đích địa, chỉ thấy giữa không trung đứng một vị thanh niên áo trắng phiêu diêu.

Thân hình thanh niên thon dài, ngũ quan tinh xảo, da thịt óng ánh, tỏa ra ánh sáng, một đôi mắt sáng ngời thâm thúy, thần quang điểm điểm, tựa như ẩn chứa vũ trụ tinh hà.

Chương 7

Toàn thân trên dưới càng có một cỗ khí chất siêu nhiên vật ngoại, phiêu miểu vô cùng.

Người này chính là Sở Dương.

Sau khi tấn thăng Thái Ất Kim Tiên viên mãn, hắn lại hấp thu vô số điểm năng lượng, tốn hai tháng thời gian cuối cùng cũng tham ngộ ra được một tia hỏa chi pháp tắc, ngưng tụ ra thái dương chân hỏa.

Thế là hắn không chút do dự bộc phát ra khí tức của Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Thiên Đạo có cảm, cho rằng Sở Dương phù hợp điều kiện độ Đại La Thiên Kiếp, thế là bắt đầu ngưng tụ thiên kiếp.

"Trông cũng khá đẹp trai." Tây Vương Mẫu thấy Sở Dương, sắc mặt dịu đi, cơn giận trong lòng tiêu tan hơn phân nửa.

Không thể không nói, nhan sắc cao có thể làm được mọi thứ, nếu đổi lại là một yêu tộc xấu xí, Tây Vương Mẫu e rằng sẽ càng tức giận hơn.

Khi Tây Vương Mẫu quan sát Sở Dương, Sở Dương cũng nhìn thấy nàng, nhưng tạm thời không để ý đến đối phương.

Hiện tại quan trọng nhất là độ Đại La Thiên Kiếp, những chuyện khác đều là chuyện nhỏ.

Độ qua Đại La Thiên Kiếp, từ đây siêu thoát vận mệnh, có tư cách truy cầu đại đạo, độ không qua, thì ba tháng khổ tu sẽ hóa thành hư vô, từ đó thân tử đạo tiêu.

"Ầm ầm ầm!" Lúc này, uy năng của thiên kiếp càng lúc càng lớn, mây đen lan rộng, bao phủ phạm vi mấy trăm vạn dặm, thật sự che

trời lấp đất, tối tăm không thấy mặt trời.

Bên trong thiên kiếp vô số sấm sét bão táp ngưng tụ, sấm sét lớn mấy nghìn trượng, tựa như chân long, cuộn trào trên mây đen, điện quang lấp lóe, chói mắt vô cùng, khiến người ta không nhịn được phải nhắm mắt lại.

Đáng sợ nhất là uy thế của thiên kiếp, chí cao chí quý, bao phủ lên người Sở Dương, khóa chặt khí cơ của hắn, không hủy diệt hắn hoặc sức mạnh thiên kiếp hao hết, sẽ không rời đi.

"Ầm ầm!" Lại qua một lát, mây đen trên trời đã ngưng tụ thành thực chất, đen kịt, khủng bố dị thường, sấm sét lóe lên, càng lộ ra khí cơ hủy diệt đáng sợ.

"Đến rồi!" Sở Dương trong lòng có cảm giác, ngẩng đầu nhìn thiên kiếp vô biên vô tận.

"Ầm!" Kiếp vân cuồn cuộn, đột nhiên giáng xuống đạo sấm sét đầu tiên, lớn đến mấy vạn trượng, thông thiên triệt địa, điện quang lấp lánh, tràn ngập khí tức hủy thiên diệt địa, vô tình đánh về phía Sở Dương.

"Cửu Dương Đạo Kinh." Ánh mắt Sở Dương ngưng lại, quanh thân xuất hiện sáu vầng mặt trời vạn trượng, kim quang rực rỡ, mang theo thần uy hoàng hoàng.

Cửu Dương Đạo Kinh mỗi khi đột phá một đại cảnh giới đều có thể ngưng tụ ra một mặt trời trong cơ thể, từ Nhân Tiên đến Thái Ất Kim Tiên, vừa đúng sáu mặt trời.

Đại La Kim Tiên có thể ngưng tụ mặt trời thứ bảy, Chuẩn Thánh có thể ngưng tụ mặt trời thứ tám, Chứng Đạo là mặt trời thứ chín.

Uy lực của mỗi mặt trời, đều ở cấp bậc mặt trời treo cao trên bầu trời Hồng Hoang.

Cửu Dương cùng xuất, có thể trấn sát Chuẩn Thánh, nghiền ép Thánh Nhân, hiện tại tuy chỉ có sáu mặt trời, nhưng đã có sức mạnh cường đại.

Chúng vừa xuất hiện, nhiệt độ cao khủng bố đột nhiên bùng phát, quét về bốn phía, tất cả cây cối, núi non, sông ngòi trong vạn dặm gần đó đều không chịu nổi, tan chảy thành chất lỏng, cuối cùng biến thành hư vô.

"Ầm!" Càng có một mảng lớn thái dương chân hỏa hiện ra, ngay cả hư không cũng có thể thiêu đốt, phạm vi vạn dặm đều trở thành biển lửa, giống như địa ngục.

"Thần thông thật khủng khiếp." Bên cạnh, sắc mặt Tây Vương Mẫu hơi biến, đôi mắt đẹp lóe lên dị quang, nàng cảm nhận được một tia uy hiếp từ sáu mặt trời.

Phải biết, Tây Vương Mẫu là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Sở Dương còn chưa độ Đại La Thiên Kiếp, hiện tại mới là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

"Đi!" Sở Dương không chú ý đến Tây Vương Mẫu, tâm niệm vừa động, thúc đẩy một mặt trời vạn trượng nghênh đón đạo sấm sét mấy vạn trượng giáng xuống.

"Ầm!" Mặt trời vạn trượng và sấm sét mấy vạn trượng va chạm vào nhau, bùng phát ra vô số thái dương chân hỏa bao phủ sấm sét.

Mấy hơi thở sau, đạo sấm sét đầu tiên hung hãn trực tiếp bị thái dương chân hỏa dung hóa.

Tây Vương Mẫu vừa nhìn, lập tức càng thêm kinh ngạc, Đại La Thiên Kiếp rất khủng khiếp, nếu không Đại La Kim Tiên trong Hồng Hoang sẽ không hiếm hoi như vậy.

Mỗi sinh linh độ Đại La Thiên Kiếp đều phải dùng hết toàn lực,

năm đó Tây Vương Mẫu độ Đại La Thiên Kiếp, cũng phải dùng hết thủ đoạn mới qua được.

Nhưng nhìn Sở Dương độ kiếp, nàng cảm giác hắn không có chút áp lực nào.

Thực tế, Sở Dương cũng kinh ngạc.

"Đại La Thiên Kiếp, yếu như vậy sao?" Sở Dương trong lòng lẩm bẩm, đạo sấm sét đầu tiên thanh thế rất lớn, khi giáng xuống, điện quang lóe khắp trời, sấm rền vang dội, phảng phất như muốn hủy thiên diệt địa.

Nhưng mà, dưới thái dương chân hỏa lại như hổ giấy, vừa đốt là không còn.

Kỳ thực xét cho cùng là Cửu Dương Đạo Kinh quá lợi hại, đó là công pháp cấp Chứng Đạo, trực thông đại đạo, công pháp của Thánh Nhân cũng không bằng.

Những Thánh Nhân kia sở dĩ có thể thành Thánh, là nhờ vào phương pháp Trảm Tam Thi và Hồng Mông Tử Khí do Hồng Quân truyền lại.

Sở Dương thì chỉ cần tu luyện Cửu Dương Đạo Kinh đến viên mãn, không cần bất kỳ ngoại vật nào cũng có thể chứng đạo.

Hai bên so sánh, cao thấp lập tức rõ ràng.

Có công pháp lợi hại như Cửu Dương Đạo Kinh, sức mạnh của Sở Dương cường đại vô cùng cũng là điều dễ hiểu.

"Thiên kiếp yếu như vậy, không bằng mượn để luyện thể." Sở Dương trong lòng dâng lên một ý niệm, Cửu Dương Đạo Kinh nội ngoại kiêm tu, không chỉ có thể tu nguyên thần, mà còn có thể tu nhục thân.

Chương 8

Nếu trong thiên kiếp vận chuyển Cửu Dương Đạo Kinh để tu luyện, nhục thân chắc chắn sẽ tiến bộ vượt bậc.

Nghĩ đến đây, thân hình Sở Dương thoáng một cái, lao thẳng lên trời cao vào thiên kiếp.

"Điên rồi sao?" Tây Vương Mẫu bên cạnh thấy Sở Dương lao về phía thiên kiếp, đôi mắt đẹp lập tức trợn tròn, đôi môi anh đào hé mở, mặt đầy vẻ không thể tin.

Có thể an ổn độ thiên kiếp, ngoài Sở Dương ra không phải không có người khác, những tiên thiên ma thần đỉnh cấp kia, như Tam Thanh, Thập Nhị Tổ Vu…, nhưng tuyệt đối không dám lao vào thiên kiếp.

Bởi vì trong thiên kiếp, uy lực của sấm sét sẽ tăng cường gấp mười lần trở lên, ai mà chịu nổi?

Nhanh chóng, Tây Vương Mẫu hiểu ra Sở Dương lao vào thiên kiếp không phải vì điên, mà là muốn mượn vô biên sấm sét để luyện thể.

"Ngu xuẩn, thật quá ngu xuẩn." Tây Vương Mẫu thấy vậy, lắc đầu.

Luyện thể trong các loại môi trường cực đoan hiệu quả rất tốt, sấm sét là một trong những phương thức luyện thể tốt nhất.

Cho nên người Hồng Hoang đều sẽ mượn sấm sét để luyện thể.

Nhưng họ đều thi triển thần thông dẫn động các loại sấm sét, hoặc tìm sấm sét rơi xuống trong những ngày mưa bão, không ai dám mượn sấm sét thiên kiếp để luyện thể, đặc biệt là Đại La Thiên Kiếp!

Những kẻ dám mượn sấm sét thiên kiếp để luyện thể, cỏ trên mộ đã cao mười vạn trượng rồi.

Sở Dương lao vào thiên kiếp, Tây Vương Mẫu vốn tưởng hắn là kẻ điên, bây giờ thấy Sở Dương muốn mượn sấm sét luyện thể, nàng hiểu ra, đối phương không phải kẻ điên, mà là nghệ cao gan lớn.

Lựa chọn con đường thập tử vô sinh, nếu không có chút bản lĩnh thật sự, sao lại làm vậy.

Bên kia, sau khi Sở Dương tiến vào thiên kiếp, uy năng của sấm sét đột nhiên tăng lên mấy chục lần, vô số đạo sấm sét từ bốn phương tám hướng đánh tới.

Vốn dĩ, nếu sáu mặt trời cùng xuất, Sở Dương có khả năng chống đỡ được, nhưng hắn tiến vào thiên kiếp là để luyện thể, cho nên đã rút đi tất cả phòng ngự.

Vô tận sấm sét bao vây Sở Dương, đánh lên người hắn, trong nháy mắt đã da tróc thịt bong, máu tươi văng khắp trời.

"Hừ, thật đau, may mà không tổn thương đến bản nguyên, Cửu Dương Đạo Kinh vận chuyển cho ta!" Sở Dương hừ một tiếng, khắp nơi trên cơ thể đều truyền đến cảm giác đau đớn, nhưng hắn nhịn xuống, ngồi xếp bằng, bắt đầu vận chuyển Cửu Dương Đạo Kinh, mượn vô tận sấm sét luyện thể!

"Ầm ầm ầm!" Sở Dương chủ động dẫn sấm sét vào cơ thể, thân thể lập tức chịu thương tích nghiêm trọng hơn, sức mạnh sấm sét tàn phá từng tấc máu thịt.

Nhưng Cửu Dương Đạo Kinh vận chuyển, khiến trên người Sở Dương bốc lên thái dương chân hỏa nồng đậm, không ngừng tu phục nhục thân.

Phá hủy, tu phục, lại phá hủy, lại tu phục, một vòng tuần hoàn,

thân thể Sở Dương kinh qua vô tận sấm sét tẩy lễ, đang tăng cường với tốc độ mắt thường có thể thấy.

"Rắc!" Không biết qua bao lâu, thân thể Sở Dương truyền ra một tiếng vang nhỏ, giống như đột phá một bình cảnh.

Đại La Thiên Kiếp cũng vì sức mạnh hao hết mà tiêu tán, mây đen khắp trời tan đi, bầu trời vạn dặm lại một lần nữa trở nên quang đãng.

"Nhục thân của ta tương đương với hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo." Sở Dương phúc chí tâm linh, cảm ứng được cường độ nhục thân của mình, không nhịn được mà toe toét cười.

Hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngay cả Đại La Kim Tiên bình thường cũng khó mà phá hủy, Sở Dương có nhục thân cường hãn như vậy, đối mặt với cùng cấp tiên nhân đã đứng vào thế bất bại.

Trong Hồng Hoang có thể có nhục thân khủng bố như vậy, e rằng chỉ có Tổ Vu và những hồng hoang dị thú có thiên phú dị bẩm về nhục thân mà thôi.

"Người này, thật sự đã dùng sấm sét thiên kiếp để luyện thể." Tây Vương Mẫu nhìn Sở Dương, trong đôi mắt đẹp dâng lên một tia chấn kinh và kinh hãi, nàng đột nhiên phát hiện, Sở Dương không phải kẻ điên, mà là một cường giả có thực lực mạnh mẽ, đối với bản thân có đủ tự tin.

"Trong Hồng Hoang từ khi nào có nhân vật như vậy?" Tây Vương Mẫu bắt đầu suy nghĩ về lai lịch của Sở Dương, kết quả phát hiện hoàn toàn không có ấn tượng.

Cũng bình thường, Sở Dương là người xuyên việt, xuyên việt mới mấy tháng, Tây Vương Mẫu làm sao biết được?

"E là ẩn tu giả." Cuối cùng, Tây Vương Mẫu coi Sở Dương là một ẩn tu giả, trong lòng dâng lên một cỗ kiêng kỵ, cả với hắn, và cả với

Hồng Hoang.

Hồng Hoang rộng lớn, bí mật vô tận, cường giả vô số, không phải tất cả mọi người đều sẽ đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, có không ít người ẩn giấu.

Cho dù là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cũng không thể cho rằng mình là cường giả tuyệt đối, đó là quá tự đại, sẽ dẫn đến phiền phức thậm chí là sát kiếp.

Ví dụ như Đông Vương Công kia, cậy mình được Đạo Tổ Hồng Quân thân phong làm nam tiên chi thủ, muốn thống ngự Hồng Hoang, kết quả bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất liên thủ chém giết.

Lần này, Tây Vương Mẫu đối với việc Sở Dương không được sự đồng ý của nàng mà độ kiếp ở Tây Côn Luân đã hoàn toàn buông bỏ, không còn tính toán nữa.

Không còn cách nào khác, thủ đoạn Sở Dương bộc lộ khi độ kiếp khiến Tây Vương Mẫu cũng cảm thấy một tia nguy hiểm, tự nhiên sẽ không vì chuyện không lớn không nhỏ mà đắc tội hắn.

Sở Dương hoàn toàn không biết Tây Vương Mẫu đang nghĩ gì, chỉ biết sau khi độ Đại La Thiên Kiếp xong, nên để bản thân siêu thoát khỏi dòng sông thời gian, chỉ có hoàn thành bước này mới có thể chính thức tấn thăng thành Đại La Kim Tiên.

"Dòng sông thời gian, mở cho ta!" Sở Dương ngửa mặt lên trời hét dài, một quyền thế lớn lực trầm đánh mạnh vào bầu trời.

"Ầm!" Bầu trời chấn động, ầm ầm không dứt, một dòng sông màu vàng hiện ra, không biết rộng bao nhiêu, cũng không biết dài bao nhiêu.

Nó chảy từ quá khứ đến tương lai.

Trong dòng sông thời gian có vô số hư ảnh, đó là đại biểu cho chúng sinh, chỉ cần ở trong dòng sông thời gian, vận mệnh sẽ bị khóa

chặt, khi nào chết, khi nào sinh, đều do Thiên Đạo chưởng khống.

Sở Dương nhìn dòng sông thời gian đang chậm rãi chảy, một mắt đã nhìn thấy chính mình.

Chương 9

"Chân linh quy vị." Sở Dương trầm giọng nói, trên người bùng phát ra một cỗ khí tức khủng bố, bao phủ khu vực dòng sông thời gian mà hắn đang ở.

"Ầm!" Dòng sông thời gian sôi trào, tựa như nước sôi, sóng hoa tung bay, sóng gợn không ngừng.

Một hư ảnh bị khí tức của Sở Dương tiếp dẫn, thoát khỏi sự trói buộc của dòng sông thời gian, phá vỡ mặt nước lao về phía hắn.

"Ông!" Khi một tia chân linh đó quy vị, thân hình Sở Dương chấn động, vô tận quang hoa xông lên trời, rực rỡ chói lọi.

Càng có một cỗ khí tức vượt xa Thái Ất Kim Tiên quét ra tám phương, bao phủ ức vạn vạn dặm, khiến vạn vật vạn linh tâm thần bất an, phủ phục trên đất run lẩy bẩy, là sự áp chế từ tầng thứ sinh mệnh.

Hồi lâu sau, quang hoa tan đi, khí tức thu liễm, cả người Sở Dương đều ổn định lại.

"Sức mạnh của Đại La Kim Tiên sao?" Sở Dương cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của bản thân, khóe miệng hơi nhếch lên, hài lòng.

Hắn cảm giác mình đã hoàn chỉnh, từ đây siêu thoát, không chịu sự chưởng khống của Thiên Đạo, vận mệnh do bản thân quyết định.

Dù lượng kiếp đến, chỉ cần ẩn mình không ra, cũng sẽ không có vấn đề gì.

Đồng thời, sau khi tấn thăng Đại La Kim Tiên, thực lực của Sở Dương đã tăng vọt, các loại thủ đoạn cường hãn vô cùng.

Ví dụ như nguyên thần phóng ra, có thể dễ dàng bao phủ ức vạn

dặm xung quanh, bất kỳ sinh linh và cảnh vật nào cũng không thể thoát khỏi sự dò xét.

Dùng một tia pháp lực, có thể phá núi nứt biển, Sở Dương thậm chí cảm thấy mình có thể đánh nổ một tinh thần.

Càng có thần thông suy diễn thiên cơ, chỉ cần dưới Đại La Kim Tiên, cơ bản đều có thể suy diễn ra, chỉ có số ít sinh linh đặc thù có thể tránh được.

Còn có các loại năng lực khác, đều huyền diệu vô cùng.

Đại La Kim Tiên, tồn tại đứng trên đỉnh Hồng Hoang, thần thông quảng đại pháp lực vô biên, chính vì vậy mới được vạn linh Hồng Hoang tôn xưng là đại năng!

Tây Vương Mẫu thấy Sở Dương đột phá hoàn thành, trở thành Đại La Kim Tiên, liền mỉm cười định tiến lên kết giao một phen.

Kết quả lại phát hiện Sở Dương ngồi xếp bằng xuống, nhắm hai mắt lại, lập tức dừng bước, trong lòng dâng lên một cỗ nghi vấn: "Hắn đang làm gì?

Chẳng lẽ muốn tiếp tục tu luyện sao?" Tây Vương Mẫu không đoán sai, Sở Dương chính là muốn tiếp tục tu luyện.

Cửu Dương Đạo Kinh có tác dụng cải tạo tư chất, cảnh giới Đại La Kim Tiên càng có thể ngưng tụ Cửu Dương Đạo Thể, sánh ngang với đỉnh cấp tiên thiên ma thần.

Bây giờ Sở Dương đột phá Đại La Kim Tiên, tùy thời đều có thể ngưng tụ Cửu Dương Đạo Thể, hắn lựa chọn lập tức ngưng tụ.

"Ầm ầm!" Sở Dương ngồi xếp bằng giữa hư không, tâm niệm vừa động, bảy mặt trời lớn vạn trượng xuất hiện quanh thân, tỏa ra thái dương chân hỏa khủng bố, hư không đều đang tan chảy.

Khí tức của mặt trời thứ bảy còn mới hơn các mặt trời khác, là do Sở Dương vừa đột phá Đại La Kim Tiên ngưng tụ.

Bảy vầng mặt trời chậm rãi xoay chuyển, phóng ra uy áp khủng bố, Sở Dương vận chuyển Cửu Dương Đạo Kinh, hấp thu thiên địa linh khí.

Thiên địa linh khí trong phạm vi ức vạn dặm đều như thủy triều dâng lên, thân thể Sở Dương tựa như một lỗ đen, không từ chối, thỏa sức thôn phệ.

Từng luồng dao động huyền diệu dị thường khuếch tán ra, càng có vô số phù văn màu vàng từ hư không xuất hiện, đại đạo cụ hiện.

Thân thể Sở Dương đang xảy ra một loại lột xác.

Tây Vương Mẫu thấy Sở Dương thật sự đang tu luyện, bước chân dừng lại, đứng nhìn.

Đôi mắt đẹp của nàng lóe lên dị quang, trong lòng không biết nên nói gì.

Sở Dương mạnh mẽ độ Đại La Thiên Kiếp đã rất lợi hại, bây giờ sau khi đột phá Đại La Kim Tiên lại tiếp tục tu luyện, cũng quá lợi hại rồi đi?

Sinh linh bình thường đột phá Đại La Kim Tiên nào mà không bế quan mấy chục năm, ổn định lại tu vi của mình?

"Ầm!" Mấy ngày trôi qua, trên người Sở Dương đột nhiên bùng phát ra một cỗ khí tức chí cao chí quý, quét qua phạm vi trăm vạn dặm, vô số sinh linh trong vòng mấy ngày ngắn ngủi lại một lần nữa chịu sự áp chế của khí tức khủng bố, tâm thần hoảng sợ phủ phục trên đất.

"Ừm?

Thể chất chí dương?" Tây Vương Mẫu khi cảm ứng được khí tức Sở Dương bùng phát ra, đột nhiên sắc mặt biến đổi.

Khí tức này chí cương chí dương, so với tiên thiên thuần dương đạo thể của Đông Vương Công cũng chỉ mạnh hơn chứ không yếu hơn.

"Ông!" Trong cõi u minh, Thiên Đạo giáng xuống ý chí rót vào đầu Tây Vương Mẫu, ám chỉ cơ duyên của nàng.

Muốn đột phá Chuẩn Thánh, phải cùng Sở Dương âm dương kết hợp, hỗ tương bù đắp bản nguyên.

"Chỉ ra ngoài một chuyến, đã tìm được cơ duyên đột phá Chuẩn Thánh, đạo, thật diệu bất khả ngôn." Tây Vương Mẫu nhìn chằm chằm Sở Dương, trong lòng có chút cảm thán.

"Nếu ở chung một thời gian, tính cách của hắn có thể khiến ta hài lòng, thì cùng hắn tu luyện cũng không có gì không thể." Tây Vương Mẫu trong lòng suy nghĩ.

Sở Dương trông phong thần như ngọc, khí chất siêu thoát, Tây Vương Mẫu khi mới gặp đã có chút hảo cảm.

Cộng thêm thủ đoạn độ kiếp trước đó của Sở Dương khiến Tây Vương Mẫu vừa kinh ngạc vừa kính phục, hảo cảm càng tăng lên gấp bội.

Chương 10

Cường giả luôn được người khác sùng bái, đặc biệt là được phụ nữ sùng bái.

Có thể nói, Tây Vương Mẫu đối với việc cùng Sở Dương tu luyện, âm dương kết hợp không có nhiều phản kháng, chỉ cần đối phương không phải loại người cuồng vọng tự đại như Đông Vương Công, nàng sẵn lòng chấp nhận.

Dù sao kết quả là đôi bên cùng có lợi, nàng cũng có thể đột phá tầng thứ Chuẩn Thánh.

Bên kia, động tĩnh do Sở Dương tạo ra dần dần nhỏ lại, cuối cùng biến mất không thấy, hắn liền mở hai mắt, đứng dậy, trên mặt treo nụ cười hài lòng.

Sau khi ngưng tụ Cửu Dương Đạo Thể, tư chất của hắn từ tiếp cận đỉnh cấp tiên thiên ma thần biến thành đỉnh cấp ma thần thực sự, ngộ tính các thứ đều có tăng lên.

Ngoài ra chiến lực cũng tăng lên khoảng một thành.

Đừng xem thường chỉ có một thành, với thực lực hiện tại của Sở Dương tăng một thành, cực kỳ khủng bố.

Giống như một nghìn tỷ tăng một thành, đã nhiều hơn một trăm tỷ, đổi thành tiền tài có thể mua được bao nhiêu thứ?

"Hệ thống, mở giao diện thuộc tính của ta ra." Sở Dương tâm niệm vừa động, phân phó hệ thống, giao diện thuộc tính có thể thể hiện toàn diện các loại thuộc tính của bản thân, có lợi cho việc nhìn rõ thuộc tính tổng thể.

"Đinh, giao diện thuộc tính chế tác hoàn thành, xin mời kiểm tra."

Hệ thống trả lời.

Ngay sau đó, trước mắt Sở Dương xuất hiện một màn hình hư ảo trong suốt, trên đó viết các loại văn tự và số liệu.

Theo giải thích của hệ thống, màn hình này chỉ có mình Sở Dương là ký chủ mới có thể nhìn thấy.

"Ký chủ: Sở Dương Nguyên thần: Đại La Kim Tiên sơ kỳ Nhục thân: Sánh ngang hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo (Đại La Kim Tiên bình thường không phá được) Huyết thống: Nhân tộc Thể chất: Cửu Dương Đạo Thể Công pháp: Cửu Dương Đạo Kinh Thần thông: Thái Dương Chân Hỏa, Thất Dương Liên Châu… (từ Cửu Dương Đạo Kinh) Pháp tắc: Thái Dương Pháp Tắc Điểm năng lượng: 5 trăm triệu Linh bảo: Không." Khi Sở Dương cẩn thận xem xong giao diện thuộc tính của mình, trong lòng hài lòng, lại có chút không hài lòng.

Thực lực của hắn đã vượt qua Đại La Kim Tiên bình thường, chỉ riêng nhục thân đã nghiền ép cùng cấp.

Nếu đối phương không có Tiên Thiên Linh Bảo trong tay, ngay cả phòng ngự của hắn cũng không phá được, đánh thế nào?

Nhưng, thực lực của Sở Dương tuy mạnh, trong tay lại không có một kiện linh bảo vừa tay.

"Xem ra có rảnh phải đi tìm một kiện linh bảo rồi." Sở Dương trong lòng thầm nghĩ.

Linh bảo là một bộ phận quan trọng trong đấu pháp của các đại năng Hồng Hoang, những tiên thần lợi hại kia đều có linh bảo.

Sở Dương không có linh bảo, chẳng lẽ đấu pháp dựa vào một đôi nắm đấm?

Đánh thì được, nhưng phong cách cũng quá thấp, mất mặt, đứng yên không động, tế ra linh bảo nhẹ nhàng hủy thiên diệt địa, như vậy

mới lợi hại.

Cho nên đối với Sở Dương, một kiện linh bảo mạnh mẽ là không thể thiếu.

Sau khi Sở Dương hiểu rõ thực lực tổng thể, liền thu lại giao diện thuộc tính, quay người nhìn Tây Vương Mẫu cẩn thận đánh giá.

Chỉ thấy nàng có làn da mịn màng tưởng như thổi là vỡ, dung nhan tuyệt mỹ tinh xảo, thân hình hoàn hảo đáng ngưỡng mộ, cộng thêm khí chất lẫm liệt không thể xâm phạm, xứng đáng là nữ thần.

"Bần đạo Sở Dương, ra mắt tiên tử, không biết đạo hữu tôn tính đại danh?" Sở Dương quay người chắp tay với Tây Vương Mẫu, mỉm cười nói.

Tây Vương Mẫu từ lúc Đại La Thiên Kiếp ngưng tụ đã xuất hiện, vẫn luôn đứng bên cạnh quan sát, Sở Dương trước đó bận độ kiếp không để ý, bây giờ đã có đủ thời gian để ứng đối.

Sở Dương định chất vấn Tây Vương Mẫu, lúc hắn độ kiếp, nàng ở bên cạnh làm gì?

Có ý đồ gì?

"Bản cung là Tây Vương Mẫu, đây là Tây Côn Luân, là đạo trường của ta." Tây Vương Mẫu mỉm cười.

"Tây Vương Mẫu?" Sở Dương nghe vậy trong lòng khẽ động.

Trong ghi chép ở hậu thế, Tây Vương Mẫu là nữ tiên chi thủ do Đạo Tổ Hồng Quân thân phong, nhưng tính tình khiêm tốn, chỉ ở Tây Côn Luân thành lập Dao Trì Thánh Địa, rất ít qua lại với bên ngoài.

Nhưng thực lực của Tây Vương Mẫu lại phi phàm, chúa tể âm khí, nắm giữ Côn Luân Kính một linh bảo thời gian hiếm thấy, cơ bản không ai dám động đến nàng.

“Ách...” Đồng thời, Sở Dương trong lòng đột nhiên dâng lên một tia xấu hổ, trước đó hắn còn muốn chất vấn Tây Vương Mẫu vì sao lại đứng xem lúc hắn độ kiếp, hóa ra là vậy.

Hóa ra đây là Tây Côn Luân, là đạo trường của nàng.

Chưa được sự đồng ý của đối phương, mà lại ở đây độ Đại La Thiên Kiếp, ngược lại là lỗi của hắn.

“Tiên tử đừng trách, Sở mỗ không biết đây là đạo trường của ngài, chưa được sự đồng ý đã ở đây độ kiếp, mong tiên tử đừng để ý.” Sở Dương chắp tay với Tây Vương Mẫu, mang theo một tia áy náy nói.

“Không biết không có tội, chỉ là chuyện nhỏ, cứ để nó qua đi, Sở đạo hữu độ kiếp ở đạo trường của bản cung, đó là hữu duyên.” “Bản cung muốn mời Sở đạo hữu đến Dao Trì Điện một chuyến, mong đạo hữu nể mặt.” Gương mặt tinh xảo của Tây Vương Mẫu hiện lên một nụ cười, không những không trách tội Sở Dương, ngược lại còn mời hắn đến động phủ của mình.

Sở Dương trong lòng kỳ quái, không biết tại sao Tây Vương Mẫu lại đại khí như vậy, hoàn toàn không truy cứu.

Hắn không biết rằng, Tây Vương Mẫu đang để ý đến Cửu Dương Đạo Thể của hắn, muốn cùng hắn song tu, cộng thêm thực lực mạnh mẽ của bản thân hắn, nàng sao có thể đi đắc tội?

Nhưng không khí giữa hai bên hòa hợp, Sở Dương cũng vui vẻ như vậy, thế là cười nói: “Tiên tử mời, sao có thể từ chối?

Vậy ta cung kính không bằng tuân mệnh.” Tây Vương Mẫu thấy Sở Dương đáp ứng, khóe miệng không kinh ý nhếch lên, rất vui mừng, giống như nhìn một con cừu béo mập đang đi về phía mình.

Chương 11

Sau đó, Sở Dương và Tây Vương Mẫu hóa thành một đạo độn quang màu vàng và một đạo màu xanh phá không bay đi.

Tây Côn Luân rất lớn, tuy đều là đạo trường của Tây Vương Mẫu, nhưng thực tế phạm vi cư trú của nàng chỉ là Thiên Sơn.

Sở Dương hai người đều là Đại La Kim Tiên, tốc độ cực nhanh, mấy hơi thở đã vượt qua ức vạn công lý, chưa đến nửa canh giờ đã đến Thiên Sơn.

Sở Dương dừng lại trên không trung Thiên Sơn, từ trên cao nhìn xuống toàn bộ Thiên Sơn.

Trái Đất tiền thế cũng có một ngọn Thiên Sơn, nhưng hai nơi khác biệt rất lớn.

Thiên Sơn ở Trái Đất tiền thế tuy nguy nga, nhưng cũng chỉ cao mấy trăm công lý.

Nhưng Thiên Sơn ở Hồng Hoang cao tới ức vạn triệu công lý, phàm nhân từ chân núi đi lên đỉnh núi, bỏ qua tất cả yếu tố bên ngoài, cũng là một hành trình cả đời cũng không đi hết!

Nhưng hai nơi cũng có điểm tương tự, đều có tuyết trắng vô tận.

Thiên Sơn dưới chân Sở Dương, trên mặt đất phủ đầy tuyết trắng, rất dày, dùng nguyên thần dò xét, phát hiện dày đến mấy vạn trượng.

Nếu phàm nhân hoặc sinh linh yếu ớt rơi vào trong lớp tuyết dày, e rằng ngay cả quan tài cũng tiết kiệm được, trực tiếp bị mai táng.

Trên trời lúc nào cũng có tuyết rơi, vô số bông tuyết bay múa, có băng tinh rơi xuống, gió lạnh thổi sẽ hình thành bão tuyết, đẹp đến kinh tâm động phách.

Ngoài tuyết trắng vô tận, ở lưng chừng Thiên Sơn có từng cây băng thụ màu bạc, cây nhỏ thì cao chừng trăm trượng, cây lớn thì vượt qua mười vạn trượng, dày đặc chằng chịt, nối liền thành một mảng.

Dưới ánh mặt trời, chúng tỏa ra ánh sáng bạc, trông vô cùng lộng lẫy.

"Tiên thiên linh căn." Sở Dương cẩn thận quan sát một hồi, trong lòng có chút kinh ngạc.

Trong những cây băng thụ màu bạc này tràn ngập tiên thiên linh khí tinh thuần, nồng đậm, còn có cả tiên thiên đạo vận tồn tại.

Nếu dùng để luyện khí, ước chừng có thể luyện chế thành linh bảo không tồi.

Trên đỉnh Thiên Sơn có một Thiên Trì, bên trong có thần thủy màu bạc.

Khi Sở Dương nhìn vào thần thủy màu bạc, trong lòng dâng lên một cỗ khát vọng.

Hắn lập tức biết đây là chí bảo có tác dụng đối với cả Đại La Kim Tiên.

Sau khi Sở Dương đại khái thưởng thức xong cảnh sắc và vật phẩm trên Thiên Sơn, trong lòng không khỏi cảm thán.

"Đúng là một động thiên phúc địa không tồi, chẳng trách có thể sinh ra Tây Vương Mẫu và các tiên thiên ma thần đỉnh tiêm khác." "Sở đạo hữu, đi thôi." Tây Vương Mẫu quay sang Sở Dương mỉm cười nói.

"Ừm." Sở Dương mỉm cười đáp lại.

Tây Vương Mẫu dẫn Sở Dương đến nơi có rừng băng thụ màu

bạc ở lưng chừng núi.

Nơi đây có một tòa cung điện nguy nga tráng lệ, trên cửa điện có viết ba chữ lớn: "Dao Trì Điện".

Hai người tiến vào trong điện, Tây Vương Mẫu cười nói: "Đạo hữu thực lực bất phàm, hay là chúng ta cùng luận đạo một phen?" "Được." Sở Dương nghe vậy, không chút do dự mà đồng ý.

Tây Vương Mẫu là một tồn tại ở cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đã đứng ở cảnh giới này không biết bao nhiêu năm, cảm ngộ đối với đại đạo tuyệt đối vô cùng sâu sắc, cùng nàng luận đạo chắc chắn sẽ có đề thăng rất lớn.

Hai người ngồi đối diện nhau, Tây Vương Mẫu pha một ấm tiên trà, rót cho mình và Sở Dương mỗi người một chén.

Sau một hồi khách sáo, vì tu vi của nàng cao hơn nên nàng giảng đạo trước.

"Ông!" Chỉ thấy vô số dị tượng xuất hiện, thiên hoa loạn trụy, đất nở kim liên, thậm chí còn có tường vân thụy thú xuất hiện, đi dạo xung quanh Sở Dương và Tây Vương Mẫu.

Âm thanh đại đạo du dương, vang vọng khắp điện vũ, không khí cũng ngưng đọng lại, dường như có linh tính, cũng đang lắng nghe.

Sở Dương nhắm mắt lại, dỏng tai lên, vẻ mặt nghiêm túc, dùng tâm nghe đạo.

Lông mày hắn lúc thì nhíu lại, lúc thì giãn ra, khí tức trên người bất tri bất giác khuếch tán ra ngoài.

Nếu quan sát kỹ sẽ phát hiện, theo thời gian trôi qua, khí tức của hắn đang chậm rãi tăng trưởng.

Rõ ràng, Sở Dương đã có thu hoạch không nhỏ.

Một lần giảng đạo kéo dài mười năm, Tây Vương Mẫu mới dừng lại.

Sở Dương mở mắt ra, cảm tạ Tây Vương Mẫu: "Thiên địa đại đạo mà tiên tử giảng, trong sự đơn giản lại ẩn chứa thâm sâu, đối với ta có trợ giúp không nhỏ, đa tạ tiên tử." "Bây giờ hãy để ta giảng đạo cho tiên tử, để tỏ lòng biết ơn." Nói xong, Sở Dương bắt đầu giảng đại đạo, xung quanh cũng có vô số dị tượng hiện ra.

Tuy cảnh giới của hắn thấp hơn Tây Vương Mẫu, nhưng vì tu luyện Cửu Dương Đạo Kinh, hắn có những kiến giải độc đáo về các phương diện.

Dù sao đây cũng là công pháp cấp bậc Chứng Đạo, còn cao minh hơn cả công pháp mà Thánh nhân tu luyện.

Lúc đầu Tây Vương Mẫu không để tâm lắm, trong mắt nàng, tuy chiến lực của Sở Dương không tệ, nhưng chung quy cũng chỉ là một Đại La Kim Tiên mới tấn cấp, cảm ngộ về thiên địa đại đạo chắc chắn không cao.

Kết quả là sau khi nghe một lúc, đôi mắt đẹp của Tây Vương Mẫu bừng sáng, nàng phát hiện các phương diện mà Sở Dương giảng đều ẩn chứa huyền diệu.

Chương 12

Với cảnh giới Đại La Kim Tiên đỉnh phong của nàng, có lúc còn nghe không hiểu.

“Gã này thật thần bí.” Tây Vương Mẫu không khỏi liếc nhìn Sở Dương thêm vài lần, trong mắt đẹp lóe lên thần quang, đối với hắn càng thêm hứng thú.

Sau đó, Tây Vương Mẫu tập trung tinh thần, bắt đầu nghiêm túc nghe đạo.

Mười năm thoáng chốc trôi qua, Sở Dương mới dừng giảng đạo.

“Thiên địa đại đạo mà Sở đạo hữu giảng quả thật thâm sâu vô cùng, bản cung bội phục.” Tây Vương Mẫu mở mắt đẹp nhìn chằm chằm Sở Dương, trong ánh mắt đã mang theo một tia kính ý, giọng nói trong trẻo động lòng người, uyển chuyển như tiếng chim oanh ban đêm.

“Ha ha, tiên tử quá khen rồi, thiên địa đại đạo mà tiên tử giảng còn hay hơn, bây giờ ta vẫn còn nhiều chỗ chưa hiểu, cần phải tĩnh tâm suy ngẫm kỹ lưỡng.” Sở Dương khẽ cười.

“Đạo hữu quá khiêm tốn rồi.” “Lần luận đạo này cứ kết thúc ở đây đi, bản cung cũng cần tĩnh tâm, nghiêm túc tham ngộ thiên địa đại đạo mà đạo hữu đã giảng.” Tây Vương Mẫu mở lời.

“Ừm.” Lời này của Tây Vương Mẫu hợp ý Sở Dương, hắn cũng cần thời gian để tiêu hóa đại đạo mà nàng đã giảng, thế là lập tức đồng ý.

Sau đó, Tây Vương Mẫu sắp xếp cho Sở Dương một gian điện phụ, rồi quay về động phủ của mình.

Ánh mắt Sở Dương lóe lên, ngồi xếp bằng xuống đất tĩnh tâm.

Những ngày sau đó, hai người tự mình tu luyện trên Thiên Sơn, thỉnh thoảng Tây Vương Mẫu sẽ tìm Sở Dương luận đạo. … Thời gian thoáng chốc đã trôi qua năm mươi năm.

Một ngày nọ, Sở Dương đang ngồi đả tọa tu luyện trong phòng, tu luyện được một lúc thì đột nhiên dừng lại, mở mắt ra thở dài một hơi.

"Tu luyện cũng khó quá đi mất." Cảnh giới Đại La Kim Tiên không chỉ cần tích lũy pháp lực, mà còn cần có cảm ngộ đủ sâu sắc về thiên địa đại đạo mới có thể tiến thêm một bước.

Quá trình này vô cùng chậm chạp, sinh linh bình thường có thể cần hàng chục triệu năm, thậm chí hàng trăm triệu năm mới có thể đột phá một tiểu cảnh giới.

Dù là những tiên thiên ma thần đỉnh tiêm như Sở Dương cũng cần ít nhất cả triệu năm.

Trong năm mươi năm ở Thiên Sơn, tuy hắn thường xuyên cùng Tây Vương Mẫu luận đạo, nhưng hiệu quả không rõ rệt, khoảng cách đến Đại La Kim Tiên trung kỳ vẫn xa vời vợi.

Thu hoạch duy nhất có lẽ là quan hệ với Tây Vương Mẫu ngày càng tốt, gần như đã trở thành hồng nhan tri kỷ, cả hai đều rất ngưỡng mộ đối phương.

"Nếu có đủ điểm năng lượng thì tốt rồi." Sở Dương thầm nghĩ.

Điểm năng lượng rất lợi hại, không cần cảm ngộ thiên địa đại đạo, cũng không cần tích lũy pháp lực, có thể khiến người ta trực tiếp tấn cấp.

Nếu có đủ điểm năng lượng, đừng nói là đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ, dù là đột phá Chuẩn Thánh, thậm chí Chứng Đạo, chỉ cần vài năm cũng đủ.

Đáng tiếc, muốn đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ cần 1 tỷ điểm năng lượng, mà Sở Dương hiện tại chỉ có 500 triệu điểm năng lượng, còn thiếu một nửa.

Điểm năng lượng có thể thu được thông qua việc cắn nuốt bất kỳ vật chất và năng lượng nào.

Sở Dương cũng thử cắn nuốt thiên địa linh khí để thu được điểm năng lượng, phương án này khả thi, nhưng thường thì cắn nuốt thiên địa linh khí cả một ngày chỉ thu được 2, 3 điểm năng lượng.

Muốn gom đủ 500 triệu điểm năng lượng, không biết phải đến năm nào tháng nào, có khi đợi đến lúc Sở Dương tự mình đột phá rồi vẫn chưa gom đủ.

Muốn thu được lượng lớn điểm năng lượng, Sở Dương bắt buộc phải có lượng lớn thiên tài địa bảo, sau đó để hệ thống cắn nuốt, như vậy mới được.

"Tiếp tục tu luyện thôi." Sở Dương phiền muộn một lúc rồi lại ổn định tâm thần, bắt đầu đả tọa tu hành trở lại.

Điểm năng lượng khó thu được, không thể đặt hết hy vọng vào nó, phải giống như sinh linh bản địa của Hồng Hoang, tập quen với việc tu hành chậm chạp mới được.

Mấy ngày sau, Sở Dương ngừng tu hành, không phải vì lười biếng không muốn tiếp tục, mà là Tây Vương Mẫu đến tìm.

"Sở đạo hữu, mấy ngày trước bản cung có được một ít tiên trà cực phẩm, đặc biệt pha cho ngài uống." Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng bước tới, đi về phía Sở Dương, một luồng hương thơm cơ thể theo gió len vào mũi hắn.

Trên khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân của nàng hiện lên một nụ cười, giọng nói trong trẻo như châu lớn châu nhỏ rơi trên mâm ngọc,

thánh thót dễ nghe.

“Đa tạ tiên tử, mời vào trong.” Sở Dương vẻ mặt ôn hòa, mỉm cười đón Tây Vương Mẫu vào.

Hai người ngồi đối diện nhau, sau một hồi khách sáo, Tây Vương Mẫu đột nhiên nói: “Sở đạo hữu, ngài nhìn nhận thế nào về âm dương chi đạo?” “Cô dương bất sinh, độc âm bất trưởng, chỉ có âm dương giao thái, kết hợp với nhau, mới có thể bổ sung cho nhau, thành tựu đại đạo.” Sở Dương trầm ngâm một lát, cười nhạt đáp.

“Nói hay lắm, cô dương bất sinh, độc âm bất trưởng.

Sở đạo hữu là chí dương thể chất, bản cung là tiên thiên thuần âm chi thể, không biết đạo hữu có bằng lòng cùng ta tham ngộ Âm Dương đại đạo không?” Tây Vương Mẫu tán thưởng một tiếng, sau đó chuyển chủ đề, hỏi một câu khiến người ta kinh ngạc.

Thân hình Sở Dương chấn động, sau đó hắn nhìn thẳng vào Tây Vương Mẫu, dùng giọng điệu nghiêm túc nói: “Tiên tử đã mời, ta tự nhiên bằng lòng.” Tây Vương Mẫu dung nhan tuyệt mỹ, băng thanh ngọc khiết, khí chất siêu phàm tựa như tiên nữ hạ phàm, lại là cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Trong cả Hồng Hoang rộng lớn này, nàng tuyệt đối là một người bạn đời đỉnh cấp.

Sở Dương xuyên không đến Hồng Hoang, chắc chắn cũng muốn cưới vợ.

Một nữ thần hoàn mỹ như Tây Vương Mẫu đã chủ động ngỏ lời, thân là một người đàn ông, còn có gì phải do dự?

Thực tế, dù Tây Vương Mẫu không tỏ tình, Sở Dương cũng sẽ tìm một thời điểm thích hợp để thổ lộ.

Chương 13

Hai người đã cùng nhau sống trên Thiên Sơn năm mươi năm, độ hảo cảm sớm đã đầy ắp.

"Ừm, buổi tối ta ở tẩm cung đợi ngài." Tây Vương Mẫu thấy Sở Dương đồng ý, đỏ mặt nói nhỏ, sau đó thân hình thoáng một cái liền biến mất.

Đừng thấy nàng vừa rồi dũng cảm, nói ra lời mời cùng Sở Dương tham ngộ Âm Dương đại đạo, nhưng đó là nàng đã dồn hết dũng khí toàn thân mới nói ra được.

Bây giờ Sở Dương đã đồng ý, dũng khí của Tây Vương Mẫu liền biến mất, xấu hổ vô cùng, thậm chí trong thời gian ngắn không dám đối mặt với hắn.

Nói trắng ra, Tây Vương Mẫu tuy tu vi cao thâm, đứng ở đỉnh cao của Hồng Hoang, nhưng về mặt tình cảm, nàng chung quy vẫn là một xử nữ chưa từng trải, như một trang giấy trắng.

"…" Sở Dương còn chưa kịp nói gì thì Tây Vương Mẫu đã chạy mất, khiến hắn có chút cạn lời.

Nhưng có lời gì thì tối nay cũng có thể nói, Sở Dương cũng không để ý, nghĩ đến việc cùng Tây Vương Mẫu tham ngộ Âm Dương đại đạo, trong lòng dâng lên một tia mong đợi.

Nữ thần Hồng Hoang Tây Vương Mẫu, không biết hương vị sẽ ra sao?

Càng mong đợi, thời gian trôi càng chậm, Sở Dương khó khăn lắm mới đợi được đến khi đêm xuống.

Bầu trời đêm đầy sao, ánh sao lấp lánh rực rỡ, ánh trăng rải xuống

đại địa Hồng Hoang, tựa như khoác lên một lớp lụa mỏng màu trắng bạc.

Thiên Sơn, tẩm cung của Tây Vương Mẫu.

Trên chiếc giường lớn làm bằng ngọc thạch, Tây Vương Mẫu tâm tình có chút căng thẳng, đang chờ đợi.

Khi Sở Dương bước vào phòng, trong mắt hắn lóe lên một tia kinh diễm.

Tây Vương Mẫu vốn đã vô cùng xinh đẹp, so với những nữ minh tinh ở Trái Đất kiếp trước của hắn thì đẹp hơn ngàn vạn lần, tựa như một tác phẩm nghệ thuật vô giá.

Bây giờ nàng còn trang điểm nhẹ, càng đẩy vẻ đẹp của nàng lên đến đỉnh điểm.

Kết hợp với một tia ửng hồng trên khuôn mặt tinh xảo của Tây Vương Mẫu, quả thực không thể nào hình dung.

Sở Dương nhìn thấy vậy liền vứt bỏ hết mọi thứ sau đầu, trong lòng chỉ còn một ý niệm, đó là chiếm lấy Tây Vương Mẫu.

"Ngài đến rồi." Giọng Tây Vương Mẫu rất nhỏ, mang theo chút run rẩy, tỏ ra căng thẳng.

"Ừm, ta đến rồi." Sở Dương nhẹ giọng đáp, chậm rãi bước về phía Tây Vương Mẫu, trong lòng dâng lên một ngọn lửa.

Một đêm, diệu không thể tả.

Chỉ thấy trên đỉnh Thiên Sơn, hai luồng khí âm dương một đen một trắng giao hòa, đem những huyền diệu của Âm Dương đại đạo hóa thành phù văn bay lượn trên bầu trời.

Thiên địa linh khí trong phạm vi trăm vạn dặm gần đó đều cuồn cuộn kéo đến, cung cấp cho Sở Dương và Tây Vương Mẫu tu luyện,

động tĩnh cực lớn. … Ngày thứ hai, ánh mặt trời thay thế ánh trăng, chiếu rọi lên đại địa Hồng Hoang, vạn vật vạn linh thức tỉnh, bắt đầu một ngày sinh hoạt mới.

Sở Dương và Tây Vương Mẫu lần lượt tỉnh lại, nhìn nhau một cái, ánh mắt tràn đầy tình yêu dành cho đối phương.

Hai người cùng nhau tu luyện, không chỉ nâng cao tu vi, mà còn khiến cho nguyên thần và nhục thể của nam nữ hoàn toàn kết hợp lại với nhau.

Độ hảo cảm của Sở Dương và Tây Vương Mẫu vốn đã đầy, qua chuyện đêm qua, quan hệ đã thuận nước đẩy thuyền mà đột phá, tiến thêm một tầng.

"Lão bà, cảm giác thế nào?

Có đột phá Chuẩn Thánh không?" Sở Dương cúi đầu mỉm cười, tự nhiên gọi Tây Vương Mẫu là lão bà.

Còn vì sao không gọi là nương tử hay phu nhân?

Đương nhiên là vì gọi lão bà thuận miệng hơn.

Dù sao Sở Dương cũng là người xuyên không, mang theo một số thói quen từ Trái Đất.

"Phu, phu quân, thiếp thân chưa đột phá Chuẩn Thánh, nhưng cảm giác sắp rồi, chỉ cần bế quan một thời gian nhất định có thể trảm ra thiện thi, đột phá Chuẩn Thánh." Tây Vương Mẫu dịu dàng nói, tuy da mặt mỏng, nhưng cũng tự nhiên đổi cách xưng hô thành phu quân.

"Cơ duyên thoáng qua rồi biến mất, không thể lơ là, lão bà, ta đi trước đây, nàng cứ bế quan đi." Sở Dương phân biệt được nặng nhẹ, việc Tây Vương Mẫu đột phá Chuẩn Thánh quan trọng hơn, thế là vội vàng nói.

“Ừm.” Tây Vương Mẫu gật đầu, liền bắt đầu bế quan, còn Sở Dương thì quay về điện phụ, ngồi xếp bằng xuống, cẩn thận cảm nhận sự thay đổi của bản thân.

Cùng nhau tu luyện có lợi cho cả nam và nữ, đêm qua đã giúp Tây Vương Mẫu tìm được cơ hội đột phá Chuẩn Thánh, lợi ích của Sở Dương cũng không nhỏ.

Hắn trực tiếp đột phá Đại La Kim Tiên trung kỳ!

Phải biết trước đó Sở Dương đã khổ tu năm mươi năm, tiến bộ không lớn, cách Đại La Kim Tiên trung kỳ còn xa vời vợi, nếu dựa vào khổ tu để đột phá, ước chừng phải mất cả triệu năm.

Nhưng chỉ một lần cùng nhau tu luyện, một đêm đã giúp Sở Dương đột phá.

“Âm dương chi đạo, thật kỳ diệu!” Sở Dương thầm cảm thán.

Nhưng Sở Dương cũng biết, song tu nói một cách nghiêm khắc chỉ là bàng môn tả đạo, tạm thời nâng cao tu vi thì được, về lâu dài chắc chắn không ổn, nếu không thì trong Hồng Hoang đã đầy rẫy Đại La Kim Tiên, thậm chí cả Chuẩn Thánh.

Chương 14

Sở Dương có thể tiến bộ lớn như vậy là vì hai nguyên nhân.

Thứ nhất, hắn là Cửu Dương Đạo Thể, Tây Vương Mẫu là Tiên Thiên Thuần Âm Đạo Thể, chí âm chí dương kết hợp mới có thể tạo ra hiệu quả như vậy, nếu đổi lại là người khác, hiệu quả sẽ kém xa.

Thứ hai, cả hắn và Tây Vương Mẫu đều là lần đầu tiên.

Sau này Sở Dương lại cùng Tây Vương Mẫu song tu, hiệu quả sẽ giảm đi rất nhiều.

Theo suy đoán của Sở Dương, sau khi hắn và Tây Vương Mẫu cùng tu luyện đến Đại La Kim Tiên hậu kỳ, việc song tu sẽ không còn chút trợ giúp nào, chỉ còn lại niềm vui cá nước.

Nhưng mà, có thể đột phá một cảnh giới đã là rất tốt rồi, lập tức tiết kiệm được cả triệu năm thời gian, cho nên đợi Tây Vương Mẫu đột phá Chuẩn Thánh xuất quan, Sở Dương sẽ lại đi tìm nàng để song tu.

Sở Dương nhắm mắt lại, ngưng tâm tụ thần, vận chuyển Cửu Dương Đạo Kinh để ổn định tu vi của mình.

Ba năm sau, Sở Dương đã hoàn toàn ổn định tu vi Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Một trăm năm sau, bên trong tẩm cung của Tây Vương Mẫu đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức kinh khủng, cả Thiên Sơn đều rung chuyển, dường như không chịu nổi luồng khí tức kia mà sắp nứt ra.

Tất cả sinh linh trong phạm vi hàng tỷ dặm đều cúi đầu lạy trên mặt đất, phủ phục xưng thần.

“Ông!” Trên bầu trời tẩm cung, tiên vụ mịt mù, vạn đạo hà quang chiếu rọi bầu trời, vô số linh hoa do tiên thiên linh khí ngưng tụ từ trên trời rơi xuống.

Còn có cả tường thụy kỳ thú xuất hiện, ngửa cổ lên trời gầm vang, không phải là tiếng gầm rú gào thét, mà là tiếng gầm vui vẻ hân hoan, dường như đang ăn mừng.

“Xem ra Tây Vương Mẫu đã đột phá rồi.” Sở Dương từ trong phòng đi ra, đứng trên không trung nhìn về phía tẩm cung của Tây Vương Mẫu, khóe miệng hơi nhếch lên, mặt mang nụ cười.

Hắn và Tây Vương Mẫu đã hợp làm một thể, tu vi của đối phương càng mạnh, hắn càng vui mừng.

Không phải là ăn bám, Tây Vương Mẫu đột phá rồi, thực lực mạnh hơn, đó là chuyện tốt, Sở Dương thật lòng vui mừng cho nàng.

Đương nhiên, Sở Dương cũng có chút nghi ngờ mình đang ăn bám, dù sao hắn mới chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, trong khi Tây Vương Mẫu đã là Chuẩn Thánh.

Trong thời đại mà các Thánh nhân chưa xuất hiện, Chuẩn Thánh hiếm hoi này, có một đạo lữ như vậy, ai dám chọc vào?

Dị tượng đột phá Chuẩn Thánh của Tây Vương Mẫu kéo dài suốt nửa tháng mới biến mất.

Ba năm sau, tu vi của Tây Vương Mẫu đã hoàn toàn ổn định, liền đi tìm Sở Dương.

Sau khi hai người thổ lộ tình cảm với nhau một hồi, Sở Dương trêu chọc nói: “Lão bà, nàng đã đột phá Chuẩn Thánh rồi, còn ta mới chỉ là Đại La Kim Tiên trung kỳ, ta buồn quá.” “Phu quân là thiên tài trời ban, đột phá Chuẩn Thánh chỉ là vấn đề thời gian, sớm muộn gì cũng sẽ vượt qua thiếp thân.” Tây Vương Mẫu vén một lọn tóc mai

dán trên khuôn mặt trắng nõn, mỉm cười với Sở Dương, mắt sáng răng trắng, động lòng người, khiến hoa cỏ cũng phải ảm đạm thất sắc, vẻ đẹp kinh diễm.

Sở Dương phát hiện sau khi trải qua chuyện đó, sức quyến rũ của Tây Vương Mẫu càng lớn hơn, giống như một quả trái cây đã chín mọng.

"Thật ra, ta có một cách để tu vi của nàng tiến bộ nhanh chóng." Sở Dương đi ra sau lưng Tây Vương Mẫu, cúi người xuống ghé vào tai nàng nói.

"Cách gì?" Tây Vương Mẫu vô thức hỏi.

"Song tu." Sở Dương cười hắc hắc.

"Bá!" Tây Vương Mẫu da mặt mỏng, nghe vậy liền hiện lên một tia hồng phấn, hồi lâu sau mới lí nhí nói: "Ừm, nếu đã như vậy, vậy thì đến tẩm cung của thiếp thân đi." Sở Dương và Tây Vương Mẫu cùng nhau đến tẩm cung của nàng, không ai biết bên trong đã xảy ra chuyện gì.

Chỉ biết rằng thiên địa linh khí trên Thiên Sơn và khu vực hàng tỷ dặm xung quanh đều bị cướp sạch, cuồn cuộn đổ vào tẩm cung của Tây Vương Mẫu.

Trên hư không, xuất hiện một con băng phượng và một con hỏa long khổng lồ, thân hình đều vượt qua mười vạn trượng, thần tuấn vô cùng, sống động như thật, mang theo uy áp kinh khủng, bay lượn trên bầu trời Thiên Sơn, đuổi bắt lẫn nhau, âm dương giao thái.

Sở Dương và Tây Vương Mẫu song tu, nhục thân và nguyên thần kết hợp ở mức độ cao, cảm ngộ của cả hai đối với thiên địa đại đạo đều hiện ra rõ ràng, sau đó đi vào trong nhau.

Thời gian thoáng chốc đã trôi qua ngàn năm.

“Ầm!” Một ngày nọ, từ trong tẩm cung của Tây Vương Mẫu truyền ra một lực thôn phệ kinh khủng, bao trùm Thiên Sơn và phạm vi hàng tỷ dặm xung quanh.

Vô số linh khí bị hút lấy, cuồng loạn dâng trào, hình thành từng dòng lũ linh lực khổng lồ đổ về tẩm cung.

Thậm chí cả lớp tuyết trắng vô biên trên Thiên Sơn cũng tan chảy thành tiên thiên linh khí, đổ về tẩm cung.

Hỏa long và băng phượng quấn lấy nhau trên bầu trời Thiên Sơn cũng tan rã, hóa thành hai đạo thần quang một đỏ một bạc chui vào tẩm cung.

Cảnh tượng này thanh thế to lớn, kéo dài suốt ba tháng mới tan đi.

Thiên địa linh khí trên Thiên Sơn và phạm vi hàng tỷ dặm xung quanh có lúc bị hút cạn, may mà Hồng Hoang lúc này là Thượng Cổ Hồng Hoang, thiên địa linh khí vô cùng nồng đậm, nên mới được bổ sung lại.

“Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cuối cùng cũng thành rồi!” Trong tẩm cung, Sở Dương nắm chặt nắm đấm, cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn như biển cả, gần như bất tận trong cơ thể, không nhịn được mà hét dài một tiếng, chấn động cả Thiên Sơn, nhiều nơi xảy ra tuyết lở.

“Chúc mừng phu quân, hạ hỉ phu quân.” Trên giường, Tây Vương Mẫu khoác một lớp chăn lụa thiên tằm, cười tủm tỉm nói.

“Lão bà, ta có thể đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ, công lao của nàng là lớn nhất, cảm ơn nàng.” Sở Dương quay người, cười hì hì cảm ơn Tây Vương Mẫu.

Theo tình hình bình thường, muốn đột phá Đại La Kim Tiên hậu kỳ phải mất mấy triệu năm, nhưng song tu với Tây Vương Mẫu đã rút ngắn thời gian này đến cực hạn, chỉ còn khoảng ngàn năm.

Tây Vương Mẫu nghe vậy mặt đỏ bừng, nghĩ đến việc ở cùng Sở Dương cả ngàn năm, thật quá điên cuồng.

Chương 15

“Lão bà, ta đi bế quan ổn định tu vi trước, nàng hãy nghỉ ngơi cho tốt.” Sở Dương lại nói.

“Ừm.” Tây Vương Mẫu đáp.

“Đúng rồi phu quân, Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba chỉ còn chưa đến ngàn năm nữa, ngài có đi không?” Ngay khi Sở Dương sắp rời đi, Tây Vương Mẫu đột nhiên nhớ ra một chuyện, vội vàng hỏi.

Sở Dương nghe vậy, trong lòng khẽ động, Đạo Tổ Hồng Quân là Thánh nhân, giảng đạo có giá trị nhất định để lắng nghe.

Hơn nữa, theo hắn được biết, sau khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba kết thúc sẽ cho rất nhiều đại năng Hồng Hoang đến Phân Bảo Nhai chia bảo vật.

Trong tay Sở Dương vừa hay thiếu một món linh bảo thuận tay, đó là một cơ hội lớn, nếu may mắn, không chừng có thể nhận được cực phẩm tiên thiên linh bảo.

“Đinh, hệ thống phát hành nhiệm vụ: Mời túc chủ đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, hoàn thành sẽ có phần thưởng.” Đột nhiên, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

“Ta đi.” Sở Dương nghe vậy, không chút do dự nói với Tây Vương Mẫu.

Vốn dĩ đã định đi Tử Tiêu Cung, bây giờ hệ thống lại phát hành nhiệm vụ, hoàn thành còn có phần thưởng, càng không có lý do gì để không đi.

“Vậy đợi đến lúc Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba bắt đầu, thiếp thân sẽ đưa ngài đi.” Tây Vương Mẫu cười nói.

“Ừm.” Sở Dương cười gật đầu, sau đó liền rời khỏi tẩm cung của Tây Vương Mẫu, quay về phòng của mình.

Sở Dương mất ba mươi năm để ổn định tu vi Đại La Kim Tiên hậu kỳ, sau đó yên lặng tu luyện.

Số lần đi tìm Tây Vương Mẫu song tu giảm đi đáng kể, vì tác dụng của việc song tu đối với hắn đã giảm đi rất nhiều, gần như bằng không, tự nhiên không cần thiết phải đi nữa.

Còn về việc hưởng thụ niềm vui cá nước, Sở Dương và Tây Vương Mẫu đã liên tục song tu cả ngàn năm, cũng cần thời gian để nghỉ ngơi.

Thời gian trôi qua, ngàn năm thoáng chốc.

“Ta là Hồng Quân, lần giảng đạo thứ ba sắp bắt đầu, người có duyên đều có thể đến Tử Tiêu Cung nghe ta giảng đạo!” Một ngày nọ, trời trong gió nhẹ, vạn dặm không mây, giọng nói của Đạo Tổ Hồng Quân đột nhiên vang vọng khắp Hồng Hoang, uy áp của Thánh nhân bao trùm trời đất.

Vạn linh Hồng Hoang dù đang đấu pháp hay đang bế quan đả tọa, đều nghe rõ câu nói này.

“Vút!” Thân ảnh của Tây Vương Mẫu xuất hiện trước mặt Sở Dương, giọng điệu ôn hòa nói: “Phu quân, Đạo Tổ giảng đạo lần thứ ba sắp bắt đầu, chúng ta đi thôi!” “Ừm.” Sở Dương đứng dậy, cười nhạt gật đầu, hắn đã đợi lần giảng đạo này cả ngàn năm, bây giờ cuối cùng cũng đến rồi.

Hai người bay lên trời, hóa thành hai đạo thần hồng phá không mà đi.

Cùng lúc đó, khắp nơi trong Hồng Hoang thỉnh thoảng có độn quang bay lên trời, ví như từ Thái Dương Tinh có hai đạo độn quang

màu vàng, hay như từ Đông Côn Luân có ba đạo độn quang.

Đây đều là những cường giả tuyệt đỉnh của Hồng Hoang, toàn bộ đều là Đại La Kim Tiên, có một số ít là Chuẩn Thánh, hai lần giảng đạo trước tại Tử Tiêu Cung họ đều có mặt, cũng chính là ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung. … Tử Tiêu Cung, nằm giữa Hỗn Độn.

Sở Dương và Tây Vương Mẫu xuyên qua không gian vô tận, vượt qua ba mươi ba tầng trời, cuối cùng đến được lớp màng ngăn cách của thế giới Hồng Hoang, bên ngoài là Hỗn Độn vô tận.

Chỉ thấy địa thủy hỏa phong hỗn loạn lan tràn, hỗn độn chi khí hung bạo nuốt chửng mọi thứ nó chạm vào, sâu trong Hỗn Độn còn có hỗn độn thần lôi xuất hiện, ánh điện đáng sợ chiếu sáng Hỗn Độn u ám.

"Đây là Hỗn Độn sao?" Sở Dương nhìn cảnh sắc trước mắt, không khỏi nheo mắt lại, đây là lần đầu tiên hắn rời khỏi thế giới Hồng Hoang để đến Hỗn Độn.

Tây Vương Mẫu hai lần trước đều đã đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, đối với Hỗn Độn đã quen không còn lạ, nhưng vẫn có chút cảm khái: "Trong Hỗn Độn đầy rẫy nguy hiểm, Thái Ất Kim Tiên căn bản không thể tiến vào." "Lần đầu tiên thiếp thân đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, đã tận mắt thấy không ít tàn dư của Long, Phượng, Kỳ Lân tộc, có cả Yêu tộc đại thánh tiến vào Hỗn Độn, kết quả là đến cả xương vụn cũng không còn." "Ngay cả Đại La Kim Tiên bình thường nếu không có linh bảo hộ thân, cũng không dám đi lại trong Hỗn Độn." "Lợi hại đến vậy sao?" Sở Dương nghe vậy, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, hắn đã đánh giá thấp sự nguy hiểm của Hỗn Độn.

"Chính là như vậy, phu quân, thiếp thân tế ra Côn Luân Kính, đưa ngài đi." Tây Vương Mẫu khẽ cười, bàn tay ngọc lật một cái, một chiếc gương thần bí phi phàm, ẩn chứa uy năng to lớn xuất hiện trong

lòng bàn tay, chính là thời gian linh bảo Côn Luân Kính.

“Không cần, ta tự có cách chống lại hỗn độn chi khí.” Sở Dương từ chối, hắn là người đàn ông có chí hướng quật khởi ở Hồng Hoang, ngồi ngang hàng với Thánh nhân, thậm chí là vượt qua, chút hỗn độn chi khí sao có thể làm khó được hắn?

“Vút.” Lời vừa dứt, thân hình Sở Dương khẽ động, trực tiếp xuyên qua lớp màng ngăn cách giữa thế giới Hồng Hoang và Hỗn Độn, xuất hiện giữa Hỗn Độn.

“Phu quân!” Tây Vương Mẫu thấy vậy, không khỏi kinh hãi kêu lên một tiếng, theo bản năng tế ra Côn Luân Kính muốn bảo vệ Sở Dương.

Nàng biết rõ sự đáng sợ của hỗn độn chi khí, không có linh bảo hộ thân, Đại La Kim Tiên cũng có nguy hiểm cực lớn.

Chỉ có những cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, hoặc Chuẩn Thánh như nàng mới có thể dựa vào nguyên thần pháp lực của bản thân mà coi thường hỗn độn chi khí.

Tây Vương Mẫu lúc nãy tế ra Côn Luân Kính cũng là vì muốn chăm sóc cho Sở Dương.

Nhưng ngay sau đó, động tác của Tây Vương Mẫu dừng lại, vì nàng phát hiện Sở Dương bị hỗn độn chi khí bao bọc, nhưng không hề bị thương tổn gì.

Giống như cá trong nước, tiến lui tự nhiên.

“Phu quân, nhục thân của ngài thật mạnh, e rằng đủ để sánh ngang với hạ phẩm tiên thiên linh bảo.” Tây Vương Mẫu kinh ngạc nói.

“Không sai, lần trước ta đã mượn đại la lôi kiếp để luyện thể, hiện tại độ cứng của nhục thân không thua kém hạ phẩm tiên thiên linh bảo.” Sở Dương cười nhạt nói: “Yên tâm đi, phu quân của nàng không

phải là kẻ lỗ mãng, chuyện không nắm chắc ta sẽ không làm.” “Ừm.” Tây Vương Mẫu cười gật đầu.

Giải quyết xong vấn đề hỗn độn chi khí, chuyện tiếp theo đơn giản hơn, Tây Vương Mẫu dựa theo chỉ dẫn mơ hồ, đưa Sở Dương xuyên qua Hỗn Độn vô tận.

Ba tháng sau, cuối cùng họ cũng tìm thấy một tòa cung điện huy hoàng, nó to lớn vô cùng, tựa như một ngôi sao, sừng sững giữa Hỗn Độn, mặc cho hỗn độn chi khí va chạm cũng không hề lay động.

Chính là đạo trường của Hồng Quân, Tử Tiêu Cung.

Chương 16

"Chúng ta vào thôi." Tây Vương Mẫu mỉm cười, cùng Sở Dương tiến vào Tử Tiêu Cung.

Sau khi vào Tử Tiêu Cung, việc đầu tiên Sở Dương làm là quan sát xung quanh, phát hiện đã có không ít sinh linh đến trước.

Ví như sáu tồn tại ngồi trên sáu chiếc bồ đoàn ở phía trước nhất, một thanh niên, một trung niên, một lão giả, có hai nam tử mặt mày sầu khổ, sắc mặt vàng vọt, và một vị mỹ nữ tuyệt sắc, khí tức của họ sâu như vực thẳm, không thể lường được.

Họ ngồi đó không động đậy, nhưng lại giống như chúa tể của trời đất, khiến người ta không dám nhìn thẳng, trong lòng nảy sinh cảm giác thần phục.

Ánh mắt Sở Dương lóe lên, trong đầu hiện ra thông tin của sáu người này.

Ba vị phía trước hẳn là Tam Thanh lừng danh, những tiên thiên ma thần đỉnh cấp được sinh ra từ nguyên thần của Bàn Cổ và thanh khí của trời đất dung hợp.

Thanh niên là Thông Thiên, trung niên là Nguyên Thủy, lão giả là Lão Tử.

Hai vị kia là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Còn vị mỹ nữ tuyệt sắc chính là Thánh mẫu của Nhân tộc sau này, Nữ Oa.

Sở Dương đánh giá Nữ Oa thêm vài lần, chỉ thấy nàng thân hình cao ráo, đôi chân thon dài, làn da như sữa, trắng nõn mịn màng, ngũ quan tinh xảo như tác phẩm nghệ thuật.

Nàng ngồi xếp bằng trên bồ đoàn, nhắm mắt đẹp, yên tĩnh, nhưng lại có một luồng khí chất tiên trong tiên lan tỏa ra, khiến lòng người rung động.

Hỏi vì sao sáu vị Thánh nhân tương lai ở ngay trước mắt, Sở Dương không nhìn những người khác, mà lại nhìn Nữ Oa thêm vài lần?

Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc, là Thánh mẫu của Nhân tộc.

Sở Dương hiện tại cũng là Nhân tộc, tuy là từ Trái Đất xuyên không đến Hồng Hoang, xuất hiện trước khi Nữ Oa sáng tạo ra Nhân tộc, theo một ý nghĩa nào đó không phải do nàng sáng tạo, nhưng ít nhiều giữa hai người cũng có chút quan hệ.

Sở Dương tự nhiên có chút hứng thú với Nữ Oa.

Còn nguyên nhân thứ hai, Nữ Oa trông đẹp như vậy, dung mạo, vóc dáng, khí chất không thua kém Tây Vương Mẫu, Sở Dương thèm muốn thân thể nàng, nhìn thêm vài lần cũng là chuyện bình thường.

Nữ Oa dường như cảm nhận được điều gì, mở mắt đẹp quay đầu nhìn Sở Dương một cái, may mà hắn đã dời ánh mắt đi, nàng hơi nhíu mày rồi thu hồi ánh mắt, không nói gì thêm.

"Có một người mới." Khi Sở Dương quan sát các đại năng trong Tử Tiêu Cung, họ cũng nhận ra hắn.

Khi phát hiện ra một gương mặt mới, mọi người có người kinh ngạc, có người tò mò, có người nhíu mày.

Tử Tiêu Cung giảng đạo, chỉ thu nhận người có duyên, số ghế có hạn, ba ngàn là cực hạn.

Ba ngàn khách trong Tử Tiêu Cung, không ít người đã chết ở Hồng Hoang, nhưng vị trí của họ lại không có ai thay thế, hiện tại trên Tử Tiêu Cung vẫn còn không ít ghế trống.

Nhưng Tây Vương Mẫu lại dẫn người đến?

Không ít người định đứng dậy tại chỗ, tìm Tây Vương Mẫu lý luận, kết quả cảm ứng được điều gì đó, nàng đã phóng ra khí tức của cảnh giới Chuẩn Thánh.

Thế là, những kẻ muốn nhân cơ hội này lấy lòng Đạo Tổ đều lặng lẽ ngồi xuống.

Chuẩn Thánh, ở thời đại này có thể nói là cực kỳ hiếm hoi, cũng chỉ có Tam Thanh và những người khác, cùng với Tây Vương Mẫu vừa đột phá Chuẩn Thánh, ai dám dễ dàng đắc tội?

Tây Vương Mẫu muốn dẫn người thì cứ dẫn đi, dù sao về cơ bản, việc này cũng không liên quan gì đến họ.

"Tây Vương Mẫu đã đột phá Chuẩn Thánh." Lão Tử, Nguyên Thủy và sáu vị đại năng khác cảm ứng được một luồng khí tức Chuẩn Thánh quét qua tám phương, đều mở mắt ra, nhìn về phía Tây Vương Mẫu, trong mắt mang theo một tia kinh ngạc.

Nhìn qua cũng thấy cả Sở Dương.

Nhưng mà, tu vi của Sở Dương chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, chỉ có Thông Thiên là có hứng thú đánh giá một phen, còn Lão Tử, Chuẩn Đề và những người khác chỉ liếc một cái rồi không còn quan tâm nữa.

Đặc biệt là Nữ Oa, vừa rồi còn liếc Sở Dương một cái, lần này thì hoàn toàn không nhìn, ánh mắt dừng lại trên người Tây Vương Mẫu.

Một lát sau, mọi người đều thu hồi ánh mắt, Tây Vương Mẫu tuy đã đột phá Chuẩn Thánh, nhưng chỉ là vừa mới đột phá, họ đã đột phá từ lâu, không cần quá coi trọng.

"Chúng ta tìm một vị trí ngồi xuống đi." Tây Vương Mẫu thấy không ai để ý đến Sở Dương, liền cười nói.

“Ừm.” Sở Dương cười nhạt gật đầu, nhưng thái dương chân hỏa ẩn chứa bên trong bảy mặt trời trong cơ thể hắn đột nhiên chấn động.

Đồng thời, trong sân có hai nam tử mặc hoàng bào, thái dương chân hỏa trong cơ thể họ cũng xảy ra chấn động, hai người này chính là hai con kim ô được sinh ra từ Thái Dương Tinh, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất!

Họ cảm ứng được điều gì đó, liền nhìn về phía Sở Dương.

“Đại ca, trong cơ thể người này cũng có thái dương chân hỏa, sao có thể?” Đông Hoàng Thái Nhất có chút kinh ngạc.

Thái dương chân hỏa là một loại thần hỏa mạnh mẽ của Hồng Hoang, chỉ có Thái Dương Tinh mới có thể tạo ra, từ trước đến nay chỉ có Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nắm giữ thái dương chân hỏa.

Bây giờ đột nhiên xuất hiện một Sở Dương, hoàn toàn không biết lai lịch, cũng nắm giữ thái dương chân hỏa.

“Hắn quả thật nắm giữ thái dương chân hỏa, dường như còn nồng đậm hơn của chúng ta vài phần.” Đế Tuấn mặt mày âm trầm.

Hắn chỉ có một mặt trời, hai huynh đệ cùng chia sẻ, trong khi Sở Dương một mình có đến bảy mặt trời, thái dương chân hỏa đương nhiên nồng đậm hơn hắn rất nhiều.

Chương 17

"Không thể được!

Thái dương chân hỏa chỉ có thể do chúng ta nắm giữ, kẻ khác nếu có, chỉ có một con đường chết!" Trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất lóe lên một tia sát khí.

Thái dương chân hỏa ẩn chứa một bí mật mà chỉ có hai huynh đệ họ biết, đó là thông qua thái dương chân hỏa, có thể mượn được một phần sức mạnh của Thái Dương Tinh!

Đó là ngôi sao do mắt trái của Bàn Cổ hóa thành, không ai biết nó đáng sợ đến mức nào, dù chỉ có thể mượn được một phần, cũng đã cực kỳ kinh khủng.

Khi đánh giết Đông Vương Công, Đông Hoàng Thái Nhất đã mượn sức mạnh của Thái Dương Tinh.

Nếu không, Đông Vương Công dù sao cũng là Chuẩn Thánh, dù đánh không lại Thái Nhất, chạy trốn thì không có vấn đề gì, sao có thể dễ dàng bị chém giết?

Trong Hồng Hoang, tu vi càng về sau, càng khó bị tiêu diệt, trừ phi là loại liều mạng chiến đấu, còn bình thường dưới cùng cảnh giới muốn chạy trốn, tương đối dễ dàng.

Loại sức mạnh này, Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên muốn độc chiếm, không muốn để người khác nhúng chàm.

Đế Tuấn cũng vậy, cho nên đáy mắt hắn cũng lộ ra một tia sát khí.

Sở Dương nhìn theo hướng gây ra chấn động cho thái dương chân hỏa, vừa hay thấy hai nam tử mặc hoàng bào cũng đang nhìn mình, đáy mắt có một tia sát khí.

Sở Dương thu hồi ánh mắt, nhận ra thân phận của hai người đó.

Cùng mang trong mình thái dương chân hỏa, trong Hồng Hoang ngoài bản thể kim ô là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, ước chừng không có ai khác.

Không biết vì sao, họ lại nảy sinh sát ý với Sở Dương.

"Chắc là do ta mang trong mình thái dương chân hỏa." Sở Dương suy nghĩ nhanh chóng, đã hiểu ra mấu chốt trong đó.

Từ trước đến nay chỉ có Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nắm giữ thái dương chân hỏa, bây giờ Sở Dương cũng nắm giữ.

Ước chừng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng cảm thấy bị uy hiếp, vì thế mới nảy sinh sát ý.

"Muốn giết ta, gan các ngươi cũng lớn lắm, cứ nhớ lấy cho ta." Trong lòng, con ngươi của Sở Dương trở nên lạnh lẽo, một luồng sát khí cũng trào dâng.

Hắn và Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất không thù không oán, đối phương lại muốn giết hắn, ai có thể nhịn được?

Hiện tại thực lực của Sở Dương không đủ, dù có thêm Tây Vương Mẫu cũng không đánh lại Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, thậm chí có khả năng sẽ thân tiêu đạo vẫn.

Cho nên, Sở Dương tạm thời sẽ không đối đầu trực diện, chuẩn bị âm thầm phát triển một thời gian, đợi sau này có đủ thực lực, nhất định phải chém giết bọn họ.

Người muốn giết người, sẽ bị người giết lại!

"Đại ca, có muốn bây giờ ra tay giết hắn không?" Đôi mắt sắc bén của Đông Hoàng Thái Nhất nhìn chằm chằm Sở Dương, truyền âm cho Đế Tuấn, trong lời nói mang theo một luồng lạnh lẽo, phảng phất

như vạn linh đều mặc cho hắn sinh sát đoạt dư.

"Không được." Đế Tuấn nghe lời của Đông Hoàng Thái Nhất, khẽ lắc đầu, rồi bổ sung: "Đợi sau khi lần giảng đạo này kết thúc, lại tìm cơ hội giết hắn." Tử Tiêu Cung là đạo trường của Hồng Quân, dù hai người là cường giả Chuẩn Thánh cũng không dám giết người ở đây.

Nếu không, máu nhuốm đạo trường, chẳng phải là không nể mặt Hồng Quân sao?

Sở Dương và Tây Vương Mẫu hai người nhanh chóng tìm chỗ ngồi xuống, yên lặng chờ đợi.

Theo thời gian trôi qua, thỉnh thoảng có đại năng Hồng Hoang xuyên qua Hỗn Độn vô tận đến Tử Tiêu Cung.

Sở Dương nhân cơ hội này có được hiểu biết sơ bộ về các đại năng Hồng Hoang, ví như Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử, Hồng Vân Lão Tổ, Côn Bằng… những cường giả này, hắn đều ghi nhớ trong lòng.

Để sau này nếu có giao tiếp, cũng không đến nỗi hoàn toàn không biết gì.

Chẳng mấy chốc, đã đến thời gian quy định cho Hồng Quân giảng đạo.

Sở Dương phát hiện ba ngàn chỗ ngồi còn dư không ít, có thể bỏ lỡ đại cơ duyên như nghe Đạo Tổ giảng đạo, cơ bản có thể tuyên bố những người không đến đó đã vẫn lạc.

"Đông đông đông!" Đột nhiên, một trận tiếng bước chân nặng nề vang lên trong Tử Tiêu Cung yên tĩnh, Sở Dương nhìn về phía nguồn âm thanh, phát hiện có một nữ tử tuyệt sắc vừa đến.

Nàng có dung mạo của thiên sứ và thân hình của ma quỷ, mặc một bộ y phục đơn giản làm bằng da thú, mang theo một luồng mị lực

hoang dã.

“Vu tộc.” Sở Dương nheo mắt lại, từ trên người nữ tử tuyệt sắc này không cảm nhận được sức mạnh nguyên thần, ngược lại sức mạnh nhục thân lại cực kỳ kinh khủng.

Sở Dương chỉ cần cảm ứng một chút là biết nhục thân của nàng còn xa không bằng mình.

Trong Hồng Hoang có đặc trưng như vậy, cũng chỉ có Vu tộc được sinh ra từ tinh huyết của Bàn Cổ và trọc khí của trời đất dung hợp.

“Hậu Thổ!” Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn thấy người đến, trong mắt lóe lên sát khí, còn nồng đậm hơn cả sát khí đối với Sở Dương.

Sau Long Hán lượng kiếp, Long, Phượng, Kỳ Lân tam tộc suy tàn, tự nhiên có thế lực mới nổi lên.

Thế lực mới chủ yếu là Vu tộc và Yêu tộc.

Người Vu tộc tu luyện nhục thân, không tu nguyên thần, tu luyện nhục thân cần năng lượng kinh khủng, cho nên họ ăn Yêu tộc để có đủ năng lượng.

Yêu tộc đối với điều này vô cùng căm ghét, mâu thuẫn giữa hai đại chủng tộc tự nhiên cực lớn, ngày qua tháng lại, đã leo thang đến mức độ không đội trời chung.

Chương 18

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thân là hoàng giả của Yêu tộc, đối với một trong Thập Nhị Tổ Vu là Hậu Thổ tự nhiên chán ghét đến cực điểm, muốn giết cho hả giận.

"Hừ!" Hậu Thổ cũng phát hiện ra Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, lập tức hừ lạnh một tiếng, trong mắt cũng lóe lên sát khí.

Những năm gần đây, không biết bao nhiêu Vu tộc đã bị Yêu tộc ăn thịt, thân là một trong Thập Nhị Tổ Vu, nàng cũng hận không thể giết chết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng, hai bên đều kiềm chế, không thật sự động thủ.

Dù sao nơi này là Tử Tiêu Cung, là đạo trường của Hồng Quân, ai dám gây sự?

Cho dù Hậu Thổ thân là Vu tộc, không kính trời, không kính đất, chỉ tôn Bàn Cổ, nhưng cũng không phải kẻ ngốc, mặt mũi của Thánh nhân vẫn phải nể.

Hậu Thổ tìm một vị trí rồi tự mình ngồi xuống.

Tam Thanh quay đầu lại nhìn Hậu Thổ một cái, Nguyên Thủy không hề che giấu vẻ chán ghét, Lão Tử tuy vô vi, nhưng cũng mặt không biểu cảm, chỉ có Thông Thiên là đối đãi bình hòa.

Vì sao lại như vậy?

Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, Thập Nhị Tổ Vu là do tinh huyết của Bàn Cổ hóa thành.

Giữa hai bên vì danh hiệu ai là Bàn Cổ chính tông mà có mâu thuẫn tự nhiên.

Tam Thanh cao ngạo, đặc biệt là Nguyên Thủy, sự cao ngạo đó đã ăn vào xương tủy, cho rằng Vu tộc là sinh linh hạ đẳng, một là tính cách nóng nảy dã man, hai là cần phải ăn máu thịt Yêu tộc để sống, sao xứng được gọi là Bàn Cổ chính tông?

Chỉ có họ mới là Bàn Cổ chính tông, cao quý thuần khiết.

Thập Nhị Tổ Vu đối với cách nói này không thể nào hài lòng, cho rằng trên người mình chảy dòng máu của Bàn Cổ Phụ Thần, họ mới là Bàn Cổ chính tông.

Cho nên, quan hệ giữa Bàn Cổ Tam Thanh và Thập Nhị Tổ Vu không hề hữu hảo.

Nhưng có câu nói đó, nơi này là Tử Tiêu Cung, đạo trường của Hồng Quân, bất kể mâu thuẫn giữa hai bên sâu đến đâu, cũng sẽ không bùng phát, phải nể mặt Thánh nhân.

Sau khi Hậu Thổ đến, không có đại năng Hồng Hoang nào đến nữa.

Mọi người chờ đợi một lúc, một lão đạo mặc đạo bào phiêu phiêu xuất hiện.

Không cần phải nói nhiều, người xuất hiện tự nhiên là Đạo Tổ Hồng Quân, cường giả Chứng Đạo duy nhất của Hồng Hoang hiện nay.

Hồng Quân tuy không cố ý phóng ra uy áp, nhưng uy áp tự nhiên lan tỏa ra đã khiến cho mọi người có mặt hô hấp khó khăn, cảm thấy một sự kinh khủng lớn lao.

Lập tức, trong lòng tất cả mọi người đều dâng lên một sự kính sợ sâu sắc.

"Đây là Thánh nhân sao?

Quả nhiên cường đại vô cùng." Sở Dương nhìn chằm chằm Hồng Quân, bề ngoài không có gì thay đổi, nhưng trong lòng lại dậy sóng.

Chỉ riêng khí tức tự nhiên lan tỏa ra của Hồng Quân, đã sâu không lường được hơn cả khí tức của những Chuẩn Thánh như Lão Tử, Nữ Oa, nếu thực sự bùng phát, sẽ đáng sợ đến mức nào?

Có lẽ cả Hồng Hoang cũng sẽ bị hủy diệt.

Thực tế, ở hậu thế Phong Thần lượng kiếp, Hồng Hoang đã bị Thông Thiên đánh nát.

"Sớm muộn gì, ta cũng phải trở thành cường giả Chứng Đạo." Sở Dương nắm chặt nắm đấm, trong lòng thầm thề.

Dù Đại La Kim Tiên đã nhảy ra khỏi dòng sông thời gian, siêu thoát vận mệnh, nhưng trong lòng Sở Dương lại hiểu rõ, chỉ có trở thành Thánh nhân mới thực sự siêu thoát vận mệnh, không ai có thể giết được, cũng không ai dám khi dễ.

"Bái kiến Đạo Tổ." Các đại năng thấy Hồng Quân xuất hiện, lần lượt cúi người hành lễ, Sở Dương và Tây Vương Mẫu cũng không ngoại lệ.

"Không cần đa lễ." Hồng Quân phất phất tay, ra hiệu cho các đại năng ngồi xuống.

Sau đó Hồng Quân ngồi trên cao đài, nhìn quanh mọi người một vòng, khi nhìn thấy Sở Dương, ánh mắt hơi dừng lại một chút, nhưng không dừng lại lâu.

"Giảng đạo bắt đầu, các ngươi hãy ngồi cho vững." Giọng nói hùng vĩ của Hồng Quân vang vọng khắp Tử Tiêu Cung, bắt đầu giảng đạo: "Thượng sĩ văn đạo, cần nhi hành chi; trung sĩ văn đạo, nhược tồn nhược vong; hạ sĩ văn đạo, đại tiếu chi." "Bất tiếu bất túc dĩ vi đạo, cố kiến ngôn hữu chi: minh đạo nhược muội, tiến đạo nhược

thối, di đạo nhược loại, thượng đức nhược cốc, quảng đức nhược bất túc." "Đại đạo dĩ thiên địa vi hồng lô hề, vạn vật tư dưỡng thành dĩ vi đạo.

Cố đạo vô thường hướng, vô sở vi tri đạo." "…" Thánh nhân giảng đạo, tự nhiên phi thường.

Chỉ thấy hư không sinh điện, đất nở kim liên, thiên hoa loạn trụy, vạn đạo hà quang, còn có hư ảnh thần ma xuất hiện, tường thụy kỳ thú chạy nhảy.

So với động tĩnh khi Tây Vương Mẫu và Sở Dương luận đạo thì mạnh hơn vô số lần.

Các đại năng có mặt đều tập trung tinh thần, bắt đầu nghe đạo.

Sở Dương tự nhiên cũng không ngoại lệ, nhắm mắt lại nghiêm túc nghe đạo.

"Ầm!" Không lâu sau, Sở Dương đã chìm vào trạng thái đốn ngộ, khí tức quanh thân dao động không ngừng.

Sở Dương là Cửu Dương Đạo Thể, là tiên thiên ma thần đỉnh cấp, ngộ tính cực cao, các đại năng có mặt ở đây đều không bằng.

Cho nên khi các đại năng đang khổ sở lĩnh ngộ đạo pháp mà Hồng Quân giảng, Sở Dương đã đi đầu tiến vào đốn ngộ.

Chương 19

Nhanh hơn Sở Dương chỉ có Lão Tử, Nguyên Thủy và một số ít sinh linh khác.

Một là căn nguyên của họ đều là tiên thiên ma thần đỉnh cấp, ngộ tính không yếu hơn Sở Dương, hai là họ đều là Chuẩn Thánh, cao hơn hẳn một đại cảnh giới, tự nhiên tốc độ nhanh hơn.

Hồng Quân giảng đạo ba lần, một lần cao thâm hơn một lần, lần thứ ba giảng giải cảm ngộ thiên địa đại đạo của cấp bậc Đại La Kim Tiên trở lên, khiến không ít đại năng nghe mà nhíu chặt mày, khổ sở suy nghĩ.

Một ngàn năm trôi qua, Hồng Quân giảng xong đạo của Đại La Kim Tiên, bắt đầu giảng giải đạo của Chuẩn Thánh.

Lúc này, các đại năng đều đã thoát khỏi trạng thái nghe đạo, không còn cách nào khác, nghe không hiểu.

Những người có thể tiếp tục nghe đạo chỉ có Tam Thanh và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn… những Chuẩn Thánh và vài vị cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong đặc thù.

Sở Dương vốn cũng không kiên trì được nữa, dù sao hắn chỉ là Đại La Kim Tiên hậu kỳ, cách Chuẩn Thánh còn xa.

Kết quả linh quang lóe lên, hắn đột nhiên vận chuyển Cửu Dương Đạo Kinh, lại có thể nghe hiểu được một phần.

Sở Dương vui mừng khôn xiết, lập tức tiếp tục nghe đạo.

Các đại năng thấy vậy vẻ mặt phức tạp, vì lúc này Sở Dương là Đại La Kim Tiên hậu kỳ duy nhất có thể tiếp tục nghe đạo.

Những người khác đều không được, thậm chí một bộ phận Đại La

Kim Tiên đỉnh phong cũng nghe không hiểu nữa, điều này có nghĩa là ngộ tính của Sở Dương mạnh hơn họ.

Có thể thành Đại La Kim Tiên, ai mà không tâm cao khí ngạo?

Trong lòng các đại năng đều có phần không phục.

Đương nhiên cũng có một số ít người kính phục.

Sở Dương không để ý đến những ánh mắt ghen tị, đố kỵ, hận thù đó, vận chuyển Cửu Dương Đạo Kinh, vẫn ở trong trạng thái đốn ngộ.

Năm trăm năm sau, thân thể Sở Dương rung lên, đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ, đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn cách Chuẩn Thánh một bước chân!

Lần này, Sở Dương nghe đạo càng dễ dàng hơn.

"Trời ạ, tên nhóc này đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thật may mắn!" "Chậc chậc, ngộ tính của kẻ này quá mạnh, đủ để sánh ngang với tiên thiên ma thần đỉnh cấp, hiện tại đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tương lai không chừng có thể thành Chuẩn Thánh, lão phu thật ngưỡng mộ." "…" Những đại năng Hồng Hoang không nghe hiểu được thiên địa đại đạo mà Hồng Quân giảng, nguyên thần tỉnh táo, trong lòng suy nghĩ phức tạp.

Lúc này, Sở Dương đã nổi tiếng một chút trong giới đỉnh tiêm của Hồng Hoang, các đại năng đều tò mò về hắn.

Năm trăm năm trôi qua, Hồng Quân giảng xong đạo của Chuẩn Thánh, bắt đầu giảng đạo của Thánh nhân.

Lần này Sở Dương hoàn toàn nghe không hiểu, đành phải dừng lại.

Mấy vị cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong đặc thù kia cũng

không hiểu nữa, chỉ có cường giả Chuẩn Thánh mới có thể kiên trì.

Sở Dương cũng không rảnh rỗi, đem thiên địa đại đạo mà Hồng Quân giảng ra ghi nhớ kỹ, đợi sau này từ từ nghiên cứu.

Còn những Chuẩn Thánh kia, tuy có thể nghe hiểu, nhưng lại không dễ dàng như trước, mày nhíu chặt, mặt mày khổ sở, tham ngộ vô cùng gian nan.

Mười phần có thể nghe hiểu được hai phần đã là tốt lắm rồi.

Hai trăm năm trôi qua, Tây Vương Mẫu là người đầu tiên bại trận, tiếc nuối mở mắt ra, trong số các Chuẩn Thánh có mặt, nàng là người đột phá muộn nhất, nền tảng không đủ.

Sau đó, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn… lần lượt thoát khỏi trạng thái nghe đạo.

Lại một ngàn năm trôi qua, đạo của Thánh nhân cũng giảng xong, Hồng Quân cuối cùng cũng dừng lại, vô số dị tượng vây quanh Tử Tiêu Cung cũng lần lượt tan biến.

"Tạ ơn Đạo Tổ giảng đạo." Các đại năng đồng loạt đứng dậy, cảm tạ Hồng Quân, giọng nói hùng hồn, vang vọng khắp Tử Tiêu Cung như tiếng chuông lớn.

"Không cần đa lễ." Hồng Quân phất phất tay, nói nhạt.

Sau đó, Hồng Quân trầm ngâm một lát, vẻ mặt nghiêm nghị mở lời: "Sau khi Bàn Cổ khai thiên tích địa, ta được tạo hóa ngọc điệp, ngộ thông đại đạo, thuận theo thiên mệnh giáo hóa chúng sinh, giảng đạo ba lần, nay đã công đức viên mãn." "Tiếp theo ta sẽ tuyên bố hai việc, các ngươi hãy nghe cho kỹ." Mọi người nghe vậy trong lòng chấn động, đều dỏng tai lên.

"Việc thứ nhất, ta sẽ lấy thân hợp Thiên Đạo, từ nay về sau không phải đại thế của trời đất thì sẽ không xuất hiện." "Ầm!" Việc đầu tiên

của Hồng Quân như một quả bom ném xuống nước sâu, gây ra sóng to gió lớn.

Trong mắt mọi người đều hiện lên vẻ chấn kinh và bất ngờ, không ai ngờ Hồng Quân lại muốn hợp đạo, sau này không phải đại thế của trời đất thì không xuất hiện, chẳng phải là ẩn lui sao?

Tại hiện trường chỉ có Sở Dương vẻ mặt bình thản.

Sở Dương sớm đã biết sau khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba kết thúc sẽ tuyên bố hợp đạo, tiếp theo sẽ phân phong sáu vị Thánh vị và bảy đạo hồng mông tử khí.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau, đều thấy được sự hưng phấn trong mắt đối phương.

Hai người là hoàng giả của Yêu Đình, qua không ngừng nỗ lực, Yêu Đình đã thống hợp vô số Yêu tộc và lôi kéo được rất nhiều tiên thiên ma thần.

Hiện tại Yêu Đình đã lớn mạnh, cùng với Vu tộc sánh vai làm hai thế lực lớn của Hồng Hoang, thực lực cường đại vô cùng.

Sinh linh bình thường nghe tên Yêu Đình sẽ sợ hãi, ngay cả Tam Thanh và những người khác cũng không thể coi thường, cần phải đối đãi thận trọng.

Hồng Quân ẩn lui, có nghĩa là Hồng Hoang không có Thánh nhân, tương đương với việc một ngọn núi lớn đè trên đầu đã được dời đi.

Chương 20

Cơ hội của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chẳng phải đã đến rồi sao?

Hoàn toàn có tư cách cạnh tranh địa vị tôn quý của Hồng Hoang chi chủ!

Trong số các đại năng, không ít người có dã tâm cũng nghĩ như vậy, ánh mắt lấp lóe, trong lòng suy nghĩ không ngừng, đang cân nhắc làm thế nào để thể hiện tài năng, phát triển thế lực, trở thành chủ nhân của Hồng Hoang.

Đương nhiên, đại bộ phận sinh linh sau khi chấn kinh, bất ngờ, cảm thấy tiếc nuối, ba lần giảng đạo của Hồng Quân, họ đều có thu hoạch không nhỏ, người đột phá cảnh giới ban đầu nhiều không kể xiết.

Còn đang mong sau này tiếp tục được nghe đạo, bây giờ xem ra không còn cơ hội nữa rồi.

"Dám hỏi Đạo Tổ, chúng con có thể thành Thánh không?" Nguyên Thủy đột nhiên tiến lên một bước, cung kính hỏi Hồng Quân.

Các đại năng có mặt nghe vậy, trong mắt đều lóe lên tia sáng kỳ lạ, tất cả mọi người đều nhìn Hồng Quân, khao khát câu trả lời của ngài.

"Chúng sinh đều có thể thành Thánh." Hồng Quân nói nhạt: "Nhưng sức chịu đựng của Hồng Hoang có hạn, chín vị Thánh nhân là cực hạn, dưới trướng của ta, sẽ có sáu vị Thánh nhân." Các đại năng nghe nửa câu đầu, ai nấy đều kích động, người người đều có thể thành Thánh, vậy chẳng phải có nghĩa là mọi người đều có khả năng trở thành tồn tại cường đại như Đạo Tổ sao?

Thánh nhân chỉ bằng khí tức đã có thể trấn áp Chuẩn Thánh, ai mà không muốn có uy phong như vậy?

Nhưng, khi nghe nửa câu sau, ai nấy đều lòng nguội lạnh, hóa ra chỉ có sáu người có thể thành Thánh.

Hơn nữa, phải là đệ tử của Đạo Tổ mới được.

"Chờ đã, sáu người đệ tử, sáu vị Thánh vị, hình như sáu chiếc bồ đoàn ở phía trước nhất của Tử Tiêu Cung…" Có đại năng tâm tư linh hoạt, dường như đã phát hiện ra điều gì đó, theo bản năng nhìn về phía Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

"Không thể nào?" Càng ngày càng nhiều đại năng phát hiện ra điểm này, sắc mặt ai nấy đều biến đổi.

"Dám hỏi Đạo Tổ, không biết ai có thể trở thành đệ tử của ngài?" Nguyên Thủy cũng ý thức được điểm này, nén sự kích động lại một lần nữa mở lời hỏi Hồng Quân.

Lão Tử, Chuẩn Đề và những người khác mang ánh mắt mong đợi nhìn về phía Hồng Quân, còn các đại năng không nằm trong sáu người đó thì trong lòng điên cuồng gào thét: "Tuyệt đối đừng dựa vào sáu chiếc bồ đoàn phía trước nhất để quyết định đệ tử, quyết định Thánh vị!" "Bàn Cổ khai thiên có công đức khai thiên, Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, có thể làm đệ tử của ta, duyên phận đến, có thể thành Thánh." "Nữ Oa tương lai sẽ có đại công đức, có thể làm đệ tử của ta, duyên phận đến, có thể thành Thánh." Hồng Quân đưa mắt quét khắp toàn trường, chậm rãi mở lời.

"Đệ tử bái kiến sư tôn, đa tạ sư tôn ban cho Thánh vị!" Tam Thanh và Nữ Oa nghe vậy, kích động dập đầu lạy.

Dù là Lão Tử tu luyện vô vi chi đạo, tâm cảnh luôn đạm nhiên, vào

lúc này cũng không thể bình tĩnh được nữa.

Chứng Đạo, đó là mục tiêu theo đuổi cả đời của vạn linh Hồng Hoang, cái gọi là "sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng", có thể chứng đạo, chết cũng được.

Từ đó có thể thấy tầm quan trọng của việc Chứng Đạo trong mắt mọi người.

Đương nhiên, sở dĩ các đại năng Hồng Hoang muốn chứng đạo, là vì sau khi chứng đạo sẽ có thực lực vô thượng.

Dưới Thánh nhân, đều là con kiến, mọi người đã có cảm nhận trực quan nhất trước mặt Hồng Quân.

"Ầm!" Lúc này, trong Tử Tiêu Cung có một luồng khí tức âm lãnh bộc phát, thu hút sự chú ý của mọi người.

Sở Dương nhìn qua, phát hiện là Côn Bằng, lúc này nắm đấm của hắn siết chặt, mặt đầy lửa giận, ánh mắt như muốn ăn thịt người nhìn chằm chằm vào Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nguyên Thủy, Hồng Vân và Đế Tuấn.

"Thú vị." Khóe miệng Sở Dương hơi nhếch lên.

Lần đầu tiên Hồng Quân giảng đạo, Côn Bằng dựa vào độn tốc của mình đã giành được một chiếc bồ đoàn, kết quả bị Tiếp Dẫn cướp mất.

Nguyên nhân cụ thể như sau, lúc đó chiếm giữ bồ đoàn là Tam Thanh, Nữ Oa, Hồng Vân và Côn Bằng.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đến sau giả vờ đáng thương, nói: "Ta từ phương Tây xa xôi đến, nghe Thánh nhân đại đạo để về phương Tây truyền bá, lại không có cả một chiếc bồ đoàn, thật đáng thương!" Hồng Vân là người tốt nổi tiếng ở Hồng Hoang, nghe vậy liền chủ động nhường ghế, Chuẩn Đề vội vàng ngồi lên bồ đoàn, sau đó uy

hiếp Côn Bằng nhường ghế.

Côn Bằng tự nhiên không muốn, kết quả Nguyên Thủy lên tiếng bảo hắn nhường.

Nguyên Thủy bẩm sinh chán ghét đám thấp sinh noãn hóa, phi lân quải giác, trong mắt ngài, Côn Bằng chỉ là một con súc sinh có lông, sao xứng ngồi cùng họ?

Thế là Nguyên Thủy bảo Côn Bằng nhường ghế.

Đế Tuấn cũng mở lời bảo Côn Bằng nhường ghế, lúc đó ngài là hoàng giả của Yêu Đình.

Thân là hoàng giả của Yêu tộc còn không có bồ đoàn để ngồi, Côn Bằng một Yêu tộc lại có thể ngồi?

Có còn tôn ti không?

Dưới sự tổng hợp của các yếu tố, Côn Bằng tuy không muốn nhường ghế, nhưng cũng đành phải nhường, trong lòng ghi hận năm người đó.

Ban đầu Côn Bằng tuy ghi hận năm người, nhưng chỉ là ghi hận bình thường, dù sao không ngồi bồ đoàn, vẫn có thể nghe Đạo Tổ giảng đạo mà.

Bây giờ lộ ra sáu chiếc bồ đoàn là sáu vị Thánh vị, mối hận của Côn Bằng đối với năm người đã biến thành thù sinh tử.

Cướp đi cơ duyên chứng đạo, mối thù này không đội trời chung.

Sở Dương nhìn Côn Bằng phẫn nộ, trong lòng tò mò, không biết hắn sẽ báo thù Chuẩn Đề và bốn người kia như thế nào?

Cũng có chút hả hê khi thấy Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất gặp chuyện.

"Trời ạ, Thánh vị?" Bên kia, Hồng Vân người đã nhường ghế mắt

cũng đỏ hoe, vạn vạn lần không ngờ, chiếc bồ đoàn mà mình nhường lúc đó lại là Thánh vị.

Chương 21

Nếu sớm biết, tính cách của Hồng Vân dù có tốt đến đâu, cũng sẽ không nhường!

Thánh vị, lớn hơn trời, lớn hơn đất, lớn hơn tất cả mọi thứ, ai nhường người đó là đồ ngốc.

Hồng Vân hối hận rồi, cảm thấy mình là đồ ngốc, vì Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn giả vờ đáng thương, lòng sinh thương hại mà nhường đi Thánh vị thuộc về mình!

"Ai." Bên cạnh, Trấn Nguyên Tử bất đắc dĩ lắc đầu, thân là bạn tốt của Hồng Vân, có lúc cũng cảm thấy tuyệt vọng.

Làm người tốt thì được, nhưng không thể làm người tốt một cách mù quáng, bây giờ thì hay rồi?

Đến cả Thánh vị cũng bị làm mất.

"Sáu cái bồ đoàn, sáu vị Thánh?" "Haizz, sớm biết vậy lúc đầu ta cũng giành một vị Thánh rồi!" "Khi đó thực lực của ta không thua kém Tam Thanh và những người khác, nhưng ta lại giữ kẽ không đi tranh đoạt bồ đoàn.

Bây giờ xem ra, ta quá ngốc rồi, giữ kẽ có tác dụng gì chứ, chỉ có thành Thánh mới là duy nhất, mới là lợi ích thực sự!" "....." Các đại năng có mặt ai nấy đều lộ vẻ ảo não, trong lòng hối hận không thôi.

Lúc đầu, họ tưởng sáu cái bồ đoàn ngoài việc ở phía trước nhất, gần Hồng Quân nhất ra thì không có gì đặc biệt, vì vậy không tranh đoạt quá kịch liệt.

Nếu sớm biết đó là Thánh vị, dù có chết cũng phải tranh một phen!

Lão Tử và ba người còn lại thì vui mừng khôn xiết, Hồng Vân và

những người khác thì hối hận, Côn Bằng thì phẫn nộ, còn Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì hoảng hốt.

Bởi vì Hồng Quân đã thu bốn người Lão Tử làm đệ tử, còn bọn họ thì chưa.

E rằng chỉ có đệ tử của Hồng Quân mới sở hữu Thánh vị.

"Bọn ta từ vạn dặm xa xôi đến phương Đông, chỉ để cầu đắc đại đạo, xin Đạo Tổ thương xót, thu hai người bọn ta làm đệ tử đi!" Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đồng loạt quỳ xuống đất, dập đầu lạy Hồng Quân.

"Không hổ là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, quả nhiên mặt dày vô cùng." Sở Dương thấy vậy, trong lòng không khỏi cảm thán.

Tuy Hồng Quân là Thánh Nhân, đối mặt với ngài phải có thái độ cung kính, nhưng nhìn khắp các đại năng ở đây, có mấy ai sẽ quỳ xuống dập đầu?

Ai cũng có sự cao ngạo của riêng mình, cơ bản đều chỉ cúi người hành lễ.

Cũng có người như Lão Tử quỳ lạy, nhưng người ta được Hồng Quân thu làm đệ tử, hành lễ theo phận đệ tử, hợp tình hợp lý.

"Cầu Đạo Tổ thu chúng ta làm đồ đệ." "Đạo Tổ, ta thiên tư thông minh, xin hãy thu ta làm đồ đệ." "Ta tôn sư trọng đạo, sau này nhất định sẽ hầu hạ ngài thật tốt." "Đạo Tổ, ta khổ tu ức vạn năm, cho ta một vị Thánh đi." Trong lúc ý nghĩ của Sở Dương còn đang quay cuồng trong đầu, hắn đã thấy một đám đại năng quỳ rạp xuống đất, khóc lóc kêu gào với Hồng Quân.

Một lát sau, trừ Tây Vương Mẫu và Sở Dương ra, tất cả mọi người đều đã quỳ xuống.

"....." Sở Dương ngây người, phát hiện ra mình dường như đã sai.

Các đại năng này tuy cao ngạo, nhưng đối mặt với Thánh vị, ai nấy đều hạ thấp bản thân, hoàn toàn không cần mặt mũi.

Tuy hắn sớm đã đoán sáu cái bồ đoàn đại diện cho sáu đệ tử của Hồng Quân, cũng đại diện cho sáu vị Thánh.

Nhưng Hồng Quân còn chưa mở miệng nói hai đệ tử cuối cùng là ai, vậy thì vẫn còn cơ hội.

Dù chỉ là một phần vạn cơ hội, cũng phải nắm bắt.

Rốt cuộc, một khi thành Thánh, sẽ đứng trên ức vạn sinh linh Hồng Hoang, Chuẩn Thánh hoàn toàn không đáng để so sánh.

"Xem ra ta đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của Thánh vị rồi." Hồi lâu sau, Sở Dương trong lòng cười khổ một tiếng.

Lời độc thoại nội tâm của các đại năng lúc này có lẽ là: "Mặt mũi?

Lúc này còn cần mặt mũi làm gì, chỉ có thành Thánh mới là duy nhất!" Hồng Quân đưa mắt nhìn mọi người, vẻ mặt thản nhiên, đối với việc mọi người quỳ lạy không hề cảm thấy bất ngờ.

Nếu đổi lại là ngài trong tình huống của họ, e rằng cũng sẽ không do dự mà quỳ xuống, cầu xin một tia cơ hội giành lấy Thánh vị.

Nhưng khi Hồng Quân thấy Sở Dương và Tây Vương Mẫu không quỳ xuống, thậm chí vẻ mặt còn thản nhiên, trong lòng không khỏi dâng lên một tia kinh ngạc.

Tây Vương Mẫu và Sở Dương không cầu xin Hồng Quân thu làm đệ tử đều có nguyên nhân.

Tây Vương Mẫu thuộc tuýp người có tự biết mình, biết bản thân không có cơ duyên thành Thánh, dứt khoát từ bỏ tranh đoạt.

An phận tồn tại, có thể đột phá Chuẩn Thánh, có một người chồng như Sở Dương là đã mãn nguyện rồi.

Không thành Thánh thì thôi, không sao cả.

Sở Dương là người xuyên không, biết trước mọi chuyện, rõ ràng người cuối cùng có thể trở thành đệ tử của Hồng Quân chỉ có Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn, giành lấy hai Thánh vị còn lại.

Những người khác không có một tia cơ hội, Sở Dương đương nhiên sẽ không đi cầu xin Hồng Quân thu làm đồ đệ.

Hơn nữa, Sở Dương thân mang hệ thống, có khả năng vô hạn, chỉ riêng tu luyện Cửu Dương Đạo Kinh viên mãn cũng có thể chứng đạo.

Cửu dương cùng xuất, thậm chí có thể nghiền ép Thánh Nhân.

Trở thành Thiên Đạo Thánh Nhân?

Chương 22

Sở Dương thật sự không thèm!

Vì vậy, Sở Dương vẻ mặt thản nhiên, hoàn toàn không có ý định tranh đoạt hai Thánh vị kia.

Hồng Quân nhìn sâu vào Sở Dương một cái, dường như muốn ghi nhớ hắn, sau đó mới dời ánh mắt đi.

"Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người có đại nghị lực, đại trí tuệ, đại cơ duyên, lại có khí vận phương Tây gia thân và trách nhiệm giáo hóa chúng sinh phương Tây, có thể làm đệ tử ngoại môn của ta." Hồng Quân mở miệng, giọng nói không lớn nhưng lại vang vọng rõ ràng bên tai các đại năng.

Các đại năng nghe vậy, ánh sáng trong mắt liền tan biến, trên mặt viết đầy vẻ thất vọng.

"Đa tạ sư tôn!" Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn thì vui mừng khôn xiết, vội vàng quỳ lạy Hồng Quân.

Hồng Quân không phản ứng, thực ra ngài không muốn đem hai Thánh vị này cho Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

Với thần thông của Thánh Nhân, tự nhiên có thể suy diễn ra cảnh tượng đời sau Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sáng lập Phật môn, tranh đoạt khí vận với Đạo môn.

Thân là Đạo Tổ, Hồng Quân sao có thể vui lòng?

Nhưng việc Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thành Thánh là đại thế của Thiên Đạo, Hồng Quân cũng không thể ngăn cản.

Cùng lắm chỉ có thể làm chút tiểu xảo, ví dụ như Tam Thanh và Nữ Oa là đệ tử thân truyền, còn Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chỉ là đệ tử

ngoại môn.

"Vút!" Hồng Quân lật tay trái, lấy ra bảy luồng khí màu tím.

Chúng không ngừng biến hóa, lúc dài lúc ngắn, lúc nhỏ lúc lớn, màu sắc lúc đậm lúc nhạt, ẩn chứa một sự huyền diệu vô cùng.

Các đại năng thấy vậy, đều chấn động tâm thần.

Họ không biết luồng khí màu tím đó là gì, nhưng trong lòng lại dâng lên một cỗ khát vọng.

"Hồng Mông Tử Khí." Ánh mắt Sở Dương ngưng lại, trong lòng thốt ra bốn chữ.

Đây là chí bảo, ngay cả hắn cũng muốn, tuy rằng hắn chứng đạo không cần Hồng Mông Tử Khí, chỉ cần tu luyện Cửu Dương Đạo Kinh đến viên mãn là được.

Nhưng đồ tốt không ai chê nhiều, không cần dùng có thể đem đi trao đổi thứ khác, tin rằng người khác sẽ dốc hết mọi thứ để trao đổi.

"Đây là Hồng Mông Tử Khí, là nền tảng của chứng đạo, có được vật này, thành Thánh chỉ là chuyện sớm muộn." Hồng Quân mở miệng nói.

Nghe vậy, ánh mắt của các đại năng có mặt đều thay đổi, ai nấy đều nhìn về phía Hồng Mông Tử Khí, trong mắt tràn đầy tham lam, tựa như những con sói đói đang phát ra ánh sáng xanh lục.

Ngay cả sáu người Lão Tử cũng như vậy, nhưng trong lòng họ có thêm một phần trấn định.

Hồng Quân đã nói họ có thể thành đạo, vậy thì Hồng Mông Tử Khí chắc chắn có phần của họ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Hồng Quân vung tay nhẹ nhàng, đem sáu đạo Hồng Mông Tử Khí đưa cho sáu người Lão Tử.

“Đa tạ sư tôn!” Sáu người Lão Tử kích động bái tạ.

“May mắn thật, ta ngưỡng mộ quá.” Mọi người thấy vậy, lại một trận ngưỡng mộ, nhưng có người tinh mắt phát hiện trong tay Hồng Quân vẫn còn lại một đạo Hồng Mông Tử Khí.

Lập tức, tâm tư của mọi người đều trở nên linh hoạt.

Hồng Mông Tử Khí là nền tảng của chứng đạo, bây giờ có thêm một đạo Hồng Mông Tử Khí, chẳng phải đại biểu cho việc có thêm một vị Thánh sao?

“Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng do trời định, ai có thể nhận được phải xem cơ duyên của mỗi người.” Hồng Quân nói xong liền ném đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng ra.

Đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng bay ra, lượn lờ trên đầu mọi người.

Các đại năng mắt nóng rực nhưng không dám có hành động gì.

“Vèo!” Một lát sau, đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng bay vào trong lòng Hồng Vân.

Hồng Vân thấy đạo Hồng Mông Tử Khí cuối cùng bay về phía mình, theo bản năng bắt lấy, trước tiên là ngẩn người, ngay sau đó là vui mừng khôn xiết.

“Ha ha, vốn tưởng mất đi Thánh vị, đời này vô vọng thành Thánh, không ngờ trong cái rủi lại có cái may, ta nhận được Hồng Mông Tử Khí, đây là cơ duyên thuộc về ta!” Hồng Vân trong lòng cười lớn.

Trấn Nguyên Tử cũng thật tâm mừng cho Hồng Vân.

Nhưng hai người lại không nhìn thấy sát ý ẩn giấu và ánh mắt đỏ ngầu, ghen tị xung quanh.

Côn Bằng càng nghiến răng nghiến lợi, trong lòng gầm thét: “Tên

khốn Hồng Vân nhường chỗ, hại ta cũng mất đi Thánh vị, vậy mà bây giờ lại có thể nhận được Hồng Mông Tử Khí?" "Thiên Đạo bất công, ta muốn giết ngươi!" "Hồng Vân à Hồng Vân, thật không có não, chỉ thấy Hồng Mông Tử Khí trong tay, lại không thấy tử kiếp của mình sắp đến." Sở Dương lắc đầu, thương hại nhìn Hồng Vân một cái.

Tam Thanh, Nữ Oa và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sở hữu Hồng Mông Tử Khí, người khác dù có đỏ mắt cũng không dám làm gì, họ đều là đệ tử của Hồng Quân, là những tồn tại định sẵn sẽ thành Thánh.

Nhưng Hồng Vân thì sao?

Chỉ là một kẻ may mắn nhận được Hồng Mông Tử Khí mà thôi, không có Hồng Quân làm chỗ dựa, liệu có thể giữ được Hồng Mông Tử Khí không?

Trong ghi chép đời sau, Hồng Vân không những không giữ được Hồng Mông Tử Khí, mà còn bị đánh giết, thật đáng tiếc cho hắn bây giờ còn đang vui vẻ!

Chương 23

Hồng Quân phân phát xong Hồng Mông Tử Khí, lại nhìn các đệ tử của mình, trầm ngâm một lát rồi nói.

"Ta sắp hợp đạo, những Tiên Thiên Linh Bảo thu thập được những năm đầu đã vô dụng, trên người các ngươi cũng không có vật gì phòng thân, hôm nay liền ban cho các ngươi một ít linh bảo." Nói rồi Hồng Quân vươn tay vào hư không, trước mặt ngài xuất hiện mấy món linh bảo, trong đó có hai bức đồ, một cái ấn bằng đất, một cây phướn, một bức trận đồ kèm theo bốn thanh kiếm, một cái cây và một đóa sen.

"Nữ Oa, đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Sơn Hà Xã Tắc Đồ và Hồng Tú Cầu, hôm nay ban cho ngươi." "Lão Tử, đây là Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ, có thể trấn áp khí vận, hôm nay ban cho ngươi." "Nguyên Thủy, đây là Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, hôm nay ban cho ngươi." "Thông Thiên, đây là Tiên Thiên Chí Bảo Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ của nó, có thể bày ra Tru Tiên Kiếm Trận, phi tứ Thánh bất khả phá, hôm nay ban cho ngươi." "Chuẩn Đề, đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thất Bảo Diệu Thụ, không vật gì không quét được, hôm nay ban cho ngươi." "Tiếp Dẫn, đây là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, có thể trấn áp khí vận, hôm nay ban cho ngươi." Hồng Quân một hơi phân phát hết tất cả linh bảo trước mặt.

"Đa tạ sư tôn!" Sáu người Lão Tử lần lượt nhận linh bảo, bái tạ Hồng Quân, nhưng trong lòng lại có những suy nghĩ khác nhau.

"Đệ tử ngoại môn không thể so với đệ tử thân truyền." Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn trong lòng cảm thán, có chút chua xót.

Tam Thanh đều được ban Tiên Thiên Chí Bảo, đặc biệt là Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ của Thông Thiên, Tru Tiên Kiếm Trận bày ra phi tứ Thánh bất khả phá, còn đáng sợ hơn cả Tiên Thiên Chí Bảo.

Nữ Oa tuy cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng lại có đến hai món.

Nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngoài một chút chua xót trong lòng ra cũng không nói nhiều, thậm chí còn cảm kích Hồng Quân.

Vào thời Long Hán Lượng Kiếp, La Hầu trước khi chết đã kéo cả phương Tây chôn cùng, vì vậy phương Tây vô cùng nghèo nàn.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghèo đến cùng cực, bây giờ có thể nhận được hai món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đã khiến họ mãn nguyện rồi.

"Tam đệ lại nhận được Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ." Nguyên Thủy nhìn Thông Thiên, trong lòng dâng lên một cỗ khó chịu.

Ngài sinh tính cao ngạo, rất coi trọng mặt mũi.

Trong Tam Thanh, Nguyên Thủy xếp thứ hai, Thông Thiên xếp thứ ba, bây giờ linh bảo Thông Thiên nhận được lại tốt hơn của mình, làm sao ngài có thể chấp nhận?

Lão Tử vẻ mặt thản nhiên, nhìn như vô vi, nhưng trong lòng cũng có chút không vui.

Ngài là đại ca, luôn tự cho mình là người đứng đầu trong Tam Thanh, tu vi đệ nhất, linh bảo cũng đệ nhất, thậm chí khi trở thành đệ tử của Hồng Quân cũng là người đầu tiên, là đại sư huynh trong sáu người.

Khi Tam Thanh được sinh ra, Lão Tử đã có linh bảo bạn sinh là Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp, một Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo.

Nhưng bây giờ Thông Thiên lại nhận được Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ, còn lợi hại hơn cả Thiên Địa Huyền Hoàng Tháp và Thái Cực Đồ của Lão Tử, sao có thể thoải mái được?

May mà, lúc này Tam Thanh vẫn chưa phân nhà, tình cảm còn tương đối sâu đậm, nên Lão Tử và Nguyên Thủy tuy có chút không vui nhưng cũng không phát tác.

Nhưng trong lòng đã gieo xuống một tia ngăn cách.

"Trời ạ, đãi ngộ khi trở thành đệ tử của Đạo Tổ cũng quá cao rồi." Không nói đến suy nghĩ của sáu người, các đại năng có mặt thấy Hồng Quân phân phát linh bảo, ai nấy đều lộ vẻ ngưỡng mộ, thần sắc nóng rực.

Trong số họ có được một món Hạ Phẩm hoặc Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đã là không tệ rồi, thậm chí có người còn không có Tiên Thiên Linh Bảo nào.

Sáu người Lão Tử kém nhất cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, sự chênh lệch này khiến mọi người cảm thấy không cam lòng.

Sở Dương thu hồi tầm mắt, truyền âm cho Tây Vương Mẫu.

"Lão bà, chuẩn bị sẵn sàng, lát nữa đi giành linh bảo." Tây Vương Mẫu hơi ngẩn ra, không hiểu ý hắn.

Ngay sau đó, giọng nói của Hồng Quân vang vọng khắp Tử Tiêu Cung: "Ta trước kia du lịch Hồng Hoang có thu thập không ít Tiên Thiên Linh Bảo, đều đặt trên Phân Bảo Nhai, người có duyên đều có thể nhận được." "Đi!" Ánh mắt Sở Dương lóe lên, kéo Tây Vương Mẫu hóa thành độn quang phá không mà đi.

Nhiều đại năng còn chưa kịp phản ứng, Sở Dương và Tây Vương Mẫu đã biến mất không thấy tăm hơi.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Vài hơi thở sau, tất cả đại năng đều phản ứng

lại, lần lượt điều khiển thần hồng bay lên không.

Hồng Quân nói người có duyên có thể nhận được Tiên Thiên Linh Bảo, chẳng phải là bảo họ đi giành sao?

Không lâu sau, Tử Tiêu Cung đã trống không, tất cả mọi người đều vội vã rời đi, hiện trường chỉ còn lại một mình Hồng Quân.

Không đúng, còn lại một vị nữ tử mặc áo da thú, dung mạo tuyệt thế, Hậu Thổ.

"Vì sao không đi giành bảo vật?" Hồng Quân nhìn Hậu Thổ, nhàn nhạt hỏi.

"Dám hỏi Đạo Tổ, Vu tộc của ta liệu có người thành Thánh không?" Hậu Thổ chắp tay, không kiêu ngạo không tự ti hỏi.

Hồng Quân nghe vậy liền nheo mắt lại, hồi lâu sau mới mở miệng: "Vị lai không thể suy diễn, nhưng Hồng Hoang vạn linh, có cơ duyên đều có thể thành Thánh." "Đa tạ Đạo Tổ giải đáp, cáo từ." Hậu Thổ nhận được câu trả lời mình muốn, cảm tạ Hồng Quân rồi cũng rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân không nói thẳng Vu tộc không thể thành Thánh, đại biểu là có khả năng, còn khả năng này, cần nàng tự mình đi tìm.

Còn về việc Hậu Thổ vì sao không đi Phân Bảo Nhai giành linh bảo, đối với Vu tộc, nhục thân của bản thân chính là linh bảo mạnh nhất, cần gì phải sử dụng linh bảo? ...

Trong khi đó, Sở Dương và Tây Vương Mẫu nhờ vào việc biết trước, đến Phân Bảo Nhai đầu tiên.

Chỉ thấy bảo quang tràn ngập, thần quang xông thẳng lên trời, có đến hàng ngàn món Tiên Thiên Linh Bảo được đặt tùy ý khắp nơi.

"Thu!" Sở Dương thấy nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, trong

mắt lóe lên một tia nóng rực, không kịp lựa chọn, chỉ có thể ngay lập tức thi triển thần thông bao phủ lấy một vùng lớn Tiên Thiên Linh Bảo.

Phía sau hắn, một đám đại năng đang đuổi đến rất nhanh.

Chương 24

"Côn Luôn Kính!" Tây Vương Mẫu phản ứng cũng cực kỳ nhanh chóng, quát khẽ một tiếng tế ra Côn Luân Kính, chiếu ra một đạo thần quang, trực tiếp bao phủ mấy chục món Tiên Thiên Linh Bảo.

"Thu cho ta!" Lúc này, các đại năng đã đuổi tới.

Thông Thiên bá khí nhất, trực tiếp thúc giục Tru Tiên Tứ Kiếm và trận đồ bày ra một tầng quang mạc tràn đầy sát lục, ngăn cản Sở Dương và Tây Vương Mẫu đang định lấy bảo vật.

Sở Dương tiếc nuối nhìn vô số linh bảo trên Phân Bảo Nhai, lại liếc nhìn Thông Thiên đang đuổi tới, trong lòng biết có cường giả Chuẩn Thánh ở đây, những linh bảo tiếp theo e rằng không có phần của mình.

Quả nhiên, một đám đại năng theo sát Thông Thiên đuổi tới, ai nấy đều thi triển thần thông cướp đoạt linh bảo.

"Vút!" Lão Tử tế ra Thái Cực Đồ, một cuốn đã lấy được bảy tám mươi món Tiên Thiên Linh Bảo.

Nguyên Thủy không cam lòng yếu thế, vung Bàn Cổ Phiên, quét ngang một mảng linh bảo.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, Minh Hà Lão Tổ, Côn Bằng và những người khác cũng lần lượt ra tay.

Không lâu sau, tất cả linh bảo trên Phân Bảo Nhai đều bị thu đi.

Trừ các đại năng Chuẩn Thánh lòng đầy thỏa mãn, mỗi người đều có thu hoạch, đại bộ phận Đại La Kim Tiên đều mang vẻ mặt khổ sở.

Một món Tiên Thiên Linh Bảo cũng không giành được.

Không có cách nào, chênh lệch giữa Chuẩn Thánh và Đại La Kim Tiên quá lớn, sao có thể giành được chứ?

"Mấy tên này, ăn tướng thật khó coi." Có đại năng nhìn Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác, không nhịn được lẩm bẩm.

Nhưng cũng chỉ dám lẩm bẩm trong lòng, không dám nói ra, nếu không làm mất mặt Chuẩn Thánh, rước họa sát thân thì thảm rồi.

"May mà ta biết chuyện Phân Bảo Nhai, đến trước một bước, nếu không e rằng cũng giống như đám người kia." Sở Dương nhìn các Đại La Kim Tiên có mặt, trong mắt lóe lên một tia đồng tình.

"Ầm!" Trong lúc mọi người hoặc hài lòng, hoặc ảo não, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện động tĩnh phát ra từ Tử Tiêu Cung, lúc ẩn lúc hiện, dường như lúc nào cũng có thể biến mất.

Sở Dương không nhìn Tử Tiêu Cung, mà nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất một cái, ánh mắt lóe lên, nhân lúc tâm thần họ bị Tử Tiêu Cung hấp dẫn, hắn quyết định ngay lập tức: "Lão bà, chúng ta đi." "Vút!" Hai người hóa thành độn quang bay lên trời, hướng về phía hỗn độn vô tận.

Lúc sắp đi, trong đầu Sở Dương lóe lên một tia linh quang, đột nhiên nghĩ đến Phân Bảo Nhai.

Thứ có thể chứa đựng nhiều linh bảo như vậy chẳng lẽ lại là vật tầm thường?

Thế là Sở Dương vung tay áo phóng ra một mảng thần quang, cuốn lấy Phân Bảo Nhai vào trong tay, sau đó mới rời đi.

"Đạo hữu thật có tài!" Cảnh tượng này bị Thông Thiên nhìn thấy, trước tiên là ngẩn ra, ngay sau đó trong mắt bắn ra tinh quang.

Phân Bảo Nhai cũng là linh bảo có thể thu đi, chuyện này ngay cả ngài cũng không nghĩ tới.

Còn những người khác, đều đang chú ý đến Tử Tiêu Cung, hoàn toàn không phát hiện Sở Dương mang theo Phân Bảo Nhai, cùng Tây Vương Mẫu rời đi.

Vài hơi thở sau, Tử Tiêu Cung lại phát ra một tiếng nổ lớn, rồi triệt để biến mất, ngay cả khí tức cũng không thể dò tìm.

"Sư tôn đã rời đi, e là đi chuẩn bị cho việc hợp đạo rồi, chúng ta cũng nên về Hồng Hoang thôi." Trong mắt Lão Tử lóe lên một tia tinh quang, nói với Nguyên Thủy và Thông Thiên.

"Ừ." Hai người tự nhiên không có ý kiến gì khác, lần lượt gật đầu đồng ý.

Thế là ba người cùng nhau, độn vào hỗn độn vô tận, quay trở về Hồng Hoang.

"Đi thôi." Các đại năng thấy vậy, hoặc ba năm người một nhóm, hoặc một mình bước lên đường về.

"Đại ca, Tây Vương Mẫu và tên tiểu tử mang Thái Dương Chân Hỏa kia dường như đã chạy mất rồi." Đông Hoàng Thái Nhất thấp giọng nói với Đế Tuấn, trong lời nói mang theo một tia xấu hổ.

Lúc trước chỉ lo cướp bảo vật, không chú ý đến Sở Dương và Tây Vương Mẫu, kết quả khi nguyên thần vừa dò xét tám phương, đã phát hiện xung quanh không có bóng dáng của họ.

"Tên tiểu tử đó rời đi sớm như vậy, cũng không biết là muốn sớm quay về Hồng Hoang, hay là phát hiện sát khí của ta đối với hắn, nên trong lòng cảnh giác." Đế Tuấn chậm rãi nói.

Vừa rồi ngài cũng bị vô số linh bảo trên Phân Bảo Nhai hấp dẫn tâm thần, dẫn đến để Sở Dương chạy mất.

“Hừ, chạy được hòa thượng không chạy được miếu, đợi ta về Hồng Hoang sẽ đến Tây Côn Luân, giết cả Tây Vương Mẫu cùng với hắn.” Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, vẻ mặt băng hàn, sát khí nồng đậm, lời nói vô cùng bá đạo, giết Sở Dương chưa đủ, còn muốn giết cả Tây Vương Mẫu.

Đế Tuấn trầm mặc hồi lâu, ánh mắt lóe lên, cuối cùng nói: “Chuyện của tên tiểu tử đó tạm thời gác lại.” “Bây giờ Đạo Tổ hợp đạo, các Thánh vị chưa xuất hiện, ta phải dốc sức phát triển thực lực Yêu Đình, tranh thủ trở thành chủ nhân của Hồng Hoang, sau đó dựa vào khí vận khổng lồ để tấn công cảnh giới Thánh Nhân.” “Nếu không đợi các Thánh xuất hiện, chúng ta sẽ vĩnh viễn không có ngày ngóc đầu lên được.” “Được rồi, tạm thời để tên tiểu tử đó sống thêm một thời gian.” Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, sát khí trong mắt hơi thu lại.

“Nhưng đại ca, muốn thành Thánh Nhân phải có Hồng Mông Tử Khí, chúng ta không có.” Đông Hoàng Thái Nhất do dự nói.

“Chúng ta không có, nhưng người khác có là được rồi.” Khóe miệng Đế Tuấn nhếch lên một nụ cười lạnh, đầy ẩn ý nói.

Đông Hoàng Thái Nhất lập tức hiểu ra, trong đầu hiện lên một cái tên: Hồng Vân! ...

Sở Dương và Tây Vương Mẫu sau khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, mất mấy tháng mới quay về thế giới Hồng Hoang.

Chương 25

Nhưng họ không dừng lại, mà không ngừng nghỉ quay về Thiên Sơn ở Tây Côn Luân mới dừng lại.

"Phu quân, vì sao lại vội vã như vậy?" Tây Vương Mẫu hỏi Sở Dương.

"Vì Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất." Sở Dương không giấu diếm, trực tiếp trả lời.

"?" Tây Vương Mẫu nghe vậy càng thêm khó hiểu.

"Ta thân mang Thái Dương Chân Hỏa, nên hai người bọn chúng đã nảy sinh sát ý với ta." Sở Dương cười lạnh nói.

"Bọn chúng muốn giết chàng?" Tây Vương Mẫu kinh ngạc, ngay sau đó trên người bộc phát ra một cỗ khí tức khủng bố, khiến cả Thiên Sơn cũng rung chuyển.

Sở Dương là phu quân của nàng, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất muốn giết chàng, vô duyên vô cớ, cũng quá kiêu ngạo rồi phải không?

"Phu quân, yên tâm, thiếp đi làm thịt hai con súc sinh lông lá đó!" Tây Vương Mẫu mặt đầy tức giận, trong đôi mắt đẹp lóe lên một tia sát khí.

Sở Dương thấy vậy, trong lòng dâng lên một dòng nước ấm.

Ở thế giới Hồng Hoang này, quả nhiên chỉ có Tây Vương Mẫu là quan tâm đến hắn.

"Lão bà yên tâm, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất dám động sát tâm với ta, ta sao có thể tha cho chúng?" "Nhưng chàng mới đột phá Chuẩn Thánh không lâu, chắc chắn đánh không lại, tạm thời đừng đi

tìm chúng báo thù.” “Đợi ta đột phá Chuẩn Thánh, sẽ đích thân đến cửa.” Sở Dương ôn hòa nói.

Tây Vương Mẫu biết tư chất của Sở Dương, đột phá Chuẩn Thánh chắc không thành vấn đề, sát khí của nàng cũng thu lại một phần, gật đầu nói.

“Được, đợi chàng đột phá Chuẩn Thánh, hai chúng ta sẽ cùng đi tìm Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, cho chúng biết hậu quả của việc dám nảy sinh sát khí với chúng ta.” Nói đến câu cuối cùng, khí thế khủng bố trên người Tây Vương Mẫu lại bùng nổ, khiến sinh linh trong phạm vi ức vạn dặm đều run rẩy, kinh hãi không thôi.

“Đúng rồi phu quân, làm sao chàng biết Đạo Tổ sẽ phân phát linh bảo?” Hồi lâu sau, khí tức khủng bố của Tây Vương Mẫu mới thu lại, đột nhiên nhớ ra một chuyện, tò mò hỏi.

“Cái này à, ta đoán thôi.” Sở Dương cười ha hả, không thể nào nói mình là người xuyên không, không chỉ biết chuyện này, mà còn biết nhiều chuyện khác chứ?

Tuy hắn và Tây Vương Mẫu đã linh nhục kết hợp sâu sắc, không phân biệt đôi bên, nhưng loại bí mật siêu cấp này không nói vẫn tốt hơn.

“Vậy mà chàng đoán trúng thật.” Tây Vương Mẫu mỉm cười, nụ cười còn mê người hơn cả trăm hoa đua nở.

Nàng biết Sở Dương không nói thật, nhưng mỗi người đều có bí mật của riêng mình, nếu hắn không muốn nói, không cần thiết phải truy cứu, đây là phẩm chất mà một người vợ hợp cách nên có.

Tây Vương Mẫu chỉ cần biết, Sở Dương yêu nàng, sẽ luôn đối tốt với nàng là được.

“Lão bà, chúng ta đã lâu không cùng nhau tu luyện rồi, hay là tối

nay…" Sở Dương thấy Tây Vương Mẫu không hỏi tiếp, trong lòng khẽ thở phào nhẹ nhõm, sau đó cười hì hì nói.

"Tối nay ở phòng thiếp." Trên mặt Tây Vương Mẫu hiện lên một tầng hồng vân, cúi đầu xuống, nhưng vẫn đáp lại.

"Được thôi!" Trong mắt Sở Dương bắn ra thần quang, hắc hắc đáp lại.

Một đêm không lời, nhưng lại tràn ngập mỹ diệu.

Mười năm tiếp theo, Sở Dương đều quấn quýt bên Tây Vương Mẫu, trải qua một đoạn thời gian thần tiên.

Sau khi Sở Dương đã thỏa mãn, hắn mới tạm thời dừng lại, giao tiếp với hệ thống trong phòng.

Hệ thống từng phát ra một nhiệm vụ đi đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, bây giờ nhiệm vụ đã sớm hoàn thành.

Chỉ là trong mười năm sau khi Sở Dương quay về Tây Côn Luân, hắn vẫn luôn quấn quýt bên Tây Vương Mẫu, làm những chuyện vui vẻ, không có tâm tư đi kiểm tra.

Bây giờ rảnh rỗi, đã đến lúc xem xem mình nhận được phần thưởng gì.

"Hệ thống, phát phần thưởng nhiệm vụ cho ta." Sở Dương giao tiếp với hệ thống, trầm giọng phân phó.

"Đinh, nhiệm vụ đến Tử Tiêu Cung nghe đạo đã hoàn thành, chúc mừng ký chủ nhận được Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một lần cơ hội biến dị!" "Phần thưởng đã phát, xin hãy chú ý kiểm tra!" Âm báo của hệ thống vang lên.

Giọng nói vừa dứt, trên giao diện thuộc tính của Sở Dương, con số ở cột cơ hội biến dị từ "0" biến thành "1".

Trước mặt Sở Dương cũng xuất hiện một cây thước màu tím từ hư không, toàn thân chỉ dài ba tấc, khoảng mười centimet, có thể cầm gọn trong một bàn tay, nhỏ nhắn mê người.

Nhưng khí tức mà Hồng Mông Lượng Thiên Xích tỏa ra lại cực kỳ khủng bố, vừa xuất hiện đã gây ra một trận sóng động ngút trời, bao phủ sinh linh trong phạm vi trăm vạn dặm, khiến họ run rẩy không ngừng, ánh mắt kinh hãi.

Ngay cả Thiên Sơn cũng bị lay động, khẽ rung lắc, nhiều nơi xảy ra tuyết lở, tuyết trắng bay lượn khắp trời.

"Phu quân, đã xảy ra chuyện gì, có cần thiếp ra tay không?" Tây Vương Mẫu vốn đang bế quan, bây giờ cũng bị kinh động, truyền âm từ xa quan tâm hỏi Sở Dương, hỏi xem có cần giúp đỡ không.

"Không sao, chỉ là động tĩnh do một món pháp bảo tỏa ra, ta có thể đối phó." Sở Dương vừa trả lời, vừa vươn tay ra nắm lấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Cỗ khí tức khủng bố đó lập tức tan biến.

Tây Vương Mẫu thấy vậy, cũng không hỏi thêm, tiếp tục bế quan tu luyện.

"Hồng Mông Lượng Thiên Xích, phần thưởng nhiệm vụ lần này của hệ thống, Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo!" Sở Dương tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích, trong mắt bắn ra một tia thần quang kích động, rực rỡ chói lọi, trên mặt càng hiện lên vẻ kinh hỉ nồng đậm.

Linh bảo Hồng Hoang phân thành hậu thiên và tiên thiên.

Chương 26

Tiên Thiên Linh Bảo do trời đất sinh ra, đại diện cho việc chỉ có một món duy nhất, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể sao chép.

Hậu Thiên Linh Bảo là do con người luyện chế, chỉ cần có đủ nguyên liệu, bao nhiêu món cũng có thể luyện chế ra.

Thông thường, Tiên Thiên Linh Bảo quý giá hơn Hậu Thiên Linh Bảo, vì việc trảm tam thi chỉ có thể dựa vào Tiên Thiên Linh Bảo.

Nguyên nhân cường giả Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang ít như vậy, ngoài việc cảnh giới khó đột phá, còn là do số lượng Tiên Thiên Linh Bảo có hạn, đều nằm trong tay số ít cường giả.

Không có Tiên Thiên Linh Bảo, dù cảnh giới đã đến cũng không thể trảm tam thi để đột phá Chuẩn Thánh.

Nhưng, ngoài điểm đó ra, uy lực của Tiên Thiên Linh Bảo và Hậu Thiên Linh Bảo cùng phẩm giai không có bất kỳ khác biệt nào.

Linh bảo Hồng Hoang dựa theo uy lực được chia thành sáu cấp bậc, từ yếu đến mạnh lần lượt là hạ phẩm, trung phẩm, thượng phẩm, cực phẩm, chí bảo, hỗn độn chí bảo.

Bây giờ Sở Dương nhận được Hồng Mông Lượng Thiên Xích, đã là tồn tại cấp chí bảo rồi.

Tuy là Hậu Thiên Chí Bảo, nhưng uy lực không hề thua kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Hơn nữa, mức độ quý giá của nó cũng không thua kém Tiên Thiên Chí Bảo.

Tuy Tiên Thiên Linh Bảo có thể dùng để trảm tam thi, còn Hồng Mông Lượng Thiên Xích thì không.

Nhưng Hồng Mông Lượng Thiên Xích ngoài là Hậu Thiên Chí Bảo ra, còn là công đức linh bảo.

Công đức linh bảo là tồn tại đặc biệt nhất trong các loại pháp bảo.

Bất kể là Tiên Thiên Linh Bảo hay Hậu Thiên Linh Bảo, chỉ cần dính dáng đến hai chữ "công đức", giá trị sẽ tăng lên rất nhiều.

Bởi vì công đức linh bảo có một năng lực nghịch thiên, đó là giết người không dính nhân quả nghiệp lực.

Hồng Hoang rất coi trọng nhân quả nghiệp lực, nếu nhân quả nghiệp lực quá lớn, ngay cả Chuẩn Thánh cũng sẽ không chịu nổi mà thân tiêu đạo vẫn.

Công đức linh bảo có thể giải quyết hoàn hảo vấn đề này.

Bất kể giết bao nhiêu sinh linh, làm bao nhiêu chuyện ác, chỉ cần có công đức linh bảo hộ thân, tất cả đều có thể xóa bỏ.

Điều này khiến công đức linh bảo được các đại năng Hồng Hoang cực kỳ săn đón.

Rốt cuộc ở Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, trên người ai mà không có nhân quả nghiệp lực?

Từ điểm này mà nói, giá trị của Hồng Mông Lượng Thiên Xích hoàn toàn không thua kém Hỗn Độn Chung, Bàn Cổ Phiên và các Tiên Thiên Chí Bảo khác, thậm chí còn hơn!

Sở Dương yêu thích không buông tay nghịch Hồng Mông Lượng Thiên Xích, trên mặt viết đầy vẻ hài lòng, hồi lâu sau mới thu lại tâm thần, chuẩn bị luyện hóa nó.

Trong linh bảo có cấm chế, hạ phẩm có sáu đạo cấm chế, trung phẩm mười hai đạo, thượng phẩm hai mươi bốn đạo, cực phẩm ba mươi sáu đạo, chí bảo có đến bốn mươi chín đạo.

Chỉ có luyện hóa cấm chế, khắc lên dấu ấn nguyên thần của mình, linh bảo mới thực sự thuộc về ngươi.

"Đinh, linh bảo do hệ thống thưởng đã được luyện hóa hoàn toàn, không cần luyện hóa nữa!" Khi Sở Dương chuẩn bị đưa nguyên thần ra để luyện hóa Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hệ thống đột nhiên lên tiếng.

Sở Dương hơi ngẩn ra, sau khi phản ứng lại, trong mắt hiện lên một tia hài lòng.

Không hổ là hệ thống, ngay cả việc luyện hóa cũng làm xong giúp mình, có thể trực tiếp sử dụng, thật quá chu đáo.

Công pháp thần thông võ hiệp cũng như vậy, Cửu Dương Thần Công biến dị thành Cửu Dương Đạo Kinh, hắn trực tiếp học được, không cần cảm ngộ.

Nghĩ đến đây, Sở Dương không nhịn được mà âm thầm giơ ngón tay cái cho hệ thống.

Sau đó, Sở Dương rời khỏi Thiên Sơn đi đến nơi cách xa ức vạn dặm, truyền pháp lực vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích nhẹ nhàng thúc giục, phóng ra một đạo công kích.

"Ầm!" Hơn mười ngọn núi cao vạn dặm nguy nga trực tiếp nổ tung, hóa thành vô số tảng đá bắn ra tứ phía, xuyên thủng không gian.

Bụi bặm bay mù trời, che lấp cả đất trời, tầm nhìn bị che khuất, mọi thứ đều mờ mịt.

"Chậc chậc, quả nhiên Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo thật lợi hại." Sở Dương nheo mắt lại, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Vừa rồi hắn chỉ tùy tiện thúc giục Hồng Mông Lượng Thiên Xích đã khiến hơn mười ngọn núi nổ tung, nếu toàn lực thúc giục, e rằng hủy diệt cả một khu vực ức vạn dặm cũng không thành vấn đề.

Có Hồng Mông Lượng Thiên Xích, thực lực của Sở Dương có thể nói là tăng lên một bậc, trước mặt Chuẩn Thánh cũng có sức tự vệ.

Từ nay về sau gặp phải hai người Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, cũng không hề sợ hãi, đánh không lại thì chạy không được sao?

Mà cũng chưa chắc đã đánh không lại.

Sở Dương tu luyện là Cửu Dương Đạo Kinh, là công pháp cấp chứng đạo, lợi hại hơn cả công pháp của Thánh Nhân.

Điểm rõ ràng nhất là Thánh Nhân cần trảm tam thi, cần Hồng Mông Tử Khí mới có thể chứng đạo, còn Sở Dương chỉ cần tu luyện Cửu Dương Đạo Kinh viên mãn là có thể chứng đạo.

Cửu dương cùng xuất, đủ để nghiền ép Thánh Nhân!

Chương 27

Có Cửu Dương Đạo Kinh gia trì, thực lực của Sở Dương không phải là Đại La Kim Tiên đỉnh phong tầm thường có thể so sánh, có lẽ không cần dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích, cũng đủ để sánh ngang với Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Chỉ là từ khi Sở Dương xuất đạo đến nay, chưa từng trải qua đại chiến, nên không thể đo lường được thực lực của bản thân, nhưng chắc chắn là rất mạnh.

Trong thời gian tiếp theo, Sở Dương đã tiến hành nhiều lần thử nghiệm với Hồng Mông Lượng Thiên Xích, sau khi hiểu đại khái uy lực của Hậu Thiên Chí Bảo mới dừng lại.

Sau đó, Sở Dương quay về Thiên Sơn, ngồi xếp bằng trong động phủ lấy ra một lô linh bảo.

Đây đều là Tiên Thiên Linh Bảo giành được trên Phân Bảo Nhai, có đến hơn hai mươi món.

Sở Dương trước đó không có thời gian kiểm tra, bây giờ có thể kiểm tra kỹ lưỡng.

Nửa ngày sau, Sở Dương đã sắp xếp xong tất cả Tiên Thiên Linh Bảo.

Trừ một món Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tử Điện Chùy ra, những món còn lại đều là Hạ Phẩm, Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Những thứ này đối với các Đại La Kim Tiên khác có sức hấp dẫn cực lớn, nhưng Sở Dương có Hồng Mông Lượng Thiên Xích, sao có thể để mắt đến chúng?

Cũng chỉ có Tử Điện Chùy mới lọt vào mắt xanh của hắn.

Thế là Sở Dương thu lại tất cả Hạ Phẩm, Trung Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ chuẩn bị luyện hóa Tử Điện Chùy.

Một trăm năm sau, hai mươi bốn đạo cấm chế của Tử Điện Chùy đã được luyện hóa hoàn toàn, hạt nhân đã khắc dấu ấn nguyên thần của Sở Dương, món Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo uy lực không tồi này đã triệt để trở thành pháp bảo của hắn.

"Thu!" Sở Dương tâm niệm vừa động, thu Tử Điện Chùy vào trong cơ thể.

Sau đó, Sở Dương lấy Phân Bảo Nhai ra.

Đây là bảo vật mà Sở Dương đã linh cơ khẽ động mang đi trước khi rời khỏi Tử Tiêu Cung, hắn cảm thấy vật này không tầm thường.

Rốt cuộc nó có thể chứa đựng nhiều Tiên Thiên Linh Bảo như vậy, nói nó bình thường e rằng không ai tin.

Sở Dương đưa nguyên thần ra bao phủ Phân Bảo Nhai, muốn tìm ra bí mật của nó, kết quả nửa tháng sau, ngoài việc phát hiện nó cứng rắn vô cùng ra, không phát hiện thêm bí mật nào khác.

"Hệ thống, có thể kiểm tra xem Phân Bảo Nhai là thứ gì không?" Sở Dương bất đắc dĩ nghĩ đến hệ thống vạn năng, bèn mở miệng hỏi.

"Đinh, có thể, nhưng ký chủ cần trả 100 triệu điểm năng lượng!" Hệ thống trả lời.

"Trời ạ, 100 triệu điểm năng lượng, ngươi đang cướp bóc đấy à?" Sở Dương nghe vậy, lập tức trừng lớn mắt.

Điểm năng lượng cực kỳ khó kiếm, bây giờ trên người Sở Dương cũng chỉ có 500 triệu điểm năng lượng, 100 triệu, bằng hai mươi phần trăm gia sản của hắn rồi.

“Đinh, hệ thống thu phí hợp tình hợp lý, đảm bảo mua bán sòng phẳng, xin hỏi ký chủ có muốn kiểm tra Phân Bảo Nhai không?” Hệ thống đáp lại.

Trên mặt Sở Dương hiện lên vẻ trầm tư. 100 triệu điểm năng lượng rất đắt, lỡ như bí mật của Phân Bảo Nhai rất bình thường, vậy thì lỗ to.

Nhưng lỡ như Phân Bảo Nhai thực sự là một chí bảo, hệ thống có thể kiểm tra ra thì cũng không đắt.

Hai lựa chọn, nên làm thế nào?

“Kiểm tra!” Cuối cùng, Sở Dương hạ quyết tâm để hệ thống kiểm tra Phân Bảo Nhai.

Bằng trực giác, hắn cho rằng Phân Bảo Nhai ẩn chứa một bí mật lớn.

Hơn nữa, bây giờ hắn đang là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, muốn dựa vào điểm năng lượng để đột phá Chuẩn Thánh, cần đến 10 tỷ điểm năng lượng. 100 triệu điểm năng lượng còn xa lắm, có nhiều hơn cũng không nhiều.

“Đinh, hệ thống bắt đầu kiểm tra Phân Bảo Nhai, kết quả kiểm tra: Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh (đang trong phong ấn).” Âm báo của hệ thống vang lên, không lâu sau đã đưa ra thông tin cụ thể.

“Càn Khôn Đỉnh?” Sở Dương vừa nghe, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, ngay sau đó là vui mừng khôn xiết.

Trong các loại chí bảo, Càn Khôn Đỉnh tuyệt đối là quý giá nhất.

Bất kể là Bàn Cổ Phiên, Hỗn Độn Chung, hay Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích của Sở Dương, xét về độ quý giá đều không bằng Càn Khôn Đỉnh.

Bởi vì Càn Khôn Đỉnh có một năng lực nghịch thiên: hậu thiên phản tiên thiên!

Ý nghĩa của nó ư?

Chính là ý nghĩa trên mặt chữ.

Nó có thể biến vật hậu thiên thành vật tiên thiên.

Ví dụ như Hậu Thiên Linh Bảo, sau khi luyện hóa trong Càn Khôn Đỉnh, có thể biến thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Tiên Thiên Linh Bảo là vật mấu chốt để trảm tam thi, đột phá Chuẩn Thánh.

Chương 28

Một vị Đại La Kim Tiên đỉnh phong không có Tiên Thiên Linh Bảo, dù tu vi và cơ duyên đã đến cũng không thể đột phá Chuẩn Thánh.

Điều khiến người ta tuyệt vọng là, Tiên Thiên Linh Bảo rất khan hiếm, trong tay các đại năng Hồng Hoang ngay cả một món Hạ Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không có.

Nhưng Sở Dương có Càn Khôn Đỉnh, lại có thể sản xuất hàng loạt Tiên Thiên Linh Bảo!

Người khác muốn một món cũng khó, còn Sở Dương chỉ cần luyện chế Hậu Thiên Linh Bảo, rồi qua Càn Khôn Đỉnh hậu thiên phản tiên thiên, đừng nói mấy trăm món, mấy ngàn món Tiên Thiên Linh Bảo cũng có thể sở hữu.

Từ nay về sau, Sở Dương sẽ không thiếu Tiên Thiên Linh Bảo, người bên cạnh hắn cũng sẽ không thiếu Tiên Thiên Linh Bảo, vấn đề mấu chốt nhất để thành Chuẩn Thánh đã được giải quyết.

Chỉ cần tu vi đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong, cơ duyên lại đến, có thể không trở ngại đột phá Chuẩn Thánh, phúc lợi đến mức nào?

Đương nhiên, Sở Dương không giống người bình thường, đột phá Chuẩn Thánh không cần trảm tam thi, chỉ cần tuần tự tu luyện Cửu Dương Đạo Kinh là được.

"Ha ha, không ngờ người thắng lớn nhất ở Phân Bảo Nhai lại là ta." Sở Dương phá lên cười lớn, giống như một nhân vật phản diện.

Lão Tử, Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và những người khác

giành được linh bảo, còn nhiều hơn cả Tây Vương Mẫu và Sở Dương cộng lại.

Nhưng thế thì sao?

Cùng lắm chỉ nhận được Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, còn Sở Dương nhận được là Tiên Thiên Chí Bảo, là Càn Khôn Đỉnh quý giá nhất trong các Tiên Thiên Chí Bảo!

Giá trị của một món linh bảo này đã vượt qua tổng giá trị của tất cả linh bảo trên Phân Bảo Nhai.

Nếu để họ biết, e rằng sẽ ngưỡng mộ, ghen tị, hận thù, ruột gan cũng phải hối xanh, bởi vì lúc đó không ai để ý đến Phân Bảo Nhai.

Cũng chỉ có Thông Thiên chú ý một chút, nhưng cũng không để tâm.

"Xem ta luyện hóa ngươi." Sở Dương sau khi hưng phấn, liền đưa nguyên thần bao phủ Phân Bảo Nhai, muốn luyện hóa, kết quả phát hiện nó không hề động đậy.

"Hệ thống, chuyện gì vậy?" Sở Dương giao tiếp với hệ thống.

"Đinh, Càn Khôn Đỉnh đang trong trạng thái phong ấn, cần phá trừ phong ấn mới có thể luyện hóa." Hệ thống nói.

"Không phải ngươi đã thu 100 triệu điểm năng lượng rồi sao?" Sở Dương nhíu mày chất vấn.

"Đinh, đó là phí kiểm tra, không bao gồm phí phá trừ phong ấn." Hệ thống nói.

"Gian thương!" Sở Dương hộc máu, không ngờ hệ thống lại chia làm hai bước để moi tiền hắn.

Hệ thống không có động tĩnh, không thèm để ý đến lời chửi rủa của Sở Dương.

“Phá trừ cần bao nhiêu điểm năng lượng?” Cuối cùng Sở Dương không còn cách nào khác, chỉ có thể nghiến răng hỏi.

“100 triệu.” Hệ thống trả lời.

“Cũng có chút lương tâm.” Sở Dương nghe vậy, sự khó chịu trong lòng vơi đi một chút. 100 triệu, giống với phí kiểm tra, hệ thống không chặt chém.

“Vậy thì phá trừ phong ấn đi.” Sở Dương nhàn nhạt nói.

“Đinh, bắt đầu phá trừ phong ấn, phong ấn đã được giải khai!” Âm báo của hệ thống vang lên.

Ngay sau đó, chỉ thấy Phân Bảo Nhai xảy ra biến hóa cực lớn, xoay tròn mấy vòng trên không trung rồi hóa thành một cái đỉnh đồng khổng lồ.

Bề mặt đỉnh khắc vô số phù văn, dày đặc, nhưng không hề lộn xộn, ngược lại rất có trật tự, ẩn hiện liên kết thành một mảng, hình thành một trận pháp tiên thiên vô cùng phức tạp và thần bí, ẩn chứa sức mạnh kinh người. ...

Hỗn độn vô tận, trong Tử Tiêu Cung ẩn giấu ở một góc nào đó, Hồng Quân đang ngồi trên một cái bồ đoàn nhắm mắt tu luyện, đột nhiên mở mắt ra, bắn ra hai đạo tiên quang rực rỡ.

“Thú vị, Càn Khôn Đỉnh đã bị người khác phát hiện, phong ấn cũng bị phá trừ.” “Ồ, lão tổ nhớ ra rồi, người lấy đi Phân Bảo Nhai là đạo lữ của Tây Vương Mẫu, để bản tọa xem thử, rốt cuộc là ai.” Hồng Quân thi triển thần thông Thánh Nhân, muốn suy diễn thiên cơ của Sở Dương.

“Hửm?” Một lát sau, Hồng Quân mặt đầy kinh ngạc dừng thần thông lại.

“Bản tọa lại không thể suy diễn ra thông tin của hắn?

Chẳng lẽ lại là một tồn tại giống như Dương Mi Lão Tổ?" Trong mắt Hồng Quân dâng lên một tia tinh quang, đối với Sở Dương dâng lên sự tò mò chưa từng có.

Đến tầng thứ của ngài, có thể biết được rất nhiều bí mật lớn của Hồng Hoang.

Ví dụ như Thánh Nhân đầu tiên của Hồng Hoang không phải là ngài, mà là Không Gian Ma Thần Dương Mi Lão Tổ.

Hồng Quân từng giao thủ với Dương Mi Lão Tổ, đã chịu thiệt trong tay đối phương, vì vậy, ngài rất kiêng kỵ Dương Mi Lão Tổ.

Chỉ là Dương Mi Lão Tổ rất kín tiếng, lang thang giữa Hồng Hoang và hỗn độn vô tận, nên vạn linh Hồng Hoang không biết, ngay cả Lão Tử, Nguyên Thủy và các Chuẩn Thánh khác cũng vậy.

Lại ví dụ như Hỗn Độn Ma Thần không bị Bàn Cổ chém giết toàn bộ, có không ít đã trốn thoát, hoặc mang theo thân thể tàn tạ ẩn náu trong Hồng Hoang.

Chương 29

Ngoài những bí mật này ra, còn có những bí mật khác, ngay cả Hồng Quân cũng không thể biết hết.

Bây giờ, Hồng Quân hiển nhiên lại gặp phải một bí mật mà ngài không biết, hoàn toàn không tra ra được lai lịch của Sở Dương.

"Thôi vậy, chuyện đạo lữ của Tây Vương Mẫu tạm thời gác lại, việc cấp bách là hợp đạo mới quan trọng." Hồng Quân trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng nhắm mắt lại.

Sở Dương ở Hồng Hoang, chạy cũng không chạy được, lúc nào đi gặp cũng được.

Bây giờ là thời điểm mấu chốt để Hồng Quân hợp đạo, tự nhiên sẽ không tự tìm phiền phức.

Còn về Càn Khôn Đỉnh.

Chí bảo đối với Thánh Nhân có tác dụng rất lớn, nhưng đối với cường giả sắp siêu việt Thánh Nhân như Hồng Quân thì vô dụng, chỉ có Hỗn Độn Chí Bảo mới có sức hấp dẫn với ngài.

Vì vậy, Càn Khôn Đỉnh bị Sở Dương lấy đi, Hồng Quân cũng không để tâm. ...

Thiên Sơn, động phủ của Sở Dương.

"Đinh, vừa có tồn tại cường đại cố gắng suy diễn ký chủ!" Hệ thống đột nhiên lên tiếng nhắc nhở.

"Có người suy diễn sự tồn tại của ta?" Sở Dương giật mình.

Hắn là người xuyên không, bí mật này nếu bị người khác biết, cũng không biết là tốt hay xấu.

Sở Dương càng nghiêng về vế sau, nên thân phận của hắn tuyệt đối không thể bại lộ.

"Ai đang suy diễn ta?" Sở Dương nhíu mày, tâm thần quay cuồng, hồi lâu sau trong đầu hiện lên một cái tên: Hồng Quân.

Phân Bảo Nhai là bảo vật của Hồng Quân, phong ấn e rằng cũng là do ngài hạ xuống.

Bây giờ phong ấn được giải trừ, Càn Khôn Đỉnh xuất thế, ngài chắc chắn có cảm ứng, cố gắng suy diễn Sở Dương cũng là chuyện hợp lý.

"Không ngờ Càn Khôn Đỉnh lại khó cầm như vậy." Sở Dương đau đầu, nhưng bảo hắn từ bỏ Càn Khôn Đỉnh chắc chắn là không thể, miếng thịt béo đến miệng sao có thể bỏ đi?

Hơn nữa, Hồng Quân đã chú ý đến Sở Dương, từ bỏ Càn Khôn Đỉnh cũng vô dụng.

"Đúng rồi hệ thống, Hồng Quân có suy ra được thân phận người xuyên không của ta không?" Sở Dương hỏi hệ thống.

"Đinh, không có, việc Hồng Quân suy diễn thiên cơ đã bị hệ thống cách ly." Hệ thống nói.

"Không ngờ hệ thống lại có năng lực như vậy, ngay cả việc suy diễn thiên cơ của Thánh Nhân cũng có thể cách ly, thật quá lợi hại!" Sở Dương nghe vậy mừng rỡ.

"Đinh, nhắc nhở ký chủ, Thánh Nhân pháp lực vô biên, thần thông quảng đại, gần như không có chuyện gì có thể qua mắt được.

Bây giờ có hệ thống giúp đỡ, Hồng Quân không thể cảm ứng được thông tin của ký chủ, điều này chỉ khiến ngài càng thêm hứng thú." Hệ thống kịp thời nhắc nhở.

“Ách…” Sở Dương nghe vậy, sự hưng phấn liền dừng lại, giống như bị người ta dội một gáo nước lạnh.

“Hệ thống, có thể biến lai lịch căn nguyên của ta thành bản địa Hồng Hoang không?” Hồi lâu sau, Sở Dương hỏi.

“Đinh, có thể, nhưng cần 1 tỷ điểm năng lượng.” Hệ thống trả lời dứt khoát.

“Đắt thế?” Sở Dương đau lòng, 1 tỷ điểm năng lượng, đó không phải là một con số nhỏ.

Nhưng may mà hệ thống có phương pháp giải quyết, khiến Sở Dương thở phào nhẹ nhõm.

“Hồng Quân đã phát hiện ra sự đặc biệt của ta, nhưng lại không tìm ta, điều đó cho thấy ngài có khả năng đang ở thời điểm mấu chốt hợp đạo.” “Ừm, đây là một khoảng thời gian đệm, ta có thể dùng nó để đột phá cảnh giới, tốt nhất là có thể chứng đạo.” Sở Dương trong lòng âm thầm suy tính.

Để hệ thống tạo cho mình một thân phận bản địa Hồng Hoang, chung quy cũng chỉ là trị ngọn không trị gốc.

Nếu Hồng Quân thực sự muốn ra tay với Sở Dương, hắn có sức phản kháng không?

Câu trả lời là không.

Nhưng nếu Sở Dương thăng cấp thành cường giả chứng đạo, ở cùng một cảnh giới với Hồng Quân, thậm chí còn hơn.

Lúc đó dù Hồng Quân biết Sở Dương là người xuyên không, thì đã sao?

Cho nên, thực lực mới là quan trọng nhất.

Về phương pháp tăng cường thực lực, Sở Dương trong lòng đã có

kế hoạch.

“Hệ thống, ta muốn sử dụng một lần cơ hội biến dị.” Sở Dương nhàn nhạt nói.

“Đinh, xin ký chủ quyết định loại công pháp thần thông võ hiệp nào sẽ biến dị.” Hệ thống đáp lại.

“Cửu Âm Chân Kinh.” Sở Dương không chút do dự nói.

Chương 30

Việc lựa chọn Cửu Âm Chân Kinh là đã qua suy nghĩ sâu sắc, tổng cộng có ba nguyên nhân.

Một là Cửu Âm Chân Kinh đứng hàng đầu trong các loại công pháp võ hiệp, ngang danh với Cửu Dương Thần Công.

Cửu Dương Thần Công sau khi biến dị đã trở thành Cửu Dương Đạo Kinh, uy lực vô song, Cửu Âm Chân Kinh chắc chắn cũng không kém.

Nguyên nhân thứ hai, Sở Dương và Tây Vương Mẫu song tu vô số lần, nàng là Tiên Thiên Thuần Âm Đạo Thể.

Khi hai người cùng tu luyện, bản nguyên tương thông, linh nhục kết hợp, bây giờ trong cơ thể Sở Dương có không ít âm chi bản nguyên, đối với thái âm pháp tắc cảm ngộ cũng tương đối sâu sắc.

Trong tình huống này tu luyện công pháp sau khi Cửu Âm Thần Công biến dị, hiệu quả chắc chắn sẽ làm ít công nhiều.

Ngay cả khi không có điểm năng lượng, tu luyện bình thường, Sở Dương cũng có thể nhanh chóng tu luyện công pháp sau khi Cửu Âm Thần Công biến dị đến chỗ sâu.

Nguyên nhân thứ ba, Tây Vương Mẫu là Tiên Thiên Thuần Âm Đạo Thể, nếu có một bản công pháp thuộc tính âm cấp chứng đạo, lợi ích sẽ cực lớn.

Tây Vương Mẫu là lão bà của Sở Dương, yêu hắn, vì hắn thậm chí còn muốn đi giết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Tình yêu này Sở Dương rất trân trọng, nên nếu có thể tạo cho Tây Vương Mẫu một bản công pháp cấp chứng đạo, hắn rất vui lòng.

“Đinh, ký chủ sử dụng một lần cơ hội biến dị, ký chủ chỉ cần tưởng tượng trong đầu Cửu Âm Chân Kinh sau khi biến dị sẽ lợi hại đến mức nào là được.” “Nhắc nhở thân thiện: não động càng lớn, Cửu Âm Chân Kinh sau khi biến dị càng lợi hại, hy vọng ký chủ nắm bắt cơ hội!” Hệ thống nói.

Sở Dương đã có một lần kinh nghiệm biến dị công pháp võ hiệp, đã quen đường quen lối, nghe vậy lập tức nhắm mắt lại, não động mở rộng, trong đầu tưởng tượng Cửu Âm Chân Kinh sau khi biến dị sẽ lợi hại đến mức nào.

“Ầm!” Trong đầu Sở Dương, xuất hiện một thế giới hư ảo khổng lồ, chỉ thấy chín vầng trăng sáng treo trên không.

Ánh trăng chiếu rọi mặt đất, lạnh lẽo theo đó mà đến, chỉ trong một khoảnh khắc, ức vạn dặm đất đai đều kết thành lớp băng dày, vạn cổ không tan.

“Ầm!” Một giọt Thái Âm Chân Thủy từ mặt trăng chảy ra, rơi xuống một dãy núi trải dài bất tận, không biết dài bao nhiêu, trực tiếp đập ra một cái hố sâu, dường như đó không phải là một giọt chất lỏng, mà là một ngôi sao, trọng lượng vô cùng.

“Gầm!” Có một con quái vật toàn thân bao phủ khí hỗn độn, thân hình to lớn vô cùng gầm lớn, lao về phía chín vầng trăng sáng treo cao trên không, muốn nghiền nát chúng.

Kết quả chưa đợi quái vật đến gần, chín vầng trăng sáng khẽ rung lên, lan ra một cỗ dao động kỳ dị, biến nó thành một bức tượng băng, ngay cả khí hỗn độn quanh thân nó cũng bị đông cứng lại.

Sở Dương đã phú cho chín vầng trăng sáng các loại sức mạnh cường đại, trong đầu không ngừng diễn ra trong thế giới hư ảo khổng lồ đó.

Nửa ngày sau, âm báo của hệ thống vang lên bên tai Sở Dương: "Đinh, Cửu Âm Chân Kinh biến dị hoàn thành, phẩm giai là công pháp cấp chứng đạo, cửu âm cùng xuất, băng phong thương khung, ngưng cố thời không, Thánh Nhân biến sắc!" "Xin ký chủ đặt tên!" "Quả nhiên giống như ta đoán, Cửu Âm Chân Kinh biến dị cũng giống như Cửu Dương Thần Công, đều là công pháp cấp chứng đạo." Sở Dương nheo mắt lại, đối với phẩm giai sau khi Cửu Âm Thần Công biến dị không hề cảm thấy bất ngờ.

"Về phần tên, gọi là Cửu Âm Đạo Kinh đi." Sở Dương trầm ngâm một lát, mở miệng nói.

"Đinh, đặt tên thành công, công pháp sau khi Cửu Âm Chân Kinh biến dị là Cửu Âm Đạo Kinh." "Đinh, ký chủ đã thu thập đủ công pháp chí âm chí dương, xin hỏi có muốn dung hợp không?" Hệ thống lên tiếng.

"Hửm?

Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh có thể dung hợp?" Sở Dương hơi ngẩn ra, sau khi phản ứng lại, trong lòng dâng lên một cỗ kích động.

Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh nếu tách riêng ra đã vô cùng lợi hại, mỗi bản đều là cấp chứng đạo, nếu dung hợp lại, sẽ đạt đến độ cao nào?

Sở Dương cũng không dám tưởng tượng.

"Hít, dung hợp." Sở Dương hít sâu một hơi, đè nén tâm tình kích động của mình xuống, trầm giọng nói với hệ thống.

"Đinh, dung hợp bắt đầu, xin ký chủ đợi một lát." Âm báo của hệ thống truyền đến.

Sở Dương mắt lộ ra ánh sáng kỳ lạ, trong lòng tràn đầy mong đợi

chờ đợi.

Một mạch chờ mười ngày mười đêm.

"Đinh, Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh đã dung hợp hoàn tất, chúc mừng ký chủ nhận được công pháp cấp Thiên Đạo: Hỗn Độn Âm Dương Quyết!" Giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Sở Dương.

Giọng nói vừa dứt, một viên ngọc thạch trong suốt lấp lánh xuất hiện từ hư không, rơi vào tay Sở Dương.

"Chết tiệt, nhận được công pháp cấp Thiên Đạo!" Sở Dương nghe vậy, cúi đầu nhìn viên ngọc thạch trong lòng bàn tay, kích động đến mức văng tục, trong mắt bắn ra thần quang, còn rực rỡ hơn cả mặt trời.

Công pháp cấp chứng đạo đã vô cùng lợi hại, công pháp của Tam Thanh, Nữ Oa và các Tiên Thiên Ma Thần hàng đầu cũng không sánh bằng.

Nếu tu luyện viên mãn có thể trở thành cường giả chứng đạo, chiến lực mạnh hơn Thánh Nhân, đủ để tạo thành thế nghiền ép.

Cấp Thiên Đạo, còn cao hơn cấp chứng đạo một bậc lớn.

Nếu Sở Dương tu luyện viên mãn Hỗn Độn Âm Dương Quyết, có thể trực tiếp sánh ngang với Thiên Đạo.

Dưới Thánh Nhân, đều là con kiến, câu nói này đủ để thể hiện sự cường đại của Thánh Nhân.

Thánh Nhân sở dĩ cường đại, là vì đã mượn sức mạnh của Thiên Đạo.

Hồng Quân mạnh, sáu vị Thánh Nhân liên thủ cũng không đủ để đánh, nhưng sự cường đại của ngài cũng chỉ vì đã hợp với Thiên Đạo,

có thể mượn nhiều sức mạnh của Thiên Đạo hơn.

Từ đó có thể thấy sự cường đại của cảnh giới Thiên Đạo.

Chương 31

Thánh Nhân so với Thiên Đạo, như trẻ sơ sinh so với người khổng lồ, hoàn toàn không có tính so sánh, người sau có thể dễ dàng đánh giết người trước.

Bây giờ Hỗn Độn Âm Dương Quyết ngang trời xuất thế, Sở Dương có tiềm năng trưởng thành thành một tồn tại sánh ngang với Thiên Đạo Hồng Hoang, làm sao hắn có thể không kích động?

Nếu thực sự đạt đến tầng thứ Thiên Đạo, e rằng Sở Dương chỉ cần một cái tát, Hồng Quân cũng phải quỳ.

Rốt cuộc Hồng Quân tuy đã hợp với Thiên Đạo Hồng Hoang, có thể mượn nhiều sức mạnh của Thiên Đạo hơn sáu vị Thánh Nhân, nhưng tuyệt đối không thể điều động toàn bộ sức mạnh của Thiên Đạo.

Còn sức mạnh của Sở Dương đều bắt nguồn từ chính bản thân hắn.

Nếu Sở Dương là cường giả chứng đạo, có thể phát huy 100% sức mạnh của cường giả chứng đạo, nếu là cường giả Thiên Đạo, cũng có thể phát huy 100% sức mạnh của cường giả Thiên Đạo!

"Hít!" Sở Dương thở ra một hơi, lại hít vào một hơi, cứ như vậy lặp đi lặp lại hồi lâu, mới đè nén được tâm tình kích động của mình xuống.

"Rắc." Sở Dương sau khi bình tĩnh lại, không chút do dự bóp nát viên ngọc thạch trong tay, trong động phủ vang lên một tiếng nổ lớn.

"Ông!" Sau khi viên ngọc thạch vỡ nát, vô số phù văn màu tím vàng cổ xưa thần bí bay ra, tỏa ra tiên quang màu tím vàng.

Những phù văn màu tím vàng này lượn một vòng trên không, sau đó hóa thành một dòng lũ chui vào trong đầu Sở Dương.

Sở Dương nhắm mắt lại, bắt đầu hấp thu thông tin của Hỗn Độn Âm Dương Quyết.

Vài hơi thở sau, những phù văn màu tím vàng đó dung hợp với chín mặt trời hư ảo trong đầu Sở Dương, hình thành chín quả cầu hư ảo hoàn toàn mới.

Mỗi quả cầu hư ảo một nửa là mặt trời, một nửa là mặt trăng, có thể gọi là âm dương cầu thể.

Sở Dương đã triệt để học được Hỗn Độn Âm Dương Quyết và mọi thứ liên quan đến nó.

Phương pháp tu luyện của Hỗn Độn Âm Dương Quyết không khác gì Cửu Dương Đạo Kinh, chỉ cần tham ngộ chín quả cầu âm dương hư ảo trong đầu là được.

Hỗn Độn Âm Dương Quyết là công pháp Thiên Đạo, đã có thêm những thứ hoàn toàn mới.

Sở Dương tổng kết, chủ yếu có mấy điểm sau.

Một là tư chất.

Hỗn Độn Âm Dương Quyết là do Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh dung hợp thành, ưu điểm đã được kế thừa và phát huy.

Ban đầu Cửu Dương Đạo Kinh có thể tạo ra Cửu Dương Đạo Thể, Cửu Âm Đạo Kinh có thể tạo ra Cửu Âm Đạo Thể.

Sở Dương thân mang hai đại thể chất, đã vượt qua phạm trù của Tiên Thiên Ma Thần hàng đầu.

Bây giờ Hỗn Độn Âm Dương Quyết đã hợp nhất hai đại thể chất, biến thành Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể, càng lợi hại hơn!

Nếu thân mang hai đại thể chất là hai vị Tiên Thiên Ma Thần hàng đầu, vậy thì Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể gấp mười lần.

Thiên phú, tư chất như vậy, ở Hồng Hoang ai có thể sánh bằng?

Hơn nữa, trong Hỗn Độn Âm Dương Quyết còn có phương pháp để Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể tiến giai.

Chỉ cần thu thập đủ ngũ hành bản nguyên, sau đó thôn phệ, có thể tiến hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể, đột phá tầng thứ Tiên Thiên Ma Thần, đạt đến cấp bậc Hỗn Độn Ma Thần như Bàn Cổ!

Thứ hai, Hỗn Độn Âm Dương Quyết về mặt công kích, phòng ngự, v.v., vừa giữ lại tất cả năng lực của Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh, lại có thể kết hợp để sinh ra năng lực mới.

Ví dụ như Cửu Dương Đạo Kinh có Thái Dương Chân Hỏa, Cửu Âm Đạo Kinh có Thái Âm Chân Thủy, cả hai đều có thể bảo tồn.

Cũng có thể kết hợp lại, hình thành thần thông hoàn toàn mới để tiêu diệt kẻ địch.

Sau khi hiểu rõ, Sở Dương vô cùng hài lòng với Hỗn Độn Âm Dương Quyết, các phương diện của công pháp này đều quá lợi hại, không hổ là cấp Thiên Đạo.

Điều duy nhất khiến hắn không hài lòng là, muốn tu luyện Hỗn Độn Âm Dương Quyết cần phải cực dương chuyển cực âm.

Bởi vì từ trước đến nay hắn đều tu luyện Cửu Dương Đạo Kinh, thân thể đều là chí dương.

Tuy đã song tu với Tây Vương Mẫu, trong cơ thể có âm chi bản nguyên, cũng có cảm ngộ đối với âm chi pháp tắc, nhưng chung quy vẫn không đủ.

Bây giờ hắn đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong mới chuyển tu Hỗn

Độn Âm Dương Quyết, sức mạnh của âm không đủ, nên cần phải cực dương chuyển cực âm mới có thể tu luyện.

Nếu Sở Dương từ lúc bắt đầu tu hành đã tu luyện Hỗn Độn Âm Dương Quyết, âm dương cân bằng, vậy thì không cần cực dương chuyển cực âm, có thể trực tiếp bắt đầu.

"Cực dương chuyển thành cực âm, cần phải tìm một nơi cực dương, Thái Dương Tinh hẳn là nơi tốt nhất," Sở Dương thầm nghĩ.

Nhưng không, không thể đến Thái Dương Tinh, nơi đó là địa bàn của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, nếu dám đến đó, bọn chúng sẽ không ngại ra tay giết Sở Dương.

Mặc dù với thực lực hiện tại của Sở Dương đã đủ để tự vệ, nhưng muốn mượn hoàn cảnh ở Thái Dương Tinh để tu luyện Hỗn Độn Âm Dương Quyết thì chắc chắn là không thể.

"Thôi, đi tìm lão bà trước đã!

Đưa Cửu Âm Đạo Kinh cho nàng, tiện thể hỏi xem Hồng Hoang có nơi nào là cực dương chi địa," Sở Dương nghĩ thầm.

Chương 32

Tây Vương Mẫu là sinh linh bản địa của Hồng Hoang, mười phần thì có đến tám chín phần là biết nơi nào có cực dương chi địa, hỏi nàng là lựa chọn tốt nhất.

"Vụt!" Thân hình Sở Dương khẽ mờ đi, một khắc sau đã biến mất không thấy đâu, lúc xuất hiện lại đã ở trong tẩm cung của Tây Vương Mẫu.

"Phu quân." Tây Vương Mẫu đang ngồi đả tọa tu luyện, cảm ứng được Sở Dương liền lập tức dừng lại, mở mắt ra, cười gọi.

"Lão bà, ta mang cho nàng một thứ tốt đây," Sở Dương đi đến trước mặt Tây Vương Mẫu, bí ẩn cười nói: "Bảo đảm nàng sẽ thích." "Thứ tốt?" Tây Vương Mẫu bị lời nói của Sở Dương khơi dậy một tia tò mò, lên tiếng hỏi.

Sở Dương lấy ra một viên ngọc thạch, bên trong là công pháp hoàn chỉnh của Cửu Âm Đạo Kinh, đưa cho Tây Vương Mẫu cười nói: "Nàng bóp nát nó, sau đó thả lỏng tâm thần hấp thu." Tây Vương Mẫu đè nén sự tò mò trong lòng, làm theo chỉ dẫn của Sở Dương bóp nát viên ngọc.

"Ông!" Ngọc thạch vỡ vụn, vô số phù văn màu vàng hóa thành một dòng lũ chui vào từ thiên linh cái của Tây Vương Mẫu, nhanh chóng tiến vào trong đầu nàng.

"Hả?" Sau khi cảm nhận sơ bộ nội dung của Cửu Âm Đạo Kinh, trên gương mặt ngọc ngà tinh xảo của Tây Vương Mẫu lộ ra một tia kinh ngạc, một tia vui mừng.

Nhưng Tây Vương Mẫu không nói chuyện với Sở Dương ngay lập tức, nàng cố nén sự kích động, vận chuyển nguyên thần cố gắng

hấp thu toàn bộ nội dung của Cửu Âm Đạo Kinh.

Nửa ngày sau, Tây Vương Mẫu hấp thu xong toàn bộ nội dung của Cửu Âm Đạo Kinh, kích động đến mức lao vào lòng Sở Dương, kêu lên: "Phu quân, chàng lấy được bản công pháp này từ đâu vậy?" "Cửu Âm Đạo Kinh và công pháp thiếp tu luyện đều là thuộc tính âm, nhưng cái trước còn thâm sâu huyền diệu hơn cái sau gấp mười lần không chỉ!" Gốc gác của Tây Vương Mẫu không hề tầm thường, thuộc tầng lớp Tiên Thiên Ma Thần đỉnh tiêm, công pháp tu luyện của nàng cũng phi phàm, thuộc hàng đỉnh cao ở Hồng Hoang, dù không bằng Tam Thanh, Nữ Oa nhưng cũng không kém bao nhiêu.

Nhưng công pháp đỉnh tiêm của Hồng Hoang ở trước mặt Cửu Âm Đạo Kinh lại chẳng đáng là gì.

Dù sao Cửu Âm Đạo Kinh cũng là công pháp cấp bậc Chứng Đạo!

"Nàng là một trong những nữ thần của Hồng Hoang, phải đoan trang, phải cao quý, sao có thể kích động như vậy chứ?" Sở Dương đưa tay vuốt mái tóc mềm mượt của Tây Vương Mẫu, mỉm cười nói với giọng trêu chọc.

"Nhưng Cửu Âm Đạo Kinh là công pháp cấp bậc Chứng Đạo, tu luyện viên mãn có thể trực tiếp Chứng Đạo, không cần Trảm Tam Thi, cũng không cần Đại Đạo Chi Cơ là Hồng Mông Tử Khí." "Nếu thiếp tu luyện Cửu Âm Đạo Kinh, có khả năng tấn thăng thành cường giả Chứng Đạo, thiếp sao có thể không kích động?" Đôi mắt đẹp của Tây Vương Mẫu tỏa ra ánh sáng lạ, không nhịn được nói.

Mặc dù Tây Vương Mẫu sống kín đáo, không thích tranh đấu, nhưng nếu cơ hội Chứng Đạo bày ra trước mắt, nàng cũng tuyệt đối không bỏ qua.

Dù sao Chứng Đạo Hỗn Nguyên chính là tồn tại đứng trên chúng sinh!

Thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, trải qua vạn kiếp không diệt, vĩnh hằng bất hủ!

"Chỉ là một bản công pháp cấp bậc Chứng Đạo thôi mà, xem nàng kích động chưa kìa," Sở Dương nhìn Tây Vương Mẫu đang hưng phấn, không khỏi thấy hơi buồn cười, thầm nghĩ: "Nếu nàng biết ta có công pháp cấp bậc Thiên Đạo, chắc không bị dọa chết khiếp chứ?" Sở Dương nghĩ thầm với vẻ thích thú.

"Được rồi, lão bà, đừng kích động như vậy, bình tĩnh lại, ta có mấy chuyện muốn nói với nàng," Sở Dương ôm Tây Vương Mẫu, vẻ mặt dần trở nên nghiêm túc.

"Vâng, chàng nói đi." Tây Vương Mẫu thấy vậy, tâm trạng kích động cũng bình tĩnh lại không ít, gật đầu với Sở Dương.

"Cửu Âm Đạo Kinh là công pháp có thể giúp người ta Chứng Đạo, vượt qua tất cả công pháp đỉnh tiêm của Hồng Hoang, nguồn gốc của nó sau này ta sẽ nói cho nàng." "Bây giờ nàng chỉ cần biết nó cực kỳ quý giá, vì vậy phải chú ý che giấu, tuyệt đối đừng để lộ ra ngoài," Sở Dương nghiêm túc nói.

Tây Vương Mẫu có Cửu Âm Đạo Kinh, nhưng muốn Chứng Đạo thì không biết đến khi nào mới được, trong khi Lục Đại Thánh Nhân sẽ lần lượt xuất hiện trong tương lai không xa, thống trị Hồng Hoang.

Nếu để họ biết sự tồn tại của Cửu Âm Đạo Kinh, e rằng Tây Vương Mẫu sẽ gặp rắc rối, đúng như câu nói "thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội".

Đây cũng là lý do Sở Dương không cho Tây Vương Mẫu tu luyện Hỗn Độn Âm Dương Quyết.

Sở Dương có hệ thống, có thể khiến người khác không biết đến sự tồn tại của Hỗn Độn Âm Dương Quyết, nhưng Tây Vương Mẫu

thì không, nếu tu luyện có khả năng sẽ bị Thánh Nhân phát hiện.

Công pháp cấp bậc Thiên Đạo, e rằng ngay cả Hồng Quân cũng sẽ không nhịn được mà ra tay.

Vì sự an toàn của Tây Vương Mẫu, Sở Dương chỉ có thể tu luyện Hỗn Độn Âm Dương Quyết trước, đợi khi có đủ thực lực mới có thể đưa cho nàng tu luyện.

"Phu quân yên tâm, thiếp biết nặng nhẹ, tuyệt đối sẽ không để lộ Cửu Âm Đạo Kinh ra ngoài," Tây Vương Mẫu hiểu rõ tầm quan trọng của công pháp cấp bậc Chứng Đạo, vì vậy nghiêm túc đảm bảo.

"Ừm." Sở Dương gật đầu, hắn tin tưởng Tây Vương Mẫu, người có thể tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh tuyệt đối là người có trí tuệ.

"Đúng rồi lão bà, nàng có biết Hồng Hoang nơi nào là cực dương chi địa không?

Trừ Thái Dương Tinh ra." Sở Dương tặng Cửu Âm Đạo Kinh xong, liền bắt đầu làm việc thứ hai: tìm kiếm cực dương chi địa.

"Cực dương chi địa sao?" Tây Vương Mẫu nghe vậy, lộ vẻ trầm ngâm, một lát sau đôi mắt đẹp sáng lên, nghĩ ra một nơi.

"Khi xưa Bàn Cổ khai thiên tích địa, sáng tạo ra Hồng Hoang, một luồng Hỗn Độn dương khí đã hóa thành Tử Châu Phủ, nơi đó hẳn là cực dương chi địa của Hồng Hoang rồi.

Đông Vương Công cũng được thai nghén từ Tử Châu Phủ," Tây Vương Mẫu mỉm cười nói.

Sở Dương mắt sáng rực, đúng vậy, Đông Vương Công thân mang Tiên Thiên Thuần Dương Đạo Thể, thể chất chí dương như vậy chỉ có cực dương chi địa mới có thể thai nghén ra được.

Giống như Tiên Thiên Thuần Âm Đạo Thể của Tây Vương Mẫu, cũng được thai nghén tại nơi cực âm ở Thiên Sơn của Tây Côn Luân.

"Đa tạ lão bà đại nhân nhắc nhở," Sở Dương ôm vòng eo thon mềm không xương của Tây Vương Mẫu, cười hì hì nói.

Tây Vương Mẫu liếc Sở Dương một cái, không nói nên lời với vẻ không đứng đắn của hắn, nhưng vì nhan sắc tuyệt thế của hắn, một cái liếc mắt lại trở nên phong tình vạn chủng, đầy quyến rũ.

Tinh quang trong mắt Sở Dương đại chấn, cười lớn nói: "Tiếp theo ta phải đến Tử Châu Phủ một chuyến, sau đó sẽ đi chu du Hồng Hoang, có thể một thời gian dài sẽ không trở lại Tây Côn Luân, hôm nay hãy để ta ở bên nàng cho thật tốt." Thân thể mềm mại của Tây Vương Mẫu run lên, làn da trắng nõn trở nên hồng hào, nàng nhắm mắt lại không nói gì, chỉ có hơi thở trở nên nặng nề, trong lòng dâng lên một nỗi mong chờ nồng đậm… Ba tháng sau, Sở Dương rời khỏi Thiên Sơn, hóa thành một đạo độn quang màu vàng phá không bay đi.

Hồng Hoang là một thế giới vô cùng rộng lớn, sau khi Sở Dương suy diễn ra vị trí địa lý của Tử Châu Phủ, hắn đã phải bay ròng rã mười năm mới đến nơi.

"Tử Châu Phủ sao?

Chương 33

Trông cũng không tệ.” Sở Dương đứng trên không trung chắp tay sau lưng, ánh mắt nhìn xuống đánh giá hòn đảo khổng lồ dưới chân, trong lòng hài lòng.

Tử Châu Phủ nằm ở bờ Đông Hải, là một hòn đảo khổng lồ, chiếm diện tích hàng trăm triệu dặm, còn lớn hơn cả một tinh cầu.

Trên đảo mọc đầy những cây cổ thụ chọc trời, tạo thành những khu rừng rậm rạp, vô số sinh linh sinh sống trong rừng, sinh khí dồi dào.

Đồng thời, toàn bộ Tử Châu Phủ đều bị bao phủ bởi sương mù trắng xóa dày đặc, thiên địa linh khí quá nồng đậm, ngưng tụ thành thực chất.

Nhưng đặc điểm lớn nhất của Tử Châu Phủ là nhiệt độ cực cao, vì nơi đây được hóa thành từ một luồng Hỗn Độn dương khí, tự nhiên vô cùng nóng nực.

“Xem ra nơi này không thể làm đạo trường của ta được.” Sở Dương khẽ nhíu mày.

Lần này ra ngoài, ngoài việc tìm cực dương chi địa để tu luyện Hỗn Độn Âm Dương Quyết, hắn còn có một mục đích khác là tìm một nơi thích hợp để làm đạo trường.

Thiên Sơn là đạo trường của Tây Vương Mẫu, tuy Sở Dương và nàng là đạo lữ, nhưng hắn vẫn cần một đạo trường tốt cho riêng mình.

Tử Châu Phủ dương khí nồng đậm, nhiệt độ cực cao, thích hợp cho những người tu luyện thuộc tính dương, nhưng không thích hợp

cho hắn.

Theo suy nghĩ của Sở Dương, một nơi non xanh nước biếc, tựa như tiên cảnh mới thích hợp làm đạo trường.

"Tóm lại cứ chiếm lấy Tử Châu Phủ trước, làm đạo trường tạm thời vậy." Nguyên thần của Sở Dương bao phủ toàn bộ Tử Châu Phủ, trong lòng đưa ra quyết định.

Tử Châu Phủ vốn là thế lực của Đông Vương Công, dưới trướng quy tụ vô số sinh linh thuộc tính hỏa.

Nhưng sau khi Đông Vương Công bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chém giết, phe phái Tử Châu Phủ tan rã, vô số sinh linh bên ngoài nhắm vào nơi này, lũ lượt kéo đến tranh đoạt.

Theo như Sở Dương vừa thăm dò, hắn phát hiện ba yêu tộc đang chiếm giữ Tử Châu Phủ, một vị yêu thần Đại La Kim Tiên sơ kỳ, hai vị Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, đều là yêu tộc thuộc tính hỏa.

"Ầm!" Sở Dương bước một bước, khí tức đáng sợ của Đại La Kim Tiên đỉnh phong cuốn về phía dưới, bao phủ toàn bộ Tử Châu Phủ… Nơi sâu trong Tử Châu Phủ, trong một cung điện xa hoa tráng lệ, quy tụ vô số yêu tộc, trong chủ điện có ba yêu tộc đang tụ tập lại.

Ba yêu tộc đó chính là những đại yêu đang chiếm giữ Tử Châu Phủ, một vị yêu thần, hai vị Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

"Đại ca, Tử Châu Phủ quả không hổ là tiên phúc địa, ta ở đây tu luyện một ngàn năm còn bằng bên ngoài vạn năm," một yêu tộc Thái Ất Kim Tiên cười hắc hắc với yêu thần.

Trên trán hắn có sáu con mắt màu đỏ rực, sau lưng có một đôi cánh, toàn thân tỏa ra hỏa quang, miệng rất lớn, lúc mở ra nói chuyện trông như vực sâu.

Tóm lại, dáng vẻ cực kỳ đáng sợ.

“Ha ha, cũng không xem đây là đạo trường của ai, đó là của Chuẩn Thánh đại năng Đông Vương Công, có thể kém sao?” “Nếu ta không đầu quân cho hai vị Yêu Hoàng, bảo địa như thế này sao đến lượt ta được.” Yêu thần Đại La Kim Tiên sơ kỳ nghe vậy khẽ cười.

Hắn lại trông rất bình thường, không khác gì con người.

Đương nhiên, bản thể của hắn không phải như vậy, chỉ là đa số Tiên Thiên Ma Thần đều có hình người, nên khi hóa hình hắn cũng biến thành hình người.

“Cứ tu luyện cho tốt, tranh thủ sớm ngày đột phá Đại La Kim Tiên, như vậy ba huynh đệ chúng ta đều là Đại La Kim Tiên, địa vị trong lòng hai vị Yêu Hoàng cũng sẽ tăng lên,” yêu thần Đại La Kim Tiên khuyên nhủ hai đệ đệ.

“Vâng, đại ca.” Yêu tộc Thái Ất Kim Tiên có sáu mắt trên trán và đôi cánh sau lưng cùng với một yêu tộc khác đồng thanh đáp.

“Ầm ầm!” Đúng lúc này, một luồng khí tức đáng sợ từ trên trời giáng xuống, như một ngọn núi lớn đè lên người ba huynh đệ.

“Phụt!” Hai yêu tộc Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong không chịu nổi, ngã sấp xuống đất, trong mắt hiện lên vẻ ngơ ngác và kinh hoàng.

“Ầm!” Yêu thần Đại La Kim Tiên chống đỡ được uy áp, nhưng cũng không dễ chịu gì, xương cốt toàn thân kêu răng rắc.

“Kẻ nào dám làm càn ở Tử Châu Phủ!

Chẳng lẽ không biết Thôn Thiên Hỏa Ngưu ta là thuộc hạ của hai vị Yêu Hoàng sao?” Yêu thần Đại La Kim Tiên vừa kinh vừa giận, nghiến răng hóa thành một đạo độn quang lao lên trời.

Một lát sau, Thôn Thiên Hỏa Ngưu xuất hiện trước mặt Sở Dương.

“Đại La Kim Tiên đỉnh phong?” Thôn Thiên Hỏa Ngưu cảm nhận được khí tức của Sở Dương, lập tức ngẩn người, ngọn lửa giận trong lòng cũng tắt ngấm.

Hắn chỉ là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, đối mặt với Đại La Kim Tiên đỉnh phong chỉ có nước bị một chưởng đập chết.

Nhưng sau lưng Thôn Thiên Hỏa Ngưu là Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, trong lòng hắn lại dấy lên một chút can đảm.

“Ta là yêu thần dưới trướng hai vị Yêu Hoàng, không biết đạo hữu giá lâm Tử Châu Phủ có việc gì?” Thôn Thiên Hỏa Ngưu chắp tay với Sở Dương, khách khí nói, nhưng ngầm đánh giá Sở Dương, suy đoán lai lịch của hắn.

Cuối cùng Thôn Thiên Hỏa Ngưu cũng không nhận ra Sở Dương là đại năng nào ở Hồng Hoang.

“Ồ?

Thuộc hạ của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất à?” Sở Dương nghe vậy, trên mặt hiện lên một nụ cười.

“Đạo hữu quen biết hai vị Yêu Hoàng sao?

Vậy thì tốt quá rồi, mời đạo hữu vào cung điện ở Tử Châu Phủ, ta phải chiêu đãi đạo hữu cho tốt mới được.” Thôn Thiên Hỏa Ngưu thấy nụ cười trên mặt Sở Dương, tưởng là bạn của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, lập tức thở phào nhẹ nhõm, nhiệt tình mời hắn vào Tử Châu Phủ làm khách.

“Ta quả thực có quen biết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng là quan hệ tử địch với ta,” Sở Dương mỉm cười nói với Thôn Thiên Hỏa Ngưu, nụ cười ấy thật tàn khốc.

Chương 34

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất muốn chém giết hắn, vậy hắn cũng không cần khách sáo, hôm nay giết thuộc hạ của chúng, coi như thu chút lãi trước.

Sau này lại tìm cơ hội giết chết hai tên đó.

"Hả?" Thôn Thiên Hỏa Ngưu nghe vậy sắc mặt cứng đờ, nụ cười trên mặt cũng đông cứng lại, trong lòng "lộp bộp" một tiếng, cảm thấy vô cùng bất ổn.

"Chết đi." Dự cảm của Thôn Thiên Hỏa Ngưu không sai, Sở Dương nhàn nhạt lên tiếng, vung tay đánh ra một đạo Thái Dương Chân Hỏa.

"Xoẹt!" Đạo Thái Dương Chân Hỏa đó gặp gió liền lớn lên, nhanh chóng hóa thành một biển lửa, sau đó ngưng tụ thành một thanh hỏa diễm thần kiếm lớn trăm trượng, xé toạc không gian chém về phía Thôn Thiên Hỏa Ngưu với tốc độ cực nhanh.

"Gầm!" Thôn Thiên Hỏa Ngưu thấy vậy sắc mặt đại biến, không ngờ Sở Dương ra tay là ra tay, hoàn toàn không có chỗ thương lượng.

Không còn cách nào khác, chỉ có thể nghênh chiến, hắn lấy ra một kiện hạ phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, gầm lớn một tiếng đón lấy hỏa diễm thần kiếm trăm trượng ngưng tụ từ Thái Dương Chân Hỏa.

"Bùm!" Kết quả không có chút hồi hộp nào, một Đại La Kim Tiên sơ kỳ làm sao có thể chống đỡ được công kích của Sở Dương?

Hỏa diễm thần kiếm trăm trượng nhẹ nhàng lướt qua, kiện hạ phẩm Hậu Thiên Linh Bảo kia vỡ nát, hóa thành mấy đoạn, ngay sau đó hỏa diễm thần kiếm dưới ánh mắt kinh hoàng của Thôn Thiên Hỏa

Ngưu vô tình lướt qua cổ hắn.

"Ầm!" Đầu lâu bay lên cao, máu tươi như suối phun lên trời, nhuộm đỏ cả một vùng trời.

Thôn Thiên Hỏa Ngưu bị chém giết, lập tức hiện ra nguyên hình, là một con yêu ngưu thân hình dài mười vạn cây số.

Nó nằm ngang giữa hư không, che trời lấp đất.

"Là yêu tộc ngưu yêu." Sở Dương mắt sáng rực.

Khi còn ở Trái Đất, hắn rất thích ăn bít tết và các món ngon khác, đến Hồng Hoang trở thành người tu đạo, thói quen này cũng không thay đổi.

Cũng không cần thay đổi, dù sao mục đích tu luyện là để tiêu dao, vui vẻ.

"Thu." Sở Dương thúc giục pháp lực, thu con Thôn Thiên Hỏa Ngưu dài mười vạn cây số lại, dự định sau này sẽ từ từ làm thành món ngon để ăn.

"Đại ca!" Ngay khi Sở Dương thu Thôn Thiên Hỏa Ngưu lại, bên cạnh truyền đến hai tiếng gầm bi phẫn.

Sở Dương quay đầu nhìn lại, phát hiện hai yêu tộc Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong từ Tử Châu Phủ bay lên không trung, vẻ mặt phẫn nộ nhìn hắn.

"Các ngươi nhớ thương đại ca, tình huynh đệ thật sâu đậm, nếu đã vậy ta sẽ tiễn ba huynh đệ các ngươi đoàn tụ," Sở Dương nhàn nhạt cười.

Vì duyên cớ của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, thái độ của hắn đối với yêu tộc có thể nói là chán ghét, có thể giết thì tuyệt đối không tha.

“Xoẹt!” Sở Dương vung tay áo, hai đạo Thái Dương Chân Hỏa bắn ra, như những thanh tiên kiếm sắc bén chém bay đầu của hai yêu tộc Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, trước khi chết chúng còn không kịp phản ứng.

Không còn cách nào khác, Đại La Kim Tiên đỉnh phong mạnh hơn Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong không biết bao nhiêu lần, việc người trước miểu sát người sau là chuyện bình thường.

Huống chi, Sở Dương không phải là Đại La Kim Tiên đỉnh phong tầm thường.

Hai yêu tộc Thái Ất Kim Tiên sau khi chết cũng hiện ra bản thể, không phải yêu ngưu, mà là hai con quái vật xấu xí.

Sở Dương nhìn, trong mắt lộ ra một tia thất vọng, loại quái vật này hắn không nuốt nổi.

Nếu hai con yêu tộc đó biết Sở Dương ghét bỏ chúng, e rằng chết cũng không nhắm mắt.

Dù sao cũng là yêu tộc Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, cả người đều là bảo vật, da lông có thể dùng để chế tác bảo y, xương cốt có thể luyện chế pháp bảo.

Trong mắt Sở Dương, không ăn được thì không có chút giá trị nào sao?

“Hóa thành tro bụi đi.” Sở Dương tâm niệm vừa động, thúc giục Thái Dương Chân Hỏa thiêu đốt thi thể hai con yêu tộc thành hư vô.

Ngay sau đó Sở Dương hít sâu một hơi, cúi đầu nói với phía dưới: “Ta là Hỗn Độn Thiên Tôn, từ nay về sau Tử Châu Phủ do ta nắm giữ, tất cả sinh linh hãy đến chủ điện bái kiến ta.” “Kẻ nào dám không đến, trục xuất khỏi Tử Châu Phủ.” Hai câu nói ẩn chứa pháp lực, vang vọng khắp Tử Châu Phủ, truyền đến tai tất cả sinh linh một cách

rõ ràng.

Hỗn Độn Thiên Tôn, là đạo hiệu mà Sở Dương tự đặt cho mình, Thiên Đạo của thế giới Hồng Hoang quả thật rất lợi hại!

Nhưng trong Hỗn Độn bao la vô tận, nó lại tỏ ra vô cùng nhỏ bé, đồng thời cũng đại biểu cho tín niệm của hắn, Hỗn Độn, siêu thoát khỏi Hồng Hoang.

Cùng lúc đó, Sở Dương bộc phát khí tức đáng sợ của Đại La Kim Tiên đỉnh phong bao phủ Tử Châu Phủ, để tất cả sinh linh biết rằng hắn không nói đùa.

Sau khi bộc phát, Sở Dương liền thu liễm khí tức của mình, bay xuống chủ điện của Tử Châu Phủ, ngồi vào vị trí chủ tọa.

Dưới tác động kép của lời tuyên bố bá đạo và khí tức đáng sợ của Sở Dương, khắp nơi trong Tử Châu Phủ đều có độn quang bay lên, hướng về chủ điện.

Trong số những người này, phần lớn là yêu tộc đi theo ba huynh đệ Thôn Thiên Hỏa Ngưu, một phần nhỏ là hỏa linh thuộc phe phái Tử Châu Phủ trước đây, cuối cùng là một bộ phận sinh linh đơn thuần đến xem náo nhiệt.

Sau khi đến chủ điện, thấy Sở Dương, vẻ mặt mọi người khác nhau, có kẻ tức giận, có kẻ khinh thường, có kẻ sùng bái, không ai giống ai.

Nhưng tất cả mọi người đều có một lựa chọn giống nhau, không ai hành lễ với Sở Dương, chỉ yên lặng đứng trong đại điện.

Sở Dương vẻ mặt bình tĩnh, ngồi trên ghế chủ tọa, ngón tay gõ nhịp lên ghế, phát ra tiếng "cốc cốc cốc", chờ đợi những người còn lại.

Nửa nén hương sau, Sở Dương ngừng gõ ghế, thời gian lâu như

vậy, những người nên đến đều đã đến, những người không đến cũng không cần đến nữa, lát nữa sẽ thanh lý.

Chương 35

Ánh mắt Sở Dương từ từ lướt qua mọi người có mặt, sắc bén như mắt chim ưng.

Vài hơi thở sau, Sở Dương đã nắm rõ tình hình của mọi người có mặt.

Các loại sinh linh cộng lại hơn một triệu, trong đó phần lớn là dưới Chân Tiên, Kim Tiên có mấy trăm, Thái Ất Kim Tiên chỉ có ba người, hai là yêu tộc, một là hỏa linh.

"Bản tôn là Hỗn Độn Thiên Tôn, vừa rồi ta đã chém giết ba yêu tộc, một Đại La Kim Tiên sơ kỳ, hai Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chắc các ngươi biết là ai." "Từ giờ phút này trở đi, Tử Châu Phủ do ta kiểm soát, các ngươi có dị nghị gì không?" Sở Dương nhàn nhạt nói.

"Chúng thần bái kiến Hỗn Độn Thiên Tôn!" Lời Sở Dương vừa dứt, đã có một nửa số sinh linh đồng loạt quỳ xuống hành lễ cung kính, những sinh linh này cơ bản đều là hỏa linh, cũng là phe phái Tử Châu Phủ trước đây.

Những sinh linh khác đều không quỳ xuống, phần lớn thậm chí còn lạnh lùng nhìn chằm chằm Sở Dương, trong mắt lóe lên sát ý.

Những người này đều là yêu tộc, sau khi nghe Sở Dương chém giết thủ lĩnh của họ là ba huynh đệ Thôn Thiên Hỏa Ngưu, trong lòng không những không sợ, ngược lại còn phẫn nộ.

Trong mắt những yêu tộc này, ba huynh đệ Thôn Thiên Hỏa Ngưu đều là thuộc hạ của hai vị Yêu Hoàng vô thượng, tự nhiên là người của Yêu Đình.

Bây giờ Sở Dương giết ba huynh đệ Thôn Thiên Hỏa Ngưu, chiếm

giữ Tử Châu Phủ, đó quả thực là tự tìm đường chết, không bao lâu nữa, hai vị Yêu Hoàng sẽ phái cường giả Yêu Đình đến giết hắn.

"Dám dùng ánh mắt đó nhìn ta, xem ra các ngươi không muốn thần phục, thậm chí còn muốn giết ta." "Nếu đã vậy, vậy thì tất cả đi chết đi." Sở Dương lạnh lùng nói.

"Ngao!" Toàn thân Sở Dương bốc lên một mảng lớn Thái Dương Chân Hỏa, những ngọn lửa này ngưng tụ thành một con hỏa long sống động như thật, ngẩng đầu phát ra một tiếng long ngâm vang dội, ngay sau đó lao về phía những yêu tộc kia.

"A!" Hỏa long ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, hung mãnh vô cùng, vừa tiếp xúc với một yêu tộc, một giây sau đối phương chỉ kịp kêu lên một tiếng thảm thiết đã hóa thành tro bụi.

Chỉ trong một hơi thở, mấy trăm yêu tộc đã bị giết.

"Mau chạy đi!" "Ma đầu, ngươi dám tàn sát yêu tộc chúng ta, chẳng lẽ không sợ Yêu Đình phái cường giả đến giết sao?" "…" Thái Dương Chân Hỏa trong nháy mắt đã đoạt mạng hàng vạn yêu tộc, trong đó có một Thái Ất Kim Tiên, khiến những yêu tộc còn lại biến sắc.

Có kẻ hóa thành độn quang phá không bay đi, muốn thoát khỏi nơi này.

Có kẻ kiêu ngạo bất tuân, thà chết không chịu khuất phục, chỉ vào Sở Dương mắng chửi, dùng danh tiếng của Yêu Đình để uy hiếp.

Sở Dương lạnh lùng nhìn cảnh này, không hề nương tay, thậm chí còn để hỏa long tăng tốc độ nuốt chửng.

Hơn mười hơi thở sau, mấy chục vạn yêu tộc không muốn thần phục, thậm chí muốn giết Sở Dương đều đã hóa thành cát bụi.

Những kẻ muốn chạy trốn cũng không chạy thoát, trước mặt Sở

Dương, chạy được mới là có quỷ.

Bây giờ là một sự tĩnh lặng, ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng nghe rõ, sắc mặt mọi người đều kinh ngạc đến ngây người.

Vạn lần không ngờ Sở Dương lại hung tàn như vậy, một lời không hợp đã tàn sát mấy chục vạn yêu tộc.

"Ta hỏi lần cuối cùng, các ngươi có nguyện ý thần phục ta không?" Sở Dương nhìn quanh, tay nắm thành ghế nhàn nhạt nói.

"Chúng thần nguyện ý, bái kiến Hỗn Độn Thiên Tôn!" Các hỏa linh lại quỳ xuống hô lớn, những sinh linh vừa rồi không quỳ bái mà thoát được một kiếp cũng vội vàng quỳ xuống, đồng thanh hô to với Sở Dương.

Trong đại điện, ngoài Sở Dương đang ngồi, tất cả mọi người đều đã quỳ xuống thần phục.

"Tốt, nếu đã nguyện ý thần phục ta, vậy ta chính là chủ nhân của các ngươi sau này." "Bất kể là hỏa linh do tiên thiên tinh khí hóa thành, hay yêu tộc có vảy có sừng, ta đều sẽ đối xử như nhau, che chở cho các ngươi." "Nhưng nếu có kẻ phản bội ta, kết cục của những yêu tộc vừa chết chính là tấm gương," Sở Dương lạnh lùng nói, một luồng hàn khí vô hình từ người hắn lan ra, khiến mọi người rùng mình.

"Chúng thần tuyệt không dám ngỗ nghịch với Thiên Tôn," mọi người trong lòng rùng mình, đồng thanh cung kính nói.

"Ừm." Sở Dương nghe vậy gật đầu, thần thái trở lại bình thường.

Thực ra hắn hoàn toàn không để ý đến thế lực Tử Châu Phủ.

Ở Hồng Hoang, sức mạnh của cá nhân vượt xa sức mạnh của tập thể.

Đừng nhìn Tử Châu Phủ có mấy chục vạn sinh linh, số lượng kinh người, nhưng thực lực tổng thể quá kém, Sở Dương có thể tùy tay tiêu diệt, những Chuẩn Thánh khác cũng có thể làm được.

Vì vậy, Tử Châu Phủ trong mắt Sở Dương không có nhiều tác dụng, phần lớn là mang tâm thái giải trí.

Thành lập một thế lực, sau đó càn quét các thế lực khác ở Hồng Hoang, trở thành thế lực mạnh nhất, còn bản thân thì trở thành kẻ mạnh nhất, chẳng phải rất thú vị sao?

Sở Dương đánh giá mọi người có mặt, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người một lão giả, là hỏa linh, cũng là Thái Ất Kim Tiên duy nhất có mặt.

"Ngươi tên là gì?" Sở Dương lên tiếng hỏi.

"Bẩm Thiên Tôn, tiểu nhân là Hỏa Vân Tà Thần, từng là đại tướng dưới trướng Đông Vương Công," Hỏa Vân Tà Thần cẩn thận trả lời, sợ nói sai sẽ chọc giận kẻ hung tàn trước mặt.

"Hỏa Vân Tà Thần?

Cái tên có chút thú vị." Sở Dương ngẩn ra, rồi khóe miệng khẽ nhếch lên, hắn nhớ đến một bộ phim ở Trái Đất kiếp trước, trong đó cũng có một nhân vật tên là Hỏa Vân Tà Thần.

Nhưng Hỏa Vân Tà Thần này không giống Hỏa Vân Tà Thần kia, người kia tuy có chút võ công, nhưng so với Trái Đất thì nhỏ bé vô cùng.

Còn Hỏa Vân Tà Thần trước mắt, tuy ở trước mặt Sở Dương cực kỳ nhỏ bé, nhưng lại là tồn tại đáng sợ có thể hủy diệt Trái Đất!

"Bản tôn tuy là chủ nhân của Tử Châu Phủ, nhưng ngày thường cần phải tu hành, không có thời gian quản lý, vì vậy bổ nhiệm ngươi làm tổng quản thứ nhất của Tử Châu Phủ, chịu trách nhiệm thay ta

quản lý nơi này, hiểu chưa?" Sở Dương nhìn chằm chằm Hỏa Vân Tà Thần, nhàn nhạt phân phó.

Chương 36

"Đa tạ Thiên Tôn, tiểu nhân nhất định sẽ quản lý tốt Tử Châu Phủ!" Hỏa Vân Tà Thần vừa nghe là chuyện tốt, lập tức quỳ xuống bái tạ, khuôn mặt già nua đầy vẻ vui mừng.

Sở Dương trầm ngâm một lát, lấy ra một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đó là một thanh tiên kiếm màu đỏ rực, bề mặt có nhiều phù văn, lửa cháy rực rỡ, bên trong có sáu đạo cấm chế, uy năng không tầm thường.

Tên của nó là Trảm Hỏa Kiếm, một trong số rất nhiều linh bảo mà Sở Dương nhận được ở Phân Bảo Nhai.

"Thay ta quản lý Tử Châu Phủ là có công, thanh Trảm Hỏa Kiếm này ban thưởng cho ngươi.

Cứ làm cho tốt, sau này nhận được ban thưởng nữa cũng không phải là không thể." Sở Dương đưa Trảm Hỏa Kiếm cho Hỏa Vân Tà Thần, giọng điệu bình thản nói.

"Đa tạ Thiên Tôn, đa tạ Thiên Tôn!" Hỏa Vân Tà Thần lúc đầu sững sờ, sau khi phản ứng lại thì vui mừng khôn xiết, hai tay nhận lấy Trảm Hỏa Kiếm, cúi đầu lạy Sở Dương.

Sở Dương vừa phong quan vừa ban thưởng linh bảo, độ trung thành của Hỏa Vân Tà Thần tăng vọt một trăm phần trăm, trong lòng hoàn toàn xem hắn là chủ nhân.

Từ nay về sau, lưỡi đao của Sở Dương chỉ đâu, lòng của Hỏa Vân Tà Thần hướng đó!

"Hít!

Tặng cả một kiện Tiên Thiên Linh Bảo." Các yêu tộc bên cạnh

thấy Hỏa Vân Tà Thần dễ dàng có được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, ai nấy đều vừa kinh ngạc vừa ghen tị.

Tiên Thiên Linh Bảo không phải là hàng đại trà, vô cùng quý giá, dù là hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Đại La Kim Tiên bình thường cũng không có.

Vốn dĩ những sinh linh này thần phục Sở Dương, một nửa là vì sợ hãi thực lực mạnh mẽ của hắn, trong lòng có chút không phục.

Nhưng từ giờ phút này, tất cả sinh linh đều tâm phục khẩu phục, vô cùng công nhận Sở Dương, cũng muốn có được Tiên Thiên Linh Bảo.

Nếu Sở Dương biết suy nghĩ của họ, chắc chắn sẽ rất cạn lời, chỉ là một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thôi mà, có cần phải như vậy không?

Càn Khôn Đỉnh trong tay, Tiên Thiên Linh Bảo cũng có thể luyện chế ra được, người có công lao đều có thể ban thưởng!

Nhưng đãi ngộ này chỉ có dưới trướng Sở Dương mới có, những người khác dù là cường giả Chuẩn Thánh, vì một kiện Tiên Thiên Linh Bảo cũng phải đánh nhau đến chết.

"Thiên Tôn, không biết ngài có phải là Chí Dương Đạo Thể không?" Hỏa Vân Tà Thần cất kỹ Trảm Hỏa Kiếm xong, trên mặt đột nhiên hiện lên vẻ do dự, cuối cùng chắp tay với Sở Dương, lên tiếng hỏi.

"Không sai, ta quả thực là Chí Dương Đạo Thể, ngươi hỏi việc này làm gì?" Sở Dương liếc Hỏa Vân Tà Thần một cái, một lát sau trả lời.

"Xin Thiên Tôn tha thứ cho sự vô lễ của tiểu nhân, tiểu nhân có một chuyện muốn thông báo cho ngài," Hỏa Vân Tà Thần nói.

“Ồ?

Chuyện gì?” Sở Dương có chút hứng thú, nếu là chuyện nhỏ, Hỏa Vân Tà Thần tuyệt đối sẽ không lỗ mãng bẩm báo.

“Liên quan đến bảo khố của Đông Vương Công,” Hỏa Vân Tà Thần chắp tay nói.

“Bảo khố của Đông Vương Công?

Nói kỹ hơn xem.” Sở Dương ngồi thẳng người dậy, trầm giọng nói với Hỏa Vân Tà Thần.

Đông Vương Công là Chuẩn Thánh, bộ sưu tập chắc chắn không tồi, nếu có thể có được một món tài sản lớn, Sở Dương rất có hứng thú.

“Vâng, Thiên Tôn.” Hỏa Vân Tà Thần cung kính đáp, sau đó bắt đầu kể về chuyện bảo khố của Đông Vương Công.

Hóa ra Đông Vương Công có một sở thích, đó là thu thập các loại trân bảo, ông ta đã xây dựng một bảo khố trong một khe hở không gian trên đảo Bồng Lai, tất cả trân bảo thu thập được đều cất giữ ở đó.

Kết quả, Đông Vương Công không may bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chém giết, bảo khố này biến thành di sản, nhưng chỉ có đại tướng dưới trướng Đông Vương Công mới biết.

“Bỏ ra một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, lại có được bảo khố của Đông Vương Công, vụ mua bán này đáng giá,” Sở Dương lắng nghe Hỏa Vân Tà Thần kể, bề ngoài không có gì thay đổi, nhưng trong lòng đã vui như nở hoa.

“Bảo khố ở trên đảo Bồng Lai, đó là một trong ba tiên đảo nổi tiếng, ừm, phải sáp nhập nó vào địa bàn của ta, tiện thể thu luôn hai hòn đảo Phương Trượng và Doanh Châu,” Sở Dương thầm nghĩ.

“Đúng rồi, ngươi biết bảo khố của Đông Vương Công ở đâu, tại sao không đi lấy bảo vật?” Sở Dương đột nhiên nhận ra một điểm không đúng.

“Bẩm Thiên Tôn, muốn mở bảo khố, cần phải có chìa khóa, chìa khóa chính là người sở hữu Chí Dương Đạo Thể,” Hỏa Vân Tà Thần cung kính trả lời.

“Ra là vậy.” Sở Dương gật đầu, hóa ra không phải không lấy bảo vật, mà là không mở được bảo khố.

Thể chất chí dương, trước khi Sở Dương xuất hiện, chỉ có Đông Vương Công và hoàng giả yêu tộc có, hắn không thể nào nói cho Đế Tuấn biết.

Đông Vương Công chết rồi, đương nhiên không ai có thể mở bảo khố.

Nhưng Sở Dương xuất hiện, cũng thân mang thể chất chí dương, tất cả trân bảo mà Đông Vương Công thu thập đều thuộc về hắn.

Đồng thời, Sở Dương cũng hiểu tại sao Hỏa Thần Tà Thần lại hỏi hắn có phải là thể chất chí dương không.

“Hỏa Vân Tà Thần,” Sở Dương gọi.

“Thuộc hạ có mặt.” Hỏa Vân Tà Thần quỳ lạy trên đất, cung kính đáp.

“Việc này không nên chậm trễ, mau chóng dẫn người đi tìm đảo Bồng Lai, sau khi tìm thấy lập tức thông báo cho ta,” Sở Dương vung tay, trầm giọng phân phó.

Chương 37

Đảo Bồng Lai và Phương Trượng, Doanh Châu ba hòn đảo tiên này khá đặc biệt, chúng sẽ tự động di chuyển trong vùng biển.

Hôm nay ở đây, ngày mai ở kia, vì vậy cần phải tìm đảo Bồng Lai trước, mới có thể lấy được bảo khố của Đông Vương Công.

"Vâng!" Hỏa Vân Tà Thần vẻ mặt nghiêm túc: "Thuộc hạ nhất định sẽ mau chóng tìm được đảo Bồng Lai cho Thiên Tôn!" Sau đó, Hỏa Vân Tà Thần hành lễ với Sở Dương, dẫn theo mấy chục vạn đại quân của Tử Châu Phủ hùng dũng xuất phát, triển khai một cuộc hành động tìm kiếm đảo Bồng Lai.

Mười ngày sau, Sở Dương đang tu hành trong chủ điện của Tử Châu Phủ, Hỏa Vân Tà Thần hớn hở đến bẩm báo: "Thiên Tôn, đã tìm thấy đảo Bồng Lai." "Tốt, lập tức chỉnh đốn đại quân Tử Châu Phủ, theo ta xuất chinh đánh hạ đảo Bồng Lai." Sở Dương mở mắt, trong mắt bắn ra hai đạo thần quang, như thiên kiếm xé toạc hư không, sắc bén vô cùng.

Hắn đứng dậy, nhìn Hỏa Vân Tà Thần một cái.

"Đại quân Tử Châu Phủ đã tập kết xong, có thể xuất phát bất cứ lúc nào," Hỏa Vân Tà Thần vội vàng cúi người, cung kính nói.

"Tốt, làm không tệ, đợi đánh hạ đảo Bồng Lai, ta sẽ trọng thưởng," Sở Dương nhìn Hỏa Vân Tà Thần với vẻ tán thưởng.

Có thể chủ động giúp chủ nhân làm tốt mọi việc vặt, là một thuộc hạ đủ tư cách, Hỏa Vân Tà Thần đáng để bồi dưỡng.

"Có thể làm chút việc cho Thiên Tôn, là vinh hạnh của tiểu nhân," Hỏa Vân Tà Thần hành lễ với Sở Dương, vẻ mặt cung kính, nhưng

trong lòng lại lóe lên một tia vui mừng.

"Đại quân Tử Châu Phủ đã chỉnh đốn xong rồi, vậy thì bây giờ xuất phát thôi, theo ta cùng đánh hạ đảo Bồng Lai," Sở Dương vung tay, bá khí nói, bắt đầu mong chờ trong bảo khố của Đông Vương Công có trân bảo gì.

Một Chuẩn Thánh thích thu thập trân bảo, bộ sưu tập nhất định phong phú vô cùng.

"Vâng, Thiên Tôn." Hỏa Vân Tà Thần ôm quyền lĩnh mệnh.

Sau đó, Sở Dương bay lên không, Hỏa Vân Tà Thần thì cung kính theo sau, không dám vượt qua một bước. … Khi Bàn Cổ khai thiên tích địa tạo ra Hồng Hoang, một luồng Hỗn Độn dương khí rơi xuống Đông Hải, hóa thành Tử Châu Phủ.

Bồng Lai, Phương Trượng và Doanh Châu cũng tương tự.

Một tảng đá Hỗn Độn vỡ thành ba mảnh, rơi xuống Đông Hải của Hồng Hoang hóa thành ba hòn đảo, đó chính là Bồng Lai, Phương Trượng và Doanh Châu, gọi chung là Tam Tiên Đảo.

Tam Tiên Đảo có hai đặc điểm, một là sẽ di chuyển ngẫu nhiên, hai là chúng luôn cách nhau không xa, vì cùng được hóa thành từ một tảng đá Hỗn Độn.

Tam Tiên Đảo được Đông Vương Công phát hiện, vì vậy được sáp nhập vào phạm vi thế lực của Tử Châu Phủ, nhưng sau khi ông ta bị chém giết, Tam Tiên Đảo đã thoát ly khỏi Tử Châu Phủ.

Nơi này không do Yêu Đình thống trị, mà do vô số tán tiên cùng nhau chiếm giữ.

Đông Hải là một nơi tương đối hòa bình trong toàn bộ Hồng Hoang, không có nhiều giết chóc.

Tổ địa của Nhân Tộc cũng ở bên bờ Đông Hải.

Vì vậy những tán tiên không thích tranh đấu đã đến Đông Hải, nơi tập trung nhiều tán tiên nhất chính là Tam Tiên Đảo.

Lâu dần, Tam Tiên Đảo trở thành một thế lực lớn, nơi đây có vô số Kim Tiên, mấy vạn Thái Ất Kim Tiên, đứng đầu là sáu vị Đại La Kim Tiên.

Tên của họ lần lượt là Thiên Kiếm Tôn Giả, Thiên Đao Tôn Giả, Thanh Vân Yêu Vương, Hắc Vân Yêu Vương, Độc Lân Vương và Đại Hoang Vương.

Hai người một tổ, mỗi người chiếm giữ một hòn đảo tiên, ngày thường mỗi người tự quản, nhưng nếu có người muốn cướp đoạt Tam Tiên Đảo, họ cũng sẽ cùng nhau đối ngoại.

Ngày thường, Tam Tiên Đảo hòa thuận yên bình, đa số tán tiên đều ở trong động phủ của mình an ổn tu luyện, không dính dáng đến những tranh chấp ở Hồng Hoang.

Nhưng hôm nay định sẵn là một ngày không yên bình, Sở Dương đã dẫn đại quân Tử Châu Phủ đến!

"Ầm ầm ầm!" Một đám mây đen khổng lồ che trời lấp đất trên bầu trời Tam Tiên Đảo, trên đó đứng mấy chục vạn tiên thần đại quân, vẻ mặt nghiêm nghị, toàn thân tỏa ra sát khí cuồn cuộn, liên kết thành một mảng kinh người, thậm chí còn hình thành sương mù đen.

Sát khí đen bao phủ toàn bộ Tam Tiên Đảo, khiến vô số tán tiên kinh hoàng, như thể ngày tận thế đã đến.

"Thần thánh phương nào giá lâm Tam Tiên Đảo của ta?" Bên trong ba hòn đảo Bồng Lai, Phương Trượng, Doanh Châu, đều có hai bóng người lao lên trời, sau lưng là rất nhiều cường giả.

"Là đạo lữ của Tây Vương Mẫu!" Khi sáu vị Đại La Kim Tiên

bay lên không trung, phát hiện ra diện mạo của Sở Dương, trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc.

"Là khách trong Tử Tiêu Cung." Sở Dương nheo mắt lại, cũng nhận ra sáu người này.

"Bần đạo Đại Hoang Vương, không biết đạo hữu dẫn đại quân đến đây có việc gì?" Một lão giả mặc áo bào đen tiến lên một bước, chắp tay với Sở Dương rồi cảnh giác hỏi.

Khi còn ở Tử Tiêu Cung, biểu hiện của Sở Dương có thể nói là chói mắt, trước mặt rất nhiều đại năng Hồng Hoang đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Ngộ tính đó, thực lực đó, khiến Đại Hoang Vương cảm thấy e dè với Sở Dương.

Sở Dương liếc nhìn ông ta một cái, Đại La Kim Tiên hậu kỳ, tu vi không tồi, nhưng trong mắt hắn hoàn toàn không đáng kể.

"Mục đích ta đến đây rất đơn giản, ta muốn Tam Tiên Đảo, các ngươi rời đi đi," Sở Dương nhìn lướt qua sáu vị Đại La Kim Tiên đối diện, cười nhạt nói, giọng điệu hoàn toàn không để ý đến họ.

Sở Dương quả thực có tư cách này, công pháp mạnh mẽ cộng với rất nhiều linh bảo cường đại, khiến hắn tuy chỉ là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, nhưng đã có tư cách đấu pháp với Chuẩn Thánh.

Dù không đánh thắng, tự vệ cũng không có vấn đề gì.

Đối diện chỉ có ba Đại La Kim Tiên trung kỳ, hai hậu kỳ và một viên mãn, lấy gì để đấu với Sở Dương?

Chương 38

“Ngông cuồng, ngươi là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thực lực mạnh mẽ không giả.” “Nhưng ta cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, năm vị đạo hữu bên cạnh ta kém nhất cũng là Đại La Kim Tiên trung kỳ, liên thủ giết ngươi dư sức.” “Bảo ta rút lui khỏi Tam Tiên Đảo?” Thanh Vân Yêu Vương nghe lời của Sở Dương, không nhịn được đứng ra, quát mắng hắn một trận.

Hắn dừng lại một chút, lại dùng giọng điệu khinh thường nói: “Nếu không phải ngươi là đạo lữ của Tây Vương Mẫu, hôm nay ta nhất định sẽ chém giết ngươi.” “Biết điều thì bây giờ lập tức dẫn đại quân của ngươi cút đi!” “Không sai.” “Lời của Thanh Vân Yêu Vương rất đúng.” Hắc Vân Yêu Vương, Thiên Kiếm Tôn Giả và những người khác nghe vậy, đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Họ công nhận tiềm lực của Sở Dương, nhưng không công nhận thực lực của hắn, chỉ là một Đại La Kim Tiên, chẳng lẽ đánh được sáu người bọn họ?

Đùa à?

“Là người của Yêu Đình sao?” Sở Dương nhìn chằm chằm Thanh Vân Yêu Vương, đột nhiên lên tiếng hỏi.

Thanh Vân Yêu Vương khẽ sững sờ, nói: “Không, Đế Tuấn tuy đã mời ta gia nhập, nhưng ta hướng tới tự do, nên không gia nhập.” “Ngươi hỏi việc này làm gì?” Thanh Vân Yêu Vương phản ứng lại, nhíu mày hỏi.

“Không có gì, vậy ngươi may mắn rồi,” Sở Dương mỉm cười: “Nếu ngươi trả lời là có, ta sẽ chém giết ngươi.

Bây giờ ta có thể cho ngươi cơ hội cuối cùng, rời khỏi Tam Tiên

Đảo, ta sẽ không truy cứu.” “Cả các ngươi nữa, ta nói lại lần nữa, rời khỏi Tam Tiên Đảo, ta sẽ không truy cứu, nếu không lát nữa sẽ không dễ nói chuyện như vậy đâu,” Sở Dương quét mắt qua Thiên Kiếm Tôn Giả, Đại Hoang Vương và những người khác, nói.

Thiên Kiếm Tôn Giả, Đại Hoang Vương và những người khác nhìn nhau, đều cảm thấy nực cười, không thèm để ý.

“Chết đi cho ta!” Thanh Vân Yêu Vương càng giận đến mức mắt trợn tròn, ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, nắm chặt nắm đấm, thân hình vừa động, trong nháy mắt đã vượt qua không gian đến trước mặt Sở Dương, mang theo sức mạnh vạn quân đánh xuống.

“Từng người một đều không nghe lời ta, vậy thì cứ chờ hối hận đi,” Sở Dương thấy vậy, lắc đầu không nói thêm gì nữa, tinh quang trong mắt lóe lên, đưa ra một nắm đấm trắng nõn như ngọc, ra sau mà đến trước đối đầu với Thanh Vân Yêu Vương.

“Dám đối quyền với ta, chẳng lẽ không biết yêu tộc ta luôn mạnh về nhục thân sao?” Thanh Vân Yêu Vương thấy Sở Dương không né tránh, cũng không thi triển thần thông hay tế ra linh bảo, mà cũng dùng một quyền đánh lại, lập tức bị kích động, mắt đỏ ngầu.

Trong mắt hắn, Sở Dương đang coi thường, đang khiêu khích hắn.

“Gầm!” Thanh Vân Yêu Vương gầm lớn, sức mạnh trên nắm đấm tăng thêm hai phần, muốn một quyền đánh chết Sở Dương.

“Ầm!” Nắm đấm to như cái nồi của Thanh Vân Yêu Vương va chạm với nắm đấm trắng nõn của Sở Dương, khiến không gian nổ vang, âm thanh chói tai vang vọng khắp nơi.

“Ầm!” Sức mạnh kinh khủng bùng nổ, tạo ra những luồng khí lãng, cương phong, cuốn về bốn phía, gió mây khắp nơi tan biến, cột nước biển dâng cao.

“Rắc!” Hư không chống đỡ được một giây sau, hiện ra những vết nứt, tiếng rắc rắc vang lên, như một tấm kính khổng lồ rơi xuống đất.

Không lâu sau, hư không trong phạm vi vạn dặm đều sụp đổ, hình thành một hố đen khổng lồ, tỏa ra lực hút đáng sợ.

“Mau lui!” Hỏa Vân Tà Thần biến sắc, vội vàng chỉ huy đại quân Tử Châu Phủ lui lại.

Bên kia Thiên Kiếm Tôn Giả và những người khác cũng vậy, dẫn người của Tam Tiên Đảo lui lại đủ một triệu dặm, để lại đủ khu vực cho Sở Dương và Thanh Vân Yêu Vương làm chiến trường.

“Giết!” Đòn đầu tiên của Sở Dương và Thanh Vân Yêu Vương ngang tài ngang sức, hai người tách ra, lại lao vào nhau, dùng quyền ấn giao đấu.

“Ầm ầm!” Hai người từ trên cao đánh xuống biển, lại từ biển đánh lên cao, vô cùng kịch liệt, trời đất đảo lộn, nhật nguyệt thất sắc.

Nơi họ đi qua, hư không vỡ nát, nước biển vô tận bốc hơi, tiếng nổ kinh hoàng như sóng triều, hết đợt này đến đợt khác, chưa bao giờ dừng lại.

Không ít sinh linh yếu ớt quan chiến cách xa trăm vạn dặm cũng bị tiếng nổ làm cho tâm thần thất thủ, tai ù đi, chỉ có thể lui lại liên tục.

“Ầm!” Mấy chục hiệp trôi qua, Sở Dương chiếm thế thượng phong, chớp lấy cơ hội đánh ra một quyền như tia chớp, đánh trúng người Thanh Vân Yêu Vương, đánh hắn từ trên cao rơi xuống biển, tạo ra một cơn sóng lớn, hình thành một cái hố siêu lớn hơn vạn dặm.

“Thanh Vân Yêu Vương bại rồi.” Thiên Kiếm Tôn Giả lộ vẻ kinh ngạc.

“Thua trong trận đấu nhục thân, thực lực của đạo lữ Tây Vương Mẫu thật mạnh.” Đại Hoang Vương sắc mặt ngưng trọng.

Thanh Vân Yêu Vương là yêu tộc, chủ tu nhục thân, có thể nói chín phần thực lực của hắn đều nằm ở nhục thân.

Còn Sở Dương?

Dựa vào biểu hiện ở Tử Tiêu Cung, hắn tuyệt đối chủ tu nguyên thần pháp lực, nhục thân chỉ là tu phụ.

Nhưng, Đại Hoang Vương thấy rõ, trong trận đấu vừa rồi Sở Dương không dùng chút nguyên thần pháp lực nào, chỉ thuần túy dựa vào nhục thân đã đánh bại Thanh Vân Yêu Vương, mà còn là đánh bại nhanh chóng.

Điều này có nghĩa là chỉ dựa vào nhục thân, Sở Dương đã mạnh hơn Đại Hoang Vương một bậc.

Nếu cộng thêm thủ đoạn nguyên thần pháp lực, thực lực của Sở Dương sẽ đáng sợ đến mức nào?

Đại Hoang Vương cảm thấy kinh khủng.

"Dám làm đại ca ta bị thương, nạp mạng đi!" Hắc Vân Tôn Giả không nghĩ nhiều như Đại Hoang Vương, thấy Thanh Vân Yêu Vương bại trận, bị đánh rơi xuống biển, lập tức mắt đỏ ngầu, gầm lên một tiếng, yêu khí trên người bùng nổ, lao về phía Sở Dương.

"Ầm!" Cùng lúc đó, Thanh Vân Yêu Vương phá mặt biển lao lên, cũng phẫn nộ lao về phía Sở Dương.

"Chơi đủ rồi, cũng nên ra tay thật rồi." Sở Dương nhìn hai vị yêu vương tấn công, trên mặt lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Vừa rồi đối quyết với Thanh Vân Yêu Vương, chỉ là để thử nghiệm sức mạnh nhục thân của mình.

Kết quả khiến hắn hài lòng, với nhục thân hiện tại, trong cùng cấp bậc có thể thắng được hắn e rằng đếm trên đầu ngón tay.

“Tử Điện Chùy.” Sở Dương đưa tay về phía hư không bắt lấy, một cái chùy toàn thân màu tím được bao quanh bởi sấm sét xuất hiện.

Chương 39

"Chết đi!" Sở Dương tay cầm Tử Điện Chùy, nhìn Thanh Vân Yêu Vương và Hắc Vân Yêu Vương lạnh lùng hừ một tiếng, Cửu Dương Đạo Kinh vận chuyển, pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn rót vào Tử Điện Chùy, thúc đẩy Tử Điện Chùy không chút lưu tình lao ra.

Thanh Vân Yêu Vương và Hắc Vân Yêu Vương nhiều lần khiêu khích Sở Dương, vậy hắn cũng đành phải tiễn chúng lên đường.

"Phá cho ta!" Tử Điện Chùy mang theo toàn lực một đòn của Sở Dương, khiến hai vị yêu vương đồng tử co rụt lại, nhưng không lùi bước, liên thủ ứng đối.

"Ầm!" Tử Điện Chùy va chạm với hai yêu vương, bùng nổ uy năng kinh khủng, vô số tia sét màu tím lao ra, giăng đầy trời, vài hơi thở đã hình thành một biển sét, bên trong sinh cơ tuyệt diệt, hủy diệt tất cả.

"A!" Hắc Vân Yêu Vương bị biển sét màu tím tấn công, nhục thân không chống đỡ nổi, lập tức phát ra tiếng hét thảm thiết.

Cơ thể hắn bị vô số tia sét màu tím to lớn đánh trúng, kiên trì được vài hơi thở sau đó nổ tung, tứ phân ngũ liệt.

"Hắc Vân!" Thanh Vân Yêu Vương thấy vậy trong lòng dâng lên lửa giận ngút trời, không nhịn được ngửa mặt lên trời gào thét.

Nhưng hắn cũng không khá hơn, sấm sét màu tím cuồn cuộn bốc lên, không ngừng tấn công, bản thể Tử Điện Chùy còn ẩn mình trong biển sét, thỉnh thoảng cho hắn một chùy.

Mỗi một chùy đều ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, đánh cho Thanh Vân Yêu Vương thổ huyết không ngừng, xương cốt trong cơ thể cũng

gãy không chỉ một cái.

"Mở cho ta!" Thanh Vân Yêu Vương gầm lên.

"Ầm!" Một luồng khí huyết kinh khủng đột nhiên bùng nổ, lao về phía biển sét, giằng co một lát sau đã dập tắt cả biển sét, Tử Điện Chùy cũng kêu lên một tiếng rồi bay ngược về.

Không thể không nói, mỗi một Đại La Kim Tiên đều đã tu luyện mấy trăm vạn, mấy chục triệu thậm chí hàng trăm triệu năm, đều có chút bản lĩnh thật sự.

Nhưng ở trước mặt Sở Dương vẫn không đáng là gì.

Thanh Vân Yêu Vương vừa thoát khỏi biển sét, đã có một vầng mặt trời rực rỡ vạn trượng đập vào mặt.

"Trò mèo, xem ta tùy tay phá nó!" Thanh Vân Yêu Vương chân đạp hư không, khí huyết toàn thân bành trướng, như một đại dương.

"Ầm!" Hắn đưa nắm đấm ra, đánh về phía vầng mặt trời vạn trượng, hư không trong phạm vi vạn dặm đều nứt ra, khí lãng kinh người cuốn đi tám phương, bầu trời chấn động, đủ thấy một quyền này mạnh mẽ đến mức nào.

Nhưng kết quả lại khiến người ta kinh ngạc, sau khi nắm đấm của Thanh Vân Yêu Vương đưa vào vầng mặt trời vạn trượng, nó đã bị tan chảy!

"A!

Tay của ta!" Thanh Vân Yêu Vương mất một cánh tay, cuối cùng cũng biết sự kinh khủng của vầng mặt trời vạn trượng trước mắt, hét thảm một tiếng rồi lùi lại như tránh rắn rết, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi.

"Lợi hại." Bên cạnh, Sở Dương tán thưởng cho sự can đảm của

Thanh Vân Yêu Vương.

Mặt trời, đó là mặt trời thật sự, mỗi một quả đều có thể so sánh với mặt trời đang treo cao trên bầu trời Hồng Hoang.

Mặc dù Sở Dương bây giờ chưa Chứng Đạo, mặt trời trong cơ thể tạm thời không bằng mặt trời của Hồng Hoang, nhưng cũng đã có vài phần uy lực.

Theo sự thăng cấp cảnh giới của Sở Dương, uy lực của mặt trời trong cơ thể sẽ không ngừng tăng lên, cuối cùng sẽ tấn thăng lên tầng thứ sánh ngang với mặt trời của Hồng Hoang.

Một mặt trời đáng sợ như vậy, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không chắc dám trực diện chạm vào, nhưng Thanh Vân Yêu Vương lại dám đưa tay vào, sự can đảm này tuyệt đối vô song.

"Đi." Sở Dương tâm niệm vừa động, lại triệu hồi ra một mặt trời nữa, cùng với mặt trời trước đó kẹp công Thanh Vân Yêu Vương từ hai phía.

Mặc dù Sở Dương kính phục sự can đảm của Thanh Vân Yêu Vương, nhưng cuối cùng vẫn là kẻ địch, nên giết thì phải giết, phải giết cho gọn gàng dứt khoát.

"Gầm!" Thanh Vân Yêu Vương liều mạng giãy giụa, gào thét liên hồi, nhưng không đến nửa nén hương thời gian, đã chết dưới hai vầng mặt trời.

Hắc Vân Yêu Vương cũng vậy, vốn đã bị Tử Điện Chùy tấn công trọng thương, sau khi Sở Dương chém giết Thanh Vân Yêu Vương, tiện tay bổ cho hắn một đao.

Cứ như vậy, hai huynh đệ Thanh Vân Yêu Vương và Hắc Vân Yêu Vương đều chết trong tay Sở Dương.

"Đại La Kim Tiên đỉnh phong Thanh Vân Yêu Vương và Đại La

Kim Tiên trung kỳ Hắc Vân Yêu Vương chết rồi?" "Hít, đạo lữ của Tây Vương Mẫu cũng quá đáng sợ rồi?" Thiên Kiếm Tôn Giả, Thiên Đao Tôn Giả, Đại Hoang Vương và Độc Lân Vương bốn người trên mặt đều lộ vẻ kinh ngạc, trong lòng không dám tin.

Sáu người là chủ nhân của Tam Tiên Đảo, cùng nhau sinh sống mấy vạn năm, hiểu rõ thực lực của nhau.

Thanh Vân Yêu Vương không cần phải nói, là Đại La Kim Tiên đỉnh phong duy nhất, luôn là kẻ mạnh nhất trong sáu người.

Hắc Vân Yêu Vương cũng không kém, có thể xếp ở mức trung bình.

Nhưng hai yêu vương mạnh mẽ như vậy, lại bị Sở Dương chém giết, mà xem ra hắn còn chưa dùng hết toàn lực.

Thiên Kiếm Tôn Giả, Đại Hoang Vương và bốn người còn lại thân thể lạnh toát, cảm thấy kinh hãi.

"Thực lực của đạo hữu thật mạnh mẽ, chúng ta bội phục, Tam Tiên Đảo tặng cho đạo hữu, chúng ta xin cáo từ." Đại Hoang Vương đột nhiên chắp tay với Sở Dương, khen ngợi một phen.

Nói xong, Đại Hoang Vương quay người đi, ba người Thiên Kiếm Tôn Giả lẳng lặng đi theo sau.

"Đứng lại, ta cho các ngươi đi rồi sao?" Thấy họ sắp dùng độn quang rời đi, Sở Dương lên tiếng gọi lại.

Đại Hoang Vương quay người, cố tỏ ra bình tĩnh nói: "Tam Tiên Đảo đã tặng cho đạo hữu, không biết đạo hữu giữ chúng ta lại có việc gì?" "Trước đó ta đã bảo các ngươi rời đi, nói hai lần, không có một ai rời đi." "Bây giờ lại muốn đi?" Sở Dương cười như không cười nhìn chằm chằm bốn người.

Bốn người Đại Hoang Vương lộ vẻ lúng túng, có chút hối hận.

Chương 40

Lúc đó ai cũng không biết thực lực của Sở Dương, đương nhiên sẽ không vì một câu nói của hắn mà dễ dàng rời khỏi Tam Tiên Đảo đã kinh doanh mấy vạn năm.

Nếu sớm biết thực lực của Sở Dương, tuyệt đối sẽ dứt khoát rời đi.

Dù sao tiên phúc địa không chỉ có một nơi là Tam Tiên Đảo, nhưng tính mạng thì chỉ có một, ai cũng không muốn đi theo vết xe đổ của Thanh Vân Yêu Vương và Hắc Vân Yêu Vương.

Tiếc là, trên đời không có nếu, không sớm rời đi, bây giờ phải đối mặt với áp lực của Sở Dương.

"Vậy theo ý đạo hữu, chúng ta phải làm thế nào mới có thể rời đi?" Đại Hoang Vương im lặng một lúc lâu, cuối cùng dùng giọng điệu thăm dò hỏi.

"Thực ra chuyện này rất đơn giản, ta là người độ lượng," Sở Dương nhàn nhạt cười: "Ta đang thiếu mấy thuộc hạ có thực lực mạnh mẽ, giao ra nguyên thần tôn ta làm chủ là được." Đại Hoang Vương và những người khác nghe câu đầu tiên, trên mặt hiện lên một nụ cười, kết quả nghe câu sau, sắc mặt đen như đít nồi.

Giao ra nguyên thần, không khác gì giao tính mạng của mình cho người khác bảo quản, Sở Dương muốn họ làm nô lệ!

"Chẳng lẽ không có lựa chọn nào khác sao?" Đại Hoang Vương nhíu mày nói, ba người còn lại cũng nhìn vào Sở Dương, thần quang trong mắt lóe lên.

"Đương nhiên là có, lựa chọn thứ hai là cái chết, chọn một trong

hai," sắc mặt Sở Dương trở nên lạnh lùng, nhiệt độ hư không xung quanh giảm mạnh, trong nháy mắt đã vào đông.

"Ầm!" Hai mặt trời quay về bên cạnh Sở Dương, cùng lúc đó trong cơ thể hắn lại lao ra năm mặt trời nữa.

Bảy mặt trời tỏa ra nhiệt độ cao kinh khủng, hư không đều bị tan chảy, khí tức kinh người lặng lẽ bao phủ toàn trường, khóa chặt bốn người Đại Hoang Vương.

Ngoài bảy mặt trời bao quanh, trên đầu Sở Dương còn có thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tử Điện Chùy lơ lửng, không ngừng tỏa ra tia sét màu tím, điện quang lan tràn khắp không gian, kêu xèo xèo.

Đại Hoang Vương và những người khác thấy vậy, lập tức sắc mặt đại biến, trong lòng hoảng hốt.

Một vầng mặt trời đã chém giết Thanh Vân Yêu Vương tại chỗ, bảy mặt trời giết bốn người họ không thành vấn đề.

"Được, ta giao." Sắc mặt Đại Hoang Vương biến ảo hồi lâu, cuối cùng đột ngột ngẩng đầu nói với Sở Dương.

Không giao ra nguyên thần là đường chết, giao ra nguyên thần tuy trở thành nô lệ, nhưng ít nhất có thể sống sót.

Đại Hoang Vương trải qua bao gian khổ, tốn hàng trăm triệu năm mới thành Đại La Kim Tiên, siêu thoát khỏi thời gian và vận mệnh, không muốn thân tiêu đạo vẫn ở đây.

"Tốt, ngươi có thể sống," Sở Dương nghe vậy, hài lòng gật đầu, lại nhìn ba người còn lại, uy hiếp nói: "Còn do dự, chẳng lẽ thật sự muốn chết?" "Chúng ta nguyện ý giao ra nguyên thần." Thiên Kiếm Tôn Giả, Thiên Đao Tôn Giả và Độc Lân Vương nhìn nhau, cười khổ một tiếng bất đắc dĩ đáp ứng.

Sống dở còn hơn chết tốt, trở thành nô lệ ít nhất cũng giữ được

tính mạng, còn hơn Thanh Vân Yêu Vương và Hắc Vân Yêu Vương đã chết.

"Tốt, các ngươi cũng có thể sống," Sở Dương gật đầu, nói.

Sau đó, bốn người Đại Hoang Vương ngoan ngoãn giao ra một luồng nguyên thần, giao cho Sở Dương bảo quản.

Từ nay về sau, chỉ một ý niệm của Sở Dương là có thể quyết định sinh tử của họ, vĩnh viễn không thể thoát khỏi sự khống chế.

"Chúc mừng Thiên Tôn đánh hạ Tam Tiên Đảo, thu phục bốn thuộc hạ mạnh mẽ." Hỏa Vân Tà Thần thấy Sở Dương giải quyết xong Đại Hoang Vương và những người khác, lập tức dẫn đại quân Tử Châu Phủ đến chúc mừng.

"Chúng ta bái kiến Thiên Tôn." Rất nhiều tán tiên của Tam Tiên Đảo cũng vây lại, do dự một lát rồi lần lượt quỳ xuống, học theo cách xưng hô của Hỏa Vân Tà Thần hành lễ với Sở Dương.

Thiên Kiếm Tôn Giả và những người khác kiểm soát Tam Tiên Đảo, những tán tiên này tuy tự do, nhưng cũng thuộc sự quản lý của họ.

Bây giờ Thiên Kiếm Tôn Giả và những người khác đều đã thần phục Sở Dương, những tán tiên này tự nhiên cũng thần phục.

Sở Dương thấy cảnh này, trong lòng khá hài lòng, những tán tiên ở Tam Tiên Đảo rất biết điều, đỡ cho hắn không ít phiền phức.

"Ta là Hỗn Độn Thiên Tôn, bốn người các ngươi đã thần phục ta, vậy thì ba hòn đảo Bồng Lai, Phương Trượng và Doanh Châu vẫn giao cho các ngươi quản lý," Sở Dương trầm ngâm một lát, phân phó với bốn người Đại Hoang Vương.

Sáp nhập Tam Tiên Đảo vào phạm vi thế lực của Tử Châu Phủ, nhưng hắn sẽ không tốn tâm tư để quản lý, tu hành cá nhân mới là

quan trọng nhất.

Vì vậy Sở Dương quyết định để bốn người Đại Hoang Vương tiếp tục quản lý Tam Tiên Đảo, làm một người chủ khoanh tay là được.

Dù sao nguyên thần của Đại Hoang Vương và những người khác đều nằm trong tay Sở Dương, sinh tử do hắn quyết, tuyệt đối không dám làm càn, chỉ có thể ngoan ngoãn làm việc cho hắn.

Đại Hoang Vương và những người khác đã quản lý Tam Tiên Đảo mấy vạn năm, kinh nghiệm đầy đủ, là lựa chọn quản lý tốt nhất.

"Đa tạ Thiên Tôn." Đại Hoang Vương và những người khác lĩnh mệnh, vẻ mặt vô cùng cung kính.

"Được rồi, những ai nguyện ý thần phục thì ở lại, những ai không muốn thì bây giờ có thể rời đi." Sở Dương xử lý xong bốn người Đại Hoang Vương, quay đầu lại nói với mấy chục vạn tán tiên.

"Chúng ta nguyện ý đi theo Thiên Tôn." Mấy chục vạn tán tu đồng thanh nói.

Sở Dương quá mạnh mẽ, trấn sát hai vị Đại La Kim Tiên, ai dám rời khỏi Tam Tiên Đảo?

Nếu muốn rời đi, cũng sẽ không chọn lúc này, mà là tìm cơ hội sau này.

Hơn nữa, Sở Dương để Đại Hoang Vương và những người khác tiếp tục quản lý Tam Tiên Đảo, đại diện cho việc trật tự sẽ không dễ dàng thay đổi, phần lớn tán tiên đã quen ở lại đây, cũng sẽ không vội vàng rời đi.

"Các ngươi nguyện ý đi theo ta, chỗ tốt tự nhiên sẽ không thiếu.

Bất kể là linh đan diệu dược, công pháp thần thông, hay là linh

bảo, chỉ cần trung thành, đều có cơ hội được ban thưởng.” “Nhưng nếu dám phản bội ta, hậu quả cũng sẽ rất nghiêm trọng.

Chương 41

Bất luận là Thái Ất Kim Tiên hay Đại La Kim Tiên, đều sẽ bị truy sát đến chết, đã hiểu chưa?" Lời nói của Sở Dương từ miệng thốt ra, được pháp lực gia trì truyền khắp phạm vi ức vạn dặm, khiến cho mỗi một vị tán tiên đều nghe rõ mồn một.

"Chúng ta đã hiểu, tuyệt không dám phản bội Thiên Tôn." Mọi người trong lòng rùng mình, không dám qua loa, cung kính đáp lời.

"Tốt." Sở Dương khẽ gật đầu, sau đó quay sang nhìn Hỏa Vân Tà Thần, phân phó: "Đưa ta đến bảo khố của Đông Vương Công." "Vâng, mời Thiên Tôn theo ta." Hỏa Vân Tà Thần cung kính đáp, rồi đi đầu hóa thành một đạo độn quang bay về một hướng trên đảo Bồng Lai.

"Đại Hoang Vương, hãy an trí tốt đại quân Tử Châu Phủ, tiện thể chỉnh đốn tán tiên trên Tam Tiên Đảo, ta muốn thấy họ tổ chức thành đạo quân thứ hai dưới trướng ta." Sở Dương phân phó Đại Hoang Vương một câu rồi đuổi theo Hỏa Vân Tà Thần. ...

Đảo Bồng Lai diện tích cũng có ức vạn dặm, vô cùng rộng lớn.

Sở Dương theo Hỏa Vân Tà Thần bay được nửa nén hương, cuối cùng dừng lại tại một sơn cốc hoang vu.

"Thiên Tôn, đây chính là nơi có bảo khố của Đông Vương Công." Hỏa Vân Tà Thần nói với Sở Dương.

Sở Dương nhìn sơn cốc bình thường trước mắt, mắt híp lại, không để lộ cảm xúc mà phóng ra nguyên thần.

"Ở đó." Một lát sau, Sở Dương phát hiện một chỗ hư không không đúng, ở đó có một tầng cấm chế cường đại, đạt tới cấp bậc Chuẩn

Thánh, do Đông Vương Công bố trí.

"Ngươi lui ra trước đi." Sở Dương phất tay với Hỏa Vân Tà Thần.

Đã tìm thấy bảo khố của Đông Vương Công, tiếp theo lấy bảo vật, tự nhiên phải đuổi người đi.

"Vâng, Thiên Tôn." Hỏa Vân Tà Thần chắp tay hành lễ với Sở Dương, nhanh chóng hóa thành một đạo độn quang biến mất.

"Ầm!" Sở Dương vận chuyển Cửu Dương Đạo Thể, bộc phát ra một luồng tiên thiên dương khí tinh thuần đến cực điểm.

Dưới sự điều khiển của hắn, luồng tiên thiên dương khí này lao về phía một chỗ hư không.

"Ông!" Chỗ hư không đó cảm ứng được tiên thiên dương khí, lập tức điên cuồng vặn vẹo, một lát sau hình thành một thông đạo hắc động, bên trong kết nối với một tiểu thế giới.

"Vút." Khóe miệng Sở Dương khẽ nhếch lên, không chút do dự bước vào trong tiểu thế giới đó.

Sau khi hắn tiến vào, thông đạo hắc động từ từ đóng lại, cấm chế cấp Chuẩn Thánh lại hiện ra, ngăn cách người khác tiến vào.

"...

Tam Quang Thần Thủy?" Sở Dương sau khi vào tiểu thế giới, phát hiện trước mắt có một cái hồ.

Sau khi quan sát kỹ nước hồ, sắc mặt hắn có chút rung động.

Tam Quang Thần Thủy bao gồm Nhật Quang Thần Thủy màu vàng, Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc và Tinh Quang Thần Thủy màu tím.

Nhật Quang Thần Thủy: tiêu mòn huyết nhục xương cốt.

Nguyệt Quang Thần Thủy: ăn mòn nguyên thần hồn phách.

Tinh Quang Thần Thủy: hòa tan chân linh ý niệm.

Thế nhưng, một khi Nhật Quang Thần Thủy màu vàng, Nguyệt Quang Thần Thủy màu bạc, và Tinh Quang Thần Thủy màu tím hợp lại làm một, nó sẽ trở thành thánh dược chữa trị hàng đầu!

Nó có thể giải trừ mọi loại độc tố, khắc chế tất cả những thứ gọi là độc "vô phương cứu chữa".

Nó có thể chữa lành mọi vết thương và bệnh tật, thậm chí có thể làm cho xương trắng mọc lại thịt, người chết sống lại.

Ba loại thần thủy này, mỗi loại đều là tiên thiên thần thủy, dùng một chút là mất một chút, không thể tái sinh, cũng là nguyên nhân khiến Tam Quang Thần Thủy hiếm thấy trên đại địa Hồng Hoang ngày nay.

Thế mà thứ xuất hiện trước mắt Sở Dương lại là cả một hồ Tam Quang Thần Thủy, mức độ quý giá của nó quả thực khó mà tưởng tượng.

"Chậc chậc, Đông Vương Công không hổ là Chuẩn Thánh, giàu có như vậy." Trong mắt Sở Dương lóe lên tia sáng kỳ lạ.

Mới vừa vào tiểu thế giới đã thấy cả một hồ Tam Quang Thần Thủy, tiếp theo còn có thể thu được trân bảo gì nữa đây?

"Thu." Sở Dương tâm niệm vừa động, điều động pháp lực khổng lồ thu lấy toàn bộ hồ Tam Quang Thần Thủy.

Bảo vật bực này, nhất định phải mang theo bên mình mới là an toàn nhất.

Để ở đây như Đông Vương Công quả thực là lãng phí.

Nếu lúc đầu Đông Vương Công mang Tam Quang Thần Thủy theo

người, có lẽ đã không chết dưới tay Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Đáng tiếc trên đời không có nếu như, Đông Vương Công dù có nhiều Tam Quang Thần Thủy đến đâu, bây giờ cũng chỉ có thể làm lợi cho Sở Dương.

"Ầm!" Nguyên thần của Sở Dương bộc phát, trong nháy mắt bao trùm toàn bộ tiểu thế giới, tức thì mọi thứ trong tiểu thế giới đều hiện rõ trong mắt hắn.

"Chà, Đông Vương Công thật sự giàu có." Khi Sở Dương biết được tất cả bảo vật trong tiểu thế giới này, không nhịn được lại một lần nữa cảm thán.

Tiểu thế giới này có hơn mười gốc hậu thiên linh căn, mấy chục kiện tiên thiên linh bảo, còn có các loại dược liệu luyện khí, ví dụ như Cửu Thiên Tinh Thần Sa, loại dược liệu có thể luyện chế ra hậu thiên thượng phẩm linh bảo này có tới mấy trăm cân.

Chương 42

Bảo vật quý giá nhất thuộc về một gốc tiên thiên linh căn.

Bởi vì tiên thiên linh căn đều có tiên thiên trận pháp bảo vệ bản thân, che đậy thiên cơ, nên Sở Dương bây giờ không thể xác định đó là thứ gì.

Nhưng từ khí tức mà xem, gốc tiên thiên linh căn đó tuyệt đối không tầm thường, còn quý giá hơn cả cây băng thụ màu bạc trên Thiên Sơn.

"Những bảo vật này đều là của ta, thu, thu, thu hết." Trên người Sở Dương hiện ra từng đạo pháp lực, bắn ra bốn phương tám hướng, cuốn sạch tất cả trân bảo trong tiểu thế giới này về.

Sau mấy hơi thở, bảo khố của Đông Vương Công đã bị Sở Dương vơ vét sạch sẽ, trừ gốc tiên thiên linh căn thần bí kia.

Thân hình Sở Dương lóe lên, vượt qua hư không, độn tới khu vực trung tâm của tiểu thế giới, nơi có gốc tiên thiên linh căn thần bí đó.

Chẳng mấy chốc, Sở Dương đã đến đích, nhìn thấy gốc tiên thiên linh căn thần bí đó.

Chỉ thấy một cây cổ thụ khổng lồ thông thiên, cao mấy chục vạn trượng, cành lá sum suê, mỗi một chiếc lá xanh biếc đều tỏa ra sinh cơ bừng bừng.

Quan trọng nhất là trên cây cổ thụ này đang nuôi dưỡng ba mươi quả.

Hình dáng hoa giống như hoa sen, hình dáng quả giống như nụ hoa, trên cả hoa và quả đều có hai chữ "Hoàng Trung".

So với cành lá, sinh cơ ẩn chứa trong quả thực khiến cho Sở

Dương cũng cảm thấy tim đập thình thịch.

"Hoàng Trung Lý!" Sở Dương mắt tỏa tinh quang, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt.

Tương truyền cây này một nguyên hội mới ra hoa, một nguyên hội mới kết quả, một nguyên hội mới chín, một nguyên hội nữa mới có thể ăn được.

Tính ra mất bốn nguyên hội thời gian, nhưng chỉ được ba mươi quả.

Thần tiên nếu ngửi được hương hoa có thể đắc được "vạn năm đạo hạnh", nếu may mắn ăn được một quả có thể lập tức trở thành Đại La Kim Tiên.

Trong mười đại linh căn của Hồng Hoang, Hoàng Trung Lý cũng đứng đầu danh sách.

Mặc dù nó chưa từng xuất hiện ở Hồng Hoang, nhưng công hiệu của nó lại được lưu truyền rộng rãi trên toàn bộ đại địa Hồng Hoang.

"Ba mươi quả, đều đã chín rồi, không ngờ cuối cùng lại làm lợi cho ta." Sở Dương cười lớn, không ngờ Đông Vương Công chết đi lại để lại cho hắn một món quà lớn như vậy.

Một quả Hoàng Trung Lý có thể khiến người ta tại chỗ trở thành Đại La Kim Tiên, mặc dù có tác dụng phụ là vĩnh viễn không thể tiến thêm nửa bước.

Nhưng đối với một số sinh linh có căn cơ bình thường, cả đời cũng không thể tấn thăng Đại La Kim Tiên, nếu có thể dùng Hoàng Trung Lý, trong lòng tuyệt đối một trăm phần trăm nguyện ý.

Vấn đề lớn nhất của Hoàng Trung Lý là thời gian nuôi dưỡng quá dài, cần tới bốn nguyên hội mới có thể chín được ba mươi quả, tương đương với hơn bốn triệu năm thời gian.

Nhưng đừng quên, Sở Dương vừa mới có được cả một hồ Tam Quang Thần Thủy, nếu dùng để tưới cho Hoàng Trung Lý, có thể rút ngắn đáng kể thời gian chín của nó.

Có thể nói, Sở Dương có được cây ăn quả Hoàng Trung Lý, cũng là có được một cỗ máy tạo ra Đại La Kim Tiên, có thể không ngừng tạo ra Đại La Kim Tiên.

Mặc dù chỉ là sơ kỳ, nhưng số lượng nhiều cũng sẽ rất kinh khủng.

"Thu." Sở Dương ý niệm vừa động, tế ra Càn Khôn Đỉnh, phóng ra một mảng thần quang huyền hoàng bao trùm toàn bộ cây Hoàng Trung Lý và phạm vi mười triệu dặm xung quanh nó, ngay sau đó nhổ cả gốc rễ thu vào Càn Khôn Đỉnh.

Bên trong Càn Khôn Đỉnh có một tiểu thế giới, tuy không có sinh cơ, nhưng phạm vi còn lớn hơn tiểu thế giới Sở Dương đang ở hiện tại, dùng để trồng cây Hoàng Trung Lý là quá đủ.

Sau đó, Sở Dương cũng ném cả hồ Tam Quang Thần Thủy vào Càn Khôn Đỉnh, cung cấp cho cây Hoàng Trung Lý mọi lúc.

Còn những linh bảo, dược liệu luyện khí, hậu thiên linh căn khác, Sở Dương vẫn cất giữ trong cơ thể.

"Có Tam Quang Thần Thủy làm chất dinh dưỡng, Hoàng Trung Lý nhiều nhất mười vạn năm là có thể lại cho ra quả." Sở Dương nhìn cây Hoàng Trung Lý trong tiểu thế giới Định Hải Thần Châu đang không ngừng hấp thu Tam Quang Thần Thủy, không khỏi mỉm cười.

Hoàng Trung Lý là vật tư chiến lược, Sở Dương sẽ không tiếc bất cứ giá nào để thúc đẩy nó.

"Nên ra ngoài rồi." Sở Dương sau khi vơ vét sạch sẽ bảo khố của Đông Vương Công, không có ý định nán lại, trực tiếp bộc phát tiên

thiên dương khí, mở cấm chế của tiểu thế giới, thân hình lóe lên xuất hiện tại sơn cốc hoang vu lúc vào.

"Vút." Toàn thân Sở Dương kim quang lan tỏa, hóa thành một đạo cầu vồng vàng bay lên, chẳng bao lâu đã đến trung tâm đảo Bồng Lai.

Nơi đây tập trung một đám đông tiên thần, chủ yếu chia làm hai nhóm.

Một nhóm tự nhiên là đại quân Tử Châu Phủ do Hỏa Vân Tà Thần thống lĩnh, nhóm còn lại là tán tiên của Tam Tiên Đảo, tổng số gần trăm vạn, do bốn vị Đại La Kim Tiên là Đại Hoang Vương, Thiên Kiếm Tôn Giả cầm đầu.

Trước khi đi, Sở Dương đã phân phó Đại Hoang Vương chỉnh đốn tán tu của Tam Tiên Đảo, xem ra bây giờ đã có hiệu quả.

Những tán tiên trước kia tản mạn, bây giờ ai nấy đều xếp thành hàng ngũ, trật tự ngay ngắn.

Mặc dù so với đại quân Tử Châu Phủ còn kém một chút, nhưng có thể làm được như vậy trong thời gian ngắn đã là không tệ.

"Chúng thần, bái kiến Hỗn Độn Thiên Tôn." Sở Dương vừa xuất hiện, đại quân Tử Châu Phủ và tất cả tán tiên của Tam Tiên Đảo đều đồng loạt cúi người, cung kính hành lễ.

"Miễn lễ, đứng lên đi." Sở Dương khẽ gật đầu, giọng điệu bình thản vang vọng khắp trời đất, một luồng khí thế đế hoàng vô hình bao trùm toàn trường, khiến người ta kính sợ thần phục.

"Tạ Thiên Tôn!" Mọi người lại hành lễ một lần nữa rồi mới đứng dậy, ánh mắt đều đổ dồn về phía Sở Dương, chờ đợi chỉ thị của hắn.

Chương 43

"Hỏa Vân Tà Thần ở đâu." Sở Dương chắp hai tay sau lưng đứng giữa hư không, trầm ngâm một lát rồi lên tiếng, âm thanh chấn động, vang vọng khắp đảo Bồng Lai.

"Hỏa Vân Tà Thần, bái kiến Thiên Tôn." Ngay khi lời nói của Sở Dương vừa dứt, một đạo nhân mặc hồng bào từ trong hàng ngũ trăm vạn đại quân bước ra, chắp tay hành lễ.

"Hỏa Vân Tà Thần, tìm được Tam Tiên Đảo có công, đặc biệt ban thưởng một quả Hoàng Trung Lý, giúp ngươi chứng đạo Đại La Kim Tiên." Sở Dương nói xong, tay áo vung lên, một quả căng mọng rơi xuống trước mặt Hỏa Vân Tà Thần.

Dường như sợ không đủ hấp dẫn sự chú ý, hai chữ "Hoàng Trung" trên quả đó hiện ra vô cùng bắt mắt.

"Hoàng Trung Lý!" "Tiên thiên linh quả Hoàng Trung Lý, trời ạ!" Hoàng Trung Lý vừa xuất hiện, đám đông lập tức vang lên tiếng xôn xao, từng cặp mắt sáng rực như mắt sói đói nhìn chằm chằm vào nó.

Hoàng Trung Lý là linh căn đứng đầu trong mười đại tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, công hiệu tự nhiên không cần phải nói nhiều, thậm chí có thể nói là không ai không biết, không người không hiểu.

Đừng nói là những tán tiên kia, ngay cả Đại Hoang Vương và Thiên Kiếm Tôn Giả cũng nuốt nước bọt, mặt đầy vẻ tham lam.

Hoàng Trung Lý có thể giúp người ta trở thành Đại La Kim Tiên, ẩn chứa tinh khí vô cùng, nhưng không phải là vô dụng đối với Đại La Kim Tiên.

Ngược lại, Hoàng Trung Lý có thể tăng mạnh đạo hạnh của Đại La Kim Tiên mà không để lại di chứng không thể tiến thêm trong đời này.

Có thể nói, sức hấp dẫn của Hoàng Trung Lý đối với Đại La Kim Tiên không hề kém một kiện tiên thiên linh bảo.

"Thiên Tôn ban thưởng cho ta một quả Hoàng Trung Lý?" Còn Hỏa Vân Tà Thần, lúc này nhìn Hoàng Trung Lý trước mắt, càng thêm ngây người, vạn lần không ngờ lại có cơ duyên lớn như vậy đặt trước mắt mình, cơ thể không tự chủ được mà run rẩy.

"Đa tạ Thiên Tôn ban thưởng, ta, Hỏa Vân Tà Thần, từ nay về sau thề chết trung thành với Thiên Tôn, dù lên núi đao xuống biển lửa cũng quyết không nhíu mày." Hỏa Vân Tà Thần với tâm trạng kích động, hai tay nhận lấy Hoàng Trung Lý trước mặt, mạnh mẽ quỳ xuống đất, đầu gõ mạnh xuống mặt đất tạo thành một cái hố sâu.

Khi còn ở Tử Châu Phủ, Sở Dương đã phong Hỏa Vân Tà Thần làm tổng quản Tử Châu Phủ, lại ban thưởng tiên thiên linh bảo Trảm Hỏa Kiếm, độ trung thành đã đạt một trăm phần trăm.

Bây giờ Sở Dương lại ban thưởng Hoàng Trung Lý, độ trung thành của Hỏa Vân Tà Thần tăng vọt lên hai trăm phần trăm.

Bây giờ nếu Sở Dương bảo Hỏa Vân Tà Thần tự sát, hắn cũng sẽ không do dự mà chấp hành.

"Chỉ cần làm việc tốt, bảo vật tốt hơn ta cũng có thể ban thưởng." Sở Dương khẽ cười với Hỏa Vân Tà Thần, rồi ngẩng đầu, ánh mắt sắc như chim ưng đảo qua đám thuộc hạ, cao giọng nói.

"Các ngươi cũng vậy, chỉ cần trung thành với ta, có công với ta, các loại ban thưởng đều có đủ." "Hoàng Trung Lý ta còn hai mươi chín quả, tiên thiên linh bảo còn nhiều hơn, hãy xem các ngươi có tư

cách lấy đi từ tay ta không!" Nói đến câu cuối cùng, Sở Dương đột nhiên hét lớn, tiếng như sấm sét, nổ vang trong đầu mọi người.

"Chúng ta thề chết đi theo Thiên Tôn, đời này quyết không phản bội, Thiên Tôn bảo chúng ta làm gì, chúng ta làm nấy!" Trăm vạn tiên thần đồng loạt quỳ lạy, cao giọng đáp lời, vô số âm thanh hội tụ lại, hình thành một làn sóng âm lan rộng ra, khiến cả đảo Bồng Lai rung chuyển, nước biển khu vực gần đó bắn lên trời, sóng lớn cuồn cuộn, thanh thế vô cùng kinh người.

Vốn dĩ, có một số tán tiên không thích làm thuộc hạ của người khác, trong lòng đều định bụng sẽ rời khỏi Tam Tiên Đảo sau một thời gian.

Nhưng bây giờ, họ đều đã dẹp bỏ ý định rời đi, quyết định theo Sở Dương làm việc.

Không nói gì khác, chỉ riêng điểm Hoàng Trung Lý cũng đáng để ở lại.

Hơn nữa, Sở Dương ngay cả Hoàng Trung Lý cũng nguyện ý ban thưởng cho thuộc hạ, đủ thấy hắn hào phóng thế nào.

Theo một chủ nhân hào phóng như vậy, tuyệt đối sẽ không bị thiệt thòi.

"Tốt." Sở Dương thấy vậy, trên mặt lộ ra một nụ cười.

Muốn ngưng tụ một thế lực, chỉ có thực lực mạnh mẽ là chưa đủ, phải có đủ lợi ích.

Đế Tuấn thành lập Yêu Đình, thống nhất phần lớn Yêu tộc, nhưng lại sử dụng thủ đoạn thấp kém nhất là dùng vũ lực khuất phục, thậm chí luyện chế ra linh bảo ác độc như Chiêu Yêu Phiên.

Làm vậy tuy có thể khiến thế lực ngưng tụ chưa từng có, nhưng mặt trái cũng lớn đến khó tưởng tượng.

Trong lúc Lượng kiếp Vu Yêu, khi Vu Yêu đại chiến sinh tử, Yêu sư Côn Bằng sau khi Đế Tuấn chết đã trực tiếp cuốn đi linh bảo Hà Đồ Lạc Thư, khiến Chu Thiên Tinh Đấu Đại Trận mất đi mắt trận mà sụp đổ.

Đặc biệt là kết cục của Yêu Đình càng thê thảm.

Một Yêu Đình lớn như vậy, nhìn thì thương vong thảm trọng, nhưng ngoài Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất vẫn lạc, mười đại yêu thần đều chạy trốn ngay lập tức, sức mạnh ngưng tụ trong khoảnh khắc sụp đổ.

Tuy Sở Dương thành lập Tử Châu Phủ chỉ xuất phát từ việc giải trí, điều hắn thực sự coi trọng là thực lực của bản thân.

Nhưng hắn ghét nhất là những kẻ phản bội, đại nạn đến nơi thì mỗi người một ngả, lúc lâm nguy ai còn có tâm tư dốc hết toàn lực.

Vì vậy, những thứ như Chiêu Yêu Phiên, Sở Dương không thèm dùng.

Thứ hắn muốn là một thế lực cường đại có sức ngưng tụ cao, chứ không phải một đám quân ô hợp ngưng tụ vì sợ hãi thực lực.

Lợi ích mới là cốt lõi, mới là đạo ngự sử quyền thế thực sự.

Qua thủ đoạn của Sở Dương, không chỉ khí thế của đại quân Tử Châu Phủ ban đầu lên một tầm cao mới, mà ngay cả trăm vạn tán tiên trong Tam Tiên Đảo cũng đều lộ vẻ kích động, rõ ràng đã quyết định thực sự đi theo.

"Đinh, hệ thống phát hành nhiệm vụ: Mời ký chủ thu phục Tứ Hải Long Tộc, hoàn thành sẽ có thưởng." Đột nhiên, hệ thống đã lâu không có động tĩnh lại xuất hiện, phát cho Sở Dương một nhiệm vụ.

"Thu phục Tứ Hải Long Tộc sao?" Sở Dương nghe vậy, trong mắt lóe lên tinh quang.

Trong Lượng kiếp Long Hán, Long tộc cùng Phượng tộc, Kỳ Lân tộc tranh đoạt vị trí nhân vật chính của trời đất, kết quả cả ba tộc đều bị Ma Tổ La Hầu tính kế, dẫn đến đại kiếp giáng lâm.

Vào thời khắc nguy cấp, Tổ Kỳ Lân, Tổ Phượng và Long Vương cũng đã quyết đoán, dùng sức mạnh của cả chủng tộc để trấn áp đại địa Hồng Hoang, từ đó thoát khỏi đại họa diệt tộc.

Chương 44

Trong đó, Kỳ Lân tộc trở thành linh vật cát tường của Hồng Hoang, trấn áp trung ương đại địa Hồng Hoang.

Phượng tộc vĩnh viễn trấn thủ núi lửa Bất Tử ở phương nam.

Long tộc thì vĩnh viễn từ bỏ việc tranh đoạt nhân vật chính của trời đất, đồng thời trấn áp Tứ Hải, đảm nhiệm chức năng làm mưa làm gió.

Tuy hậu bối bị hạn chế suốt đời, nhưng cũng giúp cho chủng tộc của họ được duy trì.

Tứ Hải Long Tộc, bị ảnh hưởng của Lượng kiếp Long Hán, từ đó suy sụp, hiếm khi tìm thấy tung tích ở Hồng Hoang.

Nhưng điều đó không có nghĩa là Tứ Hải Long Tộc dễ bị bắt nạt.

Cái gọi là rết trăm chân, chết không ngã, Long Vương khi còn sống là một tồn tại kinh khủng ở đỉnh phong Chuẩn Thánh, ai biết đã để lại bao nhiêu hậu thủ?

Hơn nữa, thời kỳ đỉnh cao của Long tộc có rất nhiều Đại La Kim Tiên, thậm chí có mấy vị Chuẩn Thánh.

Tuy gặp đại kiếp, phần lớn cường giả vẫn lạc, nhưng chắc chắn có người sống sót.

"Chà, Tứ Hải Long Tộc không thể xem thường, xem ra nhiệm vụ này có chút phiền phức." Sở Dương sờ cằm, rơi vào trầm tư.

Cũng không ai dám làm phiền, đại quân một phe Tử Châu Phủ và đại quân một phe Tam Tiên Đảo đều yên tĩnh đứng đó.

"Nhưng mà, ta muốn tạo ra một thế lực mạnh nhất Hồng Hoang,

sớm muộn gì cũng sẽ đụng độ Tứ Hải Long Tộc.

Nếu đã như vậy, thì cứ đánh thôi.” Sở Dương trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng trong lòng quyết tâm, đưa ra quyết định.

Sau đó, Sở Dương để đại quân Tử Châu Phủ và đại quân Tam Tiên Đảo lui ra, mang theo bốn vị Đại La Kim Tiên cùng Hỏa Vân Tà Thần bay về phía cung điện trên đảo Bồng Lai.

“Hỏa Vân Tà Thần, ngươi sinh ra ở Đông Hải, lại từng theo Đông Vương Công, chắc hẳn hiểu rõ thực lực của Tứ Hải Long Tộc chứ?

Nói ta nghe xem.” Trong đại điện Tử Châu Phủ, Sở Dương ngồi ở vị trí đầu, nói với Hỏa Vân Tà Thần bên dưới.

Biết người biết ta, trăm trận trăm thắng!

Sở Dương tuy thực lực cường đại, cũng tự tin, nhưng không tự đại.

Trước khi thu phục Tứ Hải Long Tộc, phải làm tốt công tác thu thập thông tin.

Hỏa Vân Tà Thần nghe vậy có chút bất ngờ, không biết vì sao Sở Dương đột nhiên hỏi chuyện Tứ Hải Long Tộc, nhưng cũng không hỏi nhiều, đem tình huống mình biết nói ra.

“Thực lực của Long tộc rất mạnh, không thể xem thường.

Năm đó Đông Vương Công muốn thu phục thế lực Tứ Hải Long Tộc cũng bị đánh lui.” “Long tộc mạnh đến thế sao?” Sở Dương có chút kinh ngạc.

Long Vương đã chết, Long tộc suy tàn, dù có chút nội tình, cũng không đến mức có thể đánh lui Đông Vương Công là Chuẩn Thánh chứ?

“Không sai, Chúc Long của Long tộc vẫn chưa vẫn lạc, chính hắn

đã đánh lui Đông Vương Công năm đó." Hỏa Vân Tà Thần giải thích.

Chúc Long, em trai của Long Vương, từ thời Lượng kiếp Long Phượng đã có tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn, bây giờ đột phá Chuẩn Thánh cũng là chuyện bình thường, điểm này Sở Dương hiểu.

Hơn nữa, Chúc Long còn là một nhân vật khác, hóa thân thành Thanh Long, một trong Tứ Tượng của Hồng Hoang.

Tương truyền tu vi của Thanh Long vào thời Long Phượng đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, nhưng do Long tộc bị trời đất ruồng bỏ, Long Vương bất đắc dĩ phải thân dung thiên địa, Thanh Long cũng phải trả giá bằng việc trấn thủ Tứ Tượng, mới giúp Long tộc có được một chỗ đứng ở Hồng Hoang.

Nhưng đối với Thanh Long, Sở Dương cũng không đặc biệt để ý, trấn thủ Tứ Tượng thì không thể ra ngoài, càng không thể động thủ.

"Ừm, nhưng nghe Đông Vương Công nói, Chúc Long sau khi kịch chiến với ngài ấy đã bị trọng thương, bây giờ chỉ có tu vi Đại La Kim Tiên viên mãn." "Vốn dĩ Đông Vương Công định sau này sẽ phái đại quân thu phục Tứ Hải Long Tộc, nhưng chưa kịp." Hỏa Vân Tà Thần dừng lại một chút, rồi bổ sung.

Sở Dương nghe vậy, gật đầu: "Thì ra là vậy." Hắn thở phào nhẹ nhõm.

Nếu có Chúc Long cảnh giới Chuẩn Thánh trấn thủ, tuy không sợ, nhưng muốn thu phục Tứ Hải Long Tộc cũng không đơn giản như vậy.

Thế tất phải tiến hành một trận chiến kéo dài quy mô lớn, xem ai không trụ được trước.

"Thiên Tôn có phải muốn công đả Tứ Hải Long Tộc không?" Bên cạnh, Đại Hoang Vương đột nhiên mở miệng hỏi.

Hỏa Vân Tà Thần và những người khác nghe vậy lập tức trong lòng khẽ động, trong mắt hiện lên một tia nóng rực, lần lượt nhìn về phía Sở Dương.

"Không sai, ta chính có ý này." Sở Dương cười nhạt nói.

Chuyện này sớm muộn gì cũng phải tuyên bố, không có gì phải che giấu.

Đại Hoang Vương nghe Sở Dương trả lời, không khỏi hít sâu một hơi, thần sắc nghiêm túc nói: "Thiên Tôn, nếu chỉ nói về thế lực, Tứ Hải Long Tộc thực ra cũng không mạnh." "Tu vi của Tứ Hải Long Vương chỉ có Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong mà thôi, thứ thực sự khiến Long tộc hùng mạnh là tàn dư của Long tộc năm đó." "Dưới trướng ngài có cường giả Đại La Kim Tiên, bao gồm cả ta là bốn người, Thái Ất Kim Tiên có mấy vạn người, Kim Tiên trở xuống có mấy chục vạn." "Chỉ cần ngài có thể đánh giết Chúc Long, chúng ta công hạ Tứ Hải Long Tộc tuyệt đối không có vấn đề." Sở Dương suy nghĩ một hồi, cảm thấy lời Đại Hoang Vương nói có lý, liền quả quyết nói: "Tốt, nếu đã như vậy, thì hãy chỉnh đốn đại quân Tử Châu Phủ và đại quân Tam Tiên Đảo, tùy thời chuẩn bị xuất phát." "Ngoài ra, phái người đi báo cho Long tộc, bảo họ thần phục, không thần phục chỉ có một con đường chết." Nếu có thể không tốn một binh một tốt mà khiến Long tộc thần phục, Sở Dương sẽ đỡ việc hơn.

Nhưng khả năng này gần như bằng không.

"Vâng!" Đại Hoang Vương, Hỏa Vân Tà Thần và những người khác cao giọng đáp, trong mắt lóe lên chiến ý kinh người.

Họ không sợ chiến sự, chỉ sợ không có chiến sự.

Chương 45

Dù sao ai cũng biết Sở Dương hào phóng, bảo vật nhiều vô số, tiên thiên linh bảo, Hoàng Trung Lý, đều là bảo vật đỉnh cấp.

Tất cả mọi người đều khao khát lập công, sau đó nhận được ban thưởng.

Đặc biệt là những tồn tại đã kẹt ở Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong ức vạn năm, đời này vô vọng trở thành Đại La Kim Tiên, đặc biệt muốn có được Hoàng Trung Lý.

Sau đó, Hỏa Vân Tà Thần và những người khác rời đi, tuyên bố chuyện Sở Dương muốn thu phục Tứ Hải Long Tộc.

Tức thì, tất cả tiên thần của Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo đều sôi trào!

Có công để lập, tự nhiên đại diện cho có lợi ích.

Đặc biệt là với một người ra tay hào phóng như Sở Dương, có thể bạc đãi họ sao?

Rõ ràng là không thể!

Vậy thì còn do dự gì nữa.

"Ông!" Sát khí kinh người tầng tầng lớp lớp dâng cao, chỉ trong mấy hơi thở, trên bầu trời đảo Bồng Lai ngưng tụ thành một đám mây đen, trong mây đen tỏa ra huyết quang nồng đậm.

Trong vùng biển ức vạn dặm gần đảo Bồng Lai, vô số sinh linh nhao nhao náo động, kinh hãi chạy trốn về phía xa.

Còn Sở Dương thì một mình bay về phía Tử Châu Phủ.

Từ Thiên Sơn rời đi, là để mượn Tử Châu Phủ là nơi cực dương

để tu luyện.

Kết quả vì một loạt sự việc mà bị trì hoãn một thời gian, bây giờ mọi việc đều đã xử lý xong, tự nhiên phải làm việc quan trọng nhất.

Nếu Sở Dương có thể tu luyện thành công Hỗn Độn Âm Dương Quyết, thực lực tất sẽ tăng vọt, đến lúc đó thu phục Tứ Hải Long Tộc càng đơn giản hơn.

Đồng thời, khoảng thời gian này có thể để cho đại quân Tử Châu Phủ và đại quân Tam Tiên Đảo triệt để hòa hợp.

Dù sao thời gian Sở Dương thu phục họ quá ngắn, tuy dùng lợi ích để trói buộc họ lại với nhau, nhưng vẫn cần thời gian để dung hợp.

Sâu trong Tử Châu Phủ có một ngọn núi lửa, rộng vạn dặm, cao mười vạn dặm, dung nham vô tận cuồn cuộn bốc lên, kèm theo đó là tiên thiên dương khí tinh thuần nhất.

Nơi đây chính là nơi mà một luồng hỗn độn dương khí rơi xuống khi khai thiên lập địa, cũng là nơi thai nghén ra Đông Vương Công.

Sinh linh bình thường căn bản không dám đến gần ngọn núi lửa này.

Không nói đến nhiệt độ kinh khủng đủ để dung hóa vạn vật vạn linh, chỉ riêng âm thanh khi dung nham phun trào cũng đã khiến người ta kinh hãi.

Khi Sở Dương cưỡi cầu vồng đến trên không ngọn núi lửa, Cửu Dương Đạo Thể cũng khẽ rung động, tiên thiên dương khí tự động tuôn ra, giống như gặp phải vật đại bổ muốn ăn ngấu nghiến.

"Vút!" Sở Dương không do dự lao xuống miệng núi lửa.

"Ầm!" Từng trận tiếng nổ kinh khủng vang lên, dung nham đỏ rực hóa thành từng dòng lũ, hung hãn lao về phía Sở Dương.

Đáng tiếc, những dung nham đủ để khiến Đại La Kim Tiên bình thường bị trọng thương này lao vào người Sở Dương lại hoàn toàn không có tác dụng gì.

À, nếu phải nói, thì giống như ngâm suối nước nóng, rất thoải mái.

Nửa nén hương trôi qua, Sở Dương một đường đi xuống, cuối cùng đến đáy núi lửa.

Nhiệt độ ở đây đã tăng lên một mức độ cực kỳ kinh khủng, e là còn nóng hơn cả nơi sâu nhất của mặt trời.

"Ừm, nơi này quả thực là nơi cực dương, đủ để hỗ trợ ta tu luyện Hỗn Độn Âm Dương Quyết, cực dương chuyển cực âm." Sở Dương thân mang Cửu Dương Đạo Thể, hoàn toàn không sợ bất kỳ nhiệt độ cao và dung nham nào, ngược lại sau khi cảm ứng được mức độ nồng đậm của tiên thiên dương khí ở đáy núi lửa, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

"Bắt đầu thôi." Sở Dương khoanh chân ngồi xuống, ngưng tâm tụ thần, vận chuyển Hỗn Độn Âm Dương Quyết, nguyên thần quan sát chín quả cầu âm dương hư ảo trong cơ thể.

"Ông!" Tiên thiên dương khí nồng đậm dưới đáy núi lửa đồng loạt rung lên, sau đó nhanh chóng lao vào cơ thể Sở Dương, như vạn kiếm quy tông.

Dương khí trong cơ thể Sở Dương ngày càng nhiều, ngày càng tinh thuần nồng đậm, khí tức chí dương tỏa ra ngày càng mạnh.

Sở Dương ngồi ngay ngắn dưới đáy núi lửa, toàn thân được kim quang bao phủ, bảo tướng trang nghiêm, như một vị tiên vương.

Xung quanh là dung nham ẩn chứa nhiệt độ cao kinh khủng, nhưng dù cuồn cuộn sôi trào cũng không làm gì được Sở Dương.

Sở Dương cứ thế tiến vào một trạng thái đặc thù, tích lũy dương khí, mưu đồ đạt đến cảnh giới cực dương. ...

Thời gian trôi qua, nháy mắt đã ba tháng, khí tức tiên thiên dương khí trên người Sở Dương ngày càng mạnh, ngày càng mạnh.

"Ầm!" Một ngày nọ, trong cơ thể Sở Dương đột nhiên truyền ra một tiếng nổ lớn, như trời sập, lại như biển gầm, động tĩnh vô cùng lớn.

Ngay sau đó, một luồng dương khí kinh khủng đến cực hạn bộc phát ra, hóa thành một cột thần trụ dương khí phá tan dung nham đỏ rực vô tận, xông thẳng lên trời, lay động cả ngọn núi lửa.

"Cực dương chuyển cực âm, Hỗn Độn Âm Dương Quyết, mở cho ta!" Sở Dương đột ngột mở mắt, ngửa mặt lên trời hét dài, hai mắt như hai ngọn đèn thần, bắn ra thần quang kinh người, xuyên thủng hư không và dung nham.

Chương 46

"Cạch!" Như một cánh cửa cổ xưa mở ra, dương khí mạnh mẽ trên toàn thân Sở Dương đột phá điểm giới hạn, toàn diện bộc phát.

Dưới đáy núi lửa, luồng dương khí đầu tiên chuyển hóa thành âm khí, toàn thân màu xanh đậm, ẩn chứa sự băng hàn thuần túy kinh người.

Có luồng thứ nhất, sẽ có luồng thứ hai, thứ ba...

Chẳng bao lâu, toàn bộ tiên thiên dương khí trong cơ thể Sở Dương đều chuyển hóa thành tiên thiên âm khí.

"Ầm!" Vô số tiên thiên âm khí bao trùm đáy núi lửa, sinh ra một cảnh tượng kinh người.

Tất cả dung nham đều ngưng tụ lại, hóa thành một khối băng khổng lồ vô cùng, nhiệt độ cao kinh khủng ở đáy núi lửa vốn có thể so với nơi sâu nhất của mặt trời cũng nhanh chóng biến mất, chỉ trong vài hơi thở đã biến thành sự băng hàn thấu xương.

"Ầm ầm ầm!" Sở Dương ngồi xếp bằng tại chỗ, vận chuyển Hỗn Độn Âm Dương Quyết.

Do bản thân Sở Dương tu vi đã là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, lại song tu với Tây Vương Mẫu nhiều lần, trong cơ thể ẩn chứa không ít âm chi bản nguyên, lĩnh ngộ về âm chi pháp tắc cũng khá sâu sắc.

Vì vậy Hỗn Độn Âm Dương Quyết, phần thuộc tính âm tiến triển cực nhanh.

Ngày đầu tiên ngưng tụ một vầng minh nguyệt, ngày thứ hai ngưng tụ hai vầng minh nguyệt...

Chỉ trong bảy ngày đã ngưng tụ được bảy vầng minh nguyệt trong

cơ thể, song song với bảy vầng thái dương.

"Ầm!" Thêm một tháng nữa, chỉ nghe một tiếng nổ lớn, Sở Dương hoàn mỹ ngưng tụ Cửu Âm Đạo Thể.

Lúc này, Sở Dương đồng thời sở hữu hai loại thể chất tiên thiên ma thần đỉnh cấp là Cửu Dương Đạo Thể và Cửu Âm Đạo Thể, trong cơ thể có bảy vầng thái dương và bảy vầng minh nguyệt.

"Cực dương chuyển cực âm, cực âm chuyển cực dương, âm dương cân bằng!" Trong mắt Sở Dương lóe lên tinh quang, khẽ hét lên, vẫn ngồi xếp bằng tại chỗ vận chuyển Hỗn Độn Âm Dương Quyết.

"Ầm!" Dưới đáy núi lửa, vốn bị tiên thiên âm khí xâm thực, dung nham đều đã hóa thành băng khối, bây giờ theo công pháp của Sở Dương vận chuyển, trong khoảnh khắc lại biến về như cũ.

Băng khối tan chảy, dung nham lưu chuyển như sông, chính là cái gọi là cực âm chuyển cực dương.

"Ầm ầm ầm!" Trong thời gian tiếp theo, đáy núi lửa rơi vào một tình trạng kỳ quái, lúc thì toàn dung nham nóng hổi, lúc thì toàn băng lạnh vạn cổ không tan.

Bảy vầng thái dương và bảy vầng minh nguyệt trong cơ thể Sở Dương cũng bắt đầu dung hợp, Cửu Dương Đạo Thể và Cửu Âm Đạo Thể dung hợp. ...

Thời gian nháy mắt trôi qua hai tháng, trong cơ thể Sở Dương đột nhiên truyền ra tiếng long trời lở đất, sau đó tiếng biển gầm kinh thiên động địa vang vọng, từng trận sấm sét kinh người vang lên chấn động màng nhĩ.

"Ầm!" Cùng lúc đó, một luồng khí tức mạnh mẽ vượt xa Đại La Kim Tiên đột ngột bộc phát, khiến cả ngọn núi lửa rung chuyển, thậm

chí vách núi cũng nứt ra, hiện ra từng đạo vân rùa.

"Ông." Trên đỉnh đầu Sở Dương hiện ra tam hoa, hào quang vạn đạo, tiên vụ bốc hơi, vô cùng thần bí.

Phẩm chất của tam hoa ở một mức độ nào đó đại diện cho tiềm lực của một người, một người có thể đạt đến mức độ nào trong tương lai có thể nhìn ra từ phẩm chất tam hoa.

Vốn dĩ tam hoa của Sở Dương là cửu phẩm, cấp độ mà chỉ có tiên thiên ma thần thượng phẩm hoặc đỉnh cấp của Hồng Hoang mới có thể đạt được.

Không có gì bất ngờ, đột phá Chuẩn Thánh không có vấn đề gì.

Nhưng bây giờ, tam hoa trên đỉnh đầu Sở Dương xoay tròn, tỏa ra thần quang sâu thẳm, hòa hợp với đại đạo, đang tiến giai lên thập phẩm!

Nửa nén hương sau đã hoàn toàn trở thành thập phẩm, nhưng vẫn chưa xong, phẩm chất tam hoa vẫn đang được nâng cao, lại nửa nén hương nữa, hoa nở thập nhất phẩm, thêm nửa nén hương nữa, hoa nở thập nhị phẩm!

"Ầm!" Sở Dương đột ngột mở mắt, trong hai mắt thần quang sáng rực, như hai tia chớp bắn ra, ngay cả ban ngày cũng trông càng thêm chói lọi.

Toàn thân âm dương nhị khí bao quanh, diễn giải ra vô số đạo lý huyền diệu.

"Không ngờ tu thành Hỗn Độn Âm Dương Quyết lại giúp ta đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh." Sở Dương đứng dậy, cảm nhận sức mạnh sâu không lường được như biển cả trong cơ thể, trong lòng vui mừng khôn xiết, cũng mang theo một tia chấn kinh và cảm thán.

Hỗn Độn Âm Dương Quyết không hổ là công pháp cấp Thiên

Đạo, Sở Dương lần đầu tiên tu luyện đã trực tiếp đột phá bình cảnh Đại La Kim Tiên đỉnh phong, tấn thăng thành cường giả Chuẩn Thánh sơ kỳ.

"Hơn nữa, phẩm chất tam hoa của ta cũng đã được nâng lên thập nhị phẩm, quá kinh người." Sở Dương ngẩng đầu nhìn tam hoa đang bốc hơi tiên vụ, thần quang lan tỏa, xoay tròn trên đỉnh đầu, trong mắt lóe lên một tia kích động.

Thông thường cực hạn tam hoa của chúng sinh Hồng Hoang là cửu phẩm, ngay cả Tam Thanh, Tây Vương Mẫu các tiên thiên ma thần đỉnh cấp cũng như vậy.

Nhưng thực ra, nếu có người chứng đạo, tam hoa sẽ được nâng lên thập nhị phẩm.

Sau khi tam hoa của Sở Dương nở mười hai phẩm, Thiên Đạo đã truyền cho hắn thông tin này.

Bây giờ Sở Dương còn chưa chứng đạo mà hoa đã nở mười hai phẩm, đại biểu cho việc hắn cứ theo trình tự tu luyện cuối cùng cũng có thể chứng đạo, quả thực kinh người.

Sở Dương trong lòng chỉ có thể cảm thán một câu: "Công pháp cấp Thiên Đạo quá bá đạo!" Ngoài ra, dưới tác dụng của Hỗn Độn Âm Dương Quyết, Cửu Dương Đạo Thể và Cửu Âm Đạo Thể của Sở Dương đã triệt để dung hợp lại, hóa thành Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể, không chỉ đơn giản là một cộng một bằng hai, mà là tăng cường theo cấp số nhân.

Chỉ bàn về thể chất, bây giờ Sở Dương còn mạnh hơn cả những tiên thiên thần thai đỉnh cấp như Tam Thanh, Nữ Oa, Đế Tuấn!

Hơn nữa, Sở Dương tấn thăng Chuẩn Thánh, đã tu luyện ngưng tụ ra vầng thái dương và minh nguyệt thứ tám, uy lực lại được nâng lên

một bậc.

Tám vầng thái dương và tám vầng minh nguyệt sau khi triệt để dung hợp lại, hóa thành tám quả cầu âm dương, giống hệt chín quả cầu âm dương hư ảo treo cao trong đầu hắn.

Chương 47

Mỗi một quả cầu âm dương đều là một nửa thái dương, một nửa minh nguyệt.

Ngoài ra, quả cầu âm dương và Hỗn Độn Âm Dương Quyết giống nhau, đều giữ lại tất cả thuộc tính của cả hai sau khi dung hợp, lại có thể sinh ra thuộc tính mới.

Sở Dương có thể đơn độc tế ra thái dương chân hỏa giết địch, cũng có thể tế ra thái âm chân thủy giết địch, hoặc kết hợp cả hai lại, tạo ra thần thông mới để giết địch.

Tổng kết lại, lần này Sở Dương ở Tử Châu Phủ tu luyện Hỗn Độn Âm Dương Quyết, lợi ích thu được quá lớn.

Không chỉ tu vi tấn thăng Chuẩn Thánh sơ kỳ, thể chất cũng tiến hóa thành Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể, chỉ cần tập hợp đủ ngũ hành bản nguyên, có hy vọng tấn thăng Hỗn Độn Đạo Thể, đó là tư chất căn nguyên cấp độ Hỗn Độn Ma Thần.

Hơn nữa, thái dương và minh nguyệt trong cơ thể dung hợp, thần thông cũ không mất đi, lại có thêm thần thông mới.

Bây giờ Sở Dương cũng không rõ mình mạnh đến đâu, chỉ biết đánh giết Chuẩn Thánh chắc là không có vấn đề gì.

"Ầm!" Sở Dương đột nhiên đưa tay ra đấm một quyền về phía trước.

"Ầm!" Ngọn núi lửa đã sừng sững từ thuở khai thiên lập địa, thai nghén ra những tiên thiên thần thai ma đỉnh cấp như Đông Vương Công, bị một luồng sức mạnh kinh khủng oanh kích, rung chuyển dữ dội, mấy hơi thở sau đã toàn diện sụp đổ, chìm xuống.

Đất đá bắn tung tóe, khói bụi mịt mù.

Từng mảng nham thạch hóa thành dòng lũ, lan tràn khắp Tử Châu Phủ, mắt thấy sắp phá hủy mọi vật chất và sinh linh, tạo thành một địa ngục trần gian, Sở Dương đột nhiên mở miệng nói: "Ngưng!" "Vút!" Vô số tiên thiên âm khí bộc phát, tốc độ bao trùm bốn phương tám hướng còn nhanh hơn cả dung nham, khi dung nham vừa mới lan ra mười vạn dặm, tiên thiên âm khí đã đuổi kịp, trực tiếp đóng băng dung nham.

"Khôi phục nguyên dạng." Sở Dương lại mở miệng.

"Ầm!" Lời nói đi đôi với pháp tắc, tất cả dung nham hóa thành băng khối đều cuộn ngược trở lại, những tảng đá bắn ra khắp nơi, bụi núi lửa bay đầy trời cũng cuộn ngược trở lại.

Một lát sau, một ngọn núi lửa khổng lồ y hệt lúc đầu lại xuất hiện, Sở Dương vẫn ở dưới đáy núi lửa, mọi thứ như một bộ phim được tua ngược.

"Sức mạnh này đã vượt xa Đại La Kim Tiên quá nhiều, từ nay ta cũng là cường giả đỉnh cấp ở Hồng Hoang." Sở Dương thu nắm đấm lại, khóe miệng khẽ nhếch lên, tâm tình vui vẻ.

Trước kia khi còn là Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Sở Dương gặp phải Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, dù thân mang tiên thiên chí bảo như Càn Khôn Đỉnh, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, cũng chỉ có thể tự vệ, không thể đánh lại.

Bây giờ, Sở Dương có tự tin tuyệt đối, nếu gặp lại Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, có thể đánh nổ tung bọn chúng!

Hỗn Độn Âm Dương Quyết không phải để trưng, Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể mạnh gấp mười lần tiên thiên ma thần đỉnh cấp càng không phải để xem!

“Ừm, có rảnh thì đi đánh giết hai con súc sinh lông vũ đó, nhưng không phải bây giờ, trước tiên đi thu phục Tứ Hải Long Tộc, hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống đã.” Sở Dương tự nhủ.

“Vút.” Thân hình Sở Dương khẽ động, vượt qua khu vực ức vạn dặm, không ngừng lao về phía Tam Tiên Đảo. ...

Lúc này, trong đảo Bồng Lai.

Bốn người Đại Hoang Vương và Hỏa Vân Tà Thần tụ tập trong cung điện, đều đang ngồi đả tọa tu luyện.

Đáng nói là, Hỏa Vân Tà Thần sau khi dùng Hoàng Trung Lý, tu vi đã đột phá Đại La Kim Tiên sơ kỳ, trở thành đại tướng Đại La Kim Tiên thứ năm dưới trướng Sở Dương.

“Ông.” Một chỗ hư không trong cung điện đột nhiên dao động, năm người Hỏa Vân Tà Thần đều bị kinh động, từng người đưa mắt nhìn về phía hư không đó.

Chỉ thấy một thanh niên anh tuấn tiêu sái, thân hình thon dài, mang theo khí chất của cường giả và đế vương từ hư không bước ra.

Chính là Sở Dương.

“Thuộc hạ kiến Hỗn Độn Thiên Tôn.” Hỏa Vân Tà Thần và những người khác thấy vậy, lập tức kích động hành lễ.

“Ừm, miễn lễ, ta hỏi các ngươi, hai lộ đại quân Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo chỉnh đốn thế nào rồi?” Sở Dương nhàn nhạt nói.

“Bẩm Thiên Tôn, theo mệnh lệnh của ngài, thuộc hạ không phụ sự mong đợi, đã triệt để chỉnh đốn đại quân Tử Châu Phủ và đại quân Tam Tiên Đảo.” “Bây giờ hai lộ đại quân đó như hai con quái thú chiến tranh, chỉ cần ngài ra lệnh, bảo đảm chỉ đâu đánh đó, công không thể phá.” Hỏa Vân Tà Thần chắp tay, mặt đầy tự tin nói.

“Không tệ, vậy bây giờ xuất phát thôi, đợi thu phục xong Tứ Hải Long Tộc, đều sẽ có thưởng lớn.” Sở Dương nghe vậy, trên mặt lộ ra nụ cười vui mừng, rồi mở miệng hứa hẹn.

“Vâng, Thiên Tôn, chúng ta nhất định sẽ không tiếc sức lực, đánh hạ Tứ Hải Long Tộc, dâng lên tay ngài!” Hỏa Vân Tà Thần và những người khác nghe vậy, trong lòng vui mừng, đồng thanh hô lớn. ...

Đông Hải Long Cung, cung điện pha lê khổng lồ sừng sững dưới đáy Đông Hải, chỉ có điều hôm nay, khí tức của Đông Hải Long Cung trông vô cùng ngột ngạt.

Đông Hải Long Vương, Tây Hải Long Vương, Bắc Hải Long Vương và Nam Hải Long Vương tụ tập một chỗ.

“Ba vị ca ca, theo báo cáo của thám tử phía trước, Hỗn Độn Thiên Tôn thống lĩnh đại quân Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo đang tiến về phía chúng ta, thế hung hăng lắm.” Tây Hải Long Vương trẻ nhất bưng chén trà uống một ngụm, nhìn quanh bình thản nói.

“Thời buổi này, thật là con mèo con chó nào cũng dám nhảy ra, Long tộc năm xưa huy hoàng đến mức nào?” “Thân là một trong tam tộc khai thiên, ngay cả các tiên thiên ma thần cũng không dám đắc tội, nhưng bây giờ thì sao, mấy vạn năm trước có Đông Vương Công muốn thu phục chúng ta, bây giờ Hỗn Độn Thiên Tôn cũng muốn thu phục chúng ta.” “Còn có Yêu tộc kia nữa, cũng đang nhìn chằm chằm Long tộc, thật đáng ghét!” Bắc Hải Long Vương trợn tròn mắt, trong lòng một ngọn lửa bùng lên, khiến cho nước biển gần đó cũng gợn sóng, như nước sôi sùng sục.

“Long Vương vẫn lạc, Long tộc suy tàn, chúng ta ẩn thế không ra, khiến cho vạn linh Hồng Hoang cho rằng chúng ta dễ bị bắt nạt.” “Có lẽ đã đến lúc lộ ra răng nanh, thể hiện một phen nội tình của Long tộc, để cho ngoại giới nhớ lại sự huy hoàng của Long tộc.” Nam Hải Long

Vương bình tĩnh mở miệng, nhưng trong mắt lại lóe lên hàn quang, như lưỡi đao.

“Không sai, Hỗn Độn Thiên Tôn rầm rộ muốn đánh hạ Long tộc, chúng ta nhân cơ hội này tuyên cáo với Hồng Hoang, Long tộc không thể bị khinh nhục.” Đại ca Đông Hải Long Vương tán thành.

“Ba vị ca ca, tuy ta cũng muốn chấn hưng uy danh của Long tộc.” “Nhưng chỉ dựa vào chúng ta thật sự không được, thế hệ Long tộc mới quá yếu ớt, thân là Tứ Hải Long Vương mà chúng ta mới chỉ có Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, dưới trướng càng không có mấy cường giả.” “Hỗn Độn Thiên Tôn chỉ riêng Đại La Kim Tiên đã có năm vị, chúng ta không đánh thắng được, chỉ có thể dựa vào Chúc Long lão tổ và các tổ tông khác thôi.” Tây Hải Long Vương tuổi nhỏ nhất, nhưng lại cực kỳ bình tĩnh, từ từ phân tích.

Chương 48

“Tứ đệ yên tâm, Chúc Long lão tổ đã lên tiếng, muốn đánh tan Hỗn Độn Thiên Tôn và đại quân của hắn thành tro bụi, dương uy danh Long tộc chúng ta.” “Ngoài ra, nói cho đệ một tin tốt, thương thế mà Chúc Long lão tổ để lại sau trận đại chiến với Đông Vương Công mấy vạn năm trước đã hoàn toàn biến mất, thực lực của lão nhân gia đã khôi phục đỉnh phong.” Đông Hải Long Vương tự tin nói.

“Cái gì, Chúc Long lão tổ đã khôi phục tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ rồi sao?

Vậy thì thật quá tốt rồi.” Nam Hải Long Vương và Bắc Hải Long Vương nghe vậy, trước kinh ngạc, sau đại hỉ.

Tuy tỏ ra mạnh mẽ, nhưng trước đó trong lòng họ đối với trận chiến ác liệt này cũng có một tia lo lắng.

Bởi vì Chúc Long bị trọng thương, tu vi tụt xuống Đại La Kim Tiên đỉnh phong, mà Hỗn Độn Thiên Tôn Sở Dương cũng là Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

Theo thông tin thu thập được, hắn không phải là Đại La Kim Tiên đỉnh phong bình thường, mà là một tồn tại kinh khủng có thể chém giết cùng cấp.

Sở Dương và Chúc Long đối đầu, dù sau này từng là Chuẩn Thánh, nhưng thắng bại thật khó nói, e là năm ăn năm thua.

Nhưng bây giờ, tia lo lắng trong lòng Bắc Hải Long Vương và Nam Hải Long Vương đã hoàn toàn biến mất.

Thương thế của Chúc Long lão tổ đã hoàn toàn hồi phục, tu vi trở lại Chuẩn Thánh sơ kỳ, thế thì còn sợ cái quái gì nữa?

Chuẩn Thánh sơ kỳ đánh Đại La Kim Tiên đỉnh phong, đánh thế nào cũng thắng mà?

Đáng tiếc, điều họ không biết là Sở Dương đã đột phá, bây giờ cũng là Chuẩn Thánh đại năng! ...

Thời gian trôi qua nửa tháng, Sở Dương thống lĩnh đại quân Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo vượt qua vô tận hải vực, một ngày nọ cuối cùng cũng đến khu vực Đông Hải Long Cung.

Lúc này, Tứ Hải Long Tộc đã chờ đợi từ lâu.

Sở Dương nhìn ra xa, chỉ thấy trên mặt biển đứng đầy các loại sinh vật biển.

Có lính tôm tướng cua truyền thống, có sứa khổng lồ mấy chục vạn trượng, có rắn biển phun lưỡi, đủ loại, không kể xiết.

Nhìn từ xa, tất cả sinh vật biển cộng lại có thể nói là vô biên vô tế, toàn thân tỏa ra hắc khí, lạnh lùng nhìn Sở Dương và trăm vạn tiên thần đại quân sau lưng.

Thống lĩnh đám sinh vật biển là Tứ Hải Long Tộc, mà đứng đầu Tứ Hải Long Tộc là một đại hán tóc đỏ vạm vỡ, toàn thân tỏa ra lửa, ngay cả trên biển ẩm ướt cũng không tắt.

Đại hán tóc đỏ vạm vỡ ngang nhiên ngồi trên một chiếc ghế, nhắm mắt, phảng phất như đang ngủ.

"Chúc Long." Không có ai nhắc nhở Sở Dương, hắn cũng chưa từng thấy đại hán tóc đỏ vạm vỡ, nhưng lại nhận ra thân phận của đối phương ngay lập tức.

Không chỉ vì khí tức sâu không lường được của đại hán tóc đỏ vạm vỡ, mà còn vì Tứ Hải Long Vương đều cung kính đứng bên cạnh.

Sau lưng đại hán tóc đỏ vạm vỡ có mười vị Đại La Kim Tiên Long tộc.

Địa vị cao như vậy, ngoài Chúc Long ra Sở Dương không nghĩ ra người nào khác.

"Chẳng trách có thể thu phục Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo, xem ra cũng có chút thực lực." Khi Sở Dương quan sát Chúc Long, Chúc Long cũng đang quan sát Sở Dương.

Khi phát hiện không thể nhìn thấu tu vi của Sở Dương, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

"Bản tọa Hỗn Độn Thiên Tôn, hôm nay vì không muốn tạo thêm nhiều sát nghiệt, hy vọng các ngươi đầu hàng." Sở Dương bay lên không trung, nhìn quanh các cường giả Tứ Hải Long Tộc, mỉm cười nói.

"Cuồng vọng!

Long tộc là một trong tam tộc khai thiên, thực lực cường đại, há có thể bị thu phục?" "Long tộc từ trước đến nay không thần phục ai, bây giờ cũng không, tương lai càng không!" "Giết tên cuồng đồ này đi!" "..." Lời này của Sở Dương vừa thốt ra, vô số sinh vật biển và Long tộc đều nổi giận, từng người một hét vào mặt Sở Dương.

Ngay cả Tứ Hải Long Vương và các Đại La Kim Tiên Long tộc sắc mặt cũng trầm xuống, trong mắt lửa giận bùng lên.

"Chủ nhục thần chết, đám sinh mệnh hèn mọn các ngươi dám nói năng bất kính với Thiên Tôn đại nhân, đáng tru!" "Long tộc không muốn thần phục, vậy thì giết, giết đến khi nào thần phục thì thôi!" "..." Sở Dương còn chưa nói gì, Hỏa Vân Tà Thần và các tiên thần trung thành với hắn nghe vậy đã nổi giận, từng người một khí tức bộc phát, xông thẳng lên trời, liên kết thành một mảng như sông ngòi lao

về phía Tứ Hải Long Tộc.

Thấy hai bên sắp bắt đầu kịch chiến, Chúc Long mở miệng: "Tiểu tử, Long tộc tuy đã sa sút, nhưng cũng không phải để cho kẻ khác tùy tiện bắt nạt.

Ai muốn thu phục Long tộc, kẻ đó phải trả giá bằng mạng sống." "Ta muốn thu phục Long tộc, đương nhiên là vì ta có thực lực đó." Sở Dương cười nhạt, rồi lập tức phóng ra khí tức Chuẩn Thánh.

"Ầm!" Bầu trời biến sắc, phong vân đột biến.

Trên người Sở Dương bộc phát ra một luồng khí cơ hủy thiên diệt địa, trên sân xuất hiện những dao động ngút trời, vạn linh đều run rẩy, thập phương đều chấn động, như một vị Hỗn Độn Ma Thần xuất hiện trên đời.

"Ta hỏi lại lần nữa, các ngươi thật sự không muốn thần phục sao?" Sở Dương chắp hai tay sau lưng, ngữ khí bình thản hỏi.

Không muốn gây nhiều sát lục, một là vì không đổ máu mà thu phục được Tứ Hải Long Tộc sẽ đỡ việc hơn.

Hai là vì sau khi Tứ Hải Long Tộc bị thu phục.

Những sinh linh có mặt ở đây đều sẽ thuộc về hắn, giết càng nhiều, tổn thất của hắn càng lớn.

Đương nhiên, nếu Tứ Hải Long Tộc sau khi thấy thực lực mạnh mẽ của Sở Dương vẫn cố chấp khai chiến, hắn cũng sẽ không chút nương tay, giết đến khi nào đồng ý thần phục thì thôi.

"Chuẩn, Chuẩn Thánh?" "Thiên Tôn đại nhân đột phá Chuẩn Thánh lúc nào vậy?" "Ta nhớ Thiên Tôn mấy hôm trước chỉ là Đại La Kim Tiên mà, sao giờ đã thành Chuẩn Thánh rồi?" "Hít, kinh khủng như vậy!" "Trời ạ, Thiên Tôn là Chuẩn Thánh, thật uy vũ, xem ra trận chiến hôm nay không còn gì hồi hộp nữa rồi, Long tộc tất bại, chúng

ta tất thắng!" Khí tức Chuẩn Thánh của Sở Dương vừa bộc phát ra, lập tức khiến đại quân Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo chấn kinh, ngơ ngác.

Chương 49

Hỏa Vân Tà Thần, Đại Hoang Vương và những người khác cũng ngây người, vạn lần không ngờ Sở Dương là Chuẩn Thánh.

"Chẳng lẽ trong khoảng thời gian Thiên Tôn đại nhân biến mất, là đi đột phá sao?" Đại Hoang Vương trong lòng lóe lên một tia mờ mịt.

Đại Hoang Vương nhớ mấy hôm trước Sở Dương phân phó đại quân Tam Tiên Đảo và Tử Châu Phủ chỉnh đốn ở đảo Bồng Lai, còn bản thân thì biến mất một cách thần bí.

Bây giờ xem ra là đi đột phá Chuẩn Thánh.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là Sở Dương từ Đại La Kim Tiên đỉnh phong đột phá Chuẩn Thánh chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Người khác muốn đột phá, không có mấy chục vạn năm căn bản không thể, như Lão Tử, Đế Tuấn, những tiên thiên ma thần đỉnh cấp nhất, từng nghe Hồng Quân giảng đạo, nhưng từ Đại La Kim Tiên tấn thăng Chuẩn Thánh, người dùng thời gian ngắn nhất cũng mất vạn năm.

Còn Sở Dương thì sao?

Từ lúc ở Tử Tiêu Cung đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong đến nay, trước sau không quá ngàn năm.

So sánh như vậy, Lão Tử và những người khác đều quá yếu, chênh lệch với Sở Dương quá lớn.

Đại Hoang Vương có nghĩ nát óc cũng không hiểu, Sở Dương làm thế nào mà trong thời gian ngắn như vậy đột phá Chuẩn Thánh.

Hỏa Vân Tà Thần, Thiên Kiếm Tôn và những người khác cũng

vậy, hoàn toàn không biết Sở Dương làm thế nào.

Cuối cùng, họ dứt khoát không nghĩ nữa, trực tiếp dùng ánh mắt cuồng nhiệt nhìn Sở Dương.

Họ là người của Sở Dương, chỉ cần biết Sở Dương càng mạnh, lợi ích của họ càng nhiều, không cần phải quan tâm đến những chuyện khác.

Bên kia, Tứ Hải Long Tộc và các sinh vật biển bị khí tức của Sở Dương bao trùm, ai nấy đều sắc mặt đại biến.

"Mẹ kiếp, kẻ địch là cường giả Chuẩn Thánh?

Đánh thế nào đây?" "Trời ạ, ta vừa mới chửi rủa một vị Chuẩn Thánh sao?

Ta cảm thấy mình sắp toi rồi." "Chuẩn Thánh ai có thể cản được, dù có một trăm vị Đại La Kim Tiên cũng không được, huống chi chúng ta chỉ có mười vị Đại La Kim Tiên!" "..." Nhiều sinh vật biển và Long tộc bình thường đều sinh lòng tuyệt vọng, vốn cảm thấy trận chiến này có cơ hội thắng.

Bởi vì số lượng Đại La Kim Tiên của họ nhiều hơn đại quân của Sở Dương, lại có Chúc Long là cường giả tuyệt đỉnh.

Nhưng bây giờ thực lực thực sự của Sở Dương bị phơi bày, tất cả mọi người đều run sợ, cho rằng tận thế sắp đến.

"Gã này là Chuẩn Thánh?" "Khó tin, Hỗn Độn Thiên Tôn mạnh như vậy, sao trước đây chưa từng nghe nói, chỉ mới đột nhiên xuất hiện gần đây." Những người có thể giữ được bình tĩnh tại hiện trường chỉ có bốn vị Long Vương và các Đại La Kim Tiên Long tộc, họ biết Chúc Long đã hồi phục, cũng là Chuẩn Thánh.

Nhưng những người biết chuyện tuy không tuyệt vọng, sắc mặt cũng khó coi.

Vốn tưởng có Chúc Long là Chuẩn Thánh làm át chủ bài, có thể dễ dàng trấn sát Sở Dương và đại quân, nhân cơ hội chấn hưng uy danh Long tộc, để cho bọn tiểu nhân có chút thu liễm, không dám đối với Long tộc lỗ mãng.

Kết quả không ngờ, Sở Dương cũng là Chuẩn Thánh, phen này kết quả chiến tranh khó đoán rồi, không ai biết Chúc Long có thể ổn định áp chế được hay không.

"Thú vị, thú vị, một Chuẩn Thánh trẻ tuổi như vậy, đã phá kỷ lục của Hồng Hoang, ta lần đầu tiên được thấy." "Nhưng mà, muốn dựa vào tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ để thu phục Long tộc, là chuyện không thể." Chúc Long híp mắt, trong mắt tinh quang lóe lên, một lúc lâu sau đột nhiên cười nói.

"Ầm!" Lời vừa dứt, trên người Chúc Long đột nhiên tỏa ra thần quang chói lọi, kèm theo một luồng uy áp kinh khủng bao trùm ra, đối chọi lại với khí tức của Sở Dương.

"Hít, Chúc Long đã hồi phục thương thế, tu vi cũng là Chuẩn Thánh?" Đại Hoang Vương và những người khác nguyên thần cảm ứng được cảnh này, đều sắc mặt biến đổi, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Sau đó hóa thành may mắn, may mà Sở Dương cũng là Chuẩn Thánh, không thì lần này có khả năng bị Chúc Long một mình đánh cho toàn quân bị diệt.

"Chúc Long lão tổ uy vũ, Chúc Long lão tổ vô địch!" Bên kia, Tứ Hải Long Vương đã sớm biết một chút đột nhiên dẫn đầu hô lên.

Vô số sinh vật biển và Long tộc bình thường vốn đã sinh lòng tuyệt vọng theo bản năng cũng hô theo, đợi đến khi tỉnh táo lại, từng người một hô càng hăng hơn, phấn khích.

Đã thấy được hy vọng đánh bại Sở Dương!

“Chúc Long lão tổ uy vũ, Chúc Long lão tổ vô địch!” Tiếng hô của nhiều sinh mệnh biển và Long tộc hội tụ thành một khối, tiếng sóng cuồn cuộn, kinh thiên động địa.

“Bùm!” Những đám mây trên trời trước tiếng sóng này vỡ tan, hóa thành từng điểm sương mù.

“Chúc Long, đã hồi phục tu vi rồi sao?” Sở Dương khẽ nhíu mày.

Xem ra hôm nay muốn thu phục Long tộc, một trận chiến là không thể tránh khỏi.

Nhưng mà, Sở Dương có tự tin tuyệt đối sẽ đánh bại Chúc Long, cũng không có gì lo lắng, chỉ hơi phiền phức một chút.

Sau đó, Sở Dương trầm giọng phân phó: “Tử Châu Phủ, đại quân Tam Tiên Đảo nghe lệnh, trấn áp Long tộc cho ta.” “Vâng, Thiên Tôn!” Hỏa Vân Tà Thần, Đại Hoang Vương và những người khác nghe vậy, nghiêm nghị đáp.

Sau đó, trên người họ bộc phát ra thần quang chói lọi, đi đầu bay về phía Long tộc, trăm vạn tiên thần đại quân sau lưng đồng loạt theo sau và hét lớn.

“Giết!” “Thời cơ lập công dựng nghiệp đã đến, giết nhiều kẻ địch vào để còn nhận thưởng!” “Giết giết giết, ta muốn xem thử Tứ Hải Long Tộc các ngươi lợi hại đến đâu!” “.....” “To gan, dám ra tay trước, nếu đã vậy thì giết thôi.” “Tiêu diệt kẻ địch xâm phạm, chấn hưng lại uy danh của Long tộc!” Tứ Hải Long Vương thấy vậy, sắc mặt trầm xuống, lộ vẻ giận dữ, không chút do dự dẫn đại quân nghênh chiến.

“Oanh long long!” Cả vùng trời đất này tức thì biến thành chiến trường, Long tộc và đại quân của Tử Châu Phủ, Tam Tiên Đảo kịch chiến cùng nhau.

Chỉ thấy ánh sáng bay lượn thành từng mảng, đủ loại tiên quang bắn ra tứ phía, vô số thần thông pháp bảo được tung ra, khiến hư không nổ vang không ngớt, nước biển mênh mông bị đánh cho khô cạn.

Chương 50

Số lượng Đại La Kim Tiên của Long tộc nhiều hơn phe Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo vài vị, nhưng số lượng Thái Ất Kim Tiên của phe sau lại lên đến mấy vạn, vượt xa phe trước.

Vì vậy, cuộc kịch chiến của hai bên diễn ra ngang tài ngang sức, không ai làm gì được ai.

"Chúc Long, ta nhường ngươi ra tay trước." Sở Dương nhìn Chúc Long, mỉm cười nói.

Cuộc chiến quy mô lớn này, thắng bại của hai người sẽ quyết định kết cục của Long tộc và đại quân Tử Châu Phủ, Tam Tiên Đảo.

"Hừ, ta thừa nhận trong thời gian ngắn mà đột phá được Chuẩn Thánh là rất lợi hại, nhưng tu vi tiến triển nhanh không có nghĩa là chiến lực mạnh mẽ." "Ngươi kiêu ngạo như vậy, để bản tọa dạy dỗ ngươi một phen." Chúc Long híp mắt lại, toát ra một luồng khí tức nguy hiểm.

"Vút!" Dứt lời, thân hình Chúc Long mờ đi rồi biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở sau lưng Sở Dương.

"Oanh!" Chúc Long nắm tay thành quyền, nắm đấm tỏa ra ánh sáng vàng, xé rách bầu trời, mang theo một luồng cự lực kinh khủng đánh thẳng về phía Sở Dương.

"Mánh khóe con nít." Sở Dương phất tay áo, Càn Khôn Đỉnh từ trong tay áo bay ra.

Nó đón gió mà lớn, hóa thành một chiếc đỉnh khổng lồ chắn trước người hắn, tỏa ra thần quang màu xanh nối liền thành một mảng, ngưng tụ thành một lớp màng ánh sáng dày đặc, vạn pháp bất xâm.

“Keng!” Nắm đấm kinh khủng của Chúc Long đánh lên Càn Khôn Đỉnh, phát ra một tiếng nổ kinh thiên động địa, từng đợt sóng dư âm lan ra xung quanh, nghiền nát hư không, xé toạc bầu trời.

Nhưng điều khiến Chúc Long kinh ngạc là Càn Khôn Đỉnh không hề bị tổn hại chút nào, vẫn vững như bàn thạch, ngược lại nắm đấm của hắn như muốn nứt ra, cảm giác đau đớn đến xé tim xé phổi.

“Vù!” Chúc Long cố nén cơn đau, không chút do dự lùi mạnh lại mấy trăm cây số, kinh nghi bất định nhìn Càn Khôn Đỉnh, không nhịn được nói: “Cái đỉnh này sao lại cứng rắn đến vậy, ngay cả sức mạnh Chuẩn Thánh của ta cũng không phá vỡ được.” “Đây là Càn Khôn Đỉnh, ngươi mà phá được mới là lợi hại.” Sở Dương thản nhiên nói.

“Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh?” Chúc Long nghe vậy sắc mặt đại biến, hắn có đoán lai lịch của chiếc đỉnh đồng này không tầm thường, nhưng không ngờ lại lớn đến vậy.

Trong số các Tiên Thiên Chí Bảo, Càn Khôn Đỉnh cũng thuộc hàng đầu, là chiếc đỉnh thần có thể nghịch chuyển Hậu Thiên thành Tiên Thiên!

“Tốt, vốn dĩ ta chỉ muốn đơn thuần đánh một trận, dương oai Long tộc, không ngờ ngươi lại có chí bảo như vậy, vậy thì đa tạ.” Chúc Long liếm môi, đôi mắt sáng lên ánh lục, tràn đầy vẻ tham lam.

Đối mặt với Tiên Thiên Chí Bảo, không ai là không nảy sinh lòng tham, ngay cả Thánh Nhân cũng vậy, dù sao đây cũng là thứ có thể tăng phúc chiến lực cực lớn.

Càn Khôn Đỉnh lại có uy năng đáng sợ nghịch chuyển Hậu Thiên thành Tiên Thiên, càng khiến người ta thèm muốn.

Nếu Chúc Long có được Càn Khôn Đỉnh và tận dụng tốt, không chừng có thể đưa Long tộc trở lại thời kỳ đỉnh cao.

“Hỗn Độn Thiên Tôn, chết cho ta!” Chúc Long ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, khí thế tăng vọt, tựa như một con hung thú viễn cổ đang thức tỉnh.

Đương nhiên, Long tộc cũng là một loại thú, chỉ là loại thú đỉnh cấp nhất, mà Chúc Long lại là một lão già sống từ thời khai thiên lập địa đến nay, gọi là hung thú thượng cổ cũng hoàn toàn xứng đáng, không cần phải dùng từ “tựa như”.

“Long châu, ra!” Khi khí thế toàn thân lên đến đỉnh điểm, Chúc Long há miệng phun ra một viên long châu màu vàng kim lớn chừng một trượng, ẩn chứa một luồng uy năng vô cùng to lớn.

Long châu là thứ gắn liền với tính mạng của một con chân long, chín thành chín tu vi cả đời đều nằm trong đó.

Uy lực cực kỳ đáng sợ, nhưng việc tế long châu ra giết địch cũng mang theo nguy hiểm cực lớn, một khi bị kẻ địch đánh vỡ, nhẹ thì trọng thương, nặng thì tu vi cả đời gần như mất hết.

Chúc Long vì để diệt sát Sở Dương, đoạt lấy Càn Khôn Đỉnh cũng đã điên cuồng một phen, tế cả long châu ra ngoài.

“Giết!” Chúc Long vận sức trong giây lát, đem toàn bộ pháp lực rót vào long châu trước mặt, khiến uy năng của nó tăng lên đến cực hạn.

Chúc Long muốn diệt sát Sở Dương trong thời gian ngắn nhất, sau đó thu hồi long châu để phòng bất trắc xảy ra.

“Xoẹt!” Long châu được sức mạnh của Chúc Long gia trì, bùng phát ra uy thế kinh khủng, trời đất u ám, sao dời vật đổi.

Nó xuyên qua bầu trời với tốc độ vượt qua cả tia chớp, tựa như một luồng ánh sáng bất diệt lao thẳng về phía Sở Dương, muốn xuyên thủng hắn!

“Dám tế ra long châu, đây là quyết định sai lầm nhất của ngươi.” Sở Dương thấy long châu lao tới hung hãn, khóe miệng khẽ nhếch lên, hắn đã sớm đoán được Chúc Long sẽ dùng chiêu này.

Dù sao long châu cũng là át chủ bài lớn nhất, uy lực mạnh nhất của Long tộc.

Vì vậy Sở Dương đã sớm chuẩn bị, đợi Chúc Long tế ra long châu, một khi long châu đã xuất hiện, trận chiến này cũng nên kết thúc rồi.

“Hồng Mông Lượng Thiên Xích.” Sở Dương tâm niệm vừa động, trong lòng bàn tay bỗng xuất hiện một cây thước nhỏ màu tím dài ba tấc.

Đây là lần đầu tiên Sở Dương dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích để giết địch, là một sát phạt chí bảo, lực công kích của nó cực kỳ mạnh mẽ, đặc biệt giỏi về bộc phát đơn điểm, đánh vỡ long châu của Chúc Long hoàn toàn không thành vấn đề!

“Không ổn.” Chúc Long thấy Hồng Mông Lượng Thiên Xích trong tay Sở Dương, trong lòng không khỏi kinh hãi, dường như giây tiếp theo sẽ có chuyện chẳng lành xảy ra.

“Đi!” Lúc này, trong mắt Sở Dương lóe lên sát khí, miệng khẽ thốt ra một chữ “Đi”.

“Vút!” Hồng Mông Lượng Thiên Xích tỏa sáng rực rỡ, tựa như một vầng mặt trời chói lọi giữa không trung, hóa thành một tia chớp lao về phía long châu, tốc độ nhanh đến mức chỉ có thể thấy được ảo ảnh của cây thước nhỏ màu tím, còn bản thể ở đâu thì hoàn toàn không thấy rõ.

“Oanh!”, “Oanh!”, “Oanh!” Giây lát sau, cả vùng trời đất vang lên những tiếng nổ dữ dội, tựa như mười vạn ngọn núi lửa cùng lúc phun

trào, lại giống như sấm sét vang trời, rung chuyển cả thiên khung.

Trong nháy mắt, Hồng Mông Lượng Thiên Xích đã đánh ra hàng trăm hàng nghìn lần, hoàn toàn có thể đánh nát cả vùng đất rộng hàng ức vạn dặm.

Hiện tại, tất cả đều dồn vào long châu, khiến nó rung chuyển dữ dội, phóng ra từng luồng thần quang và uy thế to lớn để chống cự.

Nhưng cuối cùng vẫn không chống đỡ nổi, chỉ nghe một tiếng "rắc" rất nhỏ, trên bề mặt long châu vốn cứng rắn vĩnh hằng xuất hiện một vết nứt nhỏ.

Chương 51

Ngay sau đó, vết nứt lan rộng, dưới ánh mắt kinh hoàng và giận dữ của Chúc Long, nó hóa thành một vết nứt sâu hoắm, tựa như vực sâu nuốt chửng ánh sáng.

"Phụt!" Long châu gắn liền với tính mạng của chân long, lúc này long châu bị trọng thương, Chúc Long không chịu nổi, phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt trắng bệch như giấy, thân thể lảo đảo trên không trung suýt nữa không đứng vững.

"Lại một kiện chí bảo nữa!" Chúc Long nhìn chằm chằm vào Hồng Mông Lượng Thiên Xích, trong lòng tràn ngập kinh hãi.

Long châu của hắn đã được tu luyện đến mức cực kỳ cứng rắn, không thua kém gì Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích có thể phá vỡ long châu, chắc chắn là chí bảo.

Cả Càn Khôn Đỉnh, Sở Dương có tới hai kiện chí bảo, một chủ sát phạt, một chủ phòng ngự.

Đội hình pháp bảo xa hoa như vậy, còn mạnh hơn cả Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác!

Chúc Long trong lòng chỉ muốn thổ huyết, không hiểu tại sao Sở Dương, một Chuẩn Thánh mới tấn cấp, lại có cơ duyên nghịch thiên đến vậy, liên tiếp có được hai kiện chí bảo, Chúc Long trong lòng vừa ngưỡng mộ vừa ghen tị vừa căm hận.

Tại sao trong vô số thế lực ở Hồng Hoang, Sở Dương không ra tay với ai khác mà cứ nhất quyết phải thu phục Long tộc, Chúc Long tức đến mức chỉ muốn hóa thành ngọn lửa giận thiêu rụi cả thế gian.

Nhưng việc cấp bách bây giờ không phải là ghen tị hay tức giận,

mà là triệu hồi long châu về, nếu không nó thật sự sẽ bị Hồng Mông Lượng Thiên Xích đánh nát!

"Về." Chúc Long cố nén trọng thương, thi triển bí pháp triệu hồi long châu.

"Thu hồi long châu ư?" Sở Dương cười nhạt.

"Oanh!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Càn Khôn Đỉnh đồng thời xuất kích, một kiện quấn lấy long châu, một kiện lao về phía Chúc Long, thực hiện kế vây Ngụy cứu Triệu.

"Vút!" Bản thân Sở Dương cũng hành động, thân hình như quỷ mị biến mất tại chỗ.

"Chết tiệt, muốn hủy long châu của ta, sao ta có thể cho phép, gầm!" Chúc Long thấy Sở Dương không chịu buông tha, liền tức giận gầm lên, trực tiếp biến thân, một con rồng khổng lồ màu đỏ dài hàng ức vạn trượng xuất hiện trong vùng biển.

Sau khi biến về bản thể, thực lực của Chúc Long tăng lên hai ba phần, một cú vẫy đuôi của thần long đã quét sạch mấy vạn tiên thần.

Trong đó có cả người của Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo, cũng có cả người của Tứ Hải Long Tộc, rõ ràng Chúc Long đã nổi điên, hoàn toàn không quan tâm đến phe mình, một lòng muốn đoạt lại long châu.

"Ong!" Cái đuôi rồng to lớn xuyên qua bầu trời, lao thẳng về phía long châu, dọc đường đi hư không vỡ vụn, cương phong tứ ngược, khiến cả khu vực trăm vạn dặm xung quanh đều bị ảnh hưởng.

Đại quân Long tộc và đại quân Tử Châu Phủ, Tam Tiên Đảo đang chiến đấu kịch liệt đều kinh hãi, từng người một chạy ra xa, mang theo vẻ mặt không thể tin nổi nhìn vào thân thể khổng lồ của Chúc Long.

Bây giờ mọi người mới biết thế nào là uy của Chuẩn Thánh, cũng

biết tại sao một trăm Đại La Kim Tiên cũng không phải là đối thủ của một Chuẩn Thánh.

Chỉ một cú vẫy đuôi của thần long, mười Đại La Kim Tiên thì chín người trọng thương, một người yếu hơn thì trực tiếp bị trấn sát.

"Oanh!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Càn Khôn Đỉnh bùng phát bảo quang, vô tận ánh sáng tốt lành phun ra, mang theo uy lực vô tận khiến cả bầu trời run rẩy.

Hai món bảo vật không chút sợ hãi lao về phía cái đuôi rồng to lớn.

"Khai cho ta!" Chúc Long gầm lớn, lúc này hắn đã liều mạng, toàn thân lưu chuyển thần huy màu đỏ, tất cả sức mạnh trong cơ thể đều tập trung vào đuôi rồng, khiến uy lực tăng mạnh.

"Ầm!" Điều khiến người ta kinh ngạc là, thực lực mà Chúc Long bùng phát ra khi liều mạng mạnh mẽ vô song, đánh bay cả Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Càn Khôn Đỉnh.

"Long châu, giữ được rồi." Trong mắt Chúc Long hiện lên một tia kích động, không còn Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Càn Khôn Đỉnh cản trở, đuôi rồng chỉ cách long châu mấy chục cây số.

Khoảng cách này đối với Chuẩn Thánh, chỉ trong chớp mắt là tới.

Nhưng đúng lúc này, biến cố xảy ra, một bàn tay trắng nõn từ hư không gần long châu vươn ra, còn nhanh hơn cả đuôi rồng mà tóm lấy long châu!

Sau đó, toàn bộ thân hình của Sở Dương xuất hiện, đứng trên không trung với vẻ mặt bình tĩnh.

"Không!" Chúc Long thấy vậy, liền phát ra một tiếng gầm giận dữ, cũng vô dụng, long châu đã bị Sở Dương lấy đi.

"Chết cho ta!" Chúc Long lúc này đã hoàn toàn phát cuồng, thúc

đẩy đuôi rồng quét ngang, thế lớn lực trầm đánh về phía Sở Dương, muốn giết chết hắn, đoạt lại long châu.

"Oanh!" Không khí phát ra tiếng nổ chói tai, sau đó nổ tung dữ dội, mười phương phong vân đều bị dập tắt.

Khu vực lân cận đều bị phá hủy, nước biển của một vùng biển trực tiếp bốc hơi toàn bộ, hình thành một cái hố khổng lồ, bùn đất dưới đáy biển lộ ra trước mắt mọi người.

"Vù!" Sở Dương không có ý định đối đầu trực diện, trực tiếp hóa thành một làn gió xanh theo gió cuốn đi, giây tiếp theo đã xuất hiện ở ngoài xa mấy trăm cây số.

"Oanh!" Đuôi rồng đập vào nơi Sở Dương vừa đứng, trực tiếp khiến hư không đại phá diệt, lộ ra một hắc động vạn dặm, nước sông không biết từ đâu chảy tới, lại không biết chảy về đâu, rơi xuống nhấn chìm tất cả.

Nếu đây không phải là vùng biển, e rằng đã là ngày tận thế.

"Vút!" Sở Dương trong lòng khẽ động, triệu hồi Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Càn Khôn Đỉnh, hộ vệ trước người, vạn pháp bất xâm.

Sau đó nhìn về phía Chúc Long mỉm cười: "Thật ngại quá, long châu của ngươi đang ở trong tay ta, đầu hàng thì hơn." "Oanh!" Chúc Long lúc này đã rơi vào trạng thái điên cuồng, hoàn toàn không để ý đến lời của Sở Dương, một cú vẫy đuôi của thần long lại quét ngang lần nữa.

Sắc mặt Sở Dương lạnh đi, lạnh lùng nói: "Còn không nhìn rõ tình cảnh hiện tại, vậy để ta cho ngươi biết." "Rắc." Sở Dương dùng sức, bóp nát long châu trong tay, tạo ra một vết nứt khổng lồ.

"A!" Chúc Long hét thảm, như bị sét đánh, thân thể co giật, cái

đuôi rồng đang quét ngang mạnh mẽ cũng dừng lại.

"Lão tổ!" Tứ Hải Long Vương và những người Long tộc khác thấy cảnh này, trong lòng bi phẫn, ngửa mặt lên trời gầm giận.

Chương 52

Thậm chí có người hóa thành độn quang lao về phía Sở Dương, muốn liều mạng với hắn, nhưng lập tức bị Hỏa Vân Tà Thần, Đại Hoang Vương và những người khác cản lại.

Trên chiến trường, ánh mắt Chúc Long đã khôi phục lại sự tỉnh táo, không còn điên cuồng nữa.

"Bảo Long tộc của ngươi dừng tay." Sở Dương tay cầm long châu, ra lệnh cho Chúc Long.

Chúc Long không nói gì, chỉ dùng ánh mắt tràn đầy lửa giận nhìn Sở Dương.

Sở Dương không nói hai lời, lập tức bóp nhẹ long châu trong tay.

"Phụt!" Long châu bị tổn hại, Chúc Long không chịu nổi phun ra một ngụm máu tươi, thương thế trên người lại nặng thêm một phần.

"Tất cả thành viên Long tộc, ngừng chiến." Sở Dương ra tay như vậy, cuối cùng cũng khiến Chúc Long biết được mệnh mạch của mình đã bị người khác nắm giữ, tình thế ép buộc, lửa giận trong lòng dù càng lúc càng bùng cháy, nhưng cũng chỉ có thể uất ức ngừng chiến.

"Lão tổ!" "Xong rồi, ngay cả Chúc Long lão tổ cũng bại, tương lai của Long tộc chúng ta sẽ ra sao?" Các sinh vật biển và Tứ Hải Long Tộc đang kịch chiến đều chấn động, trong lòng dâng lên một cảm giác tuyệt vọng.

Từng người một không còn lòng dạ nào chiến đấu, nhanh chóng rút khỏi chiến trường, tập trung sau lưng Chúc Long, sĩ khí sa sút.

Ngược lại, đại quân Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo đều cười lớn.

"Ha ha ha, Thiên Tôn thắng rồi, trận chiến với Long tộc lần này

chúng ta đã thắng." "Công hạ Long tộc sao, trong tất cả các thế lực ở Hồng Hoang, chưa có ai làm được điều này phải không?

Ngay cả Yêu Đình cũng không được, Thiên Tôn uy vũ!" "Tiếp theo ta sẽ được ban thưởng gì đây." "Yên tâm, Thiên Tôn trước nay luôn hào phóng, phần thưởng sẽ không thiếu đâu." "Thiên Tôn ở cấp bậc Đại La Kim Tiên đã mạnh mẽ vô cùng, giết cùng cấp không quá trăm chiêu, bây giờ tấn thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, quả nhiên vẫn mạnh mẽ như vậy." Hỏa Vân Tà Thần trong lòng kính phục Sở Dương như sông dài cuồn cuộn không dứt.

Hắn là người đầu tiên đi theo Sở Dương, bây giờ hắn cho rằng đây có lẽ là quyết định đúng đắn nhất trong cuộc đời mình.

Đi theo một người vừa có tiềm lực vừa có thực lực như Sở Dương, tương lai chắc chắn là một con đường huy hoàng.

Đại Hoang Vương và những người khác trong lòng càng thêm khâm phục, đối với việc Sở Dương dùng vũ lực thu phục họ không còn một chút bất mãn nào.

Hồng Hoang cuối cùng vẫn là thế giới cá lớn nuốt cá bé, Sở Dương ngay cả Chúc Long cũng là Chuẩn Thánh mà còn có thể đánh bại, đi theo hắn tuyệt đối không thiệt thòi.

Hơn nữa, Sở Dương nổi tiếng hào phóng với thuộc hạ, ngay cả những vật vô cùng quý giá như Tiên Thiên Linh Quả Hoàng Trung Lý và Tiên Thiên Linh Bảo cũng sẵn lòng lấy ra ban thưởng cho thuộc hạ, ai có thể làm được điều đó?

Dưới sự thống lĩnh của Hỏa Vân Tà Thần và Đại Hoang Vương cùng năm vị Đại La Kim Tiên khác, đại quân Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo tập trung đứng sau lưng Sở Dương, đối đầu với đại quân Long tộc từ xa.

“Chúc Long, ta cho ngươi hai lựa chọn, giao ra một luồng nguyên thần thần phục ta, hoặc là ta bóp nát long châu của ngươi, khiến tu vi cả đời này của ngươi phế bỏ.” Sở Dương chắp tay sau lưng, thản nhiên nói với Chúc Long: “Ngươi chọn cái nào?” Chúc Long nghe vậy, sắc mặt biến ảo, im lặng không nói, trong lòng cũng rối bời.

Là một trong tam tộc khai thiên, hắn có sự kiêu ngạo của riêng mình, vĩnh viễn không bao giờ thỏa hiệp với người khác.

Nhưng, nếu không chịu thần phục, hắn sẽ trở thành một phế nhân, đáng sợ nhất là, Long tộc không còn hắn che chở, e rằng thật sự không thể tồn tại được nữa.

Cho dù hôm nay Sở Dương tha cho Long tộc, những cường giả khác thấy Long tộc đã hoàn toàn suy tàn, cũng sẽ tranh nhau xâu xé miếng thịt béo này.

Tôn nghiêm hay sự sinh tồn?

Đó là một vấn đề lớn.

“Nếu Long tộc chịu thần phục, sẽ trở thành đại quân thứ ba dưới trướng ta, đối với thuộc hạ ta trước nay luôn đối xử như nhau, đãi ngộ sẽ không kém hơn Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo.” “Thậm chí, đợi ta mạnh lên, sau này vinh quang và huy hoàng của Long tộc chưa chắc không thể tái hiện, có cơ hội trở lại thành một trong tam tộc khai thiên.” “Nhưng nếu ngươi từ chối thần phục, ta sẽ tiến hành một cuộc đại huyết tẩy, ngươi sẽ chết, các Đại La Kim Tiên của Long tộc sẽ chết, Tứ Hải Long Vương cũng sẽ chết.” “Chúc Long, hãy suy nghĩ cho kỹ.” Sở Dương thấy Chúc Long do dự không quyết, liền lên tiếng lần nữa.

Trong lời nói vừa có uy hiếp, lại vừa có dụ dỗ, tựa như âm thanh của ma quỷ vang vọng trong đầu Chúc Long, khuyên hắn thần phục.

Tứ Hải Long Vương và những người khác nghe vậy, trong mắt hiện lên vẻ tức giận, hận không thể giết chết Sở Dương, nhưng lại bất lực phát hiện ra, trước mặt sức mạnh tuyệt đối, họ không có chút sức lực phản kháng nào, chỉ có thần phục hoặc là chết.

Chúc Long từ từ nhắm mắt lại, trầm tư hồi lâu, Sở Dương cũng không vội, đứng trên không trung chờ đợi câu trả lời của hắn.

Đại quân Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo hứng thú nhìn Chúc Long, còn đại quân Long tộc thì không khí u ám, trong lòng mỗi người như bị một tảng đá đè nặng.

Họ không muốn thần phục, nhưng cũng không muốn chết, nhưng lựa chọn Sở Dương cho chỉ có một.

"Thần phục ngươi, sau này Long tộc sẽ khôi phục được vinh quang và huy hoàng của tam tộc khai thiên sao?" Hồi lâu sau, Chúc Long mở mắt ra, ánh mắt bình tĩnh và trong suốt vô cùng, trầm giọng hỏi Sở Dương.

Khóe miệng Sở Dương khẽ nhếch lên, trên mặt hiện lên một nụ cười, hắn biết Chúc Long hỏi câu này có nghĩa là đã đồng ý thần phục, chỉ cần một cái cớ để xuống nước mà thôi.

"Chỉ cần các ngươi thần phục, giúp Long tộc khôi phục huy hoàng là chuyện đương nhiên, dù sao các ngươi mạnh lên, cũng có nghĩa là thế lực của ta mạnh lên." Sở Dương cười nhạt.

"Thuộc hạ Chúc Long, ra mắt Thiên Tôn." Chúc Long nghe vậy, không chút do dự quỳ xuống, cung kính hành lễ với Sở Dương.

"Chúng thần ra mắt Hỗn Độn Thiên Tôn!" Tứ Hải Long Vương và những người khác thấy lão tổ của mình đã thần phục, còn có thể làm gì khác?

Từng người một đều quỳ xuống theo, hành lễ với Sở Dương.

Dù có người không cam tâm, cũng chỉ có thể bất lực thần phục.

Chỉ thấy trên mặt biển rộng lớn, một mảng thân ảnh đen kịt đang quỳ gối.

“Tốt, từ nay về sau các ngươi là đại quân thứ ba dưới trướng ta, chỉ cần các ngươi trung thành với ta, lợi ích sẽ không thiếu.” Sở Dương hài lòng mỉm cười, tốn một phen công sức, cuối cùng cũng thành công, Tứ Hải Long Tộc đã thần phục.

Sau đó, Chúc Long, mười Đại La Kim Tiên của Long tộc cùng Tứ Hải Long Vương và các cao tầng Long tộc đều dâng lên một luồng nguyên thần cho Sở Dương.

Chương 53

Sở Dương lần lượt thu nhận, từ nay về sau Long tộc đã hoàn toàn bị hắn khống chế, sinh tử chỉ trong một ý niệm.

"Đinh, chúc mừng Túc chủ đã hoàn thành nhiệm vụ hệ thống [Thu phục Tứ Hải Long Tộc], phần thưởng hệ thống đang được phát: Cơ hội biến dị một lần!" "Đinh, hệ thống phát hành nhiệm vụ mới: Mời Túc chủ thu phục bốn đại hải vực, hoàn thành sẽ có thưởng!" Tiếng thông báo của hệ thống liên tiếp vang lên trong đầu Sở Dương.

"Phần thưởng là một lần cơ hội biến dị à?

Không tệ." "Nhưng mà, vừa hoàn thành nhiệm vụ đã phát hành một nhiệm vụ mới, cũng có chút thú vị." Sở Dương trong mắt lóe lên tinh quang, thầm nghĩ, nhiệm vụ hệ thống không bao giờ là ít, càng nhiều càng tốt, có nghĩa là phần thưởng nhận được càng nhiều.

Nhiệm vụ mới là thu phục bốn đại hải vực, độ khó cao hơn thu phục Long tộc.

Theo những gì hắn biết, Long tộc tuy xưng bá bốn biển, nhưng đó là thời kỳ Long Hán Lượng Kiếp, bây giờ Long tộc đã suy tàn, thực sự chỉ chiếm giữ Đông Hải và Tây Hải.

Bắc Hải có Côn Bằng, thống trị Bắc Minh nhất mạch, Thủy Tinh Cung của Bắc Hải Long Vương chỉ có thể xây dựng ở nơi hẻo lánh.

Nam Hải thì có một đám đại yêu tụ tập, Đế Tuấn thành lập Yêu Đình, muốn thống nhất Yêu tộc, nhưng một bộ phận đại yêu không muốn gia nhập Yêu Đình, liên hợp lại với nhau, chiếm cứ Nam Hải, tự thành một mạch.

Thủ lĩnh của đám yêu tộc Nam Hải này cũng cực kỳ mạnh mẽ, là

một Chuẩn Thánh.

Hơn nữa, trong bốn đại hải vực có vô số đảo, có rất nhiều cường giả chiếm cứ một đảo tu luyện, Đại La Kim Tiên không phải là ít, thậm chí không ai biết có Chuẩn Thánh nào ẩn náu hay không.

Có ba vấn đề lớn này, nhiệm vụ thu phục bốn đại hải vực của Sở Dương khó hơn nhiều so với việc chỉ thu phục Tứ Hải Long Tộc.

Nhưng, Sở Dương đã tấn thăng lên Chuẩn Thánh, thực lực tăng mạnh, tốn thêm chút thời gian và công sức cũng không phải là không thể hoàn thành.

"Bây giờ trước tiên chỉnh đốn lại Long tộc đã." Sở Dương ánh mắt lóe lên, thầm nghĩ, muốn thu phục bốn đại hải vực, chỉ dựa vào một mình là không được.

Bốn đại hải vực lớn như vậy, Sở Dương có thể thu phục một người một nơi, chẳng lẽ có thể thu phục tất cả mọi người và tất cả địa bàn sao?

Nếu có thể, thời gian và công sức bỏ ra sẽ là bao nhiêu?

Vì vậy Sở Dương cần một thế lực mạnh mẽ để thay hắn thu phục bốn đại hải vực, hắn chỉ cần ngồi vững ở hậu trường, khi gặp phải đối thủ cứng rắn thì ra tay giải quyết.

Như vậy hiệu suất thu phục bốn đại hải vực sẽ cao, Sở Dương cũng đỡ tốn công tốn sức, có thể nói là nhất cử lưỡng tiện.

"Thiên Tôn, ngài đã thu phục Long tộc, thế lực bành trướng chưa từng có, có nên thành lập một thế lực, để Thiên Địa chứng giám không?" Đột nhiên, Hỏa Vân Tà Thần tiến lên một bước, cung kính đề nghị với Sở Dương.

"Ồ?

Đề nghị này không tệ, lát nữa thưởng cho ngươi một kiện Tiên Thiên Linh Bảo." Sở Dương nghe vậy, ánh mắt khẽ lóe lên, lộ vẻ trầm ngâm, một lúc sau tán thưởng nói.

Thành lập thế lực, để Thiên Địa chứng giám, sẽ được khí vận gia thân.

Ở Hồng Hoang, có khí vận rất quan trọng, Tiệt Giáo, Xiển Giáo, Thiên Đình sau này đều có khí vận to lớn.

Khí vận gia thân sẽ có nhiều tiện lợi hơn, ví dụ như tăng ngộ tính, tăng tốc độ tu luyện, v.v.

Sau này các Thánh Nhân tranh đấu cũng là vì khí vận.

Sở Dương trước đây tuy thống ngự Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo, nhưng không chính thức thành lập thế lực để Thiên Địa chứng giám, nên không có khí vận gia thân.

Cũng giống như kinh doanh mà không có giấy phép, không được công nhận.

"Đa tạ Thiên Tôn ban bảo vật." Hỏa Vân Tà Thần nghe Sở Dương muốn thưởng một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, lập tức kích động đến mức không kìm được, vội vàng bái tạ.

"Trời ạ, chỉ tùy tiện đưa ra một đề nghị mà cũng được thưởng Tiên Thiên Linh Bảo?

Vận khí của Hỏa Vân Tà Thần cũng quá tốt rồi." "Thiên Tôn thật hào phóng." Đại Hoang Vương và những người khác trợn tròn mắt, trên mặt viết đầy vẻ ngưỡng mộ.

Tiên Thiên Linh Bảo không phải là cải trắng, ngay cả Đại La Kim Tiên bình thường cũng không có, Hỏa Vân Tà Thần chỉ gợi ý Sở Dương thành lập thế lực mà đã có được một kiện.

Mọi người trong lòng âm thầm thề, sau này nhất định phải động não nhiều hơn, đưa ra nhiều đề nghị có lợi cho Sở Dương hơn.

Dù Sở Dương đã quyết định thành lập thế lực, nhưng vừa mới thu phục Long tộc, tự nhiên không thể vội vàng thành lập ngay, cần phải sắp xếp ổn thỏa một số việc đã.

"Chúc Long đâu?" Sở Dương lên tiếng hỏi.

"Thuộc hạ có mặt." Chúc Long quỳ một gối xuống đất, cung kính đáp lời Sở Dương, lúc này hắn đã biến lại thành hình người, tóc đỏ đầy đầu, thân hình cao lớn, mang theo một khí chất của một người đàn ông cứng rắn sắt đá.

"Long châu của ngươi, thu lại cho kỹ, ngoài ra còn có một phần Tam Quang Thần Thủy, cầm lấy mà chữa thương." Sở Dương đưa long châu màu vàng kim cho Chúc Long, lại từ trong Càn Khôn Đỉnh lấy ra một phần Tam Quang Thần Thủy cùng đưa cho đối phương.

"Thuộc hạ đa tạ Thiên Tôn!" Chúc Long nhận lấy long châu và Tam Quang Thần Thủy, đầu tiên là sững sờ, sau khi phản ứng lại thì kích động cảm kích Sở Dương.

Chúc Long cũng đã nghe qua đại danh của Tam Quang Thần Thủy, tách ra là độc dược trí mạng, hợp lại là thánh dược chữa thương, có thể chữa trị mọi vết thương.

Có Tam Quang Thần Thủy, Chúc Long nhiều nhất là mười năm, có thể chữa lành vết thương trên long châu.

Chính vì công hiệu chữa thương nghịch thiên như vậy, Tam Quang Thần Thủy được các đại năng Hồng Hoang săn đón, lại là nước thần tiên thiên, không thể tái sinh, dùng một ít thiếu một ít, càng khiến nó trở nên vô cùng quý giá.

Sở Dương sẵn lòng lấy ra vật quý giá như vậy để cho Chúc Long

chữa thương, đủ thấy hắn đã coi Chúc Long là người của mình.

Chương 54

Chúc Long trong lòng cảm động không thôi, sự không phục Sở Dương trong lòng lúc trước, giờ đã tan đi quá nửa, thay vào đó là một sự cảm động chân thành.

"Không cần đa lễ, bây giờ lui xuống đi, cố gắng sớm ngày hồi phục trạng thái." Sở Dương cười nhạt.

Chúc Long đã giao cả một luồng nguyên thần cho Sở Dương, sinh tử nằm trong tay hắn, vậy thì là người của hắn rồi.

Chúc Long là Chuẩn Thánh, có thể coi là đại tướng số một dưới trướng Sở Dương bây giờ, để hoàn thành nhiệm vụ thu phục bốn đại hải vực không thể thiếu sự góp sức của hắn.

Nhưng trong trận đại chiến trước đó, long châu của Chúc Long bị Sở Dương liên tiếp trọng kích, bề mặt đầy vết nứt, thương thế cực nặng, bây giờ có thể phát huy được chiến lực đỉnh phong của Đại La Kim Tiên hay không cũng là một vấn đề.

Sở Dương đương nhiên muốn chữa khỏi cho Chúc Long sớm một chút, vì vậy bỏ ra một phần Tam Quang Thần Thủy quý giá cũng là cái giá có thể chấp nhận được.

Nếu không đợi Chúc Long tự hồi phục, có khi mất mấy vạn năm, thậm chí lâu hơn, Sở Dương làm gì có thời gian mà đợi?

"Tuân lệnh Thiên Tôn, thuộc hạ cáo lui." Chúc Long cung kính hành lễ với Sở Dương, rồi bay lên, hóa thành một luồng độn quang đi tìm một nơi yên tĩnh để chữa thương.

"Tứ Hải Long Vương đâu?" Sở Dương nhìn theo Chúc Long đi xa, cho đến khi không còn thấy nữa mới thu hồi ánh mắt, giọng điệu bình

thản nói.

“Chúng thần ra mắt Thiên Tôn.” Đông Hải Long Vương, Tây Hải Long Vương, Bắc Hải Long Vương và Nam Hải Long Vương bốn người bước ra, hành lễ với Sở Dương.

“Bốn người các ngươi là thống lĩnh của Long tộc, lao tâm khổ tứ, công lao to lớn, nay ban cho mỗi người một quả Hoàng Trung Lý, hy vọng sau này làm việc cho tốt.” Sở Dương lấy ra bốn quả Hoàng Trung Lý, nói.

Giọng nói vang bên tai bốn người Đông Hải Long Vương, cũng vang trong mắt tất cả mọi người có mặt.

“Đa tạ Thiên Tôn ban bảo vật, chúng thần sau này nhất định sẽ dốc hết toàn lực phụng sự ngài!” Tứ Hải Long Vương nhìn Hoàng Trung Lý của Sở Dương, đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lập tức kích động nói.

Danh tiếng của Hoàng Trung Lý rất lớn, công hiệu mọi người đều biết.

Đối với những người có tư chất kém như Tứ Hải Long Vương, cả đời này không có hy vọng trở thành Đại La Kim Tiên, Hoàng Trung Lý quả thực là bảo vật tốt nhất, cho dù đổi lấy Tiên Thiên Linh Bảo cũng không đổi.

“Hít, Thiên Tôn lại có cả Hoàng Trung Lý?” Long tộc và những người khác nghe vậy đều kinh ngạc, không ngờ trong tay Sở Dương lại có Tiên Thiên Linh Căn trong truyền thuyết.

Lại còn ban thưởng cho Tứ Hải Long Vương.

Đại Hoang Vương, Thiên Kiếm Tôn Giả và những người khác đã sớm biết chuyện này, nên không lộ ra vẻ kinh ngạc, chỉ thèm thuồng nhìn chằm chằm vào Hoàng Trung Lý trong tay Sở Dương.

Chí bảo như vậy, họ cũng muốn a.

Sau khi ban thưởng Hoàng Trung Lý cho Tứ Hải Long Vương, Sở Dương lại lấy ra mười lăm quả Hoàng Trung Lý và mười mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, cùng rất nhiều bảo vật thu được từ bảo khố của Đông Vương Công.

Những thứ này Sở Dương không coi trọng, vừa hay có thể dùng để ban thưởng cho thuộc hạ.

"Đại Hoang Vương, Thiên Kiếm Tôn Giả, Thiên Đao Tôn Giả, Độc Lân Vương bốn người lần này thu phục Long tộc có công lớn, đặc biệt thưởng mỗi người một quả Hoàng Trung Lý, một kiện Tiên Thiên Linh Bảo." "Tử Dương Đạo Nhân có công, thưởng..." Sở Dương lên tiếng, đem rất nhiều bảo vật lần lượt ban thưởng cho những người có biểu hiện xuất sắc trong cuộc chinh phạt Long tộc lần này, được hắn chú ý.

Mất nửa giờ đồng hồ, tất cả bảo vật mới được phân phát xong.

"Đa tạ Thiên Tôn ban tặng bảo vật, chúng thần cảm kích không nguôi, chỉ có thể dùng lòng trung thành để báo đáp." "Sau này, kiếm của Thiên Tôn chỉ đâu, lòng chúng thần hướng đó, cho dù lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ!" Đại Hoang Vương và những người khác từng người một đều cảm kích hành lễ với Sở Dương, trong lòng dâng trào nhiệt huyết.

Sở Dương quá hào phóng, Tiên Thiên Linh Bảo, Hoàng Trung Lý vốn quý hiếm vô cùng ở Hồng Hoang, lại được hắn ban thưởng cho thuộc hạ như không cần tiền.

Các loại bảo vật này, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng sẽ thèm muốn, nhưng trong tay Sở Dương, chỉ là vật để ban thưởng.

Theo sau một cường giả như vậy, Đại Hoang Vương và những

người khác đều hăng hái, độ trung thành cũng tăng vùn vụt.

"Còn những người hiện tại chưa nhận được thưởng, đợi về Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo sẽ luận công hành thưởng, mỗi người đều sẽ có phần." Sở Dương ban thưởng xong cho Đại Hoang Vương và những người khác, lại ngẩng đầu nhìn quanh trăm vạn đại quân, dõng dạc nói.

"Chúng thần đa tạ Thiên Tôn." Đại quân Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo đều kích động, lần lượt bái tạ Sở Dương, hô vang danh hiệu của hắn.

"Đông Hải Long Vương, đưa ta đến bảo khố của Long tộc xem thử." Sau khi ban thưởng xong, Sở Dương trầm giọng phân phó, người ta đều nói Long tộc giàu có, hôm nay hắn muốn xem thử rốt cuộc giàu có đến mức nào.

"Thiên Tôn lần đầu đến Long Cung, có cần ta lập tức phân phó tộc nhân đi sắp xếp thịnh yến chiêu đãi ngài không?" Đông Hải Long Vương có chút nịnh nọt hỏi.

"Không cần phiền phức như vậy, ta không câu nệ những thứ này, trực tiếp đưa ta đến bảo khố Long tộc là được." Sở Dương thản nhiên nói.

"Vâng, mời Thiên Tôn đại nhân đi theo ta." Đông Hải Long Vương nghe vậy, dập tắt ý định mượn yến tiệc để lấy lòng Sở Dương, cung kính đi trước dẫn đường.

"Tạm thời ở đây chỉnh đốn đi." Sở Dương phân phó Đại Hoang Vương và những người khác, sau đó đi theo Đông Hải Long Vương rời đi.

"Tuân lệnh Thiên Tôn." Đại Hoang Vương và những người khác cung kính hành lễ với bóng lưng của Sở Dương, ngay sau đó bắt đầu

hành động.

Sở Dương theo Đông Hải Long Vương phá mặt nước, đi thẳng xuống dưới, không lâu sau đã đến trước một tòa Thủy Tinh Cung to lớn hùng vĩ.

Trên cổng cung có treo một tấm biển, trên đó dùng Tiên Thiên Đạo Văn viết bốn chữ lớn: "Đông Hải Long Cung".

Đông Hải Long Cung vô cùng xa hoa lộng lẫy, nguy nga tráng lệ, lan can bằng ngọc thạch điêu khắc, đường đi lát bằng linh vật liệu quý giá, khắp nơi đều tỏa ra ánh sáng lấp lánh, rực rỡ chói mắt.

Sở Dương xem xong trong lòng chỉ có một ý niệm, đó là Long tộc thật sự có tiền, nội tình cực sâu.

Dù không có bảo vật đỉnh cấp, nhưng những bảo vật hạ đẳng, trung đẳng lại nhiều như lông trâu, vượt xa hắn, thậm chí nhiều đến mức có thể dùng làm đồ trang trí.

Chương 55

"Bảo vật bên ngoài đã nhiều như vậy, vậy bảo vật trong bảo khố e rằng còn nhiều hơn?" Sở Dương không nhịn được thầm nghĩ, trong lòng dần trở nên vui vẻ, nội tình của Long tộc sâu dày là tốt, càng sâu dày càng tốt.

Bây giờ hắn là chủ của Long tộc, tất cả nội tình của Long tộc cũng đồng nghĩa là của hắn, hắn mong Long tộc có nội tình sâu dày.

Đông Hải Long Vương cung kính dẫn Sở Dương bước vào Đông Hải Long Cung, đi thẳng đến bảo khố Long tộc.

Bên ngoài bảo khố có trọng binh Long tộc canh giữ, bình thường không dễ dàng mở ra, muốn mở cần phải có Tứ Hải Long Vương đồng thời truyền vào huyết mạch chi lực, hoặc là Chúc Long đích thân đến.

Nhưng Long tộc bây giờ đã thần phục Sở Dương, tự nhiên quy củ cũng thay đổi, từ nay về sau chỉ có Sở Dương đích thân đến hoặc được sự đồng ý của hắn, bảo khố mới có thể mở ra.

"Ầm!" Khi hai cánh cửa đồng khổng lồ mở ra, vạn đạo bảo quang chói mắt lập tức từ khe cửa bắn ra, có thể tưởng tượng được bảo vật trong bảo khố Long tộc nhiều đến mức nào.

"Quả nhiên không hổ là một trong tam tộc khai thiên từng một thời." Sở Dương trên mặt lộ ra một nụ cười, không do dự, sải bước tiến vào kho báu.

Bảo khố từ bên ngoài nhìn vào không gian nhỏ, nhưng bên trong lại là một tiểu thế giới, gần giống với tiểu thế giới cất giữ bảo vật của Đông Vương Công.

Sở Dương từ tiểu thế giới này cảm nhận được rất nhiều pháp tắc, trật tự, quan trọng hơn là có dấu vết của con người.

Sở Dương trong lòng hiểu rõ, tiểu thế giới này có lẽ là do Long Vương thi triển đại lực khai phá ra, không khỏi khiến hắn cảm thán sự mạnh mẽ của Long Vương.

Bây giờ ngay cả hắn cũng không thể khai phá ra một tiểu thế giới, có lẽ phải đến Chuẩn Thánh trung kỳ mới có khả năng.

Trở lại chuyện chính, Sở Dương nhìn quanh.

Chỉ thấy trong không gian rộng lớn chất đầy vô số bảo vật, có các loại linh bảo, có dược liệu luyện khí luyện đan quý giá, cùng những bảo vật không biết tác dụng.

Tất cả bảo vật đều tỏa ra bảo quang rực rỡ, khiến người ta hoa cả mắt, mê mẩn.

Sở Dương lập tức tung ra nguyên thần, cẩn thận quét qua mọi ngóc ngách, kiểm tra tất cả linh bảo và dược liệu luyện khí một lượt.

Do Long tộc suy tàn, trong bảo khố không có Thượng phẩm linh bảo, cũng không có Tiên Thiên Linh Bảo.

Nhưng số lượng Trung phẩm Hậu Thiên Linh Bảo và Hạ phẩm Hậu Thiên Linh Bảo lại nhiều đến kinh người, có tới mấy nghìn kiện.

"Trâu bò." Sở Dương trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, dù trong lòng đã có dự liệu, nhưng vẫn bị nội tình của Long tộc làm cho kinh hỉ.

Linh bảo nhiều như vậy, còn nhiều hơn cả linh bảo trên Phân Bảo Nham của Hồng Quân.

Dù phẩm chất không bằng, nhưng số lượng lại áp đảo, có thể nói là kinh khủng.

Nhưng Sở Dương suy nghĩ kỹ lại, trong lòng cũng cảm thấy mọi chuyện đều hợp tình hợp lý.

Long tộc từng là bá chủ Hồng Hoang, lại có một sở thích đặc biệt, đó là sưu tập bảo vật.

Bất kể là linh bảo hay dược thảo, chỉ cần có giá trị, Long tộc đều sẽ thu thập, như vậy trong bảo khố Long tộc có nhiều bảo vật như vậy cũng không có gì lạ.

"Ồ, loại linh liệu này không tệ, thu." "Loại dược thảo này hình như là Mê Vụ Tiên Thảo đã tuyệt tích, thu, sau này có thể luyện chế một lò cực phẩm đan dược." "....." Sở Dương vừa đi vừa thu những bảo vật mình hứng thú, Long tộc có sở thích sưu tập bảo vật, Sở Dương cũng vậy.

Đông Hải Long Vương thì đứng một bên yên lặng nhìn, không có ý định ngăn cản, thậm chí có lúc còn chu đáo nói cho Sở Dương biết loại bảo vật nào tốt, bảo hắn thu lấy.

Trong mắt Đông Hải Long Vương, Long tộc đã thần phục Sở Dương, vậy thì tất cả mọi thứ của Long tộc cũng là của hắn, muốn lấy thì cứ lấy.

Nếu có thể nhân cơ hội này lấy lòng Sở Dương, để hắn quan tâm đến Long tộc nhiều hơn, thì còn gì tốt bằng.

"Hửm?

Lá cờ này..." Khi Sở Dương đang thu thập bảo vật, đột nhiên tâm thần khẽ động, bị một lá cờ thu hút, bề mặt lá cờ đầy bụi bặm, không có chút khí tức nào toát ra, giống như một miếng giẻ lau bình thường.

Nó được đặt trong một đống bảo vật phẩm cấp không cao, trông không có gì nổi bật.

Nhưng Sở Dương có cảm giác, vật này không tầm thường.

“Vù.” Sở Dương đưa tay ra, hút lá cờ đầy bụi bặm vào lòng bàn tay, nhẹ nhàng thổi một hơi, thổi bay lớp bụi trên bề mặt.

Lá cờ lộ ra chân dung, toàn thân màu xanh lam, bề mặt khắc rất nhiều phù văn, có hình một đại dương mênh mông, cũng không có gì nổi bật.

Sở Dương tâm niệm vừa động, rót vào một luồng pháp lực, kết quả là đá chìm đáy biển, không có chút động tĩnh nào.

Sở Dương không tin, lại rót vào một luồng pháp lực nữa, kết quả vẫn không có động tĩnh gì, phảng phất như lá cờ này thật sự chỉ là vật phàm.

“Hệ thống, kiểm tra giúp ta thứ này.” Sở Dương trầm ngâm một lát, quyết định tung ra chiêu cuối.

“Kiểm tra cần 10 triệu điểm năng lượng, có muốn kiểm tra không.” Hệ thống lên tiếng.

“Kiểm tra.” Sở Dương không chút do dự nói.

“Đinh, bắt đầu kiểm tra, kiểm tra hoàn tất, vật này là Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ (đang trong trạng thái tự phong ấn).” Cùng với 10 triệu điểm năng lượng bị trừ đi, hệ thống nhanh chóng đưa ra kết quả kiểm tra.

“Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ?” Sở Dương trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc, sau đó biến thành vui mừng, khóe miệng không tự chủ được mà nhếch lên.

Chương 56

Trước khi thế giới Hồng Hoang ra đời, thế giới là một hỗn độn vô tận.

Trong hỗn độn vô tận đó, có một đóa Hỗn Độn Thanh Liên đứng sừng sững giữa trời đất, sau khi sinh ra Bàn Cổ thì vỡ vụn, hóa thành vô số linh bảo.

Trong đó năm lá sen lần lượt hóa thành Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ, và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ trong tay Sở Dương, hợp thành Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ.

Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có uy năng to lớn, truyền văn rằng nó có thể khống chế nước trong thiên hạ.

Dưới là nước sông hồ biển cả, trên là thần thủy, tiên thủy do tu đạo giả thi triển thần thông triệu hoán ra, đều có thể khống chế.

"Không ngờ trong bảo khố Long tộc lại có được Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, thật là một bất ngờ thú vị." "Trong Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ ẩn chứa Thủy Chi Pháp Tắc và Bản Nguyên Chi Lực hoàn chỉnh, nếu như thôn phệ nó..." "Sau đó tìm bốn lá cờ còn lại của Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, thôn phệ bản nguyên của chúng, ta có thể bổ sung đầy đủ Ngũ Hành bản nguyên, để Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể tiến hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể." "Ồ, phương pháp này không tệ." Sở Dương ánh mắt lóe lên, tâm thần thay đổi liên tục, trong đầu đã sắp xếp cho Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ một cách rõ ràng.

Công kích có Hậu Thiên Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, phòng ngự có Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, có thể nói là cơ

bản không thiếu linh bảo, có hay không Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ cũng được.

Trong tình huống này, đem bản nguyên của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ thôn phệ, để Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể của mình tiến hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể, rõ ràng là lựa chọn tốt hơn.

Nghĩ đến đây, Sở Dương trong mắt tinh quang lóe lên, vận chuyển toàn bộ pháp lực rót vào Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Hệ thống kiểm tra ra Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ đang trong trạng thái tự phong ấn, nên mới không bị người khác phát hiện, bề ngoài trông cực kỳ bình thường.

Vốn dĩ Sở Dương có thể mượn hệ thống giải trừ phong ấn, nhưng cần tiêu hao lượng lớn điểm năng lượng, nên hắn quyết định dùng pháp lực khổng lồ của cảnh giới Chuẩn Thánh để mạnh mẽ phá vỡ phong ấn.

Dù sao bất kỳ phong ấn nào cũng có giới hạn, chỉ cần sức mạnh Sở Dương rót vào vượt qua giới hạn chịu đựng của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, vậy thì Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ thật sự sẽ xuất hiện trên thế gian.

"Thiên Tôn đại nhân đang làm gì vậy?

Chỉ là một lá cờ bình thường thôi mà, tại sao lại dừng lại." Bên cạnh, Đông Hải Long Vương trong lòng kỳ quái, không hiểu Sở Dương đang làm gì mà đứng bất động.

Nhưng hắn cũng không dám hỏi, chỉ có thể cung kính đứng một bên, yên lặng chờ đợi.

Hai phút sau, phong ấn của Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ được giải trừ, "ầm" một tiếng rung động, phun ra từng mảng hào quang, ánh sáng xanh nhạt lan tỏa, chiếu rọi bốn phương.

Đồng thời, một luồng khí tức chỉ có linh bảo mạnh mẽ mới có thể tỏa ra lan rộng bốn phương, khiến không khí cũng ngưng đọng lại.

"...Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo?" Đông Hải Long Vương trợn tròn mắt, lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Không ngờ, lá cờ bình thường trong tay Sở Dương lại là Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đặt trong bảo khố Long tộc từ trước đến nay chưa từng có ai phát hiện ra sự huyền bí của nó, dẫn đến nó bị phủ bụi nhiều năm!

"Thiên Tôn thật sự là Thiên Tuyển Chi Tử, phúc duyên sâu dày." Hồi lâu sau, Đông Hải Long Vương chỉ có thể trong lòng cảm thán như vậy, linh bảo có linh, nếu không phải là người hữu duyên, thậm chí còn không thấy được sự tồn tại của linh bảo.

Nếu là người có duyên, Thiên Đạo sẽ hạ xuống ám thị, hoặc là khi đi ngang qua sẽ có dị động.

Tất cả đều phụ thuộc vào phúc duyên của mỗi người.

Lúc này trong mắt Đông Hải Long Vương, Sở Dương không nghi ngờ gì thuộc loại người có phúc duyên sâu dày.

Thực ra, không phải Sở Dương có phúc duyên sâu dày, mà là dựa vào thực lực mới có được Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Bất kỳ một Chuẩn Thánh nào cũng có thể phát hiện Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ có chút không đúng, nhưng do nó đang trong trạng thái tự phong ấn, nên các Chuẩn Thánh khác thử nghiệm một phen không phát hiện ra điều gì bất thường thì cũng bỏ qua.

Chỉ có Sở Dương có hệ thống, một công cụ gian lận, mới có thể phát hiện ra điều bất thường.

"Không tệ không tệ, khí tức rất mạnh mẽ, ta cũng có chút không nỡ thôn phệ." Sở Dương đánh giá Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ,

chỉ thấy trên đó khói sương bốc lên, ánh sáng rực rỡ lưu chuyển, trông vừa lộng lẫy mỹ lệ lại mang theo một luồng uy áp đáng sợ.

Hắn hài lòng gật đầu, sau đó tâm niệm vừa động thu lại Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

"Chúng ta đi thôi, chuẩn bị cho ta một nơi bế quan yên tĩnh." Sở Dương xoay người, phân phó Đông Hải Long Vương.

Đã có được Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, đối với những thứ còn lại trong bảo khố Long tộc hắn không còn hứng thú nữa.

Bây giờ hắn cần một nơi yên tĩnh để sử dụng một lần cơ hội biến dị, biến dị một môn võ hiệp công pháp hoặc thần thông.

"Mời theo ta." Đông Hải Long Vương cung kính đáp một tiếng, đưa Sở Dương ra khỏi bảo khố Long tộc, sau đó đến một vùng san hô.

"Thiên Tôn, đây là nơi bế quan tốt nhất trong Đông Hải Long Cung, bình thường ta cũng tu luyện ở đây." "Nơi này có một tiên thiên trận thế, sẽ tỏa ra một luồng năng lượng đặc thù, loại năng lượng đó có thể khiến người tu luyện tạm thời tăng ngộ tính và tốc độ tu luyện." Đông Hải Long Vương giải thích.

"Ừm, ngươi có lòng rồi, lui xuống đi." Sở Dương gật đầu, đối với vùng san hô này rất hài lòng, phong cảnh hữu tình lại không có ai quấy rầy.

Còn về tiên thiên trận thế, có thể tạm thời tăng ngộ tính và tốc độ tu luyện thì hắn không coi trọng lắm.

Đông Hải Long Vương cáo lui với Sở Dương một tiếng, rồi rời khỏi nơi này.

Sở Dương thân hình lóe lên, trực tiếp xuất hiện bên trong vùng san hô, khoanh chân ngồi xuống ngưng tâm tụ thần, nói với hệ thống: "Ta muốn sử dụng một lần cơ hội biến dị." "Đinh, mời lựa chọn võ hiệp

công pháp hoặc thần thông cần biến dị." Tiếng thông báo của hệ thống vang lên.

Sở Dương trầm ngâm một lát, nói: "Biến dị Thái Cực Quyền đi." Công pháp thì Sở Dương đã có Hỗn Độn Âm Dương Quyết, đó là công pháp cấp Thiên Đạo, đủ dùng rồi.

Bây giờ hắn thiếu một môn thần thông, một môn thần thông cường đại vô cùng, các thần thông võ hiệp như Cửu Âm Bạch Cốt Trảo, Lục Mạch Thần Kiếm, Kim Cang Tráo, v.v., đều rất lợi hại.

Nhưng Sở Dương suy đi nghĩ lại chỉ có Thái Cực Quyền là thích hợp nhất.

Chương 57

Thái Cực chú trọng cân bằng, cũng có âm dương lưỡng cực, rất phù hợp với công pháp mà Sở Dương tu luyện, nếu học được, thực lực chắc chắn sẽ tăng mạnh.

"Đinh, Túc chủ sử dụng một lần cơ hội biến dị, Túc chủ chỉ cần tưởng tượng trong đầu Thái Cực Quyền sau khi biến dị sẽ lợi hại đến mức nào là được." "Nhắc nhở thân thiện: Tưởng tượng càng lớn, Thái Cực Quyền sau khi biến dị càng lợi hại, hy vọng Túc chủ nắm chắc cơ hội!" Hệ thống nói.

Dứt lời, trên giao diện thuộc tính của Sở Dương, con số ở cột cơ hội biến dị về không.

Sở Dương nhắm mắt lại, đầu óc bay bổng, bắt đầu ngưng tụ tâm thần.

"Oanh!" Như mọi khi, một thế giới vĩ mô xuất hiện trong đầu Sở Dương, ở đây có vô số tinh thần treo cao trên bầu trời, cũng có những ngọn núi cao hàng ức vạn dặm, có đại dương mênh mông vô tận.

Sở Dương đầu óc bay bổng, bắt đầu tưởng tượng sự lợi hại của Thái Cực Quyền.

Vô cực sinh Thái cực, Thái cực hóa Lưỡng nghi, Lưỡng nghi diễn Tam tài, Tam tài hình Tứ tượng, Tứ tượng biến Ngũ hành, Ngũ hành thành Lục hợp, Lục hợp định Thất tinh, Thất tinh xuất Bát quái, Bát quái thông Cửu cung.

Dưới sự tưởng tượng của Sở Dương, dưới chân hắn xuất hiện một Thái Cực Đồ chiếm diện tích hàng ức vạn dặm.

Xung quanh thân hắn vạn đạo hào quang, ngàn tia sáng lành, bên

ngoài đồ hình có đại đạo sấm ngôn vây quanh, bên trong đồ hình có thiên đạo phù lục ẩn hiện, ánh sáng năm màu chiếu rọi núi sông đại địa, khí lành chín màu trấn nhiếp chư thiên hoàn vũ.

"Ong!" Thái Cực Đồ rung động, hóa thành một cây cầu vàng ngọc trắng, kết nối với thiên đạo của thế giới hư ảo này.

"Oanh!" Một trong những đặc điểm của Thái Cực Đồ là di chuyển, sau khi cây cầu vàng ngọc trắng kết nối với thiên đạo, đặc điểm này càng được phát huy đến cực hạn.

Cây cầu vàng ngọc trắng nhẹ nhàng phóng ra một đòn công kích, khiến vạn thiên tinh thần cùng lúc nổ tung, hóa thành pháo hoa rực rỡ dưới bầu trời sao.

Tại sao lại lợi hại như vậy?

Bản thân cây cầu vàng ngọc trắng không có sức mạnh cường đại như vậy, nhưng nó có thể mượn sức mạnh của Thiên Đạo a.

Sức mạnh của Thiên Đạo mạnh mẽ đến đâu ai cũng thấy rõ, nếu đủ nhiều thậm chí có thể diệt sát cả Thánh Nhân.

"Gầm!" Một đám quái vật không biết tên đột ngột xuất hiện, gầm thét lao về phía cây cầu vàng ngọc trắng do Thái Cực Đồ hóa thành.

Kết quả là cây cầu vàng ngọc trắng giao tiếp với Thiên Đạo, mượn sức mạnh của Thiên Đạo, chỉ phun ra một luồng thần quang, tất cả kẻ địch xâm phạm đều bị tiêu diệt sạch sẽ.

Sở Dương tâm niệm vừa động, cây cầu vàng ngọc trắng biến trở lại bản thể Thái Cực Đồ.

"Vút." Thái Cực Đồ thu nhỏ, từ kích thước hàng ức vạn dặm biến thành lớn chừng một trượng, đứng ngang trước người Sở Dương, như một chiếc quạt nhẹ nhàng quét xuống phía dưới.

Cả một vùng núi rừng trải dài hàng ngàn vạn dặm trong nháy mắt biến mất, những cây cổ thụ cao chọc trời, những tảng đá vạn trượng, vô số sinh linh, thậm chí cả không gian cũng biến mất, tất cả đều hóa thành hồng mông hỗn độn.

"Keng keng keng!" Một trận âm thanh kim loại vang lên, xung quanh Sở Dương xuất hiện vô số pháp bảo, hóa thành vô số dòng lũ pháp bảo lao tới, muốn chém hắn thành từng mảnh.

"Oanh!" Thái Cực Đồ nhẹ nhàng rung lên, phát ra một tiếng kêu vang, vô số pháp bảo đang lao tới hung hãn đều run rẩy dừng lại, phảng phất như thần tử gặp quân vương, không dám đến gần Thái Cực Đồ một bước.

Điểm lợi hại thứ ba của Thái Cực Đồ, có thể hàng phục vô số bảo vật binh khí!

"....." Những điều kỳ diệu về Thái Cực Quyền, ở đây không liệt kê hết.

Nửa ngày sau, giọng nói của hệ thống vang lên: "Đinh, Thái Cực Quyền biến dị hoàn thành, phẩm cấp: thần thông vô phẩm cấp." "Thực lực của người thi triển càng mạnh, uy lực phát huy ra càng lớn, không có giới hạn, mời Túc chủ đặt tên!" "Công pháp vô phẩm cấp không có giới hạn uy lực sao?

Thú vị đấy." Sở Dương mở mắt ra, ánh mắt sáng rực, đối với Thái Cực Quyền ôm kỳ vọng rất lớn.

Ở Hồng Hoang, thần thông được chia thành thần thông thông thường và thần thông đỉnh cấp, đối với đại năng, thần thông thông thường không còn tác dụng.

Đối với Thánh Nhân, thần thông đỉnh cấp cũng sẽ mất tác dụng.

Bởi vì cái gọi là thần thông, thực ra là sự thể hiện cụ thể của đạo

và quy tắc, khi sự lĩnh ngộ về đạo và quy tắc tương đương với thần thông, thì có thể tùy tay sáng tạo ra thần thông.

Vậy thì tự nhiên, sự gia trì của thần thông đối với chiến lực sẽ mất đi tác dụng.

Nhưng Thái Cực Quyền đã qua biến dị thì khác, nó không có giới hạn, Đại La Kim Tiên có thể dựa vào nó để tăng chiến lực, Chuẩn Thánh cũng được, cường giả Chứng Đạo cũng được, thậm chí cường giả cấp Thiên Đạo cũng được!

Thật đáng sợ, Sở Dương tỏ ra hài lòng.

"Gọi là Thái Cực Đồ đi." Sở Dương đặt cho Thái Cực Quyền sau khi biến dị một cái tên mới, giống với tên của Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ trong tay Lão Tử.

Nhưng, Thái Cực Đồ của Sở Dương rõ ràng lợi hại hơn, vì uy lực của nó sẽ tăng lên theo thực lực của người thi triển, không có giới hạn!

Ngay cả trong tay cường giả cấp Thiên Đạo, nó vẫn có thể phát huy tác dụng to lớn, còn Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ đối với cường giả cấp Thiên Đạo mà nói không có tác dụng lớn lắm.

Giống như Hồng Quân hợp với Thiên Đạo, tiến gần đến cường giả Thiên Đạo, trực tiếp đem tất cả Tiên Thiên Chí Bảo tặng cho Tam Thanh, Càn Khôn Đỉnh bị Sở Dương lấy đi cũng không quan tâm.

"Đinh, đặt tên thành công, mời Túc chủ tiếp nhận Thái Cực Đồ, bóp nát là có thể học được." Hệ thống lên tiếng.

Dứt lời, một viên ngọc thạch lấp lánh trong suốt từ hư không xuất hiện, rơi vào tay Sở Dương.

Sở Dương không chút do dự, lập tức theo lời nhắc của hệ thống bóp nát viên ngọc thạch trong tay.

“Ong!” Sau khi viên ngọc vỡ ra, vô số phù văn vàng cổ xưa thần bí bay ra, tỏa ra thần quang màu vàng.

Chương 58

Những phù văn vàng này xoay một vòng trên không trung, sau đó hóa thành một dòng lũ chui vào đầu Sở Dương, phát ra đạo âm huyền diệu, khiến người ta tâm thần chấn động.

Giây tiếp theo, thân thể Sở Dương rung lên, hắn đã hoàn toàn nắm giữ Thái Cực Đồ, giống như đã tu luyện hàng ngàn vạn lần vậy.

Hắn cũng biết được các chiêu thức của Thái Cực Đồ, gần giống với những gì hắn tưởng tượng trong đầu.

Tổng cộng có ba chiêu: thứ nhất: có thể hóa thành một cây cầu vàng ngọc trắng, kết nối thánh uy của Thiên Đạo, tiêu diệt tất cả kẻ địch xâm phạm; thứ hai: có thể biến thời không thành hồng mông hỗn độn, hàng phục vô số bảo vật binh khí.

Thứ ba, xung quanh thân hình thành một lãnh địa Thái Cực, trong lãnh địa âm dương nhị khí sẽ nghiền nát kẻ địch.

"Có Thái Cực Đồ, sau này thủ đoạn giao đấu với người khác của ta đã nhiều hơn rất nhiều." Sở Dương trong lòng hài lòng, lần bế quan ngắn ngủi này cảnh giới tuy không đột phá, nhưng chiến lực tuyệt đối đã tăng lên một bậc.

"Tiếp theo nên thành lập một thế lực, để Thiên Địa chứng giám." Sở Dương đứng dậy, một bước bước ra biến mất tại chỗ, khi xuất hiện lại đã ở trên Đông Hải rộng lớn vô ngần.

"Trước tiên đi tìm một động tiên phúc địa đã." "Vút." Sở Dương tự nhủ, một thế lực có mạnh hay không, có thể nhìn vào nơi nó tọa lạc là biết.

Ví dụ như Thiên Đình sau này, nằm trên ba mươi ba tầng trời,

đừng nói là tiên thần, ngay cả phàm phu tục tử cũng biết Thiên Đình lợi hại.

Lại ví dụ như Xiển Giáo sau này, nằm ở Côn Luân Sơn, tổ mạch của vạn núi Hồng Hoang, người thường nghe đến lập tức sẽ dâng lên lòng kính sợ.

Vì vậy Sở Dương quyết định chọn một động tiên phúc địa, để người khác vừa nhìn đã biết là mạnh mẽ.

"Vút." Sở Dương bước chân đi ngang Đông Hải, đồng thời thi triển sức mạnh Chuẩn Thánh thôi diễn thiên cơ về các động tiên phúc địa, sau khi phát hiện thì lần lượt đi khảo sát.

Kết quả đi lòng vòng mấy ngày phát hiện động tiên phúc địa tuy nhiều, nhưng đều không lọt vào mắt Sở Dương.

Cuối cùng Sở Dương có chút cạn lời phát hiện, Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo đã là những động tiên phúc địa đỉnh cấp của Đông Hải rồi.

Nhưng Sở Dương không thích môi trường của Tử Châu Phủ, ngoài lửa ra chỉ có nóng, ai mà thích được?

Tam Tiên Đảo cũng không được, mấy chục vạn tán tiên đã ở đó từ lâu, sớm đã không còn vẻ cao cấp của một động tiên phúc địa đỉnh cấp, ngược lại giống như một khu chợ, rất nhiều tán tiên định kỳ giao dịch các loại linh liệu.

Nên chọn nơi nào làm tổng bộ của thế lực?

Sở Dương cảm thấy đau đầu.

"Hay là ta tự tạo một tòa chân tiên phúc địa?" Sở Dương suy nghĩ hồi lâu, trong đầu đột nhiên nảy ra một ý niệm, sau đó ánh mắt dần trở nên sáng ngời.

Bởi vì phương pháp này hoàn toàn khả thi, giống như bất động sản ở Trái Đất kiếp trước, bất động sản hạng hai mua mảnh đất vàng, còn bất động sản hạng nhất thì tự tạo ra mảnh đất vàng.

Đẳng cấp của hai bên không hề giống nhau.

Ở Hồng Hoang, những đại năng kia đều tìm một nơi chân tiên phúc địa, sau đó mở đạo trường.

Còn Sở Dương thì tự tạo một chân tiên phúc địa, muốn nó ra sao thì ra vậy, hoàn toàn theo ý mình.

Kích thước tùy ý, thậm chí độ đậm đặc của thiên địa linh khí cũng tùy ý, Sở Dương có thể thi triển đại thần thông để di dời linh mạch từ nơi khác đến.

Đã quyết định tạo một chân tiên phúc địa, Sở Dương cũng không đi tìm kiếm nữa, trực tiếp vượt qua không gian xa xôi đến bên bờ Đông Hải.

Đây là tổ địa của Nhân tộc trong hậu thế, Nữ Oa đã sáng tạo ra Nhân tộc tại nơi này.

Vì vậy, bờ Đông Hải ẩn chứa đại khí vận, dùng để thành lập một thế lực thì không còn gì tốt hơn.

Bản thân Sở Dương là người của Nhân tộc, đối với bờ Đông Hải, tổ địa của Nhân tộc trong truyền thuyết, tràn đầy hảo cảm, cho nên quyết định thành lập một thế lực tại đây.

"Ta đang ở bờ Đông Hải, các ngươi mau đến đây." Sở Dương chọn xong địa chỉ, liền truyền âm cho Hỏa Vân Tà Thần, Tứ Hải Long Vương, Đại Hoang Vương và những người khác.

Mọi người nhận được lệnh của Sở Dương, không dám có chút chậm trễ nào, lập tức dùng tốc độ nhanh nhất hối hả tìm đến.

“Vút.” Tử Châu Phủ cách bờ Đông Hải gần nhất, nên Hỏa Vân Tà Thần dẫn theo bộ chúng của Tử Châu Phủ đến đầu tiên.

Tổng cộng có bốn người đến, đều là cường giả Đại La Kim Tiên.

Ngoài Hỏa Vân Tà Thần, ba vị còn lại đều là người mới đột phá không lâu nhờ được Sở Dương ban thưởng Hoàng Trung Lý.

Bốn người Hỏa Vân Tà Thần thấy Sở Dương đang chắp tay sau lưng đứng trong hư không, liền bay đến gần cung kính hành lễ: “Ra mắt Thiên Tôn, không biết Thiên Tôn triệu kiến chúng thần có phân phó gì?” “Đứng sang một bên, lát nữa ta sẽ nói cho các ngươi biết.” Sở Dương thản nhiên nói.

“Vâng.” Bốn người Hỏa Vân Tà Thần nghe vậy, chắp tay đáp một tiếng, ngoan ngoãn đứng sau lưng Sở Dương.

“Vút.” “Vút.” Không lâu sau, bốn vị Long Vương của Long tộc và bảy người của Đại Hoang Vương từ Tam Tiên Đảo cũng đã đến.

Trong số bảy vị Đại La Kim Tiên của Tam Tiên Đảo, có ba vị cũng là người vừa đột phá sau khi dùng Hoàng Trung Lý.

Ba thế lực cộng lại có tổng cộng 15 vị Đại La Kim Tiên, cộng thêm mười tôn Đại La Kim Tiên của Long tộc và Chúc Long đang dưỡng thương, đây chính là toàn bộ chiến lực đỉnh cao dưới trướng Sở Dương hiện tại.

“Chúng thần ra mắt Thiên Tôn, không biết Thiên Tôn triệu kiến chúng thần có phân phó gì?” Tứ Hải Long Vương và Đại Hoang Vương đồng loạt hành lễ với Sở Dương, lời nói cũng giống như Hỏa Vân Tà Thần.

“Ta định thành lập một thế lực, tổng bộ đặt tại bờ Đông Hải dưới chân các ngươi.

Chương 59

Lần này gọi các ngươi đến là vì chuyện này.” “Ta muốn một quần thể kiến trúc xa hoa nhất, hoành tráng nhất, mỹ quan nhất Hồng Hoang, hiểu chưa?” Sở Dương nhàn nhạt nói, trong giọng nói mang theo một thái độ không cho phép nghi ngờ.

“Tuân mệnh.” Mọi người nhìn nhau, sau đó đồng thanh hô lớn, âm thanh vang vọng khắp đất trời.

Sở Dương lộ ra một nụ cười hài lòng.

Quả nhiên, có lúc thành lập một thế lực cũng rất hữu dụng, ví dụ như bây giờ, chỉ cần nhẹ nhàng ra một mệnh lệnh, dưới trướng liền có vô số tiên thần phục vụ cho mình.

Cảm giác này, chỉ có thể dùng một từ để hình dung, đó là “sướng”.

Lúc này, Hỏa Vân Tà Thần đột nhiên bước ra khỏi đám đông, chắp tay với Sở Dương rồi hỏi: “Thiên Tôn, ngài đã quyết định tên của thế lực chưa?” “Tên sao?

Cứ gọi là Tiên Đình đi.” Sở Dương nghe vậy khẽ cười.

Tiên Đình, đình viện của vạn tiên.

Mục tiêu của Sở Dương là đưa Tiên Đình trở thành thế lực mạnh nhất Hồng Hoang, tự nhiên phải cần một cái tên thật bá khí.

“Cái tên này ý nghĩa sâu xa, cao cấp và hoành tráng, thật sự là một cái tên hay xưa nay chưa từng có.” Hỏa Vân Tà Thần mỉm cười, không ngớt lời khen ngợi cái tên Tiên Đình.

“Thiên Tôn đại tài, có thể nghĩ ra một cái tên vừa bá đạo vừa ưu mỹ như vậy, e rằng ngoài ngài ra không còn ai khác.” “Đế Tuấn thống nhất Yêu tộc, thế lực thành lập gọi là Thiên Đình, thật sự không có

nội hàm, so với Tiên Đình quả thực là một trời một vực." "..." Đại Hoang Vương và những người khác cũng nịnh nọt, không ngừng khen ngợi Sở Dương.

Sở Dương nghe xong tuy vui, nhưng cũng có chút cạn lời.

Đám đại năng Hồng Hoang này tuy sức mạnh kinh người, có thể dời non lấp biển, phá vỡ hư không, nhưng thủ đoạn nịnh hót thì quá sơ cấp.

Những lời ca tụng đó, nghe thôi cũng thấy hơi ngượng.

"Được rồi, mau chóng xây dựng Tiên Đình đi." Cuối cùng, Sở Dương không chịu nổi nữa, phất tay bảo bọn họ cút đi.

Hỏa Vân Tà Thần và những người khác gật đầu vâng lệnh, bắt đầu liên lạc với thuộc hạ để vận chuyển các loại vật liệu đến bờ Đông Hải.

Còn Sở Dương thì bay lên trời, hướng về Bồng Lai tiên đảo.

Bồng Lai tiên đảo được hình thành từ một mảnh vỡ Hỗn Độn, độ đậm đặc của thiên địa linh khí cực kỳ kinh người, các loại thiên tài địa bảo cũng không thiếu.

Sở Dương quyết định di dời Bồng Lai tiên đảo đến bờ Đông Hải làm nền móng, rồi xây dựng Tiên Đình ở trên đó.

Không lâu sau, Sở Dương đã đến Bồng Lai tiên đảo.

Sau khi yêu cầu tất cả sinh linh trên đảo rời đi, hắn hít sâu một hơi, vươn tay chộp về phía Bồng Lai tiên đảo, miệng quát lớn: "Lên cho ta!" Pháp lực vô cùng vô tận bùng nổ từ người Sở Dương, ngưng tụ thành một bàn tay khổng lồ rộng hàng tỷ cây số, hung hăng chộp về phía Bồng Lai tiên đảo.

"Ầm!" Bồng Lai tiên đảo rung chuyển dữ dội, cuối cùng bị Sở

Dương nhấc bổng lên, lơ lửng giữa đất trời, che khuất cả mặt trời, khiến khu vực hàng tỷ dặm không một tia nắng nào có thể chiếu vào.

"Trời ơi, đây là sức mạnh vĩ đại cỡ nào?" "Thiên Tôn đại nhân uy vũ, thần thông vô biên!" Các tu sĩ trên Tam Tiên Đảo và nhiều tán tu khác chứng kiến cảnh này, ai nấy đều chấn động tột độ, kích động quỳ lạy Sở Dương, lớn tiếng hô hào, lòng ngưỡng mộ sức mạnh của hắn đến cực điểm.

Sở Dương không để ý, xách Bồng Lai tiên đảo bay về phía bờ Đông Hải.

Mỗi giây mỗi phút đều tiêu hao một lượng pháp lực khổng lồ để duy trì hành động này, cho dù thân là Chuẩn Thánh pháp lực vô biên, hắn cũng có chút không chịu nổi, cần phải nhanh chóng đặt Bồng Lai tiên đảo xuống.

Nửa ngày sau, Sở Dương đến bờ Đông Hải, tìm một khu đất trống rồi ném Bồng Lai tiên đảo xuống.

"Ầm!" Khu đất trống bị Bồng Lai tiên đảo đập cho tan nát, khiến Hỏa Vân Tà Thần và những người khác kinh hãi không thôi, trong lòng càng thêm kính sợ thần thông của Sở Dương.

Thân là Đại La Kim Tiên, họ tuyệt đối không có sức mạnh như vậy.

Sau khi đặt Bồng Lai tiên đảo xuống, Sở Dương lại chạy đến Tử Châu Phủ, dùng phương pháp tương tự, dùng sức mạnh vô thượng dời cả Tử Châu Phủ đến bờ Đông Hải.

Đến đây, nền móng để xây dựng Tiên Đình đã hoàn tất.

Thiên địa linh khí nơi đây đậm đặc đến cực hạn, môi trường tu luyện không thua kém đạo trường của Tây Vương Mẫu ở Tây Côn Lôn Thiên Sơn.

Nhưng Sở Dương vẫn chưa hài lòng, hắn muốn một chân tiên phúc địa đỉnh cấp nhất.

Thế là hắn lại đi đào long mạch của Đông Hải, di dời đến bờ Đông Hải.

Long mạch tương đương với ngân hàng của một quốc gia, khu vực nó tọa lạc chắc chắn có môi trường tu luyện tốt nhất, thiên địa linh khí thậm chí ngưng kết thành thể rắn.

Vốn dĩ long mạch nằm dưới lòng đất của Đông Hải Long Cung, bây giờ bị Sở Dương đào đi dời đến bờ Đông Hải, vẻ mặt đau khổ của Đông Hải Long Vương trông như bị người ta quỵt tám trăm tỷ.

Cứ thế, Sở Dương đã hao phí tài nguyên khổng lồ, gần như quy tụ toàn bộ tài nguyên đỉnh cấp của Đông Hải về một chỗ, cuối cùng cũng đã đặt xong nền móng cho Tiên Đình.

Tiếp theo chỉ cần xây dựng quần thể kiến trúc trên nền móng này là có thể tạo ra một chân tiên phúc địa xa hoa và đỉnh cấp nhất, không thua kém gì Bất Chu Sơn, Côn Luân Sơn, thậm chí còn vượt trội hơn.

Người khác muốn làm điều tương tự là không thể, bởi vì những bảo địa như Bồng Lai tiên đảo, Tử Châu Phủ ở Hồng Hoang cực kỳ hiếm, mà đa số đều là đạo trường của các đại năng, ai dám di dời?

Sau khi làm xong những việc này, Sở Dương bay lên độ cao hàng tỷ dặm, tìm một đám mây lành ngồi xuống nhắm mắt dưỡng thần.

Chuyện tiếp theo là của Hỏa Vân Tà Thần, Tứ Hải Long Vương và những người khác...

Chương 60

Ba ngàn năm sau, một Đại La Kim Tiên của Long tộc dẫn theo mấy vạn Long tộc đến, đồng thời mang theo vô số vật liệu từ bảo khố của Long tộc.

Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo cũng lần lượt có mấy vạn tiên thần mang theo lượng lớn vật liệu đến.

Mọi người sau một hồi thương nghị, bắt đầu xây dựng Tiên Đình.

"Ầm ầm ầm!" Tại bờ Đông Hải, trên một khu đất bằng phẳng rộng lớn vô cùng, Hỏa Vân Tà Thần và các Đại La Kim Tiên khác tự mình ra tay, luyện hóa các loại vật liệu, sau đó tạo thành các công trình kiến trúc.

Sở Dương ở trên cao hàng tỷ dặm, thỉnh thoảng sẽ ngừng tu hành để xem xét tiến độ xây dựng Tiên Đình.

Hỏa Vân Tà Thần và những người khác mất ba năm, một bức tường thành bao phủ phạm vi hàng tỷ dặm được dựng lên, cao đến vạn dặm.

Điều này xác định phạm vi của Tiên Đình, đương nhiên chỉ là phạm vi của quần thể kiến trúc.

Toàn bộ Đông Hải, Tây Hải, cùng với Tử Châu Phủ và Tam Tiên Đảo và các vùng lãnh thổ vô tận xung quanh mới là phạm vi thế lực của Tiên Đình.

Thời gian trôi qua trăm năm, bên trong tường thành, từng tòa tiên điện mọc lên như nấm sau mưa.

Tổng cộng có ba ngàn tòa tiên điện, vây quanh một tòa tiên điện trung tâm, đó là tiên điện chuẩn bị cho Sở Dương.

Tòa tiên điện này cực kỳ đặc sắc, đầu tiên là nó lơ lửng trên không, ngoài ra nó cao vút, giống như một cây cột chống trời sừng sững giữa thiên địa, toát lên vẻ thần thánh siêu nhiên.

Bước thứ ba là thiết lập trận pháp cho quần thể kiến trúc Tiên Đình.

Trận pháp có tác dụng phòng ngự, khi có ngoại địch xâm nhập có thể dùng làm một thủ đoạn phòng ngự, giống như bên ngoài các tiên thiên linh căn hoặc tiên thiên linh bảo mạnh mẽ đều có trận thế bảo vệ.

Trận pháp còn có thể đảm bảo người tu luyện trong tiên điện không bị quấy rầy, hoặc hỗ trợ tu luyện, ví dụ như Tụ Linh Trận.

Long tộc giàu có, một lần nữa lấy ra các loại bảo vật cần thiết cho trận pháp từ bảo khố, sau đó bố trí trận pháp cho từng tòa trong ba ngàn tòa tiên điện.

Tòa tiên điện mạnh nhất ở trung tâm còn được ưu ái đặc biệt, sử dụng tiên thiên trận thế!

Đây là một tiên thiên trận thế cực kỳ mạnh mẽ, là một trong những át chủ bài của Long tộc, là một trong những thủ đoạn do Long Vương để lại.

Vốn dĩ dùng để bảo vệ Long tộc vào thời khắc nguy nan, nhưng bây giờ Long tộc đã thần phục Sở Dương, có đồ tốt tự nhiên phải ưu tiên.

Mất gần một ngàn năm, quần thể kiến trúc Tiên Đình cuối cùng cũng được thành lập.

Nhìn từ bên ngoài, Tiên Đình nguy nga vô cùng, trang nghiêm túc mục, khiến người ta sinh lòng kính sợ.

Đi vào bên trong, cửa lớn nguy nga, quỳnh lâu ngọc vũ, tiên đài

điện các, có những đóa hoa ngàn năm không tàn, có những ngọn cỏ vạn năm xanh tươi.

Khắp nơi trong Tiên Đình đều có mây lành vạn dặm, ánh sáng tốt lành ngàn dải, lại có thần quang chiếu rọi khắp tám phương.

Đợi sau khi Sở Dương để Thiên Đạo công nhận Tiên Đình, hắn sẽ tuyển chọn binh hùng tướng mạnh từ ba bộ chúng Tử Châu Phủ, Tam Tiên Đảo và Long tộc để bảo vệ Tiên Đình.

Đến lúc đó, đẳng cấp của Tiên Đình sẽ càng tiến thêm một bước, khí thế sẽ càng trở nên đáng sợ hơn.

Sở Dương ngừng tu hành, từ trên cao hàng tỷ dặm giáng xuống.

Sau khi xem xong toàn bộ bố cục của Tiên Đình, trong mắt hắn lộ ra vẻ hài lòng, trong lòng thầm gật đầu.

"Tốt, làm không tệ.

Quần thể tiên điện chiếm diện tích hàng tỷ dặm thể hiện sự mạnh mẽ và cao quý của Tiên Đình, các loại tiên điện tinh xảo mà lại hoành tráng." "Đây là phần thưởng cho việc các ngươi đã dốc lòng xây dựng Tiên Đình." Sở Dương lên tiếng, trước mặt hắn trong hư không xuất hiện vô số trân bảo lấp lánh linh quang, hắn phất tay áo bào, ném tất cả trân bảo về phía khoảng mười vạn thuộc hạ có mặt.

"Đa tạ Thiên Tôn ban thưởng." Mỗi người đều nhận được một hoặc vài món bảo vật, sau khi cất kỹ liền cảm kích hành lễ với Sở Dương.

Sở Dương mỉm cười, không để trong lòng.

Nhưng sau đó, sắc mặt Sở Dương dần trở nên nghiêm túc, bởi vì tiếp theo là lúc để Thiên Đạo công nhận Tiên Đình.

"Hô." Sở Dương ngừng tu hành, từ trên cao hàng tỷ dặm giáng

xuống.

Sau khi xem xong toàn bộ bố cục của Tiên Đình, trong mắt hắn lộ ra vẻ hài lòng, trong lòng thầm gật đầu.

“Tốt, làm không tệ.

Quần thể tiên điện chiếm diện tích hàng tỷ dặm thể hiện sự mạnh mẽ và cao quý của Tiên Đình, các loại tiên điện tinh xảo mà lại hoành tráng.” “Đây là phần thưởng cho việc các ngươi đã dốc lòng xây dựng Tiên Đình.” Sở Dương lên tiếng, trước mặt hắn trong hư không xuất hiện vô số trân bảo lấp lánh linh quang, hắn phất tay áo bào, ném tất cả trân bảo về phía khoảng mười vạn thuộc hạ có mặt.

“Đa tạ Thiên Tôn ban thưởng.” Mỗi người đều nhận được một hoặc vài món bảo vật, sau khi cất kỹ liền cảm kích hành lễ với Sở Dương.

Sở Dương mỉm cười, không để trong lòng.

Nhưng sau đó, sắc mặt Sở Dương dần trở nên nghiêm túc, bởi vì tiếp theo là lúc để Thiên Đạo công nhận Tiên Đình.

“Hô.” Sở Dương hít sâu một hơi, điều chỉnh trạng thái của mình đến mức tốt nhất.

“Ta tên Sở Dương, hôm nay lập ra Tiên Đình, phàm ai nguyện ý trung thành với ta, đều có thể gia nhập Tiên Đình, hưởng thụ tài nguyên tốt nhất.” “Bản tọa dùng Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh trấn áp khí vận Tiên Đình, vọng Thiên Đạo giám chi!” Sở Dương tế ra Càn Khôn Đỉnh lơ lửng trên đỉnh đầu, lớn tiếng nói với bầu trời.

Chương 61

Hỏa Vân Tà Thần, Đại Hoang Vương, Tứ Hải Long Vương cùng gần mười vạn tiên thần, lúc này đều đứng nghiêm trang sau lưng Sở Dương, ngẩng đầu nhìn trời, trong mắt lóe lên ánh sáng kỳ dị, mang theo một tia chờ mong.

Đã thần phục Sở Dương, họ tự nhiên hy vọng Tiên Đình sẽ leo lên đỉnh Hồng Hoang, đạt đến cảnh giới vạn linh kính sợ, thậm chí các tiên thiên thần thánh cũng phải lùi bước.

Ầm ầm ầm!

Ngay khoảnh khắc Sở Dương vừa dứt lời, trong hư không tràn ngập vô tận mây lành chín màu, bao phủ kín bầu trời.

Một luồng khí vận to lớn không gì sánh bằng từ trên chín tầng trời giáng xuống, bao trùm lấy thân thể Sở Dương.

Khí vận vốn vô hình vô chất, nhưng khí vận bao trùm trên người Sở Dương quá lớn, cho nên đã thực chất hóa thành một con chân long dài mấy vạn cây số, chính là cái gọi là khí vận như rồng!

"Ầm!" Cùng lúc đó, sấm trời cuồn cuộn, ánh sáng huyền hoàng tụ tập, thanh thế to lớn, chấn động Hồng Hoang.

Thiên Đạo đã ban xuống một lượng lớn công đức Thiên Đạo cho Sở Dương!

"Ha ha, không ngờ thành lập Tiên Đình được Thiên Đạo công nhận lại có nhiều công đức như vậy." Sở Dương thấy vậy mắt sáng lên, cười lớn thu hết công đức trên trời vào trong cơ thể.

Có ba phương thức chứng đạo, một trong số đó là công đức chứng đạo.

Lượng công đức từ việc thành lập Tiên Đình lần này không đủ để người ta chứng đạo, nhưng số lượng cũng không ít.

Tích tiểu thành đại, Sở Dương trong lòng bắt đầu suy tính làm thế nào để thu được lượng lớn công đức.

"Sở Dương?

Tiên Đình?" Ngay khoảnh khắc Sở Dương lập Tiên Đình, tất cả đại năng ở Hồng Hoang đều biết chuyện này, bởi vì Thiên Đạo đã thi triển vĩ lực, truyền lời của hắn đến cho vạn linh Hồng Hoang.

Trong nháy mắt, vô số đại năng ngẩng đầu nhìn trời, sắc mặt khác nhau, ý niệm phức tạp.

Tại Tây Côn Lôn Thiên Sơn, Tây Vương Mẫu nghe thấy vậy, miệng nhỏ hơi hé mở, trong đôi mắt to long lanh hiện lên một tia kinh ngạc.

Nàng nhớ rõ Sở Dương nói muốn tìm nơi cực dương, nên nàng đã giới thiệu hắn đến Tử Châu Phủ.

Kết quả mới qua mấy năm, Sở Dương đã thành lập một thế lực tên là Tiên Đình?

Thật không thể tin được.

"Không hổ là phu quân của ta, ưu tú như vậy." Hồi lâu sau, Tây Vương Mẫu mỉm cười duyên dáng, trong lòng cảm thấy kiêu ngạo và tự hào vì Sở Dương. ...

Đông Côn Lôn, Tam Thanh sau khi từ Tử Tiêu Cung trở về liền tụ tập cùng nhau bế quan, muốn lĩnh ngộ huyền bí của Hồng Mông Tử Khí, sau đó đột phá cảnh giới Thánh Nhân.

Một ngày nọ, ba người đang nhắm mắt tham ngộ thì giọng nói của Sở Dương thông qua Thiên Đạo truyền vào trong đầu họ.

“Sở Dương là ai?” Nguyên Thủy hỏi: “Tiên Đình lại là cái gì?” Không thể trách Nguyên Thủy có thái độ như vậy, thực ra các đại năng Hồng Hoang chỉ mới gặp mặt Sở Dương nhưng không biết tên của hắn.

Nguyên do cũng dễ hiểu, một là Sở Dương xuất đạo thời gian ngắn, tính cả thảy cũng không quá vạn năm, thời gian này đối với đại năng Hồng Hoang chỉ bằng một cái chợp mắt.

Hai là Sở Dương khá kín tiếng, ngoài lần lộ mặt trước mặt nhiều đại năng ở Tử Tiêu Cung, hắn không hề xuất hiện trong tầm mắt của vạn linh Hồng Hoang, cũng không làm chuyện gì kinh thiên động địa.

Vì vậy, Nguyên Thủy không biết Sở Dương cũng là chuyện bình thường.

“Để ta tính một quẻ.” Lão Tử bên cạnh cũng tò mò về Sở Dương, liền nhắm mắt lại, ngón tay bay múa như bướm vờn hoa, thi triển thần thông Chuẩn Thánh để suy diễn thiên cơ.

Một lát sau, Lão Tử mở mắt, trên gương mặt già nua lộ ra vẻ kinh nghi bất định: “Sao có thể, ta không thể suy diễn ra bất kỳ thông tin nào liên quan đến Sở Dương!” “Ồ?

Tu vi của đại huynh đã là Chuẩn Thánh hậu kỳ, công tham tạo hóa mà không suy diễn ra được thông tin của Sở Dương sao?” “Để ta thử xem.” Thông Thiên ngừng tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, mang theo một tia tò mò bắt quyết niệm ấn, thử suy diễn thông tin của Sở Dương.

Sở Dương có hệ thống che đậy mọi thiên cơ, kết quả suy diễn thiên cơ của Thông Thiên tự nhiên không thành công.

Nguyên Thủy cũng suy diễn một phen, kết quả không cần nói cũng biết, giống như Lão Tử và Thông Thiên.

“Trong Hồng Hoang, người mà ta không thể suy diễn được thiên cơ tuyệt đối không nhiều, Sở Dương rốt cuộc là thần thánh phương nào?” Nguyên Thủy mắt lộ ra tia sáng kỳ dị, trong lòng dâng lên một sự tò mò nồng đậm.

Con người luôn tò mò về những điều chưa biết, hiện tại hắn rất muốn biết thân phận của Sở Dương.

“Muốn biết thân phận của Sở Dương, chỉ cần phái người đến tìm Tiên Đình là được.” Lão Tử biểu tình khôi phục bình tĩnh, sắc mặt đạm nhiên nói.

Có thể dẫn phát cảm ứng của Thiên Đạo, để vạn linh Hồng Hoang đều biết, thế lực Tiên Đình chắc chắn rất lớn.

Thiên cơ của Sở Dương không thể suy diễn, nhưng Tiên Đình thì có thể tìm được, hắn là người sáng lập Tiên Đình, chỉ cần tìm được Tiên Đình, chẳng phải sẽ biết rõ thân phận của hắn sao?

“Đại huynh anh minh, ta sẽ phái tọa kỵ của ta đi tra xét tin tức.” Nguyên Thủy mắt sáng lên, cười nói với Lão Tử.

Lão Tử không tỏ ý kiến, nhắm mắt lại tiếp tục tham ngộ Hồng Mông Tử Khí trong lòng.

Đây là mục tiêu lớn nhất đời hắn, một khi phá giải được huyền bí của Hồng Mông Tử Khí là có thể tấn thăng Thánh Nhân.

Chương 62

Thân phận của Sở Dương tuy khiến Lão Tử tò mò, nhưng sức hấp dẫn lại kém xa Hồng Mông Tử Khí.

Thông Thiên ánh mắt lóe lên, cũng ngưng tâm tụ thần bắt đầu lại việc tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Hắn vốn định tự mình đi điều tra thân phận của Sở Dương, nhưng Nguyên Thủy đã phái tọa kỵ đi rồi, hắn cũng lười đi nữa.

Dù sao sau khi Nguyên Thủy biết được thân phận của Sở Dương, hắn và Lão Tử cũng sẽ biết được ngay lập tức.

Các đại năng Hồng Hoang cũng gặp phải tình huống giống như Tam Thanh, đều tò mò về Sở Dương người đột nhiên tuyên bố thành lập Tiên Đình, lại không thể suy diễn ra thiên cơ.

Thế là họ lần lượt phái thuộc hạ đi tìm hiểu, có một số người rảnh rỗi thì tự mình lên đường...

Yêu tộc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang tụ tập cùng nhau.

"Đại ca, Tiên Đình mới xuất hiện này là thế nào?" Đông Hoàng Thái Nhất hỏi.

"Không rõ, nhưng thế lực của Tiên Đình chắc chắn rất mạnh." "Ngươi có thấy Tiên Đình dùng thứ gì để trấn áp khí vận không?

Đó là Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh trong truyền thuyết!

Người có thể sở hữu món pháp bảo này thực lực sẽ kém sao?" "Quan trọng nhất là, kẻ này lại dám thành lập Tiên Đình trước ta, phải biết rằng Yêu Tộc Thiên Đình mà ta định thành lập cũng rất giống như vậy." Đế Tuấn lắc đầu, trầm giọng nói, trong mắt hiện lên một tia

kiêng kỵ.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, trong mắt hiện lên sát khí, lạnh lùng nói: "Đại ca, hay là để ta suất lĩnh trăm vạn đại quân Yêu tộc đi tiêu diệt Tiên Đình?" "Nhân tiện giết luôn Sở Dương, đoạt lại Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh?" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất từ Tử Tiêu Cung trở về đã nhiều năm, vẫn luôn chuẩn bị cho việc thành lập Yêu Tộc Thiên Đình.

Kết quả bây giờ lại bị người khác nhanh chân hơn?

Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng lửa giận bùng lên, hận không thể lập tức giết chết Sở Dương, phá hủy Tiên Đình.

"Tạm thời đừng động thủ, trước tiên phái người đi tìm hiểu lai lịch của Tiên Đình.

Nếu có thể thu phục đối phương sáp nhập vào Yêu tộc, đó là phương thức tốt nhất." "Ngoài ra, việc chuẩn bị cho Yêu Tộc Thiên Đình của chúng ta cũng phải tăng tốc." Đế Tuấn nheo mắt, ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, trong lòng suy nghĩ một lát liền phát hiện Đế Tuấn nói không sai.

Công đánh Tiên Đình chắc chắn sẽ phải trả một cái giá không nhỏ, không biết sẽ có bao nhiêu người của Yêu tộc phải chết.

Đây là một chuyện không tốt, phải biết rằng kẻ địch lớn nhất của Yêu tộc hiện tại không phải là Tiên Đình, mà là Vu tộc.

Yêu tộc chịu tổn thất, chẳng phải đồng nghĩa với việc Vu tộc được lợi sao?

Trong tình huống này, nếu có thể khiến Tiên Đình thần phục thì tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất.

Không chỉ không làm suy yếu thực lực của Yêu tộc, ngược lại còn tăng thêm, khí vận của Yêu tộc sẽ tăng mạnh, cơ hội đánh bại Vu tộc trở thành bá chủ Hồng Hoang sẽ càng lớn hơn.

Sau khi nghĩ thông, Đông Hoàng Thái Nhất nhìn Đế Tuấn, chân thành khâm phục nói: "Đại ca anh minh." Đế Tuấn mỉm cười không nói nhiều.

Thực ra, từ chuyện này có thể thấy được sự khác biệt giữa hai huynh đệ.

Cả hai đều là hoàng giả của Yêu tộc, nhưng Đế Tuấn tâm tư linh hoạt hơn nhiều, giỏi về kế hoạch và mưu lược, thích hợp làm đế hoàng thống ngự thần tử.

Đông Hoàng Thái Nhất tính cách nóng nảy bạo ngược, động một chút là đòi đánh đòi giết, theo một nghĩa nào đó hoàn toàn không có phong thái của hoàng giả.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất cũng có ưu điểm, đó là chiến lực cực mạnh, sở hữu Tiên Thiên Chí Bảo nên mạnh hơn Đế Tuấn một bậc.

Yêu tộc những năm gần đây điên cuồng bành trướng, tám mươi phần trăm đều do Đông Hoàng Thái Nhất ra tay, suất lĩnh tướng sĩ Yêu tộc tung hoành bốn phương.

Cho nên, Đông Hoàng Thái Nhất thích hợp làm tướng quân xung phong hãm trận, phụ tá cho Đế Tuấn...

Bờ Đông Hải, mây lành chín màu trên trời dần tan đi, con rồng khí vận dài mấy vạn cây số cũng dần chìm vào trong cơ thể Sở Dương.

Hồi lâu sau, mọi động tĩnh đều lắng xuống, phảng phất như chưa có chuyện gì xảy ra.

Nhưng Sở Dương biết, từ nay về sau, thế lực thuộc về hắn, Tiên

Đình, đã ra đời tại đây.

Trong cơ thể hắn có một con rồng khí vận thu nhỏ đang ẩn náu, ngộ tính của hắn đã tăng lên mấy lần, hắn có cảm giác, tốc độ tu luyện cũng ít nhất tăng lên mấy lần!

Sở Dương lần đầu tiên cảm nhận được lợi ích của khí vận, trong lòng vô cùng vui sướng.

Tư chất của hắn đã là gấp mười lần Tiên Thiên Ma Thần đỉnh cấp, tu luyện công pháp cấp Thiên Đạo, bây giờ lại có khí vận gia trì.

Tốc độ tu luyện của Sở Dương nhanh đến mức nào ngay cả hắn cũng không rõ lắm, chỉ biết một khi ngưng tâm tụ thần tham ngộ thiên địa, các loại linh quang và cảm ngộ sẽ tuôn trào như thủy triều.

Sở Dương quay người, phân phó với Hỏa Vân Tà Thần và những người khác: "Tiên Đình đã thành lập, mục tiêu của chúng ta chỉ có một, đó là trở thành thế lực số một Hồng Hoang." "Bước đầu tiên là chiếm lĩnh Tứ Đại Hải Vực.

Hiện tại Đông Hải và Tây Hải thuộc quyền quản lý của Long tộc, nhưng Nam Hải có Yêu tộc hùng mạnh, Bắc Hải có Côn Bằng." "Bắt đầu từ ngày mai, đại quân Tử Châu Phủ do Thiên Kiếm Tôn Giả và Hỏa Vân Tà Thần thống lĩnh, bắt buộc phải công hạ Nam Hải." "Đại quân Tam Tiên Đảo do Đại Hoang Vương thống lĩnh, bắt buộc phải công hạ Bắc Hải.

Về phần đại quân Long tộc, đi thu phục những tán tiên hùng mạnh ở Tứ Đại Hải Vực." Dừng một lát, Sở Dương tiếp tục nói: "Trong quá trình này, nếu có ai nguyện ý gia nhập Tiên Đình thì cho gia nhập, nếu không muốn mà muốn rời đi thì để họ đi." "Nhưng nếu dám phản kháng, bất kể là ai, giết hết cho ta!" "Đợi khi Tiên Đình thống ngự Tứ Đại Hải Vực, ta sẽ luận công ban thưởng, bất kể là Tiên Thiên Linh Bảo Hoàng Trung Lý, hay công pháp thần thông mạnh mẽ và linh đan

diệu dược phẩm cấp cao, tất cả đều có!" "Các ngươi đã hiểu chưa?" "Chúng thần đã hiểu, bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Hỏa Vân Tà Thần và các Đại La Kim Tiên khác cùng gần mười vạn tiên thần bình thường ánh mắt cuồng nhiệt, kích động hô lớn.

Đưa Tiên Đình trở thành thế lực số một Hồng Hoang, đây là một mục tiêu vĩ đại.

Chương 63

Nếu có thể hoàn thành, những người có mặt ở đây đều cảm thấy vinh dự.

Hơn nữa, những lợi ích thực tế mà mọi người nhận được cũng rất nhiều.

Thời Long Hán Lượng Kiếp, tại sao Long tộc lại có nhiều cường giả như vậy?

Một phần nguyên nhân là Long tộc là một trong những thế lực đỉnh cao, dựa vào vũ lực để thu gom vô số bảo vật.

Đệ tử Long tộc có tài nguyên tu hành dùng không hết, tu vi đương nhiên tăng vù vù.

Đây chính là kẻ mạnh càng mạnh.

Sau này khi Tiên Đình lên ngôi thế lực mạnh nhất Hồng Hoang, tài nguyên tu hành của Hỏa Vân Tà Thần và những người khác cũng sẽ dùng không hết, lợi ích vô số.

Cho nên mỗi người đều nguyện ý bán mạng, vừa vì Tiên Đình, cũng vừa vì bản thân.

Người thu được lợi ích lớn nhất cuối cùng chính là Sở Dương.

Tiên Đình càng mạnh, khí vận thu được càng nhiều, tu hành càng nhanh, đối với việc chứng đạo càng có trợ giúp lớn.

Đây là một vòng tuần hoàn tích cực.

"Nếu đã hiểu thì giải tán đi, ngoài ra nhớ sắp xếp một số người vào quần thể kiến trúc Tiên Đình." Sở Dương phất tay, để mọi người rời đi.

“Vâng!” Hỏa Vân Tà Thần và những người khác cung kính hành lễ, lần lượt cáo lui.

Có người bay về Tử Châu Phủ, Tam Tiên Đảo và Đông Hải Long Cung để chuẩn bị phát động chiến tranh chinh phục Tứ Đại Hải Vực, cũng có người đáp xuống các nơi trong quần thể kiến trúc Tiên Đình.

Đây là lứa hộ vệ đầu tiên của Tiên Đình, sau này sẽ có vô số tiên thần không ngừng kéo đến.

Sở Dương ở trên không trung một lát, gọi một đám mây, tùy tiện chọn một hướng rồi thong dong bay đi.

Lần này thành lập Tiên Đình, tâm tình của hắn cũng dâng trào bành trướng đã lâu, cần phải tắm mình trong gió biển để bình tĩnh lại.

Sở Dương cưỡi mây lành vượt qua hư không, thời gian trôi qua ngàn năm, cũng không biết đã vượt qua bao nhiêu hải vực, chỉ biết những hòn đảo thấy được trên đường đi đã hơn trăm.

Một ngày nọ, Sở Dương đang ngồi trên mây lành nhắm mắt dưỡng thần thì phía trước không xa đột nhiên truyền đến tiếng tranh đấu kịch liệt, kèm theo tiếng rồng gầm gào thét rung động trời xanh, còn có động tĩnh của năng lượng va chạm dữ dội.

“Ai đang đấu pháp?” Sở Dương mở mắt, trong mắt hiện lên một tia tò mò, nghĩ rồi điều khiển mây lành bay về phía nơi xảy ra giao chiến.

Rất nhanh Sở Dương đã đến hiện trường, chỉ thấy ba nữ tử và một thanh niên đang giao đấu với hai con kim long.

Hai con kim long không cần giới thiệu, cả Long tộc đều đã thần phục Sở Dương, tự nhiên là thuộc hạ của hắn.

Ba nữ tử đang giao đấu với hai con kim long đều vô cùng xinh đẹp, da trắng như tuyết, dung mạo tinh xảo, đều có thể được gọi là

mỹ nhân tuyệt thế, nhưng mỗi người một vẻ.

Một vị mỹ nhân ánh mắt sắc bén như dao, khí thế cực mạnh, thuộc loại hình ngự tỷ, khi giao đấu với hai con kim long ra tay không nương tình, chiêu nào chiêu nấy đều nhắm vào yếu hại, muốn tuyệt sát.

Vị mỹ nhân thứ hai mặc một bộ váy xanh, đầu đội ánh ngọc bích, chân đạp ngũ sắc ngọc quang.

Vóc dáng của nàng không cao, giống như một cô gái vị thành niên, ngũ quan cực kỳ tinh xảo, giống như một con búp bê hoàn mỹ do một nghệ nhân tạo ra, chỉ tồn tại trong ảo mộng.

Vị mỹ nhân cuối cùng thì dung hòa đặc điểm của hai người kia, thân hình hoàn mỹ, dung mạo vô song, nhưng khí chất lại mang theo một luồng tiên khí phiêu diêu, tựa như tiên nữ hạ phàm.

Với con mắt tinh tường của Sở Dương, nàng hẳn là thuộc loại nữ tử dịu dàng.

Về phần thanh niên kia, ừm, trông rất đẹp trai, ngoại hình tương tự ba vị mỹ nhân tuyệt thế, hẳn là ca ca hoặc đệ đệ của họ.

Hai bên đang giao đấu kịch liệt, Sở Dương đột nhiên xuất hiện lập tức bị chú ý.

Hai con kim long nhìn rõ tướng mạo của Sở Dương, kinh hãi lập tức từ bỏ giao đấu với ba vị mỹ nhân tuyệt thế và thanh niên, chạy đến trước mặt hắn cung kính hành lễ: "Ra mắt Thiên Tôn." "Hửm?" Ba vị mỹ nhân tuyệt thế và thanh niên nghe lời của hai con kim long, lập tức sắc mặt đại biến.

Hai con kim long đã khiến họ vất vả đối phó, bây giờ lại có thêm một người giúp đỡ?

Họ không thể cảm ứng được cảnh giới của Sở Dương, chứng tỏ

đối phương là một cường giả vượt xa họ, làm sao mà đánh?

“Ba vị muội muội, mau rời khỏi đây, ta bọc hậu!” Thanh niên truyền âm cho ba vị mỹ nhân tuyệt thế, giọng nói mang theo một tia ngưng trọng.

“Công Minh đại ca, chúng ta ở Đông Hải bị ác long theo dõi, tạm thời trốn thoát được, Long tộc sẽ không chịu bỏ qua đâu, chi bằng chúng ta liều mạng với hai con ác long này!” Mỹ nhân ngự tỷ mặt lộ vẻ lạnh lùng, hung hăng nói.

“Tỷ tỷ nói không sai, Long tộc sẽ không tha cho chúng ta, đối diện có ba người, ta đoán cũng không trốn được, chi bằng liều mạng với chúng!” Thiếu nữ loli và mỹ nhân dịu dàng đồng thanh nói.

Ánh mắt họ giận dữ trừng trừng nhìn hai con kim long và Sở Dương vừa đến.

Sở Dương bị địch ý một cách khó hiểu, sờ sờ mũi không biết nên nói gì.

“Chuyện này rốt cuộc là sao.” Sở Dương nhìn hai con kim long, lên tiếng hỏi.

Hai con kim long nhìn nhau, rồi một con trong đó thuật lại: “Chuyện là thế này...” Dưới lời giải thích của con kim long, Sở Dương nhanh chóng hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện.

Chương 64

Nguyên là ba vị mỹ nhân tuyệt thế và thanh niên phát hiện một món tiên thiên linh bảo, hai con kim long tình cờ đi ngang qua liền nổi lòng tham, thế là hai bên đánh nhau.

Sở Dương cuối cùng cũng hiểu tại sao ba vị mỹ nhân tuyệt thế và thanh niên lại căm ghét mình.

Hai con kim long cướp đồ của người ta, chẳng phải là ác bá sao?

Hắn là chủ nhân của chúng, trong mắt những người này, tự nhiên cũng là ác bá.

Đối với chuyện này, Sở Dương tuy không thích việc làm của hai con kim long, nhưng cũng không trách mắng.

Bởi vì Hồng Hoang là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, thứ mà ngươi nhìn thấy hoặc có được chưa chắc đã là của ngươi, chỉ có đủ thực lực bảo vệ nó mới là của ngươi.

Chính là cái gọi là bảo vật người có năng lực thì được.

"Linh bảo sao?

Có thể cho ta xem được không." Sở Dương nhìn ba vị mỹ nhân tuyệt thế và thanh niên mỉm cười nói.

Thanh niên do dự một lát, cuối cùng lấy ra hai mươi bốn viên bảo châu màu xanh biển, chúng trong suốt lấp lánh, dưới ánh nắng mặt trời tỏa ra ánh sáng xanh u huyền, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường.

Tu vi của Sở Dương sâu không lường được, hắn rất kiêng kỵ, nếu có thể đổi lấy tính mạng của bốn huynh muội họ, hôm nay tặng đi hai mươi bốn viên bảo châu này cũng không sao.

“Ồ?” Sở Dương quan sát viên bảo châu một lát, đột nhiên khẽ “ồ” một tiếng, trên mặt thoáng qua một tia kinh ngạc.

Hai mươi bốn viên bảo châu này dường như là Định Hải Thần Châu trong truyền thuyết.

“Vút.” Sở Dương vươn tay chộp lấy hai mươi bốn viên bảo châu, phóng ra nguyên thần cẩn thận quan sát.

Thanh niên không dám ngăn cản, mặc cho Sở Dương đoạt lấy bảo châu.

“Đúng là Định Hải Thần Châu.” Một lát sau, Sở Dương khẽ thở ra, trong con ngươi lóe lên một tia tinh quang.

Định Hải Thần Châu danh tiếng rất lớn, thứ nhất, nó là một bộ linh bảo tổ hợp hiếm thấy, một viên riêng lẻ là hạ phẩm tiên thiên linh bảo, hai mươi bốn viên hợp lại chính là thượng phẩm tiên thiên linh bảo.

Thứ hai, các chủ nhân của Định Hải Thần Châu đều có lai lịch lớn.

Chủ nhân đời thứ nhất là Triệu Công Minh, sử dụng Định Hải Thần Châu đại sát tứ phương trong Phong Thần Lượng Kiếp.

Chủ nhân đời thứ hai là Nhiên Đăng Đạo Nhân, giết Triệu Công Minh cướp đi hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, sau đó diễn hóa hai mươi viên Định Hải Thần Châu thành hai mươi bốn chư thiên.

“Nếu ta không đoán sai, ngươi tên là Triệu Công Minh?” Sở Dương ngẩng đầu nhìn thanh niên, cười hỏi.

“Tiền bối minh giám, vãn bối chính là Triệu Công Minh.” Thanh niên trong lòng kinh ngạc, không ngờ Sở Dương lại lợi hại như vậy, có thể biết được lai lịch của mình.

Người có bản lĩnh như vậy, ít nhất cũng là Đại La Kim Tiên, có thể suy diễn thiên cơ của vạn vật vạn linh.

Nghĩ đến đây, trong lòng Triệu Công Minh đột nhiên hiện lên một tia tuyệt vọng, nếu Sở Dương muốn gây bất lợi cho họ, e rằng hôm nay xong rồi.

"Vậy thì các ngươi là Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, hợp xưng là Tam Tiêu?" Sở Dương lại quay đầu, cười hỏi ba vị mỹ nhân tuyệt thế.

"Chúng ta đúng là Tam Tiêu." Ba vị mỹ nhân tuyệt thế gật đầu thừa nhận.

Sở Dương đã biết được ca ca của họ, đương nhiên cũng có thể biết được họ, che giấu cũng không được, cũng không cần thiết phải che giấu.

"Không ngờ đi dạo một vòng, lại gặp được Tam Tiêu lừng danh hậu thế, duyên phận quả nhiên diệu kỳ không thể tả." Sở Dương khóe miệng hơi nhếch lên.

Theo quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, Triệu Công Minh và Tam Tiêu sẽ được Thông Thiên giáo chủ thu nhận, trở thành đệ tử thân truyền của Tiệt Giáo.

Tư chất của bốn huynh muội đều xuất chúng, tu luyện đến Đại La Kim Tiên dễ như trở bàn tay, thậm chí Chuẩn Thánh cũng có một tia hy vọng.

Quan trọng nhất là họ trọng tình trọng nghĩa.

Sở Dương đã gặp được những mầm non tốt như vậy, tự nhiên phải thu phục về Tiên Đình, để họ tỏa sáng.

Nghĩ đến đây, Sở Dương mỉm cười, nói: "Ta là Hỗn Độn Thiên Tôn, các ngươi cùng ta hữu duyên, từ hôm nay, hãy bái ta làm sư phụ

tu hành đi.” “Tiền bối muốn thu chúng tôi làm đồ đệ?” Tam Tiêu và Triệu Công Minh nghe vậy, kinh ngạc vô cùng.

Trong mắt bốn người họ, Sở Dương là chủ nhân của hai con kim long, chắc chắn sẽ giúp chúng.

Bốn người cảm thấy có thể giữ được tính mạng đã là may mắn lắm rồi, hai mươi bốn viên bảo châu không cần cũng được.

Bây giờ Sở Dương lại muốn thu họ làm đồ đệ?

Cứ như đang mơ vậy.

“Đệ tử Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu ra mắt sư tôn.” Bốn người xác định không phải đang mơ, liền kích động quỳ xuống hành lễ bái sư với Sở Dương.

Tuy hậu thế họ đều là những người có tu vi cao thâm, uy danh hiển hách, nhưng bây giờ họ chỉ mới là Kim Tiên, ngay cả hai con kim long cũng đánh không lại.

Sở Dương tu vi sâu không lường được, ít nhất cũng là tồn tại cấp Đại La Kim Tiên, thu họ làm đồ đệ, cuộc sống sau này sẽ tốt hơn nhiều.

Chương 65

Sở Dương thản nhiên nhận đại lễ của Tam Tiêu và Triệu Công Minh. ...

Đông Côn Lôn, Thông Thiên đột nhiên chau mày, cảm giác có thứ gì đó thuộc về mình đang rời đi.

"Kỳ lạ, sao lại có cảm giác này?" Thông Thiên trong lòng kinh nghi, nghĩ rồi quyết định suy diễn thiên cơ, kết quả khiến sắc mặt hắn khó coi là thiên cơ không thể suy diễn ra được.

Thông Thiên bất đắc dĩ, chỉ có thể chọn từ bỏ, lại nhắm mắt tham ngộ Hồng Mông Tử Khí.

Nếu hắn biết bốn vị đệ tử ưu tú của mình bị Sở Dương cướp đi, e rằng sẽ tức hộc máu. ...

"Thiên Tôn đại nhân đã thu họ làm đồ đệ, vậy chẳng phải lúc nãy ta đã cướp linh bảo của đệ tử Thiên Tôn sao?" Hai con kim long bên cạnh nhìn cảnh tượng trước mắt, trong lòng đột nhiên có cảm giác bất an.

Tam Tiêu và Triệu Công Minh đã trở thành đệ tử của Thiên Tôn, nếu sau này họ truy cứu, phải làm sao đây?

Online chờ, rất gấp.

"Công Minh, hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu này cho ngươi." Sở Dương phất tay, ném viên bảo châu màu xanh đậm trong tay cho Triệu Công Minh, mỉm cười nói: "Đây là một bộ linh bảo tổ hợp, thuộc thượng phẩm tiên thiên linh bảo, hãy luyện hóa cho tốt, dùng để hộ thân." "Đa tạ sư tôn." Triệu Công Minh nhận lấy Định Hải Thần Châu, trong mắt có chút kinh hỉ.

Hắn cũng mới nhận được bộ linh bảo này, kết quả chưa kịp xem xét đã bị hai con kim long phát hiện, từ đó dẫn đến một trận giao chiến kịch liệt.

Bây giờ biết được Định Hải Thần Châu là thượng phẩm tiên thiên linh bảo, Triệu Công Minh trong lòng vui sướng, đây là linh bảo mạnh mẽ hiếm thấy ở Hồng Hoang, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng chưa chắc có.

Triệu Công Minh hiểu rằng Sở Dương tuyệt đối không phải là Đại La Kim Tiên tầm thường, bởi vì ông không hề có chút tham lam nào đối với Định Hải Thần Châu, hoàn toàn không để ý.

Chứng tỏ đối phương có thứ tốt hơn, linh bảo mạnh mẽ thường nằm trong tay cường giả, kẻ yếu dù may mắn có được cũng không giữ được, sẽ bị cướp đi.

"Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, đây là linh bảo của các ngươi." Sở Dương lại lấy ra ba món trung phẩm tiên thiên linh bảo đưa cho Tam Tiêu, lần lượt là Xích Vân Kiếm, Phượng Hoàng Bảo Y, Thiểm Điện Sí.

Dừng một lát, Sở Dương bổ sung: "Những linh bảo này các con cứ dùng tạm, sau này ta tìm được thượng phẩm tiên thiên linh bảo hoặc cực phẩm tiên thiên linh bảo sẽ ban thưởng cho các con." Lấy Xích Vân Kiếm và các trung phẩm tiên thiên linh bảo khác ban thưởng, Sở Dương có chút không nỡ, trong mắt hắn quá mất giá.

Đệ tử của hắn, ít nhất cũng phải dùng thượng phẩm tiên thiên linh bảo mới được.

"Không cần đâu ạ, những linh bảo này đã rất tốt rồi, đa tạ sư tôn." Tam Tiêu và những người khác thụ sủng nhược kinh nhận lấy Xích Vân Kiếm và ba món linh bảo khác, cảm kích nói với Sở Dương.

Tuy linh bảo không bằng Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh, nhưng cũng là trung phẩm tiên thiên linh bảo.

Đại La Kim Tiên bình thường có được một món tiên thiên linh bảo đã vui mừng chết đi được, họ mới là Kim Tiên đã có trung phẩm tiên thiên linh bảo, trong mắt ba người đây là một sự kinh hỉ lớn, làm gì có chuyện không hài lòng?

"Đi thôi, vi sư đưa các con về nhà." Sở Dương mỉm cười với bốn người.

Tam Tiêu và những người khác tự nhiên không có ý kiến, trong lòng họ rất tò mò về "nhà" mà Sở Dương nói.

Có một tồn tại mạnh mẽ như sư tôn, nhà chắc chắn không tệ phải không?

Sở Dương quay người, định đưa Tam Tiêu và Triệu Công Minh đi thì hai con kim long đột nhiên quỳ xuống đất, dập đầu tạ tội: "Thiên Tôn, xin hãy tha thứ cho chúng thần, chúng thần không nên cướp linh bảo của bốn vị thiếu chủ." Chúng lại thành khẩn xin lỗi Tam Tiêu và Triệu Công Minh: "Bốn vị thiếu chủ, xin hãy tha thứ cho chúng thần." Hai con kim long trong lòng sợ hãi Tam Tiêu và những người khác sau này báo thù, cho nên lúc này dứt khoát xin lỗi, hy vọng đối phương tha cho một mạng.

"Tha cho các ngươi, đừng có lần sau." Sở Dương nhàn nhạt nói, cũng không nghiêm khắc la mắng hai con kim long.

Dù sao lúc chúng giao đấu với Tam Tiêu và Triệu Công Minh, Sở Dương vẫn chưa thu họ làm đồ đệ.

Nếu vì vậy mà trừng phạt, e rằng sẽ khiến lòng người nguội lạnh.

Triệu Công Minh thấy vậy, lên tiếng nói: "Nếu sư tôn đã lên tiếng, chuyện này coi như xong đi, ta sẽ không truy cứu trách nhiệm của các

ngươi.” “Đa tạ Thiên Tôn, đa tạ thiếu chủ tha thứ.” Hai con kim long nghe vậy trong lòng thở phào nhẹ nhõm, chân thành cảm kích nói với Triệu Công Minh.

“Đi thôi.” Sở Dương gọi một đám mây lành, đưa Tam Tiêu và Triệu Công Minh bốn người phá không đi, quay về tổng bộ Tiên Đình.
...

Cùng lúc đó, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tụ tập cùng nhau, sắc mặt đều âm trầm, khí tức toàn thân lạnh lẽo.

Thám tử đã bẩm báo chuyện của Tiên Đình cho họ.

“Không ngờ chủ nhân của Tiên Đình lại là đạo lữ của Tây Vương Mẫu, Sở Dương, tên tiểu tử có Thái Dương Chân Hỏa đó.” Hồi lâu sau, Đông Hoàng Thái Nhất từ kẽ răng bật ra một câu, trên mặt sát ý dần lan tỏa.

“Sở Dương, lai lịch không rõ, nhưng các phương diện đều nghịch thiên.

Bây giờ cách lần giảng đạo thứ ba của Đạo Tổ kết thúc mới qua mấy chục năm, hắn đã tấn thăng Chuẩn Thánh.” “Hắn thành lập Tiên Đình, hợp nhất bộ hạ cũ của Đông Vương Công ở Tử Châu Phủ, nhiều tán tu ở Tam Tiên Đảo, còn có Long tộc từng là một trong tam tộc Khai Thiên, thanh thế to lớn.” Đế Tuấn chậm rãi nói, biểu tình trên mặt âm tình bất định.

Đế Tuấn thừa nhận hắn đã hối hận, không nên đặt trọng tâm vào Vu tộc, lẽ ra nên lập tức giết chết Sở Dương ngay sau khi lần giảng đạo thứ ba của Đạo Tổ kết thúc.

Tiếc là trên đời không có thuốc hối hận, bây giờ Sở Dương đã trưởng thành hoàn toàn, không chỉ bản thân thực lực xuất chúng là Chuẩn Thánh, dưới trướng còn có Chúc Long cũng là Chuẩn Thánh,

Đại La Kim Tiên còn có mấy chục vị.

Thái Ất Kim Tiên có đủ mấy vạn, Kim Tiên và tiên thần dưới đó vô số.

Cùng với kế hoạch chinh phục Tứ Đại Hải Vực được triển khai, thế lực của Tiên Đình đang bành trướng nhanh chóng, địa bàn chiếm lĩnh đang mở rộng với tốc độ mắt thường có thể thấy được, mỗi ngày đều có vô số tiên thần gia nhập.

Chương 66

Một Sở Dương như vậy không còn là quả hồng mềm mặc cho Đế Tuấn nắn bóp nữa, mà là một tồn tại đáng sợ cực kỳ uy hiếp.

Đông Hoàng Thái Nhất lên tiếng nói: "Đại ca, hay là để ta ra tay đi giết Sở Dương." Đây là tính cách của Đông Hoàng Thái Nhất, gặp chuyện khó xử lý thì giết.

Có câu nói, không giải quyết được vấn đề thì giải quyết người tạo ra vấn đề.

Trong mắt hắn, chỉ cần giết chết Sở Dương, Tiên Đình không có người đứng đầu tất sẽ sụp đổ.

Yêu tộc có thể nhân cơ hội thôn tính thế lực của Tiên Đình.

"Ngươi tưởng ta không muốn giết Sở Dương sao?" "Nhưng người ta là Chuẩn Thánh, không dễ giết như vậy, đạo lữ của hắn là Tây Vương Mẫu, ta muốn giết đạo lữ của nàng, nàng lẽ nào lại khoanh tay đứng nhìn?" "Chưa kể Sở Dương còn thu phục được Chúc Long, lại thêm một vị Chuẩn Thánh nữa." "Ba vị Chuẩn Thánh hợp lại, ta dù có thể giết cũng phải trả một cái giá cực lớn, nếu Vu tộc nhân cơ hội đánh lén, chúng ta sẽ xong đời." Đế Tuấn thở dài một hơi, giọng điệu có phần bất đắc dĩ, cũng có chút cạn lời.

Đệ đệ của hắn cái gì cũng tốt, chỉ là luôn thích nghĩ mọi chuyện quá đơn giản, tưởng rằng cứ giết là xong.

"Vậy phải làm sao?" Đông Hoàng Thái Nhất chau mày, biết Đế Tuấn nói có lý, nhưng Sở Dương nhất định phải giết.

Hồng Hoang chỉ có thể xuất hiện hai sinh linh nắm giữ Thái Dương Chân Hỏa, đó là hắn và Đế Tuấn, ngoài ra, ai nắm giữ Thái

Dương Chân Hỏa thì giết người đó.

Đế Tuấn nghe vậy trầm ngâm.

Suốt ba ngày ba đêm, cuối cùng Đế Tuấn cũng nghĩ ra một cách.

"Ta sẽ kết bái với Sở Dương, và để hắn trở thành hoàng giả thứ ba của Yêu tộc." Đế Tuấn ánh mắt lóe lên, trầm giọng nói.

"Cái gì, kết bái với hắn, còn muốn để hắn trở thành hoàng giả thứ ba của Yêu tộc?

Ngươi đùa à?" Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy liền la lớn: "Hoàng giả của Yêu tộc có khí vận gia thân, để Sở Dương trở thành hoàng giả thứ ba, chẳng phải là đang cướp đoạt khí vận Yêu tộc trên người chúng ta sao?" "Đại ca, chuyện này tuyệt đối không được, xin hãy suy nghĩ kỹ." "Chuyện này ta đã suy nghĩ kỹ rồi." Đế Tuấn nhàn nhạt nói: "Có Vu tộc ở bên cạnh rình rập, chúng ta ra tay với Tiên Đình là lựa chọn ngu xuẩn nhất, lôi kéo mới là lựa chọn tốt nhất." "Nếu Sở Dương gia nhập Yêu tộc, trở thành hoàng giả thứ ba, tuy sẽ chia đi không ít khí vận, nhưng Yêu tộc hấp thu Tiên Đình, thế lực tất sẽ tăng mạnh.

Để đánh bại Vu tộc trở thành bá chủ Hồng Hoang thì cũng đáng." Giống như một cái bánh, nếu chỉ có một tấc, thì Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mỗi người một nửa, chia ra cũng không nhiều.

Nhưng nếu làm cái bánh thành một trượng, vậy thì dù Sở Dương chia đi một phần ba, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mỗi người có thể chia, cũng nhiều hơn một cái bánh một tấc hoàn chỉnh!

Không thể không nói, Đế Tuấn có thể thống nhất Yêu tộc trở thành hoàng giả, tầm nhìn rất lớn, không giống như Đông Hoàng Thái Nhất chỉ chăm chăm vào lợi ích trước mắt, mà nhìn xa trông rộng hơn.

"Được rồi, nếu đại ca đã quyết định, vậy thì phái người đi mời Sở

Dương đi.” Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng có chút không hài lòng, cho rằng để Sở Dương trở thành hoàng giả thứ ba của Yêu tộc là chịu thiệt lớn.

Nhưng chuyện Đế Tuấn đã quyết tâm, hắn cũng không tiện phản đối.

“Ừm, ngươi có thể hiểu là tốt nhất, sau này ngươi sẽ biết, đây là một chuyện có lợi lớn cho cả chúng ta.” Đế Tuấn gật đầu.

“Bệ hạ, thuộc hạ đã tìm được một nơi chân tiên phúc địa tuyệt vời.” Đột nhiên, một mỹ nam tử mặt trắng, thân hình thon dài, mặc áo bào trắng xuất hiện trong đại điện, chắp tay nói với Đế Tuấn.

Người này là Bạch Trạch, một trong mười đại yêu thánh của Yêu tộc, cường giả Đại La Kim Tiên đỉnh phong, thuộc hạ tâm phúc và là quân sư của Đế Tuấn, được mệnh danh là trí giả số một Yêu tộc, có lúc những cách mà hắn nghĩ ra khiến Đế Tuấn cũng phải khen ngợi không ngớt.

“Ồ?

Mau nói.” Đế Tuấn nghe vậy mắt sáng lên, tạm thời gác lại chuyện mời Sở Dương gia nhập Yêu tộc, mời Bạch Trạch ngồi xuống nói kỹ.

Thế lực của Yêu tộc ngày càng bành trướng, Đế Tuấn đã sớm có kế hoạch thành lập Yêu Tộc Thiên Đình, để Hồng Hoang cùng tôn kính.

Đây cũng là nguyên nhân khiến Đế Tuấn tức giận khi Sở Dương thành lập Tiên Đình, bởi vì Sở Dương đã thành lập Tiên Đình trước mặt hắn, hắn lại thành lập Yêu Tộc Thiên Đình, trong mắt người khác chẳng phải là bắt chước sao?

Đế Tuấn là hoàng giả của Yêu tộc, có sự kiêu ngạo của riêng

mình, rất coi trọng thể diện, đương nhiên không muốn bị người khác nói là bắt chước Sở Dương.

Nguyên nhân khiến kế hoạch thành lập Yêu Tộc Thiên Đình mà Đế Tuấn đã ấp ủ từ lâu đến nay vẫn chưa thực hiện được, là do thiếu một tòa chân tiên phúc địa đỉnh cấp.

Một thế lực muốn hưng thịnh có liên quan đến nhiều yếu tố, trong đó một yếu tố quan trọng là nó được thành lập ở đâu.

Thành lập trên một tòa chân tiên phúc địa đỉnh cấp, có thể không ngừng bồi dưỡng ra cường giả, còn có thể khiến khí vận không ngừng mạnh lên.

Nếu ở một nơi chim không thèm ị, thế lực đó chắc chắn sẽ suy bại.

Đây là tầm quan trọng của môi trường.

Yêu tộc và Vu tộc là hai thế lực đỉnh cao của Hồng Hoang, chiếm giữ không ít bảo địa, nhưng Đế Tuấn đều không hài lòng, hắn muốn một tòa chân tiên phúc địa đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Nhưng các chân tiên phúc địa đỉnh cấp đều đã có chủ, ví dụ như Côn Luân Sơn, Đế Tuấn không dám khai chiến với Tam Thanh.

Cho nên Đế Tuấn đã sớm phân phó Bạch Trạch đi khắp Hồng Hoang, tìm một nơi chân tiên phúc địa đỉnh cấp.

Bây giờ đã có manh mối, Đế Tuấn tự nhiên vô cùng quan tâm.

"Nơi đó ở trong Ngọc Hoàng Thiên của Tam Thập Tam Thiên, tuyệt đối là chân tiên phúc địa số một Hồng Hoang, ngay cả Bất Chu Sơn và Côn Luân Sơn cũng không sánh bằng." "Tốt đến mức nào khó mà hình dung được, bệ hạ đi cùng ta là sẽ biết." Bạch Trạch lên tiếng, thần sắc phơi phới, đối với nơi tìm được vô cùng hài lòng.

“Còn tốt hơn cả Bất Chu Sơn và Côn Luân Sơn?” Đế Tuấn nghe vậy sắc mặt hơi động.

Bất Chu Sơn do cột sống của Bàn Cổ hóa thành, được mệnh danh là chân tiên phúc địa số một Hồng Hoang, không biết bao nhiêu đại năng đã mở động phủ, đạo trường ở đó.

Ngay cả đại bản doanh của Vu tộc, kẻ thù không đội trời chung của Yêu tộc, cũng ở Bất Chu Sơn.

Chương 67

Côn Luân Sơn được mệnh danh là tổ của vạn mạch Hồng Hoang, cũng không kém Bất Chu Sơn bao nhiêu.

Bây giờ Bạch Trạch lại tìm được một nơi còn tốt hơn cả hai nơi đó?

Đế Tuấn trong lòng dâng lên sự mong đợi nồng đậm.

Thế là, Bạch Trạch dẫn theo Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hóa thành ba đạo độn quang bay lên trời, hướng về nơi chân tiên phúc địa đó. ...

Thế giới Hồng Hoang rất lớn, dưới có chư thiên vạn giới, giữa có đại lục Hồng Hoang, trên có Tam Thập Tam Thiên.

Tam Thập Tam Thiên có thể coi là ba mươi ba thế giới, vừa độc lập vừa liên kết chặt chẽ.

Mỗi một tầng trời đều vô cùng rộng lớn, khoảng bằng một phần vạn đại lục Hồng Hoang, cũng có vô số sinh linh sinh sống.

Chân tiên phúc địa mà Bạch Trạch phát hiện nằm trong Ngọc Hoàng Thiên.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đến nơi này, sau khi xem xét tình hình cụ thể, liền lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nơi này kim quang vạn đạo cuồn cuộn hồng hà, thụy khí ngàn dải phun tử vụ.

Trên tinh đài, có hoa quý ngàn năm không tàn, trên đường, có cỏ lành năm vạn năm xanh tươi.

Trong đó có 36 tòa thiên cung, 72 sở bảo điện, đều do thiên địa tự

nhiên sinh thành, ẩn ẩn ước ước tạo thành một tòa tiên thiên đại trận, lại tựa như một món tiên thiên linh bảo, quả thật huyền diệu vô cùng.

Bên trong kỳ hoa dị thảo vô số, tinh hoa tinh thần tràn ngập, linh khí sung túc, cho dù là yêu tộc tầm thường nhất, tu luyện ở đây cũng có thể tu vi tiến triển một ngày ngàn dặm.

Đây không phải là kiến trúc của một nơi, mà tràn ngập cả một quần thể kiến trúc.

"Thật sự là một nơi chân tiên phúc địa đỉnh cấp, ngự trị trên Tam Thập Tam Thiên, nhìn xuống chúng sinh, là biểu tượng cho sự hưng thịnh của Yêu tộc!" "Yêu Tộc Thiên Đình của chúng ta sẽ được thành lập tại đây!" Đế Tuấn hít sâu một hơi, trong mắt lộ ra vẻ kích động.

Đông Hoàng Thái Nhất cũng tâm triều bành trướng, không nhịn được lên tiếng: "Có nơi bảo địa này, cường giả của Yêu tộc sẽ không ngừng xuất hiện, chúng ta tất sẽ thống nhất Hồng Hoang." "Lần này trở về, chúng ta sẽ di dời Yêu tộc đến đây." Đế Tuấn quyết định, quay đầu, mỉm cười với Bạch Trạch: "Ngươi đã lập đại công, sau này ta nhất định sẽ trọng thưởng." "Bệ hạ quá lời rồi, ta chỉ làm tròn trách nhiệm của một thuộc hạ." Bạch Trạch mỉm cười, vẻ mặt vân đạm phong khinh.

Bạch Trạch dừng một lát, đề nghị: "Bệ hạ, Yêu tộc thành lập Thiên Đình, dời lên Tam Thập Tam Thiên là đại sự, kế hoạch mời các đại năng Hồng Hoang đến tham dự yến tiệc có thể triển khai được chưa ạ?" Bạch Trạch lại đề nghị.

Việc chuẩn bị cho Yêu Tộc Thiên Đình đã được chuẩn bị từ lâu, thư mời các thứ đều đã chuẩn bị xong, chỉ thiếu một tòa chân tiên phúc địa đỉnh cấp, bây giờ đã tìm được, vậy thì cũng nên mời các đại năng Hồng Hoang.

"Ừm, ngươi cứ đi thực hiện đi." "Tiên Đình khi thành lập đã nhận

được không ít công đức, thế lực của Yêu tộc chúng ta mạnh hơn nhiều, khi thành lập Thiên Đình, nhất định có thể được Thiên Đạo công nhận, nhận được lượng lớn công đức." "Gọi các đại năng Hồng Hoang đến chứng kiến một màn này, để họ biết Yêu tộc trở thành bá chủ Hồng Hoang là đại thế của Thiên Đạo, có lẽ sẽ có cường giả chủ động gia nhập Thiên Đình." Đế Tuấn nheo mắt nói, trong mắt lóe lên một tia sáng, lão mưu thâm toán dường như đã tính toán rõ ràng mọi thứ.

"Được, vậy ta sẽ trở về gửi thư mời cho các vị đại năng Hồng Hoang." Bạch Trạch gật đầu.

"Trở về thôi, chuẩn bị cho việc di dời và yến tiệc." Đế Tuấn lên tiếng.

Bạch Trạch và Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên không có ý kiến, ba người lập tức hóa thành độn quang rời khỏi Thiên Đình.

Rất nhanh, các đại năng Hồng Hoang đều nhận được lời mời từ Đế Tuấn.

Nội dung đại khái của lời mời như sau: "Ta muốn thành lập Yêu Tộc Thiên Đình, và sẽ di dời Yêu tộc lên Tam Thập Tam Thiên, mười năm sau sẽ tổ chức đại yến tại Ngọc Hoàng Thiên, hy vọng các vị đạo hữu đến chung vui." Côn Luân Sơn, Tam Thanh cũng nhận được lời mời.

"Không đi, yến tiệc do một con súc sinh lông vũ như Đế Tuấn tổ chức ta không đi." Nguyên Thủy khinh thường nói, tính cách cao ngạo, ghét nhất là bọn thấp sinh noãn hóa, phi lân quải giác.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tuy là hoàng giả của Yêu tộc, nhưng bản chất vẫn là súc sinh lông vũ, cho nên Nguyên Thủy không hề có ý muốn đi dự yến tiệc của họ.

“Nhị ca, hai vị đó dù sao cũng là một trong những cường giả đỉnh cao của Hồng Hoang hiện nay, đi xem một chút cũng không sao.” Thông Thiên lên tiếng, ông tin vào đạo bình đẳng, sau này lập Tiệt Giáo thu đồ cũng không hỏi tư chất, không hỏi gốc gác, chỉ xem có duyên phận hay không, chủ trương hữu giáo vô loại.

Bất kể là Nhân tộc, Yêu tộc, hay là Tiên Thiên Ma Thần, đều có cơ hội gia nhập Tiệt Giáo.

“Tam đệ, ngươi đang nghi ngờ quyết định của ta sao?” Nguyên Thủy chau mày, không vui nhìn Thông Thiên.

“Nhị ca nói gì vậy, ta chỉ đang nói một đạo lý mà thôi.” “Cả ngày coi thường bọn thấp sinh noãn hóa, phi lân quải giác, có khi nào đối phương cũng coi thường huynh không?” Thông Thiên phản bác.

“Ta thân là một trong Tam Thanh, là Bàn Cổ chính tông, tư chất gốc gác và tu vi đều thuộc hàng đỉnh cao của Hồng Hoang, ai dám coi thường ta?” “Ta là nhị ca của ngươi, sao ngươi lại nói chuyện với ta như vậy?

Trong mắt ngươi có còn ta là huynh trưởng không?” Nguyên Thủy nghe vậy, trong lòng lửa giận bùng lên, hung hăng trừng mắt nhìn Thông Thiên.

“Được rồi, cùng là Bàn Cổ Tam Thanh, sao có thể cãi nhau để người ngoài chê cười?

Hai người đều im miệng đi.” “Về phần yến tiệc của Đế Tuấn, ba chúng ta cùng đi một chuyến đi, dù sao bế quan nghiên cứu Hồng Mông Tử Khí lâu như vậy cũng không có kết quả, chi bằng ra ngoài đi dạo.” “Biết đâu có thể ngộ ra huyền diệu của Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo thành Thánh.” Lão Tử vẫn luôn không lên tiếng bên cạnh lên tiếng ngăn cản Nguyên Thủy và Thông Thiên.

“Hừ.” Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, nhưng nể mặt Lão Tử nên không nói nữa.

Thông Thiên cũng không nói nữa, chỉ là trong lòng như có một cái gai, không thoải mái.

“Ai.” Lão Tử thấy vậy, trong lòng thở dài.

Vốn dĩ tình cảm ba huynh đệ rất tốt, tuy có mâu thuẫn nhưng đều có thể giải quyết, kết quả từ sau lần giảng đạo thứ ba của Hồng Quân kết thúc, mâu thuẫn này trở nên gay gắt.

Tính cách của Nguyên Thủy và Thông Thiên quá không hợp nhau.

Chương 68

Nguyên Thủy tính cách cao ngạo vô cùng, cho rằng mình là Bàn Cổ Tam Thanh, cao quý hơn tất cả mọi người ở Hồng Hoang.

Thông Thiên thì đề cao bình đẳng, tuy có sự kiêu ngạo của một cường giả, nhưng tuyệt đối không thể hiện ra mặt.

Trong hậu thế, ông cũng được mệnh danh là vị thánh nhân ít giống thánh nhân nhất.

Lão Tử thấy hai đệ đệ bất hòa, trong lòng không mong muốn như vậy.

Nhưng tính cách của Nguyên Thủy và Thông Thiên là vậy, Lão Tử cũng không thể thay đổi được, hơn nữa, thân là người có tu vi cao nhất trong Tam Thanh, ông có thể mơ hồ cảm ứng được tương lai Tam Thanh sẽ phân đạo dương tiêu, đây là đại thế của Thiên Đạo.

"Ai, hy vọng không đi đến bước cuối cùng." Lão Tử nhìn Nguyên Thủy và Thông Thiên, lại thở dài một hơi. ...

Ngoài Tam Thanh, Minh Hà lão tổ, Côn Bằng, Hồng Vân, Trấn Nguyên Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn... các đại năng đều nhận được lời mời.

Có người không đi, có người tò mò, muốn đi xem rốt cuộc thế nào, đương nhiên phần lớn người đều muốn đi.

Dù sao Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hiện là một trong những cường giả đỉnh cao nhất, ai cũng phải nể mặt một chút phải không? ...

Bờ Đông Hải, tổng bộ Tiên Đình, Sở Dương đưa Tam Tiêu và Triệu Công Minh trở về.

“Chúng thần ra mắt Thiên Tôn.” Những hộ vệ thấy Sở Dương, lập tức hành lễ, thái độ vô cùng cung kính.

Triệu Công Minh và Tam Tiêu thấy vậy đều im lặng, bởi vì họ phát hiện, tu vi kém nhất của những hộ vệ này cũng là cảnh giới Kim Tiên.

Có mười mấy Thái Ất Kim Tiên.

Thậm chí có một vị lão giả khí tức sâu không lường được, ngay cả họ cũng không thể cảm ứng được tình hình cụ thể, cơ bản có thể xác định đối phương là Đại La Kim Tiên.

“Trời ơi, Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên làm lính gác, thậm chí Đại La Kim Tiên thấy cũng phải cung kính hành lễ, ta lại bái một cường giả đỉnh cấp Hồng Hoang như vậy làm thầy sao?” Bốn người Triệu Công Minh đầu óc quay cuồng, cảm thấy không thể tin nổi, nhưng lại xen lẫn niềm vui sướng vô bờ.

Cảm giác như một chiếc bánh từ trên trời rơi xuống, rồi lại phát hiện ra đây là một chiếc bánh lớn gấp mười lần bánh bình thường.

Cảm giác hạnh phúc này, người chưa từng trải qua khó mà đồng cảm được.

Tam Tiêu nhìn Sở Dương, ánh mắt long lanh như nước mùa thu, trong lòng dâng lên một cảm giác sùng bái.

Sở Dương thân là cường giả Chuẩn Thánh, ở Hồng Hoang chỉ cần có người xướng niệm tên hắn đều có thể cảm ứng được, ánh mắt của Tam Tiêu tự nhiên không thể qua mặt hắn.

Về việc này, Sở Dương thầm nghĩ: “Được đệ tử sùng bái cảm giác thật sướng.” Một đoàn người được lính gác nghênh đón tiến vào tổng bộ Tiên Đình, đám người Triệu Công Minh lại một lần nữa bị chấn kinh.

“Đây là chân tiên phúc địa bậc nào, xa hoa như vậy, Tam Tiên Đảo ta ở trước đây so với nó quả thật nghèo nàn đến đáng sợ.” Bích Tiêu, người nhỏ tuổi nhất, ngây thơ hoạt bát, nhìn quanh bốn phía không nhịn được thốt lên, giọng điệu đầy kinh ngạc.

Tam Tiên Đảo mà Tam Tiêu và Triệu Công Minh ở vốn là động phủ của họ, vì có ba vị tiên nữ là Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu nên mới được đặt tên là Tam Tiên Đảo, chứ không phải là ba hòn đảo Bồng Lai, Doanh Châu và Phương Trượng hợp xưng là Tam Tiên Đảo.

“Ha ha, đây là thế lực Tiên Đình do vi sư sáng lập, sau này cũng là nhà của các con, có thể chọn một tòa tiên điện làm động phủ.” Sở Dương mỉm cười.

“Thật sao ạ?

Vậy con muốn chọn tòa tiên điện kia.” Bích Tiêu nghe vậy, đôi mắt trong veo lấp lánh ánh sao, rực rỡ sáng ngời, chỉ vào tòa tiên điện cao lớn nhất ở trung tâm Tiên Đình mà nói.

“Bích Tiêu, sao có thể vô lễ như vậy?

Chúng ta ở đâu cũng được, toàn bộ đều do sư tôn sắp xếp.” Vân Tiêu vội vàng kéo Bích Tiêu lại, ái ngại nói với Sở Dương.

Nơi tốt nhất của một thế lực chắc chắn là nơi ở của người đứng đầu, Sở Dương là chủ của Tiên Đình, tiên điện ở trung tâm đương nhiên là nơi hắn ở.

Bích Tiêu muốn ở tiên điện trung tâm, chẳng phải là đang tranh chỗ với Sở Dương sao?

Thân là đệ tử, không tôn trọng sư phụ là điều tuyệt đối không thể.

Huống hồ bốn người vừa mới bái Sở Dương làm thầy, nếu để lại ấn tượng xấu thì thảm rồi, không chừng sẽ bị trục xuất khỏi sư môn.

Bích Tiêu nghe vậy vội vàng tỏ ra oan ức, tính cách ngây thơ đơn thuần, đâu hiểu được những điều này.

"Không sao, tòa tiên điện đó là động phủ của ta, phòng ốc rất nhiều, dù mấy chục vạn người cũng ở được." Sở Dương mỉm cười với Vân Tiêu, rồi đưa tay xoa đầu Bích Tiêu, cười nói: "Nếu Bích Tiêu muốn ở, cứ đến đó đi!" "Sư tôn là tốt nhất, sau này con có thể đến tìm sư tôn chơi bất cứ lúc nào." Bích Tiêu vừa nghe, lập tức không còn oan ức nữa, đôi mắt sáng ngời, nhào vào lòng Sở Dương cọ cọ đầu.

"Bích Tiêu, sư tôn bận trăm công nghìn việc, cần phải tham ngộ đại đạo, đâu có thời gian chơi đùa với muội, thật là hồ đồ." "Sư tôn đừng trách, xá muội từ nhỏ đã ngây thơ ham chơi, sau khi về con nhất định sẽ quản giáo cẩn thận." Triệu Công Minh quở trách Bích Tiêu một tiếng, rồi chắp tay với Sở Dương, mặt đầy vẻ áy náy.

"Không sao, trẻ con mà, ham chơi một chút là bình thường, Bích Tiêu muốn tìm ta chơi, chứng tỏ thân cận với ta, vi sư vô cùng vui mừng, cho nên sau này Bích Tiêu muốn tìm ta chơi, lúc nào cũng được." Sở Dương mỉm cười.

Đến cảnh giới Chuẩn Thánh, đã đạt tới trình độ tuỳ tâm sở dục, nếu muốn tu hành, dù ngoại giới có bao nhiêu phiền nhiễu cũng vô dụng, nếu không muốn tu hành, cũng có thể dừng lại bất cứ lúc nào, thậm chí có thể tạm thời lưu trữ tiến độ.

Bích Tiêu tìm Sở Dương chơi, hoàn toàn không ảnh hưởng gì.

Chương 69

Quan trọng nhất là, tu vi Chuẩn Thánh muốn tiến giai không thể chỉ dựa vào khổ tu, đã vậy thì chi bằng cứ thoải mái một chút.

"Đa tạ sư tôn không so đo với Bích Tiêu." Triệu Công Minh nghe Sở Dương nói vậy, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Hắn cũng có chút cảm thán vận may của Bích Tiêu, trong bốn người, Sở Dương dường như đặc biệt yêu chiều cô bé, đối xử rất khoan dung, bất kể yêu cầu gì cũng sẽ đáp ứng, tính tình cực tốt.

"Con không phải trẻ con." Ai ngờ Bích Tiêu lại không hài lòng với việc Sở Dương gọi mình là trẻ con, nhỏ giọng lẩm bẩm.

Mọi người có mặt ở đây ai mà không phải tiên thần?

Giọng Bích Tiêu dù nhỏ hơn trăm lần cũng có thể nghe rõ mồn một.

Sở Dương bất giác đánh giá Bích Tiêu một lát, tuy dung mạo vô song, da dẻ trắng nõn, nhưng dáng người không cao, lại còn "sân bay", đúng chuẩn loli.

Loli không phải là trẻ con sao?

"Bích Tiêu, đừng nói nữa." Vân Tiêu không thể nhịn được nữa, trực tiếp đưa tay ngọc bịt miệng Bích Tiêu lại, không chút khách khí kéo muội muội đi.

"Khụ khụ, vi sư có việc đi trước, nếu cần tài nguyên tu luyện, cứ tìm người quản lý bảo khố của Tiên Đình lấy là được." "Còn về chỗ ở, cứ tạm thời ở tiên điện của ta đi, sau này muốn dọn ra ngoài lúc nào cũng được." Sở Dương ho khan một tiếng để che đi sự ngượng ngùng, nói với Tam Tiêu và Triệu Công Minh một câu rồi biến mất.

“Bích Tiêu, để tỷ tỷ dạy dỗ lại muội cách nói chuyện.” Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu nhận được truyền âm, cả hai đều đỏ mặt, sau đó lườm Bích Tiêu, hung hăng nói, rồi đưa ra bàn tay tội lỗi.

Bích Tiêu quá gây chuyện, vừa rồi tim bọn họ đập thình thịch như ngồi tàu lượn, sợ Sở Dương nổi giận.

Vì vậy, họ quyết định phải dạy dỗ lại Bích Tiêu, để cô bé an phận một chút.

“Tỷ tỷ, làm gì vậy?

Sư tôn cứu mạng!” Bích Tiêu có dự cảm không lành, quay người bỏ chạy, miệng la lớn.

“Đứng lại.” Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu quát khẽ một tiếng, đôi chân dài miên man đuổi theo.

Triệu Công Minh nhìn ba cô em gái của mình, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cũng giống như Sở Dương, lựa chọn chuồn đi. ...

Thời gian trôi qua nửa tháng, một ngày nọ, Đế Tuấn phái sứ giả đến Tiên Đình, Sở Dương ra mặt gặp.

“Đế Tuấn phái ngươi đến có việc gì?” Sở Dương ngồi ngay ngắn trên cao vị, nhìn xuống sứ giả Yêu Tộc, thản nhiên nói.

Hai quân giao chiến không chém sứ giả, Sở Dương và Đế Tuấn có thù oán không giả, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không trút giận lên sứ giả, muốn trút giận thì trút thẳng lên người Đế Tuấn mới là bản lĩnh thật sự.

“Bệ hạ quyết định thành lập Yêu Tộc Thiên Đình, và dời đến Tam Thập Tam Thiên.

Mười năm sau, Yêu Đế sẽ tổ chức đại yến tiệc ở Ngọc Hoàng Thiên, đặc biệt phái thần đến mời ngài tham gia.” Sứ giả Yêu Tộc nói,

thái độ rất khách khí.

"Thiên Đình sao?" Sở Dương nghe vậy mắt không khỏi nheo lại.

Thiên Đình thành lập là đại thế của Thiên Đạo, Yêu Tộc cũng vì thế mà thực lực tăng vọt.

Nhưng không có tác dụng, sự huy hoàng này chỉ là tạm thời.

Theo quỹ đạo của Hồng Hoang, sau khi Vu Yêu đại chiến kết thúc, Thiên Đình do Đế Tuấn thành lập sẽ bị diệt vong.

"A a, nói với Đế Tuấn ta sẽ đến." Sở Dương thản nhiên nói.

Lúc ở Tử Tiêu Cung, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã nảy sinh sát ý với hắn, nhưng giờ đây hắn đã đột phá cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể ngồi ngang hàng với họ.

Sở Dương tò mò, không biết hai tên Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất khi gặp lại hắn sẽ có phản ứng gì?

"Nếu đã như vậy, vậy thần xin cáo lui trước, mười năm sau bệ hạ sẽ đợi ngài ở Tam Thập Tam Thiên." Sứ giả Yêu Tộc nhận được câu trả lời mình muốn, cũng không có ý định ở lại thêm, chắp tay với Sở Dương rồi rời khỏi Tiên Đình.

Sở Dương nhìn theo sứ giả Thiên Đình rời đi, cho đến khi bóng dáng hắn biến mất hoàn toàn mới thu hồi ánh mắt.

"A a, mời ta đến dự yến tiệc thành lập Thiên Đình của Yêu Tộc, để xem trong hồ lô của ngươi bán thuốc gì." Sở Dương thầm nghĩ.

Sở Dương không biết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang toan tính điều gì, nhưng có thể chắc chắn hai điều.

Một là, bây giờ hắn đã khác xưa, thực lực đã tăng cường quá nhiều, hai người bọn họ không thể làm gì được hắn.

Hai là, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất muốn giết hắn, nếu

không phải ngày đó Sở Dương nhanh trí, kéo Tây Vương Mẫu chạy trước khi họ kịp phản ứng, thì có thể đã thân tiêu đạo vẫn.

Mối thù này Sở Dương sẽ không bao giờ quên. ...

Ngày hôm sau, Sở Dương rời khỏi Tiên Đình, bay về phía Tây Côn Luân.

Sở Dương đã ra ngoài một thời gian, đã đến lúc phải về thăm lão bà của hắn, Tây Vương Mẫu.

Chương 70

Đến cảnh giới Chuẩn Thánh, độn thuật cực nhanh, một thoáng có thể vượt qua ức vạn dặm, Sở Dương dùng ba ngày, một đường phi nước đại, cuối cùng đã đến được Tây Côn Luân.

Trên Thiên Sơn, Tây Vương Mẫu đang tu luyện Cửu Âm Đạo Kinh, đột nhiên cảm ứng được một cỗ khí tức mạnh mẽ đang đến gần.

Nàng mở mắt đẹp ra cảm ứng kỹ lưỡng, gương mặt xinh đẹp lộ vẻ vui mừng: "Phu quân đã về." "Vèo." Tây Vương Mẫu thân hình nhoáng lên, trực tiếp biến mất khỏi nơi bế quan, đi nghênh đón Sở Dương.

Sở Dương vừa đến không trung trên Thiên Sơn, đã thấy Tây Vương Mẫu bay lên, hướng về phía hắn.

"Lão bà." Sở Dương dang rộng vòng tay, cười toe toét với Tây Vương Mẫu.

Tây Vương Mẫu nhào vào lòng Sở Dương, hương thơm cơ thể len vào mũi, nàng ngẩng đầu vừa mừng vừa giận nói.

"Ra ngoài lâu như vậy cũng không về tìm thiếp thân, chàng có biết thiếp thân nhớ chàng nhiều thế nào không?" Lời nói này khiến Sở Dương cảm động, cũng có chút ngượng ngùng, hắn rời đi quả thực có hơi lâu, đối với Tây Vương Mẫu có phần áy náy.

Nhưng Sở Dương biết Tây Vương Mẫu không thật sự tức giận, chỉ là có chút oán trách nhỏ mà thôi.

"Được rồi, ta biết sai rồi, lần sau nhất định sẽ về thăm nàng nhiều hơn, được không?

Mười năm tới ta sẽ không rời đi, ở trên Thiên Sơn bầu bạn cùng nàng." Sở Dương cúi đầu nhìn gương mặt hoàn mỹ không tì vết, mê hoặc chúng sinh của Tây Vương Mẫu, mở miệng nói, đưa ra lời hứa.

Hắn lại đưa một tay đặt lên đầu Tây Vương Mẫu, nhẹ nhàng xoa mái tóc mượt mà của nàng, cười nói: "Lần này ta về còn mang quà cho nàng nữa này, xem nàng có thích không?" Nói rồi, Sở Dương lấy ra hai quả Hoàng Trung Lý, đưa cho Tây Vương Mẫu.

"..." Tây Vương Mẫu nhìn thấy ba chữ "Hoàng Trung Lý" trên bề mặt linh quả trong tay Sở Dương, miệng nhỏ hé mở, trên khuôn mặt xinh đẹp lộ ra vẻ kinh ngạc.

Hoàng Trung Lý, là đứng đầu trong Thập Đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang, danh tiếng lẫy lừng có thể nói là không ai không biết, không ai không hay, một quả có thể giúp người ta tiết kiệm ức vạn năm khổ tu, trở thành Đại La Kim Tiên, nghịch thiên đến mức nào?

Đáng tiếc là, vạn linh Hồng Hoang chỉ nghe danh mà không thấy hình, chưa từng có ai được Hoàng Trung Lý.

Bây giờ Sở Dương lại có Hoàng Trung Lý, khiến Tây Vương Mẫu kinh ngạc.

"Ngẩn ra đó làm gì?

Mau ăn đi." Sở Dương đưa một quả Hoàng Trung Lý đến bên môi Tây Vương Mẫu, định đút cho nàng ăn.

Tây Vương Mẫu cuối cùng cũng từ trong kinh ngạc hồi phục lại, nhưng không ăn Hoàng Trung Lý, nghiêm túc nói: "Phu quân, với cảnh giới của thiếp thân, Hoàng Trung Lý tác dụng không lớn, nhiều nhất chỉ là ăn cho biết mùi vị." "Thiếp thân không muốn lãng phí, Tiên Đình của chàng vừa mới thành lập không lâu, hai quả Hoàng Trung Lý này

chàng hãy mang đi bồi dưỡng thuộc hạ đi, có thể tạo ra thêm hai vị Đại La Kim Tiên đó." "Có thể được lão bà tiên tử tuyệt thế của ta ăn, là vinh hạnh của Hoàng Trung Lý, sao có thể gọi là lãng phí được chứ?

Hôm nay nàng phải ăn Hoàng Trung Lý, ngoan nào." Sở Dương trừng mắt, sau đó lại dịu dàng nói.

Tuy Tây Vương Mẫu là Chuẩn Thánh đại năng, nhưng quanh năm đều bế quan tu luyện, đâu có biết đến bí kíp tán gái của Trái Đất?

Tây Vương Mẫu nghe lời Sở Dương nói, trong lòng cảm động vô cùng, cũng không từ chối nữa, mỉm cười với hắn, nụ cười còn động lòng người hơn cả hoa hồng nở rộ, vui vẻ nói: "Đa tạ quà của phu quân, thiếp thân rất thích." Lời vừa dứt, nàng một hơi ăn hết hai quả Hoàng Trung Lý.

"Ừm, vào miệng là tan, hương quả thuần hậu, mùi vị thật tuyệt." Tây Vương Mẫu lộ ra vẻ mặt hưởng thụ, Hoàng Trung Lý là một trong mười đại tiên thiên linh quả của Hồng Hoang, mùi vị quả thực rất ngon, nhưng phần nhiều là vì Sở Dương.

Ngay cả tiên thiên linh quả trân quý cực độ như Hoàng Trung Lý cũng sẵn lòng lấy ra cho Tây Vương Mẫu ăn như hoa quả bình thường, tấm lòng yêu thương này khiến nàng cảm động và ngọt ngào.

Có tình yêu gia trì, hoa quả bình thường ăn cũng có vị tiên quả, huống chi là Hoàng Trung Lý vốn đã là mỹ vị cực phẩm.

"Nếu nàng thích ăn, sau này vẫn còn." Sở Dương thực hiện một cú xoa đầu sát thương, cười nhạt nói, lời nói tràn đầy sự cưng chiều.

"Trong tay chàng không chỉ có hai quả Hoàng Trung Lý?" Tây Vương Mẫu vừa nghe, đôi mắt đẹp lập tức mở to, giọng nói có chút run rẩy hỏi.

“Ừm, ta có được cây ăn quả Hoàng Trung Lý và một hồ lớn Tam Quang Thần Thủy, chỉ cần khoảng mười vạn năm là có thể thúc chín ba mươi quả Hoàng Trung Lý.” Sở Dương gật đầu.

“Cây ăn quả Hoàng Trung Lý, Tam Quang Thần Thủy?” Hai từ này khiến Tây Vương Mẫu hít một hơi khí lạnh, nàng vốn tưởng Sở Dương chỉ tình cờ có được nhiều quả Hoàng Trung Lý, không ngờ lại có được cả cây ăn quả.

“Chúc mừng phu quân, hạ hỉ phu quân, xem ra Thiên Đạo cũng đang giúp chàng, để chàng có được cơ duyên lớn như vậy, chàng nhất định sẽ trở thành cường giả Chứng Đạo, Tiên Đình sẽ trở thành thế lực mạnh nhất Hồng Hoang.” Tây Vương Mẫu cười rạng rỡ chúc mừng.

“Thiên Đạo?

Ta là người đàn ông có hệ thống, tương lai vượt qua cả Thiên Đạo cũng có khả năng.” Sở Dương thầm nghĩ.

Đương nhiên, điểm này Sở Dương sẽ không nói với Tây Vương Mẫu, chủ yếu là vì hệ thống có ý nghĩa quá lớn, nếu bị người ngoài biết, e rằng Hồng Quân cũng sẽ ngồi không yên.

Vì vậy Sở Dương sẽ không nói cho bất kỳ ai biết về hệ thống, trừ phi hắn đã mạnh đến mức không ai có thể uy hiếp.

“Lão bà, chúng ta đã lâu không cùng nhau tu luyện rồi, bây giờ chúng ta đến tẩm cung của nàng tu luyện đi.” Sở Dương đột nhiên cười nói với Tây Vương Mẫu.

“...” Tây Vương Mẫu nghe vậy hơi sững sờ, sau khi phản ứng lại ý của hắn liền cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Vâng.” Xa cách Sở Dương lâu như vậy, trong lòng Tây Vương Mẫu cũng có chút...

đó không phải là háo sắc, mà là bản năng của sinh linh, không thể

kháng cự.

“Ha ha, chúng ta đi lên.” Sở Dương bế ngang Tây Vương Mẫu vào lòng, cười nói rồi bay về phía Dao Trì Thánh Điện trên trời.

Một đêm, tự nhiên là vạn phần mỹ diệu, từ đó về sau, tình cảm hai người càng thêm sâu đậm. ...

Thời gian thoáng chốc đã qua mười năm, một ngày nọ, tại Ngọc Hoàng Thiên của Tam Thập Tam Thiên, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đứng trên tầng mây, sau lưng là một đám đông đen kịt, đều là cường giả Yêu Tộc, yếu nhất cũng là Kim Tiên.

Chương 71

Hôm nay là ngày Yêu Tộc Thiên Đình thành lập, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã sớm dẫn dắt bộ chúng Yêu Tộc đợi ở đây, đợi đến lúc mặt trời rực rỡ nhất trong ngày để tuyên cáo với chúng sinh Hồng Hoang.

Thời gian trôi qua, đã sắp đến giờ lập Thiên Đình.

"Hừ." Đế Tuấn thở ra một hơi, quay đầu nhìn Đông Hoàng Thái Nhất trầm giọng nói: "Nhị đệ, đến giờ rồi." "Ta hiểu rồi." Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị.

Hai người vượt lên trên đám đông, lần lượt lấy ra Hỗn Độn Chung và Hà Đồ Lạc Thư, lớn tiếng nói với bầu trời: "Hai huynh đệ chúng ta là Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, là hoàng giả của Yêu Tộc, hôm nay tại đây lập nên Yêu Đình." "Thiên Đình, thuận theo đại thế của Thiên Đạo, phàm ai nguyện ý gia nhập Thiên Đình, đều có thể hưởng thụ phúc lợi hậu hĩnh, tiên đan diệu dược, thần thông công pháp có đủ cả." "Hai huynh đệ chúng ta lấy Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Hà Đồ Lạc Thư trấn áp khí vận Thiên Đình, trời đất chứng giám!" Ầm ầm ầm!

Lời vừa dứt, trên bầu trời vang lên một trận sấm sét, chấn động cả Hồng Hoang, chỉ thấy một cỗ khí vận mạnh mẽ nhanh chóng ngưng tụ, cuối cùng hình thành hai con Kim Ô khổng lồ, chui vào trong cơ thể Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Còn có huyền hoàng chi khí từ hư không tràn ra, rơi xuống trên người hai người, chính là Thiên Đạo công đức, số lượng vô cùng lớn.

"Ầm!" Hai người hấp thu xong toàn bộ công đức chi khí, khí tức trong cơ thể bùng nổ, tăng vọt lên một tầng, từ Chuẩn Thánh trung kỳ

bước vào Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Đây là chiến lực đỉnh cao nhất của Hồng Hoang hiện nay, ngay cả Lão Tử cũng không bằng.

"Chúc mừng bệ hạ đột phá, hạ hỉ bệ hạ đột phá!" Bạch Trạch và các cường giả Yêu Tộc khác thấy vậy, lập tức chắp tay chúc mừng.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất là trụ cột của Thiên Đình, họ càng mạnh thì Thiên Đình càng mạnh, lợi ích mà bộ chúng Yêu Tộc nhận được cũng càng lớn.

"Ha ha!" Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất nhìn nhau, đều phá lên cười lớn.

Vừa mới thành lập Thiên Đình đã dựa vào Thiên Đạo công đức đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, đây là dấu hiệu Yêu Tộc sắp đại hưng a.

Khả năng hai người trở thành cộng chủ của Hồng Hoang đã tăng lên không ít.

Tại Côn Luân Sơn, Tam Thanh tụ họp lại một chỗ, lặng lẽ xem hết cảnh tượng này.

"Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất không hổ là hoàng giả của Yêu Tộc, không thể xem thường, cả hai đều đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ." Gương mặt vốn luôn bình thản của Lão Tử cũng có chút dao động.

Cảnh giới Chuẩn Thánh muốn đột phá vô cùng khó khăn, độ khó của việc đột phá một tiểu cảnh giới còn lớn hơn tổng độ khó của tất cả các cảnh giới trước đó cộng lại.

Nếu không có ba lần giảng đạo của Hồng Quân, cường giả mạnh nhất Hồng Hoang có lẽ cũng chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, thậm chí sẽ không xuất hiện Chuẩn Thánh.

Dù có Hồng Quân giảng đạo, Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng là cường giả tuyệt đối trong hàng ngũ Chuẩn Thánh.

"Hai con súc sinh lông lá đó chỉ là gặp may thôi." Sắc mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn có chút khó coi, lạnh lùng hừ một tiếng.

Tính cách hắn cao ngạo, cho rằng Tam Thanh là tồn tại tôn quý nhất, mọi thứ đều nên được ưu tiên.

Bất kể là linh bảo hay tu vi, đều phải vượt trội hơn người khác.

Nhưng bây giờ tu vi của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã vượt qua Nguyên Thủy, sao hắn có thể chấp nhận được?

Thông Thiên nghe vậy, chỉ cảm thấy không nói nên lời, nhị ca quá cao ngạo, không muốn thấy người khác tốt hơn mình, tính cách này thật đáng ghét.

Nhưng Thông Thiên cũng lười nói, chỉ nói: "Thiên Đình đã lập, chúng ta có nên đến chúc mừng một phen không?" Mười năm trước Đế Tuấn đã để Bạch Trạch gửi lời mời đến các đại năng Hồng Hoang, bây giờ là lúc đến dự tiệc.

"Đi thôi." Lão Tử gật đầu nói.

Ban đầu Lão Tử chỉ vì không thể tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, muốn ra ngoài đi dạo xem có khả năng đốn ngộ không.

Nhưng bây giờ hắn đã thay đổi suy nghĩ, là vì thực lực của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Dù sao Lão Tử hiện tại vẫn đang ở Chuẩn Thánh trung kỳ, đối mặt với hai người đều là Chuẩn Thánh hậu kỳ, thật sự chưa chắc đã đánh lại, tự nhiên không dám tự cao tự đại.

Nguyên Thủy tuy không ưa Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng lúc này huynh trưởng Lão Tử đã quyết định đi Thiên Đình, hắn

cũng không từ chối.

Ba người lập tức hóa thành độn quang bay lên trời, hướng về Tam Thập Tam Thiên.

Tại Tây Côn Luân, Sở Dương và Tây Vương Mẫu đứng trên đỉnh Thiên Sơn, kề vai sát cánh, nhìn về phía Thiên Đình.

"Phu quân, chúng ta có cần đi dự yến hội không?" Tây Vương Mẫu đột nhiên mở miệng, giọng điệu có chút lo lắng: "Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, hai chúng ta đối đầu với họ có thể sẽ hơi nguy hiểm." Sở Dương nghe vậy không khỏi trầm ngâm, một lúc sau thản nhiên nói: "Cảnh giới đột phá, thực lực quả thực đã tăng cường, nhưng hai người họ muốn giết ta, tuyệt đối không thể." "Thậm chí ở Hồng Hoang hiện nay, ngoài Đạo Tổ ra, không có sinh linh nào có thể giết được ta." Sở Dương tu luyện là công pháp cấp Thiên Đạo Hỗn Độn Âm Dương Quyết, cho hắn vốn liếng để vượt cấp chiến đấu, huống chi còn có Càn Khôn Đỉnh và Hồng Mông Lượng Thiên Xích hai kiện chí bảo, một công một phòng, ai có thể làm gì được hắn?

Vì vậy, dù đến tổng bộ của Yêu Tộc là Thiên Đình, Sở Dương trong lòng cũng có đủ tự tin.

"Được rồi, vậy chúng ta đến Thiên Đình xem thử." Tây Vương Mẫu nhìn Sở Dương, mỉm cười, hàng mi dài chớp chớp, đôi mắt đẹp lấp lánh như tinh hà phản chiếu.

Người đàn ông tự tin là có sức hấp dẫn nhất, không người phụ nữ nào có thể chống lại.

Tây Vương Mẫu cũng vậy, đối với Sở Dương càng thêm sùng bái và yêu thích.

"Chúng ta đi." Sở Dương gật đầu, đưa tay ôm lấy vòng eo thon

gọn của Tây Vương Mẫu, bay lên trời, hướng về Tam Thập Tam Thiên.

"Vút." Lúc này, khắp nơi ở Hồng Hoang đều có những luồng độn quang rực rỡ bay lên trời, hướng về Tam Thập Tam Thiên nơi Thiên Đình tọa lạc, trong những luồng độn quang này cơ bản đều là Đại La Kim Tiên.

Thấp hơn tu vi này, Đế Tuấn sẽ không mời.

Vì thanh thế thành lập Thiên Đình quá lớn, cộng thêm việc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cùng lúc đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, trở thành những cường giả đỉnh cấp nhất của Hồng Hoang hiện nay, nên hơn một nửa Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang đều quyết định đến dự tiệc, nể mặt họ.

Chương 72

Nhất thời, trong Thiên Đình cường giả mây tụ, có chút hương vị của Tử Tiêu Cung.

Đương nhiên, cũng có những người hoàn toàn không để ý đến Đế Tuấn, ví dụ như tử đối đầu của Yêu Tộc là Vu Tộc.

Tại Bất Chu Sơn, trong Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu tụ họp lại một chỗ, lần lượt là Không Gian Tổ Vu Đế Giang, Mộc Chi Tổ Vu Câu Mang, Hỏa Chi Tổ Vu Chúc Dung, Kim Chi Tổ Vu Nhục Thu, Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công, Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương, Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, Phong Chi Tổ Vu Thiên Ngô, Điện Chi Tổ Vu Hấp Tư, Thiên Khí Tổ Vu Xa Bỉ Thi, Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh, và người duy nhất Sở Dương từng gặp là Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ.

"Cách đây không lâu Tiên Đình thành lập, bây giờ hai lão già Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại bắt chước thành lập Thiên Đình, thật không biết xấu hổ." Chúc Dung, người có tính tình nóng nảy nhất, chế nhạo.

"Đúng vậy, Thiên Đình thành lập rõ ràng là bắt chước Tiên Đình, có chút nực cười, nhưng lợi ích thu được lại cực lớn." "Nhìn Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mà xem, không chỉ có khí vận gia thân, còn nhận được lượng lớn Thiên Đạo công đức, trực tiếp đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ." "Vốn dĩ Vu Tộc chúng ta có mười hai vị cường giả Chuẩn Thánh, mạnh hơn Yêu Tộc, trong cuộc đấu tranh với Yêu Tộc cũng chiếm thế thượng phong." "Nhưng bây giờ theo việc Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đột phá, Yêu Tộc có cảm giác trỗi dậy, tương lai sẽ có biến số." Mộc Chi Tổ Vu Câu Mang gật

đầu, cảm thấy hành vi của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thật đáng khinh, nhưng giọng điệu lại có chút cảm thán.

Bất kể người khác chế nhạo Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thế nào, nhưng họ đã nhận được lợi ích thực tế.

"Ta cảm thấy Vu Tộc chúng ta cũng có thể học theo Tiên Đình và Thiên Đình, tổ kiến một thế lực tương tự để mưu cầu Thiên Đạo công đức?" Thời Gian Tổ Vu Chúc Cửu Âm, người thông tuệ nhất trong Thập Nhị Tổ Vu, mở miệng nói.

Lời này vừa ra, không khí trong phòng lập tức yên tĩnh, tất cả các Tổ Vu đều nhìn chằm chằm vào Chúc Cửu Âm, khiến hắn có chút đứng ngồi không yên.

"Vu Tộc chúng ta không tôn Thiên Đạo, không tôn Đạo Tổ, chỉ tôn Bàn Cổ Phụ Thần, lão cửu, lời này sau này đừng nói nữa." Cuối cùng, Đế Giang, người đứng đầu Thập Nhị Tổ Vu, mở miệng phá vỡ thế bế tắc.

Thành lập thế lực tương tự Thiên Đình, Tiên Đình, có nghĩa là phải được Thiên Đạo công nhận, chẳng phải là cúi đầu trước Thiên Đạo sao?

"Ta sai rồi." Chúc Cửu Âm thẳng thắn nhận lỗi, hắn chỉ nghĩ đến việc thành lập thế lực tương tự Tiên Đình có thể mang lại lợi ích cho Vu Tộc, mà bỏ qua một điểm này.

Các Tổ Vu đều có tính cách thẳng thắn, nghe Chúc Cửu Âm nhận lỗi đều sắc mặt dịu lại, tha thứ cho hắn, vì họ biết, hắn cũng là vì Vu Tộc.

"Yêu Tộc thành lập Thiên Đình, thế lực có lẽ sẽ tăng vọt, không thể để chúng tiếp tục phát triển nữa, nếu không thắng bại trong Vu Yêu đại chiến sẽ khó lường." "Đã đến lúc phải triển khai đại quyết

chiến, nhất định phải tiêu diệt hoàn toàn Yêu Tộc, Hồng Hoang chỉ có thể do Vu Tộc thống trị." Đế Giang nhìn quanh mọi người, ánh mắt sáng rực, trầm giọng nói.

"Vâng, đại ca." Các Tổ Vu khác gật đầu, vẻ mặt nghiêm nghị.

Ngay cả hai cô gái xinh đẹp là Hậu Thổ và Vũ Chi Tổ Vu Huyền Minh cũng vậy, khuôn mặt xinh đẹp trở nên nghiêm túc.

Việc liên quan đến sự tồn vong của Vu Tộc, mỗi thành viên Vu Tộc đều có trách nhiệm đứng ra. ...

Tại Thiên Đình, Sở Dương và Tây Vương Mẫu hạ xuống.

"Thật xa hoa, so với Tiên Đình của ta cũng chỉ kém một chút." Khi Sở Dương nhìn thấy toàn cảnh Thiên Đình, trong lòng không khỏi cảm thán.

Thiên Đình thật sự rất mạnh, thiên địa linh khí không cần nói, đều đã ngưng tụ thành sương mù, biến hóa vạn thiên.

Còn có tinh thần chi lực thuần túy nồng đậm, ở khắp mọi nơi, dù là một con heo tu luyện ở đây, lâu ngày cũng có thể thành tiên.

Ngoài môi trường tu luyện cực tốt, Thiên Đình còn có quần thể kiến trúc khổng lồ hình thành tự nhiên.

Các loại tiên điện san sát như sao trên trời, sắp xếp theo một trật tự vô hình, như một thể thống nhất.

Khắp nơi trong Thiên Đình đều có Yêu Tộc mặc giáp vàng bảo vệ, trông rất chính quy, khiến người ta vừa nhìn đã biết là thế lực đỉnh cấp.

Vấn đề duy nhất của Thiên Đình là quá lớn, Sở Dương dùng nguyên thần bao phủ, trong lòng so sánh một chút, phát hiện Thiên Đình lớn gấp trăm lần Tiên Đình.

Nơi ở lớn, thiên địa linh khí và tinh thần tinh khí cũng bị pha loãng, vì vậy Thiên Đình tuy tốt, thậm chí vượt qua cả Côn Luân Sơn và Bất Chu Sơn, nhưng không bằng Tiên Đình.

Dù sao nền móng của Tiên Đình là chân tiên phúc địa đỉnh cấp Tử Châu Phủ và Bồng Lai Đảo, sâu dưới lòng đất còn chôn cả long mạch của Đông Hải.

Mức độ xa hoa là nhất Hồng Hoang.

Chỉ là Tiên Đình thành lập chưa lâu, sinh linh đều không hiểu rõ, trong lòng vẫn cho rằng chân tiên phúc địa tốt nhất Hồng Hoang là những nơi như Bất Chu Sơn và Côn Luân Sơn.

"Hai vị đạo hữu, hoan nghênh đến Thiên Đình làm khách, mời vào trong." Một người đàn ông trung niên mặc hoàng bào màu vàng xuất hiện bên cạnh Sở Dương và Tây Vương Mẫu, mỉm cười nói.

"Đế Tuấn!" Sắc mặt Tây Vương Mẫu không đổi, nhưng trong lòng lại dâng lên một ngọn lửa giận.

Đế Tuấn từng nảy sinh sát ý với Sở Dương, Tây Vương Mẫu tuy tính tình tốt, tính cách tĩnh lặng, nhưng cũng sẽ không dung thứ cho chuyện này.

Nếu không phải Sở Dương không muốn Tây Vương Mẫu mạo hiểm, và tỏ ý sau này có đủ thực lực sẽ đưa nàng đi chém giết Đế Tuấn, e rằng lúc này nàng đã không nhịn được ra tay, đại chiến với Đế Tuấn.

"A a, Đế Tuấn đạo hữu thật nhiệt tình a, đường đường là Yêu Tộc hoàng giả, Thiên Đình chi chủ, lại đích thân ra nghênh đón khách nhân." Sở Dương cười như không cười nhìn chằm chằm người đàn ông mặc hoàng bào màu vàng trước mặt, thản nhiên nói.

Đế Tuấn nhíu mày, tuy Sở Dương dường như đang khen ngợi,

nhưng hắn lại nghe ra một chút ý vị chế giễu.

Nhưng nghĩ đến kế hoạch tiếp theo, Đế Tuấn lại giãn mày, trên mặt treo nụ cười, nói: "Người bình thường đến tự nhiên không cần ta đích thân nghênh đón." "Nhưng ngươi và Tây Vương Mẫu, tự nhiên đáng để ta đích thân nghênh đón." Câu nói này mang một chút ý vị tâng bốc, khiến Sở Dương trong lòng kỳ quái.

Lúc ở Tử Tiêu Cung, Đế Tuấn còn muốn giết Sở Dương, bây giờ lại tỏ ra hòa nhã?

Muốn lấy lòng Sở Dương, Đế Tuấn hoàn toàn không cần thiết.

Dù sao Đế Tuấn cũng là đường đường Yêu Tộc hoàng giả, thân phận tôn quý vô cùng, lại có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, hiện tại ở Hồng Hoang cũng thuộc hàng mạnh nhất, hoàn toàn không có lý do gì phải lấy lòng Sở Dương.

Sở Dương nghĩ không thông thì dứt khoát không nghĩ nữa, dù sao bất kể Đế Tuấn có âm mưu gì, cái đuôi cáo rồi cũng sẽ lộ ra.

Chương 73

Đến lúc đó binh đến tướng đỡ, nước đến đất ngăn là được.

Sở Dương và Tây Vương Mẫu theo Đế Tuấn bước vào Thiên Đình, hướng về Lăng Tiêu Bảo Điện, không lâu sau đã đến nơi.

Lúc này, trong Lăng Tiêu Bảo Điện đã ngồi đầy các đại năng, khi Đế Tuấn dẫn Sở Dương và Tây Vương Mẫu vào, tất cả mọi người đều nhìn sang.

Tây Vương Mẫu vì đã sớm nổi danh ở Hồng Hoang, nên số người chú ý ít hơn, phần lớn các cường giả đều đang nhìn Sở Dương.

Chủ yếu là vì sự tích của Sở Dương quá kinh người, đầu tiên là thân phận đạo lữ của Tây Vương Mẫu.

Phải biết hơn chín mươi phần trăm đại năng ở Hồng Hoang đều là nam, nữ cực ít, trong sáu vị Thánh Nhân hậu thế, chỉ có Nữ Oa là nữ.

Vì vậy những nữ thần vừa có thực lực mạnh mẽ lại vừa khuynh quốc khuynh thành như Tây Vương Mẫu, cực kỳ được các nam đại năng Hồng Hoang theo đuổi, năm xưa Đông Vương Công cũng từng theo đuổi nàng.

Đáng tiếc là, Tây Vương Mẫu là đóa hoa trên đỉnh núi cao, sao có thể để ý đến hắn?

Vì vậy phần lớn nam đại năng Hồng Hoang tuy thèm muốn Tây Vương Mẫu, nhưng cũng chỉ có thể nhìn, thậm chí nhìn cũng chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn.

Vì Tây Vương Mẫu bình thường ít khi đi lại ở Hồng Hoang, thường là ở trên Thiên Sơn ở Tây Côn Luân bế quan.

Bây giờ, Sở Dương đã chiếm được Tây Vương Mẫu, khiến cho

đông đảo nam đại năng Hồng Hoang ngưỡng mộ ghen tị hận.

Nhưng họ không dám động thủ, thậm chí không dám nói nhiều, đó là điểm kinh người thứ hai của Sở Dương.

Lúc nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, tu vi của Sở Dương đã tăng lên một bậc, từ Đại La Kim Tiên hậu kỳ lên đến viên mãn.

Lúc đó đã có rất nhiều đại năng chấn kinh, ngưỡng mộ, khiến danh tiếng của hắn lan truyền trong giới đỉnh cấp của Hồng Hoang.

Sau khi từ Tử Tiêu Cung trở về, Sở Dương càng trong thời gian ngắn đột phá Chuẩn Thánh, thu phục Long Tộc, một trong ba tộc khai thiên, sáng lập Tiên Đình.

Vô số đại năng sau khi biết những chuyện này, ai nấy đều triệt để chấn kinh, thẳng thừng gọi là yêu nghiệt.

Cũng có một số người trong lòng hối hận, sao lúc ở Tử Tiêu Cung không kết giao với Sở Dương?

Lúc đó Sở Dương chỉ là Đại La Kim Tiên, và họ ở cùng một tầng, có thể kết giao.

Bây giờ hắn đã thăng lên Chuẩn Thánh, những Đại La Kim Tiên này không còn cơ hội kết giao bình đẳng nữa, chỉ có thể ngước nhìn.

"Đợi đã, Sở Dương được Đế Tuấn đích thân nghênh đón vào?" Đột nhiên, có đại năng mắt tinh, phát hiện ra Đế Tuấn bên cạnh Sở Dương.

"Hít, ngay cả Đế Tuấn cũng đích thân nghênh đón, xem ra tiềm lực của Sở Dương cực kỳ khủng bố, có lẽ tương lai Hồng Hoang lại có thêm một tôn cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ thậm chí viên mãn." "Tiềm lực này ta cũng muốn có." "Đợi đã, Đế Tuấn đối với Sở Dương nhiệt tình như vậy, chẳng lẽ muốn lôi kéo?

Nếu như vậy, Tiên Đình dung nhập vào Thiên Đình, thế lực của Yêu Tộc sẽ bành trướng chưa từng có, có lẽ Vu Tộc không phải là đối thủ." "..." Các đại năng khác cũng lần lượt phát hiện ra Đế Tuấn, ai nấy đều ánh mắt lóe lên dị quang, trong lòng suy nghĩ cuồn cuộn.

Ngay cả Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Minh Hà Lão Tổ và những người khác cũng nhìn Sở Dương với con mắt khác, đầy tò mò.

"Quả nhiên không phải người tầm thường." Thông Thiên nheo mắt, nhìn Sở Dương thầm nghĩ.

Năm xưa ở Phân Bảo Nhai, các vị đại năng tranh giành linh bảo, kết quả chỉ có Sở Dương cướp đi cả Phân Bảo Nhai.

Lúc đó Thông Thiên đã biết, Sở Dương nhất định là một nhân tài, bây giờ xem ra quả nhiên như vậy.

Trong thời gian ngắn đột phá Chuẩn Thánh, sáng lập Thiên Đình, đúng là nhân tài!

Khi mọi người đang đánh giá Sở Dương, Sở Dương cũng đang đánh giá mọi người, khi nhìn thấy Thông Thiên, hắn mỉm cười thân thiện.

Thông Thiên sững sờ, sau đó cũng mỉm cười.

"Nếu Thông Thiên biết ta cướp đi bốn đệ tử bảo bối của hắn, không biết có cười nổi không." Sở Dương trong lòng ác thú vị nghĩ.

Ánh mắt Sở Dương tiếp tục đánh giá mọi người trong Lăng Tiêu Bảo Điện, khi nhìn thấy Nữ Oa, hắn cười chào hỏi: "Đạo hữu khỏe không?" Nữ Oa nhíu mày, nhớ lại lúc ở Tử Tiêu Cung Sở Dương nhìn trộm mình, nhưng bây giờ hắn đã là Chuẩn Thánh, lại là chủ của Tiên Đình, cũng phải nể mặt hắn một chút.

Thế là Nữ Oa gật đầu, trên mặt lộ ra một nụ cười, nói: "Đạo hữu khỏe." "Ừm, sau này có thời gian chúng ta có thể giao lưu sâu hơn."

Sở Dương cười đáp lại.

"Phu quân, chàng không phải là có một đoạn nhân duyên với Nữ Oa đạo hữu chứ?" Tây Vương Mẫu đến gần Sở Dương, nhỏ giọng cười nói.

Lúc này, lại có một ánh mắt đặc biệt nóng rực rơi vào người Sở Dương, quay đầu nhìn lại, phát hiện Phục Hy đang nhìn chằm chằm mình.

Ánh mắt đó dường như đang cảnh cáo Sở Dương: đừng có ý đồ với em gái ta.

Sở Dương không nói nên lời, sao mọi người lại nghĩ như vậy chứ?

Hắn chỉ muốn kiếm chút công đức từ Nữ Oa mà thôi.

Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, mấu chốt nằm ở việc sáng tạo Nhân Tộc.

Hiện tại thông tin này cũng chỉ có hai người biết, một là Sở Dương, một là Đạo Tổ Hồng Quân.

Ngoài ra tất cả mọi người đều không biết, ngay cả Nữ Oa cũng không biết.

Chương 74

Hồng Quân biết nhưng sẽ không nói, quy tắc Thiên Đạo không cho phép, chỉ có thể để Nữ Oa tự lĩnh ngộ, điều này đã cho Sở Dương cơ hội.

Lợi dụng thông tin bất đối xứng này, Sở Dương hoàn toàn có thể lừa Nữ Oa, và nàng nhất định sẽ bị lừa, chỉ cần có thể chứng đạo thành Thánh.

Đến lúc đó, Sở Dương có thể đưa ra các loại yêu cầu.

Vì vậy Sở Dương muốn sau này giao lưu nhiều hơn với Nữ Oa, thật sự không có ý định tán tỉnh, đơn thuần là vì công đức mà thôi, chứ không phải như Tây Vương Mẫu và Phục Hy nghĩ.

Đương nhiên, nếu có cơ hội, Sở Dương cũng không ngại chiếm được Nữ Oa, dù sao nàng cũng cực kỳ xinh đẹp.

Không chỉ thân hình cao ráo, có dung nhan tuyệt thế, ngay cả giọng nói cũng trong trẻo dễ nghe, như chim hoàng oanh.

Mỹ nhân như vậy Sở Dương sẽ không từ chối, càng nhiều càng tốt.

"Nếu chàng thật sự có nhân duyên với Nữ Oa đạo hữu, thiếp thân sẽ không để ý đâu, thiếp thân có thể giúp chàng." Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng cười nói.

Thấy Sở Dương không nói, nàng tưởng hắn đã ngầm thừa nhận.

Đối với việc phu quân có nhiều đạo lữ, Tây Vương Mẫu sẽ không từ chối, ngược lại còn tán thành, vì có nhiều chị em sẽ náo nhiệt hơn.

Về phương diện này, Tây Vương Mẫu cởi mở đến mức khiến người ta cảm động.

“Ta... thôi bỏ đi.” Sở Dương mở miệng, cuối cùng không giải thích, Tây Vương Mẫu hiểu lầm thì cứ để hiểu lầm đi, hiểu lầm cũng tốt.

Nếu không hôm nay giải thích không có ý định tán tỉnh Nữ Oa, sau này lại chiếm được Nữ Oa, thì sẽ rất ngượng ngùng.

“Hai vị đạo hữu, mời tìm một chỗ ngồi xuống đi, yến tiệc sắp bắt đầu rồi.” Lúc này, Đế Tuấn cười nhạt mở miệng, phá vỡ bầu không khí có chút vi diệu.

“Ừm.” Sở Dương đáp một tiếng, dắt tay ngọc của Tây Vương Mẫu đi về phía những chỗ ngồi phía trước nhất của Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ở đó có tổng cộng mấy chục chỗ ngồi, chỉ có cường giả Chuẩn Thánh mới có tư cách ngồi, Sở Dương và Tây Vương Mẫu tự nhiên đủ tư cách.

Sau khi Sở Dương ngồi xuống, Đế Tuấn ánh mắt lóe lên, đi về phía cao đài của Lăng Tiêu Bảo Điện.

Ở đó có hai chiếc vương tọa, một chiếc của Đông Hoàng Thái Nhất, một chiếc của Đế Tuấn.

Thiên Đình là do hai người cùng nhau lập nên, nên Thiên Đế cũng có hai tôn.

Nhưng Đế Tuấn thích hợp thống ngự vạn yêu hơn, Đông Hoàng Thái Nhất thích hợp chinh chiến bát phương hơn.

Vì vậy theo một ý nghĩa nào đó, Đông Hoàng là Thiên Đế trên danh nghĩa, Đế Tuấn là Thiên Đế ngầm.

Lúc này Đông Hoàng Thái Nhất đã ngồi trên vương tọa, Đế Tuấn di chuyển, một lúc sau bước lên cao đài, cũng ngồi trên vương tọa.

“Thiên Đình thành lập, các vị đạo hữu có thể đến tham gia yến hội, ta ở đây trước tiên xin nói một câu đa tạ.” Đế Tuấn nhìn quanh bốn phía, chắp tay cười nói với các đại năng Hồng Hoang có mặt.

“Thiên Đế quá khách khí rồi.” Phía dưới rất nhiều đại năng đều khách khí đáp lễ, Yêu Tộc vốn đã là thế lực lớn, bây giờ thành lập Thiên Đình thế lực càng bành trướng, trong lòng họ đều kính sợ không thôi, không dám đắc tội Thiên Đình.

Vì vậy ngay cả xưng hô cũng đã thay đổi, không gọi là Đế Tuấn đạo hữu, mà là Thiên Đế.

Bây giờ có thể đối mặt với Đế Tuấn một cách bình tĩnh, cũng chỉ có những cường giả Chuẩn Thánh ngồi phía trước như Sở Dương.

Nhưng dù các cường giả Chuẩn Thánh không sợ Thiên Đình, cũng phải dành cho họ sự tôn trọng tương đương.

Dù sao nếu Thiên Đình thật sự toàn lực ra tay, Chuẩn Thánh bình thường chỉ có một con đường chết.

“Yêu Tộc lập nên Thiên Đình, việc này trọng đại, ta ở đây có một phần lễ mọn dâng lên chúc mừng Thiên Đình thành lập, mong Thiên Đế đừng chê.” Đột nhiên, một đại năng trung niên lạ mặt đứng lên, lấy ra một kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo dâng lên bằng hai tay, tặng cho Đế Tuấn.

“Đạo hữu quá khách khí rồi, các vị có thể tham gia yến hội của Thiên Đình đã là nể mặt ta, sao còn mang theo quà cáp nữa?” “Nhưng đây là một tấm lòng của đạo hữu, ta cũng không thể từ chối, vậy đa tạ đạo hữu.” Đế Tuấn miệng thì nói không cần quà, nhưng tay thì không chút do dự nhận lấy kiện trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đó, mặt đầy nụ cười.

“Mẹ kiếp, Đế Tuấn thật có mưu kế, sắp xếp cả người của mình

vào?" Sở Dương thấy vậy, lập tức vẻ mặt cổ quái vô cùng.

Tiên Thiên Linh Bảo là vật phẩm cần thiết để Trảm Tam Thi, không thể sao chép, dùng một kiện bớt một kiện, nên đối với Đại La Kim Tiên, dù là hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng rất quý giá.

Huống chi là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chỉ có kẻ ngốc mới đem làm quà tặng cho người khác.

Người có thể tu luyện đến Đại La Kim Tiên sẽ không phải là kẻ ngốc, nên vị đại năng trung niên đó nhất định là người của Đế Tuấn sắp xếp, chuyên để lừa Tam Thanh, Nữ Oa và các Chuẩn Thánh khác.

Dù sao một Đại La Kim Tiên cũng đã tặng trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, thân là Chuẩn Thánh không tặng kiện thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thì mặt mũi để đâu?

Ở Hồng Hoang dân phong thuần phác, các loại chiêu trò còn lạc hậu, Đế Tuấn có thể mời được người của mình, dù là kẻ địch của Sở Dương, cũng không thể không kính nể một tiếng.

Quả nhiên, sau khi Đế Tuấn nhận món quà đầu tiên, ánh mắt liền dời đến trên người Tam Thanh và những người khác.

Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác cũng đã chuẩn bị quà, nhưng vốn chỉ là trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bây giờ một Đại La Kim Tiên cũng đã tặng trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Thân là cường giả Chuẩn Thánh, quà tặng sao có thể giống với Đại La Kim Tiên?

Chương 75

Như vậy cũng quá mất mặt.

Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác không muốn tặng thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng càng không muốn mất mặt trước công chúng.

Vì vậy ai nấy đều trong lòng đau như cắt, nhưng mặt ngoài lại giả vờ ung dung tặng ra thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, hoặc những món quà có giá trị tương đương.

Duy chỉ có Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đặc biệt, chỉ tặng trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, khiến các đại năng có mặt nhìn họ với ánh mắt kỳ dị, vừa có trào phúng lại vừa có khinh thường, Đế Tuấn trong lòng càng không vui.

Nhưng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn da mặt cực dày, dù là Tiên Thiên Chí Bảo cũng không xuyên thủng được, nên mặc kệ người khác nhìn thế nào, đều vẻ mặt thản nhiên.

Thực tế, hai người vốn kế hoạch tặng một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là xong chuyện, chỉ là cuối cùng vẫn cần chút mặt mũi, nên mới đổi thành trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Dù vậy, cũng khiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn đau lòng không thôi.

"Phu quân, chúng ta tặng quà gì?" Tây Vương Mẫu truyền âm hỏi, Đế Tuấn có sát ý với Sở Dương, nàng không muốn tặng bất kỳ món quà nào, thậm chí không muốn đến dự yến hội của Thiên Đình, chỉ là đi cùng Sở Dương mà thôi.

Nhưng bây giờ dưới ánh mắt của mọi người, Tây Vương Mẫu cũng không tiện không tặng quà, nếu không sẽ còn mất mặt hơn cả

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn.

"Yên tâm, ta sẽ sắp xếp." Sở Dương truyền âm đáp lại Tây Vương Mẫu, sau đó lấy ra một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cười nói với Đế Tuấn: "Gia cảnh bần hàn, chỉ có một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mong Đế Tuấn đạo hữu đừng chê." Tĩnh lặng, trong Lăng Tiêu Bảo Điện một mảnh tĩnh lặng.

Tất cả mọi người đều ngẩn ra, có chút không dám tin nhìn về phía Sở Dương, vạn vạn không ngờ Sở Dương chỉ tặng một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Tuy đây là bảo vật khó tìm ở Hồng Hoang, Đại La Kim Tiên bình thường cũng phải động lòng.

Nhưng so với những món quà mà các cường giả Chuẩn Thánh có mặt đã tặng, giá trị chênh lệch không chỉ trăm lần?

Quả thật nghèo nàn đến mức không thể chịu nổi.

Đế Tuấn nhìn quanh mọi người một vòng, khí thế hừng hực chắp tay cười nói: "Các vị đạo hữu đường xa đến đây, chắc hẳn đã khát, đã đói, Thiên Đình nhất định sẽ chiêu đãi các vị thật tốt." "Người đâu, mang trân tu mỹ thực, tiên tửu linh quả lên, để các vị đạo hữu ăn ngon uống say." Ngoài Lăng Tiêu Bảo Điện, hơn vạn nữ tử Yêu Tộc đã chuẩn bị sẵn sàng, nghe Đế Tuấn phân phó lập tức nhẹ nhàng bước đi, tiến vào trong điện, tay cầm từng chiếc khay tinh xảo.

Trong khay là các loại mỹ thực, tiên tửu, linh quả.

Trong đó có tôm hùm rồng lớn mấy trượng được hấp, toàn thân tỏa ra ánh sáng đỏ, lưu chuyển thần quang, thịt trắng nõn, trong suốt.

Có bò mập được quay chín, hương vị nồng nàn lan tỏa, khiến người ta thèm nhỏ dãi.

Còn có mùi rượu đặc biệt lan tỏa vào mũi, khiến người ta thèm

đến mức chảy nước miếng.

Các món khác không kể hết, tóm lại yến tiệc của Thiên Đình quả thực cực kỳ phong phú.

Ngay cả Sở Dương là kẻ địch của Đế Tuấn cũng không thể không thừa nhận điểm này.

"Mau ăn." Sở Dương vớ một con tôm hùm rồng lớn nhét vào miệng, ăn đến mức miệng đầy dầu mỡ, không quên nhắc nhở Tây Vương Mẫu.

Dù sao cũng đã tặng một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, phải ăn cho lại vốn chứ?

Tây Vương Mẫu nhẹ nhàng mỉm cười, đôi mắt sáng, răng trắng, tay ngọc đưa ra vớ một con bò yêu quay nguyên con, nhưng không như Sở Dương không màng hình tượng, nàng ăn một cách tao nhã.

Không khí yến tiệc của Thiên Đình dần dần náo nhiệt, các đại năng quen biết nhau đều ngồi cùng nhau, vừa ăn uống vừa trò chuyện.

Đế Tuấn thì đi lại giữa các đại năng, nhân cơ hội bắt đầu một màn lừa bịp lớn, thi triển tài ăn nói ba tấc không nát, để họ gia nhập Thiên Đình.

Các sinh linh có thể tham gia yến tiệc lần này, kém nhất cũng là Đại La Kim Tiên, có một người gia nhập Thiên Đình, thế lực của Thiên Đình sẽ lớn thêm một phần.

Phải nói, dưới sự nỗ lực của Đế Tuấn, thật sự có mấy chục vị đại năng động lòng, đồng ý gia nhập Thiên Đình.

"Đạo hữu ăn uống có vừa ý không?" Không biết từ lúc nào, Đế Tuấn xuất hiện bên cạnh Sở Dương, cười tủm tỉm hỏi, bên cạnh hắn còn có Đông Hoàng Thái Nhất.

“Vừa ý.” Sở Dương gật đầu, nói thật.

“Vậy đạo hữu có muốn mãi mãi ăn những món ngon như vậy không?” Nụ cười trên mặt Đế Tuấn càng thêm sâu, tiếp tục hỏi Sở Dương.

“Lời này có ý gì?” Sở Dương khẽ nhíu mày, cảm giác Đế Tuấn có ý đồ khác.

Lúc này, ánh mắt của các đại năng xung quanh đều tập trung vào hai người, dù sao hai người đều là cường giả Chuẩn Thánh, đi đâu cũng là trung tâm, như mặt trời rực rỡ, không thể che giấu ánh sáng.

Đương nhiên quan trọng nhất là, không lâu trước đó Sở Dương đã làm mất mặt Đế Tuấn, hai người có oán, rất nhiều đại năng đều tò mò, Đế Tuấn tìm Sở Dương làm gì.

Ngay cả những cường giả Chuẩn Thánh như Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Trấn Nguyên Tử và Minh Hà Lão Tổ trong mắt cũng hiện lên vẻ hứng thú, nhìn chằm chằm vào Đế Tuấn và Sở Dương.

“Đạo hữu thực lực mạnh mẽ, trong thời gian ngắn đã thăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh, có thể thấy tiềm lực to lớn, tương lai chắc chắn sẽ thành đại khí.” “Người ngay không nói lời mờ ám, ta muốn mời đạo hữu trở thành vị hoàng giả thứ ba của Yêu Tộc Thiên Đình, cùng nhau sáng lập đại nghiệp!” “Không biết ý của đạo hữu thế nào?” Đế Tuấn nhìn chằm chằm vào Sở Dương, từ từ mở miệng, thần sắc nghiêm túc, thái độ thành khẩn, rõ ràng không phải đang nói đùa.

“Ồn ào.” Sở Dương còn chưa kịp biểu thị gì, các đại năng có mặt đã chấn kinh trước, tất cả đều xôn xao.

“Mẹ kiếp, Đế Tuấn không trách tội Sở Dương, ngược lại còn mời hắn trở thành vị hoàng giả thứ ba của Yêu Tộc Thiên Đình?” “Hít, vị hoàng giả thứ ba của Thiên Đình, phân lượng này siêu cấp nặng, nếu

Sở Dương đồng ý, lợi ích nhận được quá lớn." "Không chỉ thân phận tôn quý vô cùng, có thể điều động lượng lớn tướng sĩ Yêu Tộc của Thiên Đình, dưới trướng có vô số cường giả phục vụ, quan trọng nhất là ngồi hưởng khí vận của Thiên Đình, tăng tốc độ tu hành và tăng phúc ngộ tính!" "Nếu Đế Tuấn mời ta thì tốt rồi." "Vận khí của Sở Dương thật tốt, có thể được Đế Tuấn mời trở thành vị hoàng giả thứ ba của Thiên Đình, quả thực là bánh từ trên trời rơi xuống a." "Hắc hắc, Vu Tộc lần này thảm rồi, nếu Sở Dương gia nhập Thiên Đình, thế lực của Tiên Đình sáp nhập vào Thiên Đình, Yêu Tộc sẽ mạnh mẽ chưa từng có, Vu Tộc không chừng có nguy cơ bị diệt vong." Tất cả mọi người đều ngưỡng mộ ghen tị hận nhìn Sở Dương, nếu là họ, chắc chắn sẽ không do dự đồng ý.

Tam Thanh, Nữ Oa và những người khác trong mắt thần quang lóe lên, ánh mắt chuyển động trên người Sở Dương và Đế Tuấn, không biết đang nghĩ gì.

"Hừ, Đế Tuấn mời Sở Dương trở thành vị hoàng giả thứ ba của Thiên Đình, có gì tốt?

Chương 76

Tu vi thực lực còn không bằng ta.” Sắc mặt Minh Hà Lão Tổ khó coi, thần sắc không thiện nhìn chằm chằm vào Đế Tuấn và Sở Dương.

Tại yến hội, Đế Tuấn cũng từng mời Minh Hà Lão Tổ, hắn đã đồng ý, nhưng yêu cầu trở thành vị hoàng giả thứ ba của Thiên Đình, ngồi ngang hàng với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất hai người.

Đế Tuấn vừa nghe, lập tức từ chối.

Nhưng bây giờ Đế Tuấn lại đích thân mời Sở Dương, để hắn trở thành vị hoàng giả thứ ba của Thiên Đình, chẳng phải là cho rằng Minh Hà Lão Tổ không bằng hắn sao?

Thực tế, Minh Hà Lão Tổ thật sự không bằng Sở Dương, không chỉ chiến lực cá nhân không bằng, mà cả giá trị ẩn chứa trên người hắn.

Minh Hà Lão Tổ chỉ có một mình, gia nhập Thiên Đình tuy có thể tăng cường thế lực của Thiên Đình, nhưng tăng không được bao nhiêu, không thể thay đổi được gì.

Nhưng nếu Sở Dương gia nhập Thiên Đình thì khác, hắn là chủ của Tiên Đình, dưới trướng chỉ riêng Đại La Kim Tiên đã có mấy chục người, Thái Ất Kim Tiên mấy vạn, các cường giả còn lại càng không đếm xuể.

Hơn nữa, đạo lữ của Sở Dương là Tây Vương Mẫu, còn thu phục được Chúc Long.

Tây Vương Mẫu và Chúc Long đều là cường giả Chuẩn Thánh, tương đương với việc một mình Sở Dương gia nhập Thiên Đình, Đế

Tuấn không chỉ có thể thu Tiên Đình vào dưới trướng, khiến thế lực của Thiên Đình tăng vọt, mà còn được tặng thêm hai vị cường giả Chuẩn Thánh.

Sao Minh Hà Lão Tổ có thể so được?

Nhưng Minh Hà Lão Tổ không nghĩ nhiều như vậy, chỉ cảm thấy bị vũ nhục, bị Đế Tuấn xem thường.

Hắn là tiên thiên ma thần được thai nghén từ Vô Biên Huyết Hải, tính cách tàn bạo, biến hóa vạn thiên, trong lòng dâng lên vạn trượng lửa giận, thuận tiện cũng ghen ghét luôn Sở Dương.

Chỉ là bây giờ đang ở Thiên Đình, Minh Hà Lão Tổ trong lòng kiêng kỵ, không phát tiết lửa giận ra ngoài, nhưng sau này chắc chắn sẽ báo thù Đế Tuấn và Thiên Đình, coi như là hậu quả của việc đãi ngộ chậm trễ, khinh thị.

"Thì ra là vậy." Sở Dương trong lòng bừng tỉnh đại ngộ, cuối cùng cũng hiểu được vì sao Đế Tuấn lại thay đổi thái độ trước đó, không những không giết hắn, mà còn nhiều lần tỏ ra thiện ý.

Trước đó khi Sở Dương tặng hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất rõ ràng đã tức giận, nhưng lại cố gắng nhẫn nhịn, thì ra là muốn lôi kéo hắn.

Sở Dương nghĩ thông rồi, đối với Đế Tuấn cao nhìn một bậc, có thể có tầm nhìn và thủ đoạn như vậy, không hổ là Yêu Hoàng.

So với Đông Hoàng Thái Nhất, kẻ chỉ biết đánh đánh giết giết, đầu óc đơn giản, thì mạnh hơn quá nhiều.

Nhưng.

"Ta từ chối." Sở Dương mỉm cười nói với Đế Tuấn.

Năm xưa ở Tử Tiêu Cung, nếu không phải Sở Dương tâm tư cảnh

giác, phát hiện ra sát ý của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, có lẽ bây giờ mộ phần cỏ đã cao vạn trượng.

Sở Dương không phải người hẹp hòi, đối với những kẻ muốn giết mình thì tuyệt đối không buông tha.

Đế Tuấn muốn để hắn trở thành vị hoàng giả thứ ba của Thiên Đình?

Quả thật là nằm mơ giữa ban ngày.

Hơn nữa, gạt bỏ mối thù sinh tử giữa hai bên, trở thành vị hoàng giả thứ ba của Thiên Đình cũng chẳng có lợi lộc gì.

Hắn có hệ thống, tương lai đã định sẵn sẽ trở thành kẻ mạnh nhất, ở trên tất cả mọi người, phong quang vô cùng.

Gia nhập Thiên Đình, chỉ có thể làm lão tam, trên đầu không chỉ có Đế Tuấn, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng ở trên Sở Dương.

Bỏ làm lão đại, lại đi làm lão tam?

Sở Dương không ngốc như vậy.

"Từ chối?" Bên cạnh, Lão Tử trong mắt lóe lên một tia sáng, trong lòng dâng lên một cỗ không hiểu.

Trở thành vị hoàng giả thứ ba của Thiên Đình thật sự có lợi, chỉ riêng việc có thể mượn khí vận khổng lồ để tu luyện đã khiến người ta ao ước.

Nếu không phải Hồng Quân từng nói Lão Tử chắc chắn sẽ thành Thánh, nếu Đế Tuấn mời, hắn tuyệt đối sẽ động lòng.

Nhưng Sở Dương lại không chút do dự từ chối, Lão Tử không hiểu có lý do gì để từ chối.

Nữ Oa ánh mắt rơi vào người Sở Dương, đôi mắt đẹp thần quang lưu chuyển, đối với lý do hắn từ chối Đế Tuấn cũng tò mò.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Trấn Nguyên Tử và các đại năng khác cũng chấn kinh, tò mò nhìn chằm chằm vào Sở Dương, muốn biết lý do hắn từ chối Đế Tuấn.

Trên sân, sắc mặt Đế Tuấn khó coi đi, hắn vốn tưởng mời Sở Dương trở thành vị hoàng giả thứ ba của Thiên Đình là chuyện chắc như đinh đóng cột, dù sao lợi ích trong đó chỉ cần là người sáng mắt đều có thể nhìn thấy.

Nhưng vạn vạn không ngờ Sở Dương lại từ chối.

"Hừ." Đế Tuấn hít sâu một hơi, cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, nói với Sở Dương: "Đạo hữu có biết vị hoàng giả thứ ba của Thiên Đình có ý nghĩa gì không?" "Ngươi sẽ nắm giữ thế lực mạnh nhất Hồng Hoang, dưới trướng có vô số cường giả mặc cho ngươi điều khiển." "Khí vận của Thiên Đình khổng lồ, dựa vào đó có thể khiến tốc độ tu luyện của ngươi tăng mạnh, tương lai chứng đạo cũng có một tia hy vọng." "Các lợi ích khác ta không kể hết, không đếm xuể." "Ta hỏi lại lần nữa, ngươi có nguyện ý gia nhập Thiên Đình, trở thành vị hoàng giả thứ ba không?" Đế Tuấn cảm thấy Sở Dương có thể là vì thù hận giữa hai bên, nên không suy nghĩ kỹ về lợi ích khi trở thành vị hoàng giả thứ ba của Thiên Đình, vì vậy mới từ chối.

Bây giờ hắn đã chỉ ra, Sở Dương sau khi suy nghĩ lại chắc chắn sẽ đồng ý.

"Ngươi hỏi lại lần nữa, vậy ta từ chối lại lần nữa, ta không gia nhập." Sở Dương thản nhiên nói: "Ta, Sở Dương, cả đời này nào có thua kém ai?" "Tương lai ta đã định sẵn sẽ trở thành kẻ mạnh nhất, một cái vị trí hoàng giả thứ ba của Thiên Đình quèn cũng muốn lôi kéo ta?

Thật nực cười!" "Cũng không lấy gương ra soi lại mình xem, có xứng hay không!" Khi nói, trên người Sở Dương dâng lên một cỗ uy

thế ngạo nghễ với trời đất, mọi người như thể nhìn thấy một vầng mặt trời rực rỡ dâng lên, ánh sáng tỏa ra chói mắt đến mức không thể nhìn thẳng.

Chương 77

"Phu quân." Tây Vương Mẫu đứng gần Sở Dương nhất, nghe tuyên ngôn bá đạo của hắn lập tức đôi mắt mê ly, trái tim rung động, nhịp thở cũng nhanh hơn không ít.

Nữ Oa nhìn thấy, trong mắt lóe lên một tia dị sắc.

Người đàn ông tự tin là có sức hấp dẫn nhất, những lời vừa rồi của Sở Dương đã thể hiện sự tự tin đó.

Quan trọng nhất là, với tiềm lực của Sở Dương, hắn thật sự có năng lực thực hiện lời nói của mình.

Nữ Oa trong lòng đối với Sở Dương không vui cũng đã tiêu tan, thay vào đó là một tia tán thưởng.

"Người này thân mang đại khí phách, tương lai không tầm thường." Lão Tử nheo mắt nhìn Sở Dương, tâm cảnh vốn vô vi bình thản cũng gợn lên một tia sóng.

Một đời không thua kém ai, bá đạo biết bao?

Khí phách biết bao?

Cũng khó trách Sở Dương không muốn gia nhập Thiên Đình, không cam chịu dưới người khác, muốn trở thành tồn tại trên tất cả mọi người!

Thông Thiên cũng nhìn Sở Dương, bây giờ hắn đối với Sở Dương ngày càng tò mò, trên người hắn có quá nhiều điểm hấp dẫn, khiến người ta không nhịn được muốn tiếp cận khám phá.

"Ừm, có thời gian có thể giao lưu sâu hơn với hắn." Thông Thiên thầm nghĩ.

Trong Tam Thanh, hai người đều có cảm tình tốt với Sở Dương, chỉ có Nguyên Thủy không vui.

"Hừ, tương lai muốn trở thành kẻ mạnh nhất?

Lời này thật dám nói." Trở thành kẻ mạnh nhất, có nghĩa là Sở Dương muốn đứng trên tất cả mọi người, Nguyên Thủy cao ngạo, luôn cho rằng mình là mạnh nhất, tự nhiên đối với lời nói của hắn không hài lòng.

"Đủ rồi!" "Sở Dương quá kiêu ngạo, không phải chỉ là một Chuẩn Thánh sơ kỳ thôi sao, trong mắt ta yếu ớt như con kiến." "Đại ca ta thành tâm mời ngươi gia nhập Thiên Đình, đã cho ngươi mặt mũi lớn, ngươi lại không biết tốt xấu dám từ chối, thật cuồng vọng." "Hôm nay phải cho ngươi một bài học sâu sắc, dùng tính mạng của ngươi làm bài học đi!" Đông Hoàng Thái Nhất, người từ đầu đến giờ vẫn im lặng, đã bùng nổ, từng bước đi về phía Sở Dương, ánh mắt âm lãnh, toàn thân sát ý sôi trào, khiến hư không cũng nứt ra, như tấm gương vỡ.

"Đông Hoàng Thái Nhất ngươi làm gì?" Tây Vương Mẫu quát khẽ một tiếng, cùng Sở Dương kề vai sát cánh đứng lại, khí tức của cường giả Chuẩn Thánh không chút che giấu phóng ra, trong sân xuất hiện những gợn sóng ngút trời, tất cả Đại La Kim Tiên đều sắc mặt biến đổi, cảm thấy tim đập nhanh, thần hồn run rẩy.

"Tầm nhìn của các ngươi cũng quá thấp rồi đi?

Không muốn gia nhập Thiên Đình thì muốn giết ta?

Quả nhiên Yêu Tộc là Yêu Tộc, sinh ra đã có hành vi cường đạo, dù thành lập Thiên Đình cũng vẫn là Thiên Đình." "Nhưng, muốn chiến thì chiến, thật sự nghĩ ta sợ ngươi chắc?" Sở Dương chế giễu một tiếng, Càn Khôn Đỉnh lao ra khỏi cơ thể, lơ lửng trên đỉnh đầu hắn, Hồng Mông Lượng Thiên Xích cũng từ trong tay áo trượt ra, bị

hắn nắm trong tay.

Hỗn Độn Âm Dương Quyết vận chuyển, pháp lực như biển cả trong cơ thể hắn cũng có thể điều động bất cứ lúc nào.

Thấy một trận ác chiến cấp Chuẩn Thánh sắp bùng nổ, tất cả các đại năng đều di chuyển thân hình, lần đầu tiên né tránh ra xa, sợ bị liên lụy.

Duy chỉ có những cường giả Chuẩn Thánh như Tam Thanh, Minh Hà Lão Tổ mới có thể ngồi yên không động, hứng thú xem cuộc đại chiến giữa Đông Hoàng Thái Nhất và Sở Dương, Tây Vương Mẫu.

"Đủ rồi, nhị đệ, lui về đi." Phía sau, Đế Tuấn trầm giọng mở miệng, bảo Đông Hoàng Thái Nhất không được động thủ.

"Đại ca, tên Sở Dương này quá đáng lắm, lúc tặng quà thì tặng một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cố ý làm mất mặt chúng ta." "Bây giờ chúng ta đầy thành ý mời hắn gia nhập Thiên Đình, hắn lại từ chối, đây là đang vũ nhục Thiên Đình, không giết tên này, người khác sẽ nghĩ Thiên Đình dễ bắt nạt!" Đông Hoàng Thái Nhất bất bình nói.

"Thiên Đình từ trước đến nay không ép buộc người khác gia nhập, Sở Dương không muốn gia nhập thì thôi, ngươi làm như vậy không phải để cho các vị đạo hữu chê cười sao?" Đế Tuấn quở trách: "Lui xuống." Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng không cam tâm, muốn giết Sở Dương, nhưng Đế Tuấn đã mở miệng, cuối cùng không ra tay nữa, thu liễm khí tức lui xuống.

Chỉ là ánh mắt như muốn giết người của hắn vẫn luôn dừng lại trên người Sở Dương và Tây Vương Mẫu.

"Sở Dương, ngươi không muốn gia nhập Thiên Đình, vậy lần sau gặp lại chúng ta là địch nhân." "Thiên Đình chính thức tuyên chiến với

Tiên Đình, ta sẽ giết chết tất cả mọi người của Tiên Đình, bao gồm cả ngươi, đây là cái giá của việc từ chối gia nhập Thiên Đình." Đế Tuấn xử lý xong chuyện của Đông Hoàng Thái Nhất, lại nhìn về phía Sở Dương, ánh mắt lạnh lùng nói.

Giọng nói của hắn băng hàn, khiến người ta nghe thấy cả thân tâm đều lạnh, trên người hắn còn có sát khí đáng sợ đang lan tỏa.

"Nếu ngươi có bản lĩnh đó, vậy thì chiến đi." "Nhưng ta có thể chắc chắn nói cho ngươi biết, đại chiến với ta, người chết nhất định sẽ là ngươi." "Chúng ta đi." Sở Dương mỉm cười với Đế Tuấn, lại nhìn Đông Hoàng Thái Nhất một cái, cuối cùng dắt tay ngọc của Tây Vương Mẫu ung dung rời khỏi Thiên Đình.

Tuy yến tiệc của Thiên Đình mới diễn ra được một nửa, nhưng hai bên đã xé rách mặt nhau, Sở Dương không cần thiết phải ở lại nữa.

"Các vị đạo hữu, yến tiệc tiếp tục, ta có việc cáo lui." Đế Tuấn chắp tay cáo lỗi với các đại năng, cũng rời khỏi Lăng Tiêu Bảo Điện.

Hắn phải ban bố mệnh lệnh khai chiến với Tiên Đình, để vô số cường giả Yêu Tộc dưới trướng tập kết, đợi yến tiệc của Thiên Đình kết thúc sẽ tấn công bờ biển Đông Hải, thẳng đến chỗ Sở Dương!

Đông Hoàng Thái Nhất cũng theo sát, cùng Đế Tuấn rời đi.

"Không ngờ tham gia yến tiệc của Thiên Đình, lại gặp phải cảnh này, thật không uổng công đến." "Vốn dĩ Vu Yêu tranh bá Hồng Hoang đã đủ loạn rồi, bây giờ Thiên Đình lại muốn khai chiến với Tiên Đình, Hồng Hoang càng loạn hơn." "Lần này về sau ta tìm một nơi ẩn cư bế quan thôi." Các đại năng khác ở lại tại chỗ nhìn nhau, suy nghĩ vạn ngàn.

Có người không sợ chuyện lớn, mong đợi cuộc đại chiến giữa

Thiên Đình và Tiên Đình, có người lo lắng cho an nguy của bản thân, định trốn đời không ra.

Bên kia, Sở Dương và Tây Vương Mẫu rời khỏi Thiên Đình liền bay về Thiên Sơn, không lâu sau đã đến nơi.

"Phu quân, thế lực của Thiên Đình rất lớn, chúng ta nên làm thế nào?" Tây Vương Mẫu có chút lo lắng hỏi.

Tuy không muốn thừa nhận, nhưng ở giai đoạn hiện tại, thế lực của Thiên Đình quả thực vô cùng lớn, mạnh hơn Tiên Đình mấy lần.

Nếu hai bên khai chiến, Tiên Đình chắc chắn không phải là đối thủ, nếu Thiên Đình muốn liều mạng, sẵn lòng trả giá thảm trọng, chắc chắn có thể tiêu diệt Tiên Đình.

"Thế lực của Thiên Đình hùng mạnh không sai, nhưng…" Sở Dương ngừng lại một chút, rồi mỉm cười nói tiếp: "Ta có năng lực đối phó." Sở Dương không hề khoác lác, hắn thật sự có thực lực đó.

Chương 78

Đầu tiên là Hỗn Độn Âm Dương Quyết mà hắn tu luyện, đây là công pháp cấp bậc Thiên Đạo, mang lại sự gia tăng sức mạnh vô cùng to lớn, vượt xa cùng cấp là điều chắc chắn, vượt cấp chiến đấu cũng không thành vấn đề.

Thứ hai, Sở Dương sở hữu hai món chí bảo là Càn Khôn Đỉnh và Hồng Mông Lượng Thiên Xích, một công một phòng, uy lực tuyệt luân.

Đặc biệt là Sở Dương có Càn Khôn Đỉnh hộ thân, dù có năm sáu vị Chuẩn Thánh cùng tấn công cũng không thể phá vỡ phòng ngự, tiên thiên đã đứng ở thế bất bại.

Cuối cùng, Sở Dương còn nắm giữ thần thông của Thái Cực Đồ với ba chiêu thức, chiêu nào cũng mạnh hơn chiêu nào, tùy tiện một chiêu cũng có thể đánh chết Chuẩn Thánh.

Tổng hợp những điều trên, dù Sở Dương chỉ mới là Chuẩn Thánh sơ kỳ, nhưng thực lực lại cực kỳ mạnh mẽ.

Cụ thể mạnh đến đâu ngay cả Sở Dương cũng không biết, vì từ khi ra mắt đến nay, chưa có ai có thể ép hắn phải toàn lực ra tay.

Trong trận chiến với Chuẩn Thánh sơ kỳ Chúc Long, Sở Dương chỉ dùng một vài thủ đoạn nhỏ đã đánh bại đối phương trong thời gian ngắn.

Tây Vương Mẫu thấy Sở Dương tự tin như vậy, nỗi lo trong lòng cũng dần tan biến.

Hai người ở lại Thiên Sơn vài ngày rồi lên đường đến tổng bộ Tiên Đình bên bờ Đông Hải.

“Bảo Hỏa Vân Tà Thần, Đại Hoang Vương và những người khác ngừng việc chinh phạt Tứ Đại Hải Vực, suất lĩnh bộ chúng về gặp ta.” Sở Dương ngồi trấn thủ ở Tiên Đình, ra lệnh.

Nửa tháng sau, tất cả thành viên Tiên Đình đi chinh phạt Tứ Đại Hải Vực đều đã quay về, quân số lên đến hai ba mươi tỷ.

“Không ngờ thế lực của Tiên Đình đã phát triển đến mức này rồi sao?” Sở Dương thấy vậy không khỏi cảm thán.

Hắn nhớ lại lúc Tiên Đình mới thành lập, nhân số không nhiều, Tử Châu Phủ chỉ có mấy chục vạn tiên thần, Tam Tiên Đảo cũng chỉ có mấy chục vạn, cộng thêm Long tộc cũng chỉ khoảng một trăm triệu.

So với hàng vạn tỷ tộc nhân của Vu Yêu hai tộc, quả thực là ít đến đáng thương.

Mấy năm nay Tiên Đình chinh phạt Tứ Đại Hải Vực, thế lực bành trướng cực nhanh, như thổi bong bóng mà tăng lên vô số lần, hiện đã có quy mô hai ba mươi tỷ, cũng không còn quá ít.

Số lượng thành viên Tiên Đình không có ưu thế, nhưng chiến lực cao cấp lại không hề ít.

Có hơn hai mươi vị Đại La Kim Tiên mới, cộng thêm những người cũ, tổng số Đại La Kim Tiên của Tiên Đình đang tiến gần đến con số một trăm.

Phải biết, Đại La Kim Tiên không phải là cải trắng, trong ức vạn người mới có một vị đã là không tệ, mà một vị trong tình huống bình thường cần đến mấy chục triệu, thậm chí cả trăm triệu năm mới có thể trở thành Đại La Kim Tiên.

Số lượng Đại La Kim Tiên mà Vu Yêu hai tộc sở hữu cũng không vượt quá một nghìn, mỗi một vị đều là bảo bối, là gia sản mà hai thế lực lớn tích lũy qua vô số năm.

Tiên Đình có thể trong vài chục năm ngắn ngủi thu hút được nhiều Đại La Kim Tiên như vậy đã là một kỳ tích.

Ngoài đại quân chinh chiến Tứ Đại Hải Vực trở về, Chúc Long cũng đã quay lại.

Nhờ có Tam Quang Thần Thủy, thương thế của hắn đã sớm lành, chỉ là vẫn luôn bế quan mà thôi.

Bây giờ đại quân Thiên Đình sắp kéo đến, Sở Dương đã gọi hắn ra. … Tại Tiên Đình, Sở Dương đứng trên không trung, chắp hai tay sau lưng, vẻ mặt điềm nhiên.

Bên cạnh hắn là Tây Vương Mẫu, sau lưng là Chúc Long, Tam Tiêu và Triệu Công Minh, cùng với Đại Hoang Vương, Hỏa Vân Tà Thần, Tứ Hải Long Vương và gần một trăm cường giả Đại La Kim Tiên khác.

Dưới mặt đất là hai ba mươi tỷ tướng sĩ Tiên Đình, dày đặc như kiến, một mảng đen kịt.

Thực lực của những tướng sĩ này kém nhất cũng đã là Thiên Tiên.

Thái Ất Kim Tiên hơn mười vạn, Kim Tiên hơn một triệu, còn Chân Tiên và Thiên Tiên thì vô số, có thể nói là một đội quân tinh nhuệ cực kỳ mạnh mẽ.

Điều này là nhờ vào mệnh lệnh của Sở Dương: Tiên Đình chỉ thu nhận cường giả hoặc người có tiềm lực, không thu phế vật.

Vì vậy, người trong Tiên Đình đều là tinh nhuệ, không có kẻ vô dụng.

Nếu Sở Dương thu nhận tất cả mọi người, đại quân Tiên Đình ít nhất cũng phải có đến nghìn tỷ, gấp mấy lần hiện tại.

“Các vị, hôm nay ta muốn tuyên bố một chuyện, hy vọng mọi

người chuẩn bị sẵn sàng.” Sở Dương nhìn các tướng sĩ Tiên Đình, giọng bình thản nói: “Thiên Đình sắp tới đây tấn công Tiên Đình.” “Cái gì, Thiên Đình muốn đánh chúng ta?” “Xong rồi, Thiên Đình mạnh như vậy, cường giả Chuẩn Thánh cũng không ít, chúng ta làm sao chống đỡ nổi?” Lời của Sở Dương vừa dứt, các tướng sĩ Tiên Đình đầu tiên là kinh ngạc, sau đó mặt hiện lên vẻ hoảng sợ.

Ngay cả các cường giả như Tứ Hải Long Vương, Đại Hoang Vương cũng biến sắc.

Yêu tộc, đó là thế lực đỉnh cao của Hồng Hoang, cường giả như mây, cao thủ vô số.

Không phải là thứ mà Tiên Đình có thể so bì, nếu hai bên giao chiến, Tiên Đình chắc chắn sẽ bại!

Trong chốc lát, đại quân Tiên Đình vốn chỉnh tề, trật tự bỗng trở nên hỗn loạn, có dấu hiệu bạo động.

“Hừ!” Sở Dương thấy vậy không khỏi hừ lạnh một tiếng.

Tiếng hừ này như một cây búa trời đất, hung hăng nện vào lòng mọi người, khiến tâm thần họ chấn động, cuối cùng từng người một cũng bình tĩnh lại, không dám manh động.

“Thiên Đình còn chưa đến, các ngươi đã sợ hãi đến vậy sao?” Trong mắt Sở Dương lóe lên một tia điện, ánh mắt quét qua tất cả mọi người có mặt, trên mặt lộ ra vẻ lạnh lùng.

Mọi người trong lòng rùng mình, lần lượt cúi đầu.

Chương 79

"Ta nói thẳng ở đây, có ta ở đây, cuộc chiến giữa Tiên Đình và Thiên Đình nhất định sẽ thắng." "Nhưng chắc chắn có người không tin, ta cho các ngươi một cơ hội, ai không tin ta có thể rời đi, ta sẽ không ra tay với các ngươi." "Ai nguyện ý tin tưởng và đi theo ta, tương lai huy hoàng của Tiên Đình chắc chắn sẽ có một phần của các ngươi." Sở Dương lên tiếng, giọng nói được pháp lực gia trì truyền khắp bốn phương trời, vang rõ bên tai mỗi một tướng sĩ Tiên Đình.

"Các ngươi có thể lựa chọn, tin ta thì ở lại, không tin ta có thể cút đi." Sở Dương quay đầu, nói với đám Đại La Kim Tiên sau lưng, đồng thời phất tay giải phóng một tia nguyên thần của Đại Hoang Vương, Chúc Long và những người khác.

Mọi người đều cảm động, Sở Dương ngay cả một tia nguyên thần cũng bằng lòng giải phóng, chứng tỏ hắn nói thật.

"Chúng ta là người của Tiên Đình, ngày thường hưởng thụ tài nguyên khổng lồ của Tiên Đình, dựa vào danh tiếng Tiên Đình mà đi lại ở Hồng Hoang, vô số tiên thần đều phải kiêng dè, không dám ra tay với chúng ta." "Bây giờ Thiên Đình tấn công, Tiên Đình gặp nạn, chúng ta có thể bỏ rơi Tiên Đình mà chạy trốn sao?" "Thiên Đình trông có vẻ mạnh, nhưng Tiên Đình của chúng ta cũng không yếu, những năm qua chinh chiến Tứ Đại Hải Vực, ai có thể chống lại?" "Thiên Tôn, Long tộc nguyện ý vĩnh viễn đi theo bước chân của ngài." Trong lúc mọi người còn đang im lặng, Chúc Long bước ra khỏi hàng, sau một bài phát biểu hùng hồn, hắn cúi người hành lễ với Sở Dương, vô cùng cung kính nói.

Mỗi một câu nói của Chúc Long đều kiên định và mạnh mẽ, vang

vọng khắp nơi, truyền đi một niềm tin không gì lay chuyển.

Âm thanh chứa đựng pháp lực vang vọng khắp trời đất, khiến tất cả mọi người đều nghe thấy.

"Không sai, Chúc Long tướng quân nói đúng, ngày thường chúng ta hưởng thụ biết bao nhiêu lợi ích từ Tiên Đình, bây giờ là lúc sinh tử tồn vong của Tiên Đình, chúng ta có thể rời đi sao?

Thế thì khác gì cầm thú?" "Thiên Đình thì sao chứ?

Chúng ta có Thiên Tôn đại nhân, có Chúc Long tướng quân, có nhiều Đại La Kim Tiên như vậy, chưa chắc đã không thể đánh bại Thiên Đình!" "Giết, giết, giết!

Thiên Đình nếu dám xâm phạm, sẽ chém giết toàn bộ, dương danh uy thế của Tiên Đình chúng ta!" Các tướng sĩ Tiên Đình bị lời nói của Chúc Long kích thích, huyết tính trong cơ thể từng người một đều bị khơi dậy, không ít tướng sĩ hét lớn ngay tại chỗ.

Chỉ cần là sinh linh còn sống, ai mà không có huyết tính?

Các tướng sĩ Tiên Đình lúc trước sợ hãi, chỉ vì uy danh của Thiên Đình đã lưu truyền từ lâu ở Hồng Hoang, trong tiềm thức đã sợ hãi, đè nén huyết khí, khiến nhiệt huyết nguội lạnh.

Bây giờ, huyết tính gần như đã nguội lạnh trong cơ thể lại được khơi dậy, sôi trào ngay tại chỗ.

Thiên Đình muốn khai chiến với Tiên Đình, vậy thì giết đi, giết cho thống khoái, xem ai giết được ai!

Có một bộ phận tướng sĩ Tiên Đình đi đầu khuấy động không khí, ngày càng nhiều tướng sĩ Tiên Đình được khơi dậy huyết tính, gia nhập vào đội quân hò hét.

Cuối cùng, toàn bộ đại quân Tiên Đình thống nhất khẩu hiệu, đồng

thanh hô vang một câu.

“Kẻ nào phạm vào Tiên Đình, giết không tha!” Trong mắt vô số tướng sĩ Tiên Đình lóe lên ánh sáng, toàn thân hiện ra sát khí đen kịt, liên kết thành một mảng che trời lấp đất.

Càng có vô số đạo sát khí xông thẳng lên trời, ngưng tụ thành một mảng mây đen màu máu, bầu trời cũng bị nhuộm thành màu đỏ, một màu đỏ rực.

Sở Dương nhìn hai ba mươi tỷ đại quân dưới trướng, trên mặt lộ ra vẻ hài lòng, quả nhiên Tiên Đình chỉ thu nhận tinh nhuệ là đúng.

Tinh nhuệ không chỉ thể hiện ở thực lực mạnh mẽ, mà còn thể hiện ở tâm tính.

Đối mặt với cường địch, tinh nhuệ có thể sẽ hoảng sợ, nhưng sau một thời gian điều chỉnh ngắn ngủi, họ sẽ lấy lại dũng khí, không sợ sinh tử.

“Các ngươi yên lặng.” Sở Dương đưa tay nhẹ nhàng đè xuống hư không, ra hiệu cho mọi người im lặng.

Đại quân Tiên Đình đang hò hét thấy vậy liền ngừng lại, tất cả đều nhìn về phía Sở Dương, biết rằng hắn có điều muốn nói.

“Vào lúc Tiên Đình đối mặt với nguy cơ, các ngươi không rời đi, điểm này ta rất vui mừng.” “Tại đây, ta hứa với các ngươi hai điều.

Thứ nhất, Tiên Đình chắc chắn sẽ thắng, có ta ở đây, bất kể là Thiên Đình hay thế lực nào khác, đều không thể phá vỡ Tiên Đình, Tiên Đình sẽ tồn tại vĩnh viễn!” “Các ngươi đều là thành viên của Tiên Đình, khi Tiên Đình đạt đến đỉnh cao của Hồng Hoang, lợi ích của các ngươi cũng sẽ vô cùng vô tận!” Sở Dương nhìn quanh đại quân Tiên Đình một vòng, nói một cách đanh thép.

Mấy câu nói vừa đảm bảo an toàn cho các tướng sĩ Tiên Đình, vừa

hứa hẹn một tương lai huy hoàng rực rỡ.

Tất cả mọi người lại một lần nữa kích động.

"Thiên Tôn uy vũ, Tiên Đình vĩnh thế trường tồn!" Họ lần lượt hò hét, vô số âm thanh hợp lại, tạo thành từng đợt sóng âm gần như ngưng tụ thành thực chất.

Khi nó quét qua tám phương, sinh linh trong phạm vi ức vạn dặm đều run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ bất an, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Bầu trời cũng rung chuyển, bị ý chí của hai ba mươi tỷ tướng sĩ Tiên Đình lay động, cỗ ý chí này còn sắc bén hơn cả đao kiếm, đủ để chiến phá mọi chướng ngại vật, một đi không trở lại!

Khóe miệng Sở Dương hơi nhếch lên, trong lòng càng thêm hài lòng, bây giờ đại quân Tiên Đình đã chỉnh đốn xong, tất cả mọi người đều đoàn kết như một sợi dây thừng, chỉ chờ đại quân Thiên Đình đến là sẽ quyết một trận tử chiến. … Thiên Đình, vì Sở Dương và Đế Tuấn đã công khai xé rách mặt mũi, yến tiệc kết thúc trong không vui, rất nhiều đại năng đều không tiếp tục ăn uống, lục tục rời đi.

Đế Tuấn cũng không ngăn cản, nhiều đại năng đi càng tốt, hắn có thể tập trung toàn bộ tâm trí vào việc tiêu diệt Tiên Đình.

Mất một tháng, mười tỷ đại quân Yêu tộc cuối cùng cũng tập kết xong.

Tất cả đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, được tuyển chọn kỹ lưỡng từ mấy vạn tỷ Yêu tộc của Thiên Đình, không một ai dưới Thiên Tiên, chất lượng có thể so sánh với đại quân Tiên Đình, nhưng số lượng lại gấp mấy lần!

"Nhị đệ, lần này xuất chinh Tiên Đình, nhất định phải dùng thế sét đánh không kịp bưng tai mà càn quét, để cho các đại năng Hồng Hoang

biết thực lực của chúng ta, dương danh thần uy của Thiên Đình." "Ngoài ra, nhất định phải giết chết Sở Dương, nếu có thể đánh hắn trọng thương rồi bắt về thì càng tốt, ta muốn dùng một vạn loại cực hình để hành hạ hắn." Trước trận địa mười tỷ đại quân Yêu tộc, Đế Tuấn mặt mày âm trầm dặn dò Đông Hoàng Thái Nhất.

Lần trước mời Sở Dương lại bị từ chối, trước mặt hơn một nửa đại năng Hồng Hoang, khiến Đế Tuấn mất hết mặt mũi, Thiên Đình cũng mất hết thể diện, mọi người đều đang xem trò cười.

Ngọn lửa giận trong lòng Đế Tuấn theo thời gian trôi qua ngày càng bùng cháy, trong lòng quyết định, đời này không giết Sở Dương thề không làm người.

Thực ra sở dĩ mất mặt như vậy, đều là vì Đế Tuấn quá tự đại, cho rằng Thiên Đình thế lực hùng mạnh, tràn đầy tiềm lực, tương lai nhất định sẽ đánh bại Vu tộc, leo lên đỉnh cao nhất của Hồng Hoang.

Đối mặt với một Thiên Đình như vậy, sự cám dỗ trở thành một trong những chúa tể Thiên Đình không ai có thể từ chối.

Chương 80

Vì vậy Đế Tuấn mới đi mời Sở Dương, nhưng hắn căn bản không coi trọng Thiên Đình, không chút do dự mà từ chối.

Nếu Đế Tuấn có thể suy nghĩ một chút, âm thầm đi mời Sở Dương, tuy cũng sẽ thất bại, nhưng sẽ không mất hết mặt mũi.

"Đại ca yên tâm, ta nhất định sẽ bắt sống tên Sở Dương đó về cho huynh xử trí." Đông Hoàng Thái Nhất tự tin nói.

Lần xuất chinh này, hắn mang theo hơn một nửa chiến lực cao cấp của Thiên Đình, cường giả Chuẩn Thánh càng mang đi toàn bộ, tổng cộng có năm vị.

Lần lượt là Yêu Thánh thứ hai Kế Mông Chuẩn Thánh sơ kỳ, Yêu Thánh thứ ba Anh Chiêu Chuẩn Thánh sơ kỳ, Yêu Thánh thứ tư Quỷ Xa Chuẩn Thánh sơ kỳ, Yêu Thánh thứ năm Thương Dương Chuẩn Thánh sơ kỳ, Yêu Thánh thứ sáu Cửu Anh Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Cộng thêm Đông Hoàng Thái Nhất là có sáu vị Chuẩn Thánh, trong khi phía Tiên Đình chỉ có Sở Dương, Tây Vương Mẫu và Chúc Long, ba vị Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Tiên Đình so với Thiên Đình ít hơn ba vị Chuẩn Thánh, làm sao thắng được?

Càng đừng nói Đông Hoàng Thái Nhất không phải Chuẩn Thánh tầm thường, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ lại còn nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, trong mắt hắn, một mình hắn cũng đủ để tiêu diệt Tiên Đình, chém giết Sở Dương.

Sở dĩ xuất động mười tỷ đại quân Thiên Đình, chỉ là để tuyên dương thực lực và uy danh của Thiên Đình cho vạn linh Hồng Hoang

biết.

"Ừm, thực lực của ngươi ta tự nhiên rõ, ta đợi các ngươi khải hoàn trở về." Đế Tuấn nghe vậy gật đầu, bản thân Đông Hoàng Thái Nhất thực lực vô cùng mạnh mẽ, lại còn mang theo năm đại cường giả Chuẩn Thánh và hơn một nửa chiến lực cao cấp của Thiên Đình.

Đội hình như vậy, cho dù là đại quyết chiến với Vu tộc cũng đủ, hoàn toàn không có lý do gì lại thua Tiên Đình.

"Ha ha, đại ca cứ ở Thiên Đình chờ tin tốt đi, tối đa trăm năm ta sẽ quay về." Đông Hoàng Thái Nhất mỉm cười với Đế Tuấn, sau đó xoay người, hét lớn với mười tỷ đại quân Yêu tộc: "Các con, theo ta xuất chinh, san bằng Tiên Đình!" "Tuân lệnh Thiên Đế!" Vô số tướng sĩ Yêu tộc đồng thanh đáp.

Tiếng hô vang tụ lại, như sấm rền, vang vọng trên ba mươi ba tầng trời, phong vân cuồn cuộn, bầu trời tĩnh lặng, thậm chí còn truyền đi khắp đại địa Hồng Hoang.

"Ầm ầm ầm!" Mười tỷ đại quân Yêu tộc dưới sự dẫn dắt của Đông Hoàng Thái Nhất, từ ba mươi ba tầng trời giáng xuống đại địa Hồng Hoang, sau đó tiến về phía bờ Đông Hải, thanh thế to lớn, sát khí kinh người.

Dọc đường đi, tất cả sinh linh đều sợ hãi cuồng cuồng bỏ chạy, ngay cả cường giả Đại La Kim Tiên cũng kiêng dè mà tránh né.

Trước mặt mười tỷ đại quân Yêu tộc, Đại La Kim Tiên cũng chẳng là gì, nếu dám cản đường, trong nháy mắt sẽ bị nghiền thành mảnh vụn!

Cùng với việc Thiên Đình tiến đánh Tiên Đình, các đại năng Hồng Hoang đều chuyển ánh mắt về phía hai bên.

Ngay cả Tam Thanh cũng tạm thời dừng việc tham ngộ Hồng

Mông Tử Khí, không muốn bỏ lỡ trận đại chiến kinh thiên động địa này.

Bất Chu Sơn, Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu tụ họp.

"Ha ha, tên súc sinh lông lá Đế Tuấn muốn lôi kéo Sở Dương, kết quả người ta không đồng ý liền nổi giận điều động hơn nửa sức mạnh Thiên Đình, muốn hủy diệt Tiên Đình, thật là nực cười." Chúc Dung cười lớn.

Chúc Dung và Sở Dương chưa từng gặp mặt, nhưng hiện tại lại đặc biệt tán thưởng Sở Dương, nhận Sở Dương làm huynh đệ.

Kẻ nào đối đầu với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đều là huynh đệ tốt của hắn.

"Thiên Đình đại chiến với Tiên Đình, đối với chúng ta là một cơ hội." Chúc Cửu Âm bình tĩnh phân tích: "Theo tình báo thu thập được, Tiên Đình không hề yếu." "Có ba vị Chuẩn Thánh, gần một trăm Đại La Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên hơn mười vạn, các cường giả còn lại nhiều vô kể, hoàn toàn có thể được coi là thế lực lớn thứ ba ở Hồng Hoang." "Thiên Đình có thể tiêu diệt Tiên Đình, nhưng nhất định sẽ tổn thất nặng nề, thậm chí chiến lực Chuẩn Thánh cũng có khả năng vẫn lạc." "Nếu chúng ta có thể nhân cơ hội này tung ra đòn tấn công mạnh mẽ, không chừng có thể tiêu diệt Yêu tộc trong một lần." "Như vậy, Hồng Hoang sẽ là thiên hạ của Vu tộc chúng ta." "Cửu đệ nói không sai, lần này Thiên Đình đại chiến với Tiên Đình là cơ hội của chúng ta, truyền lệnh của ta xuống, toàn thể Vu tộc chuẩn bị chiến đấu, sẵn sàng xuất kích bất cứ lúc nào!" Đế Giang tán thưởng gật đầu, rồi trầm giọng ra lệnh.

"Vâng!" Các Tổ Vu khác hưng phấn đáp lời, trong mắt hiện lên ánh sáng kích động.

Vu Yêu hai tộc đã đấu tranh quá lâu, hai bên đã kết thù hận không

thể hóa giải, đều hận không thể giết chết đối phương.

Bây giờ có cơ hội kết thúc hoàn toàn Yêu tộc, các Tổ Vu nhiệt huyết sôi trào, nóng bỏng như dung nham núi lửa. … Bắc Hải, Yêu Sư Cung.

Côn Bằng mặc một bộ hắc bào, toàn thân khí tức âm lãnh, mặt mày âm u, ánh mắt xuyên qua trùng trùng hư không, nhìn về phía Đông Hoàng Thái Nhất đang trấn giữ trung tâm mười tỷ đại quân Yêu tộc.

"Năm xưa ở Tử Tiêu Cung, ngươi và Đế Tuấn liên hợp với Nguyên Thủy và những kẻ khác ép ta nhường chỗ, hại ta mất đi Thánh vị, tội đáng muôn chết!" "Đáng tiếc thực lực của ta không đủ, không có cách nào báo thù, chỉ có thể nhẫn nhịn, hôm nay cuối cùng cũng đợi được cơ hội, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất, ngày chết của các ngươi không còn xa nữa." Côn Bằng thấp giọng tự nói, cuối cùng cười một cách âm hiểm.

Côn Bằng có thể đoán được, sau khi Thiên Đình tiêu diệt Tiên Đình, thực lực chắc chắn sẽ bị tổn thất lớn, lúc đó kẻ thù không đội trời chung của Yêu tộc là Vu tộc chắc chắn sẽ ra tay, đó cũng là lúc hắn nên ra tay.

Côn Bằng muốn vào thời khắc mấu chốt giáng cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất một đòn chí mạng, khiến chúng thân tiêu đạo vẫn, như vậy mới có thể giải được mối thù sinh tử vì bị cướp mất Thánh vị. … Bờ Đông Hải, Sở Dương ngồi xếp bằng giữa hư không, vẻ mặt điềm nhiên, bên cạnh là Tây Vương Mẫu, sau lưng là hai ba mươi tỷ đại quân Tiên Đình cùng Hỏa Vân Tà Thần, Chúc Long và các cường giả khác.

Sở Dương đã duy trì trạng thái này được nửa tháng, đang chờ đại quân Thiên Đình đến, sau đó tiễn toàn bộ bọn chúng lên đường.

"Ầm ầm ầm!" Sở Dương lại đợi thêm ba ngày, trời đất xung

quanh đột nhiên rung chuyển, từ rung động nhẹ đến rung động dữ dội, cuối cùng như sắp sụp đổ.

"Đến rồi sao?" Sở Dương ngẩng đầu nhìn lên, Tây Vương Mẫu, Chúc Long và các thành viên Tiên Đình khác cũng nhìn theo, chỉ thấy bầu trời xa xa đột nhiên xuất hiện một mảng mây đen lớn, che trời lấp đất, nối liền trời đất.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện đó không phải là mây đen, mà là do sinh linh quá nhiều, lại quá dày đặc, nên trông giống như mây đen.

"Đinh, hệ thống phát hành nhiệm vụ: Mời túc chủ đánh bại đại quân Yêu tộc, danh chấn Hồng Hoang, hoàn thành sẽ có thưởng!" Lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Sở Dương, phát hành một nhiệm vụ.

"Đánh bại đại quân Yêu tộc có thể nhận được phần thưởng?

Hệ thống thật quá tuyệt vời." Sở Dương nghe vậy đầu tiên là sững sờ, sau khi phản ứng lại, khóe miệng hơi nhếch lên, tâm trạng vui vẻ.

Đại quân hai bên sắp va chạm, cho dù Sở Dương muốn đình chiến, Đông Hoàng Thái Nhất cũng sẽ không tha, có hay không có nhiệm vụ của hệ thống cũng đều phải đánh bại đại quân Thiên Đình.

Chương 81

Điều này chẳng khác nào tặng không phần thưởng, Sở Dương sao có thể không vui?

"Ầm ầm ầm!" Không lâu sau khi hệ thống phát hành nhiệm vụ, mười tỷ đại quân Yêu tộc đã vượt qua không gian dài, đến trước mặt Sở Dương.

Người dẫn đầu Sở Dương nhận ra, là Đông Hoàng Thái Nhất, bên cạnh hắn là năm bóng người, khí tức đều kinh khủng, khi lan ra xung quanh, hư không cũng sụp đổ, trời đất cũng biến sắc.

"Kế Mông, Anh Chiêu, Quỷ Xa, Thương Dương, Cửu Anh." Tây Vương Mẫu đứng bên cạnh Sở Dương, khẽ nói ra tên của năm vị cường giả Chuẩn Thánh.

Vị cường giả Chuẩn Thánh đầu tiên đầu rồng thân người, móng chim, cánh tay mọc lông vũ, tay cầm một cây đinh ba khuấy biển, mình mặc một bộ áo giáp vảy rồng, đó chính là Kế Mông.

Hắn chưởng khống pháp tắc Mưa, vung tay há miệng có thể phun sương tạo mưa, nơi nào hắn đi qua đều có cuồng phong bão vũ, ở Thiên Đình đảm nhiệm chức vị thần mưa, nên còn có một cái tên khác là Vũ Sư.

Vị thứ hai mặt người thân ngựa, lưng mọc hai cánh, mình có vằn hổ, đây chính là Anh Chiêu, có thể bay lượn trên không, chu du tứ hải, tiếng nói như sấm, có thể thi triển thần thông sóng âm.

Dáng vẻ hung ác, tay cầm một cây côn sắt hỗn hợp, trên đó chi chít những phù chú, vừa nhìn đã biết không phải linh bảo tầm thường.

Vị thứ ba là Quỷ Xa, toàn thân màu đỏ, như quỷ đỏ từ địa ngục,

lưng có hai cánh, giang ra rộng đến trăm trượng.

Trên cổ mọc chín cái đầu, cái nào cũng hung tợn đáng sợ, nên còn được thế nhân gọi là Cửu Đầu Điểu (Chim Chín Đầu).

Quỷ Xa tay cầm một cây Phương Thiên Họa Kích lấp lánh hàn quang, mặt không biểu cảm, toàn thân khí tức lạnh lẽo, trông đã biết là một nhân vật khó chơi.

Vị thứ tư là Thương Dương, trong Thập Đại Yêu Thánh của Thiên Đình cũng có phụ nữ, hai người, Thương Dương là một trong số đó.

Lúc này Thương Dương ở trạng thái hình người, dung mạo cực kỳ xinh đẹp, mặc một bộ trường bào lụa màu xanh nhạt, tương phản với làn da trắng nõn, thân hình đường cong lả lướt, dáng người chữ S.

Nàng lặng lẽ đứng một bên, tay nghịch một cây trâm ngọc xanh, vẻ mặt điềm nhiên, dường như không để bất cứ chuyện gì vào lòng.

Vị cuối cùng là Cửu Anh, cũng là phụ nữ, dung mạo thân hình không thua kém Thương Dương, chỉ là tính cách hoàn toàn trái ngược.

Nếu Thương Dương là một vũng nước, thì Cửu Anh là một ngọn lửa, có thể thiêu người ta thành tro.

Cửu Anh và Quỷ Xa có chút tương tự, đều có chín cái đầu, nên người đời thường nhầm lẫn.

Thực ra hai người không giống nhau, người trước là một người phụ nữ xinh đẹp, người sau là một con quái vật hung tợn.

Mặc dù đều có chín cái đầu, nhưng chín cái đầu của Cửu Anh dùng để bảo mệnh, bị người chém giết có thể hy sinh một cái đầu để hồi sinh, tổng cộng có chín lần cơ hội, có thể nói là bất tử bất thân.

Thần thông mà Cửu Anh nắm giữ là lửa, nên còn được gọi là

Thủy Hỏa Chi Quái (Quái vật của Nước và Lửa).

Chín cái đầu của Quỷ Xa không có chức năng bảo mệnh, nhưng mỗi cái đầu đều có một loại thần thông mạnh mẽ, lần lượt là Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Vũ, Độc.

Trên đây là tất cả các cường giả Chuẩn Thánh của Yêu tộc, ngoại trừ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Khi Sở Dương đang quan sát mười tỷ đại quân Yêu tộc, Yêu tộc cũng đang quan sát hắn.

Khi Quỷ Xa nhìn thấy toàn bộ chiến lực của Tiên Đình, trên mặt lộ ra một nụ cười khinh miệt: "Thái Nhất đại nhân, Tiên Đình yếu đuối đến vậy sao, chỉ có ba vị Chuẩn Thánh sơ kỳ?" "Chỉ cần phái năm người chúng ta đến, cũng đủ để tiêu diệt toàn bộ Thiên Đình, hà cớ gì phải điều động đại quân đến đây?" "Ta cũng nghĩ vậy, nhưng đại ca yêu cầu ta suất lĩnh mười tỷ đại quân Yêu tộc tấn công Tiên Đình, Sở Dương có thể để ta đánh giết, cũng coi như chết một cách vẻ vang." Đông Hoàng Thái Nhất gật đầu.

"Ngươi khoác lác không biết đỏ mặt à?

Muốn giết ta, ngươi có bản lĩnh đó sao?" Sở Dương nghe vậy, lập tức đảo mắt.

"Khoác lác?

Ý gì?" Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy hơi sững sờ, là một cư dân bản địa của Hồng Hoang, đây là lần đầu tiên hắn nghe thấy từ này.

Nhưng dù là lần đầu nghe, Đông Hoàng Thái Nhất bằng cảm giác nhận ra đây không phải là một từ tốt, Sở Dương đang mắng hắn, vì vậy sắc mặt hắn trở nên lạnh lùng.

"Chết đến nơi rồi còn dám kiêu ngạo, Sở Dương thật không sợ

chết!" Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh một tiếng, sát khí nồng đậm trên người tỏa ra khóa chặt Sở Dương, khiến hắn không đường thoát.

"Không phải ta không sợ chết, mà là ngươi căn bản không giết được ta, nếu đã như vậy ta cần gì phải sợ?" Sở Dương dang tay, ra vẻ bất đắc dĩ.

"Lạc lạc lạc, tiểu đệ đệ thật đáng yêu, trước mặt mười tỷ đại quân Yêu tộc, ngươi nghĩ mình có đường sống sao?" Cửu Anh cất lên tiếng cười như chuông bạc, ánh mắt quyến rũ nhìn về phía Sở Dương.

Sở Dương liếc nhìn Cửu Anh một cái, đôi chân dài thẳng tắp, trắng nõn tinh khiết, có thể coi là cực phẩm.

"Ồ, nể tình mỹ sắc của ngươi, lát nữa có thể tha mạng." "Nhưng sống có lúc còn đau khổ hơn chết, sau này ngươi sẽ biết." Sở Dương đầy ẩn ý nói với Cửu Anh, khóe miệng nhếch lên một nụ cười bí ẩn.

Nụ cười trên mặt Cửu Anh cứng lại, lúc Sở Dương vừa nhìn nàng, nàng cảm giác như mình không mặc quần áo, toàn bộ bí mật đều bị nhìn thấu, cảm giác này khiến nàng hoảng sợ.

Trở thành Chuẩn Thánh đã nhiều năm, chưa bao giờ có cảm giác này.

Ánh mắt của Sở Dương quá có tính xâm lược, như một con sói đói đang nhìn cừu non.

"Đáng ghét, chỉ là một kẻ sắp chết mà thôi, lại dám kiêu ngạo như vậy, lát nữa xem ta bắt ngươi về Thiên Đình, dùng ba nghìn loại hình phạt để dạy dỗ, rồi mới giết." Cửu Anh nghiến răng, trong đôi mắt đẹp dâng lên ngọn lửa đáng sợ, trong lòng cảm thấy một tia nhục nhã.

Hôm nay có nhiều cường giả Thiên Đình ở đây, Sở Dương chắc chắn sẽ chết, nhưng Cửu Anh lại cảm thấy hoảng sợ trước hắn, tuy chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng đối với một trong Thập

Đại Yêu Thánh mà nói, đó cũng là một sự khuất nhục.

Cửu Anh quyết định dùng máu tươi của Sở Dương để rửa sạch sự sỉ nhục này.

Chương 82

"Đủ rồi, Sở Dương thật quá kiêu ngạo, thật sự nghĩ rằng không ai có thể trị được ngươi sao?" "Chết cho ta!" Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên hét lớn một tiếng, trên đỉnh đầu xuất hiện Hỗn Độn Chung, vượt qua không gian dài lao về phía Sở Dương.

"Hừ, vội vã động thủ như vậy là muốn lên đường sớm sao?

Vậy ta thành toàn cho ngươi." Sắc mặt Sở Dương lạnh đi, hóa thành một đạo độn quang lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

"Vút, vút." Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Càn Khôn Đỉnh lần lượt bay ra.

Càn Khôn Đỉnh lơ lửng trên đỉnh đầu Sở Dương, tỏa ra ánh tiên quang mờ ảo, ngưng kết thành một lớp quang mạc bao bọc lấy hắn, vạn pháp bất xâm.

Hồng Mông Lượng Thiên Xích thì hóa thành một dải lụa màu tím, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai quét ra, mang theo uy năng kinh khủng tấn công Đông Hoàng Thái Nhất.

"Ầm!" Một lát sau, Sở Dương và Đông Hoàng Thái Nhất giao thủ, một cú va chạm khiến bầu trời rung chuyển, nhật nguyệt thất sắc, hư không vỡ nát.

Dư chấn quét qua tám phương, giết chết không ít sinh linh, có Yêu tộc, cũng có Tiên Đình.

"Chúng ta đi xa hơn một chút đánh." Đông Hoàng Thái Nhất trầm giọng nói, hắn không muốn tướng sĩ của mình chết vì dư chấn từ cuộc chiến của hai người, đó đều là chủ lực cho trận đại quyết chiến với Vu tộc sau này.

“Được.” Sở Dương gật đầu, hắn cũng không muốn thành viên Tiên Đình chết đi.

“Vèo.” Hai người đồng thời hóa thành một dải cầu vồng, bay về phía ức vạn dặm xa xôi.

“Đại quân Yêu tộc nghe lệnh ta, giết!” Lãnh đạo hai bên đều đã ra tay, còn gì để nói nữa?

Anh Chiêu hét dài một tiếng, tiếng hét như sấm sét vang vọng khắp trời đất, hiệu triệu mười tỷ đại quân Yêu tộc ra tay.

“Giết, giết, giết!” Mười tỷ đại quân Yêu tộc tỏa ra sát khí kinh người, liên kết thành một mảng khiến trời đất chìm vào bóng tối.

“Vì vinh quang của Tiên Đình, giết sạch đại quân Yêu tộc!” Chúc Long không chịu yếu thế, gầm lên còn lớn hơn cả Anh Chiêu.

“Gầm!” “Giết!” Đại quân Tiên Đình mắt đỏ ngầu, máu trong người sôi trào, bước chân mạnh mẽ, lao về phía đại quân Yêu tộc.

Mặc dù số lượng chỉ bằng một phần mười đối phương, nhưng khí thế lại cao hơn một bậc, khi liên kết lại, đã đánh tan cả bầu trời sát khí đen kịt, để ánh mặt trời chiếu xuống.

“Ầm ầm ầm!” Hai quân giao chiến, chiến trường kéo dài mấy trăm tỷ cây số.

Chỉ thấy thần quang xông thẳng lên trời, linh quang lấp lánh, vô số loại thần thông và linh bảo va chạm, khiến mặt đất rung chuyển dữ dội, rồi nứt ra tạo thành những vực sâu đen ngòm.

Bầu trời cũng bị lay động, càn khôn đảo lộn, hư không sụp đổ hết lần này đến lần khác.

Tiếng giết chóc vang trời, ức vạn sinh linh giết đến đỏ mắt, giết đến điên cuồng, mỗi giây đều có vô số sinh linh vẫn lạc.

Không lâu sau, nơi đây thây chất thành núi, máu chảy thành sông, mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa trong không trung, mãi không tan.

"Chúc Long, ta so tài với ngươi." Quỷ Xa tiến lên một bước, mỉm cười với Chúc Long, nụ cười lạnh lẽo như mùa đông giá rét, khiến người ta run rẩy cả thân thể và nguyên thần.

"Sợ ngươi chắc, đi." Chúc Long hừ lạnh một tiếng, không chút sợ hãi, trên người bùng phát ra ánh sáng đỏ rực bao bọc lấy hắn, rồi bay về phía xa.

"Đi." Quỷ Xa, Anh Chiêu và Kế Mông nhìn nhau, lần lượt đuổi theo Chúc Long, xem ra là muốn lấy nhiều đánh ít.

Nhưng Chúc Long không hề sợ hãi, vì trước trận đại quyết chiến giữa Thiên Đình và Tiên Đình, Sở Dương đã tạm thời cho hắn mượn Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Có linh bảo này, Chúc Long dù đối mặt với Quỷ Xa, Anh Chiêu, Kế Mông cũng có thể cầm cự được một thời gian, chỉ cần đợi Sở Dương đánh bại, thậm chí giết chết Đông Hoàng Thái Nhất, ngày chết của chúng sẽ đến.

"Tây Vương Mẫu, chúng ta so tài một chút?" Sau khi bốn người Chúc Long đi, hiện trường chỉ còn lại Tây Vương Mẫu, Cửu Anh và Thương Dương, ba nữ tử Chuẩn Thánh.

Cửu Anh đi về phía Tây Vương Mẫu, cười tủm tỉm nói, đôi chân dài đặc biệt thu hút ánh nhìn.

"Hôm nay, đồ sát ngươi." Tây Vương Mẫu nhìn Cửu Anh, đôi môi anh đào khẽ mở, thốt ra bốn chữ, rồi phá không mà đi.

"Hừ, kiêu ngạo cuồng vọng như vậy, giống hệt tên hỗn đản Sở Dương, chẳng trách lại kết thành đạo lữ." "Xem ta giết ngươi trước, rồi đi giết Sở Dương." Cửu Anh quát khẽ một tiếng, tung người đuổi

theo Tây Vương Mẫu.

Thương Dương nhíu mày, thực lòng nàng không thích nhiều người bắt nạt một người, nhưng đây là trận chiến sinh tử giữa Thiên Đình và Tiên Đình, không thể có sai sót.

Cuối cùng Thương Dương khẽ thở dài, hóa thành một đạo độn quang vượt qua không gian, cùng Cửu Anh đi công sát Tây Vương Mẫu.

Phía bên kia, Sở Dương và Đông Hoàng Thái Nhất đã kịch chiến mấy trăm hiệp, vẫn chưa phân thắng bại.

"Không thể nào, Sở Dương chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, sao lại có sức mạnh lớn như vậy." Đông Hoàng Thái Nhất càng đánh càng kinh hãi, phát hiện thực lực của Sở Dương vượt xa tưởng tượng, căn bản không phải Chuẩn Thánh sơ kỳ bình thường.

Phải biết, tu hành càng về sau càng khó tiến bộ, cảnh giới Chuẩn Thánh lại càng như vậy.

Thường thường mất cả triệu năm cũng chỉ có thể tiến một bước nhỏ, thậm chí không có thu hoạch gì, không có chút tiến bộ nào.

Trong tình huống này, tu hành càng về sau, chênh lệch thực lực càng lớn, chênh lệch một tiểu cảnh giới cũng lớn đến không tưởng.

Chênh lệch giữa Chuẩn Thánh sơ kỳ và Chuẩn Thánh hậu kỳ lớn đến đâu?

Như trời với vực.

Chương 83

Nếu phải so sánh một cách hình tượng, đó là sự khác biệt giữa một đứa trẻ sơ sinh và một gã khổng lồ, đứa trẻ nào có thể đối kháng với gã khổng lồ?

Đều sẽ bị đè xuống đất mà đánh.

Nhưng Sở Dương lại phá vỡ quy luật, có thể đánh ngang tay với Đông Hoàng Thái Nhất!

Điều này làm sao không khiến Đông Hoàng Thái Nhất kinh hãi?

Bên kia, Sở Dương sau khi giao thủ với Đông Hoàng Thái Nhất, trong lòng rất hài lòng.

"Hỗn Độn Âm Dương Quyết không hổ là công pháp cấp bậc Thiên Đạo, quá đỉnh." Sở Dương thầm nghĩ.

Hỗn Độn Âm Dương Quyết giúp Sở Dương sở hữu nguyên thần pháp lực vượt xa cùng cấp, hắn biết mình mạnh, nhưng không biết cụ thể mạnh đến đâu, bây giờ đã biết.

Chỉ bằng nguyên thần pháp lực, hắn có lẽ có thể đối kháng với Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Nếu cộng thêm hai chí bảo là Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Càn Khôn Đỉnh, Chuẩn Thánh hậu kỳ bình thường cũng không phải là đối thủ.

Đông Hoàng Thái Nhất có thể đối kháng với Sở Dương lâu như vậy là vì hắn cũng có Tiên Thiên Chí Bảo.

Nếu đổi lại là Đế Tuấn giao chiến với Sở Dương, e rằng không cần bao lâu sẽ bị đánh bại.

Chiến lực mạnh mẽ như vậy, khiến Sở Dương không khỏi lại một lần nữa cảm thán: "Công pháp cấp bậc Thiên Đạo thật đỉnh!" Đương nhiên đỉnh nhất vẫn là hệ thống, vì nó đã tạo ra công pháp cấp bậc Thiên Đạo.

"Tên này kinh khủng như vậy, không thể để hắn tiếp tục trưởng thành, phải nhân lúc này tiêu diệt hắn, nếu không sau này Yêu tộc chắc chắn sẽ gặp đại họa." Không biết từ lúc nào, Sở Dương và Đông Hoàng Thái Nhất lại đối quyết thêm mấy chục hiệp.

Trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất hiện lên sát khí lạnh lẽo như thực chất, hắn thừa nhận mình đã thua.

Sở Dương chỉ mới là Chuẩn Thánh sơ kỳ đã có thể đánh ngang tay với hắn, nếu đột phá lên Chuẩn Thánh trung kỳ, thậm chí hậu kỳ, chẳng phải có thể treo hắn lên mà đánh sao?

Giữa hai bên lại có thâm cừu đại hận, nếu thực lực của Sở Dương đủ mạnh để nghiền ép Đông Hoàng Thái Nhất, hắn tuyệt đối sẽ không ngại giết chết hắn, tiện tay diệt luôn Thiên Đình.

Đông Hoàng Thái Nhất tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra, vì vậy phải nhân lúc Sở Dương chưa hoàn toàn trưởng thành mà tiêu diệt!

"Hô." Đông Hoàng Thái Nhất lại một lần nữa đối đầu với Sở Dương, thân hình lùi về phía sau mấy vạn dặm, không tấn công, hít sâu một hơi, ngẩng đầu nhìn lên mặt trời, trong lòng thầm niệm.

"Hãy cho ta mượn sức mạnh!" "Ầm!" Toàn thân Đông Hoàng Thái Nhất bùng phát ra Thái Dương Chân Hỏa, ngọn lửa bùng lên cao đến vạn dặm, thiêu đốt bầu trời đỏ rực, bất cứ lúc nào cũng có thể nứt ra.

Cùng lúc đó, tại trung tâm Thái Dương Tinh.

Thái Dương Tinh khổng lồ vô cùng rung chuyển, bùng phát ra uy

năng kinh khủng, cỗ uy năng này đã vượt qua Chuẩn Thánh, ước chừng đã đạt đến cấp bậc Chứng Đạo!

Thông qua Thái Dương Chân Hỏa, Đông Hoàng Thái Nhất và Thái Dương Tinh đã tạo ra một mối liên kết huyền diệu, một phần sức mạnh của Thái Dương Tinh được truyền vào cơ thể hắn.

"Ầm!" Khí tức trên người Đông Hoàng Thái Nhất tăng vọt, gần như muốn đột phá cả bầu trời.

Lấy Đông Hoàng Thái Nhất làm trung tâm, một luồng khí lãng kinh khủng được tạo ra, trong khoảnh khắc trời đất tối sầm, càn khôn đảo lộn, hư không sụp đổ.

Lúc này, trời đất dường như muốn sụp đổ, vũ trụ vạn vật trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất, dường như đã trở thành vật trang trí, hắn là trung tâm của thế giới, là chúa tể của thế giới.

Tất cả sinh linh trước mặt Đông Hoàng Thái Nhất đều phải thần phục, đều phải quỳ xuống.

Vạn vật đều rung chuyển dữ dội, cuối cùng không chịu nổi uy áp kinh khủng mà Đông Hoàng Thái Nhất tỏa ra, lần lượt vỡ nát, hóa thành bột mịn.

"Đông Hoàng Thái Nhất thật có chút thủ đoạn." Ánh mắt Sở Dương ngưng lại, trong lòng có chút cảm thán.

Nhưng ngay sau đó, Sở Dương di chuyển, định nhân lúc Đông Hoàng Thái Nhất đang thi pháp mà chém giết hắn, hắn không phải là loại nhân vật phản diện ngu ngốc, chờ đối phương tung ra đại chiêu xong mới đánh.

Sinh tử bác sát, vốn là phải dùng hết toàn lực để giết chết đối thủ!

Nhưng đúng lúc này, Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể Sở Dương đột nhiên có dị động, không tự chủ mà lao ra khỏi cơ thể.

“Chuyện gì vậy?” Sở Dương dừng bước, trong mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Sở Dương không hề thúc giục Thái Dương Chân Hỏa, nhưng sau khi khí tức của Đông Hoàng Thái Nhất tăng vọt, Thái Dương Chân Hỏa lại dị động lao ra khỏi cơ thể.

Dường như đang khao khát thứ gì đó.

“Thái Dương Chân Hỏa, sức mạnh của Đông Hoàng Thái Nhất đột nhiên tăng vọt… lẽ nào có liên quan đến Thái Dương Tinh?” Sở Dương trí tuệ thông thần, nhanh chóng nhận ra mấu chốt, trong mắt lóe lên một tia sáng.

“Thì ra là vậy, đây là nguyên nhân thật sự khiến các ngươi nảy sinh sát ý với ta sao?” Sở Dương cuối cùng cũng hiểu vì sao mình và Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất vốn không có thù oán, nhưng lần đầu gặp mặt, đối phương lại nảy sinh sát ý với hắn.

Sở Dương từng cho rằng Thái Dương Chân Hỏa là biểu tượng của thân phận, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cảm thấy chỉ có họ mới có thể nắm giữ, nên mới nảy sinh sát ý với hắn.

Bây giờ mới biết, thì ra Thái Dương Chân Hỏa có khả năng liên kết với Thái Dương Tinh, mượn một phần sức mạnh của nó.

“Chỉ là một phần sức mạnh của Thái Dương Tinh, ngươi nghĩ ta hiếm lạ sao?” Sau khi hiểu ra, Sở Dương có chút cạn lời, cho rằng Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn quá nực cười, tầm nhìn quá thấp.

Chỉ là một phần sức mạnh của Thái Dương Tinh thôi mà?

Chương 84

Mục tiêu của Sở Dương là Chứng Đạo, sao có thể để ý đến thứ này?

Nhưng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất lại cho rằng Sở Dương sẽ tranh giành, nên mới muốn giết hắn.

Vừa rồi lúc Đông Hoàng Thái Nhất liên kết với Thái Dương Tinh, Thái Dương Chân Hỏa trong cơ thể Sở Dương cũng bạo động, như đang khao khát sức mạnh.

Cảm giác này giống như người và chó, một khúc xương đối với chó là quý giá, nhưng đối với người thì hoàn toàn không thèm để mắt.

Kết quả là khi người đi ngang qua con chó, con chó lại nghĩ người muốn cướp khúc xương của nó, thế là nó cắn người.

Thật nực cười.

"Sở Dương, hôm nay là ngày chết của ngươi, nạp mạng đi!" Lúc này, đại chiêu của Đông Hoàng Thái Nhất cuối cùng cũng chuẩn bị xong, lúc này hắn như một vị Hỗn Độn Ma Thần, khí tức trên người cực kỳ kinh khủng, tóc đen bay loạn, trong mắt tràn ngập một tia điên cuồng.

"Chết!" Đông Hoàng Thái Nhất động, chỉ một bước đã vượt qua mấy vạn cây số không gian, xuất hiện sau lưng Sở Dương, tung quyền ấn hung hăng đấm về phía sau đầu hắn, muốn đánh nổ.

"Ông!" Càn Khôn Đỉnh vang lên, tỏa ra thần quang rực rỡ, dâng lên một luồng dao động ngút trời, bên trong đỉnh bay ra vô số phù văn màu vàng, nhanh chóng ngưng tụ thành một tấm khiên ánh sáng vạn trượng che trước người Sở Dương.

“Ầm!” Nắm đấm của Đông Hoàng Thái Nhất đánh lên tấm khiên ánh sáng vạn trượng, tấm khiên bị trọng kích, chỉ chống đỡ được một thoáng đã phát ra tiếng kêu ai oán, “rắc” một tiếng vỡ nát, nắm đấm vẫn không giảm thế, tiếp tục tấn công về phía Sở Dương.

Đồng tử Sở Dương co lại, né sang bên cạnh với tốc độ cực nhanh, nhưng vẫn không né được, bị nắm đấm của Đông Hoàng Thái Nhất đánh trúng.

“Hừ.” Sở Dương hừ một tiếng, thân thể như một viên đạn bay lùi về phía sau, mất mấy chục vạn cây số mới miễn cưỡng dừng lại.

Nhưng cự lực trong nắm đấm của Đông Hoàng Thái Nhất vẫn đang hỗn loạn trong cơ thể Sở Dương, khiến hắn bị thương không nhẹ, phải vận chuyển Hỗn Độn Âm Dương Quyết để bình ổn lại.

“Ha ha, Sở Dương hôm nay chắc chắn phải chết!” Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy không khỏi cười khoái trá, lúc trước đánh quá uất ức, đường đường là Chuẩn Thánh hậu kỳ mà chỉ có thể đánh ngang tay với Chuẩn Thánh sơ kỳ?

Bây giờ Đông Hoàng Thái Nhất hùng mạnh, quét sạch sự uất ức lúc trước, khí thế ngút trời.

“Xoẹt.” Đông Hoàng Thái Nhất nhanh như điện, thân thể mờ ảo như ma quỷ xuất hiện sau lưng Sở Dương, lại một quyền nữa tung ra, uy lực còn hung mãnh hơn quyền trước, không chút lưu tình.

“Ngươi nghĩ chỉ có mình ngươi có thể mượn ngoại lực sao?” Sở Dương không né được, lại bị thương một chút, trong lòng có chút tức giận, nhìn Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nói, nhiệt độ hư không xung quanh đều hạ xuống mấy chục độ, đến điểm đóng băng.

“Bạch Ngọc Kim Kiều.” Giọng nói băng lãnh của Sở Dương vang vọng khắp trời đất, như lời thì thầm của ma thần, khiến người ta

hoảng sợ, thần hồn run rẩy.

Tóc đen cuồng loạn bay múa, trong mắt bắn ra những tia sáng chói mắt, như hai đạo sấm sét bùng nổ!

"Ầm!" Vô cùng vô tận thần quang đen trắng từ không trung hiện ra, chiếm cứ khu vực mấy chục triệu cây số, không ngừng lan rộng, một cái Thái Cực Đồ khổng lồ vô cùng dần dần hiện ra dưới chân Sở Dương.

"Thứ gì vậy?" Đông Hoàng Thái Nhất dừng bước truy sát Sở Dương, sắc mặt thay đổi, hắn cảm nhận được một mối nguy hiểm cực lớn từ Thái Cực Đồ.

"Ầm!" Vài hơi thở sau, Thái Cực Đồ hoàn toàn hiện ra, lớn đến ức vạn trượng, che trời lấp đất.

Bề mặt khắc đầy những phù văn phức tạp, chi chít, mỗi một phù văn đều ẩn chứa uy năng to lớn.

"Ông!" Thái Cực Đồ khẽ rung, thần quang đen trắng trên người lưu chuyển, biến thành một cây cầu vàng ngọc trắng.

Sương mù lượn lờ, ánh sáng màu sắc lưu chuyển.

Cầu Vàng Ngọc Trắng trông rực rỡ và đẹp đẽ, không ngừng lan rộng về phía bầu trời, cuối cùng dài vô tận, không ai có thể nhìn thấy cả đầu và đuôi của nó cùng lúc.

Nhìn từ xa, nó nối liền trời đất, như một cây cột trời.

"Lúc trước đánh ta có sướng không?

Bây giờ đến lượt ta." Sở Dương mỉm cười với Đông Hoàng Thái Nhất.

Nụ cười đó lạnh lẽo, lạnh đến mức khiến người ta run rẩy, cảm nhận được một sự kinh hoàng, một mối nguy lớn.

“Hừ, giả thần giả quỷ, trước mặt thực lực tuyệt đối, bất kỳ kế sách nào cũng vô dụng.” “Giết!” Đông Hoàng Thái Nhất hét lớn một tiếng, tung quyền ấn, xuất hiện trước mặt Sở Dương, mạnh mẽ đánh ra một quyền, thế mạnh lực trầm muốn giết chết hắn.

Có sức mạnh của Thái Dương Tinh gia trì, Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng tự tin mười phần, cho rằng mình vô địch.

“Nực cười.” Sở Dương nghe vậy, khóe miệng lộ ra một nụ cười khinh bỉ.

Sức mạnh của Thái Dương Tinh tuy mạnh, nhưng có thể so với Thiên Đạo sao?

Cái sau là sức mạnh của cả Hồng Hoang, thậm chí Thái Dương Tinh cũng nằm trong đó.

Hai bên hoàn toàn không cùng một cấp độ.

Thái Cực Đồ hóa thành Cầu Vàng Ngọc Trắng có thể liên kết với Thiên Đạo, đánh ra Thiên Đạo Chi Lực!

“Hôm nay ta sẽ làm thịt con súc sinh lông lá này.” Sở Dương ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, chấn động đến mức mây trời mười phương đều tan biến, hóa thành sương mù, hư không nứt ra, những khe nứt không gian hiện ra.

“Xoẹt!” Cầu Vàng Ngọc Trắng phát sáng, liên kết với Thiên Đạo, rắc xuống những mảnh tiên quang thánh khiết, bao phủ trong sương mù bí ẩn.

Thiên Đạo Chi Lực theo Cầu Vàng Ngọc Trắng giáng xuống, khiến hư không ức vạn dặm sụp đổ, tạo thành những khe nứt không gian to lớn, đen ngòm như vực sâu, tỏa ra lực thôn phệ kinh người.

Chương 85

"Ông!" Thiên uy cuồn cuộn, chí cao vô thượng, khí lực của Thiên Đạo quét qua ức vạn dặm khiến tất cả sinh linh đều run rẩy, bản năng thần phục.

Ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng biến sắc, cảm thấy một mối nguy hiểm cực lớn đang giáng xuống.

"Xoẹt!" Thiên Đạo Chi Lực ngưng tụ thành một đạo kim quang vạn trượng, rồi đột ngột bắn ra từ bên trong Cầu Vàng Ngọc Trắng, xé toạc hư không, lao thẳng về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Đông Hoàng Thái Nhất không có đường lui, chỉ có thể đối đầu trực diện với kim quang vạn trượng do Thiên Đạo Chi Lực ngưng tụ.

"Ầm!" Chỉ thấy kim quang rực rỡ, xông thẳng lên trời, hư không vang dội, như sấm xuân nổ vang, chấn động đến mức tai muốn điếc.

Chỉ riêng dư chấn từ cuộc chiến từ trên cao quét xuống mặt đất, khiến từng dãy núi phải chịu đựng một cú va chạm chưa từng có.

"Ầm!" Đá núi bay tứ tung, núi lớn vỡ nát, từng ngọn núi đều nổ tung, không một ngọn núi nào có thể tồn tại, trong cú va chạm kinh thiên động địa này tất cả đều trở thành bụi phấn.

Khu vực này bị hủy diệt trong ánh sáng và lửa, như thể ngày tận thế đã đến.

Nhưng cảnh tượng này chỉ kéo dài vài hơi thở rồi kết thúc, Đông Hoàng Thái Nhất bị Thiên Đạo Chi Lực đánh bay về phía sau, như một viên đạn, liên tục đâm vỡ tám trăm tám mươi tám ngọn tiên sơn cao lớn nguy nga mới ổn định được thân hình.

"Không thể nào, tại sao công kích của ngươi lại mạnh như vậy?"

Đông Hoàng Thái Nhất trong một đòn đã bị thương không nhẹ, xương cốt gãy nhiều chỗ, thân thể gần như bị đánh nát, khắp nơi đều có máu chảy ra, lấp lánh điểm sáng.

Miệng càng phun ra từng ngụm máu lớn, như thể không cần tiền.

Nhưng Đông Hoàng Thái Nhất không quan tâm đến vết thương và đau đớn, hắn nhìn chằm chằm vào Sở Dương, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi, thất thanh chất vấn.

Đông Hoàng Thái Nhất không thể tin được Sở Dương lại có thể thi triển thần thông, có thể nghiền ép hắn.

"Người chết không cần biết nhiều như vậy." Sở Dương lạnh nhạt nói.

"Ông!" Cầu Vàng Ngọc Trắng lại một lần nữa rung chuyển, tiếp dẫn Thiên Đạo Chi Lực rồi ngưng kết thành từng đạo kim quang chói mắt đánh ra.

"Xoẹt." Cùng lúc đó, dưới sự điều khiển của tâm thần Sở Dương, Hồng Mông Lượng Thiên Xích hóa thành một đạo tử quang xuyên qua không gian, mang theo năng lượng cuồn cuộn, khí tức kinh động chư thiên, nhanh như chớp lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Dọc đường đi, tất cả mọi thứ đều bị nghiền nát, Hồng Mông Lượng Thiên Xích như một đạo thần quang hủy diệt, đủ để phá hủy mọi sự vật.

Đồng tử Đông Hoàng Thái Nhất co lại, Thiên Đạo Chi Lực và Hồng Mông Lượng Thiên Xích kết hợp, khiến hắn cảm nhận được một mối đe dọa chí mạng.

Còn mạnh hơn cả cú va chạm vừa rồi mấy lần!

"Hỗn Độn Chung." Đông Hoàng Thái Nhất không dám sơ suất, hét lớn một tiếng thúc giục Hỗn Độn Chung che trước người.

“Đang.” Hỗn Độn Chung rung chuyển, bề mặt kim quang lấp lánh, phù văn hiện ra, phóng ra từng đạo sóng chuông màu vàng, đan xen lại tạo thành một lớp phòng ngự dày đặc, mạnh mẽ.

“Chờ ngươi xuất ra Hỗn Độn Chung đấy.” Khóe miệng Sở Dương hơi nhếch lên, rồi nói: “Thái Cực Đồ.” “Ầm!” Chỉ thấy Cầu Vàng Ngọc Trắng rung chuyển, bắn ra một cột sáng màu tím to lớn, vượt qua không gian trong nháy mắt đánh lên Hỗn Độn Chung.

Hỗn Độn Chung kêu lên một tiếng ai oán, không kiểm soát được mà rơi xuống phía dưới.

Toàn bộ uy năng cũng tiêu tan, lớp phòng ngự mạnh mẽ do những sóng chuông màu vàng tạo ra trong nháy mắt sụp đổ, để cho Thiên Đạo Chi Lực và Hồng Mông Lượng Thiên Xích không gặp trở ngại gì mà lao thẳng về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

“Không hay!” Trong mắt Đông Hoàng Thái Nhất lộ ra một tia kinh hãi, không kịp suy nghĩ vì sao Hỗn Độn Chung lại đột nhiên mất kiểm soát, hắn lập tức thi triển các loại thần thông phòng ngự.

Nhưng vô dụng, tất cả các lớp phòng ngự của Đông Hoàng Thái Nhất đều bị phá hủy trong nháy mắt, uy lực của Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Thiên Đạo Chi Lực gần như không hề suy giảm, cả hai một trước một sau tấn công lên người hắn.

“Phụt!” Đông Hoàng Thái Nhất chỉ cảm thấy bị một luồng năng lượng không thể chống đỡ đánh trúng, thân thể không kiểm soát được mà bay về phía sau, miệng phun ra từng ngụm máu tươi, nguyên thần hỗn loạn, mắt tối sầm, cả người trong nháy mắt mất đi tri giác. … Rất nhiều đại năng Hồng Hoang đều đang quan sát trận chiến giữa Tiên Đình và Thiên Đình, khi thấy Sở Dương hung mãnh vô cùng, đánh Đông Hoàng Thái Nhất đến hôn mê, tất cả đều rơi vào trạng thái ngây ngẩn và im lặng.

Một lúc sau mới bắt đầu bàn tán xôn xao.

“Trời ơi, Đông Hoàng Thái Nhất bị đánh bại rồi?

Thật không thể tin được!” “Sở Dương chỉ là một Chuẩn Thánh mới nổi, còn Đông Hoàng Thái Nhất lại là một Chuẩn Thánh lão làng, dựa vào tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ và Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, trong số các Chuẩn Thánh, thực lực của hắn cũng thuộc hàng đầu.” “Nhưng Sở Dương lại đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất, xem ra tất cả chúng ta đều đã xem thường hắn rồi.” “Điều ta quan tâm là hai món Tiên Thiên Chí Bảo trong tay Sở Dương?

Có ai đi cướp không?” “Không sợ chết thì đi cướp đi, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng không phải là đối thủ, ngươi là cái thá gì mà dám đi cướp của Sở Dương?

Không bị hắn cướp là may rồi.” “Hỗn Độn Chung đột nhiên mất kiểm soát là vì lý do gì?

Tuyệt đối không phải do Đông Hoàng Thái Nhất làm, mà là Sở Dương đã thi triển thủ đoạn!” “Sở Dương thật sự là Chuẩn Thánh sơ kỳ sao?

Chuẩn Thánh sơ kỳ có thể có thực lực như vậy sao?

Ta cảm thấy hắn nên là Chuẩn Thánh hậu kỳ, như vậy mới có thể giải thích vì sao hắn có thể đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất.” “Ừm, có khả năng, có lẽ Sở Dương là một vị Tiên Thiên Ma Thần sinh ra từ khi khai thiên tích địa, tu vi đã sớm ở Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ là không biết vì mục đích gì mà ẩn giấu thực lực, bây giờ lại từng bước bộc lộ ra.” “Cường giả như vậy, có cơ hội nhất định phải kết giao làm quen một phen!” “…” Tất cả các đại năng đều có vẻ mặt biến ảo không ngừng, trong lòng suy nghĩ miên man.

Chủ yếu chia làm hai loại, một là chấn kinh trước thực lực của Sở

Dương, loại còn lại thì tràn đầy tò mò về Sở Dương, muốn biết lai lịch, tu vi cảnh giới, có thiếu đạo lữ hay không và vô số vấn đề khác.

Ngoài ra còn có một đống ý nghĩ kỳ lạ, nhiều nhất là muốn kết giao với Sở Dương.

Có người hả hê ngồi xem Thiên Đình gặp xui, những người này đa phần đều bị Thiên Đình bắt nạt, số lượng không ít.

Dù sao Thiên Đình cũng là một trong hai thế lực lớn của Hồng Hoang, ngày thường làm việc cực kỳ bá đạo, đâu có quan tâm đến lợi ích của người khác?

Chương 86

Có người đơn thuần chỉ thích xem náo nhiệt, Thiên Đình chinh chiến Tiên Đình, Tiên Đình có thể bị tiêu diệt, họ xem cũng vui.

Bây giờ Sở Dương đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất, Tiên Đình có khả năng phản sát, họ xem cũng vui.

Loại người này ở Trái Đất có một cái tên chung, gọi là quần chúng ăn dưa, loại người xem náo nhiệt không ngại chuyện lớn. … Bất Chu Sơn, trong một động phủ lớn và xa hoa, Nữ Oa và ca ca Phục Hy ngồi trên mặt đất, cũng đang quan tâm đến trận chiến giữa Tiên Đình và Thiên Đình.

Khi thấy Sở Dương đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất, đứng trên không trung, toàn thân được kim quang bao phủ, như một vị thiên thần, Phục Hy đột nhiên nói với Nữ Oa.

"Muội muội, nếu Sở Dương theo đuổi muội, ta thấy muội có thể suy nghĩ một chút." Phục Hy ban đầu không có cảm tình tốt với Sở Dương, vì hắn đã có Tây Vương Mẫu làm đạo lữ, lại còn giao lưu sâu sắc với Nữ Oa, quả là một tên hỗn đản.

Nhưng bây giờ Sở Dương đã thể hiện ra thực lực kinh người, suy nghĩ của Phục Hy đã thay đổi.

Muội muội của mình chắc chắn phải tìm một vị đạo lữ, nếu không chẳng phải sẽ cô đơn tịch mịch sao?

Nếu đã phải tìm đạo lữ, thì Sở Dương là người thích hợp nhất, có thực lực vô song, lại thích Nữ Oa.

Phục Hy là ca ca, đương nhiên phải suy nghĩ cho Nữ Oa.

"Ca ca, huynh nói gì vậy?" Nữ Oa liếc Phục Hy một cái, khẽ quát

một tiếng, nhưng trong đôi mắt đẹp lại lóe lên ánh sáng kỳ lạ, ánh mắt lưu chuyển.

Là một người phụ nữ, bẩm sinh đã có cảm tình tốt với những nam tính mạnh mẽ, đáng tiếc Nữ Oa tu luyện đến nay, lại chưa có bất kỳ đối tượng nào khiến nàng rung động.

Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất dã tâm quá lớn, Nguyên Thủy cao ngạo, Lão Tử quá già, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không biết xấu hổ, lại còn đầu trọc, Minh Hà Lão Tổ thì máu tanh tàn nhẫn, Côn Bằng thì là một con súc sinh lông lá… Đếm đi đếm lại, trong số các cường giả nam tính Chuẩn Thánh của Hồng Hoang, không có ai lọt vào mắt Nữ Oa, đều có những khuyết điểm này nọ, nàng không thích.

Nhưng bây giờ Nữ Oa phát hiện khi nhìn về phía Sở Dương, trái tim nàng có chút rung động.

Sở Dương rất mạnh, có thể đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất, trong Hồng Hoang hiện tại có lẽ không có ai là đối thủ của hắn.

Dù sao thì trong số các Tiên Thiên Ma Thần đỉnh cấp như Tam Thanh, người mạnh nhất là Lão Tử cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, Thông Thiên và Nguyên Thủy mới là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ngoài việc mạnh mẽ, Sở Dương còn có tướng mạo đường đường, anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, một vị công tử phong nhã.

Quan trọng là tính cách của Sở Dương cũng được, Nữ Oa đã tận mắt chứng kiến ở Thiên Đình, đối mặt với Đế Tuấn, hắn tự tin mà không tự đại, bất kể gặp chuyện gì cũng đều điềm nhiên bình tĩnh.

Giao tiếp với người khác như gió xuân ấm áp, lịch sự lễ phép, hoàn toàn không có sự cao ngạo của một cường giả Chuẩn Thánh, có thể đối xử bình đẳng với bất kỳ ai.

Hắn có rất nhiều ưu điểm.

Nếu Sở Dương biết Nữ Oa nghĩ vậy, có lẽ sẽ cười khổ không thôi, rồi nói một câu: "Ta cũng không biết mình có nhiều ưu điểm như vậy?" Nhưng tình cảm kỳ diệu ở chỗ, khi một người trong lòng đã công nhận một người khác, họ sẽ vô thức bỏ qua khuyết điểm của đối phương, tưởng tượng người đó tốt đẹp.

Ngay cả Nữ Oa là một cường giả Chuẩn Thánh, cũng không thể tránh khỏi bị tình cảm trói buộc. … Bắc Hải, Yêu Sư Cung.

Côn Bằng thấy Đông Hoàng Thái Nhất bị Sở Dương đánh bại, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười ha hả.

"Thật là trời giúp ta, không ngờ thực lực của Sở Dương lại mạnh đến vậy, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng có thể đánh bại, có lẽ không cần đợi Vu tộc ra tay, chỉ cần Tiên Đình cũng có thể tiêu diệt Thiên Đình." "Nếu Tiên Đình và Vu tộc liên hợp, Thiên Đình càng không có đường sống, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất từ đó, ngày chết sẽ đến." "Ừm, bây giờ có thể đến Thiên Đình tàn sát một phen rồi, chiến lực Chuẩn Thánh của Thiên Đình đều đã xuất trận, chỉ còn một mình Đế Tuấn không làm gì được ta." Côn Bằng suy nghĩ nhanh nhạy.

Ban đầu Côn Bằng dự định đợi Thiên Đình tổn thất nặng nề, Vu tộc tiến công Thiên Đình, rồi mới vào thời khắc mấu chốt giáng cho Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất một đòn nặng, để đạt được mục đích báo thù.

Nhưng bây giờ Đông Hoàng Thái Nhất đã bị Sở Dương đánh bại, có sống được hay không còn là một vấn đề, Thiên Đình chỉ còn một mình Đế Tuấn, Côn Bằng cần gì phải sợ?

"Vút!" Sau lưng Côn Bằng hiện ra một đôi cánh, rộng đến vạn trượng, tỏa ra ánh sáng lấp lánh, khẽ vỗ một cái đã biến mất tại chỗ,

khi xuất hiện lại đã ở ức vạn dặm xa xôi.

Côn Bằng lao về phía Thiên Đình, muốn báo mối thù to lớn khi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đã cướp mất Thánh vị của hắn ở Tử Tiêu Cung. … Côn Luân Sơn, Tam Thanh và những người khác vẻ mặt phức tạp.

"Không ngờ trong Hồng Hoang lại có cao thủ như vậy, xem ra chúng ta tuy mạnh, nhưng không phải là mạnh nhất." Thông Thiên có chút cảm thán nói.

Tam Thanh là do nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, tư chất và gốc gác đều là đỉnh cấp, tu vi cũng thường vượt qua người khác, khiến họ cảm thấy mình đang đứng trên đỉnh cao của Hồng Hoang.

Nhưng đột nhiên xuất hiện một Sở Dương, tu vi còn trên cả Tam Thanh, chứng tỏ Hồng Hoang phức tạp hơn họ tưởng rất nhiều, ẩn chứa đủ loại bí mật.

Gốc gác và tu vi mà họ lấy làm tự hào có lẽ trong mắt một số người căn bản không đáng kể.

"Hừ, nhị đệ đừng có làm tăng chí khí của người khác, diệt uy phong của mình, Sở Dương tuy mạnh, nhưng có thể thành Thánh sao?

Trong Hồng Hoang chỉ có sáu người chúng ta mới có thể thành Thánh." "Dưới Thánh Nhân đều là con kiến, đợi chúng ta thành Thánh rồi hãy nhìn lại Sở Dương, chẳng qua chỉ là một con kiến mà thôi." Nguyên Thủy hừ lạnh một tiếng, không hài lòng với lời nói của Thông Thiên.

Trong lòng Thông Thiên dâng lên một tia tức giận, không nhịn được muốn tranh luận vài câu với Nguyên Thủy.

Lão Tử phát hiện ra liền kịp thời ngăn cản: "Được rồi, hai người đừng cãi nhau nữa, đều là huynh đệ." Thông Thiên nể mặt Lão Tử nên

không nổi giận, còn Nguyên Thủy thì ra vẻ không quan tâm.

"Ai, mâu thuẫn giữa hai người ngày càng lớn, lẽ nào đại thế Thiên Đạo không thể thay đổi, Tam Thanh đã định trước phải chia cắt sao?" Lão Tử nhìn hai người, trong lòng thầm thở dài.

Mặc dù ông tin vào Vô Vi chi đạo, chú trọng thuận theo tự nhiên, nhưng đối với tình huynh đệ, ông không hy vọng Tam Thanh trở nên bất hòa, thậm chí căng thẳng đến mức ngươi chết ta sống.

Chương 87

"Thôi vậy, nếu hai người cứ tiếp tục như thế này, Tam Thanh chia cắt là chuyện đã định, ta cũng không quản được." "Việc cấp bách hiện tại là mau chóng lĩnh ngộ Hồng Mông Tử Khí, sớm ngày chứng đạo thành Thánh." Lão Tử thầm nghĩ, đôi mắt già nua lóe lên tia sét, tinh quang lấp lánh.

Sở Dương đã gây cho Lão Tử áp lực cực lớn, ông không có nắm chắc sẽ đánh bại được đối phương.

Vì vậy, Lão Tử rất nóng lòng mong sớm ngày chứng đạo thành Thánh, như thế mới có thể đứng trên vạn người, đối mặt với bất kỳ địch thủ nào cũng không còn áp lực. … Tại Thần điện Bàn Cổ trên núi Bất Chu, mười hai Tổ Vu đều kinh ngạc, không thể hiểu nổi.

Theo suy đoán của họ, đáng lẽ Đông Hoàng Thái Nhất phải đánh bại Sở Dương, sau đó Thiên Đình diệt Tiên Đình, Vu tộc có thể ra tay tiêu diệt Yêu tộc.

Nhưng tình hình hiện tại lại hoàn toàn trái ngược, Thiên Đình có khả năng sẽ bị Tiên Đình đánh bại.

"Tuy tình hình khác với suy đoán của ta, nhưng cục diện hiện tại lại càng có lợi cho chúng ta hơn.

Đại ca, ta xuất phát ngay bây giờ, thẳng tiến Thiên Đình triệt để diệt sạch Yêu tộc." Chúc Cửu Âm là người phản ứng đầu tiên, trong mắt lóe lên tia hưng phấn, trầm giọng nói với Đế Giang.

Các Tổ Vu còn lại nghe vậy lập tức nhìn về phía Đế Giang, trong mắt lóe lên thần quang hưng phấn, chiến ý bùng lên ngùn ngụt.

"Vậy thì đại cử tiến công." Đế Giang vung tay, hào khí vạn trượng

nói.

“Vâng.” Tất cả Tổ Vu đồng thanh đáp.

Rất nhanh, đại quân Vu tộc đã chuẩn bị sẵn sàng liền hướng về Ba Mươi Ba Tầng Trời mà lao tới, quy mô cực lớn, đủ cả ngàn tỷ. … Tại Lăng Tiêu Bảo Điện của Thiên Đình, Đế Tuấn tức đến tím mặt, hắn vạn lần không ngờ Sở Dương lại mạnh đến thế, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị đánh bại.

Đế Tuấn cũng có phần hiểu ra vì sao Sở Dương lại từ chối gia nhập Thiên Đình.

Có thực lực như vậy, Sở Dương hoàn toàn có thể dẫn dắt Tiên Đình trỗi dậy, cùng Vu Yêu lưỡng tộc tạo thế chân vạc, cớ gì phải đến Thiên Đình làm hoàng giả thứ ba, chịu đứng dưới người khác?

Nếu là Đế Tuấn, hắn cũng sẽ đưa ra quyết định giống như Sở Dương.

“Chết tiệt.” Đế Tuấn giận dữ mắng một tiếng, định bay về phía bờ Đông Hải.

Hiểu thì hiểu, nhưng hiện tại hai bên đang ở thế đối địch, không thể cứu vãn, Đế Tuấn cũng không nghĩ nhiều nữa.

Bây giờ Đế Tuấn chỉ có một mục tiêu, đó là liên thủ với Đông Hoàng Thái Nhất giết chết Sở Dương, nếu không đợi hắn hồi phục, chắc chắn sẽ kéo lên Thiên Đình diệt sạch Yêu tộc.

“Bệ hạ, đại quân Vu tộc đang đánh tới Thiên Đình.” Đột nhiên, Bạch Trạch mặt mày lo lắng xông vào Lăng Tiêu Bảo Điện, không kịp hành lễ mà nói thẳng với Đế Tuấn.

“Quả nhiên là vậy sao?

Lũ chết tiệt.” Đế Tuấn nghe vậy không thể không dừng bước, sắc

mặt âm trầm vô cùng.

Đế Tuấn sớm đã đoán được Vu tộc sẽ nhân lúc Thiên Đình tấn công Tiên Đình, thực lực tổn thất nặng nề mà phát động tiến công.

Vì thế, hắn đã chuẩn bị một thủ đoạn đáng sợ, nếu vận dụng tốt, Yêu tộc sẽ không chịu tổn thất bao nhiêu, thậm chí còn có thể khiến Vu tộc bị trọng thương.

Nhưng tất cả đều phải dựa trên tiền đề Đông Hoàng Thái Nhất đại thắng trở về, bởi vì thủ đoạn đáng sợ đó cần rất nhiều cường giả và một lượng lớn Yêu tộc bình thường mới có thể thi triển.

Tiếc là Đông Hoàng Thái Nhất đã bị Sở Dương đánh bại, khiến kế hoạch của Đế Tuấn phá sản hoàn toàn.

Bây giờ nếu xử lý không tốt, có khả năng Yêu tộc sẽ bị Vu tộc diệt vong.

Đế Tuấn không còn cách nào khác, chỉ có thể tạm thời không tranh đấu với Sở Dương, điều động đại quân Thiên Đình về đối phó Vu tộc. … "Thu." Giữa chiến trường, Đông Hoàng Thái Nhất tạm thời rơi vào hôn mê.

Sở Dương mắt lóe tinh quang, không thèm để ý, lao đến bên cạnh Hỗn Độn Chung, thu nó vào Càn Khôn Đỉnh rồi trấn áp.

Cả một quy trình trôi chảy như mây bay nước chảy, tràn đầy cảm giác nghệ thuật.

"Khốn kiếp, đó là chí bảo của ta!" Đông Hoàng Thái Nhất là cường giả Chuẩn Thánh, dù bị trọng thương cũng có thể hồi phục nhanh chóng.

Hắn chỉ hôn mê trong chốc lát rồi tỉnh lại, kết quả vừa hay thấy cảnh tượng đó, lập tức tức giận đến mức hai mắt trợn trừng, tròng mắt đỏ ngầu gầm lên với Sở Dương.

“Hừ, của ngươi ư?

Có lẽ Hỗn Độn Chung từng là của ngươi, nhưng từ bây giờ, nó là của ta, hiểu chưa?” Sở Dương thản nhiên nói.

“Gào!” Đông Hoàng Thái Nhất tức giận tột độ, không nhịn được gầm lên một tiếng, hóa thành một tia chớp vàng lao về phía Sở Dương.

“Hừ, xem ra ngươi vẫn chưa nhận thức được tình cảnh của mình.” Sắc mặt Sở Dương lạnh đi: “Ngươi không phải đối thủ của ta.

Ta có thể cướp đi Hỗn Độn Chung của ngươi, cũng có thể lấy mạng của ngươi!” “Xoẹt.” Sở Dương ra tay, tay cầm Hồng Mông Lượng Thiên Xích vung mạnh một cái, một hư ảnh thước màu tím mông lung xuất hiện từ hư không.

Nó to lớn vô cùng, có thể so với một dãy núi, hóa thành một dải lụa chém rách trường không, lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất với tốc độ cực nhanh.

Chưa va chạm với Đông Hoàng Thái Nhất, một luồng uy năng kinh khủng đã tỏa ra từ hư ảnh thước tím, còn hung mãnh hơn cả sông lớn.

Chương 88

Đông Hoàng Thái Nhất biến sắc, cái đầu bị lửa giận lấp đầy cuối cùng cũng tỉnh táo lại một chút, hắn di chuyển sang trái định né tránh.

Nhưng đã muộn, hư ảnh thước tím chém trúng người Đông Hoàng Thái Nhất, khiến hắn bay ngược về phía sau, máu tươi phun không ngừng, xương cốt gãy nát thành vụn, thân thể càng nát thành nhiều mảnh, máu văng tung tóe.

"Đông Hoàng Thái Nhất, ngươi hết lần này đến lần khác khiêu khích ta, nếu ngươi muốn chết, ta sẽ thành toàn cho ngươi, hôm nay tiễn ngươi lên đường." Chưa đợi thân thể vỡ nát của Đông Hoàng Thái Nhất phục hồi, giọng nói lạnh như băng của Sở Dương đã vang vọng khắp bầu trời, ẩn chứa một sự đáng sợ rợn người.

"Bành." Thân thể Đông Hoàng Thái Nhất vừa mới phục hồi, Càn Khôn Đỉnh đã lao tới, đâm cho hắn lần nữa nứt toác.

"Chẳng lẽ hôm nay ta phải bỏ mạng ở đây sao?" Đông Hoàng Thái Nhất nghiến răng, trong lòng dâng lên một ý nghĩ tuyệt vọng.

Sở Dương quá mạnh, mạnh đến mức giết hắn cũng không thành vấn đề.

"Lẽ nào phải chạy trốn về Thiên Đình sao?" Trong lòng Đông Hoàng Thái Nhất lại dâng lên một ý nghĩ khác.

Bản thể của hắn là Kim Ô, độn tốc của Kim Ô thuộc hàng nhất tuyệt, nếu muốn chạy trốn, Sở Dương chưa chắc đã đuổi kịp.

Chỉ cần về tới Thiên Đình, liên thủ với Đế Tuấn chắc chắn có thể chống lại Sở Dương.

Nhưng vấn đề là, nếu lần này chạy trốn, mặt mũi của Đông Hoàng

Thái Nhất sẽ mất sạch, uy danh của Thiên Đình cũng sẽ hoàn toàn mất hết.

Một bên là cái chết, một bên là thể diện, Đông Hoàng Thái Nhất vô cùng rối rắm.

Nhưng công kích của Sở Dương không hề chờ đợi, hắn thúc giục hai đại chí bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Càn Khôn Đỉnh không ngừng oanh tạc về phía Đông Hoàng Thái Nhất, lại đánh nổ hắn thêm mấy lần nữa.

Nếu không phải Chuẩn Thánh có sinh mệnh lực cường hãn, dù hóa thành tro bụi cũng có thể hồi phục, e rằng Đông Hoàng Thái Nhất đã sớm chết rồi.

"Nhị đệ, mau về Thiên Đình, đại quân Vu tộc xâm phạm!" Đúng lúc này, giọng nói của Đế Tuấn vang lên trong đầu Đông Hoàng Thái Nhất, hạ lệnh cho hắn.

"Cái gì, Vu tộc xâm phạm?" Đông Hoàng Thái Nhất biến sắc, không còn quan tâm đến thể diện nữa, trực tiếp thi triển thuật Kim Ô Hóa Hồng để độn tẩu.

"Chạy?" Sở Dương mắt lóe tinh quang, thân hình di chuyển ngang qua hư không đuổi theo, không muốn buông tha.

Đông Hoàng Thái Nhất thấy Sở Dương đuổi theo mà không thể cắt đuôi, hắn cắn răng trực tiếp đốt cháy bản nguyên Chuẩn Thánh khiến độn tốc tăng vọt.

Sở Dương lại không muốn đốt cháy bản nguyên, vì thế chỉ có thể bất đắc dĩ dừng lại.

"Chạy trời không khỏi nắng, hôm nay ngươi chạy nhanh, sau này ta lại tìm ngươi tính sổ." Sở Dương nhìn sâu về phía Đông Hoàng Thái Nhất chạy trốn, sau đó quay người trở về.

Đông Hoàng Thái Nhất chạy rồi, nhưng đại quân Thiên Đình chưa chạy, năm đại Yêu Thánh chưa chạy, giết hết bọn chúng cũng có thể khiến Thiên Đình tổn thất nặng nề.

Điều Sở Dương không biết là, Đông Hoàng Thái Nhất chạy trốn là do Đế Tuấn thông báo, năm đại Yêu Thánh và mấy trăm Đại La Kim Tiên của Thiên Đình cũng đồng thời nhận được thông báo. … "Quỷ Xa, Anh Chiêu, các ngươi cũng đã nhận được mệnh lệnh của Bệ hạ rồi chứ?" Tại một chiến trường khác, Kế Mông sắc mặt ngưng trọng nói.

"Nhận được rồi, Vu tộc thật đáng chết, lại nhân cơ hội này tấn công Thiên Đình, đúng là ti bỉ vô sỉ." Quỷ Xa tức giận mắng.

"Việc cấp bách là dẫn đại quân Yêu tộc quay về Thiên Đình, đối kháng Vu tộc, chúng ta đi thôi." Anh Chiêu bình tĩnh nói.

"Ừm." Kế Mông gật đầu.

Ba yêu quái nhìn nhau, đột nhiên liên thủ một đòn đánh bay Chúc Long, ngay sau đó lao lên trời, hướng về nơi đại quân Tiên Đình và đại quân Thiên Đình đang giao chiến ở bờ Đông Hải.

Đúng lúc này, Sở Dương đã đến, không nói một lời, đưa ra một bàn tay pháp lực khổng lồ tóm về phía ba yêu quái.

"Ầm!" Bàn tay pháp lực lớn đến mấy vạn cây số, che trời lấp đất, không ngừng lan rộng, bao trùm cả một góc trời.

Quan trọng hơn là trên bàn tay pháp lực quấn quanh từng sợi thần liên, đan xen vào nhau, đều do Âm Dương pháp tắc ngưng tụ thành, ẩn chứa uy năng vô cùng.

"Thiên Tôn đại nhân." Chúc Long thấy vậy, mặt lộ vẻ vui mừng.

Hắn bị ba yêu quái đè đánh lâu như vậy, tuy có Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ bảo vệ nên không bị

thương, nhưng tâm trạng bị vây giết của Chúc Long rất không vui.

Bây giờ Sở Dương xuất hiện, sẽ báo thù cho hắn!

"Sở Dương!" Ba yêu quái Quỷ Xa thì biến sắc, trong mắt hiện lên một tia kinh hãi.

Đế Tuấn vừa mới truyền âm cho bọn họ, không chỉ nói về việc đại quân Vu tộc tập kích, mà còn nói về việc Sở Dương đã đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất.

Ba yêu quái Quỷ Xa liên thủ cũng không phải đối thủ của Đông Hoàng Thái Nhất, huống chi là Sở Dương.

"Đi!" Ba yêu quái nhìn nhau, quyết đoán điều khiển độn quang lao lên trời, chạy trốn theo ba hướng khác nhau.

"Ầm!" Bàn tay pháp lực vồ hụt, đánh nát cả mấy trăm vạn dặm không gian, biến thành một vùng hỗn loạn, nhưng không trúng ba yêu quái Quỷ Xa.

"Sợ ta ư?" Sở Dương lộ ra vẻ kinh ngạc, mọi người đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, ba người lại sợ một mình ta sao?

Nhưng không, Sở Dương nhanh chóng hiểu ra, chắc chắn có người đã thông báo cho họ về chiến lực của mình, có thể là Đông Hoàng Thái Nhất, cũng có thể là Đế Tuấn đang trấn thủ Thiên Đình.

Thân là Chuẩn Thánh, họ có đủ loại phương pháp truyền tin từ khoảng cách xa.

Chương 89

"Vút." Sở Dương không nói nhiều, trực tiếp bay lên, nhắm chuẩn hướng Quỷ Xa bỏ chạy mà đuổi theo.

Tốc độ của hắn cực nhanh, một thoáng đã đi cả ức vạn cây số, chẳng mấy chốc đã sắp đuổi kịp Quỷ Xa.

"Má ơi, ba con yêu quái không đuổi người khác, lại cứ nhằm vào ta?" Quỷ Xa quay đầu lại nhìn, tức đến hộc máu, cảm thấy mình quá xui xẻo.

"Không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng." Quỷ Xa nghiến răng.

Tiên Đình và Thiên Đình đã khai chiến, hai bên là kẻ thù không đội trời chung, nếu Sở Dương đuổi kịp, chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

"Vụt." Quỷ Xa học theo Đông Hoàng Thái Nhất, đốt cháy bản nguyên Chuẩn Thánh, độn thuật đột nhiên tăng lên mấy lần.

Một khắc trước Sở Dương còn có thể thấy Quỷ Xa bằng mắt thường, khắc sau đã không thấy bóng dáng đâu.

May mà nguyên thần của Sở Dương đã khóa chặt Quỷ Xa.

"Chạy?

Ngây thơ." Phía sau, Sở Dương lộ ra một nụ cười lạnh.

Quỷ Xa không phải là Đông Hoàng Thái Nhất, Sở Dương đuổi không kịp Đông Hoàng Thái Nhất chẳng lẽ còn không đuổi kịp ngươi sao?

Sở Dương bùng phát kim quang rực rỡ, như một vầng thái dương chói lọi, chiếu sáng khắp vũ trụ bát phương, bắt đầu dùng đến sức

mạnh thực sự, tốc độ nhanh hơn lúc nãy không chỉ mấy lần!

"Chết tiệt, sao lại nhanh như vậy?" Quỷ Xa đã độn đi không biết bao nhiêu ức vạn cây số, quay đầu lại nhìn xem có cắt đuôi được Sở Dương không.

Kết quả vừa nhìn đã suýt dọa chết Quỷ Xa, vì Sở Dương đang ở ngay sau lưng hắn, còn gần hơn lần trước!

"Muốn tiêu diệt Tiên Đình, bây giờ thấy sự việc không ổn lại bỏ chạy, thiên hạ làm gì có chuyện tốt như vậy, ở lại cho ta." Sở Dương thản nhiên mở miệng, âm thanh vang vọng khắp bốn phương trời đất, chui vào đầu Quỷ Xa.

"Ầm!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích mang theo sức mạnh kinh khủng lao về phía Quỷ Xa, như một cỗ chiến xa nghiền nát không gian, mọi thứ trên đường đi đều bị phá hủy, hóa thành hư vô.

"Gào!" Quỷ Xa bị ép đến đường cùng, chỉ có thể dừng lại đại chiến với Sở Dương, hắn gầm lớn một tiếng, giơ Phương Thiên Họa Kích lên.

"Ầm ầm ầm!" Âm thanh sấm sét vang trời, điện quang bao phủ không gian.

Phương Thiên Họa Kích bùng nổ vạn đạo lôi đình, đan thành một biển sấm, một luồng khí tức kinh khủng dâng lên, khiến hư không sụp đổ, bầu trời rung chuyển.

"Ầm!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích lao đến, bùng phát uy năng còn đáng sợ hơn, chỉ trong ba giây đã xuyên thủng biển sấm, đánh bay Phương Thiên Họa Kích, rồi thế đi không giảm lao về phía Quỷ Xa.

"Bành." Dưới ánh mắt kinh hãi của Quỷ Xa, Hồng Mông Lượng Thiên Xích như một tia thần quang vĩnh hằng, lại như một mũi tên trời, hung hăng xuyên thủng thân thể hắn, kéo hắn lao xuống mặt đất.

“Rắc.” Quỷ Xa đập xuống mặt đất, khiến đại địa nứt toác, xuất hiện từng vết nứt, đất đá bắn tung tóe, bụi bay mù mịt, cả trời đất mờ mịt, đến tầm nhìn cũng không rõ.

“Chưa chết?

Vậy thì thêm mấy lần nữa, xem ngươi chết hay không.” Trên cao, Sở Dương mắt lóe tinh quang, cảm nhận được sinh mệnh khí tức của Quỷ Xa trong cái hố sâu vạn dặm, liền tế ra Càn Khôn Đỉnh.

“Ầm.” Quỷ Xa bị trọng thương, chưa kịp hồi sức, đã thấy một cái bảo đỉnh tiên quang tràn ngập, quanh thân bao bọc khí nhân uân từ trên trời giáng xuống, vô tình đập vào hắn.

“A!” Quỷ Xa không kịp phản ứng đã bị Càn Khôn Đỉnh đập trúng, uy năng kinh khủng trút xuống, không khỏi hét lên một tiếng thảm thiết, sinh mệnh khí tức trở nên yếu ớt hơn.

Cảnh tượng tiếp theo vô cùng tàn bạo, Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Càn Khôn Đỉnh cùng nhau phát sáng, thỏa sức bùng nổ uy năng.

Mặc dù Quỷ Xa giãy giụa và chống cự, nhưng trước mặt hai đại chí bảo hoàn toàn không có sức chống trả.

Cuối cùng, sinh mệnh khí tức của Quỷ Xa biến mất, hắn bị đập sống đến chết.

“Vút.” Sở Dương thấy vậy tâm niệm khẽ động, thu Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Càn Khôn Đỉnh vào trong cơ thể, đồng thời đưa tay pháp lực tóm thi thể Quỷ Xa và linh bảo bản mệnh của hắn về.

Quỷ Xa là đại yêu Chuẩn Thánh, huyết nhục của hắn có thể dùng để ăn, nhất là những kẻ thể tu như Vu tộc rất thích, vì năng lượng bên trong đủ nhiều.

Xương cốt hoặc da lông của hắn có thể dùng để luyện chế Hậu

Thiên Linh Bảo, cốt kiếm, bảo y đều được, vì vậy toàn thân Quỷ Xa đều là báu vật.

Mặc dù thi thể Quỷ Xa bị Sở Dương đập nát, nhưng giá trị không giảm đi bao nhiêu, hoàn toàn có thể lợi dụng.

Còn Phương Thiên Họa Kích của Quỷ Xa lại là Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không thua kém gì Tử Điện Chùy.

Mặc dù Sở Dương không dùng đến, nhưng có thể ban cho thuộc hạ hoặc đệ tử, tin rằng Chúc Long, Tam Tiêu và những người khác sẽ thích.

"Kế Mông và Anh Chiêu chạy rồi, Thương Dương cũng chạy rồi, ể?

Cửu Anh hình như không chạy thoát?" Sở Dương đứng tại chỗ, cảm ứng một chút đã biết được tình cảnh của các Yêu Thánh khác của Thiên Đình.

Kế Mông không bị ai truy sát, nên chạy nhanh nhất và xa nhất.

Chúc Long truy sát Anh Chiêu nhưng không đuổi kịp, bị cắt đuôi.

Chỉ có thể nói thực lực của Chúc Long không đủ mạnh, có chênh lệch lớn với Sở Dương.

Chương 90

Điều này cũng có thể hiểu được, dù sao người như Sở Dương ở Hồng Hoang có lẽ chỉ có một, làm sao có thể yêu cầu ai cũng giống hắn được?

Còn về chiến trường thứ ba, Thương Dương và Cửu Anh ban đầu chiếm ưu thế về số lượng, áp chế Tây Vương Mẫu.

Nhưng Tây Vương Mẫu đã bắt đầu tu luyện Cửu Âm Đạo Kinh, thực lực không phải Chuẩn Thánh sơ kỳ tầm thường có thể so sánh, nên chỉ hơi yếu thế.

Ba nữ nhân đấu pháp không bao lâu, Thương Dương và Cửu Anh nhận được truyền âm của Đế Tuấn, bảo họ mau về Thiên Đình đối phó đại quân Vu tộc.

Thế là hai nữ nhân phá không chạy theo hai hướng khác nhau, Tây Vương Mẫu tự nhiên không muốn buông tha, liền truy sát Cửu Anh.

Tại sao lại là Cửu Anh?

Vì nàng ta từng nói lời bất kính với Sở Dương, Tây Vương Mẫu thân là đạo lữ của hắn đã ghi nhớ chuyện này, nên truy đuổi không tha.

"Xoẹt." Sở Dương hóa thành một tia kim quang băng ngang bầu trời, đuổi theo hướng của Cửu Anh. … Lúc này trên bầu trời một dãy núi ở bờ Đông Hải, Cửu Anh và Tây Vương Mẫu đang kịch liệt đấu pháp.

Chỉ thấy trời long đất lở, càn khôn đảo lộn, nhật nguyệt thất sắc, sóng pháp lực kinh khủng cấp Chuẩn Thánh cuồn cuộn.

"Ầm!" Một ngọn núi cao phía dưới không may bị một dư chấn từ

trận đấu của hai người quét trúng, lập tức bị san thành bình địa, lửa bùng lên tứ phía, lan sang các nơi khác, một trận đại hỏa bùng lên.

Mỗi cử động đều có thể thay đổi trời đất, khiến khí tượng biến hóa vạn thiên, có thể thấy Chuẩn Thánh mạnh đến mức nào.

"Tây Vương Mẫu, vì sao cứ truy đuổi ta không tha?" Trên gương mặt xinh đẹp quyến rũ của Cửu Anh hiện lên một tia tức giận, nàng quát lên với Tây Vương Mẫu.

Bây giờ nàng đang vội về, một mặt là đại quân Vu tộc tấn công Thiên Đình, mặt khác là nàng biết chiến lực kinh khủng của Sở Dương.

Nếu Sở Dương đuổi tới, làm gì có đường sống?

Vì vậy Cửu Anh không muốn tranh đấu với Tây Vương Mẫu, chỉ muốn rời đi sớm, kết quả lại bị giữ chân, Tây Vương Mẫu không chịu buông tha, dù đốt cháy bản nguyên Chuẩn Thánh cũng không thoát được.

"Ầm!" Tây Vương Mẫu không trả lời câu hỏi của Cửu Anh, chỉ im lặng thúc giục Côn Luân Kính bắn ra từng tia sáng chói mắt, vô tình đánh về phía nàng.

"Chết tiệt." Cửu Anh trong lòng vô cùng tức giận, gương mặt vốn tinh xảo vô song cũng có chút vặn vẹo.

Bỏ chạy, nhưng Tây Vương Mẫu không cho, giết Tây Vương Mẫu, nhưng lại không phải đối thủ của Tây Vương Mẫu, không bị đánh chết đã là may lắm rồi.

Cảm giác phẫn uất bùng nổ nhưng lại bất lực này khiến Cửu Anh sắp phát điên.

Lúc này, bóng dáng của Sở Dương xuất hiện ở chân trời.

“Xong rồi.” Ánh mắt xinh đẹp của Cửu Anh lóe lên, trong lòng dâng lên một nỗi tuyệt vọng.

Một mình Tây Vương Mẫu đã không phải đối thủ, bây giờ Sở Dương lại đến, làm sao chống đỡ?

“Phu quân, chàng đã đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất rồi sao?” Tây Vương Mẫu thì kinh ngạc vui mừng, trên gương mặt bình tĩnh lộ ra vẻ vui sướng.

“Đúng vậy, Đông Hoàng Thái Nhất đã bị ta đánh bại, nếu không phải hắn chạy nhanh, hôm nay đã phải chết ở đây rồi.” Sở Dương băng ngang bầu trời đến trước mặt Tây Vương Mẫu, cười nhạt đáp.

Tây Vương Mẫu mắt lóe dị quang, trong lòng dâng lên một niềm tự hào và kiêu hãnh.

Nam nhân của nàng, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất Chuẩn Thánh hậu kỳ cũng có thể đánh bại, mạnh đến mức khiến người ta nghẹt thở.

“Còn nhớ lúc trước ở trước trận hai quân, ngươi nói đại quân ngàn tỷ của Yêu tộc có thể xé ta thành từng mảnh không?” Ánh mắt Sở Dương chuyển sang Cửu Anh, mỉm cười nói.

Cửu Anh từ lúc Sở Dương đến đã dừng công kích, nghe vậy im lặng không nói, đứng yên tại chỗ.

“Giao ra một luồng nguyên thần, ta có thể không giết ngươi.” Sở Dương nhàn nhạt nói.

Gương mặt xinh đẹp của Cửu Anh biến sắc.

Nguyên thần là thứ quan trọng nhất của một tiên thần, nếu giao một luồng nguyên thần cho người khác, thì sinh tử đã nằm trong tay đối phương.

Trong chốc lát, sắc mặt Cửu Anh trở nên khó coi.

“Vừa rồi Quỷ Xa đã bị ta đánh giết, nếu ngươi không muốn giao ra nguyên thần, vậy ta chỉ đành chém giết luôn cả ngươi.” “Thần phục ta là lựa chọn duy nhất của ngươi, suy nghĩ cho kỹ rồi hãy trả lời.” Sở Dương liếc nhìn Cửu Anh, thản nhiên nói.

Một luồng uy áp đáng sợ vượt xa Chuẩn Thánh sơ kỳ và sát khí lăng lệ tỏa ra từ người hắn, bao phủ lấy nàng.

Sắc mặt Cửu Anh biến đổi, trong đôi mắt đẹp lóe lên tia kinh hãi.

Tu luyện đến cảnh giới hiện tại đã tốn vô số thời gian và tinh lực, nếu chết đi, tất cả sẽ thành hư không.

“Được, ta nguyện ý thần phục.

Thiếp thân ra mắt chủ nhân.” Sắc mặt Cửu Anh biến đổi, do dự không quyết, cuối cùng lựa chọn thần phục, quỳ lạy trước mặt Sở Dương.

Một luồng nguyên thần từ giữa trán bay ra, bay về phía Sở Dương.

Chương 91

Sở Dương thấy vậy khóe miệng hơi nhếch lên, thu lấy luồng nguyên thần của Cửu Anh.

"Tốt, nếu ngươi đã nguyện ý lựa chọn thần phục, tự nhiên có thể sống sót.

Từ nay về sau, ngươi là người của Tiên Đình, làm việc cho tốt, sau này trả lại nguyên thần cho ngươi cũng không phải là không thể." Sở Dương mở miệng nói, giọng điệu đầy uy nghiêm của kẻ bề trên.

"Đa tạ chủ nhân." Cửu Anh hành lễ với Sở Dương, trong lòng đột nhiên có một tia hy vọng, kỳ vọng có một ngày có thể thu lại luồng nguyên thần của mình, không bị người khác khống chế.

"Nhưng, xét thấy ngươi từng nói lời bất kính với ta, nên đợi trận đại chiến này kết thúc, chuẩn bị sẵn sàng nhận trừng phạt đi." Sở Dương đột nhiên mỉm cười, đánh giá Cửu Anh một lượt.

Ừm, dung mạo khuynh quốc khuynh thành, lại có khí chất quyến rũ và lạnh lùng.

Cửu Anh trong lòng giật mình, cảm giác ánh mắt của Sở Dương như sói nhìn cừu béo, như muốn ăn thịt mình vậy.

Nàng có chút sợ hãi.

Nếu để các Yêu Thánh khác thấy bộ dạng này của Cửu Anh, chắc chắn sẽ kinh ngạc đến rớt cả tròng mắt.

Do Cửu Anh quá xinh đẹp, ban đầu có những Yêu tộc nam tính muốn trở thành đạo lữ của nàng, nhưng nàng không coi trọng ai cả, đối với những Yêu tộc nam tính tiếp cận mình, nàng đều thi triển các loại hình phạt.

Dần dần, bên cạnh Cửu Anh không còn Yêu tộc nam tính nào dám dễ dàng tiếp cận, mọi người đều sợ hãi gọi nàng là ma nữ.

Vì vậy, trong Yêu tộc trước nay chỉ có người khác sợ Cửu Anh, làm gì có lúc nàng sợ người khác?

Sở Dương thấy bộ dạng sợ hãi của Cửu Anh, trong lòng đột nhiên lóe lên một ý nghĩ, nhưng hắn đã nhịn xuống, quyết định để sau này hẵng nói.

Dù sao thuộc hạ của hắn vẫn đang giao chiến với đại quân Thiên Đình.

Sắc mặt Sở Dương trở nên nghiêm túc, nói: "Được rồi, không nói những chuyện khác, bây giờ chúng ta quay về, chém giết toàn bộ đại quân Yêu tộc xâm phạm." "Vâng." Tây Vương Mẫu gật đầu, trên gương mặt xinh đẹp tinh xảo hiện lên sát khí nồng đậm.

Ban đầu đại quân ngàn tỷ của Yêu tộc thế lực hung hãn, thanh thế to lớn, muốn tiêu diệt Tiên Đình, bây giờ Đông Hoàng Thái Nhất và nhiều Yêu Thánh đã bị đánh chạy, đã đến lúc phản công!

Nhóm người Sở Dương băng ngang bầu trời, hướng về chiến trường rộng lớn nơi hai quân giao chiến.

Không bao lâu đã đến nơi.

Lúc này, cuộc giao chiến giữa đại quân Tiên Đình và đại quân Yêu tộc vẫn vô cùng thảm liệt, không kém lúc đầu là bao.

Một là vì đã chết quá nhiều sinh linh, hơn trăm tỷ, có cả Tiên Đình và Thiên Đình, vô số thi thể chất đống, đúng là núi thây biển máu, cả bầu trời cũng nhuốm màu máu.

Chết nhiều người như vậy, mức độ kịch liệt của cuộc chiến tự nhiên giảm xuống.

Nguyên nhân thứ hai là Đế Tuấn truyền âm bảo đại quân Yêu tộc rút lui, về phòng thủ Thiên Đình, nên họ không còn tâm trí chiến đấu, chỉ muốn rời khỏi bờ Đông Hải.

"Cường giả Chuẩn Thánh của Thiên Đình đã bị tiêu diệt sạch, hoặc trốn thoát, hoặc thần phục.

Tướng sĩ Tiên Đình, cùng ta giết sạch tất cả Yêu tộc!" Sở Dương xuất hiện trên bầu trời hai đội quân, vận chuyển pháp lực hét lớn, âm thanh vang dội như sấm sét, nổ vang bên tai mỗi một sinh linh.

"Cái gì?

Bệ hạ và các vị Yêu Thánh đại nhân đã bại rồi?" "Xong rồi, mau chạy thôi." "…" Đại quân Yêu tộc nghe vậy, trước tiên là kinh ngạc, sau đó rơi vào tuyệt vọng, cuối cùng càng không còn tâm trí chiến đấu, từng người một điên cuồng chạy trốn.

Thậm chí tướng sĩ Tiên Đình tấn công từ phía sau, họ cũng không phòng ngự, chỉ một mực chạy trốn, muốn rời khỏi nơi này.

Không có Yêu tộc nào nghi ngờ lời của Sở Dương, nguyên nhân có ba.

Thứ nhất, Sở Dương và những người khác đã trở về, nhưng Đông Hoàng Thái Nhất, Quỷ Xa, Anh Chiêu và những người khác lại không trở về, cơ bản là đã bại.

Thứ hai, Cửu Anh đi theo bên cạnh Sở Dương, với bộ dạng ngoan ngoãn thuận tòng, rõ ràng đã bị đánh bại, thần phục Sở Dương.

Thứ ba, mấy trăm Đại La Kim Tiên Yêu tộc không lâu trước đó đã ra lệnh cho đại quân Yêu tộc rút lui, nếu không bại trận tại sao phải rút lui?

"Thiên Tôn đại nhân vô địch, Thiên Tôn đại nhân uy vũ!" "Giết giết giết, báo thù cho những huynh đệ đã chết!" "Lũ tạp nham Thiên

Đình, đừng chạy, lúc trước không phải kiêu ngạo lắm sao?" "…" Trái ngược với họ là tướng sĩ Tiên Đình, trong mắt lộ ra vẻ hưng phấn, máu trong người sôi trào, vừa hô vang Thiên Tôn uy vũ, vừa lao về phía đại quân Yêu tộc đang chạy trốn.

Trong chốc lát xuất hiện một cảnh tượng kỳ lạ, đại quân Tiên Đình truy sát đại quân Yêu tộc có số lượng đông gấp mấy lần.

Nhưng phe sau lại không hề phản kháng, thậm chí không có dũng khí quay đầu lại.

Nhiều đại năng Hồng Hoang nhìn thấy cảnh tượng này, trong lòng có cảm giác không thể tin nổi.

"Trận đại chiến kinh thiên động địa này đã kết thúc, kết quả thật khiến người ta bất ngờ." "Thiên Đình là một trong hai thế lực đỉnh cao của Hồng Hoang, cường giả như mây, vậy mà lại bị Tiên Đình đánh bại." "Ta đã đánh giá thấp Tiên Đình, có lẽ Tiên Đình có khả năng sẽ đánh bại cả Vu Yêu lưỡng tộc, trở thành bá chủ thực sự của Hồng Hoang." "Sở Dương mạnh, thuộc hạ của hắn cũng mạnh.

Đối mặt với cường địch đông gấp mấy lần, tướng sĩ Tiên Đình không một ai nao núng, liều chết với đại quân Yêu tộc đến cùng, thế lực như vậy quá đáng sợ." "Tây Vương Mẫu cũng mạnh, một mình địch hai mà chỉ hơi yếu thế." "Cảm giác Tiên Đình từ cường giả Chuẩn Thánh trên cao đến tiểu tu Thiên Tiên bên dưới, đều là những kẻ cứng rắn, không dễ chọc vào." "Cũng phải dám chọc mới được, Tiên Đình chỉ riêng Đại La Kim Tiên đã có gần trăm vị, sau trận chiến này uy danh đại chấn, chắc chắn sẽ có rất nhiều cường giả mến mộ gia nhập, Đại La Kim Tiên sẽ còn nhiều hơn nữa." "Nhiều Đại La Kim Tiên như vậy, mỗi người ra một chiêu cũng đủ tiễn ngươi đi rồi, ngươi dám chọc sao?" "Không dám, không dám." "…" Các đại năng Hồng Hoang cảm thán liên tục, cách nhìn về Tiên Đình đã hoàn toàn

thay đổi.

Ban đầu họ cho rằng dưới thế công mạnh mẽ của Thiên Đình, Tiên Đình sẽ bị hủy diệt, ai ngờ Tiên Đình lại mạnh như vậy, lại đánh bại cả Thiên Đình.

Điều này khiến mọi người đều kinh ngạc.

Sau trận chiến này, Tiên Đình hoàn toàn vang danh Hồng Hoang, trở thành thế lực khổng lồ có thể sánh ngang với Vu Yêu lưỡng tộc.

Chương 92

… Trở lại chiến trường, sau khi Sở Dương phân phó đại quân Tiên Đình phản công đại quân Yêu tộc, bản thân hắn cũng tự mình động thủ.

Hắn đưa nguyên thần ra tìm kiếm những Đại La Kim Tiên Yêu tộc, đó mới là nền tảng thực sự của Thiên Đình, mỗi một vị chết đi đều đủ khiến Đế Tuấn đau lòng.

Kết quả quét một vòng, Sở Dương phát hiện tất cả Đại La Kim Tiên đều đã chạy mất, sớm đã biến mất không dấu vết.

Thậm chí cả Thái Ất Kim Tiên cũng chạy, Sở Dương không thấy Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong và hậu kỳ, đều là Thái Ất Kim Tiên sơ, trung kỳ.

"Đế Tuấn thật quyết đoán, biết được sự thật binh bại, vì để giảm tổn thất đến mức thấp nhất, đã vứt bỏ những Yêu tộc bình thường, chỉ để những cường giả Yêu tộc chạy thoát." Sở Dương trong lòng cảm thán, đối với sự tàn nhẫn của Đế Tuấn cảm thấy một tia lạnh lẽo.

Đại quân Thiên Đình quá đông, phần lớn đều là Thiên Tiên, Chân Tiên, chạy không nhanh, ban đầu từ Thiên Đình đến Tiên Đình đã mất mấy chục năm.

Nếu những Đại La Kim Tiên Yêu tộc và Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, hậu kỳ Yêu tộc cùng đại quân Yêu tộc rút lui, đợi Sở Dương đến chắc chắn sẽ bị đuổi kịp, sau đó bị chém giết từng người một.

Đế Tuấn dứt khoát tàn nhẫn bỏ rơi tất cả Yêu tộc bình thường, coi như quân cờ thí để giữ chân đại quân Tiên Đình, để những Yêu tộc mạnh mẽ từ Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ trở lên rút lui, bảo tồn chiến lực

cao cấp của Thiên Đình.

Loại người này tuyệt đối là một nhân vật tàn nhẫn, cũng khó trách có thể thống nhất Yêu tộc trở thành Yêu Hoàng, thành lập Thiên Đình.

"Không còn Đại La Kim Tiên, vậy thì giết sạch tất cả Yêu tộc bình thường đi." Sở Dương nheo mắt lại, lộ ra một vẻ lạnh lùng.

"Ầm!" Sở Dương ra tay, tám mặt trời và tám mặt trăng trong cơ thể đồng thời xuất hiện, đón gió hóa lớn thành ức vạn trượng, che trời lấp đất, rung chuyển bầu trời.

Dưới sự điều khiển tâm thần của Sở Dương, chúng lao xuống đại quân Yêu tộc, như mười sáu ngôi sao băng rơi xuống, ẩn chứa uy năng khổng lồ.

"Ầm!" Từng mảng lớn Yêu tộc chết đi, hoặc hóa thành băng khối, mất hết sinh mệnh lực, hoặc bị thiêu thành tro bụi, ngay cả bằng chứng tồn tại trên thế giới này cũng không còn.

Trong đại quân Yêu tộc vốn dày đặc bỗng xuất hiện mười sáu cái hố sâu, không có Yêu tộc nào dám đến gần, đều điên cuồng đi vòng.

"Chết đi." Khóe miệng Sở Dương cong lên một nụ cười lạnh, thúc giục tám mặt trời và tám mặt trăng xông pha trong đại quân Yêu tộc, tùy ý tàn sát Yêu tộc, tùy tiện một đòn cũng có thể diệt sát mấy chục vạn Yêu tộc.

"A!" "Tha mạng, ta nguyện ý thần phục." "…" Đại quân Yêu tộc đối mặt với công kích đáng sợ của Sở Dương, có kẻ quỳ xuống đất cầu xin tha mạng, muốn sống sót.

Có kẻ chỉ kịp hét lên một tiếng thảm thiết, giây tiếp theo đã hóa thành tro bụi hoặc băng khối.

Đương nhiên cũng có một bộ phận rất ít Yêu tộc vẫn còn huyết tính, thấy không chạy thoát được liền quay người với vẻ mặt hung

tợn, giao chiến với đại quân Tiên Đình, hoặc cố gắng chống lại Sở Dương.

Nhưng bất kể loại nào, Sở Dương đều nghiền ép qua, toàn bộ đánh giết.

Đám Yêu tộc này đừng thấy bây giờ đáng thương, nhưng lúc trước khi Đông Hoàng Thái Nhất và các Chuẩn Thánh Thiên Đình chưa bại trận, thủ đoạn của chúng vô cùng tàn nhẫn, không biết đã giết bao nhiêu tướng sĩ Tiên Đình.

Sở Dương thân là chủ của Tiên Đình, sao có thể tha cho chúng?

Thế là hắn không biểu cảm mà thúc giục tám mặt trời và tám mặt trăng, đánh giết vô số Yêu tộc.

Tây Vương Mẫu, Cửu Anh và Chúc Long vừa trở về cũng gia nhập vào hàng ngũ tàn sát, mỗi một đòn có thể chém giết mấy chục vạn Yêu tộc.

Dưới sự ra tay toàn lực của bốn đại Chuẩn Thánh, cộng thêm những Yêu tộc Đại La Kim Tiên và Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ, viên mãn đều đã chạy mất, đại quân Yêu tộc hoàn toàn không có sức phản kháng.

Tám, chín trăm tỷ Yêu tộc số lượng nhanh chóng giảm đi, sau một khoảng thời gian, toàn bộ đều bị chém giết.

Đến đây, đại quân Thiên Đình xâm phạm Tiên Đình, kẻ trốn thì trốn, kẻ chết thì chết, kẻ thần phục thì thần phục, toàn quân bị diệt!

"Đinh, chúc mừng Túc chủ hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, hiện thưởng một cơ hội biến dị, điểm năng lượng 10 tỷ, Tiên Thiên Linh Căn Tiên Hạnh!" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống đúng hẹn vang lên trong đầu Sở Dương.

"Hệ thống thật lợi hại." Sở Dương nghe vậy khóe miệng hơi

nhếch lên, mắt lóe tinh quang.

Cơ hội biến dị thì không cần phải nói, có thể khiến bất kỳ một loại võ hiệp thần thông, công pháp nào dựa theo não động của Sở Dương mà phát sinh biến dị, là căn bản để hắn an thân lập mệnh.

Có thêm một cơ hội biến dị, thực lực của Sở Dương sẽ lại tăng mạnh. 10 tỷ điểm năng lượng cũng là một phần thưởng rất tốt.

Dù sao điểm năng lượng là một thứ siêu cấp nghịch thiên, chỉ cần có đủ điểm năng lượng, thậm chí lập địa thành Thánh cũng có thể.

Phần thưởng năng lượng lần này cộng với số năng lượng còn lại, Sở Dương hiện tại có tổng cộng 10 tỷ 290 triệu điểm năng lượng.

Chuẩn Thánh muốn đột phá một tiểu cảnh giới chỉ cần 10 tỷ, cũng có nghĩa là Sở Dương muốn tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, bất cứ lúc nào cũng có thể.

Phần thưởng duy nhất hơi kém là Tiên Hạnh, mặc dù là một trong mười đại linh căn của Hồng Hoang.

Nhưng hiệu quả lại yếu, chỉ có thể khiến sau lưng mọc ra hai cánh Phong Lôi, không có tác dụng gì nhiều, tham khảo Lôi Chấn Tử trong Phong Thần Lượng Kiếp là biết.

Mặc dù có hai cánh Phong Lôi, nhưng chiến lực lại không mạnh, bị Dương Tiễn và những người khác tùy tiện đánh.

Trước mặt Sở Dương, một trăm Dương Tiễn cũng không đủ một quyền, từ đó có thể thấy tác dụng của Tiên Hạnh yếu đến mức nào.

Tác dụng duy nhất của Tiên Hạnh có lẽ là có thể dung hợp với chín đại linh căn khác của Hồng Hoang, hình thành Hỗn Độn Thế Giới Thụ.

Nhưng muốn tập hợp đủ mười đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng

Hoang độ khó cực lớn, cơ bản là không thể.

Chương 93

Vì Tiên Thiên Linh Căn đều có linh tính, không dễ bị phát hiện.

Hiện tại mười đại Tiên Thiên Linh Căn xuất hiện ở Hồng Hoang cũng chỉ có Phù Tang Thụ trên Thái Dương Tinh, Nguyệt Quế Thụ trên Thái Âm Tinh, và bản thể của Trấn Nguyên Tử là Nhân Sâm Quả.

"Thôi vậy, Tiên Hạnh tuy đối với ta không có tác dụng, nhưng đối với Kim Tiên, Thái Ất Kim Tiên lại có tác dụng.

Dù sao cũng là một trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn của Hồng Hoang, mặc dù xếp hạng thấp nhất, hiệu quả thấp nhất." Sở Dương tự an ủi một câu, sau đó tâm niệm khẽ động, lấy Tiên Hạnh từ phần thưởng hệ thống ra, ném vào trong Càn Khôn Đỉnh, bên trong có một phương tiểu thế giới.

Tiểu thế giới chưa được khai phá, ngoài một ít cỏ cây ra không có bất kỳ sinh vật nào, trung tâm có một hồ Tam Quang Thần Thủy, trong hồ trồng một cây thần thụ cao mấy chục vạn trượng.

Chính là Hoàng Trung Lý, cũng là một trong mười đại linh căn của Hồng Hoang.

Sở Dương không trồng Tiên Hạnh trong hồ Tam Quang Thần Thủy, mà trồng trên mảnh đất cách hồ một khoảng.

Dù sao Tam Quang Thần Thủy tuy nhiều, nhưng rồi cũng có ngày dùng hết, Sở Dương sẽ không lãng phí.

"Thiên Tôn, đại quân Thiên Đình đã bị chúng ta diệt sát, chúng ta có nên thừa thắng xông lên, đánh tới Thiên Đình, triệt để tiêu diệt Yêu tộc không?" Lúc này, Chúc Long đi tới, chắp tay với Sở Dương rồi cung kính hỏi.

Ánh mắt của Tứ Hải Long Vương, Đại Hoang Vương, Hỏa Vân Tà Thần và những người khác đều đổ dồn vào Sở Dương, trong mắt có sự hưng phấn và chiến ý.

Nếu thật sự tiêu diệt được Thiên Đình, thì sự trỗi dậy của Tiên Đình thật sự không thể ngăn cản, họ cũng sẽ thu được lợi ích.

Tây Vương Mẫu sắc mặt thản nhiên, đại quân Thiên Đình bị tiêu diệt, cơn tức trong lòng nàng đã nguôi đi phần lớn.

Nhưng nếu Sở Dương nhất quyết đi tiêu diệt Thiên Đình, triệt để diệt sạch Yêu tộc, Tây Vương Mẫu cũng sẽ không phản đối.

Tại hiện trường chỉ có Cửu Anh tâm tình phức tạp.

Mặc dù đã thần phục Sở Dương, nhưng thời gian không dài, còn ở Thiên Đình lại không biết bao lâu, trong lòng có chút tình cảm, không hy vọng Thiên Đình bị diệt.

Nhưng Cửu Anh không thể làm chủ, bản thân còn khó bảo toàn, sinh tử bị Sở Dương nắm giữ.

"Tiêu diệt Thiên Đình sao?" Sở Dương nghe vậy không khỏi lộ vẻ trầm ngâm.

Từ trong thâm tâm, đương nhiên hắn muốn tiêu diệt Thiên Đình.

Dù sao Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất muốn giết hắn, đương nhiên hắn cũng muốn giết chết đối phương.

Nhưng từ thực tế mà nói, Sở Dương tạm thời không thể tiêu diệt Thiên Đình.

Đại quân Vu tộc đang tiến đến Thiên Đình, sắp cùng Yêu tộc triển khai đại quyết chiến, nếu đại quân Tiên Đình theo sau, liên thủ với đại quân Vu tộc chắc chắn có thể tiêu diệt hoàn toàn Yêu tộc.

Vậy thì vấn đề xuất hiện, Yêu tộc bị diệt, trong Hồng Hoang còn

lại ai?

Vu tộc và Tiên Đình.

Hồng Hoang chắc chắn chỉ có một bá chủ, Sở Dương gần như có thể đoán được, nếu Yêu tộc vừa bị diệt, Vu tộc chắc chắn sẽ tấn công Tiên Đình.

Không liên quan đến giao tình, cũng không liên quan đến nhân phẩm, càng không liên quan đến đạo đức, đây là quy tắc sinh tồn.

Khi Vu Yêu lưỡng tộc chưa cường đại, cơ bản không có thù hận, thậm chí khó gặp nhau.

Nhưng sau khi thế lực hai bên bành trướng, đồ đạc không đủ dùng, bảo địa tu luyện, tiên thảo thần dược, linh bảo vân vân.

Vì những thứ này, Vu Yêu lưỡng tộc phải tranh đấu đến chết.

Nếu đổi thành Vu tộc và Tiên Đình, kết quả chắc chắn cũng như vậy.

Nguyên nhân chỉ có một: Hồng Hoang tuy lớn, nhưng cũng không phải vô hạn, tài nguyên có hạn.

Sau khi thành viên của hai thế lực lớn tăng lên, tài nguyên không đủ phân chia, tất yếu sẽ dẫn đến mâu thuẫn gay gắt, cuối cùng dẫn đến đại quyết chiến.

Vì vậy lúc này Sở Dương liên thủ với Vu tộc tiêu diệt Yêu tộc không phải là một lựa chọn tốt.

Vu Yêu lưỡng tộc đấu nhau, Tiên Đình ở bên cạnh xem kịch mới là lựa chọn tốt nhất.

Hơn nữa, Sở Dương biết Yêu tộc có lá bài tẩy Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, đại trận này một khi khởi động, có thể bùng phát sức mạnh của cường giả Chứng Đạo, ngay cả Thánh Nhân cũng sẽ kiêng

dè.

Ai biết Đế Tuấn đã nghiên cứu ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận chưa?

Nếu thật sự nghiên cứu ra, vậy đại quân Tiên Đình đi không chừng là đi nộp mạng.

Nghĩ đến đây, Sở Dương mắt lóe lên, trầm giọng nói: "Trận chiến này tuy chúng ta thắng lợi, nhưng tổn thất cũng thảm trọng, quan trọng hơn là vô số tướng sĩ Tiên Đình đều bị thương, đã mệt mỏi." "Chúng ta không đi chinh chiến Thiên Đình, quay về bờ Đông Hải nghỉ ngơi đi, ngồi xem Vu Yêu lưỡng tộc đại chiến là được." "Tuân lệnh Thiên Tôn." Chúc Long và những người khác tuy trong lòng không cam tâm, không muốn buông tha Thiên Đình, nhưng Sở Dương đã lên tiếng, không ai dám phản đối.

Thế là họ bắt đầu chỉnh đốn đại quân, chuẩn bị quay về bờ Đông Hải.

Trước khi rời đi, đại quân Tiên Đình đã làm hai việc quan trọng.

Hai việc đó là gì?

Chương 94

Việc thứ nhất là thu dọn chiến trường, thường gọi là "mò xác".

Thiên Đình đã phái cả ngàn tỷ Yêu tộc đến giết Tiên Đình, bây giờ đều đã chết, nhưng bảo vật trên người chúng vẫn còn.

Mặc dù Sở Dương không coi trọng những thứ này, thậm chí Đại La Kim Tiên cũng không coi trọng, nhưng đối với phần lớn tướng sĩ Tiên Đình có tu vi ở cảnh giới Thiên Tiên, Chân Tiên, đây là một khối tài sản khổng lồ.

Sở Dương ra lệnh, bảo vật mà tướng sĩ Tiên Đình thu được đều thuộc về sở hữu của họ, không cần nộp lên.

Yêu cầu duy nhất là không được vì bảo vật mà tranh đấu, mọi người đều là huynh đệ, vì một chút bảo vật mà tranh chấp thậm chí phát triển thành tự sát thì không hay.

"Thiên Tôn uy vũ!" Những tướng sĩ Thiên Đình nghe lệnh của Sở Dương, từng người một đều kích động vô cùng, đồng thanh hô vang danh hiệu của hắn.

Hai trăm tỷ sinh linh đồng thanh hô vang, đều là tiên thần có pháp lực, âm thanh tạo thành một khối, quả thật kinh người vô cùng.

Như sấm sét, truyền đi bốn phía.

Bầu trời rung chuyển, ức vạn dặm hư không như mặt gương, vỡ nát, vô số vết nứt không gian hiện ra.

Vô số sinh linh nghe thấy đều đầu óc một trận nổ vang, sau đó hôn mê bất tỉnh, thậm chí có những sinh linh yếu ớt, bị sóng âm chấn chết, từ đó có thể thấy sự khủng bố của việc đại quân Tiên Đình đồng thanh hô vang.

Từ đó cũng có thể thấy sự tàn khốc của thế giới Hồng Hoang, kẻ yếu không có quyền sinh tồn, vì không biết lúc nào sẽ chết, kẻ giết người không phải cố ý, mà là hành vi vô ý.

Việc thứ hai là thu thập thi thể của những tướng sĩ Tiên Đình đã hy sinh, sẽ được đưa về bờ Đông Hải, long trọng mai táng, được coi là anh hùng để người trong Tiên Đình thờ cúng.

Dù sao họ cũng đã hy sinh vì Tiên Đình, đáng được hưởng đãi ngộ như vậy, theo Sở Dương đây là thao tác bình thường.

Nhưng đại quân Tiên Đình nghe vậy đều cảm động đến phát khóc.

Hồng Hoang là nơi có đủ loại thần thông và những chuyện không thể tưởng tượng, vô cùng đặc sắc và lộng lẫy, nhưng đồng thời cũng là một nơi vô tình.

Chỉ có cường giả mới được người khác chú ý, sinh linh yếu ớt chết cả ức vạn cũng không ai để ý.

Ví dụ như Thiên Đình và Vu tộc, khi chinh chiến tứ phương đã chết bao nhiêu Yêu tộc bình thường?

Nhưng thi thể không có ai xử lý, cứ vứt ở đó mặc cho gió thổi nắng chiếu, sau đó bị dã thú ăn mất.

Cùng lắm là đào một cái hố lớn chôn đi.

Chưa từng có cường giả nào như Sở Dương, đưa thi thể của thuộc hạ về phạm vi thế lực, đào một cái hố lớn tập thể mai táng, tôn làm anh hùng để hậu nhân thờ cúng.

Vô số tướng sĩ Tiên Đình trong lòng đều quyết định đi theo Sở Dương suốt đời.

Một thủ lĩnh có tình có nghĩa, thực lực mạnh mẽ lại hào phóng như vậy quá hiếm thấy, ở Hồng Hoang có lẽ chỉ có một.

Không đi theo chính là bỏ lỡ một cơ duyên!

Sở Dương vạn lần không ngờ, một hành động nhỏ tùy ý của mình lại khiến cảm giác thuộc về của tướng sĩ Tiên Đình tăng lên đáng kể. … Còn ở một phía khác, Đông Hoàng Thái Nhất đốt cháy bản nguyên Chuẩn Thánh, cuối cùng cũng cắt đuôi được Sở Dương, chạy về đến Thiên Đình.

"Đại ca, ta đã làm huynh thất vọng." Trong Lăng Tiêu Bảo Điện, Đông Hoàng Thái Nhất quỳ trên đất, mặt đầy xấu hổ nói với Đế Tuấn: "Ta không thể phá hủy Tiên Đình, cũng không thể bắt Sở Dương về, ngược lại còn bị đánh bại, làm mất mặt Thiên Đình." "Ai, chuyện này không thể trách đệ." Đế Tuấn mở miệng, cuối cùng thở dài nói.

Lần chinh chiến Tiên Đình này không liên quan đến Đông Hoàng Thái Nhất, hắn đã cố hết sức, chủ yếu là do Sở Dương quá mạnh, dù Đế Tuấn đi cũng sẽ có kết quả tương tự.

Thậm chí còn thảm hơn Đông Hoàng Thái Nhất, vì Đế Tuấn không có Tiên Thiên Chí Bảo, chiến lực thực sự không bằng.

"Việc cấp bách là đánh lui cuộc tấn công của Vu tộc." Đế Tuấn mở miệng nói, quay đầu nhìn Bạch Trạch trầm giọng hỏi: "Vu tộc hiện ở đâu rồi?" "Cách Ba Mươi Ba Tầng Trời không xa, ước chừng ba ngày nữa sẽ đến Thiên Đình." Bạch Trạch cung kính nói.

"Còn những Đại La Kim Tiên Yêu tộc đi tấn công Tiên Đình thì sao?" Đế Tuấn lại hỏi.

"Đang trên đường trở về, dự kiến khoảng một ngày nữa sẽ về đến." Bạch Trạch nói: "Còn về Anh Chiêu, Thương Dương và Kế Mông, đã trở về, tùy thời đợi lệnh của ngài." Đế Tuấn nghe vậy nheo mắt lại, chiến lực cao cấp của Thiên Đình không tổn thất quá nhiều, có thể thi triển ra thủ đoạn đáng sợ kia.

Như vậy cũng không cần quá lo lắng, lần này có tám phần khả năng có thể đánh lui Vu tộc.

Chỉ cần lần này có thể đánh lui Vu tộc, vậy Yêu tộc sẽ có một thời kỳ nghỉ ngơi, có cơ hội tranh bá vị trí cộng chủ Hồng Hoang.

Nghĩ đến đây, Đế Tuấn trầm giọng nói: "Phân phó xuống, để đại quân Thiên Đình chuẩn bị sẵn sàng, đợi Vu tộc tiếp cận Ba Mươi Ba Tầng Trời thì xuất kích, lần này phải cho chúng một bài học nhớ đời." "Vâng, bệ hạ." Bạch Trạch cung kính đáp, sau đó lại có chút do dự hỏi: "Chúng ta có cần cảnh giác Tiên Đình tập kích không?" "Hừ, hắn dám đến, ta dám giết!" Đế Tuấn giận dữ hét lên, một luồng khí tức kinh khủng bùng phát từ người hắn quét sạch bát phương, khiến Lăng Tiêu Bảo Điện vốn vàng son lộng lẫy, thần quang rực rỡ cũng trở nên tối sầm, chìm vào bóng tối, như vực sâu địa ngục.

Đế Tuấn trong lòng hận Sở Dương đến cực điểm.

Nếu không phải thủ đoạn đáng sợ kia Đế Tuấn chưa hoàn toàn nắm giữ, chỉ mới có thể thi triển sơ bộ, hắn đã muốn suất lĩnh đại quân Thiên Đình lần thứ hai đánh tới Tiên Đình, chém giết Sở Dương.

Chỉ có như vậy mới có thể phát tiết lửa giận trong lòng.

"Vâng." Bạch Trạch bị khí tức kinh khủng xung kích, trong lòng lập tức rùng mình, cung kính đáp Đế Tuấn. … Thời gian trôi qua, chớp mắt đã ba ngày, những Đại La Kim Tiên Yêu tộc của Thiên Đình đã trở về.

Đế Tuấn dẫn họ và đại quân ngàn tỷ Yêu tộc dàn trận ở Ba Mươi Ba Tầng Trời, yên lặng chờ đợi đại quân Vu tộc đến.

Chương 95

Chất lượng của đại quân ngàn tỷ Yêu tộc này rất kém, ngay cả Kim Tiên cũng không có bao nhiêu, cơ bản đều là Chân Tiên, Thiên Tiên, thậm chí Địa Tiên cũng không ít.

Đế Tuấn cũng không còn cách nào khác, tinh nhuệ của Thiên Đình đã bị tiêu diệt toàn bộ trong cuộc chinh phạt Tiên Đình, chỉ có thể dùng đại quân Yêu tộc kém hơn rất nhiều.

"Ầm ầm ầm!" Bầu trời đột nhiên rung chuyển, âm thanh khổng lồ như sấm sét vang vọng khắp trời đất.

Vô số bóng đen từ xa bay lên, sát khí kinh người ngưng tụ thành từng đám mây đen, lơ lửng trên đầu, thanh thế vô cùng to lớn.

"Đại quân Vu tộc, cuối cùng cũng đến rồi sao?" Đế Tuấn ánh mắt ngưng lại, thầm nghĩ.

Đông Hoàng Thái Nhất, Bạch Trạch và các tướng sĩ Thiên Đình sắc mặt đều ngưng trọng, từng người một nghiêm túc chờ đợi.

Không lâu sau, đại quân Vu tộc đã hoàn toàn xuất hiện trước mặt, một bóng dáng đỏ rực vượt lên trước, cười ha hả với Đế Tuấn: "Lũ súc sinh lông lá, không ngờ ta sẽ đến chứ?" "Lũ Vu tộc các ngươi ti bỉ vô sỉ, ta sớm đã đoán được các ngươi sẽ nhân cơ hội tập kích, có gì kỳ lạ?" "Chúc Dung, ngươi cũng không cần kiêu ngạo, hôm nay Vu Yêu lưỡng tộc ai thắng ai thua còn chưa biết đâu." Đế Tuấn sắc mặt thản nhiên đáp lại, như không nghe thấy Chúc Dung mắng "lũ súc sinh lông lá".

"Hừ, tấn công Tiên Đình kết quả đại bại, thực lực Thiên Đình giảm mạnh, tưởng ta không biết sao?" Chúc Dung hừ lạnh một tiếng: "Ta khuyên ngươi ngoan ngoãn tự sát đi, để khỏi phiền ta động thủ."

“Không sai, thực lực Thiên Đình giảm mạnh, hoàn toàn không phải đối thủ của chúng ta, Đế Tuấn, tự sát đi, như vậy chết sẽ có thể diện hơn.” “Chúng ta làm đối thủ bao nhiêu năm, chút thể diện này nên cho ngươi.” Mười một Tổ Vu còn lại cũng vượt lên, đứng bên cạnh Chúc Dung đối đầu với đại quân Yêu tộc, Đế Giang nhàn nhạt cười nói.

“Đủ rồi, thật sự tưởng rằng các ngươi đã nắm chắc phần thắng sao?” Đế Tuấn nghe mười hai Tổ Vu liên tục bảo hắn tự sát, lửa giận trong lòng cuối cùng cũng bị đốt cháy, lạnh lùng hỏi lại.

“Đúng vậy, hôm nay bọn ta nắm chắc phần thắng rồi.

Thiên Đình đã định trước sẽ bị diệt vong, biến mất trong dòng sông thời gian.” “Nhị lang Vu tộc, giết sạch đám Yêu tộc này!” Chúc Dung gầm lớn một tiếng, trực tiếp ra tay, cả người bay lên, mạnh mẽ đấm một quyền, lao về phía Đế Tuấn.

“Ầm!” Chỉ thấy càn khôn đảo lộn, trời long đất lở, cự lực kinh khủng bùng phát, sắc mặt Đế Tuấn trầm xuống, tế ra Hà Đồ Lạc Thư che trước người chống đỡ được, nhưng dư chấn lan ra lại giết chết không ít Yêu tộc.

“Giết!” Đế Giang và mười một Tổ Vu còn lại cùng đại quân ngàn tỷ Vu tộc phía sau cũng bắt đầu động thủ, từng người một gầm lớn lao về phía Yêu tộc.

“Hô.” Đế Tuấn hít sâu một hơi, trong mắt lóe lên tia sét, bùng phát thần quang rực rỡ, ngửa mặt lên trời hét dài: “Nhị lang Yêu tộc, kết trận!” “Vâng!” Tất cả Yêu tộc nghe vậy đồng thanh đáp.

Ngàn tỷ Yêu tộc bắt đầu di chuyển theo sự phân phó trước đó của Đế Tuấn.

Đông Hoàng Thái Nhất, Anh Chiêu, Thương Dương, Kế Mông cùng mấy trăm Đại La Kim Tiên Yêu tộc càng bay lên, hướng về

những vị trí hư không đặc định.

"Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, lên!" Đế Tuấn thấy vô số Yêu tộc đã chuẩn bị xong, Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh cũng đã vào vị trí, lập tức hét lớn, ném Hà Đồ Lạc Thư trong tay lên trên đầu.

"Ông!" Trên tinh không Hồng Hoang, có vô tận tinh thần, tương truyền là do tóc của Bàn Cổ hóa thành.

Ngày thường, vô số tinh thần yên lặng lơ lửng trên bầu trời sao, tỏa ra ánh sao rực rỡ chiếu sáng đại địa Hồng Hoang, vạn cổ không đổi.

Nhưng lúc này, tất cả tinh thần đều rung chuyển dữ dội, bùng phát uy năng kinh khủng đến cực điểm, trong đó Thái Dương tinh và Thái Âm tinh là dữ dội nhất.

Một bên Thái Dương Chân Hỏa tràn ra, mạnh hơn bình thường không biết bao nhiêu, e rằng Chuẩn Thánh cũng không chống đỡ nổi, sẽ bị thiêu thành trọng thương thậm chí bỏ mạng.

Một bên khác thì Thái Âm Chân Thủy chảy ra, khiến bầu trời sao vốn lạnh lẽo tĩnh mịch trở nên càng thêm giá lạnh, vô số tảng băng khổng lồ trong nháy mắt xuất hiện, không ngừng lan rộng.

"Xoẹt!" Giây tiếp theo, Thái Dương Chân Hỏa, Thái Âm Chân Thủy, và các loại tinh quang chi lực từ vạn thiên tinh thần lần lượt hóa thành dòng lũ, bắn về phía vị trí của Đế Tuấn và đại quân Yêu tộc.

Hà Đồ Lạc Thư làm trận nhãn của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, tiếp nhận các loại tinh quang chi lực cùng Thái Dương Chân Hỏa và Thái Âm Chân Thủy, sau đó mạnh mẽ phun ra, hóa thành vô số đạo thần quang rơi xuống người Đông Hoàng Thái Nhất và các cường giả khác cùng vô số đại quân Yêu tộc.

Lập tức, trời đất hoàn toàn bị thay đổi.

Vốn dĩ là Ba Mươi Ba Tầng Trời, nhưng lúc này cả không gian đều biến thành một bầu trời sao tồn tại cả bóng tối và ánh sao.

Ở đây có 360 ngôi sao khổng lồ, bố trí la liệt, lần lượt xuất hiện dưới chân Đông Hoàng Thái Nhất, Anh Chiêu và mấy trăm Đại La Kim Tiên Yêu tộc.

Càng có vô số tinh thần lớn nhỏ phân tán khắp nơi, ánh sáng lưu chuyển, uy năng cuồn cuộn.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, thành!

"Ầm!" Một luồng khí tức vượt xa Chuẩn Thánh dâng lên, quét sạch cả Hồng Hoang rộng lớn, khiến vạn linh kinh hãi, không tự chủ được quỳ rạp xuống đất.

"Thật đáng sợ." Các đại năng Hồng Hoang cảm nhận được luồng khí tức kinh khủng đó, lập tức tâm thần run rẩy, cảm thấy kinh hãi.

Nữ Oa, Minh Hà Lão Tổ, Côn Bằng, Trấn Nguyên Tử và các Chuẩn Thánh khác cũng cảm thấy một tia kinh ngạc. … "Sức mạnh cấp Chứng Đạo!" Tại Linh Sơn phương Tây, Chuẩn Đề lộ vẻ kinh hãi, không nhịn được kinh ngạc thốt lên, mắt trợn to, vạn lần không ngờ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận lại có thể bùng phát ra sức mạnh kinh khủng như vậy.

Chuẩn Đề cảm thấy đối mặt với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, mình như một chiếc thuyền con giữa biển lớn, bất cứ lúc nào cũng có thể bị lật úp.

"Tuy không mạnh bằng khí tức của sư tôn, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, đó cũng là sức mạnh cấp Chứng Đạo." Tiếp Dẫn biểu hiện tốt hơn Chuẩn Đề, không kinh hãi, nhưng sắc mặt cũng vô cùng ngưng trọng.

"Cấp Chứng Đạo sao?" Chuẩn Đề nắm chặt tay, trong mắt lóe lên

một tia thần quang khó tả.

Nhìn thấy sức mạnh kinh khủng mà Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bùng phát, trong lòng hắn đối với việc chứng đạo thành Thánh trở nên càng thêm khao khát.

Đồng thời, nội tâm hắn cũng nảy sinh một tia địch ý đối với Yêu tộc.

Loại sức mạnh đủ để hủy diệt vạn linh vạn vật này, chỉ có thể do hắn, Tam Thanh, Nữ Oa, và sư huynh, sáu vị Thánh Nhân tương lai nắm giữ mới đúng.

Vu Yêu lưỡng tộc...

Chương 96

dựa vào đâu mà nắm giữ?

Dựa vào đâu mà ngang hàng với họ? … Trên núi Côn Luân, Tam Thanh cũng đồng loạt biến sắc.

“Đại huynh, trận pháp này thật mạnh, e rằng đủ để uy hiếp Thánh Nhân.” Thông Thiên sắc mặt ngưng trọng, không nhịn được mở miệng nói.

“Vu Yêu đại chiến không liên quan đến chúng ta, mặc kệ chúng đi, sớm ngày tham ngộ ra huyền diệu của Hồng Mông Tử Khí, chứng đạo thành Thánh mới là quan trọng nhất.” Lão Tử đè nén kinh ngạc, sắc mặt trở lại bình tĩnh, nhàn nhạt nói.

Nói xong, ông liền nhắm mắt lại, không còn quan tâm đến Vu Yêu đại chiến.

Thông Thiên thấy vậy cũng ngậm miệng lại.

“Lũ súc sinh lông lá này lại nắm giữ sức mạnh cấp Chứng Đạo?” Nguyên Thủy vẫn im lặng, nhưng trong lòng lại chìm vào sự ghen tỵ sâu sắc.

Hắn vốn ghét những loài thấp sinh noãn hóa, phi lân quải giác, tính cách lại cao ngạo vô cùng, cho rằng mình là thiên hạ đệ nhất.

Bây giờ thấy Đế Tuấn bày ra Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, sức mạnh đủ để uy hiếp Thánh Nhân, trong lòng lập tức không vui.

“Thật sự có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.” Bờ Đông Hải, tổng bộ Tiên Đình.

Sở Dương trong lòng hơi kinh ngạc, sau đó may mắn nói: “May mà không để Tiên Đình đi tấn công Thiên Đình, nếu không thật sự có

khả năng toàn quân bị diệt.” Hắn thầm hạ quyết tâm, khi chưa chứng đạo hoặc chưa nắm giữ sức mạnh cấp Chứng Đạo, tạm thời không toàn diện khai chiến với Thiên Đình, nếu không thực lực mạnh như hắn không sao, nhưng tướng sĩ Tiên Đình dưới trướng sẽ gặp tai ương. … Trong chiến trường, mười hai Tổ Vu và đại quân Vu tộc cảm nhận được khí tức kinh khủng mà Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận phóng ra, từng người một đều biến sắc, cảm nhận được nguy cơ sinh tử.

“Mau lui!” Đế Giang gầm lên, âm thanh vang vọng khắp trời đất, như sấm sét nổ vang trong đầu vô số Vu tộc.

Đại quân Vu tộc ngay lập tức tuân theo mệnh lệnh của Đế Giang, từng người một điên cuồng lùi lại, nhưng vô ích, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đã bày xong, có thể chạy đi đâu?

“Chết!” Đế Tuấn hét lớn một tiếng, mượn Hà Đồ Lạc Thư điều khiển Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận triển khai công kích.

“Ầm!” Trong trận pháp, vô số ngôi sao sáng chói xuất hiện, lao về phía đại quân Vu tộc dày đặc.

Mười hai Tổ Vu càng là đối tượng được “chăm sóc” trọng điểm, từng ngôi sao một oanh tạc về phía họ, đuôi lửa lóe sáng bầu trời, lộng lẫy chết chóc.

Một đợt mưa sao băng trút xuống, trực tiếp tàn sát mấy trăm triệu Vu tộc, mười hai Tổ Vu cũng bị trọng thương.

Nhưng Yêu tộc cũng chết mấy trăm triệu sinh linh.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận mà Đế Tuấn nghiên cứu ra chưa hoàn toàn thành công, nên có hai khuyết điểm lớn, một trong số đó là sẽ phản phệ, giết địch một nghìn, tự tổn tám trăm.

“Gầm!

Đế Tuấn chết tiệt, lại dám tàn sát nhiều đệ tử Vu tộc của ta như vậy!" Chúc Dung thấy thi thể Vu tộc chất chồng thành núi, con ngươi lập tức đỏ ngầu, gầm lên một tiếng giận dữ, liên tiếp đạp lên hư không tiến về phía Đế Tuấn, thân hình trong quá trình đó không ngừng lớn lên, cuối cùng trở thành một người khổng lồ cao ức vạn dặm.

Đây chính là Tổ Vu chân thân!

"Dám sao?" Ánh mắt Đế Tuấn như điện, lóe lên một tia sáng lạnh, không chút do dự lần nữa khởi động Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, bắn về phía Chúc Dung.

"Oành!" Mặc dù Chúc Dung thi triển thủ đoạn mạnh mẽ, cố gắng chống cự, nhưng vô dụng, trực tiếp bị đánh cho chỉ còn lại một hơi thở rồi ngất đi, Tổ Vu chân thân cũng bị phá vỡ, thê thảm vô cùng.

Tương ứng, Yêu tộc lại bị phản phệ, chết ức vạn sinh linh.

"Tam đệ." "Tam ca!" Các Tổ Vu sắc mặt đại biến, lo lắng gọi một tiếng, Đế Giang ngay lập tức thi triển không gian pháp tắc đến bên cạnh Chúc Dung để thu hắn lại.

Sau đó, cố nén lửa giận và sự không cam lòng trong tim, hắn quát lớn với đại quân Vu tộc: "Rút lui, trở về tổ địa Vu tộc!" Không thể đánh tiếp được nữa, Yêu tộc đã nắm giữ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, nếu đánh tiếp e rằng Vu tộc sẽ thật sự chết sạch.

"Oành!" Mười hai Tổ Vu thống lĩnh mấy chục ngàn ức đại quân Vu tộc rút lui, chẳng mấy chốc đã rời khỏi ba mươi ba tầng trời, tốc độ còn nhanh hơn lúc đến.

Đế Tuấn cũng không để đại quân Yêu tộc truy đuổi.

Khuyết điểm thứ hai của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận là thời gian duy trì ngắn, nếu không có nó, đại quân Yêu tộc lấy gì đấu với đại quân Vu tộc?

Vu tộc rời đi, Yêu tộc không đuổi theo, một trận đại chiến kinh thiên động địa vốn nên kéo dài rất lâu lại kết thúc chóng vánh như vậy, Vu-Yêu hai tộc đều không chiếm được lợi thế, mỗi bên đều tổn thất mấy trăm triệu tướng sĩ.

Mười hai Tổ Vu cũng bị trọng thương, đặc biệt là Chúc Dung, một mình đối đầu trực diện với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, suýt chút nữa bị đánh chết tại trận.

Được Đế Giang cứu về ngay lập tức, e rằng cũng phải mất một thời gian dài tu dưỡng mới có thể hồi phục.

Về phần Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, bọn họ cũng chẳng khá hơn.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận vẫn chưa được nghiên cứu đến mức hoàn mỹ, có khuyết điểm lớn.

Phàm là người tham gia kết trận đều sẽ bị phản phệ, các cường giả như Đế Tuấn làm mắt trận, lực phản phệ phải chịu là kinh khủng nhất, thương thế không hề nhẹ hơn Mười hai Tổ Vu.

"Vu-Yêu hai tộc tạm thời dừng tay, Hồng Hoang hỗn loạn đã ổn định rồi." "Không, ngay cả sức mạnh cấp bậc Chứng Đạo cũng đã xuất hiện, tương lai Hồng Hoang sẽ càng loạn hơn, tu vi thấp kém như chúng ta tốt nhất nên tìm một nơi ẩn cư, tránh bị liên lụy mà chết thảm." "Yêu tộc đã nắm giữ sức mạnh sánh ngang Thánh Nhân, từ nay về sau thế lực càng thêm hùng mạnh, không thể trêu vào." "Vu-Yêu đại chiến lâu như vậy, chẳng lẽ sẽ kết thúc với thắng lợi của Yêu tộc sao?" "Vu tộc là huyết mạch của Bàn Cổ, chưa chắc đã không có thủ đoạn tương ứng, chỉ là chưa lấy ra mà thôi." "Vu-Yêu đại chiến chưa kết thúc, chỉ càng thêm đặc sắc, ta thấy Yêu tộc sẽ thắng." "..." Vu-Yêu hai tộc ngừng chiến, nhưng ảnh hưởng sau đó mới bắt đầu lên men, vạn linh Hồng Hoang suy nghĩ muôn vàn, tâm tình mỗi người

đều phức tạp.

Có kẻ cảm thấy Yêu tộc thế lớn, rất có khả năng trở thành bá chủ Hồng Hoang, liền nảy sinh ý định gia nhập Thiên Đình.

Chương 97

Có kẻ cảm thấy thế đạo càng loạn, quyết định ẩn cư bế quan không ra ngoài.

Đương nhiên, phần lớn sinh linh đều là quần chúng hóng chuyện, cho rằng Vu-Yêu đại chiến không liên quan đến mình, chỉ cần yên lặng xem diễn biến sự việc là được.

Vu-Yêu hai tộc đánh càng kịch liệt càng tốt, như vậy mới có kịch hay để xem. ...

Bờ Đông Hải, tổng bộ Tiên Đình.

Sở Dương thu hồi ánh mắt, trong lòng suy tư: "Trong một thời gian dài sắp tới, Vu-Yêu hai tộc e là sẽ im hơi lặng tiếng." Yêu tộc bị Tiên Đình trọng thương, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chết một vị, thần phục một vị, thực lực đã không còn như trước.

Có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng vô dụng, thứ đó hiện tại đang ở bản thiếu sót, giết địch một ngàn tự tổn tám trăm, chỉ có thể dùng vào thời khắc quan trọng để bảo mệnh.

Trừ khi Đế Tuấn điên rồi, nếu không trước khi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận được hoàn thiện, hắn sẽ không đem ra bố trí.

Về phần Vu tộc, lần này e là đã bị đánh sợ, không có thủ đoạn đối kháng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, có lẽ sẽ không ra tay.

Nhưng chắc chắn không lâu sau, bọn họ sẽ sáng tạo ra Hồng Hoang đệ nhất đại trận, Đô Thiên Thần Sát!

Hồng Hoang hai đại bá chủ ngừng chiến, Hồng Hoang nghênh đón một thời kỳ hòa hoãn ngắn ngủi, đây chính là thời điểm tốt nhất để Tiên Đình mở rộng thế lực.

Chinh phục tứ đại hải vực hoàn toàn không có vấn đề gì, thậm chí còn có thể nhúng tay vào đại địa Hồng Hoang vô tận, địa bàn của Vu-Yêu hai tộc.

"Chỉ cần nắm bắt cơ hội lần này, thế lực Tiên Đình có thể nghênh đón một đợt bùng nổ." "Nhưng trước đó, phải sắp xếp lại thu hoạch một phen đã." Trong mắt Sở Dương lóe lên tinh quang, thầm nghĩ.

Lần này ngay cả Hỗn Độn Chung của Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị hắn cướp được, thu được một cơ hội biến dị và 100 tỷ điểm năng lượng, nếu tiêu hóa hấp thu những thứ này, thực lực chắc chắn sẽ tăng vọt.

"Vù." Sở Dương tâm niệm vừa động, liền phóng thích Hỗn Độn Chung ra khỏi Càn Khôn Đỉnh.

"Xoẹt!" Hỗn Độn Chung sau khi thoát khốn, lập tức tỏa ra kim quang rực rỡ, hóa thành một đạo kim quang bay thẳng lên trời.

"Chạy?" Sở Dương cười nhạt, đưa tay ra bắt lấy, liền trói buộc Hỗn Độn Chung lại, kéo về bên cạnh mình.

"Đoong!" Hỗn Độn Chung thấy không chạy thoát, lập tức chấn động kịch liệt, tiếng chuông vang vọng tám phương, cả trời đất đều ngưng đọng trong một khoảnh khắc.

Càng có từng đạo sóng âm màu vàng công sát về phía Sở Dương.

"Yên lặng cho ta." Sở Dương có chút tức giận, trong lòng bàn tay hiện ra Thái Cực Đồ, hung hăng vỗ một phát vào Hỗn Độn Chung, sử dụng năng lực hàng phục pháp bảo binh khí.

Hỗn Độn Chung bị đánh trúng, lập tức phát ra một tiếng kêu ai oán, toàn thân thần quang ảm đạm, rơi xuống đất.

Khi Hỗn Độn Chung lơ lửng trở lại, nó không còn dám có chút dị động nào nữa.

“Chưa thấy quan tài chưa đổ lệ, sớm như vậy không phải xong rồi sao?” Sở Dương hừ lạnh một tiếng, cảm thấy Hỗn Độn Chung có chút tiện.

“Luyện hóa cho ta.” Sở Dương bắt lấy Hỗn Độn Chung trong tay, khẽ quát, phóng ra một luồng Thái Dương Chân Hỏa tinh thuần rót vào trong đó.

Để xóa đi dấu ấn nguyên thần của Đông Hoàng Thái Nhất trong lõi Hỗn Độn Chung.

“Oành!” Thái Dương Chân Hỏa trực tiếp nhào vào lõi Hỗn Độn Chung, dấu ấn nguyên thần của Đông Hoàng Thái Nhất không ngồi yên được nữa, toàn diện thức tỉnh, hóa thành một khuôn mặt nam nhân trung niên hung lệ xuất hiện trước mặt Sở Dương.

“Sở Dương, ngươi dám!” Đông Hoàng Thái Nhất gầm lên một tiếng giận dữ, như một con hung thú viễn cổ há to miệng, nuốt chửng trời đất.

Hắn điên cuồng rút cạn toàn bộ thiên địa linh khí trong vạn dặm xung quanh, gia trì bản thân để đối kháng với Sở Dương!

Sóng dao động kinh khủng, giống như một đại dương đang cuộn trào, quét sạch tám phương, phảng phất như vương giả thức tỉnh, lại như một vị thần minh đang nhìn xuống chúng sinh.

“Ta có gì không dám?

Trạng thái toàn thịnh ngươi còn không phải đối thủ của ta, huống chi hiện tại chỉ là một dấu ấn nguyên thần nho nhỏ, sao thắng được ta?” Sở Dương thấy vậy liền cười lạnh một tiếng.

Sau đó không nói nhiều, chỉ thúc giục Thái Dương Chân Hỏa nhào về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

“Thái Dương Chân Hỏa.” Dấu ấn nguyên thần của Đông Hoàng

Thái Nhất gầm nhẹ một tiếng, toàn thân tỏa ra một mảng lớn Thái Dương Chân Hỏa, nhiều hơn của Sở Dương, nhưng quang trạch lại ảm đạm hơn, hiển nhiên uy lực không bằng.

Điều này cũng bình thường, dù sao Thái Dương Chân Hỏa của Sở Dương là do tám mặt trời ngưng tụ thành, của Đông Hoàng Thái Nhất chỉ do một mặt trời ngưng tụ, sao có thể so sánh được.

"Oành!" Thái Dương Chân Hỏa của hai bên đan xen vào nhau, ngọn lửa ngập trời, hỏa quang rực sáng.

Khi cả hai cuộn trào đối kháng, hư không đều bị đốt cháy, như từng ngọn núi lửa đang phun trào.

Trong tiên điện một mảnh rực rỡ chói mắt, uy thế cuồn cuộn lan ra.

Lúc đầu, Đông Hoàng Thái Nhất dựa vào ưu thế số lượng có thể đối kháng với Sở Dương, nhưng theo thời gian trôi đi.

Thái Dương Chân Hỏa của Sở Dương dù sao về chất lượng cũng vượt xa Đông Hoàng Thái Nhất, cho nên sau nửa nén hương đã thôn phệ toàn bộ Thái Dương Chân Hỏa của hắn.

"Chết hẳn đi." "Oành!" Sở Dương cười nhạt, điều khiển Thái Dương Chân Hỏa nhào về phía dấu ấn nguyên thần của Đông Hoàng Thái Nhất, như một con sói đói thấy một con cừu béo, vô cùng mãnh liệt.

Chương 98

"A!" Trên trời cao vang lên tiếng hét thảm của Đông Hoàng Thái Nhất, vô cùng thê lương, như lệ quỷ.

Mặc dù hắn thi triển các loại thần thông bí thuật, muốn chống cự, nhưng chung quy chỉ là một luồng nguyên thần ngưng kết thành dấu ấn, thực lực kém xa bản thể.

Bản thể của Đông Hoàng Thái Nhất còn không phải đối thủ của Sở Dương, dấu ấn nguyên thần càng không phải là đối thủ.

Sở Dương còn chưa toàn lực ra tay, nếu không dấu ấn nguyên thần của Đông Hoàng Thái Nhất có thể chống đỡ được một giây hay không cũng là một vấn đề.

Chỉ một lát sau, dấu ấn nguyên thần Đông Hoàng Thái Nhất lưu lại trong Hỗn Độn Chung đã tiêu tán giữa không trung.

Lúc này, Hỗn Độn Chung đã trở thành vật vô chủ, không có ai thúc giục, ngay cả quang hoa cũng thu liễm lại.

Sở Dương dùng nguyên thần quét qua, cẩn thận kiểm tra từng ngóc ngách bên trong Hỗn Độn Chung, phát hiện không còn một chút dấu vết nào của Đông Hoàng Thái Nhất.

"Ừm, có thể luyện hóa rồi." Khóe miệng Sở Dương hơi nhếch lên.

"Oành!" Nguyên thần pháp lực như sông lớn trong cơ thể Sở Dương cuồn cuộn tuôn ra, xông vào Hỗn Độn Chung, bắt đầu tiến hành luyện hóa toàn diện.

Chỉ thấy trong hư không tràn ngập thần quang tường thụy, chảy xuôi ánh sáng rực rỡ, mây lành bốc hơi, thần bí khó lường.

Hỗn Độn Chung bị luyện hóa, bản năng phản kháng, thân chuông

khẽ rung động, tiên quang bốc lên, tiếng oanh minh không dứt, âm thanh vang vọng khắp trời đất.

"Yên lặng cho ta." Sở Dương nhíu mày, thi triển Thái Cực Đồ vỗ vào Hỗn Độn Chung, nó lập tức run rẩy, không dám phản kháng luyện hóa nữa.

Lúc này trên mặt hắn mới lộ ra nụ cười hài lòng.

Trăm năm sau, Sở Dương đã lưu lại dấu ấn nguyên thần trong lõi Hỗn Độn Chung, thành công nắm giữ Hỗn Độn Chung.

Hiện tại Sở Dương nắm trong tay ba kiện chí bảo, Hậu Thiên Công Đức Chí Bảo Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Tiên Thiên Chí Bảo Càn Khôn Đỉnh, Tiên Thiên Chí Bảo Hỗn Độn Chung, cả Hồng Hoang ai có thể hào phóng như vậy?

Ngay cả Tam Thanh cộng lại cũng không có ba kiện chí bảo, chỉ có thể ngang bằng Sở Dương, không thể vượt qua.

Nếu đại năng Hồng Hoang biết được, e rằng sẽ ghen tị đến phát hận.

Phải biết, có Đại La Kim Tiên thậm chí còn không có một kiện hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mà Sở Dương lại nắm giữ ba kiện chí bảo, sao không khiến người ta tức giận?

Sở Dương trong lòng có chút đắc ý một phen rồi thu hồi Hỗn Độn Chung, sau đó bắt đầu suy nghĩ nên biến dị môn võ hiệp thần thông công pháp nào thì tốt.

Dù sao nó cũng có thể tăng thực lực lên rất nhiều, mà ở Hồng Hoang, thực lực là quan trọng nhất.

Sở Dương có thể nắm giữ ba kiện chí bảo, ngoài vận khí ra còn dựa vào thực lực, nếu không có được cũng không giữ được.

“Thần thông tạm thời không thiếu, ta có Thái Cực Đồ là đủ rồi.” Sở Dương thầm nghĩ.

Thái Cực Đồ là công pháp vô phẩm giai, không có giới hạn trên, uy lực mạnh yếu sẽ thay đổi theo thực lực của Sở Dương.

Sở Dương mạnh thì Thái Cực Đồ mạnh, cho dù hắn Chứng Đạo, hoặc đạt đến cấp độ Thiên Đạo, Thái Cực Đồ vẫn có thể phát huy tác dụng to lớn.

Cho nên Sở Dương tạm thời không cần cân nhắc thần thông, đợi sau này số lần biến dị dùng không hết thì hãy tính.

Hiện tại, có được một môn công pháp cường hãn vô cùng mới là quan trọng.

Sở Dương khổ tư suy nghĩ, mất tròn một tháng, cuối cùng đã nghĩ ra một công pháp tuyệt vời: Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp!

Công pháp này vô cùng lợi hại, ở thế giới võ hiệp không hề thua kém các công pháp đỉnh tiêm như Cửu Dương Thần Công, Cửu Âm Thần Công, thậm chí còn mạnh hơn.

Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp chủ yếu chia làm hai phần, Đạo Tâm Thiên và Chủng Ma Thiên.

Người tu luyện Đạo Tâm Thiên và người tu luyện Chủng Ma Thiên, quan hệ giống như người và gà vịt.

Gà vịt sau khi được nuôi béo sẽ bị người ăn thịt.

Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp cũng như vậy, người tu luyện Chủng Ma Thiên bình thường sẽ không có vấn đề gì, nhưng nếu chết đi, toàn thân tu vi đều sẽ bị người tu luyện Đạo Tâm Thiên thôn phệ!

Tương đương với việc một khi chết đi, tất cả của bản thân đều là làm áo cưới cho người khác.

Nếu Sở Dương biến dị Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, sau đó quảng bá Chủng Ma Thiên ở Hồng Hoang, sau này không cần tu luyện, tu vi cũng sẽ vù vù tăng lên.

Dù sao sinh linh Hồng Hoang quá nhiều, cá lớn nuốt cá bé, mỗi ngày đều không biết có bao nhiêu sinh linh vì đấu tranh mà mất mạng.

"Quyết định rồi, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp!" Ánh mắt Sở Dương sáng rực, chói mắt như hai ngọn thần đăng, trong mắt dâng lên một tia hưng phấn.

"Hệ thống, ta muốn biến dị Đạo Tâm Chủng Ma." Hồi lâu sau, Sở Dương mới đè nén được tâm tình bành trướng, trầm giọng phân phó hệ thống.

"Đinh, túc chủ sử dụng một lần cơ hội biến dị, túc chủ chỉ cần tưởng tượng trong đầu Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp sau khi biến dị lợi hại đến mức nào là được." "Nhắc nhở thân thiện: Não động càng lớn, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp sau khi biến dị càng lợi hại, hy vọng túc chủ nắm bắt cơ hội!" Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Sở Dương sắc mặt không đổi, chậm rãi nhắm mắt lại.

Sau mấy lần biến dị võ hiệp công pháp thần thông, đối với quá trình này hắn đã quen tay hay việc.

Chương 99

Oanh!

Trong đầu Sở Dương, xuất hiện một thế giới khổng lồ, có hư không và tinh cầu vô tận, cũng có sông núi đại địa, có Chân Long, Chân Phượng các loại sinh vật chí cường.

Sở Dương tưởng tượng rằng tất cả sinh linh trong thế giới này đều tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp - Chủng Ma Thiên, còn hắn là tồn tại duy nhất tu luyện Đạo Tâm Thiên.

Chân Long, Chân Phượng, cùng các loại sinh linh khác sau khi tu luyện Chủng Ma Thiên, tu vi mỗi người đều tăng mạnh, sau đó vì các loại nguyên nhân mà đấu tranh với nhau.

Vô số sinh linh chết đi, toàn thân tu vi hóa thành một luồng hắc khí nhập vào cơ thể Sở Dương.

Sở Dương căn bản không hề tu luyện, nhưng tu vi lại không ngừng tăng trưởng, cho đến cuối cùng Chứng Đạo!

Yêu cầu duy nhất của Sở Dương đối với Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp là cấp bậc phải cao, ngay cả Thánh Nhân cũng có thể tu luyện, thậm chí cường giả Thiên Đạo cũng có thể tu luyện! ...

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã ba ngày, chỉ nghe một tiếng "rắc", thế giới hư ảo khổng lồ trong đầu Sở Dương sụp đổ, nguyên thần của hắn thoát ra.

"Đinh, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp biến dị hoàn thành, phẩm giai là công pháp cấp Thiên Đạo!" "Mời túc chủ đặt tên!" "Công pháp cấp Thiên Đạo." Sở Dương nghe vậy mắt trợn to, mặt lộ vẻ cuồng hỉ và kinh ngạc, mặc dù trong tưởng tượng hắn đã cố gắng nâng cao cấp

bậc của Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, nhưng cũng không nghĩ tới có thể đạt đến cấp Thiên Đạo.

"Hệ thống thật quá đỉnh." Hồi lâu sau, Sở Dương mới kìm nén được tâm tình kích động, nhưng nụ cười trên mặt vẫn không giấu được.

Chủ yếu là Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp đối với Sở Dương trợ giúp quá lớn, trong thế giới hư ảo khổng lồ kia, hắn có thể dựa vào công pháp này để Chứng Đạo.

Điều đó cũng có nghĩa là ở Hồng Hoang, Sở Dương cũng có khả năng mượn công pháp này trực tiếp Chứng Đạo.

"Mời hệ thống đặt tên cho Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp sau khi biến dị." Âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên.

Sở Dương kích động quá lâu, hệ thống cũng có chút không nhìn nổi, lần thứ hai nhắc nhở.

"Đặt tên sao?" Sở Dương nghe vậy không khỏi trầm ngâm, một lúc sau mới nói: "Cứ gọi là Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp đi." Không phải Sở Dương lười biếng, bởi vì Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp đã đủ bá khí, vừa đạo vừa ma, không có tên nào hay hơn.

Hơn nữa, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp cũng rất sát nghĩa, chia làm hai phần, Đạo Tâm Thiên và Chủng Ma Thiên, đơn giản dễ hiểu.

Nếu đổi tên khác, gọi không thuận miệng bằng.

Cho nên sau khi suy nghĩ kỹ càng, Sở Dương quyết định không đổi tên, vẫn gọi là Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp.

"Đinh, đặt tên thành công, mời túc chủ tiếp nhận Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, bóp nát là được." Hệ thống lên tiếng.

Dứt lời, một viên ngọc thạch long lanh trong suốt từ hư không

xuất hiện, rơi vào tay Sở Dương.

Sở Dương không chút do dự, lập tức theo nhắc nhở của hệ thống bóp nát ngọc thạch trong tay.

"Ông!" Sau khi ngọc thạch vỡ nát, vô số phù văn màu vàng cổ xưa thần bí bay ra, tỏa ra thần quang vàng rực.

Những phù văn màu vàng này xoay một vòng trên không, sau đó hóa thành một dòng lũ chui vào đầu Sở Dương, phát ra đạo âm huyền diệu, khiến người ta tâm thần chấn động.

"Oành!" Sau khi những kinh văn màu vàng đó tiến vào đầu Sở Dương, chúng bay lượn như đàn bướm, lại như những trận mưa ánh sáng lấp lánh.

Sau mấy hơi thở, tất cả phù văn màu vàng đều bị Sở Dương hấp thu, hắn cũng hoàn toàn nắm giữ Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, mỗi một bước tu luyện đều rõ như lòng bàn tay.

Phương thức tu luyện của cả hai đều tương đồng, ngưng tụ một Đạo Tâm hoặc Ma Chủng trong cơ thể, sau đó dựa vào đó để tu luyện.

Nhưng sự khác biệt giữa hai cái lại cực lớn.

Thứ nhất, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp là công pháp cấp Thiên Đạo, nhưng chỉ có Đạo Tâm Thiên là cấp Thiên Đạo, còn Chủng Ma Thiên chỉ ở cấp Chứng Đạo.

Đối với kết quả này, Sở Dương đã có dự liệu.

Dù sao người tu luyện Chủng Ma Thiên sau khi chết, người tu luyện Đạo Tâm Thiên có thể hấp thu toàn thân tinh hoa, tu vi.

Kẻ sau đương nhiên phải lợi hại hơn kẻ trước, nếu không sẽ không hợp logic.

Sở Dương cũng cảm thấy hài lòng với sự chênh lệch phẩm giai

giữa Đạo Tâm Thiên và Chủng Ma Thiên.

Một là, hắn sẽ trở thành tồn tại duy nhất ở Hồng Hoang tu luyện Đạo Tâm Thiên, còn Chủng Ma Thiên là để cho vạn linh Hồng Hoang tu luyện, chắc chắn không thể để kẻ sau phản khách vi chủ được.

Chủng Ma Thiên tối đa chỉ có thể tu luyện đến cấp Chứng Đạo, đây là một hạn chế, người khác vĩnh viễn không thể vượt qua Sở Dương, người có thể tu luyện đến cấp Thiên Đạo.

Hai là, ở Hồng Hoang không có công pháp Chứng Đạo, công pháp của các Tiên Thiên Ma Thần đỉnh cấp tu luyện đến Chuẩn Thánh đã là cực hạn.

Lục Đại Thánh Nhân đời sau đều phải dựa vào Hồng Mông Tử Khí mới có thể thành Thánh.

Trong tình huống này, Sở Dương lấy ra Chủng Ma Thiên của Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, một công pháp cấp Chứng Đạo đã đủ kinh thế hãi tục, nếu Chủng Ma Thiên cũng ở cấp Thiên Đạo, ngay cả Hồng Quân cũng sẽ nhảy dựng lên, không thể ngồi yên.

Cho nên, Chủng Ma Thiên cấp Chứng Đạo cho vạn linh Hồng Hoang tu luyện là vừa vặn.

Sự khác biệt thứ hai giữa Đạo Tâm Thiên và Chủng Ma Thiên là độ khó tu luyện.

Chương 100

Độ khó tu luyện Đạo Tâm Thiên cực lớn, nhưng độ khó tu luyện Chủng Ma Thiên lại cực thấp, ngay cả sinh linh bình thường nhất ở Hồng Hoang cũng có thể tu luyện thành công.

Đây là điều Sở Dương đặc biệt tưởng tượng trong não động của mình.

Dù sao con đường tăng trưởng tu vi của Sở Dương là để vô số sinh linh chết đi, sau đó thôn phệ toàn thân tinh hoa, tu vi của họ.

Muốn thôn phệ toàn thân tinh hoa, tu vi của những sinh linh đó sau khi chết, tiền đề là họ phải tu luyện Chủng Ma Thiên, trở thành Chủng Ma của Sở Dương.

Người ta không tu luyện Chủng Ma Thiên, hắn thôn phệ cái gì?

Cho nên để vạn linh Hồng Hoang đều tu luyện Chủng Ma Thiên, trở thành Chủng Ma, Sở Dương đã tưởng tượng ra ngưỡng cửa tu luyện Chủng Ma Thiên cực thấp, càng thấp càng tốt, tốt nhất là kẻ ngốc cũng có thể học được.

Bây giờ xem ra hệ thống đã hoàn toàn thỏa mãn ý tưởng của Sở Dương, độ khó của Chủng Ma Thiên thật sự thấp, sinh linh bình thường nhất ở Hồng Hoang chỉ cần tốn chút thời gian là có thể tu luyện thành công.

Giống như Đại La Kim Tiên, thậm chí là Chuẩn Thánh, e rằng chỉ cần nhìn qua vài lần là có thể tham ngộ thành công, ngưng tụ Ma Chủng trong cơ thể.

Đây chính là điều Sở Dương mong đợi, bởi vì một khi sinh linh ngưng tụ Ma Chủng, sẽ hóa thành Chủng Ma, chỉ cần chết đi, toàn

thân tinh hoa, tu vi đều sẽ bị hắn hấp thu.

Điều duy nhất Sở Dương bất đắc dĩ là, để giảm độ khó tu luyện của Chủng Ma Thiên xuống mức thấp nhất, tương ứng độ khó của Đạo Tâm Thiên lại tăng vọt.

Mặc dù có hệ thống tồn tại, Sở Dương đã lĩnh ngộ hoàn hảo Đạo Tâm Thiên, nhưng quá trình ngưng tụ Đạo Tâm trong cơ thể lại cần chính hắn thực hiện, hệ thống không thể thay thế.

Quá trình này cực kỳ khó khăn.

"Thử xem sao." Sở Dương khoanh chân ngồi xuống, ngưng tâm tụ thần bắt đầu vận chuyển Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp - Đạo Tâm Thiên, thử ngưng tụ một Đạo Tâm trong cơ thể.

"Ông!" Trên người Sở Dương bốc lên từng đạo thần quang, rực rỡ chói lọi, chiếu rọi hắn như một mặt trời rực rỡ, lại tựa một vị thần vương, khiến người ta không dám nhìn thẳng, chỉ có thể cúi đầu quỳ lạy.

Pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn, nguyên thần vận chuyển, theo nội dung của Đạo Tâm Thiên để ngưng tụ ra Đạo Tâm. ...

Chớp mắt đã trôi qua trăm năm, Sở Dương đột ngột mở mắt, tạm dừng tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, trong mắt có một tia bất đắc dĩ.

"Đạo Tâm thật khó ngưng tụ." Sở Dương cuối cùng cũng hiểu được độ khó của Đạo Tâm Thiên.

Không phải khó ở việc tham ngộ, Sở Dương có hệ thống hỗ trợ đã lĩnh ngộ hoàn hảo Đạo Tâm Thiên.

Độ khó của Đạo Tâm Thiên nằm ở mức độ phức tạp khi ngưng tụ Đạo Tâm, Sở Dương mất tròn trăm năm mới ngưng tụ được một phần vạn của Đạo Tâm, cứ thế này e rằng phải mất trăm vạn năm

mới có thể ngưng tụ hoàn chỉnh Đạo Tâm.

Sở Dương làm sao có thể chờ lâu như vậy?

"Nếu đã vậy, ta cũng không còn cách nào, chỉ có thể dùng đến đại chiêu." Sở Dương trầm ngâm hồi lâu, cuối cùng cắn răng, vì để nhanh chóng ngưng tụ Đạo Tâm mà quyết định trả một cái giá nhất định.

Điểm năng lượng là một thứ rất nghịch thiên, có thể khiến người ta tu vi nhanh chóng đột phá bình cảnh.

Ban đầu Sở Dương tu luyện Cửu Dương Đạo Kinh, vốn cần mất mấy trăm vạn năm thời gian ngưng tụ mặt trời trong cơ thể, mới có thể nâng tu vi lên Đại La Kim Tiên.

Kết quả có điểm năng lượng, Sở Dương nhanh chóng ngưng tụ mặt trời trong cơ thể, tu vi tăng vọt như ngồi máy bay, trong vài năm ngắn ngủi đã trở thành Đại La Kim Tiên.

Hiện tại Đạo Tâm ngưng tụ chậm chạp, Sở Dương quyết định tiêu tốn điểm năng lượng để đẩy nhanh quá trình này.

Dùng lời của Trái Đất để nói là nạp tiền, tích một bộ minh văn hoàn chỉnh cần mấy năm?

Tôi trực tiếp nạp tiền, năm phút là xong!

Tình trạng của Sở Dương hiện tại có chút tương tự như vậy, dựa vào điểm năng lượng để nhanh chóng ngưng tụ Đạo Tâm, khuyết điểm duy nhất là hơi tốn điểm năng lượng.

Dù sao 100 tỷ điểm năng lượng ban đầu Sở Dương định dùng để tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, bây giờ vì ngưng kết Đạo Tâm, chỉ có thể tìm cách đột phá sau này.

"Hù." Sở Dương hít sâu một hơi, ánh mắt trở nên kiên định, ngưng tâm tụ thần, vận chuyển Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp - Đạo

Tâm Thiên, bắt đầu tiếp tục quá trình ngưng kết Đạo Tâm.

"Oành!" Theo con số trên giao diện thuộc tính ở cột điểm năng lượng không ngừng giảm xuống, một luồng ấm áp tuôn ra trong cơ thể Sở Dương, khiến toàn thân thoải mái, lỗ chân lông giãn nở, như vừa ăn đại bổ dược.

Bề mặt cơ thể Sở Dương tỏa ra kim quang, sương khói rực rỡ bao phủ, bảo tướng trang nghiêm như tiên vương, trong cơ thể truyền ra từng trận tiếng vang như sấm, pháp lực và nguyên thần như biển lớn được điều động.

Đạo Tâm phức tạp, muốn ngưng tụ phải dung hợp toàn thân nguyên thần, pháp lực và ý chí của bản thân làm một.

Nguyên thần, pháp lực và ý chí của Sở Dương mênh mông đến mức nào?

Có thể gọi là vô biên vô tế.

Muốn để mỗi một tia nguyên thần, pháp lực, ý chí dung hợp hoàn mỹ, quá trình này cần vô cùng cẩn thận, thời gian tiêu tốn tính bằng mười vạn năm.

Nhưng bây giờ, cùng với việc tiêu hao điểm năng lượng, quá trình ngưng tụ Đạo Tâm của Sở Dương được tăng tốc, như ngồi máy bay vậy.

Một năm trôi qua, Đạo Tâm ngưng tụ được một phần mười, ba năm trôi qua, thành công ngưng tụ được một nửa.

Mười năm trôi qua, Đạo Tâm triệt để ngưng tụ!

Chương 101

"Oành." Một khoảnh khắc nào đó, trung ương tiên điện nơi Sở Dương đang ở truyền ra một tiếng nổ lớn, như mười vạn ngọn núi lửa bộc phát, oanh minh không dứt, khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Càng có một luồng khí tức ngút trời bốc lên, bao phủ toàn bộ Tiên Đình.

Hư không ngưng đọng, trời đất đều bị trấn áp, rất nhiều tiên thần thân thể run rẩy, trong lòng kinh hãi, không nhịn được mà quỳ rạp xuống.

"Khí tức thật khủng bố." "Phương hướng này là động phủ của Thiên Tôn, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì sao?" Chúc Long, Hỏa Vân Tà Thần, Đại Hoang Vương đám người sắc mặt hơi biến, đều không ngồi yên được nữa, từ tiên điện của mình bay lên không, kinh nghi bất định nhìn về phía trung ương tiên điện.

Triệu Công Minh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu cùng Sở Dương ở tại trung ương tiên điện, đối với luồng khí tức đột nhiên bộc phát này cảm nhận sâu sắc nhất.

Bốn người đều mặt mày tái nhợt, luồng uy thế to lớn đó giáng xuống, như một ngọn tiên sơn đè lên người, khiến họ vô cùng khó chịu.

May mà luồng khí tức này đến nhanh, đi cũng nhanh, chỉ một lát sau đã tiêu tán không còn gì.

Đồng thời, giọng nói uy nghiêm phiêu đãng của Sở Dương vang lên bên tai mọi người: "Ta không sao, chỉ là tu luyện một môn công pháp động tĩnh hơi lớn, lui ra đi." "Vâng." Chúc Long đám người nghe

vậy, mặc dù trong lòng tò mò, nhưng không ai dám vi phạm mệnh lệnh của Sở Dương, liền đồng thanh đáp lời, sau khi cung kính hành lễ liền trở về tiên điện của mình.

Trung ương tiên điện, Sở Dương khoanh chân ngồi, khí tức đáng sợ đã thu liễm, trông không khác gì một người phàm.

Nhưng nếu có cường giả thăm dò Sở Dương, sẽ phát hiện sức mạnh kinh người ẩn chứa trong cơ thể hắn.

"Ông!" Sở Dương chậm rãi mở mắt, hai đạo thần quang màu vàng bắn ra, như hai thanh tiên kiếm xé rách trường không, vang lên tiếng tranh tranh.

"Đạo Tâm cuối cùng cũng ngưng tụ thành công." Sở Dương trong lòng vô cùng hưng phấn.

Tình huống bình thường, Sở Dương cần tốn trăm vạn năm thời gian mới có khả năng ngưng kết Đạo Tâm, nhưng bây giờ có điểm năng lượng tương trợ, chỉ trong mười năm ngắn ngủi đã thành công.

Điều này khiến Sở Dương không khỏi muốn hét lên một câu: "Điểm năng lượng đỉnh, hệ thống đỉnh!" Hiện tại, trong cơ thể Sở Dương có một viên cầu tỏa ra ánh vàng, như mặt trời rực rỡ, chính là Đạo Tâm được hình thành từ việc dung hợp toàn thân pháp lực, nguyên thần và ý chí làm một.

Bề mặt của nó khắc vô số phù văn phức tạp, mỗi một chữ đều thần bí khó lường, ẩn chứa huyền diệu vô thượng, thỉnh thoảng khẽ rung động, từng đạo âm thanh đại đạo truyền ra.

Nếu có người nghe được, chắc chắn sẽ rơi vào trạng thái đốn ngộ, cảm ngộ đối với đại đạo tăng vọt.

Sau khi Đạo Tâm ngưng tụ, Sở Dương chỉ cần truyền bá Chủng Ma Thiên của Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp ra ngoài, để vạn linh

Hồng Hoang tu luyện, đều sẽ trở thành Chủng Ma, sau khi chết toàn thân tinh hoa, tu vi sẽ thuộc về hắn.

"Niềm vui bất ngờ là tu vi của ta đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ." Sở Dương nắm chặt nắm đấm, cảm nhận pháp lực ngút trời trong cơ thể, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên, tâm tình vui vẻ.

Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp thân là công pháp cấp Thiên Đạo, hiệu quả vô cùng nghịch thiên, vượt ngoài dự liệu của Sở Dương.

Trong khoảnh khắc Đạo Tâm ngưng tụ, một luồng sức mạnh khổng lồ tuôn ra giúp Sở Dương dễ dàng đột phá bình cảnh, trở thành Chuẩn Thánh trung kỳ.

Thực lực của Sở Dương hiện tại đã mạnh hơn gấp mấy lần, nếu lại giao chiến với Đông Hoàng Thái Nhất, e rằng trong thời gian ngắn có thể đánh bại hắn, đánh cho hắn chạy trối chết.

Sở Dương cảm nhận một phen lực lượng kinh khủng trong cơ thể, liền nhắm mắt lại, bắt đầu vận chuyển Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp để ổn định tu vi. ...

Trăm năm trôi qua, tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ của Sở Dương đã hoàn toàn ổn định.

"Tiếp theo nên truyền bá Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp cũng như hoàn thành nhiệm vụ công lược tứ đại hải vực rồi." Sở Dương đột ngột mở mắt, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, toát ra trí tuệ vô tận.

"Chúc Long, đến trước mặt ta một chuyến." Sở Dương thi triển thần thông truyền âm.

Lúc này, Chúc Long đang bế quan tu luyện, nghe vậy lập tức dừng tu hành, hóa thành một đạo độn quang bay lên trời, lao về phía trung ương tiên điện nơi Sở Dương đang ở.

“Thuộc hạ ra mắt Thiên Tôn.” Không lâu sau, Chúc Long đã đến trước mặt Sở Dương, cung kính hành lễ.

“Ừm, đến rồi, xem công pháp này đi.” Sở Dương gật đầu đáp lời, đưa một miếng ngọc giản cho Chúc Long, trên đó ghi lại nội dung hoàn chỉnh của Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp - Chủng Ma Thiên.

Chúc Long trong lòng thắc mắc, không biết Sở Dương định làm gì, nhưng vẫn cung kính dùng hai tay nhận lấy, cẩn thận đọc.

“...” Chúc Long vừa nhìn thoáng qua, trong con ngươi đã hiện lên vẻ kinh ngạc, đọc tiếp xuống dưới sắc mặt liền biến đổi, trong lòng chấn kinh.

Cuối cùng, Chúc Long đọc xong, hít sâu một hơi, kích động nói với Sở Dương: “Thiên Tôn, đây là công pháp do ngài sáng tạo ra sao?

Đơn giản là quá mạnh!” “Ngay cả công pháp truyền thừa của Long Vương đại nhân cũng không mạnh mẽ như vậy!” Giọng Chúc Long run rẩy, thật sự là Chủng Ma Thiên của Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp quá mạnh, là công pháp cấp Chứng Đạo, tu luyện đến cuối cùng có thể trực tiếp Chứng Đạo.

Phải biết rằng, Lục Đại Thánh Nhân muốn Chứng Đạo thành Thánh còn cần đến Hồng Mông Tử Khí, nhưng với Chủng Ma Thiên, chỉ cần tu luyện theo từng bước là có thể Chứng Đạo!

Vốn dĩ Chúc Long không có cơ hội Chứng Đạo, dù sao Chứng Đạo cần đại đạo chi cơ là Hồng Mông Tử Khí, trong Hồng Hoang tổng cộng có bảy đạo, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa và Hồng Vân mỗi người một đạo, đâu có phần của hắn?

Nhưng bây giờ, có Chủng Ma Thiên, Chúc Long cũng có một tia cơ hội trở thành cường giả Chứng Đạo, sao không khiến hắn kích động?

Sở Dương thấy phản ứng của Chúc Long, trong lòng có chút cảm khái.

Hắn nhớ lại lần đầu tiên nhận được công pháp cấp Chứng Đạo Cửu Dương Đạo Kinh, biểu hiện của hắn cũng không khác gì Chúc Long, đều kích động khôn nguôi.

Nhưng bây giờ, Sở Dương thân mang hai đại công pháp cấp Thiên Đạo, có một môn thần thông vô thượng hạn vô phẩm giai, luyện thành một viên Đạo Tâm vững như bàn thạch.

Công pháp cấp Chứng Đạo?

Chương 102

Không thể khiến Sở Dương kích động, chỉ có công pháp cấp Thiên Đạo mới có thể khiến tâm tình hắn gợn sóng.

"Được rồi, kích động lâu như vậy, nên bình tĩnh lại rồi." Hồi lâu sau, Chúc Long vẫn còn trong trạng thái phấn khích, ánh mắt kích động lấp lánh, Sở Dương không thể không lên tiếng ngăn lại.

"Thiên Tôn, chủ yếu là công pháp ngài cho ta xem quá mạnh, thuộc hạ có chút không kìm được cảm xúc, vạn phần xin lỗi." Chúc Long nghe vậy mới ý thức được mình có chút thất thố, liền cố gắng đè nén sự kích động trong lòng, nhận tội với Sở Dương.

"Không sao, công pháp tu luyện viên mãn có thể khiến người ta trực tiếp Chứng Đạo quả thực kinh thế hãi tục, ngươi kích động như vậy cũng có thể hiểu được." Sở Dương phất phất tay, tỏ ý không để tâm.

"Đa tạ Thiên Tôn thấu hiểu." Chúc Long cảm tạ Sở Dương, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

"Ngươi thấy Chủng Ma Kinh này thế nào?" Sở Dương mở miệng hỏi.

Chủng Ma Kinh là tên Sở Dương đặc biệt đặt cho Chủng Ma Thiên của Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp.

Nếu trực tiếp gọi là Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp - Chủng Ma Thiên, người khác chắc chắn sẽ đoán rằng Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp chẳng lẽ còn có các thiên chương khác?

Để tránh phiền phức, Sở Dương dứt khoát đặt tên riêng cho Chủng Ma Thiên là Chủng Ma Kinh.

Như vậy trong mắt người ngoài, Chủng Ma Kinh là một bản công pháp, chứ không phải là một thiên chương trong Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp.

"Thì ra công pháp cấp Chứng Đạo này tên là Chủng Ma Kinh sao?" Chúc Long tâm thần chợt lóe, trên mặt cung kính nói: "Chủng Ma Kinh huyền diệu phi thường, có thể khiến người ta Chứng Đạo, có thể xưng là Hồng Hoang đệ nhất công pháp." "Nếu ta bằng lòng truyền xuống Chủng Ma Kinh, điều kiện chỉ là gia nhập Tiên Đình, ngươi thấy kết quả sẽ thế nào?" Sở Dương cười nhạt hỏi tiếp.

Chúc Long hô hấp cứng lại, một lúc sau mới mở miệng nói: "Nếu như vậy, đại năng Hồng Hoang chắc chắn sẽ tranh nhau gia nhập Tiên Đình, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh cũng có khả năng động lòng." "Thế lực Tiên Đình tất nhiên sẽ tăng vọt, vượt qua Vu-Yêu hai tộc cũng chưa chắc là không thể." "Vậy tuyên cáo với Hồng Hoang, phàm là người có tu vi từ Đại La Kim Tiên trở lên, bằng lòng gia nhập Tiên Đình, đều có thể nhận được Chủng Ma Kinh." Sở Dương vung tay, bá khí nói.

Chủng Ma Kinh chắc chắn phải để toàn bộ vạn linh Hồng Hoang tu luyện, như vậy Sở Dương mới có thể dựa vào Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp để tu vi tăng vọt.

Nhưng làm thế nào để truyền bá Chủng Ma Kinh mới có thể thu được lợi ích lớn nhất, Sở Dương cần phải suy nghĩ kỹ.

Nếu chỉ truyền bá Chủng Ma Kinh ra ngoài, Sở Dương chỉ có thể nhận được một loại lợi ích, đó là người tu luyện Chủng Ma Kinh sau khi chết, toàn thân tinh hoa, tu vi sẽ thuộc về Sở Dương.

Sở Dương không hài lòng với việc chỉ có một lợi ích, hắn muốn tối đa hóa lợi ích, cho nên sau khi suy đi tính lại, quyết định chia việc truyền bá Chủng Ma Kinh làm ba giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất, chỉ có cường giả Đại La Kim Tiên trở lên của Tiên Đình hoặc gia nhập Tiên Đình mới có thể nhận được Chủng Ma Kinh.

Ở giai đoạn này, lợi ích Sở Dương có thể nhận được là thế lực Tiên Đình tăng vọt, vô số Đại La Kim Tiên, thậm chí cường giả Chuẩn Thánh vì Chủng Ma Kinh mà sẽ cam tâm tình nguyện gia nhập Tiên Đình.

Giai đoạn thứ hai, tất cả mọi người trong Tiên Đình đều có thể tu luyện Chủng Ma Kinh.

Giai đoạn này vẫn là để lớn mạnh thế lực Tiên Đình, những cường giả Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên, Chân Tiên kia tuyệt đối sẽ điên cuồng gia nhập Tiên Đình.

Dù sao Chủng Ma Kinh ngoài việc có thể cho người ta cơ hội Chứng Đạo, tốc độ tu luyện, nâng cao ngộ tính, thôn thổ thiên địa linh khí các phương diện đều vượt xa các công pháp khác ở Hồng Hoang.

Giá trị của nó đơn giản là không thể tưởng tượng, là một công pháp nghịch thiên có thể thay đổi cả đời người.

Gia nhập Tiên Đình là có thể nhận được Chủng Ma Kinh, chỉ cần không phải kẻ ngốc đều sẽ không do dự mà gia nhập.

Thậm chí những tiên thần ẩn cư kia, chín phần mười cũng sẽ không nhịn được dụ hoặc mà gia nhập Tiên Đình.

Giai đoạn này, thế lực Tiên Đình tất sẽ tăng vọt, e rằng Vu-Yêu hai tộc cộng lại cũng không bằng.

Cuối cùng là giai đoạn thứ ba, hoàn toàn công khai Chủng Ma Kinh, Vu-Yêu hai tộc hoặc tán tu Hồng Hoang, tất cả đều có thể tu luyện.

Giai đoạn này có lợi cho bản thân Sở Dương nhất.

Dù sao Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp muốn phát huy tác dụng to lớn, cần phải có một lượng lớn sinh linh tu luyện Chủng Ma Thiên chết đi.

Sở Dương không thể nào để tướng sĩ dưới trướng tàn sát lẫn nhau được?

Cho nên, Sở Dương muốn lợi dụng Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp để nhanh chóng tăng cường tu vi, mấu chốt nằm ở Vu-Yêu hai tộc.

Chỉ có để bọn họ đều tu luyện Chủng Ma Kinh, sau đó lại tàn sát lẫn nhau, Sở Dương mới có thể thu được lợi ích to lớn.

"Xem ra phải tạm thời tha cho Vu-Yêu hai tộc một mạng." Sở Dương trong lòng có chút tiếc nuối.

Theo kế hoạch của Sở Dương, đợi tu vi tiến thêm một bước, thế lực Tiên Đình bành trướng đến mức Vu-Yêu hai tộc cộng lại cũng không bằng, hắn sẽ suất lĩnh đại quân Tiên Đình đi diệt bọn họ.

Từ đó trở thành bá chủ Hồng Hoang, bá chủ duy nhất!

Nhưng bây giờ, có Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, Sở Dương không thể không từ bỏ kế hoạch này, cần phải vắt kiệt giá trị còn lại của Vu-Yêu hai tộc rồi mới có thể diệt hai tộc.

Ý niệm trong đầu Sở Dương thay đổi, nhưng thực tế chỉ trôi qua trong chốc lát.

Chúc Long nghe vậy hơi sững sờ, sau đó cung kính nói: "Tuân lệnh Thiên Tôn." "Khi tuyên dương Chủng Ma Kinh ra Hồng Hoang, trước tiên hãy đưa một phần ba nội dung đầu cho tất cả đại năng xem, sau đó bảo những người có ý định gia nhập Tiên Đình trăm năm sau thống nhất đến bờ Đông Hải." Sở Dương tiếp tục nói.

Một phần ba nội dung đầu của Chủng Ma Kinh truyền bá ra ngoài, người khác không tu luyện được, nhưng lại có thể biết đây là một

môn công pháp cấp Chứng Đạo.

Như vậy, lời tuyên bố của Tiên Đình rằng các đại năng Đại La Kim Tiên trở lên gia nhập có thể nhận được một môn công pháp cấp Chứng Đạo sẽ có sức thuyết phục rất lớn, những đại năng Hồng Hoang đó chắc chắn sẽ bằng lòng tin tưởng.

Về phần tại sao phải trăm năm sau mới thống nhất đến bờ Đông Hải, một là để đỡ phiền phức.

Chương 103

Hai là vì Chủng Ma Kinh cần thời gian tuyên truyền, trăm năm đủ để hầu hết các đại năng Hồng Hoang biết đến sự tồn tại của nó, như vậy Tiên Đình mới có thể chiêu mộ được nhiều người nhất.

"Vâng, Thiên Tôn." Chúc Long suy nghĩ một chút, liền biết Sở Dương định làm gì, trong lòng không khỏi kính phục.

"Thiên Tôn, thuộc hạ có một yêu cầu bất lịch sự, không biết nên nói hay không?" Chúc Long nhận xong nhiệm vụ vốn nên rời đi, nhưng trong lòng lại do dự, cuối cùng cắn răng chắp tay nói với Sở Dương.

"Ngươi cũng muốn tu luyện Chủng Ma Kinh phải không?" Sở Dương ngẩng đầu, nhìn Chúc Long với vẻ mặt cười như không cười.

Chúc Long trong lòng cả kinh, cuối cùng thành thật nói: "Thiên Tôn anh minh, ta quả thực muốn tu luyện Chủng Ma Kinh, xin ngài ban thưởng cho ta." Chủng Ma Kinh, tu luyện viên mãn có thể trực tiếp Chứng Đạo, đối với Chúc Long là một sự cám dỗ to lớn, cho dù chỉ có một phần vạn khả năng, hắn cũng muốn thử một phen.

"Muốn tu luyện thì cứ luyện đi, nhưng nhớ kỹ, chưa được ta cho phép thì không được truyền cho người khác, nếu không hậu quả ngươi biết rồi đấy." Sở Dương nhàn nhạt lên tiếng.

Sở Dương không phản đối việc Chúc Long muốn tu luyện Chủng Ma Kinh, dù sao trong kế hoạch, tương lai vạn linh Hồng Hoang đều phải tu luyện Chủng Ma Kinh.

Chúc Long bây giờ bắt đầu tu luyện cũng chỉ là sớm hơn một chút, thân là đại tướng số một dưới trướng Sở Dương, thực lực cường đại, trung thành tuyệt đối, có tư cách như vậy.

Về phần tại sao Sở Dương không cho Chúc Long tự ý truyền bá, chủ yếu là sợ làm rối loạn kế hoạch, lỡ như tiết lộ ra ngoài, lợi ích sẽ bị tổn hại lớn.

Dù sao một môn công pháp cấp Chứng Đạo, ở giai đoạn đầu có thể thu hút người ta gia nhập Tiên Đình, nếu vừa bắt đầu ai cũng có, ai sẽ gia nhập Tiên Đình nữa!

"Đa tạ Thiên Tôn ban pháp!" Chúc Long nghe vậy, kích động đến mức trực tiếp quỳ xuống bái lạy, liên tục dập đầu với Sở Dương.

Chủng Ma Kinh là công pháp cấp Chứng Đạo, trong Hồng Hoang từ trước đến nay chưa từng có công pháp cao cấp như vậy, xứng danh vạn cổ đệ nhất pháp.

Người bình thường có được công pháp như vậy chắc chắn sẽ trân quý vô cùng, làm sao có thể để người khác tu luyện?

Nhưng Sở Dương lại khác, đối với thuộc hạ vô cùng hào phóng, sẵn sàng ban tặng.

Chúc Long trong lòng thật sự vô cùng cảm động, độ trung thành của hắn với Sở Dương vốn đã là một trăm phần trăm, bây giờ trực tiếp biến thành hai trăm phần trăm!

Bây giờ Sở Dương bảo Chúc Long đi chết, hắn cũng sẽ không do dự mà chấp hành mệnh lệnh.

"Lui ra đi, tiện thể truyền ý chỉ của ta, bảo Hỏa Vân Tà Thần và các cường giả Thái Ất Kim Tiên trở lên của Tiên Đình tập hợp, ba tháng sau ta sẽ thân chinh công lược tứ đại hải vực." Sở Dương thản nhiên nhận đại lễ của Chúc Long, sau đó khẽ phất tay, để hắn rời đi.

"Vâng, Thiên Tôn." Chúc Long tự nhiên không có dị nghị, lại cung kính hành lễ một lần nữa, liền rời khỏi nơi này.

Sở Dương dõi theo hắn rời đi, sau khi không còn thấy bóng dáng

mới nhắm mắt lại, bắt đầu dưỡng thần. ...

Mười năm sau, Sở Dương mở mắt, khóe miệng hơi nhếch lên: "Chủng Ma đầu tiên, đã có." Trong cảm tri Đạo Tâm của Sở Dương, Chúc Long đã ngưng tụ Ma Chủng trong cơ thể, có nghĩa là hắn đã trở thành Chủng Ma.

Sau này nếu Chúc Long chết đi, Sở Dương sẽ tiếp nhận toàn thân tinh hoa, tu vi của hắn.

Đương nhiên, tình huống bình thường Chúc Long sẽ không chết, dù sao hắn là thuộc hạ của Sở Dương, chỉ cần hắn giữ lòng trung thành, sao hắn lại giết đối phương?

Sở Dương truyền bá Chủng Ma Kinh, mục tiêu trước sau vẫn là Vu-Yêu hai tộc cùng những vạn linh Hồng Hoang không có quan hệ gì với hắn.

Đối với thuộc hạ của mình, Sở Dương cho rằng Chủng Ma Kinh là một phúc lợi to lớn, không chỉ giúp tốc độ tu luyện của họ tăng lên, mà còn cho họ thấy được hy vọng Chứng Đạo.

Còn việc nếu có người chết đi, toàn thân tinh hoa và tu vi đều thuộc về Sở Dương cũng không lãng phí.

Dù sao chết cũng chết rồi, vạn vật đều là không, để Sở Dương tận dụng một chút cũng bình thường mà.

Sở Dương lại cảm ứng tình hình của Chúc Long một phen rồi không còn chú ý nữa. ...

Trăm năm sau, đại quân Tiên Đình hẳn đã tập kết gần xong, Sở Dương đứng dậy, bay ra ngoài tiên điện.

Không lâu sau đã thấy trên bầu trời một mảng bóng người đen kịt, đều là tướng sĩ Tiên Đình, tất cả đều từ Thái Ất Kim Tiên trở lên.

Sở Dương lướt qua xem xét, phát hiện Đại La Kim Tiên đã tăng thêm mười vị, chính thức đột phá mốc một trăm người.

Về phần Thái Ất Kim Tiên, có khoảng mười vạn, sau trận đại chiến với Thiên Đình đã chết không ít, nhưng bây giờ không giảm mà còn tăng, có tới hai mươi vạn!

Tại sao lại có tình huống này?

Sở Dương cũng có chút hiểu biết, khi hắn bế quan tu luyện Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp đã mất một khoảng thời gian khá dài.

Trong khoảng thời gian này, đại quân Tiên Đình đã ra tay mạnh mẽ, công lược tứ đại hải vực.

Hiện tại ở Hồng Hoang, Vu-Yêu hai tộc đều im hơi lặng tiếng, không gây chuyện, Tiên Đình lại trỗi dậy, thế lực đã bành trướng rất nhiều.

Bởi vì khi công lược tứ đại hải vực, rất nhiều cường giả tứ đại hải vực đều nghe danh biến sắc, không dám chống cự.

Họ hoặc là lựa chọn đầu hàng quy về Tiên Đình, hoặc chỉ có thể rời khỏi tứ đại hải vực, đi đến những nơi khác ở Hồng Hoang.

Trăm năm trôi qua, ngoại trừ vị trí của Côn Bằng ở Bắc Hải và quần yêu ở Nam Hải, tứ đại hải vực đã bị Tiên Đình chiếm lĩnh toàn bộ.

Chương 104

Vì thế thế lực Tiên Đình đã bành trướng, số lượng thành viên đạt đến con số kinh người là ngàn tỷ, số lượng Thái Ất Kim Tiên và Đại La Kim Tiên cũng tăng lên đáng kể.

Đây là kết quả Sở Dương chỉ thu nhận tinh anh, nếu không, thành viên Tiên Đình đột phá vạn tỷ cũng không thành vấn đề, dù sao tứ đại hải vực ở Hồng Hoang rộng lớn cũng thuộc một vùng đất lớn.

"Chúng thần ra mắt Thiên Tôn." "Ra mắt Sư tôn." Hỏa Vân Tà Thần, Đại Hoang Vương, Thiên Kiếm Tôn Giả, Triệu Công Minh và Tam Tiêu đám người thấy Sở Dương, ai nấy đều cung kính hành lễ.

Triệu Công Minh và Tam Tiêu xuất hiện ở đây là do Sở Dương đặc biệt cho phép.

Dù sao bốn người họ là bốn đại đệ tử hiện tại của Sở Dương, phải bồi dưỡng họ thành cường giả.

Mà để trở thành cường giả, tắm mình trong máu tươi là điều không thể thiếu, cho nên lần chinh chiến Nam Hải quần yêu và Bắc Hải Côn Bằng này, Sở Dương chỉ đối phó với cường giả Chuẩn Thánh, còn lại giao cho thuộc hạ và bốn người Triệu Công Minh, Tam Tiêu.

"Các ngươi đều biết mục đích ta triệu tập, vậy không nói nhiều lời vô ích nữa, xuất phát thôi." Sở Dương chắp tay sau lưng đứng trên không, thản nhiên nói một câu rồi hóa thành một đạo kim quang, đi đầu phá không mà đi.

Tứ đại hải vực đã công lược hoàn tất, tiếp theo chỉ cần công lược phạm vi thế lực của Côn Bằng ở Bắc Hải và quần yêu ở Nam Hải, Sở Dương là có thể hoàn thành nhiệm vụ hệ thống.

Nhưng hai nơi đó đều có Chuẩn Thánh trấn giữ, Chúc Long ra tay cũng chưa chắc đã thắng, cho nên Sở Dương vì để sớm hoàn thành nhiệm vụ, đã đích thân xuất quan, thống lĩnh đại quân chinh chiến tám phương.

Hỏa Vân Tà Thần đám người nhìn nhau, sau đó cũng lần lượt điều khiển độn quang đuổi theo.

Do cần phải chờ đại quân Tiên Đình, nên Sở Dương đã kìm hãm tốc độ độn quang, chỉ nhanh hơn Hỏa Vân Tà Thần đám người một chút.

Nửa tháng trôi qua, Sở Dương thống lĩnh đại quân Tiên Đình cuối cùng đã đến địa bàn của quần yêu Nam Hải.

"Hửm?" Sở Dương vừa đặt chân đến đây, lông mày hơi nhíu lại, cảm thấy có chút không ổn, phát hiện ở đây không có sinh linh nào?

"Sư tôn, sao vậy?" Bích Tiêu tò mò lại gần, lên tiếng hỏi.

"Không có gì, chúng ta tiếp tục đi thôi." Sở Dương lắc đầu, dẫn mọi người tiếp tục đi đến tổng bộ của quần yêu Nam Hải.

Không lâu sau đã đến nơi, kết quả Sở Dương phát hiện, tổng bộ quần yêu Nam Hải thật sự trống không, không có một ai, chỉ có một lão giả thân hình còng lưng, mặt đầy tang thương, chống gậy.

Khí tức của lão giả rất mạnh, có tới cấp bậc Đại La Kim Tiên, chỉ là đã thu liễm lại nên bề ngoài trông chỉ như một ông lão bình thường.

Lão đứng trên không trung, dường như đang chờ đợi Sở Dương và mọi người.

"Nói đi." Hỏa Vân Tà Thần nhìn ra ý của Sở Dương, liền chu đáo bước ra, trầm giọng nói với lão giả.

Lão giả không có dị nghị, đi tới hành lễ với Sở Dương và mọi

người: “Lão hủ ra mắt Thiên Tôn và các vị đại nhân Tiên Đình.” “Ta hỏi ngươi, người ở đây đi đâu cả rồi?” Sở Dương mở miệng hỏi.

Ánh mắt của Đại Hoang Vương, Triệu Công Minh và Tam Tiêu đám người đều đổ dồn vào lão giả, trong lòng cũng tò mò.

“Bẩm Thiên Tôn, từ lâu trước khi ngài đến, Hỗn Độn Yêu Chủ đã dẫn thuộc hạ rời khỏi nơi này.” Lão giả thành thật nói: “Hỗn Độn Yêu Chủ bảo lão hủ mang một câu nói đến cho Thiên Tôn.” “Nói gì?” Trong mắt Sở Dương lóe lên tinh quang, có chút tò mò hỏi.

“Thiên Tôn đại nhân thích Nam Hải, vậy Nam Hải tặng cho ngài.” Lão giả cung kính nói.

“...” Sở Dương nghe vậy lập tức cảm thấy không nói nên lời.

Hỗn Độn Yêu Chủ, là Tiên Thiên Ma Thần sinh ra khi thiên địa mới khai mở, cùng với Đào Ngột, Cùng Kỳ, Thao Thiết được xưng là tứ đại hung thú, uy danh chấn động Hồng Hoang.

Đế Tuấn từng muốn Hỗn Độn Yêu Chủ trở thành thuộc hạ của mình, kết quả Hỗn Độn Yêu Chủ không đồng ý, trực tiếp cùng một đám Yêu tộc cũng không phục Đế Tuấn đến Nam Hải, thành lập một thế lực khổng lồ.

Tu vi của Hỗn Độn Yêu Chủ càng đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ, ở Hồng Hoang cũng có một vị trí nhất định.

Một nhân vật mạnh mẽ như vậy, lại không đánh mà chạy, trực tiếp nhường Nam Hải cho Sở Dương?

“Chẳng lẽ ta lợi hại đến vậy sao?” Sở Dương sờ sờ mũi, trong lòng có chút không hiểu, thời gian hắn xuất đạo còn ngắn, chỉ khoảng mấy ngàn năm.

So với những Tiên Thiên Ma Thần đã thành danh mấy trăm vạn năm trước như Tam Thanh, thật sự ngắn đến đáng thương, Sở Dương

không hiểu tại sao những cường giả Chuẩn Thánh như Hỗn Độn Yêu Chủ lại sợ hãi hắn như vậy.

Trên thực tế, nếu Hỗn Độn Yêu Chủ và các đại năng Hồng Hoang khác biết suy nghĩ của Sở Dương, chắc chắn sẽ cười phụt máu.

Thời gian Sở Dương xuất đạo ngắn không sai, nhưng không chịu nổi việc hắn làm đều là chuyện lớn, không nói đâu xa, chỉ riêng việc đánh bại Đông Hoàng Thái Nhất đã đủ để dương danh toàn bộ Hồng Hoang.

Dù sao Đông Hoàng Thái Nhất hiện là cường giả đỉnh tiêm, không hề thua kém những người sắp Chứng Đạo thành Thánh như Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa.

Kết quả Đông Hoàng Thái Nhất bị Sở Dương đánh bại, mất cả Hỗn Độn Chung, đủ để chứng minh chiến lực của hắn khủng bố đến mức nào, e rằng còn trên cả Tam Thanh và những người khác.

Có người còn gọi Sở Dương là Hồng Hoang đệ nhất Chuẩn Thánh, sở dĩ không phải đệ nhất cường giả là vì bên trên còn có một Hồng Quân.

Nếu không, Sở Dương đã là Hồng Hoang đệ nhất cường giả rồi.

Đối mặt với cường giả như vậy, Hỗn Độn Yêu Chủ mặc dù lợi hại, cũng tỏ ra không thể trêu vào.

Nhưng Hỗn Độn Yêu Chủ lòng tự trọng cao ngạo lại không muốn thần phục bất kỳ ai, cho nên sau khi suy đi tính lại, quyết định rời khỏi Nam Hải.

Dù sao Hồng Hoang rộng lớn vô biên, ngoài Nam Hải vẫn còn nơi để đi, hà tất phải ở lại tử chiến với Sở Dương?

Cho nên, Sở Dương mới thấy toàn bộ tổng bộ quần yêu Nam Hải không có sinh linh, chỉ có một Đại La Kim Tiên do Hỗn Độn Yêu Chủ

sắp xếp lại để giải thích rõ tình hình.

Chương 105

"Thiên Tôn uy vũ, chỉ bằng danh tiếng đã có thể dọa chạy một vị cường giả Chuẩn Thánh đã thành danh từ lâu, thật bá khí." Hỏa Vân Tà Thần đột nhiên nịnh nọt Sở Dương.

Mọi người sững sờ, phản ứng lại liền thầm mắng Hỏa Vân Tà Thần giảo hoạt, cũng gia nhập vào hàng ngũ nịnh nọt.

Đại Hoang Vương: "Thiên Tôn đại nhân uy danh lừng lẫy, Hồng Hoang không ai có thể địch, chúng thần có thể đi theo sau ngài thật là ba đời may mắn." Thiên Kiếm Tôn Giả: "Thiên Tôn có tài kinh thiên động địa, tương lai nhất định có thể trở thành cường giả Chứng Đạo, thống nhất Hồng Hoang." Triệu Công Minh: "Sư tôn đỉnh!" Tam Tiêu và những người khác thì dùng ánh mắt sùng bái nhìn Sở Dương, trong đôi mắt đẹp lấp lánh tinh quang, rực rỡ sáng ngời.

Hồng Hoang là thế giới cường giả vi tôn, cường giả có thể có tất cả, bất kể là địa bàn, linh bảo linh căn, hay là trái tim mỹ nhân.

Sở Dương chỉ bằng danh hiệu đã có thể khiến một vị cường giả Chuẩn Thánh lùi bước, nhường lại địa bàn, mạnh mẽ đến nhường nào?

Lúc này, trong lòng ba nàng Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu, đối với Sở Dương đã có một chút tình cảm khác ngoài tình thầy trò.

"Được rồi, được rồi, mau dừng lại." Sở Dương nghe một đám người trung niên hoặc lão niên tâng bốc, nội dung vô cùng gượng gạo, lập tức nổi da gà khắp người, vội vàng lên tiếng bảo họ dừng lại.

Hỏa Vân Tà Thần và những người khác thấy Thiên Tôn uy nghiêm, trong lòng thoáng tiếc nuối, nhưng cũng không dám không nghe lệnh Sở Dương, ai nấy đều ngậm miệng lại.

Sở Dương trấn an mọi người xong, quay người nói với lão giả: "Hỗn Độn Yêu Chủ bằng lòng nhường lại địa bàn Nam Hải, ta rất hài lòng." "Trở về nói với hắn, từ nay Tiên Đình và hắn là bạn bè, nếu hắn đến Tiên Đình, ta nhất định sẽ tiếp đãi chu đáo." "Nếu hắn bằng lòng gia nhập Tiên Đình, ta càng hoan nghênh hơn." Người kính ta một thước, ta kính người một trượng.

Hỗn Độn Yêu Chủ thức thời như vậy, Sở Dương đương nhiên không ngại thể hiện thiện ý với hắn.

Lão giả nghe vậy khóe miệng giật giật, luôn cảm thấy ý của Sở Dương là muốn Hỗn Độn Yêu Chủ gia nhập Tiên Đình.

Chiếm địa bàn của người ta, còn muốn cả người của người ta?

Lão giả tỏ vẻ ta chưa từng thấy thao tác như vậy, nhưng trong lòng chửi thầm thì chửi thầm, trên mặt vẫn mang theo nụ cười vô cùng cung kính nói.

"Lão hủ nhất định sẽ chuyển lời của Thiên Tôn đến Hỗn Độn Yêu Chủ, nếu không còn chuyện gì khác, lão hủ xin phép cáo lui." "Đi đi." Sở Dương phất tay, để lão giả rời đi.

Lão giả cung kính hành lễ, liền hóa thành một đạo độn quang bay lên trời, mấy hơi thở sau đã rời đi, nhường lại Nam Hải cho Sở Dương.

"Lưu lại một nửa nhân viên chiếm giữ nơi này, tiện thể phái người thông báo cho tổng bộ Tiên Đình, bảo họ phái đại quân đến tiếp quản." "Những người còn lại theo ta xuất phát đến Bắc Hải." Sở Dương đứng tại chỗ trầm ngâm một lát, liền mở miệng phân phó.

"Tuân lệnh Thiên Tôn!" Tất cả mọi người đồng thanh đáp lời, âm thanh vang dội hội tụ lại, chấn động trời cao, rất nhiều cột nước phá vỡ mặt biển, lao thẳng lên mây!

Thiên Kiếm Tôn Giả, Thiên Đao Tôn Giả, Độc Lân Vương và các Đại La Kim Tiên khác cùng mười vạn Thái Ất Kim Tiên ở lại Nam Hải.

Sở Dương thì dẫn theo Hỏa Vân Tà Thần, Đại Hoang Vương, Triệu Công Minh và Tam Tiêu cùng mười vạn Thái Ất Kim Tiên khác đi đến Bắc Hải.

Cuối cùng, đoàn người Sở Dương đã đến Bắc Hải.

Côn Bằng không hề lùi bước, dẫn theo người của Yêu Sư Cung ra nghênh đón Sở Dương.

"Hai mươi lăm vị Đại La Kim Tiên, hơn vạn Thái Ất Kim Tiên, thế lực của Côn Bằng có chút lớn mạnh đấy." Sở Dương lướt mắt một vòng, trong lòng có chút kinh ngạc với thế lực của Côn Bằng.

Một vị Đại La Kim Tiên có thể khai sáng một phương thế lực, nhưng Côn Bằng lại thu phục được tới hai mươi lăm vị, Chuẩn Thánh tầm thường không có nhiều thuộc hạ như vậy.

"Phải thu phục những người này về dưới trướng ta mới được." Ánh mắt Sở Dương lấp lánh, trong lòng suy tính.

"Đạo hữu giá lâm Yêu Sư Cung, thật khiến ta rồng đến nhà tôm, mau mau vào trong mời, ta mới có được một lô thần trà đỉnh cấp, vừa hay dùng để chiêu đãi." Côn Bằng nào biết Sở Dương có ý định thu phục thuộc hạ của mình, đi đến bên cạnh Sở Dương, mặt mày tươi cười mời mọc.

"Không cần, hôm nay ta đến đây có việc." Sở Dương nhàn nhạt từ chối.

"Ồ?

Không biết đạo hữu muốn làm gì?

Nếu ta có thể giúp được gì, nhất định sẽ dốc sức tương trợ." Côn Bằng nói, trên mặt vẫn nở nụ cười.

"Biết rõ còn hỏi, chẳng lẽ ngươi không rõ sao?" Sở Dương liếc Côn Bằng một cái, cười lạnh nói: "Tứ đại hải vực từ xưa đến nay là địa bàn của Long tộc, nhưng ngươi lại chiếm cứ Bắc Hải." "Ta thân là chủ nhân của Long tộc, tự nhiên phải thu phục tứ đại hải vực, mau chóng rút đi, chuyện của ngươi ta có thể không truy cứu." Côn Bằng nghe vậy mặt cứng đờ, nụ cười trên mặt cũng đông lại, mặc dù trong lòng biết mục đích của Sở Dương, nhưng không ngờ hắn lại thẳng thắn như vậy.

"Ha ha, Yêu Sư Cung đã tồn tại ở Bắc Hải mấy ức vạn năm, sao có thể dễ dàng rời đi?" Hồi lâu sau, Côn Bằng cười như không cười nói.

"Ý của ngươi là không đi?" Sở Dương híp mắt, ánh lên một tia hàn quang nguy hiểm.

"Ầm!" Một luồng khí tức hủy thiên diệt địa tỏa ra từ người Sở Dương, sóng năng lượng ngập trời xuất hiện giữa sân.

Đệ tử Yêu Sư Cung đều sắc mặt đại biến, thân thể run rẩy, phảng phất như đang đối mặt với một vị Hỗn Độn Ma Thần.

"Hít, đây là thực lực của Chuẩn Thánh đệ nhất nhân hiện nay sao?" Côn Bằng sắc mặt cũng biến đổi, trán rịn ra một tia mồ hôi lạnh.

Lúc trước Sở Dương và Đông Hoàng Thái Nhất kịch chiến, đã thể hiện ra thực lực kinh người.

Nhưng Côn Bằng chỉ quan chiến từ xa, không đích thân giao thủ, cho nên chỉ biết thực lực Sở Dương cường hoành, nhưng mạnh đến mức nào thì không rõ.

Bây giờ Côn Bằng trực diện Sở Dương, cuối cùng cũng có cảm

nhận trực quan về thực lực của hắn.

Một mức độ mạnh mẽ khiến người ta tuyệt vọng.

Côn Bằng cảm thấy năm kẻ như mình cộng lại cũng chưa chắc thắng được Sở Dương, có lẽ chỉ có Chuẩn Thánh viên mãn hoặc nhiều vị Chuẩn Thánh hậu kỳ liên thủ mới có thể thắng được chăng?

Chương 106

“Đạo hữu bình tĩnh, ý của ta tuyệt đối không phải như vậy.” Côn Bằng nặn ra một nụ cười, cố tỏ ra trấn tĩnh nói.

“Ta muốn thu phục Tứ Đại Hải Vực mà ngươi lại không muốn rời đi, không phải ý đó thì là ý gì?” Sở Dương bước một bước về phía Côn Bằng, lạnh lùng truy vấn, uy thế càng lớn hơn đè lên người hắn.

“Ngươi và Đế Tuấn có thù, ta và hắn cũng có thù, ta cảm thấy giữa chúng ta có thể hợp tác, cùng nhau đối kháng.” Côn Bằng không dám nhiều lời nữa, vội vàng nói ra ý của mình, nếu không thật sự sợ Sở Dương một lời không hợp liền ra tay giết mình, vậy thì đúng là khóc không ra nước mắt.

“Liên thủ đối kháng Đế Tuấn?” Sở Dương nghe vậy lộ vẻ trầm ngâm.

“Đúng vậy, ngươi có Tiên Đình, ta có Yêu Sư Cung, chúng ta cường cường liên thủ chắc chắn có thể đánh bại Thiên Đình, giết chết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, chẳng phải đó là điều ngươi hy vọng sao?” Côn Bằng thấy Sở Dương dường như có chút động lòng, lập tức khuyên nhủ, cố gắng buộc hai người lên cùng một cỗ chiến xa.

“Nghe cũng không tệ.” “Nhưng, ngươi có tư cách gì liên thủ với ta?

Một Chuẩn Thánh sơ kỳ quèn, ở Tiên Đình chỉ đáng làm tướng lĩnh, ngươi xứng sao?” Sở Dương chậm rãi nói, đáy mắt có một tia trào phúng.

Côn Bằng quá coi trọng bản thân, một kẻ không dám chính diện đối đầu với Đế Tuấn, chỉ dám âm thầm hạ thủ thì làm được gì?

Sở Dương chính là tồn tại có thể chính diện đánh bại đại quân Thiên Đình, giết đến mức Đông Hoàng Thái Nhất phải chạy trối chết.

Hai người căn bản không cùng một đẳng cấp, chẳng khác nào Chân Long và con kiến, Côn Bằng cũng dám trèo cao, đòi liên thủ với Sở Dương?

Hơn nữa, mục đích của Sở Dương là để Vu Yêu hai tộc đều tu luyện Chủng Ma Kinh, sau đó để chúng tương tàn lẫn nhau, để hắn ngồi thu lợi ngư ông, chứ không phải để Tiên Đình đi tiêu diệt Thiên Đình.

Mục đích của Sở Dương và Côn Bằng không giống nhau, hai người làm sao có thể hợp tác?

Côn Bằng nghe câu đầu của Sở Dương, trong lòng vui mừng, cho rằng việc báo thù Đế Tuấn đã có hy vọng.

Nhưng nghe những lời sau đó, trong lòng lập tức nổi giận, vạn lần không ngờ Sở Dương lại khinh thường mình như vậy, cho rằng mình không có tư cách, không xứng liên thủ.

"Sở Dương, ngươi không thấy mình hơi quá đáng sao?

Ta dù sao cũng là cường giả Chuẩn Thánh, đứng trong hàng ngũ đỉnh cao của Hồng Hoang." Côn Bằng gầm nhẹ, tròng mắt đỏ ngầu như một con trâu bị chọc giận, có thể thấy trong lòng phẫn nộ đến mức nào.

"Ngươi cảm thấy ta quá đáng?

Không sai, ta quá đáng thì đã sao?" "Hôm nay cho ngươi hai lựa chọn, bây giờ cút đi ta có thể không truy cứu những gì ngươi đã làm trước đây, nếu không đi thì vĩnh viễn ở lại đây đi, dưới hình thức một cái xác." Sở Dương thản nhiên nói, lời nói ẩn chứa một luồng bá khí, hoàn toàn không coi Côn Bằng ra gì.

Sở Dương cũng có năng lực đó, một Chuẩn Thánh sơ kỳ mà thôi, đâu phải hắn chưa từng chém giết.

"Chết tiệt!" Côn Bằng nghe những lời này, gân xanh nổi lên, khí huyết dâng trào, thật sự muốn liều mạng với Sở Dương bất chấp tất cả.

Thực sự quá khinh người.

Không đồng ý hợp tác thì thôi, lại còn nói không có tư cách liên thủ, khinh thường như vậy, còn bắt mình cút khỏi Bắc Hải.

Thực ra đây không phải lỗi của Sở Dương, trong môi trường như Hồng Hoang, cường giả vi tôn, kẻ yếu làm mồi cho kẻ mạnh.

Lúc trước Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thấy Sở Dương mang trong mình Thái Dương Chân Hỏa liền động sát tâm, chẳng phải vì thực lực hắn yếu sao?

Nếu lúc đó Sở Dương là Chuẩn Thánh, dù trong lòng có sinh sát ý cũng không dám thể hiện ra một cách trắng trợn.

Nay thực lực Sở Dương mạnh mẽ, tự nhiên có thể bắt Côn Bằng rời khỏi Bắc Hải, đó là quyền lợi của kẻ mạnh.

Hơn nữa Côn Bằng cũng không phải người tốt, lúc trước khi Long tộc suy tàn, hắn đã không chút do dự dựa vào tu vi mạnh mẽ của mình để chiếm đoạt Bắc Hải.

Sở Dương thân là Long tộc chi chủ, đoạt lại Bắc Hải cũng là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Côn Bằng phẫn nộ, muốn bùng phát cơn giận, nhưng cuối cùng vẫn nén lại sự khuất nhục này.

"Nếu đạo hữu thích Bắc Hải, vậy ta nhường cho ngươi." Côn Bằng phất tay áo về phía Sở Dương, lạnh lùng nói: "Chúng ta đi." Nói

xong, Côn Bằng xoay người rời đi, đệ tử Yêu Sư Cung phía sau vội vàng theo sau, đối mặt với Sở Dương áp lực cực lớn, bọn họ không muốn ở lại đây thêm một khắc nào.

"Đợi đã." Sở Dương lên tiếng gọi Côn Bằng lại.

"Đạo hữu có việc gì?" Côn Bằng dừng lại, quay đầu nhìn Sở Dương với ánh mắt không thiện cảm.

"Ta thấy ngươi có vẻ không phục, hay là chúng ta đấu một trận." Sở Dương nhàn nhạt nói.

Sở Dương muốn tiếp nhận nội tình của Yêu Sư Cung, nên cố ý chọc giận Côn Bằng để hắn ra tay, như vậy hắn có thể danh chính ngôn thuận động thủ.

Nhưng không ngờ Côn Bằng lại quá nhát gan, không dám động thủ, chịu khuất nhục lớn như vậy mà cũng có thể nhẫn nhịn.

Sở Dương dứt khoát cũng không tìm cớ nữa, trực tiếp động thủ, dù sao ác danh đối với hắn như mây bay, hoàn toàn không để trong lòng.

Tiếng nói vừa dứt, Sở Dương tế ra Càn Khôn Đỉnh, trực tiếp lao về phía Côn Bằng.

"Ầm!" Thần quang ngút trời, uy thế dâng cao.

Càn Khôn Đỉnh hóa thành một đạo thần quang màu tím lao ra như tia chớp, xuyên thủng trường không, mang theo uy năng khủng bố đánh về phía Côn Bằng.

Đồng thời, trong hư không hiện ra vô số phù văn, từng cái tỏa sáng lưu chuyển, chiếu rọi bốn phương, tựa như từng vầng mặt trời rực rỡ, liên kết thành một mảnh ngưng kết thành một trận pháp, bao phủ phạm vi ức vạn dặm.

Chương 107

"Ong!" Một vầng sáng đột ngột khuếch tán ra, tất cả sinh linh tiếp xúc với vầng sáng này thân thể đều cứng lại, nguyên thần pháp lực đều ngừng vận chuyển.

Côn Bằng cũng không ngoại lệ, pháp lực của Chuẩn Thánh sơ kỳ cuồn cuộn như thủy triều, mênh mông như biển cả lập tức ngưng đọng.

"Thủ đoạn gì đây?" Côn Bằng lộ vẻ kinh hãi, nhưng không kịp nghĩ nhiều, vì Càn Khôn Đỉnh đã ở ngay trước mặt.

"Bành." Côn Bằng không thể thoát khỏi loại cấm cố quỷ dị đó, cứng rắn hứng chịu một đòn của Càn Khôn Đỉnh, thân thể lập tức bị trọng thương, miệng phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Sau đó hắn rơi xuống vùng biển bên dưới, trực tiếp khiến nước biển trong phạm vi vạn dặm bốc hơi sạch, hình thành một mảng sương nước lớn, che khuất tầm nhìn.

"Lão tổ!" Mọi người trong Yêu Thánh Cung thấy lão tổ nhà mình trong tay Sở Dương không có chút sức chống cự nào, bị đánh rơi xuống biển không rõ sống chết, ai nấy đều không nhịn được kinh hô.

Khi nhìn lại Sở Dương, ánh mắt đã mang theo vẻ sợ hãi.

Tam Tiêu, Triệu Công Minh và những người khác thì càng thêm cuồng nhiệt, sùng bái nhìn Sở Dương, loại thực lực mạnh mẽ này khiến họ vô cùng khao khát.

Họ mong chờ một ngày nào đó cũng có thể sở hữu thực lực như Sở Dương, tùy ý nhào nặn cường giả Chuẩn Thánh trong lòng bàn tay.

"Ầm!" "Sở Dương thực sự quá khinh người!" Côn Bằng phá mặt

biển bay trở lại không trung, gầm lên một tiếng giận dữ với Sở Dương.

Côn Bằng đã nhường lại địa bàn Bắc Hải, chọn cách rời đi, nhưng Sở Dương lại trực tiếp động thủ với hắn.

Côn Bằng muốn nói rằng mình cũng có tính khí, một khi đã nổi nóng thì còn quan tâm đối thủ có phải là mình hay không?

"Vút." Côn Bằng tế ra linh bảo Yêu Sư Cung, nó đón gió mà lớn, trong nháy mắt đã biến thành kích thước ức vạn trượng.

Nó đứng sừng sững giữa không trung, khiến cả đất trời đều ảm đạm, chìm vào bóng tối.

Một luồng khí tức âm lãnh, mạnh mẽ lan tỏa, bầu trời đều bị phong trấn, hư không ức vạn dặm xung quanh như gặp phải băng lạnh mà ngưng cố, những cơn gió đang thổi và những con sóng biển đang cuộn trào đều ngừng lại.

Cái Yêu Sư Cung này, không phải là cung điện nơi Côn Bằng ở, mà là một kiện linh bảo được luyện chế Hậu Thiên.

Lúc trước khi Côn Bằng sáng tạo ra văn tự Yêu tộc, Thiên Đạo đã giáng xuống một lượng lớn công đức, hắn đã rót toàn bộ công đức vào Yêu Sư Cung, vì vậy Yêu Sư Cung vô cùng mạnh mẽ.

Một trong những năng lực của nó là phong trấn thiên địa.

"Giết!" Sau khi khu vực ức vạn dặm xung quanh đều bị phong trấn, sát cơ trong mắt Côn Bằng lóe lên, hắn mạnh mẽ thúc đẩy Yêu Sư Cung lao về phía Sở Dương.

"Ầm!" Yêu Sư Cung to ức vạn trượng vô cùng đồ sộ, tựa như một ngọn núi khổng lồ chống trời, chỉ khẽ rung động, trực tiếp từ trên cao lao xuống Sở Dương, muốn trấn sát hắn.

“Trò mèo.” Sở Dương nhàn nhạt cười, pháp lực trong cơ thể rót vào Càn Khôn Đỉnh, khiến nó tỏa ra kim quang rực rỡ, vô số phù văn huyền diệu phức tạp hiện ra, dấy lên từng trận sóng dao động.

Càn Khôn Đỉnh thân là Tiên Thiên Chí Bảo có rất nhiều năng lực, một trong số đó giống hệt Yêu Sư Cung, cũng là phong trấn thiên địa.

Năng lực vừa rồi khiến thân thể Côn Bằng cứng lại, nguyên thần pháp lực không thể vận chuyển chính là phong trấn thiên địa.

Bây giờ Yêu Sư Cung và Càn Khôn Đỉnh, hai kiện pháp bảo mạnh mẽ va chạm vào nhau, đều có năng lực phong trấn thiên địa, Sở Dương liền để cho Côn Bằng biết rõ ràng, khoảng cách giữa hắn và mình lớn đến mức nào.

Không chỉ về mặt tu vi, mà về mặt pháp bảo cũng có chênh lệch rất lớn!

“Ầm!” Sở Dương tâm niệm vừa động, thúc đẩy Càn Khôn Đỉnh nghênh đón Yêu Sư Cung, chỉ thấy Càn Khôn Đỉnh khẽ rung lên một cái, uy năng vô thượng bùng phát, phong trấn thiên địa của Yêu Sư Cung lập tức được giải trừ.

Sau đó lại bị phong trấn, lần này là Càn Khôn Đỉnh phong trấn thiên địa, Yêu Sư Cung đang lao về phía Sở Dương lập tức bị định tại chỗ không nhúc nhích.

“Cái gì?” Côn Bằng thấy vậy sắc mặt biến đổi, đáy mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Yêu Sư Cung là pháp bảo mạnh nhất của hắn, phong trấn thiên địa là năng lực mạnh nhất của Yêu Sư Cung, kết quả lại bị định trụ?

“Ầm!” Lúc này, Càn Khôn Đỉnh và Yêu Sư Cung va chạm vào nhau, chỉ nghe một tiếng nổ vang trời, bề mặt Yêu Sư Cung xuất hiện một vết nứt lớn, cả món bảo vật bay ngược về phía sau.

Côn Bằng đau lòng đón lấy Yêu Sư Cung, Càn Khôn Đỉnh lại khẽ rung lên một lần nữa, bùng phát ra một vầng kim quang quét sạch tám phương.

Thân thể Côn Bằng cứng lại, lại một lần nữa bị cấm cố, trên mặt hắn hiện lên vẻ kinh hãi, vì Càn Khôn Đỉnh đã xé toạc không gian, mang theo uy năng đáng sợ lao về phía hắn.

"A!" Giây tiếp theo, Côn Bằng hét thảm, toàn thân không biết gãy bao nhiêu xương, làn da cứng rắn vĩnh hằng nứt ra, chảy ra từng vệt yêu huyết, trông vô cùng thảm hại.

Hắn lần thứ hai bị ném không thương tiếc xuống biển, bắn lên một cột nước ngút trời.

Đợi Côn Bằng vừa bay lên, Sở Dương không nói hai lời, điều khiển Càn Khôn Đỉnh thi triển năng lực phong trấn thiên địa định trụ hắn, sau đó lao tới, đâm hắn trọng thương, rồi lại một lần nữa rơi xuống biển.

"Lão tổ!" "Chết tiệt, dám sỉ nhục lão tổ như vậy." "Thực lực của Hỗn Độn Thiên Tôn khiến người ta cảm thấy tuyệt vọng, ngay cả lão tổ cũng không phải đối thủ, bị tùy ý đùa giỡn, ai có thể đánh bại hắn?" Vô số đệ tử Yêu Sư Cung vừa bi phẫn, vừa tuyệt vọng, trong lòng dâng lên một cảm giác không thể chống cự.

Ngược lại là Tam Tiêu và những người khác, ánh mắt nhìn Sở Dương ngày càng rực rỡ, gần như muốn phát ra ánh sáng.

Đối với phản ứng của những người xung quanh, Sở Dương không thèm để ý, chỉ im lặng tấn công Côn Bằng hết lần này đến lần khác.

Sau nửa nén hương, Côn Bằng gần như sắp chết, Sở Dương mới ngừng tấn công, bắt hắn đến trước mặt.

"Cho ngươi hai lựa chọn, thần phục ta, từ nay về sau làm tọa kỵ

của ta, nếu không thì chết.” Sở Dương nhìn Côn Bằng đang hấp hối, thản nhiên mở miệng nói.

Chương 108

"Ta… ta nguyện ý thần phục." Côn Bằng trong lòng uất ức phẫn nộ, hận không thể giết chết Sở Dương, nhưng lại tuyệt vọng phát hiện thực lực hai người chênh lệch quá lớn, căn bản không cùng một đẳng cấp, muốn báo thù e rằng không có hy vọng.

Thậm chí muốn sống sót, cũng phải khuất nhục thần phục.

"Giao nguyên thần của ngươi ra đây." Sở Dương nghe vậy, hài lòng gật đầu.

Nếu vừa rồi Côn Bằng không đồng ý, Sở Dương thật sự sẽ giết hắn.

Dù sao cũng chỉ là một Chuẩn Thánh sơ kỳ, tuy rằng đối với thế lực Tiên Đình có sự tăng trưởng lớn, nhưng cũng không thể có tác dụng quyết định.

May mà Côn Bằng thức thời, không làm trò gì, ngoan ngoãn thần phục.

"Xích." Mi tâm Côn Bằng phát sáng, bắn ra một luồng thần huy màu vàng, ánh mắt Sở Dương lóe lên, đưa tay ra bắt lấy rồi cất đi.

Đó chính là một luồng nguyên thần của Côn Bằng, nắm giữ nó là nắm giữ sinh tử của Côn Bằng, có thể quyết định trong một ý niệm.

Có thể nói, Sở Dương đã nắm giữ một luồng nguyên thần của Côn Bằng, hắn không còn cơ hội lật mình nữa.

Trong quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, Côn Bằng bị Đế Tuấn khống chế một luồng nguyên thần, không thể không gia nhập Thiên Đình bán mạng, sau này trong trận chiến cuối cùng giữa Vu Yêu mới tìm lại được luồng nguyên thần đó, giành lại tự do.

“Đinh, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chinh phục Tứ Đại Hải Vực, nay ban thưởng một lần cơ hội biến dị, một viên Long Vương Châu!” Đột nhiên, âm thanh của hệ thống xuất hiện trong đầu Sở Dương.

Khóe miệng Sở Dương hơi nhếch lên, trong lòng rất hài lòng với phần thưởng của hệ thống.

Cơ hội biến dị là nền tảng để hắn quật khởi nhanh chóng, quý giá đến mức nào không cần phải nói.

Thêm một lần cơ hội biến dị, thực lực của Sở Dương sẽ tăng vọt một lần.

Còn Long Vương Châu, cũng là một bảo vật vô cùng quý giá, thật sự thì một kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng chưa chắc có giá trị bằng nó.

Bởi vì Long Vương Châu là chí bảo được ngưng kết từ toàn bộ tinh hoa và cảm ngộ của Long Vương, tu vi của Long Vương là gì?

Chuẩn Thánh đỉnh phong, so với Lão Tử, Đế Tuấn hiện nay còn mạnh hơn một bậc.

Chí bảo được ngưng kết từ toàn bộ tinh hoa và cảm ngộ của Long Vương, có thể không đáng tiền sao?

“Ừm, phải tìm một nơi yên tĩnh để bế quan.” Sở Dương thầm nghĩ, nóng lòng muốn lợi dụng cơ hội biến dị, biến dị ra một bản võ hiệp công pháp thần thông mới để tăng cường thực lực.

Nghĩ rồi, Sở Dương quyết định bế quan tại Yêu Sư Cung.

Côn Bằng đã thần phục hắn, vậy thì Yêu Sư Cung cũng là địa bàn của hắn.

“Côn Bằng, dọn cho ta một tòa tiên điện, ta muốn dùng để bế

quan.” Nghĩ vậy, Sở Dương liền ra lệnh cho Côn Bằng.

“Vâng.” Côn Bằng đã trở thành thuộc hạ của Sở Dương, sinh tử đều bị khống chế, đâu dám phản đối?

Lập tức cung kính nhận lệnh.

“Để lại một nửa nhân viên trấn thủ Bắc Hải, những người còn lại trở về Tiên Đình đi.” Dừng một chút, Sở Dương lại quay đầu nói với Hỏa Vân Tà Thần, Đại Hoang Vương và những người khác.

“Tuân lệnh Thiên Tôn.” Mọi người tự nhiên không có dị nghị, chắp tay đồng thanh đáp lời.

“Tam Tiêu, cả Triệu Công Minh nữa, lần này không cần về Tiên Đình, hãy đi du ngoạn lịch luyện ở Hồng Hoang đi.” Sở Dương lại dặn dò riêng bốn đệ tử của mình.

Cường giả chân chính phải trải qua vô vàn gian khó mới có thể trưởng thành, Tam Tiêu và Triệu Công Minh cần phải lịch luyện.

Lần này Sở Dương vốn dĩ mang họ ra ngoài để chiến đấu, sau đó nâng cao thực lực, kết quả không đánh được.

Sở Dương dứt khoát để họ đi lịch luyện.

“Vâng, sư tôn.” Ba cô gái đáp lời, giọng nói trong trẻo dễ nghe như châu lớn châu nhỏ rơi xuống mâm ngọc, Triệu Công Minh cũng cung kính lĩnh mệnh.

“Hỏa Vân Tà Thần, sau khi trở về, bảo Cửu Anh lén lút theo sau bảo vệ họ.” Sở Dương truyền âm cho Hỏa Vân Tà Thần.

Hồng Hoang rất nguy hiểm.

Mặc dù bốn người sau khi bái Sở Dương làm sư, nhận được các loại tài nguyên, nhưng cũng chỉ từ Kim Tiên tấn thăng lên Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, đối với cả Hồng Hoang vẫn không đáng kể.

Một chút sơ sẩy là có thể mất mạng.

Lịch luyện không phải là đi nộp mạng, cho nên Sở Dương sắp xếp người đi âm thầm bảo vệ.

Cửu Anh là Chuẩn Thánh, những tình huống thông thường đều có thể đối phó, nếu có cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ hoặc hậu kỳ đột nhiên xuất hiện, cũng có thể kéo dài thời gian chờ Sở Dương đến.

Có thể nói, có Cửu Anh bảo vệ, vấn đề an toàn của Tam Tiêu và Triệu Công Minh không cần lo lắng.

"Thuộc hạ hiểu." Hỏa Vân Tà Thần nghe Sở Dương dặn dò xong, sắc mặt nghiêm túc đáp lời.

Sở Dương gật đầu, đi theo Côn Bằng đã đợi sẵn bay về phía Yêu Sư Cung.

Chương 109

Không lâu sau Côn Bằng đã đưa Sở Dương đến tiên điện xa hoa nhất của Yêu Sư Cung.

Ngoài cửa có vô số yêu tộc nữ tử nghênh đón, có hồ nữ, có phượng hoàng, có những chủng tộc không biết tên, nhưng đều rất xinh đẹp.

"Ra mắt Hỗn Độn Thiên Tôn." Sở Dương vừa xuất hiện, các nàng liền cúi người hành lễ, ai nấy thân hình cực tốt, phong tình vạn chủng.

"Chủ thượng, tòa tiên điện này là của ngài, những yêu tộc nữ tử này cũng là của ngài, tùy ngài hưởng dụng." Côn Bằng cung kính nói.

"Côn Bằng thật biết nhẫn nhịn, rõ ràng trong lòng hận ta đến cực điểm, lại vì ta chuẩn bị nhiều yêu tộc nữ tử xinh đẹp như vậy để lấy lòng ta." Sở Dương không khỏi nhìn Côn Bằng với ánh mắt khác, đối phương quả thực thông minh, biết người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Người thường thấy Côn Bằng thức thời như vậy, chắc chắn sẽ thả lỏng cảnh giác, một ngày nào đó không chừng sẽ trả lại luồng nguyên thần cho hắn, có lẽ đây mới là mục đích thực sự của hắn.

"Làm tốt lắm, ban thưởng cho ngươi một bộ công pháp." Sở Dương biết ý đồ của Côn Bằng, nhưng không có ý định vạch trần, ngược lại mỉm cười, lấy ra Chủng Ma Kinh đưa cho hắn như một sự khích lệ, để hắn tiếp tục duy trì.

"Đa tạ chủ thượng ban thưởng." Côn Bằng có chút bất ngờ, không ngờ lại được ban thưởng, nhưng hắn phản ứng rất nhanh, hai tay nhận lấy Chủng Ma Kinh, cảm kích nói với Sở Dương.

“Một bộ công pháp không tệ, sẽ giúp ích rất nhiều cho ngươi, hy vọng ngươi tu luyện thật tốt.” Sở Dương nhìn Côn Bằng, nói đầy ẩn ý.

Côn Bằng đã thần phục Sở Dương, tự nhiên hy vọng thực lực của đối phương càng mạnh càng tốt, cho nên mới ban cho Chủng Ma Kinh.

Hơn nữa, Chủng Ma Kinh đã ban xuống, Sở Dương không tin mức độ trung thành của Côn Bằng không tăng vùn vụt.

Nếu Côn Bằng thật sự là loại bạch nhãn lang, Sở Dương cũng sẽ không phẫn nộ, càng không có tổn thất gì.

Ngươi tưởng Chủng Ma Kinh là gì?

Đầu tiên nó biến người tu luyện thành chủng ma của Sở Dương, sau đó mới là một bản công pháp chứng đạo.

Nếu Côn Bằng dám không nghe lời, Sở Dương không ngại đợi trong cơ thể hắn ngưng tụ ma chủng rồi giết hắn, đoạt lấy ức vạn năm tu vi khổ tu và tinh hoa.

Lợi ích lớn hơn nhiều so với việc trực tiếp giết Côn Bằng.

Cho nên Sở Dương vĩnh viễn không lỗ, có thể dùng Chủng Ma Kinh đổi lấy lòng trung thành của Côn Bằng là lãi, không đổi được cũng vẫn lãi!

“Thuộc hạ nhất định sẽ nghiên cứu kỹ công pháp ngài ban.” Côn Bằng chắp tay cung kính nói.

“Ừ.” Sở Dương gật đầu, đi vào tiên điện trước mắt, những yêu tộc nữ tử xinh đẹp đến mức không tưởng kia nhẹ nhàng bước đi, uyển chuyển theo sau.

Ánh mắt Côn Bằng lóe lên, cầm Chủng Ma Kinh đi về một tiên

điện khác.

Sau khi vào tiên điện, Côn Bằng đóng cửa phòng, mở trận pháp bao phủ cả tiên điện rộng lớn, phòng ngừa người khác dòm ngó và quấy rầy.

"Để ta xem ngươi có thể cho ta công pháp gì." Côn Bằng ngồi xếp bằng, tự nhủ trong lòng, đối với Chủng Ma Kinh không có nhiều kỳ vọng, dù sao mình cũng vừa mới thần phục Sở Dương, đối phương chẳng lẽ sẽ cho mình lợi ích lớn, cơ duyên lớn sao?

Côn Bằng mở Chủng Ma Kinh ra xem.

"Ngưng tụ ma chủng trong cơ thể, đi con đường chứng đạo…" Khi Côn Bằng đọc câu đầu tiên của Chủng Ma Kinh, lập tức tỏ ra khinh thường, càng cảm thấy Sở Dương tùy tiện lấy một bản công pháp ra lừa gạt mình.

Chứng đạo?

Đó là điều mà vạn linh Hồng Hoang theo đuổi, nhưng không có bất kỳ một bản công pháp nào dám nói có thể chứng đạo.

Không thấy Lục Đại Thánh Nhân muốn chứng đạo cũng phải cần Hồng Mông Tử Khí sao?

Nhưng Côn Bằng vẫn tiếp tục đọc, kết quả mắt hắn bắt đầu trợn to, càng trợn càng to, cuối cùng trực tiếp trợn tròn như hai vầng mặt trời vàng.

"Thật sự là một bản công pháp tu luyện đến cuối cùng có thể trực tiếp chứng đạo!" Côn Bằng sau khi xem xong, trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Côn Bằng phát hiện mình đã sai, Sở Dương không lừa gạt hắn, Chủng Ma Kinh thật sự quá lợi hại, có tác dụng cực lớn đối với hắn.

“Chủ thượng hào phóng như vậy, ta vừa mới thần phục đã ban thưởng cho công pháp như thế này, mà ta lại lấy lòng tiểu nhân đo dạ quân tử, thật đáng tội chết vạn lần!” Côn Bằng cảm thấy xấu hổ, phát hiện mình quả thực không phải người.

Sở Dương đối với mình tốt như vậy, trực tiếp ban cho một bản công pháp cấp chứng đạo để tu luyện.

Vậy mà mình lại nghi ngờ đối phương, thậm chí còn nghĩ sau này đoạt lại luồng nguyên thần nhất định phải tìm cơ hội giết chết Sở Dương.

“Từ nay về sau, ta sẽ vĩnh viễn đi theo chủ thượng, không rời không bỏ, dù lên núi đao xuống biển lửa, ta tuyệt không từ chối!” Ánh mắt Côn Bằng kiên định, trong lòng âm thầm quyết định.

Vì sao thái độ của Côn Bằng lại có sự thay đổi lớn như vậy?

Suy cho cùng, Chủng Ma Kinh quá quý giá, một công pháp có thể khiến người ta chứng đạo, còn quý giá hơn cả một kiện Tiên Thiên Chí Bảo.

Dù sao trước mặt cường giả chứng đạo, Tiên Thiên Chí Bảo cũng chỉ vậy, một vị Chuẩn Thánh đỉnh phong dù có nắm giữ Tiên Thiên Chí Bảo, Thánh Nhân cũng có thể dễ dàng đánh giết, đó là sự khác biệt.

Sở Dương nguyện ý ban cho Côn Bằng thứ còn quý giá hơn Tiên Thiên Chí Bảo, rõ ràng là xem hắn như người của mình, sao có thể không cảm động?

Côn Bằng lập tức để mọi ân oán trong quá khứ theo gió bay đi, từ nay về sau nhận định Sở Dương là chủ thượng, tùy ý sai khiến, tuyệt không hai lời!

Có thể dùng chuyện ở Trái Đất để giải thích sự thay đổi thái độ

của Côn Bằng sẽ dễ hiểu hơn.

Chương 110

Một phú nhị đại đánh một người bình thường một trận, người bình thường chắc chắn trong lòng hận phú nhị đại, nhưng không có năng lực báo thù chỉ có thể nhẫn nhịn.

Lúc này phú nhị đại cho người bình thường mười tỷ, và nói sau này theo ta làm việc tốt, tiền đồ rộng mở.

Người bình thường sẽ tiếp tục hận phú nhị đại sao?

Hay sẽ cảm kích phú nhị đại đến rơi nước mắt, từ nay về sau theo hắn lăn lộn?

Chín mươi chín phần trăm người bình thường sẽ chọn tha thứ cho phú nhị đại, vô thức quên đi việc đối phương từng đánh mình.

Dù sao mười tỷ thật sự rất nhiều.

Còn một phần trăm người còn lại, đó là những người giàu sang không thể cám dỗ, uy vũ không thể khuất phục, loại người này vô cùng hiếm thấy, phú nhị đại gặp phải tình huống này, thường sẽ triệt để xử lý hắn.

Loại người này để lại quá đáng sợ, rất có khả năng sẽ gây ra đòn đánh lớn cho phú nhị đại, cho nên triệt để xử lý vẫn tốt hơn.

Tình huống của Côn Bằng cũng tương tự như người bình thường trong câu chuyện trên, hận Sở Dương sỉ nhục mình, nhưng Chủng Ma Kinh thực sự quá quý giá.

Quý giá đến mức Côn Bằng bỏ qua sự sỉ nhục của Sở Dương, và nhận định đối phương là chủ thượng có thể đi theo cả đời.

"Xem ra Côn Bằng đã đưa ra quyết định chính xác." Tại tiên điện xa hoa nhất của Yêu Sư Cung, Sở Dương thu hồi ánh mắt, khẽ cười,

với tu vi của hắn, có thể dễ dàng nhìn thấy mọi tình huống trong tiên điện của Côn Bằng.

Sở Dương không biết nội tâm của Côn Bằng thế nào, nhưng từ sắc mặt của hắn có thể thấy, đối phương đã buông bỏ hận thù, thật tâm thật ý nguyện ý nhận Sở Dương làm chủ.

Sở Dương quay trở lại chủ điện, liền bắt đầu biến dị võ hiệp công pháp thần thông.

"Hệ thống, ta muốn biến dị Bàn Nhược Long Tượng Công." Sở Dương trầm giọng nói.

Sở dĩ biến dị Bàn Nhược Long Tượng Công, Sở Dương cũng đã suy nghĩ rất kỹ.

Sở Dương có Hỗn Độn Âm Dương Quyết, một môn công pháp cấp Thiên Đạo, nguyên thần pháp lực không cần lo lắng, vượt xa cùng cấp, có thể vượt cấp khiêu chiến.

Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp cũng là công pháp cấp Thiên Đạo, có thể phụ trợ Sở Dương tu hành.

Sở Dương suy đi nghĩ lại, cuối cùng phát hiện mình thiếu một môn công pháp tu luyện nhục thân.

Là cường giả vô thượng sau này chắc chắn sẽ lên đến đỉnh cao, sao có thể cho phép một phương diện nào đó có thiếu sót?

Cho nên Sở Dương quyết định biến dị một bản võ hiệp công pháp thần thông tu luyện nhục thân, Bàn Nhược Long Tượng Công trong số vô số công pháp tu luyện nhục thân cũng thuộc hàng đỉnh cao.

"Đinh, ký chủ sử dụng một lần cơ hội biến dị, ký chủ chỉ cần ảo tưởng trong đầu Bàn Nhược Long Tượng Công sau khi biến dị lợi hại đến mức nào là được." "Nhắc nhở thân thiện: Não động càng lớn, Bàn Nhược Long Tượng Công sau khi biến dị càng lợi hại, hy vọng ký

chủ nắm chắc cơ hội!" Tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

"Hiểu rồi." Sở Dương gật đầu, giây tiếp theo nhắm mắt lại, não động toàn lực mở ra, bắt đầu ảo tưởng sự lợi hại của Bàn Nhược Long Tượng Công.

Ầm!

Trong đầu Sở Dương, xuất hiện một thế giới khổng lồ, đặc điểm lớn nhất ở đây là có vô số Hỗn Độn Ma Thần.

"Ầm!" Sở Dương vận chuyển Bàn Nhược Long Tượng Công, toàn thân khí huyết cuồn cuộn, chỉ một tia máu tiếp xúc với một ngôi sao, đã khiến nó nổ tung, hóa thành vô số mảnh vụn.

"Giết!" Sở Dương lao về phía Hỗn Độn Ma Thần, sức mạnh nhục thân khủng bố bùng phát, chỉ một quyền đã đánh một tôn Hỗn Độn Ma Thần thành thịt nát.

"Gầm!" Những Hỗn Độn Ma Thần kia đều phẫn nộ, từng con miệng phát ra tiếng gầm nhẹ, tựa như mãnh thú Hồng Hoang, sau khi bao vây Sở Dương liền lao lên tấn công.

Sở Dương vận chuyển Bàn Nhược Long Tượng Công, long tượng chi lực bùng phát, vẫn là một quyền, hư không phá diệt, thiên khung run rẩy, những Hỗn Độn Ma Thần lao tới lần lượt bị đánh nổ, máu ma thần vẩy đầy trời!

Giết đến cuối cùng tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều chết sạch, Sở Dương lại không bị thương, sinh long hoạt hổ, thể lực vô cùng.

Sở Dương tiếp tục ảo tưởng, lại triệu hồi ra một đám Hỗn Độn Ma Thần, lần này không tấn công, để chúng đánh mình.

Kết quả chúng thi triển các loại thần thông, ngay cả da của Sở Dương cũng không đánh xuyên được, tựa như bất hủ kim cương, vĩnh hằng bất diệt, phòng ngự vô địch!

Sở Dương cố ý giải trừ phòng ngự, để vô số công kích đánh vào người mình, những Hỗn Độn Ma Thần kia mới xé rách được Sở Dương.

"Ong." Giây tiếp theo, huyết quang lóe lên, Sở Dương lại phục sinh, xuất hiện trước mặt Hỗn Độn Ma Thần, vì đối phương không hoàn toàn giết chết hắn.

Chỉ cần có một sợi tóc, một giọt máu, một tế bào hoặc một tia tinh khí, Sở Dương đều có thể hoàn mỹ phục sinh, được gọi là tiểu cường đánh không chết! … Thời gian trôi qua nửa ngày, tiếng nhắc nhở dễ nghe của hệ thống cuối cùng cũng vang lên trong đầu Sở Dương.

"Đinh, Bàn Nhược Long Tượng Công biến dị hoàn thành, phẩm giai là công pháp cấp Thiên Đạo!" "Xin ký chủ đặt tên!" "Lại là công pháp cấp Thiên Đạo." Sở Dương mở mắt, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hậu thế Hồng Hoang có câu nói nhục thân thành thánh, bây giờ Sở Dương đã vượt qua nhục thân thành thánh, có thể gọi là nhục thân thành thiên đạo.

Bởi vì tu luyện Bàn Nhược Long Tượng Công đến cuối cùng, có thể sánh ngang với Hồng Hoang Thiên Đạo!

"Gọi là Hỗn Độn Long Tượng Công đi." Sở Dương trầm ngâm một lát, đặt cho Bàn Nhược Long Tượng Công một cái tên.

"Đinh, đặt tên thành công, xin ký chủ tiếp nhận Hỗn Độn Long Tượng Công, bóp nát là được." Hệ thống lên tiếng.

Chương 111

Tiếng nói vừa dứt, một viên ngọc thạch trong suốt từ hư không xuất hiện, rơi vào tay Sở Dương.

Sở Dương không chút do dự, lập tức theo nhắc nhở của hệ thống bóp nát ngọc thạch trong tay.

"Ong!" Sau khi ngọc thạch vỡ nát, vô số phù văn vàng cổ xưa thần bí lao ra, tỏa ra thần quang màu vàng.

Vô số phù văn vàng lượn một vòng trên không trung, rồi hóa thành một dòng chảy đỏ chui vào trong đầu Sở Dương.

Sở Dương nhắm mắt lại, tiêu hóa nội dung của Hỗn Độn Long Tượng Công.

Một lát sau Sở Dương đột ngột mở mắt, trong mắt tinh quang lóe lên, đã hoàn toàn nắm vững Hỗn Độn Long Tượng Công.

Công pháp tu luyện nhục thân đều là khai phá kho báu của cơ thể người, Hỗn Độn Long Tượng Công cũng không ngoại lệ.

Nó cho thấy trong cơ thể người có 480 triệu vi lạp, một khi tất cả vi lạp thức tỉnh, con người sẽ sở hữu sức mạnh ngút trời, không gì không làm được.

Hơi thở có thể làm sông lật biển, mây tan mưa tạnh, một tiếng gầm giận dữ có thể khiến tinh thần rơi rụng, những điều này đều không phải nói quá.

Hỗn Độn Long Tượng Công chia làm năm tầng, lần lượt là Cự Tượng, Long Tượng, Nguyên Tượng, Thần Tượng và Thế Giới.

Cự Tượng đối ứng với tầng thứ Thái Ất Kim Tiên, nếu tu ra 100 triệu vi lạp Cự Tượng, có thể sánh ngang Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, 200

triệu là trung kỳ, 300 triệu là hậu kỳ, 480 triệu tương đương viên mãn.

Sau này đều suy ra như vậy.

Long Tượng đối ứng với tầng thứ Đại La Kim Tiên, Nguyên Tượng đối ứng với tầng thứ Chuẩn Thánh, Thần Tượng đối ứng với đẳng cấp chứng đạo, còn Thế Giới đối ứng với tầng thứ cuối cùng là Thiên Đạo.

Thần Tượng là đỉnh cao của sức mạnh, cho nên nếu tu luyện Hỗn Độn Long Tượng Công đến tầng thứ năm, 480 triệu vi lạp Thần Tượng trong cơ thể sẽ tiến hóa thành 480 triệu thế giới.

Sức mạnh của một thế giới đã đủ mạnh, sánh ngang một ngôi sao, 480 triệu thế giới là khái niệm gì?

Số lượng tinh thần mà Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận vận dụng cũng kém xa, nếu Sở Dương điều động sức mạnh của 480 triệu thế giới, ước chừng một quyền có thể đánh nổ Thánh Nhân.

"Ta muốn tu luyện." Quyền sát Thánh Nhân là uy thế cực lớn, trong lòng Sở Dương nóng lên, cũng không nhiều lời, trực tiếp lấy ra các loại bảo vật có lợi ích lớn cho việc tu luyện nhục thân, bắt đầu con đường tu luyện Hỗn Độn Long Tượng Công.

Ví dụ như Long Huyết Thảo, một loại tiên thảo chỉ có thể dùng máu rồng tưới mới có thể mọc, chứa đựng sinh cơ và năng lượng dồi dào.

Tu luyện nhục thân cần hấp thụ một lượng lớn sinh cơ và năng lượng từ bên ngoài rồi luyện hóa, biến thành khí huyết chi lực của bản thân.

Theo thời gian trôi đi, xung quanh cơ thể Sở Dương hiện ra một tầng khí huyết chi lực mờ ảo, xoay quanh hắn một cách chậm rãi.

"Ầm!" Không biết qua bao lâu, thân thể Sở Dương chấn động,

trong cơ thể truyền ra tiếng vang như sấm, vi lạp Cự Tượng đầu tiên đã thức tỉnh thành công.

Một con cự tượng hư ảo xuất hiện sau lưng Sở Dương, toàn thân tỏa ra thần quang, lan tỏa một luồng khí tức hoang lương xa xưa, chân đạp đại địa, đầu ngẩng lên trời, trong mắt thần quang lóe lên, vô cùng phi phàm.

Vi lạp Cự Tượng đầu tiên thuận lợi thức tỉnh, Sở Dương vận chuyển Hỗn Độn Long Tượng Công, hấp thụ sinh cơ và năng lượng chứa trong các loại thiên tài địa bảo trước mặt, bắt đầu để nhiều vi lạp Cự Tượng hơn thức tỉnh. … Trong lúc Sở Dương toàn tâm toàn lực tu luyện Hỗn Độn Long Tượng Công, Chúc Long cũng theo dặn dò của hắn, truyền bá một phần ba nội dung đầu tiên của Chủng Ma Kinh ra khắp Hồng Hoang.

“Là công pháp có thể khiến người ta chứng đạo!” Có đại năng nhận được Chủng Ma Kinh, sau khi xem xong trong lòng kích động, giọng nói run rẩy.

Đến cảnh giới của họ, đối với cảnh giới Chuẩn Thánh, cảnh giới chứng đạo đã có một số nhận thức.

Từ một phần ba nội dung đầu tiên của Chủng Ma Kinh có thể thấy đây tuyệt đối là công pháp cấp chứng đạo, tu luyện đến cuối cùng có thể chứng đạo, sánh ngang Thánh Nhân.

“Hồng Hoang lại có công pháp mạnh mẽ như vậy, có thể khiến người ta trực tiếp chứng đạo, là ai sáng tạo ra?” “Tại sao chỉ có một phần ba kinh văn đầu tiên, phần sau đâu?

Ta muốn Chủng Ma Kinh hoàn chỉnh!” “…” Càng ngày càng nhiều đại năng bắt đầu tiếp xúc với Chủng Ma Kinh, sau khi xem xong, ai nấy đều vui mừng khôn xiết, kinh ngạc.

Sau đó phát hiện Chủng Ma Kinh chỉ có một phần ba nội dung đầu tiên, lập tức trong lòng sốt ruột, rơi vào trạng thái cuồng bạo.

Nếu có thể xem được hai phần ba nội dung còn lại của Chủng Ma Kinh, bất kể giá nào họ cũng nguyện ý trả.

Cũng có đại năng mắt lộ hung quang, muốn giết chết chủ nhân của Chủng Ma Kinh, chiếm Chủng Ma Kinh làm của riêng.

Bề mặt cả Hồng Hoang tĩnh lặng, nhưng trong bóng tối lại sóng ngầm cuồn cuộn, vô số đại năng đều đang tìm kiếm bản hoàn chỉnh của Chủng Ma Kinh, muốn có được cơ hội chứng đạo.

"Gia nhập Tiên Đình sẽ nhận được bản hoàn chỉnh của Chủng Ma Kinh.

Những ai muốn có hãy đến bờ Đông Hải sau một trăm năm, chỉ giới hạn cho cường giả từ Đại La Kim Tiên trở lên." Đối mặt với tình huống này, Chúc Long đứng ra, mỉm cười nói với các đại năng khắp Hồng Hoang, bản hoàn chỉnh của Chủng Ma Kinh có ở Tiên Đình, gia nhập là có thể nhận được.

"Chủng Ma Kinh là do Tiên Đình truyền ra sao?

Chẳng trách có thể đánh bại thế lực Thiên Đình, nội tình sâu dày đến mức kinh người!" "Ta muốn đến Tiên Đình, ai cũng đừng cản ta." "…" Lời nói của Chúc Long vừa vang lên, các đại năng Hồng Hoang đều chấn kinh, càng đánh giá cao thực lực của Tiên Đình hơn.

Sau đó là hưng phấn, Chúc Long đã nói chỉ cần gia nhập Tiên Đình là có thể nhận được bản hoàn chỉnh của Chủng Ma Kinh, quả thực là cho không.

Các đại năng lần lượt kéo đến tổng bộ Tiên Đình ở bờ Đông Hải, định ở đó đợi một trăm năm, để có thể nhận được Chủng Ma Kinh trong thời gian sớm nhất.

Thậm chí cả những đại năng ẩn cư cũng xuất thế, không nhịn được mà kéo đến Tiên Đình.

Chương 112

Ẩn cư vốn dĩ là không phục vụ cho ai, không tham gia vào các tranh chấp ở Hồng Hoang, một lòng theo đuổi đại đạo.

Nhưng trước mặt công pháp cấp chứng đạo Chủng Ma Kinh, phục vụ cho người khác?

Tham gia tranh chấp ở Hồng Hoang?

Chỉ cần có thể chứng đạo, mọi cái giá đều có thể trả! … "Tiên Đình?

Thôi bỏ đi." Một bộ phận đại năng định giết chủ nhân của Chủng Ma Kinh, chiếm Chủng Ma Kinh làm của riêng, im lặng thu đao lại.

Đừng nói là Đại La Kim Tiên nho nhỏ, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không dám có ý đồ với Tiên Đình.

Đối phương là một thế lực đáng sợ có bốn vị Chuẩn Thánh, cộng thêm Côn Bằng mà mọi người chưa biết là có năm vị Chuẩn Thánh.

Tiên Đình chi chủ Sở Dương càng là một tồn tại đáng sợ có thể trấn sát một vị Chuẩn Thánh, đánh cho Đông Hoàng Thái Nhất chạy trối chết.

Ai dám có ý đồ với Tiên Đình, kẻ đó chán sống tìm đường chết. … Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn xem Chủng Ma Kinh, sắc mặt âm tình bất định, biến hóa khôn lường, lúc thì vui mừng khôn xiết, lúc thì âm trầm.

Một lúc sau, Đế Tuấn ngẩng đầu thở ra một hơi dài, có chút cảm khái nói: "Chủng Ma Kinh thật sự huyền diệu phi thường, tu luyện viên mãn ước chừng thật sự có thể chứng đạo." "Nhập môn cực kỳ đơn giản, mọi người đều có thể tu luyện, người người đều có cơ hội

chứng đạo, người sáng tạo ra Chủng Ma Kinh thật là thiên tài tuyệt thế, nhưng…" Sắc mặt Đế Tuấn trở nên cực kỳ khó coi, trong mắt tràn ngập một tia ghen tị và lửa giận: "Tại sao Chủng Ma Kinh lại do Tiên Đình truyền ra!" Trong lòng Đế Tuấn hiểu rõ, Chủng Ma Kinh mười phần thì có tám chín phần là do Sở Dương lấy ra, những người khác trong Tiên Đình không có năng lực đó.

Điều này cũng khiến sự ghen tị và lửa giận trong lòng Đế Tuấn càng thêm bùng cháy, hắn và Sở Dương đã kết oán thù, hai bên là tử địch.

Sở Dương càng mạnh mẽ, càng nhận được lợi ích, Đế Tuấn càng phẫn nộ, càng ghen tị.

"Bệ hạ, Tiên Đình dùng Chủng Ma Kinh làm mồi nhử, e rằng đại đa số đại năng Hồng Hoang đều sẽ chọn gia nhập." Phía dưới, Bạch Trạch chắp tay nói với Đế Tuấn, giọng điệu mang theo một tia lo lắng sâu sắc.

Có một tình huống hắn còn không dám nói, sau khi các yêu tộc Đại La Kim Tiên của Thiên Đình nghe tin Tiên Đình có Chủng Ma Kinh, đã có một số yêu tộc lén lút rời khỏi Thiên Đình, muốn gia nhập Tiên Đình.

Cứ tiếp tục như vậy, không cần Vu tộc công đánh, cũng không cần Tiên Đình công đánh, Thiên Đình cũng sẽ tự sụp đổ!

"Hừ, gia nhập thì gia nhập đi, chỉ cần đợi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận hoàn thiện triệt để, thế lực Tiên Đình có lớn mạnh đến đâu cũng vậy thôi?

Tất cả đều phải bị hủy diệt." Đế Tuấn lạnh lùng hừ một tiếng.

"Bạch Trạch, bảo các cường giả từ Thái Ất Kim Tiên trở lên của Yêu tộc đến gặp ta." "Ngoài ra, phái một số Đại La Kim Tiên đến Tiên

Đình, tìm cơ hội đoạt lấy bản hoàn chỉnh của Chủng Ma Kinh." Chủng Ma Kinh quá quý giá, ý nghĩa trọng đại, Đế Tuấn nhất định phải có được nó, bất kể dùng phương thức nào.

Chúc Long không phải nói gia nhập Tiên Đình là có thể nhận được công pháp Chủng Ma Kinh sao?

Vậy thì sắp xếp người trà trộn vào Tiên Đình để lấy Chủng Ma Kinh.

Còn việc bảo tất cả cường giả từ Thái Ất Kim Tiên trở lên của Thiên Đình đến, là Đế Tuấn chuẩn bị cấm cố một luồng nguyên thần của họ vào Chiêu Hồn Phiên, để tiến hành khống chế tuyệt đối.

Mặc dù Bạch Trạch không nói ra chuyện có cường giả Thiên Đình muốn gia nhập Tiên Đình, nhưng thông minh như Đế Tuấn sao có thể không nghĩ đến?

Thời khắc đặc biệt chỉ có thể xử lý theo cách đặc biệt, vì để Thiên Đình không sụp đổ, chỉ có thể chọn thủ đoạn âm hiểm này.

"Tuân lệnh." Phía dưới, Bạch Trạch chắp tay với Đế Tuấn, rồi lui xuống thực hiện mệnh lệnh của hắn. … Bất Chu Sơn, Bàn Cổ Thần Điện, Thập Nhị Tổ Vu tụ tập lại, thương thảo chuyện Chủng Ma Kinh.

"Công pháp đẳng cấp này có thể khiến người ta chứng đạo, nhất định phải nắm trong tay chúng ta." Chúc Cửu Âm sắc mặt ngưng trọng nói: "Nếu bị Yêu tộc có được, và nhờ đó chứng đạo, e rằng Vu tộc nguy rồi." Đế Giang gật đầu, trong mắt lóe lên một tia tinh quang, nói: "Có thể phái người đi giao dịch với Tiên Đình, xem xem có thể dùng bảo vật đổi lấy Chủng Ma Kinh hay không." "E là khó, công pháp cấp bậc này ai lại giao dịch ra ngoài?" Có tổ vu lên tiếng.

"Cũng phải thử một phen, vạn nhất thành công thì sao?" Chúc Cửu

Âm nói.

Chuyện Chủng Ma Kinh vô cùng quan trọng, ẩn chứa cơ duyên chứng đạo, chỉ cần có một tia khả năng, Vu tộc cũng nên cố gắng tranh thủ.

"Việc này để Hậu Thổ muội tử đi phụ trách đi." Đế Giang lên tiếng quyết định, chấm dứt việc này.

"Vâng." Hậu Thổ nhẹ nhàng đáp lời, trong mắt nàng dị quang lóe lên, đối với Sở Dương có thể lấy ra Chủng Ma Kinh cảm thấy rất tò mò, muốn đích thân đi gặp một lần.

Đế Giang để Hậu Thổ đi giao dịch với Tiên Đình, chính hợp ý nàng.

Dừng một chút, Đế Giang tiếp tục nói: "Ngoài Chủng Ma Kinh ra, cũng nên mưu tính Hồng Mông Tử Khí." "Thứ đó là cơ sở để chứng đạo, chỉ cần chúng ta có được, và có người nhờ đó chứng đạo, Yêu tộc hoàn toàn không phải đối thủ." "Sau này Lục Đại Thánh Nhân quy vị, Vu tộc cũng không sợ." "Ừ." Vô số tổ vu khẽ gật đầu, tán thành quan điểm này.

"Ngoài ra, hôm nay có một tin tốt muốn báo cho các ngươi." Đế Giang sau khi nói xong chính sự, trên khuôn mặt nghiêm túc hiện lên một nụ cười: "Ta đã nghiên cứu ra manh mối về một thủ đoạn đủ để đối kháng với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận." "Đó cũng là trận pháp, được ta đặt tên là Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mười hai huynh đệ tỷ muội chúng ta kết trận, có thể khiến Phụ Thần giáng lâm." "Cái gì?" Mười một tổ vu còn lại nghe vậy, ai nấy đều ngồi không yên, đứng dậy, trên mặt đều là vẻ kích động.

Lần trước đã chịu thiệt thòi vì Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, có thể nói là đang nín một cục tức, bây giờ cuối cùng cũng có thủ đoạn để chế ngự rồi sao?

Một trận pháp có thể triệu hồi Phụ Thần!

"Đừng kích động, chỉ mới nghiên cứu ra manh mối thôi, muốn hoàn thiện thật sự cần thời gian dài, cũng cần các ngươi phối hợp nghiên cứu." Đế Giang bảo các tổ vu bình tĩnh, nhưng nụ cười trên mặt lại không che giấu được. … Côn Luân Sơn, Tam Thanh ngồi quanh một bàn đá.

"Đại ca, chúng ta có nên đi giao dịch với Sở Dương, đổi lấy Chủng Ma Kinh không?" Thông Thiên lên tiếng hỏi.

Chương 113

Hắn cũng đã xem Chủng Ma Kinh, trong lòng vô cùng tha thiết, muốn xem bản hoàn chỉnh.

"Một bản Chủng Ma Kinh mà thôi, có gì đáng nói?

Sư tôn đã ban cho chúng ta một vị thánh vị, tương lai chắc chắn sẽ chứng đạo thành thánh, Chủng Ma Kinh đối với chúng ta có cũng được không có cũng chẳng sao, hà tất phải đi giao dịch với Sở Dương?" Lão Tử chưa kịp mở miệng, Nguyên Thủy đã nhàn nhạt châm chọc.

Thông Thiên nhíu mày, trong lòng không vui.

Nhị ca của mình lần nào cũng hát ngược lại, trong lòng càng ngày càng mất kiên nhẫn.

"Chúng ta có Hồng Mông Tử Khí, tương lai chắc chắn sẽ thành thánh, ý nghĩa của Chủng Ma Kinh đối với chúng ta không lớn." Lão Tử sắc mặt thản nhiên nói: "Nhưng, Chủng Ma Kinh dù sao cũng là công pháp cấp chứng đạo, lấy về tham khảo, học hỏi cũng được." "Thông Thiên, ngươi đến Tiên Đình một chuyến đi, xem xem có thể giao dịch với Sở Dương một phen không." "Vâng." Thông Thiên gật đầu. … Ngoài những đại năng này ra, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa, Minh Hà lão tổ và các cường giả khác đều có hứng thú với Chủng Ma Kinh.

Có người ôm ý nghĩ giống Thông Thiên, muốn giao dịch với Sở Dương một phen.

Có người lại hiểm ác như Đế Tuấn, phái đệ tử hoặc thuộc hạ đến Tiên Đình, định đoạt lấy Chủng Ma Kinh.

Hồng Hoang sóng ngầm cuồn cuộn, đều hướng về Tiên Đình, Sở Dương không biết những điều này, đang bế quan tu luyện Hỗn Độn Long Tượng Công. … Một trăm năm sau, Bắc Hải, Yêu Sư Cung.

"Ầm!" Một luồng khí tức ngút trời đột nhiên bùng lên, chấn tan mây khói, xé rách bầu trời.

Khi luồng khí tức đó hóa thành gợn sóng khuếch tán ra bốn phương tám hướng, cả tòa Yêu Sư Cung đều rung chuyển dữ dội, không ít tiên điện đều sụp đổ, hóa thành phế tích!

"…" Ở một tiên điện khác của Yêu Sư Cung, Côn Bằng đang tu luyện Chủng Ma Kinh, lúc này cũng bị kinh động, đột nhiên mở mắt, kinh hãi nhìn về nơi Sở Dương bế quan.

"Pháp tắc chi lực?" Côn Bằng cảm ứng được luồng khí tức khủng bố bao trùm trời đất, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Luồng khí tức bùng phát từ nơi Sở Dương bế quan có cùng khí tức với Phong Chi Pháp Tắc của Côn Bằng, do đó hắn có thể xác định luồng khí tức đó là khí tức của pháp tắc.

Nhưng, luồng pháp tắc chi lực đó lại cao cấp hơn Phong Chi Pháp Tắc quá nhiều, như trời với đất.

Côn Bằng chưa bao giờ thấy loại pháp tắc chi lực cao cấp như vậy, trong lòng không khỏi kinh ngạc.

Bên kia, Sở Dương ngồi xếp bằng trên đất, nhắm chặt hai mắt.

Làn da của hắn tỏa ra thần huy màu vàng, cơ thể gần như bị thần hóa, trong đại điện trống trải đâu đâu cũng là khí huyết chi lực nồng đậm tinh thuần đến cực điểm, mênh mông như đại dương.

Những luồng khí huyết chi lực khủng bố đó du tẩu quanh người Sở Dương, hư không cũng không chịu nổi, không nhịn được mà sụp đổ, khủng bố vô biên.

Trên đỉnh đầu Sở Dương còn có một sợi tơ vàng rực rỡ, bắn ra vạn đạo hào quang, ánh sáng lưu chuyển, tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa huyền diệu.

Không biết qua bao lâu, dị tượng bao phủ Yêu Sư Cung biến mất, khí tức ngút trời cũng biến mất, khí huyết chi lực khủng bố du tẩu quanh người Sở Dương cũng chui vào cơ thể hắn, không còn hiện ra nữa.

Chỉ có sợi tơ vàng trên đỉnh đầu vẫn không động, luôn tỏa ra thần huy.

Sở Dương chậm rãi mở mắt, trong mắt ánh sáng rực rỡ như hai vầng mặt trời vàng.

"Hỗn Độn Long Tượng Công không hổ là công pháp cấp Thiên Đạo, có thể giúp ta lĩnh ngộ ra Lực Chi Pháp Tắc." Sở Dương thở ra một hơi, trên mặt lộ ra một nụ cười không che giấu.

Những năm này, Sở Dương vẫn luôn tu luyện Hỗn Độn Long Tượng Công.

Dùng ba trăm năm thời gian, Sở Dương từ vi lạp Cự Tượng đầu tiên thức tỉnh, đến 480 triệu vi lạp Cự Tượng.

Lúc này nhục thân của Sở Dương đã sánh ngang Thái Ất Kim Tiên viên mãn.

Điều này đối với Sở Dương không có tiến bộ gì, vì nhục thân của hắn sớm đã có thể đối kháng với hạ phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Đại La Kim Tiên thông thường khó có thể chống lại.

Nhưng khi Sở Dương thức tỉnh được 100 triệu Long Tượng chi lực, đột phá Đại La Kim Tiên sơ kỳ, tác dụng của Hỗn Độn Long Tượng Công trở nên cực lớn.

Bởi vì nó đã giúp Sở Dương trực tiếp lĩnh ngộ ra Lực Chi Pháp

Tắc!

Thường nói đại đạo ba ngàn, Kim, Mộc, Thủy, Hỏa, Thổ, Phong, Lôi, Điện, Vũ, Thời Gian, Không Gian, Luân Hồi, v.v.

Những pháp tắc này đều rất mạnh, lĩnh ngộ hoàn chỉnh một loại đều có thể trở thành cường giả chứng đạo.

Nhưng pháp tắc chi lực cũng được chia thành ba sáu chín đẳng cấp, Thời Gian, Không Gian, Luân Hồi và các pháp tắc xếp hạng trong top mười được gọi là Chí Tôn Pháp Tắc.

Lực Chi Pháp Tắc trong ba ngàn pháp tắc xếp hạng thứ nhất, được mệnh danh là Chí Tôn trong các Chí Tôn Pháp Tắc!

Lúc trước Bàn Cổ được Hỗn Độn Thanh Liên thai nghén ra, pháp tắc mà ông trời sinh nắm giữ chính là Lực Chi Pháp Tắc.

Bàn Cổ dựa vào Lực Chi Pháp Tắc, đã chém giết sạch sẽ ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, sau đó phá vỡ hỗn độn vô tận, sinh sinh khai thiên lập địa ra Hồng Hoang.

Lực Chi Pháp Tắc rất mạnh, nhưng độ khó lĩnh ngộ siêu lớn, ngoài Bàn Cổ trời sinh ra đã có, Hồng Hoang đã trải qua ức vạn năm tháng, chưa từng nghe ai nắm giữ được Lực Chi Pháp Tắc.

Ngay cả cường giả số một Hồng Hoang hiện nay là Đạo Tổ Hồng Quân cũng không có.

Chương 114

Hôm nay, Sở Dương đã thành công lĩnh ngộ ra Lực Chi Pháp Tắc, là người thứ hai sau Bàn Cổ!

Lực Chi Pháp Tắc này của Sở Dương là lĩnh ngộ hậu thiên, còn của Bàn Cổ là kế thừa tiên thiên.

Mặc dù đều là Lực Chi Pháp Tắc, sức mạnh không phân lớn nhỏ, nhưng từ một ý nghĩa nào đó, Sở Dương còn lợi hại hơn Bàn Cổ!

"Vút." Trong lúc tâm niệm Sở Dương xoay chuyển, hắn đã đưa tay ra, sợi tơ vàng trên đỉnh đầu nhẹ nhàng rơi vào lòng bàn tay.

"Lực Chi Pháp Tắc à, thật là một sức mạnh khiến người ta say mê." Sở Dương cúi đầu nhìn sợi tơ vàng trong lòng bàn tay, trong lòng vừa hưng phấn vừa cảm khái.

Hắn có thể cảm ứng được, Lực Chi Pháp Tắc trong lòng bàn tay tuy chỉ có một tia, nhưng bên trong lại ẩn chứa sức mạnh vô cùng khủng bố.

Loại khủng bố đó đủ để áp đảo chư thiên, đủ để hủy thiên diệt địa, cũng đủ để siêu thoát Thiên Đạo.

Sở Dương tâm niệm vừa động, thúc đẩy uy năng của Lực Chi Pháp Tắc.

"Ầm!" Sở Dương có Lực Chi Pháp Tắc gia trì, khí huyết khủng bố tỏa ra, chỉ một tia một luồng cũng có thể khiến hư không nứt ra, hiện ra từng vết nứt không gian.

Sức mạnh nhục thân mạnh mẽ không ngừng rung động, như sông vỡ đê mà phình to, cuối cùng cả tòa Yêu Sư Cung lại một lần nữa rung chuyển, phảng phất như sắp trời long đất lở.

Bề mặt cơ thể Sở Dương càng bắt đầu tỏa ra thần quang màu vàng, vô cùng chói mắt, nhìn từ xa như một vị thần vương được người đời cung phụng, không thể nhìn thẳng.

"Có Lực Chi Pháp Tắc gia trì, sức mạnh nhục thân của ta có thể tăng lên khoảng ba đến năm lần." Sở Dương cẩn thận cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn trong cơ thể, và khí huyết chi lực khủng bố bao quanh mình, trong lòng đã có một cái nhìn đại khái về Lực Chi Pháp Tắc.

Một khi thúc đẩy, sức mạnh nhục thân của Sở Dương sẽ tạm thời tăng lên ba đến năm lần, lực tấn công, lực phòng ngự và lực phục hồi của nhục thân, đều được nâng cao toàn diện.

Khi Sở Dương biết được tình huống này, mặc dù trong lòng đã có dự liệu, nhưng vẫn có chút kinh ngạc và hưng phấn.

Phải biết rằng, Sở Dương đã thức tỉnh 100 triệu vi lạp Nguyên Tượng, cộng thêm việc rèn luyện cơ thể nhờ lôi kiếp, sức mạnh nhục thân của hắn cực kỳ khủng bố, ước chừng đủ để sánh ngang với trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Đại La Kim Tiên thông thường, không dùng nguyên thần pháp lực, cũng không dùng linh bảo, càng không thi triển thần thông, chỉ đơn thuần dựa vào sức mạnh nhục thân cường hoành cũng có thể áp chế!

Trên nền tảng này lại tăng thêm ba đến năm lần, dù chỉ là tạm thời cũng cực kỳ khủng bố.

Theo suy đoán của Sở Dương, ở tầng thứ Đại La Kim Tiên, ngay cả tổ vu chuyên tu nhục thân cũng không bằng.

Sau này khi Sở Dương tu luyện Hỗn Độn Long Tượng Công đến tầng thứ Nguyên Tượng, nhục thân có thể sánh ngang Chuẩn Thánh, khi đó tổ vu cũng không phải là đối thủ của hắn.

Một chọi một, đánh giết tổ vu có lẽ cũng không phải chuyện khó.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Sở Dương không khỏi hơi nhếch lên, có chút mong chờ cảnh tượng đó.

Lại ngắm nhìn sợi Lực Chi Pháp Tắc trong tay một lúc, Sở Dương thu nó vào trong cơ thể, đặt cùng với các đạo Âm, Dương pháp tắc trong cơ thể.

Âm Chi Pháp Tắc và Dương Chi Pháp Tắc thấy Lực Chi Pháp Tắc, như thần tử thấy đế hoàng, vô cùng ngoan ngoãn, cung kính để Lực Chi Pháp Tắc trấn giữ ở trung ương, còn chúng thì bảo vệ ở hai bên trái phải.

"Bế quan lâu như vậy, nên về Tiên Đình xem sao, Chúc Long chắc đã theo dặn dò của ta, truyền bá Chủng Ma Kinh ra ngoài rồi chứ?" Sở Dương vươn vai, tự nhủ.

"Vút." Sở Dương đứng dậy bước một bước, cả người trở nên mơ hồ, giây tiếp theo đã biến mất khỏi Yêu Sư Cung, giây tiếp theo đã xuất hiện ở nơi cách đó không biết bao nhiêu ức vạn dặm.

Tất cả những điều này Côn Bằng đều không thể cảm ứng được, vẫn tưởng Sở Dương đang bế quan tu luyện.

"Vèo." Sở Dương lao về phía Tiên Đình, không lâu sau đã đến đích.

"Sao lại có nhiều Đại La Kim Tiên vậy?" Sở Dương vừa mới đến gần, đã giật mình kinh ngạc, trong cảm nhận của hắn, khắp nơi trong tổng bộ Tiên Đình đều có khí tức của Đại La Kim Tiên.

Sở Dương tâm niệm vừa động, đưa nguyên thần ra lặng lẽ bao trùm cả tòa Tiên Đình, tra xét số lượng Đại La Kim Tiên.

"Hít." Khi Sở Dương tra xét xong, không nhịn được hít một hơi khí lạnh, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc.

Đủ 3600 vị Đại La Kim Tiên!

Lúc này, tại Tiên Đình hội tụ 3600 vị Đại La Kim Tiên, số người còn nhiều hơn cả lúc Hồng Quân giảng đạo.

Vì sao lại như vậy, Sở Dương trong lòng biết rõ.

"Xem ra ta đã đánh giá thấp sức hấp dẫn của Chủng Ma Kinh." Sở Dương ngửa mặt lên trời cảm thán một tiếng.

Hắn biết sẽ có đại năng Hồng Hoang bị Chủng Ma Kinh hấp dẫn mà gia nhập Tiên Đình, nhưng thật sự không ngờ lại có nhiều người như vậy, có lẽ gần như tất cả Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang đều đã đến đây?

Thực ra cảnh tượng này trông có vẻ kinh ngạc, nhưng thực tế lại rất bình thường.

Sở Dương mang trong mình ba đại công pháp cấp Thiên Đạo, đối với công pháp cấp chứng đạo có chút xem thường.

Nhưng đối với các đại năng Hồng Hoang, họ đâu đã thấy công pháp cấp chứng đạo bao giờ?

Đừng nói là họ, ngay cả Chuẩn Thánh cũng chưa từng thấy.

Có người từ khi đột phá Đại La Kim Tiên đến nay, ức vạn năm không có chút tiến bộ nào, hoặc sau khi đột phá Đại La Kim Tiên đỉnh phong, không còn thấy hy vọng tiến xa hơn nữa.

Chương 115

Lúc này xuất hiện một bản công pháp cấp chứng đạo, đối với vô số đại năng Hồng Hoang mà nói, chẳng khác nào một gã nghiện rượu ba ngàn năm không uống rượu gặp được một vò rượu ngon tuyệt thế.

Nếu như Tiên Đình không đủ thực lực, người ta đã dám cướp Chủng Ma Kinh đi rồi.

Sau cơn chấn kinh, Sở Dương mỉm cười.

Hàng ngàn vị Đại La Kim Tiên, tốt quá, càng nhiều càng tốt.

Có những người này gia nhập, thực lực của Tiên Đình có thể ngay lập tức vượt qua Vu Yêu hai tộc.

Phải biết rằng, số lượng Đại La Kim Tiên của Vu Yêu hai tộc mỗi bên cũng chỉ có mấy trăm, cộng lại còn không nhiều bằng Tiên Đình!

"Điều duy nhất cần lo lắng chính là những trận pháp nổi danh lừng lẫy ở hậu thế của Vu Yêu hai tộc." Sở Dương thầm nghĩ.

Yêu tộc có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Vu tộc có Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đó đều là những trận pháp khủng bố có thể bộc phát ra sức mạnh của cường giả cấp Chứng Đạo.

Thực lực Tiên Đình có mạnh đến đâu, nếu không có cách đối phó với hai loại trận pháp này thì cũng chỉ là trăng trong nước, hoa trong gương.

"Hệ thống, có thể biến dị trận pháp của thế giới võ hiệp không?" Sở Dương đột nhiên lên tiếng hỏi.

"Đinh, hệ thống này chỉ có thể biến dị công pháp và thần thông của thế giới võ hiệp." Hệ thống đáp lại.

Sở Dương nghe vậy không khỏi có chút thất vọng, nếu có thể biến dị ra một môn trận pháp sánh ngang thậm chí vượt qua Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận thì đã ngầu rồi.

Tiên Đình sẽ không sợ bất kỳ ai, ngay cả Thánh Nhân cũng dám đối đầu.

Nhưng xem ra bây giờ chỉ có thể dựa vào Sở Dương.

"Phải đẩy nhanh tốc độ Chứng Đạo." Sở Dương thầm nghĩ.

Chỉ cần trở thành cường giả cấp Chứng Đạo, bất kể là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận hay Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, mức độ uy hiếp đối với Sở Dương đều sẽ giảm xuống thấp nhất.

Nghĩ đến đây, Sở Dương thu lại muôn vàn ý niệm trong lòng, hướng về Tiên Đình bay đi.

"Vút!" Sở Dương không đi đến trung ương tiên điện, mà đến một tòa thiên điện, nơi đó có hai vị khách.

Một vị là thanh niên mặc một bộ đạo bào màu xanh, tướng mạo anh tuấn, trên mặt mang theo vẻ phóng khoáng.

Bên hông treo một cái hồ lô, sau lưng khoác một thanh kiếm ba thước.

Vị còn lại là một đại mỹ nhân tuyệt thế, mặc y phục làm từ da thú, để lộ ra một mảng lớn da thịt trắng như tuyết, cho dù yên tĩnh ngồi ở đó cũng không che giấu được vẻ hoang dã từ trong xương cốt.

Nhưng vẻ hoang dã đó lại mang một sức quyến rũ kỳ lạ, khiến người ta sinh lòng khao khát.

"Hai vị đạo hữu ghé thăm Tiên Đình nhỏ bé của ta, Sở Dương ta thật sự vô cùng vinh hạnh." Sở Dương đáp xuống tiên điện, mỉm cười với một nam một nữ.

“Ha ha, bản lĩnh của đạo hữu cả Hồng Hoang đều biết, có thể tiếp kiến ta, bần đạo thật lấy làm vinh hạnh.” Thông Thiên cười ha hả.

Hậu Thổ thì mỉm cười, giọng nói trong trẻo vang lên: “Tiểu nữ tử không mời mà đến, mong đạo hữu đừng trách tội.” “Ha ha, tiên tử nguyện ý đến Tiên Đình, ta nên dẫn đại quân Tiên Đình đi nghênh đón mới phải, sao lại trách tội chứ?” Sở Dương cười ha hả, tiện tay lấy ra một bộ trà cụ, mỗi món đều là Tiên Thiên Linh Bảo, lại lấy ra mấy lạng linh trà hiếm thấy ở Hồng Hoang.

Sau khi pha xong, hắn đưa cho Thông Thiên và Hậu Thổ, rồi lại pha cho mình một ly.

“Không biết hai vị tìm đến đây có việc gì?” Sở Dương nâng ly linh trà uống một ngụm, cười nhạt hỏi.

Thông Thiên thấy Sở Dương không nói lời thừa, trực tiếp hỏi mục đích, trong lòng không khỏi tăng thêm hảo cảm.

Hắn sinh tính phóng khoáng, thích tính cách thẳng thắn, đối với những kẻ tâm cơ sâu xa luôn không ưa.

“Đạo hữu nói nhanh nói thẳng, vậy bần đạo cũng trực tiếp.” Thông Thiên cười nói: “Lần này đến là vì Chủng Ma Kinh, không biết đạo hữu có thể nhường lại không, bần đạo nhất định sẽ đưa ra một cái giá khiến ngài hài lòng.” “Mục đích của ta cũng vậy.” Hậu Thổ cũng lên tiếng, dung mạo tuyệt thế, mỗi cái nhăn mày, mỗi nụ cười đều vạn chủng phong tình.

Sở Dương nghe vậy không khỏi nhíu mày, lộ ra vẻ mặt khó xử.

“Đạo hữu yên tâm, nếu ngài đồng ý giao dịch Chủng Ma Kinh, giá cả cứ nói, trên người ta cũng có chút tích góp.” Thông Thiên thấy bộ dạng khó xử của Sở Dương, vội vàng nói.

“Thế lực Vu tộc của ta rất lớn, bao nhiêu năm qua cũng tích lũy

không ít bảo vật, ngài muốn thứ gì để trao đổi đều có thể thương lượng.” Hậu Thổ bổ sung.

“Vậy sao?

Để ta suy nghĩ đã.” Sở Dương vẫn giả vờ khó xử, nhưng lại nới lỏng giọng điệu.

Thông Thiên và Hậu Thổ nghe vậy cũng không thúc giục, chỉ có thể kiên nhẫn chờ đợi.

Lúc này, trong lòng Sở Dương lại đang cười nở hoa, hắn vốn định truyền bá Chủng Ma Kinh đến mọi ngóc ngách Hồng Hoang, để tất cả sinh linh đều học.

Kết quả bây giờ Thông Thiên và Hậu Thổ tìm đến tận cửa, tỏ ý bằng lòng trả giá cực lớn để giao dịch Chủng Ma Kinh, quả thực là biếu không.

Đối mặt với con cừu béo bở như vậy, Sở Dương đương nhiên sẽ không bỏ qua, giả vờ suy nghĩ một hồi lâu mới ra vẻ miễn cưỡng đồng ý, nói: “Được rồi, hai vị đạo hữu thành ý mười phần, ta cũng không tiện từ chối.

Chủng Ma Kinh có thể giao dịch cho các ngươi, nhưng các ngươi cũng phải trả giá bằng những bảo vật tương ứng.” “Thông Thiên đạo hữu, đưa cho ta Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ là được.” “Còn Hậu Thổ đạo hữu, đưa cho ta Tố Sắc Vân Giới Kỳ và Thanh Sắc Bảo Sắc Kỳ là được.” Sở Dương hiện tại có thể chất là Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể, nếu tập hợp đủ ngũ hành bản nguyên chi lực, có thể dựa theo phương pháp ghi trên Hỗn Độn Âm Dương Quyết để tấn thăng thành Hỗn Độn Đạo Thể.

Chương 116

Đó là thể chất siêu việt khỏi cấp độ Tiên Thiên Ma Thần, đủ để sánh ngang với thể chất của Hỗn Độn Ma Thần.

Cho nên Sở Dương có ý thu thập ngũ hành bản nguyên chi lực.

Thủy chi bản nguyên Sở Dương đã có, hắn tìm được Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ trong bảo khố của Long tộc.

Kim, mộc, hỏa, thổ chi bản nguyên thì chưa có, nay Thông Thiên và Hậu Thổ tìm đến muốn giao dịch Chủng Ma Kinh, Sở Dương dứt khoát bảo họ đi tìm bốn lá cờ còn lại trong Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ.

"Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ sao?" Thông Thiên nhíu mày, hai lá cờ này đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cho dù hắn lấy ra cũng sẽ thấy đau lòng.

Trong tay hắn cũng không có Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, lá cờ trước ở trên người Lão Tử, lá cờ sau ở trên người Nguyên Thủy.

Thông Thiên nguyện ý lấy hai lá cờ ra giao dịch Chủng Ma Kinh, nhưng Lão Tử và Nguyên Thủy chưa chắc đã đồng ý.

Hậu Thổ cũng nhíu mày, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ở trong tay Tiếp Dẫn, Tố Sắc Vân Giới Kỳ chưa xuất thế, làm sao lấy ra được?

"Không phải có chút quá đắt sao?" Thông Thiên nhìn Sở Dương, có chút đau lòng nói: "Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ là hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đấy." "Đạo hữu nói vậy là sai rồi." Sắc mặt Sở Dương nghiêm túc, nói: "Thứ mà vạn linh Hồng Hoang theo đuổi nhất là gì?

Là Chứng Đạo.

Tu luyện Chủng Ma Kinh đến cuối cùng có thể giúp người ta Chứng Đạo, có thể nói là bảo vật vô giá, ngay cả Tiên Thiên Chí Bảo cũng không bằng Chủng Ma Kinh.

Bây giờ chỉ cần dùng hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo là có thể đổi lấy Chủng Ma Kinh, các ngươi đã lời to rồi, chẳng lẽ giá trị của hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo có thể so được với một kiện Tiên Thiên Chí Bảo sao?" Thông Thiên nghe vậy liền nghẹn lời, không nói được gì.

Sở Dương nói không sai, Chủng Ma Kinh vô cùng quý giá, nếu không quý giá thì Thông Thiên thân là cường giả Chuẩn Thánh cũng không thèm để mắt đến, dùng hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo để giao dịch là vô cùng hời.

"Thông Thiên đạo hữu, ta nể tình chúng ta có duyên mới giao dịch rẻ như vậy cho ngươi, nếu là người khác, ta đã đòi năm kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo rồi." Dừng một chút, Sở Dương lại bổ sung.

Thông Thiên trầm ngâm một lát rồi nói: "Bần đạo quay về thương lượng với hai vị huynh trưởng một lát." "Có thể." Sở Dương gật đầu, cười nói: "Nhưng lần này ta nguyện ý giao dịch Chủng Ma Kinh là nể mặt ngươi, nếu trong vòng ba tháng không đến giao dịch, từ nay về sau Chủng Ma Kinh tuyệt đối không giao dịch cho ngươi nữa." Sở Dương biết rõ, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ ở trong tay Nguyên Thủy, Ly Địa Diễm Quang Kỳ thì ở trong tay Lão Tử, nếu họ có ý muốn trao đổi, lập tức có thể lấy ra.

Thông Thiên nghe vậy trong lòng rùng mình, nói: "Yên tâm, trong vòng ba tháng bần đạo nhất định sẽ cho ngươi một câu trả lời." Giọng nói vừa dứt, Thông Thiên hóa thành một đạo thanh quang bay lên trời, trong nháy mắt rời đi, hiển nhiên là vội vàng đi tìm Lão Tử và Nguyên

Thủy thương lượng.

Trong tiên điện chỉ còn lại Sở Dương và Hậu Thổ hai người.

"Đạo hữu, Vu tộc không có Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và Tố Sắc Vân Giới Kỳ, không biết có thể dùng thứ khác thay thế không?" Đôi mắt đẹp của Hậu Thổ nhìn chằm chằm Sở Dương, chậm rãi hỏi.

"Bảo vật khác ta cũng không thiếu, cô hẳn biết trên người ta riêng chí bảo đã không chỉ có một kiện." Sở Dương từ chối, không hề vì vẻ đẹp của Hậu Thổ mà nể nang.

"Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ ở trong tay Tiếp Dẫn, Vu tộc trả giá thật lớn có thể đổi được.

Nhưng Tố Sắc Vân Giới Kỳ chưa xuất thế, thiên vật tự che giấu, người thường khó tìm, Vu tộc chúng ta có tìm cũng không tìm được, làm sao lấy ra giao dịch với ngài?" Hậu Thổ nhíu mày.

Sở Dương nghe xong, sờ cằm trầm ngâm, thực ra hắn biết tung tích của Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Trong ghi chép hậu thế, Tố Sắc Vân Giới Kỳ bị Tây Vương Mẫu Mẫu của Dao Trì Thánh Địa đoạt được, cũng tức là bị vợ của Sở Dương đoạt được.

Nhưng đó là chuyện tương lai, Tây Vương Mẫu Mẫu sẽ có được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, nhưng không biết là khi nào.

Có thể là ngày mai, cũng có thể là lúc Phong Thần Lượng Kiếp mới có, ai mà biết được?

"Vậy đi, cô đưa cho ta Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ, cộng thêm thật nhiều thiên tài địa bảo luyện thể của các ngươi, Chủng Ma Kinh có thể giao dịch cho cô." Một lúc sau, Sở Dương lên tiếng, nới lỏng điều kiện.

Không còn cách nào khác, Tố Sắc Vân Giới Kỳ thuộc về Tây Vương Mẫu Mẫu, Vu tộc chắc là không tìm được, Sở Dương cũng chỉ đành đợi sau khi nàng có được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, rồi mới để Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể của mình tiến hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể.

Nhưng Sở Dương không phải là người chịu thiệt, thiếu một kiện Tố Sắc Vân Giới Kỳ, thì phải lấy thứ tương ứng để bù vào.

Vừa hay hắn đang tu luyện Hỗn Độn Long Tượng Công, cần một lượng lớn thiên tài địa bảo chứa đựng sinh cơ và năng lượng để hỗ trợ tu luyện.

"Đa tạ đạo hữu thông cảm." Hậu Thổ nghe vậy trong lòng nhẹ nhõm, trên khuôn mặt tinh xảo hiện lên một nụ cười.

Vu tộc không có gì khác, nhưng thiên tài địa bảo dùng để tu luyện nhục thân thì có rất nhiều, có thể dùng để thay thế Tố Sắc Vân Giới Kỳ thật sự là quá tốt.

Hai bên thỏa thuận xong, Hậu Thổ cáo từ rời đi, chuẩn bị trở về Vu tộc gom đủ Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và số lượng lớn thiên tài địa bảo mà Sở Dương yêu cầu.

Sở Dương nhìn theo bóng dáng uyển chuyển của Hậu Thổ khuất xa, đôi mắt híp lại không biết đang nghĩ gì.

Sở Dương lại ngồi một lát, sau đó liền trở về trung ương tiên điện, bắt đầu bế mục tu hành. .....

Hai tháng sau, Thông Thiên đến Tiên Đình tìm Sở Dương.

"Đạo hữu, đây là Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ." Thông Thiên biết tính cách Sở Dương thẳng thắn, nên sau khi chào hỏi liền không nói nhiều lời thừa, trực tiếp lấy ra hai lá cờ lấp lánh linh quang đưa cho hắn.

Sở Dương mắt hơi sáng lên, nhận lấy Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, cẩn thận quan sát.

Chỉ thấy thụy khí phun trào, thần vận tự nhiên, trên mặt cờ lần lượt khắc một tòa núi lớn và một mảng lửa, tự nhiên như đúc, toát ra một cảm giác thần bí.

"Xích." Sở Dương rót một đạo pháp lực vào trong Ly Địa Diễm Quang Kỳ, một ngọn lửa lớn bùng lên, cháy mãi không tắt trong không trung, nhiệt độ cao đến đáng sợ, ngay cả Chuẩn Thánh cũng cảm thấy bị uy hiếp.

Chương 117

"Đây là Chủng Ma Kinh." Sở Dương hài lòng thu lại Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, lại lấy ra bản Chủng Ma Kinh hoàn chỉnh giao cho Thông Thiên.

Thông Thiên mắt sáng rực, hai tay nhận lấy Chủng Ma Kinh, xem qua một lát liền xác định đây là Chủng Ma Kinh hoàn chỉnh, nội dung huyền diệu vô cùng, trực chỉ đại đạo.

Chỉ nhìn một cái, hắn đã cảm giác như sắp tiến vào trạng thái ngộ đạo.

"Sở Dương đạo hữu, bần đạo có chút việc ở Côn Luân Sơn, xin cáo từ trước." Thông Thiên trân trọng cất Chủng Ma Kinh đi, chắp tay cười nói với Sở Dương, hắn nóng lòng muốn tìm một nơi yên tĩnh để tham ngộ Chủng Ma Kinh.

"Thông Thiên đạo hữu tạm biệt, có cơ hội ta sẽ đích thân đến Côn Luân Sơn bái phỏng." Sở Dương cười nhạt, lại nhìn Thông Thiên một cái đầy thâm ý.

Thông Thiên có chút khó hiểu, nhưng nhanh chóng hiểu ý của Sở Dương là sự thăm hỏi lẫn nhau giữa các đại năng.

Hắn gật đầu, cười nói: "Nếu đạo hữu ghé thăm, bần đạo nhất định sẽ dùng linh trà tốt nhất để chiêu đãi, cùng ngài luận đạo một phen." Nói xong, Thông Thiên phất tay áo bào, một trận quang mang lóe lên, khoảnh khắc sau cả người liền biến mất.

"Ngô, cũng đến lúc mưu tính công đức thành Thánh rồi." Một tia sáng vàng lóe lên trong mắt Sở Dương, trong lòng hắn thầm tính toán.

Nữ Oa tạo người, Tam Thanh lập giáo, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn phát

đại nguyện, Thiên Đạo đều sẽ ban xuống một lượng lớn công đức để họ Chứng Đạo thành Thánh.

Sở Dương hoàn toàn có thể dựa vào việc là người xuyên việt biết trước mà chia một chén canh, kiếm một lượng lớn công đức để có được lợi ích.

Đó cũng là ý tứ mà lúc nãy Sở Dương nhìn Thông Thiên một cách đầy thâm ý.

Thông Thiên đi không bao lâu, Hậu Thổ cũng tìm đến Sở Dương.

"Đạo hữu, đây là Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ và những thiên tài địa bảo cần thiết để tu luyện nhục thân." Hậu Thổ mỉm cười với Sở Dương, mắt sáng răng trắng, làm động lòng người.

Nàng lấy ra một lá cờ bảo quang rực rỡ, lại lấy ra một cái túi vải, cùng lúc giao cả hai thứ cho Sở Dương.

Sở Dương vui vẻ nhận lấy hai thứ, Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ không cần xem trực tiếp cất đi, đặt chung với Ly Địa Diễm Quang Kỳ, Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ.

Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ bây giờ chỉ còn thiếu một lá Tố Sắc Vân Giới Kỳ, đó là bảo vật mà tương lai vợ của Sở Dương là Tây Vương Mẫu Mẫu mới có thể nhận được, chỉ cần chờ đợi là được.

Một khi tập hợp đủ Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, Sở Dương có thể để Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể tiến hóa.

Còn cái túi vải, bên trong là một không gian thứ nguyên, không phải tiểu thế giới như bảo khố của Đông Vương Công, không có cây cối và sinh linh, chỉ là một không gian thuần túy.

Nhưng không gian này rất lớn, chiếm diện tích hơn vạn dặm, bên trong chất đầy đủ loại thiên tài địa bảo, đều chứa đựng sinh cơ và năng lượng kinh người, dùng để tu luyện nhục thân thì không còn gì

thích hợp hơn.

"Ừm, nhiều thiên tài địa bảo như vậy, chắc là đủ để ta tu luyện Hỗn Độn Long Tượng Công đến tầng Long Tượng viên mãn rồi nhỉ?" Khóe miệng Sở Dương hơi nhếch lên, thu hồi nguyên thần cất túi vải đi, lật tay lấy ra một cuốn kinh thư mới tinh, nắm trong lòng bàn tay cười nói với Hậu Thổ: "Đạo hữu sảng khoái." "Chỉ cần cô lập Thiên Đạo thệ ngôn, chỉ cho phép Tổ Vu tu luyện Chủng Ma Kinh, không được truyền cho người khác là được." Theo kế hoạch của Sở Dương, việc truyền bá Chủng Ma Kinh sẽ được chia làm ba giai đoạn.

Giai đoạn thứ nhất, chỉ những Đại La Kim Tiên gia nhập Tiên Đình mới được ban thưởng.

Giai đoạn thứ hai, chỉ cần là người của Tiên Đình đều có thể nhận được.

Giai đoạn thứ ba, bao gồm cả Vu Yêu hai tộc, vạn linh Hồng Hoang đều có thể nhận được.

Vì thế, khi Sở Dương giao dịch Chủng Ma Kinh cho Hậu Thổ, hắn phải bắt nàng lập Thiên Đạo thệ ngôn, đồng ý rằng ngoài các Tổ Vu ra thì không được truyền cho người khác.

Nếu không, Vu tộc bình thường học được, thì vạn linh Hồng Hoang cũng sẽ học được.

Giai đoạn thứ hai thậm chí là giai đoạn thứ nhất của Sở Dương sẽ bị ảnh hưởng rất lớn.

Không cần gia nhập Tiên Đình cũng có thể có được Chủng Ma Kinh, những đại năng Hồng Hoang đó đương nhiên sẽ vui lòng như vậy.

Dù sao gia nhập Tiên Đình, ít nhiều cũng phải phục vụ cho nó.

Hậu Thổ nghe vậy, nhíu mày, khuôn mặt tinh xảo vô song, tựa

như tác phẩm nghệ thuật hiện lên một tia không vui.

"Lúc trước đạo hữu không nói chuyện này, bây giờ lâm thời thay đổi không cảm thấy quá đáng sao?" Đôi mắt đẹp của Hậu Thổ nhìn thẳng Sở Dương, trên người tỏa ra một cảm giác áp bức, hư không cũng vì thế mà ngưng tụ.

"Không không không, đạo không thể khinh truyền, không để Chủng Ma Kinh biến thành hàng đại trà là yêu cầu tất yếu, Thông Thiên đạo hữu ta cũng yêu cầu như vậy." Sở Dương mỉm cười nói.

Thực ra, Sở Dương căn bản không hề yêu cầu Thông Thiên lập Thiên Đạo thệ ngôn, không được truyền Chủng Ma Kinh.

Vì Tam Thanh và Vu tộc không giống nhau.

Người trước không có đệ tử, cũng không có tộc nhân, chỉ có ba người, truyền cho ai?

Chủng Ma Kinh là do Thông Thiên trả giá bằng hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mới giao dịch được, lẽ nào lại truyền cho người khác không công?

Vu tộc thì khác, tộc nhân đông đảo, lên đến hàng vạn ức, mấu chốt là ngưỡng cửa nhập môn của Chủng Ma Kinh rất thấp, sinh linh bình thường nhất cũng có thể ngưng tụ ma chủng trong cơ thể để tu luyện.

Hậu Thổ nếu mang Chủng Ma Kinh về, nhất định sẽ vì tăng cường thực lực tổng thể của Vu tộc mà truyền bá rộng rãi, không phù hợp với kế hoạch của Sở Dương.

Cho nên khi giao dịch với Hậu Thổ, Sở Dương nhất định phải bắt nàng lập Thiên Đạo thệ ngôn, chỉ có thể để Chủng Ma Kinh lưu truyền giữa các Tổ Vu, không được truyền cho người khác.

Trong khi đó, khi giao dịch với Thông Thiên, hắn lại không yêu cầu lập Thiên Đạo thệ ngôn.

Hậu Thổ vẫn nhíu mày, một lúc lâu sau mới nói: “Chẳng lẽ nhất định không thể truyền cho người khác sao?

Chương 118

Ta chỉ truyền cho thành viên cốt lõi của Vu tộc." "Không được, nếu cô không đồng ý điều kiện của ta, vậy giao dịch lần này coi như hủy bỏ." "Nhưng ta phải khuyên đạo hữu một câu, Chủng Ma Kinh đối với Vu tộc tuyệt đối là công pháp vô cùng quý giá, các ngươi cần nó hơn bất kỳ ai." Sở Dương lắc đầu, dứt khoát từ chối.

Ưu điểm của Chủng Ma Kinh, ngoài việc nhập môn đơn giản và có hy vọng Chứng Đạo, còn có điểm không phân biệt nguyên thần hay nhục thân.

Chỉ cần ngưng tụ ma chủng trong cơ thể, tu vi nguyên thần có thể tăng lên, sức mạnh nhục thân cũng có thể tăng lên.

Vu tộc chuyên tu nhục thân, nhưng công pháp tu luyện nhục thân ở Hồng Hoang lại rất ít, công pháp tu luyện nhục thân cao cấp lại càng chỉ có vài bản, số lượng hoàn toàn không bằng công pháp tu luyện nguyên thần.

Một bản công pháp có thể giúp nhục thân Chứng Đạo đối với Vu tộc, tầm quan trọng không cần nói cũng biết, cho dù chỉ có mười hai Tổ Vu có thể tu luyện.

Sở Dương nắm chắc Hậu Thổ, biết nàng nhất định sẽ đồng ý điều kiện của mình.

Hậu Thổ nhíu mày càng sâu, thần quang trong đôi mắt đẹp biến ảo, trong đầu nhanh chóng suy nghĩ.

Cuối cùng, nàng khẽ thở dài, mang theo một tia tiếc nuối và bất đắc dĩ nói: "Nếu đạo hữu đã kiên trì, vậy tiểu nữ tử cũng đành phải chấp nhận." Chỉ Tổ Vu tu luyện thì chỉ Tổ Vu tu luyện thôi, dù sao cũng có một cơ hội Chứng Đạo, nếu không giao dịch Chủng Ma Kinh,

Vu tộc muốn Chứng Đạo mà không có Hồng Mông Tử Khí thì cơ bản là không thể.

Hậu Thổ nói xong, liền bắt đầu hướng Thiên Đạo thề, nội dung đại khái là ý của Sở Dương vừa rồi.

"Ầm ầm!" Sau khi Hậu Thổ phát Thiên Đạo thệ ngôn, trên bầu trời Tiên Đình truyền đến một tiếng sấm kinh thiên.

Thiên Đạo có cảm ứng, chứng kiến lời thề của Hậu Thổ, nếu nàng dám vi phạm, Thiên Đạo sẽ giáng thiên phạt hủy diệt nàng.

"Chủng Ma Kinh giao cho cô." Sở Dương thấy vậy trên mặt nở một nụ cười, đưa Chủng Ma Kinh đã chuẩn bị sẵn cho Hậu Thổ.

Sở Dương trong lòng vô cùng phấn chấn, bây giờ giao dịch Chủng Ma Kinh cho Hậu Thổ đã lời to một phen, sau này khi cả Vu tộc đều tu luyện Chủng Ma Kinh, hắn lại có thể kiếm đậm một phen nữa.

Chỉ cần vô số tộc nhân Vu tộc chết đi, toàn bộ khí huyết nhục thân của họ sẽ thuộc về Sở Dương, khiến cường độ nhục thân của hắn tăng vọt.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Sở Dương không khỏi hơi nhếch lên.

"Vu tộc có việc, ta đi trước, sau này nếu đạo hữu đến Vu tộc làm khách, ta nhất định sẽ chiêu đãi chu đáo." Hậu Thổ không biết Sở Dương đang mưu tính chuyện của Vu tộc, đối với việc lập Thiên Đạo thệ ngôn có một chút bất mãn, cũng không tiếp tục ở lại Tiên Đình.

Nàng nhận lấy Chủng Ma Kinh, nói với Sở Dương một câu rồi cáo từ rời đi.

"Đạo hữu đi thong thả." Sở Dương miệng gọi một tiếng, nhưng không đích thân tiễn, chỉ nhìn Hậu Thổ rời đi, đợi sau khi nàng đi rồi, trên mặt hắn hiện lên một vẻ mặt cổ quái, thầm nghĩ.

“Lừa Tam Thanh và Vu tộc một vố, không biết sau này họ có tìm ta gây phiền phức không?” Chủng Ma Kinh tương lai nhất định sẽ được truyền bá rộng rãi, vạn linh Hồng Hoang đều có thể tu hành.

Thông Thiên và Hậu Thổ lại phải trả giá cực lớn mới giao dịch được Chủng Ma Kinh, sau này biết được chắc chắn sẽ tức đến hộc máu.

“Một người nguyện đánh, một người nguyện chịu, họ sẽ không trách ta đâu.” Sở Dương tự an ủi trong lòng.

Lúc Thông Thiên và Hậu Thổ giao dịch Chủng Ma Kinh rất vui vẻ, cho rằng mình lời to chứ không lỗ, Sở Dương cũng không hề ép họ mua.

“Ừm, đúng vậy.” Sở Dương càng nghĩ càng thấy mình không làm sai, dần dần trở nên yên tâm thoải mái, nhanh chóng vứt chuyện này ra sau đầu. .....

Ba tháng sau, Sở Dương rời khỏi trung ương tiên điện, đi đến một tòa tiên điện rộng lớn nơi Tiên Đình nghị sự.

Sở Dương bước vào, 3600 vị Đại La Kim Tiên mới đến và hàng trăm Đại La Kim Tiên của Tiên Đình lần lượt đứng dậy, cung kính hành lễ: “Chúng thần bái kiến Thiên Tôn.” “Không cần đa lễ, ngồi xuống đi.” Sở Dương mỉm cười.

Mọi người nghe vậy, trong lòng đều cảm thấy Sở Dương khá ôn hòa, dễ nói chuyện, từng người một đều tăng thêm hảo cảm.

Sở Dương đi lên đài cao trong đại điện, ngồi trên ghế ngọc đã chuẩn bị sẵn, nhìn quanh mọi người một vòng, ánh mắt ôn hòa nhưng ẩn chứa một tia sắc bén, còn sắc hơn cả lưỡi đao.

Nhiều đại năng trong lòng đều rùng mình, cảm giác như bị nhìn thấu.

“Các vị không cần căng thẳng, đều là người sắp gia nhập Tiên Đình, sau này là thành viên của Tiên Đình, ta đối với người của mình rất ôn hòa, cũng rất hào phóng.

Chắc các vị đã nghe ngóng rồi.” Sở Dương thấy vẻ mặt nghiêm túc của mọi người, không khỏi cười khẽ một tiếng.

“Thiên Tôn tu vi quá cao, uy nghiêm trên người quá nặng, chúng thần gặp ngài căng thẳng là bản năng, để ngài chê cười rồi.” Có một vị đại năng trung niên bước ra khỏi hàng, cười chắp tay với Sở Dương.

Trên đầu ông ta có một chiếc sừng to kỳ lạ, mặt mày vĩ ngạn uy nghiêm, là một loại dị chủng Hồng Hoang, loại mà cả Hồng Hoang rộng lớn chỉ có một.

Thực lực mạnh mẽ, trong số 3600 vị Đại La Kim Tiên cũng có thể xếp hàng đầu.

Không ít đại năng nghe vậy đều gật đầu, cho rằng vị đại năng trung niên nói không sai.

“Ha ha.” Sở Dương cười cười, cảm thấy đám đại năng này cũng không tồi, công phu nịnh hót có tiến bộ, tốt hơn nhiều so với đám Đại Hoang Vương, Hỏa Vân Tà Thần.

“Lời thừa ta cũng không nói nhiều, chúng ta vào thẳng vấn đề chính đi.” Sở Dương cười xong, sắc mặt trở nên nghiêm túc: “Các ngươi muốn bản Chủng Ma Kinh hoàn chỉnh, còn Tiên Đình của ta cần lớn mạnh thế lực.

Cho nên muốn có được Chủng Ma Kinh, phải nguyện ý gia nhập Tiên Đình, ta hỏi các ngươi, các ngươi có bằng lòng không?” “Danh tiếng hiền tài của Thiên Tôn đã sớm truyền khắp Hồng Hoang, hôm nay gặp mặt quả nhiên như vậy, có thể gia nhập Tiên Đình dưới sự

thống lĩnh của ngài là vinh hạnh của ta." "Tiên Đình từng đánh bại Thiên Đình, uy danh lẫy lừng, người thường không được gia nhập, may mắn được Thiên Tôn coi trọng cho phép chúng ta gia nhập, chúng ta còn có gì không hài lòng?" "Ta không biết nói chuyện như hai vị đạo hữu phía trước, chỉ biết một câu: Ta nguyện ý gia nhập Tiên Đình." "..." Nhiều đại năng thấy Sở Dương vào việc chính, từng người một mắt đều sáng lên, lần lượt lên tiếng.

"Tốt, nếu các ngươi đều nguyện ý gia nhập Tiên Đình, vậy hãy lập Thiên Đạo thệ ngôn đi.

Không được phản bội Tiên Đình, không được truyền Chủng Ma Kinh cho người khác.

Chương 119

Sau khi lập Thiên Đạo thệ ngôn, Chủng Ma Kinh sẽ lập tức được truyền thụ." Sở Dương mỉm cười với mọi người, lật tay lấy ra 3600 bản Chủng Ma Kinh, đặt bên cạnh.

"..." Nhiều đại năng nghe vậy, không ít người lộ vẻ do dự, nếu lập Thiên Đạo thệ ngôn, cả đời này sẽ bị trói buộc với Tiên Đình, Tiên Đình hưng thịnh thì tốt, nhưng nếu Tiên Đình diệt vong, kết cục của họ cũng sẽ thê thảm.

Trong lúc nhất thời, không ít đại năng đứng tại chỗ không hành động.

Sở Dương thấy vậy liền cười lạnh không thôi, đám người này vừa muốn có Chủng Ma Kinh, lại không muốn gia nhập Tiên Đình phục vụ, dưới gầm trời này làm gì có chuyện tốt như vậy?

"Sau này nếu khai chiến với Vu Yêu hai tộc, cứ để đám gia hỏa này xông lên trước." "Ừm, còn những nhiệm vụ thường ngày của Tiên Đình, cũng để chúng làm việc mệt nhất." Sở Dương nhìn chằm chằm vào những đại năng đang do dự, thầm nghĩ.

Sở Dương thưởng thức người thật thà, sẽ không để họ chịu thiệt, nhưng đối với những kẻ chỉ muốn nhận lợi ích mà không bỏ công thì cực kỳ ghét, nếu có thể trừng phạt nặng nề, hắn tuyệt đối sẽ không nương tay.

Trong số 3600 vị đại năng có mặt, ngoài một bộ phận nhỏ ranh ma, còn lại phần lớn là người hiểu chuyện, biết rằng muốn có được Chủng Ma Kinh thì phải gia nhập Tiên Đình, trước đó đã có chuẩn bị tâm lý.

Cho nên khi lời của Sở Dương vừa dứt, đã có người hướng Thiên

Đạo thề, đồng ý gia nhập Tiên Đình tuyệt không phản bội, cũng tuyệt không truyền bá Chủng Ma Kinh ra ngoài.

"Ầm ầm ầm!" Trên bầu trời không ngừng vang lên tiếng sấm, chứng kiến lời thề của các đại năng.

Sở Dương sau khi mỗi vị đại năng lập Thiên Đạo thệ ngôn xong, đều sẽ lập tức đưa Chủng Ma Kinh cho họ.

Những đại năng đó sau khi xem Chủng Ma Kinh, vẻ mặt đều vô cùng vui mừng và kinh ngạc, đối với hai phần ba nội dung phía sau của Chủng Ma Kinh vô cùng hài lòng, xác định đây là công pháp có thể Chứng Đạo.

"Ai, vì Chủng Ma Kinh, liều thôi." Những người do dự thấy vậy, cũng không còn do dự nữa, lần lượt lập Thiên Đạo thệ ngôn lĩnh nhận Chủng Ma Kinh.

Cuối cùng, mười vị Đại La Kim Tiên cuối cùng không lập Thiên Đạo thệ ngôn.

"Các ngươi không muốn gia nhập Tiên Đình?" Ánh mắt Sở Dương rơi trên người họ, nhàn nhạt hỏi.

Mười người nhìn nhau, đồng thanh nói: "Chúng ta không thích những ngày tháng bị ràng buộc, vì vậy lựa chọn từ bỏ, mong Thiên Tôn đừng trách tội." "Ha ha, nếu ta không đoán sai, các ngươi là gián điệp do Thiên Đình phái tới phải không?

Muốn đoạt Chủng Ma Kinh?" Sở Dương cười nhạt, trên mặt lộ ra một tia mỉa mai.

Mười người trong lòng hoảng hốt, thầm nghĩ thân phận của mình đã bị nhận ra.

Kẻ cầm đầu đứng ra, cố tỏ ra trấn tĩnh nói: "Chúng ta không phải là người của Thiên Đình, chỉ đơn thuần không muốn gia nhập Tiên

Đình chịu ràng buộc mà thôi.” “Ầm!” Sở Dương đột nhiên không hề báo trước đánh ra một chưởng, giết chết mười vị cường giả Yêu tộc trong ánh mắt kinh ngạc, sợ hãi của họ.

“Ực.” Những người có mặt đều nuốt nước bọt, từng người một đều bị dọa sợ, vạn lần không ngờ Sở Dương lại tàn bạo như vậy, một lời không hợp đã giết chết mười vị cường giả Yêu tộc.

“Thiên Đình phái cường giả Yêu tộc đến, đáng tru diệt.” “Các ngươi cũng nhớ cho kỹ, gia nhập Tiên Đình làm việc thì phải đứng về phía ta, xuất phát từ lập trường của Tiên Đình, ai không làm được, kết cục cũng giống như chúng.” Sở Dương quay người, nói giọng nhàn nhạt với 3590 vị Đại La Kim Tiên mới gia nhập Tiên Đình và hàng trăm vị Đại La Kim Tiên vốn có của Tiên Đình.

Trên người hắn có một luồng khí tức chí cao vô thượng, nhiếp tâm hồn người tuôn ra, khiến người ta hô hấp khó khăn, cảm giác như không thở nổi.

“Chúng thần không dám vi phạm mệnh lệnh của Thiên Tôn, cũng không dám tổn hại lợi ích của Tiên Đình.” Mọi người chống đỡ áp lực khủng bố tỏa ra từ người Sở Dương, từng người một đều cúi người, cung kính hành lễ.

“Ừm, hy vọng các ngươi có thể làm được, nếu không đừng trách ta ra tay độc ác.” Sở Dương thấy vậy, sắc mặt dịu đi không ít.

Thuật ngự hạ chú trọng ân uy cùng thi triển, ban thưởng Chủng Ma Kinh cho các đại năng là ân điển vô thượng, chém giết mười vị cường giả Yêu tộc của Thiên Đình là uy hiếp cực lớn.

Sau màn giết gà dọa khỉ này, những đại năng mới gia nhập Tiên Đình sẽ không dám làm càn, sẽ ngoan ngoãn làm những việc cần làm.

“Đinh, thế lực của túc chủ đã lớn mạnh đến mức khủng bố, mời

túc chủ đánh bại Vu Yêu hai tộc, để Tiên Đình trở thành thế lực bá chủ duy nhất của Hồng Hoang!" Đột nhiên, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Sở Dương, ban bố một nhiệm vụ mới.

"Để Tiên Đình trở thành thế lực bá chủ duy nhất của Hồng Hoang?" Tinh quang trong mắt Sở Dương lóe lên, nhiệm vụ này nói khó không khó, nói đơn giản cũng không đơn giản.

Hiện tại Tiên Đình sau một thời gian phát triển, thành viên có khoảng vạn ức, số lượng Đại La Kim Tiên vừa rồi đã đạt đến con số kinh người 3700 vị.

Sở Dương đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, tu luyện Hỗn Độn Long Tượng Công khiến sức mạnh nhục thân tăng vọt, thực lực so với lúc giao thủ với Đông Hoàng Thái Nhất đã tăng lên mấy lần.

Có thể nói từ chiến lực cấp thấp đến cấp cao, Tiên Đình đủ sức nghiền ép Vu Yêu hai tộc, cộng lại cũng không phải là đối thủ.

Theo lý mà nói, Tiên Đình trở thành thế lực bá chủ duy nhất của Hồng Hoang không thành vấn đề.

Nhưng, Sở Dương biết rất rõ, điểm khó nhất của nhiệm vụ này nằm ở nội tình của Vu Yêu hai tộc.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!

Hai đại trận pháp đỉnh cấp này, đều có thể bộc phát ra uy lực của cường giả cấp Chứng Đạo, Tiên Đình muốn tiêu diệt Vu Yêu hai tộc, trở thành thế lực bá chủ duy nhất của Hồng Hoang, bắt buộc phải có năng lực đối kháng hai đại trận pháp đỉnh cấp này.

"Xem ra, thời đại của các Thánh nhân không còn xa nữa." Tâm thần Sở Dương chuyển động.

Muốn đối kháng với trận pháp có sức mạnh của cường giả cấp

Chứng Đạo, thì cũng phải có sức mạnh của cường giả cấp Chứng Đạo.

Sở Dương có thể lựa chọn để mình Chứng Đạo thành Thánh, như vậy có thể đối kháng với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận.

Hoặc là, để Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa, sáu đại Thánh nhân sớm thành Thánh.

Sau đó Sở Dương giao dịch với họ, để họ ra tay chống đỡ hai đại trận pháp, như vậy Tiên Đình cũng có thể đánh bại Vu Yêu hai tộc, trở thành thế lực bá chủ duy nhất của Hồng Hoang, từ đó hoàn thành nhiệm vụ.

"Nhưng không cần vội, trước khi hoàn thành nhiệm vụ này, phải để Chủng Ma Kinh truyền bá ra ngoài đã." Sở Dương trong lòng suy tính, đã có một loạt kế hoạch hoàn chỉnh.

Chương 120

Sau đó, Sở Dương trở về trung ương tiên điện, bắt đầu một thời gian bế quan dài đằng đẵng.

Trong thời gian hắn bế quan, cục diện Hồng Hoang không ngừng thay đổi.

Đại khái là, Tam Thanh, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn, Nữ Oa và Hồng Vân bảy người vẫn đang dốc hết tâm cơ để tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, sớm ngày Chứng Đạo thành Thánh.

Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử các Chuẩn Thánh khác cũng đều bế quan tu luyện, muốn tiến thêm một bước.

Vợ của Sở Dương là Tây Vương Mẫu Mẫu thì đang ở Tây Côn Luân Thiên Sơn nỗ lực tu luyện Cửu Âm Đạo Kinh.

Tóm lại, các đại năng đỉnh cấp đều không có động tĩnh, đều đang yên tĩnh tu luyện.

Yêu tộc vì đã đấu một trận với Tiên Đình, đại bại, tổn thất vô cùng thảm trọng, cho nên rất khiêm tốn.

Vu tộc vì kiêng kỵ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Yêu tộc, nên đang liều mạng nghiên cứu Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, cũng rất khiêm tốn.

Chuyện duy nhất gây ồn ào ở Hồng Hoang là sự bành trướng của Tiên Đình, sau khi chiếm cứ tứ đại hải vực vẫn không thỏa mãn, bắt đầu cướp đoạt địa bàn, tài nguyên và sinh linh của Vu Yêu hai tộc.

Vu Yêu hai tộc đương nhiên không muốn, nên đối kháng với Tiên Đình, nhưng khổ nỗi Tiên Đình có quá nhiều cường giả Đại La Kim Tiên, những 3700 vị, hai tộc cộng lại còn chưa đến 1000 vị.

Chuẩn Thánh không ra tay, Vu Yêu hai tộc liên thủ cũng không phải là đối thủ của đại quân Tiên Đình.

Nhưng nếu Chuẩn Thánh dám ra tay, Sở Dương cũng không phải kẻ ăn chay, hắn sẽ xuất quan đánh cho Tổ Vu hoặc Yêu Thánh phải ra bã.

Cho nên Thập Nhị Tổ Vu, Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đều cảm thấy uất ức nhưng cũng bất lực, chỉ có thể lui tránh.

Cứ như vậy, thế bành trướng của Tiên Đình không thể ngăn cản, tựa như tiên kiếm tung hoành ngang dọc, ra sức cướp đoạt địa bàn, tài nguyên và sinh linh của Vu Yêu hai tộc.

Địa bàn, tài nguyên và sinh linh bị cướp, cộng thêm mỗi ngày đều có vô số đệ tử Yêu tộc, Vu tộc và tướng sĩ Tiên Đình tư sát, cho nên mâu thuẫn giữa Vu Yêu hai tộc và Tiên Đình ngày càng lớn.

Thậm chí Vu Yêu hai tộc dần dần không còn đối địch với nhau, cho rằng Tiên Đình mới là kẻ thù chung.

Quan điểm này theo thời gian trôi qua càng ngày càng rõ ràng, sự trỗi dậy của Tiên Đình, trở thành vấn đề chung của Vu Yêu hai tộc.

.....

Thời gian trôi qua, chớp mắt đã mười vạn năm.

Trung ương tiên điện, Sở Dương ngồi xếp bằng trên đất, trên người kim quang rực rỡ, tiên vụ bốc hơi, bảo tướng trang nghiêm, tựa như Hỗn Độn Ma Thần.

Khí huyết trên cơ thể lan tỏa, ngưng kết thành từng lớp quang mạc màu đỏ, sinh cơ nồng đậm đến cực điểm, tinh khí sinh sôi không ngừng.

"Ầm!" Không biết qua bao lâu, một luồng khí tức mạnh mẽ bộc phát ra, cả tòa trung ương tiên điện đều rung chuyển.

Sở Dương toàn thân khí huyết bành trướng, tinh khí dồi dào, ngọn lửa thần màu vàng cháy hừng hực bên ngoài cơ thể, khiến hư không cũng tan chảy, như tuyết đông gặp nắng xuân.

"Ầm ầm ầm!" Trên bầu trời điện chớp sấm rền, từng đạo lôi đình xé toạc trường không, điện quang chiếu rọi phạm vi hàng ức vạn dặm, tiếng nổ không ngừng, vang vọng bên tai tất cả sinh linh trong tổng bộ Tiên Đình, màng nhĩ như muốn vỡ tung.

Sở Dương mở mắt, thần quang trong mắt sáng rực, trong tiên điện càng thêm rực rỡ, trong con ngươi phản chiếu cảnh tượng thế giới sụp đổ, đại tinh rơi rụng, vạn vật luân hồi khủng bố.

"Xích!" Hai đạo tia chớp từ trong mắt bắn ra, xuyên thủng hư không, trong không trung lan tỏa một mùi khét.

"Hỗn Độn Long Tượng Công, cuối cùng đã thức tỉnh được một trăm triệu Vi Hạt Nguyên Tượng." Sở Dương cảm nhận sức mạnh khủng bố chứa đựng trong nhục thân, không khỏi khóe miệng hơi nhếch lên, tâm tình vui vẻ không thôi.

Hỗn Độn Long Tượng Công được chia thành năm tầng, từ Cự Tượng đến thế giới, lần lượt tương ứng từ Thái Ất Kim Tiên đến Thiên Đạo.

Thức tỉnh một trăm triệu Vi Hạt Nguyên Tượng, đại biểu cho sức mạnh nhục thân của Sở Dương có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Ở tầng này, nhục thân của Sở Dương không hề thua kém các Tổ Vu xếp hạng cuối.

Người khác nếu không cầm một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, căn bản không phá được phòng ngự của Sở Dương, có thể thấy nhục thân của hắn biến thái đến mức nào.

Sức tấn công của nhục thân Sở Dương tự không cần nói, theo tầng tu luyện của Hỗn Độn Long Tượng Công tăng lên, pháp tắc lực chi mà hắn nắm giữ cũng ngày càng nhiều.

Hiện tại so với số lượng pháp tắc âm dương thì kém một chút, nhưng uy lực thì ngay cả pháp tắc âm chi và dương chi cộng lại cũng không bằng!

Hơn nữa, nếu Sở Dương để hai trăm triệu Vi Hạt Nguyên Tượng thức tỉnh, số lượng pháp tắc lực chi cũng sẽ không thua kém pháp tắc âm dương.

Sở Dương lại cảm ứng một lát sức mạnh nhục thân cường hãn của mình, liền thu hồi tâm thần.

"Mười vạn năm đã qua, đến lúc triển khai giai đoạn thứ hai của việc quảng bá Chủng Ma Kinh rồi." Sở Dương thầm nghĩ.

Việc quảng bá Chủng Ma Kinh quan hệ đến chuyện tu vi của Sở Dương tăng vọt, hắn vẫn luôn quan tâm.

"Chúc Long, đến gặp ta." Sở Dương thi triển thần thông truyền âm cho Chúc Long.

Chúc Long đang tu luyện, nghe vậy lập tức dừng tu hành, ngự độn quang bay đến trung ương tiên điện.

"Thuộc hạ bái kiến Thiên Tôn." Chúc Long đi đến trước mặt Sở Dương, cung kính hành lễ.

Chương 121

“Miễn lễ.” Sở Dương mỉm cười, nói: “Lần này gọi ngươi đến, có biết là vì sao không?” Chúc Long trong lòng giật thót, tâm thần nhanh chóng hồi tưởng lại những việc mình đã làm gần đây, xác định không có làm chuyện gì khiến Sở Dương tức giận mới thở phào nhẹ nhõm, cung kính đáp: “Thuộc hạ không biết, xin Thiên Tôn chỉ rõ.” “Ta muốn truyền Chủng Ma Kinh cho tất cả thành viên Tiên Đình tu luyện.” Sở Dương thấy Chúc Long đoán không ra, cũng không để hắn đoán nữa, trực tiếp nói ra mục đích gọi đến.

“?” Chúc Long nghe vậy vô cùng kinh ngạc, cảm giác tai mình có vấn đề.

Đúng là Chủng Ma Kinh nhập môn đơn giản, sinh linh bình thường đều có thể ngưng tụ ma chủng trong cơ thể để tu luyện.

Nếu để thành viên Tiên Đình tu luyện, thực lực tổng thể của Tiên Đình nhất định sẽ có một đợt tăng vọt.

Nhưng Chủng Ma Kinh là công pháp cấp Chứng Đạo, đặt ở nơi nào cũng chỉ có thành viên cốt lõi trong cốt lõi mới có tư cách tu luyện chứ?

Đâu có ai như Sở Dương lại để cho vạn ức sinh linh của Tiên Đình đều có thể tu luyện, biến công pháp cấp Chứng Đạo thành hàng đại trà?

“Tướng sĩ Tiên Đình vì Tiên Đình mở mang bờ cõi, công lao rất lớn, ta là chủ của Tiên Đình nhưng không thể chăm sóc cho từng vị tướng sĩ.

Chỉ có một bản Chủng Ma Kinh, để tất cả tướng sĩ Tiên Đình tu luyện, tăng cường thực lực.” Sở Dương cười nói.

Mãi một lúc sau, Chúc Long mới hồi phục lại từ cơn chấn kinh, hành một lễ thật sâu với Sở Dương, nói: "Từ khi khai thiên lập địa đến nay, phàm là đại năng có công pháp đỉnh cấp đều cất giữ kỹ, không lấy ra chia sẻ cho chúng sinh.

Thiên Tôn ngài là người đầu tiên, sự vô tư, đại nghĩa này khiến ta cảm động, kính phục.

Vạn ức tướng sĩ Tiên Đình nhất định sẽ cảm kích ngài đến rơi nước mắt, ghi nhớ ân tình to lớn này.

Vạn ức tướng sĩ Tiên Đình có được một vị chủ thượng như ngài, thật là phúc phận trời ban." Chúc Long thật sự bị Sở Dương làm cho cảm động, đối với thực lực, đối với sự hào phóng của hắn dâng lên lòng trung thành, lần này là kính phục vô cùng.

Đem công pháp cấp Chứng Đạo cho vạn ức thuộc hạ tu luyện, ai có khí phách như vậy?

Từ khi Hồng Hoang ra đời đến nay, chỉ có một mình Sở Dương, có thể nói là trước nay chưa từng có!

Tương lai chắc cũng không có sinh linh nào làm như vậy.

"Ha ha, đó chỉ là việc ta thân là chủ của Tiên Đình nên làm mà thôi." Nhìn thấy sự kính phục và cảm động trong mắt Chúc Long, Sở Dương sờ sờ mũi, có chút không được tự nhiên.

Bởi vì ý định ban đầu của hắn khi truyền Chủng Ma Kinh là để tăng cường tu vi.

Nhưng nhanh chóng Sở Dương đã trở nên yên tâm thoải mái.

Bởi vì việc truyền Chủng Ma Kinh tuy là vì hắn, nhưng đồng thời vạn ức tướng sĩ Tiên Đình cũng nhận được lợi ích cực lớn.

Hơn nữa, chỉ khi họ chết đi Sở Dương mới nhận được lợi ích,

hắn cũng không cố ý hãm hại họ.

Sở Dương chỉ nhắm vào Vu Yêu hai tộc mà thôi, dùng cái chết của họ để đổi lấy tu vi của mình tăng vọt.

Cho nên Sở Dương hoàn toàn có tư cách nhận sự kính phục của Chúc Long và sự cảm kích của vạn ức tướng sĩ Tiên Đình.

Sở Dương lại dặn dò Chúc Long một phen, rồi để hắn lui xuống làm việc.

Ngày hôm sau, Chúc Long tuyên bố chỉ cần là người của Tiên Đình đều có thể tu luyện Chủng Ma Kinh, lập tức khiến tất cả mọi người chấn kinh.

Sau khi phản ứng lại, vạn ức tướng sĩ Thiên Đình rơi vào trạng thái kích động vô cùng.

Phần lớn tướng sĩ trước đây tu luyện chỉ là công pháp bình thường, có thể đột phá Thái Ất Kim Tiên đã là không tồi.

Bây giờ đột nhiên có thể học Chủng Ma Kinh tốt hơn hàng nghìn hàng vạn lần, sao có thể không kích động?

"Thiên Tôn đại công vô tư, nguyện ý chia sẻ Chủng Ma Kinh loại công pháp cấp Chứng Đạo này, thật là người vĩ đại nhất Hồng Hoang!" "Ta nguyện thề chết đi theo Thiên Tôn, lên núi đao xuống biển lửa, cùng Vu Yêu hai tộc đại quyết chiến cũng không hề sợ hãi." "Ân tình của Thiên Tôn đại nhân đáng để ta mãi mãi ghi nhớ, đời này ta là người của Thiên Tôn, người của Tiên Đình, nếu có việc gì, cứ việc phân phó!" Vạn ức tướng sĩ Tiên Đình lần lượt lớn tiếng tán dương Sở Dương, độ trung thành tăng mạnh.

Từng người một đều nói trên miệng, cũng thầm quyết định trong lòng, đời này thề chết đi theo Sở Dương, vì ngài mà đi trước về sau.

Những đại năng vì Chủng Ma Kinh mới đồng ý gia nhập Tiên

Đình thì tâm tình phức tạp hơn.

Có đại năng cũng giống như vạn ức tướng sĩ Tiên Đình, trong lòng sinh lòng bội phục Sở Dương, bị sự vô tư của hắn cảm động, cũng vì thân là người của Tiên Đình mà cảm thấy phấn chấn.

Đi theo một vị chủ thượng hào phóng, biết suy nghĩ cho thuộc hạ như Sở Dương, là may mắn và vinh diệu biết bao?

Độ trung thành của những đại năng này đối với Sở Dương tăng vọt.

Ngược lại, có những đại năng đối với việc này cảm thấy phẫn nộ, lửa giận trong lòng bùng lên, cho rằng hành động này của Sở Dương vô cùng không thỏa đáng.

Chủng Ma Kinh quý giá đến nhường nào?

Tướng sĩ bình thường của Tiên Đình sao có tư cách tu luyện?

Trong mắt đám đại năng này, chỉ có những người có căn cơ xuất chúng, tu vi cao thâm mới có tư cách tu luyện Chủng Ma Kinh, sinh linh bình thường dù là tướng sĩ Tiên Đình cũng không xứng.

Sự cao ngạo từ trong xương cốt, ở Hồng Hoang, cường giả đều cao ngạo, lòng cao hơn trời.

Giống như Nguyên Thủy Thiên Tôn, người cao ngạo nhất Hồng Hoang, cũng là người có tính đại biểu nhất.

Lại ví dụ như Lão Tử, tu Vô Vi Chi Đạo, có vẻ không cao ngạo, dễ gần, nhưng thân là cường giả cũng vô cùng cao ngạo, tiện tay diệt sát ức vạn sinh linh cũng không để trong lòng.

Chương 122

Cho nên trong Tiên Đình, số lượng đại năng cao ngạo cho rằng Chủng Ma Kinh không thể do sinh linh bình thường tu luyện không hề ít.

Đương nhiên, nhiều đại năng cảm thấy phẫn nộ hơn không phải vì cao ngạo, mà cho rằng Sở Dương đã lừa gạt họ.

Tướng sĩ bình thường của Tiên Đình đều có thể có được Chủng Ma Kinh.

Mười vạn năm trước, Sở Dương lại yêu cầu họ phải gia nhập Tiên Đình vĩnh viễn không phản bội, không được truyền Chủng Ma Kinh cho người khác mới có được.

Họ cảm giác tức đến muốn hộc máu, tướng sĩ bình thường đều có thể rời khỏi Tiên Đình, còn họ vì Chủng Ma Kinh mà không thể phản bội?

Quan trọng nhất là ngài đã truyền bá Chủng Ma Kinh cho vạn ức tướng sĩ Tiên Đình, sao lại không cho chúng ta truyền cho người khác?

Những đại năng Tiên Đình cảm thấy bị lừa gạt liên hợp với những đại năng Tiên Đình cao ngạo, muốn phát tiết sự phẫn nộ, bất mãn trong lòng.

Họ không dám đi tìm Sở Dương, nên đều đi tìm Chúc Long, yêu cầu cho một lời giải thích.

"Đám người này thật tự tư, thấy người khác cũng có thể tu luyện, ưu thế của mình không còn nữa nên sinh khí, phát nộ." Trong lòng Chúc Long dâng lên một ngọn lửa giận.

Ban đầu Tiên Đình không hề ép đám đại năng trước mắt này gia

nhập, là họ tự mình vội vàng muốn gia nhập.

Thiên Tôn đại nhân lừa gạt họ lúc nào?

Còn đám đại năng cao ngạo cho rằng tướng sĩ bình thường của Tiên Đình không có tư cách tu luyện Chủng Ma Kinh, càng là vô lý gây sự.

Người ta được Thiên Tôn ban thưởng công pháp, sao lại không có tư cách tu luyện, Thiên Tôn còn chưa nói họ không có tư cách, các ngươi dựa vào đâu mà nói không có tư cách?

Cái thứ gì vậy!

Chúc Long trong lòng tức giận, rõ ràng là một chuyện tốt đối với Tiên Đình, lại vì đám đại năng trước mắt này quấy rầy không dứt mà biến chất.

Nhưng hắn cũng không tự quyết, trực tiếp đến trung ương tiên điện bẩm báo với Sở Dương.

Bởi vì số lượng đại năng đến tìm Chúc Long quá nhiều, hơn 3000 vị, chiếm hơn chín phần mười Tiên Đình, không thể không thận trọng.

Không bao lâu sau, Chúc Long với vẻ mặt cổ quái từ trung ương tiên điện đi ra, đến trước mặt đám đại năng gây sự.

"Chúc Long đại nhân, chỉ lệnh của Thiên Tôn thế nào?" Có đại năng lên tiếng hỏi.

Các đại năng khác đều nhìn chằm chằm Chúc Long, muốn biết Sở Dương giải quyết thế nào.

"Thiên Tôn nói ba câu.

Thứ nhất, ai dám nói một chữ 'không', ta tiễn kẻ đó lên đường!" Chúc Long nhìn quanh các đại năng một vòng, chậm rãi nói, giọng nói âm trầm mang theo một tia sát ý lạnh lẽo, như một con rắn độc quấn

quanh tai mọi người.

"Hít." Các đại năng nghe vậy lần lượt hít một hơi khí lạnh, vạn lần không ngờ Sở Dương lại cường thế như vậy, không những không cho một lời giải thích hay bồi thường, mà còn tỏ ý ai còn gây sự sẽ giết kẻ đó.

Trong lúc nhất thời, ngọn lửa phẫn nộ trong lòng tất cả các đại năng đều bị dập tắt, từng người một sắc mặt biến ảo bất định, im lặng không nói.

Sở Dương vì sao lại cường thế như vậy?

Một, thân là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ, chủ của Tiên Đình, làm việc hà tất phải giải thích với người khác?

Hắn muốn những đại năng gây sự này ngoan ngoãn đi chết, họ cũng phải phục tùng, không được chất vấn.

Hai, Sở Dương vẫn chưa thực sự sử dụng Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp để nâng cao tu vi.

Những đại năng gây sự đó nếu dám làm loạn, Sở Dương không ngại chém giết họ.

Trong cơ thể họ đều đã ngưng kết ma chủng, là do Sở Dương gieo, một khi chết đi, toàn bộ tu vi, tinh hoa sẽ phản hồi lại cho hắn, hắn đang rất muốn biết tư vị đó thế nào.

"Không hổ là Thiên Tôn, một câu nói ngắn gọn đã ổn định được cục diện." Chúc Long thấy một câu nói đã trấn áp được những đại năng gây sự trước mắt, trong lòng không khỏi càng thêm khâm phục Sở Dương.

Chúc Long nhìn các đại năng, tiếp tục truyền đạt ý của Sở Dương.

"Thứ hai, các ngươi đã gia nhập Tiên Đình, lập Thiên Đạo thệ

ngôn vĩnh viễn không phản bội, đã bị buộc vào cùng một chiến xa với Tiên Đình, một vinh cùng vinh, một tổn cùng tổn." "Thứ ba, toàn bộ thành viên Tiên Đình tu luyện Chủng Ma Kinh có thể tăng mạnh thực lực tổng thể của Tiên Đình, đối với ta, đối với các ngươi đều có lợi." "Cho nên chuyện để tất cả thành viên Tiên Đình đều tu luyện Chủng Ma Kinh đừng nhắc lại nữa, các ngươi hiểu chưa?" Ánh mắt uy nghiêm của Chúc Long quét qua từng vị đại năng, một luồng uy thế to lớn từ trên người lan tỏa ra, mang đến cho họ một cảm giác áp bức cực hạn.

Phần lớn đại năng Tiên Đình sau khi bị uy hiếp chém giết của Sở Dương và lời nhắc nhở vinh nhục cùng hưởng, trong lòng đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Sau một hồi phân tích, họ cảm thấy việc truyền bá Chủng Ma Kinh cho vạn ức tướng sĩ Tiên Đình tu luyện đối với họ có lợi, hại thì tạm thời chưa thấy.

Dù sao tuy đều tu luyện Chủng Ma Kinh, đều có cơ hội Chứng Đạo, nhưng những người có thể trở thành Đại La Kim Tiên, ai mà không có tư chất tốt?

Cơ hội Chứng Đạo của họ lớn hơn người thường không biết bao nhiêu.

Thế là ngọn lửa giận trong lòng họ tan biến, họ cúi đầu nhận lỗi với Chúc Long, rồi trở về tiên điện.

Có một bộ phận nhỏ Đại La Kim Tiên không phục, nhưng cũng không dám đối đầu với Sở Dương, chỉ có thể chôn giấu sự bất mãn trong lòng, căm phẫn lui xuống.

Nếu Sở Dương biết suy nghĩ của đám người này, hắn sẽ không hề để trong lòng, những sinh linh không hài lòng với hắn nhiều vô kể, thậm chí những kẻ muốn giết hắn cũng không ít, ví dụ như Đế Tuấn.

Chương 123

Nhưng vậy thì sao, trước thực lực hùng mạnh của Sở Dương, đám người này vĩnh viễn chỉ có thể cúi đầu, trong lòng chửi rủa hai câu là cùng.

Dưới sự cường thế của Sở Dương, một trận bão táp trong tầng lớp cao tầng của Tiên Đình đã tan thành mây khói.

Trừ một số rất ít người, tuyệt đại bộ phận đại năng trong lòng đều đã chấp nhận sự thật rằng toàn bộ thành viên Tiên Đình đều có thể tu luyện Chủng Ma Kinh.

Các tướng sĩ bình thường của Tiên Đình căn bản không biết có chuyện này, Tiên Đình một mảnh hòa thuận.

Mấy tháng sau, chuyện toàn bộ thành viên Tiên Đình đều có thể tu luyện Chủng Ma Kinh lan rộng khắp Hồng Hoang.

Tất cả mọi người đều chấn kinh, cũng có người phẫn nộ.

Trung ương tiên điện, Sở Dương thoát khỏi trạng thái bế quan, đang tiếp đãi hai vị khách.

Một người là nữ tử, mặc thú bào, trong đôi mắt đẹp lóe lên tia điện, toàn thân tỏa ra một tia hoang dã.

Da thịt nàng có thể thổi là rách, dung nhan tuyệt thế, thân hình kiêu hãnh, quan trọng nhất là có một đôi chân dài miên man.

Chính là Thổ Chi Tổ Vu Hậu Thổ.

Người còn lại là một nam tử thanh niên, tướng mạo anh tuấn, khí chất siêu nhiên, sau lưng là một thanh kiếm ba thước, bên hông treo một cái hồ lô rượu.

Chính là Thông Thiên.

“Hai vị đạo hữu cùng lúc ghé thăm địa bàn của ta, thật khiến ta vô cùng vinh hạnh, không biết hai vị tìm ta có việc gì?” Sở Dương pha một ấm linh trà chiêu đãi Hậu Thổ và Thông Thiên, cười ha hả nói.

“Ha ha, Sở Dương đạo hữu thật giỏi thủ đoạn, có thể truyền Chủng Ma Kinh cho tất cả tướng sĩ Tiên Đình, lại lừa của Vu tộc một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và vô số thiên tài địa bảo dùng để luyện thể.” Hậu Thổ lên tiếng trước, nói giọng âm dương quái khí.

Thông Thiên cũng theo đó lên tiếng, nói: “Đạo hữu làm chuyện này không được hậu đạo cho lắm.” Nụ cười trên mặt Sở Dương thu lại, biến thành một vẻ mặt lãnh đạm, nói: “Vậy theo ý của các ngươi thì nên xử lý chuyện này thế nào?” Hậu Thổ và Thông Thiên nhìn nhau, ánh mắt lóe lên, cuối cùng do Thông Thiên lên tiếng: “Chỉ cần ngài trả lại bảo vật cho chúng ta, chuyện này coi như xong, chúng ta sẽ không truy cứu.” Hậu Thổ khẽ gật đầu, tỏ ý đồng ý.

“Đều không được.” Sở Dương không chút do dự từ chối.

Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ là thứ Sở Dương dùng để khiến Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể của mình lột xác thành Hỗn Độn Đạo Thể, đã vào tay hắn sao có thể giao ra?

Hơn nữa, hắn cũng không cho rằng cách nói của Hậu Thổ và Thông Thiên là đúng.

Sở Dương bán Chủng Ma Kinh cho họ, không hề ép buộc, hoàn toàn là tự nguyện.

Chuyện tình nguyện, sao có thể hối hận?

“Đạo hữu làm vậy không tốt lắm đâu, thật sự coi chúng ta là kẻ ngốc để lừa sao?” Thông Thiên nghe vậy nhíu mày, chất vấn Sở Dương.

Thông Thiên vốn có chút hảo cảm với Sở Dương, cho rằng đối phương sảng khoái, có đại trí tuệ, nhưng bây giờ cảm thấy nên thay đổi quan điểm, đây là một kẻ lừa đảo.

"Lừa gạt?

Ta lừa gạt các ngươi lúc nào?" Sở Dương nói giọng nhàn nhạt: "Ta hỏi các ngươi, Chủng Ma Kinh ta cho các ngươi không phải là thật, không phải là công pháp cấp Chứng Đạo sao?" "Đúng." Thông Thiên nghẹn lời, cảm thấy không có vấn đề gì.

"Vậy giao dịch của chúng ta không phải là tự do sao?

Đặc biệt là Hậu Thổ đạo hữu, ban đầu ta đã nói có thể không giao dịch, là cô kiên trì tiếp tục, đúng không?" Hậu Thổ lộ ra một tia do dự, cuối cùng gật đầu nói: "Đúng." "Vậy là được rồi, thứ nhất ta không bán hàng giả, thứ hai ta không ép buộc giao dịch, sao lại có chuyện lừa gạt?" Sở Dương nhàn nhạt nói.

Thông Thiên và Hậu Thổ mặt mày rối rắm, cảm thấy Sở Dương nói không có vấn đề gì, nhưng lại luôn cảm thấy có gì đó không đúng.

"Hừ, nguyên nhân căn bản các ngươi tìm đến ta chỉ có một, đó là cảm thấy vạn ức tướng sĩ Tiên Đình có thể không cần trả bất kỳ giá nào để tu luyện Chủng Ma Kinh, trong khi các ngươi phải trả giá cực lớn mới có thể tu hành.

Cho nên trong lòng không cân bằng.

Nhưng Tiên Đình là thế lực của ta, ta ban thưởng công pháp cho thuộc hạ không phải là thiên kinh địa nghĩa sao?

Có quan hệ gì với các ngươi, tại sao ta không thể bán Chủng Ma Kinh giá cao cho các ngươi?

Lòng các ngươi không cân bằng không liên quan đến ta, đó chỉ là vấn đề tâm thái của các ngươi, cho nên muốn ta trả lại bảo vật là

không thể, nếu không có việc gì thì rời đi đi, ta còn phải tu luyện.” Sở Dương tiếp tục nói, khiến Thông Thiên và Hậu Thổ bị nói cho đến ngẩn người.

Hai người càng lúc càng cảm thấy Sở Dương nói không sai, nhưng lại luôn có cảm giác không đúng lắm.

“Đạo hữu miệng lưỡi lanh lợi ta nói không lại, nhưng hôm nay ngài phải trả lại bảo vật, ít nhất phải trả lại Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.” “Ầm!” Hậu Thổ hừ lạnh một tiếng, khí tức toàn thân tăng vọt khủng bố, khiến hư không sụp đổ vặn vẹo không ngừng, những dị tượng đáng sợ như vạn vật luân hồi, thế giới phá diệt hiện ra.

Không hiểu được cảm giác không đúng đó, vậy dứt khoát không nghĩ nữa, trực tiếp dùng vũ lực đoạt lại bảo vật là được.

Thông Thiên do dự một lát, cũng đứng chung một chỗ với Hậu Thổ, phóng ra khí tức của mình, cùng nàng liên hợp ép buộc Sở Dương.

Thông Thiên không muốn làm vậy, không phù hợp với bản tâm của hắn, nhưng nếu không lấy lại Ly Địa Diễm Quang Kỳ và Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ, Nguyên Thủy và Lão Tử chắc sẽ xé xác hắn ra.

Dù sao hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo không phải là cải trắng, tự dưng bị người ta lừa mất, ngay cả cường giả như Tam Thanh cũng sẽ đau lòng.

“Hừ, dùng vũ lực ép buộc ta?” Sắc mặt Sở Dương không đổi, nhưng trong con ngươi lại lóe lên một tia sáng lạnh.

“Ầm!” Sở Dương cũng phóng ra khí tức của mình, uy năng Chuẩn Thánh trung kỳ bùng lên, tựa như sông lớn cuồn cuộn nghiền ép về phía Hậu Thổ và Thông Thiên.

Chương 124

Uy áp của hai bên va chạm trong không trung, cương phong tứ ngược, xé rách hư không, một luồng uy áp khủng bố từ trung ương tiên điện khuếch tán ra, bao trùm cả tòa Tiên Đình, khiến vạn ức tướng sĩ tâm thần hoảng loạn, cảm thấy sợ hãi.

Ngay cả Chúc Long, Cửu Anh, Côn Bằng ba vị Chuẩn Thánh cũng tâm thần chấn động, cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm.

Họ liếc nhau, hóa thành ba đạo độn quang bay lên trời, lao về phía trung ương tiên điện.

Uy áp của Sở Dương và Hậu Thổ, Thông Thiên va chạm cũng đã phân thắng bại.

Hậu Thổ và Thông Thiên kinh hãi phát hiện, uy áp của hai người cộng lại cũng không bằng Sở Dương.

"Thực lực thật khủng bố." Con ngươi Thông Thiên co lại, đối với Sở Dương cảm thấy một tia kiêng kỵ.

Hậu Thổ cũng có tâm tình tương tự, đôi mắt đẹp sóng sánh, khi nhìn về phía Sở Dương lóe lên tia sáng lạ.

"Hai vị, nếu muốn lấy lại bảo vật, vậy chúng ta ra ngoài một trận, dùng thực lực định thắng bại đi." Sở Dương chắp hai tay sau lưng, sắc mặt siêu nhiên nói: "Đương nhiên, nếu ta lỡ tay đánh chết các ngươi, thì đừng có trách ta." Khi nói, giọng của Sở Dương mang theo một tia sát cơ, khiến người ta hồn vía rung động.

Hắn thật sự nổi giận rồi, Hậu Thổ và Thông Thiên là cái thá gì, cũng dám dùng vũ lực ép buộc hắn?

Huống chi trong chuyện này, họ căn bản không chiếm lý.

Sở Dương thừa nhận có chút lừa gạt hai người, nhưng họ cũng đã nhận được lợi ích không phải sao?

Kết quả Hậu Thổ và Thông Thiên nhận được lợi ích, lại vì tướng sĩ Tiên Đình miễn phí nhận được Chủng Ma Kinh mà muốn từ tay Sở Dương đòi lại bảo vật, trên đời này không có đạo lý đó.

"Đạo hữu nói đùa rồi." Thông Thiên cảm ứng được một tia sát cơ mà Sở Dương phóng ra, trong lòng rùng mình, cười gượng một tiếng, cố gắng làm dịu bầu không khí.

"Ai đùa với ngươi?" Con ngươi lạnh lẽo của Sở Dương nhìn về phía Thông Thiên, mang theo một sự khủng bố to lớn bao trùm lấy hắn.

Thông Thiên chỉ cảm thấy hô hấp trì trệ, thân thể cứng đờ, một cảm giác nguy cơ cực lớn ập đến.

Cảm giác trong cõi u minh mách bảo hắn rằng Sở Dương có năng lực giết chết hắn.

Thực ra, cảm ứng của Thông Thiên không hề sai.

Hiện tại hắn không phải là Thông Thiên giáo chủ của đời sau, mà chỉ là Chuẩn Thánh trung kỳ mà thôi.

Với thực lực của Sở Dương, việc chém giết Thông Thiên thật sự không thành vấn đề.

Thông Thiên vận chuyển Thượng Thanh Tiên Quyết vài lần mới xua tan được cảm giác khó chịu trên cơ thể.

"Đạo hữu đã không muốn trả lại bảo vật, vậy thì coi như xong." Thông Thiên thở hắt ra một hơi, nói với Sở Dương, sau đó cũng chẳng thèm để ý đến Hậu Thổ, cứ thế một mình rời khỏi Tiên Đình.

"Biết điều." Sở Dương thấy vậy, trong lòng hừ lạnh.

Vừa rồi hắn đã quyết định, nếu Thông Thiên dám gây sự, hắn thật sự sẽ động thủ.

Không giết chết Thông Thiên thì ít nhất cũng phải đánh cho hắn trọng thương, để hắn biết hậu quả của việc chọc vào mình.

"Thông Thiên đạo hữu đã rời đi, ngươi còn muốn đánh sao?" Sở Dương thu lại ánh mắt, nhìn về phía Hậu Thổ, giọng điệu thản nhiên nói.

Hậu Thổ nghe vậy liền im lặng, nàng vạn lần không ngờ Thông Thiên, thân là một trong Tam Thanh, một trong những cường giả đỉnh cấp của Hồng Hoang, lại đột nhiên rời đi mà không truy cứu nữa.

Hậu Thổ im lặng một lúc lâu, cuối cùng mới lên tiếng: "Được rồi, chuyện Chủng Ma Kinh ta có thể không truy cứu nữa, nhưng vấn đề Tiên Đình bành trướng thế lực, chúng ta có nên nói chuyện tử tế một phen không?" "Nói chuyện?" Sở Dương hỏi lại.

"Các ngươi là đối thủ của Yêu tộc, Vu tộc và Yêu tộc cũng là đối thủ, chúng ta hoàn toàn có thể liên thủ đánh bại Yêu tộc." "Chỉ cần ngươi hạ lệnh cho người của Tiên Đình không xâm phạm địa bàn của Vu tộc nữa, ta có thể hợp tác." Hậu Thổ nói.

"Hợp tác?" Sở Dương xoa xoa cằm.

Ban đầu Côn Bằng cũng hợp tác với Sở Dương, sau đó vì không đủ tư cách nên bị dạy dỗ một trận tàn nhẫn, bây giờ đã trở thành tay chân.

Vu tộc mạnh hơn Côn Bằng vô số lần, làm đồng minh của Sở Dương chắc chắn là đủ tư cách.

Nhưng, tại sao Sở Dương lại phải hợp tác với Vu tộc chứ?

Chỉ xét về thực lực, ngoại trừ việc không thể phát huy sức mạnh của cường giả cấp Chứng Đạo, thực lực của Tiên Đình còn mạnh

hơn cả Vu-Yêu hai tộc cộng lại.

Hệ thống đã ban hành một nhiệm vụ, yêu cầu Tiên Đình trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang, không diệt Vu tộc thì làm sao hoàn thành nhiệm vụ?

Điều quan trọng nhất là, Sở Dương truyền bá Chủng Ma Kinh với hy vọng diệt sạch Vu-Yêu hai tộc, dùng tu vi và tinh hoa của bọn họ để tu vi của bản thân đột phá nhanh chóng.

Nếu kết minh với Vu tộc, Sở Dương sao có thể nhẫn tâm ra tay được?

Nghĩ đến đây, Sở Dương cười nhạt, nói với Hậu Thổ: "Tiên Đình bành trướng thế lực là hiện tượng bình thường, nếu Vu tộc có gì bất mãn có thể nói ra, dù sao thì ta cũng sẽ không nghe." Hậu Thổ vừa nghe, lập tức trừng lớn đôi mắt đẹp, tức đến mức thân thể mềm mại run lên, ánh mắt nhìn Sở Dương như muốn ăn tươi nuốt sống.

"Đạo hữu chẳng lẽ thật sự muốn châm ngòi chiến tranh giữa Tiên Đình và Vu tộc?" Hậu Thổ cố nén lửa giận, hỏi câu cuối cùng.

"Ta không quan tâm." Sở Dương mỉm cười đáp, dù sao cũng đã có một đối thủ là Thiên Đình, thêm một Vu tộc nữa thì đã sao?

Hơn nữa, Sở Dương trong lòng sớm đã có đối sách, dù Vu-Yêu hai tộc liên thủ, hắn cũng không hề sợ hãi.

Chương 125

“Tốt, kể từ giờ phút này, Vu tộc và Tiên Đình là tử địch.” Hậu Thổ lạnh lùng buông một câu, sau đó xoay người rời đi.

Chúc Long, Cửu Anh và Côn Bằng ba người vừa hay nghe được lời của Hậu Thổ, theo bản năng chặn nàng lại, ánh mắt cảnh giác mang theo địch ý nhìn nàng.

Pháp lực toàn thân cuồn cuộn chảy, khí tức lan tỏa bao trùm cả một vùng trời đất, ra vẻ có thể động thủ bất cứ lúc nào.

“Đạo hữu có ý gì, chẳng lẽ muốn giữ ta lại?” Hậu Thổ quay người nhìn Sở Dương, giọng điệu càng lúc càng băng giá chất vấn.

“Không phải Vu tộc và Tiên Đình đã là tử địch rồi sao?

Vậy thì thân là Tổ Vu, ta giết ngươi chẳng phải là hợp tình hợp lý sao?” Sở Dương nhàn nhạt nói.

“...” Hậu Thổ nghe vậy liền im lặng, sau một hồi suy nghĩ, phát hiện đúng là như vậy.

“Thiên Tôn, yên tâm, có thuộc hạ ở đây, hôm nay Tổ Vu cũng phải chết.” Trong mắt Chúc Long sát khí loé lên, hướng về phía Sở Dương đảm bảo.

“Không sai.” Cửu Anh và Côn Bằng gật gật đầu, lặng lẽ lấy ra linh bảo của mình, Yêu Sư Cung và một thanh tiên kiếm không rõ tên xuất hiện trước người, tỏa ra khí tức kinh người.

Hậu Thổ thấy mình bị ba vị cường giả Chuẩn Thánh bao vây, trong đôi mắt đẹp loé lên tia sáng lạnh lẽo, biết chuyện hôm nay không thể giải quyết trong hòa bình, trong lòng đã chuẩn bị cho một trận đại chiến Chuẩn Thánh.

Dù có chiến tử cũng phải kéo một vị Chuẩn Thánh của Tiên Đình cùng lên đường.

"Ha ha, để nàng đi đi." Sở Dương đột nhiên cười khẽ, phất tay ra hiệu cho Hậu Thổ rời đi.

"?" Chúc Long, Cửu Anh và Côn Bằng ngây người, mặt đầy ngơ ngác.

Rõ ràng có thể giết chết Hậu Thổ, tại sao lại thả nàng đi?

Hậu Thổ trong lòng cũng không hiểu, nhưng nàng sẽ nắm bắt cơ hội, ngay khoảnh khắc tiếp theo đã đột phá vòng vây của ba người, bay vút ra ngoài Tiên Đình.

Chúc Long ba người do dự một lúc rồi không đuổi theo, vì Sở Dương đã thả Hậu Thổ đi, dù trong lòng có không muốn thế nào cũng không dám trái lệnh của hắn.

"Thiên Tôn, tại sao lại thả nàng đi?" "Nếu lúc này giết chết nàng, chẳng phải có thể làm suy yếu thực lực của Vu tộc sao?" Đợi sau khi bóng dáng Hậu Thổ biến mất, Chúc Long đi đến trước mặt Sở Dương, hành lễ rồi không nhịn được lên tiếng hỏi.

"Chuyện này ta tự có sắp xếp, không cần hỏi nhiều, các ngươi chỉ cần tuân lệnh là được." Sở Dương nhàn nhạt nói.

"Vâng." Ánh mắt Chúc Long lóe lên, cuối cùng cung kính đáp.

"Thiên Tôn, hiện tại thế lực của Tiên Đình ngày càng lớn, ma sát với Vu-Yêu hai tộc ngày càng nhiều, chúng ta nên xử lý thế nào?" Côn Bằng thấy vậy liền tiến lên một bước hỏi Sở Dương.

"Vậy thì khai chiến đi." "Yêu tộc vốn đã có thù hận với ta, còn Vu tộc thì các ngươi vừa nghe rồi đó, Hậu Thổ đã tuyên chiến với ta, chẳng lẽ ta lại sợ hay sao?" "Hồng Hoang chỉ có thể có một bá chủ, đó chính là Tiên Đình." "Kẻ nào không phục thì giết đến khi nó phục, dù

là Vu-Yêu hai tộc cũng vậy, chỉ cần giết đến máu chảy thành sông, thậm chí diệt tộc, tự nhiên chúng sẽ phục.

Các ngươi có hiểu không?" Sở Dương cười lạnh một tiếng, không chút do dự nói.

"Hiểu rồi!" Chúc Long, Côn Bằng và Cửu Anh ba người nhìn nhau, đều thấy được chiến ý đang dần dâng trào trong mắt đối phương.

"Ừm, đã hiểu thì lui ra đi." Sở Dương phất phất tay.

"Vâng, Thiên Tôn." Chúc Long ba người tự nhiên không có dị nghị, đồng loạt cung kính hành lễ với Sở Dương rồi rời khỏi Trung Ương Tiên Điện.

Ánh mắt Sở Dương lóe lên, nhanh chóng nhắm mắt lại, tiến vào trạng thái tu hành. ...

Trong lúc Sở Dương yên ổn tu luyện, thế giới bên ngoài lại dậy sóng, chấn động vì chuyện của Chủng Ma Kinh.

Đầu tiên bị ảnh hưởng chính là Tiên Đình.

Vạn linh Hồng Hoang sớm đã nghe đại danh của Chủng Ma Kinh, bây giờ chỉ cần gia nhập Tiên Đình là có thể nhận được miễn phí, còn do dự gì nữa?

Từng người từng người đều tranh nhau gia nhập Tiên Đình.

Trong thời gian ngắn, thực lực của Tiên Đình đã tăng vọt gấp mấy lần, từ khoảng một vạn ức tướng sĩ ban đầu, bây giờ đã biến thành mấy vạn ức!

Mấy vạn ức sinh linh, con số này có thể sánh ngang với Vu-Yêu hai tộc.

Có thể nói ngoại trừ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận và Thập Nhị

Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, Tiên Đình đã vượt qua Vu-Yêu hai tộc ở mọi lĩnh vực, bất kể là thực lực tổng thể hay số lượng thành viên.

Lợi ích đương nhiên là rất lớn.

Khí vận của Tiên Đình tăng vọt, liên quan mật thiết đến mỗi thành viên của Tiên Đình, rõ ràng nhất là tốc độ tu luyện, ngộ tính...

đều được nâng cao.

Mặc dù vì số lượng người đông nên sự nâng cao của mỗi cá nhân không quá rõ rệt, nhưng được tăng thêm một, hai phần cũng đã là lợi ích to lớn.

Sau khi thế lực Tiên Đình bành trướng, tài nguyên có thể chiếm giữ cũng tăng lên đáng kể, đi kèm với đó là sự trung thành của mấy vạn ức tướng sĩ Tiên Đình cũng tăng lên.

Cộng thêm phần thưởng là Chủng Ma Kinh trước đó, bây giờ lòng trung thành của mấy vạn ức tướng sĩ Tiên Đình đối với Sở Dương đã đạt đến một mức độ đáng sợ.

Chương 126

Nếu bảo họ tự tàn sát lẫn nhau, có lẽ họ cũng sẽ làm theo.

Chủng Ma Kinh truyền bá ở Tiên Đình chưa được bao lâu, Vu-Yêu hai tộc lần lượt tung ra tin tức: "Chúng ta cũng có Chủng Ma Kinh, gia nhập là có thể nhận được!" Chuyện là thế này, Đế Tuấn đã bắt mấy tên tướng sĩ bình thường của Tiên Đình đã tu luyện Chủng Ma Kinh, sau đó thi triển thần thông để lấy nội dung Chủng Ma Kinh từ trong nguyên thần của họ.

Thủ đoạn này đối với một vị Chuẩn Thánh cũng không khó.

Thủ đoạn của Thập Nhị Tổ Vu cũng tương tự.

Ngày đó sau khi Hậu Thổ trở về Vu tộc, cảm thấy vô cùng tức giận với thái độ của Sở Dương, liền trực tiếp ra lệnh cho các Đại Vu dưới trướng đi bắt những tướng sĩ bình thường của Tiên Đình.

Nàng nghĩ: "Ta đã lập lời thề Thiên Đạo không được truyền Chủng Ma Kinh xuống, chỉ có thể lưu truyền giữa Thập Nhị Tổ Vu, nhưng những người khác trong Vu tộc thì không có lập lời thề Thiên Đạo." Đại Vu đó sau khi bắt được vài tướng sĩ bình thường của Tiên Đình, cũng dùng thủ đoạn tương tự như Đế Tuấn để lấy được Chủng Ma Kinh, sau đó truyền bá cho toàn bộ Vu tộc.

Trong thời gian ngắn, Chủng Ma Kinh đã được truyền bá rộng rãi trong Vu-Yêu hai tộc.

Chúc Long nghe được tin này liền ngồi không yên, đến tìm Sở Dương, phẫn nộ nói: "Vu-Yêu hai tộc thật quá vô sỉ, ác ý cướp đoạt công pháp do ngài sáng tạo." "Không cần tức giận, nếu việc truyền bá Chủng Ma Kinh là không thể tránh khỏi, vậy thì hãy truyền bá nó một cách triệt để." "Truyền lệnh của ta, vạn linh Hồng Hoang đều có thể

tu luyện Chủng Ma Kinh.” Sở Dương vẻ mặt bình tĩnh nói.

Hắn sớm đã đoán được điều này, giai đoạn thứ hai và giai đoạn thứ ba của việc truyền bá Chủng Ma Kinh chắc chắn có liên quan mật thiết, khoảng cách thời gian cực ngắn.

Do đó, sau khi dùng Chủng Ma Kinh thu hút một lượng lớn sinh linh gia nhập Tiên Đình, Sở Dương quyết định công khai Chủng Ma Kinh cho vạn linh Hồng Hoang.

Không phải Thiên Đình cũng khoe khoang có Chủng Ma Kinh, gia nhập là có thể nhận được sao?

Ta sẽ để cho vạn linh Hồng Hoang đều có thể tu luyện, xem xem ai sẽ gia nhập Thiên Đình?

“Nhưng thưa Thiên Tôn, nếu ai cũng tu luyện Chủng Ma Kinh thì chúng ta sẽ không còn ưu thế nữa.” “Hãy khai chiến với Vu-Yêu hai tộc, cho bọn chúng một bài học nhớ đời, bắt chúng giao ra Chủng Ma Kinh.” “Ngoài ra, hãy phong tỏa tất cả những sinh linh không thuộc Tiên Đình nhưng đã tu luyện Chủng Ma Kinh, nắm chặt Chủng Ma Kinh trong tay Tiên Đình.” Trong mắt Chúc Long lóe lên vẻ tàn nhẫn, lên tiếng đề nghị.

“Không cần, cứ làm theo lời ta, tuyên cáo với vạn linh Hồng Hoang, chỉ cần là người tu luyện Chủng Ma Kinh đều có thể.” Sở Dương lắc đầu.

Tầng cuối cùng của việc truyền bá Chủng Ma Kinh chính là để vạn linh Hồng Hoang đều tu luyện, ngưng kết ma chủng trong cơ thể, trở thành chủng ma.

Vu-Yêu hai tộc dù không tu luyện Chủng Ma Kinh, Sở Dương cũng sẽ tìm cách để họ tu luyện, làm sao có thể đi ngăn cản chứ?

“Vâng, thuộc hạ đã hiểu.” Chúc Long há miệng định nói gì đó,

nhưng nhìn thấy ánh mắt kiên định của Sở Dương, biết ý hắn đã quyết, cũng không nói thêm gì nữa, chỉ gật đầu vâng lệnh.

"Thời gian ta chứng đạo không còn xa nữa." Sở Dương nhìn Chúc Long rời đi, trong mắt lóe lên một tia sáng, lòng đầy mong đợi. ...

Khi Chúc Long tuyên bố quyết định của Sở Dương với toàn bộ Hồng Hoang, vạn linh Hồng Hoang lại một lần nữa chấn kinh.

"Vạn vật vạn linh đều có thể tu luyện Chủng Ma Kinh?

Tiên Đình cũng quá hào phóng rồi!" "Đúng là một đại cơ duyên, ta bị kẹt ở cảnh giới Kim Tiên không biết bao nhiêu năm, có Chủng Ma Kinh, bộ công pháp có thể chứng đạo vô thượng này, ta nhất định có thể đột phá bình cảnh, trở thành Thái Ất Kim Tiên!" "Tiên Đình ôn hòa nhân hậu, thế lực khổng lồ nhưng lại sẵn lòng chia sẻ công pháp cực phẩm, so sánh với đó, Yêu tộc có phần không tử tế rồi, trộm Chủng Ma Kinh của Tiên Đình thì thôi đi, còn yêu cầu phải gia nhập Thiên Đình mới được tu luyện, đúng là vô sỉ hết sức!" "Chỉ dựa vào việc Tiên Đình sẵn lòng vô tư chia sẻ Chủng Ma Kinh, ta đã biết đây là một thế lực đáng để gia nhập, không nói nữa, ta muốn gia nhập Tiên Đình." "..." Sau khi mệnh lệnh này của Sở Dương truyền khắp Hồng Hoang, vô số sinh linh đều kính nể Tiên Đình không thôi, và cảm thấy khinh bỉ Thiên Đình.

Cuối cùng, có thêm nhiều sinh linh chủ động gia nhập Tiên Đình, khiến thế lực của họ lại tăng thêm một bậc.

Thiên Đình thì thảm hơn, có một số sinh linh biết giữ thể diện đã trực tiếp rời khỏi, không muốn tiếp tục ở lại Thiên Đình.

Có thể nói, chiêu bài của Đế Tuấn rằng Thiên Đình có Chủng Ma Kinh, gia nhập là có thể nhận được đã hoàn toàn thất bại, bị chiêu bài cống hiến vô tư của Sở Dương nghiền thành tro bụi.

Hai bên so sánh, cao thấp đã rõ, vô số sinh linh Hồng Hoang đều cho rằng Đế Tuấn kém xa Sở Dương.

Khi Đế Tuấn biết tin này, tức đến mức suýt chút nữa đã đập nát Lăng Tiêu Bảo Điện. ...

Thời gian thấm thoát, chớp mắt đã qua mười vạn năm.

Trong khoảng thời gian này, sự thay đổi lớn nhất đối với Hồng Hoang chính là Chủng Ma Kinh, hiện tại 99% sinh linh Hồng Hoang đều đang tu luyện nó.

Dưới là Nhân Tiên thấp kém, trên là đại năng Đại La Kim Tiên, đều vô cùng nhiệt tình với Chủng Ma Kinh.

Tại tổng bộ Tiên Đình bên bờ Đông Hải, Trung Ương Tiên Điện.

Sở Dương thoát khỏi trạng thái bế quan dài đằng đẵng, trong mắt có chút tiếc nuối: "Mất mười vạn năm, chỉ còn cách Chuẩn Thánh hậu kỳ một bước." Nhờ vào Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, trong gần mười vạn năm Sở Dương tu luyện, mỗi giây mỗi phút đều có từng luồng khí đen xuất hiện từ hư không, chui vào cơ thể hắn.

Những luồng khí đen này là thứ được ngưng tụ từ toàn bộ tu vi và tinh hoa của những sinh linh đã tu luyện Chủng Ma Kinh sau khi chết.

Có lớn có nhỏ, tùy thuộc vào cảnh giới của sinh linh tu luyện Chủng Ma Kinh.

Cảnh giới càng cao, luồng khí đen càng thô lớn, tu vi và tinh hoa chứa đựng càng nhiều, lợi ích đối với Sở Dương càng lớn.

Dưới sự dẫn dắt của đạo tâm trong cơ thể Sở Dương, dù cách xa không gian vô tận, chúng vẫn có thể đến bên cạnh hắn, để hắn hấp thu luyện hóa.

Mỗi ngày ở Hồng Hoang đều có vô số sinh linh chết đi, vì vậy

lượng hắc khí mà Sở Dương nhận được vô cùng đáng kể.

Vốn dĩ cần hơn trăm vạn năm mới có khả năng tu luyện đến đỉnh phong Chuẩn Thánh trung kỳ, bây giờ chỉ mất khoảng mười vạn năm, chỉ còn cách Chuẩn Thánh hậu kỳ một bước chân.

Nhìn chung, Sở Dương rất hài lòng với công năng hỗ trợ tu hành của Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, nhưng vẫn chưa thỏa mãn.

Chương 127

Bởi vì hắn biết, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp có thể phát huy uy năng lớn hơn nữa, chỉ cần có đủ sinh linh chết đi.

"Chủng Ma Kinh đã đạt đến mức độ người người đều tu luyện, xem ra đã đến lúc ra tay với Vu-Yêu hai tộc rồi, nhưng trước đó ta phải chứng đạo đã." Ánh mắt Sở Dương lóe lên, tâm thần chuyển động.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Yêu tộc và Thập Nhị Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu tộc khiến Sở Dương có phần kiêng dè.

Nhưng chỉ cần Sở Dương chứng đạo, dù hai đại trận pháp này cộng lại cũng không thể làm gì được hắn!

Đến lúc đó, đại quân Tiên Đình sẽ san phẳng lãnh địa của Vu-Yêu hai tộc, chém giết bọn chúng sạch sẽ, trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang.

"Đi dạo một vòng Hồng Hoang xem sao." Sở Dương đứng dậy, hóa thành một đạo độn quang bay lên trời, rời khỏi Tiên Đình.

Chuẩn Thánh muốn tiến bộ, chỉ mải mê khổ tu là vô dụng, gặp được cơ duyên mới có khả năng đột phá.

Đời sau Nữ Oa đi khắp Hồng Hoang, trong lòng có cảm ngộ, sau đó đã sáng tạo ra Nhân tộc.

Hậu Thổ hóa thân luân hồi, cũng là trong lúc du ngoạn Hồng Hoang mà trong lòng có cảm xúc.

Sở Dương đi khắp Hồng Hoang trăm năm, cuối cùng bất tri bất giác đã đến Bất Chu Sơn.

Bất Chu Sơn là thần sơn đệ nhất Hồng Hoang, ngoài Vu tộc sinh

sống ở đây, còn có các đại năng khác mở đạo trường, cư trú tại đây.

Ví dụ như Nữ Oa và Phục Hy.

Sau khi Sở Dương đến Bất Chu Sơn, một luồng khí tức cổ xưa, tang thương, nặng nề vô thượng ập vào mặt!

Nó ẩn chứa một luồng uy áp vô thượng, tồn tại từ thuở sơ khai của trời đất, sừng sững vạn cổ không diệt!

Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, vì vậy có ý chí còn sót lại, một tia ý chí này thông thiên triệt địa, chống đỡ hai cực trời đất!

Ngay cả Sở Dương thân là Chuẩn Thánh, khi đến gần cũng cảm thấy một luồng uy áp vô thượng bao trùm lên người, khiến hắn khó chịu, giống như có một ngọn núi khổng lồ đè lên người.

"Không hổ là cường giả đệ nhất trong lịch sử, đã chết lâu như vậy rồi, chỉ bằng một tia uy áp còn sót lại cũng có thể khiến ta cảm thấy áp lực." Sở Dương trong lòng vô cùng kính nể Bàn Cổ, một tia uy áp còn sót lại đã như vậy, lúc Bàn Cổ còn sống thì mạnh đến mức nào?

"Sau này, ta cũng sẽ trở thành một cường giả như vậy, thậm chí vượt qua cả ông!" Kính nể thì kính nể, nhưng Sở Dương không bao giờ cho rằng mình thua kém Bàn Cổ, cả đời không thua kém ai, cho hắn thời gian, dù kẻ mạnh đến đâu cũng sẽ bị vượt qua.

Sở Dương điều khiển độn quang đáp xuống chân núi Bất Chu Sơn, định leo lên đỉnh núi.

Do Bất Chu Sơn là thần sơn đệ nhất Hồng Hoang, các tiền bối xuyên không đều nói đến Hồng Hoang mà không đi Bất Chu Sơn thì coi như chưa đến, Sở Dương thân là một thành viên trong đội quân xuyên không tự nhiên cũng phải đi một chuyến.

Đặc biệt là khi phát hiện ra một tia uy áp còn sót lại của Bàn Cổ

bao trùm Bất Chu Sơn, Sở Dương càng cảm thấy hứng thú, muốn khám phá một phen.

Cứ như vậy, Sở Dương đặt chân lên Bất Chu Sơn, bắt đầu hành trình leo núi.

Bất Chu Sơn là thần sơn đệ nhất Hồng Hoang, ngoài một tia uy áp còn sót lại của Bàn Cổ, các điều kiện khác cũng vượt xa những nơi khác ở Hồng Hoang.

Thiên địa linh khí thì khỏi phải nói, đã đặc quánh thành chất lỏng, những chất lỏng này tụ lại với nhau, hình thành những nơi như linh tuyền, linh hồ.

Những nơi thiên địa linh khí hơi loãng hơn thì ngưng tụ thành từng mảng sương mù, bao trùm núi rừng khiến tầm nhìn mờ ảo.

Điều này không thành vấn đề, Sở Dương thân là cường giả Chuẩn Thánh, ngay cả hỗn độn cũng có thể nhìn thấu, chút sương mù này không thể che khuất tầm nhìn của hắn.

Bất Chu Sơn vô cùng cao lớn, cao vút tận mây, thẳng đến tận trời, chống đỡ cả trời đất Hồng Hoang.

Vì vậy Bất Chu Sơn còn có một biệt danh là Thiên Trụ, đời sau Cộng Công trong cơn tức giận đã húc vào Bất Chu Sơn khiến Thiên Trụ sụp đổ, trời đất Hồng Hoang không còn gì chống đỡ, đón nhận sự hủy diệt lớn, bóng tối bao trùm, vô số sinh linh chết đi.

May mà Nữ Oa đã vá trời, lại chém giết huyền quy ở Bắc Hải, dùng bốn chân của nó thay thế Bất Chu Sơn làm Thiên Trụ, Hồng Hoang mới không bị hủy diệt.

Sở Dương đi bộ, đi mất nửa tháng mới chỉ đến được lưng chừng núi Bất Chu Sơn.

Từ đó có thể biết Bất Chu Sơn khổng lồ đến mức nào, một bước

của Sở Dương có thể đi xa cả trăm triệu cây số, nửa tháng là bao xa?

Vậy mà vẫn chưa thể leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, chỉ mới ở lưng chừng núi.

Trong lúc đó, uy áp của Bàn Cổ ngày càng nặng, lúc mới bắt đầu, Sở Dương như đang cõng một ngọn núi khổng lồ, bây giờ có lẽ là cõng cả trăm ngọn núi khổng lồ.

"Từ xưa đến nay, có ai có thể chống lại uy áp của Bàn Cổ mà đi đến đỉnh núi không?" Sở Dương đột nhiên cảm thấy tò mò.

Theo xu hướng càng lên cao uy áp của Bàn Cổ càng nặng, đến khi lên đến đỉnh Bất Chu Sơn, uy áp của Bàn Cổ chắc chắn sẽ lớn đến không thể tưởng tượng nổi, có lẽ ngay cả Chuẩn Thánh viên mãn cũng chưa chắc đã leo lên được đỉnh.

Mang theo ý nghĩ tò mò này, Sở Dương cảm thấy toàn thân tràn đầy năng lượng, muốn trở thành người đầu tiên leo lên đỉnh Bất Chu Sơn.

Nhưng đi được vài ngày, Sở Dương dừng lại, không phải vì không chịu nổi uy áp, mà là thiên cơ hiển lộ, gần đây có bảo vật, và nó có duyên với hắn.

Sở Dương đương nhiên sẽ không bỏ qua bảo vật, lập tức tìm kiếm.

Ba ngày sau, cuối cùng hắn cũng phát hiện một sơn động, bên ngoài có mười ba tầng trận pháp tiên thiên, tạo thành một trận pháp mạnh mẽ, ngay cả Chuẩn Thánh cũng khó mà phát hiện.

Sở Dương có thể phát hiện là nhờ vào duyên phận với bảo vật bên trong sơn động, có một sự chỉ dẫn trong cõi u minh đã giúp hắn tìm ra.

Chương 128

"Ầm!" Sở Dương ra tay, trực tiếp dùng bạo lực phá giải trận pháp tiên thiên.

Trận pháp do mười ba tầng trận pháp tiên thiên tạo thành chủ yếu để che giấu thiên cơ, ẩn mình, lực phòng ngự bình thường, vì vậy dễ dàng bị xé rách, Sở Dương dễ dàng bước vào trong.

Ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy giữa sơn động, một dây hồ lô màu xanh biếc quấn trên vách núi, tràn đầy sức sống.

Trên đó treo một quả hồ lô màu xanh non, khô quắt, trông như sắp chết.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, trên dây hồ lô có sáu vết tích của những quả hồ lô đã bị hái đi.

Từ đó có thể suy đoán, dây hồ lô vốn có bảy quả hồ lô, chỉ là sáu quả trước đó đã bị người ta hái đi, còn lại một quả không ai ngó ngàng, đến nỗi sắp chết rồi.

"Một trong mười đại linh căn của Hồng Hoang, dây Hồ Lô và bảy quả hồ lô lừng danh?" Khi Sở Dương nhìn thấy dây hồ lô và quả hồ lô xanh non, hắn đã biết được lai lịch và tác dụng của chúng.

Dây Hồ Lô thì khỏi phải nói, là một trong mười đại tiên thiên linh căn của Hồng Hoang, cùng cấp bậc với Hoàng Trung Lý, Nhân Sâm Quả, tác dụng chính của nó là kết ra bảy quả hồ lô.

Quả hồ lô đầu tiên màu tím vàng, tên là Tử Kim Hồ Lô, bị Lão Tử lấy được, sau này đưa cho thiện thi của mình là Thái Thượng Lão Quân dùng để đựng đan dược.

Quả hồ lô thứ hai màu tím đỏ, tên là Cửu Cửu Tán Hồn Hồng Hồ

Lô, bị Hồng Vân lấy được.

Quả hồ lô thứ ba màu tím trắng, tên là Trảm Tiên Hồ Lô, bị Đế Tuấn lấy được, luyện thành Trảm Tiên Hồ Lô, bên trong chứa Trảm Tiên Phi Đao, đời sau trong Phong Thần Lượng Kiếp đã thể hiện thần uy trong tay Lục Áp Đạo Nhân.

Quả hồ lô thứ tư màu tím xanh, tên là Chiêu Yêu Hồ Lô, bị Nữ Oa lấy được, chế thành Chiêu Yêu Phiên, có thể triệu tập tất cả yêu tộc trong thiên hạ.

Quả hồ lô thứ năm màu tím vàng, tên là Thủy Hỏa Hồ Lô, bị Thông Thiên lấy được, bên trong có hai con thủy hỏa kỳ lân.

Quả hồ lô thứ sáu màu tím lục, bị Hạo Thiên lấy được, có thể nuôi dưỡng tất cả bảo vật trong thiên hạ, khiến chúng tiến lên một bậc.

Sáu quả hồ lô đều là cực phẩm tiên thiên linh bảo, phẩm chất cực cao.

Đương nhiên sáu quả hồ lô phía trước tuy lợi hại, nhưng không lợi hại bằng quả hồ lô thứ bảy.

Quả hồ lô thứ bảy ẩn chứa đạo thôn phệ, lai lịch có liên quan đến Thôn Phệ Ma Thần trong ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Khi nó trưởng thành, sẽ tự động thôn phệ sáu quả hồ lô phía trước, trở thành tiên thiên chí bảo!

Tiếc là, Lão Tử, Thông Thiên, Nữ Oa, Đế Tuấn, Hồng Vân và Hạo Thiên sáu người đã hái sáu quả hồ lô phía trước khi hồ lô Thôn Phệ chưa trưởng thành, khiến nó hoàn toàn mất đi cơ hội tiến hóa thành tiên thiên chí bảo.

Thậm chí vì sáu quả hồ lô bị hái, dây hồ lô dần khô héo, hồ lô Thôn Phệ không hấp thu được dưỡng chất nên sắp chết rồi!

“Muộn rồi.” Khóe miệng Sở Dương giật giật, trong lòng như rỉ máu, nếu sớm hơn một chút, bảy món cực phẩm tiên thiên linh bảo đang vẫy gọi hắn!

Nhưng bây giờ, sáu quả hồ lô phía trước đã mất, chỉ còn lại một quả hồ lô Thôn Phệ ốm yếu và dây hồ lô đang dần khô héo.

“Thôi vậy, dây Hồ Lô là thánh khí tạo người của Nữ Oa đời sau, sau khi hấp thu công đức tạo người sẽ biến thành roi Đả Thần, cũng là một linh bảo không tồi.” “Còn hồ lô Thôn Phệ tuy sắp chết, nhưng ta có Tam Quang Thần Thủy, chắc có thể cứu sống và giúp nó phát dục trưởng thành, đến lúc đó cũng là một món cực phẩm tiên thiên linh bảo, không lỗ.” Suy nghĩ hồi lâu, Sở Dương mới thu lại sự thất vọng trong lòng, tự an ủi.

Nói rồi hắn lấy ra một ít Tam Quang Thần Thủy từ trong Càn Khôn Đỉnh, tưới lên quả hồ lô Thôn Phệ ốm yếu.

“Ong.” Hồ lô Thôn Phệ tham lam hấp thu toàn bộ Tam Quang Thần Thủy, một lát sau đã khôi phục không ít sinh khí, tỏa ra ánh sáng vàng nhạt.

“Có tác dụng.” Khóe miệng Sở Dương nở một nụ cười, tâm tình vui vẻ.

Chỉ cần có thể cứu sống và nuôi dưỡng hồ lô Thôn Phệ trưởng thành, tương lai hắn sẽ có được một món cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Cộng thêm dây Hồ Lô, thánh khí của Nhân tộc đời sau, chuyến đi Bất Chu Sơn này quả là đáng giá.

“Vút.” Sở Dương vung tay, thu dây Hồ Lô và hồ lô Thôn Phệ vào trong Càn Khôn Đỉnh, trồng trong hồ Tam Quang Thần Thủy.

“Ong.” Hồ lô Thôn Phệ ngấu nghiến Tam Quang Thần Thủy,

nhanh chóng có những dải mây rực rỡ lan tỏa, thụy khí phun trào, tỏa ra ánh sáng vàng.

Một mùi hương đặc biệt ập đến, thơm đến mức khiến nguyên thần người ta cũng muốn bay đi theo.

"Ừm, theo xu thế này, có lẽ mười năm nữa là có thể thu hoạch." Sở Dương thấy vậy, thầm nghĩ.

Sau đó, Sở Dương thu lại nguyên thần, lại bắt đầu leo lên Bất Chu Sơn.

Trăm năm trôi qua, Sở Dương cuối cùng cũng đã đến một nơi không xa đỉnh núi, nhưng đến đây rồi, muốn tiến thêm một bước cũng vô cùng khó khăn, cần phải dùng hết toàn lực mới được.

Chỉ đi được khoảng mười vạn cây số, Sở Dương không thể đi tiếp được nữa, nhìn đỉnh Bất Chu Sơn còn cách mấy vạn dặm, có chút không cam lòng lại có chút cảm thán.

"Không hổ là người đàn ông có thể giết chết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, một mình khai thiên lập địa tạo ra Hồng Hoang, một tia uy áp còn sót lại đã khủng bố như vậy, đè ép đến mức ta cũng không thể leo lên đỉnh núi." Sở Dương thật sự nể phục Bàn Cổ, người đàn ông đó quá mạnh, dù đã chết từ lâu nhưng vẫn có thể cảm nhận được sự cường đại của ông qua những thứ còn sót lại.

Sở Dương từ bỏ ý định leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, có lẽ không ai có thể leo lên được, nhưng hắn cũng không xuống núi.

Uy áp của Bàn Cổ đè lên người Sở Dương, như vô số ngọn núi khổng lồ đè lên, một loại áp lực cực lớn, vừa hay có thể dùng nó để rèn luyện nhục thân!

"Ầm!" Sở Dương ngồi xếp bằng, vận chuyển Hỗn Độn Long Tượng Công, định tu luyện.

Kết quả là pháp tắc Lực theo sự vận chuyển của Hỗn Độn Long Tượng Công lan ra khỏi cơ thể, khiến uy áp khủng bố của Bàn Cổ xung quanh đều tiêu tán.

Chương 129

"Hửm?" Sở Dương phát hiện ra điều này liền lập tức dừng tu hành, mắt lộ vẻ kỳ lạ.

"Pháp tắc Lực có thể xua tan uy áp của Bàn Cổ, ra là vậy, ta hiểu rồi." Sở Dương suy nghĩ một lát liền hiểu ra tại sao.

Bàn Cổ tu luyện pháp tắc chính là pháp tắc Lực, Sở Dương tu luyện cũng là pháp tắc Lực.

Trong mắt Bàn Cổ, có lẽ Sở Dương là người đồng đạo, có lẽ sẽ không bị uy áp nhắm vào.

Sau khi thông suốt, Sở Dương cảm thấy khá cạn lời, vì không thể phát hiện ra bí mật này sớm hơn mà có chút bực bội.

Nếu phát hiện sớm, hắn đã không cần phải vất vả chống đỡ uy áp của Bàn Cổ để leo núi, trực tiếp bay lên có phải tốt hơn không?

"Thôi vậy, hối hận cũng không thay đổi được gì, không sao." Sở Dương lắc đầu, xua đi chút bực bội trong lòng, ngẩng đầu nhìn lên đỉnh Bất Chu Sơn, trong con ngươi tỏa ra ánh sáng mong đợi, nói: "Bây giờ lên xem trên đó có gì không." Theo suy đoán của Sở Dương, đỉnh Bất Chu Sơn chưa từng có ai leo lên được, vậy thì nếu có bảo vật được sinh ra trên đó cũng sẽ không bị ai đoạt mất, bây giờ hắn đến, vừa hay được hưởng lợi.

Nhưng tiền đề là đỉnh Bất Chu Sơn phải sinh ra bảo vật mới được, nếu không sinh ra bảo vật thì dù Sở Dương là người đầu tiên lên đỉnh cũng vô dụng, chỉ có thể ngắm cảnh.

"Vút." Sở Dương bước chân, đi về phía đỉnh Bất Chu Sơn.

Không còn uy áp của Bàn Cổ, Sở Dương đi rất nhẹ nhàng, nếu

muốn, thậm chí một bước đi cả trăm triệu dặm cũng được.

Nhưng nhớ lại sự gian nan lúc leo núi, Sở Dương đã chọn đi bộ từ từ như một người phàm.

Một bước, hai bước, ba bước...

Nửa nén hương sau, Sở Dương đã đến một nơi chỉ cách đỉnh Bất Chu Sơn một bước chân, hắn nhấc chân phải lên, dẫm mạnh xuống mặt đất phía trước!

"Ầm!" Bước chân vừa hạ xuống, trời đất rung chuyển.

Cả Bất Chu Sơn cũng rung lắc, khiến tất cả các đại năng đang cư trú ở Bất Chu Sơn đều chấn động tâm thần, nhưng lại không biết đã xảy ra chuyện gì.

"Thế nào là Đạo?" Sau khi Sở Dương lên đến đỉnh núi, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện một giọng nói du dương, cổ xưa, mang theo một vẻ tang thương, hùng vĩ, phiêu diêu.

"Thế nào là Đạo?" Mặc dù đây là lần đầu tiên nghe thấy giọng nói này, nhưng Sở Dương có một cảm giác, đây là giọng nói của Bàn Cổ!

Sở Dương dừng bước, đứng đó suy nghĩ, một lúc sau ngẩng đầu mỉm cười, nói: "Đạo, chính là tự nhiên, tự nhiên chính là Đạo." "Mặt trời mặt trăng không ai đốt mà tự sáng, tinh tú không ai xếp mà tự ngay hàng, cầm thú không ai tạo mà tự sinh, cỏ cây không ai trồng mà tự mọc." "Đạo là vĩnh hằng bất biến, dù thấy hay không thấy, nghe hay không nghe, nghĩ hay không nghĩ, Đạo vẫn luôn ở đó.

Thời gian trôi đi, không gian biến đổi, luân hồi thay thế, Đạo cũng chưa từng thay đổi." "Khi ta tham ngộ ra một quy tắc nào đó, và khám phá nó đến một mức độ cao sâu, ta đã lĩnh ngộ được Đạo." "Lúc đó, Đạo là ta, ta là Đạo." "Ầm!" Lời của Sở Dương vừa dứt, Bất Chu Sơn chấn động, giống như cảm xúc đang dao động, khiến vô số đại

năng kinh ngạc, không hiểu đã xảy ra chuyện gì.

Sở Dương mơ hồ có thể cảm nhận được, một tia uy áp còn sót lại của Bàn Cổ sau khi chết dường như đã công nhận hắn.

Một lúc sau, Bất Chu Sơn yên tĩnh trở lại, không còn chấn động nữa, giọng nói của Bàn Cổ cũng biến mất, như chưa từng xuất hiện.

Sở Dương thấy không còn gì khác thường, thần sắc khẽ động, đi dạo trên đỉnh Bất Chu Sơn.

Không lâu sau, hắn dừng lại trước một khối ngọc thạch thần bí, cổ xưa, tỏa ra thần huy tiên quang.

Bằng trực giác nhạy bén, Sở Dương cho rằng khối ngọc thạch này không đơn giản.

"Lẽ nào là cơ duyên Bàn Cổ để lại?" Sở Dương nhìn khối ngọc thạch trước mặt, không khỏi nheo mắt lại.

Sở Dương suy nghĩ một lát, cầm khối ngọc thạch trước mặt lên, mạnh mẽ bóp nát.

"Ầm." Ngọc thạch bùng nổ một vùng thần quang rực rỡ, nhấn chìm đỉnh Bất Chu Sơn.

Sở Dương chỉ cảm thấy nguyên thần hoảng hốt, khoảnh khắc tiếp theo đã đến một không gian thần bí.

Nơi đây tứ phương vô cực, trời đất chưa mở, không có khái niệm thời gian và không gian.

Chỉ có vô cùng hỗn độn chi khí cuồng bạo tứ ngược, mức độ nguy hiểm còn cao hơn cả hỗn độn mà Sở Dương đã từng đến, có lẽ Chuẩn Thánh tiến vào đây cũng phải cẩn thận.

Nếu gặp phải bão hỗn độn chi khí, có lẽ sẽ xong đời.

"Hỗn độn vô tận, đây là nơi nào?" Sở Dương trong lòng kinh hãi,

không dám lơ là, tế ra Càn Khôn Đỉnh hộ thân, lại lấy ra Hồng Mông Lượng Thiên Xích, sẵn sàng đối phó với những nguy hiểm chưa biết.

Miệng không nói gì, nhưng trong lòng đã mắng Bàn Cổ té tát.

"Vốn tưởng một cường giả vô thượng sẽ không lừa người, không cho ta cơ duyên thì thôi, lại đưa ta đến nơi nguy hiểm thế này, đúng là đồ lừa đảo!" Sở Dương phẫn nộ bất bình, nguyên thần vận chuyển hết công suất suy nghĩ cách thoát khỏi nơi này.

"Ầm!" Ngay khoảnh khắc tiếp theo, hỗn độn chi khí gào thét về phía Sở Dương.

Đúng lúc hắn trong lòng kinh hãi, luồng hỗn độn chi khí đó lại trực tiếp xuyên qua Càn Khôn Đỉnh, và cũng xuyên qua cơ thể hắn.

"Hỗn độn này là giả." Sở Dương thấy vậy làm sao không hiểu, đây là một ảo cảnh hoặc là một cảnh ký ức.

"Ta trách nhầm Bàn Cổ rồi." Sở Dương thở phào nhẹ nhõm, không có nguy hiểm là tốt rồi, sau đó lại có chút xấu hổ.

Sở Dương trong lòng xin lỗi Bàn Cổ một tiếng, ánh mắt quét nhìn xung quanh.

"Chắc là cảnh ký ức của Bàn Cổ." Ánh mắt Sở Dương lóe lên, đã có chút hiểu biết về hoàn cảnh mình đang ở.

Chương 130

Thứ giả chỉ có hai loại, một là ảo cảnh, hai là cảnh ký ức.

Sở Dương nghiêng về vế sau hơn, vì hắn cảm thấy trong Hồng Hoang chắc không có ảo cảnh nào có thể bao trùm được hắn, chỉ có cảnh ký ức đã thực sự xảy ra mới có thể khiến hắn có cảm giác như đang ở trong đó.

"Lẽ nào cơ duyên mà Bàn Cổ nói chính là ký ức của ông?" Ánh mắt Sở Dương ngưng lại, trong lòng có chút suy đoán, nếu thật sự là vậy thì đúng là đại cơ duyên.

Bàn Cổ tu luyện cũng là pháp tắc Lực, có thể xem ký ức của ông sẽ có lợi rất lớn cho việc tu luyện pháp tắc Lực của Sở Dương.

Nếu có thể xem được cảnh Bàn Cổ dùng pháp tắc Lực giết chết ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần và khai thiên lập địa, thì càng lời to.

Không nói đến lợi ích của việc tham ngộ pháp tắc Lực, chỉ riêng việc xem được cảnh tượng đó cũng đủ để Sở Dương khoe khoang cả đời.

Trong Hồng Hoang có ai được xem chứ?

Sở Dương bình tâm lại, ngồi xếp bằng trong cảnh ký ức này, yên lặng chờ đợi.

Thời viễn cổ, hỗn độn vô tận chưa khai thiên lập địa, không có khái niệm thời gian không gian, Sở Dương cũng không biết đã qua bao nhiêu năm.

Một ngày nọ, trước mặt hắn xuất hiện ba ngàn quả trứng khổng lồ, mỗi quả đều lớn hơn cả một ngôi sao, khí tức hơi lộ ra cũng đã khủng bố vô cùng, hỗn độn chi khí đều phải né tránh.

“Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.” Sở Dương có cảm ứng, mở mắt ra, trong lòng đã có chút suy đoán về thân phận của những quả trứng khổng lồ này.

Con số ba ngàn, lại ở trong hỗn độn vô tận, ngoài ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần ra thì không còn gì khác.

Rất lâu sau, ba ngàn quả trứng khổng lồ lần lượt vỡ ra.

Từng tôn sinh linh khổng lồ có khí tức khủng bố, tướng mạo kỳ hình quái trạng xuất hiện, phân tán ra, mỗi người tự tìm một nơi trong hỗn độn vô tận để bắt đầu tu luyện.

Thực lực và khí tức ngày một mạnh hơn.

Sở Dương trong ba ngàn bóng hình đó đã nhìn thấy một người có chút quen thuộc, Đạo Tổ Hồng Quân!

“Sớm đã có lời đồn Hồng Quân là một phần chuyển thế của Hỗn Độn Ma Thần nắm giữ pháp tắc Tiên Đạo, bây giờ xem ra quả đúng như vậy.” Ánh mắt Sở Dương lóe lên, thầm nghĩ.

Lại qua một thời gian rất lâu, vùng đất yên tĩnh này đã xảy ra động tĩnh lớn.

“Ầm ầm!” Một tiếng động kinh thiên động địa vang vọng khắp hỗn độn vô tận, vang động cả vũ trụ.

Dù chỉ là cảnh ký ức, tiếng động đó lại xuyên qua thời gian không gian, vang vọng thẳng vào trong đầu Sở Dương, khiến nguyên thần của hắn chấn động!

Khi Sở Dương cảm nhận được nó, trên khuôn mặt vốn bình tĩnh của hắn đã hiện lên một tia xúc động.

Là tồn tại khủng bố đến mức nào, lại có vĩ lực như vậy, cách không truyền uy năng, có lẽ ngay cả Thánh Nhân cũng không làm

được phải không?

"Bàn Cổ." Sở Dương khẽ tự nhủ, ánh mắt sáng ngời.

Ngoài người đàn ông mạnh nhất trong lịch sử ra, không còn ai có uy thế khủng bố như vậy.

"Ong!" Như để chứng thực suy đoán trong lòng Sở Dương, khoảnh khắc tiếp theo, trước mặt hắn đột nhiên xuất hiện một đóa hỗn độn thanh liên khổng lồ vô cùng, che trời lấp đất.

Nó tỏa ra từng đạo thần quang màu xanh, rực rỡ vô cùng, chiếu sáng cả vũ trụ hỗn độn, trong nháy mắt khiến cả hỗn độn vô tận đều sáng lên.

Không chỉ vậy, thần quang màu xanh bắn ra bốn phương tám hướng, hỗn độn chi khí trên đường đi đều bị tiêu tan, trực tiếp bốc hơi.

"Ầm!" Hỗn độn thanh liên xuất hiện không lâu sau đó từ từ nở ra, mùi hương lạ theo hỗn độn chi khí chui vào mũi Sở Dương, khiến hắn sảng khoái tinh thần, nguyên thần như được tẩy rửa, vận chuyển nhanh hơn hẳn.

Khi hỗn độn thanh liên nở rộ hoàn toàn, Sở Dương ngước mắt nhìn lên, chỉ thấy trong thanh liên có một bóng người vạm vỡ đang ngồi xếp bằng!

Làn da của ông có màu đồng cổ, cơ bắp toàn thân cuồn cuộn như rồng, quanh thân là lực chi đại đạo, ông yên lặng ngồi đó, nhắm mắt.

Trên đầu ông là một khối ngọc điệp tỏa ra sự huyền diệu vô cùng, ba ngàn đại đạo vây quanh, trong lòng ông là một cây thần phủ tỏa ra sự hủy diệt, sát ý!

"Quả nhiên là Bàn Cổ." Khóe miệng Sở Dương nở một nụ cười, được sinh ra từ hỗn độn thanh liên, trong lòng là Bàn Cổ Phủ, trên đầu

là Tạo Hóa Ngọc Điệp, không phải là con của đại đạo, Bàn Cổ sao?

"Ầm!" Lại qua một lát, Bàn Cổ đột nhiên mở mắt, từ từ đứng lên.

"Ta tên Bàn Cổ, hôm nay khai thiên lập địa!" Giọng nói của Bàn Cổ hùng hồn, như tiếng chuông lớn vang vọng khắp hỗn độn vô tận.

Lời vừa dứt, Bàn Cổ giơ Bàn Cổ Phủ trong tay lên, chém mạnh xuống hỗn độn trước mặt.

"Ầm ầm!" Hỗn độn rung chuyển, cuối cùng không chịu nổi mà nứt ra một vết nứt thô lớn, không thể nào lành lại được.

Chấn động khổng lồ truyền đi khắp nơi, kinh động từng tôn Hỗn Độn Ma Thần đang tu luyện.

Chúng đồng thời mở mắt nhìn về phía Bàn Cổ, trong mắt sát khí lạnh lẽo.

"Giết!" Không cần phải nói, ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần sinh ra là để ngăn cản Bàn Cổ phá vỡ hỗn độn, khai thiên lập địa.

Do đó, chúng gầm lên giận dữ, hóa thành từng đạo tàn ảnh lao về phía Bàn Cổ.

Chương 131

Bàn Cổ nào có sợ hãi gì?

Lập tức nghênh chiến.

Hai bên chiến đấu với nhau, các loại pháp tắc, thần thông ngập trời, hóa thành dòng lũ đối đầu.

"Pháp tắc Thời gian, Đại Thời Gian Thuật!" "Pháp tắc Không gian, Đại Không Gian Thuật!" "Pháp tắc Ma Đạo, Đại Ma Đạo Thuật!" "Pháp tắc Tiên Đạo, Đại Tiên Đạo Thuật!" "..." Ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần tung ra đại chiêu, thi triển những thủ đoạn mạnh nhất, tấn công không thương tiếc về phía Bàn Cổ, muốn chém giết ông!

Nếu hỏi tại sao tên những thủ đoạn mạnh nhất lại đơn giản như vậy?

Bởi vì đại đạo chí giản.

"Gầm!" "Ta là Lực Chi Ma Thần Bàn Cổ, hôm nay phá diệt hỗn độn, sáng tạo thế giới, ai dám cản ta?" "Pháp tắc Lực gia trì thân ta!" Bàn Cổ đối mặt với vô số đòn tấn công khủng bố không hề sợ hãi, khí huyết toàn thân bùng nổ, khiến hỗn độn chấn động không ngừng, thời không cũng bị ảnh hưởng đến mức méo mó.

Ông gầm lên như dã thú, tay cầm Bàn Cổ Phủ, đầu đội Tạo Hóa Ngọc Điệp, thúc đẩy pháp tắc Lực, thân hình thẳng tắp, sải bước lớn về phía ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, cứng rắn đối đầu với vô số đòn tấn công khủng bố!

Sau đó, ông vung mạnh Bàn Cổ Phủ, tàn sát trong đám Hỗn Độn Ma Thần!

"Bàn Cổ đại chiến ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, thật là một cảnh

tượng khiến người ta kích động." Bên cạnh, quan chiến Sở Dương chỉ cảm thấy tâm thần chấn động, máu trong người sôi sục không ngừng, có một ý nghĩ muốn tham gia vào trận chiến.

Nhưng cũng chỉ là nghĩ thôi, đây chỉ là cảnh ký ức của Bàn Cổ, không phải là đang khai thiên thật sự.

Quan trọng nhất là, dù là Bàn Cổ hay ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần, đều mạnh đến mức vô lý.

Đừng nhìn Sở Dương hiện tại đang mang danh hiệu cường giả Chuẩn Thánh đệ nhất Hồng Hoang, nhưng nếu thật sự tham gia vào đại chiến, có lẽ không đủ một chiêu để giết.

"Ta cứ ngoan ngoãn tham ngộ pháp tắc thôi." Sở Dương thầm nghĩ.

Bàn Cổ và ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần kịch chiến, khiến pháp tắc Lực và ba ngàn đại đạo không hề che giấu mà hiện ra trước mặt Sở Dương.

Cơ duyên tham ngộ đại đạo nghịch thiên như vậy, có thể nói là xưa nay chưa từng có.

Chỉ cần dụng tâm tham ngộ, thu hoạch chắc chắn không nhỏ.

Sở Dương ngồi xếp bằng, bắt đầu ngưng tụ tâm thần, ba ngàn pháp tắc của ma thần đều bị bỏ qua, chỉ tham ngộ pháp tắc Lực của Bàn Cổ.

Cứ như vậy không biết đã qua bao lâu, khi Bàn Cổ đã giết gần hết Hỗn Độn Ma Thần, cơ thể Sở Dương rung lên.

"Ầm!" Một luồng khí tức khủng bố xông lên trời, thẳng đến bầu trời, đánh tan mây mù, khiến quanh thân Sở Dương hình thành một cơn bão.

Bàn Cổ đang truy sát mấy Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại dường như có cảm ứng, quay đầu nhìn Sở Dương một cái, trên mặt hiện lên một tia cười.

Sau đó ông thu lại ánh mắt, lại tiếp tục truy sát mấy Hỗn Độn Ma Thần còn sót lại.

Tất cả những điều này Sở Dương tự nhiên không biết, cảm nhận được pháp tắc Lực và khí huyết nhục thân khủng bố trong cơ thể đã tăng lên gấp mấy lần, trong lòng vô cùng hài lòng.

"Pháp tắc Lực đột phá, kéo theo Hỗn Độn Long Tượng Công cũng đột phá, rất tốt, rất tốt." Hiện tại trong cơ thể Sở Dương đã thức tỉnh đủ 200 triệu nguyên tượng vi lạp, đại biểu cho nhục thân của hắn có thể sánh ngang với Chuẩn Thánh trung kỳ.

Ngay cả những người đứng đầu trong Thập Nhị Tổ Vu cũng không bằng.

Có thể nói, nhục thân của Sở Dương hiện tại tuyệt đối có thể xếp vào top 5 Hồng Hoang, chỉ bằng nhục thân đã có chiến lực đáng sợ, đánh nát Chuẩn Thánh cũng có thể.

"Ầm ầm." Một lúc sau, Bàn Cổ chém giết nốt mấy Hỗn Độn Ma Thần còn lại, đột ngột, cảnh ký ức này tan vỡ.

Nguyên thần Sở Dương hoảng hốt, khi tỉnh lại đã xuất hiện trên đỉnh Bất Chu Sơn.

"Đa tạ Bàn Cổ đạo hữu." Việc đầu tiên Sở Dương làm là chắp tay hành lễ, cảm tạ xung quanh.

Cơ duyên mà Bàn Cổ cho đã khiến pháp tắc Lực của hắn tăng lên, nhục thân cũng đột phá, đủ để sánh ngang với Chuẩn Thánh trung kỳ.

Quan trọng nhất là, cảm ngộ của Sở Dương về pháp tắc Lực của Bàn Cổ vẫn chưa được sử dụng hết, toàn bộ đều được lưu trữ trong

đầu hắn.

Nếu tĩnh tâm bế quan mấy vạn năm, pháp tắc Lực chắc chắn có thể đột phá lần nữa.

"..." Đỉnh Bất Chu Sơn chìm trong tĩnh lặng, Bàn Cổ không hề đáp lại Sở Dương.

Sở Dương có chút thất vọng, lại có một tia thương cảm, Bàn Cổ sớm đã qua đời, có lẽ lần hỏi han trước đó chỉ là thủ đoạn còn sót lại.

Bây giờ cơ duyên đã cho đi, thủ đoạn còn sót lại của Bàn Cổ chắc cũng đã hoàn toàn tan biến.

"Ai, mạnh như Bàn Cổ cũng sẽ vẫn lạc, xem ra ta phải vượt qua Bàn Cổ, mạnh đến mức không ai có thể khiến ta vẫn lạc mới được." Sở Dương trong lòng than thở, nhưng nhanh chóng kiên định lại niềm tin.

"Tiếp theo nên đi đâu?" Sở Dương đứng tại chỗ, rơi vào suy tư.

Trăm năm du ngoạn Hồng Hoang, ngoài việc cảm ngộ về thiên địa pháp tắc, vũ trụ đạo lý có tăng thêm, cũng không khác biệt nhiều so với bế quan.

Cũng chỉ ở Bất Chu Sơn mới tìm được cơ duyên thuộc về mình.

"Hay là đi tìm Nữ Oa." Sở Dương suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng đưa ra quyết định.

Chương 132

Cơ duyên khó tìm, vậy thì tạo ra cơ duyên!

Tìm kiếm Nữ Oa, bàn bạc về cơ duyên chứng đạo, chỉ cần dụ dỗ đúng cách chắc chắn có thể nhận được không ít lợi ích.

Nghĩ đến đây, Sở Dương xuống núi, tùy tiện hỏi một vị đại năng xem đạo trường của Nữ Oa ở đâu, sau đó liền bay thẳng đến đó.

"Ừm?

Có cường giả Chuẩn Thánh đang đến gần." Nữ Oa và Phục Hy hai người đang tu luyện trong động phủ của mình, đột nhiên cảm ứng được một luồng khí tức mạnh mẽ đang tiếp cận với tốc độ cực nhanh.

Không hề che giấu, cũng không biết là địch hay bạn.

Hai người ánh mắt lóe lên, đồng thời xuất hiện trên không trung đạo trường của mình, nghênh đón chủ nhân của luồng khí tức Chuẩn Thánh đó.

"Ha ha, hai vị đạo hữu ra nghênh tiếp, thật khiến tại hạ vô cùng vinh hạnh." Sở Dương từ xa đến gần, một lát sau đã đáp xuống trước mặt Nữ Oa và Phục Hy, cười lớn nói.

"Thì ra là Sở đạo hữu, ngài ghé thăm đạo trường của huynh muội chúng tôi, thật khiến người ta bất ngờ." Phục Hy sau khi nhìn rõ dung mạo của người đến, trên mặt nở một nụ cười nói.

Nữ Oa thì nhìn Sở Dương một cái, trong đôi mắt đẹp ánh lên tia sáng kỳ lạ, thầm đoán mục đích của hắn.

"Sở mỗ không mời mà đến, mong hai vị đạo hữu đừng tức giận." Sở Dương chắp tay với Nữ Oa.

“Không đâu, đạo hữu mời vào trong.” Nữ Oa mỉm cười, nụ cười đẹp hơn cả hoa tươi, người thường nhìn một cái là tâm thần xao động.

Sở Dương cũng không ngoại lệ, không nhịn được nhìn thêm mấy cái.

Nữ Oa thấy vậy, không còn vẻ chán ghét bất mãn như lần đầu gặp Sở Dương, trên mặt ngược lại hiện lên một tia đỏ ửng.

Sở Dương tâm thần khẽ động, thầm nghĩ: “Thú vị rồi, Nữ Oa dường như có chút hảo cảm với ta?” Nếu là như vậy...

Trên mặt Sở Dương hiện lên một nụ cười, trong lòng đang suy nghĩ làm thế nào để công lược Nữ Oa.

Một vị Thánh Nhân làm vợ, cảm giác chinh phục thật bùng nổ.

“Đạo hữu đường xa đến, đừng đứng ngoài nữa, vào trong ngồi nói chuyện đi.” Phục Hy mỉm cười nói.

“Ừm.” Sở Dương gật đầu, theo Phục Hy và Nữ Oa vào trong đạo trường.

Phục Hy chuẩn bị linh quả, ba người vừa ăn vừa nói chuyện, không khí hòa hợp.

Nửa nén hương sau, Sở Dương cân nhắc nói với Phục Hy: “Ta có chuyện muốn nói riêng với muội muội của ngươi, có thể phiền đạo hữu ra ngoài một lát không?” “Ha ha, đương nhiên có thể.” Phục Hy thấy thần thái của Sở Dương nghiêm túc, giống như thật sự có chuyện muốn bàn, cũng không ngăn cản, cười một tiếng liền rời đi.

“Không biết đạo hữu muốn nói chuyện riêng với ta, có chuyện gì?” Nữ Oa hỏi Sở Dương, giọng nói trong trẻo dễ nghe, như chim hoàng oanh, nhưng lại mang theo một tia nghi hoặc.

“Chuyện này rất lớn, liên quan đến việc đạo hữu chứng đạo thành thánh.” Sở Dương cắn một miếng linh quả, cười nhạt nói.

“?” Nữ Oa nghe vậy hô hấp dồn dập, không nhịn được đứng dậy, nói: “Đạo hữu biết cơ duyên chứng đạo của ta?” “Đương nhiên, ta bảo đảm trăm phần trăm biết, đạo hữu đừng kích động, bình tĩnh lại, chúng ta từ từ nói.” Sở Dương thong dong không vội nói.

Nữ Oa cũng ý thức được mình quá kích động dẫn đến có chút thất lễ, xin lỗi Sở Dương một tiếng liền cố gắng nén lại nội tâm kích động ngồi xuống.

Thực ra cũng không thể trách Nữ Oa thất thố, cơ duyên chứng đạo nàng đã suy nghĩ rất lâu nhưng không có một chút phương hướng nào.

Bây giờ nghe nói Sở Dương biết cơ duyên chứng đạo của mình, làm sao không kích động?

“Cơ duyên chứng đạo không phải chuyện nhỏ, ta nghĩ Nữ Oa đạo hữu chắc sẽ không nhận được không công đâu nhỉ?” Sở Dương nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tinh xảo của Nữ Oa, khẽ cười.

“Đạo hữu muốn gì?

Bất kể là tiên thiên linh bảo hay tiên thiên linh căn, hay là thứ khác?” “Chỉ cần ta có đều có thể cho ngươi.” Nữ Oa hiểu ý của Sở Dương, lập tức đưa ra lời hứa, chỉ cần nói cho nàng cơ duyên chứng đạo, nàng đều nguyện ý cho.

“Xem ra cơ duyên chứng đạo đối với Nữ Oa quả nhiên có sức hấp dẫn lớn.” Sở Dương thấy thái độ sốt sắng của Nữ Oa, khóe miệng không khỏi hơi nhếch lên.

Như vậy là tốt nhất, không cần phải dụ dỗ Nữ Oa nữa, trực tiếp đưa ra điều kiện của mình là được, tin rằng nàng sẽ đồng ý.

“Đạo hữu thành ý mười phần, vậy ta cũng nói thẳng, chỉ cần

ngươi lập lời thề Thiên Đạo, đồng ý một điều kiện của ta, ta sẽ nói cho ngươi biết cơ duyên chứng đạo ở đâu." Sở Dương cười nhạt nói.

"Lời thề Thiên Đạo, một điều kiện?

Xin đạo hữu nói rõ điều kiện." Nữ Oa cau mày, có chút bất mãn nói.

Sở Dương không nói rõ điều kiện, Nữ Oa sao dám đồng ý?

Phải biết lập lời thề Thiên Đạo là không thể hối hận, nếu Sở Dương muốn tất cả bảo vật trên người Nữ Oa, chẳng lẽ nàng cũng phải cho?

Nữ Oa tuy hy vọng chứng đạo thành thánh, nhưng cũng không ngốc đến mức để người khác tùy ý sắp đặt.

"Yên tâm, điều kiện của ta tuyệt đối có thể chấp nhận được, nếu ngươi không chấp nhận được, điều kiện sẽ bị hủy bỏ, cơ duyên chứng đạo ta vẫn sẽ nói cho ngươi." "Nhưng trước khi điều kiện này được đưa ra, ngươi phải lập lời thề Thiên Đạo bảo đảm sẽ không hối hận đã." Sở Dương lên tiếng, hắn cũng không còn cách nào khác.

Điều kiện đó có liên quan đến cơ duyên chứng đạo, nếu đề xuất trước, với sự thông minh của Nữ Oa, hoàn toàn không cần Sở Dương nói thêm cũng có thể biết được cơ duyên chứng đạo của mình.

Chương 133

Như vậy Sở Dương làm sao lấy cơ duyên chứng đạo để đổi lấy lợi ích?

"Nếu ta không hài lòng thì điều kiện sẽ bị hủy bỏ sao?" Ánh mắt Nữ Oa lóe lên, không khỏi trầm ngâm, một lúc sau lên tiếng: "Được, nếu đã như vậy, ta sẽ lập lời thề Thiên Đạo trước, sau đó ngươi hãy nói cho ta cơ duyên chứng đạo và điều kiện của ngươi." "Đạo hữu yên tâm, chỉ cần điều kiện của ngươi không quá đáng, ta nhất định sẽ thực hiện." "Ta tin Nữ Oa đạo hữu." Sở Dương mỉm cười.

Sau khi hai người thỏa thuận xong, Nữ Oa liền thề với Thiên Đạo, nội dung chính là những gì vừa thương lượng.

"Ầm ầm ầm!" Trên chín tầng trời vang lên một tiếng sấm kinh thiên, truyền đi khắp nơi, chứng kiến lời thề của Nữ Oa.

Nếu có vi phạm, Thiên Đạo sẽ giáng xuống thần phạt, dù đã thành Thánh Nhân cũng không chịu nổi, sẽ bị hủy diệt hoàn toàn.

"Đạo hữu, có thể nói cho ta cơ duyên chứng đạo của ta rồi chứ?" Sau khi Nữ Oa lập lời thề Thiên Đạo, đôi mắt đẹp nhìn chằm chằm Sở Dương, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

"Tất nhiên." Sở Dương cười nói: "Cơ duyên chứng đạo của ngươi chính là sáng tạo ra một chủng tộc." "Chủng tộc này tên là Nhân tộc, cần phải dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy mới có thể tạo ra!" "Ầm ầm!" Lời của Sở Dương vừa dứt, trong đầu Nữ Oa linh quang lóe lên, trong cõi u minh, Thiên Đạo giáng xuống ám thị, nói cho nàng biết, cơ duyên chứng đạo của nàng chính là tạo người.

Nữ Oa trong lòng hoàn toàn hiểu ra, tại sao sau khi Đạo Tổ Hồng

Quân giảng đạo lần thứ ba lại phân phát bảo vật cho sáu vị đệ tử, lại phát cho nàng Cửu Thiên Tức Nhưỡng, độc nhất vô nhị ở Hồng Hoang.

Thì ra là để nàng dùng tạo người!

"Hít." Nữ Oa hít sâu một hơi, hồi lâu mới nén lại được nội tâm kích động, nhìn về phía Sở Dương, hành lễ với hắn, cảm tạ nói: "Đa tạ đạo hữu đã chỉ điểm mê tân cho ta, thiếp thân cảm kích không hết." "Đạo hữu khách khí rồi, chúng ta là giao dịch công bằng, ngươi nhận được cơ duyên chứng đạo, ta nhận được một điều kiện." Sở Dương mỉm cười, lại như có ý chỉ nói.

"Điều kiện của đạo hữu, xin mời nói." Nữ Oa hiểu ý, nghiêm túc nói với Sở Dương: "Chỉ cần là việc ta có thể làm được, nhất định sẽ giúp ngươi hoàn thành." "Điều kiện của ta đơn giản thôi, không cần phải nghiêm túc như vậy." Sở Dương cười nhạt nói: "Ngươi tạo ra Nhân tộc là Thánh Mẫu của Nhân tộc, ta hy vọng ta sẽ là Thánh Phụ của Nhân tộc." "Khi tạo người, ngoài việc dùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy, còn phải dùng đến máu của ta." "Đạo hữu có mưu đồ lớn thật." Nữ Oa đồng tử co lại, đánh giá cao Sở Dương thêm một bậc.

Sáng tạo Nhân tộc có thể chứng đạo, có thể thấy Nhân tộc tuyệt đối không đơn giản.

Dù sao thì việc khiến người ta chứng đạo, ngay cả Long, Phượng, Kỳ Lân, Vu, Yêu năm đại chủng tộc bá chủ từng có hoặc hiện tại cũng không làm được.

Sở Dương trở thành Thánh Phụ của Nhân tộc, chiếm giữ một nửa khí vận, lợi ích nhận được tuyệt đối khó có thể tưởng tượng.

"Ha ha, ta chỉ là mưu kế nhỏ, không có mưu đồ gì lớn." Sở Dương nghe vậy cười ha ha, khiêm tốn nói, nhưng trong lòng hắn quả thực có

một kế hoạch khổng lồ.

Sở Dương quyết định để cả Nhân tộc gia nhập Tiên Đình!

Như vậy, khí vận của Nhân tộc cũng sẽ sáp nhập vào khí vận của Tiên Đình.

Trong quỹ đạo Hồng Hoang nguyên bản, Tiên Đình dù có đánh bại Vu-Yêu hai tộc cũng chưa chắc được Thiên Đạo công nhận, trở thành cộng chủ của Hồng Hoang.

Nhưng nếu Nhân tộc gia nhập Tiên Đình, khí vận của Nhân tộc đều sáp nhập vào khí vận của Tiên Đình, tương đương với việc vị trí nhân vật chính của trời đất của Nhân tộc được truyền lại cho Tiên Đình.

Cộng thêm thực lực mạnh mẽ của Sở Dương, dù là Thiên Đạo cũng phải công nhận địa vị của Tiên Đình.

Tham vọng của Sở Dương là muốn nắm giữ mọi thứ ở Hồng Hoang trong tay.

Sáu vị Thánh Nhân đều sẽ bị Sở Dương giẫm dưới chân!

Đương nhiên Nữ Oa không cần phải thảm như vậy, vì trong kế hoạch của Sở Dương, nàng có thể đảm nhận vai trò vợ hai.

Dù sao thì có một vị Thánh Nhân làm vợ, ra ngoài cũng có thể diện.

Đối mặt với điều kiện của Sở Dương, Nữ Oa suy nghĩ rất lâu, cuối cùng ngẩng đầu nhìn hắn, cười nói: "Bất kể mưu đồ của đạo hữu có lớn hay không, điều kiện này ta chấp nhận." "Hợp tác vui vẻ." Khóe miệng Sở Dương nở một nụ cười.

"Ừm." Nữ Oa gật đầu.

"Vậy chúng ta bây giờ đi đến bờ Đông Hải đi, đạo hữu sớm tạo người, tranh thủ sớm ngày chứng đạo." Sở Dương đề nghị.

“Tại sao phải đi bờ Đông Hải, ở Bất Chu Sơn không được sao?” Nữ Oa có chút nghi hoặc hỏi.

“Cái này...” Sở Dương xoa xoa mũi, không biết nên nói tiếp thế nào.

Bờ Đông Hải là tổ địa của Nhân tộc, vì vậy Sở Dương vừa rồi không nghĩ nhiều, theo bản năng bảo Nữ Oa đến bờ Đông Hải tạo người.

May mà Nữ Oa không để Sở Dương tiếp tục xấu hổ, mỉm cười nói: “Nếu đạo hữu muốn ta đến bờ Đông Hải tạo người, vậy ta sẽ đến đó tạo người.” “Vừa hay thế lực dưới trướng của đạo hữu là Tiên Đình cũng ở bờ Đông Hải, thân là Thánh Phụ của Nhân tộc cũng tiện phò trợ Nhân tộc.” “Đúng đúng đúng, nếu tạo người ở bờ Đông Hải, Tiên Đình vừa hay có thể phò trợ Nhân tộc, bảo đảm thế lực Nhân tộc phát triển bình thường.” Sở Dương thuận theo lời của Nữ Oa nói.

Nữ Oa cười nhạt không nói gì, chỉ đứng dậy đi ra ngoài động phủ.

Sở Dương theo sau.

Ngoài động phủ, Phục Hy đang chờ đợi, thấy hai người ra liền sáng mắt, đi tới cười nói: “Chuyện đã bàn xong rồi?” “Ừm.” Nữ Oa đáp một tiếng.

Sở Dương cười mời: “Nữ Oa đạo hữu bây giờ muốn cùng ta đến bờ Đông Hải, Phục Hy đạo hữu có muốn đi cùng không?” “Cái gì, muốn đến bờ Đông Hải?” Phục Hy nghe vậy vẻ mặt cổ quái, ánh mắt quét qua lại trên người Sở Dương và Nữ Oa.

“Huynh trưởng, huynh đang làm gì vậy?” Nữ Oa nghiêng đầu nói.

“Nữ Oa, muội và Sở Dương đạo hữu tiến triển có phải hơi nhanh không, đã đến đạo trường của hắn rồi sao?” “Tuy vi huynh ủng hộ

muội và Sở Dương đạo hữu, nhưng cũng không thể nhanh quá được." Phục Hy đầy thâm ý nói.

"Ầm!" Nữ Oa vừa nghe, đâu còn không biết Phục Hy đã hiểu lầm mình và Sở Dương, mặt liền đỏ bừng, bốc lên hơi trắng, cả người như sắp chín tới nơi.

"Khụ khụ, Phục Hy đạo hữu hiểu lầm rồi." Sở Dương ho khan hai tiếng, nghiêm túc giải thích: "Nữ Oa đạo hữu cùng ta đến bờ Đông Hải không phải vì chuyện nam nữ, mà là có liên quan đến việc chứng đạo thành Thánh." "Không, không sai, huynh trưởng không rõ thì đừng nói bừa!" Nữ Oa phụ họa.

"Ách...

Chương 134

ta sai rồi.” Phục Hy lộ vẻ lúng túng, không ngờ mình lại đoán sai, vội vàng xin lỗi.

“Khoan đã.” Phục Hy đột nhiên cảm thấy có gì đó không đúng, dường như đã bỏ qua điều gì.

“Chứng đạo, đạo hữu vừa nói chứng đạo thành Thánh?” Phục Hy nhớ lại một lát, cuối cùng cũng nhận ra mình đã bỏ lỡ điều gì, thân hình lóe lên đến gần Sở Dương, cách chưa đến mười centimet, kích động hỏi.

“Đạo hữu, ngươi không nghe lầm đâu, ta và Nữ Oa đạo hữu đến bờ Đông Hải là vì chuyện chứng đạo thành Thánh.” Sở Dương cười nói, rồi đổi giọng: “Ngoài ra, ngươi đứng gần ta quá rồi, có thể lùi ra xa một chút được không?” “Xin lỗi, ta quá kích động.” Phục Hy được Sở Dương nhắc nhở mới ý thức được mình có chút thất thố, vội vàng lùi lại, cúi đầu xin lỗi.

“Không sao, ta hiểu mà.” Sở Dương phất tay, tỏ ý không để trong lòng.

Chứng đạo là mục tiêu lớn nhất của vạn linh Hồng Hoang, chỉ cần dính dáng đến hai chữ chứng đạo, bất cứ ai cũng sẽ kích động phát cuồng.

Giống như Chủng Ma Kinh, mấy nghìn vị Đại La Kim Tiên vì nó mà cam tâm gia nhập Tiên Đình, Vu tộc, Tam Thanh cũng nguyện ý trả giá bằng Cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo.

Phục Hy vừa nghe đến chuyện chứng đạo thành Thánh, kích động là chuyện bình thường.

“Muội muội, rốt cuộc là có chuyện gì?” Phục Hy quay đầu nhìn Nữ Oa, cố nén sự hưng phấn trong lòng mà hỏi.

“Chuyện là thế này...” Nữ Oa kể lại chi tiết mọi chuyện.

Phục Hy nghe xong, lập tức cúi đầu chúc mừng Nữ Oa: “Chúc mừng muội muội sắp chứng đạo thành Thánh, hạ hỉ muội muội sắp chứng đạo thành Thánh.” “Huynh trưởng không cần như vậy, huynh muội chúng ta không cần những lễ nghi rườm rà thế này.” Nữ Oa nói.

“Đây là đại hỷ sự, huynh muội chúng ta càng nên chúc mừng nhau.” Phục Hy nghiêm túc nói.

Nữ Oa cũng chiều theo ý Phục Hy, dù sao cũng không phải chuyện gì to tát.

“Đạo hữu, đa tạ đã cho xá muội biết cơ duyên chứng đạo ở đâu.” Sau khi chúc mừng Nữ Oa, Phục Hy quay người, cúi đầu hành lễ với Sở Dương, cảm kích nói.

“Ấy, không cần như vậy, ta cho Nữ Oa đạo hữu biết cơ duyên chứng đạo, nhưng cũng nhận được chỗ tốt, coi như huề nhau, không cần hành lễ với ta.” Sở Dương đỡ Phục Hy dậy, mở lời.

“Cơ duyên chứng đạo là chuyện trọng đại, bất kể nhận được chỗ tốt gì cũng đáng để ta hành lễ bái tạ.” Phục Hy cố chấp nói.

Sở Dương nghe vậy không khỏi có cảm tình với Phục Hy, người biết cảm ơn như vậy trong Hồng Hoang quả thật không nhiều.

“Được rồi, nếu đã vậy thì ta nhận lễ này của ngươi, bây giờ đã hành lễ xong, chúng ta có nên lên đường đến bờ Đông Hải không?” Sở Dương nói với Phục Hy.

“Phải, không thể làm lỡ thời gian chứng đạo của muội muội.” Lần này Phục Hy không nói gì thêm, tán thành gật đầu.

“Vậy đi thôi.” Sở Dương mỉm cười nói.

Phục Hy và Nữ Oa không có ý kiến gì khác, ba người lập tức hóa thành ba đạo thần hồng bay lên trời, độn về phía bờ Đông Hải, trong nháy mắt đã đi xa hàng trăm triệu dặm.

Chỉ sau vài hơi thở, Bất Chu Sơn đã bị bỏ lại phía sau. ...

Chẳng bao lâu, Sở Dương, Nữ Oa và Phục Hy đã đến bờ Đông Hải.

“Hai vị, lần đầu đến Tiên Đình, đừng vội chứng đạo, hãy để ta chiêu đãi một phen đã.” Sở Dương dừng lại giữa không trung, đưa ra lời mời với hai huynh muội.

“Cũng được, vậy làm phiền đạo hữu rồi.” Nữ Oa do dự một lát rồi cười đáp.

Đã đến bờ Đông Hải, lúc nào cũng có thể tạo người được, không vội một lúc này.

Thế là hai người theo Sở Dương hạ xuống Trung Ương Tiên Điện, tổng bộ của Tiên Đình.

Thật trùng hợp, hôm nay Tam Tiêu vừa hay không bế quan tu luyện, đang chơi đùa trong Trung Ương Tiên Điện, khi ba người Sở Dương xuất hiện thì nhìn thấy ngay lập tức.

“Sư tôn.” Bích Tiêu nhỏ tuổi nhất lao vào lòng Sở Dương, giọng nói nũng nịu đáng yêu, làm nũng một phen.

“Đệ tử bái kiến sư tôn.” Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu cũng nhẹ nhàng bước tới, hành lễ với Sở Dương.

Sở Dương xoa xoa đầu Bích Tiêu, giọng nói có chút cưng chiều: “Ba đứa không đi tu hành sao?” “Tu hành khó quá, con không tu luyện nữa đâu.” Bích Tiêu ôm lấy Sở Dương, ngẩng đầu nói: “Chẳng phải

có sư tôn sao, có sư tôn bảo vệ con, không tu luyện cũng được mà.” “Bích Tiêu, im miệng, sao có thể nói chuyện với sư tôn như vậy?” Đại tỷ Vân Tiêu giật nảy mình, vội vàng quát khẽ.

Ở Hồng Hoang, ai ai cũng theo đuổi cảnh giới cao hơn, lời của Bích Tiêu quả thực là không có chí tiến thủ, lỡ sư tôn nghe xong nổi giận thì sao?

“Sở Dương đạo hữu, đây là đệ tử của ngươi sao?

Suy nghĩ cũng thật đặc biệt.” Lúc này, Nữ Oa đến bên cạnh Sở Dương, đưa bàn tay ngọc ngà véo nhẹ má Bích Tiêu, cười khẽ nói.

Bích Tiêu bị véo trong lòng không vui, nhưng cũng không dám phản kháng, người có thể xưng hô đạo hữu với sư tôn nhà mình chắc chắn cũng là cường giả Chuẩn Thánh, tuy nàng ngây thơ lãng mạn nhưng không ngốc, sẽ không đắc tội với cường giả cấp bậc này.

Nếu không dù Sở Dương có bảo vệ được Bích Tiêu, trong lòng nàng cũng sẽ áy náy vì đã gây họa cho sư tôn.

“Ai, con bé là vậy đấy.” Sở Dương có chút bất đắc dĩ nói.

Hắn nhớ khi Bích Tiêu mới theo bên cạnh, tuy thích chơi, không thích tu hành, nhưng vẫn sẽ tu hành.

Bây giờ thì, sau nhiều năm chung sống, Bích Tiêu đã biết tính cách của Sở Dương, không còn câu nệ nữa.

Chương 135

Nàng cũng không tu hành nữa, dù sao Sở Dương cũng sẽ bảo vệ.

“Thôi, không nói chuyện này nữa, chúng ta đi uống trà đi.” Sở Dương lắc đầu, gạt hết suy nghĩ trong đầu, cười nói với Nữ Oa và Phục Hy.

“Ừm.” Hai người gật đầu.

“Sư tôn, con cũng muốn đi.” Bích Tiêu đột nhiên nói.

“Bích Tiêu!” Là đại tỷ của Tam Tiêu, Vân Tiêu nghe vậy mặt tối sầm lại, đưa tay ra định tóm lấy Bích Tiêu đang đu trên người Sở Dương.

Sư tôn và hai vị cường giả Chuẩn Thánh đang bàn chuyện, con bé này lại đi góp vui cái gì chứ?

“Sư tôn cứu con.” Bích Tiêu bị tóm, nhưng không chịu xuống, giống như một con gấu koala bám chặt lấy Sở Dương, miệng la lớn, lúc ngẩng đầu nhìn Sở Dương thì vẻ mặt đáng thương vô cùng.

“Thôi được rồi, Bích Tiêu đi cùng đi, hai con ở ngoài cửa chờ.” Sở Dương xoa xoa thái dương, có chút đau đầu nói, thật sự hết cách với con bé Bích Tiêu này.

Quá biết làm nũng bán manh, lại còn trông đáng yêu như vậy, dáng vẻ loli, quan trọng nhất lại là đệ tử của Sở Dương, hắn có thể làm gì được?

Chỉ cần Bích Tiêu không làm chuyện khi sư diệt tổ, Sở Dương cũng đành chọn cách tha thứ.

“Sư tôn là tốt nhất.” Bích Tiêu nghe Sở Dương đồng ý, lập tức hoan hô, sau đó quay đầu làm mặt quỷ với tỷ tỷ Vân Tiêu.

“Sư tôn thật quá cưng chiều Bích Tiêu.” Vân Tiêu thấy vậy không nói nên lời, nhị tỷ Quỳnh Tiêu cũng có cùng cảm nhận, nhưng trong lòng hai người đều có chút ngưỡng mộ, cũng hy vọng được Sở Dương cưng chiều như vậy.

Nhưng một người tính cách ngự tỷ, một người tính cách ôn hòa, đều giấu kín trong lòng.

Bảo họ bám dính lấy Sở Dương như Bích Tiêu thì thật sự không làm được.

“Đúng là trẻ con.” Bên cạnh, Nữ Oa nhìn Bích Tiêu, trong lòng cũng có chút cạn lời.

Phục Hy thì hơi nhíu mày, nhưng rồi nhanh chóng giãn ra.

Tuy ông không ưa cô bé loli như Bích Tiêu này, không hy vọng nàng tham gia vào cuộc nói chuyện cấp Chuẩn Thánh.

Nhưng Sở Dương đã đồng ý rồi, ông còn nói được gì?

Dù sao Sở Dương mới là đại lão, là đệ nhất Chuẩn Thánh Hồng Hoang hiện tại, Nữ Oa sắp chứng đạo thành Thánh, đối phương cũng chiếm một nửa khí vận Nhân tộc, không thể xem thường.

Sau đó, đoàn người Sở Dương tiến vào một điện vũ nguy nga lộng lẫy, vui vẻ bàn luận. ...

Nửa tháng sau, ba người kết thúc cuộc trò chuyện, Nữ Oa bay lên bầu trời Tiên Đình, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Phục Hy thì bảo vệ bên cạnh Nữ Oa, vẻ mặt cũng nghiêm túc không kém.

“Sư tôn, cô ấy định làm gì vậy?” Trong Trung Ương Tiên Điện, Bích Tiêu tò mò hỏi.

“Ha ha, lát nữa con sẽ biết, hãy quan sát kỹ động tác của Nữ Oa

đạo hữu, đây là một đại cơ duyên đối với các con." Sở Dương xoa đầu Bích Tiêu, cười nói, rồi lại nói với Quỳnh Tiêu và Vân Tiêu: "Hai con cũng vậy, hãy chăm chú xem." "Vâng." Hai nàng nghiêm túc đáp lời.

Sở Dương chuyển tầm mắt, ngẩng đầu nhìn Nữ Oa, chỉ thấy nàng da trắng như tuyết, thổi cái là vỡ, dung nhan tuyệt mỹ tinh xảo...

Không đúng!

Bây giờ không phải lúc thưởng thức vẻ đẹp của Nữ Oa, mà là xem nàng tạo người!

Chỉ thấy Nữ Oa hít sâu một hơi, tay trái lật một cái lấy ra ba thứ.

Thứ nhất là một cục đất sét, bề mặt trong suốt lấp lánh, tỏa ra thần quang màu vàng huyền ảo, mang theo linh tính kinh người.

Bên trong cục đất sét còn kinh khủng hơn, từng mảng tiên quang thánh khiết lấp lánh, sương mù thần bí mông lung.

Cục đất sét này là Cửu Thiên Tức Nhưỡng, một Tiên Thiên linh trân, là tổ nguyên của đất.

Bản thân nó diệu dụng vô cùng, phòng ngự có thể nói là độc nhất vô nhị, nếu trải ra có thể tùy theo ngoại lực công kích mà biến đổi, lớn theo địch lớn, nhỏ theo địch nhỏ, co giãn theo ý muốn, dẻo dai bền chắc, không có kẽ hở.

Dù là Tru Tiên Kiếm cũng không làm gì được, chém vào Cửu Thiên Tức Nhưỡng như chém vào bông gòn, không phát huy được một phần vạn uy lực.

Nhưng chỗ quý giá nhất của Cửu Thiên Tức Nhưỡng không phải phòng ngự, mà là sinh cơ!

Cửu Thiên Tức Nhưỡng là chí bảo được đại địa Hồng Hoang thai

nghén vô số năm mới hình thành, là bản nguyên của đất.

Tiên Thiên Linh Căn trồng trên Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng có thể nhanh chóng trưởng thành, nguyên nhân là bên trong có sinh cơ kinh người.

Trong Hồng Hoang rộng lớn, Cửu Thiên Tức Nhưỡng cũng là sự tồn tại cực kỳ hiếm thấy, năm xưa Hồng Quân thu thập bảo vật Hồng Hoang cũng chỉ thu được một phần, sau khi kết thúc lần giảng đạo thứ ba đã ban cho Nữ Oa.

Nữ Oa vẫn luôn cất giữ, không nỡ dùng, hôm nay liên quan đến việc chứng đạo thành Thánh, mới bằng lòng lấy ra.

Thứ hai Nữ Oa lấy ra là một thứ mà Sở Dương quen mắt.

Chương 136

Đó là một đoàn chất lỏng, sương mù lượn lờ, tiên khí nồng đậm, dưới ánh mặt trời chiếu rọi hiện ra ngũ quang thập sắc, chính là Tam Quang Thần Thủy.

Nữ Oa khi đi lại ở Hồng Hoang, tình cờ phát hiện một cái hồ, bên trong toàn là Tam Quang Thần Thủy.

Cửu Thiên Tức Nhưỡng là tổ nguyên của đất, Tam Quang Thần Thủy là tổ nguyên của nước, hai thứ đều quý giá như nhau.

Đừng thấy Sở Dương và Nữ Oa đều có Tam Quang Thần Thủy, nhưng ngoài hai người họ ra, chưa từng nghe đại năng nào có Tam Quang Thần Thủy trong tay.

Thứ ba là một giọt máu vàng, tỏa ra khí huyết nồng đậm đến cực điểm và uy năng khủng bố.

Tam Tiêu và giọt máu vàng đó cách nhau rất xa, nhưng vẫn có thể cảm nhận được.

Đây là máu của Sở Dương, khi tạo người sẽ đưa vào trong đó, khiến cho toàn bộ Nhân tộc mang dấu ấn của hắn.

Từ đó, Sở Dương là Thánh Phụ của Nhân tộc!

Trên bầu trời, Nữ Oa nhìn ba thứ trong tay, trong lòng suy tư.

Nguyên liệu tạo người chỉ cần Cửu Thiên Tức Nhưỡng và Tam Quang Thần Thủy là đủ, hai thứ này nàng đã có từ lâu.

Bây giờ xem ra trong cõi u minh tự có chân ý, Thiên Đạo sớm đã cho nàng cơ duyên chứng đạo, chỉ là nàng chưa lĩnh ngộ ra mà thôi.

Sau đó, nàng lắc đầu, dẹp bỏ mọi ý niệm.

Bây giờ những điều đó đều vô dụng, chỉ có tạo người, sau đó chứng đạo thành Thánh mới là quan trọng nhất.

"Ừm, ta là Thánh Mẫu Nhân tộc, vậy dung mạo của nữ nhân Nhân tộc sẽ giống ta, còn nam nhân thì giống Sở Dương đạo hữu." Nữ Oa quyết định dung mạo của Nhân tộc, đưa bàn tay ngọc ngà nặn Cửu Thiên Tức Nhưỡng thành hình người.

Nữ Oa là đại năng Chuẩn Thánh, tay nghề không tồi, nặn nặn một hồi, một lát sau một hình người xuất hiện trước mặt nàng.

Rất tinh xảo, nhưng lại có một khuyết điểm lớn, đó là bị nứt.

Đối với điều này, Nữ Oa không hề hoảng hốt, vì Sở Dương đã sớm nói cho nàng biết những việc liên quan.

Đất sét dễ bị nứt, nhưng nếu thêm nước vào sẽ biến thành bùn, bùn không dễ nứt, có thể nặn thành người hoàn chỉnh, láng mịn!

"Vút." Nữ Oa đặt người đất vào trong Tam Quang Thần Thủy ngâm, chẳng mấy chốc những vết nứt trên người đất đều biến mất.

Người đất nhờ đó mà lột xác, biến thành --- người bùn!

Nữ Oa lại tách một tia từ giọt máu vàng của Sở Dương hòa vào người bùn.

Tuy chỉ có một giọt máu, nhưng đó là tinh hoa cô đọng, là tinh huyết của Sở Dương, dùng để tạo ra hàng trăm triệu Nhân tộc cũng đủ.

"Có hình không linh, không phải sinh linh, Hàm Tuyền Tạo Hóa." Nữ Oa khẽ quát.

Hàm Tuyền Tạo Hóa, là một trong những mấu chốt để tạo ra con người.

Thần thông này là một trong 108 loại thần thông đỉnh cao do Hồng

Quân truyền lại, trong Hồng Hoang rộng lớn, người biết được không quá mười người, mà trong số những người biết, Nữ Oa là người tinh thông nhất.

Vì vậy, tạo người là thiên mệnh của Nữ Oa, cũng chỉ có nàng mới có thể tạo người, đổi lại là Tam Thanh hay Chuẩn Đề Tiếp Dẫn đều không làm được!

"Ầm!" Bề mặt cơ thể Nữ Oa tràn ra vô tận sinh cơ và tinh khí, càng có một luồng năng lượng đặc thù tuôn ra, lần lượt chui vào người bùn trước mặt.

Trong nháy mắt, người bùn xảy ra sự lột xác kinh người.

Đầu tiên là trở nên cao lớn, ban đầu chỉ bằng lòng bàn tay, bây giờ đang tăng cao với tốc độ mắt thường có thể thấy, mãi cho đến khi gần một trượng mới dừng lại.

Nhìn từ xa cao lớn uy mãnh, quả thực bất phàm.

Sau đó, thể chất của người bùn cũng đang lột xác, biến thành thân thể máu thịt, trong mắt càng có điểm điểm quang mang hiện lên, tỏa ra thần quang trí tuệ.

Đợi đến khi người bùn lột xác hoàn toàn, trí tuệ trong mắt còn cao hơn cả Yêu tộc tu luyện thành tiên, nhưng lại chỉ là một phàm nhân, không có chút tu vi nào.

Vừa sinh ra đã thông linh, vô cùng nghịch thiên, những Tiên Thiên Ma Thần kia còn phải mất mấy triệu năm thậm chí mấy chục triệu năm mới thai nghén ra được thân trí!

Nữ Oa thấy vậy vô cùng vui mừng, rất hài lòng với Nhân tộc mình tạo ra, vì vậy càng thêm nỗ lực nặn người.

Một người, hai người, ba người, bốn người...

Tốc độ tạo người của Nữ Oa ngày càng nhanh, nhưng nặn một hồi, nàng đột nhiên nhíu mày.

Cứ nặn bằng tay thế này thì đến bao giờ?

Lúc này, Thiên Đạo đột nhiên truyền xuống ý chỉ, chỉ dẫn phương hướng cho Nữ Oa.

"Hồ lô đằng!" Nữ Oa theo bản năng hô lên nội dung trong ý chỉ của Thiên Đạo.

"Đến rồi." Sở Dương đứng trong Trung Ương Tiên Điện mỉm cười, lấy ra dây hồ lô lấy được từ Bất Chu Sơn ném cho Nữ Oa.

Chương 137

Nhưng hắn chỉ lấy nửa đoạn, Thôn Phệ Hồ Lô còn ở trên đó, chưa trưởng thành, nếu đưa cả dây hồ lô hoàn chỉnh cho Nữ Oa, chẳng phải hắn sẽ đau lòng chết mất sao?

Sở Dương không nỡ, nên chỉ lấy nửa đoạn dây hồ lô.

Dù sao cũng đủ cho Nữ Oa tạo người.

Nữ Oa nhận lấy dây hồ lô, nhìn Sở Dương một cách đầy ẩn ý, rồi lại tiếp tục đầu tư vào công cuộc tạo người.

Dây hồ lô dính Cửu Thiên Tức Nhưỡng, lại khuấy trong Tam Quang Thần Thủy, tinh huyết của Sở Dương không ngừng tách ra từng tia từng tia, cuối cùng Nữ Oa lại thi triển thần thông Hàm Tuyền Tạo Hóa.

Bốn yếu tố kết hợp, một người hoàn chỉnh xuất hiện.

Nữ Oa nhẹ nhàng vung tay, một lượng lớn Nhân tộc từ trên dây hồ lô rơi xuống, cuối cùng đứng vững trên mặt đất, xếp hàng cùng với những người được nặn bằng tay trước đó.

Đáng nói là, do không phải Nữ Oa nặn bằng tay, nên ngoại hình không được kiểm soát.

Nhân tộc được tạo ra từ dây hồ lô, mỗi người dung mạo đều khác nhau, có xấu, có đẹp, không giống nhau.

Nữ Oa tạo người mất trọn ba ngày ba đêm, cuối cùng Cửu Thiên Tức Nhưỡng và tinh huyết của Sở Dương đều dùng hết, mới dừng lại.

Nhưng cũng đủ rồi, vì đã có đến hàng trăm triệu Nhân tộc xuất hiện.

“Chúng con bái kiến Thánh Mẫu nương nương!” Nhân tộc sinh ra đã thông linh, khi phát hiện Nữ Oa ngừng tạo người, liền đồng loạt quỳ xuống đất, cung kính bái kiến.

Nữ Oa nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, nhìn hàng trăm triệu Nhân tộc trước mặt, trong lòng dâng lên một cảm giác mới lạ, đó là cảm giác sắp làm mẹ.

Tuy Nhân tộc không phải do Nữ Oa sinh ra, nhưng là do nàng sáng tạo, vì vậy nàng là mẹ của Nhân tộc!

“Chúc mừng đạo hữu đã sáng tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới.” Sở Dương bay đến bên cạnh Nữ Oa, mỉm cười chúc mừng.

Nữ Oa chưa kịp nói, hàng trăm triệu Nhân tộc đột nhiên đồng loạt hành lễ với Sở Dương: “Chúng con bái kiến Thánh Phụ đại nhân!” Trong huyết mạch của mỗi người Nhân tộc đều có một tia tinh huyết của Sở Dương, đương nhiên cũng là con của hắn, nên một tiếng Thánh Phụ gọi rất tự nhiên.

“Ha ha, Thánh Phụ, gọi hay lắm.” Sở Dương nghe vậy khá hài lòng.

Tuy trước khi xuyên không hắn cũng là Nhân tộc, có thể là hậu đại của một trong hàng trăm triệu Nhân tộc trước mắt, nhưng sau khi xuyên không, mọi nhân quả đều đã thay đổi.

Từ nay về sau, Sở Dương mới là Thánh Phụ của Nhân tộc!

Ngược lại, Nữ Oa có cảm giác là lạ, nàng là Thánh Mẫu Nhân tộc, Sở Dương là Thánh Phụ Nhân tộc.

Trong mắt người ngoài, chẳng phải hai người là một đôi sao?

Nhưng thực tế hai người còn chưa thân, chỉ là có hảo cảm với nhau.

Sở Dương tham luyến vẻ đẹp của Nữ Oa, Nữ Oa thì kính nể thực lực mạnh mẽ và mưu lược sâu xa của Sở Dương.

"Đạo hữu, đến lúc đặt tên cho chủng tộc hoàn toàn mới này rồi." Sở Dương vui vẻ xong, nhắc nhở Nữ Oa.

Nhân tộc đã xuất hiện, nhưng cần được Thiên Đạo công nhận, như vậy mới coi như là Nhân tộc đã được tạo ra.

"Ừm." Nữ Oa gật đầu, ngẩng đầu nhìn trời, giọng kiên định nói: "Hôm nay ta sáng tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới, tên là Nhân tộc, Thiên Đạo giám chi!" "Ầm ầm ầm!" Tiếng Nữ Oa vừa dứt, trên bầu trời liền vang lên một trận sấm sét, vang vọng khắp trời đất, và lan ra toàn bộ Hồng Hoang, tuyên cáo sự ra đời của Nhân tộc.

"Ầm!" Vô tận thần quang huyền hoàng từ hư không ngưng tụ, một lát sau hình thành một biển ánh sáng, thanh thế to lớn, kinh người đến cực điểm.

"Công Đức Thiên Đạo giáng lâm, cơ duyên chứng đạo của Nữ Oa đã đến." Sở Dương thấy vậy, ánh mắt lóe lên, thầm nghĩ.

Trên khuôn mặt tinh xảo tuyệt mỹ của Nữ Oa hiện lên vẻ kích động, chứng đạo thành Thánh, thật là một chuyện khiến người ta phấn khích biết bao?

"Xẹt!" Một lát sau, Công Đức Thiên Đạo ngưng tụ hoàn tất, là một đại dương bao la vô cùng.

Hóa thành một đạo thần quang ầm ầm rơi xuống, giữa chừng tách thành hai phần, một phần chỉ chiếm một phần trăm công đức tạo người, lao về phía dây hồ lô.

Phần còn lại chiếm chín mươi chín phần trăm công đức tạo người, bao phủ Nữ Oa trong đó.

"Ầm!" Khí tức trên người Nữ Oa bắt đầu tăng vọt, uy áp tăng lên

với tốc độ mắt thường có thể thấy.

“Tạo người quả nhiên có thể thành Thánh Nhân!” Bên cạnh, Phục Hy vẫn luôn không nói gì, chỉ lặng lẽ quan sát Nữ Oa, thấy vậy, trong mắt hiện lên tia kích động, thân thể cũng run rẩy.

Chứng đạo thành Thánh, đó là mục tiêu cuối cùng của bao nhiêu người ở Hồng Hoang?

Nhưng hàng trăm triệu năm qua, ngoài Hồng Quân chứng đạo thành Thánh, không ai thành công.

Bây giờ cuối cùng cũng có người chứng đạo thành Thánh, tuy không phải là Phục Hy, nhưng đó là muội muội của ông, Nữ Oa.

Tình cảm hai huynh muội sâu đậm, Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, Phục Hy trong lòng vui mừng thay cho nàng, còn vui hơn cả mình thành Thánh.

“Thì ra sư tôn bảo chúng ta quan sát kỹ, cẩn thận lĩnh ngộ chính là quá trình chứng đạo của một vị Thánh Nhân.” Trong Trung Ương Tiên Điện, Tam Tiêu cảm nhận được khí tức trên người Nữ Oa ngày càng khủng bố, ai nấy đều ngây người. ...

Chương 138

Thế giới bên ngoài, như vỡ chợ.

Sự ra đời của Nhân tộc được Thiên Đạo công nhận, đã khiến mọi người chấn kinh một phen, sau đó khí thế ngày càng khủng bố trong quá trình thành Thánh của Nữ Oa bùng nổ, lại khiến họ chấn kinh thêm một phen.

"Có người thành Thánh, xem khí tức này là Nữ Oa." Trên Côn Luân Sơn, Tam Thanh mở mắt, vẻ mặt ngưng trọng, ánh mắt xuyên qua tầng tầng không gian nhìn về phía bờ Đông Hải, thấy được Nữ Oa đang đột phá.

"Không ngờ lại để Nữ Oa chứng đạo thành Thánh trước!" Vẻ mặt Nguyên Thủy khó coi, khí tức âm lãnh.

Pangu chính tông cả đời không chịu thua kém ai, tu vi của họ người nào không mạnh hơn Nữ Oa?

Lại để Nữ Oa thành Thánh trước, làm sao Nguyên Thủy cao ngạo có thể chịu đựng được, chỉ cảm thấy bị sỉ nhục.

"Ai, đợi Nữ Oa đạo hữu thành Thánh xong ta sẽ đến bái kiến một phen, tìm nàng thỉnh giáo kinh nghiệm." Lão Tử thở dài, lại có chút không cam lòng.

Rõ ràng tu vi của ông là mạnh nhất trong sáu vị đệ tử của Hồng Quân, tại sao lại để Nữ Oa thành Thánh trước?

Để thể diện của đại sư huynh này ở đâu?

Dù Lão Tử tu Vô Vi đạo, đối với chuyện này cũng có chút canh cánh trong lòng.

Nhưng Nữ Oa đã chứng đạo, không còn cùng đẳng cấp với Lão

Tử, tự nhiên không thể đắc tội đối phương.

Phải đến bái kiến người ta, một là để tôn trọng vị Thánh Nhân mới, hai là để cầu kinh vấn đạo, học hỏi Nữ Oa làm thế nào để chứng đạo thành Thánh.

Nguyên Thủy uất ức, cảm thấy khó xử, Lão Tử than thở, còn Thông Thiên thì ánh mắt lóe lên, có thêm vài suy nghĩ.

"Nữ Oa đạo hữu chứng đạo ở tổng bộ Tiên Đình tại bờ Đông Hải, bên cạnh còn có Sở Dương đạo hữu, lẽ nào là do hắn chỉ điểm?" Thông Thiên dựa vào trực giác nhạy bén đã nhận ra, cảm thấy cần phải đi gặp Sở Dương. ...

Tây Phương Linh Sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng cảm nhận được khí tức của Nữ Oa, nhìn nhau, đều thấy được sự cuồng nhiệt trong mắt đối phương.

Chứng đạo, đó là mục tiêu cuối cùng mà vạn linh Hồng Hoang dù chết cũng không đổi, dù là họ cũng không ngoại lệ! ...

Trong biển máu vô biên Minh Hà lão tổ xuất hiện, trong Ngũ Trang Quán Trấn Nguyên Tử và hảo hữu Hồng Vân đang đánh cờ, lúc này cũng dừng lại, còn có các đại năng khác của Hồng Hoang.

Bất kể đang làm gì, lúc này đều hướng ánh mắt về bờ Đông Hải, rơi vào trên người Nữ Oa.

Người thì ghen tị, người thì ngưỡng mộ khao khát, người thì cảm thán, tâm trạng phức tạp vô cùng. ...

Lúc này, tại tổng bộ Tiên Đình, Chúc Long, Côn Bằng, Cửu Anh ba vị Chuẩn Thánh, Hỏa Vân Tà Thần cùng mấy nghìn Đại La Kim Tiên bị động tĩnh khổng lồ của Nữ Oa thành Thánh kinh động, lần lượt bay lên.

Khi thấy Sở Dương thì cung kính hành lễ, sau đó đứng ngay ngắn

sau lưng hắn, ai nấy đều nhìn về phía Nữ Oa.

Trên mặt viết đầy vẻ chấn kinh, tò mò, kính sợ các loại cảm xúc.

Khí tức của Nữ Oa ngày càng mạnh, ngày càng mạnh.

"Ầm!" Vào một khoảnh khắc nào đó, khí tức của Nữ Oa đột phá cực hạn, một luồng uy áp Thánh Nhân khủng bố vượt trên chúng sinh từ người nàng bùng nổ, bao trùm toàn bộ Hồng Hoang.

"Phịch!" Vạn linh Hồng Hoang bị luồng uy áp này tác động, đầu gối không tự chủ được quỳ xuống theo hướng Nữ Oa, miệng đồng thanh hô lớn: "Chúng con bái kiến Thánh Nhân!" Vô số tướng sĩ Tiên Đình cũng vậy, quỳ lạy Nữ Oa.

Đây không phải quỳ lạy cá nhân Nữ Oa, mà là quỳ lạy Thánh Nhân, là sự nghiền ép về tầng bậc sinh mệnh, không thể thay đổi theo ý chí cá nhân.

Trong Hồng Hoang, người có thể trụ vững cũng chỉ có các cường giả Chuẩn Thánh, nhưng họ cũng cảm thấy áp lực như núi, vẻ mặt ngưng trọng vô cùng.

"Chúc mừng Nữ Oa đạo hữu thành Thánh Nhân, từ nay về sau trải qua vạn kiếp bất diệt, siêu thoát trên chúng sinh." Chỉ có một mình Sở Dương không để ý đến khí tức khủng bố trên người Nữ Oa, mỉm cười chắp tay chúc mừng.

Thực ra Sở Dương cũng có áp lực, tuy hắn mạnh mẽ, nhưng hiện tại không phải là đối thủ của Thánh Nhân.

Chỉ là khi thánh uy của Nữ Oa quét tới, ba bộ công pháp cấp Thiên Đạo mà Sở Dương tu luyện là Hỗn Độn Âm Dương Quyết, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp và Hỗn Độn Long Tượng đã tự động vận chuyển, hóa giải thánh uy.

Nhờ vậy Sở Dương mới có thể coi thường thánh uy của Nữ Oa,

biểu hiện thản nhiên như gió xuân.

Nhưng Sở Dương biết rõ tình hình của mình, người khác lại không biết.

Mọi người thấy hắn đối mặt với uy áp của Thánh Nhân mà mặt không đổi sắc, một vẻ thản nhiên, trong lòng kinh ngạc vô cùng.

Phải biết rằng ngay cả Chuẩn Thánh cũng không chịu nổi thánh uy, sẽ thân thể run rẩy, nguyên thần chấn động.

"Không hổ là Thiên Tôn đại nhân, sâu không lường được." Chúc Long, Côn Bằng và những người khác trong lòng cảm khái, mọi người đều là Chuẩn Thánh, nhưng Sở Dương lại vượt trội quá nhiều, đến nay vẫn chưa ai có thể ép hắn tung ra toàn bộ thực lực, hoàn toàn không nhìn thấu.

Cũng vì vậy, mọi người đối với Sở Dương càng thêm kính sợ, như phàm nhân kính thần.

"Sư tôn thật mạnh, bao giờ con mới có được một phần trăm tu vi của người." Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu thì dùng ánh mắt sùng bái nhìn Sở Dương.

Chương 139

Đặc biệt là cô bé loli Bích Tiêu, đôi mắt to tròn long lanh nhìn chằm chằm Sở Dương, sắp lấp lánh như sao rồi!

Nữ Oa nhìn sâu vào Sở Dương một cái, sau khi thành Thánh Nhân mới biết Chuẩn Thánh cũng vậy, trước mặt Thánh Nhân chỉ là một con kiến lớn hơn một chút.

Sở Dương có thể chống lại thánh uy, mạnh hơn Chuẩn Thánh bình thường quá nhiều.

"Ông!" Một lúc sau, Nữ Oa tạm thời khống chế được sức mạnh tăng vọt, dần dần thu liễm thánh uy của mình.

Nàng đi về phía Sở Dương, đang định nói gì đó, trên bầu trời đột nhiên vang lên một giọng nói nhàn nhạt.

"Người chứng đạo thành Thánh, nên ở ngoài tam thập tam thiên, trong hỗn độn mở ra đạo trường Thánh Nhân, và giảng Thánh Nhân đại đạo vạn năm." Sở Dương trong lòng khẽ động, là giọng của Hồng Quân.

"Vâng, sư tôn." Nữ Oa cúi người hành lễ với bầu trời, cung kính nói.

Nữ Oa đã thành Thánh Nhân, nhưng vẫn là đệ tử của Hồng Quân, đối với lời của sư tôn đương nhiên phải nghe.

Thánh Nhân cũng có mạnh yếu, Hồng Quân đã hợp với Thiên Đạo, thực lực đạt đến một cảnh giới khủng bố, không phải Thánh Nhân bình thường có thể so sánh, Nữ Oa cũng không dám ngỗ nghịch.

Hồng Quân nói xong một câu đó liền biến mất.

Nữ Oa quay người nhìn Nhân tộc, mày hơi nhíu lại, nàng phải đến

hỗn độn mở đạo trường Thánh Nhân, vậy Nhân tộc thì sao?

Phải biết rằng Nhân tộc tương lai rất lợi hại, nhưng Nhân tộc hiện tại lại vô cùng yếu kém.

Thực lực thấp kém, ngay cả Nhân Tiên cũng không phải, còn yếu hơn cả kiến, trong thế giới Hồng Hoang rất nguy hiểm, dễ chết.

Bị rắn độc cắn một cái, hoặc dư chấn từ cuộc đấu pháp của tiên thần, đều có thể tiêu diệt Nhân tộc.

Nhân tộc tuy sinh ra đã thông linh, trí tuệ cực cao, nhưng vừa mới được tạo ra, cái gì cũng không hiểu, giống như một tờ giấy trắng.

Không biết hồ nước nguy hiểm, có thể vì tò mò mà bước vào trong đó bị chết đuối, có thể không biết Yêu tộc hung tàn, không sợ hãi đến gần rồi bị ăn thịt.

Tóm lại, Nhân tộc mới sinh nếu không có người chăm sóc, rất dễ chết, thậm chí bị diệt tộc!

Nữ Oa trong lòng suy nghĩ một lát, cuối cùng nhìn về phía Sở Dương, áy náy nói: "Đạo hữu, ta phải đến tam thập tam thiên mở đạo trường, Nhân tộc tạm thời giao cho ngươi chăm sóc." Theo lý, Nữ Oa là Thánh Mẫu Nhân tộc, bây giờ nên ở lại chăm sóc Nhân tộc, cho đến khi Nhân tộc có khả năng tự vệ.

Nhưng Hồng Quân bảo Nữ Oa đi hỗn độn mở đạo trường Thánh Nhân, nàng cũng không thể không đi.

Hai việc không thể vẹn toàn, Nữ Oa cũng đành nhờ Sở Dương giúp đỡ.

"Đạo hữu yên tâm đi mở đạo trường đi, ta là Thánh Phụ Nhân tộc, cũng có trách nhiệm chăm sóc tốt Nhân tộc." Sở Dương cười gật đầu.

Nữ Oa nghe vậy, nỗi lo trong lòng mới tan đi, nói với Phục Hy:

“Huynh trưởng, huynh ở lại đây hỗ trợ Sở Dương đạo hữu chăm sóc Nhân tộc đi.” “Muội muội yên tâm, chủng tộc do muội tự tay sáng tạo, ta nhất định sẽ chăm sóc tốt, nếu có cường giả Chuẩn Thánh muốn làm hại Nhân tộc, ta cũng tuyệt không cho phép.” Phục Hy vẻ mặt nghiêm túc nói.

Tình cảm huynh muội của Phục Hy và Nữ Oa rất tốt, Nhân tộc là do muội muội tạo ra, đương nhiên phải hết lòng giúp đỡ.

Nữ Oa lúc này mới hoàn toàn yên tâm, nói chuyện với Sở Dương và những người khác một lúc rồi rời khỏi Tiên Đình, bay về phía hỗn độn.

Đồng thời, tiếng nói của Thánh Nhân vang vọng khắp Hồng Hoang: “Ta sẽ mở đạo trường trong hỗn độn, và sau một trăm năm sẽ giảng Thánh Nhân đại đạo vạn năm, người có duyên đều có thể đến nghe đạo.” “Nữ Oa Thánh Nhân muốn giảng đạo, đây là đại cơ duyên, ta nhất định phải đi.” “Đạo Tổ giảng đạo ba lần đã giúp ta thu hoạch không ít, Nữ Oa Thánh Nhân bây giờ lại giảng đại đạo, biết đâu ta có thể tiến thêm một bước.” “Mở đạo trường Thánh Nhân trong hỗn độn, ta phải đi xem mới được.” “...” Vạn linh Hồng Hoang nghe thấy lời của Nữ Oa, ai nấy đều kích động hưng phấn, bắt đầu chuẩn bị cho buổi giảng đạo sau một trăm năm.

Tam Thanh và Chuẩn Đề Tiếp Dẫn càng thêm động lòng, đối với việc Nữ Oa giảng đạo rất nhiệt tình, họ đến không phải để nghe Thánh Nhân đại đạo, mà là muốn hỏi làm thế nào mới có thể chứng đạo thành Thánh.

Dù sao sáu người đều là đệ tử của Hồng Quân, bây giờ chỉ có một mình Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, họ lại chưa, trong lòng cũng sốt ruột.

Sở Dương đối với việc Thánh Nhân giảng đạo không mấy hứng

thú, nhìn Nữ Oa đi xa, sau khi không còn thấy bóng dáng nàng mới thu hồi ánh mắt, tầm nhìn rơi vào một sợi dây leo.

Dây hồ lô mà Nữ Oa dùng để tạo người, bây giờ đã hấp thu không ít Công Đức Thiên Đạo, lột xác thành roi Đả Thần.

Thân roi ánh bạc lấp lánh, như một vệt trăng rơi xuống, lóe lên hàn quang lạnh lẽo, sắc bén trí mạng.

Roi Đả Thần là một trong những thánh khí của Nhân tộc, cầm roi Đả Thần, chỉ cần đối phương là người, bất kể tu vi cao bao nhiêu, đều có thể đánh cho kêu oai oái.

Nhưng nó lại chứa đựng công đức, giết người không dính nhân quả.

"Vút." Sở Dương đưa tay ra tóm, thu lấy roi Đả Thần.

Lúc Nữ Oa đi đã không mang theo roi Đả Thần, hoặc là quên, hoặc là cố ý để lại cho Sở Dương, dù sao cũng là mượn của hắn, sao có thể mặt dày lấy lại?

Bất kể là nguyên nhân gì, Sở Dương đều phải thu lấy roi Đả Thần, dù sao cũng là thánh khí Nhân tộc, bảo bối đỉnh cấp!

Sở Dương thu roi Đả Thần, ánh mắt đặt lên hàng trăm triệu Nhân tộc trước mặt.

Những người Nhân tộc mới sinh này tuy trong mắt lấp lánh linh quang, nhưng lại không có suy nghĩ, thân thể cứng đờ, đứng đó không động, vì ngay cả đi cũng chưa biết.

Sở Dương trầm ngâm một lát, mở lời: "Ta tên Sở Dương, là Tiên Đình chi chủ Hỗn Độn Thiên Tôn, cũng là Thánh Phụ Nhân tộc." "Từ nay về sau, tất cả gia nhập Tiên Đình." "Chúng con xin tuân theo mệnh lệnh của Thánh Phụ." Hàng trăm triệu Nhân tộc mới sinh cái gì cũng không biết, không biết Tiên Đình, nhưng Sở Dương là Thánh Phụ

Nhân tộc, nghe lời hắn là đúng rồi, vì vậy vô số Nhân tộc đồng loạt quỳ lạy hắn.

"Ầm!" Ngay khoảnh khắc hàng trăm triệu Nhân tộc gia nhập Tiên Đình, dòng sông vận mệnh ở đâu đó trong Hồng Hoang chấn động, dấy lên những gợn sóng lớn, một số quỹ đạo cố định đã bị thay đổi.

Sở Dương trong lòng cảm nhận được, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Chương 140

Xem ra kế hoạch đã bắt đầu có ảnh hưởng, tiếp theo chỉ cần không ngừng làm sâu sắc thêm nhân quả giữa Nhân tộc và Tiên Đình, kế hoạch cuối cùng sẽ thành công.

Đến lúc đó, Nhân tộc là của Tiên Đình, nhưng Tiên Đình không phải của Nhân tộc, Tiên Đình sẽ đạt đến đỉnh cao của Hồng Hoang.

Nhưng trước đó, phải giải quyết vấn đề sinh tồn của Nhân tộc đã.

Dù sao Nhân tộc không phải tiên, không thể vĩnh sinh bất tử, chỉ cần hấp thụ thiên địa linh khí là có thể sống sót.

Nhân tộc là phàm nhân, nếu không có đủ năng lượng duy trì sinh cơ, sẽ chết đói, nếu một trận gió lạnh thổi qua, Nhân tộc cũng có thể chết cóng, còn có các loại tình huống bất ngờ khác, đều có thể tử vong.

Tóm lại, Nhân tộc bây giờ yếu ớt đáng thương, cần phải nhanh chóng trưởng thành, lúc này Sở Dương với tư cách là Thánh Phụ Nhân tộc phải đứng ra.

Giống như một người cha già, vào lúc con cái cần sẽ che gió chắn mưa.

Sở Dương suy nghĩ một lát, trong lòng đã có một kế hoạch hoàn chỉnh.

Sau một hồi suy diễn, Sở Dương đã tìm ra những tồn tại đặc biệt nhất trong Nhân tộc, tổng cộng ba người, hai nam một nữ.

Tư chất, dung mạo của họ trong số hàng trăm triệu Nhân tộc đều thuộc hàng đầu.

Đương nhiên quan trọng nhất là, trên người ba người ẩn chứa khí

vận khổng lồ, vượt xa Nhân tộc bình thường.

Sở Dương đại khái biết được thân phận của ba người, hẳn là Nhân tộc Tam Tổ của hậu thế, lần lượt là Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị.

Công lao của họ là thế này: Toại Nhân Thị phát hiện ra lửa, kết thúc thời đại ăn lông ở lỗ của Nhân tộc.

Hữu Sào Thị phát hiện ra nhà cửa, tránh được sự tổn hại của cầm thú.

Truy Y Thị dạy Nhân tộc dùng da thú chống lạnh, dùng lá cây che thân, từ đó Nhân tộc có áo để mặc, không cần lo chết cóng.

Sở Dương quyết định thu ba người làm đồ đệ, đây là quyết định sau khi đã suy nghĩ kỹ lưỡng.

Sở Dương muốn để toàn bộ Nhân tộc hoàn toàn hòa nhập vào Tiên Đình, chắc chắn không thể chỉ dựa vào danh hiệu Thánh Phụ Nhân tộc, cần có mấy thủ lĩnh Nhân tộc giúp quản lý Nhân tộc, sau đó mới hòa nhập vào Tiên Đình.

Lúc này tác dụng của Nhân tộc Tam Tổ thể hiện ra, họ là người mang khí vận khổng lồ của Nhân tộc, sẽ có đại công đức tại thân, định sẵn trở thành cường giả của Nhân tộc, vô số Nhân tộc đều sẽ coi họ là tín ngưỡng.

Những việc ba người quyết định, Nhân tộc sẽ tuân theo.

Quan trọng là tư chất của ba người cũng không tồi, trong quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu không có ai giúp đỡ, vẫn tu luyện đến cảnh giới Chuẩn Thánh.

Người như vậy có tư cách trở thành đệ tử của Sở Dương.

"Vút." Nghĩ đến đây, Sở Dương đưa ra một bàn tay, tóm lấy ba

người mang đại khí vận kia từ trong biển người mênh mông ra.

"Ba người sau này hãy theo bên cạnh ta tu hành." Sở Dương cười nói, lần này dùng nguyên thần truyền âm, có thể trực tiếp khiến đối phương hiểu ý của mình.

Vì vậy, hai nam một nữ tuy cái gì cũng không hiểu, nhưng lại hiểu được ý của Sở Dương, cũng hiểu được bái hắn làm thầy sẽ nhận được chỗ tốt.

Do đó ba người đều kích động bái phục xuống, cung kính nói với Sở Dương: "Đa tạ sư tôn thu chúng con làm đồ đệ." "Ta có sư đệ và sư muội rồi sao?" Bên cạnh, Tam Tiêu nhìn Sở Dương thu đồ, trước tiên ngẩn ra, sau đó cười.

Có thêm mấy sư đệ sư muội, sau này dòng dõi của Sở Dương sẽ náo nhiệt.

"Trời ơi, ba người này có đức có tài gì mà được Thiên Tôn thu làm đệ tử?" "Ta cũng hy vọng Thiên Tôn thu nhận ta." "Thiên Tôn là Thánh Phụ Nhân tộc, có lẽ vì điểm này mới thu mấy người Nhân tộc để bồi dưỡng." "Ta đột nhiên muốn trở thành Nhân tộc, sau đó để Thiên Tôn thu nhận ta." "Ha ha, ngươi biến thành Nhân tộc Thiên Tôn cũng sẽ không thu đâu." "Lẽ nào Thiên Tôn sẽ thu ngươi sao?" "..." Chúc Long, Côn Bằng và những người khác thấy vậy trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, mắt cũng đỏ lên, hận không thể thay thế.

Nhưng đáng tiếc chỉ có thể nghĩ, với tính cách của Sở Dương không thể nào thu họ làm đồ đệ, môn hạ của hắn đều phải là thiên tài.

Về điểm này, Sở Dương và Nguyên Thủy có chút giống nhau, đều không thích dung tài, thích thiên tài.

"Dậy đi." Sở Dương nhẹ nhàng phất tay, đỡ ba người dậy, cười nói: "Vi sư trước tiên đặt tên cho các con." Tên rất quan trọng, không

có tên làm sao xưng hô với người khác?

"Ngươi tên Toại Nhân Thị, ngươi tên Hữu Sào Thị, ngươi tên Truy Y Thị." Sở Dương chỉ vào ba người, lần lượt đặt tên cho hai nam một nữ.

Lần này nói chuyện Sở Dương cũng sử dụng thủ đoạn nguyên thần truyền âm, nếu không Tam Tổ ngay cả tên là gì cũng không biết.

Nói trắng ra, Nhân tộc đều vừa mới sinh, cái gì cũng không hiểu, muốn cho họ biết ý của mình phải dùng nguyên thần truyền âm mới được.

"Đa tạ sư tôn ban tên." Ba người có được tên, trong lòng vui mừng, cảm kích nói với Sở Dương.

"Truy Y Thị, Hữu Sào Thị, Toại Nhân Thị." Bên cạnh, bộ chúng Tiên Đình lẳng lặng ghi nhớ ba cái tên, trong lòng hạ quyết tâm, không thể đắc tội ba người, tốt nhất là có thể kết giao.

Dù sao ba người là đệ tử của Sở Dương, ai dám dễ dàng trêu chọc?

"Truy Y Thị, ra đây." Sở Dương mở lời.

Truy Y Thị là nữ nhân duy nhất trong Nhân tộc Tam Tổ, sau này sẽ dạy Nhân tộc dùng lá cây, da thú che thân, giúp Nhân tộc xa rời giá lạnh.

Truy Y Thị bước ra, cung kính nói với Sở Dương: "Sư tôn, người có gì phân phó?" Sở Dương không nói gì, chỉ thấy hắn thi triển thần thông, di chuyển một cây đại thụ từ xa của Tiên Đình đến.

Sau đó tiện tay hái lá cây cành lá sum suê trên cây, bện thành váy lá cây, quấn quanh eo.

Chương 141

"Sư tôn đang làm gì vậy?" Tam Tiêu và những người khác ngây người, Sở Dương vốn mặc một bộ đạo bào màu vàng, bây giờ bên ngoài lại thêm một chiếc váy lá cây, thật sự... không ra thể thống gì.

"Học theo cách của ta, làm ra một chiếc váy lá cây." Sở Dương nói với Truy Y Thị, trong lòng lại khẽ thở dài.

Hắn vốn nghĩ làm ra bộ y phục đầu tiên sẽ nhận được Công Đức Thiên Đạo, bây giờ xem ra chỉ có bản thân Nhân tộc mới có thể nhận được, sinh linh khác không được, Thánh Phụ Nhân tộc cũng không được.

Xem ra công đức sáng tạo ra lửa, y phục và nhà cửa không lấy được rồi.

Nhưng giao cho ba đồ đệ của mình cũng được, chỉ cần không để của tốt lọt ra ngoài là được.

Truy Y Thị phúc chí tâm linh, hiểu ra mình phải làm gì, học theo làm ra một chiếc váy lá cây, và giơ lên ngẩng đầu nói.

"Ta là Truy Y Thị, hôm nay vì Nhân tộc tạo ra bộ y phục đầu tiên, từ nay về sau Nhân tộc từ biệt rét buốt, không còn bị cóng trong mùa lạnh, thiên địa giám chi!" "Ầm ầm ầm!" Tiếng Truy Y Thị vừa dứt, trên bầu trời vang lên một trận sấm sét, tiếng động lớn chấn động cả trời đất, vô số khí huyền hoàng ngưng tụ.

"Công Đức Thiên Đạo?" "Trời ơi, tùy tiện làm một bộ y phục cũng có thể nhận được Công Đức Thiên Đạo?

Từ bao giờ Công Đức Thiên Đạo dễ nhận như vậy?" "Tại sao ta làm một bộ y phục lại không nhận được Công Đức Thiên Đạo?"

“Thiên Tôn đại nhân vừa rồi cũng làm ra một bộ y phục đó thôi, chẳng phải cũng không nhận được Công Đức Thiên Đạo sao?” “...” Công Đức Thiên Đạo vừa xuất hiện, các cường giả Đại La Kim Tiên trở lên của Tiên Đình đứng sau lưng Sở Dương mắt trợn trừng, trên mặt viết đầy vẻ chấn kinh.

Mọi người không ngờ rằng, Truy Y Thị chỉ là một phàm nhân, một chút tu vi cũng không có.

Nói không khách khí, mỗi người ở đây phun một hơi cũng có thể diệt sát hàng triệu Truy Y Thị.

Nhưng một tồn tại yếu ớt như vậy, học theo Sở Dương tùy tiện làm ra một bộ y phục lại nhận được Công Đức Thiên Đạo?

Cứ như đang đùa, mọi người đều không hiểu tại sao.

“Khoan đã, ta hình như biết tại sao rồi?” Có người đột nhiên nói, trên đầu có hai cái sừng rồng, dung mạo vĩ ngạn uy nghiêm, là một con rồng cấp bậc Đại La Kim Tiên, sớm đã đầu quân cho Sở Dương.

“Ngươi biết tại sao ư?” “Mau nói đi Truy Y Thị đại nhân làm thế nào để dễ dàng nhận được Công Đức Thiên Đạo, ta cũng muốn học.” Lời của con rồng Đại La Kim Tiên đã thu hút sự chú ý của các sinh linh có mặt, lần lượt nhìn về phía nó, trong mắt mang theo sự tò mò và nóng bỏng.

Ngay cả Sở Dương cũng không động thanh sắc nhìn nó, muốn xem nó có thật sự hiểu không.

“Hô.” Con rồng Đại La Kim Tiên làm sao chịu được sự chú ý của nhiều người như vậy?

Đặc biệt là thấy Sở Dương cũng đang nhìn, trong lòng càng thêm hưng phấn.

Hít sâu một hơi mới kìm nén được tâm trạng kích động, bắt đầu

nói ra suy đoán của mình: "Truy Y Thị đại nhân có thể dễ dàng nhận được Công Đức Thiên Đạo, là vì Nhân tộc quá yếu!" "Trong Hồng Hoang chưa từng có chủng tộc nào yếu ớt như vậy, ngay cả một ngọn cỏ, một con côn trùng cũng có cảnh giới Nhân Tiên, có thể làm được những việc như nâng tảng đá triệu cân." "Nhưng Nhân tộc, e rằng một tảng đá triệu cân rơi xuống sẽ chết người, chết cả một mảng lớn." "Y phục mà Truy Y Thị tạo ra tuy đơn giản, nhưng ý nghĩa lại trọng đại." Con rồng Đại La Kim Tiên dừng lại một chút, rồi tiếp tục nói: "Có y phục, Nhân tộc yếu ớt có thể không sợ côn trùng cắn, cũng có thể không sợ giá lạnh, cứu vớt vô số Nhân tộc." "Đây là đại công đức, nên Thiên Đạo có cảm ứng, giáng xuống công đức." Mọi người nghe vậy, ai nấy đều trầm tư, cảm thấy con rồng Đại La Kim Tiên nói rất đúng.

"Con rồng này trí tuệ cũng khá cao đấy, có thể thông qua quan sát tỉ mỉ mà phát hiện ra điểm này." Khóe miệng Sở Dương khẽ nhếch lên: "Nhưng, nguyên nhân thực sự mà Truy Y Thị nhận được Công Đức Thiên Đạo không phải là cái này." Trong Hồng Hoang có hàng vạn vạn chủng tộc, ngoài hai đại chủng tộc đỉnh cao là Vu và Yêu, cũng có những chủng tộc yếu ớt.

Những chủng tộc yếu ớt này có chủng tộc cũng đã phát minh ra y phục, nhưng lại chưa từng có Công Đức Thiên Đạo giáng lâm, có thì cũng chỉ một chút, ít đến đáng thương.

Nào có giống như Truy Y Thị, Công Đức Thiên Đạo bây giờ vẫn đang ngưng tụ, chưa hề rơi xuống?

Truy Y Thị có thể nhận được lượng lớn Công Đức Thiên Đạo, là vì Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất trong tương lai, là con cưng của Thiên Đạo!

Đãi ngộ tự nhiên khác với các chủng tộc yếu ớt bình thường.

Giống như minh tinh và dân thường.

Minh tinh nói một câu yêu nước, fan sẽ khen lên tận trời.

Nếu là dân thường yêu nước, đại bộ phận người sẽ không để ý, thậm chí có người sẽ chửi là anh hùng bàn phím, chỉ biết yêu nước trên mạng.

Tình hình của Nhân tộc và các chủng tộc yếu ớt khác ở Hồng Hoang hiện tại cũng như vậy.

Nhân tộc là con cưng của Thiên Đạo, được định sẵn là nhân vật chính của trời đất, đãi ngộ tương đương minh tinh, các chủng tộc yếu ớt khác tương đương với dân thường, đãi ngộ tự nhiên hoàn toàn khác nhau.

Vì vậy, con rồng Đại La Kim Tiên tuy thấy được một, nhưng chưa thấy được hai. ...

Bên ngoài, vì Truy Y Thị tạo ra một bộ y phục mà trời giáng công đức, đã nổ tung.

"Vậy cũng được sao?" "Hôm nay Thiên Đạo bị bệnh à, Công Đức Thiên Đạo phát lung tung?" "Y phục ta đã làm không biết bao nhiêu rồi, tại sao ta chưa từng nhận được Công Đức Thiên Đạo?" "..." Các đại năng bình thường trong lòng bất bình, nếu không phải Nhân tộc có Sở Dương che chở, e rằng sẽ không nhịn được mà bắt Nhân tộc về mổ xẻ nghiên cứu, thậm chí có thể giết hàng trăm triệu Nhân tộc để hả giận. ...

Nữ Oa đang mở đạo trường Thánh Nhân trong hỗn độn cảm ứng được sự biến hóa của Nhân tộc, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, trên mặt lại mang theo vẻ đã liệu trước.

Chủng tộc có thể giúp nàng chứng đạo thành Thánh sao có thể kém được?

Nhất định có chỗ thần dị.

Bây giờ xem ra quả nhiên như vậy, Nhân tộc vừa mới ra đời, đã có người nhận được lượng lớn Công Đức Thiên Đạo.

Cứ như vậy, Nhân tộc sẽ phát triển thành thế nào?

Chương 142

Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo của Nữ Oa lộ ra vẻ mong đợi, trong lòng muốn biết chủng tộc do mình tự tay tạo ra có thể đi được bao xa. ...

"Nhân tộc mà Nữ Oa sư muội tạo ra thật không tầm thường." Trên Côn Luân Sơn, Lão Tử híp mắt, chậm rãi mở lời: "Đợi khi nghe đạo từ chỗ Nữ Oa sư muội trở về, có lẽ có thể đến Nhân tộc một chuyến." Thông Thiên tán thành gật đầu, sau khi Nữ Oa tạo ra Nhân tộc chứng đạo thành Thánh, ông đã để ý đến Nhân tộc, bây giờ Truy Y Thị làm y phục nhận được Công Đức Thiên Đạo, càng khiến ông khẳng định Nhân tộc phi phàm.

"Chỉ là một chủng tộc yếu ớt mà thôi, có gì đáng quan tâm?" Nguyên Thủy nhàn nhạt nói, đáy mắt có chút khinh thường, là khinh thường đối với Nhân tộc.

Một chủng tộc yếu ớt nhất trong lịch sử Hồng Hoang, thổi một hơi có thể diệt sát hàng trăm triệu, sao người cao ngạo như hắn có thể để vào mắt?

Chỗ duy nhất Nguyên Thủy cảm thấy Nhân tộc được, là Nhân tộc không giống Yêu tộc, không phải hạng phi lân quải giác, thấp sinh noãn hóa.

Thông Thiên nghe lời của Nguyên Thủy chỉ biết trợn trắng mắt, trong lòng không muốn nói chuyện với hắn nữa. ...

Tổng bộ Tiên Đình, Sở Dương đứng trên không, ngẩng đầu nhìn Công Đức Thiên Đạo.

Một loạt sự việc vừa rồi xem ra tốn nhiều thời gian, thực ra rất ngắn ngủi, chỉ mấy hơi thở mà thôi, vì vậy Công Đức Thiên Đạo vẫn

đang ngưng tụ.

Lại một lát sau, toàn bộ Công Đức Thiên Đạo thuộc về Truy Y Thị mới hiện ra.

"Ầm." Lượng lớn Công Đức Thiên Đạo rơi xuống, chia làm hai phần, phần nhỏ dung nhập vào bộ y phục lá cây trên người Truy Y Thị.

"Xẹt!" Trong nháy mắt, bộ y phục lá cây vốn bình thường đã lột xác, chỉ thấy kim quang vạn đạo, tiên vụ bốc hơi, đẳng cấp và uy năng của nó tăng nhanh.

Một lát sau, ánh sáng tan đi, bộ y phục lá cây biến thành một bộ bảo y, linh quang lấp lánh, chứa đựng uy năng đáng sợ.

"Thượng phẩm Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo, không tồi." Sở Dương đánh giá bộ bảo y một cái, gật đầu.

Từ nay về sau Truy Y Thị có linh bảo thuộc về mình, uy lực mạnh mẽ rất thích hợp, Sở Dương cũng đỡ phải chuẩn bị linh bảo cho nàng.

"Trời ơi, Thượng phẩm Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo, thật ngưỡng mộ..." Bộ chúng Tiên Đình thấy vậy, ai nấy lại đỏ mắt, nhưng không có ai nảy sinh lòng tham muốn cướp đoạt.

Nói nhảm, Truy Y Thị là đệ tử của Sở Dương, ai sống chán rồi mới dám đi tìm chết?

Linh bảo tuy quý, nhưng tính mạng còn quý hơn!

Chưa hết, phần nhỏ công đức dung nhập vào bộ y phục lá cây trong tay Truy Y Thị, biến nó thành một bộ bảo y, phần lớn công đức dung nhập vào Truy Y Thị, khiến nàng cũng lột xác.

"Ầm." Luyện tinh hóa khí, luyện khí hóa thần, luyện thần hoàn hư, luyện hư hợp đạo, Nhân Tiên, Địa Tiên, Thiên Tiên, Chân Tiên...

Thái Ất Kim Tiên viên mãn!

Truy Y Thị hấp thu Công Đức Thiên Đạo, tu vi tăng vùn vụt, khí thế như hồng thủy dâng cao, mãi đến Thái Ất Kim Tiên viên mãn mới dừng lại.

"Tỷ tỷ, em đột nhiên cảm thấy thật mất mặt." Trong Tam Tiêu, Bích Tiêu nhỏ tuổi nhất đột nhiên mở lời: "Em tu luyện không biết bao nhiêu năm mới đến Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, bây giờ Truy Y Thị sư muội đã vượt qua em rồi." "Em làm sư tỷ thật thất bại." "Bây giờ mới biết mình thất bại à?

Sư tôn cho em tài nguyên dùng không hết, nhưng em lại không dùng, chị và Quỳnh Tiêu đều là Thái Ất Kim Tiên hậu kỳ rồi, em mới sơ kỳ." Vân Tiêu véo má Bích Tiêu, hậm hực nói.

Quỳnh Tiêu ôn hòa gật đầu, giáng cho Bích Tiêu một đòn chí mạng mười vạn điểm.

"Oa, sư tôn bắt nạt con." Bích Tiêu oa một tiếng khóc lên, chạy đến bên cạnh Sở Dương ôm lấy đùi hắn, trở thành một cái "vật trang trí" treo lủng lẳng.

"..." Vân Tiêu và Bích Tiêu nhìn nhau, đều thấy được khóe miệng giật giật và vẻ mặt bất đắc dĩ của đối phương.

Nhưng đồng thời, trong lòng họ đối với Truy Y Thị cũng cảm thấy áp lực.

Đúng như Bích Tiêu nói, là sư tỷ mà tu vi bị sư muội vượt qua, thật mất mặt.

Vì vậy hai người trong lòng cũng âm thầm quyết định, sau khi trở về sẽ tu hành thật tốt Chủng Ma Kinh mà Sở Dương ban cho, tranh thủ sớm ngày thành Đại La Kim Tiên, tu vi lại vượt qua Truy Y Thị.

"Bích Tiêu, đừng quậy." Sở Dương tóm lấy Bích Tiêu đang ôm

đùi mình.

Kết quả Bích Tiêu đưa hai tay ngọc ngà ôm lấy cổ hắn, giống như một con gấu koala treo trong lòng hắn.

Khóe miệng Sở Dương giật giật, mẹ nó, đổi vị trí tiếp tục làm vật trang trí trên người hắn sao?

"Thôi được rồi." Sở Dương thấy Bích Tiêu vừa manh vừa đáng yêu, quyết định không quản nữa, muốn treo trên người thì cứ treo.

Dù sao đối với hắn cũng không có ảnh hưởng gì.

Sở Dương cười nói với Truy Y Thị: "Đứng sau lưng ta." "Vâng, sư tôn." Truy Y Thị ngoan ngoãn gật đầu, di chuyển đến sau lưng Sở Dương, cung kính đứng đó.

Sở Dương chuyển ánh mắt sang Toại Nhân Thị, cười nói: "Xem kỹ động tác của ta." Tiếng nói vừa dứt, Sở Dương tiện tay lấy hai khúc gỗ, một khúc to và khô, một khúc thì cứng và nhỏ.

Sở Dương đặt khúc gỗ cứng và nhỏ lên khúc gỗ to và khô, sau đó xoay.

Chính là khoan gỗ lấy lửa!

Chương 143

Động tác của Sở Dương rất nhanh, một giây có thể xoay vạn lần, nên chỉ một lát sau, khúc gỗ to và khô "xẹt" một tiếng.

Một ngọn lửa nhỏ không hề báo trước bùng lên, chiếu sáng tám phương tỏa ra nhiệt độ.

"Hả?

Lại có chuyện như vậy?" Chúc Long cảm thấy kinh ngạc, không ngờ Sở Dương lại dùng cách này để tạo ra lửa.

Phải biết rằng trời đất chỉ có hai loại lửa, một là lửa tự nhiên tồn tại, ví dụ như lửa trên Thái Dương Tinh, hay là địa hỏa.

Còn có một loại là lửa siêu nhiên, cũng là ngọn lửa do tiên thần thi triển thần thông phóng ra.

Nhưng bây giờ, Sở Dương đã tạo ra loại lửa thứ ba, vì hắn tạo ra nó mà không sử dụng chút pháp lực nào!

"Thiên Tôn thật là thiên tài, ngay cả phương pháp này cũng nghĩ ra được." Chúc Long trong lòng kính phục, loại lửa thứ ba này vô số năm chưa từng có ai phát hiện, Sở Dương tiện tay làm một cái đã tạo ra, quả thực cao thâm khó lường.

Nhưng Chúc Long trong lòng không hiểu, loại lửa thứ ba này tuy mới lạ, nhưng không có uy năng, có tác dụng gì chứ?

"Làm theo động tác vừa rồi của ta." Sở Dương đứng dậy, dập tắt ngọn lửa trên khúc gỗ to và khô, và đưa khúc gỗ cứng và nhỏ trong tay cho Toại Nhân Thị, cười nói.

"Vâng, sư tôn." Toại Nhân Thị háo hức nhận lấy khúc gỗ cứng và nhỏ, cũng bắt đầu khoan gỗ lấy lửa.

“Xẹt.” Chẳng bao lâu, một ngọn lửa nhỏ bùng lên, tỏa ra nhiệt độ không cao nhưng khiến người ta an lòng.

Toại Nhân Thị phúc chí tâm linh, nhận được thiên đạo ám thị, mở lời: “Ta tên Toại Nhân Thị, hôm nay vì Nhân tộc tạo ra ngọn lửa đầu tiên, Nhân tộc có thể từ biệt thời đại ăn lông ở lỗ, không sợ dã thú, thiên địa giám chi!” “Ầm ầm ầm!” Chín tiếng chuông lớn vang vọng trời đất, từng đoàn công đức điên cuồng từ hư không tuôn ra, hội tụ trên đầu Toại Nhân Thị.

Ánh sáng vàng hòa ái phổ chiếu Tiên Đình, khiến chư tà tiêu tán, quỷ mị lui tránh.

“Trời ơi, lẽ nào đây là tác dụng của loại lửa thứ ba sao?” Chúc Long thấy vậy, không nhịn được kêu lên, trong lòng cảm thấy kinh hãi.

Nhân tộc, rốt cuộc là chủng tộc gì, tùy tiện làm một bộ y phục lá cây, tùy tiện khoan gỗ lấy lửa, đều có thể nhận được Công Đức Thiên Đạo, số lượng còn không ít?

Thật sự... khiến người ta ngưỡng mộ đến hộc máu!

Không chỉ Chúc Long, bộ chúng Tiên Đình và các đại năng Hồng Hoang thấy cảnh này, đều ngơ ngác cộng thêm chấn kinh.

“Thiên Đạo hôm nay chắc chắn bị bệnh rồi, Công Đức Thiên Đạo phát lung tung!” “Chỉ là một ngọn lửa thôi mà, ngọn lửa của tiên thần nào phóng ra mà không mạnh hơn trăm lần nghìn lần?

Cũng có thể nhận được Công Đức Thiên Đạo?” “Không được rồi, hôm nay ta phải đi làm việc tốt, kiếm Công Đức Thiên Đạo.” “...” Mọi người nghị luận sôi nổi, miệng và lòng đều chua lè, như ăn phải chanh.

Công Đức Thiên Đạo, đâu phải cải trắng, thứ này rất khó nhận

được.

Đại năng bình thường làm việc, ví dụ như giáo hóa sinh linh, ví dụ như truyền đạo, mấy triệu năm kiếm được công đức có thể không bằng Toại Nhân Thị và Truy Y Thị, ai chịu nổi?

Nói một câu, nếu Nhân tộc không có Sở Dương che chở, e rằng thật sự sẽ bị những đại năng ghen tị căm hận này bắt đi nghiên cứu hoặc là hả giận. ...

"Nhân tộc, thật là một chủng tộc không tầm thường, khó trách có thể giúp Nữ Oa sư muội chứng đạo." Trên Côn Luân Sơn, Lão Tử không biết từ lúc nào đã đứng thẳng người, đôi mắt già nua tinh quang rực rỡ, bên trong có tinh hà phản chiếu, vạn vật thay đổi, các loại dị tượng khủng bố chuyển động.

Đôi mắt nhìn về phía Nhân tộc ở bờ Đông Hải, vẻ mặt chứa đựng sự tò mò mãnh liệt.

"Ừm, đợi khi nghe đạo từ chỗ Nữ Oa sư muội trở về, ta nhất định phải đến Nhân tộc một chuyến." Lão Tử mắt lóe lên tinh quang, trong lòng đưa ra quyết định.

Nguyên Thủy thì có chút kinh nghi bất định, nếu Nhân tộc chỉ nhận được một lần Công Đức Thiên Đạo, có thể dùng vận may để giải thích, nhưng liên tiếp nhận được Công Đức Thiên Đạo, thì không thể giải thích được nữa.

"Chủng tộc này có điểm gì đáng để Thiên Đạo ưu ái?" Nguyên Thủy ánh mắt lấp lóe, trong lòng suy tư, đối với Nhân tộc không còn khinh thường như vậy nữa. ...

Tây Phương Linh Sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngồi trên đất, ánh mắt cũng đang chú ý đến Nhân tộc.

"Sư huynh, Nhân tộc mà Nữ Oa sư muội tạo ra dường như có chút

đặc biệt, được Thiên Đạo ưu ái, chúng ta có nên đưa Nhân tộc về Tây Phương không?" Khi thấy Nhân tộc tùy tiện làm một chút việc mà trong mắt họ không đáng kể lại nhận được lượng lớn Công Đức Thiên Đạo, Chuẩn Đề có chút ngồi không yên, hỏi Tiếp Dẫn.

Tiếp Dẫn nghe vậy trầm ngâm, người được Thiên Đạo ưu ái chắc chắn mang đại khí vận, Nhân tộc hiện tại đã xuất hiện nhiều người có đại khí vận, tương lai biết đâu sẽ xuất hiện nhiều hơn.

Nếu lôi kéo Nhân tộc về Tây Phương, khí vận của Tây Phương nhất định sẽ tăng mạnh.

Tiếp Dẫn thừa nhận mình đã động lòng.

Nhưng Nhân tộc là do Nữ Oa tạo ra, nếu muốn đưa Nhân tộc về Tây Phương sẽ đắc tội với nàng.

Nếu là trước kia thì không sao, dù sao ông và Chuẩn Đề đều là Chuẩn Thánh, sợ gì Nữ Oa?

Nhưng bây giờ Nữ Oa đã chứng đạo thành Thánh, hai người họ e rằng ngay cả một ngón tay của đối phương cũng không bằng.

Động đến Nhân tộc rủi ro quá lớn.

Chương 144

"Trước tiên quan sát một thời gian đã, nếu xác định Nhân tộc có tiềm lực khổng lồ, vậy thì bất kể thế nào cũng phải tìm cách đưa về Tây Phương." Cuối cùng, Tiếp Dẫn đắn đo hồi lâu mới nói. ...

Tổng bộ Tiên Đình ở bờ Đông Hải, trên bầu trời, lượng lớn công đức bao trùm Toại Nhân Thị, có một phần nhỏ chui vào ngọn lửa trên khúc gỗ to và khô.

"Ầm!" Cả hai đều xảy ra sự lột xác khổng lồ.

Tu vi của Toại Nhân Thị từ phàm nhân nhanh chóng tăng lên, cuối cùng đạt đến cảnh giới Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong giống như Truy Y Thị, mới dừng lại.

Còn ngọn lửa vốn yếu ớt đáng thương kia biến thành một đoàn Huyền Hoàng Chi Hỏa, uy năng khủng bố đến cực điểm, một tia một sợi cũng có thể thiêu xuyên hư không.

"Có thể sánh với thần hỏa Thái Dương Chân Hỏa." Sở Dương nhìn một cái, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Ngọn lửa Huyền Hoàng trong tay Toại Nhân Thị có công đức Thiên Đạo rót vào, biến thành ngọn lửa công đức.

Ngoài ra, ngọn lửa Huyền Hoàng còn có ý nghĩa phi phàm, giúp khả năng sinh tồn của Nhân tộc được nâng cao đáng kể.

Ban đêm đốt lửa có thể khiến dã thú sợ hãi mà tránh xa Nhân tộc, sau khi săn được thịt cũng có thể dùng lửa nướng chín, vừa ngon miệng hơn lại vừa an toàn.

Có thể nói ngọn lửa Huyền Hoàng ngoài việc là lửa công đức, còn là ngọn lửa sinh tồn của Nhân tộc, tự nhiên vô cùng bất phàm, đủ sức

sánh ngang với Thái Dương Chân Hỏa, có thể xếp vào hàng thập đại thần hỏa của Hồng Hoang.

"Chúc Long đâu?" Sở Dương cất giọng thản nhiên.

"Thuộc hạ có mặt." Chúc Long nghe gọi, lập tức bước ra khỏi hàng, cung kính hành lễ trước mặt Sở Dương chờ lệnh.

"Đi bắt một ít Yêu tộc về đây, nhớ đừng bắt loại quá mạnh." Sở Dương phân phó.

Có lửa rồi thì tiếp theo phải có đồ ăn.

Không phải hắn ăn, mà là mấy trăm triệu Nhân tộc ăn.

Dù sao tu vi của họ chỉ ở cảnh giới phàm nhân, chưa thể tịch cốc, cần phải ăn uống mới duy trì được sinh cơ.

Còn vì sao không được bắt Yêu tộc quá mạnh, đương nhiên là vì sợ Nhân tộc yếu ớt không chịu nổi sức mạnh đáng sợ trong huyết nhục của Yêu tộc cường đại, dẫn đến bạo thể mà chết!

Vì Nhân tộc, Sở Dương cũng đã phải lo nghĩ nát óc, ra dáng một ông bố bỉm sữa thực thụ.

"Tuân lệnh." Chúc Long cung kính đáp lời, sau đó hồng quang trên người dâng lên, rực rỡ chói mắt, lộng lẫy đa sắc, bao bọc lấy y rồi phá không bay đi.

Chỉ vài hơi thở sau, Chúc Long đã quay lại, mang về mấy chục vạn con Yêu tộc, toàn bộ đều là Ngưu Yêu.

Lông da chúng sáng bóng, đỏ rực như lửa, thân hình khổng lồ đến vạn trượng, tu vi đạt đến Thiên Tiên cảnh giới, huyết nhục ẩn chứa đủ sinh cơ và năng lượng.

Đám Ngưu Yêu này là cả một tộc đàn, vốn đang ăn cỏ thì bị Chúc Long bắt sạch.

Chúc Long chỉ cần tỏa ra một tia uy áp Chuẩn Thánh đã khiến chúng sợ suýt chết, toàn thân run lẩy bẩy, hoàn toàn không tương xứng với thân thể to lớn uy nghiêm.

"Thiên Tôn, Yêu tộc ngài cần đã được mang đến." Chúc Long cầm cố mấy chục vạn Ngưu Yêu trước mặt Sở Dương, cung kính nói.

"Ừm, lui ra đi." Sở Dương phất tay, thản nhiên nói.

Chúc Long gật đầu đáp, rồi quay lại đứng sau lưng Sở Dương.

"Hãy xem cho kỹ cách vi sư khống chế lửa, sau khi học được thì dạy lại cho những người khác." Sở Dương nhìn về phía Toại Nhân Thị, cười nhẹ nói.

"Sư tôn yên tâm, đệ tử nhất định sẽ quan sát kỹ động tác của người." Toại Nhân Thị nghiêm túc đáp.

Sở Dương gật đầu không nói gì, ánh mắt chuyển sang mấy chục vạn Ngưu Yêu.

"Bùm!" Sở Dương vươn tay, nhẹ nhàng ấn một cái về phía mấy chục vạn Ngưu Yêu, chúng lập tức nổ tung thành từng khối huyết nhục, sinh mệnh khí tức tiêu tan, chết không thể chết hơn được nữa.

"Hỏa." Sở Dương khẽ hô một tiếng, ngọn lửa Huyền Hoàng công đức trong tay Toại Nhân Thị liền được triệu đến trước mặt hắn.

Sở Dương ánh mắt lóe lên, cầm một cái đùi Ngưu Yêu đặt lên ngọn lửa Huyền Hoàng công đức để nướng.

Chẳng mấy chốc, cái đùi Ngưu Yêu đã được nướng đến vàng óng, mỡ chảy ra liên tục, tỏa ra mùi thịt thơm lừng hấp dẫn, khiến người ta thèm nhỏ dãi, trong lòng dấy lên ham muốn ăn uống mãnh liệt.

Toại Nhân Thị nhìn chằm chằm vào cái đùi bò, mắt sáng rực, mũi khụt khịt tham lam hít lấy mùi thịt thơm, lộ rõ vẻ thèm ăn.

Toàn bộ mấy trăm triệu Nhân tộc có mặt ở đó mắt cũng sáng lên, đồng loạt nhìn về phía cái đùi bò.

Tuy rằng họ vừa mới sinh ra, như một tờ giấy trắng không hiểu gì, nhưng bản năng sinh tồn lại mách bảo họ: hãy ăn cái đùi bò đó đi.

"Thơm quá." "Rõ ràng chỉ là Ngưu Yêu cấp Thiên Tiên, vì sao lại tỏa ra mùi thơm hấp dẫn như vậy?" "Sư tôn thật là sư tôn, cái gì cũng biết, cái gì cũng giỏi, ngay cả nướng thịt cũng làm ngon đến thế." Ngay cả Tam Tiêu, Chúc Long và các thành viên khác của Tiên Đình khi ngửi thấy mùi thịt đùi bò nướng, trong lòng cũng nóng lên, muốn ăn.

"Này này này, ta chỉ đang dạy những người không có tu vi cách dùng lửa nướng chín thức ăn, chứ không có ý định cho các ngươi ăn đâu nhé!" Sở Dương cảm nhận được những ánh mắt xung quanh đang nhìn mình, khóe miệng không khỏi giật giật.

Những người của Tiên Đình có mặt ở đây, ai mà không phải là Đại La Kim Tiên?

Chương 145

Ngay cả Tam Tiêu có tu vi kém nhất cũng là Thái Ất Kim Tiên.

Với tu vi như vậy, cần ăn uống sao?

Sở Dương muốn nói, nhưng há miệng rồi lại thôi, bởi vì chính hắn cũng bị cái đùi bò nướng trong tay hấp dẫn, trong lòng cũng muốn ăn.

"Thôi kệ, tiên thần tuy không cần ăn uống, chỉ cần thôn thổ linh khí trời đất là có thể sống, nhưng thịt nướng mỹ vị, ăn một chút cũng không sao." Sở Dương thầm nghĩ trong lòng, chỉ là sắc mặt có chút kỳ quái, cảm giác phong cách có gì đó không đúng.

Hồng Hoang không phải nên là đánh đánh giết giết, truy cầu đại đạo sao?

Sao ai nấy đều hứng thú với đùi bò nướng thế này!

Dù phong cách thay đổi thế nào đi nữa, một lúc sau, cái đùi bò nướng cuối cùng cũng đã chín hoàn toàn.

Sở Dương cầm lên cắn một miếng, thỏa mãn nhắm mắt lại.

Thơm, hương vị thật sự quá thơm.

Cả cái đùi bò được nướng ngoài giòn trong mềm, da bò giòn rụm ngon miệng, thịt bò tươi mềm béo ngậy, cắn một miếng mỡ mà không ngấy, thật sự là mỹ vị cực phẩm.

Tuy không mang lại lợi ích gì cho việc tu hành của Sở Dương, nhưng cảm giác hưởng thụ vị giác nó mang lại khiến người ta vô cùng thỏa mãn.

"Soạt soạt." Sở Dương cũng không nói gì, cầm đùi bò nướng gặm lấy gặm để, chẳng mấy chốc chỉ còn lại khúc xương.

Sở Dương tiện tay vứt đi, lại lấy một cái đùi bò mới để nướng, thuận tiện ngẩng đầu nhìn Toại Nhân Thị, cười nói: "Đồ nhi, đã học được cách sử dụng lửa chưa?" "Học được rồi thì đi dạy cho Nhân tộc đi, để họ cũng được ăn thức ăn chín." "Vâng, thưa sư tôn." Toại Nhân Thị cung kính đáp, sau đó hăm hở đi dạy cho mấy trăm triệu Nhân tộc, đầu tiên là dạy cách khoan gỗ lấy lửa, sau đó dạy cách dùng lửa nướng chín thức ăn.

Nhân tộc bẩm sinh thông minh, giỏi học hỏi, chẳng bao lâu sau, khắp nơi trong khu vực đã xuất hiện từng đống lửa.

Họ lấy huyết nhục từ trên người Ngưu Yêu, hoặc một mình, hoặc tụ tập lại với nhau, bắt đầu dùng lửa nướng chín huyết nhục, sau đó ăn một cách ngon lành.

Tam Tiêu, Chúc Long, Côn Bằng, Hỏa Vân Tà Thần và các thành viên khác của Tiên Đình cũng không biết từ lúc nào đã ăn thịt bò nướng.

Trong phút chốc, nơi đây không giống thế giới của tu sĩ, mà giống như một buổi dã ngoại trên Trái Đất… nếu bỏ qua số lượng mấy trăm triệu Nhân tộc và những thủ đoạn tiên thần thỉnh thoảng lộ ra. … Thiên Đình, Lăng Tiêu Bảo Điện, Đế Tuấn sắc mặt âm trầm, khí tức toàn thân lan tỏa, lạnh lẽo mang theo sát ý, khiến hư không cũng phải ngưng đọng.

Hắn nhìn về phía nơi tụ cư của Nhân tộc, nghiến răng nói: "Hay cho một Nhân tộc, hay cho một Sở Dương, dám ăn thịt Yêu tộc của ta!" Vu Yêu hai tộc có mâu thuẫn, trong đó mâu thuẫn lớn nhất chính là cả hai đều thích ăn thịt đối phương, Vu tộc ăn Yêu, Yêu tộc ăn Vu.

Đế Tuấn nhìn thấy mấy trăm triệu Nhân tộc đang ăn thịt Yêu tộc, ăn một cách ngon lành, mặt mày thỏa mãn, ngọn lửa giận trong lòng gần như muốn phun trào như núi lửa, thiêu rụi cả bầu trời.

“Nhân tộc, cũng đáng chết như Tiên Đình kia, sớm muộn gì ta cũng sẽ diệt các ngươi.” Đế Tuấn trong lòng hạ quyết tâm, âm thầm quyết định.

Nhân tộc ăn Yêu là tuyệt đối không được, chỉ có Yêu ăn người Đế Tuấn mới có thể chấp nhận.

Nhân tộc và kẻ tử địch của Thiên Đình là Tiên Đình cấu kết với nhau, càng khiến hắn thêm phẫn nộ.

Cho dù Nhân tộc do Nữ Oa Thánh Nhân tạo ra, Đế Tuấn cũng sẽ tìm cơ hội để trừ khử.

Sở Dương tự nhiên không biết vì chuyện Nhân tộc ăn Yêu mà khiến Đế Tuấn ghi hận Nhân tộc, muốn diệt tộc họ.

Mà dù có biết Sở Dương cũng sẽ không để tâm, diệt Nhân tộc, Đế Tuấn có thực lực đó sao?

Nhân tộc là nhân vật chính của trời đất trong tương lai, Thiên Đạo sẽ không cho phép bất kỳ ai diệt Nhân tộc, Đế Tuấn dù có ra tay cũng không thể thành công. … Tổng bộ Tiên Đình, nửa ngày trôi qua, huyết nhục của mấy chục vạn Ngưu Yêu đã bị mọi người chia nhau ăn sạch, mấy trăm triệu Nhân tộc cũng tạm thời không phải lo chuyện đói bụng.

Sở Dương sau đó lại dạy Hữu Sào Thị cách xây dựng nhà cửa, sau khi học được đã xây nên ngôi nhà đầu tiên của Nhân tộc.

Lượng lớn công đức Thiên Đạo lần thứ ba giáng xuống, khiến tu vi của Hữu Sào Thị tăng vọt lên Thái Ất Kim Tiên viên mãn, ngôi nhà đầu tiên của Nhân tộc thì trở thành một kiện Thượng phẩm Hậu Thiên Công Đức Linh Bảo.

Các đại năng Hồng Hoang lại một lần nữa chấn kinh, chỉ trong một ngày ngắn ngủi, Nhân tộc đã có ba người chỉ làm vài việc mà

trong mắt họ chẳng đáng kể, lại nhận được lượng lớn công đức Thiên Đạo.

Rốt cuộc đây là một chủng tộc quái vật thế nào?

Mọi người đều muốn bắt vài người Nhân tộc về nghiên cứu một phen, nhưng Sở Dương là Thánh Phụ của Nhân tộc, là thần bảo hộ của Nhân tộc, họ cũng không dám làm càn, chỉ có thể đè nén ý nghĩ này trong lòng, chờ sau này có cơ hội rồi nói sau.

Nữ Oa Thánh Nhân trăm năm sau sẽ khai giảng đại đạo Thánh Nhân tại Hỗn Độn, các đại năng Hồng Hoang cũng tạm thời kìm nén ham muốn tìm hiểu Nhân tộc.

Sở Dương sau khi dạy Toại Nhân Thị cách tạo ra lửa, cách sử dụng lửa, dạy Hữu Sào Thị xây nhà, dạy Truy Y Thị làm quần áo, vấn đề ăn, mặc, ở, đi lại của Nhân tộc đã được giải quyết.

Sau đó, Sở Dương không quản lý Nhân tộc nữa, để ba người lần lượt đảm nhiệm vai trò thủ lĩnh, dẫn dắt Nhân tộc sinh tồn ở Hồng Hoang.

Trong quá trình này, Sở Dương chỉ phái Chúc Long đi làm hộ vệ cho Nhân tộc, nếu gặp phải chuyện khiến Nhân tộc chết hàng loạt, y sẽ ra tay, nhưng bình thường gặp phải dã thú thì sẽ không ra tay.

Sở Dương tin chắc rằng, một chủng tộc cường đại nhất định phải trải qua mưa gió mới có thể sinh ra, vì vậy Nhân tộc cần được mài giũa.

Dưới sự bồi dưỡng theo kiểu "thả rông" của Sở Dương, Nhân tộc quả nhiên trở nên cường đại, cường đại về mọi mặt.

Khi Nhân tộc đối mặt với yêu thú kinh khủng mạnh mẽ, có người sẽ đứng ra sinh tử chiến đấu với nó, cho dù không phải là đối thủ, nhưng vì sự an toàn của đồng bào phía sau, họ sẽ đứng ra.

Chương 146

Có thể nói, việc chiến đấu với dã thú đã bồi dưỡng lòng dũng cảm và trách nhiệm của Nhân tộc.

Khi lương thực không đủ ăn, có người sẽ chia sẻ thức ăn cho người bên cạnh, để họ cũng được sống, và sẽ tìm cách kiếm thêm thức ăn.

Điều này đã bồi dưỡng tinh thần đoàn kết và sáng tạo của Nhân tộc.

Còn nhiều phương diện khác, không cần kể hết.

Chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi, Nhân tộc đã mạnh mẽ về mặt tinh thần, có thể đối mặt với kẻ địch mạnh.

Nhưng về tu vi vẫn chưa có tiến bộ lớn, vì Sở Dương vì một vài cân nhắc nên tạm thời chưa dạy họ tu luyện, định sau này mới dạy.

Còn về số lượng Nhân tộc, đã xảy ra thay đổi trời long đất lở.

Ban đầu số lượng Nhân tộc tăng trưởng âm, vì họ không hiểu gì, dễ gặp nguy hiểm.

Lại vì thực lực thấp kém, nên dễ dàng chết đi.

Nhưng theo thời gian, Nhân tộc nắm vững được các loại kiến thức, và ghi chép lại truyền bá ra, dân số bắt đầu tăng lên.

Vì Nhân tộc sẽ chủ động tránh né nguy hiểm, nên tỷ lệ tử vong tự nhiên giảm đi rất nhiều.

Có một số nguy hiểm, Nhân tộc sẽ chủ động tiêu diệt, có hai phương pháp, một là dựa vào số đông để đè chết nguy hiểm.

Một cách khác là dựa vào những người tu luyện của Nhân tộc.

Mặc dù Sở Dương không dạy Nhân tộc tu luyện, nhưng thế giới Hồng Hoang có đủ loại tiên thảo thần dược.

Có người nuốt một cọng cỏ, có thể trở thành Nhân Tiên cảnh giới, khống chế được sức mạnh sấm sét hoặc băng giá, có thể dùng để tiêu diệt yêu thú và các nguy hiểm khác.

Những người tu luyện này không nhiều, nhưng để xử lý một số nguy hiểm thì đã đủ.

Dù sao nơi tụ cư của Nhân tộc là bờ Đông Hải, những nguy hiểm lớn ở đây đã sớm bị Sở Dương dọn dẹp, chỉ còn lại một ít nguy hiểm nhỏ.

Dưới nhiều yếu tố, số lượng Nhân tộc từ tăng trưởng âm ban đầu biến thành tăng trưởng ổn định, rồi tăng trưởng dương.

Chỉ trong vài chục năm ngắn ngủi, từ mấy trăm triệu người do Nữ Oa tạo ra đã biến thành hơn một tỷ.

Dân số đông, cộng thêm những thứ họ nắm vững ngày càng nhiều, các bộ lạc lớn nhỏ xuất hiện, lan ra khắp bờ Đông Hải, tình hình phát triển vô cùng tốt đẹp.

Một ngày nọ, trên bờ Đông Hải đột nhiên vang lên một tiếng nói vang dội như sấm sét: "Ta tên Thương Hiệt, hôm nay vì Nhân tộc mà tạo ra văn tự, từ nay về sau Nhân tộc có thể dùng để ghi chép sự việc, Thiên Đạo giám chi!" "Ầm ầm ầm!" Trên bầu trời một nơi nào đó ở bờ Đông Hải, sấm sét cuồn cuộn, tường thụy ngưng tụ, từng mảng lớn mây công đức từ trong hư không hiện ra.

Ngay sau đó, chúng đổ xuống một thanh niên phía dưới, tách ra một phần nhỏ rót vào mấy vạn chữ vuông vắn trước mặt anh ta.

"Ầm!" Khí tức của thanh niên tăng vọt, nhanh chóng đạt đến Thái Ất Kim Tiên sơ kỳ, rồi lại tăng lên đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong

mới dừng lại.

Mấy vạn chữ trước mặt thanh niên càng biến thành màu tím vàng, từng chữ thần huy lấp lánh, tường thụy khí tức lan tỏa, đã có cảm giác của tiên thiên linh văn.

"Nhân tộc lại có người nhận được lượng lớn công đức?" "Tại sao mọi người đều sống ở Hồng Hoang, mà chỉ riêng Nhân tộc lại được Thiên Đạo ưu ái?

Nhân tộc yếu ớt như vậy mà!" "Ta chịu không nổi nữa rồi, bây giờ ta phải đi bắt vài người Nhân tộc về nghiên cứu!

Xem xem tại sao họ có thể thường xuyên nhận được công đức Thiên Đạo, có đạo hữu nào đi cùng ta không?" "Ngươi muốn chết thì tự đi đi, đừng kéo ta theo." "…" Vô số đại năng Hồng Hoang bị công đức Thiên Đạo kinh động, khi phát hiện lại là Nhân tộc nhận được, ai nấy đều có sắc mặt vô cùng phức tạp.

Có người vẫn như cũ ngưỡng mộ, hận không thể trở thành người của Nhân tộc.

Có người thì ghen tị, ghen tị đến mức mặt mũi méo mó.

Có đại năng bình tĩnh lại, nhìn về phía Nhân tộc với ánh mắt đăm chiêu.

Ngầu nhất là một vị Tiên Thiên Ma Thần, thấy Nhân tộc dễ dàng nhận được công đức Thiên Đạo như vậy, bèn nảy sinh lòng tham, thật sự lén lút đến bờ Đông Hải, muốn bắt vài người Nhân tộc về nghiên cứu.

Kết quả là khi y đang chọn người để ra tay, Chúc Long đột nhiên xuất hiện, trực tiếp trấn sát y.

"Phạm vào Nhân tộc của ta, dù xa cũng giết!" Ngày hôm đó, Sở Dương đã nói một câu như vậy với toàn bộ Hồng Hoang, và treo thi

thể của vị Tiên Thiên Ma Thần dám ra tay với Nhân tộc tại nơi tụ cư của họ, vĩnh viễn trở thành một cảnh quan cảnh cáo.

"Trời ạ, vị huynh đệ đó thật sự dám đến Nhân tộc sao?

Bần đạo bội phục." "Ha ha, Nữ Oa Thánh Nhân là Thánh Mẫu của Nhân tộc, Sở Dương là Thánh Phụ của Nhân tộc, có hai vị đại lão che chở, vậy mà có người dám động đến Nhân tộc, thật ngu xuẩn." "Đều là do lòng tham gây họa, vị Tiên Thiên Ma Thần đó muốn công đức Thiên Đạo, cũng không xem mình có tư cách nhận được hay không?" "…" Các đại năng Hồng Hoang đều bị sự việc này uy hiếp, tuy rằng có kẻ tà ác muốn nghiên cứu Nhân tộc, nhưng cũng không dám manh động, đều kiêng kỵ Sở Dương và Tiên Đình đứng sau Nhân tộc.

Sở Dương ra tay một lần, khiến các đại năng Hồng Hoang đối với Nhân tộc trở nên kiêng dè và kính sợ.

Bản thân Nhân tộc thực lực không mạnh, nhưng biết làm sao được khi chỗ dựa sau lưng họ quá cứng!

Vì vậy, trong thời gian tiếp theo, không còn đại năng nào không có mắt dám tìm đến Nhân tộc gây phiền phức.

Nhân tộc sau khi Thương Hiệt tạo chữ, sự phát triển lại một lần nữa bùng nổ.

Trước đây Nhân tộc ghi chép sự việc chỉ thuần túy dựa vào truyền miệng, như vậy rất dễ quên.

Chương 147

Dù sao người không phải tiên thần, không có năng lực nhìn một lần là nhớ.

Nhưng bây giờ đã khác, có văn tự, mọi thứ đều có thể ghi chép lại, để người khác xem.

Các bộ lạc lớn dùng văn tự ghi lại những nơi nguy hiểm đã biết, những nơi có lợi, đặc tính của các loại yêu thú, cây cỏ, chế tác thành sách, sau đó truyền bá cho các bộ lạc nhỏ.

Điều này giúp khả năng sinh tồn của các bộ lạc nhỏ tăng lên đáng kể.

Các bộ lạc lớn cũng có lợi ích đủ đầy, những sự việc mới phát hiện đều có thể dùng văn tự ghi lại, cung cấp đủ thông tin cho hậu nhân.

Có thể nói, có văn tự, văn minh của Nhân tộc mới thực sự cất bước.

Cứ như vậy thoáng qua mấy chục năm, đã đến lúc Nữ Oa khai giảng đại đạo Thánh Nhân tại Hỗn Độn.

"Ta là Nữ Oa, hôm nay tại Oa Hoàng Cung khai giảng đại đạo Thánh Nhân, người có ý đều có thể đến." Một ngày nọ, giọng nói của Nữ Oa vang vọng khắp Hồng Hoang, giọng không lớn nhưng trong trẻo, lại vang rõ bên tai mỗi một sinh linh.

Càng có một luồng thánh uy kinh khủng quét qua toàn bộ Hồng Hoang, khiến người ta run rẩy.

Nhưng Nữ Oa cũng không liên tục tỏa ra khí tức Thánh Nhân, chỉ một lát sau đã thu liễm lại.

“Ha ha, Nữ Oa Thánh Nhân cuối cùng cũng muốn giảng đạo rồi sao, ta đã đợi ngày này rất lâu.” “Ta cũng vậy.” “Đạo hữu có đi cùng không?” “Cùng đi.” “…” Vô số đại năng vui mừng, lần lượt điều khiển độn quang bay về phía Hỗn Độn ngoài ba mươi ba tầng trời.

Đạo Tổ Hồng Quân giảng đạo ba lần, đã khiến các đại năng Hồng Hoang ít nhiều đều có tiến bộ, nay Nữ Oa Thánh Nhân giảng đạo, tự nhiên sẽ không bỏ lỡ.

Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng lên đường đến Oa Hoàng Cung, muốn tìm Nữ Oa thỉnh giáo một phen làm thế nào để thành Thánh Nhân.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng đi, ngoài việc nghe Nữ Oa giảng đạo ra, còn có một mục đích trọng đại, đó là lôi kéo Nữ Oa Thánh Nhân nhập bọn!

Nếu Nữ Oa gia nhập Thiên Đình, vậy thì không còn gì để nói, Tiên Đình, Vu tộc, tất cả đều phải đối mặt với sự hủy diệt.

Dù sao dưới Thánh Nhân đều là con kiến, điểm này Đế Tuấn thông qua uy năng của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận biết rất rõ.

Tuyệt đại bộ phận đại năng đều đã đến Oa Hoàng Cung tại Hỗn Độn, trong một thời gian, cả Hồng Hoang lại có vẻ hơi trống trải.

“Cơ hội đến rồi.” Trong Trung Ương Tiên Điện của Tiên Đình, trong mắt Sở Dương lóe lên một tia sấm sét, lòng vô cùng phấn chấn.

Nữ Oa giảng đạo, vô số đại năng đều đến đó, quá trình này kéo dài tới vạn năm, đủ để Sở Dương làm rất nhiều việc.

“Thiên Tôn, có một chuyện phải bẩm báo với ngài.” Đột nhiên, giọng của Chúc Long vang lên ngoài Trung Ương Tiên Điện.

“Vào đi.” Sở Dương thu lại vẻ hưng phấn, thản nhiên nói.

“Vâng.” Chúc Long cung kính đáp một tiếng, liền đi vào Trung Ương Tiên Điện trước mặt Sở Dương.

“Chuyện gì?” Sở Dương nhìn Chúc Long, nhàn nhạt hỏi.

Chúc Long do dự một lát, rồi nói: “Chuyện là thế này, Nữ Oa Thánh Nhân giảng đạo, các Đại La Kim Tiên của Tiên Đình đều muốn đi nghe đạo, xin Thiên Tôn quyết định, có cho họ đi không?” “Thánh Nhân giảng đạo là đại cơ duyên hiếm có, không chừng có thể đột phá cảnh giới, nếu họ muốn đi thì cứ để họ đi, không cần ngăn cản.” Sở Dương nhàn nhạt nói.

“Thuộc hạ thay mặt mọi người cảm tạ Thiên Tôn.” Chúc Long mặt lộ vẻ vui mừng, cung kính bái tạ Sở Dương.

Chúc Long cũng muốn đi, nhưng lại lo Sở Dương không đồng ý, dù sao đã gia nhập Tiên Đình, trước khi làm việc trọng đại đều phải nghe phân phó.

Bây giờ đã có chỉ thị rõ ràng là có thể đi, Chúc Long trong lòng cũng thở phào nhẹ nhõm.

“Không còn chuyện gì nữa chứ?” Sở Dương hỏi.

“Hết rồi, thuộc hạ xin cáo lui.” Chúc Long chắp tay, hành lễ nói.

“Ừm, lui ra đi.” Sở Dương phất tay.

Chúc Long lĩnh mệnh lui xuống, dẫn theo mấy nghìn Đại La Kim Tiên của Tiên Đình bay về phía Oa Hoàng Cung tại Hỗn Độn.

Còn Phục Hy thì đã đi từ sớm, dù sao em gái giảng đạo, làm anh trai chắc chắn phải đến ủng hộ.

Những người ở lại Tiên Đình chỉ có Cửu Anh và một trăm vị Đại La Kim Tiên.

Cửu Anh phản bội Yêu tộc đầu quân dưới trướng Sở Dương, sợ

bị Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất giết chết, nên không đi.

Trăm vị Đại La Kim Tiên kia đi cũng vô dụng, vì họ đều là nhờ phục dụng Hoàng Trung Lý mới có thể tấn thăng Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cả đời này không còn khả năng tiến thêm, cho dù là đại đạo Thánh Nhân cũng vậy.

Vì vậy họ không đi, ở lại bảo vệ Tiên Đình.

"Gọi Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba người đến gặp ta, còn có Tam Tiêu và Triệu Công Minh, cũng gọi họ đến." Sở Dương phân phó tả hữu.

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị và Tam Tiêu nhận được mệnh lệnh liền lập tức đến.

"Chúng con ra mắt sư tôn." Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị và Tam Tiêu cung kính hành lễ với Sở Dương.

"Không cần đa lễ, đứng lên đi." Sở Dương cười nhạt nói, thi triển pháp lực nâng sáu người dậy, nhưng khi nhìn họ, mày hắn đột nhiên nhíu lại, hỏi: "Triệu Công Minh đâu?" "Bẩm sư tôn, ca ca ra ngoài du lịch Hồng Hoang rồi ạ." Vân Tiêu thấy Sở Dương nhíu mày, trong lòng chùng xuống, cảm thấy lo lắng cho Triệu Công Minh, nhưng vẫn nói thật.

Chương 148

"Cái tên Triệu Công Minh này, suốt ngày chỉ biết chơi, đợi hắn về xem ta có dạy dỗ hắn một trận ra trò không!" Sở Dương nghe vậy liền cảm thấy tức giận.

Ai nấy đều đang tu luyện, mệt chết mệt sống lo toan, kết quả Triệu Công Minh lại đi tiêu dao đây đó, so sánh thế này chẳng phải mình quá thảm sao?

"Đợi hắn về, giao việc quản lý Tiên Đình cho hắn." Sở Dương thầm nghĩ, quyết định không để Triệu Công Minh tiêu dao như vậy nữa, thế thì tâm lý hắn mới cân bằng được.

Vân Tiêu và Quỳnh Tiêu nghe Sở Dương muốn trừng phạt Triệu Công Minh, trong lòng đều có chút hoảng.

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba người nhìn nhau, đều thấy trong mắt đối phương sự đồng tình và thương cảm.

Mặc dù sư tôn tính tình tốt, đối đãi với đệ tử nhà mình càng tốt không kể xiết, nhưng nếu đã tức giận, hậu quả cũng rất nghiêm trọng.

Xem ra Triệu Công Minh sắp không yên rồi.

"Hôm nay gọi các ngươi đến, có một chuyện đại sự muốn thông báo." Sở Dương bình tĩnh lại một lúc, gác chuyện Triệu Công Minh sang một bên, nói với sáu đệ tử trước mắt.

"Xin tuân theo sự phân phó của sư tôn." Sáu người chắp tay, đồng thanh đáp.

"Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị ba người, các ngươi nghe trước." "Nhân tộc phát triển đến nay vẫn chưa có công pháp tu luyện, sức mạnh tiên thần mà họ nắm giữ đều là do nuốt các loại bảo

dược mà có, bây giờ ta giao Chủng Ma Kinh cho các ngươi, hãy đi dạy lại cho những người khác, hiểu chưa?" Sở Dương lấy ra ba bản kinh thư, đưa cho Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị mỗi người một bản.

Ba người nghe vậy, lập tức kích động.

Chủng Ma Kinh?

Đó là công pháp đệ nhất Hồng Hoang hiện nay, nhập môn đơn giản mà tu luyện viên mãn có thể chứng đạo.

"Chúng con hiểu rồi, đa tạ sư tôn." Toại Nhân Thị ba người dùng bàn tay run rẩy nhận lấy Chủng Ma Kinh, sâu sắc bái tạ Sở Dương.

"Sư tôn, con muốn xin lỗi người." Đột nhiên, Toại Nhân Thị quỳ xuống trước mặt Sở Dương, nhận lỗi: "Con đã hiểu lầm người." "Chủng Ma Kinh ai ai cũng tu luyện, chỉ có Nhân tộc là không được, đệ tử đã từng nghĩ rằng người không muốn cho Nhân tộc phát triển, bây giờ xem ra là con đã hiểu lầm người, con cảm thấy vô cùng hổ thẹn, xin người trách phạt!" "Phịch." Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng quỳ theo, nói với Sở Dương: "Đệ tử có tội, xin sư tôn trách phạt!" "Hả?" Bên cạnh, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đều ngây người, mắt trợn tròn không biết phải làm sao.

Tình huống gì thế này, tại sao ba người họ đột nhiên quỳ xuống?

Ai có thể cho ta biết chuyện gì đã xảy ra không?

Ngược lại, Sở Dương sắc mặt vẫn thản nhiên, một bộ dạng vân đạm phong khinh.

Thực tế, trong lòng Sở Dương cũng đang ngơ ngác.

"Tình huống gì đây, ba vị đệ tử của mình lại nghi ngờ mình trong lòng?" Sở Dương hoang mang.

“Hít.” Sở Dương hít sâu một hơi trong lòng, quyết định sắp xếp lại suy nghĩ.

Đầu tiên, trăm năm qua hắn thực sự có khả năng khiến Nhân tộc lớn mạnh ngay lập tức, ban thưởng một vài công pháp, bảo vật là có thể.

Nhưng hắn đã không làm vậy, để cho Nhân tộc tự do phát triển, chỉ âm thầm để Chúc Long đi che chở Nhân tộc, nếu Nhân tộc gặp phải sự kiện tử vong hàng loạt, thì mới ra tay tương trợ.

Nhưng vấn đề là Sở Dương làm vậy là có nguyên nhân, vì để bồi dưỡng tính cách tự cường của Nhân tộc.

Thiên hành kiện, quân tử tự cường bất tức. (Trời vận hành mạnh mẽ, người quân tử phải không ngừng tự cường.) Một người, một chủng tộc, chỉ có dựa vào chính mình mới có thể đứng vững, mới có thể trường tồn vĩnh viễn, dựa vào người khác cuối cùng sẽ có ngày thất bại.

Đúng như câu nói, dựa vào núi núi đổ, dựa vào người người chạy.

Không ngờ Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị lại không hiểu được ý của Sở Dương, cho rằng hắn không muốn Nhân tộc lớn mạnh.

Thật lòng mà nói, trong lòng Sở Dương có chút thất vọng, dốc lòng dốc sức bỏ ra lại nhận được kết quả như vậy?

Nhưng mà, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị có thể chủ động nhận sai, Sở Dương cảm thấy Nhân tộc cũng không phải là phường bạc bẽo.

Chỉ là giữa Sở Dương và Nhân tộc có một sự hiểu lầm.

Sở Dương vì tốt cho Nhân tộc, hy vọng Nhân tộc trong hoàn cảnh gian nan bồi dưỡng được tính cách tự cường.

Toại Nhân Thị ba người cũng vì Nhân tộc, hy vọng Nhân tộc tu luyện công pháp, mau chóng lớn mạnh, như vậy Nhân tộc mới có thể đứng vững ở Hồng Hoang, không có nhiều tộc nhân phải chết đi.

Cả hai đều không sai, chỉ là giữa đôi bên tồn tại hiểu lầm, giải quyết là được.

Trong lòng Toại Nhân Thị ba người, Sở Dương là sư tôn có địa vị tuyệt đối quan trọng.

Bởi vì nếu họ không chủ động, Sở Dương tuyệt đối không biết trong lòng họ có chút oán trách.

Chính vì Sở Dương có địa vị đủ lớn trong lòng ba người, khi phát hiện mình đã sai, dưới sự hổ thẹn mới chủ động nhận lỗi.

"Ai, thôi bỏ đi, cả Nhân tộc cuối cùng cũng là con của ta." "Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị cũng là đệ tử của ta, không có phạm sai lầm lớn, chỉ là có chút hiểu lầm ta, sau khi biết chân tướng đã chủ động nhận sai, lần này tha cho họ vậy." Cuối cùng, Sở Dương thở dài trong lòng, quyết định tha thứ cho ba người.

Dù sao người sống một đời, luôn sẽ bị hiểu lầm, có hiểu lầm không sao, quan trọng là giải quyết được hiểu lầm.

Nghĩ đến đây, Sở Dương nhàn nhạt nói với ba người Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị: "Các ngươi nghi ngờ ta, vốn đáng tội lớn thậm chí là giết chết, nhưng nể tình các ngươi biết sai sửa đổi, chuyện này cứ thế đi." "Nhưng vĩnh viễn phải biết rằng, ta là Thánh Phụ của Nhân tộc." Toại Nhân Thị ba người nghe xong, lập tức càng thêm hổ thẹn khôn cùng.

Chương 149

"Ta là Thánh Phụ của Nhân tộc" câu nói này bao hàm quá nhiều ý nghĩa.

Sở Dương là Thánh Phụ của Nhân tộc, chỉ có thể tốt cho Nhân tộc, sao có thể hại Nhân tộc chứ?

Cho dù thật sự làm một số việc sai trái, đó cũng là đứng trên lập trường suy nghĩ cho Nhân tộc, không phải cố ý.

Đi nghi ngờ đối phương, thực sự tội đáng muôn chết.

Nhưng Sở Dương đại độ, lựa chọn tha thứ cho ba người, khiến họ hổ thẹn đồng thời, hình tượng của Sở Dương trong lòng họ được nâng lên vô hạn.

"Chúng con có tội, sư tôn tha thứ cho chúng con, nhưng chúng con không thể tha thứ cho mình, đệ tử nguyện chịu phạt sét đánh vạn năm, coi như là bồi lễ vì đã hiểu lầm sư tôn." Toại Nhân Thị dập đầu trước tiên, giọng nói thành khẩn kiên định.

"Con cũng nguyện ý." Hữu Sào Thị, Truy Y Thị đồng thời dập đầu nói.

"Ai…" Sở Dương thấy vậy thở dài một tiếng, một tia bất mãn ẩn giấu trong lòng hoàn toàn tan biến.

Ba người có thể làm đến mức này, đủ thấy họ thật sự biết sai rồi.

"Được rồi, chuyện này cứ thế đi, ta thật sự tha thứ cho các ngươi rồi." Sở Dương mở miệng nói.

"Không, chúng con nhất định phải chịu phạt." Ba người đồng thanh nói, bởi vì sự nghi ngờ của họ đã khiến Sở Dương tổn thương trong lòng, chỉ có bồi tội mới có thể khiến sự áy náy của họ giảm đi

một chút.

"Vậy thì đi nhận phạt đi." Sở Dương nhìn bộ dạng của ba người Toại Nhân Thị, biết không phạt không được rồi, bèn đồng ý.

"Tạ ơn sư tôn." Toại Nhân Thị cảm kích hành lễ, Sở Dương chịu cho họ cơ hội bồi tội, chứng tỏ ngài thật sự đã tha thứ, trong lòng họ cũng dễ chịu hơn một chút, nỗi áy náy cũng vơi đi.

"Phạt sét vạn năm để vạn năm sau hãy tiến hành." Sở Dương nói.

Nữ Oa giảng đạo vạn năm, Sở Dương đang định có hành động lớn, cần dùng đến ba người.

Dừng một chút, Sở Dương lại tiếp tục nói: "Ngoài ra, đợi sau khi chịu xong vạn năm phạt sét, còn có một hình phạt nữa." "Đó là chấn hưng Nhân tộc, nếu không làm được, ta nhất định nghiêm trị không tha." "Vâng, thưa sư tôn." Ba người nghiêm nghị nói với Sở Dương, mặt đầy vẻ nghiêm túc.

"Ừm." Sở Dương gật đầu, nhìn quanh sáu người một lượt, nói: "Chuyện tiếp theo có liên quan đến cả sáu người các ngươi." Tam Tiêu nghe vậy không khỏi hiếu kỳ, chuyện gì vậy?

Toại Nhân Thị nhìn về phía Sở Dương, trên mặt cũng viết đầy vẻ hiếu kỳ.

"Cửu Dương Đạo Kinh, Cửu Âm Đạo Kinh, nam tu luyện cái trước, nữ tu luyện cái sau." Sở Dương thấy sự chú ý của sáu người đã bị thu hút, mỉm cười cũng không có ý định úp mở, lấy ra sáu viên ngọc thạch đã chuẩn bị sẵn đưa cho sáu người.

"Sư tôn, đây là công pháp?" Vân Tiêu nắm chặt ngọc thạch trong tay, có chút do dự nói.

"Không sai, hai môn công pháp này phi thường phi thường, nhất định phải tu luyện cho tốt, và không được dễ dàng truyền cho người

khác.” Sở Dương gật đầu nói.

“Nhưng, chúng con đã có Chủng Ma Kinh, hoàn toàn không cần tu luyện công pháp khác nữa ạ?” Vân Tiêu không hiểu, nói ra nghi vấn của mình.

“Đồ vi sư cho có thể kém sao?” Sở Dương trợn mắt, nói: “Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh đều là công pháp cấp bậc chứng đạo.” Chủng Ma Kinh là công pháp cấp bậc chứng đạo, đủ để Tam Tiêu và những người khác tu luyện, nhưng phạm vi truyền bá của Chủng Ma Kinh quá rộng, ai cũng biết.

Điều này khiến Tam Tiêu và những người khác không có ưu thế khi đối chiến với địch thủ, ngươi có công pháp cấp bậc chứng đạo, ta cũng có!

Là đệ tử của Sở Dương, sao có thể thua kém người khác?

Vì vậy Sở Dương quyết định để Tam Tiêu và những người khác tu luyện Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh, như vậy một khi tu luyện hai bộ công pháp cấp bậc chứng đạo, thực lực có thể nghiền ép người khác.

“Hai bản công pháp cấp chứng đạo?” Tam Tiêu, Toại Nhân Thị và những người khác nghe vậy trước tiên là sững sờ, sau đó hít một hơi khí lạnh, lộ vẻ kinh hãi.

Một bản Chủng Ma Kinh đã khuấy động phong vân Hồng Hoang, vô số sinh linh đều khao khát tu luyện, thậm chí mấy nghìn Đại La Kim Tiên gia nhập Tiên Đình cũng chỉ để có thể tu luyện Chủng Ma Kinh.

Bây giờ Sở Dương lại giao cho họ hai bản công pháp, mỗi bản đều có thể sánh ngang với Chủng Ma Kinh!

Nếu tin tức này truyền ra ngoài, e rằng các đại năng Hồng Hoang

sẽ rơi vào điên cuồng.

"Đệ tử đa tạ sư tôn ban tặng công pháp." Vân Tiêu phản ứng đầu tiên, quỳ xuống trước mặt Sở Dương, kích động vạn phần cảm tạ.

"Chúng con tạ ơn sư tôn." Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Toại Nhân Thị và những người khác cũng phản ứng lại, lần lượt bái tạ Sở Dương.

Tâm tình dâng trào không thôi, vô cùng hưng phấn, khó có thể tự kìm chế.

Thực sự là công pháp cấp chứng đạo quá quan trọng, tu luyện một bản đã đủ để vượt xa cùng cấp.

Tam Tiêu và những người khác đều đã tu luyện Chủng Ma Kinh, một bản công pháp cấp chứng đạo.

Nhưng vì tính đặc thù của Chủng Ma Kinh, vạn linh Hồng Hoang cơ bản đều đã tu luyện, so với người khác không có ưu thế.

Bây giờ Sở Dương lấy ra Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh, đủ để họ tái lập ưu thế, vượt xa cùng cấp.

"Ha ha, không cần đa lễ, chỉ cần các ngươi tu luyện cho tốt, sớm ngày chứng đạo, vi sư đã mãn nguyện rồi." Sở Dương cười nhạt: "Được rồi, công pháp đã ban thưởng xong, lui xuống tu luyện đi." "Nhớ kỹ, Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh vô cùng quý giá, đừng để lộ ra ngoài." "Toại Nhân, Hữu Sào, Truy Y, ba người các ngươi phải truyền Chủng Ma Kinh cho tất cả Nhân tộc, ta hy vọng họ có thể nhanh chóng nâng cao tu vi, nắm giữ được sức mạnh tự vệ trong Hồng Hoang rộng lớn này." "Dù sao ta tuy là Thánh Phụ của Nhân tộc, cũng không thể lúc nào cũng che chở, tương lai Nhân tộc còn phải đi ra khỏi bờ Đông Hải, trải rộng khắp Hồng Hoang." "Chúng con hiểu rồi." Nhân tộc tam tổ sắc mặt nghiêm nghị, cung thân lĩnh mệnh với Sở Dương.

Tam Tiêu cũng bày tỏ nhất định sẽ nỗ lực tu hành Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh, không để lộ ra ngoài.

Sau đó, sáu người liền hành lễ cáo lui, rời khỏi Trung Ương Tiên Điện.

Chương 150

"Truyền Chủng Ma Kinh cho Nhân tộc, hắn là đã cướp mất cơ duyên chứng đạo của Lão Tử rồi nhỉ?" Sau khi sáu người rời đi, Sở Dương sờ cằm tự nói, ánh mắt sáng tối bất định.

Trong quỹ đạo Hồng Hoang nguyên bản, Lão Tử sáng lập Nhân Giáo, chiếm cứ khí vận của Nhân tộc.

Nhưng Sở Dương đã trở thành Thánh Phụ của Nhân tộc, biểu thị khí vận của Nhân tộc không ai được cướp, chỉ có hắn và Nữ Oa mới có thể chiếm cứ.

Vốn Sở Dương định chiếm hết toàn bộ khí vận của Nhân tộc, nhưng Nữ Oa đã tạo ra Nhân tộc, vĩnh viễn sở hữu một phần khí vận, hắn cũng không thể thay đổi.

Chỉ có thể lùi một bước, nắm giữ phần lớn khí vận là được, ví dụ như Nữ Oa hai phần, hắn độc chiếm tám phần.

Ngoài hai người ra, những người khác đừng hòng nhúng tay vào khí vận Nhân tộc, dù là Thánh Nhân cũng không ngoại lệ.

Đây cũng là nguyên nhân Sở Dương muốn truyền bá Chủng Ma Kinh trong Nhân tộc.

Lão Tử dựa vào việc truyền thụ Kim Đan Đại Đạo cho Nhân tộc mới có thể lập nên Nhân Giáo, Chủng Ma Kinh của Sở Dương thì ngầu hơn Kim Đan Đại Đạo nhiều.

Tu luyện viên mãn có thể chứng đạo, độ khó tu luyện cũng thấp hơn.

Có Chủng Ma Kinh, Nhân tộc không cần Lão Tử truyền đạo, không truyền đạo trong Nhân tộc Lão Tử không lập được Nhân Giáo,

khí vận Nhân tộc cũng đừng hòng nhúng tay vào.

Thậm chí có thể thành Thánh hay không cũng là một vấn đề.

"Ha ha, nếu Lão Tử không thể thành Thánh thì thú vị rồi." Sở Dương tưởng tượng đến cảnh đó, khóe miệng không khỏi nhếch lên.

Sở Dương và Lão Tử không thân, đối phương thành Thánh hay không cũng không liên quan đến hắn, trong lòng hắn thậm chí không hy vọng đối phương thành Thánh.

Thiếu một vị Thánh Nhân, mục tiêu thống nhất Hồng Hoang của Sở Dương sẽ đơn giản hơn một chút. … Toại Nhân Thị ba người cầm Chủng Ma Kinh rời khỏi Trung Ương Tiên Điện, lập tức triệu tập thủ lĩnh các bộ lạc lớn nhỏ của Nhân tộc.

Các thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc nghe Nhân tộc tam tổ, đệ tử của Thánh Phụ triệu tập có đại sự thương lượng, ai nấy đều dùng tốc độ nhanh nhất hối hả tìm đến.

Toại Nhân Thị ba người đợi mười năm, các thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc từ khắp nơi trên bờ Đông Hải đều đã đến.

Những người chưa đến cũng không định đợi nữa, dù sao theo sự truyền bá của Chủng Ma Kinh, tất cả Nhân tộc cuối cùng đều có thể tu luyện, chỉ là sớm hay muộn mà thôi.

Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị không nói lời thừa, trực tiếp giao Chủng Ma Kinh cho các vị thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc.

Khi biết đó là Chủng Ma Kinh đang được lưu truyền rộng rãi ở Hồng Hoang, ai nấy đều vui mừng như điên, kích động khôn nguôi.

Đối với Sở Dương, họ vô cùng cảm kích, vốn vì thân phận Thánh Phụ của ngài mà cung kính trung thành vô cùng, bây giờ sự cung kính và trung thành đó càng tăng thêm một bậc.

Nếu trước đây là một trăm phần trăm, thì bây giờ là hai trăm phần trăm.

"Đây là công pháp Thánh Phụ đại nhân giao cho chúng ta, hy vọng Nhân tộc mau chóng lớn mạnh, hiểu chưa?" Toại Nhân Thị nhìn quanh các thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc, trầm giọng nói.

"Hiểu rồi, Nhân Tổ đại nhân xin yên tâm, tôi về sau sẽ để tất cả mọi người trong bộ lạc tu hành Chủng Ma Kinh, ai dám không tu luyện trực tiếp trục xuất khỏi bộ lạc!" Có thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc nghiêm nghị nói.

Vào thời điểm này, thực lực cá nhân của Nhân tộc không mạnh, gặp nguy hiểm đều dựa vào tập thể để giải quyết, bị trục xuất khỏi bộ lạc tuyệt đối là một trong những hình phạt nghiêm khắc nhất, vì nó thường đồng nghĩa với cái chết.

Có quy định này, tin rằng người trong bộ lạc đó sẽ coi việc tu luyện Chủng Ma Kinh quan trọng hơn cả mạng sống.

"Ha ha, mọi người vẫn luôn khao khát tu luyện, bây giờ Thánh Phụ đại nhân ban cho Chủng Ma Kinh, ai lại không muốn tu luyện chứ?" Có thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc ha ha cười lớn.

"Ha ha." Các thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc đều gật đầu, phụ họa theo.

"Nếu đã như vậy thì tốt, bây giờ không còn chuyện gì, các vị về truyền lại Chủng Ma Kinh đi." Toại Nhân Thị hài lòng gật đầu, phất tay để các thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc rời đi.

"Vâng." Mọi người tự nhiên không có dị nghị, cầm Chủng Ma Kinh rời đi.

Ngày thứ hai, Chủng Ma Kinh bắt đầu được truyền bá trong Nhân tộc, theo thời gian trôi đi, ngày càng nhiều người biết đến Chủng Ma Kinh và bắt đầu tu luyện.

Trăm năm sau, toàn bộ Nhân tộc cơ bản đều đang tu luyện Chủng Ma Kinh, ai cũng trở thành người tu luyện, thậm chí có người tư chất thông minh đã trở thành Chân Tiên!

Nhân tộc, sau khi có được Chủng Ma Kinh, đang nâng cao thực lực tổng thể với một tốc độ cực kỳ khoa trương. … Hỗn Độn, Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đang giảng đạo, chỉ thấy thiên hoa loạn trụy, kim liên địa dũng, âm thanh đại đạo vang vọng trong điện vũ rộng lớn, chui vào tai các đại năng Hồng Hoang đang nghe đạo.

Đột nhiên, Lão Tử nhíu mày mở mắt, trong mắt có vẻ kinh ngạc.

"Tại sao lại cảm thấy mình có thứ gì đó quan trọng đang mất đi?" Lão Tử trong minh minh có cảm ứng, một thứ gì đó quan trọng liên quan đến mình đang nhanh chóng biến mất.

Cảm giác này khiến Lão Tử hoảng hốt, lo lắng.

Nếu để ông ta biết Sở Dương đang truyền đạo trong Nhân tộc, cắt đứt cơ duyên chứng đạo của mình, e rằng tim gan cũng muốn tức nổ, sẽ thổ ra mấy ngụm máu.

"Phải thôi diễn một phen." Trong mắt Lão Tử tinh quang lóe lên, trong lòng thầm nói.

Lão Tử vận chuyển pháp lực Chuẩn Thánh, thi triển thần thông thôi diễn thiên cơ khiến tâm thần bất an.

Chương 151

Kết quả nửa ngày sau, ông ta sắc mặt khó coi dừng lại việc thôi diễn thiên cơ, bởi vì căn bản không thể thôi diễn ra được.

Cũng phải, Sở Dương là người đàn ông có hệ thống, những chuyện liên quan đến hắn đều sẽ bị che đậy, Đạo Tổ Hồng Quân cũng không tính ra được, huống chi là Lão Tử chưa thành Thánh?

Vì vậy Lão Tử tuy trong lòng hoảng hốt, cảm giác đã xảy ra chuyện lớn, có thứ quan trọng đang từ trên người mình trôi đi, nhưng lại không biết đã xảy ra chuyện gì.

Lão Tử trong lòng dấy lên một tia do dự, có nên quay về Hồng Hoang tra xem đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng ông ta nhanh chóng hít sâu một hơi, ném ý nghĩ này ra sau đầu.

"Thôi kệ, trước tiên nghe Nữ Oa sư muội giảng đạo đã, đợi giảng đạo kết thúc rồi hỏi chuyện liên quan đến chứng đạo thành Thánh mới là quan trọng nhất, những chuyện khác tạm thời gác lại." Lão Tử thầm nghĩ, một lần nữa ngưng tâm tụ thần lắng nghe Nữ Oa giảng đạo.

Lão Tử không quay về Hồng Hoang còn có một nguyên nhân, đó là ông ta đang nghe Nữ Oa giảng đạo, lúc này đột nhiên rời đi, chẳng phải là không nể mặt sao?

Bây giờ ông ta chưa chứng đạo thành Thánh, đối với Nữ Oa đã thành Thánh có lòng kính sợ.

Dù sao nếu Nữ Oa thật sự nổi giận muốn dạy dỗ, dù có Thông Thiên và Nguyên Thủy tương trợ cũng vô dụng, sẽ bị nghiền ép, dưới

Thánh Nhân đều là con kiến không phải nói suông.

Lão Tử không biết rằng, việc không quay về Hồng Hoang xem xét chuyện khiến mình tâm thần bất an là quyết định đáng hối hận nhất trong đời, trực tiếp khiến ông ta mất đi cơ hội lập Nhân Giáo, chiếm cứ khí vận Nhân tộc.

Tuy rằng có Sở Dương ở đó, Lão Tử có quay về Hồng Hoang cũng không thay đổi được gì. … Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã qua năm nghìn năm.

Lão Tử, Đế Tuấn và tuyệt đại bộ phận đại năng Hồng Hoang vẫn đang ở Oa Hoàng Cung tại Hỗn Độn nghe đạo.

Nhân tộc lại trong khoảng thời gian dài này đã quật khởi.

Nhân tộc tam tổ Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị và người tạo ra văn tự Nhân tộc là Thương Hiệt vì nhận được lượng lớn công đức Thiên Đạo, bản thân đã ở Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong.

Sau khi tu luyện Chủng Ma Kinh, họ nhanh chóng ngưng tụ ma chủng, trong năm nghìn năm đã lần lượt đột phá Đại La Kim Tiên.

Từ nay về sau Nhân tộc cuối cùng cũng có cường giả, không có Sở Dương che chở, cũng có thể có sức mạnh tự vệ ở Hồng Hoang.

Ngoài bốn đại cường giả ra, Nhân tộc còn xuất hiện tới ba mươi vị Thái Ất Kim Tiên, mấy nghìn Kim Tiên.

Chân Tiên mấy chục vạn, Thiên Tiên, Địa Tiên và Nhân Tiên cùng những người đã bước trên con đường tu hành của Nhân tộc thì vô số kể.

Sở dĩ trong năm nghìn năm có thay đổi lớn như vậy, phải bắt đầu từ bản thân Nhân tộc.

Phải biết rằng Nhân tộc hiện tại phần lớn đều do Nữ Oa tự tay tạo

ra, nguyên liệu chế tạo là Tam Quang Thần Thủy và Cửu Thiên Tức Nhưỡng, còn có một giọt tinh huyết của Sở Dương.

Đây đều là những nguyên liệu linh hồn đỉnh cấp, giá trị vô lượng.

Điều này khiến tư chất của Nhân tộc tuy không bằng Tiên Thiên Ma Thần, nhưng so với sinh linh bình thường ở Hồng Hoang cũng vượt xa.

Có tư chất như vậy, lại thêm sự hỗ trợ toàn lực của Tiên Đình theo phân phó của Sở Dương, trong năm nghìn năm xuất hiện nhiều cường giả như vậy cũng không có gì kỳ lạ.

Càng đáng nói hơn là số lượng Nhân tộc, năm nghìn năm trước khoảng 1 tỷ, bây giờ đã có tới trăm tỷ!

Đây là một chuyện tốt, cũng là một trong những nguyên nhân Nhân tộc có thể trở thành nhân vật chính của trời đất Hồng Hoang.

Trong Hồng Hoang có vô số chủng tộc, trong đó không thiếu những chủng tộc có tư chất thực lực vượt xa Vu Yêu hai tộc.

Nhưng thế lực mạnh nhất Hồng Hoang lại là Vu Yêu hai tộc, một nguyên nhân quan trọng là những chủng tộc đó tuy mạnh mẽ, nhưng sinh sản vô cùng khó khăn, thường chỉ có vài nghìn thậm chí vài chục cá thể.

Chủng tộc như vậy tuy mạnh mẽ, nhưng lại vĩnh viễn không có khả năng trở thành bá chủ Hồng Hoang.

Không nói đâu xa, Hồng Hoang lớn như vậy, dựa vào số ít người làm sao có thể khống chế được lãnh thổ vô tận?

Nhân tộc về phương diện số lượng có ưu thế thiên bẩm, mười tháng mang thai sinh ra một đứa trẻ, hai mươi năm có thể trưởng thành.

Vì vậy Nhân tộc sinh sôi nảy nở vô cùng nhanh, nhanh hơn cả Vu Yêu hai tộc.

Hai tộc sau phát triển đến nay có mấy vạn tỷ sinh linh đã phải mất vô số năm, nhưng số lượng Nhân tộc đạt trăm tỷ chỉ mất năm nghìn năm.

Điểm thiếu sót duy nhất là, theo sự ra đời của ngày càng nhiều Nhân tộc, tư chất tổng thể của Nhân tộc đã giảm xuống.

Giả sử tư chất ban đầu là 100, thì bây giờ biến thành 90, 80, và đang không ngừng giảm xuống.

Sở Dương là Thánh Phụ của Nhân tộc, đối với tình huống này cũng lực bất tòng tâm, muốn thay đổi nhưng không thể.

Bởi vì tư chất giảm dần mới phù hợp với logic.

Nếu mỗi người đều có tư chất tốt, vậy mỗi người đều có khả năng trở thành cường giả.

Nếu thật sự có mấy vạn tỷ Thái Ất Kim Tiên, e rằng có thể hút cạn Hồng Hoang, để tránh xảy ra chuyện đó, tư chất Nhân tộc dần dần giảm xuống.

Chỉ có lứa người do Nữ Oa tự tay tạo ra mới có tư chất mạnh mẽ, những người sau này tư chất một thế hệ không bằng một thế hệ.

Chương 152

Thậm chí có người sinh ra không thể tu luyện, cả đời chỉ có thể làm một phàm nhân.

Đây cũng là nguyên nhân căn bản vì sao Nhân tộc hậu thế cơ bản đều là phàm nhân.

Nhân tộc sinh sôi quá nhanh, quá kinh người, so với các chủng tộc khác động một chút là hàng nghìn vạn năm, một người từ khi sinh ra đến trưởng thành chỉ cần hai mươi năm.

Có lợi có hại, lợi là số lượng Nhân tộc đông, có thể chiếm cứ toàn bộ lãnh thổ Hồng Hoang mà không chê lớn.

Hại là tư chất Nhân tộc dần dần giảm xuống, muốn tu luyện ngày càng khó, sau này người có tư chất tu luyện có thể là vạn người chọn một.

Nhưng mà, vấn đề này hiện tại không rõ ràng, dù sao Nhân tộc mới phát triển được năm nghìn năm. … Trung Ương Tiên Điện, Sở Dương đang bế quan.

Không biết đã qua bao lâu, Sở Dương cuối cùng cũng mở mắt, trong mắt có một tia tiếc nuối: "Muốn đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ còn thiếu một chút cơ duyên." Sở Dương hơn hai mươi vạn năm trước đã là Chuẩn Thánh trung kỳ, lại là Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể, sở hữu tư chất vượt xa Tiên Thiên Ma Thần đỉnh tiêm, thân mang ba đại công pháp cấp Thiên Đạo, vì vậy tốc độ tu luyện vô cùng nhanh.

Chuẩn Thánh bình thường đột phá một tiểu cảnh giới cần mấy trăm vạn, mấy nghìn vạn năm, nhưng Sở Dương chỉ trong hai mươi năm đã đạt đến Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu một chút

là có thể thành Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Theo suy đoán của Sở Dương, trong tình huống bình thường phải mất mấy vạn năm mới có thể đột phá.

Tốc độ này so với các Chuẩn Thánh khác đã nhanh hơn nhiều, giống như sự chênh lệch giữa xe điện và xe hơi trên Trái Đất.

Nhưng Sở Dương có chút không hài lòng, hy vọng có thể đột phá trong vài nghìn năm.

Đáng tiếc, đột phá hay không không phải do hắn quyết định, rất đau lòng.

"Thôi, không nghĩ nữa, nên tiến hành giai đoạn thứ hai theo kế hoạch." Sở Dương lẩm bẩm trong miệng, truyền triệu Nhân tộc tam tổ và Thương Hiệt bốn người.

"Ra mắt sư tôn." "Ra mắt Thánh Phụ." Một lát sau, bốn người đến, cung kính hành lễ với Sở Dương.

"Ừm, không cần đa lễ." Sở Dương cười nhạt, tay khẽ nâng lên hư không, bốn người liền đứng thẳng người dậy.

Trong mắt bốn người đều lộ ra một tia chấn kinh, một tia kính phục.

Vừa rồi khi Sở Dương nâng họ dậy, họ ngay cả quỹ đạo vận chuyển sức mạnh cũng không nhìn rõ.

Tuy Toại Nhân Thị bốn người biết Sở Dương mạnh mẽ, nhưng vẫn bị chấn kinh.

Sở Dương không biết mình chỉ lộ một tay nhỏ đã khiến Toại Nhân Thị bốn người chấn kinh, kính phục.

Hắn nhìn quanh bốn người một vòng, cất tiếng nói: "Hôm nay gọi các ngươi đến, hy vọng biết được tình hình cụ thể của Nhân tộc, nói

ta nghe xem." "Vâng, thưa sư tôn." "Nhân tộc…" Toại Nhân Thị gật đầu, bắt đầu báo cáo tình hình Nhân tộc, từ lớn đến nhỏ đều đề cập đến.

Nửa nén hương sau, Toại Nhân Thị nói xong, Sở Dương khẽ gật đầu.

Thực ra Sở Dương đã sớm thi triển thần thông thôi diễn một phen tình hình Nhân tộc, để Toại Nhân Thị nói chỉ là để nghiệm chứng mà thôi.

Từ kết quả xem ra, thôi diễn của hắn cơ bản không sai.

"Số lượng Nhân tộc đã có trăm tỷ, cường giả đông đảo, ta cảm thấy đã đến lúc rời khỏi bờ Đông Hải, đặt chân lên toàn bộ Hồng Hoang." Sở Dương mỉm cười với bốn người Toại Nhân Thị: "Quan trọng nhất là hiện nay vô số đại năng Hồng Hoang đều đang ở Oa Hoàng Cung tại Hỗn Độn nghe đạo, không có mấy nghìn năm sẽ không về." "Trong khoảng thời gian này, Nhân tộc đặt chân đến những nơi khác của Hồng Hoang sẽ an toàn hơn." Vì sao Sở Dương không đi nghe Nữ Oa giảng đạo?

Một nguyên nhân là hắn hiện tại đã là cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, chỉ thiếu một chút là có thể bước vào hậu kỳ, đại đạo mà Nữ Oa giảng đối với hắn có tác dụng, nhưng không có tác dụng lớn.

Nguyên nhân thứ hai là Sở Dương muốn trong vòng vạn năm để Nhân tộc nhanh chóng quật khởi.

Dù sao trong dự tính của hắn, tương lai Nhân tộc sẽ trở thành thế lực lớn nhất của Tiên Đình, cũng là thuộc hạ mạnh nhất.

Năm nghìn năm để Nhân tộc tu luyện Chủng Ma Kinh nhanh chóng quật khởi, lại mất năm nghìn năm để Nhân tộc đi ra khỏi bờ Đông Hải

đến những nơi khác của Hồng Hoang lịch luyện.

Chỉ trong vạn năm ngắn ngủi, thực lực tổng thể của Nhân tộc sẽ được nâng lên đến một mức độ không thể tưởng tượng được.

Đợi những đại năng Hồng Hoang đó nghe xong Nữ Oa giảng đạo quay về Hồng Hoang, sẽ ngơ ngác phát hiện, từ khi nào Nhân tộc đã dày đặc khắp Hồng Hoang?

Nhân tộc tam tổ và Thương Hiệt nghe lời của Sở Dương, lại suy ngẫm trong lòng một phen, lập tức mắt sáng lên, lấp lánh ánh sáng hưng phấn.

"Sư tôn anh minh." "Sư tôn suy nghĩ thật quá chu toàn, vô số đại năng không có ở đây, chính là lúc Nhân tộc tiến hành một trận đại lịch luyện." "Thông qua trận lịch luyện kéo dài mấy nghìn năm này, thực lực tổng thể của Nhân tộc nhất định sẽ lại lên một tầm cao mới." Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị và Truy Y Thị đều hưng phấn vô cùng nói.

"Thánh Phụ anh minh thần võ, kế thông cổ kim, vô số đại năng Hồng Hoang không có ở đây, chính là cơ duyên lịch luyện lớn nhất của Nhân tộc!" Thương Hiệt cũng vô cùng kính phục nói với Sở Dương, trong mắt tinh quang lấp lánh, giống như fan hâm mộ trên Trái Đất kiếp trước gặp thần tượng.

Thương Hiệt sùng bái Sở Dương như vậy thực ra có một nguyên nhân, đó là việc anh ta có thể tạo ra văn tự Nhân tộc là do Sở Dương dạy.

Nếu không, Nhân tộc mới vừa sinh ra mấy chục năm, làm sao có thể nghiên cứu ra văn tự?

Có thể nói, Nhân tộc có thể quật khởi nhanh chóng và thoải mái như vậy, Sở Dương đã bỏ ra công sức rất lớn ở phía sau, công lao cực

đại.

Còn vì sao Sở Dương phải bỏ ra nhiều như vậy?

Sở Dương là Thánh Phụ của Nhân tộc, tất cả Nhân tộc đều là con của hắn, cha tốt với con không phải là chuyện nên làm sao?

Sở Dương làm vậy cũng có lợi ích to lớn, Nhân tộc cường đại, khí vận của hắn cũng sẽ tăng cường, có lợi cho việc tu luyện.

Chương 153

Nhân tộc là một phần của Tiên Đình, Nhân tộc cường đại thì thế lực Tiên Đình cường đại, Sở Dương là chủ của Tiên Đình, thuộc hạ mà hắn có thể điều động cũng cường đại.

Tóm lại, Nhân tộc trung thành phụng dưỡng Sở Dương, hắn vì họ mà bảo vệ hộ giá cho đến khi đủ mạnh, sau đó Nhân tộc có thể vì hắn mà dùng.

Mối quan hệ của hai bên đại khái là như vậy.

"Ha ha, nếu các ngươi đều cảm thấy chuyện này tốt, vậy thì bắt tay vào sắp xếp đi, để Nhân tộc đến những nơi khác của Hồng Hoang, tiến hành một trận lịch luyện." Sở Dương nghe bốn người Toại Nhân Thị thổi phồng, trong lòng rất hài lòng.

Không ai không thích người khác nịnh hót, Chuẩn Thánh cũng không ngoại lệ, cũng không cần phải ngoại lệ, người khác khen chứng tỏ mình ưu tú, ưu tú là một chuyện tốt.

"Vâng, thưa sư tôn/Thánh Phụ." Nhân tộc tam tổ và Thương Hiệt nghe vậy, đồng loạt cung thân hành lễ lĩnh mệnh với Sở Dương, sau đó liền rời khỏi Trung Ương Tiên Điện.

"Trong quỹ đạo Hồng Hoang nguyên bản, Nhân tộc quật khởi phải mất mấy chục triệu năm, thậm chí hàng tỷ năm, bây giờ có ta hỗ trợ, e rằng có thể rút ngắn trong vòng triệu năm." Sở Dương nhìn theo bốn người đi xa, khóe miệng khẽ nhếch lên, tâm tình vô cùng vui vẻ. … Bên kia, Nhân tộc tam tổ và Thương Hiệt rời khỏi Trung Ương Tiên Điện, lập tức triệu tập các thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc lớn, có đại sự thương lượng.

Các thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc lớn nghe vậy, lập tức từ bốn phương

tám hướng hối hả tìm đến.

Trong đó phần lớn người đều đã trải qua lần triệu tập năm nghìn năm trước, tưởng rằng lần này Nhân tộc tam tổ và Thương Hiệt triệu tập cũng có lợi ích tương tự như Chủng Ma Kinh.

Khi đến nơi, nghe Toại Nhân Thị bốn người truyền đạt mệnh lệnh của Sở Dương, ai nấy đều hưng phấn.

"Tốt, quyết định này của Thánh Phụ đại nhân thật sự quá tuyệt vời, Nhân tộc tu luyện lâu như vậy đã có thực lực nhất định, nhưng vì bờ Đông Hải quá an toàn dẫn đến Nhân tộc không có đủ lịch luyện." "Nhân tộc giống như một thanh bảo đao sắc bén, chưa từng được khai phong, qua trận lịch luyện sắp tới, nhất định có thể trở nên cường đại vô cùng!" Có thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc kích động hô lên.

"Ừm, quyết định này không tồi, mấy nghìn năm qua Tiên Đình đã cung cấp tài nguyên tu luyện cho Nhân tộc, nhưng chúng ta lại không có cống hiến gì." "Đến những nơi khác của Hồng Hoang ngược lại có thể thu thập tài nguyên, đến lúc đó không chỉ có thể tự cung tự cấp, thậm chí có thể thượng giao cho Tiên Đình, Thánh Phụ đại nhân biết chuyện này nhất định sẽ rất vui." Cũng có những thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc trầm ổn ánh mắt lấp lánh, trong lòng tính toán quyết định thu thập tài nguyên Hồng Hoang.

Bất kể là người trước hay người sau, tất cả thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc đều đang suy nghĩ làm thế nào để trong trận lịch luyện này, khiến Nhân tộc nhận được lợi ích lớn nhất, phát triển lớn mạnh.

"Mọi người đều ủng hộ quyết định này, vậy thì bắt đầu phát động hành động chinh phục Hồng Hoang đi." Nhân tộc tam tổ và Thương Hiệt thấy các thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc ai nấy đều tích cực vô cùng, trong lòng đều rất hài lòng.

Cuối cùng do Toại Nhân Thị vung tay một cái, hào sảng vô cùng

nói.

“Vâng, chúng tôi nhất định sẽ không để Nhân Tổ đại nhân, Thương Hiệt đại nhân, và Thánh Phụ đại nhân thất vọng, nhất định sẽ để dấu chân và vinh quang của Nhân tộc đặt lên mọi ngóc ngách của Hồng Hoang!” Vô số thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc đồng thanh đáp.

“Ầm ầm ầm!” Một trận tiếng sấm vang lên, vang vọng trên cửu thiên, phong vân cuồn cuộn, thương khung tĩnh lặng, âm thanh vang dội đó truyền đi bốn phương tám hướng, khiến vô số sinh linh run rẩy, cảm thấy sợ hãi.

Các thủ lĩnh bộ lạc Nhân tộc sau khi quay về bộ lạc của mình, lần lượt ban bố mệnh lệnh chinh chiến Hồng Hoang.

Hàm Điểu thị, Thừa Ly thị, Hậu Chiếu thị, Viêm Cư thị… các bộ lạc lớn nhỏ của Nhân tộc đều đang rời khỏi bờ Đông Hải, tiến về các nơi của Hồng Hoang.

“Hả?

Chủng tộc gì thế này, tại sao chưa từng thấy?” “Hắc hắc, nhìn bộ dạng da mịn thịt mềm này, chắc là ngon lắm đây.” “Nhân tộc?

Một chủng tộc thật yếu ớt, xem ta biểu diễn trò một miệng nuốt vạn người nhé, ha ha!” “…” Nhân tộc đi ra khỏi bờ Đông Hải, không còn sự che chở của Sở Dương, cũng không còn sự che chở của Tiên Đình, lập tức gặp phải khó khăn, gian nan vô cùng lớn.

Có Yêu tộc nuốt chửng Nhân tộc, sau khi ăn một lần thì phát hiện Nhân tộc có mùi vị thơm ngon, thế là hưng phấn lên, đi khắp nơi tìm kiếm Nhân tộc để ăn thịt.

Có Hồng Hoang cự thú đi ngang qua một bộ lạc Nhân tộc, kết quả vì thân hình quá lớn, một cước giẫm xuống đã trực tiếp hủy diệt cả bộ lạc đó, mười mấy vạn người toàn bộ tử vong, không một ai sống

sót.

Con Hồng Hoang cự thú kia dường như không hề phát hiện mình đã giẫm chết mười mấy vạn người, tiếp tục đi về phía trước.

Hồng Hoang còn có vô số thiên tai, ví dụ như tuyết tai, tuyết rơi mấy trăm năm cũng không phải là không thể, bao phủ cả một khu vực ức vạn dặm.

Phàm nhân và những người Nhân tộc tu vi không cao đều chết trong trận tuyết tai đó.

Có một số cường giả Hồng Hoang sớm đã biết Nhân tộc ẩn chứa huyền bí, nhưng Nhân tộc ở bên bờ Đông Hải, họ không có cách nào, không dám xâm nhập vào bờ Đông Hải để bắt Nhân tộc.

Nhưng hiện tại, Nhân tộc phát triển ra khắp nơi ở Hồng Hoang, cho dù là Sở Dương cũng không thể nào trông coi hết được.

Những cường giả Hồng Hoang muốn nghiên cứu Nhân tộc lập tức tìm được cơ hội, lập tức bắt người về nghiên cứu.

Đủ loại khó khăn ập đến, sự phát triển của Nhân tộc gặp phải nguy cơ cực lớn, mỗi ngày đều có vô số người chết đi, vô số bộ lạc bị phá hủy.

Sở Dương nhìn mà đau lòng không thôi, thân là Thánh Phụ của Nhân tộc, hắn đương nhiên có tình cảm với Nhân tộc, nhìn Nhân tộc chết đi hàng loạt, trong lòng đau khổ vô cùng.

Nhiều lần Sở Dương đều không nhịn được muốn ra tay, thi triển thần thông vô biên để cứu vớt các bộ lạc Nhân tộc đang chịu khổ, đánh lui những yêu thú ăn thịt người.

Nhưng, trong nội tâm hắn lại có một ý niệm ngăn cản: "Nhân tộc cần phải được rèn luyện, cần có sinh tử và máu tươi mới có thể trưởng thành." "Bây giờ chịu khổ chỉ vì hạnh phúc sau này, Nhân tộc

lúc này thê thảm, bị các loại sinh linh ức hiếp, nhưng đợi sau khi Nhân tộc trưởng thành, trở thành nhân vật chính của đất trời, sẽ có thể đứng trên tất cả những sinh linh đó." "Kẻ nào dám ức hiếp Nhân tộc, kẻ đó cứ chờ chết đi." Dưới ý niệm như vậy, Sở Dương lần này đến lần khác đều nhẫn nhịn, không ra tay.

Nhưng vào một ngày nọ, một con đại yêu cấp Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong sau khi nuốt chửng mười triệu người Nhân tộc đã nghênh ngang bỏ đi, Sở Dương không thể nhịn được nữa.

"Bùm!" Sở Dương cách vô tận thời không thi triển thần thông, ngưng tụ ra một bàn tay khổng lồ che trời ngay trên đầu con yêu tộc Thái Ất Kim Tiên kia.

Dưới ánh mắt kinh hoàng của nó, bàn tay hung hăng đập xuống, đánh nó thành một bãi thịt nát.

"Ăn mười triệu nhân khẩu của Nhân tộc ta rồi định đi sao?

Nằm mơ đi!" Sở Dương hừ lạnh một tiếng, lửa giận trong lòng mới tiêu tan đi một chút.

Chương 154

Nhân tộc cần trải qua sinh tử và máu tươi rèn luyện mới có thể lột xác, mới có thể trở nên mạnh mẽ hơn.

Điều này là đúng.

Nhưng không có nghĩa là Sở Dương sẽ bỏ qua cho những sinh linh đó, trong lòng hắn đã đưa ra quyết định, sinh linh nào gây tai họa cho hơn một trăm vạn Nhân tộc, hắn sẽ giết kẻ đó.

Tuy rằng việc này sẽ gây ảnh hưởng không nhỏ đến quá trình rèn luyện của Nhân tộc, nhưng Sở Dương thật sự không nuốt trôi được cục tức này.

Thân là người của Nhân tộc, sao có thể để dị tộc ức hiếp?

Có Sở Dương can thiệp, tình cảnh của Nhân tộc đã tốt hơn không ít, tuy rằng mỗi ngày vẫn có vô số người chết, nhưng số lần Nhân tộc tử vong trên trăm vạn người đã giảm đi rất nhiều.

Lại qua khoảng một nghìn năm, Nhân tộc dựa vào sự đoàn kết nhất trí, gian khổ phấn đấu, cuối cùng đã đứng vững gót chân tại Hồng Hoang nguy hiểm.

Có tu luyện giả Nhân tộc chống lại ngoại địch, huyết chiến với yêu thú ăn thịt người, có trí giả Nhân tộc mưu lược cho Nhân tộc.

Lại qua thêm khoảng một nghìn năm, Nhân tộc bắt đầu bước chân vào công cuộc mở rộng, dần dần phản công.

Vốn dĩ đều là đại yêu nuốt chửng Nhân tộc, Nhân tộc bị động chống cự, bây giờ thì Nhân tộc chủ động xuất kích, bắt đầu săn giết đại yêu.

Bởi vì toàn thân đại yêu đều là bảo vật, yêu đan có thể dùng để tu

luyện, da lông có thể chế thành bảo y, xương cốt có thể làm thành pháp bảo, cốt kiếm hoặc cốt đao.

Nhân tộc săn giết Yêu tộc, sau đó tiêu hóa chiến lợi phẩm để thực lực tăng mạnh, rồi lại đi săn giết đại yêu.

Một vòng tuần hoàn tích cực, tuy rằng quá trình gian nan, chậm chạp, nhưng Nhân tộc lại đang bước những bước chân vững chắc, từng bước một trở nên mạnh mẽ hơn, địa bàn chiếm cứ cũng từng chút một lớn hơn... ...

Trong nháy mắt, hai nghìn năm nữa lại trôi qua, lúc này Nữ Oa đã giảng đạo được chín nghìn năm.

Nhân tộc phát triển tốt ở khắp nơi trên Hồng Hoang, thế lực không nhỏ, cường giả xuất hiện lớp lớp, vì Nhân tộc mà không tiếc máu xương.

Yêu tộc tổn thất thảm trọng, bởi Nhân tộc phát hiện trong vạn linh Hồng Hoang thì Yêu tộc là tốt nhất, trên người có thể sản xuất ra các loại bảo vật, tăng cường thực lực cho Nhân tộc.

Vì vậy Nhân tộc đặc biệt thích săn giết Yêu tộc, cũng giống như khi Nhân tộc mới xuất hiện ở khắp nơi trên Hồng Hoang, Yêu tộc thích nhất là ăn thịt người... ...

Trong Hỗn Độn Oa Hoàng Cung, Đế Tuấn đang chăm chú nghe đạo, đột nhiên mở hai mắt ra, nhíu mày.

"Kỳ lạ, vì sao ta lại cảm thấy tâm thần bất an?" Đế Tuấn thầm nghĩ.

Hắn cũng không nhiều lời, trực tiếp thi triển thần thông suy diễn thiên cơ, và không giống như Lão Tử, hắn đã thành công suy diễn ra thiên cơ, biết được chuyện đang xảy ra trên đại địa Hồng Hoang.

"Nhân tộc đáng chết!" Đế Tuấn ngừng suy diễn, trong mắt phun ra

lửa giận, răng gần như sắp nghiến nát, chỉ là một Nhân tộc nhỏ nhoi, một chủng tộc yếu ớt mà dám săn giết Yêu tộc.

Trong dự tính của Đế Tuấn, Yêu tộc sẽ tiêu diệt Tiên Đình, tiện thể tiêu diệt luôn Nhân tộc.

Nhưng vạn lần không ngờ tới, Yêu tộc còn chưa hành động, Nhân tộc đã ra tay trước.

Săn giết Yêu tộc, ăn thịt yêu thú, dùng những thứ tốt trên người Yêu tộc để luyện chế pháp bảo.

Đế Tuấn thật sự bị tức đến mức suýt hộc máu, trong lòng cảm giác chán ghét đối với Nhân tộc tăng vọt, cộng thêm nguyên nhân Nhân tộc là do Sở Dương tạo ra, trực tiếp trở thành đối tượng chán ghét thứ ba.

Vị trí thứ nhất là Sở Dương và Tiên Đình, vị trí thứ hai là Vu tộc đã kết oán với Yêu tộc vô số năm.

"Đại ca, sao vậy?" Đông Hoàng Thái Nhất cảm ứng được Đế Tuấn có gì đó không ổn, truyền âm hỏi.

Đế Tuấn liền kể lại chuyện Nhân tộc săn giết Yêu tộc.

"Thứ súc sinh dám làm vậy!" Đông Hoàng Thái Nhất nghe xong suýt nữa tức điên, tính tình hắn vốn nóng nảy, suýt chút nữa đã bộc phát toàn bộ sát ý và lửa giận ra ngoài.

Đế Tuấn vào thời khắc mấu chốt đã ổn định Đông Hoàng Thái Nhất, nói cho hắn biết đây là đạo trường của Thánh nhân, hắn mới miễn cưỡng đè nén xuống.

Nhưng lửa giận trong lòng lại như núi lửa phun trào, cuồn cuộn không ngừng, bất cứ lúc nào cũng có thể bùng nổ.

"Ta phải trở về Hồng Hoang, chém sạch giết tuyệt đám Nhân tộc ti

tiện yếu ớt đó!" Đông Hoàng Thái Nhất không nhịn được nữa, muốn từ Hỗn Độn trở về Hồng Hoang, huyết tẩy Nhân tộc, báo thù việc săn giết Yêu tộc.

"Bình tĩnh đi nhị đệ." Đế Tuấn nói: "Lòng ta cũng tràn đầy lửa giận như ngươi, nhưng hiện tại Nữ Oa Thánh nhân đang giảng đạo, chúng ta cứ thế rời đi chẳng phải là tát vào mặt người sao?" "Cơn giận của Thánh nhân không phải chúng ta có thể chống đỡ, vì vậy hãy nhẫn nại, còn một nghìn năm nữa Nữ Oa Thánh nhân giảng đạo sẽ kết thúc, lúc đó chúng ta trở về Hồng Hoang thu thập Nhân tộc." Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng không cam tâm, muốn trở về Hồng Hoang diệt sát Nhân tộc.

Đế Tuấn nghiêm nghị nói: "Ta biết trong lòng ngươi lửa giận ngút trời, nhưng đừng quên mục đích chúng ta đến Oa Hoàng Cung." Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, lửa giận mới có phần được khống chế.

Lần này đến Oa Hoàng Cung, mục đích chính là để Nữ Oa gia nhập Thiên Đình, sau đó tiêu diệt Tiên Đình.

Nhân tộc tuy săn giết Yêu tộc, nhưng tổn thất của Yêu tộc cũng không quá nặng, có thể chấp nhận được.

Nhưng việc tiêu diệt Tiên Đình, diệt sát Sở Dương lại là chuyện Đông Hoàng Thái Nhất một khắc cũng không thể chịu đựng.

Hỗn Độn Chung còn đang ở trong tay Sở Dương.

Chương 155

Nếu lúc này Đông Hoàng Thái Nhất đắc tội với Nữ Oa, vậy thì chuyện hủy diệt Tiên Đình và Sở Dương lại phải lùi lại.

Nghĩ đến đây, Đông Hoàng Thái Nhất bình tĩnh lại.

"Hừ, tạm để Nhân tộc sống thêm một thời gian nữa, ngày Nữ Oa Thánh nhân giảng đạo kết thúc, chính là ngày Nhân tộc diệt vong." Đông Hoàng Thái Nhất hừ lạnh nói, con ngươi lạnh lẽo phản chiếu sự phẫn nộ và sát ý vô hạn.

Đế Tuấn gật đầu, đáy mắt cũng dày đặc sát cơ, trong lòng đang suy tính làm thế nào để Nhân tộc diệt tộc.

Tự mình ra tay, một chưởng đánh chết ức vạn Nhân tộc, hay là để đại quân Thiên Đình xuất động, thanh thế to lớn diệt sát Nhân tộc? ...

Trên đại địa Hồng Hoang, Nhân tộc nào biết hai vị hoàng giả Yêu tộc đã quyết định đồ diệt mình.

Vô số Nhân tộc vẫn đang đấu với trời, đấu với đất, đấu với vạn linh Hồng Hoang, gian nan nhưng dần dần mở rộng thế lực và địa bàn.

Còn Sở Dương thì đang bế quan tại tổng bộ Tiên Đình bên bờ Đông Hải, hy vọng sớm ngày đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ, như vậy chiến lực cũng có thể tăng vọt.

Nền tảng để tiêu diệt Vu Yêu lưỡng tộc, dẫn dắt Tiên Đình trở thành bá chủ Hồng Hoang cũng sẽ càng thêm sung túc.

Tại một trong những danh sơn của Hồng Hoang là Tây Côn Luân Thiên Sơn, Tây Vương Mẫu cũng đang bế quan tu luyện, đã bế quan suốt hơn hai mươi vạn năm.

Trong khoảng thời gian dài đằng đẵng đó, Tây Vương Mẫu chưa từng quan tâm đến chuyện bên ngoài, ngay cả khi Nữ Oa chứng đạo thành Thánh cũng chỉ tỉnh lại trong chốc lát rồi lại tiếp tục bế quan, bởi vì nàng có chuyện quan trọng hơn.

Đó chính là tu luyện Cửu Âm Đạo Kinh, đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ!

Thời gian trôi nhanh, thoáng chốc đã qua.

"Ầm!" Một ngày nọ, Thiên Sơn băng tuyết vắng lặng ức vạn năm đột nhiên truyền ra một tiếng nổ lớn, tựa như Hỗn Độn Thần Lôi nổ vang, khiến cả phương trời đất này oanh minh không dứt.

Hư không cũng đang vặn vẹo, hình thành từng đạo gợn sóng, giống như mặt nước bị một hòn đá ném trúng.

"Ong!" Ngay sau đó, ngọn núi Thiên Sơn to lớn hùng vĩ kia chấn động, lớp băng tuyết dày mấy vạn dặm sụp đổ, hình thành trận tuyết lở kinh khủng, những con sóng tuyết cao tới mấy chục vạn trượng khiến người ta kinh hồn bạt vía.

"Xoẹt!" Thần quang xông thẳng lên trời, tiên quang vạn đạo.

Giữa đất trời, có tiên vụ cuồn cuộn, còn có vô số cánh hoa do tiên khí ngưng tụ thành rơi lả tả xuống, vô số thần huy tỏa ra.

Càng khiến người ta kinh hãi hơn, là khí tức kinh khủng bộc phát ra từ Dao Trì Thánh Điện.

Đó là khí tức kinh khủng vượt xa Đại La Kim Tiên, mỗi một tia một sợi đều có thể khiến hư không sụp đổ, thiên khung chấn động.

Khi luồng khí tức kinh khủng đó quét qua khu vực ức vạn dặm xung quanh, vô số sinh linh trong lòng dâng lên cảm giác thần phục, hướng về phía Thiên Sơn mà cúi đầu bái lạy, phảng phất như gặp phải một vị Hỗn Độn Ma Thần.

Kéo dài suốt ba tháng, vô số dị tượng trên Thiên Sơn mới dần dần biến mất.

Trong Dao Trì Thánh Điện, Tây Vương Mẫu đang ngồi xếp bằng trên mặt đất, đôi mắt đẹp của nàng nhắm nghiền, trên khuôn mặt tinh xảo có ánh sáng lấp lánh nhàn nhạt lưu chuyển, thánh khiết vô cùng, lông mi dài cong, phảng phất như một mỹ nhân đang say ngủ.

"Cuối cùng cũng đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ." Không biết qua bao lâu, Tây Vương Mẫu chậm rãi mở mắt, trong con ngươi tỏa ra thần quang, có cả dị tượng đáng sợ như ngân hà đảo ngược, thế giới sụp đổ, sấm chớp đùng đoàng.

Nàng nhẹ giọng nói, trong ngữ khí ẩn chứa một tia hưng phấn.

Vốn dĩ Tây Vương Mẫu muốn tu luyện đến Chuẩn Thánh trung kỳ, không biết phải đến khi nào mới thành công, có thể là mấy trăm vạn năm, cũng có thể là hơn chục triệu năm.

Nhưng hiện tại, Tây Vương Mẫu chỉ dùng hơn hai mươi vạn năm đã làm được, nguyên nhân nằm ở công pháp cấp Chứng Đạo Cửu Âm Đạo Kinh, một bộ công pháp cực kỳ phù hợp với thể chất của nàng mà ở Hồng Hoang không mấy ai nắm giữ!

Tây Vương Mẫu cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn dâng trào trong cơ thể, trên mặt nở một nụ cười mãn nguyện.

"Chuẩn Thánh trung kỳ, chiến lực của ta hiện tại chắc cũng đủ sánh ngang Chuẩn Thánh hậu kỳ rồi, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất cũng chỉ ở tầng thứ này." "Ta của hiện tại, lại tiến gần hơn một bước đến đại đạo, tương lai chứng đạo cũng không phải là giấc mơ." Trong lòng Tây Vương Mẫu dâng lên sự kích động và hưng phấn.

Chứng đạo là mục tiêu cuối cùng của mỗi sinh linh Hồng Hoang, từng có người nói: sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng.

“Cũng nên đến bờ Đông Hải gặp phu quân rồi.” Tây Vương Mẫu nở một nụ cười tuyệt mỹ, đôi môi anh đào khẽ mở, tự nhủ.

Vì bế quan tu luyện Cửu Âm Đạo Kinh, cố gắng tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, Tây Vương Mẫu đã hơn hai mươi vạn năm không gặp Sở Dương, trong lòng tự nhiên vô cùng nhớ nhung.

Tây Vương Mẫu đã đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, tâm trạng vui vẻ, càng thêm nóng lòng muốn gặp Sở Dương, báo cho hắn tin tốt này.

“Vút.” Thân hình Tây Vương Mẫu còn chưa động, khoảnh khắc tiếp theo đã biến mất tại Dao Trì Thánh Điện, hướng về bờ Đông Hải mà đi.

Sau khi Tây Vương Mẫu tấn thăng Chuẩn Thánh trung kỳ, độn thuật lại tăng lên một bậc, vì vậy không bao lâu đã đến gần bờ Đông Hải.

Nàng thậm chí có thể xuyên qua hư không vô tận mà nhìn thấy quần thể kiến trúc của Tiên Đình chiếm diện tích khổng lồ, điện vũ san sát, tựa như tiên cảnh.

“Sắp đến rồi.” Tây Vương Mẫu trong lòng mong đợi.

Kết quả khi tiếp cận một ngọn thần sơn, Tây Vương Mẫu đột nhiên nhận được sự chỉ dẫn từ trong cõi u minh.

“Ngọn núi này có bảo vật, cùng ta có duyên?” Tây Vương Mẫu dừng lại, đôi mắt sáng ngời, tựa như biển sao lấp lánh, lóe lên từng điểm sáng.

Chương 156

Hồng Hoang rất coi trọng cơ duyên, bất kể là Tiên Thiên Linh Bảo, Tiên Thiên Linh Căn, hay các bảo vật quý giá khác, đều có linh tính, linh vật sẽ tự che giấu, có tiên thiên trận thế che đậy thiên cơ, người thường nhìn cũng không thấy được.

Chỉ có người hữu duyên mới có thể nhận được sự chỉ dẫn trong cõi u minh, tại một nơi đặc định mà thu được bảo vật.

Vừa rồi, Tây Vương Mẫu đã nhận được chỉ thị, trong ngọn thần sơn trông rất bình thường bên cạnh có bảo vật thuộc về mình.

"Vụt." Tây Vương Mẫu lập tức bay xuống ngọn thần sơn đó, dự định lát nữa sẽ đến Tiên Đình, trước tiên lấy bảo vật rồi nói sau.

Tây Vương Mẫu có sự chỉ dẫn trong cõi u minh, đi sâu vào lòng đất của thần sơn, nhanh chóng phát hiện ra sự khác thường của nơi này.

Dưới lòng đất của thần sơn có một tòa siêu cấp tiên thiên trận thế, bao trùm một khu vực không biết rộng lớn đến đâu, khiến cho Thổ chi bản nguyên, Thổ chi thiên địa linh khí toàn bộ hội tụ tại nơi này.

"Xem ra bảo vật lần này thuộc tính Thổ, phẩm giai chắc hẳn rất cao." Tây Vương Mẫu lộ vẻ vui mừng.

Tòa siêu cấp trận thế này đem tất cả vật chất và năng lượng thuộc tính Thổ trong một khu vực lòng đất rộng lớn hội tụ lại dưới lòng đất của ngọn thần sơn này, bảo vật được thai nghén ra mà không kinh người thì thật không hợp logic.

Tây Vương Mẫu trong lòng mong đợi, nhẹ nhàng di chuyển, sau khi tốn một chút thời gian đã thuận lợi tìm thấy bảo vật ở độ sâu mấy

vạn dặm dưới lòng đất thần sơn.

"Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Tố Sắc Vân Giới Kỳ?" Khi Tây Vương Mẫu nhìn thấy bảo vật, hô hấp không khỏi nhẹ đi, đôi mắt đẹp mở to có chút không thể tin nổi.

Phía trước, hào quang vạn đạo, tiên vụ bốc hơi, có một tầng quang mạc huyền hoàng, đó là tiên thiên trận thế bảo hộ linh bảo, linh căn.

Bên trong tiên thiên trận thế, một lá cờ đang lơ lửng giữa không trung, thôn thổ Thổ chi bản nguyên nồng đậm.

Trên lá cờ có khắc năm chữ lớn: Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Đối với Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ lừng lẫy danh tiếng, Tây Vương Mẫu sao lại không biết chứ?

"Vút." Tây Vương Mẫu sau khi phản ứng lại, ngay lập tức duỗi ra bàn tay ngọc trắng nõn, hướng về Tố Sắc Vân Giới Kỳ mà chộp lấy.

Do Tố Sắc Vân Giới Kỳ cùng Tây Vương Mẫu có duyên, vốn thuộc về nàng, vì vậy nàng dễ dàng thu nó vào lòng.

Về phần tiên thiên trận thế?

Có tiên thiên trận thế nào có thể ngăn cản được một Chuẩn Thánh trung kỳ?

Tác dụng lớn nhất của nó không phải là phòng ngự, mà là che đậy thiên cơ, khiến người vô duyên không thể có được linh bảo, linh căn!

Tây Vương Mẫu trong lòng vui vẻ, cách đây không lâu vừa đột phá Chuẩn Thánh trung kỳ, thực lực tăng mạnh, lại gần chứng đạo thêm một bước.

Bây giờ lại tuân theo sự chỉ dẫn trong cõi u minh mà có được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo, lại còn là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Ngay cả đối với Chuẩn Thánh, Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo

cũng là tồn tại cực kỳ quý giá.

Giống như Tây Vương Mẫu, trên người nàng ngoại trừ Côn Luân Kính là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo ra, không có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo nào khác.

Bây giờ có thêm Tố Sắc Vân Giới Kỳ, thực lực tuyệt đối lại tăng vọt một bậc.

"Chẳng lẽ Thiên Đạo cũng thiên vị ta sao?" Tây Vương Mẫu thu hồi bảo vật, trong lòng thầm nghĩ, nhưng nhanh chóng lắc đầu.

Phúc duyên của nàng tuy không tệ, nhưng cũng chưa đến mức được Thiên Đạo thiên vị, những người có thể có được Tiên Thiên Chí Bảo hoặc đã định trước sẽ chứng đạo thành Thánh mới là kẻ được Thiên Đạo thiên vị.

"Không nghĩ nữa, mau đến Tiên Đình thôi." Tây Vương Mẫu thầm nói.

"Vụt." Tây Vương Mẫu hóa thành một đạo tử sắc thần quang xông lên, trực tiếp bỏ qua lớp đất dày mấy vạn cây số, hướng về vị trí của Tiên Đình mà lao đi với tốc độ cực nhanh.

"Ừm?

Lão bà đến rồi." Tại trung ương tiên điện của Tiên Đình, Sở Dương đang bế quan, đột nhiên cảm ứng được một luồng khí tức quen thuộc đang đến gần.

Thăm dò nguyên thần cảm ứng một phen, trên mặt Sở Dương hiện lên vẻ kinh hỉ.

"Vút." Sở Dương lập tức ngừng tu hành, đích thân đi đón Tây Vương Mẫu.

Sau mấy hơi thở, hai người đã gặp nhau trên không trung.

“Phu quân.” Tây Vương Mẫu thấy Sở Dương, lập tức vui mừng nhào vào lòng hắn, hai tay ôm chặt lấy eo hắn.

“Lão bà, lâu rồi không gặp, ta rất nhớ nàng.” Sở Dương vuốt ve mái tóc mềm mại của Tây Vương Mẫu, cưng chiều nói.

“Thiếp thân cũng rất nhớ chàng.” Tây Vương Mẫu nhắm mắt, hưởng thụ cái vuốt đầu của Sở Dương, miệng thì thầm.

Sở Dương nghe vậy trong lòng ấm áp, bế công chúa bế Tây Vương Mẫu ngang trong lòng, cười lớn nói: “Chúng ta về Tiên Đình trước đã.” Tây Vương Mẫu tự nhiên không có dị nghị.

Hai người xuyên qua không trung, nhanh chóng trở về trung ương tiên điện của tổng bộ Tiên Đình, sau một hồi giao lưu, Tây Vương Mẫu cười nói: “Phu quân, thiếp thân đột phá rồi đó.” “Đột phá rồi?” Sở Dương nghe vậy trên mặt không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Tây Vương Mẫu gật đầu, phóng ra khí tức của bản thân, uy áp kinh khủng của Chuẩn Thánh trung kỳ khiến hư không đều ngưng đọng, áp lực cực lớn.

“Tốt, đột phá là tốt rồi, đợi sau này chúng ta cùng nhau chứng đạo, đó mới gọi là tiêu dao.” Sở Dương mắt sáng lên, nhìn chằm chằm Tây Vương Mẫu nói khẽ.

Chương 157

"Cả hai cùng chứng đạo sao?" Tây Vương Mẫu tưởng tượng đến cảnh tượng đó, đôi mắt đẹp không khỏi mê ly, đó hẳn là đôi thần tiên quyến lữ hạnh phúc nhất Hồng Hoang rồi nhỉ?

"Nghĩ gì mà nhập tâm vậy?" Tây Vương Mẫu chìm vào ảo mộng đẹp đẽ hồi lâu không có động tĩnh, Sở Dương không nhịn được gọi nàng tỉnh lại.

"Không phải tại phu quân sao?" Tây Vương Mẫu bị kinh tỉnh, liếc Sở Dương một cái phong tình vạn chủng.

"Là lỗi của ta." Sở Dương gãi đầu, dường như không ngờ một câu "cùng nhau chứng đạo" lại có uy lực lớn như vậy đối với Tây Vương Mẫu.

"Đúng rồi phu quân, thiếp thân lần này từ Tây Côn Luân Thiên Sơn đến Tiên Đình, trên đường đi đã có được một kiện Tiên Thiên Linh Bảo." Tây Vương Mẫu như nghĩ ra điều gì, mỉm cười nói với Sở Dương.

"Tiên Thiên Linh Bảo sao?

Là cái gì thế?" Sở Dương thờ ơ hỏi, hắn có Hỗn Độn Chung, Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Càn Khôn Đỉnh ba đại chí bảo, Tiên Thiên Linh Bảo đối với hắn thật sự không có sức hấp dẫn.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng vậy.

"Thiếp thân có được là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tố Sắc Vân Giới Kỳ đó." Tây Vương Mẫu nói, tâm trạng vui vẻ, trên khuôn mặt tinh xảo lộ ra vẻ kinh hỉ.

"Ồ, Tố Sắc Vân Giới Kỳ à..., Tố Sắc Vân Giới Kỳ?" Sở Dương

ban đầu có chút không để ý, nhưng sau khi phản ứng lại lập tức kích động, vội vàng hỏi Tây Vương Mẫu: "Lão bà, nàng chắc chắn là Tố Sắc Vân Giới Kỳ chứ?" "Ách, đúng vậy, sao vậy?" Tây Vương Mẫu nhìn Sở Dương phản ứng kỳ quái, trong mắt đẹp lóe lên một tia nghi hoặc.

"Ha ha, thật là trời giúp ta, Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ đã đủ bộ, thể chất tiến hóa chỉ còn là vấn đề thời gian." Sau khi được Tây Vương Mẫu xác nhận, Sở Dương ngửa mặt lên trời cười lớn.

Hỗn Độn Âm Dương Quyết có ghi chép, Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể có thể tiến hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể, đó là thể chất có thể sánh ngang với Hỗn Độn Ma Thần, vượt xa Tiên Thiên Ma Thần không biết bao nhiêu lần.

Nhưng muốn tiến hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể độ khó cũng rất lớn, cần phải thu thập đủ Ngũ Hành bản nguyên chi lực mới được.

Sở Dương tại bảo khố của Long tộc đã may mắn có được Huyền Nguyên Khống Thủy Kỳ, lại đem Chủng Ma Kinh giao dịch cho Thông Thiên để có được Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ, giao dịch cho Hậu Thổ để có được Thanh Liên Bảo Sắc Kỳ.

Ngũ Hành Kỳ đã thu thập được bốn lá, chỉ còn thiếu Tố Sắc Vân Giới Kỳ.

Sở Dương biết Tố Sắc Vân Giới Kỳ là bảo vật của Tây Vương Mẫu, nhưng lại không biết khi nào nàng mới có thể có được, có lẽ là trước khi Phong Thần Lượng Kiếp bắt đầu?

Vậy thì phải đợi bao lâu?

Tất cả đều là vấn đề Sở Dương lo lắng, hắn không hy vọng phải đợi mấy chục vạn năm thậm chí mấy trăm vạn năm.

Nhưng bây giờ, Sở Dương không cần lo lắng nữa, Tây Vương Mẫu đã có được Tố Sắc Vân Giới Kỳ, Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ đã đủ rồi!

"Lão bà, mau đưa Tố Sắc Vân Giới Kỳ cho ta, ta có việc lớn cần dùng, Thôn Phệ Hồ Lô này, cũng là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, đưa cho nàng dùng." Sở Dương vội vàng nói, lại lấy ra một quả hồ lô linh quang lấp lánh, bảo khí nồng đậm đưa cho Tây Vương Mẫu.

Trải qua gần vạn năm được Tam Quang Thần Thủy không ngừng tưới tắm, Thôn Phệ Hồ Lô từ bờ vực khô héo đã phục hồi, rồi phát dục thành thục.

Hiện nay nó không khác gì sáu quả hồ lô trước đó trên dây hồ lô, đều là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo uy năng cường hãn, bên trong ẩn chứa một đạo pháp tắc thôn phệ hoàn chỉnh.

Tây Vương Mẫu hơi ngẩn ra, sau đó mỉm cười nói: "Phu quân muốn Tố Sắc Vân Giới Kỳ thiếp thân sẽ đưa cho chàng, không cần phải đưa Thôn Phệ Hồ Lô cho ta đâu." "Không được, Tố Sắc Vân Giới Kỳ là cơ duyên của nàng, ta lấy đi không hay cho lắm, nếu nàng không nhận Thôn Phệ Hồ Lô này ta chẳng phải càng ngại hơn sao?" Sở Dương nghe vậy lập tức từ chối.

Lấy không đồ của lão bà?

Hắn không làm được.

Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đối với hắn thật sự không có tác dụng lớn, cũng chỉ vì Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ đặc thù nên hắn mới cần.

"...

Thôi được rồi." Tây Vương Mẫu do dự một lát, cuối cùng nhận lấy Thôn Phệ Hồ Lô.

Vốn dĩ nàng không định nhận, nhưng Sở Dương một bộ dạng nàng không nhận không được, khiến nàng chỉ có thể nhận lấy.

Tây Vương Mẫu sau khi nhận lấy cũng nhanh chóng nghĩ thông suốt, đều là vợ chồng già rồi, một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo mà thôi, hắn cho thì cứ cho, nàng nhận thì cứ nhận, không có gì to tát.

Sở Dương thấy Tây Vương Mẫu nhận lấy trong lòng cũng vui vẻ, cười nói: "Lão bà, ta có một số việc quan trọng cần phải làm, nàng cứ ở Tiên Đình một mình trước, đợi ta xử lý xong sẽ tìm nàng." "Nhưng mà, thiếp thân đã hơn hai mươi vạn năm không gặp chàng rồi." Tây Vương Mẫu nhìn Sở Dương, đôi mắt long lanh như nước thu gợn sóng, tựa như có ngàn vạn lời muốn nói.

Sở Dương hiểu ý của Tây Vương Mẫu, lập tức tự kiểm điểm: "Tu luyện có tốt bằng lão bà không?" Tu luyện khô khan vô vị, còn lão bà lại có thể "chơi", khiến hắn hưởng thụ khoái lạc!

Nghĩ đến đây, Sở Dương nhẹ giọng nói với Tây Vương Mẫu: "Xin lỗi, vi phu có chút nóng vội tu luyện mà lơ là nàng." "Hừ, vậy chàng đi tu luyện đi." Tây Vương Mẫu khẽ hừ một tiếng, có chút không hài lòng nói, vì tu luyện mà quên mất nàng, thật quá đáng.

"Hì hì, có nàng ở đây sao ta có thể tu luyện được?" Sở Dương hì hì cười, đi về phía Tây Vương Mẫu.

"Ừm, đừng ở đây... sẽ bị người khác nhìn thấy..." Khoảnh khắc tiếp theo, khu vực này vang lên tiếng ngâm nga của Tây Vương Mẫu.

"Yên tâm, trong trung ương tiên điện chỉ có một mình ta." ...

Ba năm sau, Tây Vương Mẫu và Sở Dương đều đã thỏa mãn, tạm thời tách ra, nàng ở lại trung ương tiên điện.

Còn Sở Dương thì tìm một nơi bắt đầu bế quan.

“Hù.” Sở Dương ngồi xếp bằng trên đất, ngưng tâm tụ thần, điều chỉnh trạng thái của bản thân lên mức cao nhất, sau đó lấy ra Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ.

Chương 158

Chỉ thấy nhân uân biến địa, hào quang giá kiều, năm lá cờ màu sắc khác nhau lơ lửng trên không trung, tỏa ra uy áp đáng sợ.

Mỗi một lá cờ đều tinh xảo lấp lánh, tuy không lớn, nhưng trên đó chi chít phù văn, cũng không biết đã khắc bao nhiêu.

"Hỗn Độn Âm Dương Quyết, thôn phệ Ngũ Hành bản nguyên, ngưng tụ Hỗn Độn Đạo Thể, cho ta thôn phệ." Sở Dương khẽ quát một tiếng, bắt đầu chuyến bế quan lần này.

"Xoẹt!" Trên người Sở Dương bộc phát ra năm đạo thần quang đặc thù, lần lượt kết nối với một lá cờ.

Từng tia bản nguyên chi lực từ trong Ngũ Hành Kỳ bị kéo ra, thuận theo năm đạo thần quang đặc thù chui vào trong cơ thể Sở Dương.

Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể của Sở Dương giống như một con cự thú, tham lam thôn phệ Ngũ Hành bản nguyên, chậm rãi chuyển hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể.

"Ầm!" Bản nguyên của Ngũ Hành Kỳ bị thôn phệ, cảm nhận được uy hiếp cực lớn, bắt đầu bản năng phản kháng, các lá cờ đột nhiên tỏa ra thần quang rực rỡ, xuyên thủng không gian, uy áp kinh khủng lan tỏa khiến trời đất biến sắc, càn khôn điên đảo.

"Yên lặng cho ta." Sở Dương lạnh giọng quát, trên đỉnh đầu diễn hóa ra Thái Cực Đồ, thúc đẩy đặc tính trấn áp pháp bảo của nó.

Chỉ thấy một đạo hào quang quét ngang, Ngũ Hành Kỳ lập tức thu liễm uy áp, cũng không dám tỏa ra thần quang nữa, chỉ có thể run lẩy bẩy dưới uy năng của Thái Cực Đồ, bị Sở Dương thôn phệ Ngũ Hành

bản nguyên chi lực.

Sở Dương lúc này mới hài lòng, lại bắt đầu tu hành.

Theo thời gian trôi đi, thân thể hắn dần dần phun ra từng mảng thần huy, da thịt lưu quang rực rỡ, nhìn từ xa tựa như một vị thần linh vô địch trên trời dưới đất.

Nhưng đó đều là bề ngoài, sự lột xác thực sự nằm ở bên trong cơ thể, Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể đang chậm rãi chuyển hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể.

Một khi công thành, Sở Dương sẽ có được thể chất sánh ngang Hỗn Độn Ma Thần, khi đó việc chứng đạo sẽ trở nên đơn giản, dễ dàng hơn rất nhiều... ...

Thời gian như nước chảy, bất tri bất giác đã trôi qua năm trăm năm.

Một hôm, bầu trời ức vạn dặm không một gợn mây, thái dương chiếu rọi đại địa Hồng Hoang, một khung cảnh tươi đẹp.

"Ầm!" Đột nhiên, trung ương tiên điện bộc phát ra một luồng khí tức hủy thiên diệt địa, khiến cả Tiên Đình rộng lớn xuất hiện những gợn sóng ngút trời.

Vạn linh đều run rẩy, thập phương đều chấn động.

Vô số tướng sĩ Tiên Đình đều bị luồng khí tức kinh khủng đó áp chế đến mức phải quỳ lạy trên đất, mặt đầy vẻ thần phục.

"Vút." Tây Vương Mẫu từ trung ương tiên điện bay ra, quay người nhìn về phía trung ương tiên điện, trên dung nhan tinh xảo hiện lên vẻ kinh ngạc.

"Phu quân đang tu luyện công pháp gì đột phá mà có động tĩnh lớn như vậy?" Tây Vương Mẫu trong lòng ngưng trọng.

“Ầm ầm ầm!” Lúc này, trên bầu trời Tiên Đình phong vân đột biến, trời quang đã biến thành hắc ám, vô số mây đen ngưng tụ, trong nháy mắt bao trùm phương viên ức vạn dặm, và đang với tốc độ cực nhanh lan ra tận chân trời.

Vô số sức mạnh lôi đình trong mây đen cuồn cuộn, ngưng kết thành từng con lôi long uy thế bất phàm du tẩu, thỉnh thoảng phát ra tiếng rồng gầm, làm rung chuyển trời đất, đinh tai nhức óc.

“Thiên kiếp?

Phu quân đã làm chuyện gì mà khiến Thiên Đạo hạ xuống thiên kiếp?” Tây Vương Mẫu sắc mặt đại biến, trong đôi mắt đẹp hiện lên một tia lo lắng.

Thiên kiếp bình thường sẽ không xuất hiện, một khi xuất hiện chắc chắn có chuyện lớn.

Ví dụ như khi đột phá Đại La Kim Tiên sẽ có thiên kiếp, ví dụ như Tiên Thiên Linh Căn, Yêu tộc... khi hóa hình thành người cũng sẽ có thiên kiếp.

Thiên Đạo không cho phép vật nghịch thiên xuất hiện, nhưng vạn vật vạn linh lại đều có một tia sinh cơ, vì vậy Thiên Đạo sẽ hạ xuống thiên kiếp.

Vượt qua được thì thừa nhận, không qua được thì tro bụi là xong chuyện.

“Vụt.” Nhân lúc thiên kiếp đang ấp ủ, Sở Dương từ trung ương tiên điện bay ra.

“Phu quân.” Tây Vương Mẫu gọi một tiếng, định lên hỏi cho rõ, nhưng cũng không dám tiến lên.

Thiên kiếp chỉ có người độ kiếp mới có thể vượt qua, nếu có người xâm nhập vào lãnh địa độ kiếp, uy năng của thiên kiếp sẽ tăng

cấp.

Đến lúc đó người độ kiếp độ khó tăng mạnh, người can thiệp cũng sẽ bị thiên kiếp chọn trúng cùng nhau độ kiếp.

Nếu Tây Vương Mẫu đến gần Sở Dương, rất có thể thiên kiếp sẽ diệt sát cả hai.

"Lão bà không cần lo lắng, chút thiên kiếp này không làm gì được ta, đợi ta độ kiếp xong sẽ nói chuyện với nàng." Sở Dương cũng nhìn Tây Vương Mẫu, nhe răng cười tự tin nói.

"Được." Tây Vương Mẫu gật đầu.

"Vụt!" Sở Dương thân hình khẽ động, bay xa khỏi Tiên Đình.

Uy năng của thiên kiếp rất mạnh, Sở Dương không dám ở Tiên Đình độ kiếp, nếu không thì cho dù độ kiếp thành công, Tiên Đình cũng sẽ biến thành một đống phế tích.

Về phần tại sao Sở Dương lại chọc tới thiên kiếp, đó đương nhiên là vì hắn đã thôn phệ hết bản nguyên chi lực của Tiên Thiên Ngũ Hành Kỳ, Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể đã lột xác thành Hỗn Độn Đạo Thể.

Chương 159

Hỗn Độn Đạo Thể quá mạnh, có thể sánh ngang với Hỗn Độn Ma Thần, Thiên Đạo không cho phép nó xuất hiện, vì vậy mới hạ xuống thiên kiếp muốn hủy diệt Sở Dương.

"Chỉ là thiên kiếp mà cũng muốn hủy diệt ta?

Thật buồn cười, xem ta dùng nó để rèn luyện thân thể." Sở Dương ngẩng đầu nhìn thiên kiếp vô biên vô tận trên bầu trời, không khỏi bĩu môi.

Tuy hắn có tự tin vượt qua thiên kiếp, nhưng không có nghĩa là hắn thích bị thiên kiếp đánh.

Vì vậy Sở Dương quyết định, lát nữa sẽ dùng thiên kiếp để rèn luyện thân thể, cho Thiên Đạo biết hắn không dễ bắt nạt!

"Ầm ầm ầm!" Khi Sở Dương rời khỏi Tiên Đình, thiên kiếp cũng di chuyển theo, đã khóa chặt hắn, cho dù hắn chạy đến đâu cũng vô dụng.

"Ở đây đi." Sau mấy hơi thở, Sở Dương đã đến một nơi cách xa Tiên Đình, sẽ không ảnh hưởng đến Tiên Đình.

Nơi này sinh linh hiếm thấy, chỉ có những dãy núi cao hoang lương, cũng không cần lo lắng ảnh hưởng đến người vô tội.

"Ầm!" Sau khi Sở Dương chọn được địa điểm độ kiếp, thiên kiếp cũng đã hoàn toàn thành hình, đợt thiên kiếp đầu tiên cuồn cuộn ập đến.

Đó là lôi đình màu máu, tràn đầy khí tức bạo ngược, như muốn hủy diệt trời đất, dường như muốn giết sạch vạn linh.

"Xoẹt!" Lôi đình màu máu vô cùng đáng sợ, trên đường đi vạn vật

đều bị hủy diệt, hư không vỡ nát, trời đất rung chuyển dữ dội, tất cả mọi thứ đều bị phá hủy, không gì có thể ngăn cản.

"Hừ, Hỗn Độn Chung!" Sở Dương trên mặt không hề sợ hãi, hừ lạnh một tiếng trực tiếp tế ra Hỗn Độn Chung.

"Ầm!" Lôi đình màu máu bộc phát ra tia chớp chói mắt, đánh lên Hỗn Độn Chung.

"Oanh!" Hỗn Độn Chung cũng bộc phát, chỉ thấy vô tận phù văn hiện lên, ngưng kết thành một tầng quang mạc dày đặc trên bề mặt chuông.

Còn có kim sắc thần quang tỏa ra, muốn tịnh hóa sự bạo ngược của lôi đình màu máu.

Hai bên đối kháng, lôi đình màu máu không nghi ngờ gì đã bại trận, không thể phá vỡ Hỗn Độn Chung, ngược lại sau khi liên tục oanh kích mấy giây đã tan thành mây khói.

"Ầm!" Đợt thiên kiếp đầu tiên không thể oanh sát Sở Dương, thiên kiếp to lớn chấn động, lập tức bắt đầu đợt thứ hai.

Vẫn là lôi đình màu máu, vô cùng áp bức, khiến người ta tâm thần bất an, lần này số lượng lôi đình màu máu rất nhiều, nhiều hơn đợt đầu tiên, gần như hình thành một biển sấm sét, bao phủ cả bầu trời.

Như hồng thủy trút xuống, lại tựa biển máu vỗ bờ, hướng về phía Sở Dương mà rơi xuống, nhấn chìm tầm nhìn của cả phương trời đất này, kinh khủng và đáng sợ đến cực điểm.

"Trò mèo, xem ta một thước phá tan." Sở Dương nhàn nhạt nói, tử sắc Hồng Mông Lượng Thiên Xích bỗng dưng xuất hiện, bị hắn nắm trong tay phóng ra uy năng kinh khủng.

"Xoẹt!" Sở Dương thúc đẩy Hồng Mông Lượng Thiên Xích nhẹ nhàng chém một cái, vô số đạo hư ảnh thước màu tím to lớn như núi

non xuất hiện, chi chít, dày đặc cả bầu trời.

Dưới sự chỉ huy của hắn, chúng lần lượt xé rách không gian hướng về biển lôi đình màu máu mà oanh kích.

Biển lôi đình màu máu không địch lại, trực tiếp bị đánh nổ, hóa thành vô số tia chớp bắn ra bốn phương tám hướng.

"Ầm ầm ầm!" Khu vực phương viên ức vạn dặm gặp tai ương, vô số lôi đình màu máu tàn phá.

Trên mặt đất, từng ngọn núi lớn sụp đổ, từng dãy núi sụt lún, đất đá bắn tung tóe, khói bụi mịt mù, một trận đại sụp đổ.

Trên bầu trời, mây mười phương đều tan biến, toàn bộ đều bị ba động kinh khủng của lôi đình màu máu chấn tan, quét sạch mọi thứ.

"Vút." Lần này, Sở Dương không đợi thiên kiếp hạ xuống đợt lôi đình thứ ba, trực tiếp hóa thành một đạo tàn ảnh xông vào trong thiên kiếp.

"Ầm!" Lần này thì chọc phải tổ ong vò vẽ rồi, vô số lôi đình từ bốn phương tám hướng ập đến Sở Dương, muốn diệt sát hắn, còn lớn hơn cả biển sấm sét.

Quan trọng nhất là, bên trong thiên kiếp, uy năng của lôi đình sẽ tăng vọt gấp mười lần!

"Hù." Đối mặt với lôi đình tràn ngập đất trời, uy năng cực kỳ kinh khủng, Sở Dương hít sâu một hơi, trực tiếp ngồi xếp bằng trên đất, vận chuyển Hỗn Độn Long Tượng Công.

Dẫn lôi đình vào cơ thể, thức tỉnh nguyên tượng vi lạp!

Thiên kiếp không hổ là sức mạnh mạnh nhất Hồng Hoang, một đạo lôi đình chui vào cơ thể Sở Dương, trong nháy mắt đã khiến một vi lạp thức tỉnh.

Đừng xem thường chỉ có một vi lạp, ở cấp độ nguyên tượng, mỗi một vi lạp thức tỉnh đều rất khó, cần hấp thụ lượng lớn năng lượng, tốn không ít thời gian và tinh lực mới có thể thức tỉnh.

Quan trọng nhất là, Sở Dương hiện tại đang ở bên trong thiên kiếp, lôi đình nhiều không đếm xuể!

"Ầm ầm ầm!" Vô số đạo lôi đình chui vào cơ thể Sở Dương, khiến nguyên tượng vi lạp thức tỉnh nhanh chóng, như ngồi tên lửa.

Cộng thêm việc Sở Dương bắt đầu tham ngộ cảm ngộ còn sót lại từ việc quan sát cảnh Bàn Cổ khai thiên tại Bất Chu Sơn, sức mạnh nhục thân càng tăng lên với tốc độ kinh khủng.

Khuyết điểm duy nhất là dùng lôi đình thiên kiếp để rèn luyện thân thể quá cuồng bạo, Sở Dương cũng không chịu nổi.

Thân thể hắn mỗi một khắc đều đang bị xé rách, vô số máu tươi bắn ra bốn phương, như vòi phun.

Xương cốt càng bị lôi đình đánh cho cháy đen, thỉnh thoảng lại gãy mấy cái.

Loại đau đớn thể xác cực lớn này không phải người thường có thể chịu đựng, nhưng Sở Dương lại sắc mặt điềm nhiên không hề biến sắc mà chịu đựng.

Chương 160

Chỉ là chút đau đớn mà thôi, so với việc nâng cao thực lực hoàn toàn không đáng kể.

Đây cũng là con đường mà cường giả phải đi qua, không trải qua phong ba làm sao thấy cầu vồng? ...

Thời gian trôi đi, trong nháy mắt đã qua trăm năm, thiên kiếp khổng lồ vô cùng, kinh khủng kia cuối cùng cũng tan đi, chỉ để lại một vùng phế tích ức vạn dặm, tràn ngập khí tức hủy diệt và tử vong.

Trên bầu trời nơi thiên kiếp từng tồn tại, lại có một thanh niên đang ngồi xếp bằng.

Hắn nhắm hai mắt, bảo tướng trang nghiêm, da thịt tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt, lấp lánh rực rỡ, như một vị tiên vương.

Thanh niên đó không phải ai khác, chính là Sở Dương.

Khí huyết chi lực quanh quẩn quanh người Sở Dương, đáng nói là, khí huyết chi lực của hắn không phải màu đỏ thẫm thông thường, mà là màu vàng kim!

Chí cao chí quý cũng là kinh khủng nhất, chỉ một tia đã có thể áp đảo chư thiên, khiến thiên khung run rẩy, nếu không phải là Sở Dương, một tia khí huyết chi lực màu vàng kim có thể nghiền nát cả một ngôi sao.

"Độ kiếp thành công, sức mạnh nhục thân của ta hiện tại có lẽ còn kinh khủng hơn cả nguyên thần." Không biết qua bao lâu, Sở Dương đột nhiên mở mắt, trong con ngươi kim sắc thần huy tỏa ra, tựa như hai vầng thái dương.

Khóe miệng Sở Dương hơi nhếch lên, tâm trạng vui vẻ.

Chủ yếu là thu hoạch lần này quá lớn.

Đầu tiên là thể chất, Sở Dương từ Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể tiến hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể, sau khi vượt qua thiên kiếp đã được Thiên Đạo công nhận, trở thành Hỗn Độn Đạo Thể thực sự.

Hỗn Độn Đạo Thể có thể sánh ngang với tư chất của Hỗn Độn Ma Thần.

Hỗn Độn Ma Thần ở tầng thứ nào?

Căn cứ vào cảnh tượng Bàn Cổ khai thiên tại Bất Chu Sơn mà xem, Hỗn Độn Ma Thần tuyệt đối mạnh hơn Thánh nhân, vượt xa rất nhiều.

Sở Dương ước tính, Hỗn Độn Ma Thần chắc là ở tầng thứ Thiên Đạo!

Sở Dương thân mang Hỗn Độn Đạo Thể, không có gì bất ngờ thì cuối cùng cũng có thể đạt đến tầng thứ Thiên Đạo.

Vô cùng đáng sợ, phải biết rằng hiện tại người mạnh nhất Hồng Hoang là Hồng Quân cũng chưa phải là cường giả Thiên Đạo, nhiều nhất là bán bộ Thiên Đạo.

Đương nhiên rồi, Sở Dương có hệ thống, lại thân mang ba bộ công pháp cấp Thiên Đạo, không có Hỗn Độn Đạo Thể cũng có thể đạt đến tầng thứ Thiên Đạo.

Hỗn Độn Đạo Thể đối với Sở Dương, ý nghĩa lớn hơn là giúp hắn nhanh chóng đạt đến tầng thứ Thiên Đạo hơn.

Tác dụng rất lớn.

Ngoài thể chất ra, một lợi ích khác của việc độ lôi kiếp có lẽ là tiến triển của Hỗn Độn Long Tượng Công.

Hiện tại Sở Dương đã thức tỉnh 300 triệu nguyên tượng vi lạp,

khiến nhục thân của hắn sánh ngang Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Nhục thân mạnh nhất Hồng Hoang là Vu tộc, mà người có nhục thân mạnh nhất trong Vu tộc là Thập Nhị Tổ Vu.

Nhưng trong Thập Nhị Tổ Vu, người có nhục thân mạnh nhất là Đế Giang cũng chỉ sánh ngang Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Hiện tại nhục thân của Sở Dương có thể sánh ngang với Đế Giang, không, phải là vượt qua Đế Giang rồi.

Dù sao thì công pháp luyện thể Sở Dương tu luyện là công pháp cấp Thiên Đạo Hỗn Độn Long Tượng Công.

Còn Đế Giang, công pháp luyện thể hắn tu luyện còn không thể nhục thân thành Thánh, gần đây nhờ sự truyền bá của Chủng Ma Kinh mà công pháp luyện thể của hắn mới tiến giai thành cấp Chứng Đạo.

Nhưng vẫn còn kém xa Hỗn Độn Long Tượng Công.

Cho nên, nhục thân của Sở Dương và Đế Giang tuy đều sánh ngang cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng sức mạnh nhục thân của người trước tuyệt đối mạnh hơn người sau!

Sở Dương cảm nhận khí huyết chi lực cuồn cuộn kinh khủng của bản thân, tỏ vẻ vô cùng hài lòng.

"Nên trở về rồi, tiện thể bế quan để tu vi nguyên thần đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ." Sở Dương ánh mắt lóe lên, trong lòng suy tính.

Thể chất tiến hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể có lợi ích rất lớn, ví dụ như hiện tại, vốn dĩ Sở Dương tu luyện đến Chuẩn Thánh hậu kỳ cần tích lũy mấy vạn năm.

Nhưng hiện tại hắn cảm thấy chỉ cần bế quan vài trăm năm là có thể đột phá, bởi vì Hỗn Độn Đạo Thể khiến tốc độ vận chuyển của Hỗn Độn Âm Dương Quyết mạnh hơn không biết bao nhiêu lần!

“Vút.” Sở Dương từ hư không đứng dậy, một bước bước ra đã vượt qua vô tận không gian, chỉ trong mười mấy hơi thở đã trở về Tiên Đình.

“Phu quân.” Tây Vương Mẫu nghe lời Sở Dương đợi hắn ở Tiên Đình, thấy hắn về lập tức mắt sáng lên, nhào vào lòng hắn.

“Ta về rồi.” Sở Dương đặt tay lên đầu Tây Vương Mẫu, nhẹ nhàng vuốt ve, cúi đầu cười nói.

“Phu quân, chàng đã làm chuyện gì mà chiêu đến cả thiên kiếp vậy?” Một lát sau, Tây Vương Mẫu ngẩng đầu nhìn Sở Dương, nghi hoặc hỏi.

Sở Dương nghe vậy ánh mắt lóe lên, trầm ngâm một lát rồi nói: “Thật ra cũng không có gì...” Sở Dương đem chuyện kể lại một cách đơn giản cho Tây Vương Mẫu.

Chương 161

Nhưng hắn có che giấu, không nói ra chuyện Hỗn Độn Âm Dương Quyết, chỉ nói có thể thôn phệ bản nguyên của Tiên Thiên Linh Bảo để nâng cao tư chất.

Dù sao thì Hỗn Độn Âm Dương Quyết là công pháp cấp Thiên Đạo, Hồng Hoang chưa từng có, cho dù Hồng Quân biết được cũng sẽ đứng ngồi không yên.

Sở Dương không nói cho Tây Vương Mẫu, cũng là vì tốt cho nàng.

Nhưng Tây Vương Mẫu sau khi nghe Sở Dương kể xong đã vô cùng chấn kinh.

Đôi mắt đẹp của nàng mở to nhìn hắn, có chút không thể tin nổi hỏi: "Cũng tức là, bây giờ tư chất của chàng đã đột phá cực hạn của đỉnh cấp Tiên Thiên Ma Thần rồi sao?" Trong ấn tượng của Tây Vương Mẫu, căn nguyên tư chất mạnh nhất Hồng Hoang là đỉnh cấp Tiên Thiên Ma Thần, ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng không thể đột phá cực hạn này.

"Không sai, tư chất của ta quả thực đã siêu thoát khỏi tầng thứ Tiên Thiên Ma Thần, nếu không nàng nghĩ tại sao tốc độ tu luyện của ta lại nhanh như vậy?" Sở Dương mỉm cười.

Tây Vương Mẫu nghĩ lại cũng phải, Sở Dương xuất thế không bao lâu, tu vi một đường tăng lên, chỉ trong mấy chục vạn năm đã đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Chiến lực càng đáng sợ, được mệnh danh là cường giả đệ nhất cảnh giới Chuẩn Thánh, nếu không có tư chất đủ mạnh sao có thể làm được đến mức độ đó?

“Được rồi, thiên kiếp cũng đã qua, chúng ta về Tiên Đình thôi.” Sở Dương nhẹ giọng nói.

“Ừm.” Tây Vương Mẫu gật đầu.

Hai người trở về trung ương tiên điện rồi tách ra, Sở Dương từ Tiên Thiên Âm Dương Đạo Thể tiến hóa thành Hỗn Độn Đạo Thể, bình cảnh Chuẩn Thánh hậu kỳ đã có chút lỏng lẻo, hắn sẽ không lãng phí cơ hội này, muốn một hơi đột phá.

Sở Dương ngồi xuống tại nơi tu luyện bình thường trong trung ương tiên điện, ngưng tụ tâm thần, bắt đầu vận chuyển Hỗn Độn Âm Dương Quyết.

Nguyên thần pháp lực mênh mông như biển phun trào, như sông ngòi chảy qua từng nơi trong cơ thể.

Cảm ngộ Âm Dương đại đạo hiện ra, dưới hình thức phù văn xuất hiện quanh người Sở Dương, như những con bướm đang bay lượn, thể hiện chân nghĩa của đại đạo.

Trên người Sở Dương, từng tầng kim sắc quang vựng hiện lên, còn chói mắt hơn cả ánh sáng của thái dương tinh thần, làm nổi bật hắn như một vị Hỗn Độn Ma Thần cổ xưa... ...

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, thoáng chốc đã qua năm trăm năm.

“Ầm!” Trung ương tiên điện bộc phát ra một luồng khí tức kinh khủng, bao trùm cả tòa Tiên Đình, khiến hư không đều từng tấc vỡ nát.

Vô số tướng sĩ Tiên Đình bị khí tức kinh khủng đó đè nén, lập tức hô hấp khó khăn, cảm thấy khó chịu.

Nhưng vẻ mặt họ lại điềm nhiên.

Sở Dương cứ cách một khoảng thời gian lại tạo ra động tĩnh lớn, không phải là đột phá thì cũng là đang tu luyện một loại công pháp thần thông nào đó có uy lực đáng sợ, vô số tướng sĩ Tiên Đình đã quen thành tự nhiên.

Trong trung ương tiên điện, Sở Dương cảm nhận sức mạnh cuồn cuộn ẩn chứa trong cơ thể, kinh khủng hơn trước mấy lần, không khỏi nhếch miệng cười.

"Chuẩn Thánh hậu kỳ, giờ đây chiến lực của ta lại cao thêm một bậc, cũng gần bằng với nhục thân rồi." Sở Dương thầm nghĩ.

Vốn dĩ hắn đã ở Chuẩn Thánh trung kỳ đỉnh phong, cách Chuẩn Thánh hậu kỳ chỉ còn một bước chân, bế quan mấy vạn năm có lẽ sẽ đột phá.

Sở Dương sau khi ngưng tụ Hỗn Độn Đạo Thể, đã rút ngắn thời gian này lại rất nhiều, hiện tại chỉ mất năm trăm năm đã đột phá Chuẩn Thánh hậu kỳ!

Sở Dương cẩn thận cảm nhận sức mạnh của bản thân một lát, rồi lại nhắm mắt tiến vào tu hành... ...

Thời gian cứ thế trôi qua thêm năm trăm năm.

Tại Hỗn Độn Oa Hoàng Cung, Nữ Oa ngừng giảng đạo, nhìn quanh đám đại năng Hồng Hoang phía dưới, nhàn nhạt nói: "Vạn năm chi kỳ đã đến, lần giảng đạo này đến đây là kết thúc, các ngươi có thể trở về rồi." "Tuân Thánh nhân lệnh." Các đại năng đang chìm đắm trong đại đạo phía dưới tỉnh lại, nghe vậy trong lòng vô hạn tiếc nuối, nhưng không ai dám nói gì, hướng Nữ Oa chắp tay hành lễ rồi lần lượt rời đi.

Rất nhanh, Oa Hoàng Cung trở nên vắng vẻ, nhưng có bảy người vẫn chưa rời đi, lần lượt là Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Đế

Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất.

“Lão Tử đạo hữu, vì sao chưa rời đi?” Nữ Oa ngước mắt nhìn họ, nhàn nhạt hỏi.

“Bần đạo có chút chuyện muốn thương lượng với đạo hữu, không biết có thể nói chuyện riêng được không?” Lão Tử chắp tay, khách khí nói.

Nữ Oa trầm ngâm một lát, cuối cùng gật đầu.

“Vụt.” Nữ Oa nhẹ nhàng vung tay ngọc, bao trùm lấy Tam Thanh và mình, khoảnh khắc tiếp theo đã xuất hiện ở một nơi khác trong Oa Hoàng Cung.

“Thủ đoạn của Thánh nhân, khi ta bị đưa đi không hề có chút năng lực phản kháng nào.” Nguyên Thủy trong lòng thoáng chút chấn động.

Hắn đối với Thánh nhân không có nhiều cảm giác, chỉ cảm thấy sâu không lường được, không thể địch lại, nhưng mạnh đến đâu lại không có khái niệm rõ ràng.

Hồng Quân chưa từng ra tay trước mặt hắn, chỉ là khí tức phóng ra mạnh mẽ mà thôi.

Nhưng hiện tại Nguyên Thủy đã biết Thánh nhân mạnh mẽ đến mức nào, Nữ Oa không tốn chút sức lực nào đã có thể đưa hắn đi, thân là cường giả đỉnh tiêm của Hồng Hoang mà hắn lại không có chút năng lực phản kháng nào.

Nếu Nữ Oa muốn giết hắn, tuyệt đối vô cùng đơn giản.

Nguyên Thủy nhìn về phía Nữ Oa, trong mắt có sự kiêng kỵ, kính sợ, và cả một tia cuồng nhiệt, hắn cũng muốn trở thành Thánh nhân, chưởng khống sức mạnh đứng trên chúng sinh.

Chương 162

Thông Thiên và Lão Tử thực ra cũng bị thủ đoạn Nữ Oa vô tình thi triển ra làm cho kinh ngạc.

Phản ứng của người trước không khác gì Nguyên Thủy, đều muốn chưởng khống sức mạnh của Thánh nhân, trong mắt tỏa ra ánh sáng kỳ lạ, rực rỡ chói lọi.

Phản ứng của người sau thì bình tĩnh hơn nhiều, hắn tu Vô vi chi đạo, xử sự luôn điềm tĩnh, cho dù trong lòng cảm xúc dâng trào, trên mặt cũng vĩnh viễn là một vẻ điềm nhiên.

"Lão Tử đạo hữu, không biết tìm ta có việc gì?" Nữ Oa nhìn về phía Tam Thanh, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên người Lão Tử, lên tiếng hỏi, giọng nói như tiếng chim dạ yến du dương.

Lão Tử trầm ngâm một lát, cân nhắc nói: "Ý của ta chắc đạo hữu cũng rõ, là vì cơ duyên chứng đạo." "Có thể mời đạo hữu đem cơ duyên chứng đạo nói cho chúng ta biết được không?" "Ý của bần đạo cũng như vậy." Thông Thiên và Nguyên Thủy đều lên tiếng, sau đó dùng ánh mắt mong đợi nhìn Nữ Oa.

"Là vì chuyện này sao?" Nữ Oa cười như không cười nhìn chằm chằm ba người: "Cơ duyên chứng đạo quý giá nhường nào, cho dù thân là Thánh nhân ta cũng không rõ, ba vị rời đi đi." Lão Tử ba người nghe vậy, trong lòng chùng xuống, xem ra Nữ Oa rõ ràng là biết nhưng không chịu nói.

Cũng đúng, ba người và Nữ Oa tuy đều là đệ tử dưới trướng Hồng Quân, nhưng quan hệ ngày thường lại bình thường, không thân mật.

Nếu không, bốn người gặp mặt sẽ không xưng hô là đạo hữu, mà

là sư huynh sư muội rồi.

"Đạo hữu, hai kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cộng thêm mười kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, chúc mừng người thành Thánh, chút lòng thành, mong người nhận cho." Lão Tử cắn răng, đau lòng lấy ra mười mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo bảo quang nồng đậm, đưa cho Nữ Oa.

Nữ Oa hơi ngẩn ra, rồi lập tức phản ứng, Lão Tử đâu phải là vì chúc mừng nàng thành Thánh, căn bản là vì muốn đổi lấy cơ duyên chứng đạo.

Thật ra, Nữ Oa cũng động lòng, rất muốn có được mười mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo trước mắt.

Nàng không dùng, cũng có thể tặng cho Phục Hy để trảm tam thi.

Nhưng vấn đề là, Nữ Oa thật sự không biết cơ duyên chứng đạo của Lão Tử bọn họ.

Nếu biết, Nữ Oa cần gì phải để ý đến Lão Tử bọn họ làm gì?

Trực tiếp cướp lấy cơ duyên chứng đạo tặng cho huynh trưởng Phục Hy, rồi tặng cho những người thân cận bên cạnh, chẳng phải tuyệt vời sao?

Đáng tiếc là, Nữ Oa không biết.

Trong Hồng Hoang chỉ có hai người biết, một là Đạo Tổ Hồng Quân, hai là Sở Dương.

Người trước hợp với Thiên Đạo, chuyện hắn không biết thật không nhiều, nhưng bị quy tắc Thiên Đạo hạn chế, không thể nói, chỉ có người sau mới có thể nói, cơ duyên chứng đạo của Nữ Oa cũng là do hắn chỉ điểm.

"Những linh bảo này đạo hữu mau thu hồi lại, tâm ý của người ta

nhận rồi.” Nữ Oa trong lòng khẽ than một tiếng, không nhận mười mấy kiện linh bảo của Lão Tử, ngữ khí bình thản nói.

Lão Tử ngẩn ra, sau đó trong mắt hiện lên một tia thất vọng.

Hai người tuy đang nói chuyện lễ vật, nhưng ai cũng lòng dạ biết rõ là đang nói chuyện cơ duyên chứng đạo, nhưng Nữ Oa lại không chịu nhận, nguyên nhân chỉ có hai.

Thứ nhất là Nữ Oa không muốn nói, nhưng nguyên nhân này nhanh chóng bị Lão Tử phủ quyết, vì hắn có thể nhìn thấy sự tiếc nuối và hối hận trong mắt nàng, rõ ràng là muốn những linh bảo này.

Nếu có thể dùng cơ duyên chứng đạo để đổi lấy mười mấy kiện linh bảo, Nữ Oa chắc chắn đồng ý, nhưng nàng không làm vậy, chỉ có thể là nguyên nhân thứ hai, đó là nàng thật sự không biết cơ duyên chứng đạo nằm ở đâu.

“Ai.” Lão Tử trong lòng khẽ than, không có đường tắt để đi, không biết khi nào mới có thể tham ngộ Hồng Mông Tử Khí để chứng đạo thành Thánh.

Thông Thiên và Nguyên Thủy vẫn luôn ở bên cạnh, nghe kết quả này có chút khó chấp nhận, nhưng Nữ Oa thật sự không biết thì còn có cách nào nữa?

“Bần đạo trong đạo trường còn có chút việc, không làm phiền đạo hữu thanh tịnh nữa.” Lão Tử hướng Nữ Oa hành một lễ, rồi bay ra ngoài Oa Hoàng Cung.

Về phần mười mấy kiện Tiên Thiên Linh Bảo, đương nhiên đã thu lại, dù sao thì cái kém nhất cũng là Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, mười mấy kiện cộng lại cho dù là Lão Tử cũng sẽ vô cùng đau lòng.

Thông Thiên và Nguyên Thủy không nói gì thêm, đi theo sau.

“Ba vị đạo hữu đi thong thả.” Thấy ba người sắp biến mất, giọng nói của Nữ Oa từ phía sau truyền đến.

“Hử?” Lão Tử ba người dừng lại, quay người nhìn Nữ Oa có chút nghi hoặc, lại xen lẫn một tia kinh hỉ nói: “Không biết đạo hữu gọi chúng ta lại có việc gì?” “Có một tin tức muốn nói cho các ngươi.” Nữ Oa mỉm cười nói: “Cơ duyên chứng đạo của ta là do Sở Dương đạo hữu chỉ cho.” Ánh mắt Lão Tử ba người đột nhiên sáng rực, còn chói mắt hơn cả thái dương.

Sở Dương biết cơ duyên chứng đạo của Nữ Oa, vậy thì mười phần tám chín cũng biết cơ duyên chứng đạo của họ!

“Đa tạ đạo hữu chỉ điểm mê tân.” Ba người hướng Nữ Oa hành một lễ, Lão Tử còn lấy ra một kiện Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và năm kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đưa cho nàng, sau đó mới bay về phía Hồng Hoang.

“Sáu kiện Tiên Thiên Linh Bảo thượng hạng, không tệ.” Nữ Oa thu lấy Tiên Thiên Linh Bảo Lão Tử đưa, trên dung nhan tinh xảo hiện lên một nụ cười, cảm giác chỉ động động môi mà kiếm được lượng lớn bảo vật này thật quá tốt.

Nghỉ ngơi một lát, Nữ Oa lại tiếp kiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

Cùng mục đích với Tam Thanh, Chuẩn Đề Tiếp Dẫn cũng hỏi về cơ duyên chứng đạo, Nữ Oa sau một hồi dọn đường cũng bảo họ đi tìm Sở Dương.

Kết quả Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn hai người vô sỉ đến cực điểm, mặt dày vô cùng, chỉ đưa mấy hạt công đức kim liên tử và bồ đề tử là xong chuyện, khiến Nữ Oa tức đến suýt hộc máu.

“Sớm biết tổ hợp hai người Tây Phương keo kiệt, vạn lần không ngờ lại keo kiệt đến vậy.” Nữ Oa nhìn mấy hạt công đức kim liên tử

và bồ đề tử giá trị còn không bằng một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong lòng không nói nên lời.

Nàng quyết định, sau này nếu Chuẩn Đề Tiếp Dẫn có chuyện gì cầu đến mình, tuyệt đối sẽ không đồng ý.

Quá keo kiệt, một kiện Thượng Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo cũng không nỡ bỏ ra, ai mà muốn giúp?

Sau khi tiễn đi năm vị sinh linh truy cầu cơ duyên chứng đạo, Nữ Oa triệu kiến Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn.

Chương 163

"Bái kiến Thánh nhân." Hai người hướng Nữ Oa cung kính bái kiến.

Không giống như Tam Thanh, người sau trên danh nghĩa là sư huynh của Nữ Oa, tương lai cũng là một trong những Thiên Đạo Thánh nhân, vì vậy có thể xưng là đạo hữu, nhưng Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thì sao?

Tuy là hoàng giả của Yêu tộc, chủ nhân của Thiên Đình, nhưng trước mặt Thánh nhân cũng không là gì, vì vậy cần phải cung kính hành lễ.

"Ừm, không cần đa lễ." Nữ Oa khẽ gật đầu, tò mò hỏi Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất: "Hai người gặp ta có chuyện gì?" "Hù." "Ta muốn mời ngài gia nhập Thiên Đình." Đế Tuấn hít sâu một hơi, trực tiếp nói ra mục đích của mình.

Nữ Oa nghe vậy nhíu mày, dung nhan lạnh nhạt đi.

Nàng thích thanh tịnh, không thích đánh đánh giết giết, càng không thích đi theo người khác.

Đế Tuấn mời nàng gia nhập Thiên Đình chẳng phải là muốn nàng trở thành thuộc hạ của hắn sao?

"Ta không muốn ngài trở thành thuộc hạ của ta, mà là mời ngài trở thành vị hoàng giả thứ ba của Yêu tộc, cùng hưởng khí vận khổng lồ của Thiên Đình." "Dù sao ngài cũng xuất thân từ Yêu tộc, thực lực đạt đến Thánh nhân sau này tự nhiên phải được tôn làm hoàng giả." Đế Tuấn thấy Nữ Oa có vẻ hiểu lầm, trong lòng hoảng hốt, vội vàng giải thích.

Nữ Oa nghe vậy, sắc mặt mới khá hơn.

Trầm ngâm một lát rồi nói: "Ta thích thanh tịnh, sẽ không gia nhập Thiên Đình, các ngươi rời đi đi." Đế Tuấn nghe vậy vô cùng lo lắng, Nữ Oa không gia nhập Thiên Đình thì làm sao phá diệt Tiên Đình, rồi lại trảm diệt Vu tộc?

"Kính xin Thánh nhân gia nhập Thiên Đình, che chở cho quảng đại Yêu tộc." Đế Tuấn quỳ xuống, khuyên nhủ Nữ Oa.

Nữ Oa nghe đến Yêu tộc không khỏi có chút do dự, nàng cũng xuất thân từ Yêu tộc, bây giờ thực lực mạnh mẽ như vậy quả thực nên vì Yêu tộc mà góp một phần sức lực.

Nhưng nàng thật sự không thích bị ràng buộc, một mình ở Oa Hoàng Cung, yên tĩnh tham ngộ đại đạo mới là điều nàng muốn.

"Ý tốt của đạo hữu ta xin nhận, nhưng thôi đi." Cuối cùng, Nữ Oa đưa ra quyết định, nói với Đế Tuấn.

Đế Tuấn vô cùng thất vọng, nhưng lại không dám khuyên nữa, ý chí của Thánh nhân không thể thay đổi, Nữ Oa đã quyết định rồi thì hắn có thể làm gì?

Bên cạnh, Đông Hoàng Thái Nhất vẫn luôn không nói gì đột nhiên nói: "Có thể để Phục Hy đạo hữu gia nhập Thiên Đình, trở thành vị hoàng giả thứ ba của Yêu tộc được không?" "Thiên Đình có vô tận tài nguyên có thể cung ứng cho Phục Hy đạo hữu tu luyện, quan trọng hơn là Thiên Đình có khí vận khổng lồ." "Nếu Phục Hy đạo hữu có khí vận gia thân, tương lai chứng đạo cũng không phải là không có khả năng." Đế Tuấn nghe vậy mắt sáng lên, đúng rồi, Phục Hy và Nữ Oa là huynh muội, tình cảm rất tốt.

Nữ Oa không gia nhập không sao cả, để Phục Hy gia nhập Thiên Đình cũng vậy thôi, đến lúc cần giúp đỡ, nàng có thể khoanh tay đứng

nhìn sao?

Đế Tuấn tán thưởng nhìn Đông Hoàng Thái Nhất một cái, thầm nghĩ: "Nhị đệ, lần này đầu óc ngươi cuối cùng cũng thông suốt rồi, nghĩ ra được chuyện ta không nghĩ ra." Quả nhiên, Nữ Oa nghe lời Đông Hoàng Thái Nhất trong lòng do dự.

Nữ Oa đã chứng đạo, đối với điều kiện của Thiên Đình không dám mạo hiểm đồng ý, nhưng Phục Hy thì khác.

Nếu trở thành hoàng giả thứ ba của Yêu tộc, điều đó thật sự có sự trợ giúp to lớn cho việc tu hành.

Ánh mắt Nữ Oa lóe lên, đã đưa ra quyết định.

"Nếu đã thịnh tình mời như vậy, ta liền thay huynh trưởng đáp ứng." Nữ Oa nhìn về phía Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, chậm rãi nói.

"Thánh nhân anh minh." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất mặt lộ vẻ vui mừng, quỳ lạy Nữ Oa.

Bám được vào cái đùi lớn Nữ Oa, việc tiêu diệt Tiên Đình, đạp phá Vu tộc chỉ còn là vấn đề thời gian.

Sau đó, hai người Đế Tuấn lui ra, không làm phiền Nữ Oa nữa.

Thời gian thoáng chốc trôi qua, Đế Tuấn nhanh chóng trở về Thiên Đình, kết quả là Bạch Trạch tìm đến, kích động nói rằng có phát hiện trọng đại.

"Phát hiện trọng đại sao?" Đế Tuấn vừa bám được vào đùi lớn của Nữ Oa, tâm trạng vô cùng vui vẻ, cười ha hả hỏi.

"Ta đã tìm ra vũ khí có sức sát thương cực lớn đối với Vu tộc." Bạch Trạch nói.

"Cái gì?" Đế Tuấn nghe vậy lập tức kích động, cả người đứng bật

dậy khỏi vương tọa, thân hình nhoáng lên đã ở trước mặt Bạch Trạch, vội vàng hỏi: "Mau nói, vũ khí gì?" Mối thù giữa hai tộc Vu-Yêu quá sâu, hai bên lúc nào cũng muốn tiêu diệt đối phương.

Trong danh sách kẻ thù của Đế Tuấn, Vu tộc từng chiếm vị trí đầu bảng, sau khi Sở Dương xuất hiện đã thu hút phần lớn sự thù hận của hắn, thứ hạng của Vu tộc mới hạ xuống, nhưng cũng xếp thứ hai, địa vị không thể lay chuyển.

Trong lòng Đế Tuấn sớm đã có kế hoạch, trước diệt Tiên Đình, sau phá Vu tộc, đến lúc đó Yêu tộc sẽ trở thành bá chủ, Thiên Đình sẽ quân lâm Hồng Hoang.

"Bệ hạ đừng vội, xin hãy nghe ta nói chi tiết." Bạch Trạch nói, hắn cũng rất hưng phấn và kích động, nhưng phải giữ bình tĩnh, nếu không nói cũng không rõ ràng.

"Được, cứ từ từ, nói chi tiết một chút." Đế Tuấn nghe vậy cũng biết mình hơi quá kích động, bèn ép mình bình tĩnh lại.

Bạch Trạch sắp xếp lại dòng suy nghĩ rồi bắt đầu thuật lại.

Nguyên là, sau khi Nhân tộc từ bờ Đông Hải đi đến khắp nơi trong Hồng Hoang, vô số sinh linh lòng mang ý xấu đã bắt đầu ra tay với Nhân tộc.

Có kẻ còn có giới hạn, chỉ âm thầm quan sát Nhân tộc từ phía sau, xem xem Nhân tộc có gì huyền bí mà có thể khiến Nữ Oa chứng đạo thành Thánh, lại có thể liên tiếp nhận được công đức Thiên Đạo.

Có kẻ thì hoàn toàn không có giới hạn, trực tiếp bắt người của Nhân tộc, có kẻ ăn, có kẻ nghiên cứu, mà cách nghiên cứu vô cùng khủng bố, chặt tay chặt chân chỉ là mức độ thấp nhất.

Có kẻ còn bắt linh hồn nguyên thần của Nhân tộc ra nghiên cứu, loại đau khổ đó gấp trăm lần nỗi đau thể xác!

Dưới hoàn cảnh đó, một Yêu tộc cũng đã tiến hành nghiên cứu Nhân tộc.

Trong một cơ hội tình cờ, pháp bảo của Yêu tộc đó dính phải một tàn hồn của Nhân tộc, hắn cũng không để ý, cứ để tàn hồn ở đó.

Chương 164

Mấy ngày sau, Yêu tộc đó đột nhiên gặp một Vu tộc có cảnh giới tương đương với mình.

Hai tộc Vu-Yêu có mối thù không đội trời chung, gặp nhau là đánh.

Kết quả khiến Yêu tộc đó kinh ngạc là, Vu tộc có cảnh giới và thực lực tương đương hắn lại bị pháp bảo của hắn chém chết ngay lập tức.

Điều này rõ ràng không hợp lẽ thường, Yêu tộc đó lập tức nghiên cứu, cuối cùng phát hiện ra một kết luận kinh người.

Tàn hồn của Nhân tộc bám trên pháp bảo có thể tạo ra sức sát thương cực lớn đối với Vu tộc, tàn hồn càng nhiều, sức sát thương càng lớn!

Thế là Yêu tộc đó lập tức bẩm báo lên Thiên Đình, qua vài vòng mới đến tai Bạch Trạch.

Đế Tuấn vừa từ Oa Hoàng Cung trở về, Bạch Trạch liền lập tức đến bẩm báo.

"Tàn hồn của Nhân tộc." Đế Tuấn nghe đến cuối cùng, hai mắt sáng rực lên, thần quang chói lọi, rực rỡ chói mắt, tựa như hai ngọn đèn thần.

Nếu vậy, nếu giết đủ số lượng Nhân tộc, chẳng phải có thể tạo ra một món linh bảo đủ để trọng thương thậm chí chém giết Tổ Vu sao?

Nếu thật sự như vậy, việc đạp phá toàn bộ Vu tộc chẳng tốn chút công sức nào!

"Truyền lệnh của ta, đại quân Yêu tộc xuất động, toàn lực săn giết Nhân tộc, thu thập tàn hồn!" Đế Tuấn trầm giọng phân phó Bạch

Trạch, trong mắt lóe lên hung quang: “Ta muốn tạo ra một thanh Đồ Vu Kiếm, chém hết mười hai Tổ Vu!” “Bệ hạ, ta phải nhắc nhở ngài, Nhân tộc là do Nữ Oa Thánh Nhân tạo ra, ý nghĩa phi phàm.” Bạch Trạch nghe vậy không lập tức đồng ý, uyển chuyển nói.

Đây cũng là lý do vì sao hắn phải đợi Đế Tuấn trở về mới báo cáo vấn đề tàn hồn Nhân tộc có sức sát thương lớn đối với Vu tộc.

Nếu là một chủng tộc bình thường khác, hắn đã sớm cho đại quân Yêu tộc đi diệt tộc để thu thập tàn hồn rồi.

Đế Tuấn nghe Bạch Trạch nhắc nhở, mới nhớ ra Nhân tộc không phải chủng tộc bình thường, sau lưng họ có Nữ Oa Thánh Nhân, có Sở Dương!

Nhắc đến Sở Dương, trong lòng Đế Tuấn lập tức dâng lên một ngọn lửa giận, khiến hắn trở nên mất lý trí.

“Hừ, ta đã bái kiến Nữ Oa Thánh Nhân, bà ấy đã đồng ý cho Phục Hy đạo hữu gia nhập Thiên Đình, trong lòng bà ấy Yêu tộc mới là nơi thuộc về, còn Nhân tộc chẳng qua chỉ là công cụ để chứng đạo thành Thánh mà thôi.” “Ta có diệt tộc Nhân tộc, tin rằng Nữ Oa Thánh Nhân cũng sẽ không nói nhiều.” Dừng một chút, Đế Tuấn tiếp tục: “Huống chi là Nhân tộc săn giết Yêu tộc trước, ăn thịt yêu thú, ta diệt sát Nhân tộc cũng là danh chính ngôn thuận.” “Nếu Nữ Oa Thánh Nhân có trách tội, ta cũng có cớ để nói.” “Bệ hạ anh minh, ta sẽ điều động đại quân Yêu tộc đi săn giết Nhân tộc thu thập tàn hồn.” Bạch Trạch vừa nghe, biết Đế Tuấn đã suy nghĩ chu toàn, vậy thì thân là thuộc hạ, chỉ cần trực tiếp chấp hành mệnh lệnh là được.

Ba tháng sau, trên Ba Mươi Ba Tầng Trời, mười nghìn tỷ đại quân Yêu tộc tập kết.

Chất lượng của mười nghìn tỷ quân này không hề thua kém lần tấn công Tiên Đình trước đó, vốn dĩ Thiên Đình không thể tập hợp đủ,

nhưng Sở Dương lại truyền bá rộng rãi Chủng Ma Kinh.

Dưới sự trợ giúp của công pháp cấp bậc Chứng Đạo, tu vi của Yêu tộc tăng lên như ngồi máy bay, vô cùng nhanh chóng.

Đế Tuấn mới có thể một lần nữa sở hữu một đội quân Yêu tộc hùng mạnh, khiến hắn vô cùng đắc ý.

Nghĩ đến Sở Dương, hắn thường cảm thấy vừa căm hận vừa khoái trá, nếu không phải Sở Dương truyền bá Chủng Ma Kinh, Yêu tộc muốn khôi phục lại thực lực như xưa không biết phải mất bao lâu.

Điều này chẳng khác nào Sở Dương tự đào mộ cho mình, Yêu tộc lớn mạnh sẽ trở thành lưỡi dao sắc bén tiêu diệt Tiên Đình, giết chết hắn.

Điều mà Đế Tuấn không biết là, khi hắn đang chế giễu Sở Dương là kẻ ngốc, Sở Dương cũng đang chế giễu hắn.

Vô số Yêu tộc tu luyện Chủng Ma Kinh, sẽ không trở thành lưỡi dao sắc bén giết chết Sở Dương, ngược lại sẽ trở thành chất dinh dưỡng béo bở cho hắn!

Nếu Đế Tuấn biết được sự thật này, có lẽ sẽ rơi vào vực sâu tuyệt vọng, nhưng hắn không biết, nên lúc này đang vô cùng đắc ý, tự hào vì sở hữu mười nghìn tỷ đại quân Yêu tộc tinh nhuệ.

"Thiên Đế có lệnh, Nhân tộc tàn sát Yêu tộc, là yêu ma, hôm nay đại quân Thiên Đình tiến đến các nơi trong Hồng Hoang để diệt sát Nhân tộc, trừ ma vệ đạo!" "Các đại thống lĩnh, hãy mang theo thủ hạ của mình thỏa sức chém giết Nhân tộc đi!" Bạch Trạch chắp tay sau lưng, nhìn quanh đội quân Yêu tộc đông nghịt, đen kịt một mảng, dường như vô biên vô tận trước mắt, lạnh lùng nói.

Giọng nói của hắn ẩn chứa pháp lực cấp Chuẩn Thánh, mênh

mông cuồn cuộn, tựa như sấm sét vang dội, trong chớp mắt đánh vào tâm trí vô số tướng sĩ Yêu tộc, khiến máu trong cơ thể họ sôi trào.

"Giết, giết, giết, giết sạch Nhân tộc!" "Nhân tộc giết một yêu của ta, ta tất chém vạn người!" Mười nghìn tỷ đại quân Yêu tộc hưng phấn, mắt đỏ ngầu, gào thét, tiếng gào vang thành một mảng, vang vọng khắp Cửu Thiên, phong vân biến đổi, trời xanh tịch lặng, chấn động cả Ba Mươi Ba Tầng Trời!

Mười nghìn tỷ đại quân Yêu tộc từ Ba Mươi Ba Tầng Trời lao đến khắp nơi trong Hồng Hoang, chuyên săn giết Nhân tộc để thu thập tàn hồn.

Ban đầu, Vu tộc giật mình, tưởng rằng Yêu tộc có động thái lớn, trong lòng cảnh giác, đến khi biết Yêu tộc chỉ săn giết Nhân tộc thì mới thở phào nhẹ nhõm.

Vu tộc và Nhân tộc chẳng có giao tình gì, Nhân tộc có chết hết cũng không liên quan đến Vu tộc.

Vu tộc lạnh lùng nhìn mọi thứ, không có ý định ngăn cản, thậm chí trong lòng còn có chút vui mừng.

Chủ yếu là vì Tiên Đình đã đắc tội với Vu tộc quá nặng, dựa vào thực lực mạnh mẽ mà chiếm đoạt bao nhiêu địa bàn tài nguyên của Vu tộc?

Vu tộc đối với việc này tự nhiên hận đến nghiến răng, nhưng thế lực của Tiên Đình quá lớn cũng không dám đối đầu trực diện, lúc đó chỉ có thể nhẫn nhịn, lùi bước.

Nhân tộc thuộc hạ của Tiên Đình, Vu tộc ghét lây, tự nhiên cũng ghét cả Nhân tộc.

Bây giờ Nhân tộc gặp xui xẻo, bị đại quân Yêu tộc săn giết, trong lòng Vu tộc cuối cùng cũng trút được một hơi tức, sao có thể không

vui?

Cứ như vậy, trong vòng vài ngày ngắn ngủi, mười nghìn tỷ đại quân Yêu tộc đã giết không biết bao nhiêu người của Nhân tộc.

Vô số bộ lạc Nhân tộc bị tiêu diệt, bất kể là thanh niên trai tráng, phụ nữ, người già hay trẻ em, tất cả đều bị Yêu tộc tàn sát, thu thập tàn hồn gửi về Thiên Đình để luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Trong chốc lát, oán khí của vô số Nhân tộc sau khi chết xông thẳng lên trời, lan tràn khắp thế giới Hồng Hoang, ngay cả ánh sáng rực rỡ của Thái Dương Tinh Thần cũng không thể xua tan.

"Chuyện gì thế này, tại sao bầu trời Hồng Hoang lại tối tăm như vậy, tràn ngập huyết khí?" "Tình huống này ta chỉ thấy trong Long Hán Lượng Kiếp, vào thời điểm tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân đấu tranh kịch liệt nhất." "Hồng Hoang đã xảy ra chuyện lớn gì, oán khí ngút trời sao?" "..." Sự thay đổi to lớn của Hồng Hoang tự nhiên đã kinh động đến các đại năng, họ bấm ngón tay tính toán, liền biết Yêu tộc đang đồ sát Nhân tộc ở khắp nơi trong Hồng Hoang, ngay cả người già trẻ nhỏ cũng không tha, hễ là người thì giết, sau đó rút lấy tàn hồn.

Chương 165

Các đại năng trong lòng kinh hãi, cảm thán không thôi, vừa không thích sự tàn bạo của Yêu tộc, vừa đồng tình, thương xót cho Nhân tộc.

Nhưng không có đại năng nào ra tay giúp đỡ Nhân tộc, kẻ mạnh nhất trong số họ cũng chỉ là Đại La Kim Tiên, lấy gì để đấu với Yêu tộc?

Mười nghìn tỷ đại quân Yêu tộc tinh nhuệ không phải để đùa, một lần tấn công toàn thể cũng đủ khiến Chuẩn Thánh phải biến sắc.

Đại La Kim Tiên ư?

Ha ha, có lẽ chưa kịp ra tay đã bị dòng lũ công kích vô số hợp thành đánh thành tro bụi.

Quan trọng nhất là, những đại năng Hồng Hoang này lại không có giao tình gì với Nhân tộc, Nhân tộc có bị diệt tộc thì liên quan gì đến họ? ...

Hỗn Độn, Oa Hoàng Cung, Nữ Oa ngồi ngay ngắn trên một chiếc bồ đoàn bằng ngọc, cảm ứng được đại kiếp của Nhân tộc.

Sắc mặt bà phức tạp, có áy náy, có bất đắc dĩ, có một chút đau lòng.

Nhân tộc là do bà tạo ra, mặc dù bao nhiêu năm nay chưa từng có cống hiến gì cho Nhân tộc, nhưng Nhân tộc vẫn luôn cung phụng bà là Thánh Mẫu.

Mỗi khi bộ lạc thu hoạch bội thu, đều tế tự một phen để cảm tạ bà, làm sao bà nỡ lòng nhìn Nhân tộc gặp phải đại kiếp như vậy, bị Yêu tộc tàn sát?

Nhưng Nữ Oa xuất thân từ Yêu tộc, sau khi suy diễn cũng biết

mục đích Yêu tộc tàn sát Nhân tộc là để thu thập tàn hồn luyện chế Đồ Vu Kiếm, mượn đó để đánh bại kẻ thù truyền kiếp của Yêu tộc là Vu tộc.

Nếu thành công, Yêu tộc có khả năng sẽ trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang, quân lâm thiên hạ.

Lòng bàn tay hay mu bàn tay đều là thịt, Nữ Oa cũng không biết nên giúp bên nào, bà nhắm mắt lại, đau khổ suy nghĩ.

Cuối cùng, bà mở mắt ra, truyền âm cho Đế Tuấn đang trấn giữ tại Lăng Tiêu Bảo Điện ở Thiên Đình: "Nhân tộc là do ta tạo ra, không thể diệt tộc." Giữa Nhân tộc và Yêu tộc, Nữ Oa đã chọn Yêu tộc, từ bỏ Nhân tộc.

Suy cho cùng, Nữ Oa là Yêu, không phải Người!

Vì để chứng đạo thành Thánh, bà đã tạo ra Nhân tộc, trở thành Thánh Mẫu của Nhân tộc, nhưng trái tim bà vẫn nghiêng về Yêu tộc.

Đế Tuấn nghe được câu đầu trong lời truyền âm của Nữ Oa, tim đập thót một cái, cảm thấy hoảng sợ, tưởng rằng bà muốn hỏi tội mình, nhưng nghe đến câu sau thì lập tức yên tâm, cười đáp lại.

"Thánh nhân yên tâm, ta chỉ luyện chế Đồ Vu Kiếm để chém giết Tổ Vu thôi, sẽ không diệt tuyệt Nhân tộc." Vốn dĩ Đế Tuấn định diệt sạch Nhân tộc, nhưng bây giờ Nữ Oa đã lên tiếng, hắn không dám.

"Hừ, để lại một ít tiện chủng Nhân tộc cũng không sao, sau này có thể nuôi nhốt làm thức ăn cho Yêu tộc, vị cũng không tệ, rất tươi ngon." Đế Tuấn thầm nghĩ, hai ngày trước hắn vừa ăn thịt người, không khỏi liếm môi, trong mắt lộ ra vẻ hung tợn chỉ có ở dã thú. ...

Bờ Đông Hải, tổng bộ Tiên Đình, Trung Ương Tiên Điện.

Sở Dương đang bế quan tu luyện, đột nhiên nhíu mày, tâm trạng trở nên u ám, cảm giác có chuyện không hay đang xảy ra.

Sở Dương mở mắt ra, một tia sáng u tối lóe lên, hắn im lặng bắt đầu suy diễn thiên cơ.

"Yêu tộc, các ngươi dám!" Một lát sau, trong Trung Ương Tiên Điện truyền ra tiếng gầm giận dữ, tựa như sấm sét nổ vang khắp Tiên Đình.

Cùng lúc đó, một luồng khí tức kinh khủng tột độ bộc phát ra, hình thành những cơn bão nối trời liền đất quét sạch tám phương.

Hư không sụp đổ, vô số vết nứt không gian to lớn xuất hiện, bầu trời rung chuyển, nhật nguyệt tinh tú trở nên ảm đạm, càn khôn đảo lộn.

Vô số tiên thần trong lòng kinh hãi, sau lưng đầm đìa mồ hôi lạnh, cảm giác như tim bị bóp chặt, như thể giây tiếp theo sẽ nổ tung.

Trong Trung Ương Tiên Điện, Sở Dương mặt mày âm hàn, sát ý lan tỏa khắp người, lửa giận trong lòng dâng trào, gần như muốn thiêu rụi cả thế giới!

"Đế Tuấn, ngươi muốn chết, ta thành toàn cho ngươi!" Sở Dương nghiến răng nói.

Vốn dĩ, Sở Dương định để Tiên Đình có thêm cường giả cấp Chứng Đạo rồi mới đi tiêu diệt Đế Tuấn, diệt Yêu tộc.

Như vậy sẽ an toàn hơn, dù Đế Tuấn có dùng đến Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Sở Dương cũng không hề sợ hãi.

Không ngờ Đế Tuấn lại to gan kiêu ngạo đến vậy, điều động mười nghìn tỷ đại quân Yêu tộc đi khắp Hồng Hoang tàn sát Nhân tộc, chỉ để luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Sở Dương thân là Thánh Phụ của Nhân tộc, ngày thường được vô số người cung phụng, tế tự, tất cả Nhân tộc đều tôn kính và trung thành với hắn, hắn có trách nhiệm che chở cho Nhân tộc.

Bây giờ Nhân tộc bị tàn sát thảm thương, Sở Dương sao có thể không giận?

Sao có thể ngồi yên không quan tâm?

"Chúc Long, Cửu Anh, Côn Bằng, ba người các ngươi vào đây cho ta!" Sở Dương lập tức triệu tập các cường giả Chuẩn Thánh.

Chúc Long, Cửu Anh và Côn Bằng nghe triệu hoán không dám chậm trễ, lập tức điều khiển độn quang với tốc độ nhanh nhất bay đến.

"Chúng thần ra mắt Thiên Tôn." Ba người quỳ lạy dưới đất, cung kính hành lễ với Sở Dương.

"Phu quân, đã xảy ra chuyện gì vậy?" Tây Vương Mẫu cũng đến, nghe thấy tiếng gầm giận dữ của Sở Dương trước đó, bà vô cùng lo lắng, nên đã chủ động đến.

Chương 166

“Nàng qua một bên trước đi, ta có việc cần nói với họ.” Sở Dương nhẹ nhàng nói với Tây Vương Mẫu.

“Vâng.” Tây Vương Mẫu hiểu chuyện gật đầu, ngồi xuống bên cạnh Sở Dương.

Sở Dương quay đầu lại, nhìn ba người Chúc Long, nghiêm nghị nói: “Các ngươi có biết Nhân tộc đang bị Yêu tộc tàn sát thảm thương không?” “Hả?” Ba người Chúc Long ngơ ngác.

Mặc dù Yêu tộc đang tàn sát Nhân tộc trên diện rộng, nhưng không một kẻ nào dám đến bờ Đông Hải để làm bậy.

Chúc Long, Cửu Anh và Côn Bằng đều đang bế quan trong Tiên Đình, không quan tâm đến thế sự bên ngoài, hơn nữa việc Yêu tộc tàn sát Nhân tộc mới chỉ diễn ra trong vài ngày ngắn ngủi, đương nhiên họ không biết đã xảy ra chuyện gì.

Sở Dương thấy vẻ mặt mơ hồ của họ, trong lòng càng thêm tức giận, hận không thể tát chết họ.

“Ngay cả chuyện lớn vừa xảy ra ở Hồng Hoang cũng không biết, ta cần các ngươi để làm gì!” Sở Dương quát lớn ba người Chúc Long.

“Thiên Tôn tha tội, chúng thần nguyện ý nhận phạt.” Ba người quỳ xuống, nhận lỗi với Sở Dương.

Mặc dù họ cũng không biết mình đã làm sai điều gì, trong lòng cảm thấy oan ức, nhưng thấy Sở Dương nổi giận như vậy chắc chắn là chuyện lớn, thôi thì cứ nhận lỗi trước đã.

Nếu không, nếu Sở Dương thật sự nổi giận, ba người tin rằng dù đúng dù sai, họ cũng sẽ bị tát chết.

“Cửu Anh, Côn Bằng, bây giờ lập tức dẫn cường giả của Tiên Đình đi cứu viện Nhân tộc ở khắp nơi trong Hồng Hoang, đưa họ về bờ Đông Hải, tiện thể chém giết những Yêu tộc đang đồ sát Nhân tộc.” “Chúc Long, ngươi đi triệu tập đại quân Tiên Đình ở khắp nơi trong Hồng Hoang về đây, ta muốn đạp phá Thiên Đình, bình diệt Yêu tộc.” “Còn về chuyện gì đã xảy ra, trên đường thực hiện nhiệm vụ tự đi mà suy diễn, các ngươi nghe rõ chưa?” Ba người nhận lỗi, tâm trạng của Sở Dương tốt hơn một chút, nhưng vẫn còn tức giận, lạnh lùng ra hai mệnh lệnh.

“Tập kết đại quân Tiên Đình?

Ngài muốn có một trận đại quyết chiến cuối cùng với Yêu tộc sao?” Chúc Long nghe vậy, trong lòng run lên, không nhịn được hỏi.

“Không sai, Yêu tộc khi người quá đáng, ngay cả Nhân tộc cũng dám tàn sát, chẳng lẽ chúng không biết Nhân tộc thuộc về Tiên Đình sao?” “Lần này phạt Yêu tộc, nhất định phải một lần thành công, diệt Yêu tộc, lấy đầu Đế Tuấn.” Sở Dương lạnh lùng nói, giọng điệu kiên định, ẩn chứa ý chí và quyết tâm không thể lay chuyển.

“Hít...” Ba người hít một hơi khí lạnh, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Xem ra Sở Dương thật sự đã bị chọc giận, Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, lần này chơi lớn rồi, Tiên Đình và Yêu tộc sẽ có trận quyết chiến cuối cùng, với mục đích triệt để tiêu diệt Yêu tộc!

“Chúng thần nhất định không phụ lòng Thiên Tôn.” Máu trong lòng ba người sôi sục, dâng trào không ngừng, trong mắt chiến ý rực cháy, sinh ra một cỗ hào khí.

Họ cùng chắp tay hướng về Sở Dương, cao giọng đáp lời, quyết định theo bước chân của hắn diệt Yêu tộc!

Sau đó, ba người rời khỏi Trung Ương Tiên Điện.

"Phu quân, thiếp thân sẽ cùng chàng đi diệt Yêu tộc, báo thù cho vô số Nhân tộc đã chết." Sau khi ba người rời đi, Tây Vương Mẫu nói với Sở Dương, bà vừa suy diễn một phen, đã biết đầu đuôi sự việc.

Tây Vương Mẫu không có tình cảm gì với Nhân tộc, nhưng bà là đạo lữ của Sở Dương.

Sở Dương đau lòng, Tây Vương Mẫu cũng đau lòng, Sở Dương tức giận, Tây Vương Mẫu cũng tức giận.

Yêu tộc đồ sát Nhân tộc khiến Sở Dương nổi giận ngút trời, Tây Vương Mẫu tự nhiên cũng không vui, quyết định diệt Yêu tộc để dập tắt ngọn lửa giận của hắn.

"Ừm." Sở Dương nghe lời Tây Vương Mẫu, cũng biết sự quan tâm của bà dành cho mình, không khỏi cảm thấy một luồng hơi ấm trong lòng.

Hắn ôm Tây Vương Mẫu vào lòng, nhẹ nhàng nói.

Trong chốc lát, không khí giữa hai người vô cùng tốt đẹp, nhưng không khí này nhanh chóng bị phá vỡ, vì Nhân tộc Tam Tổ và Thương Hiệt đã đến.

"Ra mắt sư tôn." "Ra mắt Thánh Phụ." Bốn người tâm trạng lo lắng, nhưng khi thấy Sở Dương vẫn cung kính hành lễ.

"Không cần đa lễ." Sở Dương phất tay.

"Sư tôn, Yêu tộc đang đồ sát Nhân tộc, Nhân tộc đang gặp đại kiếp, vô số người đang sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng, xin ngài hãy cứu họ." Toại Nhân Thị lo lắng nói.

"Xin sư tôn/Thánh Phụ hãy cứu Nhân tộc!" Hữu Sào Thị, Truy Y Thị và Thương Hiệt đều cầu xin, trên mặt đầy vẻ lo lắng, lo âu và

phẫn nộ.

"Các ngươi yên tâm, ta là Thánh Phụ của Nhân tộc, tự nhiên sẽ cứu Nhân tộc." "Vừa rồi, ta đã lệnh cho Cửu Anh và Côn Bằng tập kết tất cả cường giả từ Kim Tiên trở lên ở tổng bộ Tiên Đình, đi cứu viện Nhân tộc ở khắp nơi trong Hồng Hoang." Sở Dương bình tĩnh nói.

"Đa tạ sư tôn." Nhân tộc Tam Tổ vô cùng vui mừng, vẻ lo lắng, lo âu trên mặt biến mất, có đại quân Tiên Đình ra tay, Nhân tộc được cứu rồi, những Yêu tộc ngông cuồng kiêu ngạo đó cũng sẽ phải đối mặt với ngày tận thế và sự hủy diệt.

"Thánh Phụ quả nhiên một lòng vì Nhân tộc, còn quan tâm đến Nhân tộc hơn cả ta." Thương Hiệt trong lòng vô cùng cảm động, sau khi biết Nhân tộc gặp đại kiếp, hắn đã lập tức đến Trung Ương Tiên Điện để cầu xin Sở Dương ra tay.

Không ngờ Sở Dương đã ra tay trước, mà lực lượng cứu viện Nhân tộc lại lớn đến không ngờ, phái đi toàn bộ cường giả từ Kim Tiên trở lên ở tổng bộ Tiên Đình, sức mạnh này gần như chiếm bảy phần chiến lực cao cấp của Tiên Đình.

Thương Hiệt tự nhận mình là người quan tâm đến Nhân tộc nhất, nhưng biểu hiện của Sở Dương cho hắn biết, Sở Dương mới là người quan tâm đến Nhân tộc nhất.

So với đó, Thánh Mẫu của Nhân tộc là Nữ Oa...

Nghĩ đến Nữ Oa, Thương Hiệt trong lòng phẫn hận không thôi, không nhịn được nói: "Thánh Phụ, ta có một lời không biết có nên nói hay không?" "Nói đi." Sở Dương nói: "Ở chỗ ta, lời nào cũng có thể nói." Thương Hiệt được cho phép, liền nói: "Yêu tộc đồ sát Nhân tộc ta như vậy, tại sao Thánh Mẫu lại không quan tâm?

Thánh Mẫu chưa từng quan tâm đến Nhân tộc, nhưng Nhân tộc chưa bao giờ thiếu sự cung phụng đối với bà, chỉ vì bà đã tạo ra chúng ta, chúng ta đối với bà tràn đầy lòng cảm kích.

Nhưng bây giờ, Nhân tộc gặp đại kiếp, Thánh Mẫu lại chưa từng lộ diện, thân là Thánh Nhân lẽ nào không cảm ứng được chuyện gì sao?

Nữ Oa không xứng làm Thánh Mẫu của Nhân tộc, ta đề nghị xóa bỏ danh phận này của bà ấy!" "Ầm ầm ầm!" Lời vừa nói ra, lập tức khiến thiên địa biến sắc, trời xanh sấm chớp vang dội, bầu trời cũng tối sầm lại.

Chương 167

Trong Oa Hoàng Cung, sắc mặt Nữ Oa lạnh đi, lại có kẻ dám bàn tán sau lưng?

Nhưng khi Nữ Oa thấy người bàn tán là Thương Hiệt, bà lập tức im lặng, vì hắn nói không sai, hành vi của bà có thể đối xử tốt với Yêu tộc, nhưng lại không thể đối xử tốt với Nhân tộc.

"Thôi vậy." Nữ Oa khẽ thở dài trong lòng, không trừng phạt Thương Hiệt.

Đương nhiên còn một lý do khác, Thương Hiệt có công đức lớn, mang trên mình khí vận lớn của Nhân tộc, dù là Thánh Nhân cũng không thể tùy tiện giết chết. ...

Trung Ương Tiên Điện, sau khi Thương Hiệt nói ra những lời đó, sắc mặt Nhân tộc Tam Tổ biến đổi.

"Thương Hiệt, bàn tán sau lưng Thánh Nhân có thể gặp đại họa, mau mau xin lỗi Thánh Mẫu đi." Toại Nhân Thị nhỏ giọng khuyên.

Mặc dù trong lòng họ cũng rất bất mãn với Nữ Oa, nhưng có những lời không thể nói ra.

Thánh Nhân thần thông vô biên, có thể biết được có người đang bàn luận về mình.

"Không cần xin lỗi, hắn nói không sai." Sở Dương nhàn nhạt nói, giọng điệu không cho phép nghi ngờ, ánh mắt nhìn Thương Hiệt tràn đầy vẻ tán thưởng.

Nói thật, Sở Dương cũng rất bất mãn với Nữ Oa, Nhân tộc ngày thường cung phụng tôn kính bà chưa bao giờ thiếu.

Nhưng bây giờ thì sao, Nữ Oa đã làm gì?

Đối mặt với cảnh Nhân tộc bị tàn sát thảm thương, bà cũng chẳng làm gì cả!

Sở Dương vốn có một chút ý niệm muốn chiếm được Nữ Oa, bây giờ chỉ còn lại sự lạnh lùng và xa cách.

"Tính cách của ngươi hợp với ta, có muốn bái ta làm sư không?" Sở Dương mỉm cười hỏi Thương Hiệt.

Thương Hiệt ngẩn ra, sau đó vui mừng khôn xiết cúi đầu lạy, nói: "Đệ tử ra mắt sư tôn!" "Tốt, từ nay về sau ngươi là đệ tử của ta, sau này ta sẽ dạy ngươi các loại thần thông, bồi dưỡng ngươi thành cường giả tuyệt thế." Sở Dương hài lòng gật đầu, sau đó sắc mặt lạnh đi, nói: "Còn bây giờ, ta sẽ ngồi đây trấn giữ, chờ đại quân Tiên Đình cứu viện Nhân tộc ở khắp nơi trong Hồng Hoang về." "Còn Nữ Oa, sau này sẽ tính sổ với bà ấy." Câu cuối cùng Sở Dương thầm nói trong lòng.

Cửu Anh và Côn Bằng sau khi rời khỏi Trung Ương Tiên Điện, liền trực tiếp dẫn 2000 Đại La Kim Tiên, mấy trăm vạn Thái Ất Kim Tiên và khoảng 100 triệu Kim Tiên đang đóng quân tại tổng bộ Tiên Đình xuất phát, tiến đến các nơi trong Hồng Hoang.

Gặp Nhân tộc thì cứu, gặp Yêu tộc thì giết, gặp Yêu tộc đang truy sát Nhân tộc, hoặc Nhân-Yêu đang giao chiến, thì giết Yêu tộc trước, rồi cứu Nhân tộc.

Hai người họ dẫn đầu đều là cường giả của Tiên Đình, tinh nhuệ trong tinh nhuệ, kém nhất cũng là Kim Tiên, một đội quân như vậy gặp phải đại quân Yêu tộc, thật sự giống như chém dưa thái rau, đơn giản nhẹ nhàng.

Lập tức, đại kiếp của Nhân tộc được khống chế, thậm chí bắt đầu phản công Yêu tộc, đại quân Yêu tộc liên tiếp bại lui.

Về phần Chúc Long cũng không rảnh rỗi, phụng mệnh Sở Dương bắt đầu triệu tập đại quân Tiên Đình đang phân bố ở khắp nơi trong Hồng Hoang, lệnh cho họ trở về tổng bộ Tiên Đình ở bờ Đông Hải. ...

Thiên Đình, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất đang luyện chế Đồ Vu Kiếm.

Trong lò thần cao lớn, ngọn lửa rực cháy bùng lên, một thanh hung kiếm đen tuyền lúc ẩn lúc hiện, yêu diễm vô cùng, đó chính là Đồ Vu Kiếm chưa hoàn thành.

Bên cạnh có cường giả Yêu tộc liên tục ném tàn hồn Nhân tộc thu thập được vào đó, cung cấp cho Đồ Vu Kiếm hấp thu, oán khí, sát khí chứa đựng trong đó ngày càng nhiều, uy năng toát ra cũng ngày càng kinh khủng.

Đế Tuấn nhìn Đồ Vu Kiếm không ngừng mạnh lên, trong lòng vô cùng hài lòng.

Hắn đang tưởng tượng đến cảnh huy hoàng khi Đồ Vu Kiếm luyện chế thành công, dùng nó chém giết Tổ Vu.

"Bệ hạ, có biến." Đột nhiên, Bạch Trạch vội vã bước vào, vẻ mặt ngưng trọng như thể có chuyện kinh thiên động địa đã xảy ra.

"Chuyện gì có thể khiến ngươi ngưng trọng như vậy, nói xem." Đế Tuấn nói.

Bạch Trạch hít sâu một hơi, nói: "Tiên Đình đã ra tay." "Ồ, chuyện thường thôi, Nhân tộc tuy yếu nhưng cũng là một phần của Tiên Đình, Nhân tộc bị tàn sát trên diện rộng, Tiên Đình chắc chắn phải ra mặt." "Nhưng không cần lo lắng, ta đã phái đi mười nghìn tỷ đại quân Yêu tộc, không tàn sát Nhân tộc ở bờ Đông Hải, lực lượng mà Tiên Đình ra tay tương trợ cũng sẽ không lớn." Đế Tuấn mặt mày bình thản, không hề để trong lòng.

Thân là một vị hoàng giả, hắn nhận định rằng dù Yêu tộc có tàn sát Nhân tộc trên diện rộng, Sở Dương cũng sẽ không làm to chuyện.

Vì không đáng, Nhân tộc có bao nhiêu cường giả chứ?

Bốn Đại La Kim Tiên sơ kỳ, mấy chục Thái Ất Kim Tiên, quá yếu.

Nếu Tiên Đình và Yêu tộc đối đầu trực diện, tổn thất sẽ không chỉ là một chút cường giả đó.

Cho nên Đế Tuấn trong lòng nhận định Sở Dương sẽ không có động thái lớn, đây cũng là một trong những lý do hắn dám tàn sát Nhân tộc.

"Không, bệ hạ, cường giả của Tiên Đình đã xuất động toàn bộ, mười nghìn tỷ đại quân Yêu tộc tổn thất nặng nề, chết mấy chục tỷ, ngoài ra còn có năm mươi Đại La Kim Tiên bị chém giết." Bạch Trạch vô cùng ngưng trọng nói.

"Cái gì, Sở Dương chết tiệt đó đã điều động toàn bộ cường giả Tiên Đình, hắn điên rồi sao?" Đế Tuấn nghe xong, sắc mặt đột nhiên thay đổi, trở nên âm hàn, tràn đầy sát ý, xen lẫn một chút đau lòng.

Lần này Yêu tộc thật sự tổn thất lớn, mấy chục tỷ tướng sĩ Yêu tộc tử vong hắn có thể chấp nhận, nhưng chết năm mươi Đại La Kim Tiên, đó thật sự là đau lòng khôn xiết.

Phải biết Yêu tộc gia nghiệp lớn, tích lũy bao nhiêu năm cũng chỉ có mấy trăm Đại La Kim Tiên, nếu tổn thất năm mươi, chẳng khác nào chiến lực cao cấp bị gọt đi một mảng lớn.

"Sở Dương chết tiệt, Tiên Đình chết tiệt, tất cả đều đáng chết, sớm muộn gì ta cũng sẽ tập kết đại quân Yêu tộc diệt ngươi!" Đế Tuấn nghiến răng gầm lên, mặt mày cũng có chút vặn vẹo hung tợn.

Chương 168

"Truyền lệnh của ta xuống, đại quân Yêu tộc rút về Thiên Đình, không tranh đấu với Tiên Đình, từ nay chuyển từ sáng sang tối, tiếp tục chém giết Nhân tộc thu thập tàn hồn, trước tiên luyện chế xong Đồ Vu Kiếm đã." Đế Tuấn mặt lạnh như sương phân phó.

Mặc dù hận chết Sở Dương, muốn chém giết hắn, nhưng Yêu tộc thật sự chưa chuẩn bị tốt cho một trận đại chiến với Tiên Đình.

Thứ nhất là liên hệ với Nữ Oa, mặc dù bà đã đồng ý để Phục Hy đến Thiên Đình làm Yêu Hoàng, nhưng hắn vẫn chưa đến.

Không xây dựng tốt mối quan hệ với Nữ Oa, hắn cũng sẽ không dễ dàng ra tay.

Thứ hai là Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, mặc dù sau bao nhiêu năm nghiên cứu, đã suy diễn nó đến mức độ cao sâu hơn, tốt hơn nhiều so với lần đầu tiên ra mắt, nhưng vẫn chưa hoàn thiện triệt để.

Nếu Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận hoàn chỉnh là mười, thì lần đầu tiên ra mắt là một, còn Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận hiện tại là sáu.

Chỉ khi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận hoàn thiện triệt để, Đế Tuấn mới có đủ tự tin và bản lĩnh để tiêu diệt Tiên Đình.

Rốt cuộc, Tiên Đình ngoài việc không có sức mạnh cấp Chứng Đạo ra, thực lực tổng thể vô cùng kinh khủng, có lẽ cả hai tộc Vu-Yêu cộng lại cũng không bằng.

"Bệ hạ, mức độ nghiêm trọng của sự việc có thể đã vượt quá sức tưởng tượng của ngài." "Sở Dương đã lệnh cho đại quân Tiên Đình ở khắp nơi trong Hồng Hoang trở về bờ Đông Hải, chuẩn bị đạp lên Ba

Mươi Ba Tầng Trời quyết một trận tử chiến với chúng ta.” Bạch Trạch khẽ thở dài, báo cho Đế Tuấn tin tức cuối cùng.

Đế Tuấn im lặng, tin tức này thật sự quá chấn động, khiến hắn không biết phải nói gì.

Hắn biết Sở Dương chắc chắn cũng giống như mình, chưa chuẩn bị tốt để khai chiến, nhưng bây giờ đại quân Tiên Đình đã tập kết, chuẩn bị đấu một trận với Yêu tộc.

Vừa phân thắng bại, cũng phân sinh tử.

Đế Tuấn đột nhiên có chút hối hận, tại sao lại phải đồ sát Nhân tộc chứ?

Có đồ sát Nhân tộc cũng không cần phải làm lớn như vậy.

Đến nỗi chọc giận hoàn toàn Sở Dương, khiến hắn thống lĩnh đại quân Tiên Đình đến tấn công Yêu tộc.

Nhưng ý niệm này chỉ lướt qua trong đầu Đế Tuấn rồi bị gạt đi, thân là Yêu Hoàng, không có gì để hối hận.

Đã làm chuyện đồ sát Nhân tộc, vậy thì làm cho triệt để một chút, tiêu diệt hoàn toàn Nhân tộc, tiêu diệt hoàn toàn cả Tiên Đình!

“Truyền lệnh của ta, đại quân Yêu tộc đang đồ sát Nhân tộc thu thập tàn hồn nhanh chóng trở về, còn Yêu tộc ở những nơi khác, tất cả tập trung về Ba Mươi Ba Tầng Trời cho ta.” “Sở Dương muốn quyết một trận tử chiến với ta, vậy ta sẽ thành toàn cho hắn, xem xem ai sống ai chết.” Đế Tuấn mặt mày hung tợn, lạnh lùng nói, toàn thân tỏa ra một luồng sát khí kinh khủng, khiến Bạch Trạch cũng phải biến sắc.

“Ngoài ra, phái người đến Oa Hoàng Cung, mời Nữ Oa nương nương ra tay.” “Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Bạch Trạch cung kính đáp, giây tiếp theo biến mất không một tiếng động. ...

Cửu Anh và Côn Bằng đột nhiên phát hiện, đại quân Yêu tộc đang giao chiến với mình đã rút lui.

Vốn dĩ đi một đoạn trong Hồng Hoang là có thể gặp được đại quân Yêu tộc đang đồ sát Nhân tộc, nhưng bây giờ cách mấy ngày cũng chưa chắc gặp được.

"Xem ra Yêu tộc sợ rồi, lúc đồ sát Nhân tộc yếu đuối vô lực thì hung tàn vô cùng, thấy chúng ta lại sợ hãi." "Yêu tộc, thật là một chủng tộc hèn nhát, bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh." Côn Bằng bay đến bên cạnh Cửu Anh, dùng giọng điệu khinh bỉ nhất nói.

"Ngươi cũng là Yêu tộc, ta cũng là Yêu tộc." Cửu Anh mặt mày cổ quái nói.

"Ha ha, ta là Yêu tộc không sai, nhưng không phải Yêu tộc dưới trướng Đế Tuấn, ta là Yêu tộc dưới trướng Thiên Tôn đại nhân, cao ngạo tôn quý, có sự khác biệt về bản chất với những Yêu tộc trong Thiên Đình đó." Côn Bằng cười lạnh nói.

"Có lý." Cửu Anh tán thành gật đầu.

Yêu tộc trong Tiên Đình không ăn thịt người, rốt cuộc Nhân tộc cũng là một phần của Tiên Đình, mọi người đều làm việc cho Thiên Tôn, đều là huynh đệ, làm sao có thể ăn thịt người?

Nhân tộc tuy thích ăn thịt yêu, nhưng tuyệt đối không ăn thịt Yêu tộc dưới trướng Tiên Đình, lý do cũng tương tự.

"Bây giờ Yêu tộc đã bị đánh lui, đại kiếp của Nhân tộc đã dừng lại, chúng ta nên làm gì bây giờ?" Côn Bằng chuyển chủ đề hỏi.

Cửu Anh trầm ngâm một lát, nói: "Thiên Tôn bảo chúng ta cứu Nhân tộc ở khắp nơi trong Hồng Hoang, chém giết những Yêu tộc dám đồ sát Nhân tộc." "Bây giờ đại quân Yêu tộc đã rút lui, Nhân tộc cũng đã được cứu, chúng ta trở về thôi, đừng quên mục tiêu của Thiên

Tôn ngoài việc cứu Nhân tộc ra, còn có việc báo thù Yêu tộc, tiêu diệt chúng." "Trận chiến sử thi như thế này sao có thể thiếu ta được?" "Không sai, ta đi triệu tập tướng sĩ Tiên Đình trở về bờ Đông Hải, theo bước chân Thiên Tôn đạp phá Yêu tộc." Côn Bằng trong mắt chiến ý dâng trào, máu toàn thân sôi sục, tựa như núi lửa phun trào, lại như sóng thần cuồn cuộn.

Khác với Cửu Anh, ngoài mối thù giữa Tiên Đình và Yêu tộc ra, hắn còn có mối thù với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất.

Khi ở Tử Tiêu Cung, họ đã cướp mất thánh vị của Côn Bằng, hắn vẫn luôn ghi hận trong lòng nhưng chưa có năng lực báo thù.

Bây giờ Sở Dương đã hạ quyết tâm dốc toàn lực Tiên Đình để diệt Yêu tộc, Côn Bằng cuối cùng cũng có cơ hội chém giết Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, sự hưng phấn của hắn khó có thể diễn tả bằng lời.

Cửu Anh và Côn Bằng hành động, bắt đầu triệu tập đại quân Tiên Đình đang phân tán ở các nơi, cuối cùng hùng dũng bay về bờ Đông Hải.

Lúc này, dưới sự triệu tập của Chúc Long, đã có rất nhiều đại quân Tiên Đình đang trở về bờ Đông Hải. ...

Thoáng chốc ba tháng trôi qua, đại quân Tiên Đình cuối cùng đã tập kết xong, có tới 3 nghìn tỷ!

Trong đó bao gồm cả Sở Dương, có năm vị Chuẩn Thánh.

Cường giả mạnh nhất không nghi ngờ gì là Sở Dương, tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhục thân cũng đủ để sánh ngang với Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Kế đến là Tây Vương Mẫu, là Chuẩn Thánh trung kỳ.

Chương 169

Ba vị Chuẩn Thánh còn lại là Cửu Anh, Côn Bằng và Chúc Long, đều là Chuẩn Thánh sơ kỳ, thực lực không chênh lệch nhiều.

Dưới Chuẩn Thánh là Đại La Kim Tiên, chiến lực ở cấp độ này của Tiên Đình có thể nói là kinh khủng.

Hai tộc Vu-Yêu mỗi tộc chỉ có mấy trăm vị, Tiên Đình có tới 3800 vị Đại La Kim Tiên!

Ngoài cường giả ở hai cảnh giới lớn này, cường giả ở các cảnh giới khác của Tiên Đình cũng vượt xa Yêu tộc.

Trong đó có hơn tám triệu Thái Ất Kim Tiên, mấy trăm triệu Kim Tiên, cường giả Chân Tiên, Thiên Tiên nhiều không kể xiết.

Trong 3 nghìn tỷ đại quân Tiên Đình, kém nhất cũng là Thiên Tiên, dưới Thiên Tiên không có tư cách tham gia đội quân chinh phạt Yêu tộc.

Sở Dương nhìn đội quân Tiên Đình vô biên vô tế, đen kịt một mảng trước mắt, trong lòng vô cùng hài lòng.

Một thế lực khổng lồ như vậy đã nghiễm nhiên là thế lực số một Hồng Hoang.

Nhưng, Sở Dương trong lòng cũng hiểu rõ, Tiên Đình hiện tại vẫn chưa thật sự xưng bá Hồng Hoang, trên đầu còn có Thánh Nhân.

Chỉ khi Sở Dương trở thành cường giả cấp Chứng Đạo, có thể nghiền ép Thánh Nhân, Tiên Đình mới thật sự là bá chủ Hồng Hoang.

“Yêu tộc vô đạo, đồ sát hàng tỷ Nhân tộc, Nhân tộc là một phần tử của Tiên Đình, ta thân là chủ của Tiên Đình tuyệt đối không cho phép có sinh linh nào đồ sát Nhân tộc như vậy.” “Chúng quân nghe lệnh,

cùng ta tiến đến Ba Mươi Ba Tầng Trời, bình diệt Yêu tộc, giết!" Sở Dương ngửa mặt lên trời hét dài, tiếng hét như hồng chung vang vọng khắp khu vực vô tận, vạn ức đại quân Tiên Đình đều nghe rõ, từng người đều gào thét, chiến ý dâng trào ẩn chứa sát khí.

"Giết người thì người sẽ giết lại, Yêu tộc dám giơ đao đồ sát với Nhân tộc, vậy thì sẽ diệt tộc Yêu tộc!" "Giết giết giết, giết sạch lũ Yêu tộc ngu xuẩn, tham lam, ích kỷ, tàn bạo!

Báo thù rửa hận cho vô số Nhân tộc đã chết!" "Đại đao của ta đã đói khát không thể chịu đựng được nữa, phải uống máu Yêu tộc cho thỏa thích." "..." Đại quân Tiên Đình sát ý ngút trời, liên kết thành một mảng xông thẳng lên trời, gần như ngưng tụ thành thực chất.

"Ầm ầm ầm!" Trên cao đột nhiên mây đen dày đặc, sấm chớp vang dội, nhật nguyệt vô quang, tinh tú dịch chuyển, cả phương trời đất này trực tiếp biến thành màu đen, tựa như địa ngục u minh.

"Tướng sĩ Tiên Đình, cùng ta xuất chinh!" Sở Dương thấy thời cơ đã chín muồi, lập tức ánh mắt lóe lên hét lớn, và đi đầu bay về phía Thiên Đình.

Tây Vương Mẫu, Chúc Long và những người khác theo sau, vạn ức đại quân Tiên Đình cũng dưới sự thống lĩnh của nhiều Đại La Kim Tiên theo sau. ...

Các đại năng Hồng Hoang lần lượt bị kinh động, nhìn đội quân Tiên Đình khổng lồ trước không thấy đầu, sau không thấy đuôi, từng người đều hít một hơi khí lạnh, vẻ mặt chấn động vô cùng.

"Cường giả trong Tiên Đình cũng quá nhiều đi?

Chỉ riêng Thái Ất Kim Tiên đã có tám chín triệu, còn Đại La Kim Tiên, có tới hơn 3000 vị?

Không thể trêu vào, không thể trêu vào." "Ta là cường giả Đại La

Kim Tiên đỉnh phong, ta luôn nghĩ rằng Hồng Hoang tuy lớn, cũng mặc ta tung hoành, nhưng bây giờ ta mới biết mình đã sai, sai một cách thái quá, đối mặt với đại quân Tiên Đình, ta có lẽ không chống đỡ nổi một giây." "Chậc chậc, lần này Yêu tộc gặp đại họa rồi, ai mà không biết Nhân tộc là một phần của Tiên Đình?

Thánh Phụ của Nhân tộc và chủ của Tiên Đình đều là một người." "Nhưng Yêu tộc lại to gan lớn mật đồ sát Nhân tộc, lần này hay rồi, chọc giận Sở Dương khiến đại quân Tiên Đình xuất động, muốn diệt Yêu tộc." "Ha ha, Yêu tộc và Tiên Đình đã đại chiến một lần, kết quả thua thảm hại, lần này lại dám chủ động khiêu khích Tiên Đình, không thể không nói Đế Tuấn thật biết cách tìm chết." "Ta thấy Yêu tộc chưa chắc đã thua, chẳng lẽ các ngươi quên Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận rồi sao, đó là trận pháp kinh khủng có thể bộc phát ra sức mạnh cấp Chứng Đạo." "Sở Dương tuy mạnh nhưng cũng tuyệt đối không phải đối thủ, Tiên Đình tuy nhiều cường giả, nhưng dưới Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng chẳng khác gì lũ kiến, bao nhiêu kiến cũng không đối phó được với chân long." "..." Các đại năng Hồng Hoang bàn tán sôi nổi, vô cùng mong đợi trận đại quyết chiến thứ hai giữa Tiên Đình và Yêu tộc.

Dù sao hai bên có đánh kịch liệt thế nào cũng không ảnh hưởng đến họ, đương nhiên họ vui vẻ làm quần chúng ăn dưa, tăng thêm niềm vui cho cuộc sống tu hành nhàm chán.

Hơn nữa, quan sát loại đại chiến kinh thiên động địa, động một chút là hàng vạn tỷ sinh linh chém giết nhau này cũng có lợi cho một số cường giả tu luyện pháp tắc đặc thù, có thể tăng thêm cảm ngộ.

Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa, Minh Hà Lão Tổ, Trấn Nguyên Tử và những cường giả lừng lẫy khác của Hồng Hoang đều đang chú ý đến trận đại chiến sắp bắt đầu giữa Tiên Đình và Yêu tộc.

“Huynh trưởng, chúng ta có nên ra tay tương trợ Tiên Đình không?” Nguyên Thủy hỏi Lão Tử.

Nguyên Thủy không có quan hệ gì với Tiên Đình, thậm chí còn có chút ác cảm vì Sở Dương đã lừa của hắn Mậu Kỷ Hạnh Hoàng Kỳ và Ly Địa Diễm Quang Kỳ.

Nhưng không chịu nổi việc Sở Dương biết cơ duyên chứng đạo của Tam Thanh, vì vậy Nguyên Thủy không hy vọng hắn chết, ít nhất cũng phải hỏi ra cơ duyên chứng đạo rồi mới được chết.

Thông Thiên cũng nhìn về phía Lão Tử, chờ đợi câu trả lời của ông.

Lão Tử trầm ngâm hồi lâu, nói: “Trong cuộc chiến sinh tử của hai con quái vật khổng lồ này, dù là Chuẩn Thánh cũng có nguy hiểm rất lớn, chúng ta đừng tham gia.” “Còn về cơ duyên chứng đạo, nếu Sở Dương thắng, chúng ta đi hỏi sau cũng không muộn, nếu hắn thua, chúng ta cũng không có tổn thất lớn, cùng lắm là trì hoãn thời gian chứng đạo thành Thánh.” “Đừng quên, sư tôn đã nói chúng ta nhất định sẽ thành Thánh.” Nguyên Thủy và Thông Thiên nghe vậy, đều suy nghĩ, một lát sau gật đầu nói: “Thiện.” Hỗn Độn Oa Hoàng Cung, ánh mắt Nữ Oa nhìn xuyên qua tầng tầng hư không, rơi vào đội quân Tiên Đình vạn ức hùng dũng đang tiến đến Ba Mươi Ba Tầng Trời, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Đối mặt với đại kiếp của Nhân tộc, Thánh Phụ của Nhân tộc Sở Dương chọn cứu Nhân tộc, báo thù Yêu tộc, còn Nữ Oa lại chọn từ bỏ Nhân tộc, cao thấp giữa hai người lập tức phân rõ.

Nữ Oa cũng biết mình có lỗi với Nhân tộc, nhưng suy cho cùng bà là Yêu, vì Yêu tộc, chỉ có thể có lỗi với Nhân tộc.

Nhưng bây giờ, Nữ Oa phát hiện sự việc dường như đã vượt ra khỏi tầm kiểm soát của mình.

Tiên Đình và Yêu tộc sắp tiến hành đại quyết chiến, nếu ai thua, có lẽ sẽ bị diệt tộc.

Dù không diệt tộc, cũng sẽ sa sút như tam tộc Long, Phượng, Kỳ Lân, từ trên mây rơi xuống mặt đất.

Không đúng, có một điểm sai, Long tộc đã theo bước chân của Sở Dương, bây giờ bắt đầu phục hưng, tương lai chưa chắc không thể trở lại đỉnh phong.

"Ai, xem tình hình đã, lúc quan trọng ta sẽ ra tay, Nhân tộc không thể diệt, Yêu tộc cũng không thể diệt." Nữ Oa khẽ thở dài, nghĩ ra một phương pháp vẹn cả đôi đường, có thể bảo toàn được hai tộc là được, còn mối thù giữa hai bên hãy để thời gian giải quyết.

Sau đó, Nữ Oa lại lần nữa chuyển tầm mắt đến đội quân Tiên Đình, nhìn họ tiến đến Ba Mươi Ba Tầng Trời. ...

Đại quân Tiên Đình dưới sự thống lĩnh của Sở Dương, tiến đến Thiên Đình, mất ba ngày thời gian cuối cùng cũng đến được đích.

Chương 170

Trên Ba Mươi Ba Tầng Trời, Đế Tuấn và đại quân Yêu tộc đã sớm nghiêm trận chờ đợi.

Sở Dương đưa mắt nhìn, chỉ thấy đại quân Yêu tộc vô biên vô tế, dường như không có điểm dừng.

Đủ loại Yêu tộc đều có, Hổ yêu, Lang yêu chỉ thuộc về Yêu tộc cấp thấp nhất, những dị chủng Hồng Hoang như Cùng Kỳ, Tất Phương cũng có không ít.

Có thể nói, vì trận đại chiến lần này, Đế Tuấn thật sự đã dốc toàn lực của Yêu tộc.

Sở Dương dùng nguyên thần dò xét, phát hiện đại quân Yêu tộc cũng có khoảng 3 nghìn tỷ.

Số lượng không hề thua kém đại quân Tiên Đình.

Nhưng, chất lượng của đại quân Yêu tộc không bằng đại quân Tiên Đình, ừm, khoảng chênh lệch ba lần.

Chênh lệch về Đại La Kim Tiên có lẽ còn đạt đến hơn mười lần.

Về cảnh giới Chuẩn Thánh, khi Sở Dương còn là Chuẩn Thánh sơ kỳ đã có thể địch lại Đông Hoàng Thái Nhất.

Bây giờ Sở Dương là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhục thân cũng đã rèn luyện đến mức độ sánh ngang Chuẩn Thánh hậu kỳ, chém giết Đông Hoàng Thái Nhất sẽ không quá mười hiệp.

Tất cả cường giả Chuẩn Thánh của Yêu tộc cùng lên, cũng không phải đối thủ của Sở Dương.

Từ thấp đến cao, Yêu tộc đều thua xa Tiên Đình, Đế Tuấn lấy gì

để đấu với Sở Dương?

"Sở Dương, ngươi thật sự đã chuẩn bị tốt cho một trận đại quyết chiến với Yêu tộc chưa?" "Hai thế lực chúng ta đại chiến, cuối cùng chỉ có một kết quả, đó là lưỡng bại câu thương, bị Vu tộc hoặc những kẻ khác nhặt được quả ngọt." Trong không khí im lặng, ánh mắt Đế Tuấn sáng rực nhìn chằm chằm Sở Dương, chậm rãi hỏi.

Vừa rồi khi Sở Dương quan sát đại quân Yêu tộc, Đế Tuấn cũng đang quan sát đại quân Tiên Đình.

Sau đó hắn kinh ngạc, hãi hùng phát hiện, nếu không dựa vào Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Yêu tộc tuyệt đối không phải đối thủ của Tiên Đình, sẽ bị đồ sát một chiều.

Ngay cả khi sử dụng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, dù Yêu tộc có thể thắng, tổn thất cũng sẽ vô cùng thảm trọng.

Lúc đó Vu tộc tấn công, cấp độ Yêu tộc lập tức sẽ toi đời.

Vì vậy, Đế Tuấn trong lòng nảy sinh e ngại, muốn ngừng tay.

Đợi khi hắn nghiên cứu xong Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, có thể nghiền ép Tiên Đình rồi mới tiến hành đại quyết chiến không tốt sao?

Tại sao cứ phải động thủ ngay bây giờ?

"Đế Tuấn, lúc ngươi đồ sát Nhân tộc, tại sao không nghĩ xem có chuẩn bị tốt cho một trận đại quyết chiến với Tiên Đình chưa?" Sở Dương chưa trả lời, Toại Nhân Thị đã không nhịn được đứng ra, mặt đầy tức giận gầm lên với Đế Tuấn: "Nhân tộc và Yêu tộc không thù không oán, tại sao các ngươi lại đồ sát chúng ta?" "Không thù không oán?" Đế Tuấn nhàn nhạt nói: "Nhân tộc thích ăn thịt Yêu tộc, lột da rút gân Yêu tộc, tất cả những gì có thể lợi dụng đều lợi dụng, luyện chế pháp bảo, áo giáp, vân vân, không có thù hận sao?" Dừng một

chút, khóe miệng Đế Tuấn nhếch lên một tia chế giễu và trào phúng, cười lạnh nói: "Quan trọng nhất là, Nhân tộc yếu đuối không chịu nổi, ta giết thì giết, ngươi có thể làm gì ta?" "Nếu không phải sau lưng Nhân tộc có Tiên Đình chống lưng, chỉ bằng một Đại La Kim Tiên sơ kỳ nhỏ bé như ngươi, có tư cách gì đối thoại với ta?" Toại Nhân Thị và những người Nhân tộc khác nghe vậy, từng người đều mặt đỏ bừng, khí huyết trong cơ thể nghịch lưu, trong lòng dâng lên một cỗ phẫn nộ không thể diễn tả.

Lúc này, Sở Dương đột nhiên bật cười: "Hay, nói rất hay, yếu đuối là nguyên tội, đặt ở đâu cũng là quy tắc thông dụng." "Nếu đã như vậy, ta lấy danh nghĩa Thánh Phụ của Nhân tộc tuyên bố với tất cả mọi người, Yêu tộc dám đồ sát Nhân tộc, từ nay về sau, Nhân-Yêu bất lưỡng lập!" Giọng Sở Dương không lớn, nhưng lại vang rõ trong tai mỗi một người Nhân tộc.

Nhân-Yêu bất lưỡng lập!

Sáu chữ này như búa sắt đánh mạnh vào lòng tất cả Nhân tộc, khiến họ tâm thần chấn động, lại kích động vạn phần.

"Chúng ta tuân theo pháp chỉ của Thánh Phụ!" Tất cả Nhân tộc đều quỳ lạy Sở Dương, kích động hô lớn, tiếng hô vang dội, khiến tất cả mọi người đều động lòng, ngay cả những đại năng đang quan chiến ở khoảng cách xa xôi cũng như vậy.

"Ầm ầm ầm!" Sau khi tất cả Nhân tộc hô ra câu đó, trên Cửu Tiêu truyền đến từng trận sấm sét, đó là Thiên Đạo đã công nhận ý chí của Sở Dương và tất cả Nhân tộc, từ nay Nhân tộc và Yêu tộc không đội trời chung. ...

Hỗn Độn Oa Hoàng Cung, sắc mặt Nữ Oa biến đổi.

Bà đang nghĩ đến việc sau này hóa giải ân oán giữa hai tộc Nhân-Yêu, bây giờ Sở Dương và vô số Nhân tộc đều đã phát lời thề Thiên

Đạo: Nhân-Yêu bất lưỡng lập, khiến bà làm sao hóa giải ân oán?

Mắt Đế Tuấn híp lại, sát cơ dưới đáy mắt lan tràn, Nhân tộc lại dám lập lời thề như vậy, vậy thì sau này hai tộc Nhân-Yêu sẽ không còn đường lùi, gặp mặt là chém giết.

Mà tiềm lực của Nhân tộc lại kinh người như vậy.

"Nếu đã như vậy, vậy hôm nay chỉ đành diệt sát tất cả Nhân tộc, chỉ cần tất cả Nhân tộc đều chết, cái gọi là Nhân-Yêu bất lưỡng lập cũng chỉ là một trò cười." Đế Tuấn trong lòng hạ quyết tâm.

Lúc này, hắn đã ném lời dặn dò của Nữ Oa "Nhân tộc không thể đoạn tuyệt" ra sau đầu, trong lòng chỉ có một ý niệm đó là giết sạch tất cả Nhân tộc!

"Đế Tuấn, ngươi nên đã nghe thấy tiếng hô của vô số Nhân tộc, Nhân-Yêu bất lưỡng lập." "Vậy nên mời ngươi và Yêu tộc lên đường đi, ta sẽ dùng máu tươi của vạn ức Yêu tộc để tế điện những Nhân tộc bị đồ sát." Sở Dương nhìn về phía Đế Tuấn, lạnh lùng nói: "Tất cả tướng sĩ Tiên Đình, cùng ta chém giết lũ nghiệt súc Yêu tộc!" "Vút!" Lời vừa dứt, Sở Dương đột nhiên hóa thành một đạo độn quang màu vàng, rực rỡ chói lọi, mang theo sát khí kinh khủng lao về phía Đế Tuấn.

"Giết sạch Yêu tộc, báo thù rửa hận cho tử đệ Nhân tộc!" "Đạp phá Thiên Đình, dương oai Tiên Đình!" Vô số Nhân tộc và vạn ức tướng sĩ Tiên Đình gầm lên, gào thét, tế ra pháp bảo của mình, thi triển các loại thần thông, tựa như thủy triều tràn về phía đại quân Yêu tộc.

"Hừ, giết ta, diệt vô tận Yêu tộc, ngươi làm không được!" Đế Tuấn hừ lạnh, ngửa mặt lên trời hét dài: "Bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!

Hôm nay đồ sát sạch người trong Tiên Đình!" "Tuân mệnh!" Vô số Yêu tộc đồng thanh đáp, tiếng vang thành một mảng, khiến hư không cũng rung động, một lát sau không chịu nổi trực tiếp sụp đổ, hình thành từng đạo vết nứt không gian.

Sát ý từ vạn ức đại quân Yêu tộc dâng lên, nồng đậm đến hóa thành thực chất, hình thành một mảng mây máu che trời lấp đất, bao phủ cả phương trời đất này!

Đế Tuấn vào vị trí, Đông Hoàng Thái Nhất vào vị trí, Anh Chiêu Yêu Thánh, Thương Dương Yêu Thánh, Kế Mông Yêu Thánh vào vị trí, ba trăm sáu mươi lăm Đại La Kim Tiên Yêu tộc vào vị trí, vô số Yêu tộc vào vị trí.

"Ầm!" Tinh không Hồng Hoang rung chuyển, vô số tinh thần tỏa ra thần quang, ngũ quang thập sắc, chiếu rọi càn khôn, bộc phát từng đạo lại từng đạo tinh thần chi lực, được Hà Đồ Lạc Thư tiếp dẫn đến Ba Mươi Ba Tầng Trời, sau khi chuyển hóa liền chui vào cơ thể đại quân Yêu tộc.

Chương 171

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận giáng lâm!

Chỉ thấy trời đất nơi đại quân Yêu tộc đang đứng đã biến thành một vùng tinh không, tinh vân hiện ra, tinh quang rực rỡ, sau lưng mỗi con Yêu tộc đều có một ngôi sao, hoặc lớn hoặc nhỏ, toát ra uy thế kinh khủng, khiến người ta kinh hãi.

"Trảm!" Đế Tuấn gầm nhẹ một tiếng, nhẹ nhàng vung tay về phía đại quân Tiên Đình đang lao tới.

"Xoẹt!" Một đạo thần quang màu trắng tung hoành không biết bao nhiêu vạn dặm xuyên qua bầu trời, đột nhiên bắn ra, hư không dọc đường đi đều sụp đổ, trời đất cuồng chiến.

"Xì." Đại quân Tiên Đình đang xông lên phía trước nhất bị thần quang màu trắng khổng lồ đánh trúng, trực tiếp hóa thành tro bụi, ngay cả tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra, ước tính sơ bộ một đòn đã giết chết hơn mười tỷ tướng sĩ Tiên Đình!

"Uy năng thật khủng khiếp, mặc dù lần trước đã thấy cảnh tượng như vậy, hàng tỷ Vu tộc trong khoảnh khắc bị giết, nhưng lúc này nhìn lại vẫn khiến bần đạo tâm thần loạn động." "Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của Yêu tộc quả nhiên đã được cải tiến rất nhiều, xem kìa, giết chết hơn mười tỷ đại quân Tiên Đình, bản thân Yêu tộc lại không có ai tử vong, chỉ có không ít yêu bị thương." "Lần này Tiên Đình có khả năng đại bại, thậm chí toàn quân bị diệt." "..." Khắp nơi trong Hồng Hoang, nhiều đại năng đang quan chiến thấy Đế Tuấn vung tay chém giết hơn mười tỷ tướng sĩ Tiên Đình, từng người đều hít một hơi khí lạnh, vẻ mặt chấn động khôn xiết.

Thậm chí có người còn thương xót cho đại quân Tiên Đình, Yêu

tộc nắm giữ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, nếu không có thủ đoạn tương đương, chỉ có thể bị đồ sát.

Trên chiến trường Ba Mươi Ba Tầng Trời, đại quân Tiên Đình cũng bị chấn trụ, từng người đều dừng bước, nhìn những thi thể dày đặc trước mắt, ánh mắt kinh hãi.

Họ không ngờ chiến hữu của mình lại chết đi một cách đơn giản dễ dàng như vậy.

"Tất cả tiếp tục xung phong cho ta, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận tuy mạnh, nhưng chỉ cần giết được người bố trận, sẽ không còn Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận nữa!" Khi sĩ khí của đại quân Tiên Đình xuống thấp, giọng nói của Sở Dương truyền đến, tựa như sấm sét nổ vang trong đầu vô số tướng sĩ Tiên Đình.

"Yêu tộc đồ sát vô số Nhân tộc, sao có thể không đội trời chung, tử đệ Nhân tộc theo ta giết!" Toại Nhân Thị đứng ra, gào thét tiếp tục xông về phía đại quân Yêu tộc.

"Giết giết giết." Nhắc đến đại thù của Nhân tộc, vô số Nhân tộc đều đỏ mắt, ném nỗi sợ hãi ra sau đầu, gầm lên theo Toại Nhân Thị xung phong.

"Chỉ là Yêu tộc thôi, có gì đáng sợ, chỉ cần chém giết đủ số lượng Yêu tộc để chúng không thể bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, chúng cũng chỉ là những con thỏ mặc cho ta làm thịt, huynh đệ, giết!" "Hôm nay đại đao của ta phải uống no máu Yêu tộc!" "Nhân tộc đều có dũng khí không sợ hãi như vậy, chúng ta cũng không thể yếu thế." Có Nhân tộc dẫn đầu, vô số tướng sĩ Tiên Đình đều sống lại, không sợ chết xông về phía đại quân Yêu tộc.

"Nực cười, tuy chém giết đủ số lượng sinh linh Yêu tộc quả thực có thể khiến Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận không thể bố trí, nhưng cũng phải có năng lực mới được." "Đáng tiếc là, các ngươi không biết

gì về sức mạnh của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận." Đế Tuấn nhìn đại quân Tiên Đình vô biên vô tế đang xông về phía mình, khóe miệng lộ ra vẻ chế giễu nhàn nhạt.

Hắn nhẹ nhàng giơ tay, rồi lại nhẹ nhàng ấn xuống.

"Ầm!" Vô tận quang hoa hiện ra, từng sợi lại từng sợi thần liên đan xen, đều do tinh thần chi lực ngưng kết thành, va chạm vào nhau kêu leng keng, tựa như quy tắc vũ trụ, trật tự trời đất đang đan cài vào nhau.

"Giết." Đế Tuấn khẽ quát một tiếng, thúc đẩy vô số sợi tinh thần thần liên lao về phía đại quân Tiên Đình, như rắn độc gặp con mồi, tấn công nhanh như chớp.

"Lần này có thể giết hai mươi tỷ sinh linh, hẳn là đủ để trấn áp đại quân Tiên Đình, khiến họ sợ hãi không dám tiến lên một bước." Đế Tuấn nhìn vô số tinh thần thần liên, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Cùng một thủ đoạn dùng lần thứ hai, thật sự coi ta không tồn tại sao?" Đột nhiên, giọng nói lạnh lùng của Sở Dương vang vọng khắp phương trời đất, như chuông lớn trống lớn.

"Ầm!" Hỗn Độn Chung và Càn Khôn Đỉnh bay ra, gặp gió hóa lớn, trong khoảnh khắc bao phủ toàn bộ đại quân Tiên Đình.

Có những mảng phù văn màu vàng lớn bay ra từ hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo, hình thành một màn sáng rực rỡ dày đặc, che chở cho đại quân Tiên Đình vạn pháp bất xâm, khiến họ dám tiếp tục xung phong.

"Ầm!" Vô số sợi tinh thần thần liên to lớn, va chạm với màn sáng rực rỡ do Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Chung cùng bố trí.

Lập tức bộc phát ra một đoàn tiên quang chói mắt, bao phủ khu vực rộng mấy chục, hàng trăm tỷ vạn công lý.

Còn có tiếng nổ kinh thiên động địa, chấn tan mây mù, xé rách bầu trời, ngay cả bầu trời cũng rung chuyển dữ dội.

Những đại năng Hồng Hoang đang ở khoảng cách vô cùng xa xôi dường như cũng có thể cảm nhận được tiếng nổ, từng người sắc mặt hơi biến.

Một lát sau, hai bên phân ra thắng bại, công kích do Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đánh ra tiêu tan, Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Chung cũng thảm hại.

Phù văn co lại, ánh sáng ảm đạm, ngay cả khí tức kinh khủng tỏa ra cũng giảm đi không ít.

May mắn là không bị tổn thương gì.

"Công kích cấp Chứng Đạo, thật là khó chịu." Sở Dương đứng giữa không trung, khí tức không ổn định, sắc mặt đau đớn.

Vừa rồi đại bộ phận công kích của vô số tinh thần thần liên đều rơi xuống Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Chung, nhưng vẫn có một phần công kích truyền qua hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo đến người Sở Dương.

Khiến hắn trong nháy mắt bị trọng thương.

May mắn là, chỉ bị thương thôi, lần trước Chúc Dung bị công kích của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đánh đến thân thể cũng không còn, suýt chút nữa thân tiêu đạo vẫn.

"Ông." Sở Dương đồng thời vận chuyển Hỗn Độn Âm Dương Quyết, Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp và Hỗn Độn Long Tượng Công, toàn thân bộc phát ra năng lực thôn phệ kinh khủng, cướp đoạt thiên địa linh khí trong khu vực hàng tỷ dặm để rót vào cơ thể.

Vết thương nặng hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy được, không lâu sau đã hồi phục như cũ, ngay cả khí tức cũng đạt đến

đỉnh phong.

"Đế Tuấn, công kích của lũ súc sinh lông vũ các ngươi không được rồi." Sở Dương sau khi hồi phục thương thế, nhếch miệng cười với Đế Tuấn ở đối diện, trào phúng nói.

Lúc này Đế Tuấn đã sớm rơi vào trạng thái ngây ngẩn và kinh ngạc, hắn không ngờ, Sở Dương có thể chống đỡ được công kích cấp Chứng Đạo.

Phải biết công kích cấp Chứng Đạo, tương đương với một đòn của Thánh Nhân, Chuẩn Thánh có thể đỡ được sao?

Lão Tử, Đông Hoàng Thái Nhất, thậm chí cả Đế Tuấn cũng không đỡ được!

Ban đầu Chúc Dung dám cứng rắn đỡ công kích của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bây giờ vẫn chưa khỏe lại, đang ở trong Bàn Cổ Đại Điện mượn trái tim Bàn Cổ để dưỡng thương.

Bây giờ, Sở Dương đã đỡ được, cứng rắn chống lại một đòn của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận có uy năng mạnh hơn lần đầu tiên không biết bao nhiêu lần, trong lòng Đế Tuấn thật sự kinh hãi.

Chương 172

Thực ra Sở Dương đỡ được không có gì kỳ lạ, không đỡ được mới kỳ lạ.

Sở Dương thân mang ba đại công pháp cấp Thiên Đạo, tuy chỉ có tu vi Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng còn mạnh hơn cả Chuẩn Thánh viên mãn.

Nhục thân của hắn cũng cứng rắn, trong cơ thể đã thức tỉnh hơn 300 triệu Vi Hạt Nguyên Tượng, có thể so với Chuẩn Thánh hậu kỳ, lại còn có hai kiện Tiên Thiên Chí Bảo phòng ngự là Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Chung.

Có những thứ này gia trì, Sở Dương tuy chưa Chứng Đạo, nhưng đã có tư cách giao thủ với cường giả Chứng Đạo.

Dù bị nghiền ép, không phải đối thủ, một kích của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng đủ đánh Sở Dương thành trọng thương, nhưng không chịu nổi năng lực hồi phục cường hãn của hắn.

Chỉ cần không phải một kích tất sát, Sở Dương đều có thể sống sót, đương nhiên, mỗi lần trọng thương muốn hồi phục đều sẽ tiêu hao không ít bản nguyên, nếu số lần quá nhiều thì cũng không chống đỡ nổi.

Sở Dương ước tính, mình có thể đỡ được khoảng hai mươi ba mươi lần công kích của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Nếu vượt quá giới hạn, hắn cũng sẽ thân tiêu đạo vẫn.

Nhưng thế là đủ rồi, chỉ cần Sở Dương chống đỡ được mấy lần công kích đầu tiên của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, để đại quân Tiên Đình đi tàn sát đại quân Yêu tộc.

Giết chết những kẻ bố trận, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng sẽ không đánh mà tự vỡ.

"Không thể nào!" Đế Tuấn không muốn chấp nhận hiện thực, gào thét với Sở Dương: "Trên đời này không có Chuẩn Thánh nào có thể chống lại đòn tấn công cấp Chứng Đạo, dù là ngươi cũng vậy!" "Xem ta giết ngươi trước, rồi diệt đại quân Tiên Đình sau!" "Oanh!" Tiếng nói vừa dứt, Đế Tuấn điều khiển Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, dùng vô biên tinh quang ngưng tụ thành một thanh thần kiếm thông thiên, hàn quang lẫm liệt, dưới ánh mặt trời tỏa ra sát ý kinh người, còn có một luồng dao động khủng bố khuếch tán ra, kiếm ý tung hoành, bá tuyệt thiên địa.

"Sở Dương, chết cho ta." Sát ý trong mắt Đế Tuấn vô hạn, hắn vươn tay nắm lấy đại kiếm tinh thần trong lòng bàn tay, thân hình khẽ động lao về phía Sở Dương.

"Vút." Có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận gia trì, thực lực của Đế Tuấn cũng tạm thời đạt tới Chuẩn Thánh viên mãn.

Tốc độ của hắn cực nhanh, trong khoảnh khắc bước chân đã đến trước mặt Sở Dương, đại kiếm tinh thần trong tay tỏa ra lực lượng Chứng Đạo, bùng phát ánh hào quang vô tận, rực rỡ chói lòa, lộng lẫy đa sắc.

Mang theo uy năng khủng bố chém về phía Sở Dương, muốn chém hắn ra làm đôi.

"Nếu toàn bộ sức mạnh của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận ngưng tụ tấn công, ta còn phải né tránh, nhưng chỉ mình ngươi tiến lên, ta có gì phải sợ?" Sở Dương khẽ nói, đáy mắt tràn đầy sát cơ: "Thù mới hận cũ hôm nay tính một lượt!" "Oanh!" Sở Dương bùng nổ, toàn lực vận chuyển ba đại công pháp cấp Thiên Đạo trong cơ thể.

Nguyên thần pháp lực toàn lực vận chuyển, như ngựa hoang, lại

tựa sông dài cuồn cuộn.

Một cỗ khí tức vô song từ cơ thể hắn bùng phát ra, trên đỉnh đầu còn có một con Thái Cổ Nguyên Tượng cao quý cường đại.

"Hống!" Nó đứng sừng sững giữa trời đất, ngửa mặt lên trời gầm một tiếng, khiến núi sông vỡ nát, tinh nguyệt băng diệt, thiên địa đảo chuyển.

Khí huyết của Sở Dương sôi trào như dung nham phun trào, sức mạnh nhục thân tăng lên đến cực hạn.

"Xích." Hồng Mông Lượng Thiên Xích không biết từ lúc nào đã xuất hiện, vững vàng nằm trong lòng bàn tay Sở Dương, nó im hơi lặng tiếng, nhưng lại tỏa ra một cỗ khí tức khủng bố, khiến hư không xung quanh sụp đổ, càn khôn nghịch chuyển.

"Giết!" Sở Dương hét lớn, khí tức đáng sợ vô cùng từ trên người hắn tỏa ra, hắn dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích như đao kiếm, hóa thành một đạo cực quang huy hoàng đánh về phía Đế Tuấn.

"Oanh!" Hai bên va chạm vào nhau, toàn bộ chiến trường đều rung chuyển dữ dội, hư không tức thì xuất hiện không biết bao nhiêu vết nứt.

Sở Dương và Đế Tuấn như hai vầng mặt trời rực rỡ, ánh sáng mà họ phát ra quá chói lọi và huy hoàng.

Thiên địa linh khí bạo động, hình thành cơn bão linh lực tàn phá, hủy diệt không biết bao nhiêu ngọn núi cao, dãy núi.

"Phanh!" Sở Dương và Đế Tuấn cùng hừ một tiếng rồi lùi lại, khóe miệng rỉ máu, nhục thân đều bị đối phương xé rách, máu nhuộm đất trời, nhưng cả hai đều đã giết đến đỏ mắt, liều mạng với nhau, không ai lùi bước.

Ngay khoảnh khắc sau khi tách ra, họ lập tức hóa thành hai đạo

độn quang lao về phía đối phương, tiến hành một trận tử chiến kinh thiên động địa, khiến hư không vỡ vụn.

"Thiên Tôn đã giữ chân được tên nhãi Đế Tuấn, đại quân Tiên Đình theo ta tiến công, phá vỡ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!" Trận chiến giữa Sở Dương và Đế Tuấn ở đẳng cấp quá cao, động một chút là đánh nát hư không, từng mảng núi non bị phá hủy, một đòn đánh xuống là cả triệu dặm núi sông đều vỡ nát.

Vì vậy, người của cả Tiên Đình và Yêu tộc đều không nhịn được mà nhìn.

Chúc Long cũng đang xem, nhưng chỉ nhìn thoáng qua rồi không nhìn nữa, và hét lớn với tướng sĩ Tiên Đình.

Y biết rõ, Yêu tộc không phải là mối đe dọa với Tiên Đình, chỉ có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận mới là mấu chốt.

Một khi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bị phá, đại quân Yêu tộc cũng cách thất bại không xa.

Tây Vương Mẫu, Cửu Anh và những người khác cũng nhận ra mấu chốt, lần lượt ra lệnh cho tướng sĩ Tiên Đình tiếp tục xông lên, hòng phá hủy Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

"Muốn phá Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận sao, ta sẽ không cho các ngươi cơ hội đâu." Đông Hoàng Thái Nhất lạnh lùng nhìn đại quân Tiên Đình đang tràn đến ngợp trời, lạnh lùng nói.

Đế Tuấn đã đi quyết đấu với Sở Dương, hắn tự động tiếp quản Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

"Oanh!" Dưới sự thúc đẩy của Đông Hoàng Thái Nhất, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận chấn động, một lần nữa bùng phát tiên quang vô tận, đánh ra một đòn tấn công cấp Chứng Đạo, đó chính là cột sáng tinh thần che trời lấp đất.

Uy năng ẩn chứa trong đó cực kỳ đáng sợ, khiến trời đất vang dội, bầu trời nứt toác, vô số vết nứt không gian xuất hiện, thậm chí còn có hỗn độn chi khí và nước Thiên Hà tràn ra từ các vết nứt, ăn mòn cả bầu trời và mặt đất.

"Không ổn rồi." Sắc mặt Tây Vương Mẫu hơi biến đổi, nếu cột sáng tinh thần này oanh kích vào giữa đại quân Tiên Đình, ít nhất cũng sẽ diệt sát mấy tỷ tướng sĩ.

Đây là một tổn thất cực lớn, điều quan trọng nhất không phải là tổn thất về nhân sự, mà là quân tâm của đại quân Tiên Đình.

Dù họ đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ, nhưng động một chút là chết mấy tỷ người, tinh nhuệ cũng không chịu nổi, đặc biệt là khi phe mình tổn thất mấy tỷ người, còn đối phương ngoài việc có người bị thương ra thì không có ai chết cả!

Chương 173

Cú đả kích này thật sự quá tuyệt vọng.

"Nhất định phải chặn được cột sáng tinh thần." Tây Vương Mẫu khẽ cắn môi, thầm hạ quyết tâm, bất kể phải trả giá lớn đến đâu cũng phải bảo vệ đại quân Tiên Đình.

"Keng." Tây Vương Mẫu nghiến răng, tế ra Côn Luân Kính, định để nó tự bạo.

Côn Luân Kính là một linh bảo thời gian hiếm thấy, ẩn chứa pháp tắc thời gian, nếu có thể khiến nó tự bạo, chắc chắn sẽ triệt tiêu được cột sáng tinh thần.

"Xích." Ngay trước khoảnh khắc Tây Vương Mẫu định tự bạo Côn Luân Kính, Hỗn Độn Chung toàn thân tỏa kim quang xuất hiện, xuyên qua bầu trời, chắn ngang con đường mà cột sáng tinh thần chắc chắn sẽ đi qua.

Phù văn trên Hỗn Độn Chung lấp lánh, phun ra một vùng ánh sáng rực rỡ, hóa thành một vầng mặt trời vàng óng, sừng sững giữa trời đất, phảng phất như đã tồn tại từ hằng cổ.

"Oanh." Cột sáng tinh thần khổng lồ va chạm với Hỗn Độn Chung, hư không gợn sóng, chỉ riêng dư chấn lan ra đã khiến vô số ngọn núi bên dưới sụp đổ, mặt đất bị phá hủy.

Cảnh tượng như thể tận thế giáng lâm, khắp nơi đều là bụi mù, che khuất tầm nhìn của cả vùng trời đất.

"Ầm!" Một lát sau, Hỗn Độn Chung không địch lại, bị đánh bay ngược về sau, tức khắc lùi xa hàng triệu dặm.

Nhưng cột sáng tinh thần cũng đã trở nên ảm đạm, chỉ còn lại một

lớp mờ nhạt, như thể sắp tan vỡ bất cứ lúc nào, và đã bị Tây Vương Mẫu hóa giải.

"Chết tiệt." Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy lập tức nổi giận, Sở Dương đang kịch chiến với Đế Tuấn mà vẫn còn thời gian để chống đỡ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, khiến đại quân Tiên Đình không hề tổn thất, thật tức chết hắn mà!

"Có Thiên Tôn che chở, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận không làm gì được chúng ta, giết!" "Giết sạch Yêu tộc, phá Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận!" Trái ngược với Đông Hoàng Thái Nhất là đại quân Tiên Đình, lúc bị cột sáng tinh thần nhắm tới, tâm trạng họ vô cùng hoảng sợ.

Họ không sợ chết, nhưng chết bao nhiêu người cũng không gây ra thương tổn cho địch, cảm giác tuyệt vọng đó sẽ khiến người ta sụp đổ.

Nhưng bây giờ, sĩ khí của đại quân Tiên Đình đại chấn, như vầng mặt trời rực rỡ đang lên.

Trong lòng tất cả tướng sĩ Tiên Đình chỉ có một ý nghĩ, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đã có Thiên Tôn chặn lại, họ chỉ cần lo chém giết tướng sĩ Yêu tộc là được!

"Giết!" Vì thế, vô số tướng sĩ Tiên Đình như được tiêm máu gà, lại như vừa cắn thuốc lắc, ai nấy đều hung hãn lao về phía đại quân Yêu tộc, miệng la hét chém giết.

Tây Vương Mẫu quay đầu nhìn Sở Dương một cái, trong đôi mắt đẹp tràn ngập sự sùng bái và yêu thương, rồi ngay lập tức xoay người, điều khiển độn quang lao về phía đại quân Yêu tộc.

Nàng phải phá vỡ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận để giải trừ mối đe dọa, sau đó sẽ cùng Sở Dương kề vai tác chiến, chém giết Đế

Tuấn!

"Sở Dương, ngươi thật đáng chết!" Cùng tâm trạng với Đông Hoàng Thái Nhất, ngoài đại quân Yêu tộc ra, chính là Đế Tuấn.

Ngọn lửa giận trong lòng hắn cao vạn trượng, dù là Tam Quang Thần Thủy cũng không dập tắt được: "Chết cho ta!" Đế Tuấn gào thét, đại kiếm tinh thần trong tay quét ngang, chỉ một tia kiếm mang đã bá tuyệt trời đất, sức mạnh cuồn cuộn đó đủ để nghiền nát tất cả, oanh sát mọi kẻ địch!

"Phanh!" Sở Dương không địch lại, bị đại kiếm tinh thần chém trúng, thân thể tứ phân ngũ liệt, đột ngột nổ tung, máu tươi văng khắp hư không.

Trước đó, khi Hỗn Độn Chung bị đánh bay, Sở Dương cũng phải chịu một phần sức mạnh từ đòn tấn công của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, vì vậy đã bị trọng thương nên mới không địch lại.

"Ông." May mà Sở Dương thân mang ba đại công pháp cấp Thiên Đạo, nhục thân cường hãn vô cùng, ngay khoảnh khắc tiếp theo đã hồi phục.

"Xích." Hàn quang trong mắt Đế Tuấn lóe lên, hắn lập tức vung đại kiếm tinh thần bám sát như hình với bóng, muốn triệt để diệt sát Sở Dương.

Sở Dương dịch chuyển ngang hàng triệu dặm để né tránh, đồng thời nuốt chửng thiên địa linh khí xung quanh để hồi phục.

"Sở Dương, vì sao lại nhát gan như thế, không dám chính diện đối đầu với ta." Đế Tuấn cười nham hiểm, chân đạp hư không truy sát.

Sở Dương nghe vậy sắc mặt bình tĩnh, trong lòng thậm chí còn có chút vui vẻ.

Đế Tuấn cũng chỉ có thể điên cuồng, kiêu ngạo bây giờ thôi, đợi

khi đại quân Tiên Đình và đại quân Yêu tộc tiếp cận giao chiến một thời gian, sau khi Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận bị phá, Sở Dương có thể đánh cho hắn tè ra quần.

Huống hồ, Sở Dương còn một con át chủ bài chưa tung ra, hắn bí mật liếc nhìn những thi thể đầy rẫy trên chiến trường.

Đó đều là những sinh linh đã tu luyện Chủng Ma Kinh, trong cơ thể đã ngưng tụ ma chủng, một khi tử vong, toàn bộ tu vi tinh hoa sẽ hóa thành một luồng hắc khí, quy về Sở Dương.

Sở Dương hiện tại đang án binh bất động, chưa hấp thu những luồng hắc khí đó, định đợi gom đủ hắc khí rồi mới đột phá.

Hôm nay, hắn muốn Chứng Đạo! … Ở một nơi khác, Đông Hoàng Thái Nhất sau khi kinh ngạc và phẫn nộ, đầu óc nhanh chóng bình tĩnh lại, lại một lần nữa thúc giục Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, sau khi ấp ủ liền bùng phát ra ánh sao rực rỡ.

Đòn tấn công lần này là Thái Dương Chân Hỏa, sau khi được các loại tinh thần chi lực gia trì, đã đạt tới sức mạnh cấp Chứng Đạo.

"Ngao!" Thái Dương Chân Hỏa hóa thành một con hỏa long dài hàng triệu dặm, gầm lên một tiếng rồi lao về phía đại quân Tiên Đình như một tia sáng, hư không trên đường đi của nó đều bị tan chảy từng tấc, lộ ra một lỗ đen siêu cấp, đen kịt, sâu không thấy đáy!

"Đang." Không có gì bất ngờ, đòn tấn công lần này lại bị Sở Dương chặn lại, khiến hắn bị thương không nhẹ, bị Đế Tuấn đuổi đánh.

Nhưng, khả năng phòng ngự và hồi phục của hắn đều rất mạnh mẽ, hắn đã cứng rắn chống lại Đế Tuấn được Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận gia trì.

Hiệu quả của việc chặn đòn lần này cũng rất tốt, đại quân Tiên

Đình lại tiến gần hơn một bước đến đại quân Yêu tộc!

Đông Hoàng Thái Nhất tức giận như sấm, muốn liên hợp với Đế Tuấn để chém giết Sở Dương, nhưng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cần người trấn thủ mới có thể thi triển, đại quân Yêu tộc cũng cần sự chỉ huy của hắn.

Vì vậy, Đông Hoàng Thái Nhất chỉ có thể nén giận thúc giục Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, tiếp tục oanh sát đại quân Tiên Đình.

Chương 174

Lại bị Sở Dương chặn lại.

Sau hai lần, Đông Hoàng Thái Nhất không còn cơ hội nữa, vì đại quân Tiên Đình và đại quân Yêu tộc đã tiếp xúc với nhau!

"Giết!" "Diệt Yêu tộc, đạp Thiên Đình, vinh quang Tiên Đình chiếu rọi Hồng Hoang!" Tướng sĩ Tiên Đình phấn khích, mắt đỏ ngầu, thúc giục các loại thần thông và pháp bảo lao về phía đại quân Yêu tộc.

Họ muốn bộc phát hết sự uất ức, lửa giận bị Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận đè nén trước đó.

Số lượng đại quân Tiên Đình và đại quân Yêu tộc gần như tương đương, nhưng số lượng cường giả Kim Tiên trở lên lại gấp ba lần.

Đại La Kim Tiên càng có chênh lệch gấp mười!

Hai bên vừa giao thủ, đại quân Yêu tộc lập tức rơi vào thế yếu, đại quân Tiên Đình như sói vào bầy cừu, mặc sức tàn sát.

"A!" Vô số Yêu tộc phát ra tiếng kêu thảm thiết, bị tướng sĩ Tiên Đình chém giết, mùi máu tanh lan tỏa khắp không trung, khiến không khí cũng tràn ngập sự vẩn đục và sát khí.

"Chết tiệt." Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất hơi biến đổi, hắn nghiến răng, quyết định tiếp tục thúc giục Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận huyền diệu vô cùng, trong đó cũng có phương pháp để khi hai quân giao chiến với nhau, chỉ chém giết được kẻ địch.

Nhưng đại quân Tiên Đình làm sao có thể để cho Đông Hoàng Thái

Nhất tiếp tục thúc giục Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

"Xích." Tây Vương Mẫu là người tàn nhẫn không nhiều lời, trực tiếp thúc giục Côn Luân Kính lao tới, lại lấy ra Thôn Phệ Hồ Lô, vây giết Đông Hoàng Thái Nhất.

Côn Bằng thì mặt mày dữ tợn, vừa bay về phía Đông Hoàng Thái Nhất vừa cười lạnh: "Đông Hoàng Thái Nhất, không ngờ ngươi cũng có ngày hôm nay nhỉ?" "Lúc trước ở Tử Tiêu Cung, ngươi và Đế Tuấn, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn ép ta nhường thánh vị, hại ta mất đi cơ duyên thành Thánh nhân, hôm nay ta muốn ngươi chết!" "Oanh!" Côn Bằng vừa nói vừa biến ảo ra bản thể, đó là một con chim đại bàng thần tuấn, thân hình khổng lồ, che trời lấp đất.

Toàn thân được bao phủ bởi ánh hào quang, như một vị thiên thần, khủng bố vô cùng, mang một khí phách duy ngã độc tôn.

Đôi cánh vỗ một cái, bay lượn trên bầu trời, ngạo nghễ nhìn bốn phương.

"Thu!" Côn Bằng phát ra một tiếng kêu dài sắc bén, hóa thành một tia chớp lao xuống Đông Hoàng Thái Nhất.

"Chỉ là một con súc sinh lông lá mà thôi, cũng dám ngang ngược trước mặt ta?" Đông Hoàng Thái Nhất bị Tây Vương Mẫu và Côn Bằng quấy rầy, căn bản không thể chủ trì Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Hắn vô cùng tức giận, quyết định giết Côn Bằng trước, rồi giết Tây Vương Mẫu, sau đó tiếp tục chủ trì Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

"Ầm ầm ầm!" Ba người kịch chiến với nhau, đánh cho trời long đất lở, hư không hỗn loạn, sấm chớp vang dội.

"Bệ hạ, ta đến trợ giúp." Ba vị Chuẩn Thánh còn lại của Yêu tộc

là Anh Chiêu, Kế Mông và Thương Dương thấy Đông Hoàng Thái Nhất bị vây công, lập tức di chuyển thân hình đến chi viện.

"Ha ha ha, ba vị quên thiếp thân rồi sao?" Cửu Anh chặn trước mặt ba người, miệng phát ra tiếng cười như chuông bạc.

"Ngươi đã phản bội Yêu tộc, bây giờ còn có mặt mũi xuất hiện trước mặt chúng ta?" Anh Chiêu nổi giận.

"Ta có thể đại diện cho Yêu tộc, còn các ngươi thì không." Cửu Anh lắc đầu, cười nhạt nói.

"Vậy thì chiến đi." Thương Dương nhàn nhạt nói, trực tiếp giao chiến với Cửu Anh, Anh Chiêu và Kế Mông nhìn nhau, quyết định giúp Thương Dương giết Cửu Anh trước.

Ba người sau đó sẽ cùng đi giúp Đông Hoàng Thái Nhất.

"Đối thủ của các ngươi là ta." Lúc này Chúc Long đã đến, cười lớn một tiếng rồi trực tiếp tế ra long tộc, giữ chân Anh Chiêu và Kế Mông.

Đến đây, trận đại quyết chiến giữa Yêu tộc và Tiên Đình đã bùng nổ toàn diện, bất kể là cấp Chuẩn Thánh hay tướng sĩ bình thường, đều giao chiến vô cùng kịch liệt.

Không có đường lui, chỉ có giết chết đối thủ hoặc bị giết chết!

Thời gian trôi đi, trận đại quyết chiến giữa Yêu tộc và Tiên Đình dần dần trở nên gay cấn, mỗi thời mỗi khắc đều có vô số sinh linh chết đi.

Mười năm trôi qua, đã có hơn năm mươi tỷ sinh linh tử trận!

Trong đó bốn mươi tỷ là Yêu tộc, chỉ có một trăm tỷ là Tiên Đình, trong đó mười tỷ là do Đế Tuấn dùng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận oanh sát lúc ban đầu.

Sở dĩ có sự chênh lệch như vậy hoàn toàn là do thực lực cứng, uy danh của Tiên Đình quá lớn, vô số sinh linh Hồng Hoang đều lựa chọn đầu quân.

Sở Dương lại từng thiết kế, dùng Chủng Ma Kinh thu hút đại bộ phận cường giả Đại La Kim Tiên của Hồng Hoang gia nhập.

Có thể nói thực lực tổng thể của Tiên Đình gấp mấy lần Yêu tộc, Yêu tộc không có Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, lấy gì đấu với Tiên Đình?

Mười năm qua đi mà chưa thất bại, đã là cực hạn.

"Oanh!" Trận kịch chiến giữa Sở Dương và Đế Tuấn cũng đã đến hồi kết.

Vào một khoảnh khắc nào đó, Sở Dương nắm lấy cơ hội biến Hồng Mông Lượng Thiên Xích thành một đạo tiên quang vĩnh hằng, trực tiếp xuyên qua trán của Đế Tuấn, mang theo một mảng máu tươi.

Khiến thân thể hắn vô lực bay về phía sau, sinh mệnh khí tức nhanh chóng suy yếu.

"Ầm!" Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận vốn đang vận chuyển một cách miễn cưỡng, không có sự duy trì của Đế Tuấn, lập tức hoàn toàn vỡ nát.

Từng vùng tinh vực biến mất không thấy, sự gia trì của vô số Yêu tộc cũng biến mất không thấy, tức khắc rơi vào tình thế bị động hơn.

Chương 175

"Đại ca!" Ở xa, Đông Hoàng Thái Nhất đang đấu với Chúc Long và Tây Vương Mẫu đến khó phân thắng bại, thấy vậy, lập tức trừng mắt muốn nứt ra, hét lớn.

Hắn đột ngột bùng phát toàn bộ thực lực đẩy lùi Tây Vương Mẫu và Chúc Long, sau đó hóa thành một đạo độn quang màu vàng tức khắc đến bên cạnh Đế Tuấn, pháp lực trong cơ thể cuồn cuộn rót vào, muốn giữ lại tính mạng cho hắn.

"Đế Tuấn, ngươi không phải là đối thủ của ta." Sở Dương đạp không, nhìn Đế Tuấn mỉm cười nói, hắn chắp hai tay sau lưng đứng đó không ra tay.

Bởi vì Đế Tuấn tuy chưa chết, nhưng bị thương quá nặng, bản nguyên chi lực cạn kiệt, đã không còn sức chiến đấu.

"Vút." Tây Vương Mẫu và Chúc Long bay đến bên cạnh Sở Dương, một trái một phải.

Khí tức khủng bố toàn thân tỏa ra, khiến hư không sụp đổ, ánh mắt lạnh lẽo rơi trên người Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn đang bị trọng thương.

"Khụ khụ." Đế Tuấn gắng gượng mở mắt ra, ho ra mấy ngụm máu, nhìn Sở Dương, có chút thê lương nói: "Ngươi rất mạnh, có thể khiến ta chật vật như vậy, ngươi là người đầu tiên." "Ha ha, đa tạ khen ngợi, nhưng ngươi phải chết, ta có thể cho ngươi một chút thể diện, tự kết liễu đi." Sở Dương nhàn nhạt nói.

"Muốn giết đại ca ta, trước hết bước qua xác ta." Đông Hoàng Thái Nhất gắt gao nhìn chằm chằm Sở Dương gầm nhẹ, như một con dã thú, tròng mắt đỏ ngầu, sát khí lan tỏa.

“Ta thành toàn cho ngươi.” Sắc mặt Sở Dương đột nhiên lạnh đi, lúc trước sát ý của Đông Hoàng Thái Nhất đối với hắn mạnh hơn Đế Tuấn mấy lần, tên này mới là kẻ thù số một.

“Oanh.” Trên người Sở Dương tỏa ra thần quang rực rỡ, chói mắt đến mức người ta không dám nhìn thẳng, như một vầng mặt trời vàng óng.

Một luồng dao động khủng bố khuếch tán ra, khiến xung quanh xuất hiện sóng lớn ngút trời, phong vân cuồn cuộn.

“Ầm!” Sở Dương vươn một tay, chộp về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

Một bàn tay pháp lực khổng lồ che trời lấp đất xuất hiện từ không trung, dài tới hàng trăm triệu dặm, nhanh chóng lan rộng, bao trùm về phía chân trời.

Bàn tay pháp lực hạ xuống, chộp về phía Đông Hoàng Thái Nhất, muốn bóp nát hắn.

“Hống!” Đông Hoàng Thái Nhất tự nhiên không chịu bị bắt, hét lớn một tiếng bắt đầu liều mạng, hiện ra Kim Ô chi thể.

Chỉ thấy nó to lớn vô cùng, chiếm nửa bầu trời, toàn thân đỏ rực như lửa, chói lọi bắt người, thần võ dữ tợn.

“Nhị đệ, đừng đấu với hắn, đưa ta đi.” Ngay khi Đông Hoàng Thái Nhất quyết định liều mạng với Sở Dương, quyết một trận tử chiến, Đế Tuấn ho ra máu nói.

Đông Hoàng Thái Nhất ngẩn ra, không hiểu ý của Đế Tuấn, nhưng bàn tay pháp lực sắp hạ xuống, không kịp suy nghĩ, chỉ có thể mang theo Đế Tuấn cực tốc bay đi, né được bàn tay pháp lực.

“Trốn?

Đi đâu mà thoát.” Sở Dương thản nhiên nói, bước chân khẽ động đã đuổi theo.

Nhổ cỏ không nhổ tận gốc, gió xuân thổi lại mọc.

Sở Dương sẽ không phạm phải sai lầm sơ cấp như vậy, hôm nay hắn phải tuyệt sát Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, để chúng triệt để không có cơ hội lật mình!

“Sở Dương, ngươi thật sự nghĩ ta sợ ngươi sao?” Đế Tuấn sau một lúc nghỉ ngơi, đã hồi phục được một chút tinh lực, nhìn Sở Dương, trong con ngươi lộ ra sự điên cuồng nồng đậm, lạnh giọng nói: “Vốn ta không muốn làm vậy, nhưng ngươi ép người quá đáng.” “Hôm nay ngươi phải chết, dù có phải đánh cược cả tính mạng của ta, ngươi cũng phải chết!” “Ha ha, muốn giết ta, đáng tiếc ngươi không có thực lực đó.” Sở Dương híp mắt, cũng không nói nhảm, tâm thần khẽ động điều khiển Càn Khôn Đỉnh, Hồng Mông Lượng Thiên Xích và Hỗn Độn Chung ba kiện chí bảo, bùng phát bảo quang, vô tận thụy thái phun trào, tỏa ra uy năng vô lượng, cùng lúc vây giết Đế Tuấn.

“Hừ, muốn làm hại đại ca ta, trước hết qua mặt ta đã.” Đối mặt với sự vây công của ba kiện chí bảo, Đông Hoàng Thái Nhất ưỡn ngực ra, thi triển thần thông ngăn cản.

Đông Hoàng Thái Nhất biết Đế Tuấn muốn thi triển thủ đoạn, thủ đoạn này cần một khoảng thời gian nhất định, và khoảng thời gian đó do hắn tranh thủ!

“Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, khởi!” Bên cạnh, trong mắt Đế Tuấn lộ ra vẻ điên cuồng, đột nhiên hét lớn, ném Hà Đồ Lạc Thư trong tay lên, câu động vạn thiên tinh thần chi lực giáng lâm.

“Hừ, đại quân Tiên Đình và đại quân Yêu tộc đã sớm giao chiến với nhau, giằng co không dứt, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận của ngươi làm sao bố trí được.” “Dù có thể bố trí thành công, cũng không

giết được ta." Sở Dương thấy vậy, trong mắt lộ ra một tia khinh thường.

Vốn hắn thật sự kiêng kỵ Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, nhưng sau khi tự mình trải nghiệm mới phát hiện mình đã đánh giá thấp bản thân.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận mạnh mẽ không giả, có thể phát huy ra sức mạnh của cường giả Chứng Đạo.

Nhưng hắn cũng không yếu, các loại át chủ bài cộng lại khiến thực lực của hắn đã đột phá cấp độ Chuẩn Thánh.

Muốn giết chết hắn không đơn giản như vậy, dù là đòn tấn công của cường giả Chứng Đạo cũng cần hai, ba mươi lần công kích mới có thể mài mòn hết bản nguyên của hắn.

Vì vậy, lúc này Đế Tuấn muốn một lần nữa bố trí Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, Sở Dương cũng không hề sợ hãi.

Dù sao, chỉ cần quấy rầy hoặc chém giết người bố trí, Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng sẽ theo đó mà tan vỡ.

Nhưng rất nhanh Sở Dương phát hiện mình đã sai.

Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận thật sự bị Đế Tuấn bố trí thành công, vô số đạo tinh thần chi lực giáng xuống, thông qua Hà Đồ Lạc Thư chuyển hóa rơi xuống vô số Yêu tộc.

Nhưng Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận này lại khác với trước đây.

Những tinh thần chi lực đó sau khi rơi xuống người Yêu tộc, không ngưng kết thành tinh thần, gia trì sức mạnh cho họ, mà trực tiếp khiến vô số Yêu tộc nổ tan xác mà chết!

Ước tính sơ bộ, có tới hàng trăm tỷ Yêu tộc, từ Thiên Tiên đến Đại La Kim Tiên, tất cả đều có!

“Hít, tình huống gì đây?” Sắc mặt Sở Dương biến đổi, lộ vẻ kinh ngạc.

Đế Tuấn đã giết chết trăm tỷ đại quân Yêu tộc?

Chương 176

Tại sao?

Chẳng lẽ hắn biết mình không phải đối thủ của Sở Dương, nên muốn chết cho thống khoái một chút?

Nhưng rõ ràng là không thể nào.

Tây Vương Mẫu, Chúc Long, vô số tướng sĩ Tiên Đình, Lão Tử, Nữ Oa và các đại năng đang quan sát, lúc này cũng đều kinh ngạc đến ngây người, không dám tin vào mắt mình.

Đó là trăm tỷ Yêu tộc đó, cứ thế mà chết sao?

Phải biết Yêu tộc và Tiên Đình đại chiến mười năm, cũng chỉ chết có bốn mươi tỷ Yêu tộc, chưa bằng một nửa của trăm tỷ Yêu tộc này.

Điều quan trọng nhất là, trăm tỷ Yêu tộc này không phải do Tiên Đình diệt sát, mà chết trong tay Đế Tuấn, thật quá hoang đường.

"Hít, bệ hạ điên rồi sao?

Tàn sát nhiều Yêu tộc như vậy?" Anh Chiêu, Kế Mông và Thương Dương ba vị Chuẩn Thánh Yêu tộc đều kinh ngạc đến ngây người, không nhịn được hít một hơi khí lạnh, liên tục lùi lại, ánh mắt nhìn Đế Tuấn mang theo một tia kinh sợ, phảng phất như đang nhìn một con ác quỷ.

Ngay cả người của mình cũng giết, giết cả trăm tỷ, quả thực là táng tận lương tâm!

Ba yêu đều sợ hãi, đợi Đế Tuấn giết xong Yêu tộc bình thường, tiếp theo không phải là bọn họ sao?

Đế Tuấn không để ý đến bên ngoài, sau khi giết chết trăm tỷ Yêu

tộc, sắc mặt trở nên càng thêm điên cuồng.

"Sở Dương, đây là chiêu thức bí ẩn nhất, cũng là mạnh nhất của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, hiến tế trăm tỷ Yêu tộc, bùng phát một đòn tuyệt thế, nếu ngươi có thể chống đỡ được, ta sẽ triệt để nhận mệnh." Đế Tuấn nhìn Sở Dương, cười nham hiểm.

Phối hợp với máu tươi đang chảy trên trán hắn, trông hắn hoàn toàn không giống một vị hoàng giả tuyệt thế thống ngự vạn tỷ Yêu tộc, mà giống như một con thú bị dồn vào đường cùng, muốn liều mạng một đòn.

"Đây là át chủ bài của ngươi sao?

Không hổ là Yêu Hoàng, kẻ đã lập nên Thiên Đình Yêu tộc, quả nhiên cường đại." "Nếu là người khác, dù là Thánh nhân e rằng cũng sẽ bị trọng thương." Sắc mặt Sở Dương thản nhiên, chậm rãi nói: "Nhưng, đối mặt với ngươi là ta." "Chẳng lẽ ngươi cho rằng mình mạnh hơn cả Thánh nhân sao?" "Ngươi còn ở đó ra vẻ?

Xem ta đánh ngươi thành tro bụi!" Lời nói của Sở Dương dường như đã triệt để chọc giận Đế Tuấn, hắn hét lớn một tiếng, toàn bộ tu vi, tinh hoa của trăm tỷ Yêu tộc bị hiến tế đều hóa thành lưu quang lao về phía Hà Đồ Lạc Thư trước mặt hắn.

"Ha ha, ngươi có biết vì sao ta lại truyền bá Chủng Ma Kinh ra ngoài không?" Sở Dương đột nhiên cười.

"Vì sao?" Đế Tuấn theo bản năng hỏi, đối với vấn đề này hắn vẫn luôn thắc mắc.

Rõ ràng nên cất giấu Chủng Ma Kinh, chỉ cho một số ít người cốt lõi bên cạnh tu luyện mới là lựa chọn bình thường.

Nhưng Sở Dương lại để cho vạn linh Hồng Hoang đều tu luyện Chủng Ma Kinh, rõ ràng là bất lợi cho mình, nhưng hắn vẫn làm vậy.

Mục đích của Sở Dương là gì?

"Nể tình ngươi sắp chết, ta có thể nói cho ngươi biết." Trên mặt Sở Dương lộ ra một nụ cười, nói: "Người tu luyện Chủng Ma Kinh, sau khi chết đều sẽ hóa thành dưỡng chất cho ta." "..." Đế Tuấn ngẩn ra, sau đó phản ứng lại, lập tức sắc mặt đại biến, biết mình đã bị lừa.

Hầu hết tất cả Yêu tộc đều đã tu luyện Chủng Ma Kinh, đại chiến với Tiên Đình chết nhiều như vậy, chẳng phải đều sẽ hóa thành dưỡng chất để Sở Dương nâng cao tu vi sao? … "Chủng Ma Kinh lại có công dụng như vậy sao?

Mọi nỗ lực của người tu luyện đều là làm áo cưới cho Sở Dương?" "Đáng ghét, ta biết Sở Dương bằng lòng truyền bá Chủng Ma Kinh ra ngoài tuyệt đối không phải là cống hiến vô tư, lại có âm mưu lớn như vậy, thật khiến người ta khó tin!" "E rằng Chủng Ma Kinh không chỉ có công dụng này, có lẽ Sở Dương có thể thông qua ma chủng trong cơ thể ta để thao túng ta." "Không được, ta phải từ bỏ Chủng Ma Kinh, tuy có thể tu luyện đến cấp Chứng Đạo, nhưng tu luyện đến cuối cùng ai có thể đảm bảo ta vẫn là ta?" "Kế của Sở Dương thật sâu!" … Các đại năng Hồng Hoang, Chúc Long, Tam Thanh, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và các cường giả khác đều sắc mặt đại biến, bị thông tin mà Sở Dương tiết lộ làm cho kinh ngạc. … Núi Côn Luân, Tam Thanh ngồi xếp bằng cùng nhau, sắc mặt vô cùng khó coi.

"Huynh trưởng, Sở Dương này quả thực gian trá vô cùng, Chủng Ma Kinh tồn tại vấn đề lớn như vậy, hắn lại lén lút truyền bá Chủng Ma Kinh khắp nơi ở Hồng Hoang, để cho vạn linh tu luyện, dã tâm của hắn thật lớn!" Nguyên Thủy phẫn nộ nói, đối với Sở Dương cảm thấy cực kỳ chán ghét.

Lão Tử cũng ánh mắt băng lãnh, vạn lần không ngờ kế của Sở Dương lại sâu xa như vậy, coi Chủng Ma Kinh như thuốc độc, để cho

tất cả mọi người điên cuồng tu luyện, cuối cùng lại thành toàn cho hắn!

"May mà chúng ta không tu luyện, chỉ tham khảo mà thôi." Lão Tử lạnh lùng nói: "Nếu không, chúng ta đã trúng kế của Sở Dương rồi." "Từ nay về sau, tránh xa Sở Dương, người này quá nguy hiểm, tâm cơ cũng quá sâu." "Đợi ta đột phá Thánh nhân, nhất định phải tìm hắn tính sổ." Nguyên Thủy hung hăng nói.

Thông Thiên ngồi một bên, sắc mặt căng thẳng, cố gắng làm cho sự tồn tại của mình giảm bớt.

Lúc trước đi giao dịch Chủng Ma Kinh với Sở Dương chính là hắn, bây giờ Chủng Ma Kinh bị phanh phui có vấn đề lớn, cuối cùng mọi nỗ lực của người khác đều là làm áo cưới cho Sở Dương, Nguyên Thủy và Lão Tử không hận hắn sao?

Cho nên cứ khiêm tốn làm người thôi.

Kết quả Nguyên Thủy sau khi nói những lời cay nghiệt với Sở Dương, ánh mắt chuyển sang Thông Thiên, tràn ngập một tia tức giận, nói: "Tam đệ, đây là công pháp cấp Chứng Đạo mà ngươi tốn hai kiện cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đổi lấy sao?" "Ngươi muốn hại ta bị Sở Dương thao túng sao?" Thông Thiên vốn đang áy náy, có chút hối hận, nhưng nghe những lời hung hăng càn quấy của Nguyên Thủy, lập tức không vui, không khách khí phản bác lại.

"Lúc trước ta đi giao dịch Chủng Ma Kinh với Sở Dương, ngươi cũng đâu có từ chối?

Còn vui vẻ đồng ý, cho rằng mình kiếm được món hời lớn, bây giờ xảy ra vấn đề lại đổ hết lên đầu một mình ta?" "Còn nữa, Sở Dương đạo hữu cũng đã nói, người tu luyện Chủng Ma Kinh chỉ sau khi chết toàn bộ tu vi, tinh hoa mới bị hấp thu, nói cách khác người tu luyện khi còn sống không có vấn đề gì cả, làm gì có nguy hiểm bị thao

túng như ngươi nói?" "Cãi cùn, Sở Dương?

Thông Thiên, ta nghi ngờ ngươi và hắn là một phe, muốn hãm hại ta và đại huynh!" Nguyên Thủy bị Thông Thiên phản bác có lý có cứ, tức đến tròng mắt đỏ ngầu, có chút tức giận nói.

Thậm chí còn gọi thẳng tên của Thông Thiên.

"Nguyên Thủy, xin chú ý lời nói của ngươi, đừng vu khống ta, xin lỗi đi!" Thông Thiên nghe vậy sắc mặt đột nhiên lạnh đi, nhiệt độ trong động phủ cũng hạ xuống mấy chục độ, phảng phất như rơi vào mùa đông giá rét.

Nguyên Thủy cũng ý thức được mình nói quá lời, liền im miệng không nói nữa, nhưng trong lòng lại không có chút ý tứ xin lỗi nào.

Chương 177

Trong quá trình hai người cãi nhau, Lão Tử không lên tiếng, lẳng lặng lắng nghe, đối với việc cãi nhau đã quen rồi, lòng mệt mỏi, không muốn hòa giải.

Nếu thiên đạo đại thế đã định Tam Thanh phân gia, vậy thì cứ thuận theo tự nhiên thôi, cũng phù hợp với đạo vô vi của Lão Tử.

Đồng thời, Lão Tử không hòa giải mâu thuẫn giữa Thông Thiên và Nguyên Thủy, cũng bởi vì trong lòng đối với Thông Thiên có một tia oán khí.

Trong lòng Lão Tử, việc Thông Thiên lần này làm quả thực quá lỗ mãng, giao dịch về một bộ Chủng Ma Kinh có vấn đề lớn như vậy, may mà chỉ tham khảo, không tu luyện.

Nếu không, bây giờ tình hình không do mình làm chủ, có khả năng sẽ bị Sở Dương khống chế!

Thông Thiên thấy Lão Tử không ra mặt hòa giải, trong lòng cũng có chút thê lương.

"Thôi bỏ đi, ngay cả đại huynh cũng đã tuyệt vọng, ta còn cố chấp làm gì, Tam Thanh cũng nên phân gia rồi." Thông Thiên cười lạnh một tiếng.

Mâu thuẫn giữa hắn và Nguyên Thủy quá lớn, tích tiểu thành đa cuối cùng biến thành một vết nứt không thể hàn gắn.

Vốn Thông Thiên cũng đã nảy sinh ý định phân gia, nhưng vì Lão Tử vẫn luôn hòa giải hai người, nên hắn cũng vì tình huynh đệ mà không làm đến mức tuyệt tình.

Nhưng bây giờ thái độ của Lão Tử cũng đã thay đổi, không muốn

hòa giải, vậy thì cũng đến lúc phân gia rồi.

Trên hư không, Tây Vương Mẫu, Chúc Long, Toại Nhân Thị và những người thân cận nhất bên cạnh Sở Dương lúc này tâm trạng phức tạp.

Họ không ngờ Chủng Ma Kinh lại có công dụng này, có thể chuyển toàn bộ tu vi, tinh hoa của người tu luyện sau khi chết cho Sở Dương, khiến họ có chút không biết phải đối mặt như thế nào.

"Hô, ta tin phu quân nhất định sẽ không làm hại ta." Một lúc sau, Tây Vương Mẫu đứng ra, hít sâu một hơi kiên định nói.

Sống cùng Sở Dương nhiều năm như vậy, Tây Vương Mẫu hiểu sâu sắc tính cách của hắn.

Đối với kẻ địch, Sở Dương như mùa đông khắc nghiệt, uy áp khủng bố, đối với người bên cạnh, lại ấm áp như gió xuân.

Cho nên, dù Sở Dương không nói cho Tây Vương Mẫu biết bí mật đằng sau Chủng Ma Kinh, nàng vẫn lựa chọn tin tưởng.

"Không sai, sư tôn truyền bá Chủng Ma Kinh, có thể hấp thu toàn bộ tu vi và tinh hoa của vạn linh Hồng Hoang để đột phá, nhưng tuyệt đối sẽ không nhắm vào chúng ta." "Phải biết, người tu luyện Chủng Ma Kinh chỉ sau khi chết, toàn bộ tu vi, tinh hoa mới bị sư tôn thu hồi." Toại Nhân Thị cũng đứng ra trầm giọng nói.

Khi Sở Dương phái thuộc hạ đi cứu Nhân tộc nhanh hơn một bước, trong lòng y đã coi hắn là tín ngưỡng duy nhất của Nhân tộc.

Dù bí mật của Chủng Ma Kinh bị phanh phui, tín ngưỡng này cũng sẽ không dao động.

"Nói nhảm nhiều như vậy làm gì?

Sư tôn cần hấp thu toàn bộ tu vi và tinh hoa của sinh linh đã tu

luyện Chủng Ma Kinh để nâng cao tu vi, vậy thì ta đi giết hết đám Yêu tộc là được!" "Hơn vạn tỷ đại quân Yêu tộc, hẳn là đủ để sư tôn Chứng Đạo rồi chứ?" Thương Hiệt bá đạo nói.

"Oanh!" Xung quanh thân hắn xuất hiện mấy vạn công đức văn tự, tỏa ra kim quang, nội uẩn uy năng đáng sợ.

"Giết!" Thương Hiệt hét lớn, thân hình di chuyển ngang, trực tiếp lao về phía đại quân Yêu tộc, dùng hành động thực tế để ủng hộ Sở Dương.

"Thiên Tôn đã làm cho chúng ta nhiều như vậy, tuyệt đối sẽ không làm hại chúng ta, tướng sĩ Tiên Đình, cùng ta ra tay, chém giết đại quân Yêu tộc, vì Thiên Tôn gom đủ sức mạnh cần thiết để Chứng Đạo!" Chúc Long gầm nhẹ, âm thanh vang vọng khắp trời đất, vang vọng trong tai tất cả tướng sĩ Tiên Đình, như một cây búa tạ của trời đất oanh kích vào trong đầu.

"Vút." Chúc Long đã động, bản thể dài hàng triệu dặm xuyên qua bầu trời, lao về phía Anh Chiêu đang kinh ngạc.

"Giết." Tây Vương Mẫu và Cửu Anh quát khẽ một tiếng, thúc giục linh bảo của mình công sát về phía đối thủ.

Có những cường giả như Tây Vương Mẫu đi đầu, vô số tướng sĩ Tiên Đình nhanh chóng hồi phục từ trong kinh ngạc.

"Người tu luyện Chủng Ma Kinh chỉ sau khi chết mới bị ảnh hưởng, khi ta còn sống không có bất kỳ ảnh hưởng nào." "Sau khi chết vạn vật đều là không, toàn bộ tu vi, tinh hoa quy về Thiên Tôn đại nhân đối với ta không có một chút ảnh hưởng nào." "Ngược lại, sau khi chết có thể làm được chút chuyện cho Thiên Tôn đại nhân, thật là vinh diệu biết bao." "Huynh đệ, giết sạch Yêu tộc, vì Thiên Tôn thu thập sức mạnh!" "Giết giết giết!" Máu nóng của tướng sĩ Tiên Đình lại một lần nữa dâng trào, chảy đến mọi ngóc ngách của cơ thể, khiến

tinh lực vô cùng muốn được giải phóng!

Đại quân Tiên Đình đen kịt như thủy triều lao về phía trước, lại một lần nữa khai chiến với đại quân Yêu tộc.

Lần này không chỉ là để báo thù Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, mà còn là để chém giết Yêu tộc vì Sở Dương thu thập sức mạnh, còn kích động, hưng phấn hơn trước.

Đại quân Yêu tộc ai nấy đều bị hành vi vừa rồi của Đế Tuấn giết chết trăm tỷ Yêu tộc dọa choáng váng, lòng sinh tuyệt vọng.

Ngay cả thủ lĩnh của mình cũng muốn giết mình, còn liều mạng đi bảo vệ thủ lĩnh sao?

Vô số Yêu tộc mất đi ý chí chiến đấu, đối mặt với đại quân Tiên Đình thanh thế hùng hậu không có lòng kháng cự.

"A!" "Phụt!" Đại quân Yêu tộc vốn đã không địch lại, bây giờ lại mất ý chí chiến đấu, khí thế của đại quân Tiên Đình còn cao hơn trước, chênh lệch càng lớn hơn.

Trận chiến của hai bên nhanh chóng hình thành cục diện một chiều.

Vô số đại quân Yêu tộc bị chém giết, phát ra tiếng kêu thảm thiết, đầu lâu và tay chân cụt bay loạn xạ, máu yêu văng tung tóe, hình thành từng con sông máu, khủng bố vô cùng.

Sở Dương thấy vậy trong lòng thở phào nhẹ nhõm, hắn nói ra bí mật của Chủng Ma Kinh, vốn tưởng rằng sẽ khiến Tây Vương Mẫu, Thương Hiệt và những người bên cạnh đối với mình sinh ra ngăn cách.

Nhưng bây giờ xem ra, hoàn toàn không có ảnh hưởng.

Về phần tại sao Sở Dương lại muốn nói ra bí mật này?

Khi Sở Dương vận chuyển Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, hắc khí do toàn bộ tu vi, tinh hoa của những sinh linh chết đi trên chiến trường ngưng tụ thành không thể che giấu được.

Chương 178

Chỉ cần người có tâm hơi suy tính một chút, là có thể liên hệ đến Chủng Ma Kinh.

Vậy thì bí mật Sở Dương có thể hấp thu toàn bộ tu vi, tinh hoa của người tu luyện Chủng Ma Kinh sau khi chết cũng không che giấu được.

Thay vì để người khác nhìn thấu, không bằng tự mình nói ra trước.

Hậu quả của việc nói ra bí mật này rất nghiêm trọng, vô số đại năng đều bắt đầu cảnh giác Sở Dương, thậm chí oán hận.

Nhưng Sở Dương không quan tâm, hôm nay có nhiều sinh linh Yêu tộc như vậy ở đây, hắn sẽ nuốt chửng toàn bộ tu vi, tinh hoa của chúng, chắc chắn có thể tấn thăng lên cường giả Chứng Đạo.

Có được sức mạnh ở đẳng cấp đó, ai dám vì Chủng Ma Kinh mà làm địch với Sở Dương?

Chủng Ma Kinh đối với việc tu hành có trợ giúp cực lớn, khiến người ta có cơ sở để Chứng Đạo.

Chỉ sau khi chết toàn bộ tu vi và tinh hoa mới quy về Sở Dương, nhưng chết rồi vạn vật đều là không, toàn bộ tu vi và tinh hoa sẽ theo thời gian trôi đi mà tan biến hết, cho ai thì có quan hệ gì đâu?

Tóm lại, người tu luyện Chủng Ma Kinh lời to.

Chỉ cần không chết thì có vô cùng lợi ích, bất kể là tốc độ tu hành hay chiến lực đều được tăng lên rất nhiều.

Chết rồi cũng không mất mát gì.

Sở Dương không quan tâm, chỉ lo lắng người bên cạnh vì chuyện này mà sinh ra ngăn cách, bây giờ xem ra không cần lo lắng, họ đều lựa chọn tin tưởng vô điều kiện.

Sở Dương cũng đáng để họ tin tưởng, hắn sẽ vĩnh viễn che chở họ, không để họ chết!

Hắn sẽ ban tặng đại cơ duyên, tranh thủ để tất cả người bên cạnh đều Chứng Đạo!

"Chết tiệt, Sở Dương lại có một tay này, thật đáng chết!" Trái ngược với tâm trạng của Sở Dương, không nghi ngờ gì chính là Đế Tuấn.

Khi Đế Tuấn thấy đại quân Yêu tộc bị đại quân Tiên Đình tàn sát một chiều, lập tức sắc mặt đại biến.

Theo kế hoạch ban đầu của Đế Tuấn, hiến tế trăm tỷ Yêu tộc, để có được một đòn tấn công mạnh mẽ chưa từng có của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Một đòn này đủ để diệt sát Sở Dương, chỉ cần giết được Sở Dương, những người còn lại của Tiên Đình hoàn toàn không đáng sợ.

Như vậy, cái chết của trăm tỷ đại quân Yêu tộc cũng có ý nghĩa.

Nhưng Đế Tuấn vạn lần không ngờ, Sở Dương lại giở trò trên Chủng Ma Kinh.

Nếu Sở Dương đoạt lấy sức mạnh hiến tế của trăm tỷ Yêu tộc, khiến hắn không thể thi triển được Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, vậy thì hắn lấy gì để đấu với Sở Dương?

"Không, không thể nào, Sở Dương có hậu chiêu, đã giở trò với Chủng Ma Kinh, nhưng sức mạnh hiến tế cho Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận không ai có thể cướp đi được." "Ngưng cho ta!" Đế Tuấn ép mình bình tĩnh, điên cuồng thúc giục hai đại linh bảo Hà Đồ, Lạc

Thư, tăng tốc thu lấy sức mạnh hiến tế của trăm tỷ Yêu tộc.

Hắn phải ngưng kết ra một đòn nhanh nhất, chỉ cần một đòn oanh ra diệt sát được Sở Dương, vậy thì hắn thắng!

"Ha ha, là của ta, phàm là người tu luyện Chủng Ma Kinh, sau khi chết sức mạnh đều quy về ta." Sở Dương cười lạnh một tiếng, đột nhiên ngẩng đầu hét lớn: "Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, mở cho ta!" "Oanh!" Sở Dương vận chuyển Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp đến cực hạn, đạo tâm huyền diệu đến cực điểm trong cơ thể hắn cũng quay nhanh như con quay, nhanh đến mức không thấy bóng dáng.

"Ầm ầm ầm!" Một luồng dao động huyền diệu khuếch tán ra, bao trùm khắp chiến trường, vô số thi thể lần lượt hiện ra một luồng hắc khí, hoặc lớn hoặc nhỏ, lao về phía Sở Dương như tia chớp.

Cùng lúc đó, toàn bộ tu vi, tinh khí của trăm tỷ Yêu tộc bị Đế Tuấn tàn sát vốn đang lao về phía Hà Đồ Lạc Thư, bây giờ đều dừng lại, bị một lực hút nào đó kéo đi, đổi hướng, lao về phía Sở Dương!

Sắc mặt Đế Tuấn đại biến, gào thét: "Sức mạnh hiến tế cho Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, không ai có thể cướp đi!" "Dù ngươi đã giở trò trên Chủng Ma Kinh, cũng không được!" Đế Tuấn không chịu tin sức mạnh hiến tế của trăm tỷ Yêu tộc sẽ bị cướp đi, hoặc là không dám tin.

Bởi vì một khi sức mạnh hiến tế của trăm tỷ Yêu tộc thật sự bị Sở Dương cướp đi, hắn không bố trí được Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, vậy thì tất cả đều xong.

"Oanh!" Sắc mặt Đế Tuấn dữ tợn, bắt đầu liều mạng, nguyên thần pháp lực khổng lồ vô cùng trong cơ thể như sông dài rót vào Hà Đồ Lạc Thư, kích phát uy năng đến cực hạn.

Chỉ thấy phù văn màu vàng lan tỏa, bảo quang tỏa sáng, hóa thành

một cột sáng chói mắt lao thẳng lên trời.

Uy năng của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận lại tăng lên một bậc, phóng ra một luồng sức mạnh đặc thù muốn đoạt lại sức mạnh hiến tế của trăm tỷ Yêu tộc.

Đáng tiếc, khi những Yêu tộc đó tu luyện Chủng Ma Kinh thành công, trong cơ thể ngưng tụ ma chủng, thì sau khi chết mọi thứ đều thuộc về Sở Dương.

Sở Dương hấp thu toàn bộ tu vi và sức mạnh sau khi chết của họ, không ai có thể ngăn cản!

Vì vậy, Đế Tuấn tuyệt vọng phát hiện, dưới tác dụng của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận, sức mạnh hiến tế của trăm tỷ Yêu tộc cũng không quay trở lại, toàn bộ đều chui vào trong cơ thể Sở Dương.

Toàn bộ tu vi, tinh hoa của trăm tỷ Yêu tộc, cộng thêm năm mươi tỷ sinh linh trước đó, tổng cộng là một trăm năm mươi tỷ.

Sở Dương sau khi hấp thu sức mạnh sau khi chết của những sinh linh này, tu vi trực tiếp đột phá, đạt đến Chuẩn Thánh viên mãn!

"Oanh!" Một cỗ khí tức cường đại không ngừng chấn động, như sông vỡ đê dâng trào, và khuếch tán ra bốn phương tám hướng.

Sở Dương đứng sừng sững trên không trung, như một vị thần ma xưng bá cửu thiên thập địa, tóc đen múa loạn, con ngươi sâu thẳm như tinh không, mang một khí phách bá đạo tuyệt thế không ai sánh bằng.

"Hít, trong nháy mắt đã có tu vi Chuẩn Thánh viên mãn, Chủng Ma Kinh quả nhiên bá đạo vô song!" "Chết tiệt, Sở Dương muốn cướp đoạt toàn bộ tu vi và tinh hoa của vạn linh Hồng Hoang để thành toàn cho mình, nhưng sao ta lại thấy ghen tị thế này?" "Đương nhiên là ghen tị, ta cũng ghen tị, Chuẩn Thánh viên mãn đó, cảnh giới gần với

Chứng Đạo nhất." "Bây giờ ở Hồng Hoang kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Chuẩn Thánh hậu kỳ, nhưng hiện tại Sở Dương đã đột phá Chuẩn Thánh viên mãn, lần này đã hoàn toàn củng cố thực lực vô địch dưới Thánh nhân." "Chậc chậc, lúc trước Long Vương, Tổ Phượng, Tổ Kỳ Lân thân là ứng kiếp giả của Long Hán lượng kiếp, gánh vác khí vận của chủng tộc đỉnh cao, lại tu luyện vô số năm mới đột phá Chuẩn Thánh viên mãn." "Bây giờ Sở Dương cũng đã đột phá Chuẩn Thánh viên mãn, hắn mới tu luyện bao lâu chứ?

Quả thực đáng sợ." Khắp nơi ở Hồng Hoang, rất nhiều đại năng đều kinh ngạc không thôi, kinh ngạc trước việc Sở Dương đột phá trong nháy mắt.

Chương 179

Lại có một số người cảm khái, đối với sự trỗi dậy nhanh chóng của Sở Dương cảm thấy một cỗ vô lực.

"Xong rồi." Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thì sắc mặt trắng bệch, như tờ giấy trắng, trong lòng hiện lên cảm giác tuyệt vọng nồng đậm.

Sở Dương ở Chuẩn Thánh hậu kỳ đã đủ đáng sợ, có thể không chết dưới đòn tấn công của Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận.

Bây giờ là Chuẩn Thánh viên mãn, sẽ mạnh đến mức nào?

"Thiên Tôn đột phá rồi, Thiên Tôn uy vũ!" "Sư tôn vô địch." Chúc Long, Toại Nhân Thị và các cường giả Tiên Đình thì kích động không thôi, Sở Dương càng mạnh, lợi ích họ có thể nhận được cũng càng lớn.

"Giết sạch đại quân Yêu tộc, toàn lực giúp Thiên Tôn tiếp tục đột phá." "Giết!" Đại quân Tiên Đình càng lúc càng hưng phấn, trong mắt sắp lóe ra ánh sáng.

Trong lòng họ vô cùng kỳ vọng Sở Dương có thể tiếp tục đột phá, trở thành cường giả Chứng Đạo, lúc đó, Tiên Đình thật sự sẽ vĩnh viễn bất hủ, trải qua kiếp nạn không diệt.

Tiên Đình sẽ trở thành bá chủ Hồng Hoang, không có sinh linh hay thế lực nào có thể chống lại.

Đến lúc đó, thân là người của Tiên Đình, sẽ nhận được lợi ích cực lớn.

Nghĩ đến đây, vô số tướng sĩ Tiên Đình ra tay càng ác hơn, đuổi theo đại quân Yêu tộc mà đánh.

Đặc biệt là các cường giả Đại La Kim Tiên, sát ý tập trung, mấy người vây lấy một Đại La Kim Tiên Yêu tộc mà giết, không giết được không thôi.

Họ là những kẻ thực lực mạnh mẽ, chỉ sau cường giả Chuẩn Thánh, nếu Sở Dương Chứng Đạo, Tiên Đình xưng bá Hồng Hoang, thì lợi ích họ nhận được sẽ tốt hơn tướng sĩ Tiên Đình bình thường không biết bao nhiêu.

"Đế Tuấn, hôm nay tiễn ngươi lên đường." Sở Dương sau khi thích ứng với sức mạnh của Chuẩn Thánh viên mãn, liền lạnh lùng đi về phía Đế Tuấn.

"Muốn làm hại đại ca ta, trước hết qua mặt ta!" Đông Hoàng Thái Nhất gầm nhẹ, lại nhảy ra chắn trước mặt Sở Dương.

"Câu này ngươi đã nói ba lần rồi." Sở Dương lạnh lùng nói, sau đó nhẹ nhàng phất tay.

"Xích!" Hồng Mông Lượng Thiên Xích tỏa ra ánh sáng vô lượng, hóa thành một đạo tiên quang vĩnh hằng bất hủ xé toạc bầu trời, bắn về phía Đông Hoàng Thái Nhất như tia điện.

"Phá cho ta." Đông Hoàng Thái Nhất hét lớn, khí huyết dâng trào, tóc đen cuồng loạn bay múa, dồn toàn bộ sức mạnh vào nắm đấm, hung hăng đánh về phía Hồng Mông Lượng Thiên Xích.

Phụt!

Thân thể Đông Hoàng Thái Nhất bị xuyên thủng, sau đó tứ phân ngũ liệt, nổ tung, huyết vụ hiện ra.

"Ông." Màn huyết vụ trên trời nhanh chóng tụ lại một điểm, một lần nữa tái tạo lại thân ảnh của Đông Hoàng Thái Nhất.

Sắc mặt hắn tái nhợt vô cùng, không còn chút huyết sắc, khí tức toàn thân càng suy yếu không thôi, giảm xuống một mảng lớn.

Rõ ràng, một đòn của Hồng Mông Lượng Thiên Xích tuy không thể giết chết Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng cũng khiến hắn bị trọng thương, tiêu hao không ít bản nguyên.

"Xích." Sở Dương mặt không biểu tình lại một lần nữa thúc giục Hồng Mông Lượng Thiên Xích, hóa thành một đạo cực quang lao về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

"Thu!" Sắc mặt Đông Hoàng Thái Nhất đại biến, trong mắt hiện lên một tia kinh sợ, biến ảo ra bản thể, là một con Kim Ô, đôi cánh vàng óng đột ngột vỗ mạnh, hóa thành một đạo thần mang rực rỡ chói lọi phá không bay về phía chân trời.

Tốc độ nhanh đến mức không thể tưởng tượng.

Một khắc trước còn ở đây, một khắc sau đã xuất hiện ở ngoài xa mấy tỷ dặm.

Đây chính là Kim Ô Hóa Hồng Chi Thuật, tốc độ độn thuật có thể xếp vào top mười của Hồng Hoang.

Lúc trước Đông Hoàng Thái Nhất lần đầu tiên giao chiến với Sở Dương không địch lại, đã dựa vào thần thông này cộng thêm việc đốt cháy bản nguyên chi lực mà thoát chết.

"Ha ha, hay cho một Đông Hoàng Thái Nhất, vừa rồi còn muốn chết trước huynh trưởng, bây giờ lại vứt bỏ hắn, thật đáng cười." Sở Dương không điều khiển Hồng Mông Lượng Thiên Xích đi truy sát Đông Hoàng Thái Nhất, mà chuyển mũi nhọn về phía Đế Tuấn không còn sức phản kháng, đồng thời cười lớn nói.

Đông Hoàng Thái Nhất đã trốn đi không biết bao nhiêu tỷ dặm nghe vậy, lập tức mặt đỏ tai hồng.

Thực sự quá mất mặt, vì công thế mạnh mẽ của Sở Dương, hắn đã theo bản năng mà bỏ chạy?

Bỏ rơi Đế Tuấn mà chạy.

“Không cần lo cho ta, mau đi đi.” Đế Tuấn thấy Sở Dương dùng mình để dụ Đông Hoàng Thái Nhất, lập tức giận dữ hét lên.

Chỉ cần Đông Hoàng Thái Nhất trốn thoát, cuối cùng cũng có một ngày quay lại báo thù, nhưng nếu vì quay lại cứu mình mà cả hai cùng vẫn lạc, vậy thì sẽ không còn cơ hội báo thù Sở Dương nữa.

Đông Hoàng Thái Nhất nghe vậy, lập tức lộ vẻ do dự.

“Hừ, Đế Tuấn, ngươi thật sự không sợ chết, vậy thì ta tiễn ngươi lên đường.” Sở Dương híp mắt, lạnh lùng hừ một tiếng.

“Phụt!” Sở Dương tâm thần khẽ động, dùng Hồng Mông Lượng Thiên Xích như đao kiếm, phốc một tiếng chém bay đầu lâu của Đế Tuấn, ném lên cao, máu Yêu Hoàng như suối phun trào.

Nhưng, sinh mệnh lực của Chuẩn Thánh rất mạnh mẽ, Đế Tuấn tuy thân đầu lìa khỏi, nhưng cũng chưa chết, một đôi mắt gắt gao nhìn chằm chằm Sở Dương, tràn ngập hận thù và lửa giận.

“Đại ca, ta đến cứu ngươi.” Đông Hoàng Thái Nhất thấy vậy, lập tức trừng mắt muốn nứt ra, đột nhiên nghiến răng, quay người trở lại, muốn mang theo Đế Tuấn cùng rời đi.

Để tránh bị Sở Dương bắt giữ, Đông Hoàng Thái Nhất đốt cháy bản nguyên chi lực của Chuẩn Thánh, khiến tốc độ độn thuật của mình tăng vọt gấp mười lần!

Chương 180

"Ngươi thật sự dám quay lại." Khóe miệng Sở Dương hơi nhếch lên, trên mặt hiện lên một nụ cười.

"Oanh." "Đang." Sở Dương tâm niệm khẽ động, Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Chung xuất hiện, hóa thành hai cực trời đất bay về phía Đông Hoàng Thái Nhất.

"Ông." Thân thể Đông Hoàng Thái Nhất cứng đờ, bị giam cầm, toàn bộ nguyên thần pháp lực đều ngưng đọng không động.

"A, mở cho ta!" Đông Hoàng Thái Nhất hét lớn, gắng sức giãy giụa, muốn phá vỡ sự trói buộc, nhưng với thực lực hiện tại của Sở Dương, làm sao có thể để hắn trốn thoát?

Thực tế, lúc trước khi Đông Hoàng Thái Nhất trốn đi, Sở Dương có thể đuổi kịp, dùng Đế Tuấn để uy hiếp đối phương chẳng qua chỉ là để tiêu khiển mà thôi.

Bây giờ Sở Dương đã hết hứng thú, quyết định giết chết Đông Hoàng Thái Nhất.

"Xích, xích, xích." Hồng Mông Lượng Thiên Xích hóa thành một đạo tử mang, che khuất bầu trời, hỗn loạn cả thời gian, liên tiếp xuyên thủng Đông Hoàng Thái Nhất, sau đó phóng ra sức mạnh khủng bố, khiến hắn nổ thành một đám huyết vụ.

Đông Hoàng Thái Nhất ngoan cường, sinh mệnh lực kinh người, vẫn sống sót, nhưng không chịu nổi tổn thất bản nguyên.

Khi Hồng Mông Lượng Thiên Xích lần thứ mười xuyên thủng Đông Hoàng Thái Nhất, hắn nổ thành một đám huyết vụ, không bao giờ hồi phục lại được nữa.

Đông Hoàng Thái Nhất, cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ, một đời Yêu Hoàng, vẫn lạc!

Các đại năng Hồng Hoang đã chứng kiến một khoảnh khắc lịch sử, ai nấy trong lòng đều chấn động không thôi, cảm thấy kinh ngạc.

"Sở Dương, thật sự là một tồn tại truyền kỳ." "Lúc trước khi có mâu thuẫn với Thiên Đình Yêu tộc, không ai xem trọng hắn, nhưng kết quả thì sao, lần đầu tiên đại chiến giữa Thiên Đình Yêu tộc và Tiên Đình, Yêu tộc đã thảm bại." "Lần thứ hai đại chiến giữa Thiên Đình Yêu tộc và Tiên Đình, vẫn là Tiên Đình chiến thắng, bây giờ, ngay cả Đông Hoàng Thái Nhất cũng bị giết rồi." "Bây giờ ai có thể chống lại Sở Dương?

Trừ phi Thánh nhân ra mặt, nếu không hắn là vô địch!" Rất nhiều đại năng Hồng Hoang nhìn Sở Dương, trong lòng đối với hắn dâng lên vô hạn kính sợ và kiêng kỵ.

"Ha ha." Cũng có người cười lớn, đó là Côn Bằng.

Tại Tử Tiêu Cung, vì Đông Hoàng Thái Nhất, Đế Tuấn và Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn mà Côn Bằng đã mất đi thánh vị, khiến hắn đối với mấy người này hận thấu xương.

Bây giờ thấy một trong những kẻ thù là Đông Hoàng Thái Nhất đã chết, tâm tình của Côn Bằng vô cùng sảng khoái, cảm giác như đã trút được một hơi ác khí, khiến toàn thân lỗ chân lông giãn ra, còn vui hơn cả việc đột phá cảnh giới. … "Ai, hà tất phải làm đến mức này chứ?" Hỗn độn Oa Hoàng Cung, Nữ Oa thấy cảnh Đông Hoàng Thái Nhất chết đi, trong lòng phức tạp vô cùng.

Hồi lâu sau khẽ thở dài một tiếng, có chút tiếc nuối.

Đông Hoàng Thái Nhất dù sao cũng là một trong hai vị hoàng giả của Yêu tộc, cùng với Đế Tuấn đã hợp nhất các thế lực Yêu tộc,

khiến nó trở thành một trong hai thế lực mạnh nhất Hồng Hoang.

Bây giờ lại chết như vậy, thực sự đáng tiếc vô cùng, Nữ Oa thậm chí còn có ý định cứu Đông Hoàng Thái Nhất, nhưng cuối cùng vì Sở Dương, đã lựa chọn từ bỏ. … "Nhị đệ!" Trong chiến trường, Đế Tuấn hét lớn, trong lòng lửa giận vạn trượng, trên người bùng phát ra một cỗ khí tức khủng bố, làm rung chuyển cả bầu trời, chấn động cả thương khung.

Tình cảm của hai huynh đệ Đông Hoàng Thái Nhất và Đế Tuấn rất sâu đậm, lúc trước lập nên Thiên Đình Yêu tộc cũng là hai người cùng nhau.

Bây giờ Đông Hoàng Thái Nhất bị Sở Dương chém giết ngay trước mặt Đế Tuấn, lửa giận trong lòng hắn như ngọn lửa diệt thế, muốn đốt cháy cả thế giới.

"A, Sở Dương chết cho ta!" Trong con ngươi của Đế Tuấn lộ ra sát ý và hận ý vô tận, hắn gắng gượng thân thể lao về phía Sở Dương, muốn chém giết hắn, để hắn chôn cùng Đông Hoàng Thái Nhất.

Nhưng lý tưởng thì tốt đẹp, hiện thực lại tàn khốc.

Đế Tuấn lúc toàn thịnh còn không phải là đối thủ của Sở Dương, bây giờ bị trọng thương, bản nguyên khô cạn, càng không phải là đối thủ.

Sở Dương tùy tay đã trấn áp được hắn.

"Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp." Đạo tâm trong cơ thể Sở Dương vận chuyển, phóng ra một cỗ sức mạnh thần bí cuốn lấy Đông Hoàng Thái Nhất, luyện hóa toàn bộ tu vi và tinh hoa của đối phương thành hắc khí, tràn vào cơ thể hắn.

"Oanh." Sở Dương nuốt chửng toàn bộ sức mạnh sau khi chết của một cường giả Chuẩn Thánh hậu kỳ là Đông Hoàng Thái Nhất, khí

tức toàn thân lập tức tăng vọt, lại tiến gần hơn một bước đến cấp Chứng Đạo.

Bên cạnh, Đế Tuấn bị trấn áp trong lòng càng phẫn nộ.

Sở Dương giết chết Đông Hoàng Thái Nhất, lại còn muốn hấp thu toàn bộ tu vi và tinh hoa của hắn?

Quả thực là ép người quá đáng.

Ánh mắt Đế Tuấn phun lửa, gắt gao nhìn chằm chằm Sở Dương, nếu ánh mắt có thể giết người, Sở Dương đã bị giết cả trăm lần.

"Phẫn nộ?

Tức giận?" Sở Dương đi đến trước mặt Đế Tuấn, từ trên cao nhìn xuống hắn, nhàn nhạt nói: "Nhưng ngươi có biết, lúc trước Nhân tộc bị đại quân Yêu tộc truy sát tuyệt vọng đến mức nào không." "Họ chỉ có thể trơ mắt nhìn người thân bạn bè của mình, bị đại quân Yêu tộc tàn sát, phẫn nộ nhưng lại bất lực." "Bây giờ chuyện này rơi xuống đầu ngươi, ngươi đã biết mùi vị rồi chứ?" "Chỉ là Nhân tộc, không phải chỉ là lũ kiến thôi sao, chết trăm triệu, trăm tỷ cũng không sao, nhưng Thái Nhất bản thể là Kim Ô, là tiên thiên ma thần đỉnh cấp do Thái Dương Tinh Thần thai nghén ra." "Ngươi giết hắn, là chuyện trời sập!" Đế Tuấn phẫn nộ tố cáo.

"Ha ha, thật đáng cười, trong mắt ngươi Nhân tộc không đáng một đồng, nhưng trong mắt ta, ngươi mới là kẻ không đáng một đồng." Sở Dương cười lớn, sau đó nụ cười biến lạnh, lạnh giọng nói: "Vốn định cho ngươi một cái chết thống khoái, đi cùng Đông Hoàng Thái Nhất." "Nhưng bây giờ, ta quyết định để ngươi sống sót." "Ta sẽ phế bỏ tu vi của ngươi, treo ngươi lên một cây thần trụ thông thiên, nói cho toàn thể Nhân tộc biết kẻ chủ mưu đại kiếp của Nhân tộc, để họ dùng nước bọt nhổ vào ngươi, trào phúng, khi nhục ngươi." Sắc mặt Đế Tuấn đại biến, trên mặt lộ ra một vẻ khuất nhục, nếu thật sự bị đối

xử như vậy, hắn thà chết còn hơn.

"Ông." Thân thể Đế Tuấn run rẩy, nguyên thần pháp lực bạo động, bản nguyên chi lực đốt cháy, một khắc sau sẽ tự bạo.

Nhưng Sở Dương vươn một tay nhẹ nhàng ấn một cái, khiến sức mạnh của Đế Tuấn tan biến.

Sở Dương cong ngón tay búng một cái, bắn ra một đạo kim quang chui vào trong cơ thể Đế Tuấn, phá hủy toàn bộ kinh mạch của hắn.

"Phụt." Đế Tuấn như quả bóng xì hơi, khí tức toàn thân không ngừng hạ xuống, cuối cùng chỉ còn ở cấp Nhân Tiên, là con kiến trong những con kiến ở Hồng Hoang, ngay cả tư cách gia nhập Tiên Đình cũng không có.

Chương 181

Đế Tuấn, đã bị Sở Dương phế bỏ!

Các đại năng Hồng Hoang nhìn dáng vẻ thê thảm của Đế Tuấn, trong lòng không khỏi cảm khái.

Hồi đó, hai huynh đệ Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất tung hoành Hồng Hoang, thống nhất Yêu tộc, thu phục tiên thiên ma thần, phong quang biết bao, hăng hái biết bao.

Nhưng giờ đây, một kẻ bị Sở Dương phế bỏ, một kẻ khác đã bỏ mạng.

Sự chênh lệch trước và sau khiến người ta không khỏi thổn thức.

Sở Dương sau khi phế Đế Tuấn, tiện tay bắn một đạo thần quang vào cơ thể hắn để ngăn hắn tự sát.

Ngay sau đó, thân hình Sở Dương khẽ động, xuất hiện trước mặt Anh Chiêu đang kịch chiến với Chúc Long. "Ta nguyện thần phục!" Anh Chiêu thấy Sở Dương xuất hiện, lập tức ngừng tấn công, hét lớn một tiếng.

Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, một chết một bại, Anh Chiêu biết rằng thần phục là lựa chọn tốt nhất.

Sở Dương giơ tay phóng ra tám vầng mặt trời vàng rực, che trời lấp đất, ánh sáng chói lòa, xé toạc không gian hung hăng lao về phía Anh Chiêu.

Anh Chiêu muốn né tránh, nhưng phát hiện hoàn toàn không thể tránh nổi, tốc độ của vầng mặt trời vàng quá nhanh.

Hắn nghiến răng thi triển thần thông chống cự, nhưng tất cả thần thông vừa chạm vào vầng mặt trời vàng đều bị tan rã trong nháy mắt.

Cuối cùng, tám vầng mặt trời vàng mang theo uy năng kinh khủng va vào người Anh Chiêu, thiêu rụi cả nhục thân và nguyên thần của hắn. "A!" Anh Chiêu phát ra tiếng hét thảm thiết, liều mạng giãy giụa nhưng vô ích, sau vài hơi thở đã bỏ mạng. "Hít." Ở đằng xa, Thương Dương và Kế Mông đang giao chiến với Cửu Anh và Côn Bằng thấy vậy, sắc mặt đều đại biến, hít một hơi khí lạnh. "Đi!" Hai người cùng lúc nảy ra một ý nghĩ.

Anh Chiêu nguyện ý thần phục còn bị Sở Dương giết chết, vậy thì trốn khỏi nơi này là con đường sống duy nhất.

Hai người bộc phát, đẩy lùi Cửu Anh và Côn Bằng, đột nhiên hóa thành hai luồng độn quang phá không bỏ chạy, trong nháy mắt đã trốn xa ức vạn dặm. "Trốn ư?" Sở Dương khẽ cười, vung tay phóng ra hai luồng thần quang đuổi theo Thương Dương và Kế Mông.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, bên trong hai luồng thần quang là một cái đỉnh và một cái chuông, chính là Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Chung!

Không ngoài dự đoán, hai kiện chí bảo chỉ trong chốc lát đã đuổi kịp Thương Dương và Kế Mông, một trận đại chiến kịch liệt nổ ra.

Nửa nén hương sau, trận chiến cách Sở Dương ức vạn dặm đã hạ màn, Càn Khôn Đỉnh và Hỗn Độn Chung bay trở về, báo rằng cả hai đã bị giết.

Sở Dương thu lại hai kiện chí bảo, ngồi xếp bằng trong hư không, nhắm mắt lại.

Cường giả Yêu tộc đã bị tiêu diệt toàn bộ, phần còn lại cứ giao cho đại quân Tiên Đình.

Thời gian trôi qua, thấm thoắt đã ba tháng.

Đại quân Yêu tộc từ quy mô vạn ức giảm xuống còn nghìn ức, rồi trăm ức, hiện tại, chỉ còn lại lèo tèo vài vạn người.

Tây Vương Mẫu vươn bàn tay ngọc ngà, đánh về phía mấy vạn Yêu tộc còn lại. "Ầm." Một bàn tay khổng lồ che trời xuất hiện từ hư không, mây gió cuộn trào, không gian lạnh lẽo, vô tình hạ xuống, đánh mấy vạn Yêu tộc thành thịt vụn.

Đến đây, 3 vạn ức đại quân Yêu tộc đã toàn quân bị diệt. "Yêu tộc phế hoàn toàn rồi, cường giả chết gần hết, những Yêu tộc còn sống sót từ nay về sau cũng phải kẹp đuôi mà sống." "Chậc chậc, Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất thật không có mắt, đắc tội với Sở Dương, kết cục thê thảm thế này, vừa đáng thương vừa đáng tiếc." Các đại năng Hồng Hoang thấy cảnh này, không khỏi lại một phen cảm khái.

Yêu tộc năm xưa huy hoàng biết bao?

Cùng với Vu tộc là hai đại chủng tộc đỉnh cao của Hồng Hoang.

Ngay cả cường giả Đại La Kim Tiên cũng không dám trực diện đối đầu.

Thế mà giờ đây lại bị đại quân Tiên Đình chém giết 3 vạn ức, tuyệt đối đã làm suy yếu phần lớn sức mạnh của Yêu tộc.

Tất cả đều đã chết, Yêu tộc cũng coi như phế rồi, có lẽ sẽ sa sút như Khai Thiên Tam Tộc.

Tại Tam Thập Tam Thiên, Sở Dương đột nhiên mở mắt, nhìn quanh những thi thể vô tận, khóe miệng không khỏi nhếch lên, vô cùng hài lòng. 3 vạn ức Yêu tộc, có lẽ đủ để ta chứng đạo rồi.

Sắc mặt Sở Dương trở nên nghiêm túc, khẽ quát: "Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, hấp thu luyện hóa." "Ầm!" Đạo tâm tinh xảo trong suốt, đầy vẻ thần bí bên trong cơ thể Sở Dương chuyển động, tỏa ra một lực hút đặc thù.

Trên chiến trường, vô số thi thể Yêu tộc bắt đầu bốc lên những luồng hắc khí, đó là toàn bộ tinh hoa và tu vi ngưng tụ lại sau khi chết.

Hắc khí có lớn có nhỏ, tượng trưng cho tu vi cao thấp, tu vi càng cao, hắc khí ngưng tụ càng đậm đặc.

Chương 182

Vô số luồng hắc khí bị Đạo tâm hấp dẫn, từ bốn phương tám hướng tràn vào cơ thể Sở Dương, để hắn hấp thu luyện hóa. "Ầm." Thân thể Sở Dương chấn động mạnh, tu vi của hắn tăng vọt với một tốc độ cực kỳ khoa trương, tiến gần đến tầng thứ Chứng Đạo.

Giống như sông vỡ đê, lại như ngựa hoang thoát cương.

Tây Vương Mẫu, Chúc Long và những người khác đều đến gần Sở Dương, ánh mắt vừa quan tâm vừa tò mò nhìn hắn. "Lần này Thiên Tôn có thể đột phá bình cảnh Chuẩn Thánh, bước vào tầng thứ Chứng Đạo không?" "Ta đoán là có thể, tư chất của Thiên Tôn vô song, thực lực vô địch, không có thiếu sót gì, chắc chắn đã sớm chuẩn bị xong phương thức chứng đạo." "Chúng ta hãy cẩn thận quan sát, nếu có thể chứng kiến quá trình chứng đạo của Thiên Tôn, cũng sẽ giúp ích không nhỏ cho chúng ta." Mọi người bàn tán xôn xao, nhưng đều dùng nguyên thần giao tiếp, không dám làm phiền Sở Dương. .....

Thời gian trôi đi, chớp mắt đã trăm năm.

Trong trăm năm, Sở Dương vẫn luôn duy trì trạng thái ngồi xếp bằng trong hư không, Chúc Long, Tây Vương Mẫu và những người khác canh gác bên cạnh.

Chủ yếu là vì 3 vạn ức Yêu tộc quá đông, nhiều đến mức dù với cảnh giới Chuẩn Thánh viên mãn của Sở Dương, để hấp thu luyện hóa toàn bộ cũng phải mất tròn một trăm năm. "Ầm!" Vào một khoảnh khắc nào đó, một tiếng sấm kinh thiên động địa vang lên từ trong cơ thể Sở Dương, vang vọng khắp đất trời.

Ngay sau đó, khí tức đang không ngừng tăng lên của hắn như thể đã đột phá một cửa ải nào đó, ầm ầm đạt tới một tầng thứ hoàn toàn

mới! "Ông!" Trời đất đột nhiên rung chuyển, tử khí kéo dài ức vạn dặm từ phương đông!

Một luồng uy áp mênh mông bùng phát từ người Sở Dương, trong nháy mắt quét qua chư thiên vạn giới, khiến toàn bộ sinh linh Hồng Hoang đều chấn động tâm thần.

Cùng lúc đó, trên bầu trời, tiếng đạo âm vang vọng, tiên âm phiêu diêu.

Tiên vụ giăng lối, vô số linh hoa hiện ra từ hư không, rực rỡ sắc màu, rơi xuống người Sở Dương.

Còn có vô số thần thú cát tường, tiên nữ hiện ra, thần thú bay lượn quanh Sở Dương, tiên nữ mặc nghê thường múa lượn.

Trời đất cùng chúc mừng, dị tượng xuất hiện liên tiếp, đây chính là cảnh tượng Thánh Nhân ra đời! "Phu quân, chàng chứng đạo rồi!" Tây Vương Mẫu kích động lên tiếng, đôi mắt đẹp nhìn Sở Dương, tràn đầy hưng phấn và vui mừng.

Chúc Long và những người khác cũng vô cùng kích động, Sở Dương chứng đạo thành công, vậy thì Tiên Đình cuối cùng sẽ trở thành thế lực bá chủ duy nhất của Hồng Hoang, ngay cả Thánh Nhân cũng không thể ngăn cản.

Là người của Tiên Đình, Chúc Long và những người khác sẽ nhận được lợi ích lớn đến mức nào?

Nghĩ đến những điều tốt đẹp, Chúc Long và mọi người không khỏi hô lớn: "Cung hạ Thiên Tôn chứng đạo thành công!" "Cung hạ Thiên Tôn chứng đạo thành công!" Chúc Long và mọi người đi đầu, vô số tướng sĩ Tiên Đình cũng hô theo.

Tiếng của mọi người hợp lại, lập tức tạo thành một làn sóng âm thanh cuồn cuộn, lên tận chín tầng trời, xuống tới cửu u, thanh thế

hùng vĩ, chấn động Tam Thập Tam Thiên. "Sở Dương chứng đạo rồi?" "Hồng Hoang xuất hiện vị Thánh Nhân thứ hai, tin tốt, cũng là tin xấu, có nghĩa là trên đầu ta sẽ có thêm một ngọn núi lớn, cũng có nghĩa là không có Hồng Mông Tử Khí cũng có thể thành Thánh." "Không phải là ta không thể chứng đạo chứ?" "....." Khắp nơi trong Hồng Hoang, các đại năng thấy Sở Dương chứng đạo, ai nấy đều kinh ngạc không thôi.

Mặc dù đã sớm đoán được Sở Dương có thể sẽ chứng đạo, nhưng khi nó thật sự xảy ra, họ vẫn cảm thấy chấn động, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Có ngưỡng mộ, có cảm khái, có áp lực như núi, cũng có kích động hưng phấn.

Đủ loại cảm xúc đều có. "Chẳng lẽ không ai phát hiện ra mấu chốt để Sở Dương có thể chứng đạo là Chủng Ma Kinh sao?" Một đại năng đột nhiên nói.

Rất nhiều đại năng ngẩn ra, sau đó trong lòng nóng rực, đúng vậy, Sở Dương dựa vào Chủng Ma Kinh để thôn phệ tu vi và tinh hoa của vạn ức Yêu tộc, mới có thể tấn thăng thành cường giả Chứng Đạo.

Vậy tại sao mình lại không thể?

Nhưng rất nhanh, ngọn lửa nhiệt huyết đó đã nguội lạnh, tất cả các đại năng đều phát hiện ra hai vấn đề chí mạng.

Họ không biết bí mật của Chủng Ma Kinh, chỉ có Sở Dương mới biết.

Nhưng họ không thân với Sở Dương, làm sao hắn có thể nói cho họ?

Uy hiếp lợi dụng?

Sở Dương bây giờ đã chứng đạo, ai bị điên mới dùng cách đó.

Cho nên, con đường mà các đại năng Hồng Hoang muốn mượn Chủng Ma Kinh để chứng đạo là không thể đi được.

Nhất thời, các đại năng Hồng Hoang không khỏi thở dài, vô cùng tiếc nuối. .....

Trong Oa Hoàng Cung ở Hỗn Độn, Nữ Oa xuyên qua tầng tầng hỗn độn và hư không, ánh mắt dừng lại trên người Sở Dương, tâm trạng có chút phức tạp.

Theo lý mà nói, Hồng Hoang có thêm một vị cường giả Chứng Đạo, Nữ Oa không còn cô đơn, trên con đường theo đuổi đại đạo có thêm bạn đồng hành, là một chuyện tốt.

Nhưng trên thực tế, Sở Dương chứng đạo, đối với Nữ Oa lại không phải là tin tốt.

Chương 183

Thánh Nhân chí cao vô thượng, không thể địch nổi, giống như hoàng đế trong một quốc gia.

Một hoàng đế tự nhiên nắm đại quyền trong tay, nhưng nếu lại xuất hiện một hoàng đế khác, thì quyền lực của hoàng đế chắc chắn sẽ bị suy yếu.

Nữ Oa là hoàng đế đầu tiên, tâm trạng tự nhiên không vui vẻ, huống hồ hoàng đế Sở Dương này ra đời, là nhờ giết chết vạn ức Yêu tộc mới có được.

Nữ Oa thân là người của Yêu tộc, tâm trạng tự nhiên càng thêm không vui.

Nhưng bà cũng không ra mặt phá hoại việc tấn cấp của Sở Dương, sau khi nhìn vài lần liền nhắm mắt lại không quan tâm nữa. .....

Tại Côn Luân Sơn, Thông Thiên thấy Sở Dương thăng cấp thành cường giả Chứng Đạo, không khỏi trào phúng Nguyên Thủy: "Nhị ca, không phải huynh muốn đi dạy dỗ hắn sao, bây giờ có đi không?" Nguyên Thủy nghe vậy, sắc mặt lập tức trở nên khó coi, lúc đỏ lúc trắng.

Sở Dương đã chứng đạo, trở thành Thánh Nhân, hai người đều ở cùng một tầng thứ, làm sao dạy dỗ đối phương được?

Thông Thiên đúng là không biết lựa lời, cố ý làm hắn mất mặt, Nguyên Thủy không khỏi sinh lòng tức giận. "Là Chủng Ma Kinh sao?" Lão Tử không để ý đến cuộc tranh cãi của Thông Thiên và Nguyên Thủy, híp mắt lại, trong lòng không biết đang tính toán điều gì. .....

Tại Linh Sơn ở Tây phương, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn ngồi đối diện nhau. "Sư huynh, Sở Dương đã chứng đạo rồi, xem ra việc hắn chỉ điểm cơ duyên chứng đạo cho Nữ Oa là thật.

Chúng ta có nên đến bái kiến, hỏi thử cơ duyên chứng đạo của chúng ta không?" Chuẩn Đề mở lời, ánh mắt lóe lên tinh quang. "Ừm, đợi Sở Dương ổn định tu vi, chúng ta sẽ đến bái kiến." Tiếp Dẫn gật đầu, có phần mong đợi nói.

Nhận được Hồng Mông Tử Khí đã lâu, cuối cùng cũng đến lúc nó có ích rồi.

Hy vọng Sở Dương sẽ không làm họ thất vọng, nói rõ cơ duyên chứng đạo của họ ở đâu. .....

Tại Tử Tiêu Cung lang thang trong Hỗn Độn, hành tung bất định, Hồng Quân từ từ mở mắt, hai tia tinh quang lóe lên. "Lạ thật, lạ thật, trong quỹ đạo Thiên Đạo ban đầu, kể cả bần đạo cũng chỉ có tám vị Thánh Nhân, nay lại xuất hiện vị thứ chín." "Sở Dương, là một dị số." Hồng Quân tính toán một lát, thầm nghĩ trong lòng.

Nhưng, đối mặt với dị số Sở Dương, Hồng Quân cũng không truy cứu, lại nhắm mắt lại.

Chỉ cần không gây ra tổn hại lớn cho Hồng Hoang, Hồng Quân cũng lười quản, trật tự Thiên Đạo cũng không cho phép ông tùy ý can thiệp.

Nếu đã như vậy, thì cứ thuận theo tự nhiên thôi. .....

Tại Tam Thập Tam Thiên, sau khi Sở Dương tấn thăng thành cường giả Chứng Đạo, khí tức lan tỏa một lúc lâu mới dần thu lại. "Phù, trải qua muôn vàn gian khổ, hôm nay cuối cùng cũng chứng đạo." Sở Dương mở mắt, thở ra một hơi dài, trong lòng có chút cảm khái.

Từ khi xuyên không từ Trái Đất đến Hồng Hoang, Sở Dương luôn không có cảm giác tồn tại.

Nơi này cường giả quá nhiều, khắp nơi đều là nguy hiểm, cá lớn nuốt cá bé, có thể chỉ vì một câu nói mà bị giết chết.

Giống như lúc Sở Dương đến Tử Tiêu Cung nghe giảng, không có thù oán gì với Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất, đối phương lại muốn giết hắn.

Nếu không phải Sở Dương cơ trí, mộ phần đã cao mười vạn trượng rồi.

May mà Sở Dương một đường quật khởi, đánh bại các đại địch, hôm nay càng chứng đạo.

Thực lực địa vị ngang bằng Thánh Nhân, đứng trên chúng sinh.

Từ nay về sau không cần lo lắng bị người khác giết chết nữa, vì ngay cả Hồng Quân, Sở Dương cũng tự tin không địch lại cũng có thể tự vệ. "Chúc mừng Thiên Tôn chứng đạo, từ nay nhảy ra ngoài Tam Giới, không nằm trong Ngũ Hành, cầu được đại tiêu dao, đại tự tại." Chúc Long tiến lên, chắp tay cười chúc mừng Sở Dương. "Chúc mừng phu quân tấn thăng cường giả Chứng Đạo." Tây Vương Mẫu nhẹ bước đến bên Sở Dương, cười một tiếng, còn đẹp hơn cả hoa, làm rung động lòng người. "Cung hạ sư tôn chứng đạo thành công." Toại Nhân Thị, Thương Hiệt và những người khác cũng tiến lên, cười chúc mừng. "Ha ha." Sở Dương cười lớn, tâm trạng vui vẻ.

Sau khi trở thành cường giả Chứng Đạo, mọi áp lực trên người đều biến mất.

Đã vô địch rồi, còn có gì phải lo sầu?

Gặp chuyện hoặc người không vừa ý, trực tiếp san phẳng là được.

Chương 184

Duy chỉ có một mình Hồng Quân là không thể san phẳng, nhưng Sở Dương cũng có thể tự vệ.

Đợi sau này Sở Dương tu luyện bất kỳ một trong ba bộ công pháp cấp Thiên Đạo đến viên mãn, đạt tới cảnh giới Thiên Đạo, có thể treo Hồng Quân lên đánh. "Chúc Long, thống lĩnh nghìn ức đại quân Tiên Đình chiếm lĩnh Tam Thập Tam Thiên.

Thiên Đình của Yêu tộc, giờ đây nên thuộc về Tiên Đình." Sở Dương vui vẻ xong, liền bắt đầu làm việc chính, phân phó Chúc Long. "Thuộc hạ hiểu rồi, nhất định sẽ làm tốt việc ngài giao phó, từ nay về sau chỉ có Tiên Đình, không còn Thiên Đình nữa." Chúc Long chắp tay, nghiêm túc nhận lệnh. "Ừm." Sở Dương gật đầu, nhìn quanh mọi người một vòng, hạ lệnh: "Còn những người khác, đều theo ta về Đông Hải chi tân, nghe rõ chưa?" "Chúng thần tuân mệnh." Cửu Anh, Côn Bằng, Toại Nhân Thị và những người khác không có dị nghị, cung kính đáp lời. "Lão bà, chúng ta đi." Sở Dương lộ vẻ hài lòng, sau đó một tay ôm lấy vòng eo thon của Tây Vương Mẫu, mang nàng phá không bay đi, trong chớp mắt đã biến mất không thấy. "Các vị, đến lúc làm việc rồi." Chúc Long nhìn Côn Bằng và những người khác, khẽ cười nói. "Đúng, đến lúc làm việc rồi, mọi người cùng nhau nỗ lực, dưới sự dẫn dắt của Thiên Tôn, biến Tiên Đình thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang, ha ha." Mọi người cười lớn, mặt đầy mong đợi.

Nghĩ đến tương lai không xa Tiên Đình quân lâm Hồng Hoang, trở thành tồn tại không ai dám chọc, liền cảm thấy một trận hưng phấn, kích động.

Sau khi Sở Dương mang Tây Vương Mẫu rời đi, ba vị Chuẩn

Thánh Chúc Long, Cửu Anh và Côn Bằng tiến hành công tác dọn dẹp.

Việc đầu tiên tự nhiên là chiếm lĩnh Thiên Đình.

Do 3 vạn ức đại quân Yêu tộc đều đã bị tàn sát sạch sẽ, những Yêu tộc còn sót lại cũng chỉ là một đám yếu ớt, cho nên quá trình chiếm lĩnh Thiên Đình không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Sau khi đại quân Tiên Đình xông vào Thiên Đình, nhanh chóng tìm thấy những Yêu tộc còn sót lại, Chúc Long không hề khách khí, hạ lệnh chém giết toàn bộ.

Nhất thời mùi máu tanh bao phủ khắp bầu trời, tiếng kêu thảm thiết của Yêu tộc không ngừng vang lên cả ngày lẫn đêm, oán hồn Yêu tộc đầy rẫy khắp nơi.

Đại quân Tiên Đình đối với việc này không hề có chút đồng tình, ngược lại còn có cảm giác hả hê, đặc biệt là Nhân tộc, càng thêm thống khoái vô cùng.

Hồi đó khi Yêu tộc tàn sát Nhân tộc, không kể già trẻ gái trai đều giết, nay cái chết giáng xuống đầu Yêu tộc, đúng là thiên đạo hảo luân hồi, trời xanh tha cho ai.

Sau khi tàn sát sạch sẽ, đại quân Tiên Đình hoàn toàn chiếm cứ Tam Thập Tam Thiên, từ nay về sau không còn Thiên Đình của Yêu tộc, chỉ có Tiên Đình. "Hai vị, Tam Thập Tam Thiên đã bị chiếm lĩnh hoàn toàn, chúng ta đến bảo khố của Yêu tộc xem sao?" Cửu Anh nhìn Chúc Long và Côn Bằng, khẽ cười.

Chúc Long và Côn Bằng nhìn nhau, đều thấy được sự động lòng trong mắt đối phương.

Mặc dù Yêu tộc đã bị Tiên Đình tiêu diệt, nhưng trước khi bị diệt, họ là một trong hai đại chủng tộc đỉnh cao của Hồng Hoang, trong bảo khố chắc chắn có rất nhiều thứ tốt? "Được." Chúc Long gật đầu,

đồng ý. "Ta thấy được đấy, bảo khố Yêu tộc chắc chắn có không ít thứ tốt.

Đến lúc đó, chúng ta đem thứ quý giá nhất dâng lên Thiên Tôn, ta lại lấy một phần, phần còn lại nhập vào bảo khố Tiên Đình, để dành thưởng cho những người lập công." Côn Bằng cười nói.

Cửu Anh nghe vậy cũng không nhiều lời, trực tiếp đi trước dẫn đường.

Nàng là một trong mười đại yêu thánh của Yêu tộc, rất rõ vị trí của bảo khố.

Không lâu sau, Cửu Anh quen đường quen lối dẫn Côn Bằng và Chúc Long đến một nơi ẩn mật.

Nơi này vốn dĩ có trọng binh canh giữ, nhưng bây giờ Yêu tộc đã bị diệt tộc, tự nhiên không một bóng người.

Ba người Cửu Anh đến nơi, chỉ thấy trong hư không có một cánh cửa thần bí, trên đó khắc đầy vô số phù văn, tạo thành vô số trận pháp, uy lực đạt đến tầng thứ Chuẩn Thánh.

Đại La Kim Tiên bình thường dù có thể tìm thấy bảo khố Yêu tộc, cũng tuyệt đối không lấy ra được bảo vật, nhưng ba người Cửu Anh đều là Chuẩn Thánh, những trận pháp này tự nhiên không thể ngăn cản. "Khai!" Chúc Long quát khẽ một tiếng, lực lượng Chuẩn Thánh bùng phát, mạnh mẽ đánh ra một quyền. "Ầm!" Quyền ấn không hề sai lệch, ẩn chứa sức mạnh kinh khủng, hư không gợn sóng, cuối cùng không chịu nổi áp lực, "ầm" một tiếng vỡ tan.

Cánh cửa thần bí kia tuy có vô số trận pháp phòng ngự, nhưng cũng không cứng rắn hơn hư không bao nhiêu, chỉ chống đỡ được một lát liền nổ tung, lộ ra bảo khố Yêu tộc phía sau.

Cửu Anh mắt sáng rực lên, người đầu tiên hóa thành một luồng

thần quang xông vào trong, Côn Bằng ánh mắt lóe lên, cũng theo vào. "Đợi ta với!" Chúc Long hét lớn, rõ ràng là mình phá cửa bảo khố Yêu tộc, kết quả người đầu tiên vào lại không phải mình?

Thật không thể chịu nổi sự uất ức này. "Vù." Chúc Long trong lòng oán thầm vài câu, vội vàng hóa thành một luồng cầu vồng đỏ rực chui vào bảo khố Yêu tộc, chậm thêm chút nữa có lẽ đồ tốt đều không còn.

Nửa khắc sau, ba người mặt đen như đít nồi đi ra từ bảo khố Yêu tộc. "Đáng ghét, bảo khố Yêu tộc vốn chất đầy bảo vật như núi mà giờ chẳng có gì cả." Cửu Anh khẽ cắn đôi môi mọng nước, gương mặt tinh xảo lộ vẻ không cam lòng. "Có lẽ Đế Tuấn vì muốn thắng trận quyết chiến giữa Yêu tộc và Tiên Đình đã chơi lớn, đem tất cả bảo vật trong bảo khố Yêu tộc ra ngoài." "Xứng đáng là hoàng giả của Yêu tộc, khí phách thật lớn." Chúc Long suy đoán, trong mắt hiện lên một tia bội phục.

Chương 185

Côn Bằng mặt đen lại nói: "Tiếc cho ta, vốn tưởng có thể phát tài một phen, giờ chẳng có gì." Hai người kia nghe vậy, đều có chút im lặng.

Cuối cùng, Cửu Anh mở lời: "Thôi vậy, không có bảo khố Yêu tộc thì thôi, đừng quên Thiên Tôn đại nhân đã chứng đạo, chúng ta thân là tướng tài đắc lực dưới trướng ngài, sau này còn thiếu lợi ích sao?" Chúc Long nghe vậy, tâm trạng tốt lên không ít, tán thành nói: "Không sai, chỉ cần đi theo bước chân của Thiên Tôn đại nhân, những thứ chúng ta nhận được trong tương lai chắc chắn không chỉ là một cái bảo khố Yêu tộc." Côn Bằng trong lòng khẽ động, bị hai người thuyết phục, nói: "Cũng phải, bây giờ mất đi bảo khố Yêu tộc thì thôi, đi theo Thiên Tôn đại nhân, sau này thậm chí còn có cơ duyên chứng đạo." "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta từ biệt tại đây, Chúc Long hãy trấn thủ tốt Tam Thập Tam Thiên, Cửu Anh và ta sẽ mang đại quân Tiên Đình trở về Đông Hải chi tân." "Yên tâm, có ta trấn thủ Tam Thập Tam Thiên, yêu ma quỷ quái nào dám gây rối?" Chúc Long tự tin nói.

Hắn là Chuẩn Thánh, cả Hồng Hoang cũng không có bao nhiêu cường giả như vậy.

Hơn nữa, Chuẩn Thánh không có tác dụng, Sở Dương bây giờ đã chứng đạo, chỉ cần đầu óc không có vấn đề, sinh linh không muốn chết tuyệt đối sẽ không tìm đến phiền phức. "Ừm." Côn Bằng gật đầu, rồi cùng Cửu Anh rời đi.

Hai người đến trước mặt Đế Tuấn, sắc mặt Cửu Anh có chút phức tạp, vừa cảm khái vừa mang theo may mắn.

May mà lúc trước đã lựa chọn thần phục Sở Dương, nếu không

kết cục của mình có lẽ sẽ rất thê thảm.

Giống như Anh Chiêu, Kế Mông và những tồn tại cùng là Yêu Thánh khác, bây giờ đều đã chết.

Côn Bằng trào phúng Đế Tuấn: "Đi thôi, Yêu Hoàng đại nhân, ta đưa ngươi về Đông Hải chi tân, sau này cứ chờ vô số khuất nhục giáng xuống đầu đi." Đế Tuấn mặt âm trầm không nói lời nào, vừa tức giận, nhưng cũng biết thời đại thuộc về mình đã kết thúc.

Sở Dương đã chứng đạo, mình có tư cách gì để đấu với đối phương?

Đế Tuấn cũng không phải không nghĩ đến việc tự vẫn, để khỏi chịu nhục nhã, nhưng Sở Dương đã sớm có tiên kiến, đặt cấm chế trong cơ thể hắn, chết cũng không chết được. "Ha ha." Côn Bằng nhìn dáng vẻ thảm hại của Đế Tuấn, không khỏi cười khẽ, trong lòng vô cùng thống khoái. "Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất đã bị trừng phạt, còn lại Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Hồng Vân đạo nhân ba người, ta sẽ báo thù từng người một." Dưới đáy mắt Côn Bằng lóe lên hàn quang, một bên tính toán làm sao báo thù, một bên động tác trên tay cũng không chậm, bắt lấy Đế Tuấn bay về phía Đông Hải chi tân.

Cửu Anh nhẹ bước theo sau.

Đại quân Yêu tộc thì dưới sự dẫn dắt của mấy nghìn vị Đại La Kim Tiên, sau khi chỉnh đốn xong liền hùng dũng trở về Đông Hải chi tân. .....

Tại Đông Hải chi tân, tổng bộ Tiên Đình, Sở Dương và Tây Vương Mẫu trở về. "Phu quân, chàng đã chứng đạo, có muốn mời các đại năng Hồng Hoang đến chúc mừng không?" Tây Vương Mẫu nép vào lòng Sở Dương, đề nghị.

Sở Dương trầm ngâm một lát, cười ha ha nói: "Nàng cũng biết, ta

không thích náo nhiệt, cho nên thôi đi." "Được thôi." Tây Vương Mẫu ngoan ngoãn đáp lời.

Nếu Sở Dương không thích, nàng cũng sẽ không ép buộc.

Sở Dương cúi đầu nhìn dung nhan tuyệt thế của Tây Vương Mẫu, không nhịn được đưa tay véo má nàng.

Ừm, da dẻ có độ đàn hồi, lại mềm mại mịn màng, cảm giác rất tốt.

Đợi Tây Vương Mẫu trợn mắt trắng nhìn hắn, Sở Dương mới cười nói: "Lão bà, ta có một món quà muốn tặng nàng." "Quà?" Trong đôi mắt đẹp của Tây Vương Mẫu lóe lên một tia tò mò, không khỏi lên tiếng hỏi.

Sở Dương cười một cách thần bí, lấy ra một viên ngọc thạch, đưa cho Tây Vương Mẫu cười nói: "Đây là một bộ công pháp, nàng có thể xem thử." Tây Vương Mẫu mang theo lòng hiếu kỳ bóp nát ngọc thạch, lập tức một mảng phù văn màu vàng xuất hiện, bay lượn trên không trung một lúc rồi hóa thành một luồng ánh sáng vàng rực rỡ tràn vào não nàng. "....." Khi Tây Vương Mẫu hấp thu xong nội dung ghi lại trong mảng phù văn màu vàng, lập tức trợn tròn đôi mắt đẹp: "Công pháp cấp Thiên Đạo, Hỗn Độn Âm Dương Quyết?" "Không sai, đây là món quà ta tặng nàng, thích không?" Sở Dương cười nói. "Chẳng lẽ Cửu Âm Đạo Kinh được tách ra từ Hỗn Độn Âm Dương Quyết?" Tây Vương Mẫu có chút do dự hỏi.

Sở Dương lắc đầu, nói: "Không, Cửu Âm Đạo Kinh là một bộ công pháp cấp Chứng Đạo độc lập.

Nó và Cửu Dương Đạo Kinh mà ta tu luyện dung hợp lại mới hình thành nên Hỗn Độn Âm Dương Quyết." Dừng một chút, Sở Dương tiếp tục nói: "Công pháp cấp Thiên Đạo nếu tu luyện đến cảnh giới viên mãn, có thể trực tiếp đạt đến Thiên Đạo.

Công pháp như vậy ngay cả Đạo Tổ Hồng Quân cũng sẽ điên cuồng vì nó, cho nên vì an toàn, ta mới để nàng tu luyện Cửu Âm Đạo Kinh.

Nhưng bây giờ ta đã chứng đạo, không cần sợ Hồng Quân nữa, tự nhiên có thể để nàng tu luyện công pháp cấp cao hơn." Tây Vương Mẫu nghe xong đầu đuôi câu chuyện, lập tức bừng tỉnh đại ngộ, trong lòng dâng lên tình yêu và sự cảm động sâu sắc đối với Sở Dương. "Phu quân, chàng thật quá tốt với thiếp." Tây Vương Mẫu đôi mắt to long lanh nhìn Sở Dương, vô cùng cảm động nói.

Công pháp là vốn liếng để sinh linh Hồng Hoang an thân lập mệnh, giá trị của công pháp cấp Thiên Đạo quả thực khó có thể tưởng tượng, ngay cả Thánh Nhân cũng sẽ đổ xô vào.

Nhưng Sở Dương lại sẵn lòng đưa Hỗn Độn Âm Dương Quyết cho nàng tu luyện, tấm lòng này khiến Tây Vương Mẫu cảm động không thôi. "Vậy nàng định báo đáp ta thế nào đây?" Sở Dương ngắm nhìn gương mặt tuyệt mỹ của Tây Vương Mẫu, khẽ cười nói.

Tây Vương Mẫu mặt đỏ bừng, cúi đầu khẽ nói: "Tùy chàng xử trí." "Ha ha." Sở Dương cười lớn một tiếng, bế ngang Tây Vương Mẫu lên đi về phía một căn phòng. .....

Trăm năm sau, bên ngoài tổng bộ Tiên Đình có ba người đến.

Một thanh niên tuấn tú phóng khoáng, một trung niên mặt mày uy nghiêm, và một lão nhân mặt mày điềm nhiên.

Chính là Thông Thiên, Nguyên Thủy và Lão Tử, đến để hỏi Sở Dương về cơ duyên chứng đạo của họ.

Ba người đến bên ngoài Tiên Đình, điều đầu tiên họ chú ý là một cây thần trụ thông thiên, trên đó đang treo một bóng người -- Đế Tuấn.

Chương 186

Chỉ thấy hắn sống dở chết dở, thảm hại không chịu nổi bị giam cầm trên cây thần trụ, chịu đựng sức nóng của mặt trời, mà ngay cả một ngụm nước cũng không được uống.

Phải biết Đế Tuấn đã bị Sở Dương phế, bây giờ ngoài mạng sống vĩnh hằng ra, không có nguyên thần pháp lực, cũng không có khí huyết nhục thân cường tráng, hoàn toàn là một người phàm.

Bị phơi nắng như vậy, tuyệt đối là một loại cực hình, nhưng Đế Tuấn lại không thể chết, phải vĩnh viễn chịu đựng loại cực hình này. "Ai, hoàng giả năm xưa, nay là tù nhân, đều là vì đắc tội với Sở Dương đạo hữu a." Lão Tử có chút cảm thán, quay lại cảnh cáo Nguyên Thủy: "Nhị đệ, ta biết đệ sĩ diện, lại vì chuyện Chủng Ma Kinh mà ghét Sở Dương đạo hữu, nhưng hãy nhớ, hôm nay tuyệt đối không được chọc giận hắn." Nguyên Thủy nghe vậy mặt lúc đỏ lúc xanh, muốn phản bác nhưng không nói nên lời. "Ha ha, nhị ca chỉ cần ngậm miệng lại là mọi chuyện sẽ ổn thôi." Thông Thiên cười lạnh nói.

Nguyên Thủy nghe vậy lập tức nổi giận, muốn tranh luận với Thông Thiên ba trăm hiệp, kết quả Lão Tử lại tán thành: "Nói không sai, lát nữa gặp Sở Dương, nhị đệ có thể ít nói thì ít nói đi." Nguyên Thủy nuốt giận, huynh trưởng đã yêu cầu như vậy thì có thể làm gì? "Ừm." Nguyên Thủy buồn bực đáp lời.

Thông Thiên thấy Nguyên Thủy bị lép vế, trên mặt không có biểu cảm gì, nhưng trong lòng lại vô cùng hả hê. "Đi thôi." Lão Tử lại nhìn Đế Tuấn một cái, rồi thu hồi ánh mắt, lên tiếng trước đi về phía tổng bộ Tiên Đình.

Nguyên Thủy và Thông Thiên theo sau.

Sau khi ba người rời đi, Đế Tuấn bị treo trên cây thần trụ mở mắt, trong mắt hiện lên vô tận khuất nhục.

Hồi đó, hắn phong quang biết bao.

Cùng rất nhiều đại năng Hồng Hoang nói cười vui vẻ, xuyên qua hỗn độn mênh mông đến Tử Tiêu Cung nghe đạo, được xưng là một trong ba nghìn khách của Tử Tiêu Cung.

Khi thành lập Thiên Đình của Yêu tộc, rất nhiều đại năng Hồng Hoang đều sẵn lòng đến chúc mừng và dâng lễ vật.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ là một tù nhân đáng thương, phải luôn luôn chịu đựng cực hình mà người thường khó có thể chịu đựng, chết cũng không chết được.

Nhưng điều khó chịu nhất không phải là cái đó, mà là khi những đại năng Hồng Hoang từng nói cười vui vẻ với Đế Tuấn đi ngang qua, biểu cảm thương hại, trào phúng đó mới là thứ hắn không thể chịu đựng được. "Sở Dương, đều là lỗi của ngươi, Sở Dương, a!" Đế Tuấn không thể chịu đựng được nữa, không nhịn được phẫn nộ gào thét, giống như một con dã thú. "Ồn ào!

Dám gọi thẳng danh húy của Thánh Phụ đại nhân, ta thấy ngươi ngứa da rồi." Tên Nhân tộc canh gác bên cạnh nghe Đế Tuấn gào thét, lập tức rút roi ra, hung hăng quất vào hắn.

Đế Tuấn cắn răng chịu đựng nỗi đau từ roi vọt, muốn giữ lại uy nghiêm của hoàng giả Yêu tộc năm xưa.

Tên Nhân tộc canh gác thấy vậy, khóe miệng nhếch lên một nụ cười lạnh, roi vọt càng thêm mạnh.

Tên Nhân tộc canh gác này không hề có chút đồng tình nào với Đế Tuấn, nếu không phải hắn điên cuồng phát động đại kiếp Nhân tộc,

khiến vô số Nhân tộc chết thảm, thì sao lại rơi vào kết cục như ngày hôm nay?

Một bên khác, Tam Thanh tiến vào Tiên Đình, lập tức có một bóng người bay lên trời, đến trước mặt họ. "Ba vị đạo hữu, đến Tiên Đình của ta có việc gì?" Chúc Long chắp tay với Tam Thanh, cười nói. "Chúng ta đến bái kiến Sở Dương đạo hữu, mong đạo hữu thông báo giúp." Lão Tử nói. "Thiên Tôn đang bế quan, trong thời gian ngắn không biết có xuất quan không, có lẽ không có thời gian tiếp kiến các vị.

Hay là một thời gian nữa các vị hãy đến?" Chúc Long đề nghị.

Nguyên Thủy vừa nghe, trong lòng lập tức nổi giận, thân là Bàn Cổ Tam Thanh, lại là cường giả Chuẩn Thánh, địa vị và thực lực ở Hồng Hoang đều thuộc hàng đầu, gặp ai mà người đó không phải lập tức ra gặp?

Kết quả đến chỗ Sở Dương, lại nói là đang bế quan không thể gặp, cần phải một thời gian nữa mới đến, thật tức chết người.

Nhưng Nguyên Thủy chỉ dám tức giận trong lòng, không dám thể hiện ra ngoài.

Sở Dương đã chứng đạo, bóp chết Nguyên Thủy dễ như trở bàn tay, sao dám lên tiếng?

Mình chưa phải là Thánh Nhân Thiên Đạo, mà bây giờ cũng chưa phải, chỉ cần chưa phải là Thánh Nhân, thì phải có đủ sự tôn kính đối với cường giả Chứng Đạo.

Giống như bây giờ, Nguyên Thủy không những không dám tức giận với Sở Dương, mà ngay cả với Chúc Long tu vi chỉ ở Chuẩn Thánh sơ kỳ cũng không dám nổi giận.

Dù sao cũng là quan tam phẩm trước cửa tể tướng, Chúc Long tuy

tu vi không bằng Nguyên Thủy, nhưng sau lưng người ta có Sở Dương a. "Sở Dương đạo hữu đang bế quan sao?

Có thể châm chước không?" Lão Tử nhíu mày nói.

Cường giả Hồng Hoang bế quan, động một cái là nghìn năm vạn năm, mấy chục vạn năm cũng là chuyện thường.

Nếu Sở Dương mấy chục vạn năm không ra, chẳng phải họ phải đợi lâu như vậy sao? "Thật xin lỗi, việc của Thiên Tôn là trên hết, ngài đang bế quan, ta là thuộc hạ không dám làm phiền." Chúc Long áy náy nói. "Được thôi, vậy chúng ta về trước, đợi Sở Dương đạo hữu xuất quan rồi lại đến." Lão Tử khẽ thở dài, có chút bất đắc dĩ nói.

Chương 187

"Đến lúc đó ta sẽ thông báo cho các vị." Chúc Long cười cười. "Cáo từ." Lão Tử và hai người quay người, đúng lúc đó, một giọng nói phiêu diêu vang lên trong đầu mọi người: "Ba vị đạo hữu có việc thì đến trung ương tiên điện đi." "Thiên Tôn đại nhân không bế quan nữa, các vị có thể đi gặp rồi." Chúc Long nghe thấy giọng nói này, lập tức nói với Tam Thanh.

Thông Thiên nhìn Chúc Long, có chút cạn lời, vừa mới nói Sở Dương đang bế quan, bây giờ lại có thể đi gặp?

Nguyên Thủy thì tức giận, cho rằng Chúc Long đang trêu đùa mình.

Lão Tử sắc mặt như thường, nhàn nhạt nói: "Nếu đã như vậy, vậy chúng ta đi gặp Sở Dương đạo hữu." "Mời." Chúc Long làm một tư thế mời, đích thân đưa ba người đến trung ương tiên điện.

Tam Thanh cuối cùng cũng gặp được Sở Dương, sau khi chào hỏi nhau, Sở Dương cười hỏi: "Không biết ba vị đạo hữu tìm ta có việc gì?" "Đạo hữu nói đùa rồi, với thần thông của ngài chắc chắn đã sớm biết ý định của chúng ta." Lão Tử khách khí nói. "Ha ha." Sở Dương cười cười, rồi sắc mặt trở nên nghiêm túc, nói: "Không sai, ta biết các ngươi đến tìm ta, là để hỏi về cơ duyên chứng đạo của mình.

Ta có thể nói rõ cho các ngươi biết, ta biết cơ duyên chứng đạo của các ngươi, nhưng vấn đề là, tại sao ta phải nói cho các ngươi?

Hay nói cách khác, các ngươi định trả giá bao nhiêu để mua tin tức này?" "Nếu đạo hữu bằng lòng cho ta biết cơ duyên chứng đạo của mình, ta có thể hứa với ngài ba lần ra tay giúp đỡ." Lão Tử trầm giọng nói. "Bần đạo cũng có thể." Thông Thiên và Nguyên Thủy gật đầu, tỏ

ý bằng lòng trả giá tương đương. "Ba lần cơ hội ra tay của Thánh Nhân, nghe có vẻ không tệ." Sở Dương khẽ cười, nói: "Nhưng, ta cũng là cường giả Chứng Đạo, là tồn tại sánh ngang Thánh Nhân, ta cần ba lần ra tay giúp đỡ của các ngươi để làm gì?

Nếu thật tâm giao dịch, thì hãy lấy ra thứ gì đó thật sự có giá trị." "Vậy đạo hữu hy vọng nhận được gì từ chúng ta?

Cứ nói ra, nếu chúng ta có thể lấy ra được, có thể giao dịch." Thông Thiên chen vào nói.

Sở Dương tán thưởng nhìn Thông Thiên một cái, thầm nghĩ tiểu tử này biết điều. "Thật ra ta muốn cũng không nhiều, nghe nói ba người các ngươi khi đi du ngoạn Bất Chu Sơn đã nhận được mấy món linh bảo.

Điều kiện đầu tiên của ta là cây Biển Quải của Lão Tử đạo hữu, Tam Bảo Ngọc Như Ý của Nguyên Thủy đạo hữu, và Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên đạo hữu.

Cùng với Tử Kim Hồ Lô của Lão Tử đạo hữu và Thủy Hỏa Hồ Lô của Thông Thiên đạo hữu, đưa năm món linh bảo đó cho ta là được." "Không thể nào!" Nguyên Thủy hét lớn, kích động nói: "Năm món linh bảo đó, món nào không phải là cực phẩm tiên thiên linh bảo, giá trị phi thường?

Chúng ta chỉ muốn sớm chứng đạo thành Thánh, mới đến hỏi cơ duyên chứng đạo, chứ không phải không thể chứng đạo, sao có thể thu của chúng ta nhiều cực phẩm tiên thiên linh bảo như vậy?" Lão Tử và Thông Thiên trong lòng điên cuồng gật đầu, cho rằng Nguyên Thủy nói đúng, Sở Dương quá tham lam, chúng ta lại không phải không thể chứng đạo, chỉ là muốn chứng đạo nhanh hơn thôi.

Thu năm món cực phẩm tiên thiên linh bảo, chúng ta thà tự mình đi tìm cơ duyên chứng đạo còn hơn. "Ngươi đang nói chuyện với ta đấy

à?" Sở Dương nhìn chằm chằm Nguyên Thủy, híp mắt chậm rãi nói. "Ầm." Một luồng khí tức kinh khủng tỏa ra từ người Sở Dương, bao trùm chư thiên, giống như một con mãnh thú Hồng Hoang.

Luồng khí tức đó bao phủ lên người Nguyên Thủy, lập tức khiến hắn toát mồ hôi lạnh, lửa giận trong lòng cũng tan biến. "Khụ, đạo hữu đừng trách, nhị đệ của ta không giỏi ăn nói, xin hãy tha thứ." Lão Tử thấy vậy vội vàng ra khuyên giải, giả vờ quát Nguyên Thủy: "Còn không mau tạ tội với Sở Dương đạo hữu." "Ta sai rồi." Nguyên Thủy nhục nhã nói với Sở Dương. "Không có lần sau, nếu không dù ngươi là Thánh Nhân Thiên Đạo ta cũng giết không tha." Sở Dương thu lại khí thế toàn thân, lạnh lùng nói.

Nguyên Thủy ngậm miệng không nói, chỉ có sắc mặt tái xanh, lửa giận trong lòng bùng lên. "May mà mình không mở miệng nói chuyện." Bên cạnh, Thông Thiên trong lòng thầm may mắn.

Vừa rồi nghe Sở Dương sư tử ngoạm, muốn năm món cực phẩm tiên thiên linh bảo, Thông Thiên cũng suýt nữa không nhịn được mở miệng.

Nếu Thông Thiên mở miệng, hắn dám chắc Sở Dương sẽ xử lý luôn cả hắn. "Ha ha." Sở Dương nhìn Nguyên Thủy không cam lòng, trong lòng cười khẽ, hắn thích cái dáng vẻ không thích hắn, nhưng lại không làm gì được hắn của Nguyên Thủy. "Đạo hữu, năm món cực phẩm tiên thiên linh bảo quả thật có hơi nhiều, ngay cả trên người chúng ta cũng không có nhiều, bớt đi một chút được không?" Lão Tử sau khi an ủi Nguyên Thủy, thở dài nói với Sở Dương. "Giao dịch mà, đều có thể thương lượng." Sở Dương nhàn nhạt cười nói: "Nếu đã muốn bớt, vậy thì nể mặt ngài bớt đi một chút.

Tử Kim Hồ Lô và Thủy Hỏa Hồ Lô ta không cần nữa, chỉ cần các ngươi đưa Biển Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm

cho ta là được." "Vẫn hơi nhiều." Lão Tử do dự nói: "Một món cực phẩm tiên thiên linh bảo được không?" "Một món cực phẩm tiên thiên linh bảo?" Sở Dương nghe vậy lập tức biến sắc, nói: "Hồi đó giao dịch Chủng Ma Kinh đã mất hai món cực phẩm tiên thiên linh bảo, đó chỉ là một cơ hội chứng đạo.

Bây giờ ta nói cho các ngươi cơ duyên của riêng mình, trăm phần trăm có thể giúp các ngươi chứng đạo, mà chỉ mất một món cực phẩm tiên thiên linh bảo?" "Đạo hữu nguôi giận." Lão Tử thấy Sở Dương lại có dấu hiệu nổi giận, lập tức nói: "Được, theo ý ngài, ba món cực phẩm tiên thiên linh bảo." "Vậy còn tạm được." Sở Dương gật đầu, cảm xúc ổn định lại không ít, cười nói: "Vậy thì chúng ta tiếp tục bàn điều kiện thứ hai đi." "Còn có điều kiện thứ hai?" Lão Tử nghe vậy lập tức trợn tròn mắt, trong lòng chửi thầm Sở Dương là ma cà rồng, lấy ba món tiên thiên linh bảo còn chưa đủ, còn muốn thêm bảo vật?

Lão Tử tỏ vẻ hối hận, không nên đến tìm Sở Dương hỏi cơ duyên chứng đạo, bây giờ cơ duyên chứng đạo còn chưa thấy đâu, đã bị chặt chém một phen. "Cơ duyên chứng đạo quý giá biết bao?

Dùng hai điều kiện để đổi không đáng sao?" Sở Dương híp mắt, ra vẻ gian thương, cười nói: "Yên tâm, điều kiện thứ hai của ta rất đơn giản.

Cơ duyên chứng đạo sẽ nhận được lượng lớn công đức Thiên Đạo, các ngươi chỉ cần chia cho ta một nửa là được." "Không thể nào, lấy đi một nửa công đức Thiên Đạo, chúng ta làm sao thành Thánh Nhân?" Nguyên Thủy từ nãy đến giờ vẫn im lặng, chỉ nghe Lão Tử và Sở Dương bàn bạc, lúc này không nhịn được nữa, nhảy ra phẫn nộ nói. "Ừm?" Sở Dương phóng ra khí tức kinh khủng của mình. "Uy hiếp ta cũng vô dụng, chuyện này liên quan đến việc ta có thể chứng đạo thành Thánh hay không, liều mạng với ngươi thì đã sao?

Hơn nữa Hồng Hoang không chỉ có mình ngươi là cường giả Chứng Đạo, ngươi làm càn như vậy, sư tôn sẽ không bỏ mặc!" Nguyên Thủy gầm nhẹ, trong mắt lóe lên ánh sáng rực rỡ.

Chương 188

Sở Dương nghe vậy khí tức khựng lại, Hồng Quân hiện tại là người duy nhất ở Hồng Hoang có thể chế tài hắn, tuy hắn tự tin có sức tự vệ, nhưng có thể không chọc thì không chọc.

Thế là Sở Dương thu lại khí tức, nhàn nhạt nói: "Ha ha, ta muốn một nửa công đức Thiên Đạo cũng không phải là không để các ngươi thành Thánh Nhân.

Thực tế, các ngươi không giống với Nữ Oa đạo hữu.

Nàng dựa vào công đức tạo nhân để thành Thánh, cho nên công đức không thể thiếu.

Nhưng các ngươi có thể thành Thánh, là nhờ làm một việc gì đó để Thiên Đạo công đức giáng xuống, rồi để Thiên Đạo công đức dẫn dắt ra công đức khai thiên ẩn sâu trong đầu óc.

Cũng có nghĩa là, Thiên Đạo công đức chỉ là một mồi dẫn, nhiều hay ít đều được, công đức khai thiên mới là mấu chốt để thành Thánh." Lão Tử nghe lời Sở Dương, lập tức mắt sáng rực lên, có chút vội vàng nói: "Đạo hữu nói thật chứ?" "Tuyệt đối không giả." Sở Dương nhàn nhạt cười nói: "Cho nên điều kiện thứ hai của ta hoàn toàn có thể đáp ứng, vì nó không có hại gì cho các ngươi." Lão Tử nghe vậy không khỏi trầm ngâm, nếu là như vậy, cũng không phải là không thể đáp ứng.

Lúc này, Nguyên Thủy lên tiếng, nói: "Hừ, công đức nhiều hay ít không ảnh hưởng lớn đến việc ta chứng đạo thành Thánh, nhưng nhiều công đức như vậy ta cũng không thể cho ngươi không công.

Nếu điều kiện của ngươi cứ hà khắc như vậy, vậy chúng ta về, không hỏi cơ duyên chứng đạo nữa, ta sẽ tự mình tốn thời gian và tinh

lực để cảm ngộ.

Sư tôn từng nói ta nhất định sẽ chứng đạo, chỉ là sớm hay muộn thôi, không nhất thiết phải trông cậy vào sự chỉ điểm của ngươi." Thông Thiên dùng ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn Nguyên Thủy, thầm nghĩ: "Giọng điệu phản đối cũng không cần phải gay gắt như vậy chứ, tuyệt đối sẽ chọc giận Sở Dương đạo hữu mà." "Thôi, ta cứ im lặng xem kịch, tuyệt đối không nói gì." Thông Thiên cúi đầu, giả làm đà điểu, không muốn cùng Nguyên Thủy chống lại cơn giận của Sở Dương. "Ầm!" Quả nhiên không ngoài dự đoán, lời Nguyên Thủy vừa dứt, trên người Sở Dương bùng phát một luồng khí cơ hủy thiên diệt địa, trong sân xuất hiện những gợn sóng ngút trời, vạn linh đều run rẩy, mười phương đều rung chuyển.

Ánh mắt Sở Dương lạnh băng, giống như một vị hỗn độn thần ma nhìn chằm chằm Nguyên Thủy, khiến hắn dựng tóc gáy. "Ngươi thật sự nghĩ có thể dùng Đạo Tổ Hồng Quân để đè ta mãi sao?" Sở Dương cười, cười rất lạnh, mang theo một tia sát ý, lạnh giọng nói: "Ta biết cơ duyên chứng đạo thành Thánh của ngươi ở đâu.

Ta giết ngươi, rồi cướp Hồng Mông Tử Khí của ngươi đưa cho người khác sử dụng, ngươi nói xem người đó có thành Thánh không?

Ta tin rằng, Thiên Đạo cần sáu vị Thánh Nhân không sai, nhưng trong sáu đại Thánh Nhân có ngươi hay không cũng không khác gì nhau." Trán Nguyên Thủy toát mồ hôi lạnh, trong lòng hoảng hốt.

Vừa rồi tâm thần chuyển động, kết quả kinh hãi phát hiện những lời Sở Dương nói không sai.

Thiên Đạo vận hành, cần sáu Thánh Nhân hỗ trợ quản lý, nhưng sáu người đó không nhất định phải là Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa.

Trương Tam, Lý Tứ cũng được, Thiên Đạo chỉ cần sáu Thánh

Nhân quản lý thôi. "Điều kiện của ngươi ta đồng ý, Thiên Đạo công đức ta có thể cho ngươi một nửa." Nghĩ đến đây, Nguyên Thủy lập tức mở miệng nói.

Hắn không dám cược, lỡ như cược thua, không chỉ không làm được Thánh Nhân Thiên Đạo, mà ngay cả tính mạng cũng không còn.

Sở Dương nghe vậy lộ ra một tia tiếc nuối.

Nếu vừa rồi Nguyên Thủy dám tiếp tục cứng rắn, Sở Dương thật sự sẽ chém giết hắn, chẳng quan tâm hắn có phải là Thánh Nhân định sẵn của Thiên Đạo hay không.

Cũng có thể nhân cơ hội này xem xem Thánh Nhân có thể thay đổi được không, kết quả Nguyên Thủy dứt khoát đầu hàng, Sở Dương cũng đành tha cho hắn một mạng. "Các ngươi thì sao?" Ánh mắt Sở Dương liếc về phía Lão Tử và Thông Thiên. "Ta không có ý kiến." Thông Thiên lập tức nói. "Bần đạo cũng cảm thấy có thể." Lão Tử trong lòng khẽ thở dài, chậm rãi mở miệng nói. "Được, nếu ba vị đều đồng ý rồi, vậy thì lập lời thề Thiên Đạo đi, ngoài ra trước tiên đưa ba món cực phẩm tiên thiên linh bảo cho ta." Sở Dương hài lòng cười.

Chuyện tiếp theo không có gì đáng nói, Lão Tử đưa Biển Quải cho Sở Dương, Nguyên Thủy giao ra Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thông Thiên giao ra Thanh Bình Kiếm, sau đó đồng thời lập lời thề Thiên Đạo. "Ầm ầm ầm!" Trên bầu trời Tiên Đình, trong không trung truyền đến tiếng sấm lớn.

Thiên Đạo đã công nhận lời thề của ba người, nếu có vi phạm, sẽ giáng xuống thiên phạt, Thánh Nhân cũng không chống đỡ nổi, sẽ thân tiêu đạo vẫn. "Được rồi chứ?" Lão Tử nhìn Sở Dương, giọng điệu lạnh nhạt nói.

Bị Sở Dương lừa, mối thù này ông đã ghi nhớ, sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Thông Thiên nhìn Sở Dương, trong lòng cũng không vui, mặc dù vừa rồi Sở Dương không nhằm vào mình, nhưng mất đi một món cực phẩm tiên thiên linh bảo và một nửa công đức Thiên Đạo khi chứng đạo thành Thánh, cũng không vui vẻ gì.

Nguyên Thủy trong lòng càng thêm tức giận ngút trời, hận thấu xương Sở Dương, đối phương hết lần này đến lần khác làm hắn mất mặt, đây là nỗi sỉ nhục lớn, tuyệt đối sẽ không buông tha. "Ha ha, giao dịch hoàn thành, ta đương nhiên sẽ nói cho các ngươi biết cơ duyên chứng đạo ở đâu." Sở Dương thu ba món cực phẩm tiên thiên linh bảo, ung dung nói: "Mấu chốt để chứng đạo thành Thánh nằm ở chữ 'Giáo'." "Ầm." Lời vừa dứt, trong đầu ba người linh quang lóe lên, sương mù về việc chứng đạo thành Thánh đã lâu được vén ra, rõ ràng có thể thấy. "Thì ra là vậy." Thông Thiên ánh mắt lóe lên, thầm nghĩ: "Cơ duyên chứng đạo của ta là lập ra Tiệt Giáo." "Cơ duyên chứng đạo của ta là lập ra Xiển Giáo." Nguyên Thủy tạm thời bỏ qua mối hận với Sở Dương, tâm trạng vô cùng phấn khích.

Lão Tử sắc mặt trở nên khó coi, bây giờ ông đã nhận được ám thị của Thiên Đạo, giáo phái mà ông lập ra vốn dĩ là Nhân Giáo.

Nhưng Sở Dương đã truyền bá rộng rãi Chủng Ma Kinh trong Nhân tộc, Nhân tộc đã có công pháp tu luyện, không cần ông lập Nhân Giáo, truyền thụ kim đan đại đạo nữa.

Lão Tử cuối cùng cũng hiểu vì sao lúc trước khi nghe giảng đạo ở Oa Hoàng Cung trong Hỗn Độn, trong lòng lại có cảm ứng, cảm giác như có thứ gì đó quan trọng đang rời đi.

Hóa ra là Sở Dương đang cướp đi cơ duyên chứng đạo của ông! "Đồ lừa đảo, khốn nạn!" Lúc này, dù Lão Tử tu theo Vô vi chi đạo, cũng không nhịn được mà chửi thầm trong lòng.

Chương 189

Sở Dương thực sự quá lừa đảo, rõ ràng đã cướp cơ duyên chứng đạo của ông, mà còn dám bán cơ duyên chứng đạo của ông với giá cao, thật là tiện nhân!

Thế mà mình lại bị lừa, không hề hay biết, Lão Tử tức đến thổ huyết, vừa hận Sở Dương vừa hận sự ngu dốt của mình, bị người ta lừa mà không biết! "Chúng ta đi!" Lão Tử nghiến răng nói, quay người bỏ đi, cảm giác ở lại chỗ Sở Dương, tuyệt đối sẽ bị tức chết.

Thông Thiên và Nguyên Thủy đều có chút không hiểu, không biết vì sao Lão Tử nhận được cơ duyên chứng đạo mà lại tức giận như vậy.

Chỉ có Sở Dương nhìn Lão Tử một cách đầy thâm ý, trong lòng cười một tiếng, đối với việc lừa người hắn không hề có chút gánh nặng tâm lý nào.

Ít nhất, lừa thì lừa, nhưng không lấy mạng người ta là được phải không?

So với những đại năng khác ở Hồng Hoang, vừa muốn bảo vật vừa muốn mạng người, Sở Dương đã là người nhân từ lắm rồi.

Sau khi Tam Thanh rời khỏi Tiên Đình, Lão Tử mặt đen lại quát Nguyên Thủy: "Vừa rồi khi đến bái kiến Sở Dương ta đã nói với đệ rồi, không được đắc tội người ta, tốt nhất là ngậm miệng đừng nói chuyện.

Thế mà đệ, cứ không nghe, cứ phải chọc giận người ta, hại ta vừa mất bảo vật, vừa mất mặt!" Nguyên Thủy bị Lão Tử quát, trong lòng tức giận, nhưng Lão Tử dù sao cũng là huynh trưởng, cũng không dám cãi lại. "Nhị ca, sau này tính khí của huynh nên thu lại đi, vô duyên vô

cớ đắc tội người khác thì có lợi gì cho huynh đâu?" Thông Thiên thở dài một hơi, khuyên nhủ Nguyên Thủy. "Hừ, vừa rồi trước mặt Sở Dương ngươi cũng không giúp ta nói chuyện, chỉ biết giả câm." Không ngờ Nguyên Thủy không hề cảm kích, ngược lại còn hừ lạnh một tiếng, đem sự bất mãn với Lão Tử trút lên người Thông Thiên.

Thông Thiên nghe vậy mặt lập tức đen lại, cảm thấy Nguyên Thủy bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, đối mặt với huynh trưởng thì không dám nói gì, đối mặt với mình thì đủ kiểu la mắng. "Lần sau ta mà khuyên ngươi nữa, ta là heo." Thông Thiên trong lòng thề độc. "Được rồi, đừng cãi nhau nữa, đã nhận được cơ duyên chứng đạo rồi, mau về Côn Luân chứng đạo đi." Lão Tử lạnh mặt nói.

Dứt lời, Lão Tử phất tay áo, hóa thành một luồng kim quang bay lên trời.

Thông Thiên không nói một lời, vận chuyển pháp lực bay lên, giây tiếp theo đã xuất hiện ở ức vạn dặm xa. "Hừ, Sở Dương, ngươi cứ nhớ đấy cho ta!" Nguyên Thủy quay đầu lại hung hăng nhìn trung ương tiên điện một cái, dưới đáy mắt sát cơ lóe lên, trong lòng âm thầm ghi nhớ nỗi sỉ nhục mà Sở Dương đã gây ra cho hắn.

Sau đó, trên người Nguyên Thủy thần quang màu xanh bùng nổ, hóa thành một luồng độn quang phá không bay đi, bay về phía Côn Luân. .....

Sau khi Tam Thanh đi, Sở Dương lấy Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm và Biển Quải ra, cẩn thận ngắm nghía. "Dung hợp chúng lại có lẽ có thể luyện chế ra một món tiên thiên chí bảo." Sở Dương thầm nghĩ, trong mắt lóe lên sấm sét, rực rỡ chói mắt, có một ánh sáng kỳ lạ.

Năm xưa Hỗn Độn Thanh Liên vỡ nát, hóa thành vô số linh bảo lưu lạc khắp nơi trong Hồng Hoang.

Trong đó có bốn hạt sen Hỗn Độn, ba hạt chưa trưởng thành, một hạt đã trưởng thành.

Ba hạt sen Hỗn Độn chưa trưởng thành hình thành nên ba đại liên đài, lần lượt là Thập Nhị Phẩm Công Đức Kim Liên, Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên và Thập Nhị Phẩm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cái nào cũng là cực phẩm tiên thiên linh bảo, phòng ngự vô song, ẩn chứa các loại huyền diệu.

Ví dụ như Nghiệp Hỏa Hồng Liên, bên trong chứa Hồng Liên nghiệp hỏa, có thể thiêu đốt nghiệp lực, sát lục nhiều đến đâu cũng không sợ, còn lợi hại hơn cả công đức linh bảo.

Hạt sen Hỗn Độn đã trưởng thành kia hóa thành Tam Thập Lục Phẩm Tịnh Thế Bạch Liên, phẩm cấp là tiên thiên chí bảo.

Nhưng trong quá trình thai nghén, bị hỗn độn loạn lưu khi khai thiên tích địa phá hoại, dẫn đến Tịnh Thế Bạch Liên phân giải thành Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm và Biển Quải, bị Tam Thanh nhận được, mỗi người một món.

Hiện nay Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm và Biển Quải đều đã bị Sở Dương nhận được, hoàn toàn có thể thử hợp nhất ba thứ lại, khôi phục thành Tịnh Thế Bạch Liên.

Nếu thành công, vậy Sở Dương có thể nhận được thêm một món tiên thiên chí bảo, mặc dù hắn đã có ba món chí bảo, nhưng chí bảo là thứ tốt, tự nhiên càng nhiều càng tốt.

Dù sao pháp bảo này đối với chiến lực của cường giả Chứng Đạo cũng có không ít gia trì.

Nếu không thể dung hợp thành công, Sở Dương cũng không hề lỗ, dùng một tin tức không có tác dụng lớn đối với mình để đổi lấy ba món cực phẩm tiên thiên linh bảo, lời to rồi còn gì? "Di?" Đúng lúc Sở

Dương định bế quan luyện hóa Tam Bảo Ngọc Như Ý, Thanh Bình Kiếm và Biển Quải, đột nhiên cảm ứng được có hai luồng khí tức mạnh mẽ đang đến gần.

Cảm ứng kỹ hơn một chút, trên mặt Sở Dương lộ ra nụ cười, nói: "Lại thêm hai đồng tử tặng bảo vật." Người đến là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, có lẽ cũng đến hỏi cơ duyên chứng đạo, trong mắt Sở Dương, họ chẳng phải là những đồng tử tặng bảo vật sao?

Không lâu sau, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đến trước mặt Sở Dương, cười chắp tay, hành lễ nói: "Chúng ta ra mắt đạo hữu." "Không cần đa lễ." Sở Dương khẽ cười, nói: "Không biết hai vị tìm ta có việc gì?" Mặc dù Sở Dương biết ý định của hai người, nhưng lúc này lại giả vờ không biết. "Thần thông của đạo hữu kinh thiên động địa, biết được cơ duyên chứng đạo của Nữ Oa đạo hữu, chúng ta hôm nay đến thỉnh giáo cơ duyên chứng đạo của mình, mong đạo hữu chỉ điểm." Tiếp Dẫn cười nói.

Sở Dương cười cười, trực tiếp nói: "Ta có thể nói cho các ngươi biết, cơ duyên chứng đạo của các ngươi, nhưng tin tức của ta cũng không phải cho không, các ngươi hiểu chứ?" "Đạo hữu muốn gì?" Chuẩn Đề trầm giọng nói. "Công Đức Kim Liên." Sở Dương khẽ cười, thốt ra bốn chữ.

Sắc mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn khẽ biến, Tây phương cằn cỗi, cho nên linh bảo khan hiếm, mặc dù họ và Tam Thanh đều là Thánh Nhân Thiên Đạo định sẵn, nhưng họ nghèo hơn Tam Thanh rất nhiều.

Nếu lấy ra một món cực phẩm tiên thiên linh bảo, đối với Tam Thanh sẽ đau lòng, thì đối với Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn chính là cắt thịt, cắt thịt trong tim. "Đạo hữu, Tây phương cằn cỗi, hai huynh đệ chúng ta trong tay thực sự không có nhiều linh bảo như vậy, điều kiện có thể khoan dung một chút không, một món thượng phẩm tiên thiên linh bảo

được không?" Tiếp Dẫn sắc mặt biến đổi một lúc, cuối cùng thử dò hỏi.

Chương 190

"Một món thượng phẩm tiên thiên linh bảo?" Sở Dương nghe vậy cảm thấy khá cạn lời, dù sao cũng là Chuẩn Thánh a, một món thượng phẩm tiên thiên linh bảo mà cũng dám lấy ra.

Nhưng Sở Dương nhanh chóng tỉnh ngộ, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn là người thế nào?

Đó là những tồn tại có da mặt dày nhất Hồng Hoang, không có gì mà không dám. "Công Đức Kim Liên, tuyệt đối không thể thiếu." Sở Dương lắc đầu, dứt khoát nói: "Có lẽ các ngươi không biết, trước khi các ngươi đến tìm ta, Lão Tử, Thông Thiên và Nguyên Thủy đạo hữu đã đến tìm ta.

Họ đều đã trả giá mỗi người một món cực phẩm tiên thiên linh bảo, và một nửa công đức Thiên Đạo khi chứng đạo thành Thánh.

Ta chỉ thu một món Công Đức Kim Liên, là đã xem xét đến việc Tây phương cằn cỗi, đặc biệt nhượng bộ rồi." Đây là lời thật lòng của Sở Dương, Tây phương quá nghèo, không có thứ gì tốt, nếu không, chắc chắn hắn sẽ đối đãi như với Tam Thanh, ít nhất cũng phải ba món cực phẩm tiên thiên linh bảo.

Hai thánh Tây phương nghe lời Sở Dương, bắt đầu truyền âm thảo luận. "Sư huynh, chúng ta có nên đồng ý điều kiện của Sở Dương không?" "Đồng ý đi, vốn dĩ Tây phương bị Đông phương áp chế, Tam Thanh sắp thành Thánh, nếu chúng ta không thành Thánh, vậy sau này việc làm cho Tây phương hưng thịnh càng khó hơn." "Nhưng phải trả giá một món cực phẩm tiên thiên linh bảo, ta đau lòng quá." "Có mất mới có được, một món cực phẩm tiên thiên linh bảo tuy quý giá, nhưng chỉ cần chúng ta thành Thánh, thì đáng giá."

"Được rồi, vậy mọi chuyện đều do sư huynh quyết định." Hai thánh Tây phương thảo luận đến đây kết thúc, Tiếp Dẫn mặt đầy nụ cười nói với Sở Dương: "Chúng ta bằng lòng giao dịch." "Vậy lấy Công Đức Kim Liên ra đi." Sở Dương đưa tay ra, cười nói. "Đạo hữu không lập lời thề Thiên Đạo trước sao?

Như vậy chúng ta mới có thể yên tâm a." Tiếp Dẫn do dự nói. "Chẳng lẽ ta sẽ tham lam Công Đức Kim Liên của các ngươi sao?" Sở Dương nhàn nhạt nhìn Tiếp Dẫn, có chút không vui nói, trên người phóng ra một luồng khí tức của cường giả Chứng Đạo, khiến Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn trong lòng run lên. "Ha ha, sư huynh của bần đạo không có ý đó." Chuẩn Đề đứng ra, cười giảng hòa, sau khi an ủi Sở Dương lại quay đầu nói với Tiếp Dẫn: "Sư huynh, lấy Công Đức Kim Liên ra đi." Tiếp Dẫn do dự một lúc, cuối cùng lật tay trái, lấy ra một đóa sen vàng rực rỡ, chính là Công Đức Kim Liên.

Tiên khí lượn lờ, ánh sáng vạn đạo.

Bề mặt Công Đức Kim Liên khắc đầy phù văn, mỗi một phù văn đều tỏa ra ánh vàng thần thánh, chói lọi mê người, càng ẩn chứa sức mạnh huyền diệu và to lớn.

Tiếp Dẫn lưu luyến nhìn Công Đức Kim Liên lần cuối, rồi cắn răng giao cho Sở Dương.

“Chỉ là một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo thôi mà, có đến mức đó không?” Sở Dương nhìn biểu cảm của Tiếp Dẫn, trong lòng cạn lời, chỉ là một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, trong mắt hắn chẳng là gì cả.

Kết quả là trong mắt Tiếp Dẫn, nó lại là bảo bối lớn nhất trời đất.

Con người a, thật không thể so sánh.

Nhưng mà, phương Tây cằn cỗi, Sở Dương cũng có thể hiểu

được sự keo kiệt của Tiếp Dẫn.

"Được rồi, nếu đã đưa Công Đức Kim Liên, vậy ta sẽ nói cho ngươi cơ duyên chứng đạo." Sở Dương mỉm cười nói: "Ngươi phải lập ra một giáo phái, ngoài ra còn phải phát ra một trăm lẻ tám đại hoành nguyện với Thiên Đạo thì có thể chứng đạo thành Thánh." "Hả?

Lập một trăm lẻ tám đại hoành nguyện?

Đạo hữu đang đùa ta sao?" Tiếp Dẫn nghe xong, lập tức nhíu mày.

Đại hoành nguyện chính là ứng trước công đức từ Thiên Đạo, nếu làm theo lời Sở Dương, phát ra một trăm lẻ tám đại hoành nguyện với Thiên Đạo, vậy sau khi Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn thành Thánh thì chẳng cần làm gì nữa, cứ ngoan ngoãn làm công trả nợ cho Thiên Đạo thôi.

Tiếp Dẫn trong lòng không vui, còn nảy sinh một tia oán niệm với Sở Dương: "Ta đã trả giá một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ngươi lại cho ta phương pháp thành Thánh rõ ràng có bẫy như vậy sao?" Nếu không phải đánh không lại Sở Dương, Tiếp Dẫn đã xông lên đánh cho một trận rồi.

"Không còn cách nào khác, đây là phương pháp thành Thánh duy nhất, nếu ngươi không muốn, vậy cả đời này đều không thể thành Thánh." Sở Dương nhún vai, thản nhiên nói với Tiếp Dẫn.

Trong quỹ đạo Hồng Hoang ban đầu, Tây Phương Nhị Thánh lập ra Tây Phương Giáo, sau đó lập một trăm lẻ tám đại hoành nguyện, mượn lượng lớn công đức từ Thiên Đạo mới thành Thánh được, Sở Dương không hề lừa gạt họ.

Dù sao cũng đã nhận Công Đức Kim Liên, sao có thể lừa họ được?

Phương pháp thành Thánh này tuy có chút thiệt thòi, nhưng Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sau này cũng có những khoảnh khắc huy hoàng.

Cuối Phong Thần Lượng Kiếp, chính Tây Phương Nhị Thánh ra

tay mới thay đổi được cục diện một nhà độc tôn của Thông Thiên giáo chủ, còn đào đi không ít góc tường của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Đến Tây Du Lượng Kiếp, đó hoàn toàn là thời đại của Tây Phương Nhị Thánh, Đạo môn cũng phải lui tránh.

Cho nên, lựa chọn lập một trăm lẻ tám đại hoành nguyện thành Thánh chỉ là thiệt thòi tạm thời, đợi trả hết nợ cho Thiên Đạo cũng sẽ tiêu dao tự tại, mặc dù quá trình trả nợ này cần đến hàng ức vạn năm.

"Sư huynh, chúng ta có nên dùng phương pháp này để thành Thánh không?" "Ai, vừa rồi ta nhận được chỉ thị trong cõi u minh, muốn thành Thánh chỉ có phương pháp mà Sở Dương đạo hữu cung cấp." "Vậy phải làm sao?" "Chỉ có thể dùng cách lập hoành nguyện để chứng đạo thành Thánh, còn về một trăm lẻ tám hoành nguyện kia, sau này từ từ dành thời gian hoàn thành." Tiếp Dẫn thở dài một tiếng.

"Được rồi." Chuẩn Đề giật giật khóe miệng, chỉ có thể bất đắc dĩ đồng ý.

Lập hoành nguyện mượn công đức của Thiên Đạo để thành Thánh tuy thiệt thòi, nhưng có thể thành Thánh thì mọi thứ đều đáng giá.

Biết bao đại năng Hồng Hoang muốn có cơ hội này mà còn không được.

"Đa tạ đạo hữu chỉ điểm, chúng ta xin cáo từ trước." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sau khi trao đổi xong, chắp tay với Sở Dương, khách khí nói.

"Ừm, hai vị đạo hữu tạm biệt, sau này có thắc mắc gì cứ đến tìm ta, đảm bảo thu phí hợp lý." Sở Dương gật đầu, mỉm cười thiện ý.

Hai người giật giật khóe miệng, thầm nghĩ: "Hỏi một vấn đề mà dám thu một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, có quỷ mới tìm ngươi nữa!" Nhưng hai người đều không nói ra.

Một là Sở Dương là cường giả Chứng Đạo, ai dám bất kính?

Hai là chuyện tương lai ai nói trước được?

Chương 191

Lỡ như thật sự có chuyện phải hỏi đến Sở Dương, vậy lời nói hôm nay chẳng phải tự vả vào mặt mình sao?

Vì vậy, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đều mỉm cười với Sở Dương, nói: "Nhất định, nhất định." Nói xong, hai người rời khỏi Trung Ương Tiên Điện, cưỡi độn quang, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía Linh Sơn phương Tây, nóng lòng muốn chứng đạo thành Thánh.

Sau khi Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đi, Sở Dương khẽ vung tay, trước mặt xuất hiện bốn món Tiên Thiên Linh Bảo bảo quang nồng đậm, ẩn chứa uy năng bất phàm, chính là Công Đức Kim Liên, Biển Quải, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm.

"Tứ đại liên đài đã gom đủ hai món, còn lại hai món, một món trong tay Minh Hà lão tổ, ừm, có thời gian phải đến bái phỏng một chuyến." Sở Dương nhìn bốn món linh bảo trước mắt, vuốt cằm, ánh mắt lóe lên, thầm nghĩ: "Món còn lại là Diệt Thế Hắc Liên, đã mất tích cùng với Ma Tổ La Hầu trong Long Hán Lượng Kiếp." "Người đâu, truyền lệnh xuống, huy động toàn bộ thế lực của Tiên Đình, tìm cho ta Diệt Thế Hắc Liên." Sở Dương truyền âm cho thị vệ canh giữ Trung Ương Tiên Điện, thản nhiên ra lệnh.

"Tuân lệnh Thiên Tôn." Thị vệ cung kính đáp, hóa thành một luồng sáng rời khỏi Trung Ương Tiên Điện, đi tìm các quản sự của Tiên Đình là Chúc Long và hai vị Chuẩn Thánh khác. ...

Sau khi Tam Thanh trở về Côn Luân Sơn, chuẩn bị sơ qua một chút, liền bắt đầu con đường chứng đạo.

Lão Tử đứng sừng sững giữa hư không, đầu đội Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, tay cầm Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực

Đồ, ngẩng đầu nhìn trời, trầm giọng hô lớn: "Thiên Đạo ở trên, ta là Thái Thanh Lão Tử của Tam Thanh, do một phần nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nay cảm ngộ đại đạo, nguyện lập ra Đạo Giáo để giáo hóa vạn linh Hồng Hoang." "Ta lấy Thái Cực Đồ làm bảo vật trấn giáo, trấn áp khí vận Đạo Giáo, Đạo Giáo lập!" Lão Tử vừa dứt lời, trên bầu trời xuất hiện lượng lớn công đức, ánh sáng huyền hoàng chiếu rọi trời đất.

Những công đức này chia làm hai nửa, một nửa không hề động đậy, một nửa còn lại lại chia thành hai phần lớn nhỏ, phần nhỏ chui vào trong Thái Cực Đồ.

Phần lớn thì tràn vào cơ thể Lão Tử, lập tức khiến khí tức của ông tăng vọt, cuối cùng đột ngột phá vỡ tầng thứ Chuẩn Thánh, đạt đến tầng thứ Thánh Nhân!

"Ầm!" Uy áp Thánh Nhân bao trùm Hồng Hoang, khiến vô số sinh linh run rẩy, quỳ rạp xuống đất bái về phía Lão Tử, tỏ lòng thần phục.

Tổng bộ Tiên Đình, thánh uy khủng bố của Lão Tử ập đến, Chúc Long, Toại Nhân Thị và những người khác sắc mặt biến đổi, cảm giác như có mười vạn ngọn núi lớn đè lên người, ép họ phải quỳ xuống thần phục.

"Vút." Ngay lúc họ sắp không chịu nổi phải quỳ xuống, một luồng khí tức mạnh hơn thánh uy của Lão Tử từ Trung Ương Tiên Điện bộc phát ra, nghiền nát thánh uy của ông ta.

Chúc Long, Toại Nhân Thị và những người khác lập tức cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, toàn thân thoải mái.

"Đa tạ Thiên Tôn ra tay tương trợ." Mọi người trong Tiên Đình đồng loạt chắp tay về phía Sở Dương cảm kích.

"Lão Tử, xem ra ngươi có ý kiến với ta à." Tại Trung Ương Tiên

Điện, Sở Dương híp mắt, thầm nghĩ.

Vừa rồi khi thánh uy bao trùm Hồng Hoang, Sở Dương phát hiện thánh uy trong phạm vi Tiên Đình cao hơn những nơi khác vài lần.

Rõ ràng Lão Tử cố ý nhắm vào Tiên Đình, muốn người của Tiên Đình quỳ xuống, làm mất mặt Sở Dương.

"Ha ha, thành Thánh xong là bay bổng rồi à?

Thấy ta cầm đao không nổi nữa sao?" Sở Dương híp mắt, lộ ra một tia nguy hiểm.

Nếu Lão Tử còn dám ngang ngược như vậy, Sở Dương không ngại chơi cùng ông ta một phen, cho ông ta biết nắm đấm của ai lớn hơn. ...

Hỗn Độn Oa Hoàng Thiên, sắc mặt Nữ Oa không được tốt.

Tam Thanh thành Thánh, nghĩa là địa vị Thánh Nhân duy nhất của nàng không còn, không thể duy trì vị thế siêu nhiên được nữa, làm sao vui nổi.

Đặc biệt là Hồng Hoang xuất hiện một biến số như Sở Dương, rõ ràng không có Hồng Mông Tử Khí mà cũng có thể thành Thánh, càng khiến địa vị của Nữ Oa giảm xuống.

"Sớm biết vậy đã không để họ đi tìm Sở Dương." Nữ Oa trong lòng có chút hối hận.

Nếu không để Tam Thanh đi tìm Sở Dương, tuy họ vẫn có thể thành Thánh, nhưng tốc độ sẽ không nhanh như vậy.

Địa vị siêu nhiên của nàng cũng có thể duy trì thêm một thời gian. ...

Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy thấy Lão Tử chứng đạo thành Thánh, trong mắt lóe lên một tia kích động và hưng phấn, vội vàng

tiến lên một bước, học theo Lão Tử nói: “Thiên Đạo ở trên, ta là Ngọc Thanh Nguyên Thủy của Tam Thanh, do một phần nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nay cảm ngộ đại đạo, cũng lập ra một giáo, tên là Xiển Giáo, người có thiên phú dị bẩm, siêu nhiên có thể nhập môn hạ của ta, sẽ được ta chân truyền.” “Ta lấy Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên trấn áp giáo vận, Xiển Giáo lập!” “Ầm ầm!” Thiên Đạo có cảm ứng, vang lên từng trận sấm kinh thiên, lay động Hồng Hoang, từng mảng lớn công đức từ hư không lan ra, bao trùm đỉnh đầu Nguyên Thủy.

Giống như Lão Tử, một nửa công đức Thiên Đạo không hề động đậy, nửa còn lại chia thành hai phần lớn nhỏ.

Phần nhỏ chui vào trong Bàn Cổ Phiên, phần lớn thì tràn vào cơ thể Nguyên Thủy.

“Ầm!” Khí tức của Nguyên Thủy tăng lên không ngừng, không lâu sau đã đột phá cực hạn Chuẩn Thánh, đạt đến tầng thứ Thánh Nhân.

Thánh uy bao trùm Hồng Hoang, vô số sinh linh vừa mới hồi phục từ thánh uy của Lão Tử, đứng thẳng người dậy.

Bây giờ bị thánh uy của Nguyên Thủy quét qua, lại quỳ xuống, bái về phía Nguyên Thủy, tỏ lòng thần phục, có thể nói là vô cùng uất ức.

Một lúc sau, Nguyên Thủy thu hồi thánh uy của mình, vạn linh Hồng Hoang mới hồi phục.

Kết quả là giọng nói của Thông Thiên vang lên: “Thiên Đạo ở trên, ta là Thượng Thanh Thông Thiên của Tam Thanh, do một phần nguyên thần của Bàn Cổ hóa thành, nay cảm ngộ đại đạo, nguyện lập ra Tiệt Giáo.” “‘Tiệt’, có nghĩa là giành lấy một tia sinh cơ của trời đất, vạn vật vạn linh hữu duyên đều có thể nhập môn hạ của ta, hữu giáo vô loại.” “Ta lấy Tru Tiên Tứ Kiếm trấn áp giáo vận, Tiệt Giáo lập!” “Ầm.” Thông Thiên vừa nói xong, công đức Thiên Đạo tỏa ra

ánh sáng huyền hoàng lại hiện ra, sau khi đi theo quy trình cũ một lần, trên người ông bộc phát ra một luồng thánh uy khủng bố, lan khắp bầu trời.

"Phịch." Vạn linh Hồng Hoang lần thứ ba tâm thần chấn động, thân thể run rẩy, quỳ bái về phía Thông Thiên tỏ lòng thần phục. ...

"Sư huynh, Tam Thanh đều đã thành Thánh, đến lượt chúng ta rồi." Tại Linh Sơn phương Tây, Chuẩn Đề nói với Tiếp Dẫn.

Chương 192

"Ừm, bắt đầu đi." Tiếp Dẫn gật đầu, sắc mặt nặng nề, không vui, có chút khó chịu với việc phải lập một trăm lẻ tám hoành nguyện để thành Thánh.

Nhìn xem Tam Thanh phương Đông, chẳng cần trả giá gì cũng thành Thánh, rồi nhìn lại mình.

Ai.

Tiếp Dẫn cảm thấy ghen tị.

Nhưng không còn cách nào khác, không dùng cách này thì không thể thành Thánh, không thành Thánh thì chung quy vẫn là con kiến, cho nên Tiếp Dẫn chỉ có thể lập một trăm lẻ tám hoành nguyện để mượn công đức Thiên Đạo thành Thánh.

Tiếp Dẫn thở dài, cùng Chuẩn Đề đứng trên Linh Sơn, hai tay chắp lại ngẩng đầu nhìn trời, lớn tiếng nói: "Hôm nay, ta là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nguyện lập một giáo ở phương Tây, tên gọi là: Tây Phương Giáo." "Phương Tây là thế giới Cực Lạc, người hướng thiện đều có thể nhập Tây Phương Giáo của ta, tu thiền pháp vô thượng, trừ bỏ lục căn, không khổ không ưu, ta lấy Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Thất Bảo Diệu Thụ trấn áp giáo vận, Tây Phương Giáo lập!" "Ầm!" Công đức Thiên Đạo giáng xuống, nhưng lại ít hơn rất nhiều so với Tam Thanh, chỉ bằng khoảng một phần mười.

Một người dùng còn không đủ chứng đạo, huống chi là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn hai người?

"Thật sự phải lập hoành nguyện à." Hai người thấy vậy không khỏi thở dài, không dám ôm tâm lý may mắn nữa, thành thật bắt đầu lập hoành nguyện.

“Khi ta thành Phật, sau khi thành chính giác, cõi Phật ta ở, đầy đủ vô lượng công đức trang nghiêm không thể nghĩ bàn.” “Khi ta thành Phật, không có địa ngục, ngạ quỷ, cầm thú, các loài bay lượn lúc nhúc.

Tất cả chúng sinh, cũng như trong giới Diêm Ma La, ba đường ác, sinh vào cõi ta, nhận pháp hóa của ta, đều thành A Nậu Đa La Tam Miệu Tam Bồ Đề.” “...” Hai người mỗi khi phát một điều hoành nguyện, công đức Thiên Đạo lơ lửng trên đầu lại nhiều thêm một chút, khi phát xong một trăm lẻ tám hoành nguyện, công đức Thiên Đạo không nhiều không ít, vừa đủ cho hai người chứng đạo thành Thánh.

“Ầm.” Lượng lớn công đức rót vào người, khí tức của Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bắt đầu tăng vọt, nhanh chóng đột phá tầng thứ Chuẩn Thánh, đạt đến cảnh giới Thánh Nhân.

“Ầm!” Một cách tự nhiên, hai luồng thánh uy lan ra khắp Hồng Hoang, vạn linh Hồng Hoang lần thứ tư hưởng thụ nỗi đau bị áp chế, may là Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cùng lúc thành Thánh, nên khí tức cũng đồng thời lan ra.

Nếu không, vạn linh Hồng Hoang sẽ phải trải qua nỗi đau bị thánh uy nghiền ép lần thứ năm.

Đáng nói là, lần này hướng quỳ bái của vạn linh Hồng Hoang đã thay đổi, từ quỳ bái Côn Luân Sơn chuyển thành Linh Sơn phương Tây.

“Quả nhiên đại thụ dưới bóng mát tốt.” Tại Tiên Đình, Chúc Long và những người khác nhìn thấy dáng vẻ thảm hại, quỳ đất thần phục của vạn linh Hồng Hoang, không khỏi cảm thán.

Không cần phải quỳ bái thần phục Thánh Nhân, có Sở Dương che chở, ai dám khi dễ?

Cho dù là Thánh Nhân cũng không được.

“Đến lúc thu nợ rồi.” Tại Trung Ương Tiên Điện, Sở Dương khẽ cười, đứng dậy bước một bước đã vượt qua vô tận khu vực.

Tam Thanh thành Thánh, một nửa công đức chứng đạo thành Thánh đang chờ Sở Dương đến thu lấy.

Sở Dương vượt qua thời không, tốc độ cực nhanh, sau vài hơi thở đã xuất hiện tại Côn Luân Sơn.

“Chúc mừng ba vị đạo hữu chứng đạo thành Thánh.” Sở Dương trước tiên chắp tay với Lão Tử, Thông Thiên và Nguyên Thủy, cười chúc mừng một câu, sau đó vươn tay chộp lấy ba khối công đức khổng lồ trên trời.

“Đợi đã.” Nguyên Thủy thân hình lóe lên chặn trước mặt Sở Dương, giọng nói âm trầm.

“Làm gì thế?” Sở Dương cau mày: “Ngươi đã lập lời thề Thiên Đạo, một nửa công đức chứng đạo thành Thánh thuộc về ta, chẳng lẽ muốn nuốt lời?” “Nếu ngươi nuốt lời thì tùy ngươi, đến lúc Thiên Đạo giáng xuống trừng phạt đánh chết ngươi, đừng có tìm ta.” Nguyên Thủy nghe xong đại nộ, lời của Sở Dương như đang nguyền rủa ông ta chết vậy.

“Hừ, mồm mép lanh lợi, chút công đức ta căn bản không thèm để ý.” Nguyên Thủy hừ lạnh nói.

Sở Dương cười cười, nói: “Không để ý thì tránh đường đi, cản đường ta làm gì?

Chưa nghe câu 'chó ngoan không cản đường' à?” Lời này vừa ra, ngay cả Lão Tử cũng nhíu mày, cảm thấy Sở Dương có phần thô lỗ.

Thông Thiên lại cảm thấy thoải mái, cho rằng Sở Dương có mắt nhìn, Nguyên Thủy không phải là chó sao?

Suốt ngày chỉ biết sủa bậy.

Trong phút chốc, ánh mắt Thông Thiên nhìn Sở Dương còn mang theo một tia tán thưởng.

"Sở Dương, ngươi cũng quá kiêu ngạo rồi!" Đương sự Nguyên Thủy thì sắp nổi điên, gầm lên: "Lúc trước ta đến bái phỏng ngươi, ngươi dùng khí tức của cường giả Chứng Đạo để áp chế ta." "Bây giờ ta đã thành Thánh, cùng cấp với ngươi, ngươi dám kiêu ngạo như vậy, mắng ta là chó, thật sự nghĩ mình mặt lớn lắm sao?

Hôm nay bần đạo phải dạy dỗ ngươi một phen!" "Ồ, ta hiểu rồi." "Ngươi cảm thấy ở chỗ ta chịu uất ức, nay thành Thánh, thực lực tăng vọt, tự tin cũng tăng vọt, muốn đến chỗ ta tìm lại mặt mũi đúng không?" Sở Dương híp mắt, cười nhạt nói.

"Không sai, lúc ngươi sỉ nhục ta nên nghĩ đến hậu quả." "Hôm nay ngươi có thể lấy đi công đức Thiên Đạo, nhưng muốn đi thì không dễ dàng như vậy." Nguyên Thủy lạnh lùng nói.

Sau khi chịu ấm ức ở chỗ Sở Dương, Nguyên Thủy trong lòng đã hận Sở Dương, thề nhất định phải báo thù.

Nay sau khi thăng cấp Thánh Nhân, cuối cùng cũng có thực lực, liền không thể chờ đợi mà nhảy ra, muốn tìm Sở Dương gây sự.

Nguyên Thủy trong lòng quyết định, hôm nay không thể đánh chết Sở Dương, cũng phải đánh hắn trọng thương mới được.

"Ai, đồ vong ân bội nghĩa, ngươi quên cơ duyên chứng đạo của ngươi là ai nói cho rồi sao?" Sở Dương thở dài một tiếng, tựa như có cảm khái.

Nguyên Thủy mặt đỏ lên, cảm thấy có chút xấu hổ, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường, lạnh lùng nói: "Sư tôn sớm đã nói, ta là Thiên định Thánh Nhân, ngươi không nói cho ta cơ duyên chứng đạo,

ta vẫn có thể thành Thánh.” “Huống chi ngươi cũng không phải vô cớ nói cho ta cơ duyên chứng đạo, ngươi đã tống tiền ta những ba món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo và một nửa công đức Thiên Đạo khi chứng đạo thành Thánh!” Bên cạnh Lão Tử và Thông Thiên nghe vậy, ánh mắt nhìn Sở Dương lập tức không còn thiện cảm.

Thông Thiên vốn có chút hảo cảm với Sở Dương, giờ phút này hảo cảm cũng tan thành mây khói.

Thanh Bình Kiếm của Thông Thiên đã theo ông rất lâu, bị Sở Dương lừa đi, sao có thể vui vẻ được?

“A, người không biết cảm ơn thì cho bao nhiêu cũng vô dụng.” “Nếu ngươi muốn vong ân bội nghĩa, vậy thì nói đi.” Sở Dương cười lạnh một tiếng, liếc Nguyên Thủy một cái, lại quét mắt nhìn Lão Tử và Thông Thiên, thản nhiên nói: “Đơn đấu hay là cả ba cùng lên, nói đi.” “Ta không xen vào.” Lão Tử nhàn nhạt nói.

Chương 193

Tuy trong lòng cũng không thích Sở Dương, nhưng thân là Bàn Cổ Tam Thanh lại liên thủ bắt nạt một người?

Lão Tử cho rằng sự kiêu ngạo của mình không cho phép làm như vậy.

"Ta cũng không ra tay." Thông Thiên mở miệng nói, tính tình phóng khoáng nên không ngại liên thủ đối phó Sở Dương, nhưng lại không muốn liên thủ với Nguyên Thủy.

"Sở Dương, ngươi cũng quá tự cao rồi?

Đối phó ngươi cần gì người khác liên thủ, một mình ta là đủ!" Nguyên Thủy cười lạnh nói.

"Vậy thì đến Hỗn Độn một trận đi." Khóe miệng Sở Dương nhếch lên một tia chế giễu, giọng điệu nhàn nhạt.

Nguyên Thủy không nhận ra số trời, thật sự tưởng rằng thành Thánh xong là vô địch rồi.

Hôm nay Sở Dương sẽ dùng hành động thực tế để nói cho Nguyên Thủy biết, cường giả Chứng Đạo cũng phân ba sáu chín đẳng cấp!

"Được." Nguyên Thủy suy nghĩ một lát liền đồng ý, cường giả Chứng Đạo và Thánh Nhân đại chiến, phá hủy Côn Luân Sơn cũng là chuyện dễ dàng.

Nguyên Thủy không muốn đạo trường của mình bị đánh nát, nên đề nghị của Sở Dương đến Hỗn Độn một trận vừa vặn hợp ý ông ta.

"Vút." Sở Dương không nói nhiều, trực tiếp hóa thành một luồng độn quang bay lên trời, hướng về phía Hỗn Độn vô tận.

Nguyên Thủy theo sát phía sau.

"Xoẹt." Lão Tử và Thông Thiên liếc nhau, cũng hóa thành độn quang bay lên trời, theo sau.

"Sư đệ, Nguyên Thủy dường như muốn giao thủ với Sở Dương." "Đại chiến như vậy không thể bỏ qua, chúng ta mau đi xem." Tây Phương Nhị Thánh cảm ứng được Sở Dương và Nguyên Thủy đang rời khỏi Hồng Hoang, hướng về phía Hỗn Độn vô tận, lập tức sáng mắt lên, cưỡi độn quang hối hả đi xem kịch. ...

"Sắp xảy ra thánh chiến sao?" Tại Hỗn Độn Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đưa mắt nhìn Sở Dương và Nguyên Thủy, trong mắt dâng lên một vẻ tò mò. ...

Lơ lửng giữa Hỗn Độn, tung tích không ai tìm ra được, tại Tử Tiêu Cung, Đạo Tổ Hồng Quân mở mắt, thần quang lưu chuyển, vô cùng sáng ngời, tựa như hai ngôi sao rực rỡ.

"Nguyên Thủy, hà tất phải đi tìm ngược đãi chứ?" Hồng Quân nhìn về phía Sở Dương và Nguyên Thủy, khẽ thở dài.

Thân là cường giả nửa bước Thiên Đạo, tầm nhìn của Hồng Quân không phải Nữ Oa, Lão Tử các Thánh Nhân khác có thể so sánh.

Ông sớm đã nhìn ra Sở Dương tu luyện nhiều bộ công pháp cường đại, bất kể là nguyên thần, pháp lực hay cường độ nhục thân, đều vượt xa Nguyên Thủy, khoảng cách cũng không hề nhỏ.

Nguyên Thủy muốn đấu pháp với cường giả như Sở Dương, kết cục chỉ có một, đó là bị ngược đãi.

Thật đáng cười là Nguyên Thủy không có tự mình biết mình, thành Thánh xong liền bành trướng, cảm thấy Sở Dương không phải đối thủ của mình.

Nhưng mà, từ khi Sở Dương xuất đạo đến nay, đối mặt với cùng

cấp, lần nào mà không treo lên đánh?

Đột phá Thánh Nhân, Sở Dương vẫn có thể treo lên đánh cùng cấp.

Hồng Quân thương hại nhìn Nguyên Thủy, lắc đầu, mặc niệm cho những gì ông ta sắp phải chịu. ...

Hỗn Độn lạnh lẽo, hoang vắng, ở đây không có bất kỳ sinh linh nào tồn tại, vật chất cũng gần như không có, chỉ có dòng khí Hỗn Độn chảy không ngừng.

Từ xưa đến nay, Hỗn Độn luôn là một nơi nguy hiểm, dòng chảy Hỗn Độn vô tận có thể dễ dàng xé nát nhục thân và nguyên thần của sinh linh.

Còn có Hỗn Độn Thần Lôi, uy lực lớn hơn thần lôi thiên kiếp của Đại La Kim Tiên rất nhiều, một khi bị đánh trúng, dù là Chuẩn Thánh cũng sẽ bị trọng thương.

Vì vậy, Hỗn Độn đối với sinh linh Hồng Hoang là một nơi cấm địa.

Thái Ất Kim Tiên dám vào, đảm bảo đến tro cốt cũng không tìm được.

Đại La Kim Tiên nếu không có linh bảo hộ thân, cũng không dễ dàng dám vào, nếu không cũng có khả năng cao sẽ vẫn lạc.

Nhưng hôm nay, Sở Dương đã đến, đứng giữa Hỗn Độn, chỉ cần tỏa ra một luồng khí tức, dòng khí Hỗn Độn trong phạm vi hàng ức vạn km đều lùi ra xa, không dám đến gần, đến nỗi hình thành một vùng chân không rộng lớn.

Sự mạnh mẽ của cường giả Chứng Đạo có thể thấy rõ.

"Ầm." Lại một bóng người từ Hồng Hoang hối hả đi đến Hỗn

Độn vô tận, thần quang trên người quét ngang, dòng khí Hỗn Độn xung quanh đều bốc hơi như chất lỏng.

Khi thần quang thu lại, hình dáng người đó hiện ra, là một nam tử trung niên tướng mạo uy nghiêm, sắc mặt âm trầm, chính là Nguyên Thủy.

"Xoẹt, xoẹt, xoẹt, xoẹt." Ngay sau đó, lại có bốn bóng người từ Hồng Hoang hối hả đi đến Hỗn Độn vô tận, chính là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Lão Tử, Thông Thiên bốn người.

Cộng thêm Nữ Oa và Hồng Quân đang ở một nơi khác trong Hỗn Độn, bảy đại Thánh Nhân của Hồng Hoang cùng với Sở Dương, một cường giả Chứng Đạo, đều đã đến đủ.

"Sở Dương, hôm nay ngươi chắc chắn sẽ vẫn lạc!" Trong Hỗn Độn vô tận, sau khi có thể thỏa sức ra tay, Nguyên Thủy Thiên Tôn gầm lên một tiếng, vươn tay chộp vào hư không, một lá cờ thần cổ xưa lớn bằng một trượng bị ông ta nắm trong tay.

Chương 194

Lá cờ này trắng ngà có ánh sáng, giống như một khối ngọc dương chi mỹ lệ, trong suốt, trắng tinh không gì tả xiết.

Trên cờ có một bóng người mờ ảo, không nhìn rõ mặt, nhưng ngồi xếp bằng ở đó, phảng phất như cả thế giới đều phải xoay quanh người đó.

Không còn nghi ngờ gì nữa, bóng người mờ ảo đó chính là Bàn Cổ.

"Sở Dương, nhận một chiêu của ta." Nguyên Thủy tế ra Bàn Cổ Phiên, nó đón gió mà lớn, trong nháy mắt hóa thành ức vạn dặm, còn lớn hơn cả một ngôi sao.

Nguyên Thủy gầm lớn một tiếng, dùng sức mạnh Thánh Nhân vung mạnh Bàn Cổ Phiên, đánh về phía Sở Dương!

"Ầm." Bàn Cổ Phiên vung lên, dấy lên một trận gió thần màu đen, cực kỳ to lớn, vượt qua cả kích thước của một ngôi sao, có thể nói là che trời lấp đất, khiến mặt trời mặt trăng cũng mất đi ánh sáng.

Uy năng của nó khủng bố vô cùng, chỉ cần khẽ chuyển động, dòng khí Hỗn Độn cũng không thể chống cự, lần lượt vỡ tan như bọt biển.

"Ầm ầm ầm." Gió thần màu đen to lớn vô cùng xoay tròn, tựa như một cỗ xe tăng màu đen nghiền nát Hỗn Độn, mang theo một tia sát khí của Nguyên Thủy lao về phía Sở Dương.

Chưa đến nơi, cơn gió cuồng bạo đã thổi tan vô tận dòng khí Hỗn Độn, khiến y phục của Sở Dương bay phần phật.

"Không tồi, không tồi, xem ra sau khi đột phá Thánh Nhân, thực lực của ngươi đã tăng lên không ít." Sở Dương vỗ tay, mỉm cười tán

thưởng.

“A!” Nguyên Thủy sao có thể không nghe ra sự chế giễu trong lời nói của Sở Dương?

Lập tức nổi giận ngút trời, chỉ muốn đánh chết Sở Dương.

“Ầm ầm ầm!” Gió thần màu đen đang hoành hành trong Hỗn Độn cảm ứng được cơn giận của Nguyên Thủy, uy năng không khỏi tăng thêm ba phần, đồng thời tăng tốc độ nghiền ép về phía Sở Dương.

Thấy đòn tấn công sắp đến người, Sở Dương mới thong thả vận chuyển pháp lực, miệng khẽ hô: “Hỗn Độn Âm Dương Quyết.” “Ầm!” Công pháp vận chuyển, chín vầng thái dương rực rỡ từ sau lưng Sở Dương từ từ mọc lên, mỗi một vầng đều to lớn vô cùng, có thể so sánh với Thái Dương Tinh của Hồng Hoang.

Chỉ thấy thái dương chân hỏa nóng rực cuồn cuộn, lao về bốn phía, trông như nhẹ nhàng nhưng lại khiến dòng khí Hỗn Độn mà vạn linh Hồng Hoang nghe đến đã biến sắc cũng bị tan chảy, một vùng chân không rộng lớn hiện ra.

Khi chín mặt trời hoàn toàn mọc lên, một luồng khí tức chí cao chí quý bốc lên.

“Khí tức thật đáng sợ.” Lão Tử, Thông Thiên và những người khác khi chín mặt trời mọc lên, sắc mặt đều hơi biến đổi.

Trong cảm ứng của họ, uy năng chứa trong một vầng thái dương đã khủng bố, đủ để sánh ngang với cường giả Chứng Đạo.

Chín vầng thái dương cùng xuất hiện?

Trong lòng mọi người đều dâng lên một sự kiêng kỵ sâu sắc.

Nguyên Thủy cảm ứng được khí tức khủng bố tỏa ra từ chín mặt trời, càng khó tin.

“Không thể nào, sao hắn có thể có thần thông mạnh mẽ như vậy, chín vầng thái dương đều như thật.” Nguyên Thủy trợn to mắt, lòng rối bời, đột nhiên cảm thấy việc vội vàng ra tay với Sở Dương là một sai lầm.

Đáng lẽ nên tìm hiểu rõ thực lực của Sở Dương, có đủ tự tin rồi mới ra tay.

Sở Dương không quan tâm đến Nguyên Thủy, nếu đã trở mặt động thủ với ông ta, thì quyết không có chuyện dừng tay, nhất định phải đánh cho ông ta phục mới thôi.

“Cung.” Sở Dương đưa hai tay ra, chộp về phía trước, vạn thiên tinh thần trong tinh không Hồng Hoang chấn động, tinh thần chi lực tuôn ra, lần lượt hóa thành lưu quang bay về phía Hỗn Độn.

Chúng bay lượn trước mặt Sở Dương như những con bướm, cuối cùng vô số tinh thần chi lực ngưng kết thành một cây cung lớn.

Thật sự lớn, chiều dài vượt quá ức vạn km, không giống cung, mà giống một cây cột thần thông thiên triệt địa, sừng sững giữa Hỗn Độn, tựa như tồn tại vĩnh hằng.

Bề mặt nó, các loại tinh thần chi lực tỏa ra tiên quang, ngũ quang thập sắc, lộng lẫy đa dạng, thật là một cây Tinh Hà Trường Cung!

“Cửu Nhật Liên Châu!” Sở Dương khẽ hô, ánh mắt rực sáng, tựa như hai ngọn đèn thần, kéo căng Tinh Hà Trường Cung, rồi mạnh mẽ buông ra.

“Vút!” Chín vầng thái dương rực rỡ nối thành một hàng, giống như một mũi tên thần đột ngột bắn ra, mang theo uy năng khủng bố.

Dọc đường đi, dòng khí Hỗn Độn lần lượt vỡ tan, trời đất không có bất cứ thứ gì có thể cản trở.

“Ầm.” Khi mũi tên thần khổng lồ hình thành từ chín vầng thái

dương rực rỡ va chạm với gió thần màu đen do Càn Khôn Phiên dấy lên.

Chỉ trong một khoảnh khắc, gió thần màu đen đã bị đánh tan, không có chút sức chống cự.

Mũi tên thần chín mặt trời không bị tổn thất, chỉ có ánh sáng hơi mờ đi một chút, nhưng thế công vẫn hung mãnh, lao về phía Nguyên Thủy như tia chớp.

"Hít!" Nguyên Thủy thấy vậy hít một hơi khí lạnh, trong lòng kinh hãi không thôi, một đòn tấn công chứa đầy phẫn nộ, thúc giục Tiên Thiên Chí Bảo Bàn Cổ Phiên, chỉ chống cự được một lát đã bị phá hủy?

Thực ra, không có gì không thể tin được.

Phải biết, Cửu Dương Đạo Kinh tu luyện viên mãn, khi cửu dương hoành không đã đủ để trấn sát Chuẩn Thánh, nghiền ép Thánh Nhân, huống chi Sở Dương tu luyện là Hỗn Độn Âm Dương Quyết cao hơn Cửu Dương Đạo Kinh một bậc?

Thái dương ngưng tụ từ Hỗn Độn Âm Dương Quyết mạnh hơn Cửu Dương Đạo Kinh rất nhiều.

Nay cửu dương cùng xuất, phá vỡ gió thần màu đen do Bàn Cổ Phiên dấy lên, thực sự không có gì đáng kinh ngạc.

"Vút." Mũi tên thần chín mặt trời tốc độ cực nhanh, đã đến trước mặt Nguyên Thủy, không thể né tránh, chỉ đành đặt Bàn Cổ Phiên chắn ngang trước người, tỏa ra thần quang, phù văn bay loạn, hình thành tầng tầng phòng ngự.

Chương 195

"Bành!" Điều khiển Nguyên Thủy kinh hãi là, phòng ngự của Bàn Cổ Phiên không hề cản được mũi tên thần chín mặt trời, trực tiếp bị một luồng cự lực không thể chống cự đánh bay đi.

Trong Hỗn Độn Oa Hoàng Cung, Nữ Oa thấy cảnh này lập tức trợn to đôi mắt đẹp, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Cùng là cường giả Chứng Đạo, sao Nguyên Thủy lại yếu như vậy?

Không, không phải Nguyên Thủy yếu, mà là Sở Dương quá mạnh, mạnh đến mức khiến người ta nghẹt thở!

Lão Tử trầm mặc, đột nhiên cảm thấy lúc trước khi đột phá Thánh Nhân không nên dùng khí tức nhắm vào người của Tiên Đình.

Thông Thiên cũng trầm mặc, tuy không hợp với Nguyên Thủy, nhưng Sở Dương quá mạnh mẽ, mạnh mẽ đến mức ông ta có một cảm giác thỏ chết cáo buồn.

Chuẩn Đề càng đau đầu, vốn đã là người yếu nhất trong Lục Đại Thánh Nhân, khó sống, nay có thêm Sở Dương, càng khó sống hơn.

"Nguyên Thủy, không phải ngươi muốn dạy dỗ ta sao, sao lại bị đánh bay?" Lúc này, Sở Dương miệng cười di chuyển bước chân, đi trong Hỗn Độn, tiến về phía Nguyên Thủy.

Chín vầng thái dương sau khi hao hết sức mạnh đã quay trở lại sau lưng Sở Dương.

"Vút." Sở Dương kéo Tinh Hà Trường Cung, lại bắn ra chín mũi tên thần ngưng tụ từ thái dương lớn ức vạn km, như tia chớp xé rách Hỗn Độn truy kích Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy trước đó đã thấy uy năng của mũi tên thần chín mặt trời, nào dám đối đầu trực diện?

Lập tức hóa thành một luồng độn quang né tránh trong Hỗn Độn.

"Ha ha." Sở Dương cười lớn, điều khiển mũi tên thần chín mặt trời truy kích Nguyên Thủy, như mèo vờn chuột, khiến ông ta thảm hại không chịu nổi.

"Phải tìm cách phá cục mới được." Nguyên Thủy trong lòng vừa phẫn nộ vừa lo lắng.

Bình sinh ông ta trọng mặt mũi nhất, nhưng chủ động khiêu khích Sở Dương bây giờ lại bị truy đánh, khiến ông ta mất hết mặt mũi.

Nếu không thể xoay chuyển cục diện, ông ta cũng không còn mặt mũi nào xuất hiện trước mặt các Thánh Nhân khác.

Nguyên Thủy vừa né tránh vừa suy nghĩ, cuối cùng cũng nghĩ ra cách có thể giải quyết tình thế khó khăn hiện tại.

Thiên Đạo chi lực!

Sức mạnh mà chỉ có Thánh Nhân mới có, có thể mượn lực từ Thiên Đạo để gia trì cho bản thân.

Nghĩ đến đây, trong lòng Nguyên Thủy dâng lên một tia hy vọng, tâm niệm vừa động, dựa vào một tia nguyên thần ký thác nơi Thiên Đạo để giao tiếp với Thiên Đạo, muốn mượn sức mạnh.

"Ầm." Quá trình mượn Thiên Đạo chi lực rất thuận lợi, gần như trong chớp mắt, một luồng sức mạnh khổng lồ đã rót vào cơ thể Nguyên Thủy, khiến khí tức của ông ta tăng vọt.

Luồng sức mạnh khổng lồ này chí cao chí quý, ẩn chứa khí tức đại đạo, chính là Thiên Đạo chi lực!

"Hử?" Sở Dương cảm ứng được khí tức của Nguyên Thủy tăng

vọt, trong lòng kinh ngạc, không khỏi dừng bước.

"Sở Dương, bây giờ đến lượt ta phản kích!" Nguyên Thủy được Thiên Đạo chi lực gia trì lập tức tự tin tăng vọt, không còn chạy trốn nữa, mặt đầy vẻ âm hàn nói với Sở Dương.

"Giết!" Nguyên Thủy gầm lớn một tiếng, lại tế ra Bàn Cổ Phiên, lần này có Thiên Đạo chi lực, uy năng của gió thần màu đen do Bàn Cổ Phiên đánh ra đã tăng lên vài lần.

"Cửu Nhật Liên Châu." Sở Dương cảm nhận được khí tức khủng bố trên gió thần màu đen, ánh mắt ngưng lại, nhưng cũng không sợ hãi, tâm niệm vừa động, chín vầng thái dương nối thành một hàng, được Tinh Hà Trường Cung bắn mạnh ra ngoài.

"Ầm!" Mũi tên thần chín mặt trời và gió thần màu đen va chạm vào nhau, phạm vi ảnh hưởng cực rộng, vô tận khu vực Hỗn Độn đều xảy ra sụp đổ, chấn động, thời không trên dưới đảo lộn.

Chỉ thấy hai luồng thần quang một vàng một đen đối đầu, xé rách Hỗn Độn, bóng tối cũng bị xua tan, Hỗn Độn vốn chỉ có lạnh lẽo và hoang vắng dường như cũng có nhiệt độ.

"Sức mạnh thật cường đại." Lão Tử ánh mắt ngưng lại, trong lòng đối với Sở Dương càng thêm kiêng kỵ.

Nguyên Thủy có được sức mạnh như vậy là nhờ Thiên Đạo chi lực gia trì, nên không có gì kỳ lạ, Lão Tử nếu muốn cũng có thể có được sức mạnh như vậy.

Nhưng Sở Dương thì khác, là cường giả Chứng Đạo, không thể mượn Thiên Đạo chi lực, sức mạnh có được đều là của bản thân, có thể có được sức mạnh tương đương với Nguyên Thủy có Thiên Đạo chi lực gia trì, đã là khủng bố rồi.

Phải biết, Sở Dương và Thông Thiên đấu pháp, vừa mới thăng cấp

cảnh giới Chứng Đạo không lâu!

Ngay cả Lão Tử cũng kiêng kỵ Sở Dương, Nữ Oa, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác càng không cần nói, trong lòng ít nhiều đều có sự kiêng kỵ.

"Bành!" Mũi tên thần chín mặt trời và gió thần màu đen giằng co hồi lâu, cuối cùng cả hai đều hao hết sức mạnh, vỡ tan ra, hóa thành những điểm sáng lấp lánh trong Hỗn Độn.

"Ha ha." Nguyên Thủy cười lớn, trong lòng hưng phấn.

Trước đó được Thiên Đạo chi lực gia trì, Nguyên Thủy có chút lo lắng vẫn không phải đối thủ của Sở Dương, nhưng bây giờ đã hoàn toàn buông bỏ lo lắng trong lòng.

Có Thiên Đạo chi lực, có hy vọng chiến thắng Sở Dương!

"Sở Dương, chết đi cho ta." Không thể kìm nén được, Nguyên Thủy gầm lên một tiếng, trực tiếp cầm Bàn Cổ Phiên lao về phía Sở Dương.

Nguyên Thủy vội vàng muốn đánh bại Sở Dương để chứng minh bản thân, rửa sạch sỉ nhục bị áp chế lúc trước.

Sở Dương ánh mắt lóe lên, đón đầu Nguyên Thủy.

Chương 196

Chín vầng thái dương to lớn vô cùng, trải dài khắp Hỗn Độn, bao quanh thân thể hắn, thái dương chân hỏa bốc lên, đốt cháy cả Hỗn Độn, hư không méo mó.

"Giết!" Hai người đại chiến, kịch liệt giao tranh, bất phân thắng bại.

Nửa tuần hương sau, Sở Dương và Nguyên Thủy đối đầu một lần nữa, mỗi người lùi lại ức vạn km, dọc đường đi, dòng khí Hỗn Độn gặp nạn, toàn bộ vỡ tan.

Sở Dương nghiêm túc nhìn Nguyên Thủy một cái, trong lòng không thể không thừa nhận đối phương có Thiên Đạo chi lực gia trì, quả thực mạnh hơn không ít.

Có thể chống đỡ được một phần mười sức mạnh của mình.

"Không tồi, không tồi, sức mạnh của Nguyên Thủy không tồi." "Nhưng cũng chỉ đến thế thôi, trò chơi này nên kết thúc rồi." Sở Dương cười toe toét với Nguyên Thủy.

Nguyên Thủy lập tức đại nộ, trò chơi kết thúc?

Những thủ đoạn trước đó đều là đang chơi với ông ta sao?

"Sở Dương, ngươi tự cao tự đại thật đáng chết!" Nguyên Thủy gầm lên một tiếng, Bàn Cổ Phiên trong tay vung mạnh, đánh ra một luồng gió thần màu đen mạnh hơn trước, nghiền nát Hỗn Độn cuốn về phía Sở Dương.

"Hù." Đối mặt với gió thần màu đen ẩn chứa uy năng to lớn, Sở Dương hít sâu một hơi, ánh mắt sáng rực, phảng phất như giây tiếp theo sẽ bắn ra hai luồng thần quang chói lọi rực rỡ.

“Thái Cực Đồ!” Sở Dương ngửa mặt lên trời hét dài, toàn thân pháp lực vận chuyển, cuồn cuộn như sông lớn, lại như đá núi lăn.

“Hử?” Bên cạnh quan chiến, Lão Tử sững sờ, Thái Cực Đồ?

Không phải là pháp bảo của mình sao?

Sở Dương gọi làm gì, chẳng lẽ hy vọng mình cho mượn Thái Cực Đồ?

Nhưng giây tiếp theo Lão Tử biết, suy đoán của mình đã sai.

Sở Dương gọi Thái Cực Đồ, nhưng không phải là pháp bảo Thái Cực Đồ, mà là một loại thần thông.

“Ầm.” Chỉ thấy dưới chân Sở Dương xuất hiện một mảng thần quang màu vàng, vô biên vô tế, ánh sáng chói mắt, ngay cả Lão Tử, Tiếp Dẫn và những người khác cũng cảm thấy mắt đau, không nhịn được phải nhắm mắt lại.

“Thái Cực Lĩnh Vực.” Sở Dương ngửa mặt lên trời hét dài một tiếng, bên cạnh đột nhiên xuất hiện chín vầng trăng sáng, cùng chín vầng thái dương sánh vai.

Mảng thần quang màu vàng vô biên vô tận dưới chân Sở Dương chuyển động, hóa thành một tấm vải khổng lồ bao bọc lấy chín mặt trăng và chín mặt trời.

Khi tấm vải màu vàng khổng lồ biến mất, chín mặt trăng và chín mặt trời cũng biến mất, chỉ còn lại một quả cầu ánh sáng màu xám.

Chính là tác dụng của Thái Cực Lĩnh Vực, có thể dung hợp âm dương nhị khí, phát huy ra sức mạnh kinh khủng nhất!

Chỉ thấy quả cầu ánh sáng màu xám xoay tròn, gần đó không có dòng khí Hỗn Độn nào, những gì đến gần đều bị nghiền nát, kích thước của nó khổng lồ, gấp mười lần mặt trời, uy năng ẩn chứa bên

trong càng khủng bố vô cùng.

Nếu dùng nguyên thần tra xét sẽ phát hiện, bên trong quả cầu ánh sáng màu xám lúc nào cũng có âm dương nhị khí bạo động, kịch liệt như khai thiên lập địa.

"Giết." Sở Dương khẽ quát một tiếng, thúc đẩy quả cầu ánh sáng màu xám đại diện cho chín thành thực lực của mình lao về phía trước.

"Ầm." Quả cầu ánh sáng màu xám trước tiên va chạm với gió thần màu đen, giằng co được vài hơi thở, sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Nguyên Thủy, Lão Tử và những người khác, trực tiếp đánh nổ gió thần màu đen.

"Hít." Nguyên Thủy hít một hơi khí lạnh, trong lòng thực sự kinh hãi không thôi, có một chút hoảng sợ.

Vốn tưởng rằng có Thiên Đạo chi lực gia trì, có thể chiến thắng Sở Dương, vạn vạn không ngờ hắn lại có thần thông khủng bố như vậy.

"Vút!" Nguyên Thủy thân hình lùi nhanh, trong nháy mắt lùi lại vô tận không gian, muốn né tránh quả cầu ánh sáng màu xám.

Nhưng vô ích, lần này quả cầu ánh sáng màu xám trực tiếp xé rách không gian, khi xuất hiện lại đã ở sau lưng Nguyên Thủy.

"Phụt!" Nguyên Thủy bị quả cầu ánh sáng màu xám đánh trúng một đòn, lập tức phun ra một ngụm thánh huyết, xương cốt gãy lìa, thân thể như muốn tan rã.

"Xoẹt!" Đúng lúc này, một luồng thần quang màu tím không biết từ lúc nào xuất hiện, xuyên thẳng qua trán Nguyên Thủy, mang theo một mảng máu.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện, luồng thần quang màu tím đó chính là Hồng Mông Lượng Thiên Xích!

“Bành.” Nguyên Thủy bị tấn công trước sau, không thể chịu nổi áp lực nữa, thánh khu tứ phân ngũ liệt, ngay sau đó nổ tung hoàn toàn, hóa thành mưa máu đầy trời, bị Hỗn Độn nuốt chửng.

Tĩnh lặng, Hỗn Độn lúc này tĩnh lặng vô cùng, ngay cả một cây kim rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy.

Lão Tử, Tiếp Dẫn và Nữ Oa và những người khác đều kinh ngạc đến ngây người, vạn vạn không ngờ Nguyên Thủy lại bị Sở Dương đánh nổ thánh khu.

Đó là Thánh Nhân a!

Tồn tại mạnh mẽ nhất trong Hồng Hoang, mục tiêu cuối cùng mà vạn linh Hồng Hoang theo đuổi, lại bị đánh nổ như vậy?

Các Thánh Nhân phảng phất không dám tin vào mắt mình, hoặc cảm thấy mình đang nằm mơ.

Nhưng sự thật đã xảy ra, Sở Dương đã đánh nổ Nguyên Thủy, không có một chút giả dối nào.

“Xem ra bần đạo đã đánh giá thấp ngươi rồi.” Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân cũng có chút kinh ngạc, ông biết Nguyên Thủy không phải đối thủ của Sở Dương, nhưng cũng không ngờ Sở Dương có thể đánh nổ Nguyên Thủy.

Chương 197

Đánh bại và đánh nổ là hai khái niệm khác nhau.

Cái trước có nghĩa là mạnh hơn, cái sau có nghĩa là mạnh hơn rất nhiều, có khả năng đánh chết đối phương!

"Xoẹt." Thần quang ngút trời, ánh sáng vạn đạo.

Máu của Nguyên Thủy rơi rớt khắp nơi trong Hỗn Độn đều lao về một hướng, huyết quang lóe lên, một lát sau lại ngưng tụ thành hình thể của ông ta.

"Vút." Sở Dương ánh mắt ngưng lại, bước chân đi về phía Nguyên Thủy.

Trong lòng Nguyên Thủy dâng lên một tia sợ hãi, vội vàng cưỡi hồng quang độn tẩu.

"Đạo hữu xin hãy nguôi giận." Bên cạnh, Lão Tử mới phản ứng lại, thân hình lóe lên chặn trước mặt Sở Dương.

"Ngươi cũng muốn đấu với ta một trận?" Sở Dương nhìn chằm chằm Lão Tử, cười như không cười nói.

Lão Tử bị nhìn chằm chằm đến mức lông tóc toàn thân dựng đứng, phảng phất như bị một con mãnh thú Hồng Hoang để mắt đến.

Âm thầm hít sâu mấy hơi, mới khiến cảm giác khó chịu dần biến mất.

"Đạo hữu nói đùa rồi, bần đạo không có ý định đối địch với ngài." "Bần đạo làm người hòa giải, xin hãy tha cho nhị đệ của ta." Lão Tử chắp tay, khách khí nói.

Ông cũng không muốn ra mặt, nhưng Nguyên Thủy dù sao cũng là

nhị đệ của mình, không thể không quan tâm.

Thông Thiên lẳng lặng tiến lên, đứng cùng Lão Tử, Nguyên Thủy là nhị ca của ông, máu mủ tình thâm.

Tuy bình thường Nguyên Thủy thích la mắng Thông Thiên, nhưng lúc quan trọng hai người phải nhất trí đối ngoại.

"Nguyên Thủy đòi đánh đòi giết ta, bây giờ ngươi mở miệng muốn ta tha, mặt không phải quá lớn rồi sao?" Sở Dương nhìn Lão Tử mỉm cười, không chút khách khí mắng.

Bên cạnh Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nghe vậy, khóe miệng giật giật, trong Hồng Hoang dám nói Lão Tử mặt lớn, ước chừng chỉ có một mình Sở Dương.

Dù sao trong Lục Đại Thánh Nhân, tu vi của Lão Tử là cao thâm nhất, ai dám?

Lão Tử nghe lời của Sở Dương, trong lòng cũng dâng lên một luồng tức giận, nhưng đối mặt với thực lực khủng bố của đối phương, lại không thể không nhẫn nhịn.

"Ha ha, đạo hữu nói đùa rồi, mặt của bần đạo không lớn." "Tử Kim Hồ Lô, là Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, bên trong chứa một phương Càn Khôn thế giới, có thể chứa được bao nhiêu thứ, còn có một chỗ huyền diệu, gọi tên ai, ai mà đáp lại, sẽ bị thu vào trong đó." "Vật này coi như là lễ bồi tội của nhị đệ ta, mong đạo hữu giơ cao đánh khẽ tha cho hắn." Lão Tử sắc mặt bình tĩnh như nước, lật tay trái lấy ra một cái hồ lô màu tím vàng đưa cho Sở Dương.

Sở Dương nhận lấy Tử Kim Hồ Lô, sắc mặt khẽ động, trong đầu hiện lên đoạn đối thoại nổi tiếng trong Tây Du Ký.

"Ta gọi ngươi một tiếng ngươi có dám đáp lại không?" Nguồn gốc của câu nói này chính là Tử Kim Hồ Lô, không ngờ Lão Tử lại

lấy nó ra làm lễ bồi tội.

Sở Dương không khách khí thu lấy.

"Mặt mũi của Thánh Nhân lớn hơn trời, Nguyên Thủy khiêu khích ta không phải một món linh bảo có thể giải quyết được đâu." Sở Dương cười ha ha với Lão Tử, muốn tống tiền thêm linh bảo.

Lão Tử trầm mặc hồi lâu, nhường đường cho Sở Dương, nói: "Trên người ta cũng không có Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Thượng phẩm, Trung phẩm linh bảo chắc đạo hữu cũng không để vào mắt." "Nếu đạo hữu muốn bồi lễ, vậy ta chỉ có thể để nhị đệ ta bồi ngươi tiếp tục đấu pháp." "Nhưng có một điểm phải nhắc nhở đạo hữu, một tia nguyên thần của Thánh Nhân ký thác nơi Thiên Đạo, Thiên Đạo bất tử, Thánh Nhân bất diệt, ngươi giết nhị đệ ta vạn lần, hắn cũng không chết được." Sở Dương nghe vậy sao không biết ý của Lão Tử.

Rõ ràng là: "Nếu ngươi nhất quyết muốn thêm bồi lễ, vậy thì đi đánh Nguyên Thủy đi, dù sao cũng đánh không chết." Cách nói này có thể nói là vô lại, nhưng lại hiệu quả.

Sở Dương trầm ngâm hồi lâu, giơ ngón cái với Lão Tử, nói: "Hay, tạm biệt." Tuy Sở Dương có thể tiếp tục đánh chết Nguyên Thủy, nhưng việc không giết được thật sự rất phiền, dù sao cũng đã lấy được Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo Tử Kim Hồ Lô làm lễ bồi tội rồi, vậy tha cho hắn một lần vậy.

"Vút." Sở Dương thân hình khẽ động, quay trở về Hồng Hoang.

Đợi Sở Dương đi rồi, Nguyên Thủy mới mặt đỏ bừng đi đến bên cạnh Lão Tử, lí nhí nói: "Đại ca..." "Đừng gọi ta là đại ca." Lão Tử trừng mắt nhìn Nguyên Thủy, mắng: "Bình thường ta đã nói với ngươi, đừng chọc vào Sở Dương, ngươi cứ không nghe." "Lúc đến Tiên Đình bái phỏng Sở Dương, mất mặt lần đầu chưa đủ, bây giờ lại

mất mặt lần thứ hai.” “Sao ngươi lại lỗ mãng như vậy?

Lần sau làm việc có thể dùng não một chút được không?

Hừ!” Lão Tử hừ lạnh một tiếng, mặt đen như đít nồi rời khỏi Hỗn Độn, quay về Hồng Hoang.

Thật sự phiền lòng, vì giúp Nguyên Thủy lau mông, vừa rồi ông ta đã phải bồi thường một món Cực Phẩm Tiên Thiên Linh Bảo!

Đối với Thánh Nhân, đó cũng là một khoản tài sản không nhỏ.

Quan trọng nhất là, giúp Nguyên Thủy ra mặt, Lão Tử cũng bị mất mặt theo.

Thông Thiên liếc Nguyên Thủy một cái, không nói một lời, trực tiếp bay về Hồng Hoang.

Thông Thiên dám chắc, nếu lúc này ông ta khuyên Nguyên Thủy tính tình tốt lên một chút, đừng gây chuyện thị phi, đối phương chắc chắn sẽ trút giận lên người ông ta.

Vì thế, dứt khoát không quan tâm đến Nguyên Thủy, mặc cho ông ta tự sinh tự diệt.

“Tam đệ không khuyên ta sao?” Nguyên Thủy thấy Thông Thiên không nói một lời, cứ thế rời đi, lập tức ngơ ngác, ông ta còn định trút giận với Sở Dương lên người đối phương nữa, không ngờ đối phương lại trực tiếp rời đi.

Điều này khiến cơn giận của Nguyên Thủy không trút ra được, bị nghẹn đến mức nội thương, lại bị Lão Tử mắng một trận, tâm trạng của ông ta càng thêm tồi tệ.

“Hừ, lúc chứng đạo thành Thánh không phải các ngươi ngấm ngầm gây áp lực cho người của Tiên Đình, ta sao lại đi gây chuyện thị phi.” Nguyên Thủy lẩm bẩm, có chút giống oán phụ.

“Vút.” Một lúc sau, Nguyên Thủy dậm chân một cái, hóa thành một luồng thần hồng màu trắng bay về Hồng Hoang.

Chương 198

"Sư huynh, lần này thật sự được xem một vở kịch lớn a." Chuẩn Đề nhìn Sở Dương và Tam Thanh lần lượt rời đi, không khỏi cảm thán.

"A, xem một vở kịch lớn, tuy đều biết Sở Dương mạnh, nhưng mạnh đến đâu thì không ai biết." "Bây giờ Nguyên Thủy đã dùng tính mạng để giúp chúng ta kiểm tra, đó là sức mạnh có thể nói là kinh khủng, ta cảm thấy không có ba Thánh Nhân thì không đối phó được với Sở Dương." Tiếp Dẫn trong lòng cũng cảm khái.

Thủ đoạn của Lục Đại Thánh Nhân có cao có thấp, nhưng chênh lệch không đặc biệt lớn, Lão Tử mạnh nhất cũng nhiều nhất là đánh bại Chuẩn Đề yếu nhất, không có sức mạnh đánh nổ.

Nhưng Sở Dương lại có thực lực đánh nổ Thánh Nhân, thật khiến người ta kinh hãi.

Nếu không phải Thánh Nhân bất tử bất diệt, hôm nay Nguyên Thủy chắc chắn đã máu nhuộm trời cao, mệnh vẫn Hỗn Độn.

Dừng lại một chút, Tiếp Dẫn trịnh trọng nói với Chuẩn Đề: "Nhớ kỹ, sau này không được dễ dàng đắc tội với Sở Dương." "Yên tâm đi sư huynh, ta không phải là kẻ vô não như Nguyên Thủy." Chuẩn Đề đáp, có vẻ khinh thường Nguyên Thủy, trong giọng nói còn xen lẫn sự chế giễu nhàn nhạt.

"Vậy thì tốt nhất, chúng ta về thôi." Tiếp Dẫn gật đầu.

Chuẩn Đề tự nhiên không có ý kiến gì, hai người lập tức hóa thành độn quang rời khỏi Hỗn Độn, quay về Hồng Hoang.

Trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa sau một hồi suy nghĩ, đã đưa ra

quyết định giống như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, đó là không dễ dàng đắc tội với Sở Dương.

"Ta ở Hỗn Độn bế quan, nâng cao thực lực thôi, chuyện Hồng Hoang ta không quản được." Nữ Oa tự giễu một câu.

Sở Dương mạnh mẽ, năm Thánh Nhân còn lại đều chia bè kết phái, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn một phe, Tam Thanh một phe.

Nói một cách nghiêm túc, Nữ Oa mới là người yếu thế nhất trong số các Thánh Nhân, đối với chuyện Hồng Hoang không có nhiều tiếng nói.

Trong Tử Tiêu Cung, Hồng Quân xem xong quá trình đấu pháp của Sở Dương và Nguyên Thủy, chìm vào trầm tư.

Thật ra, thực lực của Sở Dương quá mạnh, mạnh đến mức khiến người ta sợ hãi.

Vừa mới thành Thánh đã có thực lực mạnh mẽ như vậy, nếu cho hắn thời gian, cuối cùng có thể đi đến bước nào?

Hồng Quân suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng như hiểu ra điều gì, cười nhạt nói: "Thôi, ta nghĩ nhiều như vậy có ích gì?" "Hợp với Thiên Đạo, sớm đã định trước ta không còn có tự ngã, Hồng Quân là Thiên Đạo, Thiên Đạo không phải là Hồng Quân a!" Hồng Quân thông suốt xong, liền không còn quan tâm đến Sở Dương nữa, trực tiếp nhắm mắt lại, hoặc là đang cảm ngộ trời đất, hoặc là đang nhắm mắt dưỡng thần. ...

Trận chiến diễn ra trong Hỗn Độn vô cùng kịch liệt, nhưng lại ít người biết đến.

Chủ yếu là Thánh Nhân tự có khả năng che đậy thiên cơ, nếu Thánh Nhân không muốn người khác biết mình đang làm gì, chỉ cần tâm niệm vừa động là có thể phong tỏa thiên cơ.

Trong trận chiến ở Hỗn Độn, Nguyên Thủy không địch lại Sở Dương, vì giữ mặt mũi nên sớm đã che đậy thiên cơ, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không biết chuyện gì đã xảy ra.

Chỉ biết trong Hỗn Độn đã xảy ra một trận thánh chiến kịch liệt, ai thắng ai thua thì không rõ.

Người biết kết quả trận chiến chỉ có các Chuẩn Thánh của Tiên Đình, để ổn định lòng người, Sở Dương đã tiết lộ một phần thông tin.

Chúc Long, Côn Bằng và Cửu Anh nghe tin Sở Dương đánh bại Nguyên Thủy, trong lòng vô cùng hưng phấn.

Vốn lo lắng Sở Dương không đối phó được với Tam Thanh hoặc Tây Phương Nhị Thánh, dù sao hai tay khó địch bốn tay mà.

Bây giờ mọi người không còn lo lắng nữa.

Tây Vương Mẫu sau khi biết tin, trong lòng vui vẻ, cũng tự hào và may mắn.

May mà mình gặp Sở Dương sớm, nếu không đã bỏ lỡ một phu quân hoàn mỹ như vậy. ...

Thời gian trôi đi, kể từ trận đại chiến trong Hỗn Độn đã qua khoảng mười vạn năm.

Hồng Hoang luôn yên bình, Nữ Oa bế quan trong Hỗn Độn Oa Hoàng Cung, hoàn toàn không có cảm giác tồn tại.

Tây Phương Nhị Thánh và Tam Thanh biết thực lực của Sở Dương, nên đều khiêm tốn, đóng cửa không ra ngoài.

Tiên Đình thì hoàn toàn trỗi dậy, chiếm cứ ba phần tư lãnh thổ Hồng Hoang, thế lực duy nhất có thể đối đầu với Tiên Đình là Vu Tộc cũng từng bước lùi lại, không dám đối địch với Tiên Đình.

Trong Tiên Đình, cũng chia thành nhiều thế lực, ví dụ như Long

Tộc, phe của Côn Bằng, v.v., trong đó Nhân Tộc trỗi dậy nhanh nhất.

Mười vạn năm, đã có thêm sáu vị Đại La Kim Tiên, cộng với Nhân Tổ Tam Tổ và Thương Hiệt, đã có mười vị Đại La Kim Tiên.

Một vị Đại La Kim Tiên đủ để khai tông lập phái, mười vị Đại La Kim Tiên, trong Hồng Hoang cũng là một tộc mạnh hàng đầu.

Ngoài Đại La Kim Tiên, Nhân Tộc còn xuất hiện không ít Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên cường giả.

Tóm lại, dưới sự hỗ trợ mạnh mẽ của Sở Dương và Tiên Đình, Nhân Tộc trỗi dậy vô cùng nhanh, tựa như ngồi máy bay.

Điều duy nhất đáng tiếc là, theo thời gian trôi đi, ngày càng nhiều người tộc ra đời, nhưng tư chất lại một đời không bằng một đời.

Mười vạn năm trôi qua, thậm chí còn xuất hiện những người tộc không thể hấp thu thiên địa linh khí để tu luyện, cả đời đều là phàm nhân.

Điểm này Sở Dương cũng không thể thay đổi.

Chương 199

Chủ yếu là Nhân Tộc quá mắn đẻ, mười tháng mang thai, hai mươi năm là có thể trưởng thành, mười vạn năm trôi qua, khắp nơi trong Hồng Hoang đều có Nhân Tộc, số lượng không biết có bao nhiêu.

Nhưng có thể khẳng định, số lượng nhiều hơn Vu Tộc trăm lần.

Nhiều người tộc như vậy nếu ai cũng có thể tu luyện, thiên tư thông minh, có lẽ một trăm vạn năm trôi qua, Hồng Hoang sẽ bị hút cạn.

Phải biết Hồng Hoang tuy lớn, nhưng cũng không phải vô hạn.

Vì thế, Thiên Đạo để duy trì sự ổn định của Hồng Hoang, chỉ có thể hạ thấp thiên tư của Nhân Tộc, như vậy tổn hao đối với Hồng Hoang sẽ giảm đi rất nhiều.

Đây cũng là nguyên nhân tại sao lại có lượng kiếp, cường giả quá nhiều, Hồng Hoang không chịu nổi gánh nặng, nên cần phải phát động lượng kiếp để đại bộ phận cường giả tử vong, như vậy gánh nặng của Hồng Hoang mới có thể giảm xuống.

Cách làm này tuy tàn khốc, nhưng cũng là cách duy nhất hiện tại để duy trì sự vận hành của Hồng Hoang.

Nếu không mặc cho cường giả ra đời, lại bất tử bất diệt, Hồng Hoang sẽ sớm tiêu đời, dẫn đến vô lượng lượng kiếp, trừ Thánh Nhân không ai có thể sống sót. ...

Côn Luân Sơn, Tam Thanh tụ họp bàn chuyện.

“Đại ca, chúng ta thành Thánh cũng đã mười vạn năm, không phải nên mở sơn môn thu đồ đệ sao?” Thông Thiên trầm giọng nói: “Ta có

thể thành Thánh là vì ta đã lập ra giáo phái, mười vạn năm không thu đồ đệ, ta cảm giác căn cơ thành Thánh của ta đang dao động, nếu không thu nhận nữa có khả năng sẽ từ thánh vị rơi xuống." "Cũng nên thu đồ đệ rồi." Lão Tử gật đầu.

Mười vạn năm không thu đồ đệ chủ yếu là vì kiêng kỵ Sở Dương, thực lực của hắn quá mạnh, hiện tại là nhân tố bất ổn lớn nhất, ai biết hắn sẽ làm gì?

Nhưng bây giờ không thu đồ đệ không được, nếu không từ thánh vị rơi xuống thì khóc không có chỗ.

Mười vạn năm, thực lực của các Thánh Nhân đều đã có tiến bộ lớn, Sở Dương lại luôn bế quan không ra, đã đến lúc thu đồ đệ.

"Hừ, ta thu đồ đệ nhất định không thu Nhân Tộc!" Nguyên Thủy hừ lạnh, trong mắt lộ ra một tia hận ý.

Ban đầu chỉ ghét những loài lông lá có sừng, sinh ra từ trứng, nhưng bây giờ vì Sở Dương, ông ta cũng ghét luôn cả Nhân Tộc, ai bảo Thánh Phụ của Nhân Tộc là Sở Dương?

"Không, lần này ta không những muốn thu Nhân Tộc, mà còn phải thu thật nhiều Nhân Tộc." Lão Tử mở miệng nói.

"?" "Tại sao?" Nguyên Thủy sắc mặt khó coi, không nhịn được nói: "Huynh trưởng muốn giao hảo với Sở Dương sao?" Thông Thiên cũng kinh ngạc nhìn Lão Tử, trong mắt đầy vẻ không hiểu.

Lão Tử liếc hai người một cái, nhàn nhạt nói: "Thu nhận lượng lớn Nhân Tộc, là cơ hội lật kèo duy nhất của chúng ta." "Sau khi thành Thánh các ngươi nên biết, khí vận mới là thứ quan trọng nhất, ai có thể khống chế lượng lớn khí vận, người đó tốc độ tu hành sẽ tăng lên, ngược lại ai khí vận ít đi, người đó tốc độ tu hành sẽ giảm xuống." "Bây giờ các ngươi đã hiểu ý ta chưa?" Thông Thiên và Nguyên Thủy

nghe vậy, không khỏi nhíu mày suy nghĩ.

Một lúc sau, lông mày Thông Thiên giãn ra, chắp tay với Lão Tử, kính phục nói: "Huynh trưởng anh minh." Thông Thiên biết cách của Lão Tử, đó là cướp đoạt khí vận của Nhân Tộc!

Sau khi thành Thánh mọi người đều biết, Nhân Tộc là nhân vật chính của trời đất trong tương lai.

Tuy bây giờ Nhân Tộc đã gia nhập Tiên Đình, vị trí nhân vật chính của trời đất có nguy cơ bị cướp đi.

Nhưng, tạm thời Nhân Tộc vẫn là nhân vật chính của trời đất, khí vận kinh người.

Chỉ cần có thể chiếm cứ lượng lớn khí vận của Nhân Tộc, lại chia cắt Nhân Tộc và Tiên Đình.

Sở Dương không có đủ khí vận, tốc độ tu hành chắc chắn sẽ giảm xuống, Tam Thanh có khí vận của Nhân Tộc, tốc độ tu hành chắc chắn sẽ tăng lên.

Bên này mất bên kia được, lâu dài, thực lực của Tam Thanh chắc chắn có thể vượt qua Sở Dương, lúc đó chẳng phải có thể nắm hắn trong lòng bàn tay sao?

Muốn cướp đoạt khí vận của Nhân Tộc, chắc chắn không thể để Thánh Nhân đích thân ra mặt, nếu không Sở Dương chắc chắn sẽ đánh cho ra bã.

Cho nên phải áp dụng chiến thuật vòng vo, thu Nhân Tộc làm đệ tử, sau đó để họ đi cướp đoạt khí vận của Nhân Tộc.

Do đã trở thành đệ tử của Tam Thanh, nên khí vận của Nhân Tộc mà họ cướp được cũng tương đương với việc thuộc về Tam Thanh!

Nguyên Thủy cẩn thận nghiền ngẫm, cũng hiểu được ý của Lão

Tử, tâm trạng nhất thời không còn u ám như vậy nữa, tốt lên không ít.

Dường như hắn đã thấy được cảnh tượng đoạt lấy khí vận Nhân tộc, thực lực tăng vọt, cuối cùng đánh giết Sở Dương.

Vì vậy, Nguyên Thủy cười lạnh nói: "Được, vậy thu thêm nhiều đệ tử Nhân tộc." "Bảo Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng thu thêm nhiều đệ tử Nhân tộc, tranh thủ cướp sạch khí vận Nhân tộc của Sở Dương." Lão Tử hài lòng gật gật đầu, cuối cùng thì não của Nguyên Thủy cũng thông suốt rồi.

Nếu mấy lần trước đều được như lần này thì cũng chẳng cần phiền lòng.

Sau khi Tam Thanh định ra phương châm thu đồ đệ đoạt khí vận Nhân tộc, cuối cùng đánh bại Sở Dương, họ liền bắt đầu hành động. … Mấy tháng sau, trên núi Côn Luân vang lên thanh âm uy nghiêm vô cùng của Thánh Nhân, truyền đi khắp nơi trong Hồng Hoang.

"Ta là Lão Tử, giáo chủ Đạo Giáo, trăm năm sau sẽ thu đồ đệ tại núi Côn Luân, người có duyên có thể nhập vào Đạo Giáo, được Thánh Nhân truyền thừa!" "Ta là Nguyên Thủy, giáo chủ Xiển Giáo, trăm năm sau sẽ thu đồ đệ tại núi Côn Luân, người có duyên có thể nhập vào Xiển Giáo, được Thánh Nhân truyền thừa!" "Ta là Thông Thiên, giáo chủ Tiệt Giáo, trăm năm sau sẽ thu đồ đệ tại núi Côn Luân, người có duyên có thể nhập vào Tiệt Giáo, được Thánh Nhân truyền thừa!" Cùng lúc đó, Linh Sơn ở phương Tây cũng truyền ra thanh âm uy nghiêm vô cùng của Thánh Nhân, vang dội khắp sông núi Hồng Hoang.

"Ta là Tiếp Dẫn, giáo chủ Tây Phương Giáo, trăm năm sau sẽ thu đồ đệ tại Tây Thiên Linh Sơn, người có duyên có thể nhập vào Tây Phương Giáo, được Thánh Nhân truyền thừa!" "Ta là Chuẩn Đề, giáo chủ Tây Phương Giáo, trăm năm sau sẽ thu đồ đệ tại Tây Thiên Linh

Sơn, người có duyên có thể nhập vào Tây Phương Giáo, được Thánh Nhân truyền thừa!" Năm vị Thánh Nhân cùng lúc thu đồ đệ, nhất thời khiến vạn linh Hồng Hoang xôn xao, ngay sau đó vô số sinh linh đều kích động.

Thánh Nhân cao cao tại thượng, chúa tể Hồng Hoang, nếu có thể trở thành đệ tử của Thánh Nhân, lợi ích lớn đến mức khó mà tưởng tượng.

Đầu tiên là thân phận địa vị, đệ tử Thánh Nhân tôn quý vô cùng, siêu nhiên thoát tục, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không dám khinh nhục.

Có thể trở thành đệ tử Thánh Nhân, ở Hồng Hoang có thể đi nghênh ngang, chẳng sợ ai cả.

Chương 200

Bởi vì không ai có gan chọc giận Thánh Nhân, dù có gan cũng không có mạng.

Dưới Thánh Nhân đều là con kiến, một chưởng của Thánh Nhân vỗ xuống, Chuẩn Thánh cũng phải toi mạng.

Ai dám dễ dàng đắc tội với đệ tử của Thánh Nhân?

Chọc ra Thánh Nhân thì toi đời.

Ngoài địa vị cao cả, đệ tử của Thánh Nhân sẽ có tài nguyên tu hành phong phú.

Công pháp thần thông cao cấp, linh bảo đỉnh tiêm, tiên thiên linh quả, bảo địa tu hành thượng hạng… đều sẽ dễ dàng có được.

Tu hành chú trọng "tài, lữ, pháp, địa", đối với người tu hành, tư chất quan trọng, nhưng tài nguyên bên ngoài cũng quan trọng không kém.

Nếu có một vị Thánh Nhân chống lưng, một con lợn cũng có thể tu thành Đại La Kim Tiên.

Dưới đủ mọi cám dỗ, vạn linh Hồng Hoang đều kích động, sôi trào, như dung nham dưới lòng đất phun trào, ai ai cũng muốn trở thành đệ tử của Thánh Nhân.

"Đừng cản ta, ta muốn bái Thánh Nhân làm thầy, thành Đại La Kim Tiên, từ nay về sau tiêu dao Hồng Hoang, tự do tự tại!" "Tư chất của ngươi mà Thánh Nhân coi trọng sao?

Ta khuyên ngươi nên bỏ ý định đó đi, Thánh Nhân thu đồ cũng chỉ thu thiên tài như ta thôi." "Lúc này, một người tu hành khiêm tốn đi ngang qua, hướng về núi Côn Luân." "Chim ngốc bay trước, xem ta

đến đạo trường của Thánh Nhân, thành ý tràn đầy, Thánh Nhân nhất định sẽ nhận ta!" "Thánh Nhân, đệ tử của ngài ở đây, mau nhận ta đi!" "…" Yêu tộc, Phượng tộc, Kỳ Lân, vượn khỉ, tinh linh… các sinh linh ùn ùn kéo đến núi Côn Luân, mưu đồ trở thành đệ tử của Thánh Nhân.

Thậm chí có cả những bậc đại năng cũng ôm tâm lý "dưới cây to dễ hóng mát" mà muốn trở thành đệ tử của Thánh Nhân.

Cả Hồng Hoang vốn yên tĩnh bỗng trở nên náo nhiệt, sóng cả cuộn trào, khởi nguồn là núi Côn Luân và Tây Thiên Linh Sơn.

Lúc này, các thành viên của Tiên Đình và Nhân tộc lại thản nhiên nhìn vạn linh Hồng Hoang bôn ba vì bái sư, trong lòng có chút khinh thường.

Nhìn bọn họ kìa, không phải chỉ là Thánh Nhân thu đồ đệ thôi sao?

Có cần phải kích động như vậy không?

Nhìn chúng ta đây, mới điềm tĩnh làm sao.

Nguyên nhân khiến thành viên của Tiên Đình và Nhân tộc điềm tĩnh như vậy là vì Sở Dương, thủ lĩnh của họ là cường giả cấp Chứng Đạo, cần gì phải bái sư tôn nữa?

Nếu muốn bái sư, hà cớ gì phải vượt vạn dặm đến núi Côn Luân, bái Sở Dương ngay gần đây không thơm hơn sao?

Nếu nói tư chất không đủ tốt Sở Dương không nhận?

Vậy Thánh Nhân có thể coi trọng mà nhận làm đồ đệ sao?

Thành viên của Tiên Đình và Nhân tộc trong lòng đều rõ, lợi ích của việc bái Thánh Nhân làm thầy rõ ràng không bằng theo Sở Dương.

Về thân phận địa vị, hiện nay Tiên Đình là thế lực số một Hồng Hoang, người khác gặp đều phải lui ba bước.

Lại vì Sở Dương là cường giả cấp Chứng Đạo, ngay cả đại năng

Chuẩn Thánh cũng không dễ dàng đắc tội với Tiên Đình.

Có thể nói người của Tiên Đình địa vị cao, các thành viên cốt cán như Toại Nhân Thị, Tam Tiêu càng siêu nhiên thoát tục.

Tuy chỉ mới là Thái Ất Kim Tiên, Đại La Kim Tiên, nhưng khi gặp cường giả Chuẩn Thánh, cũng phải giao hảo ngang vai vế.

Về tài nguyên, Tiên Đình là thế lực số một Hồng Hoang không thể tranh cãi, chiếm cứ ba phần tư lãnh thổ Hồng Hoang, tài nguyên vô số, ngay cả Thánh Nhân cũng không bì kịp.

Về công pháp, ngoài Chủng Ma Kinh, Sở Dương còn công khai Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh.

Chỉ cần trung thành với Tiên Đình, có cống hiến lớn cho Tiên Đình, tư chất thượng hạng, đều có thể được ban thưởng.

Đây đều là công pháp cấp Chứng Đạo, mạnh hơn truyền thừa của Thánh Nhân cả trăm lần, không thơm sao?

Dù sao Thánh Nhân cũng không thể sáng tạo ra công pháp cấp Chứng Đạo được.

Đáng nói là, Sở Dương đã đặt ra hạn chế đối với Cửu Dương Đạo Kinh và Cửu Âm Đạo Kinh, phải lập lời thề Thiên Đạo không tiết lộ ra ngoài mới được ban thưởng, vì vậy chỉ có thành viên cốt cán của Tiên Đình mới có thể tu luyện công pháp này.

Nói chung, việc Thánh Nhân thu đồ đệ đối với vạn linh Hồng Hoang có sức hấp dẫn cực lớn, giống như mỹ nữ tuyệt thế đối với ác quỷ háo sắc.

Nhưng vạn linh Hồng Hoang không bao gồm thành viên của Tiên Đình và Nhân tộc, những thứ Sở Dương cho họ còn nhiều hơn Thánh Nhân!

Đối với việc trở thành đệ tử của Thánh Nhân tự nhiên chẳng mấy hứng thú, không thèm để mắt đến.

Đương nhiên, rừng lớn rồi chim nào cũng có, đại đa số thành viên của Tiên Đình và Nhân tộc đều không có hứng thú bái Thánh Nhân làm thầy.

Nhưng một số kẻ sống không như ý, hoặc chê bai những thứ Tiên Đình cho quá ít, sau khi nghe tin Thánh Nhân thu đồ đệ, không chút do dự rời khỏi Tiên Đình, hớn hở chạy đến núi Côn Luân bái sư.

Nhưng vấn đề là, tư chất của những người này đều không ra sao, cũng không có đại khí vận Nhân tộc trên người, cho dù Thánh Nhân dốc sức bồi dưỡng, giới hạn của họ cũng chỉ đến đó, tu thành Đại La Kim Tiên đã là không tệ rồi.

Loại người này Tiên Đình không coi trọng, Thánh Nhân cũng chẳng thèm để mắt!

Thánh Nhân muốn đoạt khí vận Nhân tộc, dựa vào loại người vừa không có tư chất, vừa không có khí vận này, đúng là chuyện viển vông.

Chương 201

Sau một hồi mưu tính, các Thánh Nhân quyết định tự mình ra tay.

"Ta chính là sư tôn định mệnh của ngươi, hãy đến Côn Luân tìm ta." Lão Tử sau khi suy diễn, phát hiện một người Nhân tộc tên Huyền Đô có tư chất vô song, trên người có đại khí vận Nhân tộc, bèn dùng phương pháp báo mộng, ám thị cho hắn.

Huyền Đô nhận được ám thị, một mình lên đường, đi thẳng đến đỉnh Côn Luân, gặp Lão Tử.

"Từ nay về sau, ngươi là đại đệ tử của ta, đại sư huynh của Đạo Giáo." Lão Tử vuốt râu nói.

"Đệ tử bái kiến sư tôn." Huyền Đô chắp tay với Lão Tử, không kiêu ngạo cũng không tự ti đáp lại.

Lão Tử thu một đồ đệ xong thì không thu nữa, cho rằng chỉ cần bồi dưỡng tốt Huyền Đô là đủ để đoạt khí vận Nhân tộc.

Một trăm Đại La Kim Tiên cũng không bằng một vị Chuẩn Thánh, ý tứ cũng tương tự, binh quý ở tinh nhuệ chứ không phải số đông.

Còn Nguyên Thủy thì ra tay tàn độc hơn, dã tâm cực lớn, một hơi thôi diễn ra mười người Nhân tộc có cả tư chất và khí vận, dùng thủ đoạn Thánh Nhân ám thị, để họ đến núi Côn Luân bái sư.

Mười người này chính là Quảng Thành Tử, Xích Tinh Tử, Thái Ất Chân Nhân, Văn Thù, Phổ Hiền, Từ Hàng, Linh Bảo Đại Pháp Sư, Cụ Lưu Tôn, Đạo Hạnh Thiên Tôn, Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân.

Thêm cả Ngọc Đỉnh Chân Nhân và Hoàng Long Chân Nhân, chính là mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo mà hậu thế quen thuộc.

Nếu những người này được bồi dưỡng thực sự, tuyệt đối là

những kẻ có sức mạnh để đoạt khí vận Nhân tộc.

Còn lại một mình Thông Thiên, giáo lý của hắn là hữu giáo vô loại, nên dứt khoát đặt một đại trận ở núi Côn Luân làm thử thách, chỉ cần có thể vượt qua, đều có thể trở thành đệ tử Tiệt Giáo.

Đồng thời, hắn còn tàn độc hơn Thông Thiên, hễ là người Nhân tộc không tồi đều dùng thủ đoạn Thánh Nhân ám thị đến bái sư, sau đó trong thử thách đại trận lại giảm độ khó cho Nhân tộc.

Tây Phương Nhị Thánh cũng bắt đầu tìm kiếm những người Nhân tộc ưu tú để làm đệ tử.

Hồng Hoang vạn linh nhanh chóng phát hiện, các Thánh Nhân dường như đặc biệt thiên vị Nhân tộc, Lão Tử có một đệ tử, là Nhân tộc.

Nguyên Thủy có mười hai đệ tử, mười người là Nhân tộc.

Thông Thiên thu nhận lượng lớn đồ đệ, hình thành cục diện vạn tiên triều bái của Tiệt Giáo, kết quả hơn một nửa trong số đó là Nhân tộc.

"Tại sao ta không phải là Nhân tộc?" "Nhân tộc có đặc điểm gì mà được Thánh Nhân ưu ái đến vậy?" "Nhân tộc không có đặc điểm gì sao?

Nữ Oa tạo người thành Thánh, Nhân tộc còn có Thánh Phụ Sở Dương." "Thế lực Nhân tộc hùng mạnh, chỉ riêng Đại La Kim Tiên đã có mười vị rồi, Thái Ất Kim Tiên hơn nghìn, xét về nội tình thì ngoài Vu tộc ra còn chủng tộc nào vượt qua được?" Hồng Hoang vạn linh nghị luận sôi nổi, tràn đầy sự ngưỡng mộ và ghen tị với Nhân tộc.

Tại tổng bộ Tiên Đình, Toại Nhân Thị sắc mặt ngưng trọng, cảm thấy sự tình không ổn, những người Nhân tộc có tư chất xuất chúng đều bị Thánh Nhân thu làm đệ tử.

Những người đó đều là trụ cột tương lai của Nhân tộc, bây giờ thành môn đồ của Thánh Nhân, lòng còn hướng về Nhân tộc nữa không?

"Không được, ta phải gặp sư tôn." Toại Nhân Thị ngồi không yên, điều khiển độn quang đến trước Trung Ương Tiên Điện, cao giọng nói: "Đệ tử có việc bái kiến sư tôn." Bên trong Trung Ương Tiên Điện một mảnh tĩnh lặng, không ai đáp lại, một lúc lâu sau mới truyền ra giọng nói của Sở Dương.

"Vào đi." Toại Nhân Thị thân hình lóe lên, khoảnh khắc sau đã xuất hiện bên trong Trung Ương Tiên Điện.

"Bái kiến sư tôn." Toại Nhân Thị đứng trước mặt Sở Dương, cung kính hành lễ.

"Không cần đa lễ, tìm ta có chuyện gì?" Sở Dương nhìn Toại Nhân Thị, mỉm cười.

"Sư tôn, đệ tử nghi ngờ các Thánh Nhân đang nhắm vào Nhân tộc…" Toại Nhân Thị sắc mặt nghiêm túc, đem những chuyện mình biết và suy đoán nói ra.

Sở Dương nghe xong, sắc mặt trầm ngâm, một lát sau cười nhạt nói: "Xem ra các Thánh Nhân không chịu thua, muốn đấu với ta một trận, không dám đối đầu trực diện mà dùng chiến thuật vòng vo." Với cảnh giới của Sở Dương, chỉ cần suy diễn một chút là biết được ý đồ của các Thánh Nhân, rõ ràng là thu nhận những người Nhân tộc ưu tú làm đệ tử, sau đó để họ đi đoạt khí vận Nhân tộc.

Oái oăm là Sở Dương biết nhưng không thể ngăn cản, dù sao Thánh Nhân thu Nhân tộc làm đệ tử cũng là chuyện tốt cho Nhân tộc, có lợi cho việc nâng cao thực lực và địa vị tổng thể của Nhân tộc.

Đây chính là dương mưu.

Sở Dương không thể nào đi giết hết những người Nhân tộc bái Thánh Nhân làm thầy được?

Làm vậy địa vị của hắn trong lòng Nhân tộc chắc chắn sẽ sụt giảm nghiêm trọng.

Cho dù Sở Dương lòng dạ độc ác, giết hết những người Nhân tộc bái Thánh Nhân làm thầy, vậy Thánh Nhân cứ tiếp tục thu Nhân tộc làm đồ đệ, chẳng lẽ Sở Dương cứ tiếp tục giết?

Đến cuối cùng Nhân tộc sẽ bị giết sạch, Thánh Nhân không có chút tổn thất nào, ngược lại hắn lại tổn thất nặng nề.

Vì vậy, con đường giết những người Nhân tộc bái Thánh Nhân làm thầy là không thể đi được.

Chỉ có một con đường, đó là tranh đoạt khí vận Nhân tộc với các Thánh, xem thủ đoạn của ai cao minh hơn.

"Muốn cướp khí vận Nhân tộc, cũng phải xem có bản lĩnh đó không đã." Sở Dương trong lòng lạnh lùng, đối với cách làm của đám Thánh Nhân không thèm để ý, hắn là Thánh Phụ của Nhân tộc, có ưu thế trời sinh trong việc khống chế Nhân tộc, người khác muốn cướp khí vận Nhân tộc không dễ dàng như vậy.

Sở Dương trong lòng suy tính, nghĩ cách phản kích, nhanh chóng nghĩ ra mấy diệu kế.

Đầu tiên, thành lập thánh địa Nhân tộc, đưa những người Nhân tộc ưu tú vào thánh địa, truyền bá khái niệm trung thành, sau đó bồi dưỡng như lực lượng nòng cốt.

Đệ tử Thánh Nhân sở dĩ có sức hấp dẫn là vì thân phận địa vị cao quý và tài nguyên phong phú.

Bây giờ Sở Dương đích thân ra tay, cho những người Nhân tộc gia nhập thánh địa thân phận địa vị còn cao quý hơn cả đệ tử Thánh Nhân,

tài nguyên còn ưu đãi hơn.

Chương 202

Về tài nguyên, Sở Dương thực sự chưa từng sợ ai, năm vị Thánh Nhân cộng lại cũng chưa chắc giàu có bằng hắn.

Dù sao tài sản cá nhân của hắn kinh người vô cùng, chí bảo cũng có mấy món, các Thánh Nhân khác nhiều nhất cũng chỉ có một món, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, Nữ Oa ba vị Thánh Nhân còn không có món chí bảo nào.

Hơn nữa, Sở Dương là chủ của Tiên Đình, là thế lực lớn nhất Hồng Hoang, tài nguyên mà Tiên Đình mỗi ngày nộp lên cho hắn nhiều như biển, có thể chất thành từng ngọn núi lớn.

Có thể nói, chỉ cần gia nhập thánh địa Nhân tộc, sẽ nhận được tài nguyên ưu đãi hơn cả đệ tử Thánh Nhân.

Sở Dương không tin, người Nhân tộc được thánh địa Nhân tộc bồi dưỡng dạy dỗ sẽ không bằng đệ tử Thánh Nhân.

Ngoài việc thành lập thánh địa Nhân tộc bồi dưỡng cường giả để đối đầu trực diện với các Thánh đoạt khí vận Nhân tộc, Sở Dương quyết định ngấm ngầm gây chuyện.

"Toại Nhân Thị, đi tìm một Yêu tộc có thiên phú dị bẩm, để nó bái Thông Thiên làm thầy." Sở Dương trầm giọng phân phó.

"?" "Đệ tử ngu muội, không hiểu được sự ảo diệu trong đó, xin sư tôn chỉ rõ." Toại Nhân Thị ngơ ngác, hoàn toàn không biết Sở Dương muốn làm gì, suy nghĩ hồi lâu cuối cùng chắp tay với Sở Dương, khó hiểu hỏi.

"Nguyên Thủy ghét nhất bọn lông vũ vảy sừng, loài sinh ra từ trứng, loài sinh ra từ nơi ẩm ướt, còn Thông Thiên lại hữu giáo vô

loại.

Phái một Yêu tộc bái Thông Thiên làm thầy, tìm cơ hội gây xích mích một phen, xem họ có trở mặt không?" Sở Dương cười nhạt nói.

Trên thực tế, theo quỹ đạo ban đầu của Hồng Hoang, Tam Thanh đã định sẵn sẽ chia rẽ, nhưng Sở Dương xuất hiện, khiến Tam Thanh có cảm giác nguy cơ, có thể sẽ liên hợp lại để đối phó.

Vậy Sở Dương chỉ cần dùng chút thủ đoạn để chia rẽ Tam Thanh, không để họ hợp lại, đấu tay đôi thì xem ai là đối thủ của hắn?

"Sư tôn anh minh, con đi làm ngay." Toại Nhân Thị nhanh chóng hiểu được ý của Sở Dương, đôi mắt sáng rực, như hai ngôi sao tỏa ra thần quang chói lọi.

Hắn nói một câu đầy kính phục với Sở Dương, sau đó cáo lui, hưng phấn đi làm hai việc đã được phân phó, giáng một đòn đau cho các Thánh.

"Kế hoạch diệt Vu tộc cũng nên triển khai rồi." Sở Dương nhìn vào hư không trước mắt, vuốt cằm thầm nghĩ.

Thành lập thánh địa Nhân tộc, ly gián chia rẽ các Thánh có tác dụng trong việc tranh đoạt khí vận Nhân tộc, nhưng không phải là biện pháp căn bản.

Chỉ có tự thân trở nên cường đại, mãi mãi có thể áp chế vững chắc các Thánh Nhân, mới là biện pháp căn bản.

Đối với Thánh Nhân, cách tốt nhất để nhanh chóng trở nên mạnh mẽ là đoạt khí vận, đó cũng là lý do họ thu Nhân tộc làm đệ tử.

Các Thánh làm mưa làm gió trên khí vận Nhân tộc để thực lực đuổi kịp Sở Dương.

Nhưng đối với Sở Dương, khí vận là một cách để trở nên mạnh

mẽ, nhưng không phải cách tốt nhất, thủ đoạn của hệ thống mới là căn nguyên!

Ví dụ như Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, tàn sát hàng vạn ức Yêu tộc, trực tiếp giúp Sở Dương chứng đạo.

Vu tộc cũng tu luyện Chủng Ma Kinh, nếu tàn sát hết Vu tộc, tầng thứ Hỗn Độn Long Tượng Công của Sở Dương nhất định sẽ tăng vọt, mười phần thì có đến tám chín phần có thể nhục thân chứng đạo.

Đến lúc đó, Sở Dương vừa là cường giả Chứng Đạo, nhục thân cũng đủ sức sánh ngang cường giả Chứng Đạo, chiến lực của hắn sẽ mạnh hơn bây giờ bao nhiêu?

Các Thánh muốn dùng khí vận Nhân tộc để làm mưa làm gió, đuổi kịp Sở Dương, vậy thì hắn sẽ trở nên mạnh hơn trước, đợi khi có đủ thực lực sẽ trực tiếp đánh giết tất cả các Thánh Nhân, diệt trừ mọi mối đe dọa!

Còn về việc Thánh Nhân bất tử bất diệt, không thể đánh giết?

Ha ha, đợi Sở Dương tu luyện viên mãn một trong ba bộ công pháp Thiên Đạo như Hỗn Độn Âm Dương Quyết, đạt đến tầng thứ Thiên Đạo, hắn có thể đánh giết Thánh Nhân, Thiên Đạo cũng không cứu nổi.

Đây là phương thức thứ ba để tăng cường thực lực đối kháng với các Thánh, nhưng cũng là phương pháp hiệu quả nhất, căn bản nhất.

Để tăng cường thực lực, Sở Dương phải diệt Vu tộc, tranh thủ nhục thân chứng đạo.

Còn về việc vì trở nên mạnh mẽ mà diệt Vu tộc có hơi tàn nhẫn không, Sở Dương cho rằng thế giới Hồng Hoang vốn tàn khốc như vậy, cá lớn nuốt cá bé.

Nếu Vu tộc ở vị trí của Sở Dương, chắc chắn sẽ ra tay tàn độc

hơn.

Huống hồ Sở Dương và Vu tộc cũng không thân quen, thậm chí vì Tiên Đình và Vu tộc tranh đoạt địa bàn, tài nguyên, quan hệ của hai bên có phần ác liệt.

Vì vậy Sở Dương đối với việc diệt Vu tộc không có gánh nặng tâm lý, giết thì giết thôi, có thể khiến mình tăng cường thực lực là chuyện tốt.

Hơn nữa, diệt Vu tộc ngoài việc có thể nhục thân chứng đạo, còn có thể hoàn thành nhiệm vụ hệ thống "dẫn dắt Tiên Đình trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang".

Vì phần thưởng, Sở Dương cũng quyết tâm phải diệt Vu tộc.

Sở Dương sau một hồi suy nghĩ, con đường tương lai dần trở nên rõ ràng.

Đơn giản là diệt Vu tộc, tăng cường thực lực, xử lý các Thánh Nhân, cuối cùng vũ nội vô địch, chứng đạo đại tự tại và đại tiêu dao thật sự, đứng trên tất cả mọi người.

Nhưng trước khi phát động đại chiến diệt Vu tộc, Sở Dương có một số việc cần làm.

"Vút." Sở Dương đứng dậy, một bước bước ra đã biến mất tại chỗ, hướng về một phương nào đó mà đi.

Nửa nén hương sau, Sở Dương hạ xuống một ngọn núi ở Hồng Hoang.

Ngọn núi này nhìn từ bên ngoài vô cùng bình thường, nhưng khi đi vào bên trong, lại phát hiện ngọn núi này không hề tầm thường, mức độ nồng đậm của thiên địa linh khí tuyệt đối là tiên sơn đỉnh cấp ở Hồng Hoang.

Chương 203

"Xem ra ta suy diễn không sai, đây là phúc địa chân tiên đỉnh cấp, vật đó hẳn là ở đây." Sở Dương thấy vậy không hề ngạc nhiên, ngược lại còn cười gật đầu chắc chắn, cất bước đi sâu vào trong.

Không lâu sau, Sở Dương đi đến một hang động, bên trong không hề tối tăm, ngược lại còn tỏa ra thần quang màu vàng rực rỡ.

"Quả nhiên ở đây." Sở Dương trong lòng vui mừng, nhanh chân bước vào trong hang động.

Tầm mắt nhìn đến, trên một bệ đá màu vàng hình thành tự nhiên, có một chiếc đại ấn hoàng kim tinh xảo đang lơ lửng, xung quanh là khí vận nồng đậm vờn quanh, hoàng uy vô thượng làm rung động lòng người.

"Tìm được rồi, Không Động Ấn." Sở Dương mỉm cười, đưa tay tóm lấy chiếc đại ấn hoàng kim vào tay.

Không Động Ấn là chí bảo của Nhân tộc, có một tác dụng cực lớn, đó là sắc phong Nhân Hoàng!

Sau khi Sở Dương diệt Vu tộc, Nhân tộc sẽ hoàn toàn trỗi dậy, bước vào thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế.

Không Động Ấn có thể sắc phong Nhân Hoàng, có thể nói ai chiếm được Không Động Ấn, người đó sẽ chiếm ưu thế lớn trong chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế.

Vốn dĩ Không Động Ấn sẽ bị Lão Tử đoạt được, nhưng bây giờ, tự nhiên là thuộc về Sở Dương, người quen thuộc với diễn biến cốt truyện Hồng Hoang.

Sở Dương cẩn thận quan sát Không Động Ấn một phen, sau đó vui

vẻ cất đi.

Ánh mắt của hắn rơi vào bệ đá hoàng kim, vật này hình thành tự nhiên, có thể gọi là tiên thiên linh liệu, lại sinh ra Không Động Ấn, quả không tầm thường.

Trên thực tế, bệ đá hoàng kim này vô cùng quý giá, gọi là đồng núi Thủ Dương.

Đối với cái tên này, có lẽ không nhiều người biết, nhưng nếu nói đến Như Ý Kim Cô Bổng và Cửu Xỉ Đinh Bá, mọi người nhất định sẽ biết.

Hai pháp bảo lừng danh này, chính là do Thái Thượng Lão Quân ở hậu thế dùng đồng núi Thủ Dương làm dược liệu chính để luyện chế ra!

"Vậy ta không khách sáo nhận lấy." Sở Dương cười toe toét, thu lấy đồng núi Thủ Dương.

Trên núi Côn Luân, Lão Tử nhíu mày, mở mắt ra có chút nghi hoặc: "Kỳ lạ, sao ta lại cảm giác có thứ thuộc về mình đang rời xa?" Sau chuyện ở Oa Hoàng Cung nghe đạo, kết quả bị Sở Dương cướp mất cơ duyên chứng đạo, Lão Tử lần này đã cẩn thận hơn rất nhiều.

Hắn thi triển thần thông Thánh Nhân, nghiêm túc suy diễn mấy lần, kết quả lại không thu hoạch được gì.

Điều này cũng bình thường, dù sao Sở Dương là người đàn ông có hệ thống, há Lão Tử có thể suy diễn ra được.

Lão Tử không có thu hoạch gì, chỉ có thể nén lại sự nghi hoặc trong lòng. … Tại núi Thủ Dương, Sở Dương sau khi thu lấy Không Động Ấn và một khối đồng núi Thủ Dương lớn, liền thả nguyên thần ra bắt đầu tìm kiếm toàn bộ ngọn núi, xem có bỏ sót bảo vật nào không.

Một lúc lâu sau, Sở Dương tiếc nuối thu hồi nguyên thần, núi Thủ Dương ngoài hai bảo vật này ra không còn bảo vật nào khác.

Tuy có một số linh thảo linh quả, nhưng với cảnh giới hiện tại của Sở Dương, làm sao có thể để mắt đến được?

Vì vậy, Sở Dương hóa thành một đạo độn quang rời khỏi núi Thủ Dương, không quay về Tiên Đình mà bay về phía U Minh Huyết Hải.

Tương truyền, khi Bàn Cổ khai thiên, đã kịch liệt chiến đấu với ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần, vô số máu tươi vương vãi.

Sau khi khai thiên thành công, máu của ba nghìn Ma Thần vương vãi khắp nơi trong Hồng Hoang đều chảy về cùng một hướng, cuối cùng hình thành một biển máu vô biên vô tận, được vạn linh Hồng Hoang gọi là U Minh Huyết Hải.

Sở Dương là cường giả Chứng Đạo, không bao lâu đã vượt qua vô tận khu vực từ núi Thủ Dương đến U Minh Huyết Hải.

"Thật hoang vu." Sở Dương đứng trên không trung U Minh Huyết Hải, nhìn xuống đại dương màu đỏ do đủ loại máu tạo thành, không khỏi nhẹ nhàng thở dài.

Do các loại máu quá tạp loạn, lại mang theo đủ loại ô uế, nên U Minh Huyết Hải là một nơi cấm địa, không có bất kỳ sinh linh nào có thể sống lâu dài ở đây.

U Minh Huyết Hải rộng lớn vô bờ không có sự sống, chỉ có dòng máu lúc thì cuồn cuộn, lúc thì chảy chậm.

Mùi máu tanh khó ngửi lúc nào cũng bao trùm trên không trung U Minh Huyết Hải, xộc vào mũi, hoàn cảnh lạnh lẽo khiến người ta không thoải mái, ở lâu thậm chí còn cảm thấy rợn người.

Sở Dương không muốn ở lâu ở nơi quỷ quái này, bèn mở miệng gọi: "Minh Hà đạo hữu có ở đây không?

Xin hãy ra gặp mặt." "Ầm." Sở Dương vừa dứt lời không bao lâu, U Minh Huyết Hải dưới chân đột nhiên bị khuấy động, dấy lên từng đợt sóng, một bóng người được một đóa sen máu nâng đỡ, từ trong biển máu bay lên không trung.

Đó là một người đàn ông trung niên, chỉ thấy y mặc một bộ trường bào màu máu, cùng màu với U Minh Huyết Hải, vẻ mặt âm u, lại mang theo một tia kiệt ngạo bất tuân, như một đại ma đầu giết người không chớp mắt.

Người này chính là sinh linh duy nhất được sinh ra từ biển máu, Minh Hà Lão Tổ, đại năng Chuẩn Thánh trung kỳ!

"Minh Hà bái kiến Thiên Tôn, Thiên Tôn hạ lâm chưa thể nghênh đón từ xa, mong ngài lượng thứ." Minh Hà Lão Tổ đứng trước mặt Sở Dương, trước tiên cung kính hành lễ nhận lỗi, sau đó hỏi: "Không biết Thiên Tôn hạ lâm có việc gì quý?" "Hôm nay ta đến U Minh Huyết Hải, là để tặng ngươi một cơ duyên thiên đại." Sở Dương mỉm cười với Minh Hà Lão Tổ.

"Ồ?

Mong Thiên Tôn chỉ rõ." Minh Hà Lão Tổ mắt hơi sáng lên, có chút nóng lòng chắp tay với Sở Dương.

"Ha ha, ta tặng ngươi cơ duyên thiên đại, không nên có chút biểu hiện gì sao?" "Ta cũng không đòi hỏi nhiều, chỉ cần ngươi đưa Nghiệp Hỏa Hồng Liên cho ta, ta đảm bảo ngươi đột phá đến Chuẩn Thánh viên mãn, thậm chí có một tia hy vọng chứng đạo." Sở Dương cười nhạt nói.

Minh Hà Lão Tổ nghe vậy sắc mặt hơi đổi.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên là cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, không chỉ có lực phòng ngự kinh người, còn có Hồng Liên Nghiệp Hỏa, có

thể đốt cháy nghiệp lực, giá trị cực cao.

Chương 204

Thông thường, ai dám đòi Nghiệp Hỏa Hồng Liên của Minh Hà Lão Tổ, chắc chắn sẽ trở mặt.

Nhưng người đòi là Sở Dương, Minh Hà Lão Tổ không dám dễ dàng trở mặt, dù sao đây cũng là cường giả Chứng Đạo, tồn tại như chúa tể Hồng Hoang.

Sở Dương cũng không lấy không Nghiệp Hỏa Hồng Liên, người ta nói là tặng cơ duyên, đảm bảo trở thành Chuẩn Thánh viên mãn thậm chí có hy vọng chứng đạo, Minh Hà Lão Tổ không khỏi do dự.

"Minh Hà đạo hữu, tu vi đột phá quan trọng hơn một món linh bảo nhiều, hãy suy nghĩ cho kỹ." Sở Dương nhẹ nhàng nói.

Minh Hà Lão Tổ tâm thần chuyển động, cán cân trong lòng đã nghiêng.

Đúng vậy, một món linh bảo mà thôi, làm sao quan trọng bằng việc tăng tu vi, với tu vi Chuẩn Thánh trung kỳ hiện tại của Minh Hà Lão Tổ cộng thêm Nghiệp Hỏa Hồng Liên, cũng không phải là đối thủ của tồn tại Chuẩn Thánh viên mãn.

Bây giờ giao dịch với Sở Dương, đảm bảo Minh Hà Lão Tổ đột phá Chuẩn Thánh viên mãn, đến lúc đó có thể áp chế cường giả Chuẩn Thánh trung kỳ cầm Nghiệp Hỏa Hồng Liên.

Từ đó có thể thấy, cơ duyên có thể nâng cao tu vi quý giá hơn Nghiệp Hỏa Hồng Liên nhiều.

Nghĩ đến đây, Minh Hà Lão Tổ không còn do dự nữa, lấy ra Nghiệp Hỏa Hồng Liên đưa cho Sở Dương, nghiêm túc nói: "Thiên Tôn muốn Nghiệp Hỏa Hồng Liên, vậy bần đạo sẽ đưa, chỉ cần ngài

cho tôi biết cơ duyên nâng cao tu vi là được." "Còn về lời thề Thiên Đạo cũng không cần lập, bần đạo tin ngài." "Sảng khoái." Sở Dương nhận lấy Nghiệp Hỏa Hồng Liên, tán thưởng nhìn Minh Hà Lão Tổ một cái, rất hài lòng với hành vi thức thời của y.

Hắn thích giao dịch với người sảng khoái như Minh Hà Lão Tổ.

"Nghe cho kỹ đây, muốn nâng cao tu vi rất đơn giản." Minh Hà Lão Tổ sảng khoái, Sở Dương cũng sảng khoái, bắt đầu kể về cơ duyên: "Nữ Oa tạo người, Thiên Đạo giáng xuống lượng lớn công đức." "Ngươi có thể học theo Nữ Oa, lợi dụng các loại máu trong U Minh Huyết Hải để tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới, Thiên Đạo chắc chắn sẽ giáng xuống lượng lớn công đức, đến lúc đó nâng cao tu vi chẳng phải là chuyện dễ dàng sao?" "Đúng vậy, Nữ Oa tạo người có công đức, vậy ta tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới cũng có công đức a!" "Thiên Tôn quả nhiên lợi hại, có thể nghĩ ra những việc mà người thường không thể." Minh Hà Lão Tổ nghe xong, ánh mắt lập tức sáng rực, cảm thấy vô cùng khả thi, nhất thời kính phục Sở Dương, người đưa ra đề nghị này, đúng là đại trí tuệ.

"Ha ha." Sở Dương cười nhạt nói: "Minh Hà đạo hữu, cơ duyên ta tặng ngươi có hài lòng không, đưa Nghiệp Hỏa Hồng Liên cho ta đáng giá chứ?" "Đáng giá, đáng giá." Minh Hà Lão Tổ liên tục gật đầu, khuôn mặt âm u tràn đầy nụ cười và sự hài lòng.

"Nếu đã như vậy, vậy ta đi đây, cáo từ." Sở Dương chắp tay với Minh Hà Lão Tổ, quay người rời khỏi U Minh Huyết Hải, Nghiệp Hỏa Hồng Liên đã đến tay, cũng không có lý do gì để tiếp tục ở lại.

"Thiên Tôn đi thong thả." Minh Hà Lão Tổ ở phía sau tiễn biệt, đợi không thấy bóng dáng Sở Dương nữa, lập tức quay về U Minh Huyết Hải, nóng lòng nghiên cứu cách tạo ra một chủng tộc hoàn toàn mới.

"Ha ha, Nghiệp Hỏa Hồng Liên, Công Đức Kim Liên, cùng với cây

gậy, Tam Bảo Ngọc Như Ý và Thanh Bình Kiếm được hóa thành từ Tịnh Thế Bạch Liên đều đã đến tay, bây giờ tứ đại liên đài chỉ còn thiếu Diệt Thế Hắc Liên." Trên đường trở về Tiên Đình, Sở Dương nghịch hai đóa sen và ba món cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, ánh mắt lấp lánh, trong lòng dấy lên một sự mong đợi.

Hắn đã ra lệnh cho thuộc hạ toàn lực tìm kiếm Diệt Thế Hắc Liên, sớm muộn gì cũng sẽ có một ngày tìm được.

Một khi tìm được Diệt Thế Hắc Liên, Sở Dương sẽ tập hợp đủ tứ đại liên đài, đến lúc đó dung hợp chúng lại làm một, sẽ hình thành một món chí bảo như thế nào?

Thật đáng mong đợi. … Trong khi các Thánh Nhân thu đồ đệ rầm rộ, gây chấn động toàn bộ Hồng Hoang, Tiên Đình đột nhiên tuyên bố thành lập thánh địa Nhân tộc, đưa ra khẩu hiệu: "Ở đây có tài nguyên phong phú nhất, công pháp thần thông đỉnh cấp nhất, nơi tu hành tốt nhất, có chủ của Tiên Đình, Thánh Phụ của Nhân tộc đích thân dạy bảo." "Tất cả Nhân tộc đều có thể đến tổng bộ Tiên Đình để kiểm tra, một khi tư chất được công nhận là có thể gia nhập thánh địa Nhân tộc!" Những người Nhân tộc đang sinh sống khắp nơi trong Hồng Hoang nghe được lời tuyên truyền này, ai nấy đều kích động vạn phần.

"Ta muốn gia nhập thánh địa Nhân tộc!" "Ta cũng muốn gia nhập thánh địa Nhân tộc!" "Điều kiện ưu đãi hơn cả việc trở thành đệ tử của Thánh Nhân, quan trọng nhất là Thánh Phụ sẽ đích thân dạy bảo, gia nhập thánh địa Nhân tộc chẳng khác nào một bước lên trời, ta cũng muốn gia nhập thánh địa Nhân tộc!" Bất cứ ai có chút tư chất, cảm thấy mình có thể, đều vượt vạn dặm xa xôi đến tổng bộ Tiên Đình, muốn gia nhập thánh địa Nhân tộc để được bồi dưỡng.

"Trời ạ, lại là Nhân tộc, Nhân tộc được ưa chuộng đến vậy sao?

Thánh Nhân yêu quý, bây giờ Tiên Đình còn thành lập cả thánh địa Nhân tộc, ta đột nhiên rất hận mình không phải là Nhân tộc." "Chậc chậc, Nhân tộc, thật là một chủng tộc đáng ngưỡng mộ." Vạn linh Hồng Hoang nghe được tin tức này, ai nấy đều chua chát, không ít sinh linh đều ngửa mặt lên trời than thở tại sao mình không phải là Nhân tộc.

Đừng nói những sinh linh bình thường, ngay cả người trong Tiên Đình cũng ngưỡng mộ Nhân tộc không thôi, lần lượt bàn tán: "Nhân tộc thật sự được Thiên Tôn đại nhân coi trọng, xem ra trụ cột tương lai của Tiên Đình là Nhân tộc rồi." "Thiên Tôn đại nhân là Thánh Phụ của Nhân tộc, coi trọng Nhân tộc cũng là bình thường." "Ta đột nhiên cũng muốn trở thành Nhân tộc, làm sao bây giờ?" … "Chắc là Sở Dương biết mục đích của chúng ta, muốn bồi dưỡng thiên tài Nhân tộc làm tâm phúc, để tranh đoạt khí vận Nhân tộc với chúng ta." Nguyên Thủy nghe tin Tiên Đình muốn thành lập thánh địa Nhân tộc, sắc mặt trở nên khó coi.

"Yên tâm, phe ta có đến năm vị Thánh Nhân, thậm chí lúc mấu chốt có thể để Nữ Oa gia nhập." "Sở Dương phát hiện ra mục đích của chúng ta, rồi thành lập thánh địa Nhân tộc thì sao chứ?

Hai tay khó địch bốn tay, hắn không phải là đối thủ của chúng ta." Lão Tử đối với chuyện này lại tỏ ra bình thản, hiển nhiên đã sớm đoán được Sở Dương sẽ có biện pháp phản kích, nhưng không để trong lòng.

Theo Lão Tử thấy, Sở Dương tuy thực lực cường đại, nhưng chuyện tranh đoạt khí vận Nhân tộc không phải chỉ cần thực lực mạnh là được, lúc đó phải dựa vào mưu lược.

Phe họ có năm vị Thánh Nhân liên thủ mưu đồ khí vận Nhân tộc, Sở Dương chỉ có một mình.

Kết quả cuối cùng nhất định là Sở Dương thất bại.

"Sau khi trở về ta sẽ giảng đạo, nhanh chóng bồi dưỡng đám đệ tử Nhân tộc." Nguyên Thủy hung hăng nói.

Sở Dương muốn tranh đoạt khí vận Nhân tộc với các Thánh, vậy thì phải xem hắn có bản lĩnh đó không.

"Ừm." Lão Tử gật đầu, sắc mặt cũng có chút nghiêm nghị.

Tuy cảm thấy nhiều Thánh Nhân liên thủ đủ để chiếm ưu thế, nhưng thực lực cá nhân của Sở Dương quá mạnh, phải cẩn thận đối đãi, toàn lực ứng phó mới được.

"Đúng rồi Tam đệ, có thể đừng thu nhận nhiều bọn sinh ra từ trứng, sinh ra từ nơi ẩm ướt không?

Làm cho cả núi Côn Luân trở nên ô uế." Nguyên Thủy đột nhiên quay đầu nói với Thông Thiên, giọng điệu mang theo sự bất mãn.

"Hửm?" Thông Thiên sững sờ, sau đó sắc mặt tối sầm lại, trên mặt không nói gì, nhưng trong lòng lại cực kỳ khó chịu, thầm nghĩ: "Ta thu đệ tử Tiệt Giáo liên quan gì đến ngươi?" "Làm cho núi Côn Luân trở nên ô uế, rõ ràng là đệ tử của ngươi làm ra thì có!" Nguyên Thủy tính tình nóng nảy, cao ngạo, sĩ diện, mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo tuy nhập môn chưa lâu, chưa học được chân truyền của Thánh Nhân, nhưng lại thừa hưởng tính cách của hắn.

Ai nấy đều hếch mũi lên trời, coi thường đệ tử Tiệt Giáo, đến nỗi gần đây núi Côn Luân không hề yên bình, thường xuyên có mâu thuẫn.

Thông Thiên trong lòng khó chịu, nhưng cũng không phản bác Nguyên Thủy, trực tiếp rời đi.

"Tính tình Tam đệ lớn lên không ít nhỉ!" Nguyên Thủy thấy vậy càng thêm tức giận, cảm thấy bị Thông Thiên coi thường.

Lão Tử liếc Nguyên Thủy một cái, trong lòng cạn lời, thầm nghĩ: "Tam đệ thu đồ ngươi cũng quản, có thời gian đó không bằng đi quản đám đệ tử Xiển Giáo của ngươi đi." Nhưng Lão Tử cũng không nói gì, trực tiếp bỏ đi, hắn đã nhìn thấu Nguyên Thủy, nói cũng không sửa, nói làm gì, cứ mặc kệ hắn vậy.

Cuộc họp của Tam Thanh vì một câu nói của Nguyên Thủy mà tan rã trong không vui, Lão Tử và Thông Thiên đều bỏ đi, chỉ còn lại một mình hắn đứng tại chỗ, có chút ngẩn ngơ.

Chương 205

… Bờ biển Đông Hải, tổng bộ Tiên Đình.

Trước mặt Toại Nhân Thị đang đứng một con Kim Mao Hống.

Kim Mao Hống, là một loại Yêu tộc cường đại, căn nguyên thiên phú thượng giai, tộc nhân hiếm hoi.

Vốn dĩ đầu quân cho phe Côn Bằng, nhưng sau khi Sở Dương thu phục Côn Bằng, tộc Kim Mao Hống cũng trở thành thành viên của Tiên Đình.

Sở Dương ra lệnh cho Toại Nhân Thị phái người đi gây xích mích quan hệ Tam Thanh, tộc Kim Mao Hống đã vinh quang được chọn.

Không chỉ vì đối phương có tư chất thượng giai có thể thành công gia nhập Tiệt Giáo làm nội gián, mà còn vì Kim Mao Hống trông rất xấu, thuộc loại có thể dọa trẻ con khóc thét.

Nguyên Thủy vốn đã ghét bọn lông vũ vảy sừng, loài sinh ra từ trứng, sinh ra từ nơi ẩm ướt, Kim Mao Hống lại xấu xí, chắc chắn càng khiến y chán ghét.

"Nhiệm vụ ta đã nói nhiều lần rồi, ngươi biết phải làm gì rồi chứ?" Toại Nhân Thị nhìn chằm chằm con Kim Mao Hống trước mặt, chậm rãi hỏi.

"Đại nhân yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ hoàn thành tốt nhiệm vụ!" Kim Mao Hống vỗ ngực, tự tin nói, nó là người có thiên phú nhất tộc Kim Mao Hống, trà trộn vào Tiệt Giáo chẳng phải dễ như trở bàn tay sao?

Nếu biết rằng tộc Kim Mao Hống vì xấu xí mới được Toại Nhân Thị chọn, không biết nó có khóc không.

“Ừm, ngươi là người giàu có nhất tộc Kim Mao Hống, ta tin ngươi.” “Nhớ kỹ, Thiên Tôn đại nhân đã giữ lại một tia nguyên thần của ngươi, cứ yên tâm mạnh dạn đi gây xích mích với Tam Thanh, chết rồi Thiên Tôn đại nhân cũng sẽ hồi sinh ngươi.” “Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, Thiên Tôn đại nhân sẽ trọng thưởng, tộc Kim Mao Hống cũng sẽ vì ngươi mà được coi trọng.” Toại Nhân Thị vỗ vai Kim Mao Hống, cười nhạt nói.

Thần thái và giọng điệu giống như những ông chủ trên Trái Đất nói với nhân viên của mình: “Làm tốt đi, lợi ích sẽ không thiếu đâu.” Sự khác biệt duy nhất có lẽ là, ông chủ vẽ bánh, còn Toại Nhân Thị thực sự sẽ làm.

“Đại nhân yên tâm, tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ một cách viên mãn!” Kim Mao Hống nhận được lời hứa của Toại Nhân Thị, tâm trạng càng kích động, không nhịn được nói.

“Ừm, đi đi, ta chờ tin tốt của ngươi truyền về.” Toại Nhân Thị gật đầu, phất tay để Kim Mao Hống rời đi.

“Vâng.” Kim Mao Hống chắp tay hành lễ, đáp lời cáo lui.

“Tam Thanh, các ngươi muốn tranh đoạt khí vận Nhân tộc với sư tôn, ta sẽ tặng các ngươi một món quà lớn trước!” Toại Nhân Thị ngẩng đầu nhìn về hướng núi Côn Luân, cười lạnh nói, dường như có thể thấy được cảnh Tam Thanh chia rẽ, trở thành kẻ thù của nhau.

Kim Mao Hống sau khi rời đi, lập tức đến núi Côn Luân, mất ba tháng cuối cùng cũng đến nơi.

Với thiên phú của mình, nó nhanh chóng vượt qua đại trận thử thách do Thông Thiên thiết lập, trở thành một thành viên của Tiệt Giáo.

Sau khi ẩn mình một trăm năm, Kim Mao Hống đã đứng vững gót

chân trong Tiệt Giáo, vẫn luôn chờ đợi một cơ hội, một mâu thuẫn lớn đủ để Tam Thanh chia rẽ.

Một ngày nọ, Kim Mao Hống cuối cùng cũng chờ được, Quảng Thành Tử và Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã xảy ra tranh chấp.

Nguyên nhân cũng đơn giản, Trường Nhĩ Định Quang Tiên háo sắc, thường xuyên làm chuyện bậy bạ với nữ yêu.

Vì Trường Nhĩ Định Quang Tiên là Yêu tộc, quen với việc lấy trời làm chăn, lấy đất làm giường, sau đó ở ngoài trời hoang làm chuyện bậy bạ với nữ yêu.

Kết quả không may, Quảng Thành Tử vừa đi ngang qua thấy được cảnh tượng đó liền cảm thấy chán ghét, mắng Trường Nhĩ Định Quang Tiên: "Súc sinh lông vũ, súc sinh lông vũ, không có liêm sỉ, không biết xấu hổ!" "Giữa ban ngày ban mặt làm chuyện chó má, giữa thanh thiên bạch nhật, quả nhiên là súc sinh lông vũ!" Quảng Thành Tử bên trái một câu súc sinh lông vũ, bên phải một câu súc sinh lông vũ, đã chọc giận Trường Nhĩ Định Quang Tiên, đặc biệt là trước mặt nữ yêu, Quảng Thành Tử không cho hắn chút mặt mũi nào, sao có thể nhịn được?

Vì vậy, Trường Nhĩ Định Quang Tiên và Quảng Thành Tử đã xảy ra mâu thuẫn, khá kịch liệt.

Kim Mao Hống vừa nhìn, đây chẳng phải là cơ hội sao?

"Quảng Thành Tử, ngươi có hơi quá đáng rồi không?" Kim Mao Hống đi đến trước mặt hai người, hừ lạnh một tiếng: "Đệ tử Tiệt Giáo chúng ta làm gì liên quan đến ngươi?" "Trường Nhĩ sư huynh ở đây làm chuyện bậy bạ với nữ yêu, rõ ràng là phóng khoáng tự nhiên, ngây thơ trong sáng, không biết xấu hổ là ý gì?" "Không sai, Quảng Thành Tử hôm nay phải cho ta một lời giải thích!" Trường Nhĩ Định Quang Tiên âm trầm nói.

Hắn và nữ yêu làm chuyện bậy bạ thì có ảnh hưởng gì đến Quảng Thành Tử?

Đối phương lại mở miệng lăng mạ.

Hôm nay nếu không cho Quảng Thành Tử một bài học, e rằng ngày mai ở cả núi Côn Luân hắn sẽ trở thành trò cười, người khác sẽ nghĩ hắn dễ bắt nạt, Trường Nhĩ Định Quang Tiên tuyệt đối không cho phép cảnh tượng đó xảy ra.

Cuộc cãi vã của Quảng Thành Tử và Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã thu hút không ít người, lúc này đều đang hứng thú xem.

"Ha ha, lại một con súc sinh lông vũ nữa." Quảng Thành Tử cao ngạo nhìn Kim Mao Hống một cái, khinh thường nói.

Kim Mao Hống nghe vậy không giận mà còn mừng.

Thái độ cao ngạo của Quảng Thành Tử thật tốt, cứ tiếp tục cao ngạo đi, như vậy mới có thể kích động mâu thuẫn giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

Vì vậy, Kim Mao Hống giả vờ vô cùng phẫn nộ nói: "Ta là súc sinh lông vũ, Trường Nhĩ sư huynh cũng là súc sinh lông vũ, chẳng lẽ trong mắt ngươi toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo đều là súc sinh lông vũ sao?" "Chẳng lẽ không phải sao?" Quảng Thành Tử theo bản năng trả lời.

Không khí xung quanh lập tức lạnh đi, các đệ tử Tiệt Giáo đang xem kịch ai nấy đều có vẻ mặt không thiện cảm, ánh mắt lộ ra hung quang nhìn chằm chằm Quảng Thành Tử.

Dám nói tất cả người của Tiệt Giáo đều là súc sinh lông vũ, lá gan của Quảng Thành Tử không phải dạng vừa, bất cứ ai có chút nóng nảy cũng sẽ nổi giận, huống hồ là những thiên tài có thể bái Thánh Nhân làm thầy?

"Ầm!" Kim Mao Hống ra tay không báo trước, nắm chặt quyền ấn,

mạnh mẽ đấm một cú.

Quảng Thành Tử không phòng bị, trực tiếp bị Kim Mao Hống một quyền đánh cho thổ ra mấy ngụm máu, cả người bay ngược ra sau, đập vào một ngọn núi.

"Bành." Quảng Thành Tử là Kim Tiên, nhục thân cường đại, độ cứng hoàn toàn không phải là thứ mà ngọn núi có thể so sánh.

Một cú va chạm, trực tiếp khiến ngọn núi đó tan rã, chỉ thấy đá núi vỡ vụn, bụi mù mịt trời, tầm nhìn đều bị che khuất.

Chương 206

"?" Mọi người xung quanh đều kinh ngạc, miệng há hốc, trong mắt hiện lên một tia chấn kinh.

Kim Mao Hống đánh Quảng Thành Tử?

Không phải chỉ là cãi vã thôi sao, có đến mức đó không?

Chỉ có Kim Mao Hống lòng như gương sáng, mục đích trà trộn vào Tiệt Giáo là để gây xích mích với Tam Thanh, khiến họ chia rẽ.

Chỉ cãi vã thôi không đủ để Xiển Giáo và Tiệt Giáo xảy ra mâu thuẫn lớn, chỉ có đánh nhau, cuối cùng chết một hai người, như vậy mới có thể khiến Tam Thanh hoàn toàn trở mặt.

"A a a!

Con súc sinh lông vũ kia dám đánh ta?" Từ trong ngọn núi vỡ vụn, Quảng Thành Tử hóa thành một đạo độn quang xuyên qua bụi mù, bay lên không trung.

Chỉ thấy y chật vật không chịu nổi, y phục rách nát, trên mặt đầy bụi đất, ánh mắt nhìn Kim Mao Hống tràn đầy phẫn nộ và sát ý, phát ra một tiếng hét chói tai, lao về phía Kim Mao Hống.

"Ta muốn giết ngươi!" "Hừ, ngươi lăng mạ ta thì thôi, nhưng lại lăng mạ tất cả đệ tử Tiệt Giáo đều là súc sinh lông vũ, ta lại vạn vạn không thể nhịn." Kim Mao Hống hừ lạnh một tiếng, không chút sợ hãi nghênh đón, nhưng trong giọng điệu lại đang lái mâu thuẫn về phía Xiển Giáo và Tiệt Giáo.

"Ầm!" Trên không trung, Kim Mao Hống và Quảng Thành Tử đánh nhau, thi triển các thần thông đối đầu.

Bầu trời biến sắc, các loại thần quang lấp lánh bay lên, lúc thì đỏ

rực, lúc thì đen kịt, có tiếng nổ như sấm sét.

Hư không đều đang rung chuyển, dường như không thể chịu đựng nổi.

Những người xung quanh và những người đang đến hoàn toàn ngơ ngác, tình hình gì thế này, sao lại đánh nhau?

"Các sư huynh đệ của Tiệt Giáo, Quảng Thành Tử thật sự quá ngông cuồng, lăng mạ chúng ta là súc sinh lông vũ thì thôi, bây giờ còn bắt nạt Kim Mao Hống sư đệ, mọi người cùng nhau ra tay, giúp sức cho Kim Mao Hống sư đệ!" Lúc này, Trường Nhĩ Định Quang Tiên đứng ra, nhìn quanh bốn phía hét lớn.

Nói xong liền hóa thành một đạo độn quang gia nhập chiến trường trên không, cùng Kim Mao Hống đối phó Quảng Thành Tử.

Người khởi xướng chuyện này là Quảng Thành Tử, vì đã lăng mạ Trường Nhĩ Định Quang Tiên.

Vốn dĩ Trường Nhĩ Định Quang Tiên đã có ý định dạy dỗ Quảng Thành Tử, bây giờ Kim Mao Hống đã ra tay, còn do dự gì nữa?

Trực tiếp ra tay, muốn dạy cho Quảng Thành Tử một bài học.

Không chỉ ra tay, hắn còn muốn kéo theo các đệ tử Tiệt Giáo khác.

Quả nhiên, các đệ tử Tiệt Giáo gần đó nghe lời của Trường Nhĩ Định Quang Tiên, một số người nóng tính không nhịn được nữa, vừa lao về phía chiến trường trên cao, vừa hét lớn: "Quảng Thành Tử cậy mình là đệ tử Xiển Giáo, thái độ lúc nào cũng cao cao tại thượng, quả thật ngông cuồng, ai mà chẳng là đệ tử của Thánh Nhân chứ?" "Bây giờ còn dám lăng mạ đệ tử Tiệt Giáo là súc sinh lông vũ, các sư huynh đệ, lên đánh hắn!" "Đánh, đánh thật mạnh, đánh cho Quảng Thành Tử hết kiêu ngạo!" "Đệ tử Xiển Giáo chẳng có tài cán gì, nhưng kiêu ngạo thì thừa." Đệ tử Tiệt Giáo người một câu, ta một câu, lập tức

khơi dậy không khí căm hận Quảng Thành Tử.

Bình thường thái độ của đệ tử Xiển Giáo coi thường đệ tử Tiệt Giáo, lửa giận trong lòng mọi người dần dần bùng lên.

Trên cao, Kim Mao Hống đang đại chiến với Quảng Thành Tử thấy vậy thầm vui mừng, đổ thêm dầu vào lửa, cao giọng nói: "Lần này Quảng Thành Tử sai trước, đánh hắn cũng không sao, các sư huynh đệ cùng lên đánh!" Pháp không trách chúng, huống hồ mọi người đều là đệ tử của Thánh Nhân, ai sợ ai?

Lời của Kim Mao Hống khiến các đệ tử Tiệt Giáo có mặt đều động lòng.

"Đánh!" Có đệ tử Tiệt Giáo đứng ra hét lớn, hóa thành độn quang gia nhập chiến đoàn.

Ban đầu chỉ có một phần nhỏ gia nhập đội ngũ vây công Quảng Thành Tử, bây giờ tất cả mọi người đều đã gia nhập chiến đoàn.

"Lũ súc sinh lông vũ, vây công ta, vô liêm sỉ!" Quảng Thành Tử kinh hãi và tức giận vô cùng, vạn vạn không ngờ mấy chục đệ tử Tiệt Giáo có mặt lại cùng nhau đánh mình.

Thật xui xẻo, số lượng đệ tử Xiển Giáo ít ỏi, chỉ có mười hai người, hiện trường chỉ có một mình Quảng Thành Tử.

Vì vậy không bao lâu, Quảng Thành Tử đã mình đầy thương tích, máu vương trên không trung.

"Vút." Trong lúc hỗn chiến, đáy mắt Kim Mao Hống lóe lên hàn quang, tung ra một thanh tiên kiếm bay về phía Quảng Thành Tử một cách vô thanh vô tức.

Đây là một món linh bảo tiêu hao một lần do Toại Nhân Thị đặc biệt luyện chế, chứa đựng một đòn của Đại La Kim Tiên, với tu vi Kim Tiên của Quảng Thành Tử tuyệt đối không thể chống đỡ.

Chỉ cần giết được Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy bênh con chắc chắn sẽ nổi điên, đến lúc đó mâu thuẫn giữa Xiển Giáo và Tiệt Giáo tất nhiên sẽ bùng nổ, mục đích gây xích mích với Tam Thanh của Kim Mao Hống cũng đạt được.

Đây cũng là việc Sở Dương giao cho Toại Nhân Thị đi làm.

"Ầm." Tiên kiếm nhanh như sấm sét, mang theo một sức mạnh kinh khủng, xé toạc không gian, chính diện xuyên qua trán Quảng Thành Tử.

Khoảnh khắc tiếp theo, sức mạnh của một đòn Đại La Kim Tiên chứa đựng bên trong bùng nổ, Quảng Thành Tử không kịp phản ứng, thân thể nổ tung, hóa thành một màn sương máu.

Nguyên thần của Quảng Thành Tử xuất hiện, mang theo sự phẫn nộ tột độ và một tia kinh hãi, nhưng một sức mạnh đáng sợ ập đến, nghiền nát cả nguyên thần của y.

Quảng Thành Tử, một trong mười hai Kim Tiên của Xiển Giáo, vẫn lạc!

"Ực, ai giết Quảng Thành Tử vậy?" "Hít, Quảng Thành Tử chết rồi?

Xảy ra chuyện lớn rồi!" Các đệ tử Tiệt Giáo có mặt đều dừng tay, nhìn vào khoảng không nơi Quảng Thành Tử chết, mặt đầy kinh ngạc và sợ hãi.

Đánh Quảng Thành Tử một trận và giết chết là hai chuyện khác nhau.

Chuyện trước là do Quảng Thành Tử sai trước, nhiều đệ tử Tiệt Giáo nhiều nhất cũng chỉ bị mắng một trận, thậm chí có thể không sao.

Chương 207

Nhưng giết chết Quảng Thành Tử, Nguyên Thủy Thiên Tôn nhất định sẽ nổi giận.

Sắp phải đối mặt với cơn thịnh nộ ngút trời của một vị Thánh Nhân, dù mọi người đều là đệ tử Tiệt Giáo cũng run rẩy.

"Ai giết đệ tử của ta!" Bên trong núi Côn Luân, kèm theo một luồng khí tức kinh khủng bốc lên, một tiếng gầm giận dữ vang dội khắp trời đất.

"Vút." Thân ảnh của Nguyên Thủy Thiên Tôn không biết từ lúc nào đã xuất hiện trước mặt Kim Mao Hống và những người khác, khi thấy Quảng Thành Tử đã nổ thành một đám sương máu, tròng mắt của y cũng đỏ ngầu.

Đại đệ tử của y, bị người ta giết chết?

"Các ngươi đã giết Quảng Thành Tử, vậy thì đi chôn cùng nó đi!" Nguyên Thủy Thiên Tôn đột nhiên quay đầu, nhìn chằm chằm Kim Mao Hống và những người khác, giọng nói băng hàn, tràn đầy sát cơ.

"Ầm." Nguyên Thủy Thiên Tôn mang theo cơn thịnh nộ cực lớn ra tay, đánh ra một đạo thần mang xé toạc trời đất, xé toạc không gian, lao về phía Kim Mao Hống và những người khác như tia chớp.

Kim Mao Hống và những người khác biến sắc, trong mắt hiện lên vẻ kinh hoàng, một đòn của Thánh Nhân, ngay cả Chuẩn Thánh cũng sẽ chết, bọn họ chỉ là Kim Tiên, thậm chí có cả Chân Tiên, làm sao có thể chống đỡ được?

Đương nhiên sự kinh hoàng của Kim Mao Hống chỉ là giả vờ, có một tia nguyên thần trong tay Sở Dương, dù thân xác có chết cũng có

thể hồi sinh, có gì phải sợ?

Mục đích ban đầu của Kim Mao Hống là gây xích mích với Tam Thanh, nếu Nguyên Thủy giết nó chắc chắn sẽ khiến Thông Thiên nổi giận, như vậy mục đích của nó đã đạt được.

"Mau giết ta đi." Kim Mao Hống nội tâm mong chờ, nhưng trên mặt lại giả vờ kinh hoàng, không hề để lộ chút dị thường nào.

"Ầm." Ngay khi một đòn của Nguyên Thủy sắp giáng xuống Kim Mao Hống và những người khác, Thông Thiên đột nhiên xuất hiện, đưa một tay ra nghiền nát đòn tấn công của y.

"Sư tôn!" Các đệ tử Tiệt Giáo được cứu thoát ai nấy đều kích động đến sắp khóc, với tốc độ nhanh nhất trong đời trốn sau lưng Thông Thiên để được che chở.

"Thông Thiên, ngươi dám cản ta?" Nguyên Thủy thấy một đòn của mình bị Thông Thiên chặn lại, cơn phẫn nộ trong lòng càng tăng thêm một bậc.

Mắt y trợn lớn, hằn lên những tia máu, gào lên với Thông Thiên.

"Nhị ca, có chuyện gì cũng có thể nói chuyện đàng hoàng được không?

Sao lại phải động thủ?" Thông Thiên khuyên.

"Quảng Thành Tử bị đám đệ tử tốt của ngươi giết chết, ngươi bảo ta nói chuyện đàng hoàng?" "Tránh ra, hôm nay ta phải giết chúng!" Nguyên Thủy giận dữ nói, toàn thân khí tức phun trào, như một con sói bị chọc giận, toát ra khí tức nguy hiểm.

Thông Thiên nghe vậy có chút bất đắc dĩ, thầm mắng đám đệ tử gây chuyện, tuy miệng Quảng Thành Tử tiện, tính cách lại cao ngạo tự đại, nhưng cũng không cần phải giết chết.

Nhưng đều là đệ tử của mình, có đến mấy chục người, Thông Thiên cũng sẽ không giao cho Nguyên Thủy giết để xả giận.

Vì vậy chỉ có thể cứng rắn nói với Nguyên Thủy: "Chuyện này quả thật là đệ tử ta làm không đúng, ta với tư cách sư tôn nguyện ý bồi thường." Kim Mao Hống nghe vậy trong lòng khẽ động, tuy nhiệm vụ của nó là gây xích mích chia rẽ Tam Thanh, nhưng không thể không nói, Thông Thiên đối với đệ tử thật sự rất tốt.

"Tiếc thật, ta là nội gián, chỉ có thể có lỗi với sư tôn ngài rồi." Kim Mao Hống trong lòng khẽ thở dài.

"Bồi thường, lấy gì bồi thường?

Quảng Thành Tử là đệ tử ta coi trọng nhất, tư chất vô thượng, tương lai bước vào Chuẩn Thánh là chuyện chắc chắn, một món Tiên Thiên Chí Bảo cũng không thể so sánh được." "Hôm nay ta không cần bồi thường, chỉ cần giết chết đám đệ tử Tiệt Giáo đó, lấy máu của chúng tế điện cho Quảng Thành Tử, tránh ra cho ta!" Nguyên Thủy gầm lên một tiếng, cất bước tiến về phía Thông Thiên, khí tức trên người dao động, rõ ràng đã định động thủ.

Thông Thiên trong lòng run lên, vận chuyển pháp lực chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể ra tay.

Những người giết Quảng Thành Tử đều là đệ tử của mình, hôm nay dù phải đánh một trận với Nguyên Thủy, cũng phải bảo vệ chúng.

Đột nhiên, Kim Mao Hống bước lên trước, nói với Nguyên Thủy: "Người giết Quảng Thành Tử là ta, nhưng là vì hắn lăng mạ tất cả đệ tử Tiệt Giáo là súc sinh lông vũ, ta vì tức giận không chịu nổi mới hạ thủ, các vị sư huynh chỉ là giúp đỡ mà thôi." "Nếu sư bá nhất định phải báo thù cho Quảng Thành Tử, vậy thì giết ta đi, đừng liên lụy đến các sư huynh đệ khác." "Được, vậy ta giết ngươi!" Nguyên Thủy chắc chắn Kim Mao Hống đã giết Quảng Thành Tử, trong lòng lửa

giận ngút trời, gần như muốn phun ra.

"Ầm!" Nguyên Thủy động thủ, lần này để ngăn Thông Thiên cứu người, trực tiếp tung ra Bàn Cổ Phiên bắn về phía Kim Mao Hống.

"Không ổn." Thông Thiên sắc mặt biến đổi, vội vàng ra tay.

Nhưng vô dụng, Nguyên Thủy mang ý định phải giết Kim Mao Hống, Bàn Cổ Phiên đã tấn công vào người nó trước cả Thông Thiên, đánh nó thành từng mảnh vụn, ngay cả nguyên thần cũng tiêu tan, không còn khả năng hồi phục.

"A!" Thông Thiên thấy vậy liền nổi giận.

Ban đầu vì đệ tử Tiệt Giáo giết chết Quảng Thành Tử, hắn hiểu được cơn giận của Nguyên Thủy, cũng sẵn lòng bồi thường.

Nhưng bây giờ Nguyên Thủy trước mặt Thông Thiên giết chết đệ tử của hắn, khiến thái độ của hắn hoàn toàn thay đổi, trở nên giận dữ ngút trời.

Đặc biệt là Kim Mao Hống hy sinh để bảo toàn các sư huynh đệ Tiệt Giáo khác, càng khiến Thông Thiên đau lòng thì lửa giận càng thêm vượng.

"Tam đệ, tránh ra, giao những đệ tử Tiệt Giáo còn lại cho ta, chuyện này coi như xong." Nguyên Thủy vẫn không biết đã hoàn toàn chọc giận Thông Thiên, còn ở đó lớn tiếng đòi giao ra những đệ tử Tiệt Giáo còn lại.

"Giết." Thông Thiên gầm lên một tiếng, Tru Tiên Tứ Kiếm hiện ra, không nói một lời trực tiếp tấn công Nguyên Thủy.

Hôm nay, hắn phải báo thù cho Kim Mao Hống.

"Ngươi điên rồi?" Nguyên Thủy thấy Thông Thiên lao về phía mình, trên mặt hiện lên vẻ không thể tin được.

Không phải chỉ giết một đệ tử thôi sao, có cần phải kích động như vậy không?

"Vút." Thông Thiên không nói gì, Tru Tiên Kiếm vung lên, một đạo kiếm mang mạnh mẽ chém về phía Nguyên Thủy, trong chớp mắt đã đến gần.

Chương 208

Nguyên Thủy cảm nhận được uy năng kinh khủng chứa đựng trong kiếm mang không khỏi kinh hãi, theo bản năng né tránh.

"Ầm!" Mấy ngọn núi lớn ức vạn công lý phía sau không may gặp nạn, bị kiếm mang hoàn toàn phá hủy, hóa thành một vùng phế tích rộng lớn.

"Vút." Thông Thiên liên tục vung Tru Tiên Kiếm, từng đạo kiếm mang dày đặc trên không trung, mang theo sát ý chém về phía Nguyên Thủy.

"Muốn chiến thì chiến." Nguyên Thủy cũng không phải là người hiền lành, thấy Thông Thiên muốn mạng mình, liền nổi giận, đặc biệt là trước đây Thông Thiên chưa bao giờ phản kháng, hôm nay lại dám động thủ với mình càng khiến y nổi giận.

"Giết." Nguyên Thủy ngửa mặt lên trời gầm dài một tiếng, tay cầm Bàn Cổ Phiên nghênh đón Thông Thiên.

"Ầm ầm ầm!" Núi Côn Luân trở thành chiến trường của Thánh Nhân, truyền ra những tiếng động kinh thiên động địa.

Những đệ tử Tiệt Giáo kia run rẩy, ai nấy đều bị thánh uy kinh khủng áp chế đến mức quỳ trên đất.

Có Thông Thiên che chở, nếu không với tu vi của họ, dưới thánh uy e rằng đã sớm nổ tung mà chết. … Bờ biển Đông Hải, tổng bộ Tiên Đình, trong đại điện trung ương, Sở Dương đang ngồi xếp bằng, thôn thổ thiên địa linh khí.

Đột nhiên, Sở Dương cảm ứng được điều gì đó, chậm rãi mở mắt ra.

“Hồi sinh.” Sở Dương lấy ra một tia nguyên thần, khẽ hô, lượng lớn pháp lực rót vào trong đó.

Không lâu sau, Kim Mao Hống đã chết ở núi Côn Luân lại xuất hiện trước mặt Sở Dương.

“Bái kiến Thiên Tôn.” Kim Mao Hống cung kính hành lễ, nhìn Sở Dương trong lòng có chút kích động, đây là chủ của Tiên Đình, Thiên Tôn đại nhân, cường giả Chứng Đạo, không phải ai cũng có thể gặp.

Hôm nay có thể gặp, tuyệt đối là vinh dự vô thượng.

“Chuyện làm đến đâu rồi?” Sở Dương mở miệng hỏi.

“Đã hoàn thành viên mãn.” Kim Mao Hống tự tin nói, sau đó bắt đầu giới thiệu với Sở Dương tình hình hoàn thành nhiệm vụ.

“Làm rất tốt.” Sở Dương nghe xong, khóe miệng hơi nhếch lên, không tiếc lời khen ngợi Kim Mao Hống.

Cứ gây chuyện với Tam Thanh như vậy, xem họ có còn tâm trạng liên hợp lại đối phó với mình không.

“Đa tạ Thiên Tôn khen ngợi.” Kim Mao Hống được khen, đầu óc có chút lâng lâng, trong lòng vô cùng kích động.

Thiên Tôn còn khen ngợi, cả Tiên Đình có bao nhiêu người có được vinh dự này?

Đủ để Kim Mao Hống khoe khoang cả đời.

“Ta đã nói trước, chuyện làm tốt sẽ có thưởng lớn, một quả Hoàng Trung Lý, còn có một món trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, xem như là phần thưởng cho ngươi.” Sở Dương tay trái lật một cái, lấy ra một quả tiên thiên linh quả, và một thanh tiên kiếm có bảo quang nồng đậm, tỏa ra ánh sáng màu xanh lam.

Hắn dùng pháp lực bao bọc đưa cho Kim Mao Hống.

“Đa tạ Thiên Tôn, đa tạ Thiên Tôn.” Kim Mao Hống thấy phần thưởng, trong lòng kích động vô cùng, lập tức quỳ xuống dập đầu mấy cái với Sở Dương.

Hoàng Trung Lý, đây là một trong mười đại Tiên Thiên Linh Căn đứng đầu Hồng Hoang, ăn một quả có thể bước vào Đại La Kim Tiên.

Cho dù Kim Mao Hống không ăn mà đem đi bán, cũng là một món của cải khổng lồ.

Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, Kim Mao Hống cho biết cả tộc Kim Mao Hống chỉ có tộc trưởng mới có, bây giờ nó cũng có rồi!

Về đến tộc Kim Mao Hống, bị các tộc nhân dùng ánh mắt hâm mộ nhìn vào, Kim Mao Hống cảm thấy thật sảng khoái.

“Được rồi, đây là những gì ngươi xứng đáng được nhận, lui xuống đi.” Sở Dương vẫy vẫy tay với Kim Mao Hống, cười nhạt.

“Vâng, thuộc hạ cáo lui.” Kim Mao Hống cất kỹ Hoàng Trung Lý và Trung phẩm Tiên Thiên Linh Bảo, cung kính hành lễ với Sở Dương rồi rời khỏi Trung Ương Tiên Điện.

“Không biết tình hình Côn Luân Sơn bây giờ thế nào?

Nguyên Thủy và Thông Thiên đấu pháp có kịch liệt không?” Ánh mắt Sở Dương xuyên qua trùng trùng không gian, dường như muốn xem tình hình Côn Luân Sơn, nhưng cuối cùng vẫn không xem, lỡ như bị phát hiện thì không chừng Tam Thanh sẽ nghi ngờ là do hắn giở trò....Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy và Thông Thiên đã đại chiến một thời gian, phá hủy vô số ngọn núi và đỉnh núi khổng lồ, thiên địa linh khí hỗn loạn.

Trận chiến khiến các sinh linh sống ở Côn Luân vô cùng kinh hãi, từng người một quay thân muốn bỏ chạy, nhưng vì hai luồng thánh uy kinh khủng bao trùm trời đất, khiến chúng muốn chạy cũng không

nhấc nổi chân.

Đương nhiên những điều đó đều không phải trọng điểm, trọng điểm là Nguyên Thủy kinh hãi phát hiện mình không phải là đối thủ của Thông Thiên.

Sau khi Thông Thiên thi triển Tru Tiên Kiếm Trận, Nguyên Thủy bị áp đảo, nửa nén hương trôi qua, Nguyên Thủy đã sớm mình đầy thương tích, thân thể đứng trên bờ vực tan vỡ.

"Ầm." Bên trong Tru Tiên Kiếm Trận, một luồng kiếm khí rực rỡ bắn ra, nhanh như chớp đánh vào người Nguyên Thủy, hất văng hắn bay ngang, liên tiếp đâm nát tám mươi tám ngọn núi tiên mới ổn định được thân hình.

"Vút." Thông Thiên điều khiển Tru Tiên Kiếm Trận, thừa thắng truy kích, đánh chó rơi xuống nước.

"Haiz, đừng đánh nữa." Bất chợt, giữa không trung truyền đến một tiếng thở dài.

Thông Thiên không nghe, hai mắt đã đỏ ngầu, bây giờ chỉ muốn đánh chết Nguyên Thủy để báo thù cho Kim Mao Hống.

Dù biết Thiên Đạo Thánh Nhân bất tử bất diệt, căn bản không thể giết chết Nguyên Thủy, nhưng Thông Thiên vẫn muốn ra tay.

Chương 209

"Ầm." Lão Tử xuất hiện, trên đầu là Thiên Địa Huyền Hoàng Linh Lung Bảo Tháp, trước người lơ lửng Thái Cực Đồ.

Một luồng tiên quang đen trắng từ trong Thái Cực Đồ bắn ra, đánh tan kiếm khí của Thông Thiên.

"Huynh trưởng, muốn cản ta sao?" Ánh mắt Thông Thiên ngưng lại, sắc mặt lạnh lùng nghiêm nghị, nếu Lão Tử muốn ngăn cản hắn đánh nổ Nguyên Thủy, vậy hôm nay hắn sẽ đánh luôn cả Lão Tử.

Chủ yếu là việc làm của Nguyên Thủy Thiên Tôn quá đáng, dám trước mặt hắn giết chết đệ tử của hắn?

Thêm vào đó là sự bá đạo lâu nay của Nguyên Thủy, động một chút là la mắng, Thông Thiên tỏ vẻ đã chịu đủ rồi, cho nên hôm nay mới bùng nổ.

"Phân gia đi." Lão Tử không ngăn cản Thông Thiên, chỉ bình tĩnh nói.

"Phân gia?" Thân hình Thông Thiên chấn động, động tác trong tay dừng lại.

Phía xa, Nguyên Thủy bị đánh tơi tả như chó chết nghe vậy cũng trừng lớn hai mắt, không ngờ Lão Tử lại nói như vậy.

"Lẽ ra huynh đệ nên giúp đỡ lẫn nhau, hòa thuận yêu thương, giống như Nữ Oa và Phục Hy, hai huynh muội họ sống với nhau rất vui vẻ." "Nhưng chúng ta thì hoàn toàn không có chút dáng vẻ huynh đệ nào, hôm nay lại còn động thủ đánh đánh giết giết, nếu đã như vậy thì dứt khoát phân gia đi." Sắc mặt Lão Tử vẫn bình tĩnh, nói ra những lời mình muốn nói.

Thông Thiên im lặng hồi lâu, cuối cùng chắp tay với Lão Tử, nói: "Ta hiểu rồi." Thông Thiên quay người rời đi, trở lại địa bàn Tiệt Giáo, cao giọng nói: "Tất cả mọi người theo ta đi, vi sư sẽ đưa các ngươi đi tìm một nơi tiên sơn phúc địa tốt hơn cả Côn Luân Sơn." "Vâng." Các đệ tử Tiệt Giáo đồng thanh đáp lời.

Thông Thiên muốn dọn nhà thì cứ dọn thôi, dù sao cũng là sư tôn, làm đệ tử đương nhiên phải nghe lời.

Trong quá trình Nguyên Thủy và Thông Thiên kịch chiến, các đệ tử Tiệt Giáo đã hiểu rõ nguyên nhân sự việc, cũng không muốn tiếp tục ở lại Côn Luân Sơn.

Ai biết được ngày nào đó Nguyên Thủy lại nổi điên, ra tay đánh giết đệ tử Tiệt Giáo?

Giống như Kim Mao Hống vậy.

Đối với Kim Mao Hống, không ít đệ tử Tiệt Giáo trong lòng vừa cảm động vừa đau xót.

Vì danh tiếng của Tiệt Giáo, Kim Mao Hống sư đệ đã đứng ra chiến đấu với Quảng Thành Tử, sau khi bất ngờ giết chết đối phương lại nguyện ý hy sinh một mình để bảo toàn cho các đệ tử Tiệt Giáo khác.

Thật là một sư đệ tốt, đáng tiếc lại bị tên khốn già không biết xấu hổ Nguyên Thủy giết chết.

"Vút." Thông Thiên phất tay áo bào, thu tất cả đệ tử Tiệt Giáo vào, sau đó hóa thành một luồng độn quang màu xanh bay lên trời, chốc lát sau đã biến mất ở nơi xa hàng tỷ dặm, cách rất xa Côn Luân Sơn.

Lão Tử nhìn theo bóng Thông Thiên rời đi không chút lưu luyến, đáy mắt thoáng qua một tia đau khổ, nhưng nhanh chóng khôi phục bình thường.

Đi đến trước mặt Nguyên Thủy, Lão Tử nhàn nhạt nói: "Ngươi hãy tự lo lấy, ta cũng đi đây." Lão Tử chỉ có một đồ đệ là Huyền Đô, về động phủ mang theo hắn rồi rời đi.

Cả Côn Luân Sơn rộng lớn, chỉ còn lại một mình Nguyên Thủy, xung quanh vì trận chiến của Thánh Nhân mà không còn bất kỳ sinh linh nào tồn tại, cô độc và lạnh lẽo.

Gương mặt Nguyên Thủy hiện lên vẻ mờ mịt, không biết mình đã làm sai điều gì mà Lão Tử và Thông Thiên đều chọn rời đi.

"Sư tôn." Xiển Giáo Thập Nhị Kim Tiên, à không, bây giờ nên là Thập Nhất Kim Tiên, cẩn thận tiến lại gần Nguyên Thủy, muốn khuyên can nhưng không biết phải nói thế nào.

"Ha ha ha, đi hết đi, đi cho tốt!" Nguyên Thủy đột nhiên cười lớn, tiếng cười có chút điên cuồng, khiến các đệ tử Xiển Giáo xung quanh đều có chút kinh hãi.

"Vút." Trên người Nguyên Thủy bộc phát ra một trận tiên quang màu vàng, ngay sau đó đột nhiên biến mất trước mặt đám người Xiển Giáo.

"Chúng ta có nên đi khuyên sư tôn không?" Hoàng Long chân nhân do dự hỏi.

"Ta nghĩ chúng ta nên về động phủ của mình tu luyện đi, cái chết của Quảng Thành Tử đại sư huynh, cùng với sự rời đi của sư bá và sư thúc đối với sư tôn ảnh hưởng khá lớn, ngài cần một mình bình tĩnh lại." Nhị sư huynh Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân lên tiếng, chậm rãi nói.

"Không sai, cứ để sư tôn một mình bình tĩnh lại." "Chúng ta tu luyện có thành tựu chính là sự an ủi tốt nhất đối với sư tôn, các vị, ta xin cáo từ trước." "Ta cũng đi đây." Từ Hàng đạo nhân, Văn Thù đạo

nhân và Phổ Hiền đạo nhân lần lượt lên tiếng, vội vã rời đi.

Những người khác thấy vậy, cũng không có cách nào tốt hơn, đành phải rời đi.

Cả Côn Luân Sơn rộng lớn trở nên yên tĩnh, ngay cả tiếng chim hót cũng không có, phảng phất như một vùng đất chết....Lão Tử sau khi rời khỏi Côn Luân Sơn, đã tiến hành một phen suy diễn, phát hiện Thủ Dương Sơn có duyên với mình.

Thế là mang theo Huyền Đô đi đến Thủ Dương Sơn.

"Tại sao ta lại có một cảm giác kỳ lạ?" Lão Tử đến Thủ Dương Sơn, trong lòng dâng lên một cảm xúc kỳ lạ, nhưng lại không biết sự kỳ lạ đó từ đâu mà có.

Trên thực tế, Lão Tử đương nhiên sẽ cảm thấy kỳ lạ, bởi vì Sở Dương đã cướp đi Nhân Tộc chí bảo Không Động Ấn và tuyệt thế linh tài Thủ Dương Sơn Đồng vốn thuộc về hắn.

Tuy Lão Tử không thể suy diễn ra chuyện này, nhưng với uy năng của Thánh Nhân có thể cảm ứng được một chút gì đó trong cõi u minh, đây chính là nguyên do trong lòng sinh ra cảm giác kỳ lạ.

Lão Tử tiến hành một phen suy diễn, nhưng không ra được nguyên do của cảm giác kỳ lạ, thế là đành phải từ bỏ.

"Ầm ầm ầm." Lão Tử nhẹ nhàng phất tay, Thủ Dương Sơn chấn động, một tòa cung điện cổ xưa đơn giản nhưng toát lên vẻ cao quý chậm rãi bay lên, trên tấm biển có viết ba chữ lớn rồng bay phượng múa: "Bát Cảnh Cung." "Đồ nhi, sau này chúng ta sẽ tu hành ở nơi này." Lão Tử quay đầu mỉm cười nói với Huyền Đô.

"Vâng." Huyền Đô sắc mặt trầm ổn, chắp tay với Lão Tử bình tĩnh nói....Thông Thiên mang theo đông đảo đệ tử Tiệt Giáo rời khỏi Côn Luân Sơn, cũng giống như Lão Tử, trước tiên làm một phen suy diễn,

kết quả phát hiện nơi thiên mệnh của mình là ở Đông Hải Kim Ngao Đảo.

Điều này khiến Thông Thiên có chút khó xử.

Phải biết, hiện tại ba phần tư Hồng Hoang đều là địa bàn của Tiên Đình, bờ Đông Hải và Đông Hải lại càng là đại bản doanh của Tiên Đình, trừ người của Tiên Đình ra, không ai được phép mở đạo trường.

Thông Thiên đã kiến thức qua thủ đoạn của Sở Dương, biết sự lợi hại của hắn, cũng không dám mạo muội chiếm cứ Đông Hải Kim Ngao Đảo làm đạo trường của mình.

Chương 210

Thông Thiên suy nghĩ một hồi, quyết định đi gặp Sở Dương, cảm thấy chỉ là một hòn đảo mà thôi, đối phương hẳn sẽ nể mặt.

Nói là làm, Thông Thiên mang theo vạn tiên Tiệt Giáo đến tổng bộ Tiên Đình, gặp Sở Dương.

"Chào đạo hữu." Thông Thiên cười chắp tay với Sở Dương, rồi lại phân phó vạn tiên Tiệt Giáo: "Còn không mau bái kiến Thiên Tôn?" "Chúng ta bái kiến Thiên Tôn." Đa Bảo đạo nhân, Kim Linh Thánh Mẫu và các đệ tử Tiệt Giáo khác cung kính hành lễ với Sở Dương, không dám có chút nào thất lễ.

Dù sao Sở Dương cũng là cường giả Chứng Đạo, là tồn tại có thể sánh ngang với Thiên Đạo Thánh Nhân, so với Thông Thiên cũng không yếu hơn, ai dám thất lễ chứ?

"Ha ha, không cần đa lễ." Sở Dương nhàn nhạt nói: "Đạo hữu không ở Côn Luân Sơn cho tốt, đến tìm ta làm gì?" Thông Thiên nghe vậy, sắc mặt bình tĩnh nói: "Bần đạo và Nguyên Thủy, Lão Tử hai vị đạo hữu đã phân gia, cho nên đã rời khỏi Côn Luân Sơn." Tam Thanh phân gia là đại sự, không bao lâu nữa các đại năng Hồng Hoang đều sẽ biết, Thông Thiên cũng không giấu giếm, nhưng tại sao lại phân gia thì hắn sẽ không nói ra.

"Ồ?

Ba vị đạo hữu hôm nay phân gia rồi sao?" Sở Dương nghe vậy, giả vờ kinh ngạc.

Trên thực tế, Sở Dương đương nhiên biết nội tình Tam Thanh phân gia.

Vốn dĩ Tam Thanh sẽ không phân gia, có phân gia cũng không sớm như vậy, đều là do hắn phái người đến Côn Luân Sơn gây chuyện, mới khiến Tam Thanh phân gia.

Sở Dương thầm sướng trong lòng, thầm nghĩ: "Ba tên các ngươi không phải đã cùng Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn liên thủ, định cướp đoạt khí vận Nhân tộc sao?

Giờ thì thoải mái rồi chứ?" Thông Thiên nào biết Sở Dương đang nghĩ gì, dừng lại một chút, rồi nói tiếp: "Sau khi rời khỏi Côn Luân Sơn, bần đạo liền suy diễn thiên cơ, phát hiện Đông Hải Kim Ngao Đảo là đạo trường mệnh trung chú định của ta." "Vì vậy, hôm nay bần đạo đặc biệt đến đây xin, đương nhiên, đây là địa bàn của đạo hữu, ta sẽ đưa ra bồi thường tương ứng." "Vậy sao?" Sở Dương sờ sờ cằm, ánh mắt lóe lên vẻ trầm ngâm.

Thông Thiên và vạn tiên Tiệt Giáo yên lặng đứng đó, chờ đợi câu trả lời của Sở Dương.

"Ta từ chối." Một lúc sau, Sở Dương mỉm cười với Thông Thiên, dứt khoát từ chối.

"Đa tạ đạo hữu, món Thượng phẩm Tiên Thiên Linh Bảo này.....

Hả, từ chối?" Trong mắt Thông Thiên, chỉ là một hòn đảo Kim Ngao mà thôi, Sở Dương thế nào cũng sẽ nể mặt.

Cho nên sau khi Sở Dương trả lời, Thông Thiên không nghe rõ đã trực tiếp mở lời, còn lấy ra một cây thần phủ, bảo quang lấp lánh, uy năng không tầm thường, định tặng cho hắn.

Một lúc sau Thông Thiên đột nhiên phản ứng lại Sở Dương đã từ chối, tức thì, sắc mặt hắn liền đen lại, vô cùng khó coi.

"Đạo hữu, bần đạo thành ý tràn đầy, lẽ nào ngay cả một hòn đảo Kim Ngao nho nhỏ cũng không muốn cho ta?" Thông Thiên cố nén lửa

giận chất vấn Sở Dương.

Đám người Tiệt Giáo sau lưng Thông Thiên cũng nhìn chằm chằm Sở Dương, ánh mắt một nửa kinh ngạc, một nửa cũng là kinh ngạc.

"Ha ha, Đông Hải là trọng địa của Tiên Đình ta, không phải người của Tiên Đình thì không được kiến lập đạo trường, động phủ." "Nếu đạo hữu thật sự muốn chiếm Kim Ngao Đảo làm đạo trường, chỉ có một cách, đó là gia nhập Tiên Đình." "Nếu đạo hữu nguyện ý gia nhập Tiên Đình, vậy thì bất kể là Kim Ngao Đảo hay Ngân Ngao Đảo, muốn kiến lập đạo trường ở đâu thì kiến lập đạo trường ở đó." Sở Dương nhàn nhạt nói, giọng điệu không mấy nhiệt tình.

Đùa à, Sở Dương và Thông Thiên lại không thân, tại sao phải cho hắn hòn đảo Kim Ngao, một nơi tiên sơn phúc địa chứ?

Kim Ngao Đảo đã bị Sở Dương lợi dụng, biến thành địa bàn thánh địa của Nhân tộc, sao có thể cho Thông Thiên?

Quan trọng nhất, ban đầu Thông Thiên đã cùng Nguyên Thủy, Lão Tử, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn liên thủ, mưu đồ cướp đoạt khí vận Nhân tộc, đối với Sở Dương đó là một vết thương nghiêm trọng.

Trong kế hoạch của Sở Dương, đợi thực lực đủ mạnh sẽ giết hết tất cả Thánh Nhân.

Quan hệ địch đối giữa hai bên đã sớm xác định, Sở Dương càng không thể nào đem Kim Ngao Đảo cho Thông Thiên.

Sắc mặt Thông Thiên hoàn toàn trở nên khó coi, vạn lần không ngờ Sở Dương lại không nể mặt như vậy.

Gia nhập Tiên Đình là có thể có được Kim Ngao Đảo?

Ha ha, để một vị Thánh Nhân làm thuộc hạ, mặt mũi của ngươi cũng thật lớn!

Thông Thiên cười lạnh trong lòng, hoàn toàn không xem xét đến đề nghị của Sở Dương.

"Nếu đạo hữu không muốn, vậy thôi, bần đạo cáo từ." Thông Thiên đứng dậy chắp tay với Sở Dương, quay người rời đi, đám đệ tử Tiệt Giáo thấy vậy cũng không nói gì, theo sau lưng hắn cùng nhau rời đi.

"Đạo hữu đi thong thả." Sở Dương ở sau lưng giả vờ gọi một tiếng.

Thông Thiên nghe vậy trong lòng hừ lạnh một tiếng, đi còn nhanh hơn, hoàn toàn không muốn tiếp tục ở lại chỗ của Sở Dương.

Rời khỏi Tiên Đình không biết bao lâu, Đa Bảo đạo nhân đột nhiên nói: "Sư tôn, Sở Dương thật quá đáng, chỉ là một hòn đảo tiên mà thôi, lại không nỡ cho ngài." "Sớm muộn gì cũng có lúc hối hận." Tâm cảnh Thông Thiên khôi phục bình tĩnh, nhàn nhạt nói: "Còn nữa, chuyện của Thánh Nhân đừng có bàn tán lung tung, nếu không sẽ có đại họa." "Ngươi chỉ cần tu hành cho tốt là được." Giọng Thông Thiên bình thản, nhưng Đa Bảo lại rùng mình trong lòng, cảm giác sư tôn đang cảnh cáo mình.

Không khỏi, Đa Bảo thu lại những suy nghĩ vẩn vơ, cung kính nói với Thông Thiên: "Vâng, sư tôn."...."Gọi Chúc Long, Côn Bằng, Cửu Anh, Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị và Thương Hiệt đến gặp ta." Sau khi Thông Thiên và các đệ tử Tiệt Giáo rời đi, Sở Dương phân phó thuộc hạ.

"Vâng, Thiên Tôn." Thuộc hạ cung kính đáp lời, rời khỏi Trung Ương Tiên Điện đi tìm người.

Không lâu sau, bảy người đã đến trước mặt Sở Dương, hành lễ nói: "Chúng ta bái kiến Thiên Tôn / Sư tôn." "Ừm, không cần đa lễ." Sở Dương cười nhạt nói: "Hôm nay tìm các ngươi đến là có đại sự."

Mọi người nghe vậy trong lòng đều đang đoán xem đại sự mà Sở Dương nói là gì.

"Ta cho các ngươi một trăm năm thời gian, chỉnh đốn tốt vạn tỷ đại quân Tiên Đình, một trăm năm sau công phạt Vu Tộc." "Khoảng cách từ lúc diệt Yêu Tộc cũng đã hơn mười vạn năm rồi, đã đến lúc nhất thống Hồng Hoang." Giọng Sở Dương vang lên, quanh quẩn bên tai mọi người.

Tại sao Sở Dương dám không cho Thông Thiên chút mặt mũi nào?

Nguyên nhân là đây.

Diệt Vu Tộc, Sở Dương sẽ nhục thân Chứng Đạo, lúc đó thực lực lại có thể tăng vọt một đoạn.

Chương 211

Sẽ có phần thưởng của hệ thống, cũng có thể khiến thực lực tăng cường, có đủ thực lực, thậm chí hắn còn muốn giết cả các Thánh Nhân, trừ đi mối đe dọa, cần gì phải giao hảo với Thông Thiên.

Mọi người trước tiên là sững sờ, sau đó trở nên phấn chấn, kích động, máu huyết sôi trào, lòng đầy nhiệt huyết, trong mắt lóe lên thần quang rực rỡ.

Lúc diệt Yêu Tộc, Sở Dương từng nói sau này sẽ diệt Vu Tộc, trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang.

Bây giờ, Tiên Đình cuối cùng cũng sắp triển khai hành động rồi sao?

"Thiên Tôn yên tâm, không cần trăm năm thời gian thuộc hạ cũng có thể chỉnh đốn tốt vạn tỷ đại quân Tiên Đình." Là tầng lớp cao tầng cốt lõi của Tiên Đình theo Sở Dương sớm nhất, Chúc Long là người đầu tiên đứng ra, dõng dạc nói.

Giọng nói mang theo một tia run rẩy, không phải sợ hãi mà là kích động.

Bá chủ Hồng Hoang, đó là một mục tiêu vĩ đại biết bao?

Từ xưa đến nay chưa ai làm được, như Tam tộc Khai Thiên là Long, Phượng, Kỳ Lân, ban đầu huy hoàng vô cùng, nhưng cuối cùng cũng rơi vào kết cục suy bại.

Vu Yêu hai tộc tranh đấu vô số năm, ai cũng không làm gì được ai.

Theo quỹ đạo ban đầu của Hồng Hoang, không có bất kỳ một chủng tộc hay thế lực nào có thể thống trị Hồng Hoang.

Nhưng ở Tiên Đình, Chúc Long đã nhìn thấy hy vọng, hy vọng rất

lớn.

Nguyên nhân cũng đơn giản, Sở Dương quá mạnh, mạnh đến mức khó tin, ngay cả Thánh Nhân cũng từng bị đánh nổ, thực lực cường đại như vậy ai có thể ngăn cản?

Huống hồ Tiên Đình ngoài Sở Dương ra, bản thân thực lực cũng vô cùng mạnh mẽ, không nói đến việc chiếm cứ một phần tư địa bàn Hồng Hoang, chỉ riêng số lượng Đại La Kim Tiên đã chiếm hơn tám thành của Hồng Hoang.

Các cường giả cấp Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên thì càng không cần phải nói, tuyệt đối là đệ nhất Hồng Hoang.

Thế lực khổng lồ như vậy cộng thêm thực lực cá nhân tuyệt đối cường đại của Sở Dương, thống trị Hồng Hoang hoàn toàn không có vấn đề.

"Vu Tộc dã man, không tôn trời đất không biết thiên số, sớm đã nên diệt vong rồi, Thiên Tôn quyết định diệt Vu Tộc là một việc đại tốt cho Hồng Hoang." Côn Bằng phản ứng cũng không chậm, sau khi Chúc Long nói xong liền lập tức tiếp lời.

"Đệ tử xin chúc mừng sư tôn trước, diệt Vu Tộc, dẫn dắt Tiên Đình thống trị Hồng Hoang." Toại Nhân Thị, Hữu Sào Thị, Truy Y Thị và Thương Hiệt bốn người đồng loạt hành lễ với Sở Dương, miệng nói lời chúc mừng.

"Tiên Đình vĩnh thế huy hoàng, Thiên Tôn vĩnh hằng bất hủ." Cửu Anh cười duyên, trong đôi mắt đẹp toát ra vẻ sùng bái cuồng nhiệt đối với Sở Dương.

Sở Dương bị mọi người tâng bốc một phen, khóe miệng hơi nhếch lên, tâm tình vui vẻ.

Cái cảm giác được nịnh nọt này, ngay cả cường giả Chứng Đạo

cũng không thể miễn tục.

Giống như một mỹ nữ tuyệt sắc quyến rũ một người đàn ông, chỉ cần là đàn ông thì sẽ động lòng.

Nếu không động lòng, thì người đàn ông đó nhất định là thái giám.

"Được rồi, không cần tâng bốc nữa, mau đi làm việc đi, ta hy vọng một trăm năm sau sẽ thấy một vạn tỷ đại quân Tiên Đình được chỉnh đốn tốt, nếu việc không làm xong, ta sẽ không tha cho các ngươi đâu." Một lát sau, Sở Dương xua tay bảo mọi người ngừng tâng bốc, sắc mặt có chút nghiêm nghị nói.

"Thiên Tôn yên tâm, chúng thần bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ, chúng thần cáo lui." Chúc Long chắp tay với Sở Dương, sau đó, dẫn mọi người rời khỏi Trung Ương Tiên Điện.

Bảy người Chúc Long sau khi rời khỏi Trung Ương Tiên Điện, ngay lập tức bắt đầu triệu tập đại quân Tiên Đình ở khắp nơi trên Hồng Hoang, lệnh cho họ đến bờ Đông Hải.

Nhân tộc ở các nơi, nếu tu vi đạt đến Thiên Tiên cảnh giới, cũng phải đến bờ Đông Hải.

Sở Dương muốn dùng một trận chiến tranh quy mô lớn để tranh đoạt khí vận Nhân tộc.

Dù sao một trận chiến tranh có thể khiến cường giả vô thượng thể hiện thần uy, là việc dễ khiến người khác tin phục nhất, mạnh hơn giảng đạo nhiều.

Ngắn ngủi năm mươi năm trôi qua, bờ Đông Hải đã hội tụ vạn tỷ đại quân Tiên Đình, kém nhất cũng là Thiên Tiên.

So với hơn mười vạn năm trước khi công phạt Yêu Tộc, cường giả Đại La Kim Tiên của đại quân Tiên Đình tuy không tăng lên, nhưng cường giả cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, Kim Tiên lại tăng lên.

Ước tính sơ bộ, thực lực của đại quân Tiên Đình xuất chinh lần này mạnh hơn lần trước công phạt Yêu Tộc gấp ba lần không chỉ.

Đương nhiên, sự tăng cường lớn nhất là Sở Dương.

Lần trước công phạt Yêu Tộc hắn chỉ là Chuẩn Thánh, gặp phải Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận còn bị trọng thương, thậm chí nếu bị đánh nhiều lần sẽ thân vẫn.

Nhưng lần này, Sở Dương đã Chứng Đạo, dù Vu Tộc bày ra Đô Thiên Thần Sát Đại Trận cùng cấp bậc với Chu Thiên Tinh Thần Đại Trận cũng không thể làm hắn bị thương.

Tiên Đình triệu tập đại quân thanh thế to lớn, ảnh hưởng đến cả Hồng Hoang rộng lớn.

Khi biết được mục đích của Tiên Đình triệu tập đại quân, vạn linh Hồng Hoang đều run rẩy, cảm thấy kinh hoàng.

Từng người một đều chọn cách né tránh, tìm một nơi hẻo lánh để ẩn náu, các đại năng cũng như vậy, tạm thời dời khỏi tiên sơn phúc địa, đi đến những nơi hoang vắng.

Không còn cách nào khác, uy thế của đại quân Tiên Đình quá kinh khủng, nếu lúc công phạt Vu Tộc tình cờ đi ngang qua đạo trường của mình, Đại La Kim Tiên cũng phải toi mạng.

Dám cản đường, giết!

Để tránh bị vạ lây, các đại năng đành phải tạm thời đi đến nơi an toàn.

Chương 212

Đợi đại quân Tiên Đình diệt Vu Tộc xong rồi quay về là được....Bất Chu Sơn, điện Bàn Cổ, Thập Nhị Tổ Vu tụ họp một chỗ, ai nấy sắc mặt đều ngưng trọng.

Không ai nói lời nào, đều im lặng không nói.

"Mọi người nói xem chúng ta nên làm gì?" Cuối cùng, với tư cách là lão đại Tổ Vu, thủ lĩnh Vu Tộc Đế Giang lên tiếng trước.

Đế Giang không nói rõ chuyện gì, nhưng các Tổ Vu khác đều biết chuyện gì.

Gần đây đại sự ở Hồng Hoang không ngoài một chuyện: Tiên Đình điều động đại quân, chuẩn bị công phạt Vu Tộc.

"Chư vị, ta có một lời không biết có nên nói hay không." Tổ Vu Thời Gian có trí tuệ nhất Chúc Cửu Âm đắn đo lên tiếng.

"Bây giờ Vu Tộc đang đối mặt với thời khắc sinh tử tồn vong, có gì mà không nên nói?

Chỉ cần là việc có lợi cho Vu Tộc đều có thể nói." Đế Giang trầm giọng nói.

Các Tổ Vu khác đều nhìn chằm chằm Chúc Cửu Âm, trong mắt mang theo sự mong đợi, muốn biết hắn có cách nào tốt cho cục diện hiện tại không.

"Tiên Đình thế lớn, cường giả như mây, chỉ riêng Đại La Kim Tiên đã có mấy ngàn vị, gấp mười lần Vu Tộc chúng ta." Chúc Cửu Âm nói: "Những điều đó đều không phải quan trọng nhất, dù sao chúng ta có Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, phiên bản hoàn chỉnh, Tiên Đình có bao nhiêu cường giả có thể giết bấy nhiêu, chúng ta sẽ không

có tổn thất." "Nhưng, chủ của Tiên Đình Sở Dương lại là cường giả Chứng Đạo, có hắn ở đó, Đô Thiên Thần Sát Đại Trận có thể sẽ mất đi tác dụng." "Nếu chúng ta không có cách nào đối phó với Sở Dương, vậy thì Vu Tộc sẽ bị diệt tộc trong trận đại chiến sắp tới." "Nói nhanh vào việc chính đi, đừng nói nhảm nữa." Chúc Dung nghe Chúc Cửu Âm nói một tràng dài nhưng không có trọng điểm, cảm thấy không hài lòng, liền ngắt lời hắn, có chút không kiên nhẫn nói.

Bây giờ mọi người đều đang quan tâm đến vấn đề sinh tử tồn vong của Vu Tộc, nói những lời nhảm nhí đó không phải lãng phí thời gian sao?

Chúc Cửu Âm bị Chúc Dung ngắt lời, trong lòng không nói nên lời, đảo mắt thầm nghĩ: "Ta không giải thích trước, ngươi có thể hiểu được ý của ta sao?" Nhưng Chúc Cửu Âm cũng không tranh cãi với Chúc Dung, dùng ngôn ngữ ngắn gọn, nói: "Vu Tộc không phải là đối thủ của Tiên Đình, một khi khai chiến tất sẽ bị diệt vong." "Cho nên ta đề nghị đầu hàng Tiên Đình, như vậy vấn đề sinh tử tồn vong của Vu Tộc sẽ được giải quyết." "Cái gì?

Vu Tộc đầu hàng Tiên Đình?

Ngươi đang đùa à!" Lời vừa dứt, Chúc Dung hét lớn, giận dữ quát: "Vu Tộc là huyết mạch của Phụ Thần, tôn quý vô cùng, sao có thể thần phục người khác?" Hậu Thổ, Cộng Công, Cú Mang và các Tổ Vu khác nhíu mày, đối với đề nghị của Chúc Cửu Âm cũng không hài lòng.

Chúc Cửu Âm thấy vậy trong lòng hơi thở dài, lẽ nào hắn muốn Vu Tộc thần phục người khác sao?

Đừng quên hắn cũng là một vị Tổ Vu, đại năng Chuẩn Thánh hiếm có ở Hồng Hoang, hắn cũng có lòng kiêu hãnh của mình.

Nhưng ngoài việc đầu hàng Tiên Đình ra, Chúc Cửu Âm thật sự

không nghĩ ra cách nào khác.

Sở Dương là một kẻ tàn nhẫn, đã diệt cả Yêu Tộc, mấy vạn tỷ đại quân Yêu Tộc đều bị giết sạch.

Bây giờ Sở Dương dẫn dắt Tiên Đình thống trị Hồng Hoang, Vu Tộc là hòn đá ngáng đường lớn nhất, nếu không chịu thần phục, Chúc Cửu Âm có đủ tự tin xác định hắn sẽ tàn sát Vu Tộc một cách vô tình.

"Các vị, chỉ có thần phục Tiên Đình mới có đường sống, hãy suy nghĩ kỹ lại đi." Nghĩ đến kết cục bi thảm của Vu Tộc, Chúc Cửu Âm không nhịn được lại khuyên một lần nữa.

"Không cần suy nghĩ, Tiên Đình nếu thật sự muốn chiến, vậy ta sẽ cùng họ một trận, thần phục là không thể nào, cả đời này cũng không thể thần phục, huyết mạch cao quý của Phụ Thần tuyệt đối không cho phép chúng ta thần phục!" Chúc Dung tức giận nhìn Chúc Cửu Âm, nói: "Ngươi chủ trương đầu hàng Tiên Đình như vậy, có còn là người của Vu Tộc không?" "Ta đầu hàng Tiên Đình cũng không phải vì một mình ta sống sót, ta là vì hàng vạn tỷ nhi lang của Vu Tộc, ta chết không sao, nhưng Vu Tộc bị diệt tuyệt thì phải làm sao?" Chúc Cửu Âm cũng nổi giận, đứng lên giận dữ đối đáp với Chúc Dung, cảm thấy tấm lòng chân thành của mình bị phụ bạc, rõ ràng là vì tốt cho Vu Tộc, nhưng lại bị vu khống là không phải người của Vu Tộc.

"Nhi lang Vu Tộc không sợ hy sinh, không sợ chết, nếu vì bảo vệ vinh quang của Vu Tộc mà chết, họ đều sẽ nguyện ý!" Chúc Dung lớn tiếng nói.

"……" Chúc Cửu Âm chỉ tay vào Chúc Dung, run rẩy không nói nên lời.

"Đủ rồi, đều là huynh đệ, đều vì Vu Tộc, cãi nhau ở đây làm gì?" "Nếu để Tiên Đình biết, mặt mũi đều sẽ mất hết, còn chưa khai chiến mà chúng ta đã nội bộ lục đục." Đế Giang ra mặt, khiến hai người im

lặng, rồi quay đầu nhìn Chúc Cửu Âm, trầm giọng hỏi: "Lẽ nào ngoài việc đầu hàng Tiên Đình, thật sự không còn cách nào khác sao?" "Có một cách, đó là để Vu Tộc cùng Tiên Đình khai chiến, cuối cùng nhận lấy kết cục diệt tộc." Chúc Cửu Âm nói với giọng điệu mỉa mai.

Bị Chúc Dung mắng nhiếc, các Tổ Vu khác không lên tiếng giúp đỡ, Chúc Cửu Âm tâm tình không tốt, lần này hắn từ bỏ Vu Tộc.

Ai muốn thế nào thì thế, Vu Tộc diệt tộc hắn cũng không quan tâm.

Đế Giang nhíu mày, đối với thái độ của Chúc Cửu Âm có chút không hài lòng, nhưng nhiều hơn là lo lắng cho vận mệnh của Vu Tộc.

Chúc Cửu Âm là trí giả của Vu Tộc, tồn tại có trí tuệ nhất, ngay cả hắn cũng không có cách nào, lẽ nào chỉ có một cách là khai chiến sao?

"Hay là để ta đi đàm phán với Sở Dương." Trong lúc mọi người im lặng, Hậu Thổ đột nhiên lên tiếng.

"Không được." Đế Giang nghe vậy dứt khoát từ chối: "Đô Thiên Thần Sát Đại Trận nhất định phải có đủ mười hai Tổ Vu chúng ta mới được, nếu muội đến Tiên Đình bị Sở Dương giết chết, vậy chúng ta càng không có cơ hội." "Sở Dương dù sao cũng là cường giả Chứng Đạo, không đến nỗi giết Hậu Thổ tỷ tỷ chứ?" Tổ Vu nhỏ tuổi nhất trong mười hai người, Huyền Minh, do dự nói.

Đế Giang lắc đầu, nói: "Thời điểm mấu chốt, chúng ta nên cẩn thận một chút." "Vậy nên giải quyết thế nào khốn cảnh mà Vu Tộc đang đối mặt?" Hậu Thổ hỏi.

"Hừ, Sở Dương muốn chiến, vậy thì chiến, Vu Tộc ta nào từng sợ ai?" "Chúng ta không tôn trời, không tôn đất, chỉ tôn Phụ Thần, lẽ nào

Sở Dương còn lợi hại hơn cả Thiên Đạo sao?" Chúc Dung lạnh lùng nói, thái độ kiên quyết.

Chúc Cửu Âm nghe vậy không nói nên lời, Thiên Đạo có thể so sánh với Sở Dương sao?

Thiên Đạo không có trí tuệ, chỉ làm việc theo quy tắc, không tôn kính cũng sẽ không diệt sát.

Nhưng Sở Dương là người có trí tuệ hoàn chỉnh, không thuận ý hắn đối phương sẽ tức giận, muốn diệt Vu Tộc thật không phải chuyện khó.

"Haiz." Chúc Cửu Âm thở dài trong lòng, thân là trí giả của Vu Tộc, lại không thể thay đổi vận mệnh của Vu Tộc.

Ngược lại Chúc Dung, kẻ ngu ngốc này, đang đưa Vu Tộc vào con đường chết, thật sự cho rằng Vu Tộc có thể đối kháng với Tiên Đình khổng lồ sao?

Đáng tiếc, không một ai trong mười hai Tổ Vu đồng ý với cách nghĩ của Chúc Cửu Âm.

"Chúc Dung nói có lý, trong người Vu Tộc chảy dòng máu của Phụ Thần, tôn quý vô cùng, há có thể thần phục người khác, chiến tử cũng không thần phục." Thủy Chi Tổ Vu Cộng Công trầm giọng nói.

"Không sai, Vu Tộc đỉnh thiên lập địa, tuyệt đối không thần phục người khác, Sở Dương là cường giả Chứng Đạo cũng vậy." Mộc Chi Tổ Vu Cú Mang phụ họa.

Chương 213

"Chúng ta có Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, đủ để sánh ngang với Thánh Nhân, chưa chắc không thể giết được Sở Dương." Lôi Chi Tổ Vu Cường Lương trong mắt chiến ý dâng trào.

"Được, nhi lang Vu Tộc vĩnh viễn không thần phục, nếu Tiên Đình muốn khai chiến với chúng ta, vậy thì chiến." Đế Giang chốt hạ, quyết định thái độ của Vu Tộc đối với Tiên Đình.

Chúc Dung, Cộng Công và các Tổ Vu khác đều gật đầu đồng ý, Chúc Cửu Âm tuy kiên trì đầu hàng Tiên Đình, nhưng mọi người đều đồng ý thì hắn cũng chỉ có thể đồng ý.

Dù sao hắn cũng là một trong các Tổ Vu, vận mệnh gắn liền với Vu Tộc, sinh tử đồng thể.

Sau đó, Vu Tộc bắt đầu điều binh khiển tướng, triệu tập các cường giả Vu Tộc phân tán ở khắp nơi trên Hồng Hoang trở về, định cùng Tiên Đình đối đầu trực diện....Thời gian như nước chảy, chớp mắt đã qua năm mươi năm.

Vạn tỷ đại quân Tiên Đình đã tập kết xong, toàn bộ hội tụ tại bờ Đông Hải, chờ đợi mệnh lệnh.

"Xuất phát, mục tiêu diệt Vu Tộc!" Sở Dương từ Trung Ương Tiên Điện đi ra, đến trước mặt đại quân Tiên Đình, nhìn quanh các tướng sĩ một vòng, nhàn nhạt phân phó.

Giọng nói không lớn, nhưng lại vang vọng rõ ràng bên tai mỗi một tướng sĩ Tiên Đình.

"Tuân lệnh Thiên Tôn!" Đại quân Tiên Đình đồng thanh cung kính đáp lời, âm thanh hội tụ thành sóng âm, xông thẳng lên ba mươi ba

tầng trời, phong vân cuồn cuộn, hư không chấn động.

"Ầm ầm ầm." Đại quân Tiên Đình khổng lồ dưới sự dẫn dắt của Chúc Long, Côn Bằng, Toại Nhân Thị và các cường giả khác, hùng dũng tiến về lãnh địa Vu Tộc.

Vạn tỷ đại quân, đều do các cường giả từ Thiên Tiên trở lên tạo thành, thanh thế có thể nói là kinh người vô cùng, dọc đường đi không có sinh linh nào dám cản đường, đều chạy đi thật xa, sợ bị liên lụy.

"Đại quân Tiên Đình đã xuất động, đích đến là Bất Chu Sơn, đó là tổng bộ của Vu Tộc, xem ra không bao lâu nữa Hồng Hoang lại sắp xảy ra đại chiến kinh thiên động địa." "Nếu ta là chủ của Tiên Đình thì sướng rồi, có một đội quân tiên thần thực lực mạnh mẽ như vậy, trong Hồng Hoang ai mà không phải lùi bước ba phần?" "Chậc chậc, Tiên Đình thật mạnh mẽ, hơn mười vạn năm trước dám diệt Yêu Tộc, bây giờ lại vội vã diệt Vu Tộc, định thống nhất Hồng Hoang." "……" Các đại năng Hồng Hoang thấy cảnh này, trong lòng phức tạp khôn nguôi, có cảm khái, có hâm mộ, có người mang tâm thái xem náo nhiệt, có người hồi tưởng lại trận đại quyết chiến giữa Tiên Đình và Yêu Tộc hơn mười vạn năm trước.

Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy cách vô tận thời không nhìn Sở Dương đang ngồi trấn giữa đại quân Tiên Đình, trong mắt lộ ra ánh sáng căm hận.

Nếu nói hiện nay ở Hồng Hoang, Nguyên Thủy hận ai nhất, đó nhất định là Sở Dương, hắn đã ba lần bốn lượt làm Nguyên Thủy mất mặt, Nguyên Thủy là người coi trọng thể diện nhất há có thể dung thứ?

Huống hồ giữa hai người có mối thù giết thân.

Lúc ở Hỗn Độn Sở Dương đã đánh nổ Nguyên Thủy, nếu không phải Thiên Đạo Thánh Nhân có đặc tính bất tử bất diệt, e rằng đã vẫn

lạc rồi.

Tuy Nguyên Thủy rơi vào kết cục như vậy hoàn toàn là tự tìm lấy, nếu không chủ động khiêu khích Sở Dương, Sở Dương sao có thể ra tay với hắn?

Nhưng Nguyên Thủy sẽ không tự kiểm điểm, chỉ biết hận Sở Dương.

"Muốn diệt Vu Tộc thống nhất Hồng Hoang, cũng phải hỏi xem ta có đồng ý không đã." Nguyên Thủy tự nhủ, đáy mắt lộ ra một tia sát ý.

Vu Tộc có Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, có thể bộc phát ra uy năng của Thánh Nhân, đủ để đối kháng với Sở Dương, Nguyên Thủy quyết định vào thời khắc mấu chốt sẽ ra tay, liên hợp với Vu Tộc đối phó hắn.

Nguyên Thủy cảm thấy, hai chiến lực cấp Chứng Đạo liên thủ hẳn là đủ để trọng thương Sở Dương, thậm chí giết chết.

Sở Dương không phải Thiên Đạo Thánh Nhân, chỉ cần chết một lần là chết thật, không có khả năng sống sót.

Cùng lúc đó, trên một ngọn núi tiên linh khí nồng đậm, phong cảnh tú lệ ở Hồng Hoang, Thông Thiên chắp tay sau lưng, đứng trên đỉnh núi, cách không gian xa xôi ngưng vọng Sở Dương.

Ngọn núi tiên này tên là Bích Du Sơn, là một nơi tiên sơn phúc địa mà Thông Thiên tìm được sau khi rời khỏi bờ Đông Hải, trên đó dựng một tòa Bích Du Cung.

Tiên Đình và Vu Tộc sắp khai chiến, ý định trong lòng Thông Thiên cũng giống như Nguyên Thủy, đó là vào thời khắc mấu chốt sẽ ra tay với Sở Dương.

"Ngay cả một hòn đảo Kim Ngao quèn cũng không chịu cho ta, cứ chờ xem." Thông Thiên tự nhủ, gương mặt bình tĩnh mang theo một

tia sát ý.

Thánh Nhân đều có lòng kiêu hãnh, cũng rất coi trọng thể diện, Sở Dương trước mặt đông đảo đệ tử Tiệt Giáo từ chối Thông Thiên, thực sự khiến hắn khó xử.

Thêm vào đó lúc giao dịch Chủng Ma Kinh và hỏi về cơ duyên Chứng Đạo bị Sở Dương lừa, Thông Thiên đã chán ghét hắn, muốn chém giết hắn.

Đương nhiên, nguyên nhân quan trọng nhất là Sở Dương quá mạnh, mạnh đến mức Thiên Đạo Thánh Nhân ở Hồng Hoang cũng không có cảm giác tồn tại, mạnh đến mức tất cả Thánh Nhân đều phải dè chừng, Thông Thiên mới nảy sinh sát ý với hắn.

Thực tế, ngoài Thông Thiên ra, tất cả Thánh Nhân đều muốn giết Sở Dương, bởi vì sự mạnh mẽ của hắn đã phá vỡ sự cân bằng.

Mối quan hệ lợi ích đã khiến năm đại Thánh Nhân liên hợp lại với nhau, nhất trí đối phó Sở Dương....Tây Thiên Linh Sơn, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn cũng đang quan sát đại quân Tiên Đình hùng dũng tiến về Bất Chu Sơn.

"Sư huynh, chúng ta có nên nhúng tay vào không?" Chuẩn Đề ánh mắt lấp lánh, có chút nóng lòng muốn thử: "Nghe nói Vu Tộc có Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, trận này uy năng mạnh mẽ sánh ngang Thánh Nhân." "Nếu để Vu Tộc đánh tiên phong, chúng ta từ bên cạnh hỗ trợ, có khả năng giết được Sở Dương." Tiếp Dẫn nghe vậy nheo mắt lại, trầm ngâm hồi lâu mới nói: "Xem tình hình đã." "Quan hệ giữa chúng ta và Sở Dương bề ngoài cũng không tệ, không giống như Nguyên Thủy và hắn căng thẳng như vậy." "Trừ phi có khả năng chắc chắn giết được Sở Dương, nếu không thì đừng ra tay." "Được." Chuẩn Đề nghe xong liền gật đầu đáp ứng....Cùng lúc đó, gần Bất Chu Sơn, Thập Nhị Tổ Vu mang theo vạn tỷ đại quân Vu Tộc nghiêm

trận chờ đợi, chờ đợi đại quân Tiên Đình đến.

Không biết qua bao lâu, một vị Đại Vu từ chân trời bay đến, đến trước mặt Thập Nhị Tổ Vu có chút gấp gáp nói: "Bẩm báo các vị thủ lĩnh, đại quân Tiên Đình sắp đến rồi, cách chúng ta không đến trăm tỷ dặm." "Đến rồi sao?" Đế Giang nheo mắt, toát ra một luồng sát ý lạnh lẽo, khiến nhiệt độ không gian xung quanh hạ xuống mấy chục độ, kết thành tuyết hoa.

Đã hạ quyết tâm cùng Tiên Đình đối đầu, vậy thì không có đường lui.

Trận chiến này vừa phân thắng bại, cũng phân sinh tử, bên thua cuộc e rằng sẽ bị triệt để diệt vong.

Vu Tộc thắng, sẽ không giữ lại Tiên Đình, Tiên Đình thắng cũng sẽ không giữ lại Vu Tộc.

"Đến thì tốt, ta lại muốn xem xem Sở Dương lợi hại hay Đô Thiên Thần Sát Đại Trận lợi hại." Chúc Dung trong mắt chiến ý rực cháy, khí huyết kinh khủng không tự chủ được mà tuôn ra.

"Ầm." Một luồng khí tức hủy thiên diệt địa bộc phát, trong sân xuất hiện những gợn sóng ngút trời, tức thì phong vân cuồn cuộn, vạn linh run rẩy, bầu trời cũng đang rung chuyển, phảng phất như sắp sụp đổ.

"Lần này nhất định phải trọng thương Tiên Đình, hoặc là triệt để diệt vong, nếu không sẽ có lần sau." Cú Mang chậm rãi nói, đôi mắt lạnh lẽo lóe lên tia điện.

Các Tổ Vu khác gật đầu, sát ý dần dần phóng thích ra, liên kết thành một mảng khiến trời đất cũng phải biến sắc, trở nên u ám, sao dời vật đổi, càn khôn đảo lộn.

Chương 214

"Ầm ầm ầm!" Trong lúc các Tổ Vu đang bàn luận, phía xa chân trời truyền đến từng trận tiếng sấm, xuất hiện một mảng người đen kịt.

Số lượng đông đến mức khó có thể tưởng tượng, chỉ biết che trời lấp đất, đi đến đâu, khu vực phương viên hàng tỷ dặm ở đó đều chìm trong bóng tối, ánh nắng cũng bị che khuất.

"Đại quân Tiên Đình." Các Tổ Vu và đại quân Vu Tộc nhìn chằm chằm vào mảng người đen kịt đó, trong mắt đầy hận thù và sát ý.

Đám người này muốn diệt Vu Tộc, thống trị Hồng Hoang, thật đáng ghét, chỉ có giết hết mới có thể hả giận.

Trong lúc đại quân Vu Tộc quan sát đại quân Tiên Đình, đại quân Tiên Đình cũng đang quan sát họ.

"Ha ha ha, có Thiên Tôn ở đây, đám người này còn dám chống cự, thật là tự tìm đường chết." "Vốn dĩ nếu đầu hàng, Vu Tộc vẫn là Vu Tộc, nhưng bây giờ, Vu Tộc e rằng sẽ có chung số phận với Yêu Tộc, đón nhận tai họa diệt tộc." Chúc Long cười lớn nói.

"Vu Yêu hai tộc đấu tranh vô số năm, nay Tiên Đình đều diệt cả hai, chưa hẳn không phải là duyên phận." Cửu Anh cười nói.

"Diệt Vu Tộc, trở thành bá chủ duy nhất của Hồng Hoang." Côn Bằng ánh mắt nóng rực, nhìn chằm chằm đại quân Vu Tộc dưới Bất Chu Sơn, hận không thể chém giết toàn bộ, để Tiên Đình thống trị Hồng Hoang.

Sở Dương ngồi trấn giữa đại quân Tiên Đình, trên mặt nở nụ cười nhàn nhạt, hắn có thể cảm ứng được, vạn tỷ đại quân Vu Tộc ở

phía xa cơ bản đều đã tu luyện Chủng Ma Kinh, nếu giết hết toàn bộ, sức mạnh mà họ cung cấp đảm bảo đủ để hắn nhục thân Chứng Đạo.

"Đừng trách ta nhé." Sở Dương thầm nghĩ.

Vì để trở nên mạnh mẽ hơn mà tàn sát Vu Tộc, là bá đạo, không nói lý lẽ.

Nhưng ở Hồng Hoang thì không phải vậy, dù sao cường giả vi tôn, cá lớn nuốt cá bé là pháp tắc duy nhất.

Vu Tộc khi mạnh mẽ cũng đã diệt không ít chủng tộc yếu hơn, cũng không cảm thấy có gì không đúng, không cho rằng mình làm sai.

Nay Tiên Đình thế lớn, muốn diệt Vu Tộc thống trị Hồng Hoang cũng không có gì sai.

Thế giới của cường giả vĩnh viễn không nói đúng sai, chỉ nói lợi ích.

Huống hồ, dưới đại thế của Thiên Đạo, Vu Tộc sẽ vì tranh bá với Yêu Tộc mà cả hai đều bị trọng thương, suy bại, từ chủng tộc đỉnh cấp biến thành chủng tộc hạng ba.

Bây giờ Sở Dương diệt Vu Tộc, cũng là thuận thiên hành sự.

"Ầm ầm ầm." Đại quân Tiên Đình tiếp tục tiến lên, cuối cùng dừng lại ở khoảng cách khoảng vạn dặm so với đại quân Vu Tộc.

Thập Nhị Tổ Vu nhìn nhau một cái, gật đầu, ngay sau đó đồng loạt bay lên trời.

"Sở Dương, ngươi mưu đồ diệt Vu Tộc, thật đáng hận, hôm nay chúng ta nhất định sẽ tru sát ngươi!" "Bày Đô Thiên Thần Sát Đại Trận!" Giọng nói uy nghiêm của Đế Giang vang vọng khắp trời đất, ngay sau đó trên người Thập Nhị Tổ Vu đều bộc phát ra thần quang rực rỡ, bắt đầu bày trận.

Phong cách của Vu Tộc là như vậy, vừa thẳng vừa cứng, hai bên còn chưa nói lời cay độc nào đã trực tiếp động thủ.

"Ầm ầm ầm." Đô Thiên Thần Sát Đại Trận vừa xuất hiện, sát khí, trọc khí phân bố ở khắp nơi trên Hồng Hoang tức thì như thủy triều tràn về phía Thập Nhị Tổ Vu.

Chốc lát sau, Thập Nhị Tổ Vu biến mất không thấy, một người khổng lồ cao hàng tỷ trượng thay thế họ.

"Bàn Cổ!" Ánh mắt Sở Dương ngưng lại, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào người khổng lồ đó.

Tuy dung mạo người khổng lồ mơ hồ, không thể nhìn rõ, bị hỗn độn che lấp, nhưng Sở Dương vẫn có thể nhận ra đó là Bàn Cổ.

Chính là Bàn Cổ đã khai thiên lập địa, là cường giả mạnh nhất từ xưa đến nay!

Đương nhiên, không phải Bàn Cổ sống lại, chỉ là Bàn Cổ Chân Thân do Thập Nhị Tổ Vu hợp thể ngưng tụ ra, có một phần uy năng của ông, nhưng không có trí tuệ, hoàn toàn do họ điều khiển.

"Ầm." Cùng với sự xuất hiện của Bàn Cổ Chân Thân, trên người hắn dâng lên một luồng khí thế mênh mông cổ xưa, quét qua chiến trường của Tiên Đình và Vu Tộc.

"Phụ Thần!

Phụ Thần!" Các tướng sĩ Vu Tộc khí thế đại tăng, chiến lực đề thăng, toàn thân đều tràn đầy sức mạnh, điên cuồng, sùng bái hét lên với người khổng lồ cao tỷ trượng giữa không trung.

Âm thanh chấn động hư không, xông thẳng lên cửu tiêu.

Đại quân Tiên Đình thảm rồi, sức mạnh kinh khủng giáng xuống, như từng ngọn núi tiên khổng lồ đè lên người.

Khiến họ lộ ra vẻ mặt đau đớn, xương cốt kêu răng rắc, phảng phất như sắp nổ tung.

"Ầm." May mà vào thời khắc mấu chốt, Sở Dương cũng phóng thích ra khí tức của mình, triệt tiêu khí thế của Bàn Cổ Chân Thân.

"Sở Dương, hôm nay là ngày giỗ của ngươi!" Bàn Cổ Chân Thân cúi đầu nhìn Sở Dương, đáy mắt sát cơ lóe lên, ồm ồm nói.

"Ầm." Dưới sự điều khiển của Thập Nhị Tổ Vu, Bàn Cổ Chân Thân động, đơn giản bước ra một bước, khiến trời đất biến sắc, càn khôn đảo lộn, mỗi cử động đều ẩn chứa uy năng to lớn.

Bàn Cổ tu Lực chi Pháp tắc, mạnh nhất là nhục thân chi lực.

Do đó không cần dùng đến thần thông, một quyền một cước chính là thần thông mạnh nhất, cũng không cần linh bảo, nhục thân chính là linh bảo mạnh nhất.

"Ầm." Bàn Cổ Chân Thân bước đi, nhanh như chớp đến trước mặt Sở Dương, tung ra một quyền thế lớn lực trầm.

Sức mạnh đáng sợ tựa như hồng thủy bộc phát, từ trên nắm đấm của hắn tuôn ra!

Chương 215

Mơ hồ, một luồng sức mạnh cổ xưa hình thành một hư ảnh Bàn Cổ khổng lồ vô cùng, lóe lên trong hư không!

"Người ta đều nói Bàn Cổ là cường giả mạnh nhất từ xưa đến nay, đáng tiếc ta sinh ra quá muộn không thể giao thủ với ông." "Hôm nay Thập Nhị Tổ Vu ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, cũng coi như là một trận chiến với Bàn Cổ, hy vọng có thể khiến ta tận hứng." Đối mặt với sức mạnh kinh khủng của Bàn Cổ Chân Thân, Sở Dương ha ha cười lớn, cũng dùng thuần túy nhục thân chi lực đánh ra một quyền nghênh đón đối phương.

Ầm ầm ầm!

Va chạm của hai cường giả cấp Chứng Đạo, tức thì gây ra tiếng nổ kinh thiên động địa truyền đi.

Cả vùng trời đất này trực tiếp bị đánh sụp, hư không vỡ nát, lộ ra từng cái lỗ đen khổng lồ đáng sợ, bên trong nước Thiên Hà tuôn ra, nhấn chìm đại địa Hồng Hoang.

Có luồng khí hỗn độn tràn ra, ăn mòn vật chất và năng lượng mà nó chạm vào, cả vùng trời đất này phảng phất như đón nhận ngày tận thế.

"Bành." Sau mấy hơi thở, lần va chạm đầu tiên đã phân ra kết quả, Sở Dương không địch lại, bị đánh bay ngang, miệng ho ra máu, thân thể cũng đang nứt ra.

"Khụ khụ, Bàn Cổ Chân Thân quả nhiên cường đại, nhục thân vô địch." Sở Dương ho ra máu, mắt lộ ra tia sáng kỳ lạ, ngay sau đó trên người ánh sáng lóe lên, tất cả vết thương đều hồi phục.

Bàn Cổ tu hành Lực chi Pháp tắc, có thể coi là tổ tông của nhục thân Chứng Đạo, Sở Dương dùng nhục thân đối đầu với hắn hoàn toàn không phải là đối thủ.

Nhưng điều này không những không khiến Sở Dương tự ti, ngược lại trong lòng càng thêm nóng rực.

Bởi vì nếu hắn cũng dùng nhục thân Chứng Đạo, cũng có thể có được sức mạnh nhục thân kinh khủng như Bàn Cổ Chân Thân, cận chiến vô địch!

Nhưng, bây giờ Sở Dương cần phải đánh bại Bàn Cổ Chân Thân, cho nên không thể đơn thuần dùng nhục thân đối quyết, cần phải mượn đến nguyên thần pháp lực mênh mông như biển cả.

"Hỗn Độn Chung, Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Càn Khôn Đỉnh." "Thái Cực Đồ." Sở Dương vận chuyển pháp lực, các loại chí bảo và thần thông cường đại đều thi triển ra, xông về phía Bàn Cổ Chân Thân.

"Giết!" Bàn Cổ Chân Thân gầm lên, nắm đấm to như ngọn núi khổng lồ tỏa ra thần quang màu vàng, rực rỡ chói lòa, tựa như hai vầng mặt trời, vung nắm đấm nghênh đón Sở Dương.

"Ầm ầm ầm!" Sóng xung kích kinh khủng quét qua tám phương, tiếng nổ lớn chấn động hư không, hai bên lại một lần nữa kịch chiến.

Lần này, Bàn Cổ Chân Thân không còn ưu thế, tức thì rơi vào thế hạ phong, bị Sở Dương chiến lực toàn khai áp đảo....Nguyên Thủy, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Lão Tử thấy cảnh này, tức thì ngây người.

Họ không trông mong chỉ dựa vào Đô Thiên Thần Sát Đại Trận của Vu Tộc có thể giết được Sở Dương, nhưng cũng không ngờ nó lại bị đánh bại dễ dàng như vậy, rơi vào thế hạ phong.

“Cứ chờ thêm xem sao.” Các Thánh Nhân thầm nghĩ trong lòng, vốn dĩ định liên thủ với Bàn Cổ Chân Thân giết Sở Dương, nhưng bây giờ Bàn Cổ Chân Thân bị Sở Dương áp đảo, mà Sở Dương lại không có bao nhiêu áp lực, khiến người ta không biết giới hạn của hắn ở đâu.

Các Thánh Nhân không dám hành động thiếu suy nghĩ, quyết định xem tình hình rồi nói, nếu Bàn Cổ Chân Thân quá yếu, vậy thì lần này liên thủ giết Sở Dương thôi vậy.

“Tướng sĩ Tiên Đình, xông lên giết Vu Tộc!” Trên chiến trường Bất Chu Sơn, Chúc Long, Toại Nhân Thị và các cao tầng Tiên Đình khác thấy Sở Dương đã kiềm chế được át chủ bài mạnh nhất của Vu Tộc, Bàn Cổ Chân Thân do Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngưng tụ ra.

Tức thì tinh thần phấn chấn, lớn tiếng hô hào, chỉ huy đại quân Tiên Đình công phạt Vu Tộc.

“Giết!” “Tàn sát hết Vu Tộc, thành tựu bá nghiệp Tiên Đình!” “Đại đao của ta đã khát khao khó nhịn!” “……” Đại quân Tiên Đình mắt đỏ ngầu, trên mặt hiện lên vẻ hưng phấn, toàn thân máu huyết sôi trào, còn chưa khai chiến đã như giết đỏ cả mắt.

“Gầm.” “Giết sạch những kẻ xâm phạm Tiên Đình, thề chết bảo vệ vinh quang và vinh quang vô thượng của Vu Tộc!” “Giết không còn một mảnh giáp!” “……” Vạn tỷ đại quân Tiên Đình xông về phía đại quân Vu Tộc, phe sau cũng không chịu yếu thế, gầm lớn nghênh địch, có thể nói là hung hãn vô cùng.

Trận chiến của hai đội quân tiên thần tức thì bước vào giai đoạn gay cấn.

“Ầm ầm ầm.” “Xoẹt.” “Bành.” Trên chiến trường rộng lớn vô ngần, chỉ thấy ánh sáng bay múa, thần quang xông trời, tiên quang tứ xạ, hào quang vạn đạo.

Các loại thần thông pháp bảo đối đầu nhau, tạo ra những tia lửa kịch liệt.

Đại chiến vừa bắt đầu mấy hơi thở, cả khu vực đã bị đánh nát, núi non, đỉnh núi khổng lồ, sông ngòi, và cả hư không, tất cả đều bị đánh nổ, hóa thành phế tích.

Thi thể thì mỗi khắc đều có hàng ngàn vạn rơi từ trên cao xuống, chất thành núi, thây nằm đầy đồng, thảm liệt vô cùng.

Máu của họ tụ lại với nhau, hình thành từng con sông lớn, mùi máu tanh nồng nặc lan tỏa khắp bầu trời.

Đại quân Tiên Đình và đại quân Vu Tộc lúc đầu bất phân thắng bại, chém giết kịch liệt vô cùng, nhưng không lâu sau phe sau đã rơi vào thế hạ phong, bị đại quân Tiên Đình đuổi giết.

Không phải đại quân Vu Tộc không đủ hung hãn, mà là thiếu chiến lực cao cấp.

Phải biết, Vu Tộc tổng cộng có mười hai vị Chuẩn Thánh, chính là Thập Nhị Tổ Vu, còn lại cường giả mạnh nhất cũng chỉ là mấy trăm Đại Vu, chỉ là Đại La Kim Tiên.

Thập Nhị Tổ Vu đang bày Đô Thiên Thần Sát Đại Trận kịch chiến với Sở Dương, không rảnh để ý đến đại quân Vu Tộc.

Đại quân Tiên Đình lại có Chúc Long, Côn Bằng, Cửu Anh và vợ của Sở Dương là Tây Vương Mẫu Mẫu, bốn vị đại Chuẩn Thánh.

Trực tiếp nghiền ép tầng lớp cao tầng của đại quân Vu Tộc.

Thêm vào đó thực lực tổng thể của Tiên Đình mạnh hơn Vu Tộc mấy lần không chỉ, cho nên trận đại quyết chiến này bắt đầu không bao lâu, Vu Tộc đã rơi vào thế hạ phong, thảm bại, bị đuổi giết.

"Chết tiệt!" Giữa không trung, Bàn Cổ Chân Thân đang kịch chiến

với Sở Dương thấy cảnh Vu Tộc không địch lại, bị ngược sát, tức thì gầm lên liên tục, trong lòng lo lắng.

Trong kế hoạch của Đế Giang và những người khác, sau khi bày Đô Thiên Thần Sát Đại Trận, ngưng tụ Bàn Cổ Chân Thân, sẽ dùng thủ đoạn sấm sét giết chết Sở Dương, sau đó quay lại giúp Vu Tộc diệt sát đại quân Tiên Đình.

Như vậy thật hoàn mỹ, lúc đầu tình hình cũng đúng như Thập Nhị Tổ Vu tưởng tượng, Sở Dương bị Bàn Cổ Chân Thân một quyền đánh bay, bị thương không nhỏ.

Khiến Đế Giang và những người khác từng cho rằng, đã đánh giá cao Sở Dương, thực tế hắn rất yếu, có thể dễ dàng giết chết.

Chương 216

Nhưng thực ra Sở Dương lúc đầu chỉ đang chơi đùa mà thôi, đơn thuần chỉ dùng nhục thân chi lực.

Đến lúc nghiêm túc, hắn đã dùng đến nguyên thần pháp lực, các loại thủ đoạn liên tiếp bộc phát, tức thì khiến Bàn Cổ Chân Thân lùi lại liên tục, không phải là đối thủ.

Bây giờ Thập Nhị Tổ Vu lúng túng rồi, không những không thể nhanh chóng giải quyết trận chiến giết chết Sở Dương, quay về giúp đại quân Vu Tộc, ngược lại còn phải đối mặt với khốn cảnh bị đánh bại.

"Chậc chậc, Bàn Cổ không hổ là cường giả mạnh nhất từ xưa đến nay, Bàn Cổ Chân Thân chỉ kế thừa một phần sức mạnh của ông mà cũng mạnh đến đáng sợ." Trong lúc Thập Nhị Tổ Vu trong lòng lo lắng không yên, Sở Dương vừa chiến đấu, vừa ngưng vọng Bàn Cổ Chân Thân trước mắt, trong lòng cũng khá cảm khái.

Ban đầu Sở Dương ở Hỗn Độn đánh bại Nguyên Thủy cũng không mất bao lâu, khoảng nửa nén hương.

Nhưng bây giờ đối quyết với Bàn Cổ Chân Thân, Sở Dương nửa ngày cũng chưa đánh bại được đối phương.

Phải nói, Bàn Cổ Chân Thân thật sự rất mạnh, công kích cũng tương đương với Nguyên Thủy, ngang với Thánh Nhân bình thường.

Nhưng phòng ngự thì thật sự mạnh mẽ, sức mạnh của Sở Dương đủ để đánh nổ Nguyên Thủy rơi vào người Bàn Cổ Chân Thân, cũng chỉ có thể gây trọng thương.

Ưu thế của nhục thân Chứng Đạo, khó mà đánh chết.

Đối với điều này, Sở Dương cũng không có cách nào hay, chỉ đành đánh thêm mấy lần nữa, dù sao cuối cùng cũng có thể giết chết Bàn Cổ Chân Thân.

"Ầm!" Trong chiến trường, Chúc Long đại triển thần uy, phát huy tu vi Chuẩn Thánh của mình một cách triệt để.

Hắn trên chiến trường như vào chốn không người, xông pha ngang dọc, dọc đường đi, mấy chục vạn Vu Tộc hóa thành tro bụi.

Lần này Chúc Long nhắm vào một vị Đại La Kim Tiên Vu Tộc, người này mặt như đầu trâu, lưng mọc hai cánh, trên người khắc đồ đằng Thần Ngưu và Thiên Điểu, khí tức dị thường mạnh mẽ, đã đạt đến Đại La Kim Tiên đỉnh phong.

"Ầm." Chúc Long há miệng phun ra một luồng long diễm nóng rực, tấn công về phía tên Đại La Kim Tiên Vu Tộc đó.

Tên Đại La Kim Tiên Vu Tộc đó sắc mặt đại biến, hét lớn một tiếng thi triển toàn lực chống cự, nhưng không địch lại bị đánh thành trọng thương.

"Ha ha ha, lại chém giết thêm một Đại Vu." Chúc Long cười lớn, giống như nhân vật phản diện, lại một lần nữa há miệng phun ra một luồng long diễm, xé toạc bầu trời, oanh sát về phía tên Đại La Kim Tiên Vu Tộc đang trọng thương.

"Nghiệt súc tìm chết!" Trên cao truyền đến tiếng gầm của Bàn Cổ Chân Thân, tên Đại La Kim Tiên đỉnh phong Vu Tộc đó chính là Xi Vưu, là Đại Vu có hy vọng nhất của Vu Tộc tấn thăng Chuẩn Thánh, sao có thể cho phép hắn chết trong tay Chúc Long.

"Vút." Bàn Cổ Chân Thân di chuyển ngang, lao về phía Chúc Long.

"Ầm." Một luồng khí tức kinh thiên động địa giáng xuống, khiến hàng tỷ dặm đại địa Hồng Hoang sụp đổ, xuất hiện từng vết nứt dưới

lòng đất, tựa như vực sâu, không thể dò xét.

Luồng khí tức cổ xưa đó bao trùm lên người Chúc Long khiến hắn kinh hãi, mắt lộ vẻ tuyệt vọng, cảm giác cái chết đang đến gần.

"Dám trước mặt ta giết thuộc hạ của ta, coi ta không tồn tại sao?" Vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc, giọng nói lạnh lùng của Sở Dương vang vọng khắp trời đất.

"Keng." Hỗn Độn Chung khổng lồ che chắn trước người Chúc Long, tỏa ra kim quang, phù văn hiện lên, đột nhiên rung động phát ra từng đợt sóng âm, trực tiếp phá tan công kích của Bàn Cổ Chân Thân.

Xi Vưu không được cứu, vẫn bị Chúc Long một luồng long diễm thiêu chết, ngay cả nguyên thần cũng bị thiêu sạch.

"A!" Bên trong Bàn Cổ Chân Thân vang lên tiếng gầm của Thập Nhị Tổ Vu, Đại Vu có tiềm lực nhất của Vu Tộc cứ thế chết trước mặt họ, khiến họ triệt để nổi giận.

"Sở Dương, chết đi cho ta!" Bàn Cổ Chân Thân gào thét, sức mạnh bạo phát, thân thể cao tỷ trượng đạp phá hư không, đánh ra từng quyền về phía Sở Dương.

"Ầm ầm ầm." Hư không gặp tai ương, bị phá hủy vô số lần, thiên địa linh khí hỗn loạn, hình thành từng trận cuồng phong, xé rách bầu trời, làm lu mờ nhật nguyệt.

"Sợ ngươi chắc." Sở Dương ngửa mặt lên trời hét lớn, không chút sợ hãi nghênh đón Bàn Cổ Chân Thân, không có sức mạnh thì gầm gừ cũng chỉ là sự cuồng nộ vô năng mà thôi, không thể thay đổi vận mệnh tử vong.

Hai bên lại kịch chiến với nhau, Chúc Long lặng lẽ lùi xa, không dám tiếp tục ở lại chỗ cũ, lỡ như bị dư chấn chiến đấu của cường giả Chứng Đạo liên lụy mà thân vẫn, thì không còn nơi nào để đi.

Ba ngày ba đêm sau, Bàn Cổ Chân Thân không còn chịu nổi nữa, công kích của Sở Dương quá mạnh, tuy dựa vào nhục thân mạnh mẽ không bị đánh nổ trực tiếp, nhưng vô số lần trọng thương đã khiến bản nguyên chi lực tiêu hao hết.

Dù sao, Bàn Cổ Chân Thân không phải là cường giả Chứng Đạo thực sự, chỉ là pháp tướng do Thập Nhị Tổ Vu mượn Đô Thiên Thần Sát Đại Trận ngưng tụ ra mà thôi.

Thập Nhị Tổ Vu chỉ là Tổ Vu, bản nguyên không thể so sánh với cường giả Chứng Đạo, chỉ có thể tạm thời duy trì Bàn Cổ Chân Thân.

Nếu có thể duy trì mãi mãi, Vu Tộc đã sớm thống trị Hồng Hoang.

"Đã đến lúc kết thúc trận chiến." Sở Dương trong mắt hàn quang lóe lên, Bàn Cổ Chân Thân bây giờ đã lung lay sắp đổ, chỉ cần một đòn công kích mạnh nhất nữa chắc chắn không chống đỡ nổi.

"Thái Cực Đồ.

Bạch Ngọc Kim Kiều!" Sở Dương ngửa mặt lên trời hét lớn một tiếng.

"Ầm." Thái Cực Đồ khổng lồ lơ lửng trên đầu Sở Dương, tỏa ra ánh sáng vàng, không ngừng biến đổi hình dạng, chốc lát sau một cây cầu tiên thông thiên vắt ngang trời đất, toát ra khí tức chí cao chí quý, và khí tức mênh mông, phảng phất như từ xưa đã đứng ở nơi này.

Bạch Ngọc Kim Kiều khẽ rung động, kết nối với Thiên Đạo, một lượng lớn Thiên Đạo chi lực được mượn.

"Chết!" Sở Dương mắt lạnh lóe lên tia điện, tâm niệm vừa động thúc đẩy Bạch Ngọc Kim Kiều mượn Thiên Đạo chi lực.

"Xoẹt!" Một luồng kim quang từ trong Bạch Ngọc Kim Kiều bắn ra, không lớn, chỉ có vạn trượng, so với Bàn Cổ Chân Thân cao tỷ trượng thì quả thực như con kiến.

Nhưng khi luồng kim quang đó xé toạc bầu trời xông về phía Bàn Cổ Chân Thân, Thập Nhị Tổ Vu đều kinh hãi, sắc mặt trắng bệch, lông tóc dựng đứng, phảng phất như một nỗi kinh hoàng lớn đang đến gần.

Chương 217

"Khai!" Bàn Cổ Chân Thân gầm lên, một luồng uy áp ngút trời bộc phát ra quét qua tám phương, khiến vô tận khu vực hư không sụp đổ, hội tụ toàn thân sức mạnh vào tay trái, nắm chặt thành quyền, đột nhiên đánh ra một quyền, va chạm với kim quang!

Thật đáng tiếc, kim quang chính là do lực lượng Thiên Đạo ngưng tụ thành, uy năng bá đạo vô cùng, có thể xưng là lực công kích cái thế.

Khi kim quang và một quyền toàn lực của Bàn Cổ Chân Thân va chạm vào nhau, nó đã nghiền nát nắm đấm một cách dễ như trở bàn tay, ngay sau đó liền vô tình xuyên thủng lồng ngực.

"Ầm!" Chịu phải đòn đánh nặng nề như vậy, Bàn Cổ Chân Thân cuối cùng cũng không duy trì nổi, nổ tung rồi biến mất, Thập Nhị Tổ Vu lại một lần nữa xuất hiện giữa không trung.

Lúc này, trạng thái của bọn họ đều không tốt, ai nấy đều bị trọng thương, toàn thân đầy vết thương, máu tươi chảy không ngừng, phảng phất như không cần tiền.

Sắc mặt càng thêm trắng bệch như tờ giấy, không có chút huyết sắc nào, quan trọng nhất là khí tức đã giảm đi rất nhiều, vốn dĩ đều là cường giả Chuẩn Thánh, nhưng bây giờ đều đã rớt xuống Đại La Kim Tiên.

"Bàn Cổ Chân Thân lại bại rồi ư?" "Ai, Sở Dương tên này quả thực đáng sợ đến vậy, ngay cả Bàn Cổ Chân Thân cũng có thể đánh bại, mấu chốt là dường như hắn vẫn chưa dùng toàn lực." Năm vị thánh nhân Hồng Hoang thấy cảnh tượng thê thảm của Thập Nhị Tổ Vu, đều thở dài, tâm tình phức tạp.

Trong cuộc kịch chiến kéo dài mấy ngày, các vị thánh đã hiểu ra

một sự thật, đó là Bàn Cổ Chân Thân rất mạnh, còn mạnh hơn cả những thánh nhân mới tấn chức.

Thế nhưng, Bàn Cổ Chân Thân mạnh như vậy vẫn bị Sở Dương đánh bại, mà hắn còn chưa dùng toàn lực, trên mặt lúc nào cũng treo nụ cười vân đạm phong khinh.

Thật khiến người ta khó chịu.

"May mà ta không ra tay, nếu không dù thánh nhân bất tử bất diệt, cũng sẽ bị Sở Dương đánh nổ mất." Tại Linh Sơn Tây Thiên, Chuẩn Đề vẻ mặt may mắn nói.

"Đúng vậy, lần trước ở Hỗn Độn chiến một trận, trước mặt vạn linh Hồng Hoang, nếu bị Sở Dương đánh nổ, vậy thì mất mặt đến tận nhà." Tiếp Dẫn phụ họa nói.

Nếu bị đánh nổ trước mặt vạn linh Hồng Hoang, dù là những kẻ vô sỉ, không cần mặt mũi như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn cũng sẽ cảm thấy vô cùng xấu hổ.

May mắn thay, họ đã có lựa chọn sáng suốt là không ra tay. .....

"Ầm!" Tại Côn Luân Sơn, một ngọn tiên sơn cao ức vạn trượng bị đánh nổ, tiếng nổ giải thể vang dội.

Nguyên Thủy mặt đầy phẫn nộ, mắng: "Vu tộc đúng là đồ phế vật, ngay cả một tên Sở Dương quèn cũng không giải quyết được!" Hắn lại quên mất, lúc ở Hỗn Độn, Sở Dương chỉ dùng nửa nén hương đã đánh nổ hắn, Bàn Cổ Chân Thân ít ra cũng kiên trì được mấy ngày.

Nếu Bàn Cổ Chân Thân đều là phế vật, vậy Nguyên Thủy chính là phế vật trong phế vật. .....

Tại Bích Du Cung, Thủ Dương Sơn, Thông Thiên, Lão Tử đều im lặng không nói, trong mắt tràn đầy sự kiêng kỵ đối với Sở Dương.

“Hồng Hoang thật nguy hiểm, ta vẫn là ở Hỗn Độn bế quan thôi.” Tại Oa Hoàng Cung trong Hỗn Độn, Nữ Oa càng hạ quyết tâm không tham gia vào chuyện Hồng Hoang nữa, cứ bế quan một ức vạn năm rồi tính sau. .....

Trên chiến trường Bất Chu Sơn, Sở Dương đi về phía Thập Nhị Tổ Vu, lắc đầu tiếc nuối nói: “Rốt cuộc không phải là Bàn Cổ đạo hữu chân chính, không có bản lĩnh của ngài ấy, ngay cả một phần trăm cũng không có.” Khi leo lên đỉnh Bất Chu Sơn, hắn đã thấy được những mảnh ký ức của Bàn Cổ, đã chứng kiến cảnh một mình Bàn Cổ chiến đấu với ba ngàn Hỗn Độn Ma Thần.

Uy thế đó, tư thái đó, mới xứng là cường giả mạnh nhất từ trước đến nay!

Sở Dương hy vọng được giao thủ với cường giả bậc đó, chứ không phải là một Bàn Cổ Chân Thân chỉ mạnh hơn thánh nhân tầm thường một chút.

“Tiểu tử, nếu phụ thần ta ở đây, có thể đánh nổ ngươi!” Chúc Dung trừng mắt nhìn Sở Dương, gầm lên giận dữ.

“Ha ha, tiếc là Bàn Cổ không ở đây, ngài ấy có thể một chiêu đánh bại ta, đó là vì ta chưa trưởng thành, sau này ta chưa chắc không thể đánh bại ngài ấy.” Sở Dương cười nhạt, trong lời nói tràn đầy tự tin.

Bàn Cổ không có hệ thống, còn hắn là người xuyên việt cộng thêm hệ thống, đây chính là trang bị tiêu chuẩn của nhân vật chính Thiên Mệnh, trong cõi u minh đã sớm định sẵn hắn sẽ một bước lên trời, đứng trên tất cả mọi người.

“Hừ, muốn đánh bại phụ thần, ngươi đang nằm mơ giữa ban ngày!” Chúc Dung hừ lạnh, tỏ vẻ khinh thường lời nói của Sở Dương.

“Có phải nằm mơ giữa ban ngày hay không ta không rõ, nhưng ta rõ một chuyện, đó là ngươi sắp chết rồi.” Giọng Sở Dương lạnh đi, mang theo một tia sát ý: “Ta thật không hiểu, một tên tù nhân thì có gì mà vênh váo?” “Chết đi.” Sở Dương vung tay, một đạo hào quang bắn ra, chém thẳng về phía Chúc Dung với tốc độ cực nhanh.

“Gầm!” Chúc Dung sắc mặt biến đổi, Hỏa chi pháp tắc trong cơ thể bùng nổ, ngọn lửa đáng sợ có thể sánh ngang với Thái Dương Chân Hỏa bốc lên, bao quanh thân thể ngưng kết thành từng lớp phòng ngự, bảo vệ vạn pháp bất xâm.

Các Tổ Vu khác cũng đồng loạt ra tay, thi triển thần thông của mình để giúp đỡ Chúc Dung.

Thật đáng tiếc, Bàn Cổ Chân Thân đã bị phá, Thập Nhị Tổ Vu đều bị trọng thương nặng, lúc này đã rơi xuống cảnh giới Đại La Kim Tiên, đâu phải là đối thủ của Sở Dương?

Dù là thời kỳ toàn thịnh họ cũng không phải là đối thủ của hắn.

“Xoẹt.” Hào quang uy thế kinh người, quét sạch mọi lớp phòng ngự của các Tổ Vu, đánh thẳng vào người Chúc Dung.

“Bành.” Chúc Dung liều mạng giãy giụa, nhưng vô dụng, bị hào quang đánh nổ tan xác, hóa thành một đám sương máu lan tỏa giữa không trung, sinh mệnh khí tức nhanh chóng giảm xuống, trong chốc lát đã hoàn toàn biến mất.

Hỏa chi Tổ Vu Chúc Dung, vẫn lạc!

“Tam ca!” Cú Mang, Hậu Thổ và các Tổ Vu khác đều trợn mắt muốn nứt ra, tròng mắt đỏ ngầu, từng người một hét lớn.

“A, Sở Dương nghiệt súc, ngươi dám giết tam đệ của ta!” Đế Giang càng trừng mắt nhìn Sở Dương, gầm lên phẫn nộ không thôi.

“Ta và các ngươi là địch, chẳng lẽ ta không giết các ngươi mà lại

coi như tổ tông để thờ phụng sao?" Sở Dương nhàn nhạt nói, giơ tay lên, nhắm thẳng vào Đế Giang.

Chương 218

"Xoẹt." Đầu ngón tay Sở Dương lóe lên điện quang, khoảnh khắc tiếp theo hóa thành một tia sét thô to bắn ra.

"Phụt." Thân thể Đế Giang bị xuyên thủng, sinh cơ bị lôi đình cuồng bạo triệt để phá hủy, ánh mắt mất đi thần thái, cuối cùng hoàn toàn ảm đạm.

Không gian Tổ Vu Đế Giang, vẫn lạc!

Lần này thì không bị nổ xác, Sở Dương đã để lại cho Đế Giang một toàn thây.

"A, đại ca!" "Sở Dương đáng chết, súc sinh không bằng!" Các Tổ Vu khác còn đang chìm trong bi thương vì cái chết của Chúc Dung, chớp mắt Đế Giang cũng bị giết, lập tức lửa giận ngút trời, không ngừng gầm thét với Sở Dương.

"Xoẹt, xoẹt, xoẹt." Sở Dương không hề động lòng, sắc mặt bình tĩnh, động tác trên tay không ngừng, ra tay với từng Tổ Vu một.

Mộc chi Tổ Vu Cú Mang, Lôi chi Tổ Vu Cường Lương... từng Tổ Vu ngang dọc Hồng Hoang lần lượt chết đi.

Khi giết Hậu Thổ, Sở Dương cố ý nhìn thêm một cái, theo quỹ đạo ban đầu của Hồng Hoang, nàng là người kiến lập Lục Đạo Luân Hồi, không phải thánh nhân nhưng có chiến lực của thánh nhân, có thể gọi là thành thánh theo một cách khác!

Thật đáng tiếc, Hậu Thổ là kẻ địch của Sở Dương, cho nên bị chém giết không thương tiếc.

"Được rồi, chỉ còn lại một người cuối cùng." Sau vài hơi thở, Sở Dương đã giết sạch các Tổ Vu, chỉ còn lại Thủy chi Tổ Vu Cộng

Công, hắn mỉm cười với đối phương.

"Sở Dương, nghiệt súc, ta sẽ không tha cho ngươi đâu!" Cộng Công thấy các huynh đệ tỷ muội của mình lần lượt chết đi, lửa giận trong lòng đã ngút trời, ánh mắt nhìn Sở Dương như muốn ăn tươi nuốt sống.

Vì vậy, Cộng Công không hề sợ hãi Sở Dương, trực tiếp chửi mắng.

"Tạm thời giữ lại mạng chó của ngươi." Sở Dương liếc nhìn Cộng Công một cái, tiện tay phong cấm sức mạnh của hắn, đề phòng hắn tự sát.

Sau khi chém giết Thập Nhị Tổ Vu, Sở Dương liền ngồi xếp bằng giữa hư không, nhắm mắt lại, chờ đợi đại quân Tiên Đình tiêu diệt Vu tộc.

Cộng Công thì khó chịu rồi, bị Sở Dương phong cấm không thể động đậy, chỉ có thể trơ mắt nhìn con cháu Vu tộc bị tàn sát.

Lúc đầu, trong lòng Cộng Công lửa giận ngút trời, hận không thể ăn thịt Sở Dương và những tướng sĩ Tiên Đình đang giết hại con cháu Vu tộc.

Nhưng theo thời gian trôi đi, khi mấy vạn ức Vu tộc bị tàn sát một nửa, trên chiến trường chật vật không chịu nổi, tuyệt vọng không nơi nương tựa, trong lòng Cộng Công đột nhiên có một tia hối hận.

Nếu lúc đầu Vu tộc nghe lời Chúc Cửu Âm, vậy có nghênh đón cục diện ngày hôm nay không?

Đáp án là không, Sở Dương dù thu nạp Vu tộc dưới trướng hay diệt đi, đối với hắn mà nói đều có thể hoàn thành nhiệm vụ hệ thống là dẫn dắt Tiên Đình xưng bá Hồng Hoang.

Không thể hấp thu tinh hoa và tu vi của con cháu Vu tộc, nhờ đó

mà nhục thân chứng đạo, đối với Sở Dương cũng không phải là không thể chấp nhận, dù sao dưới trướng có thêm mười hai vị Chuẩn Thánh và vô số cường giả, cuộc mua bán này có thể làm được.

Thế nhưng, Vu tộc quá kiêu ngạo, không tôn trời không tôn đất, càng không tôn thánh nhân, không chịu đầu hàng Sở Dương, mà khai chiến với hắn, kết quả là nhận lấy kết cục diệt tộc.

Cộng Công rơi vào đau khổ, không biết phải làm sao, tiếp tục kiên trì sự kiêu ngạo của mình nhìn cả Vu tộc bị tiêu diệt, hay là buông bỏ kiêu ngạo thần phục Sở Dương?

Thời gian trôi đi, khi Vu tộc bị tàn sát hơn bảy thành, Cộng Công rốt cuộc không giữ nổi sự kiêu ngạo nữa, hắn muốn thần phục Sở Dương.

Nếu không, thêm một thời gian nữa, Vu tộc thật sự sẽ bị diệt tộc!

"Thiên Tôn, ta đại diện Vu tộc nguyện ý thần phục ngài, xin ngài hãy ra lệnh cho thuộc hạ dừng tay." Cộng Công vạn phần uất ức nói.

Vốn dĩ cảnh tượng nên là như vậy, nhưng lại có sự cố bất ngờ, Sở Dương vì để phòng Cộng Công tự sát đã phong cấm hắn, không chỉ không thể động đậy, mà còn không thể nói chuyện.

Không thể nói chuyện, làm sao biểu đạt ý thần phục với Sở Dương?

"Ta con mẹ nó!" Cộng Công gấp đến đỏ mắt, muốn thần phục mà kết quả không thể thần phục?

Mấu chốt không phải Sở Dương không muốn tiếp nhận thần phục, mà là hắn không thể mở miệng.

Cộng Công liều mạng giãy giụa, nhưng có phong cấm ở đó làm sao có thể động đậy?

Sở Dương ngược lại nhận thấy Cộng Công đang giãy giụa, nhưng liếc một cái rồi không quan tâm nữa, tưởng rằng đối phương đang muốn thoát khỏi phong cấm để ra tay với mình.

Dưới bầu không khí kỳ quái này, mấy vạn ức Vu tộc tiếp tục bị tàn sát, nhanh chóng lên đến chín thành.

"Đinh, chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ dẫn dắt Tiên Đình xưng bá Hồng Hoang, hiện phát thưởng: một cơ hội biến dị, Tiên Thiên Chí Bảo Thí Thần Thương một lần, hạt giống Thế Giới Thụ một hạt, Tam Quang Thần Thủy một hồ!" Đột nhiên, hệ thống đã lâu không xuất hiện lên tiếng, âm thanh nhắc nhở vang lên trong đầu Sở Dương.

"Hít, phần thưởng thật đáng sợ!" Sở Dương hít một ngụm khí lạnh, kinh ngạc vì phần thưởng của hệ thống.

Một cơ hội biến dị không cần phải nói, có thứ này, Sở Dương lại có thể biến dị một môn võ hiệp công pháp, thần thông, khiến thực lực tăng vọt.

Hạt giống Thế Giới Thụ cũng rất mạnh, nếu trồng ra sẽ là một thế giới, không phải tiểu thế giới, mà là thế giới cùng đẳng cấp với Hồng Hoang!

Có thể không mạnh, không lớn như Hồng Hoang, nhưng đẳng cấp là như nhau!

Vô cùng kinh khủng, nếu để Thế Giới Thụ trưởng thành hoàn toàn, Sở Dương sẽ có được một trợ thủ vượt xa thánh nhân.

Thật khiến người ta kích động.

Chương 219

Còn về một hồ Tam Quang Thần Thủy, chính là dùng để bồi dưỡng Thế Giới Thụ.

Không thể không nói, hệ thống rất chu đáo, trực tiếp cung cấp cho Sở Dương dịch vụ trọn gói.

Trong số các phần thưởng của hệ thống lần này, thứ khiến Sở Dương coi trọng nhất lại không phải ba thứ trên, mà là Thí Thần Thương!

Theo lý mà nói, Thí Thần Thương tuy là Tiên Thiên Chí Bảo, nhưng cũng không đủ để khiến Sở Dương kích động.

Dù sao trên người hắn có ba kiện Tiên Thiên Chí Bảo, nếu tìm được Diệt Thế Hắc Liên rồi dung hợp với Công Đức Kim Liên, hắn sẽ sở hữu bốn kiện chí bảo.

So với bốn kiện, một kiện Tiên Thiên Chí Bảo cũng không là gì.

Thế nhưng, Thí Thần Thương rất đặc biệt, nó là chí bảo của Ma Tổ La Hầu, hung danh lừng lẫy thời viễn cổ, được xưng là chí bảo đệ nhất Hồng Hoang, bởi vì nó có thể chém thánh nhân!

Thánh nhân bất tử bất diệt, nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo, chỉ cần Thiên Đạo không chết, thánh nhân sẽ không chết.

Nhưng, Thí Thần Thương chuyên nhằm vào nguyên thần!

Nguyên thần của thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo, Thí Thần Thương vẫn có thể làm tổn thương.

Nếu chém giết nguyên thần mà thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo, thánh nhân cũng sẽ chết.

Trước đây Sở Dương muốn giết thánh nhân, cần phải đạt đến đẳng cấp Thiên Đạo, có thể trấn áp Thiên Đạo Hồng Hoang mới có thể cưỡng ép xóa sổ thánh nhân.

Nhưng bây giờ có Thí Thần Thương trong tay, Sở Dương có thể giết được thánh nhân!

"Ha ha, có Thí Thần Thương trong tay, Nguyên Thủy, Thông Thiên, ta để xem các ngươi có dám động thủ với ta không." Sở Dương trong lòng vui mừng khôn xiết, kích động không thôi.

Lần trước Nguyên Thủy chủ động khiêu khích, Sở Dương cùng hắn ở Hỗn Độn chiến một trận, vốn đã đánh nổ hắn, đáng tiếc nguyên thần của thánh nhân ký thác vào Thiên Đạo nên bất tử bất diệt, hắn không chết.

Điều này khiến Sở Dương buồn bực, nén một cục tức.

Bây giờ, cục tức trong lòng Sở Dương có thể thở ra rồi, nếu Nguyên Thủy còn dám khiêu khích, rút Thí Thần Thương ra xem hắn có chết không?

"Không tồi, phần thưởng của hệ thống lần này thật sự không tồi." Khóe miệng Sở Dương hơi nhếch lên, trong lòng vô cùng hài lòng, thầm tán thưởng không biết bao nhiêu lần sự lợi hại của hệ thống.

Sở Dương phải mất một lúc lâu mới có thể đè nén được nội tâm kích động, không lấy Thí Thần Thương ra xem ngay tại chỗ, chiêm ngưỡng phong thái tuyệt thế của nó.

Đợi về Tiên Đình, có khối thời gian.

Bây giờ có một chuyện quan trọng chưa làm xong, không phải lúc để xem Thí Thần Thương. .....

Thời gian trôi qua, ba tháng thoáng qua, một thành Vu tộc còn lại cũng bị đại quân Tiên Đình giết sạch.

“Thiên Tôn, Vu tộc đã bị tiêu diệt, tiếp theo phải làm gì?” Chúc Long và các cường giả Tiên Đình bay đến bên cạnh Sở Dương, bẩm báo kết quả chiến trường, sau đó cung kính chờ đợi phân phó.

“Làm rất tốt.” Sở Dương mở mắt nhìn Chúc Long và mọi người, trước tiên biểu dương một câu, sau đó cười nhạt nói: “Cho tướng sĩ Tiên Đình thu dọn chiến trường, những gì thu được đều thuộc về họ, không cần nộp lên trên.” “Sau đó chỉnh đốn đại quân, quay về bờ Đông Hải.” “Nhớ kỹ, lúc thu dọn chiến trường không được nội chiến.” “Vâng, Thiên Tôn.” Chúc Long và mọi người nghe vậy mặt mày vui mừng, chắp tay với Sở Dương rồi đồng thanh đáp.

Vu tộc từng là một trong hai bá chủ Hồng Hoang, tài sản kinh người, thu dọn chiến trường chắc chắn có thể thu được không ít bảo vật.

Chúc Long và mọi người rời đi, tuyên bố quyết định của Sở Dương cho đại quân Tiên Đình, lập tức cả chiến trường đều vang lên những lời ca tụng và tán dương Sở Dương.

Sở Dương mỉm cười, không để trong lòng.

Đối với đại quân Tiên Đình, bảo vật là thứ gì đó, nhưng trong mắt hắn không là gì cả, đã không dùng đến, vậy ban thưởng cho họ cũng không tồi.

Dù sao lần này khai chiến với Vu tộc, đại quân Tiên Đình cũng đã bỏ ra nỗ lực rất lớn, đáng được nhận thưởng.

“Hô.” Sở Dương hít sâu một hơi, ánh mắt đặt trên những thi thể Vu tộc vô biên vô tận.

“Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, Hỗn Độn Long Tượng Công.” Trong mắt Sở Dương lóe lên một tia sét, miệng khẽ hô, toàn lực vận chuyển hai đại công pháp cấp Thiên Đạo.

“Ầm!” Đạo chủng trong cơ thể Sở Dương tỏa ra ánh sáng vàng rực rỡ, lộng lẫy mê người, xoay tròn, phóng ra lực hút kinh khủng.

Những thi thể Vu tộc kia lần lượt bốc lên hắc khí, hóa thành dòng lũ cuồn cuộn đổ về phía Sở Dương.

“Ông.” Nhìn từ xa, một vòng xoáy khổng lồ có diện tích hơn ức vạn km đang nhanh chóng hình thành, che trời lấp đất, khiến bầu trời trở nên tối tăm vô cùng, như địa ngục.

Sở Dương ở trung tâm vòng xoáy hắc khí, nuốt chửng vô tận hắc khí, phảng phất như chúa tể địa ngục.

Điều đáng nói là, hắc khí lần này khác với hắc khí bốc lên từ thi thể của mấy vạn ức Yêu tộc lần trước, nó ẩn chứa lực lượng huyết khí bàng bạc, thâm hậu.

Vì vậy, khi Sở Dương hấp thu những hắc khí đó, nguyên thần pháp lực không tăng trưởng, nhưng nguyên tượng vi lạp lại không ngừng thức tỉnh, tổng số không ngừng tăng lên, 3 ức 10 triệu, 32 triệu.....

Cùng với đó, khí huyết tăng vọt, sức mạnh nhục thân tăng lên với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

“Ầm.” Trên người Sở Dương hơi nước bốc lên, hào quang tứ phía, da dẻ trong suốt sáng bóng, xương cốt kêu răng rắc, dưới tác dụng của vô số hắc khí mà điên cuồng lột xác.

Chương 220

.....

Trong nháy mắt đã qua mấy năm, Chúc Long và mọi người nghe theo phân phó của Sở Dương, đã sớm thu dọn xong chiến trường, dẫn đại quân Tiên Đình trở về bờ Đông Hải.

Bất Chu Sơn một mảnh tĩnh mịch, chỉ có Cộng Công bị phong cấm và Sở Dương ngồi xếp bằng giữa hư không.

Sở Dương vận chuyển Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, điên cuồng nuốt chửng khí huyết và tinh hoa của vô số Vu tộc.

Lại vận chuyển Hỗn Độn Long Tượng Công, biến những tinh hoa đó thành dưỡng chất để nguyên tượng vi lạp thức tỉnh, khí tức nhục thân mỗi thời mỗi khắc đều đang tăng lên.

"Rắc." Một khoảnh khắc nào đó, thân thể Sở Dương truyền ra âm thanh vỡ nứt, bình cảnh nhục thân nháy mắt đột phá, đạt đến cấp độ Chuẩn Thánh viên mãn, chỉ còn một bước nữa là nhục thân chứng đạo!

"Ầm." Khí huyết kinh khủng lan tràn khắp không trung, từng mảng hào quang màu vàng phun trào, một luồng khí tức đáng sợ từ thân thể Sở Dương xông lên trời, quét sạch mười phương, trấn áp vũ trụ.

Một lúc lâu sau, luồng khí tức đó mới dần dần tiêu tan, Sở Dương vẫn nhắm mắt, bảo tướng trang nghiêm, tiếp tục vận chuyển đạo chủng trong cơ thể, nuốt chửng hắc khí bốc ra từ vô tận thi thể Vu tộc. .....

Cứ như vậy lại qua một trăm năm, khí huyết, tu vi của mấy vạn ức Vu tộc đều bị Sở Dương nuốt chửng gần hết.

“Ầm!” Một khoảnh khắc nào đó, trong cơ thể hắn truyền ra một tiếng vang lớn, lan ra khắp Hồng Hoang, trên đến thánh nhân, dưới đến phàm tục chưa từng bước vào con đường tu hành, đều nghe thấy tiếng vang đó, phảng phất như trời sụp.

“Ông.” Trên không Bất Chu Sơn, vạn đạo kim quang lan tràn, chỉ thấy từng đóa kim liên lộng lẫy hiện ra từ hư không, tỏa ra phong thái tuyệt thế.

Trên liên hoa có hào quang, trên hào quang có liên hoa, trong nháy mắt vạn đóa kim liên chiếu sáng chư thiên vũ trụ.

Tiên nữ múa, thụy thú gầm vang, các loại dị tượng tường thụy hiện ra, thụy khí tường vân lan tỏa.

Xung quanh Sở Dương làm trung tâm, trong phạm vi ức vạn km, phảng phất như đang chúc mừng một vị chí cường giả ra đời.

“Ầm.” Càng có một luồng khí tức kinh khủng, chí cao quét sạch toàn bộ Hồng Hoang, sinh linh dưới thánh nhân đều tâm thần chấn động, thân thể không tự chủ quỳ rạp xuống đất, hướng về phía Bất Chu Sơn mà khấu đầu hành lễ.

Đồng thời Thiên Đạo cũng tuyên cáo trong lòng họ rằng Sở Dương đã nhục thân chứng đạo.

“Chết tiệt, nhục thân chứng đạo!” Tại Côn Luân Sơn, Nguyên Thủy cảm ứng được luồng khí tức kinh khủng, chí cao quét sạch toàn bộ Hồng Hoang, tức đến mức sắc mặt trắng bệch, nắm chặt đến xương khớp kêu răng rắc.

Lão Tử, Thông Thiên, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, thậm chí cả Nữ Oa đang tỏ vẻ không quan tâm đến Hồng Hoang, muốn bế quan lâu dài trong Hỗn Độn, cảm ứng được khí tức bùng nổ của Sở Dương, đều sắc mặt biến đổi.

“Nguyên thần chứng đạo, nhục thân cũng chứng đạo, tên này thật đáng sợ.” “Vốn dĩ Sở Dương đã có thể đè đầu thánh nhân mà đánh, bây giờ thực lực lại tăng vọt một đoạn, thật quá đáng sợ.” “Không thể để Sở Dương tiếp tục trưởng thành, phải mau chóng cướp đoạt khí vận Nhân tộc để tăng cường thực lực của ta, sau đó giết hắn!” Đa số thánh nhân mặt mang ưu lo và kiêng kỵ, đồng thời sát ý trong lòng càng thêm nồng đậm.

Không còn cách nào khác, Sở Dương quá mạnh, mạnh đến mức phá vỡ cân bằng.

Vốn dĩ sáu đại thánh nhân không làm gì được nhau, ta không làm gì được ngươi, cân bằng, cũng không có tranh đấu gì lớn.

Nhưng bây giờ, Sở Dương xuất hiện, có thể đánh nổ thánh nhân, bây giờ thực lực càng tiến một bước, sau này còn tiếp tục tăng lên.

Nếu có một ngày đạt đến đẳng cấp đủ để xóa sổ thánh nhân, thì phải làm sao?

Để tránh chuyện đó xảy ra, sáu đại thánh nhân trong lòng đều có sát cơ nồng đậm với Sở Dương.

Nhưng Sở Dương bây giờ quá mạnh, tạm thời cũng không dám động thủ với hắn, chỉ có thể nhẫn nhịn, nếu có đủ tự tin, họ sẽ triệt để hủy diệt hắn!

Tại bờ Đông Hải, tổng bộ Tiên Đình, Chúc Long và mọi người biết Sở Dương nhục thân chứng đạo, từng người một mặt mày hồng nhuận, kích động vô cùng.

“Thiên Tôn vô địch!

Chế bá Hồng Hoang!” “Tiên Đình thịnh vượng bất hủ, đứng vững ức ức vạn năm!” Chúc Long và mọi người cùng vô số tướng sĩ Tiên Đình hô to danh hiệu của Sở Dương và Tiên Đình, ánh mắt cuồng

nhiệt, trong lòng sùng bái không thôi.

Có một thủ lĩnh mạnh mẽ như vậy, ở Hồng Hoang còn có gì đáng sợ?

Nếu ở bên cạnh Sở Dương, họ nhất định sẽ tiến lên cung hạ một phen.

Thật đáng tiếc sau khi hủy diệt Vu tộc, Sở Dương đã phân phó họ quay về bờ Đông Hải, không có cách nào chúc mừng trước mặt hắn, thật là một điều đáng tiếc. .....

"Thật ngưỡng mộ, chứng đạo là mục tiêu cuối cùng của người thường, Hỗn Độn Thiên Tôn lại có thể liên tục chứng đạo hai lần, quả thực là kinh thiên động địa." "Cảm giác Hỗn Độn Thiên Tôn càng chiến càng mạnh, hơn mười vạn năm trước tiêu diệt Yêu tộc rồi chứng đạo, bây giờ tiêu diệt Vu tộc lại nhục thân chứng đạo, thật khiến người ta ngưỡng mộ." "Không được rồi, ta muốn gia nhập dưới trướng Hỗn Độn Thiên Tôn, vì ngài mà hiệu mệnh!" "Ha ha, bây giờ gia nhập Tiên Đình chiếm tiện nghi?

Cho ta một suất." Vạn linh Hồng Hoang đối với việc Sở Dương nhục thân chứng đạo có thái độ ngưỡng mộ vô cùng, hận không thể thay thế hắn.

Nhưng điều đó là không thể, vì vậy có không ít người nảy sinh ý định gia nhập Tiên Đình.

Không thể chứng đạo, vậy gia nhập dưới trướng Sở Dương cũng tốt, dù sao Tiên Đình sau khi tiêu diệt Vu tộc, có thể nói là bá chủ duy nhất của Hồng Hoang, gia nhập vào đó, lợi ích nhiều đến mức khiến người ta ngưỡng mộ.

Đương nhiên, có một số người ghen tị với Sở Dương, số lượng này ở Hồng Hoang không ít.

Chủ yếu là kinh nghiệm của Sở Dương quá khiến người ta ngưỡng mộ, chứng đạo là mục tiêu cuối cùng của vô số sinh linh Hồng Hoang, nhưng hiện tại số người chứng đạo không quá mười ngón tay.

Sở Dương liên tục hai lần chứng đạo, ai có thể làm được?

Chương 221

Không ít người đạo tâm sụp đổ, tâm thái cũng sụp đổ.

Thế nhưng, những người này ghen tị với Sở Dương, lại không dám nói bất kỳ lời xấu nào, thậm chí lúc thảo luận sau lưng cũng phải mang theo tôn xưng, gọi là Hỗn Độn Thiên Tôn.

Dù sao cường giả chứng đạo pháp lực vô biên, có thể cách vô tận thời không cảm ứng được những chuyện liên quan đến mình.

Dám sau lưng mắng cường giả chứng đạo?

Nếu người ta muốn, kẻ mắng chửi khoảnh khắc tiếp theo sẽ bị đánh chết.

"Đáng ghét, thực lực lại tăng lên một đoạn lớn, ta làm sao báo thù?" Tại Bất Chu Sơn, Thủy chi Tổ Vu Cộng Công bị phong cấm giữa hư không không thể động đậy, chỉ có thể dùng một đôi mắt nhìn Sở Dương.

Khi phát hiện Sở Dương nhục thân chứng đạo, tâm thái của hắn cũng sụp đổ.

Khi Vu tộc bị tàn sát một nửa, Cộng Công đã muốn thần phục, nhưng vì không nói được nên không thành công.

Khi Vu tộc bị giết sạch, Sở Dương nuốt chửng khí huyết, tinh hoa của mấy vạn ức Vu tộc để tu luyện, Cộng Công hoàn toàn không còn ý định thần phục, ý niệm phẫn nộ và báo thù lại trỗi dậy.

Thế nhưng, bây giờ Cộng Công mờ mịt rồi, không biết tương lai ở đâu.

Vốn dĩ thực lực của Sở Dương đã mạnh mẽ, Cộng Công muốn báo thù chỉ có một phần ức vạn khả năng.

Bây giờ thực lực của Sở Dương lại tiến thêm một bước, hy vọng báo thù của Cộng Công càng thêm mong manh, gần như không có, khiến hắn không khỏi rơi vào vực sâu của đau khổ và tuyệt vọng.

"Hô." Giữa không trung, Sở Dương từ từ mở mắt, thở ra một ngụm trọc khí, toàn thân khí huyết thu về trong cơ thể, dị tượng chứng đạo bao quanh hắn cũng dần dần tiêu tan.

"Nhục thân cuối cùng cũng chứng đạo, bây giờ thực lực tổng thể của ta không biết đã mạnh hơn bao nhiêu." Sở Dương cảm nhận được khí huyết cuồn cuộn, dồi dào như sông biển trong cơ thể, khóe miệng hơi nhếch lên.

Hiện tại, trong cơ thể Sở Dương 4 ức 80 triệu nguyên tượng vi lạp đã có 1 ức lột xác thành thần tượng vi lạp.

Sức mạnh nhục thân cực kỳ kinh khủng, mỗi cử động đều có uy năng to lớn, phá núi lấp biển, phá không vỡ sao đều chỉ là chuyện nhỏ, Sở Dương thậm chí có thể tùy tay khai tịch một thế giới.

Quyền năng của cường giả chứng đạo, một niệm thế giới sinh, một niệm thế giới diệt, vạn vật vạn linh đều nằm trong lòng bàn tay.

Sở Dương cẩn thận cảm nhận một lúc thực lực tăng lên của mình, sau đó đứng dậy từ hư không.

"Vút." Hắn liếc nhìn Cộng Công một cái, rồi bay về phía Bất Chu Sơn.

Nơi đó là tổng bộ của Vu tộc, có Bàn Cổ Thần Điện, có lẽ trong đó ẩn chứa bí mật lớn nhất của Vu tộc.

Lần trước Sở Dương đến Bất Chu Sơn chỉ là một Chuẩn Thánh, không thể tiếp cận Bàn Cổ Thần Điện, bây giờ Vu tộc đã bị diệt, tự nhiên có tư cách đến Bàn Cổ Thần Điện một chuyến.

Sở Dương một đường phi độn, dọc đường không gặp bất kỳ trở

ngại nào, cũng là bình thường, cả Vu tộc đều bị diệt, tự nhiên không có ai ngăn cản.

Rất nhanh, Sở Dương đã tìm thấy một tòa thanh đồng đại điện ở một nơi linh khí nồng đậm, hoàn cảnh ưu việt trên Bất Chu Sơn.

Nó cao đến ức vạn trượng, ở Hồng Hoang không là gì, nhưng uy áp tỏa ra từ bên trong, lại khiến cả Chuẩn Thánh cũng phải run rẩy, phảng phất như bên trong đang thai nghén một tồn tại kinh khủng.

Đương nhiên, Sở Dương thân là cường giả chứng đạo tự nhiên không bị uy áp nho nhỏ đó dọa sợ.

Bề mặt Bàn Cổ Thần Điện cổ kính, chi chít khắc vô số phù văn, nhìn kỹ sẽ phát hiện, những phù văn này không phải hậu thiên phù văn, cũng không phải tiên thiên phù văn, mà là đạo văn!

Văn tự sơ khai nhất, chính là do đại đạo pháp tắc hình thành, có thể nói chỉ cần quan sát những đạo văn này, lực lượng pháp tắc sẽ tăng vọt.

"Bảo vật a." Hai mắt Sở Dương tỏa ra vi quang, chưa vào bên trong đã có thu hoạch lớn.

Có thể nói, chỉ với những đạo văn trên bề mặt Bàn Cổ Thần Điện, dù vào trong không thu được thứ gì khác, chuyến này cũng không uổng công.

Sở Dương tiến lên một bước đến trước cửa lớn Bàn Cổ Thần Điện, định đẩy cửa vào trong.

Kết quả khiến Sở Dương bất ngờ là, cửa lớn không hề nhúc nhích.

"Thú vị." Sở Dương suy nghĩ một chút cũng hiểu ra, có lẽ tòa đại điện này chỉ có sinh linh chảy dòng máu Vu tộc mới có thể mở được.

Thế nhưng Sở Dương không có huyết mạch Vu tộc thì sao?

Bắt Cộng Công đang bị phong cấm giữa hư không đến giúp mở cửa?

Không, Sở Dương lựa chọn cưỡng ép mở cửa, một sức mạnh phá vỡ mọi thứ!

"Ầm!" Trong cơ thể Sở Dương 1 ức thần tượng vi lạp phát sáng, mỗi hạt đều rực rỡ chói mắt, như mặt trời rực rỡ, một luồng khí huyết kinh khủng từ những thần tượng vi lạp này bùng nổ ra.

"Mở ra cho ta." Sở Dương hét lớn một tiếng, mạnh mẽ đấm một quyền vào cửa lớn Bàn Cổ Thần Điện, một quyền này có gia trì lực chi pháp tắc, mạnh hơn một quyền bình thường không biết bao nhiêu lần.

"Ầm ầm ầm." Tiếng nổ như sấm sét vang vọng, rung động cả bầu trời, hư không gần đó gợn sóng, cuối cùng không chịu nổi lực lượng khổng lồ mà sụp đổ.

"Két." Cửa lớn Bàn Cổ Thần Điện chịu phải đòn đánh nặng nề như vậy, cuối cùng phát ra âm thanh, từ từ mở ra.

"Cửa lớn không hề bị vỡ nát?" Sở Dương kinh ngạc, sức mạnh một quyền của hắn lớn đến mức nào, ngay cả một phương vũ trụ cũng có thể đánh nổ, huống hồ là một cánh cửa?

Chương 222

Nhưng sự thật bày ra trước mắt, cửa lớn không vỡ, khiến Sở Dương không khỏi kính phục Bàn Cổ.

"Không hổ là cường giả mạnh nhất từ trước đến nay, để lại một tòa đại điện cũng vô cùng kiên cố." Rất nhanh, mắt Sở Dương đột nhiên sáng lên, như hai ngọn thần đăng, thầm nghĩ: "Bàn Cổ Thần Điện trừ bề mặt có đạo văn có thể tham ngộ, bản thân nó cũng vô cùng cứng rắn, sao không dùng nó làm linh bảo đối địch nhỉ." Dùng Bàn Cổ Thần Điện đi đập người, Sở Dương hưng phấn không thôi, hận không thể lập tức luyện hóa Bàn Cổ Thần Điện chiếm làm của riêng.

Thế nhưng, bây giờ Sở Dương vẫn chưa khám phá bên trong Bàn Cổ Thần Điện, phải đợi một lát mới có thể thu Bàn Cổ Thần Điện.

"Vút." Sở Dương tâm niệm vừa động, nháy mắt đã vào bên trong Bàn Cổ Thần Điện, nhìn quanh bốn phía, cẩn thận quan sát.

Kết quả phát hiện bên trong Bàn Cổ Thần Điện vô cùng trống trải, gần như không có bất kỳ thứ gì.

Chỉ có ở trung ương có một chiếc bàn lớn làm bằng cực phẩm tiên thiên thần thai mộc, trên đó bày thịt yêu thú, linh quả và các tế phẩm khác.

Thứ được thờ cúng là một trái tim, lớn chừng một trượng, ánh sáng ảm đạm, không đập, phảng phất như đã chết.

Nhưng lại tỏa ra một luồng uy áp chí cao vô thượng, ngay cả Sở Dương cũng cảm thấy từng đợt áp lực.

"Trái tim Bàn Cổ." Ánh mắt Sở Dương ngưng lại, ánh mắt có chút

nóng rực.

Bàn Cổ khai thiên tích địa, thân hóa vạn vật, tóc biến thành đầy trời tinh thần, mắt hóa thành mặt trời và mặt trăng, máu hóa thành sông lớn.

Các bộ phận cơ thể của ngài cũng hóa thành một phần của Hồng Hoang, nhưng duy chỉ có trái tim không hóa thành, mà trốn đi không biết tung tích, sau này thai nghén ra Vu tộc.

Có thể nói, trái tim này là dấu vết duy nhất của Bàn Cổ còn tồn tại ở Hồng Hoang.

"Vù." Sở Dương thân hình lóe lên đã đến trước trái tim lớn chừng một trượng kia, chống lại luồng uy áp chí cao vô thượng đó mà nắm nó trong tay, đưa nguyên thần thấm vào trong.

Trong truyền thuyết, trái tim Bàn Cổ có tinh huyết, Thập Nhị Tổ Vu chính là do mười hai giọt tinh huyết bên trong trái tim Bàn Cổ hóa hình mà thành.

"Ai, đáng tiếc." Một lát sau, nguyên thần của Sở Dương rút ra khỏi trái tim Bàn Cổ, mặt đầy vẻ tiếc nuối.

Trái tim Bàn Cổ đã khô cạn, không có bất kỳ tinh huyết nào, không thể nào thai nghén ra tồn tại như Tổ Vu được nữa.

Nếu có tinh huyết, Sở Dương có thể bồi dưỡng ra một hoặc vài Tổ Vu làm thuộc hạ.

Đáng tiếc, trái tim Bàn Cổ đã khô cạn, cho nên mục đích của Sở Dương đã định trước là không thành công.

Trái tim Bàn Cổ ngoài việc bản nguyên sức mạnh khô cạn ra, cũng không có sinh cơ và năng lượng.

Đối với Sở Dương không có tác dụng.

“Khô cạn cũng tốt.” Sở Dương tự an ủi.

Nếu trái tim Bàn Cổ không khô cạn, không chừng có một tia hy vọng sống lại, lúc đó Sở Dương không chừng sẽ gặp phiền phức, dù sao hắn đã diệt cả Vu tộc, ai biết Bàn Cổ có báo thù không?

Sở Dương thu lại trái tim, đi dạo một vòng trong Bàn Cổ Thần Điện, nguyên thần cẩn thận khám phá từng tấc đất, cuối cùng không phát hiện bảo vật nào khác.

Trong lòng không khỏi có chút thất vọng, nhưng nghĩ đến có thể mang đi Bàn Cổ Thần Điện, tâm tình của Sở Dương lại không còn buồn bực như vậy nữa.

“Vù.” Sở Dương thân hình vừa động, rời khỏi Bàn Cổ Thần Điện, đứng giữa không trung.

“Thu.” Sở Dương khẽ hô một tiếng, đưa một tay ra tóm về phía Bàn Cổ Thần Điện cao ức vạn trượng.

“Ầm ầm ầm.” Một bàn tay khổng lồ che trời rộng ức vạn km xuất hiện, tỏa ra kim quang, vạn đạo hào quang, che trời lấp đất, kinh khủng vô cùng, không ngừng lan ra tận chân trời.

Bàn tay khổng lồ bao phủ Bàn Cổ Thần Điện, kéo nó lên trên.

Bàn Cổ Thần Điện không có phản ứng, nhanh chóng bị nhổ lên khỏi mặt đất, bay về phía Sở Dương.

Trong quá trình đó, Bàn Cổ Thần Điện không ngừng nhỏ lại, cuối cùng chỉ còn bằng bàn tay, bị Sở Dương thu vào.

Khóe miệng Sở Dương nhếch lên, trong lòng hài lòng, xoay người rời khỏi nơi có Bàn Cổ Thần Điện.

“Vút.” Hư không dao động, Sở Dương từ trong đó bước ra, đến trước mặt Cộng Công, giải khai phong cấm.

“Đi đi.” Sở Dương vung tay, như đuổi ruồi mà đuổi Cộng Công.

“?” Cộng Công nghe vậy thì ngớ người, mặt đầy vẻ không thể tin được, hai bên là kẻ thù không đội trời chung, bây giờ lại thả ta đi?

Cộng Công tỏ vẻ không thể hiểu nổi, cũng không tin, cảm thấy Sở Dương đang có âm mưu gì đó.

Sở Dương không có thời gian để ý, xoay người phá không đi, vài hơi thở đã biến mất khỏi tầm mắt Cộng Công, không còn thấy được nữa.

“Thật sự thả ta đi rồi?” Cộng Công thấy vậy, lập tức tin lời Sở Dương, sắc mặt hắn trở nên dữ tợn, tràn đầy tức giận, trong lòng lạnh lùng nghĩ: “Sở Dương đáng chết, trước đó tàn sát cả Vu tộc của ta, bây giờ lại thả ta đi.” “Ngươi nghĩ như vậy có thể hóa giải thù hận giữa chúng ta sao?

Đúng là si tâm vọng tưởng!” “Ta nhất định sẽ báo thù, sẽ giết ngươi để tế điện Vu tộc!” Trong lòng Cộng Công tràn đầy oán khí, hận không thể lập tức giết chết Sở Dương để báo thù cho huynh đệ tỷ muội và con cháu Vu tộc.

Nhưng nghĩ đến thực lực của Sở Dương, hắn đột nhiên trở nên chán nản.

Sở Dương quá mạnh, mạnh đến mức Cộng Công chỉ có thể ngước nhìn, không thấy hy vọng đuổi kịp.

Chương 223

Đừng nói báo thù Sở Dương, ngay cả báo thù người thân cận của hắn, Cộng Công cũng không làm được.

Cường giả chứng đạo có thể cảm ứng được mọi thứ liên quan đến mình.

Chỉ cần ra tay với người thân cận của Sở Dương, hắn lập tức có thể cảm ứng và ngăn cản.

Nghĩ đến đây, Cộng Công lập tức cảm thấy mất đi mục tiêu, không còn ham muốn sống sót.

Ánh mắt hắn trống rỗng, không có tiêu cự mà chuyển động, trong lòng cảm thấy từng đợt tuyệt vọng.

Huynh đệ tỷ muội và mấy vạn ức đệ tử Vu tộc đều bị giết sạch, mà mình lại không thể báo thù rửa hận, cảm giác này thật sự khiến người ta tuyệt vọng.

Khi ánh mắt Cộng Công chuyển đến Bất Chu Sơn, ánh mắt trống rỗng đột nhiên trở nên linh hoạt, lại tràn đầy tức giận.

"Bất Chu Sơn, Bất Chu Sơn, ta... ta biết phải làm gì rồi." Cộng Công lẩm bẩm, như ác ma thì thầm.

Bất Chu Sơn là trụ chống trời đất của Hồng Hoang, nếu phá hủy nó, cả Hồng Hoang sẽ không ổn định, sẽ nghênh đón đại phá diệt, đại hủy diệt.

"Đại ca, nhị ca...

đều chết rồi, cả Vu tộc cũng không còn.

Ta một mình sống còn có ý nghĩa gì?" Cộng Công cười thảm một

tiếng, mạnh mẽ hóa thành một đạo lưu quang đâm về phía Bất Chu Sơn.

Hắn muốn để Hồng Hoang phá diệt, sụp đổ, để vô tận sinh linh Hồng Hoang chôn cùng Vu tộc!

"Ầm!" Cộng Công một cú đâm, trực tiếp bỏ mạng, nhưng nỗ lực của hắn cũng không uổng phí, Bất Chu Sơn chấn động, khoảnh khắc tiếp theo ầm ầm sụp đổ!

Ngọn núi tồn tại từ thuở xa xưa, không biết cao bao nhiêu, lớn bao nhiêu đã sụp đổ, rơi xuống, lập tức khiến đại địa Hồng Hoang rung chuyển, từng vết nứt thô to hiện ra.

"Ầm ầm ầm." Đại địa Hồng Hoang gặp phải sự tan vỡ chưa từng có, lấy Bất Chu Sơn làm trung tâm, những vết nứt thô to không ngừng lan ra tứ phía, với tốc độ như sấm sét!

Cùng lúc đó, trên bầu trời cũng hiện ra một cái hố khổng lồ vô cùng, khiến Hồng Hoang rộng lớn chìm vào bóng tối.

"Ào ào ào." Nước Thiên Hà đổ xuống, nhấn chìm đại địa Hồng Hoang.

Còn có luồng khí hỗn độn màu xám, tỏa ra khí tức cuồng bạo lan ra, không ngừng lan rộng, gặp núi nuốt núi, gặp sông nuốt sông, không vật gì không nuốt!

"A, mau chạy, có lũ lụt rồi!" "Chết tiệt, sao đột nhiên trời long đất lở, nhìn trời kìa, đen như mực, thật đáng sợ!" "Hít, luồng khí màu xám đáng sợ quá, có thể nuốt chửng mọi vật chất tiếp xúc, a, tay của ta!" "Sấm sét, ta không làm gì xấu, sao trời lại giáng sấm sét đánh ta!" "Ta cũng không làm gì xấu, nhưng sao xung quanh ta lại tự dưng hiện ra thiên hỏa a!" "....." Bất Chu Sơn sụp đổ, Hồng Hoang tan vỡ, đại địa nứt ra, vô số vực sâu khe nứt thô to, bầu trời thủng một lỗ lớn, nước

Thiên Hà và khí hỗn độn đổ xuống.

Đồng thời, các loại dị tượng trời đất hiện ra, lập tức khiến vạn linh Hồng Hoang gặp phải tai họa diệt thế.

Mỗi thời mỗi khắc đều có vô số người chết đi, tiếng kêu thảm thiết liên miên không dứt, Hồng Hoang rộng lớn như địa ngục u minh.

"Ai, tên Cộng Công này lại đâm vỡ Bất Chu Sơn, thật đáng giận." Khu vực cách Bất Chu Sơn ức vạn km, trong một khoảng hư không bình thường, Sở Dương ẩn thân ở đây, nheo mắt nhìn Bất Chu Sơn bị đâm vỡ, trong lòng có chút cảm khái.

Sở Dương thả Cộng Công đi, thực ra không phải là thật sự thả đi.

Với tính cách của Sở Dương, hai bên đã kết thù không thể hóa giải, hoặc là dùng hết thủ đoạn giết chết đối phương, hoặc là bị đối phương giết chết.

Sở Dương thả Cộng Công đi là để xem hắn có đi đâm Bất Chu Sơn không.

Dù sao theo quỹ đạo ban đầu của Hồng Hoang, Cộng Công đã phẫn nộ đâm Bất Chu Sơn, dẫn đến Hồng Hoang rơi vào nguy cơ diệt thế, Nữ Oa vá trời mới cứu được Hồng Hoang.

Không ngờ Cộng Công thật sự đi đâm Bất Chu Sơn.

Không thể không nói, thiên số là thiên số, một số chuyện khó có thể thay đổi, Hồng Hoang đã định trước có kiếp nạn này.

"Nếu đã như vậy, cũng đến lúc ta ra sân rồi." Sở Dương thở dài một tiếng, bay về phía Bất Chu Sơn.

Chuyện này là do lòng hiếu kỳ của hắn, không kịp thời chém giết Cộng Công, ngược lại còn thả đối phương ra xem kịch, hắn phải gánh vác trách nhiệm này, vá lại trời.

Hơn nữa, Sở Dương vá trời cũng không làm không công, cứu vớt vạn linh Hồng Hoang là đại sự, có thể nhận được đại công đức.

"Vù." Khi Sở Dương đến Bất Chu Sơn, Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác, thậm chí cả Nữ Oa đang bế quan trong Oa Hoàng Cung ở Hỗn Độn cũng đã đến.

Nhìn nơi Bất Chu Sơn sụp đổ, sắc mặt ngưng trọng.

"Sao Bất Chu Sơn lại sụp đổ, nó là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, là trụ chống trời của Hồng Hoang mà!" Chuẩn Đề mở miệng hỏi, giọng điệu đầy kinh ngạc và nghi ngờ.

"Là do Cộng Công đâm gãy." Lão Tử sắc mặt cũng ngưng trọng.

"Chỉ là một Chuẩn Thánh, lại có thể đâm gãy Bất Chu Sơn, thật khiến người ta kinh ngạc, đây là chuyện ngay cả thánh nhân cũng không làm được." Trong mắt Nguyên Thủy mang theo một tia kinh ngạc.

Bất Chu Sơn là do xương sống của Bàn Cổ hóa thành, lại là trụ chống trời, chống đỡ hai cực trời đất của Hồng Hoang, bị một Chuẩn Thánh đâm gãy, quả thực là chuyện hoang đường, không thể tin được.

Thông Thiên trầm ngâm không nói.

Chương 224

“Hẳn là do thân phận Vu tộc của hắn.” Sở Dương nhìn vẻ mặt kinh ngạc, không hiểu của sáu đại thánh nhân, không khỏi nhàn nhạt nói.

Nguyên Thủy nhìn về phía Sở Dương, đáy mắt giấu một tia oán hận không dễ phát hiện.

Vừa rồi khi thấy Sở Dương, trong lòng Nguyên Thủy khó chịu, nhưng bây giờ Hồng Hoang gặp đại kiếp, hắn cũng không nói gì.

Đương nhiên nguyên nhân quan trọng nhất là giai đoạn hiện tại Nguyên Thủy không phải là đối thủ của Sở Dương.

Sở Dương không tìm Nguyên Thủy gây phiền phức, hắn đã phải thắp hương cao, đâu dám chủ động khiêu khích?

“Thân phận Vu tộc?” Lão Tử nghe vậy không khỏi trầm ngâm, một lát sau mắt sáng lên, nói: “Trong người Vu tộc chảy dòng máu của phụ thần, vì vậy Cộng Công không bị khí tức Bất Chu Sơn trấn áp, mới có thể đâm vỡ Bất Chu Sơn.” “Đạo hữu nói rất có lý.” Chuẩn Đề hơi suy nghĩ, lập tức cảm thấy lời của Lão Tử là có lý nhất.

“Vậy tại sao chúng ta không thể đâm vỡ Bất Chu Sơn?

Chúng ta cũng là do nguyên thần của Bàn Cổ đại thần hóa thành mà.” Chuẩn Đề chen vào.

Lời này vừa nói ra, cả trường đều lúng túng, tất cả mọi người đều không nói gì.

Tam Thanh tự xưng là Bàn Cổ chính tông, kết quả lại không thể đâm vỡ Bất Chu Sơn, ngược lại bị Vu tộc mà họ xem thường được thừa nhận, có thể đâm vỡ Bất Chu Sơn.

“Ha ha, không thể đâm vỡ Bất Chu Sơn, đương nhiên là vì các ngươi không phải Bàn Cổ chính tông rồi.” Sở Dương cười nhạt, ánh mắt nhìn Lão Tử, Thông Thiên và Nguyên Thủy mang theo ý trào phúng.

Lại quay đầu nhìn Chuẩn Đề, cảm thấy đứa trẻ này thật dễ dạy, biết cách chọc ngoáy.

“Đạo hữu thận ngôn.” Lão Tử lộ vẻ không vui, lạnh lùng mở miệng.

“Không sai.” Thông Thiên nheo mắt, lộ ra một tia nguy hiểm.

Trong chuyện liên quan đến danh nghĩa Bàn Cổ chính tông, dù đã phân gia với Lão Tử, Nguyên Thủy, hắn cũng có thể tạm thời liên hợp đối địch.

“Sở Dương, nếu ngươi còn vũ nhục ta, ta nhất định sẽ khiến ngươi hồn bay phách tán!” Nguyên Thủy càng nói lời tàn nhẫn: “Đừng quên, đại kiếp mà Hồng Hoang đang gặp phải, hoàn toàn là do ngươi thả Cộng Công!” Lời này vừa nói ra, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa đều đồng loạt nhìn về phía Sở Dương, ánh mắt đều không đúng rồi.

Nguyên Thủy nói không sai, nếu không phải Sở Dương thả Cộng Công, Bất Chu Sơn sao có thể sụp đổ, họ căn bản không cần phải vội vàng đến cứu viện.

Trong một lúc, các vị thánh trong lòng đều có không ít oán niệm đối với Sở Dương.

“Ha ha, Nguyên Thủy, ngươi có bản lĩnh nói lại câu vừa rồi một lần nữa không?” Sở Dương ha ha cười một tiếng, lấy Thí Thần Thương ra, cầm trong tay.

Đa số thánh nhân đều không hài lòng với Sở Dương, Nguyên Thủy vốn định nhân cơ hội này liên thủ giết hắn.

Nhưng khi Sở Dương lấy Thí Thần Thương ra, hắn lại không nói gì nữa.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn liếc nhìn Nguyên Thủy, cảm thấy thật vô dụng, không phải mới bị Sở Dương đánh nổ một lần sao?

Bây giờ bị Sở Dương uy hiếp một phen, đã không dám tiếp tục đối đầu.

Lão Tử mặt không biểu cảm, phảng phất như mọi chuyện đều không liên quan đến mình, Thông Thiên thì thầm sướng rơn, Nguyên Thủy mất mặt hắn rất vui, vô cùng vui.

"Vút." Khi mọi người đang im lặng, một bóng người đột nhiên từ trên trời giáng xuống.

Khi nhìn rõ dung mạo người đó, Lão Tử và mọi người vội vàng tiến lên hành lễ: "Gặp sư tôn." "Gặp đạo hữu." Sở Dương cũng tiến lên hành lễ, dù sao cũng là Đạo Tổ Hồng Quân, cường giả số một Hồng Hoang hiện tại, phải nể mặt ba phần.

"Chết tiệt, tên Sở Dương này lại dám xưng hô cùng vai vế với sư tôn, không phải là lớn hơn ta một bậc sao?" Nguyên Thủy trừng mắt nhìn Sở Dương, hận đến nghiến răng, cảm giác bị chiếm tiện nghi.

"Gặp đạo hữu." Ngoài dự liệu của mọi người, Hồng Quân lại đáp lễ Sở Dương.

Sở Dương thấy vậy mỉm cười, thầm nghĩ: "Xem ra suy đoán của ta không sai, thực lực của ta bây giờ so với Hồng Quân cũng không chênh lệch nhiều, nếu không ông ta không thể khách khí với ta như vậy." Lão Tử và mọi người thì ngây người.

"Dựa vào cái gì?" Nguyên Thủy cắn răng, không cam lòng nhìn Sở Dương, sư tôn lại coi trọng hắn như vậy, coi hắn là đạo hữu có thể giao thiệp cùng vai vế.

Lão Tử nhìn sâu vào Sở Dương một cái, không nói gì, chỉ có ánh mắt lóe lên lúc đó nói cho người khác biết, nội tâm của ông không hề bình tĩnh như vậy.

"Ngay cả sư tôn cũng thừa nhận thực lực của Sở Dương sao?" Thông Thiên kinh hãi.

Tu vi trong số các thánh nhân tương đối kém như Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa trong lòng đối với Sở Dương càng thêm kiêng kỵ.

"Đúng là một lũ heo ngu, đến Bất Chu Sơn lâu như vậy mà không biết phải làm gì sao?" Hồng Quân sau khi đáp lễ Sở Dương, không để ý đến thái độ của sáu đại thánh nhân, trực tiếp chửi mắng: "Bây giờ Hồng Hoang mỗi thời mỗi khắc đều có vô số sinh linh chết đi, các ngươi còn không mau đi vá trời?" "Ồ ồ." Các vị thánh lúc này mới bừng tỉnh, mới hiểu ra chuyện phải làm.

Thế nhưng, khi mọi người định động thủ vá trời lại phát hiện một vấn đề lúng túng: không biết nên vá trời như thế nào.

Tất cả mọi người nhìn nhau, không biết phải làm gì.

"Ai." Hồng Quân khẽ thở dài, trong lòng mắng các vị thánh tám trăm lần là đầu heo.

"Nữ Oa, lấy Ngũ Sắc Thần Thạch của ngươi ra đi." Hồng Quân bất đắc dĩ, đành phải tự mình ra tay.

"Được." Nữ Oa không nói hai lời, lấy hết Ngũ Sắc Thần Thạch ra, đưa cho Hồng Quân.

Chỉ là trong lòng có chút kỳ quái, sao Hồng Quân lại biết nàng có Ngũ Sắc Thần Thạch?

Chương 225

"Đạo hữu, không biết có thể cho ta mượn Càn Khôn Đỉnh dùng một lát không?" Hồng Quân nhận Ngũ Sắc Thần Thạch, khách khí hỏi Sở Dương.

"Không thành vấn đề." Sở Dương cười nhạt, vung tay lấy ra Càn Khôn Đỉnh.

Các vị thánh nhìn thấy đều thèm thuồng, đó là Tiên Thiên Chí Bảo, trong tay thánh nhân cũng nhiều nhất chỉ có một kiện.

Ba vị thánh nhân Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và Nữ Oa còn không có chí bảo, chỉ có thể dùng cực phẩm Tiên Thiên Linh Bảo đối địch, có thể nói là nghèo rớt mồng tơi.

"Dung." Hồng Quân có Càn Khôn Đỉnh, lại có Ngũ Sắc Thần Thạch, điều kiện vá trời đã đủ.

Chỉ thấy ông sắc mặt nghiêm túc khẽ hô một tiếng, ném Ngũ Sắc Thần Thạch vào Càn Khôn Đỉnh, lại ném không ít dược liệu vào, đều là những nguyên liệu tiên thiên linh trân quý.

Ngọn lửa bốc lên, tỏa ra nhiệt độ cực cao, Ngũ Sắc Thần Thạch và đa số nguyên liệu tiên thiên linh trong Càn Khôn Đỉnh dung luyện thành một thể, cuối cùng hóa thành một khối chất lỏng màu vàng kim.

"Đi." Hồng Quân thấy lửa đã đủ, lập tức tế ra khối chất lỏng màu vàng kim đó, lao về phía cái hố lớn trên bầu trời.

Trong quá trình bay, chất lỏng màu vàng kim không ngừng lớn lên, cuối cùng cũng không biết lớn bao nhiêu ức vạn km, vượt qua cả cái hố khổng lồ.

Vì vậy, khi chất lỏng màu vàng kim tiếp xúc với cái hố khổng lồ,

nó đã bịt kín lại.

Nước Thiên Hà không còn đổ xuống, khí hỗn độn cũng bị phong cấm, ngay cả đại địa Hồng Hoang đang không ngừng nứt ra cũng không còn lan rộng nữa.

Đại kiếp Hồng Hoang đã ổn định lại, vô số sinh linh được cứu.

Nhưng chỉ là tạm thời ổn định, Bất Chu Sơn sụp đổ, trời đất không còn trụ chống, cần có một trụ chống trời mới để thay thế Bất Chu Sơn.

Nếu không, nền móng không ổn, dễ dàng sụp đổ lần nữa.

Hồng Quân đang định mở miệng nói, phân phó thánh nhân đi tìm thứ gì đó thay thế Bất Chu Sơn để chống đỡ trời đất.

Sở Dương đã mở miệng trước một bước: "Đạo tổ, để ta đi lấy thứ đó đi." Trong việc vá trời, người bỏ công sức càng lớn, công đức Thiên Đạo thưởng cho càng nhiều, Sở Dương tự nhiên phải tranh làm.

"Được." Hồng Quân nhìn sâu vào Sở Dương một cái, lựa chọn đồng ý.

Lão Tử, Nguyên Thủy và mọi người mặt đầy mờ mịt, không biết hai người đang nói gì.

"Ta đi rồi sẽ về ngay." Sở Dương cười nhẹ, thân hình tan biến, khoảnh khắc tiếp theo đã biến mất tại chỗ. .....

Hồng Hoang có vô số chủng tộc, càng có nhiều dị chủng Hồng Hoang, Huyền Quy là một trong những kẻ nổi bật nhất.

Khi Hỗn Độn mới mở, Hồng Hoang ra đời, Huyền Quy đã tồn tại, vẫn luôn ở Bắc Hải, làm hàng xóm với Côn Bằng.

Huyền Quy già, cũng mạnh, khi Long tộc ở đỉnh phong cũng không dám dễ dàng trêu chọc, thực lực có thể thấy được.

Nhưng Huyền Quy và Côn Bằng đều ở Bắc Hải, chúa tể Bắc Hải lại là Côn Bằng.

Bởi vì Huyền Quy có một điểm rất nổi tiếng, đó là lười, từ khi ra đời đến nay, không biết bao nhiêu ức vạn năm đã qua, nó luôn ở Bắc Hải, chưa từng dời tổ.

Cho nên chúa tể Bắc Hải là Côn Bằng, đương nhiên bây giờ đã biến thành Sở Dương.

Hôm nay Huyền Quy như thường lệ đang ngủ, lại đột nhiên cảm giác đại nạn sắp đến, có một kiếp nạn nhắm vào nó đang nhanh chóng ngưng tụ.

"Tại sao lão tổ ta lại có một dự cảm không lành?" "Ta từ khi sinh ra đến giờ, chưa từng dời tổ, chuyện gì cũng chưa làm, không thể nào là họa từ trên trời giáng xuống chứ?" Huyền Quy kinh hãi.

"Không được, ta không thể ngồi chờ chết, ta phải tránh họa." Huyền Quy do dự một lát, cuối cùng vì tính mạng nhỏ bé, đã đưa ra một quyết định đau đớn, đó là dời tổ!

Trạch gia thành đáng quý, sinh mệnh giá càng cao.

Tuy Huyền Quy đã ở Bắc Hải vô số ức vạn năm, chưa từng dời tổ, nhưng hôm nay quyết định phá lệ, tìm một nơi an toàn để trốn.

Nó không tin tai nạn có thể đi theo mình.

"Ầm." Huyền Quy động, chỉ từ ngồi biến thành đứng, Bắc Hải đã rung chuyển dữ dội, dấy lên vô số ngọn sóng biển ngất trời, phảng phất như nghênh đón ngày tận thế.

Chủ yếu là Huyền Quy quá to lớn, thân thể đó quả thực có thể nói là vô biên vô tế, vì vậy chỉ hơi có chút động tĩnh, Bắc Hải đã rung chuyển.

Thế nhưng, Huyền Quy vừa đứng lên định chạy, đã có một đạo kim quang xuất hiện ở xa, đang lao đến với tốc độ cực nhanh.

"Chết tiệt, Hỗn Độn Thiên Tôn?" Ánh mắt Huyền Quy xuyên qua màn sáng, nhìn rõ người đến lập tức trợn to mắt, kinh hãi.

Cường giả chứng đạo Hỗn Độn Thiên Tôn đang lao đến, thật khiến người ta kích động.

"Đợi đã, ta với Hỗn Độn Thiên Tôn không quen, ngài tìm ta làm gì?" Huyền Quy đột nhiên cảm giác không đúng, vừa rồi là cảm giác đại họa sắp đến, sắc mặt đột nhiên biến đổi: "Chẳng lẽ ngài muốn ra tay với ta?" Nếu là như vậy, thì có thể giải thích rõ ràng, dù sao Sở Dương là cường giả chứng đạo, muốn giết Huyền Quy, vạn vạn không thể chống đỡ.

"Mẹ nó, đường đường cường giả chứng đạo lại đi bắt nạt một Chuẩn Thánh đỉnh phong nhỏ bé như ta, thật tiện." Huyền Quy trong lòng chửi mắng, nhưng phản ứng cơ thể không chậm, cất bước chạy.

"Ầm ầm ầm." Thân thể Huyền Quy to lớn vô cùng, lúc chạy động tĩnh phải nói là cực lớn, quả thực là kinh thiên động địa, sinh linh cả Hồng Hoang dường như đều nghe thấy.

Chương 226

Bắc Hải cuồn cuộn, vô số sinh linh bị dòng nước cuồng bạo xóa sổ, những sinh linh mạnh mẽ đó cũng bị nước biển cuồn cuộn lên xuống trái phải làm cho choáng váng.

"Huyền Quy, đừng chạy." Sở Dương thấy Huyền Quy ức vạn năm không động lại chạy, tưởng nó bị điên.

Lập tức nhíu mày, ra lệnh cho Huyền Quy dừng lại.

"Quả nhiên mục tiêu của ngài là ta." Huyền Quy nghe Sở Dương bảo dừng lại, lập tức bi phẫn tột cùng, cất bước, chạy càng nhanh hơn.

"Được lắm, còn chạy à?" Sở Dương thấy vậy thì tức giận, dừng lại lạnh giọng nói: "Huyền Quy, nếu ngươi tiếp tục chạy ta sẽ giết ngươi, nếu quay lại ta có thể cho ngươi một cơ duyên." Huyền Quy nghe vậy bước chân lập tức dừng lại, trên mặt hiện ra vẻ mặt khóc lóc, một lát sau cúi đầu quay người đi về phía Sở Dương.

Cường giả chứng đạo thần thông quảng đại, pháp lực vô biên, nếu Sở Dương thật sự muốn giết Huyền Quy, nó tuyệt đối không chạy thoát được.

Quay lại còn có một tia sinh cơ, Huyền Quy chỉ có thể lựa chọn cái sau.

"Gặp Thiên Tôn." Không lâu sau Huyền Quy đi đến trước mặt Sở Dương, ngoan ngoãn hành lễ.

"Tại sao thấy ta lại chạy?" Sở Dương nhíu mày, có chút không vui hỏi.

"Tiểu nhân lúc ngủ đột nhiên cảm giác có một nguy cơ đang đến

gần.” Huyền Quy thành thật nói.

“Huyền Quy quả nhiên kỳ lạ, có thể cảm ứng trước được điều không đúng, khó trách người khác khi thôi diễn thiên cơ lại thích sử dụng mai rùa.” Sở Dương thầm nghĩ.

Bất Chu Sơn sụp đổ, cần có thứ mới thay thế để chống đỡ hai cực trời đất.

Tìm khắp Hồng Hoang, chỉ có Huyền Quy là thích hợp nhất, chỉ cần chặt bốn chân của nó, chính là trụ chống trời hoàn mỹ nhất!

“Huyền Quy, đừng sợ, Hồng Hoang vừa mới xảy ra đại kiếp, chắc ngươi cũng thấy rồi.” Sở Dương trầm ngâm một lát, mở miệng nói: “Bây giờ có một chuyện cần sức mạnh của ngươi, không biết ngươi có bằng lòng không?” “Thiên Tôn cứ nói, chỉ cần ta làm được nhất định sẽ dốc hết sức tương trợ.” Huyền Quy dõng dạc nói.

Dù trong lòng không tình nguyện, luôn cảm giác chuyện Sở Dương muốn làm cái giá rất lớn, nhưng nó cũng không dám từ chối.

Dù sao, không từ chối kết cục chỉ có một, đó là tử vong, nếu phối hợp tốt với Sở Dương, còn có một tia sinh cơ.

Huyền Quy đã lựa chọn sống lâu như vậy, tiếp tục lựa chọn sống tiếp, tự nhiên sẽ không phản kháng Sở Dương.

“Tốt, giác ngộ của ngươi rất cao.” Sở Dương hài lòng gật đầu, nói: “Vì cứu vớt vạn linh Hồng Hoang, ta cần chém giết ngươi, dùng bốn chân của ngươi làm trụ chống trời mới để chống đỡ hai cực trời đất, ngươi cũng bằng lòng?” “.....” Biểu cảm của Huyền Quy đông cứng lại, trong lòng thầm nghĩ cảm giác đại họa sắp đến vừa rồi quả nhiên không sai.

Sở Dương muốn mạng của nó, sau khi chết còn muốn thi thể của nó, lấy bốn chân đi làm trụ chống trời, quả thực là quá đáng!

Không phối hợp với Sở Dương sẽ chết, phối hợp cũng sẽ chết.

Huyền Quy tức giận, tỏ vẻ nó cũng có tính tình, đang định mở miệng mắng chửi, kết quả Sở Dương tiếp tục nói: "Đương nhiên, ngươi vì chúng sinh Hồng Hoang mà hy sinh, đối với ngươi không công bằng." "Cho nên ta có thể bồi thường cho ngươi một cơ duyên, ta có thể bảo đảm, ngươi có thể sống, tuyệt đối sẽ thoải mái hơn bây giờ." Huyền Quy cứng rắn nuốt lời mắng chửi trở lại cổ họng, trong lòng may mắn vô cùng: "May mà không mắng chửi ra lời, nếu không bây giờ ta tuyệt đối toi đời rồi, cơ duyên cũng không liên quan đến ta." Huyền Quy ổn định lại tâm thần, ánh mắt lộ vẻ mong đợi nhìn Sở Dương, hỏi: "Thật không?" Không phải chết, còn có một cơ duyên, nghe có vẻ không tồi, nhưng Huyền Quy sợ bị lừa.

"Thật đó." "Ta muốn giết ngươi dễ như trở bàn tay, cần phải lừa gạt sao?" Sở Dương cười nhạt.

"Chính vì giết ta dễ như trở bàn tay nên ta mới nghi ngờ đấy." Huyền Quy thầm phàn nàn trong lòng, nhưng ngoài mặt vẫn cung kính nói: "Ta nguyện ý hiến dâng tứ chi của mình." "Tốt." Khóe miệng Sở Dương nhếch lên, nói: "Giao thân thể ra đi." "Vâng, Thiên Tôn." Huyền Quy đáp một tiếng, nguyên thần rời khỏi cơ thể, đi theo bên cạnh Sở Dương.

"Một mũi tên trúng hai đích, không tồi." Sở Dương liếc nhìn nguyên thần của Huyền Quy, rồi lại nhìn thân thể của nó, khóe miệng khẽ nhếch lên.

Tứ chi của Huyền Quy có thể dùng làm cột chống trời, Sở Dương sẽ nhận được không ít Thiên Đạo công đức, còn nguyên thần của Huyền Quy thì đi theo hắn.

Cho Sở Dương thời gian, hắn có thể sắp xếp Huyền Quy một cách rõ ràng, biến nó thành thuộc hạ của mình.

“Đi.” Sở Dương thu lại suy nghĩ, vung tay mang theo thân thể khổng lồ vô cùng của Huyền Quy phá không rời đi.

Mấy hơi thở sau, Sở Dương quay lại gần Bất Chu Sơn, ném thân thể Huyền Quy xuống mặt đất.

“Ầm ầm.” Đại địa rung chuyển, vô số vết nứt xuất hiện, bụi bay mù mịt, che khuất tầm nhìn trong khu vực.

“Vật chống trời là Huyền Quy sao?

Cũng khá thích hợp.” Lão Tử nheo mắt, nhìn chằm chằm vào thân rùa khổng lồ dưới chân.

Thông Thiên, Nữ Oa và những người khác sắc mặt khác nhau, nhưng đều không lên tiếng.

“Vút.” Hồng Quân cũng không nói gì, trực tiếp ra tay, sau một hồi thao tác đã biến tứ chi của Huyền Quy thành cột chống trời, trấn giữ bốn cực đông, nam, tây, bắc.

Trong chốc lát, Hồng Hoang hoàn toàn ổn định trở lại, không còn cảm giác lung lay sắp sụp đổ nữa.

“Ầm ầm ầm.” Hồng Quân lại vung tay, bốn cột chống trời rung chuyển, sau đó dần dần ẩn đi không thấy nữa.

Chư Thánh dùng nguyên thần quét qua, kinh ngạc phát hiện không thể tìm ra vị trí của bốn cột chống trời.

Hồng Quân cũng phải cẩn thận, sợ có kẻ nào đó lại đâm gãy cột chống trời.

Dù sao thì tứ chi của Huyền Quy chống đỡ trời đất, độ cứng rắn sao có thể so sánh với xương sống của Bàn Cổ được chứ?

Ước chừng một cường giả Chuẩn Thánh tốn chút công sức cũng có thể đâm gãy cột chống trời hiện tại, Hồng Quân không thể không

giấu chúng đi.

"Ầm." Sau khi làm xong mọi việc, trên bầu trời sấm sét cuồn cuộn, âm thanh mênh mông vang vọng khắp Hồng Hoang.

Chương 227

Ánh sáng và mưa hoa bay lượn, hào quang vạn trượng.

Một lượng lớn Thiên Đạo công đức từ trên trời giáng xuống, chia làm ba phần, năm thành rơi về phía Hồng Quân.

Bốn thành chín rơi về phía Sở Dương, phần còn lại rơi về phía Nữ Oa.

Năm vị Thánh Nhân như Lão Tử vô cùng ngượng ngùng, họ chẳng làm gì cả, nên cũng chẳng nhận được gì.

"Sư tôn, đạo trường của đệ tử có chút việc, xin cáo từ." Nguyên Thủy cảm thấy mặt nóng ran, chắp tay hành lễ với Hồng Quân rồi cáo lui, ngay sau đó thân hình biến mất tại chỗ, không thấy tung tích.

"Đệ tử cũng có việc, xin đi trước." Lão Tử và những người khác cũng ngượng ngùng, lần lượt hành lễ với Hồng Quân rồi cáo lui, quay về đạo trường của mình.

Cuối cùng chỉ còn lại Hồng Quân và Sở Dương hai người.

"Cho ngươi." Hồng Quân đưa Càn Khôn Đỉnh cho Sở Dương, lại đưa luôn năm thành Thiên Đạo công đức, nói: "Cái này cũng cho ngươi." "Vì sao?" Sở Dương kinh ngạc nhìn Hồng Quân, không biết vì sao lại đưa Thiên Đạo công đức cho mình.

"Bần đạo sớm đã hợp nhất với Thiên Đạo, cần công đức cũng vô dụng, không bằng tặng cho ngươi." Hồng Quân nhàn nhạt nói, rồi cũng rời đi.

"Thú vị." Sở Dương sờ sờ cằm, trong mắt tinh quang lấp lóe, dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Hắn cũng không tiếp tục ở lại, kim quang trên người lóe lên, hóa

thành một đạo độn quang bay về phía bờ Đông Hải.

Không lâu sau, Sở Dương đã trở lại bờ Đông Hải, không gặp Chúc Long và những người khác mà trực tiếp trở về Trung Ương Tiên Điện.

"Vút." Sở Dương lật tay trái, lấy ra món đồ quý giá nhất trong phần thưởng của hệ thống lần này – Thí Thần Thương.

Ánh mắt hắn rơi trên Thí Thần Thương, cẩn thận quan sát.

Toàn thân nó đen tuyền, lấp lánh ánh kim loại lạnh lẽo, mang theo sát ý và hàn khí.

Khi được lấy ra, nhiệt độ trong hư không giảm xuống cực nhanh, sương tuyết ngưng kết, phảng phất như mùa đông khắc nghiệt đột ngột ập đến.

"Keng…" Sở Dương búng nhẹ vào Thí Thần Thương, chỉ nghe một tiếng vang nhỏ phá vỡ sự tĩnh lặng, truyền đi xa xăm.

"Rắc." Hư không đột nhiên vỡ vụn, như tấm gương rơi xuống đất, vô số vết nứt không gian hiện ra, tỏa ra lực thôn phệ kinh người.

Chấn động không nhỏ này lại do một tiếng kêu khẽ của Thí Thần Thương gây ra.

"Không hổ là chí bảo đệ nhất." Sở Dương tán thưởng, chỉ khẽ búng Thí Thần Thương đã khiến hư không vỡ vụn, nếu toàn lực thúc đẩy Thí Thần Thương để giết địch thì chẳng phải sẽ khiến vô tận núi sông đại địa sụp đổ sao?

Nhưng uy năng thực sự của Thí Thần Thương, diệt sát linh hồn mới là nguyên nhân căn bản khiến nó được xưng là chí bảo mạnh nhất!

Có thể nói, có Thí Thần Thương trong tay, Sở Dương nào có sợ gì khi khai chiến với nhiều Thánh Nhân hơn?

Sở Dương cẩn thận mân mê hồi lâu, mới lưu luyến không nỡ cất Thí Thần Thương đi.

Đáng nói là, Thí Thần Thương là pháp bảo do hệ thống thưởng, đã được luyện hóa một trăm phần trăm, nên không cần Sở Dương phải tự mình luyện hóa nữa.

"Vụt." Sở Dương lật tay trái, lại lấy ra một thứ khác, đó là một hạt giống trong suốt lấp lánh.

Bề mặt nó sương mù lượn lờ, bên trong tỏa ra hào quang còn lộng lẫy hơn, vô cùng thần bí.

Hạt giống này chính là hạt giống Thế Giới Thụ, trưởng thành đến cực hạn có thể vượt qua linh vật cấp Thánh Nhân.

"Phải mau chóng trồng nó xuống, sau này ta sẽ có một trợ thủ mạnh mẽ vô cùng, hoặc có lẽ lúc đó căn bản không cần ta ra tay, chỉ cần để tiểu đệ Thế Giới Thụ ra tay là có thể diệt sát nhiều Thánh Nhân." Sở Dương nhìn chằm chằm hạt giống Thế Giới Thụ trong lòng bàn tay, mắt sáng rực, trong lòng tính toán.

Thế Giới Thụ sau khi trưởng thành có thể hóa thành một phương thế giới, có lẽ không lớn bằng Hồng Hoang, nhưng tầng sức mạnh ngang với Thiên Đạo của Hồng Hoang, về lý thuyết hẳn là đủ để xóa sổ Thánh Nhân.

Nghĩ đến đây, Sở Dương không khỏi hưng phấn mong chờ.

Hắn lấy Càn Khôn Đỉnh ra, đặt hạt giống Thế Giới Thụ ở vị trí tốt nhất trong tiểu thế giới.

Sau đó đào một cái hố lớn, đổ hết một bình Tam Quang Thần Thủy mà hệ thống thưởng vào trong hố.

Thế Giới Thụ cũng không phụ lòng mong đợi, sau khi hấp thụ lượng lớn Tam Quang Thần Thủy, nó bắt đầu nảy mầm xanh, dần

dần lớn lên.

"Tiếc là Thế Giới Thụ không phải linh vật tầm thường có thể so sánh được, tốc độ trưởng thành quá chậm." Sở Dương thấy vậy hài lòng gật đầu, nhưng cũng có chút tiếc nuối.

Những linh vật khác được Tam Quang Thần Thủy tưới tắm, tốc độ trưởng thành tăng lên hàng nghìn hàng vạn lần.

Ví dụ như cây hồ lô nuốt chửng lúc trước, sắp chết đến nơi, kết quả tưới Tam Quang Thần Thủy xuống là lập tức hồi sinh.

Nhưng Tam Quang Thần Thủy tưới lên Thế Giới Thụ, tuy có trưởng thành nhưng tốc độ quá chậm.

Sở Dương ước tính, có lẽ phải mất trăm vạn năm Thế Giới Thụ mới có thể trưởng thành đến một mức độ nhất định.

Muốn trưởng thành đến đỉnh phong, dù có Tam Quang Thần Thủy tưới tắm cũng phải mất hàng ức vạn năm.

Cũng khó trách, thứ càng nghịch thiên thì thời gian thai nghén càng dài.

Chương 228

Sở Dương tự an ủi vài câu, cuối cùng nhìn Thế Giới Thụ một cái rồi nguyên thần rút khỏi tiểu thế giới bên trong Càn Khôn Đỉnh.

"Hô, bây giờ nên xử lý phần thưởng cuối cùng rồi." Sở Dương hít sâu một hơi, ánh mắt sáng rực.

Phần thưởng của hệ thống lần này có tổng cộng bốn món, ba món Sở Dương vừa xem qua, còn lại món cuối cùng, một cơ hội biến dị!

Mỗi một cơ hội biến dị nếu được tận dụng tốt, đều sẽ mang lại cho Sở Dương sự tăng tiến thực lực to lớn.

Vì vậy hắn đặc biệt cẩn thận, mỗi lần đều lựa chọn công pháp võ hiệp, thần thông tốt nhất để tiến hành biến dị.

"Lần này nên biến dị môn công pháp võ hiệp, thần thông nào đây?" Sở Dương lộ vẻ trầm ngâm, tâm tư thay đổi nhanh chóng, cẩn thận suy nghĩ.

Thần thông tạm thời không cần, Thái Cực Đồ là thần thông vô phẩm giai, có thể tăng cấp theo thực lực của Sở Dương.

Dù có tấn thăng lên cấp độ Thiên Đạo, Thái Cực Đồ vẫn có thể phát huy tác dụng to lớn.

Công pháp nhục thân cũng không cần, đã có Hỗn Độn Long Tượng Công, công pháp nguyên thần hình như cũng không cần, đã có Hỗn Độn Âm Dương Quyết.

Công pháp phụ trợ Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, bản công pháp này đối với Sở Dương có tác dụng rất lớn, hắn có thể chứng đạo nhanh như vậy hoàn toàn là nhờ nó.

Nhưng bây giờ dường như nó không còn tác dụng lớn nữa.

Chủ yếu là do đặc điểm của Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp, muốn dùng nó để tăng tu vi, bắt buộc phải có một lượng lớn người tu luyện Chủng Ma Kinh chết đi.

Vậy vấn đề đến rồi, bây giờ cả Hồng Hoang đều là Tiên Đình, Sở Dương là chủ của Tiên Đình, đi đâu tìm nhiều người tu luyện Chủng Ma Kinh đã chết đây?

Chẳng lẽ lại đi giết người của Tiên Đình sao?

Sở Dương tự nhận mình tàn nhẫn, nhưng chuyện giết thuộc hạ để bản thân trở nên mạnh hơn thì hắn không làm được.

Như vậy, tác dụng phụ trợ của Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp đối với Sở Dương đã nhỏ đi.

"Quyết định rồi, làm thêm một môn công pháp phụ trợ nữa, Bắc Minh Thần Công đi!" Sở Dương suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng vỗ đùi đưa ra quyết định.

Bắc Minh Thần Công và Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp tương tự nhau, đều có thể thôn phệ sức mạnh của người khác để bản thân trở nên mạnh hơn, nhưng cả hai lại có sự khác biệt rõ ràng.

Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp chỉ có thể thôn phệ người tu luyện Chủng Ma Kinh, nhưng Bắc Minh Thần Công thì khác, không có bất kỳ hạn chế nào, trực tiếp thôn phệ.

Không chỉ sinh linh, mà pháp lực, nguyên thần, nhục thân, đá, tinh thần, linh bảo… các vật chất và năng lượng đều có thể thôn phệ.

Vô cùng bá đạo.

Ngoài việc có thể thôn phệ vạn vật vạn linh để tăng tu vi một cách đáng kể, Bắc Minh Thần Công còn có một tác dụng to lớn, đó là đối địch.

Khi giao thủ với kẻ địch, đối phương thi triển thần thông oanh tạc, nuốt luôn!

Đối phương tế ra linh bảo muốn chém giết, nuốt luôn!

Sức mạnh quỷ dị khủng bố như vậy, hỏi ngươi có sợ không?

Nghĩ đến điều tuyệt diệu này, Sở Dương không khỏi cười hắc hắc, tâm trạng vô cùng vui vẻ.

"Hệ thống, ta muốn sử dụng cơ hội biến dị lần này." Sở Dương nén lại sự phấn khích, trầm giọng phân phó hệ thống.

"Đinh, mời chọn công pháp võ hiệp, thần thông cần biến dị lần này." "Biến dị Bắc Minh Thần Công." "Đinh, ký chủ sử dụng một lần cơ hội biến dị, ký chủ chỉ cần tưởng tượng trong đầu Bắc Minh Thần Công sau khi biến dị sẽ lợi hại đến mức nào là được." "Nhắc nhở thân thiện: Não động càng lớn, Bắc Minh Thần Công sau khi biến dị càng lợi hại, hy vọng ký chủ nắm chắc cơ hội!" Hệ thống lên tiếng.

Sở Dương đã trải qua nhiều lần biến dị, sớm đã thuộc lòng, nghe vậy, não động mở rộng, bắt đầu tưởng tượng.

"Ầm." Trong đầu Sở Dương, xuất hiện một thế giới hư ảo khổng lồ, thế giới này được tạo ra theo tỷ lệ một-một với Hồng Hoang.

Có tinh không vô tận, vạn thiên tinh thần lấp lánh, vây quanh hai ngôi sao chí tôn là mặt trời và mặt trăng.

Có đại địa mênh mông vô tận, trên đó sinh sống đủ loại sinh linh, có Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, có nhiều dị chủng Hồng Hoang, thậm chí cả Vu Yêu hai tộc đã bị diệt vong cũng có.

Nguyên thần của Sở Dương chìm vào thế giới hư ảo này, trực tiếp bắt đầu tưởng tượng sự lợi hại của Bắc Minh Thần Công, chỉ một công năng thôn phệ.

Hắn có thể tưởng tượng lực thôn phệ mạnh đến đâu, liền tưởng tượng mạnh đến đó.

"Nuốt, nuốt, nuốt." Nguyên thần của Sở Dương hóa thân thành một con Thao Thiết cự thú, mặc sức thôn phệ trong thế giới hư ảo này.

Long Phượng Kỳ Lân tam tộc, Vu Yêu hai tộc cùng vô số chủng tộc lớn nhỏ đều bị thôn phệ, nhiều Tiên Thiên Ma Thần, dị chủng Hồng Hoang cũng bị thôn phệ.

Sau đó, Sở Dương tiếp tục thôn phệ, nuốt chửng cả nhật nguyệt tinh thần và tinh không, cuối cùng, toàn bộ thế giới hư ảo đều bị thôn phệ.

Trong quá trình này, thực lực của Sở Dương không ngừng tăng vọt.

Khi nuốt chửng cả Hồng Hoang, thực lực của hắn đã vượt qua tầng Chứng Đạo, đạt đến tầng Thiên Đạo chí cao vô thượng hiện nay!

Không biết qua bao lâu, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên bên tai Sở Dương: "Đinh, Bắc Minh Thần Công biến dị hoàn tất, phẩm giai là công pháp cấp Thiên Đạo." "Nuốt hư không, cắn vạn linh, không vật gì không nuốt, không vật gì không ăn, thôn phệ càng nhiều, thực lực tăng càng nhiều!" "Mời ký chủ đặt tên!" "Bá khí." Sở Dương nghe vậy không khỏi tán thưởng, vạn vật đều có thể thôn phệ, một chữ "bá khí" sao đủ hình dung?

Chương 229

"Gọi là Thôn Thiên Đạo Kinh đi." Sở Dương trầm ngâm một lát, đặt cho Bắc Minh Thần Công sau khi biến dị một cái tên.

Thôn Thiên, ngay cả Thiên Đạo cũng có thể thôn phệ, bá khí đến nhường nào?

Cũng chỉ có cái tên bá khí như vậy mới xứng với tác dụng bá khí của Thôn Thiên Đạo Kinh.

"Đinh, đặt tên thành công, mời ký chủ tiếp nhận Thôn Thiên Đạo Kinh, bóp nát là được." Hệ thống nhắc nhở.

Tiếng nói vừa dứt, một viên ngọc thạch trong suốt lấp lánh xuất hiện từ hư không, rơi vào tay Sở Dương.

Sở Dương cười nhạt, bóp nát viên ngọc thạch trong tay.

"Ong!" Sau khi ngọc thạch vỡ nát, vô số phù văn màu vàng cổ xưa thần bí tuôn ra, tỏa ra thần quang vàng rực.

Những phù văn màu vàng này xoay một vòng trên không trung, sau đó hóa thành một dòng lũ chui vào trong đầu Sở Dương, phát ra đạo âm huyền diệu, khiến người ta tâm thần chấn động.

"Ầm!" Sau khi những kinh văn màu vàng đó tiến vào trong đầu Sở Dương, vô số thông tin tuôn ra.

Nửa khắc sau, Sở Dương đã tiếp nhận toàn bộ truyền thừa của Thôn Thiên Đạo Kinh, phương pháp tu luyện của nó đã hoàn toàn nắm giữ, mỗi một bước tu luyện đều rõ như lòng bàn tay.

"Vụt." Thân hình Sở Dương mơ hồ một cái, ngay sau đó đã xuất hiện trong tinh không Hồng Hoang, vươn một tay tóm lấy một ngôi sao, vận chuyển Thôn Thiên Đạo Kinh.

“Xèo xèo.” Ngôi sao đó khẽ rung động, bản nguyên chi lực hóa thành từng đạo thần quang chui vào trong cơ thể Sở Dương.

Mấy hơi thở sau, bản nguyên chi lực tiêu hao hết, ngôi sao “bùm” một tiếng nổ tung, sức mạnh của Sở Dương lại tăng lên một chút.

“Hệ thống xuất phẩm tất tinh phẩm, Thôn Thiên Đạo Kinh quả thật bá đạo.” Sở Dương chép chép miệng, trong mắt lóe lên ánh sáng: “Nếu nuốt chửng cả Hồng Hoang, tu vi của ta sẽ tăng lên đến tầng nào?” Trong thế giới hư ảo một-một với Hồng Hoang, Sở Dương nuốt chửng cả thế giới có thể trực tiếp tấn thăng lên tầng Thiên Đạo.

Nhưng rất nhanh, Sở Dương đã dập tắt ý nghĩ này.

Nếu hắn thật sự dám làm như vậy, Thiên Đạo tuyệt đối sẽ lập tức giáng Thiên Phạt đánh chết hắn.

Dù sao thì hủy hoại căn cơ của Hồng Hoang là hành vi nghịch thiên.

Với cảnh giới hiện tại của Sở Dương, nếu Thiên Đạo thật sự quyết tâm muốn diệt hắn, hắn thật sự không có cách nào.

Cho nên không thể tự tìm đường chết.

Hơn nữa, nếu nuốt chửng cả Hồng Hoang, vậy vạn linh Hồng Hoang sẽ không còn nơi nương thân, sẽ đối mặt với sự diệt vong.

Tiên Đình cũng sẽ bị phá hủy, Tây Vương Mẫu, Tam Tiêu và những người thân cận của Sở Dương cũng sẽ chết.

Dù sao thì ngoài cường giả Chứng Đạo có thể sống vĩnh viễn trong hỗn độn, những người khác đều sẽ chết, ngay cả cường giả Chuẩn Thánh cũng không ngoại lệ, chỉ là sống lâu hơn một chút mà thôi.

Nếu tất cả mọi người đều chết hết, Sở Dương một mình sống còn

có ý nghĩa gì?

Vì vậy, Sở Dương tuyệt đối sẽ không dùng Thôn Thiên Đạo Kinh để nuốt chửng cả Hồng Hoang.

Có người sẽ hỏi, thế giới Hồng Hoang không thể thôn phệ, vạn linh Hồng Hoang về cơ bản đều là người của Tiên Đình, vậy Thôn Thiên Đạo Kinh còn có tác dụng gì?

Sở Dương đối với điều này sớm đã có biện pháp giải quyết, nếu không hắn cũng sẽ không biến dị ra Thôn Thiên Đạo Kinh.

Nơi có thể để Thôn Thiên Đạo Kinh đại triển thần uy không phải ở Hồng Hoang, mà là ở bên ngoài Hồng Hoang!

Người đời đều cho rằng chỉ có một thế giới Hồng Hoang, Sở Dương cũng từng nghĩ như vậy.

Nhưng sau khi chứng đạo mới biết được một số bí mật, bên ngoài Hồng Hoang có vô số thế giới lớn nhỏ, chỉ là Thiên Đạo đã thiết lập rào cản, không cho Hồng Hoang tiếp xúc với các thế giới khác.

Đây là sự bảo vệ đối với những thế giới đó, dù sao thì Hồng Hoang mạnh mẽ vô cùng, một Kim Tiên tùy tiện cũng có thể mạnh hơn Thiên Đạo của những thế giới đó.

Nếu để sinh linh Hồng Hoang tự do đi đến các thế giới khác, những thế giới đó sẽ gặp phải tai họa diệt vong.

Vì vậy Thiên Đạo đã phong cấm Hồng Hoang, không cho sinh linh Hồng Hoang đi đến các thế giới khác, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không thể phá vỡ cấm cố này.

Chỉ có cường giả Chứng Đạo mới có thể.

Sở Dương thỏa mãn điều kiện, bây giờ lại có Thôn Thiên Đạo Kinh, hoàn toàn có thể đi ra ngoài Hồng Hoang mặc sức thôn phệ các

thế giới lớn nhỏ, thực hiện việc tăng vọt tu vi trong thời gian ngắn.

"Được, bây giờ đi ra ngoài Hồng Hoang, nhưng trước đó, có vài việc phải làm cho tốt." Sở Dương thầm nghĩ, đi ra ngoài Hồng Hoang trong thời gian ngắn chắc chắn không thể quay về, nên phải sắp xếp tốt chuyện của Tiên Đình.

Nếu không bị Lục Đại Thánh Nhân thừa cơ xâm nhập, Sở Dương hối hận cũng không kịp.

Tốt nhất là có thể nghiên cứu ra một loại thần thông, có thể trong nháy mắt quay về giữa Hồng Hoang và bên ngoài Hồng Hoang, như vậy Sở Dương mới có thể yên tâm đi ra ngoài Hồng Hoang tăng thực lực.

Một khi có vấn đề xảy ra, hắn có thể lập tức quay về Hồng Hoang xử lý.

"Vụt." Sở Dương hóa thành một đạo kim quang, trong nháy mắt vượt qua vô tận thời không trở về Trung Ương Tiên Điện.

"Cho Tam Tiêu đến gặp ta." Sở Dương nhàn nhạt phân phó.

Chương 230

Hộ vệ Tiên Đình trấn thủ bên ngoài Trung Ương Tiên Điện nghe vậy, lập tức cung kính đáp: "Tuân lệnh." Không lâu sau, Vân Tiêu, Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu đều đến, hành lễ với Sở Dương, đồng thanh nói: "Ra mắt Sư tôn." "Không cần đa lễ." Sở Dương cười nói.

"Đa tạ Sư tôn." Ba chị em cảm kích nói, Vân Tiêu tiến lên một bước, chắp tay với Sở Dương, nói: "Không biết Sư tôn triệu kiến chúng con có việc gì?

Chúng con nhất định sẽ dốc hết toàn lực làm tốt." Quỳnh Tiêu và Bích Tiêu lông mi dài chớp chớp, trong đôi mắt đẹp ẩn chứa vẻ tò mò.

"Ha ha, vi sư lần này tặng các con một cơ duyên siêu cấp, ta hỏi các con, có muốn chứng đạo thành Thánh không?" Sở Dương ha ha cười nói.

"Hả?" Ba nữ đồ đệ xinh đẹp đầu tiên là ngẩn ra, sau đó trở nên kích động, mắt sáng rực.

Chứng đạo, đó là mục tiêu cuối cùng của mỗi một sinh linh Hồng Hoang, "sáng nghe đạo, tối chết cũng cam lòng".

Nhưng sinh linh Hồng Hoang ức ức vạn vạn, từ xưa đến nay tính cả Sở Dương cũng chỉ có tám vị sinh linh chứng đạo.

Có thể thấy chứng đạo khó khăn đến nhường nào.

Nay, Sở Dương lại hỏi Tam Tiêu có muốn chứng đạo không, chẳng phải là có cơ duyên chứng đạo sao?

Nghĩ đến đây, Tam Tiêu đều không ngồi yên được nữa.

"Cầu Sư tôn cho đệ tử biết cơ duyên chứng đạo, sau này Sư tôn có yêu cầu gì, đệ tử nhất định sẽ dốc hết toàn lực hoàn thành." Ba người

đồng thanh nói, đôi mắt đẹp nhìn Sở Dương, long lanh hơi nước, đầy vẻ cầu khẩn, đáng thương, như những con vật nhỏ.

"Ta gọi các con đến là để thương lượng việc này, đừng kích động." Sở Dương cười nhạt nói.

"Vâng vâng." Tam Tiêu đồng loạt gật đầu, vô cùng ngoan ngoãn.

Sở Dương dừng lại một chút, mở miệng nói: "Cơ duyên chứng đạo lần này chỉ có thể dành cho một người, ba người ai muốn?" "Chỉ có thể một người sao?" Tam Tiêu nghe vậy, không khỏi có chút thất vọng.

Có ba người, không đủ chia, nhưng cơ duyên chứng đạo quý giá đến nhường nào, nếu cả ba người đều có thể chứng đạo mới là lạ.

"Con tuổi nhỏ nhất, cơ duyên lần này nhường cho hai vị tỷ tỷ đi." Bích Tiêu là người đầu tiên lên tiếng, lại từ bỏ cơ duyên chứng đạo.

"Ừm, tính theo tuổi tác cũng được, cơ hội lần này cho đại tỷ đi." Quỳnh Tiêu cũng hiểu, gật đầu đồng ý.

"Không được, cơ duyên chứng đạo quý giá đến thế, sao có thể cho ta?" "Ta là đại tỷ, đáng lẽ phải nhường nhịn các muội mới đúng, cơ duyên chứng đạo lần này ta xin rút lui." Vân Tiêu nghe lời Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu cảm động, nhưng thân là đại tỷ phải chăm sóc các muội muội, thế là dứt khoát từ chối.

"Đại tỷ bình thường chăm sóc chúng em rất nhiều, cơ duyên chứng đạo cứ cho tỷ đi." Bích Tiêu và Quỳnh Tiêu đồng thanh nói.

"Không được." Vân Tiêu vội vàng nói: "Cho Quỳnh Tiêu hoặc Bích Tiêu đều được, đừng cho ta." Tam Tiêu vì vấn đề sở hữu cơ duyên chứng đạo mà nhường nhịn nhau, ai cũng không muốn nhận, muốn nhường cho người khác.

Nếu để người khác biết được, chắc chắn sẽ kinh ngạc không thôi,

sau đó mắng một câu: "Đồ ngốc, cơ duyên chứng đạo mà cũng nhường, đổi lại là ta đã trực tiếp tranh đoạt rồi!" Sở Dương nhìn Tam Tiêu nhường nhịn nhau, khóe miệng khẽ nhếch lên, sở dĩ hắn thu ba nữ làm đồ đệ, ngoài việc coi trọng tư chất của họ ra, chính là phẩm hạnh.

Trước tình nghĩa chị em, ngay cả sự cám dỗ to lớn của cơ duyên chứng đạo cũng có thể nhịn được, có thể thấy phẩm hạnh của Tam Tiêu đáng quý đến nhường nào.

Sở Dương vui mừng, tỏ vẻ mình không nhìn lầm người.

"Được rồi, không cần khiêm nhường nữa, cơ duyên chứng đạo lần này dành cho Vân Tiêu." Sở Dương cắt ngang sự nhường nhịn của ba người, dùng ngữ khí không cho phép nghi ngờ nói.

"Tỷ tỷ, Sư tôn đã cho tỷ, tỷ nhận đi." Quỳnh Tiêu lên tiếng.

"Đúng vậy, tỷ tỷ, nhận đi." Bích Tiêu phụ họa.

"…Được rồi." Vân Tiêu do dự một lúc, cuối cùng đồng ý, trong lòng vô cùng cảm động, thầm thề sau này nhất định phải càng thêm yêu thương hai vị muội muội, nếu không sẽ có lỗi với tình nghĩa chị em.

"Đệ tử đa tạ Sư tôn ban cho cơ duyên chứng đạo, đại ân đại đức này không gì báo đáp được, quãng đời còn lại xin nghe theo phân phó của Sư tôn, lên núi đao xuống biển lửa cũng không từ." Vân Tiêu quỳ xuống trước Sở Dương, trịnh trọng hành đại lễ, liên tiếp dập đầu chín cái.

Sở Dương bình thản nhận đại lễ này, cơ duyên chứng đạo quý giá vô cùng, nhận một đại lễ này cũng là xứng đáng.

Đợi Vân Tiêu hành lễ xong, Sở Dương khẽ nâng một cái, thân thể nàng đứng thẳng dậy.

“Cơ duyên chứng đạo lần này là kiến lập Lục Đạo Luân Hồi.” Sở Dương nhìn Vân Tiêu, nói: “Hồng Hoang trước sau có Long Hán lượng kiếp, sau lại có chiến tranh Tiên Đình phát động diệt Vu Yêu hai tộc, bình thường vô số sinh linh vì tài nguyên mà đánh nhau chết đi sống lại, tích lũy vô số hồn thể khó có thể tưởng tượng.” “Không nơi nào để đi, chỉ có thể lang thang trên đại địa Hồng Hoang, có hồn thể xảy ra biến chất, sẽ biến thành quỷ vật hại người.” “Hồng Hoang cần một nơi chuyên dung nạp vô số hồn thể, nơi đó tên là Lục Đạo Luân Hồi, mà ngươi cần phải lấy thân hóa luân hồi, đó chính là cơ duyên chứng đạo của ngươi.” Vân Tiêu nghe vậy mắt sáng lên, trong lòng đã hiểu rõ mình nên làm gì.

Đơn giản là kiến lập Lục Đạo Luân Hồi, để vô số hồn thể lang thang trên đại địa Hồng Hoang có nơi chốn, thuận tiện cho họ luân hồi chuyển thế.

Như vậy, ranh giới giữa người sống và người chết được phân chia, trật tự càng thêm rõ ràng.

Bổ sung cho sự thiếu sót của Thiên Đạo, lẽ đương nhiên sẽ có một lượng lớn Thiên Đạo công đức giáng xuống.

Dựa vào công đức này, Vân Tiêu chứng đạo thành Thánh có thể nói là không có vấn đề gì.

“Đệ tử hiểu rồi.” Vân Tiêu chắp tay với Sở Dương, mặt đầy vẻ cảm kích.

Nếu không có Sở Dương chỉ điểm, nàng làm sao có thể biết được việc kiến lập Lục Đạo Luân Hồi, dung nạp vô số du hồn Hồng Hoang?

Thực ra không chỉ Vân Tiêu, mà những đại năng Hồng Hoang khác cũng không nghĩ tới.

Họ đã quen với cảnh tượng vô số hồn thể lang thang khắp nơi ở Hồng Hoang, sẽ không nghĩ đến việc thay đổi nó.

Hoặc là vì nó không có lợi ích gì, nên cũng không ai muốn làm.

Chương 231

"Ừm, hiểu là tốt rồi, vi sư đi tìm Hồng Mông Tử Khí cho ngươi trước, đến lúc đó hãy chứng đạo." Sở Dương gật đầu, lại bổ sung.

Hậu Thổ, người vốn kiến lập Lục Đạo Luân Hồi, không cần Hồng Mông Tử Khí, vì đó là sứ mệnh mà Thiên Đạo sắp đặt.

Nhưng Vân Tiêu thì khác, từ một góc độ nào đó, nàng đã cướp đi cơ duyên chứng đạo của Hậu Thổ.

Nếu không có Hồng Mông Tử Khí, không thể kiến lập Lục Đạo Luân Hồi.

Nếu không, bất cứ ai cũng có thể lập lời thề với Thiên Đạo để chứng đạo, vậy Thánh Nhân hiện tại tuyệt đối không phải là Tam Thanh.

Dù sao thì trước đó, sớm đã có sinh linh lập giáo phái, nhưng tiếc là đều chưa chứng đạo thành Thánh, vì không có Hồng Mông Tử Khí.

Tình hình của Vân Tiêu bây giờ cũng vậy, muốn thay thế Hậu Thổ để kiến lập Lục Đạo Luân Hồi không có vấn đề gì, chỉ cần có Hồng Mông Tử Khí là được.

"Vâng." Vân Tiêu nghe lời Sở Dương, ngoan ngoãn gật đầu, sư tôn của mình đã sắp xếp mọi thứ, chỉ cần nghe theo là được.

"Vụt." Sở Dương thấy vậy gật đầu, cũng không nhiều lời, trực tiếp lắc mình rời khỏi Trung Ương Tiên Điện, bay về phía Ngũ Trang Quán.

Ban đầu khi Hồng Quân giảng đạo lần thứ ba, đã phân phát bảy đạo Hồng Mông Tử Khí.

Trong đó sáu đạo cho Lục Đại Thánh Nhân, đã được sử dụng, còn

lại một đạo ở chỗ Hồng Vân, chưa thành Thánh nên tự nhiên cũng chưa dùng đến.

Lần này Sở Dương đến Ngũ Trang Quán là để tìm Hồng Vân. ***** Vạn Thọ Sơn, Ngũ Trang Quán.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân đang ngồi đối diện nhau, pha trà luận đạo.

"Hồng Vân, ngươi đã tham ngộ được bí mật của Hồng Mông Tử Khí chưa?" Trấn Nguyên Tử nhìn Hồng Vân, lên tiếng hỏi.

"Chưa." Hồng Vân mặt đầy bất đắc dĩ nói: "Hồng Mông Tử Khí là một trong những thứ đỉnh cao nhất Hồng Hoang, tham ngộ được là có thể chứng đạo thành Thánh, đâu có dễ tham ngộ như vậy?" "Ai, Hồng Vân, nếu không thể tham ngộ Hồng Mông Tử Khí, ngươi có thể sẽ gặp đại họa đấy." Trấn Nguyên Tử nghe vậy, sắc mặt lập tức lộ vẻ lo lắng.

Hồng Vân ngẩn ra, cười nói: "Từ lúc ta nhận được Hồng Mông Tử Khí đến nay đã mấy chục vạn năm rồi, cũng không thấy ai đến cướp Hồng Mông Tử Khí từ tay ta, có thể bọn họ nghĩ Hồng Mông Tử Khí không còn ở trong tay ta?" "Trấn Nguyên Tử, ngươi quá lo lắng rồi." Trấn Nguyên Tử nhìn Hồng Vân, giải thích: "Không sai, gần mấy chục vạn năm không ai cướp Hồng Mông Tử Khí từ tay ngươi, nhưng ngươi có biết vì sao không?" Hồng Vân sững sờ, thái độ không còn tùy ý như trước, bắt đầu nghiêm túc.

Trấn Nguyên Tử tiếp tục nói: "Có lẽ ngươi không biết, trước khi Vu Yêu hai tộc bị diệt vong, họ vẫn luôn phái người lảng vảng gần Ngũ Trang Quán, ngươi nghĩ là vì cái gì?" Hồng Vân sắc mặt hơi đổi, trên người hắn ngoài Hồng Mông Tử Khí ra cũng không có thứ gì đáng để người khác thèm muốn.

"Không sai, chính như ngươi nghĩ, Vu Yêu hai tộc là vì Hồng

Mông Tử Khí." "Nhưng vận khí của ngươi không tệ, Hỗn Độn Thiên Tôn hoành không xuất thế, kiến lập Tiên Đình, tinh lực của Vu Yêu hai tộc bị kìm chân, mới không có thời gian nhắm vào ngươi." Trấn Nguyên Tử trầm giọng nói.

Lời này vừa nói ra, vẻ mặt nghiêm túc của Hồng Vân biến mất, thay vào đó là nụ cười, nói: "Ngươi quên rồi sao, Vu Yêu hai tộc sớm đã bị Hỗn Độn Thiên Tôn diệt rồi." Hồng Vân vẻ mặt thoải mái, nếu Vu Yêu hai tộc còn, muốn cướp Hồng Mông Tử Khí thật sự không giữ được, nhưng mấu chốt là họ đều đã diệt vong rồi, lo lắng cái quái gì nữa.

"Vu Yêu hai tộc bại vong, nhưng Lục Đại Thánh Nhân cùng Hỗn Độn Thiên Tôn là những tồn tại còn mạnh hơn cả hai tộc." "Nếu họ muốn cướp Hồng Mông Tử Khí, chúng ta có chống đỡ được không?" Trấn Nguyên Tử nhắc nhở.

Hồng Vân thân là đại năng Chuẩn Thánh cũng không phải kẻ ngốc, nghe vậy sắc mặt biến đổi.

Đúng vậy, so với Vu Yêu hai tộc, Thánh Nhân là tồn tại khủng bố hơn nhiều.

Đối mặt với Vu Yêu hai tộc hắn còn có sức chống cự, nhưng đối mặt với Thánh Nhân thì thật sự bó tay, đối phương một ngón tay cũng có thể đè chết hắn.

Còn nói Thánh Nhân đã chứng đạo không cần Hồng Mông Tử Khí?

Ha ha, đệ tử của họ cần chứ.

"Bây giờ ngươi đã ý thức được sự nghiêm trọng của vấn đề rồi chứ?" Trấn Nguyên Tử nhìn sắc mặt Hồng Vân, chậm rãi hỏi.

"Hiểu rồi, nhưng ta cũng không phải mặc cho Thánh Nhân xâu

xé." Hồng Vân cắn môi, trong mắt lóe lên tia lạnh: "Ban đầu ta nhường Thánh vị cho Chuẩn Đề, hắn còn nợ ta một nhân quả lớn." "Nếu thật sự có Thánh Nhân ra tay với ta, cùng lắm ta đến Tây Phương đầu quân cho Chuẩn Đề." Trấn Nguyên Tử không mấy lạc quan về cách làm của Hồng Vân, cảm thấy có chút ngây thơ.

Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn vừa nhìn đã biết không phải thứ tốt lành gì, Hồng Vân đi tìm, họ có thật sự sẽ ra tay tương trợ không?

Nhân quả nhường Thánh vị quá lớn, lớn đến mức Chuẩn Đề không thể trả, với phong cách hành sự vô sỉ của hắn, rất có khả năng sẽ không thừa nhận.

Nhưng, Hồng Vân là bạn tốt chân thành duy nhất của Trấn Nguyên Tử, cũng không tiện đả kích đối phương quá nhiều, đành nói: "Việc cấp bách bây giờ là mau chóng tham ngộ ra bí mật của Hồng Mông Tử Khí." "Chỉ cần chứng đạo thành công, mọi vấn đề sẽ được giải quyết." "Ừm, sau khi về ta sẽ bế quan, không tham ngộ ra bí mật của Hồng Mông Tử Khí tuyệt không xuất quan." Hồng Vân gật đầu, thái độ kiên quyết.

Hồng Vân vốn lười biếng, đối với việc tu hành chưa bao giờ để tâm, nay đưa ra quyết định như vậy thật vô cùng hiếm có.

"Ngươi cứ yên tâm bế quan, ta sẽ hộ pháp cho ngươi, từ bây giờ cho đến khi ngươi ngộ ra bí mật của Hồng Mông Tử Khí, trận pháp của Ngũ Trang Quán sẽ vận chuyển toàn lực." Trấn Nguyên Tử vui mừng nói.

Hồng Vân cảm động nhìn Trấn Nguyên Tử một cái, thầm nghĩ đợi sau khi mình chứng đạo, nhất định phải tìm cách để hắn cũng chứng đạo.

Đúng lúc này, một bóng người bỗng nhiên xuất hiện trước mặt hai người, chắp tay với họ, cười nói: "Sở mỗ ra mắt hai vị đạo hữu."

“Hỗn Độn Thiên Tôn.” Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân sắc mặt biến đổi, đối phương không mời mà đến là có ý gì?

Hai người trong lòng cảnh giác, nhưng ngoài mặt vẫn chắp tay, khách sáo đáp lễ: “Chúng ta ra mắt Thiên Tôn.” “Không biết Thiên Tôn đến Ngũ Trang Quán của bần đạo có việc gì?” Sau khi hành lễ, Trấn Nguyên Tử thăm dò hỏi.

“Ha ha, đạo hữu đừng căng thẳng, mục đích lần này của ta rất đơn giản, chỉ là muốn Hồng Mông Tử Khí trong tay Hồng Vân đạo hữu mà thôi.” Sở Dương cười nhạt, mặt mày hòa ái, ngữ khí ôn hòa, nhưng lời nói ra lại khiến Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân sắc mặt đại biến.

“Ngươi muốn Hồng Mông Tử Khí của ta?

Tuyệt đối không thể!” Hồng Vân dứt khoát nói, Hồng Mông Tử Khí là cơ duyên chứng đạo, tương lai có thể chứng đạo thành Thánh, đứng trên vô số sinh linh hay không đều nhờ vào nó.

Đối với Hồng Vân, Hồng Mông Tử Khí còn quan trọng hơn cả tính mạng.

Chương 232

"Đạo hữu nói đùa rồi, Hồng Mông Tử Khí quý giá vô cùng, Hồng Vân sẽ không cho người khác, vả lại Hồng Mông Tử Khí là do Đạo Tổ đích thân ban tặng, hắn cũng không có tư cách cho người khác." Trấn Nguyên Tử sắc mặt cũng khó coi, Hồng Vân là bạn thân chí cốt của hắn.

Sở Dương nói thẳng muốn Hồng Mông Tử Khí, không phải là bắt nạt Hồng Vân sao?

Là bạn tốt, hắn tuyệt đối không cho phép chuyện này xảy ra.

Nhưng Trấn Nguyên Tử biết thực lực của Sở Dương, chỉ có thể nén giận, dùng ngữ khí bình tĩnh nói, đồng thời nhắc đến danh hiệu của Đạo Tổ Hồng Quân, hy vọng đối phương lùi bước.

"Các ngươi nhầm một chuyện rồi." Sắc mặt Sở Dương lạnh đi, nhàn nhạt nói: "Ta nói ta muốn Hồng Mông Tử Khí, không phải thương lượng với các ngươi, mà là một mệnh lệnh." "Ngươi đưa cũng phải đưa, không đưa cũng phải đưa." "Đạo hữu không thấy mình quá đáng sao?" Hồng Vân nhíu mày, ngữ khí cũng lạnh đi.

"Bảo vật người có năng lực thì được, đạo lý này các ngươi nên hiểu." "Ta cho các ngươi hai lựa chọn, một là giao Hồng Mông Tử Khí cho ta, hai là để ta tự mình lấy." Sở Dương nhàn nhạt nói, ngữ khí băng lãnh ẩn chứa một tia sát ý.

Hồng Hoang cá lớn nuốt cá bé, Hồng Vân không có thực lực mà muốn giữ Hồng Mông Tử Khí, vậy đừng trách Sở Dương ra tay độc ác.

Thực tế, trong quỹ đạo Hồng Hoang nguyên bản, Hồng Vân vì Hồng Mông Tử Khí mà rước họa sát thân, bị Vu Yêu hai tộc cùng

nhiều đại năng Hồng Hoang liên thủ đánh giết.

Bây giờ Sở Dương cho Hồng Vân cơ hội, chỉ cần giao ra Hồng Mông Tử Khí là có thể tha mạng, đã là nhân từ lắm rồi.

"Đạo hữu quả thật khi người quá đáng, đừng quên ta có ơn với Chuẩn Đề Thánh Nhân, đã nhường Thánh vị cho hắn." "Nếu đạo hữu cứ ép người quá đáng, vậy ta đành phải mời Chuẩn Đề Thánh Nhân ra mặt, đến lúc đó Tiếp Dẫn Thánh Nhân cũng sẽ xuất hiện, đạo hữu có chắc muốn cướp Hồng Mông Tử Khí của ta không?" Hồng Vân cảm nhận được một tia sát ý của Sở Dương, không khỏi trong lòng rùng mình, nhưng Hồng Mông Tử Khí quá quý giá, hắn cắn răng quyết định cứng rắn, tung ra chỗ dựa lớn nhất là Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn.

"Ha ha." Sở Dương nghe vậy không nhịn được cười lớn.

Tây Phương Nhị Thánh?

Cái thứ gì?

Ở trước mặt hắn có lẽ còn không dám ra tay.

Hồng Vân định dựa vào Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn để uy hiếp Sở Dương, thật buồn cười.

Không nói đến hai người đó căn bản không phải đối thủ của Sở Dương, Hồng Vân cho rằng chỉ dựa vào một ân tình nhường Thánh vị là có thể mời được họ sao?

Trong mắt Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, có lẽ căn bản không để ân tình của Hồng Vân trong lòng, sau lưng còn cười mắng hắn là đồ ngốc.

Khóc lóc mấy câu đã nhường Thánh vị, tuyệt đối là một tên ngốc lớn.

"Hồng Vân, ta đã cho ngươi cơ hội, nhưng ngươi cứ không chịu giao ra Hồng Mông Tử Khí, ta cũng đành phải hạ sát thủ." Sở Dương

cười xong, sắc mặt trở lại bình thản, khẽ cười với Hồng Vân, ra tay.

"Không ổn!" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử cảm nhận được, sắc mặt lập tức đại biến.

"Trận!" Trấn Nguyên Tử tế ra Địa Thư, liên thông với đại trận của Ngũ Trang Quán.

"Ầm ầm ầm." Ngũ Trang Quán được xây dựng trên sườn núi Vạn Thọ, bây giờ Địa Thư vừa ra, cả ngọn Vạn Thọ Sơn đều rung chuyển.

Vô tận quang hoa dâng lên, vạn đạo hào quang lấp lánh.

Trên mặt đất có một mảng lớn phù văn trận pháp sáng lên, hình thành một màn sáng rực rỡ bao phủ Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân, dày vô cùng, tỏa ra khí tức bản nguyên của Thổ nồng đậm, vạn pháp khó xâm phạm!

Sở Dương sắc mặt bình tĩnh, chỉ duỗi một ngón tay khẽ điểm vào màn sáng trước mắt.

"Ầm!" Màn sáng gặp phải trọng kích, rung chuyển dữ dội, ánh sáng chớp loạn, một bộ dáng không chống đỡ nổi, ngay sau đó nổ tung, mảnh vỡ bay loạn xạ.

"Phụt." Trấn Nguyên Tử phun ra một ngụm máu, khí tức uể oải, ánh sáng của Địa Thư trong tay cũng mờ đi, bị thương không nhỏ.

Lực phản phệ khi trận pháp bị phá diệt rất mạnh.

"…" Hồng Vân nhìn Sở Dương, sắc mặt tái nhợt, như tờ giấy trắng, trong lòng chấn động không thôi.

Hắn biết Sở Dương mạnh, trận đại chiến với Bàn Cổ Chân Thân lúc trước đã thể hiện điều đó.

Nhưng khi Sở Dương đích thân ra tay với mình, Hồng Vân mới biết được cái gọi là cường giả Chứng Đạo rốt cuộc khủng bố đến

mức nào.

Đại trận của Ngũ Trang Quán cộng thêm Địa Thư, phòng ngự siêu cường, ngay cả mấy Chuẩn Thánh liên thủ cũng chưa chắc phá được.

Nhưng ở trước mặt Sở Dương chỉ là chuyện một ngón tay.

Sở Dương nhìn sắc mặt khó coi, thậm chí mang theo một tia sợ hãi của Hồng Vân, không khỏi lắc đầu.

Ban đầu đã cho cơ hội, tiếc là hắn muốn Hồng Mông Tử Khí không muốn mạng, bây giờ Hồng Mông Tử Khí và mạng đều sắp mất.

Hối hận rồi?

Muộn rồi!

Sở Dương chuẩn bị tiếp tục ra tay, nhưng đột nhiên cảm nhận được điều gì đó liền dừng lại, ánh mắt nhìn ra ngoài Ngũ Trang Quán, ở đó có một đạo độn quang đang nhanh chóng tiếp cận.

"Vụt." Một lát sau, đạo độn quang đó xuất hiện trước mặt mọi người, Sở Dương nhìn kỹ, phát hiện là Chuẩn Đề.

Điều này khiến hắn nheo mắt lại, tia sáng lạ lấp lóe.

Chương 233

"Hửm?" Chuẩn Đề nhìn Sở Dương cũng kinh ngạc một trận, trong lòng lẩm bẩm: "Tên này sao lại ở đây?" Hồng Vân sau khi thấy Chuẩn Đề, sự tuyệt vọng trong lòng bị ánh sáng xua tan, thay vào đó là hy vọng và phấn chấn.

"Chuẩn Đề Thánh Nhân, xin hãy làm chủ cho ta, Thiên Tôn muốn cướp Hồng Mông Tử Khí của bần đạo." Hồng Vân hành lễ với Chuẩn Đề, nói ra mục đích của Sở Dương, hắn cảm thấy mình có ơn với Chuẩn Đề, đối phương chắc chắn sẽ giúp đỡ.

"?" Chuẩn Đề nghe vậy quả nhiên sắc mặt đại biến, không được tốt cho lắm.

Nhưng không phải vì lời của Hồng Vân, mà vì mục đích hôm nay hắn đến Ngũ Trang Quán cũng là vì Hồng Mông Tử Khí.

Chuẩn Đề vạn lần không ngờ mục tiêu của Sở Dương cũng là Hồng Mông Tử Khí, làm sao có thể cạnh tranh với đối phương?

Chuẩn Đề tâm tư thay đổi nhanh chóng, nhanh chóng nghĩ ra một chủ ý tuyệt diệu.

"A di đà phật, Hồng Vân từng nhường Thánh vị cho bần tăng, đối với ta có đại ân, mong hôm nay Sở Dương đạo hữu cho ta một chút mặt mũi, đừng làm khó Hồng Vân, ta nợ đạo hữu một nhân quả, thế nào?" Chuẩn Đề hai tay chắp lại, nói với Sở Dương một tiếng lễ nghi đặc trưng của Tây Phương Giáo, mỉm cười mở miệng.

Hồng Vân thở phào nhẹ nhõm, hôm nay có Chuẩn Đề Thánh Nhân ra tay, Sở Dương đừng hòng động đến hắn.

Bên cạnh, Trấn Nguyên Tử bị thương không nhỏ sắc mặt tái nhợt

nhìn Chuẩn Đề một cái, mày hơi nhíu lại, không tin tưởng đối phương.

Đừng để thoát hang cọp lại vào miệng sói.

Trong lòng Chuẩn Đề tuyệt đối không có ý tốt, chỉ riêng một việc không thể giải thích được.

Hắn và Hồng Vân đều không mời Chuẩn Đề, tại sao đối phương lại đột nhiên đến Ngũ Trang Quán?

Nhưng hiện tại ngoài Chuẩn Đề có thể đối kháng Sở Dương ra không còn cách nào khác, Trấn Nguyên Tử cũng chỉ có thể lựa chọn tin tưởng.

"Cho ngươi một chút mặt mũi?

Nợ một nhân quả?" "Mặt mũi và nhân quả của ngươi có đáng giá bằng Hồng Mông Tử Khí không?

Vậy mặt mũi của ngươi thật lớn." Sở Dương mở miệng, trực tiếp phủ quyết đề nghị của Chuẩn Đề, ngữ khí đầy vẻ chế giễu.

"…" Chuẩn Đề đại nộ, dù sao hắn cũng là một Thánh Nhân, không có chút thể diện nào sao?

Nhưng Chuẩn Đề biết rõ thực lực của Sở Dương, vô cùng kiêng kỵ, đâu dám giao thủ?

"Sư huynh, mau đến Ngũ Trang Quán, ngoài ra báo cho Lão Tử đạo hữu, Thông Thiên đạo hữu cũng đến, Sở Dương muốn cướp Hồng Mông Tử Khí." Chuẩn Đề một mặt âm thầm thi triển bí thuật thông báo cho Tiếp Dẫn, một mặt cười với Sở Dương: "Chẳng lẽ thật sự không có gì để thương lượng sao?

Ngoài một nhân quả ra, ta có thể trả thêm chí bảo khác." "Cút, hoặc là cùng ta một trận tử chiến." Sở Dương lười nhiều lời với

Chuẩn Đề, trực tiếp mở miệng uy hiếp.

Có Thí Thần Thương trong tay, có thể chém diệt nguyên thần ký thác trên Thiên Đạo của Thánh Nhân, muốn đánh giết Chuẩn Đề thật sự không khó.

"…" Chuẩn Đề đại nộ, suýt chút nữa bị tức chết.

"Cuồng vọng, thật sự cuồng vọng!

Đợi sư huynh ta và các Thánh Nhân khác đến, xem ngươi còn ngông cuồng thế nào." Chuẩn Đề trong lòng hung hăng nghĩ.

"Ầm." Tào Tháo đến, Tào Tháo đến, hư không trước mặt Chuẩn Đề vỡ ra, Tiếp Dẫn, Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy bốn vị Thánh Nhân xuất hiện.

"Tình hình gì đây, Lục Đại Thánh Nhân đến năm người?" Hồng Vân và Trấn Nguyên Tử thấy vậy đều ngơ ngác, không phải Sở Dương muốn cướp Hồng Mông Tử Khí sao, với thực lực của Chuẩn Đề Thánh Nhân hẳn là nhanh chóng trấn áp được chứ?

Cần gì nhiều Thánh Nhân đến vậy?

"Chắc chắn Chuẩn Đề Thánh Nhân không muốn động thủ với Sở Dương hủy hoại Ngũ Trang Quán, cho nên mới gọi nhiều Thánh Nhân đến để hắn biết khó mà lui." Hồng Vân nuốt nước bọt, hồi lâu mới đưa ra một lời giải thích miễn cưỡng có thể chấp nhận.

Đương nhiên có một nguyên nhân thực sự, đó là Sở Dương và nhiều Thánh Nhân khác đều vì Hồng Mông Tử Khí, điều này Hồng Vân mơ hồ có cảm giác, nhưng không muốn nghĩ sâu.

"Được lắm Chuẩn Đề, gọi người đến rồi." Giữa không trung, Sở Dương liếc nhìn các Thánh Nhân vội vã chạy đến, khẽ cười với Chuẩn Đề.

“Hừ, ngươi thực sự khi người quá đáng, Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân đạo hữu là do Đạo Tổ đích thân ban tặng, sao có thể để ngươi cướp đi?

Ngươi đang khiêu khích uy nghiêm của Đạo Tổ.” “Đạo Tổ lão nhân gia đã hợp nhất với Thiên Đạo, không tính toán với ngươi, nhưng chúng ta thân là đệ tử của ngài, lại không thể không quản.” “Hôm nay ngươi không mang được Hồng Mông Tử Khí đi đâu, từ bỏ đi, nếu không năm vị Thánh Nhân chúng ta cùng ra tay, ngươi có chắc chống đỡ được không?” Chuẩn Đề thấy các Thánh Nhân khác đều đã đến bên cạnh, có thêm dũng khí, nói với Sở Dương một tràng đầy nghĩa khí.

Dừng một chút, Chuẩn Đề lại bổ sung: “Còn nữa, vì sự an toàn của Hồng Vân đạo hữu, ngươi phải lập lời thề với Thiên Đạo cả đời này không đoạt lấy Hồng Mông Tử Khí mới được.” “Không sai, Sở Dương lang sói, muốn cướp Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân đạo hữu thật đáng ghét, đáng lẽ phải đánh giết ngươi, nhưng niệm tình ngươi chưa gây ra sai lầm lớn.” “Chỉ cần lập lời thề với Thiên Đạo là có thể rời đi.” Nguyên Thủy đứng ra, phụ họa, một đôi mắt nhìn chằm chằm Sở Dương, lộ ra một tia hận ý và sát cơ cực kỳ nồng đậm.

Thông Thiên và Lão Tử thì không nói gì, chỉ im lặng lấy ra Tru Tiên Tứ Kiếm và Thái Cực Đồ, hai đôi mắt nhìn chằm chằm Sở Dương.

Ra vẻ nếu không đồng ý, ta lập tức động thủ.

“Ha ha, buồn cười, thật buồn cười a!” Sở Dương nghe lời của Chuẩn Đề và Nguyên Thủy, không khỏi cười lớn, nói: “Chuẩn Đề, ngươi nghĩ ta không biết mục đích ngươi đến Ngũ Trang Quán sao?

Chẳng phải cũng vì Hồng Mông Tử Khí.” “Bây giờ lại nói những lời nghĩa khí lẫm liệt như vậy, thật vô sỉ đến cực điểm, làm mới nhận

thức của ta." "Còn có Lão Tử, Nguyên Thủy các ngươi, ngăn cản ta lấy Hồng Mông Tử Khí, chẳng phải là sợ ta tạo ra một vị Thánh Nhân nữa sao." "Bây giờ lại tỏ ra cao thượng như vậy, so với mặt dày của Chuẩn Đề cũng không kém bao nhiêu." Lời này vừa nói ra, sắc mặt Chuẩn Đề tái mét, vì Sở Dương đã thẳng thừng vạch trần mục đích của hắn.

Sắc mặt Nguyên Thủy và những người khác cũng tái mét, nhưng lại mang theo một tia nghi ngờ nhìn về phía Chuẩn Đề.

Đúng vậy, trước đó nghe nói Sở Dương muốn cướp Hồng Mông Tử Khí liền lập tức chạy đến ngăn cản đối phương.

Nếu không, bên cạnh Sở Dương có thêm một vị Thánh Nhân sẽ càng khó đối phó hơn, đó là điều họ không muốn thấy.

Chương 234

Chính vì tâm tình cấp bách, nên họ không suy nghĩ tại sao Chuẩn Đề lại xuất hiện ở Ngũ Trang Quán.

Bây giờ Sở Dương nói ra, chư Thánh cảm thấy có lý, vì trong lòng họ cũng có ý định cướp Hồng Mông Tử Khí của Hồng Vân, chỉ là chưa hành động mà thôi.

"Chuẩn Đề, ngươi làm tốt lắm." Nguyên Thủy phẫn nộ lên tiếng.

Chuẩn Đề làm việc không tử tế, âm thầm cướp Hồng Mông Tử Khí, nếu không có sự cố bất ngờ là Sở Dương, Hồng Mông Tử Khí chẳng phải đã thuộc về hắn sao?

Lão Tử, Thông Thiên có phần, còn họ thì không có gì?

Có thứ tốt lại định một mình hưởng, bây giờ sắp bị Sở Dương cướp mất Hồng Mông Tử Khí, Chuẩn Đề lại gọi nhiều Thánh Nhân đến làm gì?

Nếu không có kẻ thù lớn hơn là Sở Dương ở bên cạnh, Nguyên Thủy tuyệt đối sẽ dạy dỗ Chuẩn Đề một trận ra trò.

Lão Tử và Thông Thiên sắc mặt cũng khó coi, một đôi mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm Chuẩn Đề, đây không phải là lấy họ làm lá chắn sao?

Chuẩn Đề trán đổ mồ hôi lạnh, áp lực cực lớn, cảm thấy khó chịu.

"Chư vị, bây giờ hãy nhất trí đối ngoại trước, đợi đuổi Sở Dương đi rồi chúng ta sẽ quyết định vấn đề phân phối Hồng Mông Tử Khí, dù thế nào cũng không thể để cho hắn." Thời khắc mấu chốt, Tiếp Dẫn lên tiếng.

Nguyên Thủy, Thông Thiên và Lão Tử ba người sắc mặt dịu đi,

quả thực, so với vấn đề của Chuẩn Đề, chuyện của Sở Dương quan trọng hơn.

Tại sao họ lại nghe nói Sở Dương cướp Hồng Mông Tử Khí liền vội vã chạy đến, ngay cả một giây cũng không dám chậm trễ?

Là sợ Sở Dương lấy được Hồng Mông Tử Khí, sau đó lại tạo ra một vị Thánh Nhân, như vậy muốn chém giết hắn khó khăn lại đột nhiên tăng lên không ít.

"Chuẩn Đề loại người này!" Chư Thánh nghĩ đến việc đánh bại Sở Dương, sau đó phân phối Hồng Mông Tử Khí, Hồng Vân lại phẫn nộ.

Hóa ra lời Sở Dương nói là thật, Chuẩn Đề căn bản không giúp hắn, đối phương cũng muốn cướp Hồng Mông Tử Khí.

Không chỉ Chuẩn Đề, ngay cả các Thánh Nhân khác cũng vậy!

Hồng Vân cảm thấy phẫn nộ chưa từng có, sắc mặt cũng trở nên dữ tợn đáng sợ, thay đổi hoàn toàn hình tượng người tốt thường ngày.

Hồng Mông Tử Khí của ta, đám người này là Thánh Nhân cũng không có tư cách phân phối Hồng Mông Tử Khí của ta, ai cũng đừng hòng có được!

Trấn Nguyên Tử nhìn trạng thái của bạn tốt, trong lòng khẽ than một tiếng, hắn đã biết sẽ có kết quả như vậy.

Ở Hồng Hoang có chí bảo nhưng không có thực lực tương ứng, kết cục chỉ có hai, giao ra chí bảo có khả năng bảo toàn tính mạng, không giao thì chờ chết.

Thất phu vô tội, hoài bích kỳ tội a!

"Đợi Sở Dương và Ngũ Đại Thánh Nhân quyết đấu xong, ta sẽ khuyên Hồng Vân giao ra Hồng Mông Tử Khí." Trấn Nguyên Tử

thầm nghĩ.

"Sở Dương, ngươi lập lời thề với Thiên Đạo rồi rời khỏi Ngũ Trang Quán, hôm nay chúng ta sẽ không làm khó ngươi." Giữa không trung, sau khi Ngũ Đại Thánh Nhân đạt được nhất trí, Chuẩn Đề ra mặt, trầm giọng nói.

"Ha ha, không làm khó ta?" Sở Dương cười, cười lạnh: "Vậy làm khó ta đi, vừa hay thực lực của ta gần đây có đột phá, đang không tìm được người luyện tay, các ngươi là đối tượng tốt." "Nhưng có một điểm phải nhắc nhở, động thủ với ta có thể sẽ chết đấy." "Cuồng vọng, mọi người cùng lên!" Nguyên Thủy lạnh hừ một tiếng, lấy ra Bàn Cổ Phiên, pháp lực Thánh Nhân rót vào trong đó, kích hoạt uy năng của nó.

"Ầm!" Nguyên Thủy đột nhiên vung Bàn Cổ Phiên, một đạo thần phong màu đen khủng bố nối liền trời đất bỗng nhiên xuất hiện, lập tức cuồng phong gào thét, đất rung núi chuyển, vô số núi đá bị dư ba của thần phong màu đen ảnh hưởng, trực tiếp hóa thành bột phấn.

Tiên sơn phúc địa Vạn Thọ Sơn cũng rung chuyển dữ dội, một bộ dáng như sắp sụp đổ.

"Giết." Sát cơ trong mắt Nguyên Thủy lóe lên, thúc đẩy thần phong màu đen lao về phía Sở Dương.

"Ầm ầm ầm." Thần phong màu đen cực lớn, vượt qua ức vạn công lý, có thể nói là che trời lấp đất, lại vì màu đen, trong chốc lát thiên địa đều tối sầm lại, mất đi ánh sáng.

Hư không trên đường đi đều vỡ nát, căn bản không chịu nổi uy năng đáng sợ của thần phong màu đen.

Nếu oanh kích vào người, tuyệt đối có thể khiến người ta tan xương nát thịt.

“Không tệ không tệ, so với lần trước giao thủ với ta đã mạnh hơn không ít, đáng khen ngợi.” Sở Dương nhìn thần phong màu đen khủng bố đang lao tới, mở miệng khen ngợi.

“Chết tiệt.” Nguyên Thủy nghe giọng điệu chế giễu của Sở Dương, lập tức nhớ lại cảnh tượng một trận chiến trong hỗn độn với đối phương, sắc mặt tức giận không thôi.

Trong lòng Nguyên Thủy càng thêm căm hận Sở Dương, thề phải đánh giết hắn.

Khi thần phong màu đen khủng bố sắp tiếp cận Sở Dương, hắn mới chậm rãi đánh ra một quyền.

“Ầm.” Một tiếng nổ lớn vang vọng trên bầu trời, rung chuyển cả thiên khung.

Dư ba chiến đấu quét sạch tám phương, càng dễ dàng phá hủy không ít tiên sơn ức vạn trượng, đại địa Hồng Hoang nứt ra, vô số vết nứt khổng lồ hiện ra, như vực sâu đen không lường được.

Trong ánh mắt không thể tin được của Nguyên Thủy và những người khác, nắm đấm của Sở Dương đã cứng rắn đánh tan thần phong màu đen.

Vô số đạo thần phong màu đen nhỏ bé lao về bốn phương tám hướng, lại gây ra một trận hủy diệt.

Sông ngòi, núi non, hư không, đại địa, chỉ cần bị thần phong màu đen quét qua, tất cả đều bị xé nát, hóa thành vô số hạt nhỏ.

“Sao có thể, một quyền đánh nổ toàn lực một kích của ta?” Nguyên Thủy chấn kinh, không dám tin.

Chương 235

Lão Tử sắc mặt ngưng trọng, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn sắc mặt biến đổi, Thông Thiên thì im lặng.

"Không phải muốn cho ta một bài học nhớ đời sao?

Động thủ đi." Sở Dương nhếch miệng cười: "Các ngươi không ra tay, đừng trách ta không khách khí." "Ầm." Sở Dương động, chân đạp hư không lao về phía họ, hư không rung chuyển, rồi vỡ nát.

Thương khung cũng rung lắc, phảng phất không chịu nổi uy áp khủng bố của Sở Dương.

"Động thủ, hôm nay tuyệt đối không thể để hắn lấy được Hồng Mông Tử Khí!" Cuối cùng có người lên tiếng, nhìn kỹ thì phát hiện là Lão Tử, lúc này trên mặt ngài không còn vẻ bình thản thường ngày, chỉ có ngưng trọng và kiêng kỵ.

"Nếu để Sở Dương lại tạo ra một vị Thánh Nhân, chúng ta sẽ càng khó đối phó hơn, cho nên lần này không thể để hắn cướp được Hồng Mông Tử Khí." "Ngược lại, nếu chúng ta lấy được Hồng Mông Tử Khí tạo ra một vị Thánh Nhân, đối phó Sở Dương sẽ càng có thêm phần chắc chắn." "Cho nên hôm nay ai cũng đừng lưu thủ, cùng nhau đối phó Sở Dương!" Lão Tử chậm rãi nói.

"Đúng." Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác nghe Lão Tử phân tích, lần lượt gật đầu đồng ý.

"Ha ha, cùng lên thì ta có gì phải sợ?" Sở Dương cười lớn, tóc đen bay loạn trông thật phóng đãng bất kham, phóng khoáng tự nhiên.

"Hồng Mông Lượng Thiên Xích, Hỗn Độn Chung, Càn Khôn Đỉnh!" "Hỗn Độn Long Tượng Công, Thái Cực Đồ!" Sở Dương ngửa

mặt lên trời hét dài một tiếng, tế ra các loại chí bảo, toàn thân pháp lực dao động, các loại thần thông cũng thi triển ra.

Đối mặt với Ngũ Đại Thánh Nhân, ngay cả Sở Dương cũng không thể không trịnh trọng đối đãi, nếu không có khả năng lật thuyền trong mương.

"Giết!" Sở Dương và Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác trong khoảnh khắc giao chiến, đại chiến cấp Thánh bùng nổ.

"Ầm ầm ầm!" Lực lượng kinh khủng bùng nổ, lấy Ngũ Trang Quán làm trung tâm, hư không trong khu vực vô tận xung quanh đều như vỏ trứng vỡ nát.

Những ngọn núi lớn nhỏ, bị dư ba chiến đấu nhẹ nhàng quét qua liền tan rã, hóa thành đá vụn đầy trời.

"Xẹt." Thần quang dâng lên, rực rỡ vô cùng, kiếp quang vạn đạo, khiến người ta không thể nhìn thẳng.

Khu vực này đối mặt với sự hủy diệt triệt để, tận thế giáng lâm, thiên địa linh khí hỗn loạn, tất cả vật chất và năng lượng đều bị phá hủy trong trận đại chiến cấp Thánh.

Chỉ riêng tiếng nổ lớn từ trận chiến truyền ra cũng đủ để rung chuyển trời đất, khiến một vị Đại La Kim Tiên không chịu nổi mà chết đi.

"Hồng Vân, chúng ta đi." Ánh mắt Trấn Nguyên Tử lóe lên, truyền âm cho Hồng Vân, muốn nhân lúc Sở Dương và Lão Tử đang giao chiến mà rời đi.

Địa Thư có năng lực che đậy thiên cơ, sau khi rời khỏi Ngũ Trang Quán tùy tiện tìm một nơi ẩn náu, không tin có người tìm được.

Chỉ cần tham ngộ được bí mật của Hồng Mông Tử Khí, để Hồng Vân chứng đạo thành Thánh, nỗi nhục hôm nay đều có thể đòi lại.

"Được." Hồng Vân đáp lại, Sở Dương và Ngũ Đại Thánh Nhân, bên nào hắn cũng không thể chống đỡ, kế sách bây giờ chỉ có chạy trốn là lựa chọn tốt nhất.

Hai người mượn Địa Thư thu liễm khí tức hết mức có thể, thân hình vừa động định rời đi.

Nhưng lúc này sáu luồng uy áp khủng bố giáng xuống, như từng ngọn núi lớn đè lên người hai người, khiến thân thể họ cứng đờ, pháp lực vận chuyển cũng trì trệ, hoàn toàn không đi được.

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân lúc này mới hiểu, hóa ra Sở Dương và Ngũ Đại Thánh Nhân trong lúc giao chiến cũng đang chú ý đến họ, muốn rời đi hoàn toàn không có khả năng.

Cũng đúng, căn nguyên của cuộc đấu pháp giữa Sở Dương và Ngũ Đại Thánh Nhân nằm ở Hồng Mông Tử Khí trên người Hồng Vân, sao họ có thể không để ý đến tung tích của hắn?

Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân trong lòng đều dâng lên một cảm giác tuyệt vọng, đối mặt với cường giả Chứng Đạo, Chuẩn Thánh quá vô lực, Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng quá vô lực.

"Ầm ầm ầm!" Trên cao, cuộc đấu pháp của sáu đại cường giả vẫn tiếp tục, đánh ngày càng kịch liệt.

"Ầm." Sắc mặt Nguyên Thủy nghiêm nghị, ngoài việc không ngừng vung Bàn Cổ Phiên, còn tốn không ít công sức ngưng kết ra ức vạn đạo Hỗn Độn Thần Lôi, hung hăng đánh lên người Sở Dương.

Nhưng da của Sở Dương lưu quang rực rỡ, thần dị vô cùng, những Hỗn Độn Thần Lôi đủ để đánh giết Chuẩn Thánh, làm bị thương Thánh Nhân lại không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho hắn.

"Mở!" Chuẩn Đề hét lớn một tiếng hóa thành một đạo lưu quang lao về phía Sở Dương, toàn thân vàng óng, như được đúc bằng vàng,

khí huyết chi lực bàng bạc thấu thể ra, đảo lộn ngũ hành, hỗn loạn âm dương.

Lục Trượng Kim Thân của Tây Phương Giáo, tuy thể hình không lớn, nhưng lực lượng nhục thân lại khủng bố vô cùng, được xưng là bất hủ, Thánh Nhân cũng đừng mong dễ dàng để lại vết thương trên Lục Trượng Kim Thân.

"Ầm." Chuẩn Đề vượt qua trường không vô tận đến trước mặt Sở Dương, thế mạnh lực trầm đánh ra một quyền.

"Oanh!" Sở Dương và Chuẩn Đề cứng đối cứng một đòn, nhất thời trời long đất lở, càn khôn điên đảo.

Một tia dư chấn chiến đấu đã tạo ra từng trận cuồng phong, thổi đến đâu, nơi đó liền bị hủy diệt.

Tiên sơn cao tới hàng ức vạn cây số cũng sụp đổ, núi đá bay loạn xạ.

Đại giang dài hàng ức vạn cây số cũng bị cắt đứt, nước sông hóa thành sương mù đầy trời, mờ mịt giăng giăng.

Ngũ Trang Quán càng bị một đòn đánh cho hoàn toàn vỡ nát, hóa thành một mảnh phế tích.

Vạn Thọ Sơn cũng không thể thoát một kiếp, sơn thể to lớn vô cùng sụp đổ, bụi mù tràn ngập, che khuất cả tầm nhìn.

"Khụ." Chuẩn Đề không địch lại Sở Dương, ho ra máu bay ngược về sau.

Mãi mới ổn định được thân hình, Lục Trượng Kim Thân cũng hiện ra một vết nứt rõ rệt.

Ngược lại, Sở Dương lại tỏ ra thản nhiên, chậm rãi thu quyền lại như thể chẳng tốn chút sức lực nào.

Chương 236

"Thật mạnh." Thông Thiên co rụt đồng tử, càng thêm kiêng dè thực lực của Sở Dương.

Ban đầu, lúc ở Hỗn Độn giao chiến với Nguyên Thủy, thực lực mà Sở Dương thể hiện ra đã đủ khiến người ta kinh ngạc.

Bây giờ, thực lực của Sở Dương càng làm người ta kinh hồn bạt vía.

Thông Thiên cảm thấy nếu như đơn đả độc đấu, dù có bày ra Tru Tiên Kiếm Trận cũng chưa chắc là đối thủ.

Phải công nhận, việc Sở Dương dùng nhục thân Chứng Đạo mang lại mức tăng phúc thực lực thật sự quá lớn.

Lão Tử, Nguyên Thủy và Tiếp Dẫn cũng có vẻ mặt ngưng trọng, đối mặt với một Sở Dương mạnh mẽ như vậy, áp lực là cực lớn.

Nhưng hai bên đều đã vạch mặt nhau, Hồng Mông Tử Khí tuyệt đối sẽ không nhường ra, cho nên chỉ có một trận chiến!

"Thái Cực Đồ!" Lão Tử khẽ quát một tiếng, một đạo đồ đen trắng bay ra, gặp gió liền phồng lên, chỉ trong mấy hơi thở đã trở nên to lớn vô cùng, có thể nói là che trời lấp đất.

Khí tức của Thái Cực Đồ càng thêm khủng bố, chỉ tự do lan tỏa ra chứ không nhắm vào bất kỳ ai.

Nhưng dưới khí tức như vậy, thân là Chuẩn Thánh cường giả như Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân vẫn cảm thấy linh hồn run rẩy, bất giác muốn khấu đầu bái lạy.

"Oanh." Uy năng kinh khủng từ Thái Cực Đồ trút xuống, hóa thành một dòng lũ cuồn cuộn tấn công về phía Sở Dương.

“Tru Tiên Kiếm Trận!” Thông Thiên ngẩng đầu thét dài một tiếng, không cam lòng yếu thế mà tế ra bốn thanh tiên kiếm, lần lượt là Tru Tiên Kiếm, Hãm Tiên Kiếm, Tuyệt Tiên Kiếm và Lục Tiên Kiếm.

Bốn đại tiên kiếm cùng với Tru Tiên Trận Đồ, Tru Tiên Kiếm Trận ầm ầm giáng xuống, bao phủ cả một phương trời đất.

Sở Dương tự nhiên cũng ở trong đó, chỉ thấy Tru Tiên Kiếm Trận ngưng tụ ra một cơn bão kiếm khí kinh khủng, như sóng triều trực tiếp lao về phía hắn.

Trong đó ẩn chứa đại sát cơ, muốn tuyệt sát Sở Dương.

“Giết!” Nguyên Thủy cũng đã ra tay, vung vẩy Bàn Cổ Phiên, tạo ra từng trận thần phong sắc bén, gặp thần giết thần, gặp phật sát phật, mọi thứ trên đường đi đều bị phá hủy.

“Đông.” Chuẩn Đề từ nơi xa xôi bay trở về, Lục Trượng Kim Thân tỏa ra vạn đạo kim quang, rực rỡ như mặt trời vàng.

Hắn giận dữ đạp lên trường không, làm nứt vỡ cả trời đất lao về phía Sở Dương, tu vi Thánh cấp bộc phát toàn lực, rung chuyển cả thời không.

“Hàng Ma Xử!” Tiếp Dẫn miệng niệm chú, tế ra một cây thần xử thông thiên triệt địa, tỏa ra kim quang, nện về phía Sở Dương.

Thanh thế vô cùng lớn, giống như đang vung cả một dải ngân hà oanh sát Sở Dương, người thường thấy cảnh này e rằng tâm thần cũng phải chấn động, sẽ bị dọa chết tươi.

“Năm vị Thánh Nhân liên thủ đối phó một mình ta, thật là vô sỉ đến cực điểm.” Sở Dương thấy vậy trong lòng khinh thường, nhưng trên mặt lại tỏ vẻ ngưng trọng, không dám xem nhẹ.

Không còn cách nào khác, chư Thánh tuy vô sỉ, nhưng uy lực của một đòn liên thủ thực sự rất lớn, Sở Dương cũng phải toàn lực ứng

phó.

"Thái Cực Đồ!" Sở Dương hét lớn một tiếng, hô ra những lời giống hệt Lão Tử, nhưng Thái Cực Đồ này không phải Tiên Thiên Chí Bảo, mà là một môn thần thông.

Thần thông vô phẩm giai, người thi triển thực lực mạnh bao nhiêu, uy năng của Thái Cực Đồ sẽ mạnh bấy nhiêu!

"Ầm ầm ầm!" Trên đỉnh đầu Sở Dương xuất hiện một đạo thần đồ đen trắng, chiếm cứ hơn nửa bầu trời, to lớn hơn Tiên Thiên Chí Bảo Thái Cực Đồ mấy chục lần.

"Giết." Sở Dương tay trái ôm âm, tay phải ôm dương, thúc giục Thái Cực Đồ che trời lấp đất lao về phía các Thánh Nhân.

"Đang!" Hỗn Độn Chung lơ lửng trên đỉnh đầu Sở Dương, phù văn lấp lóe, quang mang vạn trượng, phát ra từng hồi chuông vang, phóng ra những làn sóng âm màu vàng không chút sợ hãi nghênh đón bão kiếm khí, Hàng Ma Xử và các đòn tấn công khác.

"Oanh." Càn Khôn Đỉnh hiện ra, ngưng kết một màn sáng dày đặc trước người Sở Dương, ánh sáng kỳ dị lưu chuyển trên đó, che chở vạn pháp bất xâm, chư pháp bất phá!

"Xích." Hồng Mông Lượng Thiên Xích càng sớm đã hóa thành một đạo thần mang màu tím, lấp lóe hàn quang lao về phía Lão Tử, Thông Thiên và những người khác.

Pháp lực trong cơ thể Sở Dương cuồn cuộn, Hỗn Độn Âm Dương Quyết, Hỗn Độn Long Tượng Công và Đạo Tâm Chủng Ma Đại Pháp cùng vận chuyển, hắn tế ra vô số chí bảo và thi triển thần thông, khai chiến với năm đại Thánh Nhân.

Quá trình diễn ra vô cùng kịch liệt, trên bầu trời thỉnh thoảng lại có máu tươi ẩn chứa sức mạnh kinh người văng ra, không biết là của Sở

Dương hay của các Thánh Nhân.

Phương trời đất này đều bị đánh sụp, hư không vỡ nát, vạn vật không còn tồn tại.

"Hít, Hồng Hoang xảy ra đại chiến Thánh Nhân sao?" "Uy năng thật khủng khiếp, Đại La Kim Tiên mà ở trong chiến trường có lẽ không chống đỡ nổi một khắc đâu nhỉ?

Sẽ bị dư chấn chiến đấu xé nát!" "Chuẩn Thánh cũng không được đâu, nếu có vị Thánh Nhân nào nhắm vào Chuẩn Thánh, không ai có thể sống sót." "..." Các đại năng Hồng Hoang đều chú ý đến tình hình gần Ngũ Trang Quán, ai nấy đều hít một hơi khí lạnh, vạn lần không ngờ các Thánh Nhân lại đang đại chiến.

Trận chiến vô cùng kịch liệt, thuộc cấp hủy thiên diệt địa.

Hiện tại chưa đến nửa nén hương thời gian, không biết đã có bao nhiêu ức vạn dặm khu vực bị hủy diệt, hóa thành phế tích, hoặc hư vô, quay về với vòng tay của Thiên Đạo.

Nếu cứ đánh thêm vài chục, vài trăm năm, có khả năng cả Hồng Hoang cũng bị hủy diệt.

"Vô sỉ, nhiều Thánh Nhân như vậy lại vây công một mình Thiên Tôn, vô sỉ đến cực điểm!" Chúc Long, Côn Bằng, Toại Nhân Thị và Tam Tiêu cảm ứng được trận đại chiến xảy ra ở Ngũ Trang Quán, đều tức giận mắng chửi, trong lòng vô cùng phẫn nộ, hận không thể lập tức chạy đến giúp đỡ Sở Dương.

Nhưng mọi người trong Tiên Đình cũng hiểu rõ, trận đại chiến cấp Thánh Nhân này họ không thể tham gia.

Nếu đến Ngũ Trang Quán, đó không phải là giúp đỡ Sở Dương, mà ngược lại sẽ trở thành gánh nặng, khiến hắn phải phân tâm bảo vệ.

Chương 237

Cho nên dù trong lòng có tức giận đến đâu, muốn đến Ngũ Trang Quán đến đâu, Chúc Long và những người khác cũng đã kiềm chế ý định lên đường.

Tất nhiên, nếu Sở Dương thật sự không địch lại năm đại Thánh Nhân, họ cũng sẽ đến Ngũ Trang Quán, cùng hắn đồng sinh cộng tử.

Đây chính là lòng trung thành của mọi người trong Tiên Đình!

"Ầm ầm ầm!" Thánh chiến trên không Ngũ Trang Quán vẫn tiếp tục, Sở Dương một mình đối đầu năm đại Thánh Nhân, không hề yếu thế, thậm chí còn chiếm được chút thượng phong.

Nếu để người ngoài biết được, chắc chắn sẽ kinh hãi đến tột độ, vì điều này thực sự quá đáng sợ.

Đừng nói người khác, ngay cả năm đại Thánh Nhân đang đối đầu với Sở Dương cũng phải kinh hồn bạt vía.

Thánh Nhân đấy, không phải rau cải trắng, đó là tồn tại vô thượng đứng trên vạn linh, mỗi một vị Thánh Nhân đều có năng lực thông thiên triệt địa, tiêu diệt một đám Chuẩn Thánh đỉnh phong cũng không thành vấn đề.

Hủy diệt một vũ trụ, hay sáng tạo một thế giới cũng không phải chuyện khó.

Nhưng hiện tại, năm Thánh Nhân hợp sức lại chỉ miễn cưỡng chống lại được Sở Dương?

Đơn giản là quá kinh khủng!

"Phải diệt trừ Sở Dương!" Lão Tử, Thông Thiên, Nguyên Thủy, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn, cả năm người trong lòng sát cơ ngập trời, ra tay

càng thêm tàn nhẫn.

Thậm chí Nữ Oa đang bế quan tu luyện trong Oa Hoàng Cung ở Hỗn Độn, không tham gia vào đại sự Hồng Hoang cũng phải động lòng.

Bà đang suy nghĩ có nên liên thủ với chư Thánh để tiêu diệt Sở Dương không?

Bởi vì thực lực của Sở Dương quá mạnh, uy hiếp quá lớn, đã phá vỡ sự cân bằng giữa các Thánh Nhân.

Còn Sở Dương, nhìn thì có vẻ như đang đại triển thần uy, một mình nghênh chiến năm vị Thánh Nhân và chiếm thế thượng phong, nhưng trong lòng cũng có nỗi khổ.

Bởi vì hắn là cường giả Chứng Đạo, còn năm người đối diện lại là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Thiên Đạo Thánh Nhân chắc chắn là cường giả Chứng Đạo, nhưng cường giả Chứng Đạo chưa chắc đã là Thiên Đạo Thánh Nhân.

Giữa hai bên có sự khác biệt rõ ràng, trong đó khác biệt lớn nhất là nguyên thần của Thiên Đạo Thánh Nhân ký thác trên Thiên Đạo, bất tử bất diệt, vĩnh hằng bất hủ.

Cường giả Chứng Đạo không phải là Thiên Đạo Thánh Nhân thì lại khác, sẽ bị thương, sẽ chết.

Điều này khiến cho Sở Dương khi đối đầu với năm đại Thánh Nhân, nhìn thì chiếm thế thượng phong, nhưng thực chất lại rơi vào thế bị động.

Sở Dương có giết Thánh Nhân một trăm lần, một nghìn lần, Thánh Nhân cũng có thể hồi phục lại trạng thái toàn thịnh.

Nhưng nếu Sở Dương bị Thánh Nhân đánh bị thương, muốn hồi phục sẽ phải tiêu hao bản nguyên.

Nếu có đủ thời gian thì cũng có thể khôi phục bản nguyên, nhưng vấn đề là trong trận thánh chiến kịch liệt như vậy, Lão Tử và những người khác sao có thể cho hắn đủ thời gian được?

Cho nên, kịch chiến lâu như vậy, tình hình chiến đấu của Sở Dương không hề tốt đẹp, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn sẽ bị năm đại Thánh Nhân bào chết.

Năm đại Thánh Nhân cũng đã nhìn ra tình huống này, cho nên càng phát động công thế mãnh liệt hơn đối với Sở Dương, thậm chí không hề phòng ngự, áp dụng chiến thuật dùng thương đổi thương, dùng mạng đổi mạng.

Một mặt là vì cấp bách muốn trừ bỏ mối uy hiếp khổng lồ là Sở Dương, mặt khác là vì dù có bị thương, thậm chí bị đánh nổ tung cũng có thể mượn lực lượng Thiên Đạo để hồi phục trong nháy mắt.

Nhưng Sở Dương thì không thể, vết thương của hắn không có thời gian chữa trị sẽ chỉ càng ngày càng nặng.

"Xem ra không dùng Thí Thần Thương là không được." Sở Dương ánh mắt lóe lên tia điện lạnh, trong lòng trở nên tàn nhẫn.

Dù bề ngoài chiếm ưu thế, nhưng thực chất lại ở thế yếu, tại sao Sở Dương vẫn dám tiếp tục đại chiến với các Thánh Nhân?

Nguyên nhân chính là Thí Thần Thương, nếu Sở Dương thật sự liều mạng, chết cũng có thể kéo theo vài vị Thánh Nhân cùng xuống mồ.

Hơn nữa, ngoài Thí Thần Thương, Sở Dương còn có một con bài tẩy mạnh mẽ chưa dùng đến.

"Đang." Đúng lúc này, Sở Dương đột nhiên toàn lực thúc giục

Hỗn Độn Chung, phát ra một làn sóng âm màu vàng cực lớn, quét về phía Lão Tử và những người khác.

"Oanh!" Hư không chấn động, rồi nhanh chóng sụp đổ, cuối cùng trực tiếp nổ tung.

Đối mặt với làn sóng âm mạnh mẽ như vậy của Hỗn Độn Chung, các Thánh Nhân đều tỏ ra ngưng trọng, lần lượt thi triển thủ đoạn chống cự, nhưng vẫn bị đánh bay ngược về sau.

"Thí Thần Thương!" Không đợi Lão Tử, Nguyên Thủy và các Thánh Nhân khác lao tới, ánh mắt Sở Dương lóe lên tinh quang, đưa một tay ra tóm về phía trước, miệng hét lớn.

"Ông." Hư không lại chấn động, một cây trường thương đen như mực hiện ra, bị Sở Dương nắm trong tay, tỏa ra một luồng hàn ý, hư không dường như bị đóng băng.

Thân hình Sở Dương thon dài, tuấn mỹ vô song, tay cầm Thí Thần Thương, như chiến thần giáng thế, ánh mắt như điện, tóc đen bay loạn, ánh mắt sắc bén, phảng phất như muốn chém nát cả bầu trời này.

"Giết!" Sở Dương hét dài một tiếng, vung Thí Thần Thương chém đứt bầu trời, lao về phía Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề co rụt đồng tử, nhưng cũng không hề sợ hãi, gầm lớn nghênh chiến.

"Oanh." Chuẩn Đề tung ra một quyền, hư không bị xé rách, rồi nhanh chóng sụp đổ, một luồng cự lực khủng bố vô cùng cuồn cuộn trào ra, không chút lưu tình rơi xuống Sở Dương.

Chương 238

Sở Dương không né không tránh, chỉ thầm niệm trong lòng: "Thôn Thiên Đạo Kinh!" "Ông." Một luồng hấp lực truyền ra từ trong cơ thể Sở Dương, luồng cự lực bàng bạc đủ để khai thiên tích địa kia rơi xuống người hắn lại không có tác dụng lớn, tám phần đã bị triệt tiêu, hai phần còn lại hoàn toàn vô dụng, không thể gây ra chút tổn hại nào cho nhục thân cấp Chứng Đạo của Sở Dương.

Con bài tẩy mạnh mẽ mà Sở Dương trước nay chưa từng dùng đến, Thôn Thiên Đạo Kinh, không chỉ có thể thôn phệ vạn vật vạn linh để nâng cao tu vi, mà trong thực chiến còn có thể hấp thu đòn tấn công của địch nhân!

Có Thôn Thiên Đạo Kinh, thực lực của Sở Dương không chỉ tăng lên một hai phần, mà sức bền cũng sẽ tăng mạnh!

"Cái gì!" Chuẩn Đề thấy Sở Dương cứng rắn chịu một quyền mà không hề hấn gì, nhất thời kinh hãi, trong mắt hiện lên vẻ kinh ngạc và khó tin.

Nhưng Chuẩn Đề không kịp suy nghĩ, cũng không kịp ra tay hay né tránh, một đòn sắc bén từ Thí Thần Thương mà Sở Dương đã đổi bằng việc chịu một quyền kia đã đến.

"Phụt." Thí Thần Thương phun ra thương mang, sức mạnh kinh khủng bùng nổ, rơi xuống người Chuẩn Đề, trong nháy mắt phá vỡ Lục Trượng Kim Thân, xuyên thủng trái tim hắn.

Uy năng của Thí Thần Thương lại một lần nữa bùng nổ, khiến Lục Trượng Kim Thân của Chuẩn Đề vỡ tung, hóa thành sương máu đầy trời, càng có một luồng sức mạnh đặc thù men theo hư không vô tận tiến đến một nơi không xác định, tấn công vào nguyên thần của

Chuẩn Đề đang ký thác trên Thiên Đạo.

"A!" Khi sương máu trên không trung ngưng tụ lại thành hình ảnh của Chuẩn Đề, hắn phát ra một tiếng hét lớn, thân hình trong nháy mắt lùi lại hàng ức vạn cây số, ánh mắt kinh hoàng nhìn về phía Sở Dương.

"Sư đệ, sao vậy?" Tiếp Dẫn có chút không hiểu, trước đó Chuẩn Đề cũng bị đánh nổ mấy lần, nhưng không có lần nào kinh hãi như lần này.

"Sư huynh, Sở Dương có thể làm tổn thương nguyên thần ta ký thác trên Thiên Đạo!" Chuẩn Đề kinh hãi nói.

Thí Thần Thương có thể giết Thánh Nhân không phải là nói suông, bên trong có một luồng sức mạnh đặc thù, chuyên chém nguyên thần.

Vừa rồi nguyên thần của Chuẩn Đề ký thác trên Thiên Đạo đã bị chém, tuy nhiên vì có Thiên Đạo che chở nên chỉ tổn thương một phần mười vạn.

Nhưng đây là một tín hiệu cực kỳ không tốt, nguyên thần ký thác trên Thiên Đạo cũng bị thương, điều đó có nghĩa là hắn có thể chết!

"Cái gì!" Tiếp Dẫn nghe lời của Chuẩn Đề, sắc mặt lập tức đại biến, thân thể cũng run rẩy.

Nguyên Thủy, Thông Thiên và Lão Tử trong mắt cũng hiện ra vẻ kinh ngạc, có cả những tia sợ hãi.

Nếu thật sự như lời Chuẩn Đề nói, vậy thì ưu thế đối phó với Sở Dương bấy lâu nay của họ chẳng phải đã mất rồi sao?

Trước đó tuy hơi yếu thế, nhưng dựa vào việc Thánh Nhân bất tử bất diệt, có thể mượn lực lượng Thiên Đạo để nhanh chóng hồi phục và bộc phát chiến lực cao hơn để bào chết Sở Dương.

Nhưng bây giờ kim thân bất tử bất diệt của Lão Tử, Chuẩn Đề và những người khác đã bị phá vỡ, Sở Dương có thủ đoạn đối phó với nguyên thần ký thác trên Thiên Đạo, cũng có cơ hội giết chết họ!

"Vút." Phía bên kia, Sở Dương sắc mặt bình tĩnh, lại một lần nữa thi triển thân pháp, thân ảnh mờ ảo không rõ, nhưng tốc độ cực nhanh, trực tiếp lao về phía Chuẩn Đề.

"Không hay rồi." Chuẩn Đề sắc mặt đại biến, không chút do dự lùi lại.

Hắn không muốn lại bị đánh nổ, rồi nguyên thần ký thác trên Thiên Đạo lại bị tổn thương, tuy chỉ là một phần mười vạn, nhưng mười vạn lần như vậy là tiêu đời.

Đáng tiếc, có những chuyện không phải Chuẩn Đề muốn thế nào là được thế ấy, tốc độ của Sở Dương nhanh hơn hắn, trong nháy mắt vượt qua không gian vô tận đến gần, rồi vung Thí Thần Thương, mạnh mẽ bắn ra.

"A!" Chuẩn Đề gầm lớn, mặt đỏ bừng, các loại thủ đoạn phòng ngự liên tiếp sử dụng, muốn chống cự một phen.

Nhưng vô dụng, Thí Thần Thương được mệnh danh là chí bảo đệ nhất Hồng Hoang, chủ sát phạt, lực công kích của nó đâu phải dạng vừa.

"Phụt!" Thí Thần Thương xé nát vô số lớp phòng ngự trước mặt, dễ như xé giấy trắng, sau đó dưới ánh mắt tuyệt vọng của Chuẩn Đề lại một lần nữa xuyên thủng thân thể hắn, khiến hắn nổ tung thành sương máu.

"Oanh." Năng lượng đặc thù được giải phóng từ bên trong Thí Thần Thương lại một lần nữa tiến đến nơi không xác định, chém giết nguyên thần ký thác trên Thiên Đạo của Chuẩn Đề, lại thêm một phần

mười vạn tổn hao.

"Đó là Thí Thần Thương, Tiên Thiên Chí Bảo mà Ma Tổ La Hầu từng sử dụng, được xưng là hung binh đệ nhất Hồng Hoang." Cuối cùng cũng có người nhận ra Thí Thần Thương trong tay Sở Dương, Lão Tử ngưng trọng nói.

"Kệ nó có phải Thí Thần Thương hay không, mau cứu sư đệ ta, hắn sắp chết rồi, áp lực của Sở Dương giảm đi, giết chúng ta sẽ càng dễ dàng hơn!" Tiếp Dẫn nhìn vào đám sương máu đang lan tràn trên bầu trời, mắt cũng đỏ lên, gầm lên với Lão Tử và những người khác, rồi hóa thành một luồng ánh sáng đi cứu viện Chuẩn Đề.

Lão Tử và những người khác sắc mặt khẽ biến, nhìn nhau, đều thấy được sự do dự trong mắt đối phương.

Sở Dương hung uy ngút trời, sớm đã khiến họ kiêng dè, bây giờ lại có Thí Thần Thương có thể giết Thánh Nhân, càng kiêng dè hơn, trong lòng còn có cả nỗi sợ hãi cái chết.

Lão Tử, Nguyên Thủy và Thông Thiên đều không muốn giao chiến với Sở Dương nữa.

Nhưng Tiếp Dẫn nói không sai, nếu không ra tay với Sở Dương, đợi hắn giết Chuẩn Đề xong, sẽ đến lượt họ.

Áp lực khi đối chiến với bốn Thánh Nhân chắc chắn nhỏ hơn nhiều so với năm Thánh Nhân, đến lúc đó Sở Dương giết họ sẽ càng dễ dàng hơn.

"Không thể bỏ mặc Chuẩn Đề, chúng ta phải cứu hắn." Lão Tử trầm giọng nói: "Ta và Sở Dương lúc ra tay đã kết thành tử thù, hắn sẽ không tha cho ta, năm người chúng ta chỉ có cùng tiến cùng lui mới được." "Không sai, hôm nay bản nguyên của Sở Dương đã bị tổn thương không nhỏ, hắn có Thí Thần Thương, chúng ta cũng có khả

năng chém giết hắn!" Nguyên Thủy mắt lóe sáng, mở miệng nói, đang tính toán kế hoạch tiêu diệt Sở Dương.

"Vậy thì chiến thôi, Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn sắp không trụ được nữa rồi." Thông Thiên mặt mày ngưng trọng nói.

"Được." Ba người nhìn nhau, tạm thời gác lại mâu thuẫn phân nhà, cùng nhau lao về phía Sở Dương.

"Tru Tiên Kiếm Trận!" "Thái Cực Đồ, Thái Thanh Thần Lôi!" "Bàn Cổ Phiên!" Thông Thiên, Lão Tử và Nguyên Thủy đều hét lớn, các loại thần thông cấp Thánh đồng loạt giáng xuống.

"Ha ha, nói hay lắm!" Sở Dương ngửa mặt lên trời cười lớn, cả người phóng túng bất kham, mái tóc đen bay loạn, toát ra một luồng khí thế vô pháp vô thiên.

"Giết!" Sở Dương đấu pháp với năm đại Thánh Nhân, trận chiến càng lúc càng tích lũy.

Việc thi triển Thôn Thiên Đạo Kinh một lần nữa giúp Sở Dương giảm đáng kể mức độ bị thương, còn việc thi triển Thí Thần Thương lại khiến các Thánh Nhân vô cùng kiêng dè, không dám dùng thương đổi thương, dùng mạng đổi mạng.

Chương 239

Tình cảnh của Sở Dương đã tốt hơn, nhưng hắn phát hiện, độ khó để đánh nổ Thánh Nhân đã tăng lên rất nhiều, năm đại Thánh Nhân cùng tiến cùng lui, hoàn toàn không cho hắn cơ hội.

Vết thương của hắn tuy nhẹ hơn, nhưng vẫn đang từ từ tăng thêm.

Cứ tiếp tục như vậy, kết quả cuối cùng vẫn là Sở Dương bị các Thánh Nhân bào chết, không khác gì lúc trước.

Chỉ là trước đây có lẽ chỉ cầm cự được ngàn năm, còn bây giờ có thể cầm cự vạn năm thậm chí mười vạn năm, nhưng cuối cùng vẫn sẽ chết.

"Mọi người cùng nhau ra tay, cùng tiến cùng lui, có thể tiêu diệt Sở Dương." Chư Thánh cũng dần dần phát hiện ra điều này, đều lộ vẻ vui mừng, Nguyên Thủy còn lên tiếng cổ vũ sĩ khí.

Nhất thời, nỗi sợ hãi của Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn và những người khác đối với Sở Dương giảm đi rất nhiều, ai nấy ra tay càng thêm tàn nhẫn.

"Cứ tiếp tục thế này không ổn, sẽ bị bào chết." Sở Dương mặt ngoài bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang suy nghĩ cực nhanh, tìm kiếm đối sách.

Cuối cùng Sở Dương nghiến răng, ánh mắt lóe lên vẻ lạnh lùng, thầm nghĩ: "Không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng thôi." Nếu Sở Dương không màng sống chết, tuyệt đối có thể kéo chư Thánh cùng lên đường, nhưng hắn không muốn cứng rắn như vậy!

"Giết!" Lúc này, Sở Dương chọn mục tiêu, lao về phía Chuẩn Đề

yếu nhất.

"Tru Tiên Kiếm Trận!" "Hàng Ma Xử!" "..." Lão Tử, Tiếp Dẫn và những người khác tự nhiên sẽ không để yên cho Sở Dương hành động, trực tiếp tế ra các loại thần thông, linh bảo để ngăn chặn.

"Thôn Thiên Đạo Kinh!" Sở Dương đối mặt với đòn tấn công liên thủ của chư Thánh, không hề phòng ngự, hét dài một tiếng tiếp tục lao về phía Chuẩn Đề.

"Ầm ầm ầm!" Vô số đòn tấn công mạnh mẽ vô cùng rơi xuống người Sở Dương, bị hấp lực kinh khủng của Thôn Thiên Đạo Kinh tiêu hóa hết năm phần, năm phần còn lại trực tiếp rót vào cơ thể hắn.

Lực lượng nhục thân mạnh mẽ đã triệt tiêu bốn phần, nhưng vẫn còn một phần sức mạnh trực tiếp oanh kích vào cơ thể Sở Dương, khiến bản nguyên của hắn bị tổn hại.

Sở Dương không hề để ý, lúc này hắn đã đột phá vòng vây của chư Thánh, đến gần Chuẩn Đề.

"Diệt!" Sở Dương vung Thí Thần Thương, mạnh mẽ bổ một nhát xuống Chuẩn Đề.

"Oanh!" Dưới một đòn bổ giận dữ, không gian phía trước đều bị ép dẹp, rồi sụp đổ.

"A!" Chuẩn Đề trợn mắt muốn nứt, gầm lớn, toàn thân pháp lực vận chuyển, dùng hết toàn lực giãy giụa, nhưng vẫn không thể thoát khỏi số phận bị đánh nổ.

"Chết tiệt, mau ra tay cứu sư đệ ta đi!" Tiếp Dẫn sắc mặt tái xanh, vừa bay về phía Chuẩn Đề, vừa gầm lên với Lão Tử và những người khác.

Lão Tử và những người khác sắc mặt cứng lại, trong mắt lộ vẻ không vui, nhưng khi nhìn thấy Sở Dương đang đại triển thần uy, chỉ

có thể đè nén cơn giận trong lòng, cùng Tiếp Dẫn cứu viện Chuẩn Đề.

"Giết!" Lần này, Sở Dương đã rơi vào trạng thái điên cuồng, hắn không thèm để ý đến đòn tấn công của Lão Tử, Nguyên Thủy và bốn vị Thánh Nhân khác, chỉ thúc giục Thôn Thiên Đạo Kinh phòng ngự, vung vẩy Thí Thần Thương chuyên giết Chuẩn Đề.

"A!" Tiếng kêu thảm thiết của Chuẩn Đề vang vọng khắp phương trời đất, trong đó xen lẫn những tia sợ hãi.

Sở Dương chuyên nhắm vào Chuẩn Đề, khiến số lần hắn bị đánh nổ tăng lên rất nhiều, chưa đến nửa khắc đồng hồ đã bị đánh nổ hơn nghìn lần.

Điều đó cũng thôi đi, mấu chốt là nguyên thần của Chuẩn Đề ký thác trên Thiên Đạo đã tổn thương hơn một thành.

Nếu tiếp tục chiến đấu, Chuẩn Đề có khả năng sẽ bị giết chết.

"Ầm ầm ầm!" Nửa ngày trôi qua, Sở Dương vận chuyển Thôn Thiên Đạo Kinh, cứng rắn chống đỡ đòn tấn công của chư Thánh để chuyên giết Chuẩn Đề, khiến nguyên thần ký thác trên Thiên Đạo của hắn tổn thương hơn năm thành.

Sở Dương cũng không dễ chịu gì, bị đòn tấn công của chư Thánh tiêu diệt hết hai phần mười bản nguyên, nếu nhất quyết muốn giết Chuẩn Đề, tổn thương bản nguyên có thể sẽ đạt tới bốn thành.

Nhưng Sở Dương biết đây là một trận chiến tâm lý, ai chùn bước trước, người đó thua.

Cho nên dù bản nguyên tổn thương nghiêm trọng, nhưng trên mặt hắn vẫn tỏ ra ung dung, bình thản.

"Không đánh nữa!" Lại nửa khắc đồng hồ trôi qua, Chuẩn Đề sụp đổ, gầm lớn một tiếng hóa thành một cầu vồng vàng bỏ chạy.

Sở Dương chỉ đánh một mình Chuẩn Đề, chỉ trong chưa đầy một ngày, nguyên thần ký thác trên Thiên Đạo của hắn đã tổn thương hơn bảy thành!

Nếu tiếp tục đấu pháp, Sở Dương tuyệt đối có thể chém giết Chuẩn Đề trước.

Hy sinh một người để giết Sở Dương, thành toàn cho các Thánh Nhân khác?

Chuẩn Đề tỏ thái độ: Ta không làm được, ta đi đây, ai muốn làm gì thì làm!

"Chuẩn Đề, quay lại!" Mọi người thấy Chuẩn Đề bỏ đi, nhất thời vô cùng lo lắng, mặt mày xanh mét.

Đặc biệt là Nguyên Thủy, lúc này trực tiếp gầm lên giận dữ, một mục tiêu hút sát thương tốt như vậy, sao có thể đi được?

Đúng vậy, lúc đầu Nguyên Thủy còn đang cố gắng cứu Chuẩn Đề, nhưng sau khi phát hiện Sở Dương không phòng ngự mà chỉ giết Chuẩn Đề, hắn đã nảy sinh ý nghĩ khác.

Đây là một mũi tên trúng hai đích, vừa giết Sở Dương, lại chém được Chuẩn Đề, như vậy lợi ích của Nguyên Thủy mới được tối đa hóa.

Bớt đi hai đối thủ cạnh tranh, hắn sẽ có thêm tự tin để bá chủ Hồng Hoang.

Nhưng vạn lần không ngờ, Chuẩn Đề lại bỏ đi, Sở Dương mất đi mục tiêu, chẳng phải sẽ tìm đến hắn sao?

"Các vị, bần tăng đi trước một bước." Chuẩn Đề vừa đi, Tiếp Dẫn cũng không còn tâm tư đấu pháp, mặt lạnh lùng bỏ đi.

Chương 240

Một mặt là vì Sở Dương quá mạnh, e rằng đợi Chuẩn Đề chết rồi hắn cũng chưa chết, Tiếp Dẫn không muốn tiếp tục chiến đấu với một con quái vật như vậy.

Mặt khác, Tiếp Dẫn ít nhiều cũng đã nhìn ra bí mật ẩn giấu của Nguyên Thủy, Lão Tử và Thông Thiên.

Lúc đầu khi tấn công Sở Dương còn giúp Chuẩn Đề phòng ngự, về sau lại chỉ tấn công Sở Dương.

Vì sao vậy?

Thân là Thánh Nhân, làm gì có kẻ ngốc, Tiếp Dẫn lập tức hiểu ra Tam Thanh muốn lợi dụng Chuẩn Đề để hút sát thương, nhân cơ hội giết Sở Dương, hoàn toàn không quan tâm đến sống chết của hắn.

Hơn nữa, trong mắt Tam Thanh không chừng còn đang mong Chuẩn Đề và Sở Dương cùng chết.

Điều này khiến Tiếp Dẫn trong lòng vô cùng tức giận, Chuẩn Đề bỏ đi cũng tốt, hắn cũng có thể đi theo.

"Chết tiệt!" Nguyên Thủy sắc mặt khó coi, Lão Tử và Thông Thiên cũng vậy.

Chuẩn Đề đi rồi, Tiếp Dẫn cũng đi, còn đánh thế nào nữa?

"Vừa rồi đánh ta có sướng không?" Lúc này, Sở Dương quay người lại, cười lạnh với Tam Thánh.

"Bần đạo đột nhiên nhớ ra đạo trường của ta có một gốc Tiên Thiên Linh Căn sắp chín, ta đi trước đây, đạo hữu cáo từ." Lão Tử chắp tay với Sở Dương, hóa thành một đạo độn quang rời đi.

“Đạo trường của bần đạo cũng có chút chuyện, hẹn gặp lại.” Thông Thiên thấy Lão Tử đi rồi, còn đợi gì nữa?

Chạy thôi!

Thế là hắn hành lễ với Sở Dương, cũng trực tiếp rời đi, tốc độ phi độn còn nhanh hơn bình thường không ít.

“Vút.” Nguyên Thủy mặt mày tái xanh, thậm chí không dám nói một câu nào, trực tiếp rời đi.

“Mẹ kiếp, đều chạy hết rồi?” Sở Dương nhìn bầu trời trống không trước mặt, trong lòng vô cùng cạn lời.

Thánh Nhân đường đường lại không cần mặt mũi như vậy, chưa đánh đã thấy tình hình không ổn liền rời đi, thật là biết co biết duỗi.

Nhưng nếu không biết co biết duỗi, e rằng cũng không thể thành Thánh Nhân.

“Thôi, đi cũng tốt, đỡ phải liều mạng.” Sở Dương mắt lóe lên tinh quang, thầm nghĩ.

Kế hoạch vừa rồi của hắn là chuyên chọn một người để đánh, đột phá phòng tuyến liên thủ của chư Thánh.

May mắn là đã thành công, Chuẩn Đề sợ chết bỏ đi, Tiếp Dẫn và Lão Tử các Thánh Nhân khác cũng không còn lòng chiến đấu, lần lượt rời đi.

Nếu năm đại Thánh Nhân ai cũng không sợ chết, quyết tâm muốn chém giết hắn.

Hắn thật sự không có biện pháp nào tốt, chỉ có thể kéo theo một người chết cùng.

“Lần này tạm tha cho các ngươi một mạng, đợi khi thực lực của ta tăng lên một bậc, năm đại Thánh Nhân có mặt hôm nay, từng người

một đều phải chết." Sở Dương nhìn về phía đạo trường của chư Thánh, lạnh lùng nói.

Năm Thánh liên thủ định chém giết hắn, Sở Dương sẽ không bao giờ quên, sau này nhất định phải chém giết họ.

Cũng là vì hiện tại hắn không có đủ thực lực, nếu liều mạng một mất một còn với chư Thánh, kết quả cuối cùng có lẽ là hai bên đều vẫn lạc, nếu không hôm nay Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác sao có thể đi dễ dàng như vậy?

"Vù." Sở Dương lại nhìn sâu vào đạo trường của chư Thánh một lần nữa, thu hồi ánh mắt, thân hình khẽ động, từ trên cao rơi xuống mặt đất, đến trước mặt Trấn Nguyên Tử và Hồng Vân.

Sở Dương tiện tay giải trừ cấm cố trên người hai người, lạnh nhạt nói: "Giao ra Hồng Mông Tử Khí." "Thiên Tôn, chúng ta làm một giao dịch đi, hôm nay ngài không cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí của ta, sau này ta thành Thánh Nhân có thể vì Tiên Đình làm việc ức vạn năm." Hồng Vân nhìn về phía Sở Dương, chậm rãi nói: "Chư Thánh muốn đối phó ngài, nếu có ta giúp đỡ, áp lực chắc chắn sẽ giảm đi rất nhiều, thậm chí có thể phản sát." Sở Dương nghe vậy cảm thấy hết sức cạn lời, bị Hồng Vân chọc cười.

Không cướp Hồng Mông Tử Khí, Hồng Vân sẽ vì Tiên Đình làm việc ức vạn năm, nghe có vẻ hay.

Nhưng nghĩ kỹ lại, nếu Sở Dương cướp Hồng Mông Tử Khí rồi giao cho Vân Tiêu, Tiên Đình cũng sẽ có được một vị Thánh Nhân, thời gian là vô hạn, vĩnh viễn vì Tiên Đình làm việc.

Quan trọng nhất là sự trung thành, Vân Tiêu là người của mình, còn Hồng Vân dù sao cũng là người ngoài.

Sở Dương dựa vào đâu mà để Hồng Mông Tử Khí lại cho Hồng

Vân?

Hơn nữa, Sở Dương không xem trọng Hồng Vân, hắn cũng muốn Chứng Đạo thành Thánh?

Đơn giản là chuyện hoang đường, cũng không xem lại bản thân là thứ gì.

"Ta nói lần cuối, giao ra Hồng Mông Tử Khí có thể sống." Sở Dương lạnh lùng nói với Hồng Vân, giọng điệu có phần thiếu kiên nhẫn.

"Thiên Tôn, thực ra chuyện này..." Hồng Vân sắc mặt biến đổi, nhưng vẫn không muốn từ bỏ Hồng Mông Tử Khí, muốn giao dịch với Sở Dương.

Kết quả chưa đợi hắn nói xong một câu hoàn chỉnh, Sở Dương đã tung một chưởng về phía hắn.

"Bốp." Hồng Vân, một vị Chuẩn Thánh đại năng hiếm có ở Hồng Hoang, thần thông quảng đại, đã vẫn lạc, hóa thành một đám sương máu.

Một luồng khí màu tím từ thi thể từ từ bay lên, tỏa ra sương mù mờ ảo, ánh sáng lấp lánh, dưới ánh mặt trời rực rỡ sinh huy.

"Cho ngươi cơ hội, không biết trân trọng, vậy thì chết đi." Sở Dương đưa tay ra tóm lấy Hồng Mông Tử Khí trong tay, cười lạnh với đám sương máu mà Hồng Vân hóa thành.

Chương 241

Nếu không phải Hồng Vân lề mề, có lẽ đã không dẫn đến năm đại Thánh Nhân, hắn cũng sẽ không tổn thương hơn ba phần mười bản nguyên chi lực, đều cần thời gian rất dài để hồi phục.

"Hồng Vân!" Trấn Nguyên Tử bên cạnh ngây người, vạn lần không ngờ chỉ trong mấy hơi thở mà bạn thân đã bị trấn sát.

"Thiên Tôn, ngài làm vậy có quá đáng không!" Trấn Nguyên Tử ngẩng đầu nhìn chằm chằm vào Sở Dương, nghiến răng hỏi.

Hồng Vân là người bạn thân duy nhất của Trấn Nguyên Tử, cứ như vậy bị Sở Dương trấn sát, ngay cả một gợn sóng cũng không có, trong lòng lửa giận ngút trời, gần như muốn đốt cháy cả thế giới.

"Sao, ngươi muốn xuống dưới đó với hắn à?" Sở Dương cười như không cười nói, một luồng khí tức chí cao chí quý lặng lẽ bao phủ Trấn Nguyên Tử.

Chỉ cần Trấn Nguyên Tử dám nói nhảm, Sở Dương dám tiễn hắn lên đường.

Dù sao hắn cũng là bạn thân của Hồng Vân, vạn nhất vì cái chết của Hồng Vân mà làm ra chuyện điên rồ.

Sở Dương không sợ, nhưng vô số tướng sĩ Tiên Đình lại sợ, dù sao Trấn Nguyên Tử cũng là một đại năng Chuẩn Thánh hậu kỳ, là Tiên Thiên Ma Thần lâu năm, thực lực mạnh mẽ.

"Ta..." Trấn Nguyên Tử vốn định mắng Sở Dương một trận, nhưng bị khí tức kinh khủng của cường giả Chứng Đạo bao phủ, nhất thời sau lưng toát mồ hôi lạnh, đầu óc tỉnh táo, há miệng, không biết nên nói gì.

Cuối cùng, Trấn Nguyên Tử cúi đầu, lựa chọn im lặng.

"Tự lo cho mình đi, đừng tự chuốc lấy họa." Sở Dương nhàn nhạt nói, mang theo Hồng Mông Tử Khí quay về bờ Đông Hải.

"Chết tiệt." Phía sau, Trấn Nguyên Tử nhìn Sở Dương rời đi, trong lòng phẫn nộ vô cùng, nhưng lại dâng lên một cảm giác bất lực sâu sắc.

Sở Dương là cường giả Chứng Đạo, làm sao báo thù cho Hồng Vân được?

Hồng Vân chết cũng có nguyên nhân của chính mình, nếu không phải hắn không nỡ bỏ Hồng Mông Tử Khí, làm sao lại rước lấy họa sát thân?

"Ai." Cuối cùng, Trấn Nguyên Tử thở dài một tiếng thật sâu, chọn một khối đất phong thủy bảo địa chôn cất Hồng Vân, bắt đầu xây dựng lại Ngũ Trang Quán.

Về phần có nghĩ đến việc báo thù cho Hồng Vân hay không, chỉ có hắn mới biết.

Nếu hắn thật sự dám báo thù, Sở Dương tuyệt đối sẽ không nương tay, sẽ chém giết Trấn Nguyên Tử, để hắn xuống làm bạn với Hồng Vân. ...

Trong khi đó, Sở Dương sau khi rời khỏi Ngũ Trang Quán, đã nhanh chóng quay trở về tổng bộ Tiên Đình ở bờ Đông Hải.

"Thiên Tôn." Chúc Long, Côn Bằng và những người khác vây quanh, bái kiến Sở Dương, tâm trạng đều vô cùng kích động.

Sở Dương quá mạnh, một mình đối đầu năm Thánh mà không hề yếu thế, cuối cùng còn đánh lui họ.

Có thể nói sau ngày hôm nay, các đại năng Hồng Hoang đều biết

Sở Dương là cường giả đệ nhất dưới trướng Hồng Quân.

Ai dám dễ dàng trêu chọc?

Có Sở Dương làm chỗ dựa, địa vị của Chúc Long, Cửu Anh, Côn Bằng và những người trong Tiên Đình có thể tăng lên rất nhiều, ngay cả Thánh Nhân cũng phải nể mặt.

Tam Tiêu thì mang theo vẻ mặt lo lắng nhìn Sở Dương, đặc biệt là Vân Tiêu, nàng biết vì Hồng Mông Tử Khí mà sư tôn mới giao thủ với chư Thánh, trong lòng cảm động nhưng cũng không khỏi có chút lo lắng.

"Sư tôn, người không bị thương chứ?" Vân Tiêu đi đến bên cạnh Sở Dương, trên khuôn mặt tinh xảo lộ rõ vẻ lo lắng, năm đại Thánh Nhân liên thủ không phải chuyện đùa, Sở Dương dù mạnh mẽ đến đâu cũng không thể dễ dàng đối phó được.

"Yên tâm đi, vi sư không sao." Sở Dương thấy đệ tử của mình quan tâm, trong lòng không khỏi ấm áp, đưa một tay ra xoa xoa đầu Vân Tiêu, nhẹ nhàng nói.

"Không sao là tốt rồi." Vân Tiêu nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, nhưng ngay sau đó lại sát khí đằng đằng nói: "Sư tôn người yên tâm, đợi đệ tử Chứng Đạo thành Thánh rồi, nhất định sẽ cùng người đi đánh giết đám Thánh Nhân đó!" Sở Dương trong lòng càng thêm hài lòng, cảm thấy mọi sự hy sinh đều có giá trị, dù sao cũng là vì giúp Vân Tiêu lấy lại Hồng Mông Tử Khí mới đại động can qua với chư Thánh.

"Được, vi sư chờ ngươi, đến lúc đó hai thầy trò chúng ta cùng nhau đi đánh giết." Sở Dương cười cười nói: "Nhưng bây giờ cứ theo sự sắp xếp của ta, trước tiên hãy Chứng Đạo thành Thánh đi." "Vâng." Vân Tiêu ngoan ngoãn gật đầu, vô cùng đáng yêu.

Chúc Long, Cửu Anh và Côn Bằng cùng những người trong Tiên Đình bên cạnh đều ngây người, vừa rồi họ nghe thấy gì vậy?

Vân Tiêu muốn Chứng Đạo thành Thánh, là cơ duyên mà Sở Dương cho sao?

Mọi người đối với quyết định của Sở Dương không dám có ý kiến, nhưng lại đều nhìn về phía Vân Tiêu, trong lòng vô cùng ngưỡng mộ, ánh mắt khao khát hiện rõ trên mặt.

"Các ngươi không cần ngưỡng mộ, cứ theo ta làm việc cho tốt, sau này chưa chắc đã không có ngày Chứng Đạo." Sở Dương thấy mọi người ngưỡng mộ, liền lên tiếng nói.

"Đa tạ Thiên Tôn!" Chúc Long và những người khác nghe lời hứa của Sở Dương, trong lòng vô cùng kích động, vội vàng hành lễ bái tạ.

Trong mắt Chúc Long và những người khác, Sở Dương đã thành công Chứng Đạo, lại có thể chỉ điểm người khác Chứng Đạo, gần như là toàn năng, sau này họ có cơ hội Chứng Đạo, vậy thì nhất định sẽ có ngày Chứng Đạo!

Chứng Đạo, đó là mục tiêu cuối cùng của vô số sinh linh Hồng Hoang, cứ như vậy được Sở Dương hứa hẹn.

Chúc Long, Côn Bằng và các cường giả Tiên Đình khác, cùng với Toại Nhân Thị, Thương Hiệt và các đệ tử của Sở Dương, trong lòng đều vô cùng kích động, đối với Sở Dương càng thêm tin phục, sùng bái.

Độ trung thành vốn đã đạt ba trăm phần trăm, bây giờ lại một lần nữa đột phá giới hạn, thẳng tiến bốn trăm phần trăm.

"Tiếp theo Vân Tiêu sẽ Chứng Đạo, các ngươi hãy quan sát kỹ, sẽ có thu hoạch không nhỏ." Đối mặt với lễ bái cảm kích của mọi người, Sở Dương thản nhiên nhận lấy, cười nhạt nói.

“Vâng, Thiên Tôn.” Chúc Long, Toại Nhân Thị và những người khác nghe vậy, lập tức im lặng ngay ngắn, chờ đợi Vân Tiêu Chứng Đạo, để quan sát ảo diệu trong đó.

Chương 242

Biết đâu vận may tốt có được cảm ngộ, cũng theo đó mà Chứng Đạo thì sao?

Tất nhiên, khả năng này chỉ có một phần ức vạn, gần như không có, Cửu Anh và Chúc Long và những người khác mới chỉ là Chuẩn Thánh sơ kỳ, làm sao mà Chứng Đạo được?

Nếu là Tây Vương Mẫu thì còn có một tia khả năng, nhưng nàng đang ở Tây Côn Luân tu luyện.

Lợi ích mà mọi người trong Tiên Đình có thể nhận được từ việc quan sát Vân Tiêu Chứng Đạo là làm sâu sắc thêm cảm ngộ đối với pháp tắc thiên địa, văn lý vũ trụ.

"Bắt đầu đi." Sở Dương quay người cười nhạt với Vân Tiêu, ý bảo nàng có thể kiến lập Lục Đạo Luân Hồi.

"Vâng." Vân Tiêu gật đầu, hít sâu một hơi, sắc mặt trở nên vô cùng trang nghiêm.

Nàng tiến lên một bước, ngẩng đầu nhìn trời, trầm giọng nói: "Ta tên Vân Tiêu, là đóa mây Tiên Thiên đầu tiên hóa hình, hôm nay nguyện lấy thân hóa Luân Hồi, để vô số hồn thể lang thang trong Hồng Hoang có nơi chốn, và có thể chuyển thế!" "Luân Hồi phân Lục Đạo, một là Nhân Đạo, hai là Thiên Nhân Đạo, ba là A Tu La Đạo, bốn là Địa Ngục Đạo, năm là Ngạ Quỷ Đạo, sáu là Súc Sinh Đạo." "Mong Thiên Đạo chứng giám, Lục Đạo Luân Hồi, lập!" Tiếng nói vừa dứt, Vân Tiêu tế ra Hồng Mông Tử Khí mà Sở Dương đã cho, lơ lửng trên đỉnh đầu.

"Ầm ầm ầm." Trên bầu trời mây gió cuộn trào, sấm chớp vang dội, huyền hoàng thần quang giáng thế, tạo thành từng đám mây, đều

là Thiên Đạo công đức.

Thân thể Vân Tiêu tỏa ra vạn đạo ánh sáng tốt lành, tiên vụ bốc hơi, mờ ảo như có như không.

Xung quanh nàng có những thần thú cát tường hiện ra, vây quanh vui mừng nhảy múa, như thể đang chúc mừng.

Thanh thế của việc kiến lập Lục Đạo Luân Hồi vô cùng lớn, trong nháy mắt quét qua toàn bộ Hồng Hoang, vạn linh đều biết.

Năm đại Thánh Nhân vừa đại chiến với Sở Dương xong, đang trên đường trở về đạo trường của mình, thấy cảnh này, sắc mặt biến ảo không ngừng.

"Quả nhiên, cướp đoạt Hồng Mông Tử Khí là để tạo ra một vị Thánh Nhân." Lão Tử nhíu mày, trong lòng có chút bất an, Sở Dương đã mạnh đến cực hạn, bây giờ lại có thêm một vị Thánh Nhân trợ trận, họ càng không phải là đối thủ.

"Chết tiệt, đáng lẽ Hồng Mông Tử Khí phải là của ta." Chuẩn Đề mắt đỏ hoe, trong lòng có chút hối hận, nếu mặt hắn dày hơn một chút, trong lòng không để ý đến ân tình của Hồng Vân, sớm đến Ngũ Trang Quán một chút, thì Hồng Mông Tử Khí chẳng phải đã là của hắn rồi sao?

Tây Phương sẽ lại có thêm một vị Thánh Nhân.

"Làm sao Sở Dương biết được nhiều cơ duyên Chứng Đạo như vậy, Nữ Oa, ta, và cơ duyên Chứng Đạo của Lão Tử đều là do hắn chỉ điểm." "Bây giờ Vân Tiêu cũng sắp Chứng Đạo thành Thánh, tuyệt đối cũng là do hắn chỉ điểm." Trên đỉnh Bích Du Sơn, Thông Thiên lộ vẻ trầm tư, Sở Dương biết nhiều cơ duyên Chứng Đạo như vậy, vậy tiếp theo Tiên Đình có xuất hiện vị Thánh Nhân thứ hai, thứ ba, thậm chí thứ tư không?

Nghĩ đến đây, Thông Thiên trong lòng vô cùng lo lắng, đây là không cho người khác con đường sống mà.

Nhưng Thông Thiên đã lo xa quá rồi, ngoài cơ duyên kiến lập Lục Đạo Luân Hồi này ra, Sở Dương không biết những cơ duyên khác.

Mà dù có biết, không có Hồng Mông Tử Khí cũng không thể thành Thánh Nhân được.

Chỉ có thể nói Thông Thiên quá kiêng dè thủ đoạn của Sở Dương, có chút lo lắng thái quá.

"Công đức kiến lập Lục Đạo Luân Hồi lại nhiều hơn ta?" Trong Hỗn Độn Oa Hoàng Cung, Nữ Oa có chút khó tin nhìn về phía tổng bộ Tiên Đình, Thiên Đạo công đức dày đặc trên bầu trời gần như làm mù mắt bà.

Ban đầu Nữ Oa cho rằng công đức tạo người là nhiều nhất ngoài công đức khai thiên, nhưng bây giờ công đức kiến lập Lục Đạo Luân Hồi xuất hiện, công đức tạo người cũng đành phải xếp thứ ba.

Trên không trung Tiên Đình, Vân Tiêu đứng giữa hư không, Hồng Mông Tử Khí lẳng lặng lơ lửng trên đỉnh đầu.

Công đức vẫn đang ngưng tụ, chưa hoàn thành, sau nửa khắc đồng hồ, công đức mới ngưng tụ hoàn tất.

"Oanh." Lượng lớn công đức hóa thành một luồng sáng huyền hoàng to lớn chui vào cơ thể Vân Tiêu, khiến uy thế của nàng tăng vọt, không ngừng leo lên.

Đại La Kim Tiên trung kỳ, Đại La Kim Tiên hậu kỳ, Đại La Kim Tiên đỉnh phong, Chuẩn Thánh... cuối cùng đột ngột đột phá một loại bình cảnh nào đó, đạt đến một tầng thứ hoàn toàn mới.

Tầng thứ này chí cao chí quý, đứng trên chúng sinh, chính là cảnh giới Chứng Đạo!

Vì Vân Tiêu sử dụng Hồng Mông Tử Khí mới có thể thăng cấp lên tầng thứ Chứng Đạo, cho nên có thể gọi là Thiên Đạo Thánh Nhân!

"Ầm ầm ầm!" Một luồng khí tức kinh khủng dâng lên, lan tỏa khắp Hồng Hoang.

"Chúng ta ra mắt Thánh Nhân!" Vạn linh Hồng Hoang bị thánh uy quét qua, đều quỳ xuống đất, hành lễ về phía Vân Tiêu, vẻ mặt vô cùng cung kính.

Chúc Long, Cửu Anh và các cường giả Tiên Đình khác cũng đang hành lễ với Vân Tiêu.

Tất nhiên, họ không bị thánh uy ảnh hưởng, có Sở Dương ở đây, chút thánh uy sao làm gì được họ?

Họ hành lễ là vì Vân Tiêu là đệ tử của Sở Dương, là người của Tiên Đình, chân tâm chúc mừng nàng Chứng Đạo thành Thánh.

Bởi vì Tiên Đình sở hữu hai vị cường giả Chứng Đạo, thế lực lại sẽ tăng lên không ít, thân là cao tầng Tiên Đình, Chúc Long và những người khác tự nhiên vui mừng.

"Tiên Đình có Thánh Nhân trấn giữ, cũng đủ để tự vệ, việc đi ra ngoài Hồng Hoang nâng cao thực lực có thể đưa vào chương trình nghị sự." Sở Dương trên mặt cũng lộ ra nụ cười, hài lòng nhìn về phía Vân Tiêu.

Nửa ngày trôi qua, khí tức của Vân Tiêu đã ổn định, Thiên Đạo công đức cũng đã tiêu hao hết.

Nàng quay đầu nhìn Sở Dương và mọi người một cái, tung người nhảy lên, một khắc sau thân thể ầm ầm nổ tung, hóa thành sáu cái động đen kịt.

Sáu cái hắc động này diện tích hơn ức vạn cây số, lơ lửng giữa không trung che trời lấp đất, ánh sáng trong phương không gian này

đều tối sầm lại, tất cả đều bị thôn phệ.

"Tỷ tỷ?" "Sư tôn, đại tỷ sao lại đột nhiên nổ tung vậy?" Quỳnh Tiêu thấy vậy ngây người, Bích Tiêu còn ôm chặt lấy đùi Sở Dương, vẻ mặt như sắp khóc.

Chương 243

Ba người tỷ muội tình thâm, không muốn thấy Vân Tiêu chết, đặc biệt là chết ngay trước mặt, cảm giác này vô cùng khó chịu.

Chúc Long, Toại Nhân Thị và những người khác cũng ngẩn ra, vạn lần không ngờ Vân Tiêu vừa mới Chứng Đạo thành Thánh, đã nổ tung.

"Yên tâm, Vân Tiêu không sao, chỉ là đang lấy thân hóa Luân Hồi thôi." Sở Dương xoa xoa đầu Quỳnh Tiêu, cười nhạt nói: "Cứ xem tiếp đi." "Oanh." Lời của Sở Dương vừa dứt, bên trong sáu cái hắc động tràn ra một mảng lớn hắc khí, biến hóa thành sáu pho tượng.

Pho tượng trước hắc động thứ nhất chính là Sở Dương, lưng chắp hai tay, sắc mặt thản nhiên, vừa đẹp trai lại vừa có thực lực.

Đây chính là Nhân Đạo!

Sở Dương là Thánh Phụ của Nhân tộc, dùng hắn làm tượng Nhân Đạo không có vấn đề gì.

Pho tượng trước hắc động thứ hai vẫn là Sở Dương, nhưng so với tượng Nhân Đạo thì có thêm một phần uy áp và khí tức của người bề trên, đây là Thiên Đạo!

Pho tượng trước hắc động thứ ba là Minh Hà, tay cầm Nguyên Đồ, A Tỳ song kiếm, ánh mắt như điện, chiến ý như cuồng, đây là A Tu La Đạo!

Pho tượng trước hắc động thứ tư là hình dạng của Đông Hoàng Thái Nhất đã chết, sắc mặt dữ tợn, khủng bố vô cùng, trông rất xấu, đây là Súc Sinh Đạo!

Pho tượng trước hắc động thứ năm là Đế Tuấn, tù phạm đang bị

treo ở tổng bộ Tiên Đình và bị vô số người ghét bỏ.

Mặt xanh răng nanh, mắt đỏ ngầu, khắp người đều có gai ngược, vô cùng đáng sợ, người nhát gan thấy có lẽ sẽ bị dọa chết tươi, đây là Ngạ Quỷ Đạo!

Pho tượng trước hắc động cuối cùng cũng là Đế Tuấn, nhưng khí tức của hắn lần này âm u, toát ra tử khí nồng nặc, ác ý tràn trề, tràn ngập tội nghiệt, đây là Địa Ngục Đạo!

"Ông." Khi sáu pho tượng xuất hiện, trên bầu trời thần quang lấp lánh, hà quang vạn trượng, thân hình của Vân Tiêu cũng dần dần hiện ra, cuối cùng trở nên hoàn chỉnh.

Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu thấy tỷ tỷ của mình hiện ra trở lại, mới thở phào nhẹ nhõm, buông xuống nỗi lo trong lòng.

"Lục Đạo Luân Hồi, thành!" Vân Tiêu cao giọng nói, âm thanh vang vọng khắp Hồng Hoang đại địa, vang vọng bên tai mỗi một sinh linh.

Tất nhiên, lời này chủ yếu không phải nói cho người sống, mà là tuyên cáo cho các hồn thể lang thang trong Hồng Hoang.

"Ầm ầm ầm." Dường như đã nhận được một tư cách nào đó, các hồn thể ở khắp nơi trong Hồng Hoang nghe được lời của Vân Tiêu, ai nấy đều không còn mông lung nữa, tạm thời tỉnh táo lại.

Họ cảm ứng được hắc động khổng lồ lơ lửng giữa không trung có sức hấp dẫn mãnh liệt đối với mình, như thể muốn đi vào trong đó.

"Vù." Vô số hồn thể tuân theo bản năng cơ thể, lao về phía Lục Đạo Luân Hồi, trước khi tiến vào con đường luân hồi, họ đều cung kính, cảm kích hành lễ với Vân Tiêu một cái: "Đa tạ nương nương!" Vân Tiêu sáng lập Lục Đạo Luân Hồi, để các hồn thể lang thang trong Hồng Hoang có nơi chốn, có thể chuyển thế luân hồi, lại một lần nữa

sở hữu sinh mệnh.

Đối với vô tận hồn thể của Hồng Hoang, đây là đại ân đại đức, không khác gì ân tái tạo.

Cho nên, bất kỳ một hồn thể nào, cho dù là kẻ thập ác bất xá, vào lúc này cũng đều cảm kích Vân Tiêu.

Vân Tiêu mỉm cười, gật đầu với họ, ý bảo đã nhận lễ.

Sau đó, những hồn thể đó bắt đầu tiến vào Lục Đạo Luân Hồi.

Người có công với Thiên Đạo, có thể vào Thiên Đạo, sau khi chuyển thế tư chất xuất chúng, có cơ hội trở thành cường giả.

Người sống thiện lương, không làm ác có thể vào Nhân Đạo, sau khi chuyển thế bảo đảm một đời bình an, không có đại phú đại quý, nhưng cũng có thể sống yên ổn, tương lai cũng có cơ hội trở thành cường giả.

Người sống hiếu chiến có thể vào A Tu La Đạo.

Còn những kẻ sống làm nhiều điều ác, tính tình hiếu sát thì vào Súc Sinh Đạo, tương lai sẽ biến thành gà, vịt và các loại súc sinh khác để người ta ăn thịt.

Nếu là đại gian đại ác, số sinh linh chết dưới tay vượt quá mười vạn, thì vào Ngạ Quỷ Đạo.

Nếu tội nghiệt càng nặng hơn một tầng, thì vào Địa Ngục Đạo.

Loại người này cần phải trải qua mười tám tầng địa ngục tra tấn, vĩnh sinh vĩnh thế không thể chuyển thế luân hồi.

Kết cục của họ chỉ có hai, một là chết trong vô tận tra tấn, hai là sống sót trong vô tận tra tấn, rồi tiếp tục chịu tra tấn.

Có thể nói là vô cùng tàn nhẫn, đây là sự trừng phạt của Thiên Đạo.

Công việc mà Vân Tiêu phải làm là tiến hành phán đoán trước khi các hồn thể tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, xem ai nên vào Thiên Đạo, ai nên vào Nhân Đạo, ai lại nên tiến vào Địa Ngục Đạo.

Nhưng số lượng hồn thể tích lũy qua vô số năm ở Hồng Hoang thực sự quá nhiều, có thể nói là vô biên vô tế.

Vân Tiêu xử lý xong một nhóm, nhóm tiếp theo lập tức đến, hoàn toàn xử lý không xuể.

"Xem ra kiến lập Lục Đạo Luân Hồi cũng không phải chuyện đơn giản." Vân Tiêu cười khổ, tuy đã như nguyện trở thành cường giả Chứng Đạo, nhưng khối lượng công việc có chút lớn, chỉ xử lý những hồn thể đang lang thang ở Hồng Hoang hiện tại có lẽ cần đến ức vạn năm thời gian.

Theo thời gian trôi đi, sẽ lại có những hồn thể mới sinh ra.

Nói cách khác, Vân Tiêu có lẽ sẽ phải làm việc không ngừng nghỉ, cho đến khi Vô Lượng Lượng Kiếp giáng lâm, Lục Đạo Luân Hồi sụp đổ.

Nhưng đây là công việc của nàng, nếu không thì công đức lớn thứ hai sau khai thiên tích địa đâu có dễ lấy như vậy?

"Người đâu, tìm hai chủng tộc thân cận với hồn thể đến giúp Vân Tiêu." Sở Dương thấy tình huống này không khỏi nhíu mày, nhưng nhanh chóng đã có cách, ra lệnh cho thuộc hạ.

Chương 244

"Vâng, Thiên Tôn." Chúc Long, Côn Bằng và những người khác lĩnh mệnh, cáo lui rời đi.

Nửa ngày sau, họ mang theo hai chủng tộc kỳ đặc đến, một là người đầu trâu mình người, một là người mặt ngựa mình người.

Cả hai đều trông rất hung hãn, nhưng trong ánh mắt lại mang theo một tia bi thiên mẫn nhân, có thể thấy bản tính là người lương thiện.

"Thiên Tôn, hai tộc này là Ngưu Đầu và Mã Diện, trời sinh thân cận với linh hồn." Chúc Long đứng trước mặt Sở Dương, cung kính bẩm báo.

Sở Dương tùy ý nhìn người đầu trâu và người mặt ngựa một cái, nói: "Được, để họ đi giúp Vân Tiêu xử lý hồn thể đi, nàng sắp mệt chết rồi." "Vâng." Chúc Long gật đầu, quay người quát với hai tộc Ngưu Đầu Mã Diện: "Còn không mau lên giúp Vân Tiêu nương nương?" "Vâng, đại nhân." Ngưu Đầu Mã Diện nhận lệnh, vội vàng đáp lời, trên mặt đầy vẻ kích động.

Ban đầu hai tộc chỉ là những nhân vật nhỏ trong Tiên Đình, tồn tại như người vô hình, không ngờ bây giờ lại được đại nhân vật coi trọng, còn có cơ hội làm việc dưới trướng Thánh Nhân mới tấn thăng của Tiên Đình, quả thực là bánh từ trên trời rơi xuống.

Nếu vận may tốt, không chừng hai tộc Ngưu Đầu Mã Diện sẽ một bước lên mây, trở nên thịnh vượng hơn gấp ngàn, vạn lần!

Nghĩ đến đây, tộc trưởng của hai tộc Ngưu Đầu Mã Diện vội vàng dẫn tộc nhân đến bên cạnh Vân Tiêu làm việc, sợ công việc này bị người khác cướp mất.

Công việc của hai tộc chủ yếu chia thành mấy việc sau, một là duy trì trật tự, người chen hàng ở thế giới nào cũng có, luôn có những hồn thể tính tình nóng nảy hoặc dựa vào thực lực mạnh mẽ muốn chen hàng, vội vàng đi đầu thai.

Đối với loại người này, cách làm của Vân Tiêu là phóng ra một đạo thần lôi, trực tiếp đánh chết.

Thực lực của Ngưu Đầu Mã Diện và những người khác không mạnh mẽ như vậy, cho nên chỉ có thể dùng giọng điệu quát tháo để những hồn thể không an phận xếp hàng.

"Đi chế tạo một lô pháp bảo nhắm vào hồn thể." Sở Dương thấy vậy, ra lệnh cho Chúc Long, Lục Đạo Luân Hồi là trọng địa của Tiên Đình, sao có thể dung túng cho những kẻ này làm càn?

Sở Dương muốn dùng hành động thực tế để những hồn thể không an phận trở nên ngoan ngoãn hơn, nếu bị trừng phạt mà vẫn không an phận, vậy thì chờ chết đi, dù sao Hồng Hoang có nhiều hồn thể như vậy, vừa hay cần tiêu hao một ít.

"Tuân lệnh Thiên Tôn." Chúc Long lĩnh mệnh cáo lui, nhưng lần này không nhanh như trước.

Pháp bảo nhắm vào hồn thể tuy có thể phát triển ra, nhưng cũng cần thời gian dài, không thể một sớm một chiều được.

Việc thứ hai mà Ngưu Đầu Mã Diện phải làm là duy trì trật tự, nhưng không phải duy trì trật tự xếp hàng, mà là trật tự tiến vào Lục Đạo Luân Hồi.

Có những ác nhân thấy sắp phải vào Súc Sinh Đạo, trong lòng chắc chắn không vui, muốn vào Thiên Đạo mới được.

Cho nên lúc tiến vào Lục Đạo Luân Hồi, ác nhân đột nhiên bộc phát, lao về phía Thiên Đạo, mong muốn tiến vào Thiên Đạo, làm

người trên người.

"Oanh!" Một đạo lôi đình từ trên trời giáng xuống, đánh trúng ác nhân trước khi hắn kịp làm gì, đánh cho hắn hồn phi phách tán, mất đi tư cách chuyển thế luân hồi.

Người ra tay là Sở Dương, hắn ghét nhất loại người này, làm chuyện xấu thì phải chịu phạt, nếu không chẳng phải là Thiên Đạo bất công.

Ác nhân làm ác, không chừng đã giết hại hàng ngàn vạn sinh linh, lại muốn tiến vào Thiên Đạo chuyển thế?

Ha ha, Sở Dương cười lạnh, tuyệt đối không để loại người này thành công, ai nên vào Súc Sinh Đạo thì vào Súc Sinh Đạo.

Đáng tiếc, hồn thể vô tận, luôn có những kẻ muốn giở trò, đối với loại người này Sở Dương cũng không thể lúc nào cũng canh chừng, họ không xứng.

Sở Dương trầm ngâm hồi lâu, mở miệng nói: "Gần bốn nghìn Đại La Kim Tiên của Tiên Đình từ hôm nay bắt đầu luân phiên, mỗi trăm người một tổ, trấn thủ Lục Đạo Luân Hồi vạn năm." "Các Chuẩn Thánh của Tiên Đình cũng như vậy, một người trấn thủ vạn năm." "Vâng." Đối với mệnh lệnh của Sở Dương, không ai dám vi phạm, Côn Bằng, Cửu Anh, Hỏa Vân Tà Thần, Thiên Kiếm Tôn Giả và những người khác đều cung kính lĩnh mệnh.

Đối với họ đây cũng là chuyện tốt, trấn thủ Lục Đạo Luân Hồi có thể nhận được Thiên Đạo công đức.

Tuy không nhiều, nhưng thắng ở chỗ mưa dầm thấm lâu, có thể nhận được liên tục, rất thoải mái.

"Ngoài ra, phân bổ một phần tài nguyên của Tiên Đình cho hai tộc Ngưu Đầu Mã Diện, để thực lực của họ nhanh chóng tăng cường."

Dừng một chút, Sở Dương tiếp tục nói.

Lục Đạo Luân Hồi khá đặc thù, là thế giới của người chết, sinh linh tiến vào sẽ cảm thấy không thoải mái, thậm chí ở lâu tu vi sẽ thụt lùi.

Tình hình của hai tộc Ngưu Đầu Mã Diện lại hoàn toàn ngược lại, tiến vào Lục Đạo Luân Hồi như cá gặp nước.

Trong tình huống này, đương nhiên phải bồi dưỡng hai tộc này trở nên mạnh mẽ, mới có thể giúp đỡ Vân Tiêu tốt hơn.

"Vâng." Côn Bằng, Thương Hiệt, Toại Nhân Thị và các cao tầng Tiên Đình khác đồng thanh đáp lời.

"Đa tạ Thiên Tôn ban thưởng." "Đại ân đại đức của Thiên Tôn, chúng ta suốt đời khó quên, sau này dù lên núi đao xuống biển lửa chúng ta cũng không từ nan!" Hai tộc Ngưu Đầu Mã Diện đang giúp Vân Tiêu làm việc nghe vậy mặt đỏ bừng, tâm tình kích động, lòng cảm kích đối với Sở Dương như nước sông xuân cuồn cuộn không dứt.

Ban đầu hai tộc chỉ là những kẻ vô danh, kẻ mạnh nhất cũng chỉ là Kim Tiên, bây giờ có mệnh lệnh của Sở Dương, tài nguyên của Tiên Đình nghiêng về, không chừng có hy vọng xuất hiện cường giả Đại La Kim Tiên.

Đây là một ân tình siêu cấp, hai tộc đối với điều này đương nhiên vô cùng cảm kích, gần như muốn coi Sở Dương là thánh phụ của hai tộc.

Đáng tiếc, Sở Dương không muốn làm thánh phụ của Ngưu Đầu Mã Diện, quá xấu.

Hai tộc cũng đành phải biến lòng cảm kích đối với Sở Dương thành động lực làm việc, càng tận tâm duy trì trật tự Lục Đạo Luân

Hồi, giúp Vân Tiêu giảm bớt gánh nặng.

"Đa tạ sư tôn tương trợ." Vân Tiêu hành lễ với Sở Dương, trong lòng cũng vô cùng cảm kích.

Thấy nàng vất vả mà phái thuộc hạ đến giúp, quyết định đặc chế một lô pháp bảo nhắm vào hồn thể, sư tôn như vậy đi đâu mà tìm?

"Đáng tiếc, sư tôn tuy tận tâm tận lực giúp đỡ, nhưng gánh nặng của ta về cơ bản không hề giảm bớt." Vân Tiêu trong lòng có chút bất đắc dĩ.

Vấn đề lớn nhất của Lục Đạo Luân Hồi không phải là duy trì trật tự xếp hàng, cũng không phải ngăn chặn có hồn thể muốn cưỡng ép tiến vào Thiên Đạo hoặc Nhân Đạo, mà là phán đoán hồn thể nên tiến vào con đường nào trong Lục Đạo Luân Hồi.

Chương 245

Người sống có công với Thiên Đạo vào Thiên Đạo, người lương thiện vào Nhân Đạo, người hiếu chiến vào A Tu La Đạo, kẻ ác vào Súc Sinh Đạo, Ngạ Quỷ Đạo, hoặc Địa Ngục Đạo.

Nhưng phán đoán loại này ít nhất cần đến Đại La Kim Tiên mới có thể làm được, Ngưu Đầu Mã Diện hoàn toàn không giúp được gì, chỉ có thể dựa vào Vân Tiêu.

Hồn thể ở Hồng Hoang vô tận, dù có điều động hết gần bốn nghìn Đại La Kim Tiên của Tiên Đình, cũng không đủ.

Cho nên Vân Tiêu thực sự rất mệt, có thể nói là vị Thánh Nhân mệt nhất, ngay cả một khắc nghỉ ngơi cũng không có, có thể một hơi thở chậm trễ đã làm lỡ chuyển thế luân hồi của trăm vạn người.

Vân Tiêu tâm địa thiện lương, sao nỡ lòng làm lỡ chuyển thế luân hồi của người khác?

Nếu tích lũy quá nhiều hồn thể trên Hồng Hoang đại địa, Thiên Đạo không hài lòng có thể sẽ lung lay căn cơ thành Thánh của nàng, rơi xuống Thánh vị cũng có khả năng.

Vì công vì tư, Vân Tiêu đều phải mỗi một khắc đều làm việc, sắp xếp cho vô tận hồn thể chuyển thế, cho nên rất mệt.

"Oanh." Thiên Đạo cảm ứng được sự vất vả của Vân Tiêu, giáng xuống một vật, kim quang lấp lánh, quang mang ức vạn trượng, vừa nhìn đã biết là cấp chí bảo.

"Sổ Sinh Tử." Sở Dương nheo mắt lại, nhìn vật đang được kim quang bao bọc.

Hồng Hoang có ba đại thần thư, được xưng là Thiên Địa Nhân tam

thư, lần lượt là Phong Thần Bảng, Địa Thư và Sổ Sinh Tử.

Ba quyển thần thư này đều có uy năng riêng, vô cùng đáng sợ.

Thiên thư Phong Thần Bảng, còn có tên là Chân Linh Thánh Bảng, hiện tại chưa xuất thế nên tác dụng không rõ.

Địa Thư, chính là do đại địa thai mô hóa thành, có thể thao túng sức mạnh của đại địa Hồng Hoang, phòng ngự kinh người vô cùng.

Người nắm giữ nó là Trấn Nguyên Tử, vì thế Trấn Nguyên Tử cũng được xưng là Địa Tiên chi tổ.

Lúc trước tại Ngũ Trang Quán, Trấn Nguyên Tử từng dùng Địa Thư điều động sức mạnh đại địa hóa thành trận pháp, tuy nhiên đã bị Sở Dương một kích đánh tan.

Nhưng Sở Dương là ai?

Một cường giả cấp Chứng Đạo, đương nhiên có thể dễ dàng phá vỡ trận pháp do Địa Thư ngưng tụ.

Không phải trận pháp ngưng tụ từ Địa Thư yếu, mà là Sở Dương quá mạnh.

Nếu đổi lại là cường giả Chuẩn Thánh, năm sáu vị Chuẩn Thánh liên thủ cũng không phá nổi đại trận mà Trấn Nguyên Tử bày ra.

Quyển thần thư cuối cùng, Nhân thư Sổ Sinh Tử, còn có tên là Tam Sinh Minh Thư.

Trên Sổ Sinh Tử ghi lại toàn bộ sự tích của một người khi còn sống, cuối cùng sẽ đưa ra phán quyết xem người đó nên tiến vào con đường luân hồi nào.

Nó cũng quy định dương thọ của những người chưa thành tiên, thời gian đến sẽ tử vong.

"Vút." Sổ Sinh Tử từ trên trời giáng xuống, lượn lờ trong hư

không một lúc, sau đó như tìm thấy mục tiêu, hóa thành một đạo thần quang bay về phía Vân Tiêu.

Vân Tiêu theo bản năng bắt lấy Sổ Sinh Tử, sau khi hiểu được tác dụng của nó, lập tức mừng rỡ.

Có Sổ Sinh Tử, ngay cả một phàm nhân cũng biết một hồn thể nên tiến vào Thiên đạo hay Súc sinh đạo, có thể hoàn toàn giải phóng cho Vân Tiêu, không còn phải một mình phán đoán vô tận hồn thể nên vào con đường luân hồi nào.

Như vậy cũng tăng tốc độ vận hành của Lục Đạo Luân Hồi lên rất nhiều, dù sao một người phán đoán chắc chắn không bằng mười người.

Huống hồ có Sổ Sinh Tử thì không cần phán đoán nữa, chỉ cần tìm tên hồn thể là biết ngay đối phương nên vào đường luân hồi nào để chuyển thế đầu thai.

Vân Tiêu theo bản năng định đưa Sổ Sinh Tử cho Ngưu Đầu Mã Diện và những người khác để họ chủ trì việc đầu thai chuyển thế.

Nhưng vật trân quý như Sổ Sinh Tử chắc chắn không thể giao cho kẻ có tu vi thấp, lỡ như có hồn thể mạnh mẽ cướp đoạt rồi sửa đổi, Lục Đạo Luân Hồi sẽ loạn, sớm muộn gì cũng sụp đổ.

Vân Tiêu suy nghĩ một lát, đến trước mặt Sở Dương, cung kính nói: "Sư tôn, đệ tử có một việc muốn nhờ." "Nói đi." Sở Dương cười nhạt.

"Đệ tử muốn từ Tiên Đình điều động mười vị Đại La Kim Tiên gia nhập Lục Đạo Luân Hồi, phụ trách chủ trì phán đoán hồn thể nên đi đến con đường luân hồi nào để đầu thai." Vân Tiêu nói.

Sở Dương nghe vậy gật đầu, cười nói: "Không vấn đề gì, ta sẽ chọn mười người đến hỗ trợ công việc của ngươi." "Ngoài ra, hãy

thành lập một thế lực chuyên biệt, gọi là Địa Phủ." "Ta sẽ phái mười người gia nhập Địa Phủ, làm Thập Điện Diêm Vương.

Tần Quảng Vương, nhị điện Sở Giang Vương, tam điện Tống Đế Vương, tứ điện Ngũ Quan Vương." "Ngũ điện Diêm La Vương, lục điện Biện Thành Vương, thất điện Thái Sơn Vương, bát điện Đô Thị Vương, cửu điện Bình Đẳng Vương, thập điện Chuyển Luân Vương." "Mỗi Diêm Vương sẽ được sắp xếp một vị Phán Quan bên cạnh để hỗ trợ công việc." "Như vậy, công việc của Lục Đạo Luân Hồi sẽ rõ ràng.

Địa Phủ tiếp nhận vô tận hồn thể, phán đoán nên vào con đường luân hồi nào để chuyển thế đầu thai, sau đó phái người áp giải đến sáu con đường luân hồi." "Ngươi thấy thế nào?" Vân Tiêu suy nghĩ một lát, ánh mắt dần sáng lên, nói với Sở Dương bằng giọng khâm phục vô cùng: "Sư tôn đại tài, nếu sắp xếp như vậy, vô tận hồn thể ở Hồng Hoang sẽ có được sự sắp đặt tốt nhất." "Quan trọng là cuối cùng ta cũng được giải phóng, có thể giao hết mọi việc cho Địa Phủ, ta chỉ cần trấn giữ Địa Phủ và Lục Đạo Luân Hồi, phòng ngừa xảy ra bạo loạn là được." Vân Tiêu thầm nghĩ.

"Ừm, nếu ngươi thấy được, vậy cứ để Tiên Đình bắt đầu xây dựng Địa Phủ đi." Sở Dương gật đầu, đột nhiên nhìn Vân Tiêu hỏi: "Đúng rồi, những người chuyển thế luân hồi đều bị xóa ký ức chứ?" Nếu không xóa ký ức của những người chuyển thế, Hồng Hoang sẽ loạn mất.

Thử nghĩ xem, mang theo ký ức sống lại một đời, ai mà chịu nổi?

"Vâng, lúc Lục Đạo Luân Hồi được tạo ra, Thiên Đạo đã cung cấp một loại thần thủy, có thể xóa đi ký ức.

Những người chuyển thế luân hồi chỉ khi tu luyện đến tầng thứ Đại La Kim Tiên mới có thể giải khai ký ức tiền thế." Vân Tiêu gật

đầu, giải thích chi tiết.

"Tốt." Sở Dương cười nói: "Thứ thần thủy đó có thể gọi là Mạnh Bà Thang." "Vâng, sư tôn." Vân Tiêu cung kính đáp, được Sở Dương đích thân đặt tên cho loại thần thủy đó, quả là vinh dự vô thượng.

"Chỉ gọi là Mạnh Bà Thang thôi sao?" Vân Tiêu nghiêng đầu hỏi, đôi mắt to tròn long lanh nhìn Sở Dương.

Chương 246

Sở Dương nhìn đến ngây người, thầm nghĩ: "Bán manh thật đáng xấu hổ." Đương nhiên trên mặt không thể biểu hiện như vậy, Sở Dương ho khan hai tiếng, nghiêm túc nói: "Ta thấy nên xây một cây cầu giữa Địa Phủ và Lục Đạo Luân Hồi, gọi là cầu Nại Hà." "Trước cầu có một bà lão tên Mạnh Bà, uống một bát canh Mạnh Bà, từ đó về sau quên hết ký ức tiền thế, chặt đứt nhân quả kiếp trước, làm người một lần nữa." "Sư tôn đại tài, có thể nghĩ ra chuyện đầy ý cảnh như vậy, đệ tử bội phục." Vân Tiêu nghe Sở Dương giải thích, trong lòng vô cùng khâm phục, thầm quyết định lát nữa sẽ xây cầu Nại Hà, tiện thể tìm một bà lão tên Mạnh Bà.

"Được rồi, ngươi vừa mới Chứng Đạo thành Thánh, mau đi ổn định tu vi đi." Sở Dương xua tay, ra hiệu cho Vân Tiêu rời đi.

"Sư tôn, xin lỗi, là đệ tử có lỗi." Vân Tiêu không rời đi, ngược lại đột nhiên nói đầy áy náy: "Vì số hồn thể tích lũy qua vô số năm ở Hồng Hoang thực sự quá nhiều, ta phải xử lý xong mới có thể rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi." "Ta ước tính trong vòng một triệu năm, ta chỉ có thể ở lại Lục Đạo Luân Hồi, đây là hạn chế của Thiên Đạo đối với ta, xin sư tôn tha thứ cho ta tạm thời không thể cùng ngài đi chém giết Thánh Nhân." "Nhưng sư tôn yên tâm, đợi đến khi ta có thể rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, nhất định sẽ cùng ngài đi chém giết Thánh Nhân, báo thù cho ngài!" "Chuyện nhỏ thôi mà?" Sở Dương sờ sờ mũi, cảm thấy hơi cạn lời với Vân Tiêu.

Một triệu năm không thể rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, chỉ là chuyện nhỏ thôi được không?

Ở Hồng Hoang, thứ không đáng tiền nhất chính là thời gian, một

đại năng ngủ một giấc cũng có thể qua mấy chục vạn năm.

Một triệu năm thực sự không dài.

Đây là quy định của Thiên Đạo, đâu phải Vân Tiêu quyết định được, Sở Dương sao có thể trách nàng?

Quan trọng nhất là, Sở Dương để Vân Tiêu Chứng Đạo thành Thánh không phải để nàng cùng hắn đi chém giết Thánh Nhân.

Hắn chỉ hy vọng khi mình đến ngoại vực Hồng Hoang để nâng cao thực lực, nàng có thể bảo vệ được Tiên Đình và những người thân cận của hắn.

Dù Vân Tiêu một triệu năm không thể rời khỏi Lục Đạo Luân Hồi, nhưng Chúc Long, Toại Nhân Thị, Tây Vương Mẫu và những người khác có thể chủ động đến Lục Đạo Luân Hồi mà.

"Không sao, đợi một triệu năm sau ta lại đi chém giết Thánh Nhân." Sở Dương mỉm cười với Vân Tiêu.

Sở Dương lại nói chuyện với Vân Tiêu một lúc rồi cười nói: "Không có chuyện gì thì vi sư đi bế quan đây, ngươi cứ yên tâm xử lý chuyện của Lục Đạo Luân Hồi đi." "Vâng." Vân Tiêu gật đầu.

Sở Dương mỉm cười, thân hình khẽ mờ đi rồi trở lại Trung Ương Tiên Điện, ngồi xếp bằng xuống đất, ngưng tâm tụ thần, trực tiếp bắt đầu bế quan tu luyện.

Sau trận chiến với năm đại Thánh Nhân, bản nguyên của hắn tổn hao hơn ba thành, cần gấp rút khôi phục.

Vốn dĩ sau khi từ Ngũ Trang Quán trở về nên bế quan ngay, nhưng vì để Vân Tiêu Chứng Đạo thành Thánh nên đành phải trì hoãn mấy ngày.

Bây giờ Lục Đạo Luân Hồi và Địa Phủ đã đi vào quỹ đạo, Sở

Dương đương nhiên phải bế quan chữa thương. .....

Thời gian như bóng câu qua cửa sổ, mười vạn năm nhanh chóng trôi qua.

Trong khoảng thời gian này, Hồng Hoang tương đối yên bình, không có chuyện gì lớn xảy ra.

Chuyện lớn duy nhất là sau khi Lục Đạo Luân Hồi và Địa Phủ được thành lập, số hồn thể lang thang trên đại địa Hồng Hoang ngày càng ít, cuối cùng gần như không còn.

Địa Phủ cũng có thêm một nhiệm vụ mới, đó là bắt giữ hồn thể, vì luôn có một số sinh linh sau khi chết không muốn vào luân hồi.

Bởi vì ký ức sẽ bị xóa sạch, muốn khôi phục thì phải tu thành Đại La Kim Tiên sau khi chuyển thế đầu thai, số người làm được cực kỳ ít.

Trong mắt không ít hồn thể, điều này chẳng khác nào tử vong, tự nhiên sẽ tìm mọi cách ở lại đại địa Hồng Hoang, không muốn luân hồi.

Đối với loại hồn thể này, Địa Phủ sẽ phái Ngưu Đầu Mã Diện đi câu hồn, chỉ cần bắt được, trước tiên sẽ đưa vào Thập Bát Tầng Địa Ngục giáo huấn một phen, sau đó mới cho chuyển thế đầu thai.

Tổng bộ Tiên Đình, Trung Ương Tiên Điện.

Sở Dương ngồi xếp bằng, chìm vào cảnh giới không linh, toàn thân được bao bọc bởi một lớp kim quang, vẻ mặt bất động, bảo tướng trang nghiêm, phảng phất như một vị Hỗn Độn Ma Thần đang tu hành.

Quanh thân hắn lượn lờ tiên vụ mờ ảo, trên đầu tam hoa nở rộ, linh khí trời đất mênh mông xung quanh hóa thành dòng lũ cuồn cuộn rót vào cơ thể hắn, được hấp thu luyện hóa, biến thành pháp lực vận

chuyển Hỗn Độn Âm Dương Quyết.

"Hù." Không biết qua bao lâu, Sở Dương cuối cùng cũng mở mắt, trong con ngươi sấm sét chợt lóe, nhật nguyệt luân phiên, thế giới sinh, thế giới diệt, các loại dị tượng thoáng qua rồi biến mất.

Hắn thở ra một hơi dài, tự nhủ: "Mất tròn mười vạn năm, thương thế của ta cuối cùng cũng đã hoàn toàn hồi phục." "Nhưng mà, mười vạn năm vốn dùng để tu luyện, đáng hận!" Sở Dương nhớ lại trận chiến ở Ngũ Trang Quán, trong lòng dâng lên vạn trượng sát ý.

Nếu không phải Lão Tử, Chuẩn Đề và những người khác đại chiến với hắn, mười vạn năm này không cần dùng để chữa thương mà có thể dùng để tu luyện, vậy thì thực lực sẽ có bước tiến lớn đến mức nào?

Chỉ nghĩ đến vấn đề này, Sở Dương hận không thể xông đến đạo trường của các Thánh Nhân, lập tức chém giết họ để giải tỏa cơn phẫn hận trong lòng.

"Đinh, hệ thống nhiệm vụ được ban bố: Chém giết năm đại Thánh Nhân đối địch với túc chủ, không giới hạn thời gian, hoàn thành sẽ nhận được phần thưởng hậu hĩnh!" Hệ thống đột nhiên lên tiếng, âm thanh vang vọng trong đầu Sở Dương.

"Nhiệm vụ chém giết năm đại Thánh Nhân sao?

Không tệ, không tệ." Sở Dương nghe nhiệm vụ mới mà hệ thống ban bố, không khỏi sáng mắt lên.

Ý muốn giết năm đại Thánh Nhân của hắn có thể nói là đã khắc vào xương tủy, chắc chắn phải chém giết.

Bây giờ có thêm nhiệm vụ hệ thống, Sở Dương càng có thêm lý do để chém giết năm đại Thánh Nhân.

"Xem ra sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc, ta phải nhanh chóng

đến ngoại vực Hồng Hoang để nâng cao thực lực." Sở Dương thầm nghĩ.

Muốn đánh giết Thánh Nhân, không có đủ thực lực là không được, giống như trận đại chiến mười vạn năm trước tại Ngũ Trang Quán.

Sở Dương trông như đã thắng, nhưng thực ra chưa thắng, nếu kịch chiến với năm đại Thánh Nhân đến cùng, kết quả có lẽ là đồng quy vu tận.

Đó không phải là điều Sở Dương muốn thấy, vì vậy để hoàn thành nhiệm vụ hệ thống, hắn phải nhanh chóng trưởng thành đến tầng thứ đủ để nghiền ép các Thánh Nhân.

Chương 247

Cơ hội duy nhất là đến ngoại vực Hồng Hoang, dựa vào đặc tính của Thôn Thiên Đạo Kinh, Sở Dương thôn phệ hàng ngàn hàng vạn thế giới, thực lực chắc chắn sẽ có sự tăng trưởng bùng nổ.

"Mau đến Tử Tiêu Cung." Đột nhiên, giọng nói của Hồng Quân vang lên bên tai Sở Dương, ban bố một thông báo.

"Thông báo ta đến Tử Tiêu Cung, xem ra Tam Hoàng Ngũ Đế sắp bắt đầu, Nhân tộc cũng sẽ triệt để quật khởi." Sở Dương nghe vậy, sau một hồi suy nghĩ, đã đoán ra được ý của Hồng Quân, cười nhạt một tiếng, giây tiếp theo đã biến mất khỏi Trung Ương Tiên Điện, khi xuất hiện lại đã ở trong Hỗn Độn.

"Vèo." Sở Dương chắp tay sau lưng, chân đạp Hỗn Độn, tiến về phía trước với một tốc độ khó có thể lý giải, sau vài hơi thở đã đến trước một tòa cung điện.

Nó cổ kính, hùng vĩ, toàn thân màu tím, tỏa ra khí tức cao quý, đứng sừng sững trong Hỗn Độn, dưới sự va đập của dòng khí Hỗn Độn cuồng bạo vẫn không hề lay động, phảng phất như tồn tại vĩnh hằng.

Chính là đạo trường của Đạo Tổ Hồng Quân, Tử Tiêu Cung.

Sở Dương nhớ lại lần đầu tiên đến Tử Tiêu Cung, khi đó hắn chỉ là một Đại La Kim Tiên nhỏ bé, đối mặt với sát ý của Đế Tuấn và Đông Hoàng Thái Nhất chỉ có thể nhượng bộ.

Bây giờ, Sở Dương đã trở thành cường giả Chứng Đạo.

Cường giả đỉnh phong ngày xưa là Đế Tuấn lại bị giam cầm tại tổng bộ Tiên Đình, bị người đời chế giễu, còn Đông Hoàng Thái Nhất

thì đã chết không biết bao nhiêu năm.

Sự khác biệt giữa trước và sau không khỏi khiến người ta cảm thán, Sở Dương lắc đầu, bước vào Tử Tiêu Cung.

"Hừ." Trong Tử Tiêu Cung, Lão Tử, Nữ Oa và sáu vị Thánh Nhân khác đã đến đông đủ.

Nguyên Thủy thấy Sở Dương, kẻ thù gặp nhau đặc biệt đỏ mắt, không khỏi hừ lạnh một tiếng.

"Ha ha." Sở Dương cười nhạt, nếu không phải nơi này là đạo trường của Hồng Quân, và hôm nay bàn chuyện đại sự, hắn nhất định phải đánh cho Nguyên Thủy một trận ra trò.

Sau khi mọi người đã đông đủ, một bóng người xuất hiện từ hư không trước mặt họ.

Người này mặc một bộ đạo bào màu xanh, trông cổ kính, bộ râu bạc trắng dưới cằm phối hợp với khí chất của ông, một dáng vẻ tiên phong đạo cốt.

Đương nhiên quan trọng nhất là khí tức của người này, sâu không lường được, còn cao thâm hơn Sở Dương một chút.

"Kính chào Đạo Tổ." "Kính chào Sư tôn." Sở Dương, Lão Tử và những người khác đều chắp tay, hành lễ với người này.

"Ừm." Hồng Quân gật đầu, nói: "Mọi người ngồi xuống đi." Mọi người nghe vậy liền ngồi xuống, Hồng Quân mở lời: "Hôm nay gọi các ngươi đến là có việc quan trọng cần bàn bạc.

Yêu tộc đã bị diệt, Thiên Đình cũng theo đó mà sụp đổ." "Theo đại thế Thiên Đạo, Thiên Đình cần được tái lập.

Các ngươi có ứng cử viên nào thích hợp làm Thiên Đế không?

Đều có thể tiến cử." Lời này vừa nói ra, Sở Dương không khỏi

nhíu mày.

Vị trí của Thiên Đình là ở Tam Thập Tam Thiên.

Nhưng kể từ khi diệt Yêu tộc, Tam Thập Tam Thiên đã là phạm vi thế lực của Tiên Đình.

Bây giờ Hồng Quân muốn tái lập Thiên Đình, chẳng phải Tiên Đình phải nhường ra Tam Thập Tam Thiên sao?

Tuyệt đối không thể!

Trong lòng Sở Dương một trăm lần không muốn.

Nhưng Lão Tử và những người khác nghe vậy, lại đồng loạt sáng mắt lên, cảm thấy cơ hội đã đến.

Thiên Đình trên danh nghĩa là chủ của tiên giới, nếu thao túng tốt, sẽ thu được khí vận khổng lồ.

Nếu cộng thêm khí vận của Nhân tộc, đó sẽ là sự trợ giúp cực lớn đối với Thánh Nhân, đủ để thực lực tăng lên nhanh chóng.

Vì lý do này, các Thánh Nhân đều thầm quyết định, vị trí Thiên Đế này nhất định phải giành được!

"Môn hạ của ta có một thiên kiêu, tên là Ngọc Đỉnh Chân Nhân, không chỉ thực lực mạnh mẽ mà còn có khí vận gia thân, có thể làm Thiên Đế." Nguyên Thủy không nhịn được, là người đầu tiên tiến cử đệ tử của mình.

"Ha ha, môn hạ của ta Dược Sư Phật còn ưu tú hơn Ngọc Đỉnh Chân Nhân gấp mười lần, là ứng cử viên tốt nhất cho vị trí Thiên Đế." Chuẩn Đề mở lời, hạ bệ đệ tử Xiển Giáo để tâng bốc đệ tử Tây Phương Giáo.

"Chuẩn Đề!" Nguyên Thủy nghe vậy lập tức nổi giận, không nhịn được muốn đứng dậy lý luận với Chuẩn Đề, nhưng liếc thấy Hồng

Quân, đành bình tĩnh lại.

Nơi này là Tử Tiêu Cung, Thánh Nhân cũng không thể tùy tiện gây sự, nếu không bị Hồng Quân trừng phạt một phen thì thật mất mặt.

Nguyên Thủy hận thù trừng mắt nhìn Chuẩn Đề, đối phương lại đắc ý cười với hắn một cái.

Nguyên Thủy thu hồi ánh mắt, nén lửa giận trong lòng, chắp tay với Hồng Quân, nói: "Sư tôn, môn hạ của đệ tử có Thanh Hư Đạo Đức Chân Quân, ưu tú hơn Dược Sư Phật trăm lần, thích hợp nhất để đảm nhiệm vị trí Thiên Đế." Chuẩn Đề sắc mặt cứng đờ, vạn lần không ngờ Nguyên Thủy lại trở nên vô liêm sỉ như vậy, dùng chính lời của hắn để đáp trả.

"Mọi người đừng nói nữa, môn hạ của ta Đa Bảo thực lực và khí vận đều có đủ, có trí tuệ lớn, quan trọng nhất là có một trái tim công bằng công đạo.

Cậu ấy mới là người thích hợp nhất để làm Thiên Đế." Thông Thiên đứng ra, trầm giọng nói, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

"Huyền Đô là người đứng đầu Huyền Môn, chỉ trong mười mấy vạn năm đã đạt đến Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, chỉ còn cách Đại La Kim Tiên một bước chân.

Thiên kiêu như vậy mới là người thích hợp nhất để làm Thiên Đế." Lão Tử cũng không ngồi yên được nữa, trên mặt không thể giữ được vẻ thản nhiên, trong giọng nói mang theo một tia khát vọng.

Chương 248

Không còn cách nào khác, vị trí Thiên Đế quá quan trọng.

Nếu có thể trở thành Thiên Đế, với khí vận khổng lồ gia thân, muốn tốc độ tu luyện chậm cũng khó.

Hơn nữa, nếu lấy Thiên Đình làm trung tâm thế lực, lại kinh doanh tốt, đó sẽ là một thủ đoạn tuyệt vời để tranh đoạt khí vận Nhân tộc, đối phó Sở Dương.

Vì vậy, các Thánh Nhân vì vị trí Thiên Đế, có thể nói là ra sức tiến cử đệ tử của mình.

"Ca ca của thiếp thân là Phục Hy cũng thích hợp đảm nhiệm Thiên Đế, ngài ấy là đại năng Chuẩn Thánh, quản lý Thiên Đình tuyệt đối dư sức, có thể khiến Hồng Hoang phát triển theo hướng tốt đẹp." Ngay cả Nữ Oa, người luôn không có cảm giác tồn tại, cũng đứng ra, tranh thủ lợi ích cho ca ca của mình.

Hồng Quân nghe những người được các Thánh tiến cử, trong mắt tinh quang lóe lên, không biết đang nghĩ gì.

"Sở Dương, ngươi có ai để tiến cử không?" Hồng Quân đột nhiên quay đầu nhìn Sở Dương, lên tiếng hỏi.

"Hửm?" Tiếng nói của các Thánh đột ngột dừng lại, có chút kinh ngạc nhìn Sở Dương, rồi lại nhìn Hồng Quân.

Không ngờ Hồng Quân lại chủ động hỏi ý kiến Sở Dương, chẳng lẽ điều này có ý nghĩa gì?

Nghĩ đến đây, sắc mặt các Thánh đều thay đổi.

Sở Dương cũng có chút kinh ngạc, không ngờ Hồng Quân sẽ hỏi ý kiến mình, nhưng trong lòng hắn cũng thực sự muốn để người của

Tiên Đình lên ngồi vị trí Thiên Đế.

Như vậy, bất kể là Tam Thập Tam Thiên, Cửu U Địa Phủ hay đại địa Hồng Hoang, đều sẽ thuộc về Tiên Đình, uy thế như vậy thật khiến người ta khao khát.

"Nhân tộc có một người tên là Thương Hiệt, ta thấy cậu ấy không tệ." Sở Dương mỉm cười, nói ra người thừa kế vị trí Thiên Đế trong lòng mình.

Thân là đệ tử của Sở Dương, Thương Hiệt tuy nhận được một loạt ưu đãi siêu cấp, địa vị ở Tiên Đình cực cao, nhưng lại chưa có phúc lợi lớn nào.

Vị trí Thiên Đế này, Sở Dương xem như là một phúc lợi lớn tặng cho cậu ta.

"Không được." Hồng Quân còn chưa nói gì, Nguyên Thủy đã không nhịn được lên tiếng: "Thương Hiệt là cái thá gì?

Căn nguyên và lịch duyệt đều thuộc hàng hạ phẩm, sao có thể đảm nhiệm Thiên Đế?" "Nguyên Thủy, ngươi muốn đấu với ta một trận sao?" Sở Dương nghe vậy, giọng nói lạnh đi, toàn thân tỏa ra một tia sát ý.

Dám sỉ nhục đệ tử của hắn như vậy, quả thực là đang tìm chết.

"Hừ, hôm nay chúng ta thảo luận vị trí Thiên Đế, không phải để đấu pháp." Đối mặt với lời cảnh cáo của Sở Dương, Nguyên Thủy ban đầu có chút chột dạ, vì hắn đã ác ý bôi nhọ Thương Hiệt, biến một vị thiên kiêu thành kẻ không đáng một đồng.

Nhưng nghĩ lại đây là Tử Tiêu Cung, đạo trường của Hồng Quân, đoán chắc Sở Dương cũng không dám động thủ, cộng thêm vị trí Thiên Đế thực sự quá quan trọng, nên Nguyên Thủy đã chống lại áp lực của hắn, nói một cách không sợ hãi.

Sở Dương đang định đứng dậy, để cho Nguyên Thủy biết cái giá phải trả cho việc ăn nói bậy bạ, thì giọng của Lão Tử và những người khác đã vang lên trước.

"Đúng vậy, Thương Hiệt không thể đảm nhiệm Thiên Đế." "Thương Hiệt xuất thế còn chưa quá một triệu năm, ở Hồng Hoang chỉ có thể coi là một tiểu tử, một tiểu tử quèn sao có thể đảm nhiệm vị trí Thiên Đế?" "Hay là để ca ca của thiếp thân là Phục Hy đảm nhiệm Thiên Đế đi." "Huyền Đô so với Thương Hiệt hợp hơn trăm lần." "..." Các Thánh đã sớm quyết định, hôm nay vị trí Thiên Đế nếu không thuộc về đệ tử của mình thì cũng không thể để cho Sở Dương được lợi.

Nếu không, phe phái của Sở Dương lại có thêm Thiên Đình, một thế lực khổng lồ, thì sẽ không thể nào đối phó được nữa.

"Tốt, tốt lắm, các người nhắm vào ta đúng không?" "Cứ chờ đấy cho ta, không bao lâu nữa các người sẽ phải hối hận." Sở Dương thấy thế trận liên thủ của các Thánh, biết hôm nay người của Tiên Đình khó mà giành được vị trí Thiên Đế, trong lòng không khỏi bùng lên một tia lửa giận.

Hắn thầm quyết định, sau khi xử lý xong một số việc ở Hồng Hoang, sẽ lập tức lên đường đến ngoại vực Hồng Hoang để nâng cao thực lực.

Ngày hắn trở về Hồng Hoang, chính là ngày các ngươi phải chết!

Đã quyết định như vậy, Sở Dương từ bỏ việc tranh đoạt Thiên Đế, nhưng cũng tuyệt đối không nhường vị trí này cho Lão Tử và những người khác.

Thế là, Sở Dương mở lời đề nghị: "Bên cạnh Đạo Tổ có một đồng tử tên là Hạo Thiên, bây giờ chắc đã có tu vi Đại La Kim Tiên rồi phải không?" "Quanh năm suốt tháng được Đạo Tổ dạy dỗ, ta thấy

cậu ấy mới là người thích hợp nhất để đảm nhiệm Thiên Đế." Nói xong, Sở Dương liếc nhìn Lão Tử, Chuẩn Đề và những người khác, trong lòng cười lạnh: "Các người ngăn cản đệ tử của ta giành được vị trí Thiên Đế, vậy để xem các người có thể ngăn cản người bên cạnh Đạo Tổ làm Thiên Đế không." Lời này vừa nói ra, sắc mặt mọi người đều khẽ biến.

Nếu là đồng tử của Đạo Tổ, vậy thì thật sự có khả năng đảm nhiệm Thiên Đế.

Dù sao trong cuộc tuyển chọn Thiên Đế này, Hồng Quân mới là trọng tài.

Mọi người tiến cử ứng viên của mình, cuối cùng do ông phán quyết, ai được thì người đó được.

Bây giờ trọng tài không chỉ là trọng tài, mà còn là tuyển thủ, mẹ nó đây chẳng phải là đã định sẵn vị trí Thiên Đế rồi sao.

"Đề nghị của Sở Dương không tệ, vậy để Hạo Thiên đảm nhiệm Thiên Đế đi." Hồng Quân nhìn Sở Dương một cái, trong lòng có chút hảo cảm.

Người trẻ tuổi, biết điều đấy!

"Tuân lệnh Sư tôn." Lão Tử và những người khác chắp tay với Hồng Quân, bất đắc dĩ đồng ý.

Nhưng trong lòng mọi người tuy có thất vọng vì đệ tử mình không thành Thiên Đế, nhưng cũng thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần không phải người của Tiên Đình là được.

Hạo Thiên làm Thiên Đế, liệu có thực sự ngồi vững không?

Một người không có đủ thực lực, bị thao túng là chuyện dễ dàng.

Ánh mắt các Thánh lóe lên, đang tính toán làm thế nào để biến

Thiên Đình của Hạo Thiên thành Thiên Đình của mình.

"Hạo Thiên, cùng Dao Trì, ra mắt các vị Thánh Nhân đi." Hồng Quân nhàn nhạt mở lời.

Chương 249

Hai bóng người từ phía sau Hồng Quân bước ra.

Một người là một tuyệt sắc mỹ nhân.

Gương mặt trắng nõn, thân hình kiêu hãnh, mặc một bộ cung trang màu hồng, toàn thân toát lên khí tức cao quý, vẻ mặt lạnh lùng.

Chính là Vương Mẫu Nương Nương Dao Trì trong hậu thế.

Người còn lại là một thanh niên, trên mặt mang vẻ trầm ổn, trong mắt tinh quang sáng ngời, vô cùng có thần.

Khí tức toàn thân như vực sâu biển rộng, vượt xa Đại La Kim Tiên, chính là Thiên Đế Hạo Thiên tương lai.

"Chuẩn Thánh sơ kỳ?" Sở Dương đánh giá Hạo Thiên, trong mắt có chút kinh ngạc.

Hắn nhớ lúc nghe đạo ở Tử Tiêu Cung, Hạo Thiên chỉ là Đại La Kim Tiên, nhưng chỉ qua mấy chục vạn năm đã trở thành Chuẩn Thánh, tốc độ này còn mạnh hơn không ít so với Tiên Thiên Ma Thần bình thường.

"Quả nhiên đi theo Đạo Tổ là có lợi, không chỉ tu vi tăng nhanh, còn kiếm được tôn vị Thiên Đế." Một lúc sau, Sở Dương đã hiểu ra ảo diệu trong đó, trong lòng có chút cảm khái.

Các Thánh Nhân khác cũng thấy tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ của Hạo Thiên, trong lòng cũng có chút kinh ngạc, nhưng nhiều hơn là vẻ khinh thường.

Chỉ là Chuẩn Thánh thôi, trước mặt họ có khác gì con kiến đâu?

Tùy tay là có thể nghiền chết, không đáng bận tâm.

“Hạo Thiên, Dao Trì ra mắt chư vị Thánh Nhân, mong được chiếu cố nhiều hơn.” Hạo Thiên và Dao Trì đến trước mặt các Thánh, không kiêu ngạo cũng không tự ti, chắp tay hành lễ.

“Chậc chậc, quả nhiên là đồng tử do Đạo Tổ tự mình dạy dỗ, khí độ quả là bất phàm.” Sở Dương thấy vậy không khỏi lại một phen cảm thán, nhưng trên mặt lại hiện lên nụ cười quái dị.

Bởi vì Hạo Thiên trong hậu thế vô cùng thê thảm, bị các Thánh Nhân chèn ép, ngay cả một Kim Tiên cũng dám dựa vào thân phận đệ tử Thánh Nhân mà mắng chửi, vậy mà hắn không dám ra tay, có thể nói là thê thảm vô cùng.

So với bây giờ, quả là một trời một vực.

“Hạo Thiên, lên đường đi.” Sau khi Hạo Thiên ra mắt các Thánh và Sở Dương, Hồng Quân liền mở lời.

“Vâng, lão gia.” Hạo Thiên chắp tay với Hồng Quân, thái độ vô cùng cung kính và có một chút cảm kích.

Hạo Thiên có được tu vi hôm nay, có thể làm Thiên Đế, đều nhờ sự giúp đỡ của Hồng Quân, trong lòng tự nhiên vô cùng cảm kích.

“Vút.” Hạo Thiên và Dao Trì cáo lui, rời khỏi Tử Tiêu Cung, vượt qua vô tận Hỗn Độn bay về phía Hồng Hoang, có chút nóng lòng muốn chưởng khống Thiên Đình, xây dựng thế lực thuộc về mình.

Sau khi hai người rời đi, Hồng Quân lại mở lời: “Vị trí Thiên Đế đã quyết định xong, vậy nói đến chuyện thứ hai hôm nay.

Vu Yêu hai tộc đã diệt, hợp lẽ Nhân tộc đại hưng.

Nhưng Nhân tộc muốn đại hưng, phải trải qua thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế.

Chuyện này các ngươi tự xem xét mà làm, bần đạo không tham

gia.” Lời vừa dứt, trên người Hồng Quân quang mang lóe lên, biến mất trước mặt mọi người.

“Tam Hoàng Ngũ Đế, mấu chốt cho sự quật khởi của Nhân tộc sao?” Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác không mấy hứng thú với việc Hồng Quân rời đi, ngược lại rất quan tâm đến Tam Hoàng Ngũ Đế.

Nếu sắp xếp tốt, đây là cơ hội tuyệt vời để tranh đoạt khí vận Nhân tộc!

“Khụ khụ, trong mười một Kim Tiên của Xiển Giáo có mười người là đệ tử Nhân tộc, Tam Hoàng Ngũ Đế cứ để bần đạo sắp xếp đi.” Nguyên Thủy ho khan một tiếng, nhìn quanh mọi người rồi mở lời, đúng là sư tử ngoạm, dám ôm trọn cả Tam Hoàng Ngũ Đế.

“Nguyên Thủy thật dám nói, Tiệt Giáo vạn tiên triều bái, hơn một nửa là Nhân tộc, tổng cộng mấy ngàn vị, ta còn không dám ôm trọn Tam Hoàng Ngũ Đế, ngươi dám sao?

Bội phục, bội phục.” Thông Thiên cười lạnh.

“...” Nguyên Thủy đại nộ, nhưng không biết nói gì, vì Thông Thiên không nói sai.

So về số lượng đệ tử Nhân tộc, Xiển Giáo thực sự không bằng Tiệt Giáo.

Nói hồi lâu, Nguyên Thủy chỉ có thể hậm hực nói: “Đệ tử Nhân tộc của Tiệt Giáo suốt ngày trà trộn với đám phi cầm tẩu thú, có tư cách gì làm Tam Hoàng Ngũ Đế?” Lão Tử lúc này vô cùng hối hận, vì Đạo Giáo chỉ có một đệ tử là Huyền Đô, chỉ có thể chiếm một tôn vị trong Tam Hoàng Ngũ Đế.

“Tây Phương Giáo cũng có Nhân tộc...” Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn không cam lòng yếu thế, cũng tham gia vào.

Nữ Oa cũng tham gia, vì tranh thủ lợi ích cho ca ca Phục Hy của mình, không làm được Thiên Đế, làm một vị Nhân Hoàng không được sao?

Thực ra, vị thế của Nhân Hoàng còn quý hơn Thiên Đế.

Bên cạnh, Sở Dương im lặng nhìn các Thánh tranh cãi, nhìn họ cố tình phớt lờ mình.

Hắn rất bình tĩnh, vì sách phong Nhân Hoàng cần phải có chí bảo của Nhân tộc là Không Động Ấn, mà nó đang ở trong tay hắn.

Không có sự đồng ý của hắn, các Thánh dù có mưu tính tốt đến đâu cũng là vô ích.

Muốn làm Tam Hoàng Ngũ Đế?

Có xứng không?

Chương 250

Sau một hồi tranh luận kịch liệt, cuối cùng sáu vị Thánh Nhân cũng đưa ra quyết định, mỗi người một vị trí trong Tam Hoàng Ngũ Đế.

Còn lại hai tôn vị, một cho Lão Tử thực lực mạnh nhất, một cho Thánh Mẫu Nhân tộc Nữ Oa.

Sau khi các Thánh quyết định xong, trong lòng tuy không hài lòng, nhưng mỗi người đều có thu hoạch nên cũng thôi.

"Sở Dương, ngươi có đề nghị gì hay không?" Nguyên Thủy mỉm cười nói, đương nhiên không phải hỏi ý kiến Sở Dương, mà là cố tình hỏi vậy để làm bẽ mặt hắn.

Các Thánh Nhân khác cũng có chút giễu cợt nhìn Sở Dương, tuy đánh không lại hắn, nhưng không có nghĩa là không thể nhắm vào hắn.

"Ha ha, Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc không phải do các người quyết định được đâu." Sở Dương cười lạnh một tiếng.

Mới nãy không phải phớt lờ ta, bàn bạc vui vẻ lắm sao?

Bây giờ đến lượt ta thể hiện rồi!

"Ha ha, ngay cả Đạo Tổ cũng để chúng ta tự quyết định, ngươi còn có thể lật trời được sao?" Nguyên Thủy không nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề, vẫn còn đang trào phúng Sở Dương.

"Ha ha." Sở Dương cười nhạt, không thèm để ý đến Nguyên Thủy, nhưng trong lòng đã ghi lại một món nợ, thầm nghĩ: "Sớm muộn gì cũng xử chết ngươi!" Lão Tử, Thông Thiên và những người khác thấy Sở Dương bình tĩnh như vậy, đều nhíu mày, thầm nghĩ chẳng lẽ thật sự có vấn đề?

Vì để an toàn, họ tiến hành một hồi thôi diễn, kết quả phát hiện

thật sự có vấn đề.

Sách phong Nhân Hoàng, bắt buộc phải có chí bảo của Nhân tộc là Không Động Ấn mới được!

Mẹ nó, Không Động Ấn là cái quái gì, ở nơi nào?

Lúc này, Lão Tử và những người khác đều gấp gáp, bàn bạc hay đến mấy, nếu không có Không Động Ấn thì cũng chỉ là nói suông!

"Các vị đạo hữu, bần đạo đi trước một bước." Lão Tử chắp tay với các Thánh, quay người định rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Ông muốn trở về Hồng Hoang tìm Không Động Ấn, nếu tìm được thì sẽ có ưu thế cực lớn trong vấn đề Tam Hoàng Ngũ Đế, không chừng có thể giành thêm mấy vị trí nữa.

"A di đà phật, bần tăng cũng phải đi." Chuẩn Đề đứng dậy, cũng không nhịn được muốn về Hồng Hoang tìm Không Động Ấn.

"Ầm!" "Không cần tìm nữa, Không Động Ấn đang ở trong tay ta." Một tiếng động lớn vang vọng khắp Tử Tiêu Cung, giọng nói của Sở Dương vang lên bên tai các Thánh.

Cơ thể các Thánh cứng đờ, từ từ quay đầu lại.

Khi thấy một chiếc đại ấn linh quang lấp lánh, vừa nhìn đã biết không phải vật tầm thường, sắc mặt họ có chút khó coi.

Không ngờ Không Động Ấn lại ở trong tay Sở Dương, thảo nào hắn bình tĩnh như vậy, không hề hoảng loạn.

"Ai." Các Thánh trong lòng than một tiếng, đều cảm thấy khó chịu.

Sở Dương có Không Động Ấn, vậy chẳng phải họ phải chia một phần lợi ích cho hắn sao.

"Tám tôn vị, cho ngươi một." Lão Tử trầm giọng mở lời.

Sắc mặt các Thánh Nhân khác đều lộ vẻ đau xót, một tôn Nhân Hoàng đó, cứ thế mà nhường đi, thật đau lòng.

"Ha ha ha." Sở Dương đột nhiên cười lớn.

Các Thánh nhíu mày, không biết Sở Dương đang cười cái gì.

"Chỉ một tôn Nhân Hoàng mà đòi đuổi ta đi?

Các ngươi nghĩ ta không nhấc nổi đao nữa sao?" Sở Dương cười xong, nhìn quanh Lão Tử, Nguyên Thủy và những người khác, lạnh giọng nói: "Tam Hoàng Ngũ Đế là đại sự của Nhân tộc, ta là Thánh Phụ của Nhân tộc, ai cho các ngươi lá gan dám loại ta ra khỏi cuộc?" "Ta chưởng khống Không Động Ấn, có thể sách phong và phế truất Nhân Hoàng, ai cho các ngươi lá gan chỉ cho ta một tôn Nhân Hoàng?" "Quan trọng nhất, năm người các ngươi gộp lại cũng không phải đối thủ của ta, mà cũng dám ngông cuồng với ta?" "Ai cho các ngươi lá gan đó!" Câu cuối cùng, Sở Dương gầm lên, khí tức kinh khủng vượt xa Thánh Nhân bình thường cuộn trào, lao về phía các Thánh.

"Ầm ầm ầm!" Trong Tử Tiêu Cung xuất hiện những gợn sóng ngút trời, từng luồng khí tức hủy thiên diệt địa từ trên người Sở Dương bộc phát ra, mười phương chấn động, vạn linh run rẩy.

Sở Dương giống như một vị Hỗn Độn Thần Ma, nhìn các Thánh Nhân mang đến một áp lực kinh khủng, khiến lưng họ ướt đẫm mồ hôi lạnh, tâm thần bất an.

"Ực." Chuẩn Đề, người có thực lực yếu nhất, không khỏi nuốt một ngụm nước bọt, không dám nhìn thẳng vào Sở Dương.

Nguyên Thủy và những người khác cũng chột dạ, sự đáng sợ của Sở Dương đã được chứng minh từ mười vạn năm trước.

Nếu khai chiến, năm Thánh liên thủ cũng không phải đối thủ của Sở Dương, hai bên đấu pháp đến máu chảy thành sông, kết quả cuối

cùng rất có thể là toàn bộ vẫn lạc.

"Ai, đạo hữu đừng tức giận, chuyện này là chúng ta làm không đúng.

Cứ nói xem nên xử lý thế nào đi." Cuối cùng, Lão Tử có tu vi cao thâm nhất, chống lại áp lực khổng lồ, cứng rắn đứng ra, khẽ thở dài với Sở Dương.

"Tam Hoàng và vị Đế cuối cùng trong Ngũ Đế giao cho ta.

Chuyện này cứ thế đi, nếu không thì khai chiến, sinh tử chiến, ai thắng người đó phụ trách Tam Hoàng Ngũ Đế!" Sở Dương dùng giọng điệu không cho phép nghi ngờ nói.

Sắc mặt các Thánh đại biến, Tam Hoàng Ngũ Đế, Tam Hoàng xếp trước Ngũ Đế hiển nhiên quan trọng hơn, Sở Dương cướp hết Tam Hoàng, chẳng phải là đã ăn mất miếng thịt béo nhất sao?

Thật là độc ác.

Chương 251

Nguyên Thủy và những người khác muốn phản bác, nhưng Sở Dương đã nói không đồng ý thì khai chiến, họ thật sự không dám.

"Cho phép chúng ta thương nghị một lát." Lão Tử chắp tay với Sở Dương, dẫn Nguyên Thủy, Thông Thiên, Nữ Oa và những người khác sang một bên, cách ly ngoại giới, bắt đầu bàn bạc.

"Sở Dương quá tham lam, ta tuyệt đối không thể đồng ý!" "Đúng vậy, khẩu vị của Sở Dương quá lớn, chúng ta không thể thỏa mãn được.

Nếu chia như vậy, trong chúng ta có hai người sẽ không được chút lợi ích nào." "Sở Dương ép người quá đáng, không cho chúng ta con đường sống.

Muốn khai chiến thì khai chiến đi." Nguyên Thủy ánh mắt lóe lên, mở lời đề nghị.

Hắn căm hận Sở Dương nhất, có cơ hội diệt sát đối phương tuyệt đối sẽ không bỏ qua.

Nếu không có, cũng phải khiêu khích.

"Đừng khai chiến, không cần thiết phải đến bước đó, điều kiện cụ thể có thể thương lượng với Sở Dương mà." Chuẩn Đề do dự nói, lần trước suýt nữa bị Sở Dương chém giết, trải nghiệm kinh khủng đó hắn không muốn trải qua lần thứ hai.

Muốn khai chiến với Sở Dương không vấn đề gì, nhưng phải chuẩn bị đầy đủ, có nắm chắc đánh giết được hắn mà bản thân không vẫn lạc mới được.

"Được rồi, mọi người nghe ta nói." Lão Tử trầm giọng: "Một tôn

Nhân Hoàng chắc chắn không thể thỏa mãn được một người có thực lực ngang ngửa tất cả chúng ta." "Hồng Hoang luôn nói chuyện bằng thực lực, vậy cho Sở Dương bốn tôn Nhân Hoàng đi, bốn tôn còn lại chúng ta chia nhau." Đạo Giáo của Lão Tử chỉ có một người là Huyền Đô, bốn suất Nhân Hoàng chắc chắn sẽ có một suất cho ông, vì thế ông chọn thỏa hiệp.

Nếu không thật sự khai chiến với Sở Dương, Lão Tử chẳng những không được lợi ích gì, mà còn có nguy cơ vẫn lạc.

Dù sao Sở Dương cũng có Thí Thần Thương trong tay, có thể mạt sát Thánh Nhân.

Nguyên Thủy và những người khác đương nhiên không phục kết quả này, lại một phen tranh luận, cuối cùng quyết định cho Sở Dương bốn tôn Nhân Hoàng, bốn tôn còn lại sáu người chia nhau.

Lão Tử thực lực mạnh nhất, độc chiếm một tôn; Nữ Oa là Thánh Mẫu Nhân tộc, cũng độc chiếm một tôn; Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn chung một tôn; Thông Thiên và Nguyên Thủy chung một tôn.

"Cứ theo lời ngươi đi." Lão Tử gỡ bỏ lớp hộ tráo cách ly ngoại giới, đi đến trước mặt Sở Dương nói: "Bốn tôn Nhân Hoàng cho ngươi, bốn tôn cho chúng ta." "Có thể." Sở Dương gật đầu, khí tức toàn thân thu liễm lại không ít, nhưng trên mặt vẫn không có chút nụ cười.

Vì sao ư?

Ban đầu Tam Hoàng Ngũ Đế đều thuộc về Sở Dương, vì hắn là Thánh Phụ Nhân tộc, Nhân tộc đã gia nhập Tiên Đình, cũng là thuộc hạ của hắn.

Nhưng thực lực của Sở Dương tuy mạnh hơn liên thủ của các Thánh, nhưng chỉ mạnh hơn một chút, không thể nghiền ép, vì vậy chỉ

có thể nhượng bộ một phần lợi ích.

Tình huống này Sở Dương sao có thể thoải mái được?

"Sau Tam Hoàng Ngũ Đế, nên đến ngoại vực Hồng Hoang rồi." Sở Dương im lặng nghĩ.

Ở Hồng Hoang, mọi thứ đều dựa vào thực lực, bất kể là thế lực, địa bàn, linh bảo, tiên thiên linh quả, có thực lực mới có thể hưởng thụ, không có thực lực thì không có gì cả.

Hiện tại Sở Dương tranh luận không lại các Thánh, nhưng đợi sau khi hắn đến ngoại vực Hồng Hoang nâng cao thực lực, các Thánh cứ chờ chết đi.

"Nếu Tam Hoàng Ngũ Đế đã phân phối xong, bần đạo xin cáo từ trước." Lão Tử thản nhiên nói, quay người định rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Thông Thiên, Nguyên Thủy và những người khác sắc mặt không tốt, không nói một lời cũng định rời đi.

"Chờ đã." Phía sau vang lên giọng của Sở Dương.

"Hửm?" Các Thánh quay đầu, nhíu mày nhìn Sở Dương, không biết lại có chuyện gì.

Sở Dương đứng dậy, vừa đi ra ngoài Tử Tiêu Cung, vừa nhàn nhạt nói: "Đừng nói ta không báo trước, Tam Hoàng Ngũ Đế đều do trời định, không thể sắp xếp được." "Nếu các người muốn chia một chén canh trong chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế, đừng có ý định để đệ tử của mình trở thành Nhân Hoàng, để họ trở thành Đế Sư mới là lựa chọn tốt nhất." Lời vừa dứt, Sở Dương đã bước vào Hỗn Độn, hóa thành một luồng sáng biến mất không thấy.

Lão Tử và những người khác ngẩn ra, đợi khi phản ứng lại, họ vội vàng thôi diễn, kết quả phát hiện lời Sở Dương nói là thật.

“Chết tiệt.” Nguyên Thủy không nhịn được mắng một câu.

Nhân Hoàng có uy nghiêm vô thượng trong Nhân tộc, dựa vào Nhân Hoàng để nắm giữ khí vận Nhân tộc là tốt nhất, có thể chiếm được một mảng lớn khí vận Nhân tộc.

Nhưng, nếu chỉ làm sư tôn của Nhân Hoàng?

Mức độ khống chế khí vận Nhân tộc sẽ kém đi rất nhiều.

Lợi ích lớn nhất có lẽ là kiếm được một phần công đức, tiện thể kết giao với Nhân Hoàng.

Điều này khiến kế hoạch mượn chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế để tranh đoạt khí vận Nhân tộc với Sở Dương tan thành mây khói, con đường đối phó hắn vẫn còn gian nan vô cùng, xa vời vô tận.

“Thôi, cứ cố gắng hết sức làm cho tốt trong chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế đã.” Lão Tử khẽ thở dài, rời khỏi Tử Tiêu Cung.

“Hừ.” Nguyên Thủy mặt lạnh như tiền cũng rời đi.

Sở Dương chắc chắn phải đối phó, một ngày hắn chưa chết, trong lòng các Thánh một ngày chưa yên.

Cơ hội lần này của Tam Hoàng Ngũ Đế mất rồi, còn có cơ hội lần sau.

Sở Dương chỉ có một người, họ có tới năm người, nếu Nữ Oa cũng tham gia là sáu, mài cũng có thể mài chết hắn!

Thông Thiên mặt không biểu cảm cũng rời đi, Chuẩn Đề, Tiếp Dẫn nhìn nhau một cái, cũng rời đi.

Chương 252

Chỉ còn lại Nữ Oa một mình trong Tử Tiêu Cung.

"Ta cứ ở Hỗn Độn tu hành thôi, chuyện Hồng Hoang không tham gia nữa." Nữ Oa thầm nghĩ, đối mặt với Sở Dương áp lực như núi, cảm giác như đang đối mặt với đại khủng bố, đại nguy cơ.

Trong cuộc đấu tranh giữa các Thánh và Sở Dương, giữ thái độ trung lập hiển nhiên là lựa chọn tốt nhất.

Sau khi chuyện Tam Hoàng Ngũ Đế được định đoạt, các Thánh đều im lặng, đã không thể thay đổi, vậy thì lên kế hoạch làm sao để khống chế thôi.

Sở Dương đến Thiên Đình, lệnh cho tất cả tướng sĩ toàn bộ rút khỏi Thiên Đình, và mang đi tất cả những thứ có thể mang đi, bất kể là gì, miễn lấy được là lấy đi!

Tuy Hạo Thiên lên đường trước Sở Dương, nhưng với tốc độ của Sở Dương, chắc chắn sẽ đến trước.

Nghe mệnh lệnh này, các tướng sĩ đều ngẩn ra, có người tiến lên hỏi: "Thiên Tôn, vì sao lại lệnh cho chúng thần rút khỏi Thiên Đình?" "Hồng Quân Đạo Tổ phái người đến tiếp quản Thiên Đình, nếu người đó đến, trước khi đồ đạc chưa dọn xong thì cứ để họ ở ngoài chờ." Sở Dương không mấy để tâm đến Hạo Thiên, dù sao gã này cũng thật sự có chút thảm.

Phân phó xong, Sở Dương liền rời khỏi Thiên Đình.

Không lâu sau khi Sở Dương rời đi, Hạo Thiên và Dao Trì hai người liền đến trước Nam Thiên Môn.

Đã có người sớm chờ ở đó, Cửu Anh tiến lên nghênh đón: "Hai vị,

đã cung kính chờ đợi từ lâu." "Ừm!" Hạo Thiên chỉ gật đầu, không mấy để ý, chỉ đi thẳng về phía trước.

"Hai vị xin chờ một chút!" Cửu Anh trong lòng vô cùng khó chịu: Ngươi là người của Đạo Tổ, ta là người của Thiên Tôn, đều làm việc dưới trướng Thánh Nhân, kiêu ngạo cái gì?

Nếu không phải Thiên Tôn dặn tạm thời không thể đắc tội hai người này, cho dù hai người là Chuẩn Thánh cũng chưa chắc đã vào được Nam Thiên Môn!

Tuy trong lòng khó chịu, nhưng bề ngoài vẫn tươi cười: "Hai vị, Thiên Tôn lệnh cho chúng thần trước khi rút lui thu dọn đồ đạc, phiền hai vị đến thiên điện nghỉ ngơi một chút." Nghe lời này, Hạo Thiên trong lòng không vui, Đạo Tổ bảo hắn tiếp quản Thiên Đình, Sở Dương lại muốn mang hết đồ đạc của Thiên Đình đi, sao có thể nhịn được?

"Ta phụng mệnh tiếp quản Thiên Đình, Hỗn Độn Thiên Tôn vì sao lại muốn dọn đồ của Thiên Đình đi?" Hạo Thiên trực tiếp chỉ trích.

Cửu Anh nghe Hạo Thiên chỉ trích Thiên Tôn, trong lòng càng thêm khó chịu, dù sao Thiên Tôn trong lòng hắn là chí cao vô thượng, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không thể sánh bằng.

Thiên Tôn đã cho hắn nhiều lợi ích như vậy, Hồng Quân Đạo Tổ lại chẳng cho gì, bây giờ một đồng tử của Hồng Quân Đạo Tổ dám chỉ trích Thiên Tôn như vậy, giống như con nhà người ta chỉ trích cha mình, sao có thể nhịn được.

"Thiên Đình này vốn là của Thiên Tôn ta, có quan hệ gì với Thiên Tôn nhà ngươi, tiếp quản cái gì mà tiếp quản?" Cửu Anh bắt đầu phản bác.

"Bằng pháp chỉ của Đạo Tổ lão nhân gia!" Không giống Cửu Anh,

trong lòng Hạo Thiên, Hồng Quân Đạo Tổ mới là vô thượng, các Thánh Nhân khác cũng không sánh bằng.

Lúc này trong không khí, tràn ngập một mùi thuốc súng.

"Được rồi, Hạo Thiên, Đạo Tổ chỉ bảo chúng ta chưởng quản Thiên Đình, chứ không có nói tiếp quản người của Tiên Đình." Dao Trì mở lời khuyên can.

Hạo Thiên nghe lời Dao Trì, hừ một tiếng, liền không nói nữa.

Dù trong lòng lửa giận ngút trời, nhưng lời Dao Trì nói quả thật là sự thật.

Cửu Anh nhìn Hạo Thiên, trong lòng cười lạnh, nhưng bề ngoài vẫn bình tĩnh, sau đó dẫn hai người vào thiên điện, phân phó người hầu hạ.

Cuộc thu dọn này, mười năm cũng không xong, Thiên Đình rộng lớn, sự vật nhiều, muốn nhanh chóng giải quyết là chuyện rõ ràng không thể.

Đối với Cửu Anh, đây đã là tốc độ nhanh nhất, nhưng đối với Hạo Thiên thì không phải vậy.

Hạo Thiên sớm đã chờ không kiên nhẫn, cũng phải nói gã này thật sự tính tình nóng nảy.

Cuối cùng, đội quân đóng trú tại Thiên Đình đã toàn bộ rút lui, đồ đạc cũng toàn bộ được dọn đi.

"Xin lỗi, để hai vị chờ lâu." Cửu Anh lần này là đến cáo biệt: "Lực lượng của Tiên Đình bố trí tại Thiên Đình đã toàn bộ rút lui, hai vị có thể tùy ý phát triển Thiên Đình, cáo từ!" "Đi thong thả, không tiễn." Hạo Thiên không thèm nhìn Cửu Anh, thái độ đối với hắn rất tệ.

Cửu Anh chỉ cười, cứ kiêu ngạo đi, lát nữa sẽ cho ngươi khóc!

Sau khi Cửu Anh rời đi, Hạo Thiên ra khỏi thiên điện, nhìn Thiên Đình không một vật, đầu óc ong ong.

Chuyện gì thế này, Thiên Đình sao?

Vì sao lại trống rỗng như vậy?

Vì sao linh khí lại loãng thế này?

Lúc này Cửu Anh đang trên đường về Tiên Đình, cười nói với các tướng sĩ.

"Ha ha ha, nếu có thể, ta thật muốn xem bộ mặt cao ngạo của Hạo Thiên sẽ biến thành dạng gì." Cửu Anh cười lớn.

"Ha ha, hắn đánh chết cũng không ngờ chúng ta sẽ làm tuyệt đến vậy đâu." Các tướng sĩ khác cũng cười lớn.

"Thiên Đình bây giờ ngay cả phong thủy bảo địa ở phàm gian cũng không bằng." Lúc Cửu Anh đi, đã làm theo phân phó của Thiên Tôn, mang đi tất cả những gì có thể mang đi ở Thiên Đình.

Ba mươi ba tầng trời của Thiên Đình có linh mạch, Cửu Anh trực tiếp rút đi một nửa, nửa còn lại cũng chỉ đủ duy trì vận hành của Thiên Đình, căn bản không đủ để tu hành.

Nơi đó bây giờ ngoại trừ là một cảnh tiên trên trời đối với phàm nhân, đối với người tu đạo không có chút hấp dẫn nào, thậm chí ở đó còn không bằng ở nơi khác.

Thực ra Sở Dương chỉ phân phó mang đi những gì có thể mang đi, chứ không hề ra hiệu cho Cửu Anh rút đi linh mạch Thiên Đình.

Chương 253

Ý tưởng này là của Cửu Anh, vì thấy Hạo Thiên quá khó ưa, nên quyết định không chừa cho hắn đường lui.

Muốn phát triển ở Thiên Đình?

Bỏ đi, nhóc con.

Trong Thiên Đình, Hạo Thiên tức đến toàn thân run rẩy, ngay cả Dao Trì tính tình tốt cũng tức đến mặt đỏ bừng, ngực phập phồng không ngừng.

Thiên Đình bây giờ thành ra thế này, bảo họ phát triển thế nào?

Cả khuôn mặt Hạo Thiên đều xanh mét, nếu Cửu Anh ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không do dự mà xông lên liều mạng.

Hạo Thiên trong lòng bắt đầu méo mó, nhất định là do Hỗn Độn Thiên Tôn làm ra chuyện tốt này, sau này nhất định phải tâu với Đạo Tổ một phen!

Nhưng như vậy vẫn không giải quyết được tâm trạng tuyệt vọng của Hạo Thiên, chỉ hai người họ không thể nào phát triển được Thiên Đình như thế này.

Dù có chiêu binh mãi mã, cũng không có thứ gì khiến thế nhân động lòng.

Công pháp tu đạo?

Không được, trước kia Sở Dương đã truyền bá Chủng Ma Tâm Kinh khắp Hồng Hoang, bây giờ ở Hồng Hoang có ai không biết công pháp tu đạo?

Đó là công pháp cấp Chứng Đạo, có công pháp như vậy, ai thèm

để mắt đến công pháp của họ.

Linh bảo?

Không được, Hạo Thiên và Dao Trì vốn không có linh bảo gì, Hạo Thiên ngoài Hạo Thiên tam bảo ra không có gì khác, Dao Trì trên người chỉ có một ít hạt giống của Bàn Đào tiên thụ, một trong mười đại tiên thiên linh căn.

Hạo Thiên tam bảo, Hạo Thiên chắc chắn sẽ không bỏ ra, còn hạt giống Bàn Đào tiên thụ...

Nếu trồng xuống, đó cũng là một loại tài nguyên.

Tuy nhiên, tất cả những thứ này đều cần mấy vạn năm thời gian, nhưng ngoài ra hai người không có cách nào khác để phát triển Thiên Đình.

Hành động là hành động, tuy chỉ có hai người, nhưng trồng một ít cây ăn quả không có vấn đề gì.

Chẳng mấy chốc, Hạo Thiên và Vương Mẫu đã biến ý tưởng thành hiện thực, toàn bộ cây Bàn Đào được trồng xuống: một nghìn hai trăm cây loại kém ở phía trước, cây lớn lên cần vạn năm, quả ba nghìn năm mới chín; một nghìn hai trăm cây loại tốt ở giữa, cây lớn lên cần khoảng năm vạn năm, quả sáu nghìn năm mới chín; một nghìn hai trăm cây chất lượng ưu tú ở phía sau, cây lớn lên ít nhất cần mười vạn năm, quả chín nghìn năm mới chín.

Bàn Đào tiên thụ đã được trồng xuống, tuy quá trình chờ chúng trưởng thành cần mười mấy vạn năm, nhưng Hạo Thiên và Dao Trì không quan tâm.

Chỉ cần tiên thụ kết quả, họ sẽ có vốn để chiêu binh mãi mã, lo gì không phát triển được?

Đã ra ngoài, tự nhiên không thể làm mất danh tiếng của Đạo Tổ,

đến lúc đó đợi Thiên Đình lớn mạnh rồi, sẽ tuyên bố ta là Thiên Đình chi chủ!

Nghĩ đến đây, Hạo Thiên và Dao Trì đều nhìn nhau cười, ý tưởng của họ gần như giống hệt nhau.

Thiên Đình giao cho Hạo Thiên tiếp quản, bên phía Sở Dương cũng bắt đầu lên kế hoạch cho chuyện Tam Hoàng và Hiên Viên Đế.

"Chúc Long!" "Thuộc hạ có mặt!" Vừa nghe gọi, Chúc Long liền lập tức xuất hiện trong Trung Ương Đại Điện.

"Đi tìm Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu đến đây." Sở Dương phân phó.

"Vâng!" Nhận lệnh, Chúc Long chuẩn bị lui xuống.

"Còn nữa, Triệu Công Minh cũng tìm về cho ta!" Thằng nhóc này khiến Sở Dương tức chết, sư phụ đang tìm cơ duyên cho nó, nó lại ra ngoài tiêu dao, được lắm.

"Tuân lệnh!" Chúc Long nhận lệnh xong liền hóa thành một luồng sáng biến mất trong đại điện.

Chẳng mấy chốc, Quỳnh Tiêu, Bích Tiêu, Triệu Công Minh đã được Chúc Long đưa đến đại điện.

"Hôm nay ta phân phó một số việc, làm tốt sẽ là cơ duyên của các ngươi, làm không tốt có thể sẽ bị ảnh hưởng bởi nghiệp lực Thiên Đạo, không chừng sẽ khiến tu vi thụt lùi, lúc hành sự nhất định phải tận tâm tận lực, biết chưa?" "Vâng!" "Nhân tộc sắp nghênh đón một thời kỳ đỉnh cao chưa từng có, cần có Tam Hoàng Ngũ Đế dẫn dắt.

Vì vậy, ta để các ngươi đi làm Nhân Hoàng chi sư, giáo dục Nhân Hoàng dẫn dắt Nhân tộc, đi đến đỉnh cao!" Tiếp theo là vị Nhân Hoàng đầu tiên, trong Tử Tiêu Cung, mọi người đã thương nghị xong.

Trong Oa Hoàng Cung của Oa Hoàng Thiên, Nữ Oa lệnh cho đồng

tử gọi Phục Hy đến.

"Nữ Oa nương nương." Phục Hy hành lễ.

Nghe tiếng gọi này, lòng Nữ Oa khẽ run, đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa mình và ca ca ngày càng xa.

"Ca ca, không cần xưng hô như vậy, có vẻ xa cách quá." Nữ Oa chỉ có một người thân cận là Phục Hy, bây giờ ngay cả huynh ấy cũng xưng hô như vậy, trong lòng sao có thể vui được?

Phục Hy không lên tiếng.

Khi Đế Tuấn đồ sát Nhân tộc, huynh ấy đã thoát ly khỏi Thiên Đình, vì vậy lúc Sở Dương diệt Thiên Đình đã không làm khó huynh ấy.

Chính Nữ Oa đã tự ý đồng ý với Đế Tuấn, để huynh ấy gia nhập Tiên Đình, chỉ là trận chiến đó huynh ấy căn bản không có tâm tư chiến đấu, nhìn thấy mọi thứ mà lòng đau như cắt.

Tình cảm của Phục Hy đối với Nữ Oa đã biến chất, có thể vì huynh ấy quá lương thiện, không nỡ nhìn Nhân tộc phải chịu kiếp nạn như vậy.

Chương 254

Tuy vì Sở Dương mà cục diện đã thay đổi, nhưng huynh ấy không thể quên được việc Nữ Oa đã ngầm đồng ý cho Đế Tuấn đi đồ sát Nhân tộc, Đế Tuấn còn ra tay tàn sát hàng trăm tỷ sinh mệnh Nhân tộc.

Tuy Yêu tộc đã nhận được sự trừng phạt xứng đáng, nhưng điều đó không thể làm giảm bớt cảm giác tội lỗi của huynh ấy.

Phục Hy vẫn nhớ ngày hôm đó, cả Hồng Hoang đều tràn ngập mùi máu tanh, cả Hồng Hoang đều bị nhuộm thành màu đỏ, bất kể núi sông, đều bị máu tươi bao phủ.

Mọi thứ đến nay Phục Hy vẫn còn nhớ rõ mồn một, hình ảnh đó luôn hiện trong đầu óc, như ác mộng đeo bám.

Nữ Oa thấy ca ca mình như vậy, cũng không biết làm sao, đành thở dài một tiếng, nói: "Ca ca, Nhân tộc bắt đầu đi đến đỉnh cao, cần Tam Hoàng Ngũ Đế dẫn dắt, chúng ta thì phò tá Tam Hoàng Ngũ Đế.

Hiện tại ta được phân một vị Nhân Hoàng chi sư, do huynh đi phò tá, ý huynh thế nào?" Phục Hy nghe xong cũng không có nhiều cảm xúc, chỉ chìm vào trầm tư.

Một lúc sau, Phục Hy nói: "Nương nương, ta có thể khẩn cầu Thiên Tôn, để ta chuyển thế làm người, trở thành một tôn Nhân Hoàng được không?" Nữ Oa nghe xong ngẩn ra, không biết Phục Hy đang nghĩ gì.

"Muội muội." Nữ Oa nghe một tiếng gọi này, cả người đều run rẩy.

"Yêu tộc chúng ta nợ Nhân tộc quá nhiều, mọi chuyện ngày hôm đó ta vẫn không thể nào quên được, chỉ hy vọng muội muội có thể để

ta, với tư cách là Yêu tộc, chuộc lại tất cả." Nói xong, Phục Hy quỳ xuống, vẻ mặt vô cùng đau khổ.

"Ca ca, huynh không chịu nổi đâu." Nữ Oa vội vàng đỡ Phục Hy dậy.

"Khẩn cầu muội muội đi xin Thiên Tôn cho ta chuyển thế làm Nhân tộc, chuộc lại tất cả!" Giọng Phục Hy kiên định, tràn đầy bi thương.

Nữ Oa không nỡ nhìn ca ca mình đau khổ như vậy, thế là đồng ý.

Nữ Oa dẫn Phục Hy cùng đi tìm Sở Dương, đáng tiếc là hắn đã đến Địa Phủ để chuẩn bị cho Tam Hoàng Ngũ Đế.

Khi đến Đông Hải Tiên Đình, Chúc Long báo cho Nữ Oa biết, bất đắc dĩ, nàng đành phải tăng tốc đuổi theo đến Địa Phủ, hy vọng còn kịp.

Trước đó, Sở Dương đã đồng ý với Huyền Quy sẽ cho nó một cơ duyên, bây giờ là lúc thực hiện lời hứa.

Bên phía Địa Phủ, Vân Tiêu lúc này đang gặp một chút phiền phức nhỏ.

Ngay khi Sở Dương tiến vào khu vực U Minh Huyết Hải, Vân Tiêu đã cảm nhận được, chỉ là bây giờ không thể thoát thân ra nghênh đón sư tôn của mình.

Tên này đến thật không đúng lúc, để sư tôn thấy cảnh này chẳng phải mất mặt sao?

Người này, chính là Đế Thính, gã đã tuyên bố "Địa ngục bất không, thệ bất thành phật".

"Đạo hữu làm vậy là có ý gì?" Trong mắt Vân Tiêu xuất hiện một tia chán ghét.

“A di đà phật, bần tăng đến đây, tự nhiên là để độ nhân.” Đế Thính hai tay chắp lại, miệng nói những lời hay ý đẹp, nhưng trong lòng không biết đang có kế hoạch bẩn thỉu gì.

“Chỗ của ta không có ai cho ngươi độ, mau chóng rời đi đi.” Vân Tiêu mất kiên nhẫn.

“Thí chủ, nơi đây vong hồn vô số, để bần tăng cứ thế rời đi, thực sự không đành lòng.” Đế Thính lắc đầu, tỏ ý không chịu đi.

“Ta đã lập Lục Đạo Luân Hồi ở đây để độ vong hồn thế gian, đạo hữu không cần lo nhiều.” Vân Tiêu thật sự phục tên hòa thượng này, cướp bát cơm mà nói hay như vậy, không biết lúc đi hóa duyên người ta không cho có tức điên lên không?

“Bần tăng đã công đức viên mãn, có thể chứng Phật bất cứ lúc nào, nhưng hôm nay thấy nơi này có nhiều vong hồn như vậy, lòng không nỡ, nguyện ở lại đây cùng thí chủ độ vong hồn thiên hạ.” Đế Thính hành lễ với Bình Tâm.

Vân Tiêu vốn định nổi giận, vì cảm nhận được Sở Dương đã ở rất gần đây.

Nhưng Đế Thính hoàn toàn không cho nàng cơ hội, trực tiếp lập lời thề để Thiên Đạo chứng giám.

“Bần tăng Đế Thính, nguyện ở đây lập đại nguyện, cùng Vân Tiêu thí chủ độ vong hồn thiên hạ.

Nhưng thiên hạ rộng lớn, vong hồn quá nhiều, bần tăng nguyện lập lời thề, đổi tên thành Địa Tạng, độ hết vong hồn thiên hạ!” “Địa ngục vị không, thệ bất thành phật, chúng sinh độ tận, phương chứng bồ đề.” “Ầm ầm ầm!” “Chuẩn!” Thiên Đạo chuẩn tấu, công đức giáng xuống.

Địa Tạng dưới sự gia trì của công đức, tu vi từ Chuẩn Thánh sơ

kỳ, tiến giai lên Chuẩn Thánh trung kỳ, mơ hồ có xu hướng lên hậu kỳ, nhưng tu vi tăng lên rồi dừng lại, chỉ dừng ở Chuẩn Thánh trung kỳ.

"Ồ, không phải là tên hòa thượng nghèo của Tây Phương sao?" Địa Tạng đang một mặt hưởng thụ, nghe câu nói này, vẻ mặt như ăn phải ruồi, khó chịu vô cùng, thậm chí đôi tai to của hắn cũng bắt đầu run lên.

"Kẻ nào dám buông lời sỉ nhục Tây Phương Giáo của ta!" "Kẻ nào dám ăn nói như vậy, sỉ nhục Tây Phương Giáo của ta!" Thật ra, câu nói đó rất đúng, nếu không Địa Tạng cũng chẳng xuất hiện ở đây, còn lập ra đại thệ nguyện như vậy, nguyên nhân cũng vì Tây Phương quá nghèo.

Câu nói này chẳng khác gì xát muối vào vết thương, chính vì sự nghèo nàn của Tây Phương, họ mới phải đưa ra lựa chọn như vậy, nói nghiêm trọng hơn là có thể hy sinh!

Người của Phật giáo Tây Phương, với thực lực như thế, ở đâu mà chẳng được hưởng phúc?

Vậy mà giờ đây lại phải ở trong Địa Phủ âm u để độ hóa vong hồn.

Dùng một ví dụ hiện đại của Sở Dương để hình dung: vốn là một người có thể ngồi trong điện đường vàng son lộng lẫy hưởng phúc, lại bị buộc phải đến một động phủ âm u ẩm ướt để làm gián điệp cả đời, thuộc loại không thể quay về.

"Người của Tây Phương Giáo đến đây làm gì?" Trước đó, lời thề của Địa Tạng đã vang khắp thiên hạ, nhưng Sở Dương vẫn muốn hỏi một câu.

Địa Tạng cuối cùng cũng thấy người đến là ai, lập tức sợ hãi lùi

lại một bước, nhưng nghĩ lại lời thề của mình đã được Thiên Đạo công nhận, chắc Hỗn Độn Thiên Tôn cũng không dám làm gì mình.

"Tây Phương chúng ta vì lòng từ bi, tự nhiên đến đây để độ hóa vong hồn thiên hạ." Địa Tạng cho rằng có Thiên Đạo công nhận thì có thể kê cao gối ngủ, lại tự tin trở lại.

"Hừ, vì lòng từ bi?

Chương 255

Độ vong hồn thiên hạ?" Sở Dương mỉa mai, "E là muốn cướp đoạt khí vận và công đức của Địa Phủ thì có?" Nghe câu này, Địa Tạng lại lùi một bước, trong kế hoạch của họ, đúng là như vậy.

Sao Hỗn Độn Thiên Tôn chỉ một câu đã nói toạc ra được, lẽ nào ở Tây Phương có gián điệp?

"Bần tăng đã được Thiên Đạo công nhận, dù thế nào cũng không thể đi ngược lại lời thề của mình." Địa Tạng tỏ vẻ kiên định nói.

"Được thôi, vậy ngươi cứ ở lại đây đi." Địa Tạng sững sờ, sau đó chuyển thành vui mừng khôn xiết, không ngờ Hỗn Độn Thiên Tôn lại dễ nói chuyện như vậy, trực tiếp đồng ý.

Nhưng Địa Tạng bỗng cảm thấy sau lưng lạnh toát, một sát cơ kinh hoàng ập đến.

"Thiên Tôn, ngài định làm gì?" Cảm nhận được sát ý, Địa Tạng hoảng hốt.

Hắn cũng biết chiến tích của Sở Dương, mười vạn năm trước, năm Thánh nhân tụ họp cũng không giết được y, có thể nói hiện nay ở Hồng Hoang, ngoài Hồng Quân Đạo Tổ ra, không ai được y đặt vào mắt, người có thể gây uy hiếp cho y đếm trên đầu ngón tay.

"Hừ!" Sở Dương hừ lạnh một tiếng, đối với người Tây Phương, có thể giết thì tuyệt không tha.

Đừng nói là một Chuẩn Thánh được Thiên Đạo công nhận, cho dù là Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề cũng vậy thôi!

"Thiên Tôn, lẽ nào ngài không sợ nghiệp lực của Thiên Đạo ảnh hưởng sao?" Địa Tạng nhìn ánh mắt lạnh như băng của Sở Dương,

lập tức lùi lại với tốc độ cực nhanh.

"Chút nghiệp lực Thiên Đạo mà thôi." Sở Dương chẳng thèm để chút nghiệp lực đó vào mắt.

Thiên Đạo dường như bị câu nói này chọc giận, bầu trời đang trong xanh bỗng chốc mây đen dày đặc, từng trận sấm sét truyền đến.

Địa Tạng thấy cảnh này lại mừng rỡ, dù là Thánh nhân cũng không thể xem thường uy lực của Thiên Đạo được.

Cứ để Thiên Đạo giết hắn đi, Địa Tạng thấy Sở Dương phía sau không động tĩnh gì, cho rằng y đang sợ hãi sức mạnh của Thiên Đạo, bèn thở phào nhẹ nhõm.

"Ngươi thật sự nghĩ ta sẽ sợ nghiệp lực của Thiên Đạo sao?" Địa Tạng vừa mới thả lỏng đã nghe thấy câu này, co rụt người lại, kinh hãi nhìn về phía trước.

"Được rồi, yên tâm lên đường đi, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề sẽ không quên ngươi đâu." Sở Dương cách không vồ một cái, chỉ thấy một bàn tay lớn do linh khí hóa thành tóm lấy Địa Tạng.

Địa Tạng vốn muốn né tránh, nhưng cơ thể hắn như bị trúng tà, không thể cử động.

"A!" Bàn tay linh khí trực tiếp nghiền Địa Tạng thành một đám sương máu, Địa Tạng không chống cự nổi dù chỉ một giây.

"Ầm!" Sau khi Địa Tạng vẫn lạc, một đạo thần lôi từ trên trời giáng xuống, nhưng không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Sở Dương, với thân thể thành Thánh, chút thần lôi do nghiệp lực của một Chuẩn Thánh gây ra thì có uy lực bao nhiêu chứ? ...

Tây Phương.

Chuẩn Đề gầm lên giận dữ: "Sở Dương chết tiệt, tại sao ngươi

cứ luôn đối địch với Tây Phương Giáo của ta!" Tiếp Dẫn thở dài: "Ai, Lục Đạo Luân Hồi thuộc về Tiên Đình, chúng ta đi tranh đoạt khí vận của người khác, đương nhiên họ không đồng ý rồi." Kể từ sau trận chiến với Sở Dương lần trước, Tây Phương Giáo đã im hơi lặng tiếng đi rất nhiều, thậm chí các tăng lữ đều đang khổ tu trong môn phái.

Năm vị Thánh nhân đều không làm gì được Sở Dương, lẽ nào cứ để Tiên Đình phát triển như vậy sao?

Chuẩn Đề không cam lòng, nhưng không có cách nào, áp lực mà Sở Dương gây ra thực sự quá lớn.

Hắn và sư huynh hai người đều sinh ra ở vùng đất nghèo khó, khó khăn lắm mới thành đại năng, được Đạo Tổ điểm danh, nhưng lại không được coi trọng, ngay cả việc thành Thánh cũng phải vay công đức từ Thiên Đạo.

Thế giới này đối với hai người họ quá bất công, Nữ Oa tạo ra một Nhân tộc yếu đuối cũng có thể thành Thánh; Tam Thanh có công đức khai thiên, lập giáo là có thể thành Thánh; bây giờ đến đệ tử của Sở Dương, lập một Địa Phủ độ nhân cũng có thể thành Thánh!

Hai sư huynh đệ bọn họ, cũng lập giáo độ nhân, tại sao lại phải vay công đức của Thiên Đạo mới có thể thành Thánh?

Vô số sự bất công khiến ngọn lửa vô danh trong lòng Chuẩn Đề ngày càng lớn, sắp không kiềm chế nổi lý trí.

"Sư đệ, đừng nóng vội như vậy, đại thế thiên hạ tuy đã định, nhưng chưa chắc không có chuyển cơ." Tiếp Dẫn dường như cảm nhận được khí tức trên người Chuẩn Đề bắt đầu hỗn loạn, bèn lên tiếng nhắc nhở.

"Sư huynh, có chuyển cơ gì?" Chuẩn Đề hỏi.

Vốn dĩ hắn đã sắp xếp cho Đế Thính đi, Tây Phương chỉ có hai vị Chuẩn Thánh, bây giờ đã vẫn lạc mất một người.

Sắp xếp cho Đế Thính đi không chỉ đơn giản là để cướp đoạt khí vận và công đức, mà còn để giành được thắng lợi lớn hơn trong lượng kiếp Tam Hoàng Ngũ Đế.

Chỉ cần Đế Thính giở trò vào lúc Nhân Hoàng luân hồi, khiến cho Nhân Hoàng sau khi đăng vị dẫn dắt một số người trong Nhân tộc tin theo Tây Phương Giáo, thì Tây Phương Giáo sẽ bước lên đỉnh cao chưa từng có.

Chỉ là bây giờ Đế Thính đã bị Sở Dương giết, kế hoạch cũng đổ bể.

"Sau Ngũ Đế, sẽ có một lượng kiếp khác, chỉ cần Tây Phương Giáo của chúng ta còn tồn tại, sẽ có chuyển cơ, chỉ là vấn đề thời gian mà thôi." Ánh mắt Tiếp Dẫn nhìn về phương xa, "Đến lúc đó, Thiên Đạo sẽ thiên vị Tây Phương Giáo của chúng ta." Tiếp Dẫn đang nói về lượng kiếp Tây Du, chỉ là không biết Sở Dương vẫn là một biến số, mỗi một lượng kiếp đều sẽ có biến động vì sự xuất hiện của y.

Còn về việc hai người họ có sống được đến lượng kiếp Tây Du hay không thì chưa biết, dù sao nhiệm vụ hệ thống giao là giết chết năm vị Thánh nhân!

Chỉ cần có cơ hội chém giết năm Thánh nhân, Sở Dương tuyệt đối sẽ không bỏ qua, phần thưởng của hệ thống lần nào cũng hấp dẫn như vậy.

Lúc này, năm vị đại Thánh nhân không biết Sở Dương quyết tâm muốn giết mình, vẫn đang tính kế làm sao đối phó với Sở Dương, làm sao loại bỏ biến số phá vỡ sự cân bằng giữa các Thánh nhân này.

Tất cả đều đang tiến hành kế hoạch của riêng mình, kế hoạch của

Tây Phương Giáo thất bại đã gióng lên một hồi chuông cảnh tỉnh cho Tam Thanh.

Sở Dương mạnh mẽ như vậy khiến họ không thể không thu mình lại, họ không sợ, nhưng người trong môn phái thì khác, mất đi một vị Chuẩn Thánh cũng đủ đau lòng nửa ngày.

Chương 256

Dù sao Chuẩn Thánh không phải là cải trắng, mất rồi không có lại thì đau lòng biết bao. ...

Nữ Oa, vừa lúc Sở Dương đuổi theo Địa Tạng thì cũng đã đến Địa Phủ.

Lúc Sở Dương quay về, Nữ Oa đã đợi ở Địa Phủ từ lâu.

"Không biết Nữ Oa đạo hữu tìm ta có việc gì?" Sở Dương đi thẳng vào vấn đề.

"Là thế này, huynh trưởng của ta muốn chuyển thế thành người, dùng thân phận Nhân Hoàng để dẫn dắt Nhân tộc tiến lên trong thế giới Hồng Hoang." Nữ Oa thành khẩn nói.

Lúc này, Phục Hy cũng tiến lên một bước, hành lễ với Sở Dương: "Ra mắt Thiên Tôn!" Sở Dương gật đầu, tuy không biết tại sao Phục Hy lại đưa ra lựa chọn như vậy, nhưng trong Tam Hoàng Ngũ Đế quả thực có Phục Hy, điều này không thể thay đổi, nên y bèn gật đầu.

Nữ Oa và Phục Hy mừng rỡ: "Đa tạ Thiên Tôn!" "Để hắn chuyển thế làm Nhân Hoàng cũng được, nhưng bốn vị trí Đế sư của Nhân Hoàng đã sắp xếp xong chưa?" Sở Dương nhìn Nữ Oa hỏi.

"Thiên Tôn yên tâm, ta sẽ thương nghị với họ." Nữ Oa nói.

"Được, nếu ngươi sẽ sắp xếp, vậy Phục Hy đi theo ta." Sở Dương cũng không nói nhiều, dù sao Phục Hy quả thực là một trong Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc.

"Đa tạ Thiên Tôn!" Phục Hy và Nữ Oa đồng thanh cảm tạ.

Sở Dương cũng bình thản nhận lấy lòng biết ơn này.

Sau đó, Sở Dương đưa Phục Hy vào luân hồi, xem ra lời hứa với Huyền Quy phải hoãn lại một chút rồi, dù sao Tam Hoàng Ngũ Đế không thể xuất hiện cùng một lúc, họ đều có danh phận của riêng mình, nếu làm loạn thì không hay.

Sau đó, Sở Dương giao việc chuyển thế của Huyền Quy cho Vân Tiêu, rồi quay về Tiên Đình ở Đông Hải.

Sau khi về Tiên Đình, Sở Dương bèn báo cho Quỳnh Tiêu và mấy người kia về các ứng cử viên cho Tam Hoàng Ngũ Đế, để họ tự đi chuẩn bị.

Quỳnh Tiêu sẽ phò tá Thiên Hoàng, tức là Phục Hy chuyển thế.

Quỳnh Tiêu đi trên đại địa Hồng Hoang, phàn nàn: "Sư tôn cũng thật là, bảo giáo dục Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, mà lại không nói cho ta biết Thiên Hoàng là ai, sinh ra ở đâu, khó tìm quá đi." Chẳng mấy chốc, Quỳnh Tiêu đi vào một ngọn núi lớn, dưới chân núi lại có một luồng khí tường thụy bay vút lên trời, ngay cả nàng cũng không biết tại sao mình có thể nhìn thấy thứ này.

Vốn dĩ khí tường thụy chỉ có Thánh nhân mới nhìn thấy được, cho nên đệ tử mà Thánh nhân thu nhận đều được trời ưu ái, nhưng bây giờ Quỳnh Tiêu cũng nhìn thấy được khí tường thụy.

Nếu không phải Quỳnh Tiêu mang trên mình sứ mệnh Đế sư của Nhân Hoàng thì cũng không phát hiện ra, đây chính là nơi Nhân Hoàng ra đời, chỉ có nàng và các Thánh nhân mới biết.

Các Thánh nhân khác nhìn thấy luồng hào khí ngút trời, tự nhiên cũng biết, vị Nhân Hoàng đầu tiên đã ra đời, trong lòng mỗi người đều có tính toán riêng.

Dù sao lần này họ bị áp chế triệt để, tổng cộng tám vị Nhân Hoàng, Sở Dương độc chiếm bốn vị, sáu người họ mới chia được

bốn vị.

Không đúng, Nữ Oa đã từ bỏ một vị trí Nhân Hoàng, vậy là năm người chia bốn vị.

Quỳnh Tiêu không biết các Thánh nhân đều đang tính kế với Nhân Hoàng của mình, nàng chỉ biết mình chỉ cần giáo dục tốt Nhân Hoàng là được.

Sau đó, Quỳnh Tiêu tìm đến gia đình đó.

"Ta là đệ tử của Hỗn Độn Thiên Tôn, Quỳnh Tiêu, hôm nay thấy đứa trẻ này có duyên với ta, đặc biệt đến thu nhận làm đệ tử, đợi sau này nó lớn lên, hãy để nó vào trong núi tìm ta." Nói rồi, Quỳnh Tiêu hóa thành một làn khói xanh biến mất.

"Là đệ tử của Thánh Phụ, một vị tiên cô, nhận con trai ta làm đệ tử, thật tốt quá." Người phu nhân vừa mới sinh xong vốn đang yếu ớt, nhưng tin tức mà Quỳnh Tiêu vừa truyền đến quá kinh người, khiến người ta vô cùng kích động.

Người chồng vốn cũng kích động, nhưng thấy nương tử của mình yếu như vậy mà còn kích động thì có chút lo lắng: "Nương tử, cơ thể nàng đang yếu, đừng kích động như vậy." "Không sao đâu, tướng công, thiếp vui mà." Phu nhân nắm lấy tay chồng, nói, "Đúng rồi, chúng ta còn chưa đặt tên cho con." Vợ mang thai mười hai năm, con vừa sinh ra đã có tiên cô nhận làm đồ đệ, thật là vận may lớn, tên tuổi tự nhiên không thể thô lỗ như bình thường.

Đột nhiên, trong đầu người chồng vang lên giọng nói của tiên cô: "Phục Hy." Người chồng liền hiểu ra, là tiên cô đặt tên cho đứa trẻ, đứa trẻ này thật là điềm lành, chẳng trách mang thai mười hai năm.

"Hay là gọi, Phục Hy đi." Người chồng cũng sẵn lòng nghe theo sự sắp đặt của tiên cô.

“Phục Hy, hay quá!” Phu nhân hôn lên mũi Phục Hy, nói, “Phục Hy, con phải mau mau lớn, để còn đi bái tiên cô làm thầy nhé.” Giọng nói xuất hiện trong đầu người chồng chính là của Nữ Oa, nàng không muốn ca ca của mình sau khi sinh ra ở Nhân tộc lại không còn thân phận Yêu tộc, ngay cả tên cũng bị đổi đi.

Sau đó, Phục Hy yên tâm lớn lên trong gia đình đó, sống rất vui vẻ, nhưng không biết rằng các đại năng trong thế giới Hồng Hoang đều đang chú ý đến mình.

Hắn sẽ là vị hoàng đế đầu tiên của Nhân tộc, thành tựu của hắn tuyệt đối sẽ là một trong những người cao nhất trong Tam Hoàng Ngũ Đế, sức ảnh hưởng cũng sẽ là một trong những người lớn nhất.

Các đại năng đó tự nhiên sẽ không bỏ lỡ Phục Hy, tuy rằng vị trí Đế sư đều đã được sắp xếp, nhưng do sự áp chế của Sở Dương, họ không thể không giở chút mánh khóe, sự trưởng thành của Phục Hy, đã định sẵn là sẽ gặp nhiều tai ương.

Khi Phục Hy còn nhỏ, các Thánh nhân lần lượt sắp xếp người đến giúp đỡ một cách “vô tình”, và dạy hắn một số thứ.

Chẳng mấy chốc, Phục Hy dần dần lớn lên, cha mẹ nói với hắn, lúc hắn sinh ra, có một vị tiên cô nhận hắn làm đồ đệ, bây giờ đang ở trong ngọn núi phía sau, khi nào hắn có năng lực thì có thể đi tìm.

Những người “giúp đỡ” Phục Hy đó đều từng nói với hắn chuyện này, có một số “nội tình” ẩn giấu, nhưng Phục Hy vẫn nghe theo lời cha mẹ, đi vào ngọn núi phía sau để tìm vị tiên cô đó.

“Phục Hy cầu kiến tiên cô!” Phục Hy hét lớn trong núi.

Sau đó, một đám mây lành đáp xuống trước mặt Phục Hy.

Phục Hy đứng lên, đám mây lành đưa hắn đến trước một hang động.

“Vào đi.” Bên trong truyền ra một giọng nói du dương.

Chương 257

Phục Hy đi vào, hành lễ trước mặt Quỳnh Tiêu: "Bái kiến tiên cô." "Ừm." Quỳnh Tiêu gật đầu, nói, "Vẫn gọi là tiên cô sao?" Phục Hy sững sờ, rồi thốt lên: "Bái kiến sư tôn." "Ừm, thế mới phải." Quỳnh Tiêu gật gật đầu, "Sau này ta sẽ dạy ngươi cách cai trị Nhân tộc, bây giờ hãy học một số pháp thuật trước." Tư chất của Phục Hy rất tốt, những thứ Quỳnh Tiêu dạy hắn đều có thể nhanh chóng học được, tu vi cũng tăng rất nhanh.

Vài năm trôi qua, Phục Hy đã đạt đến cảnh giới Nhân Tiên, tốc độ này quá nhanh, nếu là người khác có lẽ phải mất mấy chục năm mới đạt được cảnh giới này.

Có lẽ đây là điểm đáng sợ của Nhân Hoàng, tốc độ tu hành kinh khủng, ngộ tính cũng tốt.

Nhưng Phục Hy đối với sư phụ Quỳnh Tiêu này dường như có chút kỳ lạ, mỗi lần đều rất cung kính, nhưng lại có vẻ xen lẫn một tia lạnh lùng.

Quỳnh Tiêu chỉ chú ý đến Phục Hy lúc mới sinh, có lẽ nàng quá yên tâm về Nhân Hoàng, nghĩ rằng trước khi trưởng thành sẽ không có nhiều chuyện, chỉ cử một tiểu tiên âm thầm bảo vệ.

Nhưng tiểu tiên này đã bị một số đại năng mua chuộc hoặc tẩy não, mỗi lần đều báo cáo cho Quỳnh Tiêu một số chuyện, nhưng những chuyện đó đều là bịa đặt.

Đây đều là kế hoạch của những đại năng đó, họ bắt đầu giáo hóa Phục Hy từ khi hắn còn nhỏ.

Dù sao trẻ con ngây thơ trong sáng, chỉ cần đối xử tốt với chúng, chúng sẽ tin.

Và Phục Hy cho đến nay vẫn giữ liên lạc với những đại năng đó, hắn cảm thấy chỉ cần đối phó qua loa với vị sư phụ gọi là có thể được rồi, bên kia mới là thượng tiên dẫn đường chính xác.

Phục Hy cảm thấy theo những đại năng đó mới có thể đưa Nhân tộc lên đến đỉnh cao hơn, mới không bị diệt tộc, những đại năng đó thậm chí còn xuyên tạc hình tượng Thánh Phụ của Nhân tộc trong lòng hắn.

Vốn dĩ Sở Dương là tín ngưỡng của Nhân tộc, nhưng Phục Hy sau mười mấy năm bị những người đó tẩy não, đã làm mới lại nhận thức về thế giới này.

Trong thế giới quan của hắn, Sở Dương là một kẻ xấu, nhưng vì quá mạnh nên không ai làm gì được, chỉ có thể kiên nhẫn chờ thời cơ.

Mục đích tạo ra Nhân tộc, truyền xuống Chủng Ma Tâm Kinh, là để chờ khi Nhân tộc lên đến đỉnh cao thì sẽ nuốt chửng tất cả, từ đó giúp hắn bước lên một đỉnh cao hơn nữa!

Lịch sử bề nổi có thể tra được thì những đại năng đó không thay đổi, chỉ khi giảng giải cho Phục Hy mới nói ra chân tướng "hậu trường", lâu dần, nhận thức của Phục Hy về thế giới này đã hoàn toàn bị đảo lộn.

Bây giờ mục đích cuối cùng của Phục Hy vẫn là lên ngôi Nhân Hoàng để cai trị Nhân tộc, nhưng đã có thêm một số việc hắn phải làm, đó là bước lên đỉnh cao, giết chết "ác ma" Sở Dương.

Tất cả những điều này Quỳnh Tiêu đều không hề hay biết, chỉ nghĩ rằng Phục Hy có tính cách lạnh lùng mà thôi.

Sở Dương ở Tiên Đình Đông Hải nhìn Quỳnh Tiêu ngốc nghếch bị người ta lừa gạt như vậy, vừa buồn cười vừa bực mình.

Nhưng y không ra tay, Tam Tiêu đã lớn lên bình yên dưới sự che

chở của y, bây giờ đã đến lúc phải tự mình gánh vác.

Vân Tiêu đã thành Thánh, hai người kia cũng không được tụt lại quá xa.

Sở Dương nhìn về phương xa, nói: "Tam Hoàng Ngũ Đế lại có chút náo nhiệt rồi, vốn tưởng sẽ cứ thế im lặng trôi qua." Ánh mắt Sở Dương lóe lên, sau khi Tam Hoàng Ngũ Đế kết thúc sẽ có trò hay để xem.

Quỳnh Tiêu không hề hay biết gì cả, vẫn để Phục Hy tự do trưởng thành, cho rằng Phục Hy trưởng thành nhanh là một chuyện tốt, đâu có biết Phục Hy chỉ nghĩ rằng mình đang lợi dụng nàng, nhưng thực ra lại đang bị lợi dụng.

Theo thời gian, những đại năng đó ngày càng ít gặp Phục Hy, mỗi năm thậm chí vài năm mới xuất hiện một lần, thậm chí khi xuất hiện còn mặc áo choàng đen, đội mũ trùm đen.

"Tiên nhân, ta phải làm thế nào mới có thể nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, ta không muốn giả vờ như vậy nữa." Phục Hy đứng trước mặt người mặc đồ đen, trong lời nói có sự khao khát cháy bỏng.

Người mặc đồ đen im lặng, đúng vậy, Phục Hy trưởng thành nhanh cũng có một phần công lao của hắn, mục đích của hắn không chỉ là hy vọng Phục Hy có thể chống lại Sở Dương, mà chỉ là thay đổi tín ngưỡng của hắn, như vậy giáo phái của họ mới có hy vọng chống lại Sở Dương.

"Phục Hy, không có cách nào đâu, thế giới này quá đen tối, trước khi có thực lực chỉ có thể nhẫn nại." Người mặc đồ đen thở dài nói, "Nếu ngươi trưởng thành quá nhanh, có thể sư phụ ngươi sẽ phát hiện ra sự tồn tại của ta, lúc đó ta phải rời đi." Nghe câu này, lòng Phục Hy thắt lại, nếu tiên nhân rời đi, hắn không biết phải đi tiếp như thế nào, tiếp tục làm con rối trong bóng tối sao?

Hay tiếp tục tiến về phía chính nghĩa trong lòng?

Bởi vì đã được định sẵn là Nhân Hoàng, trong lòng hắn đầy ắp cảm giác chính nghĩa, nếu không cũng sẽ không đi ngăn cản một "ác ma" cấp bậc như Sở Dương.

Phục Hy cảm thấy bây-giờ-mình-không-thể-rời-xa-tiên-nhân, nên-khi-nghe-câu-này-cũng-im-lặng.

Ở Oa Hoàng Thiên xa xôi, Nữ Oa đang theo dõi tất cả, từ khi Phục Hy sinh ra đến nay, nàng vẫn luôn theo dõi, trong lòng nàng, cho dù Phục Hy chuyển thế thành người, vẫn là ca ca của nàng.

Nữ Oa không ngờ Ngũ Thánh lại âm hiểm như vậy, rõ ràng đã phân chia xong vị trí Tam Hoàng Ngũ Đế, bây giờ lại âm thầm tính kế.

Nữ Oa vì để Phục Hy chuyển thế làm người, chiếm một vị Nhân Hoàng, nên đã nhường vị trí Đế sư cho Ngũ Thánh, nhưng bây giờ Ngũ Thánh lại đang tính kế ca ca của nàng, điều này nàng không thể chịu đựng được.

Nhưng nàng không còn tư cách can thiệp vào chuyện lượng kiếp nữa, sau khi Phục Hy chuyển thế thành người, có thể nói là không còn quan hệ gì với nàng, nhiều nhất chỉ có thể xuất hiện với tư cách là Thánh mẫu của Nhân tộc.

Nhưng Nữ Oa thấy Sở Dương dường như cũng không ra tay ngăn cản, chắc chắn y đã có cách đối phó, đối với việc này nàng chỉ có thể im lặng, cho dù Phục Hy là ca ca của nàng.

Phục Hy không biết hiện có nhiều Thánh nhân đang chú ý đến mình như vậy, trong lòng hắn, chỉ có Sở Dương là đại địch duy nhất.

"Tiên nhân, vậy ta phải đợi ở chỗ sư tôn Quỳnh Tiêu bao lâu nữa?" Phục Hy lại hỏi.

"Chỉ cần nàng ấy để ngươi bắt đầu dẫn dắt Nhân tộc, thì kế

hoạch có thể bắt đầu.” Người mặc đồ đen nói.

Ánh mắt Phục Hy lóe lên, nói: “Vâng!” Sau đó người mặc đồ đen rời đi, trước khi đi còn đưa cho Phục Hy một bình đan dược, dặn hắn ăn vào lúc đi dẫn dắt Nhân tộc.

Phục Hy nhận lệnh xong lại trở về hang động nơi Quỳnh Tiêu ở, chăm chỉ tu luyện.

“Sư tôn, con phải đến khi nào mới có thể đi dẫn dắt Nhân tộc?” Đột nhiên có một ngày, Phục Hy hỏi.

Quỳnh Tiêu nhìn Phục Hy, nói: “Bây giờ con mới là cảnh giới Nhân Tiên, ít nhất phải đạt đến cấp bậc Kim Tiên mới có vốn để đứng vững trong thế giới Hồng Hoang.” Cảnh giới Nhân Tiên ở thế giới Hồng Hoang đầy rẫy, bây giờ Phục Hy ra ngoài không khác gì đi nộp mạng, cho dù là Kim Tiên đi lại trong thế giới Hồng Hoang cũng phải cẩn thận một chút, Thái Ất Kim Tiên trở lên ở thế giới Hồng Hoang mới có thể được gọi là đại năng.

Chương 258

Thế giới Hồng Hoang rộng lớn, cũng chỉ có hơn vạn Đại La Kim Tiên mà thôi, họ đều có thể bế quan không ra ngoài, Thái Ất Kim Tiên đi lại trong Hồng Hoang tự do không có vấn đề gì, còn Kim Tiên đi lại trên đời phải cẩn thận hơn nhiều.

Phục Hy nghe Quỳnh Tiêu nói đến Kim Tiên, cảm thấy có chút xa vời, hắn đã mất vài năm mới bước vào hàng ngũ Nhân Tiên, bây giờ mới là Nhân Tiên trung kỳ, ước tính sơ bộ đến cảnh giới tiếp theo cần trăm năm thời gian, cách Kim Tiên còn bốn cảnh giới, vậy ít nhất phải mất cả vạn năm.

Nếu Phục Hy từng trải nhiều, hắn sẽ biết, tu luyện vạn năm để đạt được Kim Tiên khó khăn đến mức nào, một số tiểu tiên không có sư phụ dẫn dắt, vạn năm vẫn còn ở cảnh giới Địa Tiên, Thiên Tiên mà thôi.

Mặc dù Phục Hy có chút nóng lòng, nhưng cũng biết giữ mạng là quan trọng nhất, mạng mất rồi thì không còn gì cả.

Hắn tự cho mình là người duy nhất trong Nhân tộc biết được "màn đen" của lịch sử, nên không thể chết dễ dàng như vậy, phải vạch trần bóng tối của thế giới này, để người đời cùng đối mặt, dũng cảm đối diện.

Thế là, Phục Hy lại chìm vào tu luyện.

Trăm năm trôi qua, Phục Hy đã từ Nhân Tiên đột phá lên Địa Tiên, và có dấu hiệu sắp lên Địa Tiên trung kỳ.

Quỳnh Tiêu nhìn tốc độ trưởng thành của Phục Hy cũng không khỏi kinh ngạc, năm đó nàng cũng không có tốc độ nhanh như vậy, Phục Hy quả không hổ là Nhân Hoàng.

“Hy nhi, đợi con đến Thiên Tiên, vi sư sẽ đưa con ra ngoài xem thế sự.” Quỳnh Tiêu nói.

Phục Hy nghe vậy, trong lòng khá vui mừng, nhưng hắn không thích để sư phụ nhìn thấy dáng vẻ nào khác ngoài lạnh lùng, nên đã che giấu đi.

“Vâng lời sư phụ.” Phục Hy nhàn nhạt đáp lại.

Đối với dáng vẻ này của Phục Hy, Quỳnh Tiêu cũng đành chịu, dáng vẻ này giống như một soái ca lạnh lùng, không ai có thể đến gần.

Rất nhanh, hai nghìn năm đã trôi qua, Phục Hy không làm bất kỳ ai thất vọng, đã đột phá Thiên Tiên trong một khoảng thời gian ngắn như vậy.

Quỳnh Tiêu cũng thực hiện lời hứa của mình, đưa Phục Hy ra ngoài xem thế sự.

Sau khi ra ngoài, Phục Hy vẫn giữ vẻ mặt lạnh lùng, chỉ vì tò mò mà lúc đi đường luôn nhìn đông ngó tây.

Điều này lại khiến Quỳnh Tiêu buồn cười, thấy thứ mình thích, nhưng chỉ nhìn thêm hai cái rồi rời đi.

Trong những ngày này, tuy Phục Hy đều có hứng thú với mọi thứ, nhưng chưa bao giờ đi tranh giành hay đổi vật lấy vật, chỉ nhìn thêm hai cái rồi rời đi.

Sau đó, mỗi tối Phục Hy đều sẽ ngồi trên mái nhà ngắm sao, xem rất chăm chú.

Quỳnh Tiêu cũng không quản Phục Hy nghiêm khắc, cho rằng Nhân Hoàng làm một số việc không giống người thường cũng là bình thường, nếu không sẽ không được mệnh danh là Nhân Hoàng.

Hiện tại Quỳnh Tiêu đưa Phục Hy ra ngoài cũng đã mấy chục

năm, có một ngày, hai người ngồi trước đống lửa ăn thịt nướng.

Phục Hy vừa ăn, vừa ngắm sao.

Quỳnh Tiêu tuy cảm thấy những chuyện này bình thường, nhưng không kìm được tò mò hỏi Phục Hy: "Hy nhi, tại sao mỗi đêm con đều ngắm sao?" Phục Hy liếc nhìn Quỳnh Tiêu một cái, ánh mắt lại trở về những vì sao trên trời: "Từ những vì sao, có thể nhìn ra rất nhiều chuyện." "Ta lúc nhỏ cũng thường xuyên nhìn, bây giờ nhìn lại, dường như những vì sao ở đâu cũng giống nhau, chỉ là vị trí khác nhau mà thôi." Phục Hy chỉ về một hướng, nói: "Nhà của con, ở hướng đó." Quỳnh Tiêu có chút kinh ngạc, sau khi ra ngoài luôn luôn đi lang thang không mục đích.

Nàng chỉ nhớ tọa độ nhà Phục Hy mới biết nhà hắn ở hướng đó, còn Phục Hy, không có tọa độ, không hỏi đường mà lại có thể chỉ thẳng ra hướng đó.

Cho dù trí nhớ tốt, đi lòng vòng nhiều như vậy, dù nhớ được đường cũng chưa chắc nhớ được điểm và hướng.

Nhưng nơi Phục Hy chỉ lại chính xác như vậy, không có chút sai lệch.

Trong lòng Quỳnh Tiêu không biết Phục Hy là do mệnh danh Nhân Hoàng mới khác người, hay là do bản thân khổ luyện.

"Hy nhi, vậy làm sao con biết được?

Lỡ như không phải hướng đó thì sao?" Vì tò mò, Quỳnh Tiêu hỏi.

Lần này ánh mắt Phục Hy không thay đổi, nhìn những vì sao trên trời, chuyên chú hơn vừa rồi.

"Bởi vì, những vì sao trên trời đã nói cho con biết." Quỳnh Tiêu cũng nhìn theo ánh mắt Phục Hy, những vì sao trên trời, nhưng không có cách nhìn của Phục Hy, chỉ cảm thấy bầu trời sao vẫn đẹp như

vậy, mặt trăng cũng sáng như vậy.

"Lúc con ở nhà, bảy ngôi sao đó luôn luôn ở hướng đó, bây giờ lại di chuyển đến hướng kia." Phục Hy chỉ hai hướng, nói, "Bảy ngôi sao đó chứng minh bầu trời sao ở nhà và bầu trời sao ở đây là giống nhau, chỉ vì con đã di chuyển, nên bầu trời sao nhìn thấy cũng đã thay đổi vị trí." "Cho nên con dám chắc, nhà của con nhất định ở hướng đó." Phục Hy nói, trong mắt lộ ra một vẻ nhớ nhà.

Dù sao một đời người của Nhân tộc đều ngắn ngủi, người không tu hành một đời cũng chỉ ngắn ngủi mấy chục năm, nếu không phải Sở Dương truyền Chủng Ma Tâm Kinh khắp Hồng Hoang, không chừng lúc này cha mẹ Phục Hy đã không còn.

Nhìn Phục Hy như vậy, Quỳnh Tiêu cũng nhớ đến người thân.

Mặc dù đối với nàng, đó đều là chuyện không lâu, chỉ mấy nghìn năm mà thôi.

Nhưng Quỳnh Tiêu nhìn Phục Hy như vậy, trong lòng không biết tại sao lại có suy nghĩ này.

"Hy nhi nhớ nhà rồi à." Quỳnh Tiêu hai tay ôm đầu gối, trông có chút dễ thương, nếu đổi Phục Hy thành Sở Dương, không chừng nàng đã dựa vào rồi, "Ta cũng có chút nhớ sư phụ rồi." Phục Hy có chút kinh ngạc nhìn Quỳnh Tiêu, bởi vì trong lòng hắn, Quỳnh Tiêu là đồ đệ của ác ma, không nên hiểu những cảm xúc này.

Nhưng nhìn thần sắc trong mắt Quỳnh Tiêu không giống như giả, trong khoảnh khắc, hắn cảm thấy rất mông lung.

Sư tôn thật sự là đồ đệ của ác ma sao, một ác ma giết người không chớp mắt liệu có tình cảm không?

Trong lòng Phục Hy, điều đó là không thể, ác ma không thể có tình cảm.

“Sư tôn, người có thể nói cho con biết, sư tổ, cũng là Thánh Phụ của Nhân tộc, là người như thế nào không?” Phục Hy lúc này có chút muốn nghe thử quan điểm của Quỳnh Tiêu.

Chương 259

Những năm qua, đều là tiên nhân nói cho hắn biết, sư tổ của hắn là một ác ma, hai tay dính đầy máu tươi vô số.

Nhưng hắn chưa bao giờ nghe sư tôn và cha mẹ nói sư tổ là người như vậy.

Bất kể là ai, khi nói về sư tổ, Phục Hy đều sẽ né tránh, không né tránh được thì tai trái vào, tai phải ra.

Hắn không muốn người đời thờ phụng, ca ngợi một con người xấu xí, mỗi lần nghe có người nói đều cảm thấy phải nhanh chóng trưởng thành, vạch trần bộ mặt thật của ác ma đó.

Hôm nay là lần đầu tiên hắn yêu cầu người khác nói cho hắn biết sư tổ là người như thế nào, rốt cuộc là ai đã làm chuyện như vậy để che mắt người đời.

Quỳnh Tiêu nghe Phục Hy muốn nghe chuyện về sư tôn liền hứng thú, say sưa kể cho Phục Hy nghe.

"Về chuyện của sư tổ à, phải bắt đầu từ Đông Hải." Quỳnh Tiêu nở một nụ cười chân thành, nhìn mặt trăng trên cao, "Ngày đó ta và ca ca, ở Đông Hải tìm được một món bảo bối." "Lúc đó, một con ác long nhìn thấy chúng ta, bèn ra tay tranh đoạt bảo bối, sau đó sư tôn, cũng là sư tổ của con, đã ngăn cản con ác long đó, và nhận ta làm đệ tử…" Cả đêm, Quỳnh Tiêu kể rất nghiêm túc, Phục Hy cũng nghiêm túc lắng nghe.

Phục Hy đột nhiên cảm thấy, thế giới dường như không đen tối như vậy, có lẽ những điều mà tiên nhân kể về hậu trường là bất đắc dĩ.

Quỳnh Tiêu đã dành cả một buổi tối để giảng giải cho Phục Hy về lịch sử huy hoàng của Sở Dương, Phục Hy dường như cũng không còn ghét bỏ Sở Dương như trước nữa.

Lúc này, cả Quỳnh Tiêu và Phục Hy đều không biết, có người đang âm thầm quan sát.

Người trong bóng tối thật sự nghiến răng nghiến lợi, hắn đã tốn mấy nghìn năm để bôi đen Sở Dương trong lòng Phục Hy, chẳng lẽ lại bị Quỳnh Tiêu tẩy trắng trong một đêm sao?

Không được, không thể như vậy!

Trong lòng Phục Hy, Sở Dương nhất định phải là một ác ma, nếu không tất cả đều uổng công.

Sau chuyện đêm đó, quan hệ giữa Quỳnh Tiêu và Phục Hy đã dịu đi rất nhiều.

Quỳnh Tiêu cũng phát hiện ra, Phục Hy vốn cũng không lạnh lùng như vậy.

Tiếc là, trong khoảng thời gian này, Quỳnh Tiêu luôn cùng Phục Hy ngắm sao, khiến người trong bóng tối không thể tiếp cận Phục Hy, không có cách nào tiếp tục giáo dục hắn.

Cuối cùng có một ngày, Quỳnh Tiêu và Phục Hy không cùng nhau ngắm sao nữa, người trong bóng tối cảm thấy cơ hội đã đến, bèn tìm đến Phục Hy.

"Tiên nhân, ngài đến rồi?" Phục Hy thấy người áo đen xuất hiện, trong lòng lại không còn niềm vui như trước, mà là một cảm xúc phức tạp.

"Xem ra ngươi sắp bị sư tôn của ngươi che mắt rồi." Giọng nói của người áo đen nghe không vui.

“Xin lỗi, tiên nhân.” Phục Hy cũng biết, lòng mình đã loạn.

“Ai, không sao, ngươi nhất định phải nhớ, ngươi được định sẵn là chúa cứu thế của Nhân tộc, nếu ngươi cũng giống như người đời, thì vận mệnh của Nhân tộc sẽ không thể thay đổi, hiểu chưa?” Người áo đen thở dài một tiếng.

“Con hiểu rồi, tiên nhân, con sẽ không để tâm trí loạn nữa.” Ánh mắt Phục Hy trở lại vẻ lạnh lùng như trước.

“Ừm, ngươi hiểu là tốt rồi.” Nói xong, người áo đen hóa thành một luồng sáng biến mất.

Người áo đen vừa bay lên trời, đã có người ở đó chặn lại.

“Hừ, hóa ra là tên này đang dẫn dắt Phục Hy sai đường.” Triệu Công Minh chặn người áo đen lại.

Người áo đen giật mình, kế hoạch này do năm Thánh nhân cùng nhau lập ra, để hoàn thành kế hoạch này, năm Thánh nhân đã làm loạn thiên cơ, ngoài Hồng Quân Đạo Tổ ra, không ai có thể tính ra được bất cứ điều gì.

Tại sao Triệu Công Minh lại tìm được đến đây?

Lẽ nào Sở Dương đã tính ra được gì đó?

Vì hoảng sợ, người áo đen không định đối đầu trực diện với Triệu Công Minh, chỉ hy vọng có thể nhanh chóng thoát thân.

“Đi?

Không dễ vậy đâu!” Triệu Công Minh tung ra hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, muốn vây khốn người áo đen này.

Nhưng người áo đen cũng không phải là người tầm thường, lúc hắn định bỏ chạy, khí tức tỏa ra từ người hắn ít nhất cũng phải là Đại La Kim Tiên viên mãn mới có.

Hiện tại Triệu Công Minh chỉ mới là Đại La Kim Tiên sơ kỳ, nhưng hắn không hề hoảng sợ, đối với một Đại La Kim Tiên viên mãn hắn vẫn có tự tin chiến một trận.

Tốc độ của người áo đen rất nhanh, trong nháy mắt đã thoát khỏi vòng vây của Định Hải Thần Châu, hắn không có ý định đấu với Triệu Công Minh, không hề do dự, trực tiếp bỏ chạy.

Triệu Công Minh thấy người áo đen bỏ chạy, không để hắn chạy thoát dễ dàng như vậy, liền đuổi theo sau.

"Ngươi là ai?

Tại sao lại dẫn dắt Thiên Hoàng sai đường?" Triệu Công Minh đuổi theo phía sau.

Người áo đen không trả lời Triệu Công Minh, chỉ cố gắng chạy trốn.

Hai người truy đuổi một lúc lâu, tốc độ của Triệu Công Minh không hề chậm hơn người áo đen bao nhiêu, khiến người áo đen không thể thoát được.

Cuối cùng, người áo đen dừng lại, nếu đã thoát không được, vậy thì cho hắn một bài học, dù sao cảnh giới của hắn cũng cao hơn.

Chương 260

"Hê hê ~ cuối cùng cũng chịu dừng lại." Triệu Công Minh lại hỏi, "Nói mau, tại sao lại dẫn dắt Phục Hy sai đường, không biết hắn là Thiên Hoàng của Nhân tộc sao?" Người áo đen không nói gì, trong tay hắn lóe lên một tia sấm sét màu đen, một đạo sấm sét màu đen đánh về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh cũng giật mình, may mà phản ứng nhanh, né được.

"Tên tiểu nhân!" Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu bên cạnh Triệu Công Minh bắt đầu tỏa ra ánh sáng màu xanh lam.

"Ầm!" Sấm sét đen của người áo đen và Định Hải Thần Châu của Triệu Công Minh va chạm vào nhau, trong lúc giằng co, mây trong vòng mấy vạn dặm xung quanh đều bị chấn tan, nếu đây không phải là trên cao, phạm vi dư chấn có thể còn rộng hơn.

Từ hạ giới có thể nhìn thấy, trên trời có một vòng tròn nhỏ không có mây, giống như có thứ gì đó sắp từ trên trời giáng xuống.

Người áo đen không quá ngạc nhiên về thực lực của Triệu Công Minh, dù sao cũng là đệ tử của Hỗn Độn Thiên Tôn, nếu không có chút thực lực nào thì đúng là làm mất mặt Hỗn Độn Thiên Tôn.

Triệu Công Minh nhìn người áo đen với ánh mắt có chút ngưng trọng, dù sao đối phương cũng là một Đại La Kim Tiên viên mãn, chỉ cần có một chút lơ là, trong mắt đối phương đó có thể là sơ hở.

"Hét a!" Người áo đen gầm lên một tiếng, toàn thân tỏa ra những tia sét màu đen, bao phủ phạm vi mấy chục vạn dặm.

Chỉ thấy những đám mây vốn bị chấn tan lại bắt đầu ngưng tụ,

nhưng từ màu trắng chuyển thành màu đen.

Triệu Công Minh không dám lơ là, ánh sáng xanh lam tỏa ra từ Định Hải Thần Châu càng thêm rực rỡ.

Người ở hạ giới không biết nguyên nhân gì mà trời bỗng dưng tối sầm lại, thậm chí còn có sấm sét màu đen, ẩn hiện ánh sáng xanh lam, một số người phàm không có duyên với tiên đạo tưởng trời sắp mưa.

Trong lúc giằng co như vậy, người áo đen đã chọn ra tay trước.

Một cột sáng hình sấm sét màu đen tấn công về phía Triệu Công Minh.

Triệu Công Minh đồng tử co lại, điều khiển Định Hải Thần Châu bảo vệ mình.

Cuộc tấn công của người áo đen sao có thể đơn giản như vậy?

Ngay khi Triệu Công Minh dùng Định Hải Thần Châu hộ thân, sau lưng hắn đã lộ ra sơ hở.

Người áo đen với tốc độ cực nhanh đã đến sau lưng Triệu Công Minh, trực tiếp đánh một chưởng.

"Phụt!" Triệu Công Minh không có kinh nghiệm chiến đấu phong phú như đối thủ, liền bị nhìn ra nhược điểm, chẳng trách sư tôn trong lượng kiếp lần này, nếu không phải lúc sinh tử nguy cấp sẽ không ra tay, hóa ra đã sớm nhìn ra có một kẻ địch khó nhằn như vậy.

Triệu Công Minh bị một chưởng đánh bay xa trăm vạn trượng, sau lưng truyền đến cảm giác đau rát.

"Hừ!

Nếu chỉ có chút thực lực này thì sớm về đi, đừng ở ngoài làm mất mặt sư... mất mặt người ta." Người áo đen vốn định nói Sở Dương, nhưng vì e ngại thực lực của y nên không nói ra.

Triệu Công Minh bị câu nói này làm cho mặt đỏ bừng, từ khi ra đời đến nay đây là lần đầu tiên có người nói hắn như vậy.

"Câm miệng!" "Hét a!" Trong tay Triệu Công Minh lóe lên thần quang màu xanh lam, thúc đẩy Định Hải Thần Châu hộ thể, lao về phía người áo đen.

"Hừ!

Kẻ lỗ mãng!" Sau đó, trong tay người áo đen bùng lên ngọn lửa màu đen.

"Lui xuống!" Ngọn lửa màu đen bao phủ cả bầu trời, trong nháy mắt nơi đây biến thành một luyện ngục lửa đen, vô cùng đáng sợ.

Ánh sáng xanh lam mà Triệu Công Minh tỏa ra trong đó trông có chút không đáng kể.

Trong lòng Triệu Công Minh kinh hãi, bởi vì vừa rồi khí tức của người áo đen đột nhiên tăng lên đến cấp bậc Chuẩn Thánh, thực lực cũng khủng bố như vậy.

Cuối cùng, Triệu Công Minh dần dần mất đi ý thức trong ngọn lửa đen, không ngờ mình lại bị người ta đánh bại chỉ trong hai chiêu.

Sau khi Triệu Công Minh mất đi ý thức, ngọn lửa đen tan đi, mây đen trên trời dần dần rút lui, người áo đen cũng biến mất không thấy đâu.

Tiên Đình Đông Hải, Sở Dương nhìn về hướng Triệu Công Minh và người áo đen chiến đấu, thở dài nói: "Ai, thằng nhóc này…" Thực ra tung tích của người áo đen là do Sở Dương nói cho Triệu Công Minh biết, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của y, như vậy một là có thể giúp hắn sửa cái tính lười biếng, để hắn biết không phải dưới sự che chở của mình là có thể yên tâm; hai là, sau khi người áo đen lộ tung tích một lần, lần sau xuất hiện chắc chắn sẽ càng kín đáo

hơn, nhưng sau lần này hắn sẽ có một thời gian dài không dám đi tìm Phục Hy nữa.

Phương pháp này quả là một mũi tên trúng hai đích, hoàn hảo!

Nếu không phải sau lượng kiếp lần này Sở Dương chuẩn bị ra ngoài xông pha trong Hỗn Độn, cần các đệ tử của mình có thể tự mình gánh vác, y cũng sẽ không làm như vậy.

Nếu Ngũ Thánh đã muốn chơi, vậy thì hãy để người của các ngươi trở thành đá lót đường cho đệ tử của ta.

Trong mắt Sở Dương lóe lên một tia sáng, trong lòng thầm nghĩ: món nợ lượng kiếp lần này, ta sẽ tính sổ một lần vào lúc lượng kiếp kết thúc.

Nhưng người áo đen đó rõ ràng không có sát ý với Triệu Công Minh, nên Sở Dương không ra tay, vốn chỉ muốn xem Triệu Công Minh trưởng thành thế nào rồi, không ngờ lại thảm hại như vậy.

Còn người áo đen thì lo lắng Sở Dương sẽ xuất hiện, ra tay liền dùng đại chiêu, tốc chiến tốc thắng rời khỏi đó, kế hoạch mới không bị bại lộ.

Bây giờ bị Triệu Công Minh phát hiện rồi, sau này cẩn thận hành sự là được, thiên hạ trừ Hồng Quân Đạo Tổ ra không ai có thể tính ra được, chỉ cần không bị người ta bắt quả tang là không có chuyện gì.

Nhưng đó chỉ là suy nghĩ của người áo đen mà thôi, dù sao hắn cũng không phải là Thánh nhân, cũng đã xem thường thực lực của Sở Dương.

Chương 261

Quỳnh Tiêu không hề hay biết gì về tất cả những chuyện đã xảy ra, chỉ cảm thấy một tia dao động có chút giống ca ca mình, nhưng chỉ là thoáng qua rồi biến mất.

"Hy nhi, đi thôi!" Quỳnh Tiêu tìm Phục Hy, định đưa hắn tiếp tục du lịch.

"Ừm." Phục Hy đáp lại với một chút lạnh lùng.

Quỳnh Tiêu nhận ra trong giọng nói của Phục Hy có một chút lạnh lùng, tò mò hỏi: "Hy nhi, con lại nhớ nhà à?" Nghe câu này Phục Hy dừng lại, bởi vì từ "nhà" đối với hắn rất nhạy cảm.

"Không có." Phục Hy bình thản trả lời, nhưng chính hắn cũng không nhận ra sự lạnh nhạt trong lời nói đã bớt đi một phần.

Không thể không nói, Quỳnh Tiêu quan sát sắc mặt rất giỏi, cảm nhận được sự lạnh nhạt trong lời nói của Phục Hy đã bớt đi một chút, nhưng nàng không hiểu rõ nội tình, chỉ nghĩ rằng hắn nhớ nhà mà thôi, lại không muốn nói ra.

Đôi khi không thể không nói Quỳnh Tiêu giống như một kẻ ngốc, từ khi Phục Hy sinh ra đến nay, âm thầm đã xảy ra biết bao nhiêu chuyện, mà nàng lại không hề hay biết.

Nhiều năm trôi qua, Quỳnh Tiêu và Phục Hy vẫn du lịch bên ngoài, Sở Dương muốn rèn luyện nàng, nên không nói cho nàng biết làm thế nào để dạy Phục Hy cai trị Nhân tộc, nàng đến nay chỉ dạy Phục Hy một số pháp thuật, còn về đạo trị vì, ngay cả nàng cũng không biết nhiều.

Có một ngày, mắt trái của Quỳnh Tiêu giật giật, liền lập tức quan

sát thiên cơ, biết được sắp có chuyện xấu xảy ra.

Cảnh này vừa hay bị Phục Hy nhìn thấy, bèn tò mò hỏi: "Sư tôn, người đang làm gì vậy?" "Vừa rồi mắt trái vi sư giật giật, cảm giác có chuyện lạ sắp xảy ra, bây giờ quan sát thiên cơ xem sao." "Bản lĩnh đó có thể dự đoán tương lai sao?" Phục Hy nghe lời Quỳnh Tiêu liền có ý định học pháp thuật này.

"Có thể chứ." Quỳnh Tiêu mỉm cười giải thích cho Phục Hy, "Pháp thuật này có thể biết được chuyện tương lai, nhưng sau khi biết rồi có thể thay đổi được chuyện sắp xảy ra hay không, phải xem bản lĩnh của ngươi." "Vậy người có thể dạy cho con pháp thuật này không?" Phục Hy tuy bị người áo đen bôi đen nên không có nhiều thiện cảm với Quỳnh Tiêu, nhưng vẫn theo chỉ thị của người áo đen bái Quỳnh Tiêu làm sư, nếu muốn học pháp thuật cũng có thể nhờ Quỳnh Tiêu dạy.

Ở Tiên Đình Đông Hải xa xôi, Sở Dương nhìn thấy cảnh này, liền biết lát nữa chắc chắn có chuyện xấu xảy ra, bởi vì trước đó Quỳnh Tiêu bị Phục Hy làm phiền nên không quan sát thiên cơ, không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Sở Dương chỉ hy vọng Quỳnh Tiêu có thể lanh lợi một chút, vốn chỉ là chuyện nhỏ, nhưng nếu lơ là, có thể sẽ khiến Phục Hy gặp nguy hiểm.

Sở Dương không ngờ, trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, người áo đen lại hành động, xem ra rất tự tin.

Quỳnh Tiêu và Phục Hy đều không nhận ra nguy hiểm đang đến gần, vẫn đang nghiêm túc dạy Phục Hy cách quan sát thiên cơ.

Rất nhanh, Quỳnh Tiêu đã dạy cho Phục Hy những yếu lĩnh của việc quan sát thiên cơ, nhưng để lĩnh hội được thì cần một khoảng thời gian.

“Gầm!” Lúc này, trong rừng truyền ra một tiếng gầm của mãnh thú.

Một con mãnh hổ, nhảy ra khỏi rừng, đến trước mặt Phục Hy và Quỳnh Tiêu.

Toàn thân mãnh hổ chỉ có bộ xương, nhưng toàn thân đều bốc cháy ngọn lửa đen, đồng tử màu đỏ tươi, trên người tử khí đằng đằng, không hề giống một sinh vật sống, trong đêm tối đen như mực trông có chút đáng sợ.

Quỳnh Tiêu vừa nhìn thấy mãnh hổ liền cảnh giác, Phục Hy thì bị khí thế của mãnh hổ dọa sợ, có chút hoảng hốt, dù sao cũng chỉ mới là cảnh giới Nhân Tiên.

Quỳnh Tiêu lúc này nhìn con hổ lửa đen, liền cảm thấy có người ở trong bóng tối, nhưng thủ đoạn ẩn nấp của người này rất cao, nàng không hề phát hiện ra linh khí dao động ở gần đây.

Nhưng Quỳnh Tiêu cảm thấy người trong bóng tối quá xem thường mình, dù sao nàng cũng là một Đại La Kim Tiên, chỉ là một con mãnh hổ mà thôi.

“Hét a!” Quỳnh Tiêu quát khẽ một tiếng, một chưởng đánh ra, lập tức con mãnh hổ đó bị đánh bay xa mấy chục vạn dặm.

“Ầm!” Bụi bay tan đi, có thể thấy bộ xương của con mãnh hổ đã tan tác, ngọn lửa đen bốc cháy trên người cũng đã tắt.

Khóe miệng Quỳnh Tiêu khẽ nhếch lên, trong lòng có chút tự hào: xem thường ta sao?

Cô nương đây cho ngươi biết thế nào là bạo lực!

“Được rồi, Hy nhi, chúng ta đổi chỗ khác qua đêm đi.” Nói rồi, Quỳnh Tiêu liền quay người rời khỏi nơi này.

“Gầm!” Con mãnh hổ đó lại phát ra một tiếng gầm, Quỳnh Tiêu có chút kinh ngạc, vừa rồi rõ ràng xương cốt đã tan tác, sao lại sống lại rồi.

“Không hay!” Quỳnh Tiêu quay đầu lại thấy con mãnh hổ đó đang lao nhanh về phía Phục Hy, liền nhanh chóng quay lại phòng thủ, không để con mãnh hổ đó đến gần Phục Hy.

Lúc con mãnh hổ sắp đến gần Phục Hy, Quỳnh Tiêu trực tiếp một chưởng đánh xuống, nó liền bị đè xuống đất.

Mặt đất sụp xuống, một cái hố khổng lồ hình bàn tay rộng mấy chục trượng xuất hiện, con mãnh hổ bị một chưởng đánh xuống lòng đất không biết bao nhiêu vạn dặm.

Quỳnh Tiêu thở phào nhẹ nhõm, lần này xem ngươi còn ra được không.

Phục Hy cũng lau mồ hôi lạnh trên trán, vừa rồi nếu sư tôn chậm một chút, chắc mình đã tiêu rồi.

“Gầm!” Ngay lúc Quỳnh Tiêu và Phục Hy đều thở phào nhẹ nhõm, tiếng gầm của con mãnh hổ lại vang lên.

“Không hay!

Mau đi!” Quỳnh Tiêu vừa đưa Phục Hy đi, cái hố mà con hổ lửa đen vừa bị đánh xuống lòng đất liền có một cột lửa đen bay vút lên trời, vô cùng đáng sợ.

Tên này không chết được sao?

Quỳnh Tiêu cũng có chút mất kiên nhẫn, rõ ràng không chịu nổi một đòn, nhưng lại không chết, tức chết người.

Quỳnh Tiêu mỗi lần một chiêu là có thể giải quyết con hổ lửa đen, nhưng mỗi lần con hổ lửa đen đều có thể hồi sinh nguyên vẹn, giống

như không có chuyện gì xảy ra.

Lúc này, ở một không gian ẩn nấp, người áo đen nở nụ cười, con hổ lửa đen này là do hắn đặc biệt luyện chế, mục đích chỉ là làm bị thương Phục Hy mà thôi, không có ý gì khác.

Chương 262

Chỉ cần làm bị thương Phục Hy, thì mục đích đã đạt được, con hổ sẽ tự động tan biến, nếu không đạt được mục đích, con hổ rất khó bị ngăn cản.

Quỳnh Tiêu bị con hổ làm phiền không chịu nổi, ngược lại Phục Hy ở bên cạnh lại rất bình tĩnh, cảm giác như có thể vừa uống trà vừa xem nàng biểu diễn.

Cuối cùng, Quỳnh Tiêu thực sự không chịu nổi nữa, trực tiếp đưa Phục Hy bỏ chạy.

Con hổ lửa đen cũng đuổi theo không dứt ở phía sau, tốc độ không hề kém Quỳnh Tiêu bao nhiêu, nơi nó đi qua, đều sẽ bốc lên ngọn lửa đen, nếu nhìn từ trên cao sẽ giống như trong rừng có thêm một vạch đen, đang không ngừng dài ra.

"Cắt đuôi cũng không được, đánh cũng không chết, thuốc cao da chó à???" Quỳnh Tiêu bất lực, bây giờ phải nhanh chóng tìm cách giải quyết con hổ lửa đen, nếu không ngọn lửa đen cứ lan rộng ra có thể sẽ uy hiếp đến Nhân tộc sống trong khu rừng này.

Sinh vật chết, đánh không chết, có lẽ có thể… phong ấn!

Quỳnh Tiêu để Phục Hy đi ra xa, liền chuẩn bị một thuật phong ấn, nhưng con hổ lửa đen đó dường như chỉ đuổi theo Phục Hy, trực tiếp vòng qua nàng, khiến nàng không kịp phản ứng.

"Không được!" Quỳnh Tiêu nhanh chóng đuổi theo, trước đó nàng mang theo Phục Hy, tốc độ ngang với con hổ lửa đen, bây giờ không mang theo Phục Hy, tốc độ nhanh hơn trước không ít.

Nhưng Phục Hy không đi xa, chỉ ở cách đó mười vạn mét, với

khoảng cách gần như vậy, với tốc độ của nó có thể nói là rất nhanh.

Mắt thấy con hổ lửa đen đã đến trước mặt Phục Hy, Quỳnh Tiêu cũng chỉ còn cách vài mét.

Con hổ lửa đen đó một vuốt đánh xuống, phong ấn của Quỳnh Tiêu cũng vừa kịp lúc, móng vuốt của nó liền dừng lại giữa không trung.

"Rắc!

Bụp!" Ngọn lửa đen trên người con hổ lửa đen dần dần tan đi, đồng tử màu đỏ tươi cũng dần dần tối lại, cuối cùng chỉ còn lại một bộ xương, biến thành một sinh vật chết hoàn toàn.

Người áo đen trong hư không nở nụ cười, liền rút lui, hắn cảm nhận được, móng vuốt của con hổ lửa đen đã chạm vào Phục Hy, dù chỉ chạm vào, thì mục đích cũng đã đạt được.

Quỳnh Tiêu thì thở phào nhẹ nhõm, cái thứ thuốc cao da chó này, cuối cùng cũng giải quyết được rồi.

"A!" Phục Hy đột nhiên hét lên một tiếng, nắm lấy cổ tay mình, vẻ mặt đau đớn.

"Sao vậy?

Hy nhi!" Quỳnh Tiêu vừa mới thả lỏng, trái tim lại thắt lại.

"Sư tôn, con… con đau quá!" Phục Hy nắm lấy đầu mình, nhìn vết thương trên cổ tay.

Vừa rồi tuy tay con mãnh hổ đã dừng lại giữa không trung, nhưng móng vuốt của nó đã làm Phục Hy bị thương.

Chỉ thấy trên vết thương của Phục Hy có khí đen, rõ ràng là đã trúng độc.

"Chết tiệt!" Quỳnh Tiêu vội ngồi sau lưng Phục Hy để chữa

thương cho hắn.

Quỳnh Tiêu dùng toàn lực chữa thương cho Phục Hy, rất nhanh đã đẩy được độc tố ra khỏi cơ thể hắn.

Phục Hy phun ra một ngụm máu đen, liền hôn mê.

Phục Hy vì độc tố, trong đầu xuất hiện ma chướng, đang làm loạn tâm trí của Phục Hy.

Ma chướng có hình dáng của Sở Dương, mặt mày dữ tợn, trên người có khí đen bao quanh, giống như người bước ra từ vực sâu tăm tối.

Phục Hy liền hỏi: "Ngươi là ai, tại sao lại xuất hiện ở đây." "Ta chính là Thánh Phụ của Nhân tộc, Hỗn Độn Thiên Tôn, Sở Dương!" Sở Dương trong đầu Phục Hy nói.

"Sư tổ!?" Phục Hy lùi lại một bước, "Ngài tại sao lại xuất hiện ở đây?" "Ta muốn biến Nhân tộc thành chất dinh dưỡng để tiến giai, ngươi không hận ta sao?

Bây giờ ta đang ở trước mặt ngươi, tại sao lại sợ hãi như vậy?" Khuôn mặt của Sở Dương trở nên dữ tợn.

", giết ta đi, ngươi sẽ có thể dẫn dắt Nhân tộc lên đến đỉnh cao hơn!" "A!" Phục Hy ôm đầu, sắp mất đi lý trí: "Đúng, giết ngươi, ta sẽ cứu được Nhân tộc!" Phục Hy từng bước tiến lên, đến trước mặt Sở Dương, miệng lẩm bẩm: "Giết Sở Dương, giết Sở Dương…" "Ha ha ha!

Đúng!

Cứ như vậy!

Sứ mệnh của ngươi không chỉ là dẫn dắt Nhân tộc lên đến đỉnh cao, trở thành Nhân Hoàng, mà còn phải giết ta!

Nhanh lên!" Sở Dương nở một nụ cười dữ tợn.

Trong thực tế, Quỳnh Tiêu đang chăm sóc Phục Hy, không biết rằng trong đầu hắn đang bị sư tôn của mình hành hạ bằng trăm ngàn cách.

"Sao lại thế này, độc tố đã được loại bỏ rồi, tại sao Phục Hy vẫn chưa tỉnh?" Quỳnh Tiêu kiểm tra trên người Phục Hy không có triệu chứng gì đặc biệt, chỉ là khí tức có chút hỗn loạn.

Quỳnh Tiêu không kiểm tra ra Phục Hy rốt cuộc bị làm sao, sợ hắn đã xảy ra một số triệu chứng không biết, vội vàng đưa Phục Hy đến Tiên Đình Đông Hải.

"Sư tôn, đệ tử Quỳnh Tiêu cầu kiến!" "Vào đi." Trong đại điện trung tâm của Tiên Đình, truyền ra giọng nói bình thản của Sở Dương.

Nghe sư tôn cho phép gặp mặt, Quỳnh Tiêu lập tức đưa Phục Hy vào.

"Sư tôn, phiền ngài xem Hy nhi rốt cuộc bị làm sao." Quỳnh Tiêu có chút sốt ruột hỏi.

Chương 263

Sở Dương liếc nhìn Phục Hy một cái, nói: "Độc tố trong người hắn đã gây ra ma chướng, chuyện này, chỉ có thể dựa vào chính hắn thôi." "Rốt cuộc là ai mà có thủ đoạn như vậy?" Quỳnh Tiêu trăm mối không có lời giải.

"Thật không biết nên nói con ngây thơ, hay là nên mắng con ngu ngốc đây." Sở Dương nhìn dáng vẻ của Quỳnh Tiêu vừa tức vừa cười, "Người đó đã bắt đầu bố trí từ khi Phục Hy mới sinh, mấy nghìn năm mà con không hề hay biết." Quỳnh Tiêu nghe xong kinh hãi, nhưng không hề nghi ngờ lời của Sở Dương.

"Lần trước ta đã cử Triệu Công Minh đến cản trở, vốn tưởng trong thời gian ngắn hắn sẽ không có động tĩnh, không ngờ lại hành động nhanh như vậy." "Sư tôn, rốt cuộc là ai, mà dám tính kế Nhân Hoàng?" Ngay cả Quỳnh Tiêu cũng bị mắng là ngu ngốc.

"Còn có thể là ai, đương nhiên là Ngũ Thánh, nhưng có một người ta lại không tính ra được, lẽ nào là Hồng Quân?

Không thể nào, Hồng Quân không thể tham gia vào chuyện này được." Sở Dương sờ trán mình.

Sở Dương cảm nhận được, trên thế giới này, ngoài Hồng Quân ra, không có ai mà y không tính ra được, cho dù Ngũ Thánh làm loạn thiên cơ cũng có thể tính ra được vài phần, nhưng người đó lại chỉ có một bóng đen, không thể tính ra được gì thêm.

Trong lòng Quỳnh Tiêu tuy kinh ngạc, nhưng không hỏi thêm nữa, người mà ngay cả sư tôn cũng không tính ra được, dù có biết cũng không đối phó được.

Quỳnh Tiêu vốn có một số vấn đề muốn hỏi, kết quả bên cạnh lại

xuất hiện một người.

"Thiên Tôn, tại sao ngài không phá giải ma chướng cho ca ca?" Người đến chính là Nữ Oa, nàng đã bắt đầu quan tâm đến chuyện này từ khi Phục Hy vừa bị thương, vốn tưởng Quỳnh Tiêu sẽ có cách giải quyết, không ngờ nàng lại đưa Phục Hy đến tìm Sở Dương, nhưng Sở Dương lại không phá giải ma chướng cho Phục Hy.

Lo lắng, Nữ Oa liền trực tiếp phá trừ ma chướng cho ca ca.

Chỉ thấy Nữ Oa vung tay ngọc, kim quang lóe lên, một luồng khí đen khó có thể nhìn thấy bằng mắt thường trên người Phục Hy đã bị xóa đi.

Quỳnh Tiêu thấy cảnh này không khỏi kinh ngạc trước thủ đoạn mạnh mẽ của Thánh nhân, chỉ nhẹ nhàng vung tay đã giải quyết được chuyện mà nàng không hề phát hiện.

"Không phải ta không phá trừ ma chướng cho Phục Hy, mà là để hắn tự phá trừ, trong lòng sẽ càng xác định được phương hướng hơn, như vậy sẽ có thể nhanh chóng lên ngôi Nhân Hoàng hơn." Sở Dương giải thích.

Nữ Oa lườm Sở Dương một cái, đối với lời của y nàng đã sắp miễn dịch rồi.

Rất nhanh, Phục Hy đã tỉnh lại, nhìn hoàn cảnh xa lạ, sờ cái đầu đau nhức hỏi: "Sư tôn, con đang ở đâu vậy." "Hy nhi, chúng ta đang ở Tiên Đình Đông Hải." Quỳnh Tiêu ở bên cạnh Phục Hy đỡ hắn dậy.

Cảnh này rơi vào mắt Nữ Oa, đột nhiên có chút ghen tị với Quỳnh Tiêu, vốn dĩ người ở bên cạnh ca ca nên là nàng, nhưng sau khi ca ca chuyển thế làm người, đã không còn quan hệ gì với nàng nữa, chỉ là nàng tự đa tình, lưu luyến kiếp trước của ca ca.

"Đông Hải… Tiên Đình!" Nhắc đến Tiên Đình, đồng tử Phục Hy

co lại, sau đó nhìn xung quanh.

Ánh mắt hắn lướt qua Nữ Oa, dừng lại trên người Sở Dương: "… sư tổ?" Nữ Oa nhìn thấy khuôn mặt quen thuộc của ca ca, nhưng ánh mắt nhìn nàng lại xa lạ như vậy, giống như chưa từng gặp, khiến trái tim nàng đau nhói không tên.

Nhưng sự thật đúng là như vậy, trước khi Phục Hy chuyển thế đã uống canh Mạnh Bà, ký ức kiếp trước đã hoàn toàn bị xóa sạch, nếu không cũng sẽ không bị người áo đen lợi dụng.

"Ồ?

Ngươi chưa từng gặp ta đúng không." Sở Dương dường như đoán ra được, "Vậy thì trong ma chướng của ngươi, là ta sao?" Bị nói trúng tim đen, trong lòng Phục Hy kinh hãi: "Không… không, chỉ là sư tôn và gia đình thường xuyên nhắc đến ngài mà thôi." Phục Hy có chút hoảng sợ nói, vừa rồi hắn đã hành hạ Sở Dương bằng trăm ngàn cách, bây giờ đại nhân vật đứng trước mặt mình, lại không dám làm càn.

Sở Dương nhìn dáng vẻ của Phục Hy trong lòng liền có tính toán, không vạch trần, nói: "Người áo đen đó thường xuyên liên lạc với ngươi, ngươi có biết lai lịch của hắn không?" Trong lòng Phục Hy lại một lần nữa kinh hãi, bởi vì người áo đen đó, không ai biết sự tồn tại của hắn, nếu biết thì sẽ không thể gặp lại nữa.

"Đệ tử chưa từng gặp người áo đen nào." Phục Hy phủ nhận lời nói của Sở Dương.

Quỳnh Tiêu nhìn về phía Sở Dương, trước đây nàng đã nói, nhưng cũng quả thực chưa từng gặp người áo đen nào.

Nhưng nàng tin tưởng sư tôn của mình, biết một số chuyện về người áo đen, như vậy sau này mới dễ dạy dỗ Phục Hy.

Nữ Oa thở dài một tiếng, về chuyện người áo đen nàng cũng biết,

vì lo lắng, nàng thường xuyên quan sát Phục Hy, cũng biết một số âm mưu, chỉ cảm thấy có Sở Dương ở đó, nên không ra tay.

Bây giờ ca ca của nàng rõ ràng bị người áo đen đó lừa gạt thảm hại, còn giúp hắn che giấu thân phận.

Sở Dương cười lạnh, nói: "Người áo đen đó chẳng phải đã nói với ngươi ta chuẩn bị biến Nhân tộc thành chất dinh dưỡng để tiến giai lên cảnh giới cao hơn sao?

Ta đã mưu đồ với thế giới như thế nào, ngươi là chúa cứu thế của Nhân tộc, phải làm thế nào để cứu Nhân tộc khỏi tay ta.

Ta nói không sai chứ." Phục Hy sợ hãi, trong mắt tràn đầy hoảng sợ: "Làm sao ngài biết được?" "Ca ca." Nữ Oa không nhịn được lên tiếng.

"Câm miệng, ta không hề quen biết ngươi, đừng có lại gần ta." Phục Hy lúc này sắp mất đi lý trí, hét lên với Nữ Oa.

Dù sao những điều Sở Dương nói quá kích thích thần kinh của hắn, đối mặt với áp lực lớn như vậy hắn sắp điên rồi.

"Ta là ca ca của ngươi, là ta đã đưa ngươi vào luân hồi để chuyển thế làm người, bây giờ sao ngươi có thể hại Nhân tộc!" Nữ Oa vô cùng đau lòng.

Nữ Oa lúc này ngoài đau lòng ra, đặc biệt muốn giết chết người áo đen đó, dám mưu hại ca ca của nàng như vậy, thật đáng ghét.

Phục Hy lại hét lên với Sở Dương: "Không thể nào, ngươi không thể nào biết được." Quỳnh Tiêu quát Phục Hy: "Hy nhi, không được vô lễ với sư tổ." "Không!

Ta không có sư tổ như vậy!" Khả năng chịu đựng tâm lý của Phục Hy không tốt.

“Được rồi Phục Hy, kiếp trước ngươi là người của Yêu tộc, Nữ Oa cầu xin ta mới để ngươi đảm nhận trọng trách này, nếu còn chấp mê bất ngộ, ta nghĩ không cần thiết phải đảm nhận vị trí Nhân Hoàng nữa.” Sở Dương lạnh lùng nói.

Phục Hy hoàn toàn mất đi lý trí: “Tiên nhân nói đúng, các ngươi quả nhiên là một đám ác ma!” Sở Dương mất kiên nhẫn, trực tiếp vung tay một cái, Phục Hy liền ngất xỉu trên mặt đất.

“Ca ca (Hy nhi)!” Nữ Oa và Quỳnh Tiêu đều lo lắng cho Phục Hy.

“Nữ Oa nương nương, đưa Phục Hy về dạy dỗ lại đi, nếu không có thể hắn sẽ không thể dẫn dắt Nhân tộc đi đúng hướng.” Sở Dương nói với Quỳnh Tiêu, “Ngươi cũng phải để ý hơn, vi sư không thể che chở cho ngươi cả đời, cuối cùng sẽ có một ngày ngươi phải tự mình tung cánh bay cao trên thế giới này.” “Đa tạ Thiên Tôn, bản cung xin cáo từ trước.” Nữ Oa không trách Sở Dương, dù sao Phục Hy đã biến thành như vậy rồi, khó có thể hoàn thành sứ mệnh làm Nhân Hoàng.

Chương 264

“Sư tôn, con xin lỗi.” Sau khi Nữ Oa đi, Quỳnh Tiêu không biết phải làm gì.

Sở Dương vô cùng bất lực, nói: “Ngươi cũng đến Oa Hoàng Thiên đi, đợi Nữ Oa nương nương đưa Phục Hy đi đúng hướng rồi, hãy tiếp tục dạy dỗ.” “Vâng!” “Còn nữa, hãy cẩn thận một chút.” “Vâng, đa tạ sư tôn.” Quỳnh Tiêu tự nhiên hiểu ý của Sở Dương, đáp lời rồi lui ra, sau đó liền đi theo Nữ Oa.

Sau khi mọi người đều đi hết, Sở Dương thở dài một tiếng: “Mấy đứa trẻ này, khi nào mới có thể lớn đây.” Giống như Triệu Công Minh, thực lực Đại La Kim Tiên hoàn toàn có thể đi ngang trong thế giới Hồng Hoang, bây giờ vừa gặp cao thủ cấp bậc Chuẩn Thánh đã bị hạ gục trong hai chiêu, làm sao Sở Dương có thể yên tâm.

Trăm năm trôi qua.

Nữ Oa đã giảng giải cho Phục Hy, hắn đã hiểu rõ động cơ của người áo đen, đối với Quỳnh Tiêu cũng không còn lạnh nhạt như trước nữa.

“Sư tôn.” Phục Hy cung kính đứng sau lưng Quỳnh Tiêu.

“Ta cũng nên đi rồi, đã làm lỡ không ít thời gian rồi, đi chào tạm biệt Nữ Oa nương nương đi.” Quỳnh Tiêu nói.

Trong trăm năm, Phục Hy đã hiểu ra, biết được kiếp trước của mình, cũng hiểu được sư tổ Sở Dương là người như thế nào.

Tại Oa Hoàng Cung, Phục Hy từ biệt Nữ Oa, nhưng lại không biết nói gì: “Muội muội...” “Ta biết rồi, ca ca.” Nữ Oa cũng không để Phục Hy nói thêm gì, chỉ sợ lại tăng thêm thương cảm.

Phục Hy thở dài một hơi rồi theo Quỳnh Tiêu rời đi.

Hiện tại tu vi của Phục Hy đã không tệ, trong khoảng thời gian ở Oa Hoàng Thiên được Nữ Oa nương nương giúp đỡ đề thăng tu vi, đã đạt đến Thiên Tiên đỉnh phong.

Quỳnh Tiêu cảm thấy đã đến lúc dạy Phục Hy những việc liên quan đến quản lý và quân sự của Nhân tộc.

Đây cũng là do Sở Dương chỉ dạy, nếu không nàng cũng chẳng biết dạy Phục Hy cái gì.

Phục Hy bắt đầu từ một bộ lạc nhỏ.

Dù sao người trong bộ lạc đều biết hắn là đệ tử của tiên nhân nên đều nguyện ý nghe theo sự sắp xếp của hắn.

Dưới sự lãnh đạo của Phục Hy, bộ lạc bắt đầu không ngừng mở rộng, các bộ lạc nhỏ khác cũng tình nguyện chấp nhận sự dẫn dắt của hắn.

Phục Hy vẫn như cũ, mỗi đêm đều quan sát các vì sao, đồng thời diễn hóa thiên cơ.

Chuyện này chỉ có người tu vi cao thâm mới có thể lĩnh ngộ được đôi chút.

Nếu không có sư tôn chỉ đường, hiện tại hắn cũng không thể nào hiểu được sự huyền bí của thiên cơ.

Nếu cảnh giới thấp mà có thể diễn hóa thiên cơ, chẳng phải có thể thay đổi được rất nhiều chuyện hay sao?

Thiên cơ có liên quan đến các vì sao, mà sao trời đầy rẫy, không thể nào dùng giấy bút ghi lại hết được.

Mỗi ngày Phục Hy đều sống một cuộc sống bận rộn.

Ban ngày quản lý mọi việc lớn nhỏ của Nhân tộc, buổi tối thì quan

sát và diễn hóa các vì sao.

Hắn cảm thấy nếu có phàm nhân nào có thể xem hiểu được các vì sao trên trời, vậy thì dù là phàm nhân cũng có thể diễn hóa thiên cơ.

Những ngày như vậy không biết đã trôi qua bao lâu, cuối cùng vào một ngày, Phục Hy đã ghi lại phương pháp quan sát và diễn hóa các vì sao lên một tấm đồ chỉ.

Tấm đồ chỉ này chính là "Bát Quái Đồ" nổi danh ở hậu thế.

Phục Hy đã truyền lại lời giải thích Bát Quái Đồ, dạy cách lợi dụng Bát Quái Đồ để quan sát các vì sao và diễn hóa thiên cơ.

Về sau, người đời dùng Bát Quái Đồ để xem phong thủy bảo địa, dù sao không phải ai cũng có khả năng nhìn một cái là biết đâu là nơi có phong thủy tốt.

Năng lực sinh sản của Nhân tộc là tốt nhất trong thế giới Hồng Hoang, số lượng của họ tăng lên nhanh chóng, mấy trăm tỷ người Nhân tộc phân bố ở rất nhiều ngóc ngách trong thế giới Hồng Hoang.

Dân số tăng lên, nhưng số người chết đói mỗi ngày cũng không đếm xuể.

Mỗi ngày đều cần một lượng lớn nguồn thức ăn, đây là một vấn đề lớn.

Bộ lạc của Phục Hy mỗi ngày cũng có vô số người chết đói.

Thức ăn săn bắt được mỗi ngày về cơ bản mỗi người chỉ có thể chia được một hai miếng, nhưng một hai miếng làm sao đủ để duy trì lượng vận động cả ngày?

Gặp phải nan đề, Phục Hy quyết định đi thỉnh giáo sư tôn của mình, hy vọng có thể được chỉ cho một con đường sáng.

Quỳnh Tiêu nghe xong, liền đưa Phục Hy đến bên một cái hồ, nói:

“Ngươi xuống hồ bắt một sinh linh lên đây.” Phục Hy tuy không hiểu nhưng vẫn làm theo.

Với thực lực của hắn, bắt cá rất nhanh.

Nhưng con vật này quả thực quá trơn, mấy lần suýt nữa đã tuột khỏi tay hắn.

“Gỡ vảy của vật này, moi nội tạng ra, đem nướng lên là có thể ăn được.” Quỳnh Tiêu giải thích.

Không lâu sau, Phục Hy đã làm xong một con cá.

Do là lần đầu tiên nướng nên mùi vị không được ngon lắm.

Chương 265

Khi Quỳnh Tiêu dạy Phục Hy rằng cá có thể ăn được, người trong bộ lạc vui mừng khôn xiết.

Ngày hôm đó, mọi người đều đi bắt cá, nhưng không ai có thu hoạch gì.

Nguyên nhân không gì khác, chính là vì vảy cá quá trơn, người bình thường căn bản không thể bắt được.

Một ngày nọ, Phục Hy cầm con cá nướng trên tay mà xuất thần.

Con cá nướng được xiên bằng một cành cây.

Sau mấy ngày suy nghĩ, cuối cùng Phục Hy cũng nghĩ ra, khi bắt cá có thể dùng vật sắc nhọn đâm vào thân cá, như vậy nó sẽ không chạy thoát được.

Sau khi nghĩ ra cách này, Phục Hy đã thử nghiệm một phen và phát hiện ra rằng dù là người bình thường cũng có thể dễ dàng bắt được cá.

Thế là Phục Hy đem phương pháp này nói cho Nhân tộc.

Mọi người bắt đầu thử, quả thực so với trước đây dùng tay không bắt cá thì nhẹ nhàng hơn một chút, số lượng bắt được mỗi ngày cũng đủ cho đại đa số người dùng.

Sau khi giải quyết vấn đề thức ăn, Phục Hy lại bắt đầu ngày đêm quản lý các công việc lớn nhỏ của Nhân tộc.

Phục Hy mỗi ngày đều bận đến tối tăm mặt mũi.

Mặc dù Nhân tộc Tam Tổ cũng đã quản lý một bộ phận người, nhưng số lượng Nhân tộc quá đông, bộ lạc của hắn có tới mấy trăm

triệu người, không biết mỗi ngày có bao nhiêu việc lớn nhỏ.

Cứ tiếp tục như vậy, Phục Hy làm sao quản lý nổi.

Hắn vội vàng tìm một người trợ giúp để xử lý một số việc vặt.

Có người giúp đỡ, Phục Hy liền nhẹ nhõm hơn nhiều.

Nếm được chút ngon ngọt, Phục Hy nghĩ nên tìm thêm một vài người nữa.

Sự nỗ lực của Phục Hy mọi người đều thấy trong mắt, cũng nguyện ý giúp hắn xử lý một số việc vặt.

Chẳng mấy chốc, dưới sự lãnh đạo của hắn, cuộc sống của Nhân tộc trở nên thoải mái hơn.

Sau đó, những người dưới trướng Phục Hy ngày càng có năng lực, Phục Hy liền phong cho họ một vùng lãnh địa.

Hiện tại Phục Hy phong lãnh địa ra ngoài, hắn cảm thấy họ đều có thể làm việc.

Không thể lúc nào cũng quản lý nhiều người như vậy được, nếu để họ lãnh đạo một số tộc nhân, không chỉ giảm bớt gánh nặng cho hắn, mà còn có người có thể xử lý tốt hơn một số việc vặt.

Phục Hy nhớ lại kiếp trước ở Thiên Đình, hai huynh đệ Đế Tuấn cũng làm như vậy.

Đế Tuấn xử lý đại sự của Thiên Đình, Đông Hoàng Thái Nhất thì xử lý việc vặt.

Chuyện này đã cho hắn linh cảm, hắn mới đi tìm một vài người giúp đỡ.

Những năm qua, Phục Hy phát hiện, nếu việc gì cũng tự mình làm, trong tình huống có nhiều việc vặt như vậy, đôi khi sẽ xảy ra sai sót.

Nhưng khi có người cùng nhau xử lý, hiệu quả rõ ràng tăng lên, xử lý thỏa đáng, tốt hơn nhiều so với việc một mình hắn gánh vác.

Vì vậy, Phục Hy mới có ý tưởng phân chia khu vực.

Hiện tại, Nhân tộc quả thực đã tốt hơn so với một thời gian trước.

Vì đã phong lãnh địa, công việc của Phục Hy cũng không còn bận rộn như vậy nữa, thỉnh thoảng hắn có thể ra ngoài xem xét cuộc sống của tộc nhân.

Đi trong bộ lạc, nhìn thấy người trong bộ lạc ai cũng vui vẻ, trong lòng hắn cũng vui vẻ.

Tâm trạng Phục Hy vốn đang tốt, đột nhiên một tiếng khóc của trẻ con vang lên làm gián đoạn dòng suy nghĩ của hắn.

Phục Hy tìm đến nguồn phát ra âm thanh, hỏi: "Xảy ra chuyện gì, vì sao đứa trẻ cứ khóc mãi vậy?" Nguồn phát ra âm thanh là đứa trẻ trong lòng một người phụ nữ.

Người phụ nữ nhìn thấy người đến là Phục Hy, liền bắt đầu kể lể.

Hóa ra, sau khi nhà người phụ nữ có thêm một thành viên, lượng thức ăn cần thiết cũng nhiều hơn.

Vì lười biếng, người chồng đã bỏ rơi hai mẹ con cô.

Người mẹ vì con nhỏ cần chăm sóc, căn bản không thể dứt ra để đi tìm thức ăn, hiện tại đứa trẻ đã hai ngày không được ăn gì.

Nghe người phụ nữ kể lể, Phục Hy vội vàng lấy ra một ít thức ăn cho đứa trẻ, lo lắng đứa trẻ đói lả, sau đó an ủi người phụ nữ, nói rằng sẽ giúp cô tìm người đàn ông kia.

Trước khi Phục Hy rời đi, người phụ nữ liên tục cảm tạ hắn.

Sau đó, Phục Hy tìm thấy người đàn ông kia và mắng cho hắn một

trận.

Phục Hy cảm thấy người đàn ông này thật quá vô trách nhiệm.

Chương 266

May mà hắn gặp được người phụ nữ kia, nếu không nhìn thấy, e rằng hai mẹ con đã chết đói ngoài đường.

Phục Hy trở về, cảm thấy làm như vậy căn bản không trị được tận gốc, phải có một cách trị tận gốc.

Hắn điều tra sơ qua, phát hiện ra rằng trẻ con đều chỉ biết mẹ mà không biết cha.

Nếu không có sự hỗ trợ của những người trong bộ lạc, e rằng ngay cả việc ăn no cũng là vấn đề.

Sau đó, Phục Hy suy nghĩ, cuối cùng quyết định chế định hôn lễ.

Nam tử phải đến nhà nữ tử cầu hôn, sau đó nam tử phải chăm sóc nữ tử cả đời.

Như vậy sẽ không xảy ra tình huống như trước nữa.

Về sau, không còn người phụ nữ nào vì vấn đề ăn no mà phiền não, cũng không có đứa trẻ nào không biết cha mình là ai.

Có hôn lễ, những việc vặt cũng giảm bớt, nguyên nhân chủ yếu là vì phụ nữ trước và sau khi sinh con đều yếu ớt, cần người chăm sóc.

Trước đây không có ai chăm sóc, nên mới xảy ra nhiều chuyện phiền toái như vậy.

Bây giờ vấn đề đã được giải quyết, Phục Hy cũng có thời gian tu luyện.

Bên phía Nhân tộc, cuối cùng công đức đã viên mãn, Phục Hy cuối cùng cũng có thể được phong làm Thiên Hoàng.

Sở Dương sẽ tiến hành phong thiện cho hắn.

Ngày hôm đó, Nhân tộc đã chuẩn bị một tế đàn lớn cho Phục Hy.

Phục Hy đứng trên tế đàn, hướng lên trời hành lễ, lớn tiếng hô: "Hôm nay Phục Hy lãnh đạo Nhân tộc, công đức viên mãn, xin Thánh Phụ tiến hành phong thiện!" Quỳnh Tiêu ở một bên nhìn Phục Hy với vẻ vui mừng.

Kể từ khi rời khỏi Oa Hoàng Thiên, nàng luôn âm thầm chỉ đạo Phục Hy, còn bề ngoài chỉ chỉ đạo tu hành mà thôi.

Trên hư không, không gian vặn vẹo một chút.

Thân ảnh của Sở Dương liền xuất hiện trong tầm mắt của Nhân tộc.

"Cung nghênh Thánh Phụ!" Toàn bộ Nhân tộc sau khi nhìn thấy Sở Dương đều quỳ lạy trên mặt đất, vô cùng cung kính.

Đối với họ, Sở Dương là người đã tạo ra họ, việc hành lễ quỳ lạy đối với ngài là chuyện bình thường, còn bình thường hơn cả việc quỳ lạy Thiên Đạo.

"Miễn lễ." "Tạ Thánh Phụ!" Đợi chúng sinh đều đứng dậy, Sở Dương mới nói với Phục Hy: "Phục Hy, ngươi có công dẫn dắt Nhân tộc, nay đã công đức viên mãn, đặc biệt phong ngươi làm Thiên Hoàng!" Sở Dương lấy ra Không Động Ấn, bay đến trên đỉnh đầu Phục Hy, rồi khắc hình dáng của Phục Hy lên đó, chứng tỏ hắn đã được Không Động Ấn công nhận và hoàn thành phong thiện.

"Đa tạ Thánh Phụ!" Phục Hy lại một lần nữa hành lễ tạ ơn.

Sở Dương gật đầu, liếc nhìn Quỳnh Tiêu một cái rồi độn vào hư không rời đi.

Sau đó, lễ phong thiện của Phục Hy kết thúc.

Tiếp theo là Huyền Quy, Sở Dương vẫn không quên lời hứa của

mình, chỉ là đã trì hoãn mấy vạn năm mà thôi.

Lần này đến lượt Bích Tiêu đi dẫn dắt, tuy Bích Tiêu có chút nghịch ngợm, nhưng làm việc vẫn rất ổn.

"Bích Tiêu, con phải rút kinh nghiệm từ tỷ tỷ của con, không thể để người khác làm hại Huyền Quy nữa." Sở Dương dặn dò.

"Đệ tử hiểu rồi." Bích Tiêu tự nhiên hiểu sư tôn đang lo lắng điều gì.

"Bản hoàng để con đi phụ tá Nhân Hoàng là để con học cách độc lập, đừng có chuyện gì cũng tìm bản hoàng giải quyết." Sở Dương nói đơn giản, "Được rồi, đi đi." "Đệ tử lĩnh mệnh." Bích Tiêu lui xuống, đi tìm Huyền Quy.

"Phải rồi, để Triệu Công Minh đi cùng con.

Nếu lại gặp tên hắc y nhân kia, trực tiếp đánh chết là được." Sở Dương biết một mình Bích Tiêu chắc chắn không phải là đối thủ của tên hắc y nhân đó, thêm cả Triệu Công Minh cũng chưa chắc đã được.

"Vâng!" Sau khi Bích Tiêu và Triệu Công Minh rời đi, Sở Dương lại bắt đầu tu luyện.

Phương Tây, trước mặt Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn đang quỳ một hắc y nhân, người này chính là kẻ đã đánh bị thương Triệu Công Minh lần trước.

"Khẩn Na La, vì sao ngươi tự ý hành động, làm rối loạn cả toàn cục?" Chuẩn Đề tức giận đến mức không nói nên lời, quát lớn.

Hóa ra hắc y nhân chính là Khẩn Na La.

Kế hoạch ban đầu là cố gắng hết sức để dẫn dắt Tam Hoàng Ngũ Đế vào phe của Ngũ Thánh, nhiệm vụ tiền kỳ có thể tiến hành thuận lợi.

Cuối cùng bị Triệu Công Minh phát hiện là hành động bất đắc dĩ, nhưng cuối cùng Khẩn Na La lại ra tay với Phục Hy, điều này Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn không thể tha thứ.

Bên dưới, Khẩn Na La không dám nói lời nào, bởi vì lúc đó không biết chuyện gì xảy ra, cả người giống như bị trúng tà.

Với tu vi của hắn, ngoài Thánh Nhân ra thì căn bản không có ai có thể khiến hắn như vậy.

Ngũ Thánh nghiêm cấm không được làm hại Tam Hoàng Ngũ Đế; Nữ Oa nương nương là muội muội của Phục Hy, càng không thể nào; Sở Dương và Vân Tiêu đều là phe dẫn đạo cũng không thể nào.

Chương 267

Nhưng Hồng Hoang ngoài những người này ra thì không còn Thánh Nhân nào khác, rốt cuộc là ai có uy năng như vậy, Khẩn Na La không rõ, nên không mở miệng biện giải.

"Khẩn Na La, bản tọa cho ngươi thêm một cơ hội nữa, hãy trân trọng nó." Tiếp Dẫn ngăn Chuẩn Đề lại, nói.

"Đa tạ Phật chủ." Sau khi Khẩn Na La lui xuống, liền đi về phía Đông.

Khẩn Na La là người do Ngũ Thánh cùng nhau chọn ra, họ cảm thấy người này có đại khí vận, có thể hoàn thành tốt nhiệm vụ lần này, không ngờ nhiệm vụ đầu tiên đã xảy ra phiền phức lớn như vậy.

Cũng may là không ảnh hưởng đến toàn cục, nếu không Tiếp Dẫn có thể sẽ phát điên.

Huyền Quy sắp xuất thế rồi.

Chỉ là lúc xuất thế, Bích Tiêu không ở đó, Khẩn Na La cũng không tìm thấy.

Chẳng mấy chốc Huyền Quy đã trưởng thành, lúc này Bích Tiêu mới tìm thấy Huyền Quy và thu nhận làm đồ đệ.

Vừa thu xong đồ đệ, cách đó không xa một trận cuồng phong nổi lên!

Thổi bay cả rất nhiều ngôi nhà.

Bích Tiêu biết, chắc chắn là tên hắc y nhân mà sư tôn đã nói, ca ca đã tìm thấy hắn.

Cách đó mấy chục triệu dặm, Triệu Công Minh và một hắc y nhân

đang chiến đấu.

Hắc y nhân vẫn là tu vi Chuẩn Thánh sơ kỳ.

Triệu Công Minh vì lần trước bị miểu sát nên tâm lý bị đả kích lớn, quyết tâm nỗ lực tu hành, đã đề thăng tu vi lên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

"Lần trước để ngươi đắc thủ, lần này tuyệt đối sẽ khiến ngươi phải quỳ xuống!" Triệu Công Minh tay cầm Kim Tiên, tế ra hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu.

Kim Tiên trong tay vung lên, một cầu vồng dài vạn trượng hướng về phía Khẩn Na La.

Cầu vồng lướt qua, vô số núi sông đều bị chém ngang lưng, khí thế không giảm, tiếp tục lao về phía Khẩn Na La.

Dưới chân Khẩn Na La dâng lên ngọn lửa màu đen, chỉ thấy hắn vung tay một cái, một bức tường lửa cao vạn trượng đã chặn đứng cầu vồng như thể diệt thế giáng lâm.

Triệu Công Minh không cho Khẩn Na La cơ hội thở dốc, Kim Tiên hóa thành một con kim long dài ngàn vạn trượng, kim long sống động như thật, ngay cả vảy cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, long nhãn bùng nổ ra ánh vàng chói lọi.

"Gầm!" Tiếng rồng gầm vang trời, kim long trực tiếp dập tắt bức tường lửa vạn trượng, long trảo như một ngọn núi lớn đè xuống Khẩn Na La.

Khẩn Na La cũng không hề yếu thế, ngọn lửa màu đen trên người cuồn cuộn, hắn thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, hóa thành một pho tượng Phật màu đen khổng lồ vươn lên.

Tượng Phật màu đen cao tới ngàn vạn triệu trượng, con kim long dài ngàn vạn trượng ở trước mặt nó như một con sâu nhỏ, có thể bóp

nát bất cứ lúc nào.

Triệu Công Minh nhìn pho tượng Phật màu đen đủ để đội trời đạp đất trước mắt, nuốt một ngụm nước bọt.

Trong lòng có chút hoảng sợ, pho tượng Phật này quá lớn, nói là đội trời đạp đất cũng không ngoa.

Giống như một Ma Chủ diệt thế, nhưng lại có khuôn mặt của Phật, ngọn lửa màu đen trên người càng thêm đáng sợ, khiến cho mấy chục triệu triệu dặm đất đai dưới chân hắn hóa thành đất cháy, không còn chút sinh khí nào.

"Sư huynh!" Đúng lúc này, Bích Tiêu cũng đã đến hiện trường.

Nhìn thấy pho tượng Ma Chủ Phật khổng lồ như vậy, Bích Tiêu cũng cảm thấy áp lực to lớn.

Nhìn thấy Bích Tiêu đến, nỗi sợ hãi trong lòng Triệu Công Minh lập tức tan biến.

Chỉ cần huynh muội liên thủ, chưa chắc đã không thể chống lại Ma Chủ diệt thế này.

Huynh muội nhìn nhau một cái, sớm đã tâm hữu linh tê.

Huynh muội họ vốn là bốn người, chỉ cần hai người trở lên liên thủ là có thể bộc phát ra sức chiến đấu phi thường, số người liên thủ càng đông thì chiến lực càng đáng sợ, bốn người cùng cảnh giới liên thủ vượt một cấp chiến đấu cũng không thành vấn đề.

Chỉ là hiện tại Vân Tiêu đang trấn giữ Luân Hồi, đã là Thánh Nhân, ba người họ đã tụt lại quá nhiều, nhưng dù vậy ba người liên thủ vẫn rất đáng sợ.

Chỉ thấy trên người Triệu Công Minh và Bích Tiêu bùng nổ ra ánh sáng mãnh liệt, hai người dung hợp thành một pháp tướng chân thân

khổng lồ, không nhỏ hơn pho tượng Ma Chủ Phật là bao.

Lại một vị thần cao tới ngàn vạn triệu trượng đứng trên mặt đất, như thể thần minh giáng lâm cứu thế.

Pháp tướng chân thân sau khi hai người dung hợp, bề mặt có màu vàng, sau lưng có thần hoàn, một tay cầm Kim Tiên, một tay cầm Hỗn Nguyên Kim Đấu.

Nhìn từ xa, pho tượng Ma Chủ Phật giống như một Ma Vương diệt thế, còn vị thần minh giống như một Đế Vương cứu thế, song vương đứng trên mặt đất, không ai có thể cản, không ai có thể ngăn.

Kim Tiên trong tay pháp tướng thần minh vung xuống, một luồng kim quang dài ngàn vạn triệu trượng tấn công về phía pho tượng Ma Chủ Phật.

Nơi kim quang đi qua, không biết bao nhiêu tỷ dặm hư không vỡ nát, mặt đất cũng bị chém ra một vực sâu không thấy đáy, có dung nham từ trong vực sâu trào ra.

Pho tượng Ma Chủ Phật hai tay chắp lại, sau lưng mọc ra vô số cánh tay, các cánh tay làm những thủ thế kỳ quái.

Chỉ thấy hắc viêm theo thủ thế mà bao quanh thân mình, cứng rắn chặn đứng luồng kim quang ngàn vạn triệu trượng, có thể thấy sự đáng sợ của hắc viêm.

Chương 268

Sau đó, vô số cánh tay đánh ra đầy trời chưởng ảnh.

Nơi chưởng ảnh lướt qua, hư không toàn bộ đều bị chấn nát, dòng sông thời gian cũng bị nó chém đứt, trong nháy mắt đã đến thân thể của pháp tướng thần minh, ngay cả né tránh cũng không kịp.

Pháp tướng thần minh bị đánh lui mấy bước, trên người thần quang màu vàng bạc tỏa sáng, chống lại đòn tấn công đủ để đánh chìm một mảng đại lục.

Vùng đất xung quanh pháp tướng thần minh đều bị đòn tấn công đáng sợ đánh sụp, trong chưởng ảnh có hắc viêm đi kèm, mấy vạn triệu dặm đất đai xung quanh pháp tướng thần minh đều bị hắc viêm bao phủ.

Pháp tướng thần minh dùng Kim Tiên quét một cái, một trận cuồng phong nổi lên, muốn thổi tắt hắc viêm xung quanh, nhưng nó quá mạnh mẽ, cuồng phong không thể thổi tắt nó, chỉ thổi bay những thứ xung quanh đi, dẫn đến phạm vi bao phủ của hắc viêm tăng lên, cả ngàn vạn triệu dặm đất đai hóa thành đất cháy.

Pho tượng Ma Chủ Phật không cho nó một chút cơ hội thở dốc, duỗi ra ngàn vạn cánh tay hợp nhất, tập trung sức mạnh của ngàn vạn cánh tay vào một chưởng.

Pháp tướng thần minh nhìn thấy động tác của ma chủ cũng không chịu thua kém, sau lưng hắn xuất hiện hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu, hấp thu sức mạnh của nước trong vòng ngàn vạn triệu tỷ dặm trời đất.

Hỗn Độn Kim Đấu và Kim Tiên hóa thành hai luồng sáng dung hợp lại với nhau, tạo thành một thứ giống như một khẩu pháo dẫn

đường sức mạnh.

Hai mươi bốn viên Định Hải Thần Châu để hấp thu năng lượng, Hỗn Độn Kim Đấu và Kim Tiên dung hợp lại để xuất ra năng lượng.

Hai tay chắp lại của pho tượng Ma Chủ Phật có một tay đánh ra một chưởng với tốc độ bình thường.

Trông có vẻ rất chậm, nhưng dòng chảy thời gian dường như bị bàn tay của nó trói buộc, cũng di chuyển rất chậm, ngay cả pháp tướng thần minh muốn tránh cũng không làm được.

Bàn tay của ma chủ đánh ra, nhưng pháp tướng thần minh không hề bị thương tổn gì.

Pháp tướng thần minh cảm thấy trên đỉnh đầu truyền đến cảm giác áp bức khổng lồ, ngẩng đầu nhìn lên, một bàn tay lớn không thể dùng con số để hình dung đang từ trên trời giáng xuống.

Trước mặt nó, dù là pháp tướng thần minh cao ngàn vạn triệu trượng cũng trở nên vô cùng nhỏ bé, như hạt bụi.

Trong mắt chúng sinh, đó là bàn tay diệt thế, bàn tay của sự tuyệt vọng, ngay cả chúa tể cứu thế cũng nhỏ bé như vậy.

Trên mặt pháp tướng thần minh không có biểu cảm gì, nhưng lại lùi về sau một bước, hướng đầu ra về phía bầu trời để chống lại ma chưởng diệt thế.

"Ầm!" Một cột sáng màu vàng pha xanh lam to như núi Bất Chu phóng lên trời, chống lại ma chưởng diệt thế.

Nhưng dưới đòn tấn công mạnh mẽ như vậy của pháp tướng thần minh, ma chưởng không hề có dấu hiệu vỡ nát, chỉ là tốc độ hạ xuống chậm lại vài phần.

Chẳng lẽ đây thật sự là bàn tay diệt thế, không ai có thể cản được

sao?

Sức mạnh của nước mà thần minh hấp thu đã cạn kiệt, ma chưởng không bị phá hủy, tốc độ hạ xuống cũng trở lại bình thường.

"Kẻ nào dám bắt nạt đệ tử của bản hoàng như vậy!" Đúng lúc này, hư không rung chuyển, Sở Dương xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Giọng nói của ngài không lớn, nhưng lại đầy uy nghiêm, như một lời đảm bảo cho dân chúng, còn dễ nghe hơn cả lời của chúa tể cứu thế.

Chỉ thấy Sở Dương một tay đỡ lấy bàn tay khổng lồ đủ sức diệt thế kia.

Trong lòng bàn tay đó, ngài còn nhỏ hơn cả hạt bụi, nhưng lại cứng rắn đỡ được bàn tay diệt thế.

Chỉ thấy cánh tay Sở Dương dùng sức, bàn tay diệt thế khổng lồ liền hóa thành vô số hạt sáng màu đen bay đầy trời.

Rõ ràng là đáng sợ như vậy, nhưng khi giải quyết lại nhẹ nhàng bâng quơ, bàn tay diệt thế dường như còn không bằng bàn tay của người bình thường.

Khi pháp tướng thần minh thấy Sở Dương xuất hiện, liền biết chuyện sau đó không còn gì đáng lo ngại, chỉ cần quan chiến là được.

Sau đó, nó hóa thành những hạt sáng tiêu tán trong không trung, Triệu Công Minh và Bích Tiêu hiện ra thân hình.

Khẩn Na La nhìn thấy Sở Dương, lập tức giải trừ pháp tướng chân thân, định phá vỡ hư không rời đi.

Ma Chủ vừa rồi còn như diệt thế, bây giờ lại như chó nhà có tang bỏ chạy, sự thay đổi này quá nhanh.

“Bản hoàng đã cho ngươi đi chưa?” Sở Dương bình thản nói, nhưng giọng nói lại truyền khắp cả Hồng Hoang, dù Khẩn Na La có trốn đi đâu cũng nghe thấy.

Sở Dương đưa tay ra, vồ vào hư không, chỉ thấy hư không vỡ nát, Khẩn Na La lại xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Bất luận Khẩn Na La giãy giụa thế nào, cũng không thể thoát khỏi sự cầm cố không gian này.

Bây giờ hắn giống như một con chuột bạch sắp đối mặt với thí nghiệm, đâu còn uy phong diệt thế như vừa rồi.

Khẩn Na La nhìn thấy Sở Dương từ từ đi đến trước mặt mình, không còn lựa chọn nào khác, đành phải lại một lần nữa bùng nổ pháp tướng chân thân, một pho tượng Ma Chủ Phật cao mấy chục triệu triệu trượng sừng sững trên mặt đất.

Có một đoạn nhạc đệm nhỏ vừa rồi, e rằng không ai còn cảm thấy pho tượng Ma Chủ Phật diệt thế này đáng sợ nữa, ngược lại ánh mắt đều tập trung vào người nhỏ hơn không biết bao nhiêu lần kia.

Sở Dương không bùng nổ ra khí tức đáng sợ nào, nhưng vẫn mang lại cho người ta một cảm giác áp bức vô cùng khủng khiếp.

Ngài cứ thản nhiên đứng trong hư không đối mặt với Ma Chủ diệt thế, phảng phất như đế vương của thế giới này, bất cứ chuyện gì chỉ cần phất tay là có thể giải quyết.

Sau khi pho tượng Ma Chủ Phật giáng lâm, vùng đất vốn đã hóa thành đất cháy nay lại vỡ nát không chịu nổi.

Lại đột nhiên phải chịu trọng lực lớn như vậy, trực tiếp sụp đổ xuống.

Chương 269

Chỉ thấy toàn bộ vùng đất xung quanh ma chủ đều là dung nham cuồn cuộn, đều là do mặt đất sụp đổ gây ra.

Dung nham bị hắc viêm trên người ma chủ đồng hóa, dung nham màu đỏ đều biến thành màu đen.

"Gầm!" Ma chủ gầm lên một tiếng, mặt đất hoàn toàn tan chảy, cả vùng đất rộng ngàn vạn tỷ triệu dặm đều hóa thành vùng đất dung nham.

Dung nham đó dưới sự thúc đẩy của ma chủ, tạo thành một xoáy nước dung nham lấy ma chủ làm trung tâm.

Xoáy nước dung nham từ từ dâng lên, tạo thành một con rồng dung nham màu đen thẳng đến tận trời.

Con rồng này nhanh chóng bay lên phá vỡ bầu trời, đầu rồng từ trên trời thò ra lao về phía Sở Dương.

Sở Dương từ đầu đến cuối đều thản nhiên nhìn tất cả, phảng phất như mọi việc hắn làm đều không đáng kể.

Cho đến khi con rồng dung nham từ trên trời rơi xuống, ngài mới bắt đầu từ từ nâng bàn tay lên, vồ vào hư không một cái!

Tất cả linh khí trong trời đất đều nghe theo sự sắp xếp của ngài, trói buộc con rồng dung nham trong hư không, không thể động đậy chút nào, ngay cả tiến lên nửa phân cũng không làm được.

Sức mạnh của Thánh Nhân thật đáng sợ, Chuẩn Thánh trong mắt người khác dù có đáng sợ đến đâu, trước mặt Thánh Nhân cũng như con kiến, giơ tay là diệt, phất tay là chết.

"Có dũng khí chiến đấu trước mặt bản hoàng, đáng được khen

thưởng.” Trong mắt Sở Dương lộ ra một tia tán thưởng, “Nói ra kẻ đứng sau lưng, ta sẽ cho ngươi một cái toàn thây.” “Gầm!” Con rồng dung nham gầm lên một tiếng, tỏ ý không chịu.

Tiếng gầm của con rồng dung nham còn chưa dứt, liền bị sức mạnh của trời đất làm cho vỡ nát.

Nham thạch màu đen từ trên cao đổ xuống, vô tận đại địa gặp tai ương, bị dung nham màu đen bao phủ.

Lời nói của Sở Dương như thánh chỉ của đế vương, không thể có nửa điểm vi phạm, dù là Chuẩn Thánh cũng không được.

Sau khi con rồng dung nham vỡ nát, Khẩn Na La mặc một bộ áo choàng đen xuất hiện trước mắt Sở Dương, nhưng lúc này hắn đã suy yếu, không còn sức lực để chiến đấu nữa.

Khẩn Na La cũng biết mình không thể chạy thoát, cuối cùng đã chọn cách tự bạo.

Tự bạo cấp Chuẩn Thánh không phải chuyện nhỏ, làm bị thương Thánh Nhân không thành vấn đề.

Nhưng hắn gặp phải Sở Dương, một tồn tại còn đáng sợ hơn cả Thánh Nhân, ngay cả Thánh Nhân nhìn thấy cũng phải lùi ba phần.

Sở Dương trực tiếp nắm lấy vị trí linh đài dưới ngực Khẩn Na La, ngăn không cho hắn tự bạo.

“Định tự bạo trước mặt bản hoàng sao?

Có phải quá coi thường thủ đoạn của bản hoàng rồi không?” Từ khi Sở Dương xuất hiện, mỗi lần Khẩn Na La đều bùng nổ ra những tuyệt chiêu hủy thiên diệt địa, nhưng mỗi lần đều bị ngài nhẹ nhàng hóa giải.

Bây giờ tự bạo cũng không tự bạo được, chẳng khác nào một tên

gián điệp bị bắt, không thể tự sát, chỉ có thể chờ bị dùng hình tra khảo.

Sở Dương cũng không quan tâm nhiều như vậy, hai mắt lóe lên tinh quang, liền nhìn thấu linh hồn chi hải của Khẩn Na La, tất cả ký ức đều lộ ra trước mặt Sở Dương.

Sở Dương ý vị thâm trường nhìn Khẩn Na La một cái, lúc này tự nhiên biết Khẩn Na La là ai rồi, chính là Vô Thiên của hậu thế, vốn là một vị Bồ Tát của phương Tây, sau này vì một số kiếp nạn mà phản bội.

Chủ yếu không phải những thứ này, Khẩn Na La có lẽ có thể giúp Sở Dương tìm được Diệt Thế Hắc Liên mà hắn đang cần, hay là thi triển chút tiểu kế thả hắn đi một lần?

Hơn nữa, trong ký ức của Khẩn Na La có một kế hoạch của Ngũ Thánh, mặc dù kế hoạch này không có uy hiếp gì với hắn, cũng không có uy hiếp gì với Nhân tộc, chỉ là cướp đoạt khí vận của Nhân tộc mà thôi, nhưng không thể để Ngũ Thánh thành công được.

Một kế hoạch từ từ hiện ra trong đầu Sở Dương, sau đó ngài liếc nhìn Khẩn Na La một cái, trong mắt lóe lên tinh quang màu đỏ, trên người Khẩn Na La bùng lên ngọn lửa màu đỏ.

Ngọn lửa này không giống với ngọn lửa bình thường, đó là nghiệp hỏa, có màu đỏ thẫm, do Thiên Đạo sử dụng, vốn là một trong những thủ đoạn Thiên Đạo dùng để trừng phạt thế nhân.

Nghiệp Hỏa Hồng Liên, là do Sở Dương trao đổi với Minh Hà lão tổ mà có được.

Bây giờ chỉ còn thiếu Diệt Thế Hắc Liên là có thể tập hợp đủ tứ đại thập nhị phẩm liên hoa, từ đó dung hợp thành Hỗn Độn Thanh Liên!

Sau đó Khẩn Na La liền bị nghiệp hỏa thiêu thành tro bụi, hóa

thành những đốm lửa nhỏ tiêu tán trong hư không.

Sở Dương đến trước mặt Triệu Công Minh và Bích Tiêu, nhìn hai đệ tử không nên thân này, trong lòng bất đắc dĩ.

"Bản hoàng không thể lúc nào cũng kịp thời như vậy được, hãy tu hành cho tốt, đừng làm mất mặt bản hoàng." "Vâng!

Sư tôn!" Triệu Công Minh thua liền hai lần, dù có lười biếng đến đâu, với tính cách kiêu ngạo của hắn cũng sẽ không phục.

Bích Tiêu chủ yếu là ham chơi một chút, nếu có thể tu luyện tốt, chưa chắc đã kém Triệu Công Minh bao nhiêu.

Mấy đệ tử này thật là, đánh mắng thì lại thành sư phụ ngược đãi đệ tử, cưng chiều thì lại không chịu tu luyện, tức chết người ta.

Sở Dương thở dài một hơi, vung tay một cái, dùng sức mạnh của trời đất tái tạo lại vùng đất vô tận vừa bị phá hủy, sau đó liền phá vỡ hư không rời đi.

Còn về Khẩn Na La, Sở Dương đã đặt một đạo ấn ký trong linh hồn chi hải của hắn, hủy đi nhục thân của hắn, nhưng để lại một tia tàn hồn, để hắn nghĩ rằng có cao nhân cứu mình.

Như vậy, chỉ cần tình tiết từ từ phát triển, tuyệt đối có thể giúp hắn tìm được Diệt Thế Hắc Liên.

Còn về sự phát triển sau này, điều đó không liên quan đến hắn, đó là chuyện của đám người phương Tây.

Chương 270

Sau khi trải qua một vài tình tiết nhỏ, việc giáo dục Nhân Hoàng phải tiếp tục, chỉ là không có ai đến gây rối nữa mà thôi. .....

Phương Tây giáo, trên Linh Sơn.

Một luồng linh hồn của Khẩn Na La bay về Linh Sơn, cầu cứu Tiếp Dẫn đạo nhân.

"Tiếp Dẫn Phật chủ..." Giọng của Khẩn Na La đặc biệt nhỏ, hắn quá yếu, chỉ còn lại một luồng tàn hồn, có thể trở về Linh Sơn thực sự là vạn hạnh trong bất hạnh.

"Hử?" Mặc dù giọng của Khẩn Na La yếu ớt, nhưng Tiếp Dẫn thân là Chuẩn Thánh, dễ dàng nghe được những âm thanh nhỏ bé.

"Khẩn Na La?

Ngươi chưa chết?" Tiếp Dẫn có chút kinh ngạc.

Thực lực của Sở Dương đáng sợ đến mức nào hắn đã tự mình trải nghiệm, hắn không tin rằng một Chuẩn Thánh như Khẩn Na La có thể thoát khỏi tay ngài mà sống sót.

Mặc dù tò mò vì sao Khẩn Na La còn sống, nhưng Tiếp Dẫn vẫn vội vàng chữa trị cho hắn, vì bộ dạng này của hắn dường như chỉ cần nói thêm hai câu là tàn hồn sẽ phiêu tán.

"Có một vị... cao nhân...

đã cứu ta." Dưới sự chữa trị của Tiếp Dẫn, tàn hồn của Khẩn Na La đã ổn định hơn nhiều, "Nhưng kế hoạch của chúng ta đã bị bại lộ." "Nhưng vị cao nhân đó hình như bảo ta đến Phù Tàng Sơn tìm ngài ấy." Khẩn Na La còn một số điều chưa nói, tiếp tục kể.

“Được rồi, chuyện kế hoạch ngươi không cần lo nữa.

Nếu có cao nhân tương trợ, vậy ngươi cứ đi tìm vị cao nhân đó đi, tìm được thì dẫn đến đây.” Nếu đã biết Khẩn Na La còn sống thì không cần hỏi thêm nữa.

Người cứu Khẩn Na La lại khiến hắn cảm thấy hứng thú.

Dù sao có thể cứu người từ trong tay Sở Dương, Tam Thanh chắc chắn không có thực lực này, Nữ Oa càng không thể, trước đó Khẩn Na La đã làm hại Phục Hy, Vân Tiêu cũng sẽ không chống lại sư tôn của mình, vậy Hồng Hoang rốt cuộc còn ai có năng lực như vậy?

Chẳng lẽ là sư tôn?

Nhưng nếu đã để Khẩn Na La đi tìm, vậy cứ để hắn đi.

Nếu tìm được rồi dẫn đến, có lẽ có thể thêm một chiến lực lớn cho phương Tây.

Nếu Khẩn Na La không tìm được, vậy thì giết hắn đi, hắn biết quá nhiều rồi.

Nếu chuyện hắn biết bị tiết lộ ra ngoài, vậy thì Ngũ Thánh sẽ hoàn toàn không thể lật mình ở thế giới Hồng Hoang nữa.

“Bản tọa sẽ tái tạo nhục thân cho ngươi, đi gặp người đó đi.” Tiếp Dẫn nói.

“Vâng!

Phật chủ!” Hiện tại Khẩn Na La vô cùng trung thành với phương Tây giáo, không biết rằng Tiếp Dẫn có ý định trừ khử hắn.

Nếu biết, e rằng lần này ra ngoài sẽ không làm nhiệm vụ tốt nữa, không chừng sẽ đầu quân cho môn phái khác.

Còn về giọng nói ở Phù Tàng Sơn, chắc chắn không phải là Sở Dương, ai đang ở đó gây rối hiện tại e rằng không ai biết.

Sau đó, Tiếp Dẫn liền tái tạo nhục thân cho Khẩn Na La, rồi bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo.

Sau khi Khẩn Na La bắt đầu nhiệm vụ tiếp theo, nhiệm vụ giáo dục Huyền Quy của Bích Tiêu cũng bắt đầu.

Sau khi Sở Dương rời đi, Bích Tiêu tạm biệt Triệu Công Minh, đến chỗ Huyền Quy.

Vốn dĩ đã tìm thấy Huyền Quy, nếu không phải Khẩn Na La xuất hiện, Bích Tiêu đã thu Huyền Quy làm đồ đệ.

Nhưng đó chỉ là một đoạn nhạc đệm nhỏ, mặc dù phạm vi phá hoại có hơi lớn, nhưng không hề nguy hiểm đến nơi ở của Huyền Quy.

Bích Tiêu nhanh chóng tìm thấy Huyền Quy trong một bộ lạc nhỏ của Nhân tộc.

"Bản cung là Bích Tiêu, một trong Tam Tiêu của Hỗn Độn Thiên Tôn Tiên Đình Đông Hải.

Nay thu ngươi làm đệ tử, ngươi có bằng lòng không?" Huyền Quy ngơ ngác nhìn Bích Tiêu xinh đẹp như tiên nữ trước mắt mà thất thần, cha mẹ của cậu ta lại thúc giục: "Nhạc Giám (tên của Địa Hoàng trên bách khoa), còn không mau bái sư!" Danh tiếng của Tiên Đình Đông Hải đã truyền khắp thế giới Hồng Hoang, có thể nói là nhà nhà đều biết.

Danh hiệu Hỗn Độn Thiên Tôn càng không cần phải nói, người già thường kể những câu chuyện đặc sắc của ngài cho trẻ con nghe, hy vọng một ngày nào đó trẻ con có thể trở thành một nam nhi đỉnh thiên lập địa như ngài.

Cha mẹ của Nhạc Giám nghe Bích Tiêu muốn thu con mình làm đồ đệ, trong lòng không biết vui sướng đến mức nào.

Đó là đệ tử của Thiên Tôn, của Thánh Phụ, có thể thu con nhà mình làm đồ đệ, không biết là phúc đức mấy đời tu luyện.

Nhạc Giám hoàn hồn, vội vàng hành một lễ bái sư: "Đệ tử bái kiến sư tôn!" Bích Tiêu hài lòng gật đầu, nói: "Đi thôi." "Vâng!

Sư tôn!" Sau khi Nhạc Giám đi, nội tâm vẫn còn trong trạng thái mơ màng, đến giờ vẫn không tin mình lại gặp được chuyện tốt như vậy.

Chương 271

Nếu cậu ta có ký ức của kiếp trước, có lẽ sẽ không như vậy, cậu ta không biết kiếp trước mình đã cống hiến lớn lao như thế nào cho thế giới Hồng Hoang.

"Hãy ở bên cha mẹ cho tốt, sau này e rằng khó gặp lại." Bích Tiêu giáo dục đệ tử không thể chỉ ở một nơi nhỏ bé này mãi được, cần phải đưa cậu ta đến một thế giới rộng lớn hơn để xem, để mở mang tầm mắt, đó là cơ sở.

Nếu ngay cả thế giới rộng lớn cũng chưa từng thấy, làm sao có thể đảm đương trọng trách lãnh đạo Nhân tộc?

Cha mẹ Nhạc Giám nghe câu nói này không khỏi có chút buồn bã.

Mặc dù con trai bái tiên cô làm thầy là chuyện tốt, nhưng đứa con mình một tay nuôi lớn đột nhiên phải ra đi, không biết khi nào mới có thể gặp lại, ít nhiều cũng có chút thương cảm.

"Vâng!

Sư tôn!" Sau khi Nhạc Giám đáp lại, Bích Tiêu liền cưỡi tiên vân rời đi.

Nhạc Giám mấy ngày sau đó đều ở bên cha mẹ mình.

Sở Dương đã truyền bá Chủng Ma Tâm Kinh ra thế gian, ai cũng có thể học, giúp cho những phàm nhân vốn có tuổi thọ ngắn ngủi được nâng cao.

Hiện nay, tuổi thọ trung bình của Nhân tộc về cơ bản có thể đạt đến ngàn năm.

Mấy ngày sau, Bích Tiêu đã đón Nhạc Giám đi.

Sau đó, Bích Tiêu đưa Nhạc Giám du lịch khắp Hồng Hoang.

Nhạc Giám cũng giống như Phục Hy, tốc độ tu luyện rất đáng sợ, chỉ trong một năm ngắn ngủi đã đạt đến cảnh giới Nhân Tiên.

Rất nhanh, đã mấy chục năm theo Bích Tiêu ra ngoài.

Trong thời gian này, Nhạc Giám hiểu biết nhiều hơn về thế giới Hồng Hoang, đối với Nhân tộc cũng hiểu rõ hơn.

Trong lúc du lịch, Nhạc Giám phát hiện ra pháp luật của Nhân tộc có những thiếu sót.

Ví dụ như: đôi khi, việc lấy vật đổi vật không thể thỏa mãn được mọi người; có lúc do tốc độ sinh sản của Nhân tộc quá nhanh, phương diện thức ăn căn bản không cung cấp đủ, ngay cả khi có chăn nuôi gia súc cũng vẫn như vậy.

Nhạc Giám rất tỉ mỉ, đã phát hiện ra vấn đề của Nhân tộc và muốn cố gắng giải quyết, chỉ là hiện tại hắn không có một thân phận thích hợp để giải quyết những vấn đề này mà thôi.

Nhạc Giám đem suy nghĩ của mình nói cho sư tôn.

Sau đó Bích Tiêu đưa hắn đi tìm Phục Hy, để Phục Hy sắp xếp cho hắn một vùng lãnh địa để hắn phát triển.

Là đệ tử của Tiên Đình, Phục Hy tự nhiên sẽ không từ chối, nhưng xem xét Nhạc Giám còn nhỏ, có thể không thống lĩnh được nhiều người như vậy, nên chỉ sắp xếp cho hắn một vùng lãnh địa cỡ trung.

Sau khi Nhạc Giám nhậm chức, vì không có kinh nghiệm trong lĩnh vực này nên cần thời gian học tập, nếu không căn bản không thể thực hiện được những suy nghĩ trong lòng mình.

Trăm năm sau, Nhạc Giám đột phá đến Địa Tiên, đối với phương

thức quản lý cơ bản của Nhân tộc cũng đã hiểu rõ.

Cuối cùng có thể bắt đầu tiến một bước thực hiện suy nghĩ của mình, có sư tôn ở bên cạnh phụ tá.

Phương thức lấy vật đổi vật không thể thỏa mãn tộc nhân, Nhạc Giám quyết định cần một thứ để đo lường giá trị của vật phẩm, thay thế cho phương thức giao dịch hiện nay.

Trước khi Bích Tiêu đến tìm hắn, sư tôn đã từng cho nàng mấy thứ, có thể dùng để phụ tá Nhân Hoàng, trước đây vẫn chưa dùng đến, bây giờ mới có dịp.

"Giám nhi, con xem cái này thế nào?" Bích Tiêu lấy ra một đồng tiền đồng, hỏi.

"Tiền đồng!?" Nhạc Giám nghe xong mắt sáng lên.

Dùng tiền đồng làm tiền tệ, rồi niêm yết giá rõ ràng cho mọi thứ, như vậy có thể khắc phục được những thiếu sót của việc lấy vật đổi vật.

Sau đó mất một khoảng thời gian mới bắt đầu thực thi.

Khi mới bắt đầu thực thi, có người không muốn, nhưng vì có sự tồn tại của Bích Tiêu nên không ai nói gì nhiều.

Theo thời gian trôi qua, mọi người đều đã quen với việc dùng tiền đồng làm tiền tệ, thậm chí còn mang phương thức giao dịch này đến các bộ lạc khác.

Thấy mọi người đều hài lòng với phương thức giao dịch này, Nhạc Giám đã truyền phương thức giao dịch này cho các thủ lĩnh của các lãnh địa khác, hy vọng họ có thể lấy đó làm gương.

Chẳng mấy chốc, phương thức giao dịch dùng tiền tệ đã được Nhân tộc công nhận, phương thức giao dịch của toàn bộ Nhân tộc đã

được thay đổi, không còn là lấy vật đổi vật cổ xưa nữa.

Đối với nguồn thức ăn của Nhân tộc, Nhạc Giám cũng đã làm một cuộc điều tra.

Sau khi ăn hết gia súc nuôi nhốt, những gia đình có người đi săn bắn thì có cách sinh tồn, nhưng cũng có những gia đình không có cách nào đi săn bắn, ví dụ như những nam nhân bị thương không thể hoạt động linh hoạt, trong tình huống như vậy về cơ bản không có nguồn thức ăn.

Nhạc Giám hy vọng tất cả Nhân tộc đều thoát khỏi cảnh không được ăn no, đối với điều này hắn cũng đã nghĩ ra cách, chỉ là những người đi trước của hắn đều có cách cả rồi.

Đúng lúc Nhạc Giám đang bối rối, Bích Tiêu lại một lần nữa xuất hiện, lấy ra một hạt lúa.

"Sư tôn, đây là thức ăn của chim, chẳng lẽ Nhân tộc chúng ta cũng có thể ăn được sao?" Nhạc Giám hỏi.

Bích Tiêu gật đầu, và truyền lại một cuộn giấy da.

Chương 272

Đây cũng là do Sở Dương đưa cho, dặn phải đưa cho Nhạc Giám khi hắn gặp khó khăn về thức ăn.

Trên cuộn giấy da ghi lại phương pháp trồng lúa, phương pháp thu hoạch cũng như phương pháp sử dụng, sản lượng trồng trọt, rất nhiều thứ đều được ghi chú rõ ràng.

Đối với điều này, sau khi xem xong Nhạc Giám vô cùng phấn khích.

Phương pháp trồng trọt bên trong đều đơn giản, phương pháp thu hoạch cũng đơn giản, chỉ cần có khả năng hoạt động là có thể hoàn thành.

Sau khi có được những thứ này, Nhạc Giám bắt đầu thử nghiệm, đợi sau khi hiệu quả thử nghiệm hài lòng mới bắt đầu quảng bá.

Vài chục năm lại trôi qua, cuối cùng hắn đã nắm vững phương pháp trồng lúa.

Khi tiến hành quảng bá, rất nhiều người đều tỏ ra nghi ngờ.

Bởi vì mọi người đều biết đây là thức ăn của chim, trong lòng ít nhiều đều có chút không thoải mái, giống như mình không có khả năng săn bắn, phải đi tranh giành thức ăn với chim.

Giai đoạn đầu tiến hành không được tốt lắm, đại đa số người đều không muốn trồng những thứ này.

Chỉ có một số người từng bị thương khi đi săn mới chọn trồng, dù sao trồng những thứ này không có nguy hiểm, vẫn tốt hơn là đối mặt với tử thần trong miệng mãnh thú.

Có người chịu trồng, Nhạc Giám cũng chịu dạy.

Vốn dĩ những gia đình đó đều là loại ngày ăn một bữa không no.

Giai đoạn đầu trồng trọt sản lượng không cao, nhưng ít nhất có thể đáp ứng được ba bữa mỗi ngày của những gia đình đó.

Từ những người hàng xóm của các gia đình đó, việc trồng lúa bắt đầu được quảng bá rộng rãi, mọi người đều sẵn lòng trồng các loại cây lương thực như lúa.

Sau này, vì lúa không chỉ trồng đơn giản, sản lượng cũng nhiều, mọi người liền lấy nó làm thực phẩm chính, không cần phải mỗi ngày đều đi săn mãnh thú hoặc bắt cá nữa, cũng dễ dàng dự trữ.

Theo thời gian trôi qua, tu vi của Nhạc Giám cũng dần dần tăng lên, trong ngàn năm đã đạt đến Thiên Tiên viên mãn.

So với Phục Hy, Nhạc Giám có phần nhẹ nhàng hơn, mỗi ngày không có việc gì làm không xong, có thời gian ra ngoài tìm hiểu dân tình.

Đột nhiên, một ngày nọ có một người tìm đến Nhạc Giám, nói rằng có một số người, dựa vào tu vi mạnh hơn một chút, liền đi tống tiền dân thường.

Mọi người đều giận mà không dám nói, sợ đối phương sẽ càng hung hãn hơn, cũng không dám báo cáo lên trên.

Nghe tin này, Nhạc Giám lập tức nổi giận, trực tiếp trục xuất mấy người đó ra khỏi bộ lạc.

Kể từ đó, không còn ai dám trắng trợn đi tống tiền dân thường nữa, nhưng vẫn có người ngấm ngầm làm những chuyện mua bán ép buộc.

Đối với điều này, Nhạc Giám đặc biệt tức giận, nhưng không có đủ bằng chứng để chứng minh những người đó đã làm những chuyện này.

Vì vậy, Nhạc Giám đã thỉnh giáo Bích Tiêu một phen, nói ra nỗi khổ của mình.

Bích Tiêu nói với hắn rằng có thể thành lập một số cơ quan, phân ra điều tra công khai và điều tra ngầm.

Một khi điều tra ngầm có bằng chứng, bên công khai có thể lập tức tiến hành trục xuất hoặc trừng trị.

Nhạc Giám nghe xong, cảm thấy không tồi, quyết định thực hành xem hiệu quả thế nào.

Chẳng mấy chốc, cơ quan này đã được thành lập xong, năng lực hành động rất tốt, nhanh chóng bắt được mấy kẻ mua bán ép buộc đáng ghét.

Sau đó, cơ quan này được mở rộng, Nhạc Giám đặt cho nó một cái tên là "Nha Môn".

Nhạc Giám cũng đem phương án Nha Môn giới thiệu cho các thủ lĩnh của các lãnh địa khác.

Dưới sự thực thi của đông đảo thủ lĩnh, Nhân tộc trở nên hòa thuận hơn nhiều.

Lại một ngàn năm nữa trôi qua, tu vi của Nhạc Giám đã đề thăng đến cảnh giới Kim Tiên.

Trong ngàn năm, Nhạc Giám đã phát minh ra rất nhiều thứ cho Nhân tộc, khiến Nhân tộc trở thành một chủng tộc nhiệt tình hiếu khách, thiện lương và hòa bình.

Hôm nay, công đức của Nhạc Giám đã viên mãn, do Bích Tiêu chỉ dẫn lên tế đàn tiến hành phong thiện.

"Nhạc Giám lãnh đạo Nhân tộc, nay đã công đức viên mãn, xin Thánh Phụ tiến hành phong thiện!" Nhạc Giám hướng lên trời hành lễ,

lớn tiếng hô.

Hư không vỡ nát, Sở Dương xuất hiện trước mắt mọi người.

Sự xuất hiện của ngài không mang theo nhiều uy áp, trông có vẻ bình thường không có gì đặc biệt, giống như một phàm nhân đang đứng trong hư không.

Nếu không phải tất cả mọi người đều nhận ra Thánh Phụ của Nhân tộc, một vị Thánh Nhân, e rằng đều sẽ cho rằng đó chỉ là một người bình thường, không có bất kỳ đặc điểm nào.

Nhưng mọi người đều không nghĩ như vậy, dù cho dáng vẻ của Sở Dương có bình thường đến đâu, ngài vẫn là Thánh Phụ của Nhân tộc, là cường giả chí cao của Nhân tộc!

"Cung nghênh Thánh Phụ!" Tất cả mọi người đều cung kính quỳ lạy trên mặt đất.

Đối với họ, Sở Dương là tạo vật chủ, là tồn tại không thể vi phạm, là Thần của Nhân tộc!

Chương 273

"Miễn lễ." "Tạ Thánh Phụ!" Sở Dương đến trước mặt Nhạc Giám, tế ra Không Động Ấn.

Không Động Ấn tỏa ra một luồng sáng rơi vào mi tâm của Nhạc Giám.

Sau đó, trên Không Động Ấn xuất hiện hình dáng của Nhạc Giám, tức là đã được Không Động Ấn công nhận, có thể phong làm Địa Hoàng của Nhân tộc!

"Nhạc Giám, công đức viên mãn, phong làm Địa Hoàng của Nhân tộc!" Giọng nói uy nghiêm của Sở Dương truyền khắp cả thế giới Hồng Hoang, để cho tất cả mọi người trong thế giới Hồng Hoang đều biết, Nhạc Giám đã được phong làm Địa Hoàng của Nhân tộc.

"Đa tạ Thánh Phụ!" Sau khi sắc phong hoàn thành, Sở Dương đưa Bích Tiêu rời khỏi Nhân tộc.

Lễ sắc phong Địa Hoàng đến đây là kết thúc, Thần Nông Thị cũng đã chuyển thế xuất sinh.

Lần này, thầy của Nhân Hoàng là Triệu Công Minh.

Tính cách hắn khá lười biếng, Thần Nông Thị cũng không cần phải dạy dỗ nhiều, chỉ cần không để cậu ta chết là được.

Vị trí thầy của Nhân Hoàng này, có thể nhẹ nhàng, cũng có thể không nhẹ nhàng.

Sau thất bại của Khẩn Na La, Ngũ Thánh đã im ắng hơn nhiều, không còn cử người đến gây rối nữa, có lẽ là vì sau Thần Nông Thị sẽ đến lượt người của họ dạy dỗ Nhân Hoàng.

Triệu Công Minh khá là vui vẻ, vì những vị Nhân Hoàng trước đây

đều có người giúp đỡ, mỗi lần đều không tránh khỏi một trận khổ chiến, bây giờ lại có được sự an nhàn hiếm có.

Khi Triệu Công Minh tìm thấy Thần Nông Thị, đó là một người đàn ông trung niên gần ba mươi tuổi.

Thần Nông Thị nhìn đứa trẻ trước mặt cứ đau bụng mãi, hy vọng có thể giúp đứa trẻ này, nhưng lại bất lực.

Triệu Công Minh ở một bên, cảm thấy người này cũng có lòng tốt.

"Bản tọa là Triệu Công Minh, đệ tử dưới trướng Hỗn Độn Thiên Tôn của Tiên Đình Đông Hải, ngươi có muốn bái ta làm thầy không?" Triệu Công Minh đột ngột xuất hiện bên cạnh Thần Nông Thị.

Thần Nông Thị bị dọa một phen, bên cạnh đột nhiên xuất hiện một người.

Hắn nhớ lại lời người đó vừa nói, muốn thu mình làm đồ đệ, liền hỏi: "Ngài có thể dạy ta trị bệnh cứu người không?" Triệu Công Minh vốn tưởng rằng Thần Nông Thị nghe lời hắn sẽ lập tức hành lễ bái sư, không ngờ lại hỏi một câu như vậy, nụ cười trên mặt cũng đông cứng lại.

"Trị bệnh cứu người thì biết, cải tử hoàn sinh cũng không thành vấn đề." Triệu Công Minh khoác lác.

"Đệ tử bái kiến sư tôn!" Thần Nông Thị nghe xong vô cùng vui mừng, lập tức quỳ lạy trên mặt đất.

"Ừm..." Triệu Công Minh lúc này mới hài lòng gật đầu.

Sau đó, Triệu Công Minh liền chỉ dẫn Thần Nông Thị đi nếm hết các loại thảo dược trên thế gian.

Sau khi thu nhận Thần Nông Thị làm đệ tử, Triệu Công Minh liền chỉ đạo, trên thế giới có rất nhiều loại thảo dược có thể trị bệnh cứu

người.

Trước khi chỉ đạo hắn trị bệnh cứu người, trước tiên phải dạy hắn tu hành.

Không có chút thực lực, dù được sắc phong làm Nhân Hoàng cũng không có sức uy hiếp.

Học xong tu hành, mới đi nếm thử trăm loại cỏ.

"Trong Hồng Hoang, các loại thảo dược đều có thể trị bệnh cứu người, cần phải từ từ đi tìm tòi, vi sư sẽ hộ pháp cho ngươi." Triệu Công Minh nói với Thần Nông Thị.

Thần Nông Thị nghe lời Triệu Công Minh xong, liền rơi vào trầm tư.

Cuối cùng, Thần Nông Thị quyết định dùng phương pháp của mình để tìm tòi, đem mỗi loại thảo dược chưa từng thấy không biết hiệu quả nếm thử một lần, rồi ghi chép lại.

Sau khi quyết định, Thần Nông Thị liền bắt đầu xuất phát, Triệu Công Minh âm thầm đi theo.

Khi Thần Nông Thị bắt đầu nếm thử thảo dược lần đầu tiên, Triệu Công Minh thật sự có chút kinh ngạc.

Mặc dù sư tôn đã nói cho hắn biết những việc Thần Nông Thị sẽ làm trước khi được sắc phong, cần phải đi chỉ dẫn, nhưng khi tận mắt nhìn thấy vẫn có chút kinh ngạc.

Phương pháp này tuy ngốc, nhưng lại thực tế, quả thực có thể biết rõ hiệu quả của mỗi loại thảo dược.

Nhưng nếu là thuốc độc, Thần Nông Thị có thể sẽ đau khổ rất lâu.

Chẳng trách sư tôn muốn hắn đi theo, cứ như vậy nếu nếm phải thuốc độc chí mạng, nếu không có ai ở bên thật sự sẽ chết chắc.

Thần Nông Thị bất kể đi đến đâu, chỉ cần thấy loại thuốc chưa từng thấy đều sẽ ăn vào, chờ đợi hiệu quả phát tác.

Nếu không có hiệu quả, chỉ có thể cho thấy là cỏ dại.

Trong thời gian đó, Thần Nông Thị đã ngã xuống mấy chục lần, nếu không có Triệu Công Minh đi theo, có thể đã chết sớm hơn trong nguyên tác.

Mỗi lần Thần Nông Thị trúng độc, Triệu Công Minh đều sẽ giúp hắn giải độc, để bảo toàn tính mạng của hắn.

Nhưng Thần Nông Thị mỗi lần trúng độc xong, tu vi đều sẽ tinh tiến thêm vài phần, khiến Triệu Công Minh nảy sinh lòng hiếu kỳ.

Người bình thường sau khi trúng độc đều cần phải tĩnh tu một thời gian.

Chương 274

Thần Nông Thị mỗi lần trúng độc hôn mê, sau khi Triệu Công Minh giải độc cho hắn, đều có thể giống như người bình thường, khí tức cũng sẽ hùng hậu hơn vài phần, thể chất của Thần Nông Thị chắc chắn không bình thường.

Sau khi Thần Nông Thị lại một lần nữa hôn mê, Triệu Công Minh đã dò ra được thể chất của hắn, Phệ Độc Chi Thể, nhưng chưa thức tỉnh.

Chỉ cần thức tỉnh, sẽ không bị trúng độc, mỗi lần trúng độc xong tu vi đều sẽ tinh tiến.

Nhưng đối với Thần Nông Thị hiện tại, thức tỉnh lại là một chuyện xấu, vì sau khi trúng độc sẽ nuốt chửng độc tố, không thể ghi lại thảo dược rốt cuộc có hiệu quả gì.

Vì vậy, sau khi Triệu Công Minh nói cho hắn biết về thể chất của mình, hắn đã không chọn thức tỉnh thể chất của mình.

Sau chuyện này, Triệu Công Minh đã dành cho Thần Nông Thị một ánh mắt tán thưởng.

Sư tôn đã dặn nhất định phải cứu hắn ngay lập tức sau khi hắn dùng Đoạn Trường Thảo, nếu không Nhân Hoàng có khả năng rất lớn sẽ vẫn lạc.

Còn về việc có ai giở trò hay không, phải đến lúc đó mới biết.

Chẳng mấy chốc, mấy trăm năm đã trôi qua, Thần Nông Thị đã có tu vi Thiên Tiên.

Hiện nay, số loại thảo dược hắn đã nếm lên tới hàng vạn, đã đi qua vô số khu vực của Hồng Hoang, thậm chí có mấy lần đều là do

Triệu Công Minh đưa đi, nếu không chưa tìm thấy thảo dược đã chết trên đường rồi.

Dù sao tu vi Thiên Tiên ở thế giới Hồng Hoang cũng thường thấy, có những nơi có thể uy hiếp đến tính mạng của Thiên Tiên.

Trải qua ngàn năm, Thần Nông Thị khó có thể tìm thấy loại thảo dược nào chưa từng thấy nữa.

Hôm nay đến một ngọn núi lớn, hắn cảm thấy thảo dược trên thế giới gần như đã nếm thử hết một lượt, nếu sau này lại phát hiện ra loại thảo dược chưa từng thấy vẫn có thể nếm thử.

Thần Nông Thị đến một đỉnh núi, trên đó có ghi ba chữ lớn "Đoạn Trường Nhai", liền quyết định đi xem.

Trên Đoạn Trường Nhai, Thần Nông Thị nhìn thấy một loại thảo dược chưa từng thấy, trên lá có từng đốt từng đốt.

Có thể khẳng định, loại thảo dược này tuyệt đối hắn chưa từng thấy, đặc trưng quá rõ ràng.

Triệu Công Minh ở trong bóng tối nhìn thấy Đoạn Trường Nhai, đồng tử lại co rút lại.

Trước đó sư tôn đã dặn dò, trên Đoạn Trường Nhai, nhất định phải theo sát Thần Nông Thị, nếu hắn nếm thử loại thảo dược đó, lập tức cho hắn uống Tam Quang Thần Thủy!

Triệu Công Minh cũng biết mức độ nghiêm trọng của sự việc, bình thường Thần Nông Thị trúng độc chỉ cần dùng kim đan là có thể giải quyết, bây giờ thảo dược trên Đoạn Trường Nhai lại cần đến Tam Quang Thần Thủy mới có thể bảo toàn tính mạng.

Trong ánh mắt của Thần Nông Thị không có vẻ sợ hãi, hắn nắm lấy cây thảo dược đó liền ăn vào bụng.

Vài phút sau, bụng hắn truyền đến cơn đau dữ dội, cảm giác như ngũ tạng lục phủ đang từng đốt từng đốt đứt ra.

Triệu Công Minh thấy cảnh này lập tức hiện thân, đổ một giọt Tam Quang Thần Thủy vào miệng Thần Nông Thị.

Sau khi uống Tam Quang Thần Thủy, cơn đau dữ dội ở bụng Thần Nông Thị bắt đầu giảm bớt, liền hôn mê đi.

Đợi Thần Nông Thị tỉnh lại, tu vi đã đột phá đến cảnh giới Chân Tiên, có thể thấy độc của Đoạn Trường Thảo lợi hại đến mức nào.

Trước đây nhiều loại độc thảo như vậy chỉ giúp hắn đột phá đến cảnh giới Thiên Tiên, bây giờ chỉ một cây Đoạn Trường Thảo đã giúp hắn đột phá đến cảnh giới Chân Tiên.

"Sư tôn!?" Thần Nông Thị kinh ngạc nhìn Triệu Công Minh.

Nếu không phải sư tôn cứu hắn vào thời khắc quan trọng, lúc này có lẽ đã chết vì đứt ruột rồi.

"Đồ nhi, nay con đã công đức viên mãn, có thể trở về sắc phong Nhân Hoàng, ta cũng phải trở về phục mệnh rồi." Triệu Công Minh nói với Thần Nông Thị.

Thần Nông Thị nghe Triệu Công Minh nói xong, liền im lặng.

Mặc dù sau khi được sắc phong làm Nhân Hoàng vẫn có thể tiếp tục nếm thử thảo dược, nhưng lại không thể đi khắp nơi như bây giờ nữa.

"Đệ tử tuân theo sư lệnh." Thần Nông Thị cúi đầu một cái, bắt đầu quay trở về.

Thần Nông Thị sau khi nếm thử Đoạn Trường Thảo liền công đức viên mãn.

Nếu không có người bảo vệ, hắn đã phải chết một lần mới công

đức viên mãn.

Trước khi đi, Triệu Công Minh đã thức tỉnh Phệ Độc Chi Thể cho Thần Nông Thị.

Chỉ cần có người trúng độc, hắn có thể dễ dàng giải độc cho người ta, cũng là để trị bệnh cứu người.

Lần này, Thần Nông Thị đã đồng ý, vì sau này sẽ thường xuyên ở trong bộ lạc, không có nhiều thảo dược để nếm thử nữa, không bằng phát huy uy lực của thể chất để cứu người.

Chẳng mấy chốc, Thần Nông Thị đã trở về bộ lạc của Nhân tộc.

Nhân tộc sớm đã chuẩn bị sẵn tế đàn cho Thần Nông Thị.

Chuyện Thần Nông Thị nếm thử trăm loại cỏ trên thiên hạ sớm đã truyền khắp Nhân tộc, Nhân tộc đối với hành động của Thần Nông Thị rất tán đồng.

Mặc dù về cơ bản mỗi người đều đã bắt đầu tu hành, nhưng vẫn sẽ có người sinh bệnh.

Chương 275

Trong thế giới Hồng Hoang đầy rẫy nguy cơ, có người sẽ bị thương, khó tránh khỏi đều cần sự trợ giúp của thảo dược.

Thần Nông Thị trong lúc nếm thử thảo dược đã truyền ra những loại thảo dược có ghi chép hữu ích cho Nhân tộc.

Dưới sự giúp đỡ của những ghi chép đó, mọi người đều thoát khỏi cái chết do nhiễm trùng vết thương, cũng giảm bớt bệnh tật, đặc biệt là trẻ nhỏ, nhờ những ghi chép này mà tuổi thơ đều khỏe mạnh.

Thần Nông Thị trở về bộ lạc Nhân tộc, mọi người liền đưa ông lên tế đàn để tiến hành sắc phong.

"Nay Thần Nông Thị nếm thử trăm loại cỏ, công đức đã viên mãn, xin Thánh Phụ sắc phong Nhân Hoàng." Thần Nông Thị vừa dứt lời, trên bầu trời vang lên một tiếng nổ lớn, hư không rung chuyển.

Sở Dương mặc một bộ long bào màu vàng kim xuất hiện trước mắt thế nhân, hoàng uy mênh mông, khí tức Thánh Nhân của hắn vừa bàng bạc vừa ôn hòa, khiến người ta cảm thấy thoải mái như tắm trong gió xuân.

"Thần Nông Thị, công đức viên mãn, ta sắc phong ngươi làm Nhân Hoàng của Nhân tộc, chuyên chữa bệnh trị tai cho Nhân tộc." Không Động Ấn trong tay Sở Dương xuất hiện, một luồng thần quang chui vào mi tâm của Thần Nông Thị, trên Không Động Ấn cũng hiện ra hình dáng của ông.

Khí tức của Thần Nông Thị chấn động, sau đó cảm giác được mình đã gắn kết với khí vận của Nhân tộc.

Sở Dương sắc phong Nhân Hoàng xong liền mang theo Triệu Công

Minh rời đi.

Trong lượng kiếp lần này Sở Dương rất ít khi ra tay, chỉ cần xuất hiện một lát khi sắc phong Nhân Hoàng là được, dù sao các Thánh cũng không có động thái gì lớn.

Sau khi Nhân Hoàng được sắc phong, thời đại Ngũ Đế mới bắt đầu.

Trong số Ngũ Đế, chỉ có vị cuối cùng là Hiên Viên Hoàng Đế được Tiên Đình dạy dỗ, bốn vị còn lại đều do các Thánh chỉ dạy.

Vị thứ nhất là Chuyên Húc, do một trong Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn là Thái Ất Chân Nhân đảm nhiệm vai trò Nhân Hoàng Chi Sư.

Để tranh đoạt khí vận, Thái Ất Chân Nhân bắt đầu từ Chuyên Húc, khiến Nhân tộc nghênh đón một cuộc cải cách lớn.

Dưới sự chỉ đạo của Thái Ất Chân Nhân, Chuyên Húc trưởng thành nhanh chóng, dẫn dắt Nhân tộc mở rộng lãnh thổ trên quy mô lớn.

Lãnh thổ mới đều do Nhân tộc mới sinh sống, họ độc chiếm truyền thừa của Tiên Đình trong bộ lạc của mình, còn ở những vùng đất mới, nhiều người không hề biết đến Tiên Đình, công pháp tu luyện phổ biến đều do Xiển Giáo truyền ra.

Nhưng đối với cách làm của Xiển Giáo, Sở Dương cũng không để ý, trong mắt hắn, truyền thừa của Tam Thanh cũng như của Tây Phương chẳng mấy chốc sẽ tan thành mây khói, dù có tranh đoạt khí vận, mở rộng truyền thừa nữa cũng là công vô ích.

Dưới sự lãnh đạo của Chuyên Húc, bản đồ Nhân tộc đã mở rộng thêm một nửa so với trước, dân số cũng tăng thêm mấy chục tỷ người.

Vì vậy, khi Chuyên Húc được sắc phong, người dân ở những lãnh thổ mới đều hô vang tên của ông.

Sau khi Chuyên Húc được sắc phong, liền đến thời đại của Đế Khốc.

Đế Khốc có đệ tử của Đạo Giáo là Huyền Đô Đại Pháp Sư làm Nhân Hoàng Chi Sư.

Huyền Đô dạy Đế Khốc dùng phẩm đức cao thượng để cai trị Nhân tộc, theo chủ nghĩa của Đạo Giáo.

Về sau, Đế Khốc được lòng dân sâu sắc, rộng ban ân huệ, nhân ái, coi trọng chữ tín, cho rằng mọi người trong thiên hạ đều bình đẳng.

Vì lẽ đó, mỗi khi có người chào hỏi, Đế Khốc đều đáp lễ, mọi người đều nguyện ý để ông lãnh đạo Nhân tộc, không hề có chút kiêu ngạo nào của bậc trên.

Thời đó, nếu có thiên tai khiến mùa màng thất bát, Đế Khốc sẽ thường xuyên lấy lương thực công ra cung cấp cho mọi người.

Trong tình hình như vậy, lòng tin của dân chúng đối với Đế Khốc có thể nói đã đạt đến đỉnh điểm, tất cả mọi người đều nguyện ý công nhận ông là một trong Ngũ Đế từ sớm.

Về sau, Đế Khốc thường xuyên tế tự trời đất, bảo hộ Nhân tộc, hy vọng Nhân tộc có thể bình an vượt qua thiên tai.

Sau thiên tai, người trong Nhân tộc đều học tập phẩm đức của Đế Khốc, dù không làm được toàn bộ, tình cảm giữa người với người cũng vô cùng tốt đẹp.

Đế Khốc dùng nhân ái trị quốc, cũng không đi ngược lại quy luật tự nhiên, lại cung kính tế tự trời đất quỷ thần, cầu xin thần linh ban phước cho vạn dân.

Dưới phẩm đức cao thượng của Đế Khốc, cũng có một số ít người trong Nhân tộc tín ngưỡng Đạo Giáo, xây dựng một vài đạo quan.

Đời sau gọi niên đại của Đế Khốc là "Thịnh thế Đế Khốc", sau đó ông được sắc phong làm một trong Ngũ Đế.

Sau Đế Khốc, Nghiêu dưới sự giáo dục của Kim Linh Thánh Mẫu thuộc Tiệt Giáo, đã thống nhất các vùng đất của Nhân tộc, đổi các vùng đất phong ban đầu thành triều chính.

Vừa hay lúc đó yêu thú hoành hành, các nơi của Nhân tộc đều bị chúng tấn công, Nghiêu thuận thế thống nhất Nhân tộc.

Nhân tộc được thống nhất, chỉ cần một phương bị địch, tám phương chi viện.

Sau khi thống nhất Nhân tộc, Nghiêu đã thống nhất tất cả các bộ phận trong các bộ lạc, giao cho thuộc hạ thống nhất quản lý.

Mỗi khi Nhân tộc bị yêu thú tấn công, Nghiêu đều là người đầu tiên xông lên phía trước, chinh chiến sa trường.

Mỗi khi có lãnh địa bị tấn công, cũng là Nghiêu người đầu tiên dẫn quân xông đến chi viện, chống đỡ yêu thú.

Trong thời gian này, Nghiêu trở thành người được Nhân tộc cùng tôn kính, vì dũng mãnh thiện chiến, Nhân tộc đã tránh được việc một lượng lớn dân số chết trong miệng yêu thú.

Nhưng những yêu thú này cũng không phải ngẫu nhiên, tuyệt đối có người đứng sau giở trò, Kim Linh Thánh Mẫu tuy nhìn ra nhưng thiên cơ lại một mảnh hỗn loạn, chỉ có thể nhìn thấy một vùng mông lung, đành phải đợi sau khi sắc phong Nhân Hoàng kết thúc trở về thỉnh giáo Thông Thiên Giáo Chủ.

Dù sao người có thể nhiễu loạn thiên cơ khiến cả Kim Linh Thánh

Mẫu cũng không nhìn ra được, ít nhất cũng phải là bậc Đại La Kim Tiên.

Chương 276

Yêu thú tấn công kéo dài ngàn năm, trong ngàn năm đó, Nhân tộc không biết đã chết bao nhiêu chiến sĩ, lãnh thổ cũng thu nhỏ lại không ít, điều đáng mừng là nội bộ Nhân tộc vẫn phồn vinh thịnh vượng.

Lương thực ở tiền tuyến luôn được cung ứng đầy đủ, còn có người tự nguyện tòng quân.

Sau khi cuộc tấn công của yêu thú kết thúc, Nghiêu được Nhân tộc cùng tôn kính, công đức viên mãn, sắc phong Nhân Hoàng thành công.

Sau khi Nghiêu được sắc phong Ngũ Đế, lũ lụt lại tràn lan, rất nhiều người trong Nhân tộc bị nước lớn cuốn đi.

Cũng phải nói thời kỳ Ngũ Đế, Nhân tộc thật nhiều tai nhiều nạn, không phải yêu thú tấn công thì là lũ lụt hoành hành, có lúc còn hạn hán.

Trong thời kỳ lũ lụt, lương thực chắc chắn không đủ, đừng nói lương thực, đến người còn bị nước lớn cuốn đi.

Tây Phương Giáo đã tìm được Vũ, và truyền thụ cho ông phương pháp trị thủy.

Dưới sự chỉ dẫn của Tây Phương Giáo, Vũ lên đường tìm một cây Như Ý Thần Thiết, có thể trị được thủy tai.

Như Ý Thần Thiết chính là Như Ý Kim Cô Bổng sau này, nhưng bây giờ con khỉ vẫn chưa ra đời, không biết phải đợi bao nhiêu năm nữa.

Như Ý Thần Thiết vốn là một khối thần thiết từ ngoài trời mà Thái Thượng Lão Quân tình cờ nhặt được, định chế tạo thành tuyệt thế thần binh, nhưng sau đó thất bại, chỉ luyện chế ra được một cây

gậy Hậu Thiên Linh Bảo thượng phẩm.

Sau đó thần thiết rơi xuống trần gian, vì là đồ luyện chế thất bại, cũng không có bao nhiêu người đi dò hỏi về món bảo vật này.

Có Tây Phương Giáo giúp đỡ, Vũ nhanh chóng tìm được thần thiết, dùng nó đục xuyên vô số ngọn núi lớn, dẫn nước Hồng Hoang vào Đông Hải.

Và dùng thần thiết trấn giữ nước Đông Hải, để nó vĩnh viễn không tràn lên.

Đối với tất cả những chuyện này, Sở Dương đều mắt nhắm mắt mở, trong thời kỳ Ngũ Đế, Ngũ Thánh liên thủ đã tạo dựng được uy danh cho giáo phái của mình, Tiên Đình vốn đã im hơi lặng tiếng cũng dần bị người đời sau lãng quên, Vũ cũng là người đời sau, cũng không hề biết đến sự tồn tại của một giáo phái tên là Tiên Đình.

Dưới sự chỉ đạo của Tây Phương Giáo, Vũ đã ngăn chặn được nước lớn, trở thành một trong Ngũ Đế được người người tín phụng.

Mãi đến khi Sở Dương ra tay sắc phong Vũ làm một trong Ngũ Đế, người ta mới biết đến Thánh Phụ của Nhân tộc, một sự tồn tại thần thánh đã sáng tạo ra Nhân tộc, còn về tên tuổi, môn phái nào thì hoàn toàn không ai biết.

Sau khi Vũ được sắc phong làm Nhân Hoàng, Hiên Viên ra đời.

Do Chúc Long làm Nhân Hoàng Chi Sư, dẫn dắt Hiên Viên, vì Vu tộc đã sớm bị diệt sạch, đến cả Luân Hồi cũng do Hậu Thổ hóa thành, tự nhiên không có Xi Vưu nào cả.

Sở Dương giao nhiệm vụ cho Chúc Long, dẫn dắt Hiên Viên chinh chiến Hồng Hoang, trở thành bá chủ Hồng Hoang, để Nhân tộc cung phụng Long tộc làm đồ đằng.

Muốn trở thành bá chủ tự nhiên phải có tu vi mạnh mẽ, cho nên

Chúc Long ban đầu không dạy Hiên Viên cách chinh chiến, mà dạy tu hành.

Tốc độ tu hành của Ngũ Đế đều rất nhanh, ngay cả Hiên Viên cũng chỉ trong mấy vạn năm đã đạt tới tu vi Kim Tiên, chỉ còn một bước nữa là có thể thăng lên Thái Ất Kim Tiên.

Tốc độ tu luyện này có thể nói là kinh khủng, ngay cả mấy vị Nhân Hoàng trước đó cũng không bằng.

Hiên Viên đạt đến tu vi Kim Tiên mới đi thống lĩnh Nhân tộc, Nhân tộc Hồng Hoang sau những gì đã trải qua đã sớm nghỉ ngơi dưỡng sức xong.

Mặc dù Nhân tộc ai ai cũng biết tu hành, nhưng mấy vạn năm đối với Nhân tộc cũng là một khoảng thời gian dài.

Hiện nay Nhân tộc lại khôi phục được sự thịnh vượng, nhưng khi Hiên Viên muốn dẫn dắt Nhân tộc tiến thêm một bước, Nhân tộc đã chán ghét chiến tranh.

Vị đại đế đầu tiên Chuyên Húc cũng có suy nghĩ giống Hiên Viên, chinh chiến Hồng Hoang, lúc đó Nhân tộc có nhiệt huyết, có cảm giác thành tựu.

Vị đại đế thứ hai Đế Khốc đã mang lại thịnh thế cho Nhân tộc, người người đều mong chờ một thời đại hòa bình phồn hoa như vậy tái hiện, đáng tiếc sau đó thiên tai không ngừng, khiến Nhân tộc khổ không kể xiết.

Vị đại đế thứ ba Nghiêu thống ngự Nhân tộc, một lòng phòng thủ yêu thú tấn công, bảo vệ lãnh thổ Nhân tộc, là một mãnh sĩ.

Vị đại đế thứ tư Vũ, sau khi dẫn nước sông vào Đông Hải, lần đó có bao nhiêu người chết trong dòng nước hỗn loạn, trải qua vạn năm dân số đã khôi phục lại đỉnh cao năm đó, nhưng cũng không muốn

chinh chiến nữa.

Chúc Long nhìn thấy Nhân tộc lúc này chỉ muốn hưởng thụ an nhàn, mặt đều đen lại, hóa ra tất cả đều là kế của các Thánh, chẳng lẽ họ biết Thiên Tôn muốn để Hiên Viên xưng bá Hồng Hoang, cho nên trước đó vẫn luôn bào mòn ý chí chiến đấu của Nhân tộc?

Thật đáng ghét!

"Chúc Long, ngươi cũng quá xem thường con người rồi, ý chí chiến đấu của Nhân tộc sao có thể dễ dàng bị bào mòn như vậy?" Ngay lúc Chúc Long đang phiền não, giọng nói của Sở Dương xuất hiện trong đầu hắn.

Nghe thấy giọng của Sở Dương, Chúc Long mừng rỡ, truyền âm đáp lại: "Thiên Tôn, nhưng hiện nay Nhân tộc đều không muốn đi theo Hiên Viên, chinh chiến Hồng Hoang, mở mang bờ cõi." "Trước kia các Thánh lợi dụng Tứ Đế để truyền đạo thống của mình vào Nhân tộc, thứ họ bào mòn chỉ là truyền thừa của Tiên Đình trong Nhân tộc.

Dù sao Tứ Đế cũng đã trải qua mười mấy vạn năm, đủ để Nhân tộc thay đổi triều đại, nhưng Ngũ Thánh cũng chỉ bào mòn được uy vọng của Tiên Đình mà thôi." Không gian rung động, Sở Dương lặng lẽ xuất hiện bên cạnh Chúc Long, một thân long bào, khí tức của bậc thượng vị giả ập tới.

"Về điểm này không thể không nói các Thánh làm không tệ, Chúc Long, việc ngươi cần làm tiếp theo chính là tái lập uy vọng của Tiên Đình trong Nhân tộc." Chúc Long nghe lời Sở Dương, có chút khó xử.

Bởi vì trước kia uy vọng của Tiên Đình đều do Sở Dương một mình tạo dựng, chiến tích một người đối chiến với Ngũ Thánh càng trở thành truyền thuyết của thế giới Hồng Hoang.

Bây giờ muốn Chúc Long một mình tái lập uy vọng của Tiên Đình,

e rằng có chút khó khăn.

“Thuộc hạ sẽ không để Thiên Tôn thất vọng!” Chúc Long trong lòng hiểu rõ, nếu không tái lập uy vọng của Tiên Đình, Hiên Viên e rằng không thể công đức viên mãn, cũng không thể được sắc phong làm Ngũ Đế.

“Ừm…” Sở Dương đáp một tiếng rồi rời đi.

Lúc này, ấn ký Sở Dương để lại trên người Khẩn Na La xuất hiện dao động, điều đó cho thấy bên kia đã có chuyện xảy ra.

Chương 277

Khẩn Na La đang ở Phù Tàng Sơn tại Nam Hải, nghe theo sự sắp đặt của Tiếp Dẫn Phật Chủ, đến Phù Tàng Sơn tìm người đã cứu mình, nhưng mười mấy vạn năm trôi qua, vẫn chưa tìm thấy.

Hôm nay, một vị Đại La Kim Tiên của Tây Phương Giáo xuất hiện trước mặt Khẩn Na La.

Khẩn Na La vì trước đó bị trọng thương chỉ còn lại một luồng tàn hồn, tu vi thụt lùi nghiêm trọng, hiện giờ chỉ có tu vi Thái Ất Kim Tiên.

"Sư đệ, không biết lần này đến đây có việc gì?" Theo bối phận, những người dưới Chuẩn Thánh đều là sư đệ của hắn, dù hiện tại tu vi đã thụt lùi xuống Thái Ất Kim Tiên, bối phận vẫn không thay đổi.

Người kia mỉm cười nói với Khẩn Na La: "Tự nhiên là, giết ngươi!" Dứt lời, người kia liền chuẩn bị động thủ, một chưởng đánh trúng ngực Khẩn Na La, khiến hắn bay ra ngoài.

Chênh lệch cả một đại cảnh giới, Khẩn Na La căn bản không phải đối thủ, cũng không chịu nổi một đòn toàn lực của Đại La Kim Tiên, dưới một chưởng đó, Khẩn Na La trực tiếp bị trọng thương.

Trước đó hắn chỉ còn một luồng tàn hồn, dù Tiếp Dẫn Phật Chủ đã chữa thương cho Khẩn Na La, một luồng tàn hồn muốn khôi phục thành linh hồn hoàn chỉnh cũng cần một thời gian dài, ít nhất cũng cần đến trăm vạn năm.

Sau đó người kia lại chắp tay trước mặt Khẩn Na La, vẫn mặt không đổi sắc, giống như người trước mắt không hề giống sư huynh của mình, mà giống một người xa lạ.

Nhưng Khẩn Na La cảm thấy không cam tâm, trước đây rõ ràng đã hết lòng hết sức làm việc cho Phật Chủ, bây giờ Phật Chủ lại phái người đến giết mình, kết cục này thật bi thảm.

"Phật Chủ vì sao lại muốn giết ta!" Khẩn Na La gầm lên, rõ ràng mình trung thành như vậy, lại nhận được kết cục thế này.

Trong lòng Khẩn Na La mang theo oán khí vô tận, trước đó mạo hiểm bị giết để lừa Nhân Hoàng, thậm chí không tiếc để Thánh Nhân thay đổi khí tức, khiến mình trở thành ma vật năm xưa.

"Bởi vì ngươi biết quá nhiều rồi." Giọng điệu của người kia lạnh băng, giống như một cỗ máy giết người, không có chút tình cảm nào.

Hóa ra Phật môn miệng luôn nói độ thế nhân thoát khỏi khổ nạn lại lạnh lùng, bẩn thỉu, xấu xí như vậy, còn xấu xí hơn cả ma vật.

Lúc này Khẩn Na La cảm thấy Tây Phương Giáo mà mình từng tín phụng thật đáng ghê tởm.

"Được rồi, an tâm lên đường đi, sư huynh." Người kia định dùng một chưởng kết liễu tính mạng của Khẩn Na La.

Nhưng đột nhiên, mọi thứ trước mắt Khẩn Na La đều ngưng đọng, ngay cả người sư đệ vốn dĩ sẽ kết liễu tính mạng hắn cũng bất động.

Giống như tất cả thời gian đều đã dừng lại, vạn vật thế gian đều không còn chuyển động.

Trong đầu Khẩn Na La vang lên một giọng nói khàn khàn, âm thanh đó tràn ngập ma tính, khiến hắn mê mất tâm trí.

"Ngươi có căm hận không?" "Ngươi có muốn phá hủy tất cả những thứ bẩn thỉu không?" "Ngươi có muốn sức mạnh để hủy diệt tất cả không?" Lúc này, lòng căm hận của Khẩn Na La đối với Tây Phương Giáo có thể nói đã đạt đến cực hạn, hắn đã hết lòng hết sức

vì họ suốt mấy trăm vạn năm, kết cục bây giờ thật sự khiến người ta cảm thấy bi thảm.

Nếu như vậy mà không căm hận Tây Phương Giáo, thì đúng là thánh hiền.

Lòng căm hận của Khẩn Na La, cộng thêm sự dẫn dụ của giọng nói ma tính, đã khiến hắn thành công sa vào ma đạo.

Phật tính trên người Khẩn Na La từng chút một bị xóa đi, ma khí trên người ngày càng nồng đậm.

Lúc này Khẩn Na La, trên người hoàn toàn không nhìn ra chút bóng dáng nào của Phật giáo, đã hoàn toàn biến thành một ma vật.

Mái tóc đen phiêu dật, trông như người thường nhưng lại khác thường, đen nhánh bóng loáng, tung bay trên vai.

Con ngươi của hắn cũng hoàn toàn biến thành màu đen, ngay cả lòng trắng cũng không còn, đôi môi đen pha tím, khoác một chiếc áo choàng đen, sát khí ngùn ngụt.

"Từ nay ta tên Vô Thiên." Vô Thiên nhìn về hướng Tây Phương Giáo, ma diễm cuồn cuộn trên người, "Từ nay, Phật giáo và bản tọa thế bất lưỡng lập!" Từ đó, thế gian không còn Khẩn Na La, chỉ có Vô Thiên.

Vô Thiên bị Phật giáo phụ bạc, khiến La Hầu thừa cơ xâm nhập, ma hóa hắn.

La Hầu là một trong những Chuẩn Thánh lão làng năm xưa, vào thời Long Hán Sơ Kiếp đã tính kế ba đại chủng tộc, khiến sinh linh thế giới Hồng Hoang lầm than.

Sau đó Hồng Quân Lão Tổ đã tru sát hắn, linh hồn sau khi chết du đãng trong thời gian, tìm kiếm người kế nhiệm tiếp theo, hiện giờ Vô Thiên chính là người kế nhiệm đó.

La Hầu chiếm cứ thân tâm của Vô Thiên, khí tức trên người Vô Thiên ngày càng mạnh, đạt đến mức vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, nhưng cuối cùng cũng chỉ là tiếp cận mà thôi, Thánh Nhân trong Hồng Hoang đã đạt đến cửu cửu chi số, nếu muốn thêm một vị nữa e rằng Hồng Hoang sẽ không chống đỡ nổi mà vỡ nát.

Tam Thanh là ba vị, Tây Phương hai vị, Tiên Đình hai vị, Yêu tộc một vị, còn có Hồng Quân tuy đã lấy thân hợp Thiên Đạo, nhưng cũng là một vị Thánh Nhân, đã đủ cửu cửu chi số, nếu Vô Thiên tiến giai Thánh Nhân, Hồng Hoang có thể sẽ vỡ nát.

Nhưng khí tức của Vô Thiên vẫn đang tăng trưởng, dù đã vô hạn tiếp cận Thánh Nhân, vẫn tiếp tục tăng, như thể muốn đột phá Thánh Nhân.

Nhưng không, khí tức của Vô Thiên khi sắp đột phá Thánh Nhân liền không tăng lên nữa, hắn tự nhiên hiểu rằng Thánh Nhân trong thế giới Hồng Hoang đã đạt đến cực hạn, nếu lúc này đột phá Thánh Nhân thì sẽ không bao giờ có thể ở lại Hồng Hoang nữa.

Không gian trước mặt Vô Thiên rung động, một thanh niên mặc long bào bước ra từ hư không.

Người này chính là Sở Dương, hắn rõ ràng cảm nhận được Khẩn Na La đã chết, nhưng bây giờ lại đang đứng sờ sờ trước mặt mình.

"Không phải Khẩn Na La." Sở Dương nhìn Khẩn Na La trước mắt, khí tức xa lạ như vậy, không tồn tại chút phật tính nào, dù có hoàn toàn sa vào ma đạo, ma tính trên người cũng không thể nhanh chóng đạt đến mức thuần túy như vậy.

"Ha ha ha!

Bản tọa đương nhiên không phải Khẩn Na La, bản tọa là Vô Thiên!

Vô Thiên Phật Chủ!" Vô Thiên dang rộng hai tay cười lớn.

Sở Dương chưa từng gặp La Hầu, nhưng có thể khẳng định người trước mắt tuyệt đối không phải Vô Thiên do Khẩn Na La hóa thành, mà đã bị một kẻ có tu vi cao cường chiếm cứ thân tâm.

Chương 278

"Bản hoàng không quan tâm ngươi là ai, giao Diệt Thế Hắc Liên ra đây, tha cho ngươi không chết!" Sở Dương cổ tay khẽ động, Thí Thần Thương xuất hiện, kề ngay trước cổ Vô Thiên.

Đôi mắt khát máu của Vô Thiên nhìn về phía Sở Dương, Thí Thần Thương từng là bảo vật của hắn, sao có thể không nhận ra, hắn cũng biết đời sau ai là người nắm giữ nó.

"Bản tọa tung hoành Hồng Hoang ngàn vạn năm, một tiểu bối lại dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi có biết ta là ai không?" Ký ức của Vô Thiên không dừng lại ở khoảng thời gian bị Hồng Quân chém giết, linh hồn của hắn du đãng khắp Hồng Hoang, đối với đại thế Hồng Hoang lúc này hắn đều hiểu rõ.

Chiến tích của người trước mắt Vô Thiên cũng biết, nhưng Ngũ Thánh hắn cũng không để vào mắt, chỉ cần đột phá Thánh Nhân, với mấy ngàn vạn năm tích lũy, hắn có thể nhanh chóng đột phá Hỗn Nguyên Thái Cực Kim Tiên.

Đó cũng là một trong những nguyên nhân hắn dám lộ diện, không có thực lực mạnh mẽ chắc chắn sẽ bị Hồng Quân đả áp.

Hồng Quân tự nhiên cũng biết La Hầu có năng lực tiến giai Thánh Nhân, chỉ là sau khi xuất hiện dị số Sở Dương, Hồng Quân liền không quản nữa, bởi vì Thánh Nhân Hồng Hoang đã đạt cửu cửu chi số, nếu không có dị số Sở Dương, có lẽ La Hầu cần phải dè chừng.

Nhưng hiện giờ dị số Sở Dương đã chiếm mất Thánh vị của La Hầu, nếu hắn muốn tiến giai Thánh Nhân, vậy nhất định sẽ bị các Thánh Nhân liên thủ trục xuất khỏi Hồng Hoang, và sẽ không bao giờ có thể tiếp cận thế giới Hồng Hoang nữa, chỉ có thể phiêu bạt trong

hỗn độn.

Sở Dương không quan tâm những chuyện đó, mục đích lần này của hắn chỉ vì Diệt Thế Hắc Liên, có Diệt Thế Hắc Liên rồi liền có thể ngưng tụ thành Hỗn Độn Thanh Liên.

Vô Thiên lúc này dường như đã có âm mưu gì đó, cười nói với Sở Dương: "Bản tọa có thể đưa Diệt Thế Hắc Liên cho ngươi, nhưng ngươi cần phải đáp ứng bản tọa một điều kiện." "Hừ!

Ngươi nghĩ hiện tại ngươi có tư cách đàm phán điều kiện với bản hoàng sao?" Sở Dương khinh miệt nhìn Vô Thiên, nếu Vô Thiên là một vị Thánh Nhân có lẽ còn có vài phần tư cách, nhưng chỉ là một Chuẩn Thánh viên mãn, vô hạn tiếp cận Thánh Nhân mà thôi, có tư cách sao?

"Tiểu bối tiểu bối, đừng tưởng có chút chiến tích là có thể huyên náo trước mặt bản tọa." Sở Dương lại nói hắn không có tư cách đàm phán điều kiện?

Ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không dám nói như vậy, hắn là người cùng thời kỳ với Hồng Quân Đạo Tổ, thực lực kinh khủng đến mức nào.

Đáng tiếc hắn gặp phải Sở Dương, một kẻ trời đất không tôn, phàm là kẻ hắn không vừa mắt đều đã chết.

Thí Thần Thương trong tay Sở Dương khẽ động, linh khí trời đất dưới một thương đều bị khuấy động lộn xộn không chịu nổi.

Nhưng ngoài dự liệu của Sở Dương, hắn cũng không chém giết được Vô Thiên trước mắt, mà bị Vô Thiên hóa giải.

Dưới Thánh Nhân, đều là con kiến, con kiến trước mắt đang giãy giụa.

"Có chút thú vị." Sở Dương thu lại tâm lý khinh thường, Vô Thiên,

đáng để hắn nghiêm túc chơi đùa.

Nếu một Chuẩn Thánh chống đỡ được một đòn của Thánh Nhân của hắn có lẽ hắn không có hứng thú lớn, Chuẩn Thánh viên mãn chống đỡ một đòn của Thánh Nhân thì có thể làm được, nhưng bây giờ có thể chống đỡ một đòn của hắn không phải là chuyện mà Chuẩn Thánh viên mãn bình thường có thể làm được.

Nhiều năm trôi qua, thực lực của Sở Dương sớm đã đạt được một sự thăng hoa mới, bây giờ lại bị một Chuẩn Thánh chống đỡ được một đòn, quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Vô Thiên cũng biết người trước mắt có thực lực kinh khủng đến mức nào, cũng không dám đại ý, nếu không tiến giai Thánh Nhân, e rằng không thể địch lại.

Vốn dĩ Vô Thiên định dùng Diệt Thế Hắc Liên làm giao dịch, để người này chém giết một vị Thánh Nhân, tạo ra một Thánh vị trống, hắn liền có thể tấn thăng Thánh Nhân trong thế giới Hồng Hoang.

Nhưng Sở Dương đã từ chối giao dịch của Vô Thiên, khiến hắn không thể đột phá Chuẩn Thánh trong thế giới Hồng Hoang, điều khổ não nhất là, không vào Thánh vị, liền không thể phát huy được chiến lực mạnh nhất, căn bản không phải là đối thủ của người trước mắt.

Nghĩ đến đây, Vô Thiên trực tiếp độn tẩu, tiến vào hỗn độn, chiến đấu trong thế giới Hồng Hoang có ràng buộc, nhưng trong hỗn độn thì khác.

Hỗn độn rộng lớn, dù có hủy diệt vô số tinh thần cũng không có ảnh hưởng gì đến thế giới Hồng Hoang.

Huống hồ Vô Thiên và Sở Dương không có thù oán lớn, đánh được tự nhiên là tốt, đánh không lại thì cùng lắm vứt bỏ Diệt Thế Hắc Liên, sau này đoạt lại là được.

Sở Dương nhìn Vô Thiên độn tẩu vào hỗn độn, mỉm cười đi theo, hắn cảm thấy Vô Thiên có chút tự tin thái quá.

Chỉ là một Chuẩn Thánh mà lại dám động thủ với một vị Thánh Nhân, e rằng người này ngoại trừ hắn ra là người đầu tiên dám làm như vậy.

Sở Dương đi theo, dù Vô Thiên có giở trò gì, thứ hắn muốn cũng rất đơn giản, chỉ là Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên mà thôi.

Nếu biết điều thì tha cho một mạng cũng không sao, xem xem có thể tạo ra tia lửa gì; nếu không biết điều, Thí Thần Thương trong tay có thêm một vong hồn cũng tốt.

Rất nhanh, Sở Dương và Vô Thiên đã ở trong hỗn độn, các Thánh Nhân cũng chú ý đến chuyện xảy ra bên này.

Dù sao Vô Thiên tuy không phải Thánh Nhân, nhưng khí thế của hắn không thua kém Thánh Nhân, bây giờ thân ở hỗn độn muốn tiến giai Thánh Nhân là chuyện dễ như trở bàn tay.

Ở trong Hồng Hoang, có lẽ sẽ bị Thiên Đạo đả áp, nhưng trong hỗn độn Thiên Đạo không quản được nữa, đương nhiên nếu Vô Thiên quay về Hồng Hoang cũng sẽ bị Thiên Đạo đả áp, bởi vì Hồng Hoang đã có chín vị Thánh Nhân.

"Bản tọa lại muốn xem xem, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh!" Khí thế trên người Vô Thiên bạo trướng, vượt qua nhận thức của Chuẩn Thánh.

Các Thánh Hồng Hoang nhìn thấy cảnh này đều lạnh sống lưng, Hồng Hoang lại sắp có thêm một vị Thánh Nhân sao?

Nhưng tiếp theo Vô Thiên cũng không đột phá Thánh Nhân, vẫn là Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng khí thế không thua kém bất kỳ Thánh Nhân nào ngoài Sở Dương.

Các Thánh Nhân Hồng Hoang nhìn thấy cảnh này đều chấn động, Chuẩn Thánh cũng có thể mạnh mẽ như vậy sao?

Vậy cần Thánh Nhân làm gì?

Thực ra không phải vậy, Vô Thiên vì trong cơ thể có linh hồn của La Hầu, La Hầu sau nhiều năm tích lũy vẫn chưa đột phá Chuẩn Thánh là vì chưa tìm được người thích hợp để kế thừa tất cả.

Hiện giờ, Vô Thiên đã kế thừa tất cả, có lẽ La Hầu lúc sinh thời chỉ là đại năng Chuẩn Thánh, nhưng bây giờ nhiều năm trôi qua, với tư cách là vật chứa tất cả oán niệm mạnh mẽ, đủ để hắn phát huy chiến đấu lực mạnh hơn.

Thân thể Vô Thiên xuất hiện vết nứt, quá mạnh mẽ mà nhục thân lại không chịu nổi sức mạnh đó, liền sẽ xuất hiện tình huống như vậy.

Chương 279

Vô Thiên cũng biết sẽ có hậu quả gì, vật chứa mất rồi có thể tìm lại, hắn không quan tâm một vật chứa như vậy, dù tìm một vật chứa khác cần phải tốn thời gian.

Dưới chân Vô Thiên xuất hiện Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, trong tay xuất hiện một tòa tháp nhỏ màu đen tinh xảo bằng lòng bàn tay, đây chính là Cửu Ma Tháp.

Các Thánh Nhân trong Hồng Hoang nhìn thấy hai kiện pháp bảo liền biết người đối đầu với Sở Dương là ai, là túc địch năm xưa của Hồng Quân Đạo Tổ, La Hầu, chủ nhân tiền nhiệm của Thí Thần Thương.

Vào thời thượng cổ, La Hầu dựa vào ba kiện pháp bảo này mà dương danh Hồng Hoang, chỉ cần người từng trải qua thời thượng cổ nhìn thấy ba kiện pháp bảo này đều sẽ liên tưởng đến La Hầu, năm xưa hắn đã dùng thực lực Chuẩn Thánh mà bắt đầu tính kế thiên hạ.

Vô Thiên hiển hiện ra pháp tướng chân thân, trong Hồng Hoang pháp tướng chân thân trông rất lớn, nhưng trong hỗn độn, lại trở nên nhỏ bé.

Pháp tướng chân thân mà Vô Thiên lần này thể hiện ra không biết lớn hơn bao nhiêu lần so với lúc còn là Khẩn Na La.

Một tòa pháp tướng chân thân khổng lồ có thể so với một hành tinh nhỏ sừng sững trong hỗn độn, nhưng vẫn thấy có chút nhỏ bé.

Chân thân mà Vô Thiên lúc này thể hiện hoàn toàn khác với lần trước, bất luận là diện mạo, khí thế, đều khác xa nhau.

Diện mạo của hắn cực kỳ xấu xí, mặt xanh răng nanh, đôi mắt tỏa

ra ánh sáng đỏ đáng sợ, có tổng cộng bốn khuôn mặt, tám cánh tay, toàn thân màu đen, có những đường vân màu tím, chân đạp Thập Nhị Phẩm Diệt Thế Hắc Liên, dáng vẻ của hắn giống hệt một vị ma chủ địa ngục.

Mấy chục vạn năm qua, Sở Dương cũng không hề nhàn rỗi, hắn đã bỏ ra rất nhiều công phu cho việc công phạt.

Nhưng để đối phó với một Chuẩn Thánh, không cần thiết phải thể hiện pháp tướng chân thân, sẽ tỏ ra ỷ lớn hiếp nhỏ, có chút không hay.

Sở Dương hai tay khẽ động, Thí Thần Thương hóa thành một con cự long màu máu không hề nhỏ hơn pháp tướng chân thân của Vô Thiên.

Trong hỗn độn, không có không gian, không có thời gian, ngoài khí hỗn độn và tam thiên thế giới ra, không có bất kỳ thứ gì.

Cự long màu máu khuấy động một lượng lớn khí hỗn độn, những tảng thiên thạch va phải trên đường đều hóa thành bột mịn, thế không thể cản.

Vô Thiên cũng không cam chịu yếu thế, đối với đòn tấn công của Thánh Nhân lại không hề có chút lùi bước, mà chính diện đối đầu, thực sự khiến người ta bội phục.

Diệt Thế Hắc Liên của Vô Thiên tỏa ra những tia lửa đen rực rỡ, bao bọc toàn bộ pháp tướng chân thân.

Nhìn từ bên ngoài, giống như một quả trứng đen khổng lồ, nhưng lực phòng ngự của nó không hề yếu hơn bất kỳ thế giới nhỏ nào.

Cự long màu máu cắn chặt lấy Vô Thiên, chiêu này bây giờ có chút giống cảnh long hí châu, cự long màu máu cắn chặt một viên châu màu đen.

Dưới sự va chạm của cự long màu máu, lớp bảo hộ hắc viêm dần

dần hóa thành hư vô, pháp tướng chân thân cũng xuất hiện nhiều vết nứt.

Sở Dương càng thêm tán thưởng Vô Thiên, chiến lực của người này mạnh hơn Ngũ Thánh trước kia không ít, lúc còn là Chuẩn Thánh họ cũng không có chiến lực như vậy.

Vô Thiên cũng không hoảng sợ, dường như đã nằm trong dự liệu của mình, hắn cho rằng như vậy mới xứng với chiến đấu lực nghiền ép Ngũ Thánh, nếu pháp tướng chân thân vẫn còn nguyên vẹn, thì đã vũ nhục đối thủ rồi.

Sở Dương thu Thí Thần Thương về tay, dưới pháp tướng chân thân của Vô Thiên trông thật nhỏ bé, nhưng Vô Thiên không dám khinh thường chút nào.

Thử chiêu này xem!

Mấy chục vạn năm qua, Sở Dương không chỉ bế tử quan, mà còn tiến hành một sự tích hợp tất cả các năng lực của mình, để phát huy chiến đấu lực mạnh hơn.

Sở Dương đưa tay phải ra, năm ngón tay mở rộng, tạo thành hình móng vuốt.

"Ngũ hành trấn áp!" Xung quanh Vô Thiên bùng lên năm ngọn lửa, mỗi ngọn lửa có một màu khác nhau: vàng, lam, xanh, đỏ, vàng đất năm màu, đại diện cho ngũ hành.

Sau khi Sở Dương thôn phệ Ngũ Phương Kỳ, hắn có được sức mạnh ngũ hành, sau khi tích hợp liền có thể vận dụng sức mạnh ngũ hành một cách tự nhiên, "Ngũ hành trấn áp" chỉ là một trong số đó.

Chỉ thấy, dưới năm ngọn lửa, xuất hiện một pháp trận khổng lồ, trong pháp trận, Vô Thiên giống như một con cừu non chờ bị làm thịt.

Nếu Tru Tiên Kiếm Trận phi tứ thánh bất phá, thì Ngũ Hành Trấn

Áp của Sở Dương phi ngũ thánh bất khả phá.

Trong mắt Sở Dương lóe lên một tia tinh quang, tay phải khẽ nắm, trận pháp Ngũ Hành Trấn Áp bắt đầu thu lại, năm ngọn lửa toàn bộ đều tập trung lên pháp tướng của Vô Thiên.

Nếu có hai vị Thánh Nhân trở lên, Ngũ Hành Trấn Áp có lẽ chỉ có tác dụng trói buộc, nhưng hiện giờ Vô Thiên chỉ có một mình, trận pháp này có thể dễ dàng trấn áp.

Pháp tướng của Vô Thiên dưới ngọn lửa ngũ sắc thần hỏa mạnh mẽ dần dần tan rã, cứ như vậy tiếp tục, Vô Thiên e rằng ngay cả pháp tướng chân thân cũng không duy trì được.

Vô Thiên hai tay chắp lại, hắc viêm của Diệt Thế Hắc Liên thuận thế bùng lên, thôn phệ ngũ sắc thần hỏa.

Sở Dương có chút bất ngờ, không ngờ ngũ sắc thần hỏa lại rác rưởi đến vậy, ngay cả hắc viêm cũng có thể thôn phệ nó, xem ra chiêu này cần phải cải tiến.

Không phải là ngũ sắc thần hỏa của Sở Dương không bằng hắc viêm của Diệt Thế Hắc Liên, chỉ là lúc đó Vô Thiên đã dùng bản nguyên chi lực để thúc đẩy hắc viêm, nếu không pháp tướng chân thân bị phá thì căn bản không còn gì để đánh.

Pháp tướng chân thân của Vô Thiên ban đầu đã xuất hiện vết nứt dưới đòn tấn công của Thí Thần Thương, bây giờ ngũ sắc thần hỏa lại làm tổn thương đến bản thể của hắn.

Vô Thiên không thể cứ bị áp chế mãi, bị áp chế mãi chắc chắn sẽ thua, hắn không kịp khôi phục thương thế đã trực tiếp xông lên tấn công Sở Dương.

Khi Vô Thiên sắp đến trước mặt Sở Dương, trong tầm mắt của hắn, hắn nhìn thấy một nắm đấm ngày càng lớn, cuối cùng che khuất

toàn bộ tầm nhìn của hắn.

Sở Dương chỉ pháp tướng chân thân hóa cánh tay của mình, chỉ một cánh tay thôi đã có thể tùy ý đùa giỡn Vô Thiên trong lòng bàn tay.

Pháp tướng chân thân của Vô Thiên trước mặt cánh tay của Sở Dương, chỉ có kích thước bằng lòng bàn tay, nếu toàn bộ pháp tướng chân thân xuất hiện, có thể biết Vô Thiên nhỏ bé đến mức nào.

Chương 280

"Đã chọn hỗn độn, vậy thì chuẩn bị bị bản hoàng đánh đi!" Sở Dương tuy không khinh thường Vô Thiên, nhưng cũng không nương tay với hắn.

Sở Dương trực tiếp một chưởng nghiền nát pháp tướng chân thân của Vô Thiên, vốn đủ để phá hủy nhật nguyệt tinh thần giờ đây chỉ bị một bàn tay nghiền nát.

Lúc này Vô Thiên có cảm giác như đang tự tìm ngược đãi, nhưng không thể cứ thế nhận thua.

Pháp tướng chân thân bị phá, Vô Thiên không còn cách nào thi triển pháp thuật mạnh hơn.

"Đáng ghét!" Khí thế của Vô Thiên lại tăng vọt, như thể sắp đột phá Thánh Nhân.

Nhưng cuối cùng vẫn bị kẹt ở đó không lên được, Thánh Nhân Hồng Hoang đã đủ cửu cửu chí tôn, dù Vô Thiên có toàn bộ pháp lực của La Hầu, có năng lực đột phá Thánh Nhân, cũng đã bị xiềng xích.

Khí tức của hắn mạnh hơn rất nhiều so với Thánh Nhân bình thường, nhưng không thể thành Thánh vị.

Tại Tử Tiêu Cung, Hồng Quân Đạo Tổ nhìn về hướng chiến đấu của Sở Dương và Vô Thiên, nếu không có biến số Sở Dương, có lẽ La Hầu chiếm cứ thân tâm Vô Thiên chính là kẻ địch lớn nhất.

Hắc viêm trên người Vô Thiên huyễn hóa ra vô số con rồng hắc viêm, phá hủy trên quy mô lớn mọi thứ xung quanh.

Rồng hắc viêm che trời lấp đất tấn công về phía Sở Dương, mỗi con đều đủ để diệt sát một cường giả Chuẩn Thánh, thế trận đủ để

thôn phệ một hành tinh nhỏ.

Các Thánh trong Hồng Hoang nhìn thấy chiêu này đều cảm thấy lạnh sống lưng, nếu như Sở Dương không ký thác nguyên thần vào Thiên Đạo, họ cũng không dám cứng rắn chống lại chiêu này.

Sở Dương chọn lùi lại, lòng bàn tay ngưng tụ linh lực ngũ sắc, không, nếu nhìn kỹ sẽ thấy có sáu màu, có một màu đen, loại linh lực này dung hợp hoàn hảo với hư không, khiến người ta không nhìn ra bất kỳ điều gì khác thường.

Dùng sức mạnh Ngũ Hành Luân Hồi để bảo vệ Thôn Thiên Ma Công, tiến hành thôn phệ trên phạm vi lớn từ xa, đây cũng là hiệu quả sau mấy chục vạn năm tích hợp của Sở Dương.

Sau khi ngưng tụ thành công chỉ có kích thước bằng lòng bàn tay, Sở Dương ném nó ra, giống như ném ám khí.

"Vút!" Tốc độ của nó cực nhanh, nơi nó đi qua, khí hỗn độn toàn bộ đều bị thôn phệ.

"Vù vù vù!" Sức mạnh bảo vệ của Ngũ Hành tiêu tan, sức mạnh thôn phệ bùng nổ, sức mạnh thôn phệ khổng lồ hình thành một hố đen.

Tinh không vặn vẹo, hố đen do Thôn Thiên Ma Công hóa thành thôn phệ toàn bộ dải ngân hà.

Lấy Vô Thiên làm trung tâm, không gian bắt đầu vặn vẹo, tức thì xuất hiện một hố đen không gian lớn hơn pháp tướng của Vô Thiên mấy chục vạn lần, thôn phệ mọi thứ xung quanh.

Thiên thạch, hành tinh, khí hỗn độn, đều không thoát khỏi sự thôn phệ của hố đen, trong mắt hố đen, không có gì là không thể thôn phệ.

Hố đen nén cực mạnh thôn phệ hết mọi vật chất trong dải ngân hà đó, một chiêu thần thông của pháp tướng Vô Thiên trong nháy mắt đã

biến mất không còn tăm hơi, bị thôn phệ sạch sẽ.

Dưới lực hút mạnh mẽ, ma sát tạo ra những tia sét đủ để xuyên thủng tinh vân, dù là cường giả Chuẩn Thánh dính phải tia sét cũng sẽ hóa thành hư vô.

Mãi đến khi trong dải ngân hà đó không còn bất kỳ vật chất nào, hố đen mới biến mất.

Các Thánh Nhân trong Hồng Hoang đều không ngậm được miệng, sức phá hoại này, trong số họ không có ai có thể sánh được, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng hơi động dung.

Cả một dải ngân hà, bị thôn phệ đến một cọng lông cũng không còn, thật sự có chút đáng sợ.

Sở Dương mỉm cười, dưới chân xuất hiện một đóa sen đen, chính là Diệt Thế Hắc Liên.

Tuy không biết vì sao Vô Thiên lại có chiến đấu lực mạnh mẽ như vậy, nhưng hắn cũng lười tìm hiểu.

Hiện giờ đã thu thập đủ Tịnh Thế Bạch Liên, Diệt Thế Hắc Liên, Công Đức Kim Liên, Nghiệp Hỏa Hồng Liên bốn đại thập nhị phẩm liên đài, sau khi dung hợp liền có thể tạo ra Sáng Thế Hỗn Độn Thanh Liên.

Sở Dương thu lại Diệt Thế Hắc Liên, trở về thế giới Hồng Hoang, chuẩn bị bế quan, dung hợp bốn đại thập nhị phẩm liên đài.

Mấy chục vạn năm mài giũa đã giúp Sở Dương thăng hoa rất nhiều, trước kia hắn chỉ biết dùng hệ thống để khai phát ra nhiều công pháp lợi hại, nhưng lại không vận dụng những công pháp đó tốt hơn.

Công pháp mạnh mẽ cố nhiên tốt, nhưng biết vận dụng công pháp mạnh mẽ thần thông sẽ càng mạnh mẽ hơn.

Bên Sở Dương vừa thu công, bên Chúc Long mới vừa bắt đầu.

Đại lục thế giới Hồng Hoang được chia thành bốn khu vực: Đông Thắng Thần Châu, Nam Thiệm Bộ Châu, Tây Ngưu Hạ Châu, Bắc Câu Lô Châu.

Sau đại chiến Vu Yêu, Vu tộc bị diệt tộc, tàn dư Yêu tộc lui về Bắc Câu Lô Châu, Nhân tộc thì cư trú tại Đông Thắng Thần Châu, Tây Ngưu Hạ Châu là lãnh thổ của Tây Phương Giáo, vốn dĩ Vu tộc nên lui về Nam Thiệm Bộ Châu, nhưng sau khi Vu tộc bị diệt tộc, Nam Thiệm Bộ Châu vẫn luôn trống không.

Cách làm của Chúc Long là, Nhân tộc không chỉ chiếm Đông Thắng Thần Châu, mà cả Nam Thiệm Bộ Châu cũng phải chiếm lĩnh.

Việc cấp bách hiện nay, là làm thế nào để Hiên Viên tạo dựng uy vọng trong Nhân tộc, nếu ngay cả một chút uy vọng cũng không có thì làm sao dẫn dắt Nhân tộc chinh chiến tứ phương.

Dưới sự chỉ dẫn của Chúc Long, Hiên Viên đã thành lập một đội quân nhỏ trong khu vực Nhân tộc, chinh chiến Đông Thắng Thần Châu.

Đông Thắng Thần Châu chiếm diện tích rộng nhất trong bốn khu vực của thế giới Hồng Hoang, Nhân tộc đã chiếm hơn nửa khu vực Đông Thắng Thần Châu, mục đích của Hiên Viên là dẫn dắt Nhân tộc chiếm lĩnh toàn bộ khu vực Đông Thắng Thần Châu, sau đó sẽ tiến đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Dưới sự lãnh đạo của Chúc Long, Hiên Viên dẫn theo một đội quân chỉ có mười mấy vạn người tiến phát.

Nhân tộc lúc này e rằng có đến mấy chục tỷ dân, một đội quân mười mấy vạn người có thể nói là không nhiều, nhưng lúc này Hiên Viên chỉ có thể hiệu triệu được bấy nhiêu người.

Mỗi khi gặp phải phiền phức lớn, Chúc Long đều sẽ hiện thân giúp đỡ, để quân đội không bị toàn quân bị diệt.

Chương 281

Cùng với nhiều năm chinh chiến, Hiên Viên đã tiến giai Thái Ất Kim Tiên, uy vọng của hắn trong Nhân tộc cũng khá tốt.

Ít nhất trong Nhân tộc nhắc đến hai chữ Hiên Viên mọi người về cơ bản đều biết là ai, có những người nhiệt huyết muốn gia nhập, vì sự huy hoàng của Nhân tộc mà chiến đấu.

Hôm nay, Hiên Viên chinh chiến tại khu vực rìa xa nhất của Đông Thắng Thần Châu, đối chiến với một con cự thú Hồng Hoang.

Cự thú đầu trâu, thân rắn, móng ưng, tu vi Thái Ất Kim Tiên trung kỳ, dài mấy chục vạn trượng, là bá chủ của khu vực này, tồn tại như một phương yêu vương.

Hiên Viên nhìn yêu vương lớn hơn mình không biết bao nhiêu vạn lần, không hề sợ hãi, thậm chí còn có chiến ý mạnh mẽ.

Trong tay hắn cầm một thanh linh kiếm màu vàng kim, là Hiên Viên Kiếm mà Sở Dương đã chế tạo riêng cho hắn, Tiên Thiên Linh Bảo hạ phẩm, được chế tạo từ một khối thần thiết trên đỉnh Bất Chu Sơn, vốn chỉ có cấp bậc Hậu Thiên, nhưng Sở Dương có Càn Khôn Đỉnh, có thể tế luyện bất kỳ Hậu Thiên Linh Bảo nào thành Tiên Thiên Linh Bảo.

Có Hiên Viên Kiếm trong tay, chiến đấu lực của Hiên Viên đã tăng lên một bậc, đối mặt với yêu vương cùng cấp dễ dàng chiếm được thế thượng phong.

"Gầm!" Yêu vương đó phát ra một tiếng gầm giận dữ, một tiểu bối Nhân tộc lại dám đàn áp khắp nơi các Yêu tộc ở Đông Thắng Thần Châu, trong mắt Yêu tộc, chúng mới là chủng tộc mạnh nhất Hồng Hoang, rất cao ngạo.

Dù vì lượng kiếp mà đại đa số Yêu tộc đều đã lui về Bắc Câu Lô Châu, cũng không hề ảnh hưởng đến suy nghĩ trong lòng chúng, hiện giờ Đông Thắng Thần Châu không có đại yêu, cấp bậc cao nhất cũng chỉ là Thái Ất Kim Tiên, những kẻ từ Đại La Kim Tiên trở lên đều đã lui về Bắc Câu Lô Châu, một số ít lui về Nam Thiệm Bộ Châu.

Cũng vì vậy, ở vùng đất Đông Thắng Thần Châu, Hiên Viên mới nhanh chóng chinh chiến đến khu vực rìa như vậy.

Không có Đại La Kim Tiên trong lãnh thổ, căn bản không có ai có thể ngăn cản bước chân của Hiên Viên, trừ phi liên hợp, trấn áp hắn.

Nhưng Yêu tộc không làm vậy, tộc của chúng cao ngạo, Nhân tộc ti tiện, sao có thể liên thủ đối phó với một Nhân tộc ti tiện chứ.

Bây giờ Hiên Viên đã tru sát toàn bộ bọn họ, ban đầu không nên coi thường những Nhân tộc này, nếu không Yêu tộc còn sót lại ở Đông Thắng Thần Châu sẽ không bị toàn quân bị diệt.

Sự đã đến nước này, hối hận cũng vô dụng, Yêu tộc ở Đông Thắng Thần Châu đã bị chém giết hết, chỉ còn lại một số tiểu yêu, không đáng kể.

Sau khi Yêu tộc ở Đông Thắng Thần Châu bị diệt sạch, Hiên Viên liền cùng các chiến sĩ Nhân tộc chuẩn bị tiến quân vào Nam Thiệm Bộ Châu.

Yêu tộc ở Nam Thiệm Bộ Châu cũng đã nhận được một số tin tức, biết rằng đại quân Nhân tộc sẽ chọn ngày tiến quân vào Nam Thiệm Bộ Châu, tự nhiên sẽ không ngồi chờ chết.

Trên một ngọn núi cao ở Nam Thiệm Bộ Châu, lúc này tụ tập vô số yêu vương đang thương lượng đối sách.

"Bản vương cho rằng phải cho Nhân tộc một đòn phủ đầu, đừng tưởng mình là nhân vật chính của trời đất là có thể ngang ngược."

Một yêu vương đập bàn, tức giận nói.

"Bản vương cũng cho rằng có thể, những Nhân tộc nhỏ bé này ngày nay thật đáng ghét." Một yêu vương khác đồng tình.

"Cho một đòn phủ đầu làm gì, bản vương cho rằng giết sạch hết là tốt nhất." Một yêu vương khác trong mắt lộ ra ánh mắt khát máu.

"Đúng vậy đúng vậy, không chừng hấp thu thêm một ít dương khí của Nhân tộc có thể giúp bản vương tiến giai Đại La Kim Tiên, ha ha ha!" Một con trư yêu nói mà nước miếng chảy ròng ròng.

"Ai da, nước miếng của ngươi dính vào người ta rồi." Hoa yêu ngồi bên cạnh trư yêu ghê tởm nói, sau đó lại che miệng cười, mặt đầy xuân sắc nói, "Bản cung lại cho rằng, nam tử Nhân tộc làm lò luyện đan cũng không tệ, ha ha ha." Nhìn dáng vẻ phong tao của hoa yêu, những yêu vương từng nếm mùi đều không khỏi rùng mình, nhớ lại lúc đó đều cảm thấy kinh khủng, cũng không biết đã trải qua những gì.

"Được rồi." Một giọng nói âm trầm khiến các yêu vương đang ngồi im lặng, không dám nói nữa.

Có thể thấy, chủ nhân của giọng nói này có uy vọng rất cao trong số các yêu vương.

"Nhân tộc dám đến Nam Thiệm Bộ Châu, chứng tỏ sau lưng họ nhất định có đại năng tương trợ, nếu không không thể dễ dàng tru sát sạch sẽ toàn bộ yêu vương ở Đông Thắng Thần Châu." Các yêu vương nghe người đó phân tích đều gật đầu lia lịa, không dám phản bác.

Trong Hồng Hoang, không có thực lực Thái Ất Kim Tiên đều không dám tự xưng là một phương yêu vương, có thể thấy người nói chuyện khiến các Thái Ất Kim Tiên đang ngồi đều sợ hãi, hẳn là một

vị Đại La Kim Tiên, tức là yêu hoàng.

"Hừ!

Có đại năng tương trợ thì sao, có đại năng tương trợ là có thể ngang ngược sao!" Một giọng nói khác vang lên khiến các yêu vương đang ngồi không khỏi run rẩy, "Nhân tộc dám đến Nam Thiệm Bộ Châu, bản tọa nhất định sẽ chém giết toàn bộ!" Lại một vị Đại La Kim Tiên yêu hoàng xuất hiện, sau khi hắn xuất hiện, những lời nói của cấp Thái Ất Kim Tiên không còn trọng lượng, căn bản không được chấp nhận.

Sau đó lại có mấy vị Đại La Kim Tiên yêu hoàng xuất hiện, các yêu vương Thái Ất Kim Tiên không có tư cách tham gia cuộc tranh luận này.

Trong mắt họ, Thái Ất cũng chỉ là con kiến, căn bản không xứng ngồi cùng bàn với họ, ở bên ngoài họ đều được gọi là yêu vương, nhưng nội bộ phân chia rõ ràng, Đại La Kim Tiên đều tự xưng là yêu hoàng, Chuẩn Thánh đại năng đều là thần của Yêu tộc, chỉ có Đế Tuấn và Đông Hoàng năm xưa mới có tư cách xưng đế.

"Đúng vậy, chúng ta tuy ẩn cư ở phương nam, nhưng không có nghĩa là chúng ta là quả hồng mềm, mặc cho người ta nhào nặn." Người nói là một vị yêu hoàng trông rất già, hẳn là người lớn tuổi nhất.

Các yêu hoàng khác cũng rất tôn trọng ông.

"Tiền bối, vậy chúng ta nên làm gì?" Các yêu hoàng khác bắt đầu thỉnh giáo.

"Nếu họ đến, thì trục xuất họ ra khỏi biên giới là được, chúng ta không làm quá đáng, những đại năng đó cũng không dám làm gì chúng ta." Lão yêu hoàng đó vuốt râu nói.

“Vâng!” Các yêu hoàng đều chọn nghe lời của lão tiền bối đó, chỉ cần trục xuất Nhân tộc ra khỏi Nam Thiệm Bộ Châu là được.

Sau khi ý kiến được thống nhất, mọi người liền giải tán, các yêu vương đều đợi cuối cùng mới dám rời đi.

Đông Thắng Thần Châu, sau mấy năm nghỉ ngơi dưỡng sức, quân đội dưới trướng Hiên Viên đã chỉnh đốn gần xong, có thể tiến phát đến Nam Thiệm Bộ Châu.

Hiên Viên chỉnh lý quân đội, sau đó dẫn quân tiến về phía nam, Chúc Long nhìn thấy cảnh này cũng không ngăn cản, ngược lại còn đi theo.

Đại yêu cư ngụ trong Nam Thiệm Bộ Châu nhiều hơn rất nhiều so với Đông Thắng Thần Châu, nếu Hiên Viên có mệnh hệ gì, Chúc Long không thể gánh nổi.

Rất nhanh, quân đội Nhân tộc đã đến vùng rìa Nam Thiệm Bộ Châu, nơi đó đã có vô số Yêu tộc đang chờ sẵn.

Chương 282

Mấy chục vạn Yêu tộc ở rìa Nam Thiệm Bộ Châu, ngăn cản quân đội Nhân tộc tiến lên, đều đang bảo vệ lãnh thổ của mình.

"Nhân tộc nhỏ bé, đừng tiến lên nữa, nếu không giết không tha!" Một yêu vương tính tình nóng nảy thấy Nhân tộc thật sự đã đến.

Trong lòng hắn liền cảm thấy Nhân tộc quá xem thường Yêu tộc, dù đã lui về ẩn dật, cũng không phải là thứ mà Nhân tộc có thể so sánh.

Theo hắn thấy, Nhân tộc chỉ chiếm ưu thế về số lượng mà thôi, tốc độ sinh sản nhanh, điểm này trong Hồng Hoang không có chủng tộc nào có thể sánh bằng Nhân tộc.

"Nhân tộc nhỏ bé, đừng tiến lên nữa, nếu không giết không tha!" Câu nói này truyền đi rất xa, Hiên Viên ở cách đó vạn dặm cũng nghe thấy, nhưng lại khinh thường, hắn không bị quyền lực che mắt, sứ mệnh của hắn là mang lại vinh quang vô thượng cho Nhân tộc.

Điều hắn quan tâm không phải là quyền lực, cũng không phải là vinh quang của bản thân, chỉ cần Nhân tộc có thể bước lên đỉnh cao huy hoàng hơn, đó cũng là lời dạy của sư tôn (Chúc Long) của hắn.

Đối với lời kêu gọi của Yêu tộc, Hiên Viên hoàn toàn coi như không nghe thấy, tiếp tục tiến lên, chỉ cần Yêu tộc dám giết, hắn sẽ khiến đối phương có đi không có về!

Yêu tộc bên kia thấy đội quân của Hiên Viên vẫn đang tiến lên, cảm thấy đối phương không coi mình ra gì.

"Nhân tộc chết tiệt!" "Gầm!" Vô số tiếng gầm giận dữ của Yêu tộc truyền đến, có sư yêu, có lang yêu, có hùng yêu, có rất nhiều loại

yêu tộc.

Đối mặt với mấy vạn yêu tộc đang đến gần, Hiên Viên không hề sợ hãi, đại quân trăm vạn trong tay hắn cũng không phải để trưng!

"Lên!

Tru sát toàn bộ tàn dư Yêu tộc!" Hiên Viên tay cầm Hiên Viên Kiếm, mang theo phong thái của một vị đế vương.

Yêu vương trong Yêu tộc cũng biết Hiên Viên là thủ lĩnh, đạo lý bắt giặc phải bắt vua họ cũng hiểu.

Mấy vị yêu vương liên thủ tấn công Hiên Viên, tuy hắn có Tiên Thiên Linh Bảo, nhưng đối mặt với đòn tấn công liên thủ của mấy vị yêu vương, hắn dần dần rơi vào thế hạ phong.

"Gầm!" Trên bầu trời, tiếng rồng gầm vang dội.

Chỉ thấy một con thần long vạn trượng lúc ẩn lúc hiện đang bay lượn trên bầu trời, mọi người trực tiếp bị uy áp của thần long đè nén đến không thở nổi, ngay cả mấy vị yêu vương cũng không ngoại lệ, họ có thể cảm nhận được con thần long trên bầu trời mạnh mẽ đến mức nào, không hề yếu hơn bất kỳ một vị yêu hoàng nào ở Nam Thiệm Bộ Châu, thậm chí còn mạnh hơn.

Người trong Nhân tộc nhìn thấy sự tồn tại như vậy, những tiểu tử Nhân tộc mới ra đời không lâu tưởng rằng ông trời đang giúp đỡ họ.

"Gầm!" Tiếng rồng gầm thứ hai hạ xuống, dưới sát khí mạnh mẽ, rất nhiều Yêu tộc đã bỏ chạy mà không cần đánh, đối với họ đó mới là sự khủng bố lớn.

"Tiền bối, vì sao lại giúp đỡ Nhân tộc xâm chiếm Nam Thiệm Bộ Châu của chúng ta." Chỉ thấy một lão giả mặc áo choàng đen cưỡi một đám mây yêu xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Một vị yêu hoàng rất già, đã ở Nam Thiệm Bộ Châu gần trăm vạn năm, đã cư ngụ ở đây từ trước đại chiến Vu Yêu.

Vốn là một con dị chủng thượng cổ, chỉ vì tính cách thích sống không tranh với đời, nên mới có thể trải qua đại chiến Vu Yêu, sống đến hiện tại.

Tại hiện trường chỉ có ông mới biết con thần long trên bầu trời khủng bố đến mức nào, một chiêu đủ để diệt sát ông, nếu không ông cũng không bị gọi là tiền bối.

"Nam Thiệm Bộ Châu từ khi nào đã biến thành của Yêu tộc?" Trên bầu trời, giọng nói của Chúc Long như sấm rền, chấn động đến tai người ta đau nhói.

"Vậy Nhân tộc vì sao lại muốn xâm chiếm Nam Thiệm Bộ Châu, muốn trục xuất chúng ta ra khỏi biên giới!" Lão yêu biết mình không phải là đối thủ của Chúc Long, mới phải tranh cãi bằng lời lẽ ở đây, nếu không có Chúc Long ở đây, không chừng ông đã sớm ra tay với Hiên Viên rồi.

Một số Yêu tộc ở đây đã sống ở Nam Thiệm Bộ Châu mấy trăm vạn năm, thực sự có thể coi là Nhân tộc xâm lược, nhưng Nhân tộc có chỗ dựa mạnh mẽ, dù có xâm lược cũng không có cách nào.

Thế giới này lấy thực lực làm tôn, thực lực mạnh mẽ dù đi ngược lại trời cũng được, huống hồ là chuyện nhỏ như xâm chiếm gia viên.

"Nếu Nhân tộc và Yêu tộc cùng tồn tại thì sẽ tốt hơn không?" Hiên Viên tuy dẫn dắt Nhân tộc mở rộng lãnh địa, nhưng nếu xâm lược như vậy sẽ khiến Nhân tộc trông giống như một kẻ vũ phu, không nói lý lẽ.

Hiên Viên sợ ảnh hưởng đến người đời sau, nếu cứ không nói lý như vậy, người đời sau cũng không nói lý, e rằng Nhân tộc khó có thể

đứng vững trong Hồng Hoang, hắn không muốn trở thành tội nhân của Nhân tộc.

Lão yêu hoàng đó nghe lời Hiên Viên trước tiên là ngẩn ra, vì trước đây chưa từng có ai đưa ra yêu cầu này, khiến người ta cảm thấy có chút khó tin.

Chúc Long cũng nhìn Hiên Viên, quyết định của hắn có chút khiến Chúc Long cũng bất ngờ, có lẽ đây là một cách tốt, nhưng chưa chắc Yêu tộc sẽ đồng ý.

Lúc này Yêu tộc đều bắt đầu la ó, thậm chí có Yêu tộc còn chửi rủa, không muốn cùng tồn tại với Nhân tộc ti tiện.

“Cái gì!

Cùng tồn tại với chúng ta?

Không thể nào!” “Đúng!

Tuyệt đối không thể nào!” “Ta thấy cũng được, như vậy ta có thể ngày ngày ăn thịt người tươi rồi.” “Ha ha ha!

Cách này cũng không tồi.” “Một đám nhân loại ti tiện, có tư cách cùng tồn tại với chúng ta sao?” Đa số Yêu tộc đều bày tỏ suy nghĩ của mình, Nhân tộc trong mắt họ chỉ là công cụ chứng đạo của Nữ Oa Nương Nương, Nữ Oa Nương Nương cùng tộc với họ, Nhân tộc trong mắt họ chỉ là ti tiện.

Bên Nhân tộc nghe Yêu tộc sỉ nhục, ai nấy đều nắm chặt nắm đấm, hận không thể xông lên đánh nhau mấy trăm hiệp trước, rồi mới nói đến chuyện cùng tồn tại.

Nhân tộc cảm thấy mình là nhân vật chính của trời đất này, không hề kém cạnh bất kỳ chủng tộc nào, chỉ riêng Yêu tộc luôn coi thường loài người.

Trong mắt mọi người, Nhân tộc và Yêu tộc đã đến tình thế không đội trời chung, Hiên Viên lại muốn dùng một câu cùng tồn tại để giải quyết mâu thuẫn trong đó, đó là không thể.

Đó cũng là lý do vì sao Chúc Long có chút kinh ngạc với điều kiện mà Hiên Viên đưa ra, ngay cả hắn cũng cho rằng chuyện cùng tồn tại này căn bản là không thể.

Chương 283

Hiên Viên không hề tức giận, chỉ nhìn đa số Yêu tộc nói: "Có lẽ các ngươi sẽ cảm thấy tủi thân, nhưng ta cũng có thể mang lại cho các ngươi niềm vui bình dị." Niềm vui bình dị...

Yêu tộc đều khinh thường, đương nhiên cũng có một số Yêu tộc khao khát cuộc sống đó, vì họ từng cải trang đến nơi Nhân tộc sinh sống, nơi đó hòa bình, đó là những điều mà họ không thể cảm nhận được trong thế giới lạnh lùng của Yêu tộc.

Nhưng Yêu tộc trời sinh khát máu, Yêu tộc thiện lương quá hiếm thấy, trên thế giới này, đại đa số mọi người đều ghét sự khát máu của Yêu tộc.

Rất nhiều Yêu tộc đều tỏ ra khinh thường việc cùng tồn tại với Nhân tộc, một số Yêu tộc thiện lương đều lấy ý kiến của số đông làm chủ, cho nên cũng không bày tỏ thái độ, nếu không sẽ bị coi là phản tộc.

Lão yêu hoàng thấy đa số người trong tộc đều không muốn, đành phải thở dài, tuy ông hiểu rõ Chúc Long lợi hại, nhưng sau lưng có nhiều tộc nhân như vậy, lão yêu hoàng cũng phải suy nghĩ cho họ, đã không muốn cùng tồn tại với Nhân tộc, thì ông cũng không thể vì tham sống sợ chết mà hèn nhát.

"Tiền bối, thứ cho chúng ta không thể tuân mệnh." Lão yêu hoàng hiểu rằng, nếu không đồng ý với lời của Hiên Viên, sẽ nghênh đón một trận huyết chiến, tộc nhân của ông cũng sẽ không hèn nhát trong cuộc chiến bảo vệ gia quốc này.

Cũng không phải là không có hy vọng thắng, chỉ cần các Đại La Kim Tiên yêu hoàng giữ chân được Chúc Long, chiến sĩ Yêu tộc cũng

không kém cạnh Nhân tộc là bao.

Lão yêu hoàng hiểu rằng, nếu không đồng ý với lời của Hiên Viên, sẽ nghênh đón một trận huyết chiến, tộc nhân của ông cũng sẽ không hèn nhát trong cuộc chiến bảo vệ gia quốc này.

Cũng không phải là không có hy vọng thắng, chỉ cần các Đại La Kim Tiên yêu hoàng giữ chân được Chúc Long, chiến sĩ Yêu tộc cũng không kém cạnh Nhân tộc là bao.

Chúc Long tự nhiên nhìn ra suy nghĩ của lão yêu hoàng, sau đó liền nói: "Chỉ cần các yêu hoàng không ra tay, bản tọa tự nhiên cũng sẽ không ra tay." Lão yêu hoàng cảm kích nhìn Chúc Long một cái, chỉ cần hắn không tham chiến, thắng bại của trận chiến đấu này không còn gì phải bàn cãi, Nhân tộc sẽ dùng phương thức nghiền ép để chiếm lĩnh Nam Thiệm Bộ Châu.

Chúc Long là một vị Chuẩn Thánh, có thể một mình địch lại tất cả mọi người ở đây, đó chính là sự mạnh mẽ của Chuẩn Thánh, là sự tồn tại mà Đại La Kim Tiên không thể so sánh được, dù là tuyệt đại thiên kiêu cũng không thể dựa vào sức mình mà dùng thực lực Đại La để cứng rắn chống lại cường giả Chuẩn Thánh.

Lão yêu hoàng không đồng ý với đàm phán của Hiên Viên, vậy chỉ có thể dùng chiến tranh để giải quyết, bên thắng sẽ sở hữu Nam Thiệm Bộ Châu.

Rất nhanh hai bên đã bước vào cuộc chiến gay cấn, Nhân tộc và Yêu tộc đang trong cuộc huyết chiến.

Một trận huyết chiến kéo dài chín ngày, mấy chục vị Đại La Kim Tiên yêu hoàng chỉ có thể đứng một bên nhìn tộc nhân của mình bị giết, mà không thể lên giúp đỡ, có Chúc Long đứng một bên nhìn, ai dám động?

Ngược lại, Chúc Long rất tự tin vào thực lực của Hiên Viên, dù Hiên Viên một mình đối kháng với ba vị Thái Ất Kim Tiên, hắn cũng chỉ đứng một bên nhìn, trong mắt không có chút lo lắng nào.

Hiên Viên lúc này đang bị ba vị yêu vương áp chế, những yêu vương này đều là chiến lực đỉnh cao trong số họ, một chọi ba dần dần rơi vào thế hạ phong.

Tuy Hiên Viên rơi vào thế hạ phong, nhưng ba vị yêu vương không làm gì được hắn, chiến đấu lực của hắn đang từng bước leo thang, như thể càng chiến càng mạnh!

Ba vị yêu vương thì càng chiến càng kinh hãi, cứ như vậy tiếp tục, ưu thế mà họ luôn duy trì tuyệt đối sẽ bị phá vỡ, Hiên Viên sẽ áp chế ngược lại ba người.

Hiên Viên tay cầm Hiên Viên Kiếm, khoác hoàng bào, linh lực màu vàng kim bao quanh toàn thân, mái tóc trong lúc chiến đấu bị làm cho có chút lộn xộn, trông có vẻ hơi thảm hại, nhưng về khí thế lại sắp nghiền ép được ba vị yêu vương đó.

Ba vị yêu vương cảm thấy cứ như vậy tiếp tục cũng không phải là cách, chiến đấu lực của người này quá mạnh, dù là ba người cũng chỉ mới áp chế được hắn mà thôi.

Hiên Viên Kiếm chém ra một luồng kiếm quang màu vàng kim, rạch một vết nứt dài mười vạn trượng trên bầu trời!

Ba vị yêu vương đều không thể không lựa chọn lùi lại, nếu bị đòn tấn công như vậy đánh trúng, chắc chắn sẽ mất đi chiến đấu lực.

Ngay cả lão yêu hoàng đó cũng có chút kinh ngạc với chiến đấu lực của Hiên Viên, một kiếm đã đạt đến trình độ Đại La Kim Tiên rồi, những tiểu yêu kia nếu ăn phải một kiếm, không chết cũng phải tàn phế, mấy vạn năm không động đậy được.

Ba vị yêu vương lúc này đều đã kiệt sức, chiến đấu lực của Hiên Viên ngày càng mạnh, đối với họ ngày càng bất lợi, họ không có cách nào càng chiến càng mạnh như Hiên Viên.

Số lượng Nhân tộc đông đảo, lúc này trong Yêu tộc, những người tham chiến đều không có ai rảnh để giúp đỡ, cứ như vậy tiếp tục sớm muộn gì cũng sẽ thất bại.

Trên chiến trường, đều là ba bốn vị Nhân tộc cùng cấp đánh một Yêu tộc, dù nhục thể Yêu tộc mạnh hơn Nhân tộc cũng không chịu nổi sự tấn công của bốn người.

Nếu có thể, ba vị yêu vương thực sự mong có người giúp, vừa rồi chiêu kiếm của Hiên Viên thật sự quá khủng khiếp.

Hiên Viên không quan tâm các Yêu Vương đang ở đâu, tay cầm kiếm Hiên Viên trực tiếp xông lên, kim quang kiếm sắc loé lên không ngừng giữa không trung.

Ba đại Yêu Vương lần lượt thi triển bản mệnh thần thông, nếu bại trận, thế cục sẽ nghiêng hẳn về một phía, Nam Thiệm Bộ Châu sẽ không còn chỗ cho Yêu tộc.

Yêu tộc cao quý không muốn thua đám Nhân tộc ti tiện, vốn dĩ Yêu tộc mới là chúa tể thế giới, vị trí nhân vật chính của Nhân tộc chẳng qua là nhặt được mà thôi, đây là sự thật mà hơn nửa Yêu tộc đều công nhận.

Đáng tiếc, sự thật mà họ công nhận lại hoàn toàn khác với hiện thực, Nhân tộc không cần nhặt nhạnh cũng có thể trở thành nhân vật chính của thế giới, cho dù Yêu tộc cũng không thể ngăn cản sự trỗi dậy của Nhân tộc.

Chuyện mà hai tộc kiên trì vốn không giống nhau, tất cả chẳng qua chỉ là một cuộc tranh đấu vì lợi ích, đều vì lãnh địa mà chiến đấu.

Kiếm Hiên Viên trong tay Hiên Viên phát ra ánh kim quang chói lọi, ngài giơ thanh linh kiếm lên, khí thế sắc bén của nó dường như muốn chém đứt cả trời cao.

Thân thể cường hãn mà ba đại Yêu Vương vẫn luôn tự hào chẳng đáng một đồng trước kiếm Hiên Viên, dù sao cũng là Tiên Thiên Linh Bảo, nếu bị một Yêu Vương chặn lại thì Tiên Thiên Linh Bảo còn mặt mũi nào nữa?

Có kiếm Hiên Viên trợ trận, ba đại Yêu Vương căn bản không dám đối đầu trực diện, đó chẳng khác nào tự tìm cái chết.

Hiên Viên mình mặc hoàng bào kim giáp lúc này giống như một vị chiến thần đứng sừng sững giữa hư không, ba đại Yêu Vương đều nằm ở thế hạ phong, bị áp chế đến không thở nổi.

Cuộc chiến trên mặt đất cũng đã gần đến hồi kết, Nhân tộc giành thắng lợi với ưu thế tuyệt đối về số lượng, Yêu tộc liên tục bại lui.

Ba đại Yêu Vương trước mặt Hiên Viên đã không còn ưu thế gì, chiến ý của Hiên Viên càng lúc càng mạnh, còn ba đại Yêu Vương lại càng lúc càng mệt, hoàn toàn không còn ở trạng thái đỉnh phong.

"Nên kết thúc rồi!" Hiên Viên nhàn nhạt nói một câu, ba đại Yêu Vương đều đã không thể cầm cự được nữa, không cần thiết phải giằng co thêm, có thể dùng một đòn phân thắng bại.

Ba đại Yêu Vương thấy Hiên Viên đang tụ lực cũng biết ngài định làm gì, chúng cũng không phải hoàn toàn hết sức chiến đấu, cũng đang tụ lực tung đòn tuyệt sát, chỉ là chưa kịp thi triển mà thôi.

Chương 284

"Ong!" Một tiếng kiếm minh chói tai vang lên, chỉ thấy trên bầu trời xuất hiện một thanh cự kiếm màu vàng dài cả trăm vạn trượng!

Ba đại Yêu Vương cũng toàn bộ hóa thành chân thân, mỗi con đều cao mấy vạn trượng, mỗi Yêu Vương đều phun ra một viên yêu đan, yêu đan là một trong những sát chiêu lớn nhất của mỗi Yêu tộc.

Ba đại Yêu Vương dùng yêu đan chống lại một đòn của kiếm Hiên Viên, không biết ai sẽ giành được thắng lợi cuối cùng, trông qua thì cả hai bên đều rất mạnh.

Nhưng bá vương chi khí mà kiếm Hiên Viên tỏa ra lại là thứ mà ba đại Yêu Vương không thể bì được, đó là biểu tượng của lãnh tụ, chỉ có lãnh tụ được công nhận mới có khí chất như vậy, hoặc là người có tư chất bá vương, cũng sẽ có khí thế đó.

Ba viên yêu đan và cự kiếm Hiên Viên va chạm vào nhau, phát ra tiếng nổ kinh thiên động địa, cũng dấy lên một làn sóng khí cuồng bạo, nếu không có các cao thủ khác ở đó bảo vệ tộc nhân, e rằng làn sóng khí này sẽ làm vô số sinh linh bị thương.

Đợi làn sóng khí khổng lồ lắng xuống, mọi người đều đổ dồn ánh mắt về phía chiến trường của Hiên Viên và các Yêu Vương.

Hiên Viên Đế ngạo nghễ đứng giữa hư không, ba đại Yêu Vương lần lượt bại trận, toàn thân đầy máu, nằm trên đỉnh núi co giật thân thể, rõ ràng đã phải chịu một đòn cực mạnh, bị trọng thương.

Ba vị Yêu Vương này là những tồn tại mạnh nhất ở cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, vậy mà giờ đây toàn bộ đều bị Hiên Viên Đế đánh gục, xem ra trận chiến này cũng đã phân thắng bại.

Ba vị Yêu Vương mất đi sức chiến đấu, không thể tiếp tục chiến đấu nữa.

Hiên Viên tuy có chút chật vật nhưng khí thế vẫn bàng bạc, e rằng dù có thêm ba Yêu Vương nữa ngài vẫn có thể tái chiến một trận.

Các Yêu Vương khác đều bị nhiều người vây công, không thể thoát thân để tham chiến, nếu Hiên Viên lại gia nhập chiến trường, bọn chúng trừ việc tháo chạy thì chỉ có kết cục bỏ mạng.

Sĩ khí của Yêu tộc bị đả kích nghiêm trọng, sức chiến đấu bắt đầu giảm sút.

Các chiến sĩ Nhân tộc thấy Hiên Viên chiến thắng ba vị Yêu Vương, sĩ khí tăng vọt, bắt đầu tấn công điên cuồng vào Yêu tộc.

Rất nhanh, trận chiến đầu tiên ở Nam Thiệm Bộ Châu đã giành được thắng lợi, nhưng điều đó không có nghĩa là Nam Thiệm Bộ Châu đã bị chiếm lĩnh.

Đây chỉ là thắng lợi bước đầu mà thôi, Nam Thiệm Bộ Châu tuy không lớn bằng Đông Thắng Thần Châu, nhưng trong đó Yêu Vương vô số, Yêu Hoàng cũng rất nhiều, khó nói có Yêu Thần cấp bậc Chuẩn Thánh hay không.

Nếu có, e rằng sẽ bất lợi cho Nhân tộc.

Chúc Long bị kiềm chế, nếu Yêu Hoàng cấp bậc Đại La Kim Tiên tham chiến, Nhân tộc căn bản không có cách nào chống cự, hiện nay trong Nhân tộc không có cao thủ cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Sau khi giành được thắng lợi trận đầu, Hiên Viên không dẫn dắt Nhân tộc thừa thắng truy kích mà cho quân đội chỉnh đốn tại chỗ.

Trận chiến tuy giành được thắng lợi nhưng Nhân tộc cũng tổn thất không ít nhân lực, nếu tấn công một cách liều lĩnh, có khả năng sẽ toàn quân bị diệt.

Hiên Viên biết, Chúc Long chỉ xuất hiện khi có Yêu Hoàng cấp Đại La Kim Tiên ra tay, nếu không có thì sẽ không ra tay, cho dù toàn quân của Hiên Viên bị diệt, cũng chỉ cứu một mình Hiên Viên mà thôi.

Đây là thử thách đối với Hiên Viên, cũng là thử thách đối với Nhân tộc, cần Nhân tộc tự mình gánh vác, vậy thì Nhân tộc cần phải tự cường.

Chỉ có tự cường mới có thể đứng vững gót chân trong thế giới Hồng Hoang, đây cũng là đạo lý mà Chúc Long đã dạy cho Hiên Viên.

Hiên Viên cũng hiểu rõ đạo lý trong đó, không hề oán giận, dự định sẽ chiếm lĩnh lãnh địa Nam Thiệm Bộ Châu trong tình huống các cường giả Đại La Kim Tiên và Chuẩn Thánh không ra tay.

Trận chiến lần này tuy không tiêu diệt hết Yêu tộc tham chiến, nhưng cũng đã tiêu diệt được hơn một nửa, tướng sĩ Nhân tộc cũng có mấy vạn thương vong.

Cuộc chinh phạt Nam Thiệm Bộ Châu sẽ là một quá trình lâu dài, và trong quá trình này sẽ có vô số sinh linh chết dưới chiến tranh.

Có chiến tranh thì sẽ có người chết, Hiên Viên hy vọng sau này sẽ không còn chiến tranh nữa, vì vậy ngài không chỉ đi vì vinh quang, không chỉ vì sự huy hoàng của Nhân tộc, mà còn vì để giảm bớt chiến tranh cho hậu thế.

Đáng tiếc, dục vọng của lòng người chỉ ngày càng lớn, cho dù Nhân tộc thống nhất Hồng Hoang thì chiến tranh vẫn sẽ bùng nổ.

Trong một thế giới lấy thực lực làm tôn ti như thế này, chỉ có kẻ mạnh mới xứng đáng sinh tồn, chiến tranh sẽ không bao giờ kết thúc.

Mộng tưởng luôn tốt đẹp, hiện thực luôn tàn khốc như vậy, nhưng nếu không có mộng đẹp thì làm sao có hiện thực tàn khốc chứ, trên đời luôn có những thứ tốt đẹp chỉ để làm vật tham chiếu cho những

thứ xấu xa.

Lúc mặt trời lặn, Hiên Viên đứng ở nơi đóng trại ngắm hoàng hôn.

Sau một trận chiến, máu tươi đã nhuộm đỏ cả mặt đất, ngay cả mặt trời sắp lặn cũng dường như bị nhiễm phải vô tận huyết khí, trở nên có chút đỏ rực.

"Báo!

Thương Hiệt đại nhân ủng hộ chúng ta chinh chiến Nam Thiệm Bộ Châu, đang phái binh chi viện, viện binh sẽ đến nơi trong ba tháng." Lúc này một binh sĩ chạy tới, báo cho Hiên Viên một tin tốt.

Hiên Viên gật đầu, binh sĩ kia liền lui xuống, ngài một mình ngắm hoàng hôn, trông có vẻ hơi hiu quạnh.

Sau đó, Hiên Viên ra lệnh cho binh sĩ xây một ngôi mộ lớn cho những binh sĩ đã hy sinh, ngài không muốn những binh sĩ đi theo mình phải phơi thây nơi hoang dã sau khi chết.

Tiếp đó, Hiên Viên cũng cho xây một ngôi mộ cho những hài cốt của Yêu tộc.

Những người Yêu tộc thấy cảnh này đều chọn cách im lặng, cách làm này của Nhân tộc trước nay chưa từng có.

Trên thế giới này, e rằng chỉ có Nhân tộc mới xây mộ cho thi thể tướng sĩ, ngay cả thi thể của kẻ địch cũng vậy.

Trong Yêu tộc, trừ những người thân cận nhất mới làm vậy, không ai sẽ làm thế, nếu gặp thi thể phơi nơi hoang dã có lẽ sẽ lục soát một phen, xem có bảo bối gì không.

Ba tháng trôi qua trong yên tĩnh như vậy, Yêu tộc và Nhân tộc đều duy trì cảnh giác cao độ, chiến tranh sắp sửa lại đến, và lại sẽ có vô số người chết.

Chương 285

Viện binh của Nhân tộc đã đến nơi, tổng số binh lính lên đến hàng trăm vạn, còn có quân tiếp viện đang trên đường.

Các đại yêu của Nam Thiệm Bộ Châu chuẩn bị liên hợp, trước đó ba vị Yêu Vương tiên phong đều không làm gì được Hiên Viên, lần này chúng chuẩn bị một tổ bốn Yêu Vương, nhất định phải giữ vững Nam Thiệm Bộ Châu, chém Hiên Viên dưới ngựa!

Trước đại chiến Vu Yêu, thế lực Yêu tộc trải khắp toàn bộ Hồng Hoang, những Yêu tộc đầu quân cho Thiên Đình Yêu tộc đều cư trú tại Thiên Cung.

Trong đại chiến, chỉ có Yêu tộc của Thiên Đình Yêu tộc bị tiêu diệt toàn bộ, những Yêu tộc không tham chiến phân bố khắp Hồng Hoang đều may mắn sống sót.

Tứ đại châu đều có Yêu tộc xuất hiện, ngay cả Tây Ngưu Hạ Châu cũng không ngoại lệ, Bắc Câu Lô Châu là thiên địa của Yêu tộc, là lãnh địa được phân phối cho Yêu tộc sau khi đại chiến kết thúc.

Vốn trong nguyên tác, Nam Thiệm Bộ Châu là lãnh địa mà Vu tộc rút về cố thủ, chỉ tiếc là Vu tộc đã bị diệt tộc trong trận đại chiến đó.

Hiên Viên dẫn dắt Nhân tộc tiếp tục tiến về phía nam, đối với phần lớn Nam Thiệm Bộ Châu đều không quen thuộc, để đề phòng Yêu tộc mai phục, tốc độ tiến quân đã chậm đi rất nhiều.

Yêu tộc cũng không biết đã đi đâu, không hề mai phục Nhân tộc, đi suốt một đường không thấy một con yêu quái nào, trừ việc yêu khí lan tràn ra, nơi đây dường như không có Yêu tộc xuất hiện vậy.

Hiên Viên cũng không biết nên làm thế nào cho phải, dù sao đây

cũng là lần đầu tiên tiếp xúc với Yêu tộc Nam Thiệm Bộ Châu, không biết có gì khác với Yêu tộc Đông Thắng Thần Châu không.

Mấy ngày sau, Hiên Viên cuối cùng cũng thấy một đỉnh núi, yêu khí ngút trời, xem ra cũng giống như ngày đó, tập trung toàn bộ Yêu tộc lại để cùng nhau chống địch.

Hiên Viên liền cho hạ trại đóng quân ở nơi không xa, đối với việc công phá núi cũng không vội nhất thời, có một kế hoạch chi tiết có thể giảm thiểu những thương vong không cần thiết.

Yêu tộc mấy chục vạn năm, mấy trăm vạn năm đều là một mình tác chiến, đâu có biết những thứ này, cũng không biết vì sao Nhân tộc lại đóng trại ở nơi không xa.

Chúng đều là tạm thời tập hợp lại để chống địch, đối với các thủ đoạn công phạt đều ở trong trạng thái gà mờ, ngay cả vị lão Yêu Hoàng kia cũng vậy.

Hiện nay đối sách mà Yêu tộc Nam Thiệm Bộ Châu thương lượng là, mỗi một đỉnh núi đều có một vị Yêu Hoàng trấn giữ, mỗi một vị Yêu Hoàng dẫn dắt ba đến năm vị Yêu Vương.

Chúc Long đối với việc này cũng ở trạng thái ngầm đồng ý, để Hiên Viên đạt đến trạng thái cực hạn, mới có thể nâng cao sức chiến đấu một cách hiệu quả hơn.

Lần trước Hiên Viên một chọi ba tuy thắng gian nan, nhưng rõ ràng chưa đạt đến cực hạn, dù sao khi Hiên Viên gặp nguy hiểm đến tính mạng ngài sẽ cứu hắn, vậy thì dùng Đại La Kim Tiên của Yêu tộc thử xem cực hạn của Hiên Viên ở đâu.

Chỉ có trải qua sinh tử mới có thể nắm giữ sức mạnh cường đại hơn, Chúc Long muốn Hiên Viên trở thành một trong những đại năng có thể che chở Nhân tộc, muốn có thực lực cường đại, tất phải bồi

hồi giữa ranh giới sinh tử để rèn luyện.

Việc Yêu tộc có Đại La Kim Tiên trấn giữ cũng là do Chúc Long ngầm cho phép, hy vọng có thể thấy Hiên Viên chiến đấu vượt cấp, tuy Hiên Viên mới tiến giai Thái Ất Kim Tiên không lâu, nhưng sức chiến đấu lại cường đại dị thường, không hề làm ngài thất vọng.

Hiên Viên tự nhiên cũng có thể cảm ứng được trên đỉnh núi sắp phải đối chiến có một vị Yêu Hoàng tồn tại, đối mặt với đối thủ cấp bậc này, không thể không cẩn thận, làm không tốt sẽ có kết cục toàn quân bị diệt.

Hiên Viên cũng thỉnh cầu Chúc Long, nhưng được trả lời là chỉ có một Đại La Kim Tiên thì ngài sẽ không giúp xử lý.

Hiện nay dưới trướng Hiên Viên có mười vị tồn tại cấp bậc Thái Ất Kim Tiên, trên đỉnh núi có Yêu Hoàng Đại La Kim Tiên thì nhất định có Yêu Vương phụ trợ.

Thế là Hiên Viên bắt đầu xây dựng kế hoạch công phá đỉnh núi.

Mấy ngày sau, một vị Thái Ất Kim Tiên lên núi khiêu chiến, khiến những Yêu tộc tự cho mình là đúng rất khổ não, trực tiếp xông ra, muốn lột da rút xương vị Thái Ất Kim Tiên đó.

Điều khiến Yêu tộc không ngờ là, vị Thái Ất Kim Tiên của Nhân tộc đó lại không chiến mà chạy, người của Yêu tộc không đuổi kịp, bèn đứng trên đỉnh núi chế giễu Nhân tộc nhu nhược.

Nhân tộc lại không có bất kỳ động tĩnh gì, trong doanh trại tĩnh lặng, dường như không nghe thấy lời của Yêu tộc.

Người của Yêu tộc cảm thấy vô vị, liền quay về động phủ, nhưng đến nửa đêm, khi rất nhiều Yêu tộc đang ngủ, lại nghe thấy có người khiêu chiến.

Khi ra ngoài thì không thấy bóng người đâu, lặp lại mấy lần đều

như vậy, người của Yêu tộc tức đến râu cũng dựng đứng, cảm thấy Nhân tộc cố ý trêu đùa chúng.

Ngày thứ hai cũng như vậy, tình trạng này trong hai ngày xuất hiện mấy chục lần, mỗi nửa canh giờ lại có người lên đỉnh núi khiêu chiến, nhưng khi chúng dẫn binh đi thì lại không có một ai.

Hiện nay có người khiêu chiến cũng không thèm động đậy nữa, cho rằng Nhân tộc chỉ giỏi võ mồm, căn bản sẽ không lên núi công đánh.

Mấy lần sau, thấy người của Yêu tộc không động tĩnh, Hiên Viên biết chúng sẽ không ra nữa, liền bắt đầu hành động.

Trước thực lực tuyệt đối, bất kỳ âm mưu quỷ kế nào cũng vô dụng, Hiên Viên tuy biết điều đó, nhưng có thể giảm thiểu tử vong thì cố gắng giảm thiểu, kế hoạch lần này nếu thành công, vậy thì binh mã có thể tiết kiệm được hơn một nửa.

Người của Yêu tộc không còn cảnh giác như mấy ngày trước nữa, Nhân tộc hai ngày nay vẫn luôn khiêu chiến, nhưng lại không thực sự lên núi tấn công, khiến vị Yêu Hoàng đó cảm thấy có chút buồn bực.

Trận chiến đầu tiên khi Nhân tộc tiến vào Nam Thiệm Bộ Châu y đã thấy tận mắt, nhưng tác phong bây giờ càng khiến người ta không hiểu nổi, thậm chí có một số Yêu tộc đã không nhịn được muốn trực tiếp xông lên đại chiến một trận với người của Nhân tộc.

"Ầm ầm ầm!" Căn cứ của Yêu tộc bắt đầu chấn động, tiểu yêu bắt đầu hoảng loạn, Yêu Hoàng trong nháy mắt biết đã xảy ra chuyện gì.

Cách làm trước đó của Nhân tộc là để chúng lơi lỏng cảnh giác, bây giờ mới bắt đầu tấn công chính thức, đánh cho chúng một đòn bất ngờ.

Yêu Hoàng lập tức xuất hiện phía trên căn cứ, liền thấy Hiên Viên dẫn dắt các Thái Ất Kim Tiên khác của Nhân tộc đang công kích cả ngọn núi, muốn chôn sống những tiểu yêu đó.

"Không được làm càn!" Yêu Hoàng kia lập tức xông lên, những tiểu yêu đó nếu chết hết, y sẽ trở thành quang can tư lệnh, lúc đó ngay cả một tiểu lâu la cũng không có để chỉ huy, còn xứng làm Yêu Hoàng sao?

Yêu Hoàng xông lên đại chiến với Hiên Viên, thực lực Đại La Kim Tiên cũng không phải để trưng, đối mặt với mười một Thái Ất Kim Tiên không hề sợ hãi.

Mười một Thái Ất Kim Tiên đối đầu với một Yêu Hoàng, có cả Hiên Viên là người có chiến lực cực mạnh, Yêu Hoàng không sợ hãi là một chuyện, nhưng khi đối chiến lại không chiếm được bất kỳ lợi thế nào, may mà viện binh của Yêu tộc cũng nhanh chóng đến.

Bốn vị Yêu Vương trong lãnh địa Yêu tộc lập tức hối hả đi đến chiến trường, có một vị Yêu Vương ở lại ổn định đám lâu la.

Chương 286

Có hai Thái Ất Kim Tiên theo Hiên Viên đối đầu với vị Yêu Hoàng kia, tám vị Thái Ất Kim Tiên còn lại mỗi hai người đối phó một Yêu Vương, cục diện cứ thế giằng co.

Rất nhanh, người của Yêu tộc đã đến chiến trường, quân đội Nhân tộc đã chờ sẵn từ lâu, cạm bẫy cũng đã chuẩn bị xong, quân đội Yêu tộc vừa xuất hiện đã tổn thất mấy trăm người.

Vốn dĩ một đỉnh núi chỉ có mấy vạn yêu quái, bây giờ vừa ra khỏi cửa đã tổn thất mấy trăm, đối với sĩ khí của Yêu tộc là một đòn đả kích nghiêm trọng, ảnh hưởng đến sức chiến đấu tiếp theo.

Người của Nhân tộc giống như một con sư tử ngủ say đã lâu, tích thế chờ phát, thấy con mồi ra khỏi cửa bị thương, ngửi thấy mùi máu tanh nồng đậm liền trở nên càng thêm anh dũng phấn chiến.

May mà trong đó có một vị Yêu Vương trấn giữ, nên mới không lập tức bại trận, nếu không người của Yêu tộc lúc này e rằng đã liên tục bại lui.

Một trận chiến kịch liệt lại bắt đầu, rất nhiều Yêu Hoàng ở Nam Thiệm Bộ Châu đều đang chú ý đến cuộc chiến ở đây, coi trọng hơn cả lần đầu Nhân tộc tấn công Nam Thiệm Bộ Châu, vì trong Nhân tộc đã có đại năng hiện thân, một vị đại năng cấp Chuẩn Thánh.

Trong Nhân tộc có đại năng như vậy chống lưng, chúng không thể không coi trọng, nếu không Nam Thiệm Bộ Châu có thể thật sự không giữ được.

Dưới sự dẫn dắt của một Yêu Vương, sĩ khí Yêu tộc đại chấn, trong Nhân tộc không có Thái Ất Kim Tiên nào có thể thoát thân để chi viện cho chiến trường bên đó, vị Yêu Vương đó có thể nói là vô địch,

tung hoành ngang dọc trên chiến trường này.

Y muốn tiêu diệt hết Nhân tộc ở bên này rồi mới sang bên kia giúp đỡ, tình hình bên kia đối với Nhân tộc cũng không mấy lý tưởng.

Hai vị Thái Ất Kim Tiên đối đầu với một vị Yêu Vương có chút chật vật, trận địa bên Yêu Hoàng có thể nói là trời long đất lở, ba vị Thái Ất Kim Tiên trong tay Yêu Hoàng cũng không chiếm được bất kỳ ưu thế nào.

Chỉ thấy Hiên Viên có thể đấu được một hai chiêu với vị Yêu Hoàng đó, hai vị Thái Ất Kim Tiên còn lại thường xuyên bị đánh tơi tả, nếu không phải chiếm ưu thế về số người, có lẽ đã sớm toi mạng.

Lúc này tình hình chiến sự của Nhân tộc không khả quan, Yêu tộc Nam Thiệm Bộ Châu đều cảm thấy có lẽ đã đánh giá quá cao Nhân tộc, một Yêu Hoàng đã gây áp lực lớn cho Nhân tộc như vậy, có lẽ Nhân tộc ngay cả cửa ải đầu tiên cũng không qua nổi.

Chúc Long thấy tình hình chiến sự như vậy cũng nhíu mày, yêu cầu của ngài đối với Hiên Viên quá nghiêm khắc rồi sao, một Yêu Hoàng có chút miễn cưỡng à.

Hiên Viên trên chiến trường nhìn những người Nhân tộc ngã trong vũng máu, trong lòng đau khổ, cảm thấy mình vô dụng.

Nếu mình có đủ thực lực cường đại, chiến hữu sẽ không phải ở đây, mà đã đi chi viện cho quân đội rồi.

Trong lòng Hiên Viên lần đầu tiên nảy sinh khát vọng đối với sức mạnh, hy vọng mình có sức chiến đấu mạnh hơn, không phải trơ mắt nhìn chiến hữu của mình từng người một ngã trong vũng máu mà bất lực.

Tại Tiên Đình Đông Hải, Sở Dương cũng đang quan sát tình hình chiến sự ở Nam Thiệm Bộ Châu, vốn tưởng thời kỳ Ngũ Đế có thể

kết thúc nhanh chóng, nhưng xem tình hình của Hiên Viên thế này, e rằng cần một khoảng thời gian.

Chờ sau khi thời kỳ Ngũ Đế kết thúc, ta sẽ đi dạo trong Hỗn Độn, chắc phải cần cả vạn năm mới kết thúc một lượng kiếp.

Nhưng Sở Dương cũng không vội, hiện tại ngài đang nghiên cứu một loại thần thông, để khi ở xa Hồng Hoang vẫn có thể nhanh chóng quay về thế giới Hồng Hoang.

Như vậy những người ngài quan tâm dù gặp nguy hiểm cũng có thể lập tức triệu hồi ngài về, có thể yên tâm du lịch trong Hỗn Độn.

Về phần tiểu tử Hiên Viên, vốn chỉ cần đối phó với Xi Vưu là được, nhưng Vu tộc đã bị tiêu diệt toàn bộ, không có nhân vật nào như Xi Vưu, bây giờ chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ khó khăn hơn.

Sở Dương quan sát một lúc rồi không xem nữa, Chúc Long sẽ không để Hiên Viên xảy ra chuyện gì, đối với Chúc Long ngài rất yên tâm.

Tại Nam Thiệm Bộ Châu, khát vọng sức mạnh trong lòng Hiên Viên ngày càng mãnh liệt, đôi mắt hắn trở nên đỏ như máu, linh khí màu vàng trên người có những tia sát khí lộ ra, giống như sắp tẩu hỏa nhập ma.

Đối với điều này, Chúc Long cũng không lập tức ngăn cản, chỉ cần Hiên Viên có thể giết chết Đại La Kim Tiên kia, cho dù nhập ma sâu hơn nữa, Chúc Long cũng có cách kéo hắn trở về.

"A!" Linh khí màu vàng và sát khí màu đỏ máu trên người Hiên Viên xông thẳng lên trời, sức mạnh quả thực đã được tăng vọt, nhưng hắn đã mất đi lý trí, không còn phân biệt được địch ta.

Hai Thái Ất Kim Tiên còn lại thấy vậy, chỉ biết lui về sau Hiên Viên, Hiên Viên bây giờ nhập ma e rằng sẽ chém giết cả bọn họ.

Bọn họ cũng biết, Chúc Long tiền bối nhất định sẽ cứu Hiên Viên vào thời khắc quan trọng nhất, nên không lo lắng.

Sau khi hai người lui ra, họ liền đi ngăn cản Yêu Vương đang tàn sát trên chiến trường, sau khi Hiên Viên nhập ma, chiến cục liền ổn định lại, số lượng chiến sĩ Nhân tộc tử vong cũng không còn nhiều nữa.

Vị Yêu Hoàng kia thì nhìn Hiên Viên, cũng có thể cảm nhận được tình trạng của Hiên Viên lúc này, quá khát vọng sức mạnh cũng không phải chuyện tốt, dễ dàng nhập ma.

Cơ thể khổng lồ của Yêu Hoàng nhấc chân lên, định giẫm Hiên Viên dưới chân, nhưng tốc độ của Hiên Viên sau khi nhập ma đã nhanh hơn rất nhiều.

Yêu Hoàng nhất thời không phản ứng kịp, một đạo kim quang mang theo ánh sáng đỏ máu lóe lên, y liền bị Hiên Viên một kiếm đâm xuyên lồng ngực.

Yêu Hoàng cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh, nếu không phải Đại La Kim Tiên có sinh mệnh lực cực mạnh, tốc độ phục hồi của nhục thân cũng nhanh, một kiếm của Hiên Viên có thể đã lấy mạng y.

"Ong!" Một tiếng kiếm minh cực kỳ chói tai kèm theo một đạo kiếm quang đỏ máu, chém đứt hai chân của Yêu Hoàng kia.

Chết tiệt, tên này sau khi nhập ma chiến lực lại tăng cường nhiều như vậy.

Yêu Hoàng trong lòng có chút kinh hãi, đối với Hiên Viên sau khi nhập ma, chiến đấu có chút chật vật, Yêu tộc chưa từng xuất hiện tình huống này, cho dù nổi điên mấy ngày cũng sẽ phục hồi bình thường.

Yêu tộc bản tính hiếu sát, căn bản không xuất hiện hiện tượng

này, nhiều nhất cũng chỉ là nổi điên mà thôi, sau khi nổi điên lý trí không còn, chỉ biết chém giết, không lâu sau sẽ phục hồi bình thường.

Điều này cũng dẫn đến việc Yêu Hoàng không biết phải đối phó với người sau khi nhập ma như thế nào, vốn dĩ chỉ cần phân tích kỹ lưỡng là có thể nhanh chóng biết được người sau khi nhập ma trừ bản năng ra, đại não không có khả năng suy nghĩ, chỉ có bản năng chiến đấu.

Hiên Viên múa kiếm Hiên Viên, không ngừng tấn công Yêu Hoàng, lúc này Yêu Hoàng đã rơi vào thế hạ phong, bị Hiên Viên đánh cho tơi tả.

Cũng không phải thực lực của Hiên Viên sau khi nhập ma đã tăng cường đến mức có thể đánh bại Đại La Kim Tiên, mà là Yêu Hoàng căn bản đã không muốn đánh với Hiên Viên nữa, chỉ lo chạy trốn.

Y biết, người tu đạo của Nhân tộc chỉ cần nhập ma, sức chiến đấu sẽ ngày càng mạnh, nhưng cơ thể cũng sẽ ngày càng phình to, cuối cùng bạo thể mà chết.

Chương 287

Yêu Hoàng cảm thấy, tiếp tục chiến đấu với Hiên Viên, đợi đến lúc hắn bạo thể mà chết không nhất định né được, không bằng sớm rời đi.

Hiên Viên sao có thể dễ dàng để Yêu Hoàng kia rời đi, hai người một đuổi một chạy, một trước một sau.

Suốt đường đi, Hiên Viên đối với Yêu Hoàng kia có thể nói là cực kỳ "chiếu cố", chiêu nào cũng nhắm vào người y, nếu không phải Yêu Hoàng da dày thịt béo, năng lực hồi phục cực mạnh, e rằng sớm đã không xong rồi.

Các vị Yêu Vương thấy cảnh này đều kinh ngạc vô cùng, Yêu Hoàng nhà mình bị một tiểu tử Thái Ất Kim Tiên đuổi đánh, mà còn không đánh trả nữa chứ?

Ngay cả các Yêu Hoàng khác ở Nam Thiệm Bộ Châu thấy vậy cũng cảm thấy mất mặt, đường đường là đại năng Yêu Hoàng, lại bị một người Nhân tộc thấp hơn một cảnh giới đuổi đánh mà không đánh trả, không phải mất mặt, mà là mất mặt đến tận nhà rồi.

Da trên người Hiên Viên ngày càng đỏ, nhiệt độ cơ thể cũng ngày càng cao, bộ dạng này rõ ràng đã đến cực hạn.

Một cột sáng khổng lồ từ trên trời giáng xuống, bao phủ lấy Hiên Viên, khiến hắn không lập tức bạo thể mà chết, doanh trại Nhân tộc cũng vang lên tiếng kim minh, đó là ý thu binh.

Cột sáng đưa Hiên Viên lên bầu trời, biến mất không thấy, tướng sĩ Nhân tộc cũng như thủy triều rút đi, trên chiến trường chỉ còn lại dấu vết chiến đấu dày đặc, và khói lửa chiến tranh.

Trên bầu trời, Chúc Long điểm một cái vào mi tâm của Hiên Viên, bảo vệ hắn, sau đó ngồi sau lưng hắn để chữa thương.

Tẩu hỏa nhập ma chỉ cần tâm thần bình tĩnh lại là không sao, chỉ là sau khi nhập ma sẽ gây tổn thương lớn cho cơ thể, nếu không có người giúp hắn bình ổn tâm thần, sẽ bạo thể mà chết.

Rất nhanh, triệu chứng của Hiên Viên đã ổn định, bây giờ chỉ là cơ thể có chút suy nhược mà thôi, những thứ khác đều không sao, nghỉ ngơi một thời gian là có thể hồi phục.

Chúc Long đưa Hiên Viên về doanh trại, dặn dò người Nhân tộc chăm sóc cẩn thận rồi rời đi.

Mấy tháng sau, Hiên Viên đã hồi phục gần như hoàn toàn, viện binh lần thứ hai do Thương Hiệt phái tới cũng đã đến, lúc này binh lực Nhân tộc đã có đủ một trăm vạn.

Cường giả Thái Ất Kim Tiên cũng tăng thêm gần trăm vị, đối phó với Yêu tộc trước mắt có thể nói là dư sức.

Cho dù có Đại La Kim Tiên trấn giữ, năm mươi vị Thái Ất Kim Tiên cùng xông lên cũng chịu không nổi.

Nhưng người của Yêu tộc bên kia sớm đã nhận được tin tức, đã rời khỏi nơi trấn thủ, rõ ràng là sợ rồi, dù sao nhiều người như vậy cũng không có cách nào tiến hành chi viện một cách bí mật, bị người ta phát hiện cũng là bình thường.

Sau khi Hiên Viên hồi phục thực lực, quân đội Nhân tộc tiếp tục tiến về phía nam.

Lần này tiến về phía nam một thời gian dài cũng không gặp lại Yêu tộc nữa, có lẽ sau khi biết Nhân tộc có viện binh, chúng bắt đầu tập hợp binh lực để đối phó.

Dù sao dù có Yêu Hoàng trấn giữ, Yêu tộc ở một khu vực cũng

không đủ để ngăn cản trăm vạn quân đội của Nhân tộc, hơn một trăm Thái Ất Kim Tiên vây công một Yêu Hoàng cũng không chịu nổi.

Nếu không phải một đám Yêu tộc ô hợp, sao có thể ngăn cản được trăm vạn hùng sư của Nhân tộc.

Quân đội Nhân tộc từ từ tiến về phía nam, cuối cùng ở sau một thung lũng, thấy yêu khí ngút trời, yêu vân cuồn cuộn, nhìn cảnh này liền biết có rất nhiều Yêu tộc ở đó, thậm chí có cả đại yêu.

Nhưng Hiên Viên không hề sợ hãi, tăng nhanh bước chân, hy vọng có thể nhanh chóng chém giết đám Yêu tộc đó.

Trong lòng Hiên Viên hy vọng có thể cùng Yêu tộc chung sống, nhưng những người Nhân tộc khác lại không nghĩ vậy, vì lịch sử đã ghi lại sự kiện Yêu tộc tàn sát Nhân tộc để chế tạo Đồ Vu Kiếm trong đại chiến Vu Yêu, nếu không có Thánh Phụ ngăn cản, có lẽ Nhân tộc lúc này đã không còn tồn tại.

Vì vậy, đại bộ phận Nhân tộc đều căm hận Yêu tộc, sự hiếu sát của Yêu tộc khiến họ ghê tởm, đây cũng là một trong những nguyên nhân Nhân tộc không ưa Yêu tộc.

Rất nhanh, quân đội Nhân tộc đã đến nơi cách đại bản doanh của Yêu tộc mười vạn dặm để hạ trại, xây dựng kế hoạch công phạt Yêu tộc.

Nhân tộc không biết Yêu tộc tụ tập trong thung lũng có bao nhiêu, nếu hành động hấp tấp chắc chắn sẽ chịu thiệt lớn, thậm chí bị mai phục, trong cuộc đối đầu với Yêu tộc, một chút sai sót cũng sẽ là tổn thất to lớn đối với Nhân tộc.

Bởi vì thực lực tổng thể của Nhân tộc không bằng Yêu tộc, chỉ chiếm ưu thế về số lượng mà thôi, nếu xảy ra sai sót, ưu thế này sẽ nhanh chóng không còn, thắng lợi sẽ nghiêng về phía Yêu tộc.

Người của Yêu tộc quyết định tất cả Yêu Hoàng sẽ xuất kích, cùng nhau vây công cường giả Chuẩn Thánh trong Nhân tộc, nơi đây có hơn một trăm Yêu Hoàng, đối phó với một Chuẩn Thánh cũng tạm được.

Hơn một trăm Thái Ất Kim Tiên của Nhân tộc đối với Yêu tộc căn bản không đáng kể, nơi đây có mấy vạn Yêu Vương, thực lực tuyệt đối không phải Nhân tộc có thể so sánh.

Điều quan trọng nhất là vị đại năng Chuẩn Thánh trong Nhân tộc, cho dù hơn một trăm Yêu Hoàng liên thủ, cũng không nhất định có thể chiến thắng vị đại năng Chuẩn Thánh đó, nhiều nhất là kéo dài thời gian, thậm chí sẽ tổn thất mấy chục vị Yêu Hoàng, vì vậy có thể xoay chuyển chiến cục hay không phải xem hành động của bên Yêu Vương.

Nếu có thể nhanh chóng đánh tan quân đội của Hiên Viên, vị đại năng Chuẩn Thánh đó thấy quân đội bại trận sẽ không dây dưa nhiều với người của Yêu tộc, chắc chắn sẽ mang theo những người quan trọng nhất của Nhân tộc chạy trốn.

Thám tử của Nhân tộc bên kia vẫn không thể dò ra Yêu tộc có bao nhiêu cường giả, dẫn đến việc bên Nhân tộc vẫn án binh bất động.

Người của Yêu tộc đều dựa vào truyền thừa để tu hành, huyết mạch của bản thân càng mạnh thì tốc độ tu hành càng nhanh, Yêu tộc đã truyền thừa lâu như vậy, đại năng chắc chắn nhiều hơn Nhân tộc.

Các Thái Ất Kim Tiên của Nhân tộc đều là những người thuộc lứa đầu tiên mới có tu vi như vậy, thế hệ mới sinh ra mới có mấy trăm tuổi, nhiều nhất là Nhân Tiên, Địa Tiên, cho dù mấy vạn tuổi cũng chỉ là Thiên Tiên mà thôi.

Đại bộ phận Yêu tộc của Nam Thiệm Bộ Châu đều tụ tập trong thung lũng này, khi tất cả các Yêu Hoàng đạt được sự nhất trí, người

của Yêu tộc liền xông lên trời.

Hơn trăm vị Yêu Hoàng, hàng vạn Yêu Vương xuất chinh, còn có vô số tiểu yêu, bầu trời đen kịt một mảng.

"Ầm ầm ầm!" "Ngao!" Bầu trời vang lên từng trận sấm sét, thân rồng khổng lồ của Chúc Long xuất hiện trên bầu trời, phát ra một tiếng long ngâm kinh thiên động địa, khiến Yêu tộc hạ giới kinh sợ không dám động đậy chút nào.

Trong mắt Yêu tộc, Chúc Long chính là sự tồn tại khủng bố vô thượng, có thể sánh ngang với thần của Yêu tộc.

Các Yêu Hoàng ổn định lại tâm thần, muốn thắng trận chiến này, trước tiên phải kiềm chế Chúc Long, ở hạ giới, hàng vạn Yêu Vương có thể dễ dàng nghiền nát quân đội Nhân tộc.

Hơn trăm vị Yêu Hoàng đồng loạt xông lên trời, Chúc Long thấy vậy, không khỏi cười lạnh, cảm thấy đám Yêu Hoàng này quá coi thường một Chuẩn Thánh lão làng.

Chương 288

Chúc Long là Chuẩn Thánh sống sót từ Long Hán sơ kiếp, hơn trăm vị Yêu Hoàng mà đòi kiềm chế ngài, có phải quá xem thường vị Chuẩn Thánh lão làng này rồi không.

Khi các Yêu Hoàng xông lên trời, Yêu tộc hạ giới cũng tiến quân về phía quân đội Nhân tộc.

Nhân tộc thấy Yêu tộc có nhiều cường giả như vậy cũng bị dọa sợ.

Mấy chục vạn yêu binh, thực lực tổng thể đều trên Nhân tộc, có mấy vạn cường giả Yêu Vương, đây không phải là toàn bộ thực lực của Yêu tộc, những Yêu tộc quá yếu căn bản không có tư cách tham gia trận chiến này.

Ngược lại, Nhân tộc có mấy trăm vạn người, nhưng mỗi người trong Yêu tộc đều có thể một chọi mười, một người xông pha cũng không thành vấn đề.

Hiên Viên thấy cảnh này cũng bất lực, bên cạnh có mười vị Yêu Vương đang nhìn chằm chằm, hắn cũng không dám sơ suất chút nào.

Cho dù có kiếm Hiên Viên trong tay, hắn cũng không dám nói có thể một chọi mười, áp chế mười vị Yêu Vương.

Các Thái Ất Kim Tiên khác cũng vậy, đều bị khoảng mười Yêu Vương bao vây.

Hiên Viên còn đỡ, những người khác đối mặt với một Yêu Vương đã có chút chật vật, khi bị mười Yêu Vương bao vây, có người đến thở mạnh cũng không dám.

Yêu tộc đã nghiền nát Nhân tộc, Hiên Viên bây giờ mới biết mình

đã coi thường Yêu tộc, trăm vạn hùng sư mà cứ ngỡ là trò cười, thật sự là người si nói mộng.

Cho dù có thêm trăm vạn nữa, e rằng cũng vô ích, chỉ là cho Yêu tộc thêm đồ ăn mà thôi.

Kim quang trên thanh kiếm Hiên Viên trong tay Hiên Viên đại thịnh.

Dù không địch lại, nhưng đã đến đây rồi, nếu không giết được mấy người chắc chắn sẽ không cam lòng.

Người của Yêu tộc toàn bộ đều hóa thành bản thể, từng con một cao lớn, Hiên Viên bị kẹp ở giữa trông nhỏ bé lạ thường.

Nhân tộc tu đạo, không có Đại La Kim Tiên thì không thể hóa ra pháp tướng chân thân, Hiên Viên lúc này cũng vậy, tu đạo chưa đến mấy vạn năm đã là Thái Ất Kim Tiên, thành tựu này đã rất đáng nể, là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ.

Mấy đạo kim quang lóe lên, kiếm khí do kiếm Hiên Viên chém ra vô cùng sắc bén, Yêu Vương nào bị trúng đều bị thương, Hiên Viên cũng nhân cơ hội này xông ra khỏi vòng vây của chúng.

Mười đại Yêu Vương đều không dám coi thường hắn, chúng đều là những tồn tại đỉnh cấp trong Yêu Vương, là Thái Ất Kim Tiên đỉnh phong, không hề coi thường Hiên Viên.

Ánh kim quang trên thanh kiếm trong tay Hiên Viên lóe lên, một kiếm chém ra, mười Yêu Vương đều bắt đầu né tránh, cho dù thân thể chúng cường hãn cũng không dám so với Tiên Thiên Linh Bảo sắc bén.

Hiên Viên biết cách làm của đám Yêu Vương này, chỉ kiềm chế hắn mà thôi, không bằng đi chi viện cho nơi khác, có cơ hội thậm chí có thể chém giết chúng.

Nhưng trong mắt Hiên Viên, đám Yêu Vương này không có chút phối hợp nào, chỉ cần đánh bại từng tên một, hoàn toàn không có vấn đề.

Chúng chỉ lo cho bản thân, Hiên Viên chỉ cần chuyên tâm đánh một tên, những tên khác hoàn toàn không giúp đỡ, chỉ tìm sơ hở ở sau lưng, chỉ cần né tránh kịp thời là hoàn toàn không sợ.

Hiên Viên tấn công một tên trước, những tên khác đều tự giác tránh ra, rõ ràng không muốn cùng tên đó gánh, đây chính là hiệu quả mà hắn muốn.

Mười đại Yêu Vương vừa tách ra, Hiên Viên ngưng tụ một đòn mạnh nhất, tấn công Yêu Vương đang lẻ loi kia.

Nếu Yêu Hoàng dưới một đòn này còn có năng lực chiến đấu, thì trước mắt là một Yêu Vương, hết hy vọng rồi!

Chuẩn bị đáp đất đi!

Kiếm Hiên Viên tỏa ra ánh kim quang chói mắt, khiến mười đại Yêu Vương đều không mở được mắt, Hiên Viên một kiếm chém trúng Yêu Vương đó.

Chỉ thấy kiếm Hiên Viên chém sắt như chém bùn, rất nhẹ nhàng chém đôi thân thể Yêu Vương đó, Yêu Vương đó sau khi thân thể bị chia thành hai nửa liền mất đi sức chiến đấu trong thời gian ngắn.

Yêu Vương không giống Yêu Hoàng, năng lực hồi phục không khủng bố như vậy, sau khi thân thể bị chém thành hai nửa, không có mấy ngày thì đừng hòng động đậy, sau khi hồi phục cũng cần mấy tháng mới có thể đưa chiến lực về đỉnh phong.

Nói cách khác, Yêu Vương này trong trận chiến này không còn tác dụng gì, thậm chí có thể là một gánh nặng.

Chín vị Yêu Vương còn lại thấy cảnh này đều nhìn nhau kinh

ngạc, trong thời gian ngắn như vậy đã hạ được một vị Yêu Vương.

Đối đầu với một Yêu Vương có lẽ có chút khó khăn, nhưng Hiên Viên quả thực đã tìm đúng nhược điểm của Yêu Vương, phát huy được ưu thế của bản thân.

Nhục thể của Yêu Vương dù mạnh đến đâu cũng không thể mạnh bằng Tiên Thiên Linh Bảo, ở cấp bậc Yêu Vương, sau khi nhục thể bị chém đứt, chiến lực sẽ suy yếu, thậm chí trực tiếp mất đi sức chiến đấu.

Chúng đều kinh ngạc trước năng lực chiến đấu của Hiên Viên, cùng cấp cường giả, không dùng chiến lực nghiền ép, mà dùng chiến lược nghiền ép, xem ra đã coi thường vị lãnh tụ Nhân tộc này.

Đơn thuần luận về chiến lực đều không phải đối thủ, bây giờ luận chiến lược cũng thua, tiểu quỷ Nhân tộc này tuy là hậu bối, nhưng quả thực đáng để coi trọng.

Các Yêu Vương lại bao vây Hiên Viên, nhưng sự chú ý của Hiên Viên chỉ có một nửa ở đây, một nửa đã bay đến chiến trường bên kia, hiện tại hắn rất quan tâm đến tình hình chiến sự.

Dù sao hắn đã thấy Chúc Long tiền bối bị mấy trăm vị Yêu Hoàng vây công, căn bản không thể rảnh tay ra giúp hắn giải quyết khó khăn, bây giờ chỉ có thể dựa vào chính mình.

"Chiến đấu với ta mà dám phân tâm?" Có một Yêu Vương biết trong lòng Hiên Viên đang nghĩ gì, liền ra hiệu cho một Yêu Vương bên cạnh, rõ ràng là truyền âm.

Yêu Vương kia gật đầu, sau đó ra tay tấn công những người bên dưới, cũng không quan tâm đó là Yêu tộc hay Nhân tộc, tất cả đều nằm trong phạm vi tấn công.

"Ầm!" Một đòn tấn công của Yêu Vương mạnh đến mức nào?

Đất đai trong phạm vi trăm dặm đều bị san bằng, những người bên trong toàn bộ đều hóa thành tro bụi, ngay cả Yêu tộc cũng không ngoại lệ.

Chương 289

Hiên Viên hai mắt đỏ rực nhìn tên trước mặt, nhưng lại không dám có bất kỳ hành động nào, vì có tám Yêu Vương khác đang nhìn, chỉ cần hắn ra tay, các Yêu Vương khác sẽ lập tức phát động tấn công, nhiều Yêu Vương tấn công như vậy không thể né hết được, chỉ cần bị trọng thương sẽ khó có cơ hội lật kèo.

Yêu Vương kia cười lạnh nhìn Hiên Viên, y biết những người này là một trong những nhược điểm lớn nhất của Hiên Viên, đại đa số người của Nhân tộc đều thua ở mặt tình cảm.

Bất kể đối với người thân, huynh đệ, hay bạn bè, đều có một loại tình cảm đặc biệt, nhưng đôi khi loại tình cảm này sẽ bị kẻ địch lợi dụng, đây cũng là một trong những nguyên nhân có người sẽ vứt bỏ những tình cảm này.

Tình cảm là một con dao hai lưỡi, có thể mang lại sức mạnh vô cùng, cũng sẽ trở thành nhược điểm chí mạng.

Lúc này, hai mắt Hiên Viên đỏ rực vô cùng, hận, hận những kẻ này, làm hại đồng bạn, thật đáng cười cho cái gọi là chung sống...

"Keng!" Một đạo kiếm quang đỏ rực chém về phía Yêu Vương kia, các Yêu Vương khác thấy vậy liền hiểu rõ nhược điểm rồi, toàn bộ đều tấn công Hiên Viên.

"Ầm!" Trên bầu trời xuất hiện năng lượng bạo tạc khổng lồ, cả một mảng hư không đều đang run rẩy, ngay cả mặt đất cũng vì luồng sức mạnh đó mà run lên không ngừng.

Tám vị Yêu Vương sức mạnh khủng bố như vậy, hư không và mặt đất đều không thể chịu đựng được luồng sức mạnh khổng lồ đó, có thể thấy không gian trong hư không đều đã vỡ vụn.

Một cỗ thi thể từ trên trời rơi xuống, nhìn kỹ mới biết, đó không phải là thi thể của Yêu Vương, vì không có linh lực có thể chống đỡ cơ thể khổng lồ hóa, đã biến thành hình thái nguyên thủy nhất.

Tám vị Yêu Vương còn lại đều kinh ngạc nhìn trước mắt, trong hư không không có bóng dáng của Hiên Viên, đòn tấn công vừa rồi rõ ràng đã trúng, nhưng dưới đòn tấn công mạnh như vậy, lại không hề ngã xuống, chỉ có một cỗ thi thể của đồng bạn.

Hiên Viên đột ngột xuất hiện sau lưng một vị Yêu Vương, các Yêu Vương khác muốn nói cho vị Yêu Vương đó biết, nhưng động tác của Hiên Viên quá nhanh, căn bản không kịp lên tiếng nhắc nhở.

"Keng!!!" Máu tươi tung tóe, trong hư không trông thật bắt mắt, các Yêu Vương khác chỉ có thể trơ mắt nhìn đồng bạn của mình bị Hiên Viên một kiếm chém ngang lưng.

Thời gian dường như đã bị đóng băng, Hiên Viên chỉ trong một khoảnh khắc đã chém giết hai vị Yêu Vương, đều là tồn tại cùng cảnh giới, mỗi một vị đều bị một đòn chém giết, không có chút dư địa để chống trả.

Từ khi nào Thái Ất Kim Tiên lại yếu như vậy, dễ bị chém giết như vậy, mới chỉ một nén hương thời gian, đã tổn thất ba vị Yêu Vương, bình thường Yêu Vương mấy vạn năm cũng không ngã xuống một vị, hôm nay lại ngã xuống ba vị.

Đối với Yêu tộc Nam Thiệm Bộ Châu, Yêu Vương có lẽ không thiếu, nhưng để bồi dưỡng ra một vị Yêu Vương lại cần mấy chục vạn năm thời gian, cũng đau lòng lắm chứ.

Ánh mắt của Hiên Viên lúc này lạnh lẽo dị thường, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Kim Tiên e rằng trong nháy mắt có thể đóng băng thành khối băng.

Hiên Viên sau khi chém giết vị Yêu Vương đó không hề dừng lại, lao về phía một Yêu Vương khác, muốn chém giết toàn bộ Yêu Vương ở đây!

Các Yêu Vương khác cũng đã hiểu rõ về Hiên Viên, trước đó đã coi thường Hiên Viên, chỉ tiến hành vây công mà thôi, nếu thật sự liên thủ thì ba vị Yêu Vương kia cũng không chết nhanh như vậy.

Bây giờ mới ý thức được sự nghiêm trọng của sự việc, nếu không liên thủ nữa có lẽ thật sự sẽ toàn bộ ngã xuống đây.

Hiên Viên đến trước mặt một Yêu Vương, một Yêu Vương khác từ bên cạnh tấn công, khiến động tác của hắn chậm lại, Yêu Vương kia mới né được một đòn.

Sau khi các vị Yêu Vương liên thủ, Hiên Viên mới cảm thấy chật vật, tuy đã phát huy siêu thường một lần, nhưng trước đó chúng đều có tâm lý khinh thường, bây giờ không giống nữa, đều đã nghiêm túc.

Hiên Viên trông rất phẫn nộ, nếu không phải vị Yêu Vương kia tấn công người vô tội, Hiên Viên có lẽ sẽ không phẫn nộ như vậy.

Các vị Yêu Vương liên thủ bắt đầu bố trận, Hiên Viên sao có thể để chúng thành công, nếu để chúng thành công thì hắn sẽ toi đời.

Nhưng chúng đều là đại năng cấp Yêu Vương, tốc độ bố trận có thể biết được, trong nháy mắt đã hoàn thành, Hiên Viên vốn định làm trọng thương một vị Yêu Vương, khiến chúng không thể hoàn thành trận pháp.

Hiên Viên cũng có chút coi thường năng lực của đám Yêu Vương này, thời gian bố trận lại ngắn như vậy, trong nháy mắt đã nhốt hắn vào trong.

Các vị Yêu Vương cùng nhau thúc đẩy trận pháp, bên trong pháp trận liền điện chớp sấm rền, vô tận tia chớp đang oanh kích Hiên Viên.

Hiên Viên ở trong pháp trận không chiếm được chút lợi thế nào, chỉ có phần bị đánh, toàn lực chống đỡ tia chớp căn bản không còn dư lực để phá trừ pháp trận.

Trong lúc Hiên Viên toàn lực chống đỡ tia chớp, cuộc chiến bên Chúc Long cũng vô cùng kịch liệt.

Trên bầu trời, mấy trăm vị Yêu Hoàng đều hóa ra chân thân, mỗi một con đều có kích thước mười vạn trượng, nhưng trước mặt Chúc Long lại nhỏ bé như vậy.

Một con mắt của Chúc Long đã lớn mười vạn trượng, đám Yêu Hoàng này trước mặt ngài như ruồi muỗi, tiện tay một cái tát là có thể đập chết một mảng lớn.

"Hống!" Chúc Long phun một hơi long tức, trực tiếp thổi bay đám ruồi muỗi này ra xa mấy trăm vạn dặm, rồi lại một cú thần long bãi vĩ.

"Ầm ầm ầm!!!!" Mấy trăm vị Yêu Hoàng toàn bộ đều bị một cú quật đuôi của Chúc Long quật xuống mặt đất, chỉ thấy trên mặt đất mấy chục đỉnh núi đều nổ tung, xuất hiện mấy trăm cái hố lớn đường kính mấy nghìn vạn dặm.

Những người đang chiến đấu trên mặt đất đều nhìn lên trời, với tầm nhìn nhỏ bé của họ, chỉ có thể thấy bầu trời bị thân thể của Chúc Long chiếm giữ, dường như cả bầu trời đều là lãnh địa của Chúc Long.

Mấy trăm vị Yêu Hoàng lần lượt đứng dậy, lúc này chúng đều cảm nhận được sự khủng bố của đại năng Chuẩn Thánh, cho dù mấy trăm vị Yêu Hoàng liên thủ, người ta cũng chỉ cần một chiêu là giải quyết.

Nhưng các Yêu Hoàng dường như không định từ bỏ như vậy, mấy trăm thân ảnh khổng lồ lại một lần nữa xông lên trời, lĩnh giáo

cao chiêu của đại năng Chuẩn Thánh.

Trong mắt Chúc Long, chúng chẳng qua chỉ là những con ruồi muỗi to hơn một chút mà thôi, không đáng để ý nhiều.

Khoảng thời gian này đi theo Thiên Tôn, Thiên Tôn sớm đã giúp ngài tiến giai Chuẩn Thánh hậu kỳ, chỉ cần nỗ lực, lúc còn sống có thể không bằng Chuẩn Thánh đỉnh phong, nhưng đó là cảnh giới gần với Thánh nhân, là cảnh giới có tư cách tìm tòi với Thánh nhân.

Mấy trăm vị Yêu Hoàng lần lượt thi triển tuyệt học của mình, đối mặt với cường địch mà còn có bảo lưu, thì không khác nào tự tìm cái chết.

Có Yêu Hoàng trên người bốc lên ngọn lửa khủng bố, hư không dưới ngọn lửa nhiệt độ cao như vậy cũng xuất hiện dấu hiệu sụp đổ, đại bộ phận hư không đều bắt đầu méo mó.

Có Yêu Hoàng trên người hàn khí xông lên, dường như muốn đóng băng cả trời đất, chỉ cần sinh linh nào đến gần cũng sẽ bị hàn khí đóng băng.

Chương 290

Có Yêu Hoàng trên người sát khí cuồn cuộn, giống như đồ tể của thế giới sát lục, từ vực sâu địa ngục, muốn kết thúc thế giới...

Chúc Long lại thản nhiên liếc nhìn đám ruồi muỗi tỏa ra "mùi hôi" trên người, sau đó nhấc long trảo lên, đập một phát vào đám "ruồi muỗi" đó.

"Ầm!!!" Mấy chục Yêu Hoàng vừa bay lên trời lại một lần nữa quay về mặt đất, quay về vòng tay của mẹ đất.

Vẫn chưa kết thúc, những Yêu Hoàng còn lại cũng bị một trảo đập xuống, mấy trăm vị Yêu Hoàng chỉ trong một khoảnh khắc đã bại trận.

Cho dù đều đã thi triển tuyệt học của mình, nhưng khi đối mặt với đại năng Chuẩn Thánh lão làng của Hồng Hoang, lại bất kham một kích như vậy.

Trên người Chúc Long tỏa ra khí tức đặc hữu của Long tộc, áp chế toàn bộ người trên mặt đất.

Vốn dĩ tất cả chiến tranh trên mặt đất đều đã dừng lại, đối mặt với áp chế khí tức mạnh mẽ như vậy, ngay cả hô hấp cũng khó khăn, đừng nói là chiến đấu.

Chúc Long trở thành đối tượng chú ý của tất cả mọi người, mấy trăm vị Yêu Hoàng trước mặt ngài cũng chỉ như ruồi muỗi, to hơn con kiến một chút mà thôi.

Tám vị Yêu Vương vốn đang vây công Hiên Viên lúc này đến thở mạnh cũng không dám, nhiều Yêu Hoàng như vậy còn không phải là đối thủ một chiêu của người ta, tám Yêu Vương bọn chúng, e rằng

ngay cả long tức của người ta cũng không chịu nổi.

Trong tu đạo, chênh lệch mỗi một cảnh giới đều rất lớn, người có thể chiến đấu vượt cấp như Hiên Viên lại càng hiếm có, Tiên Thiên Linh Bảo cũng không phải là hàng đại trà, không phải ai cũng có.

Đại La Kim Tiên trước mặt Chuẩn Thánh chẳng qua chỉ là trẻ con, đặc biệt là Chuẩn Thánh lão làng như Chúc Long, nếu là Chuẩn Thánh vừa mới tiến giai có lẽ đối phó với nhiều Yêu Hoàng như vậy sẽ có chút chật vật, nhưng Chúc Long đã tiến giai mấy trăm vạn năm.

Mấy trăm Yêu Hoàng sau khi bị đánh về mặt đất lần thứ hai liền từ bỏ chống cự, chúng biết Chúc Long không thể chống lại, đại năng cấp bậc này không thể dùng số lượng để chống lại.

Chúc Long vẫn thản nhiên nhìn Yêu tộc hạ giới, không ra tay, chỉ là không thèm ra tay với đám Yêu tộc này mà thôi.

Tướng sĩ Nhân tộc ánh mắt nóng rực nhìn vị thần hộ mệnh, tuy đều biết có thần hộ mệnh âm thầm giúp đỡ Nhân tộc, nhưng không ai ngờ lại là một sinh vật khổng lồ như vậy, đủ để che cả bầu trời.

Hiên Viên nhìn lão sư, vừa rồi bị tám vị Yêu Vương dùng pháp trận vây khốn dẫn đến bị thương nghiêm trọng.

"Các ngươi, lui về Bắc Câu Lô Châu đi." Chúc Long vừa mở miệng, mọi chuyện đã thành định cục, tại đây không có bất kỳ ai có thể trái lệnh.

Cho dù mấy trăm vị Yêu Hoàng cũng bất lực, không thể phản kháng lời của Chúc Long, người của Yêu tộc lúc này tuy không cam tâm, nhưng lại không có chút biện pháp nào.

Yêu tộc Nam Thiệm Bộ Châu vì một câu nói của Chúc Long mà lui về Bắc Câu Lô Châu, không dám có chút chậm trễ nào.

Nếu ở Bắc Câu Lô Châu, người của Yêu tộc có lẽ sẽ không chật

vật như vậy, dù sao Yêu Thần của Thiên Đình cũng ở đó, nhưng Nam Thiệm Bộ Châu lại không có Yêu Thần nào ở đây, chỉ có thể ngoan ngoãn nghe theo mệnh lệnh của Chúc Long.

Chỉ trong vài năm, hàng vạn tộc của Nam Thiệm Bộ Châu bắt đầu di dời, tiến về Bắc Câu Lô Châu, hơn chín mươi phần trăm Yêu tộc đều di dời về phương bắc, số còn lại là những Yêu tộc nguyện ý chung sống hòa bình với Nhân tộc.

Nhân tộc sau chiến dịch này, tôn Long tộc làm đồ đằng, Hiên Viên dẫn dắt một bộ phận Nhân tộc sinh sống ở phương nam.

Đông Thắng Thần Châu và Nam Thiệm Bộ Châu bị Nhân tộc thống nhất, Hiên Viên cũng thống nhất toàn bộ Nhân tộc thành một quốc gia, gọi là Hạ triều.

Tất cả mọi người của Hạ triều đều tôn Long tộc làm đồ đằng, cũng có người Nhân tộc tự xưng là con cháu của rồng, tất cả những điều này Long tộc đều ngầm đồng ý.

Sau đó Hạ triều dưới sự dẫn dắt của Hiên Viên đã đi đến thịnh vượng, cùng với sự thịnh vượng của Hạ triều, mỗi một góc của thế giới Hồng Hoang đều bắt đầu có bóng dáng của Nhân tộc, ngay cả Bắc Câu Lô Châu, Tây Ngưu Hạ Châu cũng không ngoại lệ.

Sau khi Hạ triều được thành lập, Sở Dương sắc phong Hiên Viên làm Đế, Chúc Long cũng theo Sở Dương trở về Tiên Đình Đông Hải.

Lượng kiếp Tam Hoàng Ngũ Đế đến đây kết thúc, trời giáng công đức, Tam Hoàng Ngũ Đế của Nhân tộc, chư Thánh, sư phụ của Nhân Hoàng, mỗi người đều nhận được một lượng công đức nhất định.

Nhưng chút công đức này không làm chư Thánh thỏa mãn, thứ họ theo đuổi bây giờ chỉ có một, đó là đánh bại Sở Dương, khôi phục sự cân bằng giữa các Thánh nhân.

Trận chiến giữa Vô Thiên và Sở Dương lần trước đã khiến chư Thánh nảy sinh một số ý nghĩ lệch lạc, chúng đều thắc mắc tại sao Vô Thiên lại có sức chiến đấu mạnh như vậy, với tu vi Chuẩn Thánh lại bùng nổ ra thực lực địch được bảy Thánh nhân, đây là chuyện chưa từng có ở Hồng Hoang.

Chư Thánh đều đang âm thầm điều tra việc này, sức chiến đấu mạnh mẽ như vậy, nếu có thể hiểu được bí ẩn trong đó, có lẽ sẽ không phải chịu đựng sự tủi nhục như thế này nữa.

Sức chiến đấu của Sở Dương chư Thánh đều đã rõ, nếu chúng cũng có thể sở hữu sức chiến đấu như vậy, có lẽ sẽ không bị Sở Dương áp chế, đều có thể có năng lực chiến đấu với ngài.

Đối với kế hoạch của chư Thánh, Sở Dương không có hứng thú lắm, lúc này ngài dự định đi vào Hỗn Độn để tìm kiếm cơ duyên.

Ở Hồng Hoang ngài đã tung hoành không bị cản trở, trừ Hồng Quân Đạo Tổ ra không ai có thể áp chế ngài, chư Thánh liên thủ cũng không chắc.

Tây Vương Mẫu cũng biết tin Sở Dương sắp rời đi, sau khi sắc phong Hiên Viên, vừa về đã tìm đến ngài.

"Phu quân~" Tây Vương Mẫu tình cảm nồng thắm nhìn Sở Dương, cho dù trong lòng có không nỡ đến đâu, cũng sẽ không níu kéo, vì nàng biết người đàn ông của mình là con chim ưng bay cao trên bầu trời, thế giới Hồng Hoang này đối với ngài quá nhỏ bé.

Sở Dương nhìn Tây Vương Mẫu trong lòng mềm nhũn, ôm nàng vào lòng, không nói gì.

Tây Vương Mẫu cũng không phá vỡ bầu không khí tuyệt vời này, nàng cảm thấy lồng ngực của Sở Dương là nơi an toàn nhất trên thế giới, ở đây nàng có thể rất yên tâm.

Không khí trong đại điện bắt đầu nóng lên, Sở Dương và Tây Vương Mẫu giao hòa vào nhau, linh hồn sâu thẳm dung hợp, cảm giác này tuyệt vời đến mức nào chỉ có hai người biết.

Mười năm sau, Sở Dương đeo một sợi dây chuyền lên cổ Tây Vương Mẫu, nói: "Hiện tại ta sắp đi vào Hỗn Độn, tặng nàng món bảo vật này, có nó nàng có thể liên lạc với ta bất cứ lúc nào, nếu có nguy hiểm ta cũng có thể lập tức quay về bên cạnh nàng." Đây là kết quả nghiên cứu mấy chục vạn năm của Sở Dương, không ai biết Hỗn Độn rốt cuộc lớn đến đâu, món bảo vật này giống như một thiết bị định vị, bất cứ lúc nào cũng biết Hồng Hoang ở đâu, dù xa đến đâu, chỉ cần Tây Vương Mẫu triệu hồi, ngài có thể lập tức quay về bên cạnh Tây Vương Mẫu.

Ở bên ngoài, trên người Sở Dương luôn tỏa ra khí tức của bậc thượng vị, khiến người ta có cảm giác muốn thần phục; ở bên trong, ngài luôn dịu dàng như vậy, ngay cả Tây Vương Mẫu cũng không thể chống lại sự dịu dàng này.

Trước đó, ngài đã chém giết Vô Thiên, thu thập đủ bốn đài sen, có thể dung hợp chúng thành Hỗn Độn Thanh Liên, chỉ là sau một thời gian tìm hiểu, phát hiện ra không đơn giản như vậy.

Chương 291

Hỗn Độn Thanh Liên có một biệt danh khác, gọi là: Sáng Thế, là vật thai nghén Bàn Cổ, nếu dễ dàng bị Sở Dương lấy được thì đã không gọi là Sáng Thế Thanh Liên.

Nhưng không thành công cũng không vội, dù sao cũng đã ở trong tay ngài, không tin có người có thể cướp đi từ tay ngài.

Trước khi rời đi, Sở Dương dặn dò Vân Tiêu che chở người của Tiên Đình, sợ sau khi ngài rời đi, chư Thánh sẽ bất lợi cho Tiên Đình, đặc biệt là những người có quan hệ mật thiết với ngài.

Sở Dương cũng là sư phụ của Vân Tiêu, lời của ngài nàng nhất định sẽ nghe, hơn nữa trong Tiên Đình còn có ca ca và muội muội của nàng, sao có thể nhẫn tâm không quản chứ.

Sở Dương sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi việc, liền rời khỏi Hồng Hoang, hướng về Hỗn Độn.

Chư Thánh của Hồng Hoang đều hy vọng Sở Dương có thể lạc lối trong Hỗn Độn, không bao giờ xuất hiện ở Hồng Hoang nữa.

Nếu chúng biết trên người Tây Vương Mẫu có một món bảo vật có thể triệu hồi Sở Dương trở về, không biết có tức đến râu cũng vểnh lên không.

Bên ngoài thế giới Hồng Hoang, có một lớp giới mô, là do thế giới Hồng Hoang tự diễn hóa qua mấy nghìn vạn năm.

Khi Bàn Cổ vừa mới hóa thân thành Hồng Hoang, trong Hỗn Độn có vẫn thạch rơi vào Hồng Hoang, làm cho thế giới Hồng Hoang đầy thương tích.

Thời gian trôi qua, thế giới Hồng Hoang đã sinh ra Thiên Đạo,

Thiên Đạo để bảo vệ Hồng Hoang không bị vẫn thạch tàn phá nữa, liền diễn hóa ra một lớp giới mô để bảo vệ nó.

Tầng rào chắn bao bọc toàn bộ Hồng Hoang và các hành tinh xung quanh nó được tạo thành từ vô số khe nứt hư không.

Bất kỳ thiên thạch nào đến gần đều sẽ bị khe nứt hư không nghiền nát thành tro bụi, nhưng người trong Hồng Hoang cũng khó mà đi ra.

Vừa đến gần khe nứt hư không, người ta đã có cảm giác như sắp bị không gian chia cắt, dù nhục thân có mạnh đến đâu cũng không thể chống lại sự xé rách của không gian.

Nhưng Sở Dương thì khác, sau khi học được Thôn Thiên Đạo Kinh, hắn có thể thôn phệ mọi thứ, kể cả không gian.

Khi Sở Dương đến trước rào chắn của thế giới Hồng Hoang, khí tức kinh khủng từ khe nứt không gian như muốn xé nát thân thể hắn, ngay cả linh hồn cũng có cảm giác tương tự.

Sở Dương không hề nao núng, một lực hút mạnh mẽ xuất hiện quanh thân, thôn phệ cả không gian xung quanh.

Khe nứt không gian dường như có linh tính, cảm nhận được Sở Dương liền bộc phát ra những tia sét hư không mãnh liệt.

Loại sét này không giống với lôi kiếp mà Thiên Đạo giáng xuống.

Thần phạt chi lôi của Thiên Đạo lấy sức mạnh làm nguồn năng lượng, còn sét hư không được tạo ra do không gian vỡ nát, ma sát mà thành, giống như sự bùng nổ khi hai loại sức mạnh mãnh liệt không dung hợp được với nhau va chạm.

Loại sét này còn kinh khủng hơn cả Thần phạt chi lôi, cho dù Sở Dương dùng Thôn Thiên Đạo Kinh cưỡng ép thôn phệ, trong cơ thể vẫn còn lại khí tức cuồng bạo của nó.

Nếu là người khác, e rằng không thể dễ dàng vượt qua như vậy.

Chẳng mấy chốc, Sở Dương đã tiếp cận khe nứt hư không.

Trước đó, ở một khoảng cách xa, hắn đã có thể cảm nhận được khí tức xé rách vạn vật truyền ra từ những khe nứt này.

Giờ đây, khi đứng ngay trước mặt, dù nhục thân mạnh mẽ, Sở Dương vẫn cảm nhận được cơn đau do không gian xé rách gây ra.

Nếu ném một kiện Tiên Thiên Linh Bảo vào trong, chắc chắn sẽ bị khe nứt hư không nghiền thành tro bụi ngay lập tức.

Lực hút trên người Sở Dương ngày càng mạnh mẽ, dường như muốn thôn phệ tất cả mọi thứ xung quanh.

Không gian, thời gian đều không thoát khỏi lực hút, ngay cả khe nứt không gian cũng bị hắn nuốt chửng.

Sở Dương an toàn đi qua lớp rào chắn, chỉ là trong cơ thể có thêm một luồng khí tức cuồng bạo.

Hắn có cảm giác chỉ cần dung hợp và luyện hóa luồng khí tức này, hắn có thể đột phá lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Có thể tưởng tượng được sức mạnh này lớn đến mức nào, cảnh giới vốn cần hàng trăm vạn năm mới có thể đột phá, giờ đây chỉ cần thôn phệ một lần là đã có thể thăng cấp.

Nếu không phải lớp rào chắn này bảo vệ thế giới Hồng Hoang, Sở Dương đã trực tiếp thôn phệ toàn bộ nó rồi.

Nếu thôn phệ lớp rào chắn này, cho dù không đến Hỗn Độn, Sở Dương vẫn có thể đột phá lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, thậm chí quay về Hồng Hoang ngay trong đêm để tiêu diệt Ngũ Thánh cũng không thành vấn đề.

Nhưng Sở Dương đã từ bỏ ý định đó.

Nếu thôn phệ rào chắn, Hồng Hoang có thể sẽ phải hứng chịu sự tàn phá của thiên thạch hàng ngày.

Tuy không phải vấn đề lớn, nhưng sinh linh trong thế giới Hồng Hoang đông đảo, cũng không chịu nổi mấy quả thiên thạch.

Lúc này, Sở Dương đã ở rất xa Hồng Hoang.

Hỗn Độn rộng lớn vô cùng, căn bản không thể tưởng tượng nổi, hắn cũng không có ý định đi khắp Hỗn Độn.

Chỉ cần đột phá lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, chiến lực của hắn sẽ có một bước nhảy vọt.

Nếu tái đấu với Ngũ Thánh, dù không thể nghiền ép hoàn toàn, hắn cũng sẽ không bị trọng thương như lần trước.

Trước đây, Sở Dương đã dùng hệ thống để tưởng tượng ra Thôn Thiên Đạo Kinh, có thể thôn phệ vạn vật để chuyển hóa thành sức mạnh của mình.

Chương 292

Trong Hỗn Độn có vô số thứ, dù thôn phệ cả vạn năm cũng không hết.

Sau khi rời khỏi Hồng Hoang, Sở Dương tìm một hành tinh nhỏ có Địa Tâm Chi Hỏa dồi dào để dừng chân.

Địa Tâm Chi Hỏa là năng lượng cốt lõi của một hành tinh, càng thịnh vượng thì hành tinh đó càng mạnh mẽ.

Địa Tâm Chi Hỏa và Thiên Đạo, một chủ nội, một chủ ngoại, cũng có thể coi là một thể.

Địa Tâm Chi Hỏa chịu trách nhiệm cung cấp năng lượng cần thiết cho thế giới, duy trì sự vận hành của thế giới đó; còn Thiên Đạo thì quy hoạch sự vận hành, giúp thế giới có một trật tự ổn định.

Trên đường đi, Sở Dương chưa từng thấy một hành tinh nào có thể chịu được sức mạnh của Thánh Nhân, có thể thấy Địa Tâm Chi Hỏa của Hồng Hoang, nơi có thể chịu được chín vị Thánh Nhân, mạnh mẽ đến mức nào.

Sở Dương cần thời gian để thôn phệ một hành tinh.

Nếu giống như lần trước, dùng một chiêu cuối để thôn phệ cả một tinh hà trong nháy mắt thì rất nhanh, nhưng lợi ích thu được không nhiều bằng việc thôn phệ từ từ.

Sở Dương đi thẳng đến khu vực trung tâm của hành tinh đó, cũng là nơi có Địa Tâm Chi Hỏa.

Chỉ cần thôn phệ Địa Tâm Chi Hỏa, hành tinh này sẽ không còn nhiều giá trị.

Sở Dương ngồi xuống ngay trung tâm của Địa Tâm Chi Hỏa, cơ

thể tỏa ra một lực hút mạnh mẽ.

Nhưng Địa Tâm Chi Hỏa không dễ thôn phệ như vậy, nó phảng phất như có linh trí.

Địa Tâm Chi Hỏa dường như biết được ý đồ của Sở Dương, bắt đầu tấn công hắn.

Toàn bộ khu vực bắt đầu nóng lên, ngay cả đại năng Chuẩn Thánh cũng không dám đến gần nơi này trong phạm vi vạn dặm.

Có thể thấy Địa Tâm Chi Hỏa mạnh đến mức nào, ngọn lửa mà ngay cả đại năng Chuẩn Thánh cũng phải sợ hãi, đến cả Thánh nhân chi khu của Sở Dương cũng bắt đầu cảm thấy nóng.

Hắn là người nhục thân chứng đạo, nhục thân mạnh mẽ không cần phải bàn cãi, vậy mà lại cảm thấy nóng, đúng là một chuyện phiền não.

Sau khi tu đạo, quần áo chỉ còn là vật trang trí hoặc phòng ngự, chứ không còn dùng để giữ ấm như người phàm.

Địa Tâm Chi Hỏa ngày càng thịnh vượng, Sở Dương thậm chí còn đổ mồ hôi, có thể thấy sự chống cự của nó quyết liệt đến mức nào.

Địa Tâm Chi Hỏa thậm chí còn hóa thành chín con rồng khổng lồ, định dùng địa tâm viêm để thiêu rụi Sở Dương.

Nhưng tất cả đều vô dụng, địa tâm viêm do chín con rồng phun ra đều bị Sở Dương hấp thu hết.

Địa Tâm Chi Hỏa ngày càng sốt ruột, nó có thể cảm nhận được sức mạnh của mình đang giảm dần từng chút một, sắp không thể duy trì sự vận hành của hành tinh này nữa.

Sở Dương không quan tâm đến sự sống chết của sinh linh trên hành tinh này.

Đối với hắn, hắn không quen biết bất kỳ sinh linh nào trên đó, không có chút cảm xúc nào, chết thì chết thôi.

Khi xưa Sở Dương sử dụng Chủng Ma Tâm Kinh cũng vậy, hắn không hề đồng tình với bất kỳ ai, chỉ cần là đối thủ, hắn sẽ không để lại một người sống sót.

Hơn nữa, hành tinh này chỉ là một tiểu thiên thế giới, số lượng sinh linh trên thế giới này có lẽ còn không bằng số Vu tộc mà hắn đã tiêu diệt năm xưa.

Khi đó, lúc đồ sát toàn bộ Vu tộc, hắn còn chẳng thèm chớp mắt, bây giờ cũng chỉ là vì tăng cường thực lực mà thôn phệ một hành tinh nhỏ mà thôi.

Sở Dương trong lòng hoàn toàn không hoảng sợ, lực hút trên người không thua gì một hố đen nhỏ.

Chỉ cần thêm một chút thời gian, trong cơ thể hắn sẽ xuất hiện một hố đen hoàn chỉnh, thôn phệ cả thế giới này.

Sinh linh trên thế giới này không hề hay biết thế giới của họ đang đối mặt với nguy cơ như vậy.

"Ầm ầm ầm!!!" Bầu trời bắt đầu tối sầm lại, cả bầu trời như sắp sụp xuống, những tia chớp khổng lồ xuất hiện.

Những sinh linh đó nhìn thấy cảnh này đều tưởng rằng trời sắp mưa to, vội vàng chạy về nhà.

Nhưng bầu trời cứ mãi u ám, mà mưa lại mãi không rơi, chỉ có không khí ngày càng oi bức.

Chẳng mấy chốc, mặt đất cũng bắt đầu rung chuyển, sinh linh của thế giới này bắt đầu hoảng loạn.

Bầu trời bắt đầu rơi xuống những quả cầu lửa, đó là những tảng

đá bay lơ lửng chống đỡ bầu trời.

Sau khi mất đi sức mạnh của Địa Tâm Chi Hỏa, những tảng đá này không thể bay được nữa, lần lượt rơi xuống.

Mặt đất bắt đầu nứt nẻ, nham thạch trào ra bề mặt, những cột dung nham khổng lồ phun lên.

Khắp nơi trên thế giới này đều đang diễn ra cảnh tượng như vậy.

Sở Dương đang chiến đấu với Địa Tâm Chi Hỏa ở chính trung tâm hành tinh.

Chín con hỏa long ra sức phun địa tâm viêm vào hắn, nhưng vẫn không có tác dụng gì, toàn bộ đều bị hắn hấp thu.

Địa Tâm Chi Hỏa có thể cảm nhận được năng lượng của mình đang giảm dần từng chút một, cũng cảm nhận được thế giới bên ngoài đang dần sụp đổ.

Chương 293

Nếu cứ tiếp tục như vậy, có lẽ nó và thế giới này sẽ không còn tồn tại.

Địa Tâm Chi Hỏa lần đầu tiên gặp một sinh linh mạnh mẽ như vậy, hấp thu sức mạnh của nó, khiến nó ngày càng suy yếu, ngay cả năng lượng cần thiết để duy trì thế giới cũng không đủ.

Sở Dương không để ý đến những điều đó, hắn hoàn toàn không quan tâm đến sự sống chết của thế giới này.

Dù cho trên thế giới này có vô số sinh linh, hắn vẫn thôn phệ thế giới này.

Trong Hồng Hoang, những tiểu thiên thế giới như thế này nhiều vô kể, Hỗn Độn còn lớn hơn Hồng Hoang không biết bao nhiêu lần, những thế giới như thế này nhiều như lông trâu.

Địa Tâm Chi Hỏa thấy chín con hỏa long không có tác dụng gì, liền thu chúng lại, sử dụng một chiêu khác.

Ngọn lửa của Địa Tâm Chi Hỏa đang dần nhỏ lại, nó không thể để Sở Dương tiếp tục hấp thu năng lượng của mình, nếu không thế giới này sẽ không thể duy trì được nữa.

Địa Tâm Chi Hỏa bắt đầu hội tụ lại, dung hợp thành một con hỏa long lớn chưa từng thấy, chiếm trọn cả không gian.

Nhưng vừa đến gần Sở Dương, năng lượng của nó lại thất thoát nhanh hơn, khiến nó lại một lần nữa lo lắng.

Nếu Địa Tâm Chi Hỏa có thực thể, có lẽ có thể gây thương tổn cho Sở Dương, nhưng nó chỉ là một thể năng lượng, trước mặt Sở Dương chỉ có thể ngoan ngoãn biến thành chất dinh dưỡng, còn về

phần phản kháng, điều đó căn bản không có tác dụng gì.

Thời gian trôi qua, cả thế giới bên ngoài đã biến thành một khu vực thiên tai, không một góc nào còn nguyên vẹn.

Sinh linh của thế giới này cũng đã tổn thất hơn tám phần, một phần rưỡi bị thảm họa diệt thế làm cho thương tích đầy mình, số còn lại cũng không biết đi đâu về đâu.

Đến Hỗn Độn thì không được, với thực lực của họ, không thể chịu được Hỗn Độn chi khí, nhưng nếu ở lại đây, thảm họa diệt thế cũng không thể chống lại.

Lúc này, bầu trời đã không còn, những tảng đá chống trời đều đã rơi xuống, trời không có ai chống đỡ tự nhiên cũng sụp đổ.

Bầu trời sụp đổ vẫn chưa xong, mặt đất cũng bắt đầu sụp lún, Địa Tâm Chi Hỏa không thể duy trì thế giới này nữa.

Chưa đầy nửa ngày, hành tinh này đã sụp đổ một nửa.

Không có năng lượng của Địa Tâm Chi Hỏa duy trì, cả hành tinh đã mất đi một nửa.

Địa Tâm Chi Hỏa đang chiến đấu một cách khổ sở, tất cả các đòn tấn công của nó đều vô hiệu trước người này, khiến nó tuyệt vọng.

Lúc này, Sở Dương đã chuẩn bị xong, cơ thể sản sinh ra một lực hút khổng lồ, hút cả không gian vào trong cơ thể mình.

Sở Dương biến thành một hố đen, không gian của Địa Tâm Chi Hỏa lập tức sụp đổ, ngay cả nó cũng bị hút vào hố đen.

Sau khi Địa Tâm Chi Hỏa bị hút đi, thế giới này hoàn toàn mất đi sức mạnh duy trì, tốc độ sụp đổ càng nhanh hơn.

Nhưng Sở Dương cũng sẽ không bỏ qua thế giới "ngon miệng" này.

Hố đen ngày càng lớn, lớn bằng một phần mười hành tinh nhỏ, nuốt chửng toàn bộ hành tinh.

Sinh linh trên thế giới này từ đầu đến cuối đều không biết nguyên nhân thực sự của thảm họa diệt thế.

Sau khi thôn phệ thế giới này, Sở Dương vẫn chưa thỏa mãn.

Hắn cảm thấy mình chỉ còn cách Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên một bước chân, nhưng sau khi thôn phệ một hành tinh, tuy có chút hiệu quả, nhưng dù thế nào cũng không thể phá vỡ được lớp màng mỏng đó để hoàn thành việc tiến giai.

Dù thế giới này không mạnh, nhưng cũng là một phương tiểu thiên thế giới, thôn phệ toàn bộ còn hiệu quả hơn cả việc thôn phệ toàn bộ Vu tộc.

Khi đó, thôn phệ cả Yêu tộc và Vu tộc đã có thể giúp hắn chứng đạo, bây giờ thôn phệ một hành tinh lại không thể giúp hắn tiến giai.

Sau khi thôn phệ một phương tiểu thiên thế giới, Sở Dương có thể cảm nhận rõ ràng, sức mạnh tăng thêm có thể bằng cả trăm năm tu hành.

Điều này mang lại cho hắn một chút hy vọng, Sở Dương cảm thấy chỉ cần thôn phệ thêm mười hành tinh như vậy là có thể thành công tiến giai.

Sở Dương vẫn chưa thỏa mãn, bắt đầu lựa chọn thế giới tiếp theo để thôn phệ.

Đối với hắn, những tiểu thiên thế giới này thực sự quá ngon miệng.

Gần đây, trong Hỗn Độn, có những tiểu thế giới biến mất, đều không phải tự nhiên biến mất mà toàn bộ đều bị hố đen thôn phệ.

Điều này khiến những người có khả năng đi lại trong Hỗn Độn vô cùng kinh ngạc.

Hố đen là một trong những thứ đáng sợ nhất trong Hỗn Độn.

Khi hố đen xuất hiện, không gian, thời gian, ánh sáng, bóng tối xung quanh đều sẽ bị thôn phệ, không có bất kỳ thứ gì có thể thoát ra.

Dù cho mấy chục hành tinh nhỏ có vẻ không đáng kể, nhưng việc hố đen liên tiếp xuất hiện khiến người ta cảm thấy kinh hãi.

Lỡ một ngày nào đó hố đen xuất hiện trong thế giới của mình thì sẽ ra sao?

Hôm nay, hố đen thôn phệ hành tinh đã kéo dài hàng nghìn năm, hố đen này tự nhiên là do Sở Dương tạo ra.

Hôm nay, hắn cuối cùng cũng đã tiến giai lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Chương 294

Trên thế giới này, luôn có những người không sợ chết muốn đi tìm hiểu sự thật.

Hơn nữa, một hố đen kéo dài hàng nghìn năm là chuyện chưa từng xảy ra trong Hỗn Độn.

Cứ cách một khoảng thời gian lại có người quan sát hố đen này, xem nó có gì kỳ lạ không.

Thực ra không phải Sở Dương cố ý duy trì hố đen hàng nghìn năm, chỉ là việc tiến giai cần một lượng lớn linh khí, Hỗn Độn chi khí cũng được, chỉ có duy trì trạng thái hố đen mới có thể đáp ứng nhu cầu của hắn đối với Hỗn Độn chi khí.

Việc hố đen thôn phệ một lượng lớn Hỗn Độn chi khí xung quanh mọi người đều cảm thấy bình thường, dù sao hố đen có thể thôn phệ mọi thứ, chỉ thôn phệ một ít Hỗn Độn chi khí cũng là điều tốt.

Hôm nay, hố đen kéo dài hàng nghìn năm cuối cùng cũng biến mất, một người trẻ tuổi xuất hiện tại trung tâm của hố đen trước đó.

May mắn là tạm thời không có ai nhìn thấy cảnh này, nếu không chắc chắn họ sẽ ép Sở Dương phải nói rõ ngọn ngành sự việc.

Sau khi tiến giai, Sở Dương cũng không vội đi tìm thế giới tiếp theo để thôn phệ, hắn định đi chơi một chuyến.

Bế quan nhiều năm như vậy rồi, đôi khi nghỉ ngơi rồi tu luyện hiệu quả sẽ tốt hơn.

Sở Dương giáng lâm vào một phương tiểu thế giới.

Tiểu thế giới này không có người tu đạo nào, có chút cảm giác khoa học kỹ thuật, giống như Trái Đất thế kỷ 18, 19, nhưng chế độ thì

tốt hơn một chút so với thời đó.

Trái Đất thế kỷ 18, 19, nếu làm ta không vui, ta sẽ chém chết ngươi.

Nhưng ở đây không tối tăm như vậy, người ở thế giới này chỉ là sống theo kiểu khoái ý ân cừu.

Nếu làm ta không vui, xin lỗi một tiếng là có thể thương lượng, nhưng nếu thái độ không tốt thì không có gì để thương lượng, phải đánh một trận rồi mới nói.

Sở Dương cũng biến thành một người bình thường trong thế giới này, hắn khá thích nơi này.

Tuy nơi đây giống như thế kỷ 18, nhưng con người lại không vô lý như thời đó.

Sống ở đây một thời gian, Sở Dương có chút hoài niệm những ngày ở Trái Đất, không biết có thể quay về không.

Với thủ đoạn hiện tại của Sở Dương, ở thế giới này sống tốt đến mức nào cũng không biết, tiền bạc đương nhiên không thành vấn đề.

Trong một khoảng thời gian, Sở Dương luôn xuất hiện ở một quán cà phê để uống cà phê.

Cửa quán cà phê là một công viên, hắn cũng thích cảnh tượng như vậy, yên tĩnh tận hưởng tất cả.

Thời gian dần trôi, Sở Dương cũng giống như người ở đây, mỗi tối đi ngủ, ban ngày ra ngoài tiêu dao.

Dù sao những thứ của thế kỷ 18 đều là những thứ mà thế giới Hồng Hoang không có, Sở Dương đã không biết bao nhiêu vạn năm chưa từng chạm vào những thứ này, bây giờ nhìn thấy tự nhiên phải tận hưởng một phen.

Chẳng mấy chốc, Sở Dương đã ở lại thế giới đặc biệt này được một năm.

Một năm trôi qua thật trọn vẹn, hắn gần như quên mất mình là một người tu đạo.

Khi Sở Dương tu luyện, mỗi ngày trừ tu luyện ra vẫn là tu luyện.

Thế giới Hồng Hoang tuy có thể đạt được thực lực mạnh mẽ, nhưng tu luyện luôn khô khan, luôn cô độc.

Một năm thời gian, thực sự khiến Sở Dương thả lỏng, cũng quên đi nhiều thứ.

Dù cho ở Hồng Hoang có vướng bận, nhưng đối với kiếp trước của mình hắn cũng có vướng bận.

Hắn thậm chí còn nghĩ, hay là ở lại thế giới này, nhìn thế giới này phát triển?

Thế giới này thực sự quá giống Trái Đất, ngay cả sự phân bố địa hình cũng giống hệt, các quốc gia cũng giống hệt.

Sở Dương tuy hoài niệm Trái Đất trước đây, nhưng thế giới Hồng Hoang lại có những vướng bận mới, quay về Trái Đất rõ ràng là không thể.

Sở Dương thực sự cảm thấy đi chơi là đúng, nơi chốn cũng tìm đúng.

Sở Dương ngoài việc mỗi ngày uống cà phê, còn tận hưởng những thú vui khác.

Tiền bạc ở thế giới này đối với hắn không có nhiều hạn chế, tùy tay lấy một chút là được.

Hôm nay, Sở Dương vẫn ngồi trong quán cà phê đó, uống cà phê, nhìn ra công viên bên ngoài.

Không có bất kỳ chuyện gì có thể làm phiền hắn, dù sao ở thế giới này hắn không có vướng bận, đối với tất cả mọi người ở đây, hắn chỉ là một người qua đường mà thôi.

Mục đích của Sở Dương ở đây chỉ là để thư giãn tâm cảnh, những vướng bận tốt đẹp của kiếp trước đã qua đi nhiều năm rồi.

Đối với mọi thứ ở đây, hắn không có gì lưu luyến, tận hưởng là được rồi, đợi khi hắn đi, thế giới này sẽ không còn quan hệ gì lớn với hắn nữa.

Sở Dương có Tây Vương Mẫu, có các đệ tử của mình, thế giới này tuy không tồi, nhưng tất cả tình cảm của hắn đều đã dành cho thế giới Hồng Hoang.

Những chuyện của kiếp trước tuy cũng vướng bận, nhưng đã không còn nữa, những vướng bận của kiếp này đều đang nhớ mong hắn, làm sao có thể buông bỏ được.

Chương 295

Tại thế giới Hồng Hoang, ngay khi Sở Dương rời đi, Thiên Đình bắt đầu có những hành động nhỏ.

Nhân sâm quả ở Dao Trì sau mấy chục vạn năm đã chín sớm, chỉ chờ một cơ hội, bây giờ chính là lúc Hỗn Độn Thiên Tôn đã đi.

Sở Dương đi chưa được bao nhiêu năm, Hạo Thiên tuyên bố với Tam Giới, mình là Tam Giới Chí Tôn, Thiên Đình Chi Chủ, được Hồng Quân Đạo Tổ đích thân chỉ định!

Vế trước có lẽ có người sẽ coi thường, nhưng đến vế sau, mọi người không thể không xem trọng, Hồng Quân Đạo Tổ là người có trọng lượng nhất trong thế giới Hồng Hoang.

Trước đây mọi người đều tưởng Thiên Đình thuộc phạm vi quản lý của Tiên Đình, nên đều lơ là cái Thiên Đình này, bây giờ đột nhiên xuất hiện một Tam Giới Chí Tôn được Đạo Tổ đích thân chỉ định, đúng là có chút bất ngờ.

Nếu Hạo Thiên không có danh hiệu Tam Giới Chí Tôn được Đạo Tổ chỉ định, e rằng ngay trong đêm nói ra câu đó, hắn đã bị vô số người ám sát.

Dám xưng là Tam Giới Chí Tôn?

Ngay cả Thánh Nhân cũng chưa từng nói như vậy, một Chuẩn Thánh nhỏ nhoi lại dám xưng là Tam Giới Chí Tôn?

Có tin tức Thiên Đình sắp tổ chức Bàn Đào Đại Hội, mời các vị thần tiên đến dự, tất cả những người từ Đại La Kim Tiên trở lên trong Tam Giới đều nhận được thiệp mời.

Sau nhiều năm âm thầm kinh doanh, Thiên Đình không còn trống

rỗng như lúc ban đầu, ngay cả một người hầu cũng không có.

Bây giờ Thiên Đình náo nhiệt, người hầu thậm chí lên đến cả chục vạn, nhưng vẫn không có một vị đại thần nào.

Lần này Hạo Thiên mời rất nhiều người.

Lớn thì là đại năng Chuẩn Thánh, nhỏ thì là lâu la Đại La Tiên, đều được mời, đến lúc đó sẽ dùng kế sách để chiêu mộ thêm người trong Bàn Đào Đại Hội.

Hạo Thiên có ý tưởng hay, nhưng các đại năng trong Tam Giới căn bản không hứng thú với Bàn Đào Đại Hội, dù sao bàn đào đối với họ cũng không có tác dụng gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn, một Thánh Nhân tự cao tự đại, coi thường Bàn Đào Đại Hội của Hạo Thiên, ngay cả khi đồng tử dưới trướng hỏi, ông ta cũng thẳng thắn miệt thị Thiên Đình.

Dưới Thánh Nhân, đều là con kiến, sao lại quan tâm đến một đại hội do một con kiến tổ chức?

Lão Tử chỉ thản nhiên liếc nhìn Thiên Đình một cái.

Hồi trước, vào đầu lượng kiếp Tam Hoàng Ngũ Đế, Hạo Thiên được phong làm Tam Giới Chi Chủ, từ đó đến nay luôn không có động tĩnh gì, tưởng rằng hắn biết mình không có tư cách đó, hóa ra là đang âm thầm phát triển.

Thông Thiên Giáo Chủ đối với mọi chuyện đều không quan tâm, bây giờ chỉ muốn từ Tiên Đình đòi lại một chút mặt mũi đã mất ở chỗ Hỗn Độn Thiên Tôn.

Trước đây Thông Thiên Giáo Chủ bị Hỗn Độn Thiên Tôn bắt nạt thê thảm, bây giờ hắn đã đi, Thông Thiên tự nhiên muốn đòi lại chút lợi tức, chỉ là thời gian hắn rời đi chưa lâu, Thông Thiên sợ hắn sẽ quay lại.

Nếu sau một trăm vạn năm Sở Dương không quay lại, hắn sẽ bắt đầu chèn ép Tiên Đình, từ từ tiêu diệt nó, để nó biến mất trong dòng sông lịch sử.

Tây Phương Giáo lúc này cũng không biết đang có âm mưu gì, nhưng những chuyện tốt như Bàn Đào Hội thì sẽ không vắng mặt, chắc chắn sẽ nhịn đói ba năm ngày, đến đó rồi ăn cho no bụng.

Sự nghèo khó và keo kiệt của Tây Phương Giáo nổi tiếng khắp Tam Giới, bất kỳ đệ tử nào xuất thân từ Tây Phương Giáo cũng đều keo kiệt, một đám vắt cổ chày ra nước.

Nữ Oa Thánh Nhân không có nhiều ý kiến về việc này, chỉ phái đồng tử dưới trướng là Linh Châu Tử đi.

Bà quyết định sẽ không quan tâm đến chuyện trần tục ở Hồng Hoang nữa, ngay cả lượng kiếp cũng sẽ cố gắng không can thiệp.

Tiên Đình và Địa Phủ không có Sở Dương là người chủ chốt, làm việc cũng thiếu quyết đoán, ngay cả một Bàn Đào Đại Hội cũng phải tập hợp mấy vị Chuẩn Thánh lại để thương lượng.

Kết quả cuối cùng là không quan tâm đến cái gọi là Bàn Đào Đại Hội, Thiên Đình trong mắt họ chỉ là một đứa trẻ mới sinh, nhiều nhất là tặng một hai món bảo vật là được.

Các đại năng Hồng Hoang đều có những quan điểm khác nhau về Bàn Đào Đại Hội lần này của Thiên Đình, nhưng các tiểu yêu, tiểu đạo sĩ ở Hồng Hoang thì lại khác.

Những người có khả năng đi đều sẽ đi tranh giành, nghe nói ăn bàn đào có thể tăng cường pháp lực, đối với họ có sức hấp dẫn không nhỏ.

Mục đích chính của Hạo Thiên trong Bàn Đào Đại Hội lần này chính là những tiểu yêu, tiểu đạo sĩ này.

Mời những người lớn là vì thể diện, chiêu mộ những người nhỏ là để tăng cường thực lực cho Thiên Đình.

Tin tức về Bàn Đào Đại Hội vừa truyền ra, các vị thần tiên đều bay về phía Thiên Đình, tiểu yêu, tiểu đạo sĩ đều hy vọng có thể giành được một miếng bàn đào.

Một số đại năng muốn nể mặt Thiên Đình cũng phái đồng tử dưới trướng đi.

Ví dụ như Trấn Nguyên Tử, ông đích thân đến Thiên Đình, mang theo mấy quả nhân sâm quả, cũng không kém bàn đào là bao.

Tam Giới Chí Tôn được Đạo Tổ chỉ định tuy có thể diện, nhưng thực lực của Hạo Thiên vẫn chưa được mọi người công nhận, cũng không có chiến tích gì nổi bật, ngay cả một số đại năng Chuẩn Thánh cũng không nể mặt Hạo Thiên.

Trong mắt họ, Hạo Thiên chỉ là đồng tử dưới trướng Đạo Tổ, ngoài bối cảnh mạnh mẽ ra thì không có gì đặc biệt.

Phần lớn Chuẩn Thánh ở Hồng Hoang đều coi thường Hạo Thiên, cho rằng Hạo Thiên chỉ dựa vào thân phận của Hồng Quân Đạo Tổ để ra oai, thực sự đánh nhau, Hạo Thiên chỉ là một tên tiểu đệ.

Thiệp mời Bàn Đào Đại Hội vừa gửi đi, mọi người trong lòng đều đã có quyết định.

Bất kể tu vi cao hay thấp, đi hay không, Hạo Thiên cũng không thể làm gì họ.

Thời gian trôi nhanh, Bàn Đào Đại Hội sắp bắt đầu, rất nhiều thần tiên đã đến Thiên Đình, hoặc đang trên đường đến.

Chương 296

Chẳng mấy chốc, Hạo Thiên đã chiêu đãi các vị ở Dao Trì.

Bây giờ hắn không có nhiều thế lực, tu vi cũng chỉ ở Chuẩn Thánh sơ kỳ, người đến đều là Đại La Kim Tiên, trong đó không thiếu Chuẩn Thánh, tự nhiên phải đích thân ra đón.

Đồng tử ở cửa liên tục xướng tên người đến và lễ vật mang theo, còn Hạo Thiên thì ở bên trong tươi cười chào đón.

"Kim Linh Thánh Mẫu!

Hạ lễ một kiện thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo!" "Linh Châu Tử!

Hạ lễ một kiện thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo!" Những người này đều mang theo một số bảo vật, tuy không phải là trân bảo quý hiếm, nhưng có còn hơn không.

Hạo Thiên cũng chào đón những người này vào, tuy chỉ là một số Đại La Kim Tiên, nhưng cũng là đệ tử dưới trướng Thánh Nhân, ngay cả Chuẩn Thánh cũng phải nhường ba phần.

Hạo Thiên là đồng tử dưới trướng Đạo Tổ, các Thánh Nhân nể mặt một chút cũng là điều bình thường.

"Trấn Nguyên Tử Đại Tiên!

Hạ lễ ba quả nhân sâm quả!" "Yêu Sư Côn Bằng!

Hạ lễ một kiện thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo!" Sau đó, có các đại năng Chuẩn Thánh tiến vào, nụ cười trên mặt Hạo Thiên càng rạng rỡ, có Chuẩn Thánh đến ủng hộ tự nhiên là có thể diện.

Các Chuẩn Thánh tính tình cũng không tốt hơn các Thánh Nhân là

bao, ai nấy đều tự cao tự đại, những người đến đều là những người thích giao du rộng rãi.

Hạo Thiên biết những đại năng Chuẩn Thánh này đến đây chắc chắn không phải vì nể mặt hắn, mà là nể mặt Hồng Quân Đạo Tổ đứng sau hắn.

Nhưng Trấn Nguyên Tử thì không nể mặt ai, ông đến chỉ để giao du bạn bè, lễ vật mang đến cũng là quý giá nhất hiện tại.

Yêu Sư Côn Bằng, người từng ở Thiên Đình, đến chỉ để xem Tam Giới Chi Chủ của Thiên Đình có gì đặc biệt, hay chỉ là kẻ dựa vào bối cảnh mạnh mẽ để lên ngôi.

Mặc dù các đại năng Hồng Hoang lần lượt tiến vào, Bàn Đào Đại Hội chính thức bắt đầu, trong đó cũng có một số người ham ăn, ví dụ như người của Tây Phương Giáo.

Sự nghèo khó của Tây Phương đã nổi tiếng, mặt dày cũng nổi tiếng, ở đâu có yến tiệc họ đều đến, còn lúc cần giúp đỡ thì khó tìm.

Hạo Thiên vì muốn tuyên cáo với Tam Giới, bất đắc dĩ mới mời Tây Phương, nếu không thật sự không muốn quen biết đám ngốc nghếch keo kiệt của Tây Phương Giáo.

Bàn Đào Đại Hội chính thức bắt đầu, các tiên nữ ra múa, cũng có người vui vẻ thưởng thức, tận hưởng đại hội này.

Nhưng sắc mặt Hạo Thiên lại không tốt, vốn tưởng rằng sẽ có nhiều đại năng đến, kết quả số đại năng đến còn chưa bằng một phần ba dự kiến.

Đệ tử dưới trướng Thánh Nhân chỉ có của Nữ Oa và Thông Thiên Giáo Chủ, những người khác không một ai đến, đại năng Chuẩn Thánh đến chưa được mười vị.

Tám vị Thánh Nhân, chỉ có hai vị phái đệ tử, đồng tử đến, có phải

sáu vị kia coi thường vị Thiên Đế này không!

Hồng Hoang rộng lớn, Đại La Kim Tiên nhiều như chó, Chuẩn Thánh đại năng tuy không đến mức đầy đường, nhưng cũng phải có bảy tám trăm vị, bây giờ chỉ đến chưa được ba mươi vị, còn lại toàn bộ đều là cấp bậc Đại La Kim Tiên.

Những người có chút thực lực đều coi thường mình sao?

Chức vị Thiên Đế này cũng cần thực lực để duy trì uy nghiêm, Hạo Thiên cuối cùng cũng hiểu ra.

Nhưng bề ngoài hắn không thể hiện ra, vẫn tươi cười chiêu đãi những người này, định từ trong số họ chiêu mộ một vài người.

"Các vị, Bàn Đào Đại Hội, có thoải mái không?" Yến tiệc ăn được một nửa, Hạo Thiên lên tiếng hỏi.

"Sơn hào hải vị, đủ cả, rất tốt!" "Đúng vậy, đúng vậy, Thiên Đế đã tốn nhiều tâm tư rồi!" Mọi người đều tỏ ra không tồi, hài lòng với sự sắp xếp của Hạo Thiên cho Bàn Đào Đại Hội này.

Hạo Thiên muốn có hiệu quả này, tiếp theo là thời gian biểu diễn của hắn, hắn muốn có nhiều người gia nhập Thiên Đình hơn!

"Vậy các vị có muốn ở lại Thiên Đình lâu dài, mỗi ngày đều có vô số mỹ vị không?" Ngọc Đế bắt đầu tung cành ô liu.

Những người ngồi đây đều biết Hạo Thiên muốn chiêu mộ họ.

Những đệ tử dưới trướng Thánh Nhân, hay các Chuẩn Thánh thì không cần nói.

Ở dưới trướng Thánh Nhân không tốt sao?

Chạy đến chỗ người khác làm việc khổ sai?

Họ đâu phải kẻ ngốc.

Các đại năng Chuẩn Thánh đều là những tồn tại đỉnh cao của thế giới này, sao có thể cúi đầu xưng thần?

Dù ở đâu họ cũng được ăn sung mặc sướng.

Hơn nữa, Hạo Thiên có thể so sánh với Yêu Đế Đế Tuấn, Đông Hoàng Thái Nhất trước đây không?

Các Đại La Kim Tiên thì đang do dự.

Dù sao mình cũng là một đại năng, bây giờ có một thế lực lớn tung cành ô liu, có nên tiếp nhận không?

Chương 297

Mặt Hạo Thiên có chút đen lại, hắn còn nhớ Tiên Đình trước đây và các đệ tử dưới trướng Thánh Nhân, ai nấy đều chen chúc muốn làm đệ tử của người ta, bây giờ đến chỗ hắn, ngay cả một Đại La Kim Tiên cũng do dự không quyết.

Vào những lúc như thế này, "kẻ làm mồi" chắc chắn không thể thiếu.

Không có người đi đầu, mọi người sẽ luôn do dự không quyết, lúc này cần một "kẻ làm mồi" dũng cảm xuất hiện.

"Thiên Đế là người được Đạo Tổ đích thân chỉ định, ta nguyện vì Thiên Đế mà khuyển mã chi lao!" Một người lập tức tiến lên hành lễ với Hạo Thiên.

Hạo Thiên trao cho hắn một ánh mắt khen ngợi, sau đó uy nghiêm nói: "Tốt, nếu đạo hữu nguyện ý đến Thiên Đình của trẫm, trẫm tự nhiên cũng sẽ không bạc đãi ngươi." Nói xong, Hạo Thiên ra hiệu cho thị nữ bên cạnh, thị nữ đó lập tức mang một kiện thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo đến cho kẻ làm mồi đó.

Kẻ làm mồi thấy vậy vô cùng vui mừng, lập tức tạ ơn: "Đa tạ Thiên Đế!" "Ái khanh không cần đa lễ." Có kẻ làm mồi dẫn dắt, những người bên dưới tự nhiên bắt đầu rục rịch.

Một kiện thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, không phải ai cũng có thể sở hữu.

Những đệ tử dưới trướng Thánh Nhân có thể dùng những thứ này làm lễ vật, nhưng những Đại La Kim Tiên kia không có nền tảng hùng hậu như vậy, trong tay chưa chắc đã có thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo.

Chẳng mấy chốc đã có người ở dưới bàn tán.

Theo họ, gia nhập Thiên Đình có thể sẽ bị hạn chế hành động, một số người tu đạo yêu thích tự do không muốn gia nhập Thiên Đình.

Nhưng những người gia cảnh nghèo khó thì lại khác, tu đạo mấy chục, mấy trăm vạn năm cũng không có được một kiện linh bảo ra hồn, nếu chỉ cần gia nhập Thiên Đình là có thể nhận được một kiện thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, đối với họ không có gì xấu.

"Một kiện thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, thật là hào phóng!" "Hừ!

Còn nhớ thời đại chiến Vu Yêu, Tiên Đình còn hào phóng hơn nhiều." "Đúng vậy, đúng vậy, lúc đó gia nhập Tiên Đình còn được tặng công pháp." Nghe thấy có người ở dưới bàn tán về Tiên Đình, sắc mặt của những đệ tử dưới trướng Thánh Nhân và Hạo Thiên đều không tốt.

Hạo Thiên càng khó chịu, công pháp cấp bậc Chứng Đạo, hắn còn không có, huống chi là đưa cho người dưới trướng tu luyện như Hỗn Độn Thiên Tôn.

Thậm chí tên đó, khi tiếp quản Thiên Đình, đã dọn sạch mọi thứ trong Thiên Đình, nếu không hắn cũng không phải đợi đến lúc này mới tổ chức Bàn Đào Đại Hội, cũng không phải chịu cảnh dưới tay không có một người nào ra hồn.

Nhắc đến Hỗn Độn Thiên Tôn, Hạo Thiên càng tức giận, tay hắn đã nắm chặt thành quyền.

May mà ở dưới có người nói theo hướng tốt, nếu không Hạo Thiên cảm thấy sắp không nhịn được nữa.

"Được rồi, được rồi, không phải ai cũng hào phóng như Hỗn Độn Thiên Tôn, có Hậu Thiên Linh Bảo là tốt rồi." "Trong tay ta còn không

có thượng phẩm Hậu Thiên Linh Bảo, bây giờ đang cân nhắc có nên gia nhập Thiên Đình không." "Ta thấy có thể được, dù sao Hạo Thiên cũng là Thiên Đế do Đạo Tổ chỉ định, Đạo Tổ chắc sẽ giúp hắn phát triển." Yêu cầu của một số người không cao, nên họ chọn gia nhập Thiên Đình.

Còn những Chuẩn Thánh kia, nếu không có một kiện linh bảo ra hồn, sao có thể tiến giai lên Chuẩn Thánh được.

Sau đó, có người lần lượt gia nhập Thiên Đình, nhưng đều là những người ở Đại La Kim Tiên sơ kỳ, rất ít trung kỳ, còn hậu kỳ thì đang chuẩn bị tiến giai Chuẩn Thánh, sao có thể gia nhập Thiên Đình được.

Có thể nói, Thiên Đình hiện tại là thế lực không đáng kể nhất ở Hồng Hoang, không có thứ gì có thể làm động lòng các cường giả từ Đại La Kim Tiên hậu kỳ trở lên.

Tuy Hạo Thiên tức giận, nhưng dù sao bước đầu tiên cũng đã thành công, Bàn Đào Đại Hội lần này cũng đã tăng cường một chút thực lực cho Thiên Đình.

Trong khi Thiên Đình đang thu nhận nhân thủ, tại một hành tinh nào đó trong Hỗn Độn, Sở Dương đang hưởng phúc.

Sở Dương uống cà phê, xem tivi, hoàn toàn không biết gì về mọi chuyện ở Hồng Hoang.

Bây giờ hắn có chút thích cuộc sống ở đây, so với việc tu hành khô khan ở Hồng Hoang, khoảng thời gian này thực sự trọn vẹn.

Tuy tận hưởng cuộc sống như vậy, nhưng cũng gần đủ rồi, hắn ở đây cũng đã hơn mười năm.

Nơi này khiến hắn nhớ lại kiếp trước, nhưng những chuyện của kiếp trước cũng đã đến lúc phải buông bỏ, dù sao cũng đã qua cả trăm

vạn năm rồi.

Sau khi quyết định buông bỏ mọi thứ của kiếp trước, Sở Dương quyết định rời khỏi thế giới này.

Sau khi đột phá, nghỉ ngơi cũng đã nghỉ ngơi, cũng nên tiếp tục tiến về phía trước.

Trước khi đi, Sở Dương lưu luyến nhìn lại thế giới này, dù sao thế giới này cũng đã gợi lên quá nhiều ký ức.

Sở Dương không thôn phệ thế giới này, cứ để nó tự sinh tự diệt trong Hỗn Độn.

Những hành tinh không có rào chắn như Hồng Hoang, khó mà tồn tại lâu trong Hỗn Độn.

Sở Dương bắt đầu tìm kiếm mục tiêu tiếp theo.

Tuy đã đột phá lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, nhưng nhiệm vụ hệ thống giao là giết chết Ngũ Thánh, trên đường đi Hồng Quân lão tổ chắc chắn sẽ ra tay cản trở, với thực lực hiện tại, không biết có thể địch lại Hồng Quân Đạo Tổ không.

Nếu đã muốn hoàn thành nhiệm vụ, phải quét sạch mọi trở ngại, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không ngoại lệ.

Sau khi Sở Dương thôn phệ thêm vài hành tinh nữa, lại có người bắt đầu dò la tin tức về hố đen.

Có thể nói là hắn chưa từng dừng lại, việc biến mất vài năm đối với những người đó không là bao.

Bây giờ Sở Dương lại thường xuyên thôn phệ hành tinh, những người đó lại biến thành hố đen.

Sau khi Sở Dương thôn phệ xong một hành tinh, thân hình hắn lộ ra.

Hắn sớm đã biết có người đang quan sát ở bên cạnh, cũng không biết những người đó là ai, vì sao lại xuất hiện trong Hỗn Độn.

Chương 298

Hỗn Độn chi khí, người dưới Thánh Nhân không thể chịu được.

Khí thế của những người này rõ ràng không mạnh, vì sao lại có thể đi lại tự do trong Hỗn Độn.

Những người này đã xuất hiện trước mặt hắn mấy lần rồi, mỗi lần đều xuất hiện khi hắn đang thôn phệ hành tinh.

Hố đen lớn bằng nửa hành tinh từ từ nhỏ lại, cuối cùng biến mất, hiện ra thân hình của Sở Dương.

Những người ở xa thấy hố đen biến mất liền vội vàng chạy tới, xem thử hố đen rốt cuộc là chuyện gì, vì sao lại liên tiếp xuất hiện.

Sở Dương đứng trong Hỗn Độn không rời đi, hắn muốn xem thử đám người này rốt cuộc là ai, có phải đang có ý đồ gì với mình không.

Chẳng mấy chốc, những người đó đã nhìn thấy Sở Dương, có chút kinh ngạc.

Hố đen vừa mới biến mất, trung tâm hố đen trước đó đã xuất hiện một người, người này còn nhanh hơn cả họ?

Mãi đến khi những người đó đến trước mặt Sở Dương, họ mới lên tiếng hỏi, nhưng những lời của họ Sở Dương một chút cũng không hiểu, xem ra không phải người Hồng Hoang.

Những người này sau khi nhìn thấy Sở Dương liền liên tục nói gì đó, đáng tiếc Sở Dương không hiểu họ nói gì, cuối cùng đành phải dùng nguyên thần truyền âm trên diện rộng.

"Các ngươi là ai!

Đến đây làm gì?" Trong trường hợp ngôn ngữ bất đồng, đều có

thể dùng nguyên thần để giao lưu, ý tứ mà nguyên thần biểu đạt, chỉ cần là sinh linh đều sẽ hiểu.

Những người đó nghe thấy lời truyền âm của Sở Dương trước tiên sững sờ, sau đó lại bắt đầu nói liên miên, dường như họ không biết dùng nguyên thần truyền âm.

Cuối cùng, có một người dường như biết Sở Dương không hiểu lời của mình, cũng học theo Sở Dương truyền âm nói: "Chúng ta là Hỗn Độn Ma Thần!"!!!???

Người truyền âm đó khiến Sở Dương giật mình.

Hỗn Độn Ma Thần không phải đã bị tiêu diệt toàn bộ khi Bàn Cổ khai thiên tịch địa rồi sao?

Mấy người này là sao?

Mỗi Hỗn Độn Ma Thần đều có thực lực rất mạnh, nhưng thực lực của mấy người này xem ra không mạnh chút nào.

Sở Dương kiểm tra thể chất của họ, phát hiện họ chỉ là những Hỗn Độn Ma Thần tàn khuyết, tàn khuyết rất nghiêm trọng, nếu không thực lực đã không chỉ có bấy nhiêu.

"Ta là thể tàn khuyết của Hư Không Ma Thần, ngươi cũng là đồng bạn của chúng ta sao?" Hỗn Độn Ma Thần kia ngăn cản những người khác nói chuyện ồn ào.

Đã tìm được cách giao tiếp với Sở Dương, không cần thiết phải ồn ào nữa.

Sở Dương phủ nhận suy nghĩ của Hỗn Độn Ma Thần đó, hắn không phải là Hỗn Độn Ma Thần.

Hắn cũng không ngờ rằng khi Bàn Cổ khai thiên, lại có Hỗn Độn Ma Thần tàn dư chưa bị tiêu diệt sạch sẽ.

Tuy những người trước mắt chỉ là những phần tàn khuyết, thực lực có lẽ chỉ bằng cấp bậc Chuẩn Thánh của Hồng Hoang, không đáng lo ngại.

"Trong số các ngươi có tồn tại mạnh hơn không?" Đây mới là vấn đề mà Sở Dương tò mò hiện tại.

Nếu trong số họ có tồn tại mạnh hơn, liệu có thể sánh ngang với Thánh Nhân, hay thậm chí mạnh hơn cả Thánh Nhân?

Người đó gật đầu, truyền âm cho Sở Dương: "Thời kỳ viễn cổ, ba nghìn Hỗn Độn Ma Thần bị nghiền nát thành vô số mảnh, nhưng có người đã tìm đủ các mảnh vỡ, có người trong đại chiến viễn cổ căn bản không bị thương, bây giờ e rằng còn tiến bộ hơn." Nghe được tin tức này, Sở Dương cũng kinh ngạc, thực sự có tồn tại mạnh hơn cả Thánh Nhân.

Đúng rồi, tu vi của Hồng Quân Đạo Tổ vẫn luôn là một ẩn số, có lẽ đã đạt đến cảnh giới Hợp Đạo, thậm chí còn mạnh hơn.

Sở Dương tuy đã sớm chuẩn bị tâm lý, nhưng khi đích thân nghe được tin tức này vẫn có chút chấn động.

Dù sao trong Hồng Hoang, ngoài Hồng Quân ra, không có ai có thể chống lại những Hỗn Độn Ma Thần đó.

Bây giờ Sở Dương có chút tò mò, Hỗn Độn Ma Thần hoàn chỉnh đang ở đâu, hắn muốn xem thử Hỗn Độn Ma Thần trong truyền thuyết là như thế nào.

"Ngươi có biết những Hỗn Độn Ma Thần hoàn chỉnh đó đang ở đâu không?" Sở Dương hỏi.

Thể tàn khuyết của Hư Không Ma Thần trả lời: "Ngươi hỏi họ làm gì, đó là những tồn tại kinh khủng, tùy tiện một người cũng là cấp bậc diệt thế." Lời này càng khơi dậy sự tò mò của Sở Dương, trong

mắt hắn lóe lên tinh quang, hỏi: "Diệt thế mà ngươi nói là diệt thế như thế nào?" Cơ thể của Hư Không Ma Thần không ngừng run rẩy, nói: "Vung tay diệt tinh thần, mở mắt phá hư không, thở ra là bão hư không, vô cùng kinh khủng." Sở Dương tự mình hình dung ra, cấp độ phá hoại này quả thực có thể sánh ngang với Thánh Nhân, nhưng lại không thể phân cao thấp giữa Thánh Nhân và họ, bởi vì những điều này Thánh Nhân cũng có thể làm được.

Muốn biết Thánh Nhân và Hỗn Độn Ma Thần hoàn chỉnh ai mạnh hơn, thực sự cần phải đi xem thử.

"Quả thực có chút kinh khủng, nhưng đối với bản hoàng, đó đều không thành vấn đề.

Không phải ngươi tò mò về lai lịch của hố đen đó sao, đó là kiệt tác của bản hoàng." Sở Dương tự tin nói.

Dù tệ nhất, khi đối mặt với Hỗn Độn Ma Thần, hắn cũng không đến mức ngay cả cơ hội chạy trốn cũng không có.

Chỉ cần có thể chạy trốn, là có thể đông sơn tái khởi, lúc đó hươu chết về tay ai còn chưa biết.

Hư Không Ma Thần đó nghe Sở Dương nói hố đen là kiệt tác của hắn, cả người đều sững sờ.

Hiện tại, chỉ biết Thôn Phệ Ma Thần hoàn chỉnh mới có năng lực như vậy, chẳng lẽ người trước mắt chính là Thôn Phệ Ma Thần hoàn chỉnh?

Chương 299

Sở Dương không biết suy nghĩ trong lòng Hư Không Ma Thần, chỉ bảo những Ma Thần này dẫn hắn đi tìm Ma Thần hoàn chỉnh, hắn có chút tò mò về chiến lực của Ma Thần hoàn chỉnh.

Hư Không Ma Thần đó nhanh chóng tưởng tượng ra thân thế của Sở Dương: người trước mắt này giống mình, có thể đi lại tự do trong Hỗn Độn, chắc chắn là một thành viên của Hỗn Độn Ma Thần, lại có kỹ năng chuyên thuộc của Thôn Phệ Ma Thần, chắc chắn là Thôn Phệ Ma Thần không nghi ngờ gì nữa.

Động tĩnh lớn như vậy trước đó chắc chắn là Thôn Phệ Ma Thần đột phá rồi, bây giờ chuẩn bị đi tìm các Ma Thần hoàn chỉnh khác để thử tay nghề, đúng!

Chắc chắn là vậy!

Nếu Sở Dương biết Hỗn Độn Ma Thần cũng có óc tưởng tượng phong phú như vậy, chắc chắn sẽ nhường hệ thống cho hắn, óc tưởng tượng lớn như vậy mà không có hệ thống, thật là lãng phí tài năng.

Nếu để Hư Không Ma Thần biết, Hỗn Độn Ma Viên hoàn chỉnh chỉ là đồ đệ của Sở Dương, không biết có kinh ngạc đến rớt cả cằm không.

"Ngẩn ra đó làm gì, mau dẫn đường đi." Sở Dương thấy Hỗn Độn Ma Thần trước mắt cứ ngẩn ra, có chút không kiên nhẫn.

"À à, vâng, thưa đại nhân!" Thể tàn khuyết của Hư Không Ma Thần này cho rằng Sở Dương là Thôn Phệ Ma Thần hoàn chỉnh.

Thể tàn khuyết của Hư Không Ma Thần dẫn theo những thể tàn khuyết Hỗn Độn Ma Thần khác dẫn đường cho Sở Dương.

Đây cũng là lần đầu tiên hắn gặp một Hỗn Độn Ma Thần dễ nói chuyện như vậy.

Ban đầu nhóm của hắn có hơn hai mươi người, trước đó gặp một số Hỗn Độn Ma Thần mạnh mẽ có tính khí rất xấu, bây giờ chỉ còn lại năm sáu người.

Khi Hư Không Ma Thần dẫn đường cho Sở Dương, hắn còn nghĩ: vị Ma Thần đại nhân này chắc chắn vừa mới tỉnh lại không lâu, nếu chúng ta phục vụ cho ngài, có thể sẽ được ngài cho một tương lai tốt đẹp, phục vụ vị Ma Thần đại nhân này có lẽ cũng không phải là chuyện xấu.

Óc tưởng tượng của Hư Không Ma Thần thực sự đáng tiếc khi không có hệ thống não động của Sở Dương, óc tưởng tượng như vậy mà không có hệ thống đúng là lãng phí tài năng.

Hư Không Ma Thần dẫn Sở Dương đi qua vô số tinh hà, không biết đã đi bao nhiêu vạn triệu dặm, hay là đã xuyên qua mấy vạn năm ánh sáng, mới đến một hành tinh màu tím sẫm.

Nhưng hắn không dẫn Sở Dương đi sâu vào, chỉ dừng lại ở một nơi xa hành tinh màu tím sẫm đó.

"Đại nhân, đó là một tôn Hỗn Độn Ma Thần, cụ thể là vị nào thì không biết được." Hư Không Ma Thần truyền âm cho Sở Dương.

Hành tinh màu tím sẫm đó đã lớn bằng một trung thiên thế giới, tỏa ra khí tức năng lượng kỳ dị, khiến người ta cảm thấy lạnh sống lưng.

Bên cạnh hành tinh màu tím sẫm đó không có một hành tinh nào, cả tinh hà này ngoài hành tinh màu tím sẫm ra không có vật gì khác, ngay cả thiên thạch cũng không thấy.

Sở Dương thản nhiên liếc nhìn Hư Không Ma Thần một cái, biết

tên này sợ hãi không dám đi tiếp, cũng không ép hắn phải dẫn đường nữa.

Tuy có hơi xa, nhưng cũng có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Sở Dương dùng một cái thuấn thân, đã đến trước hành tinh màu tím sẫm, hắn muốn xem thử Hỗn Độn Ma Thần rốt cuộc mạnh đến mức nào.

Hỗn Độn Ma Thần trong hành tinh màu tím sẫm ngay khoảnh khắc Sở Dương xuất hiện đã cảm ứng được sự tồn tại của hắn, một luồng khí tức mạnh mẽ từ hành tinh đó bộc phát ra.

Sở Dương không hề bị luồng khí tức đó làm cho lùi bước, thuận thế tiến lên, một quyền đánh vào hành tinh đó.

Có thể nghe thấy cả hành tinh bắt đầu nứt ra, âm thanh nứt vỡ ngày càng lớn, ngày càng nhanh.

Sở Dương là nhục thân thành thánh, lại được hệ thống bổ sung cho ức vạn long tượng, đây là công pháp cấp bậc Thiên Đạo, hai thứ cộng lại có thể khiến hắn tùy tiện một quyền cũng có thể đánh nát một hành tinh.

"Bùm!" Mấy chục giây sau, hành tinh màu tím sẫm đó hoàn toàn vỡ nát, lộ ra một thân hình khổng lồ, khí thế khổng lồ tỏa ra, mạnh hơn hành tinh trước đó cả nghìn vạn lần.

Đáng tiếc, thứ cấp bậc này không thể gây ảnh hưởng gì đến Sở Dương.

Nếu Thánh Nhân mà bị khí thế áp đảo, thì không xứng được gọi là Thánh Nhân.

Thân hình đó không lớn bằng trung thiên thế giới trước đó, nhưng có chiều cao như một tiểu thiên thế giới cũng đã rất kinh khủng rồi.

Với thân hình như vậy, chỉ sợ tùy tay một cái là có thể phá hủy một tiểu thiên thế giới.

Có thể thấy Hỗn Độn Ma Thần đó sáu mắt nhắm nghiền, tay trái cầm một cây cung, sau lưng có đôi cánh xương khổng lồ, thân dưới có bốn chân.

Hình tượng này không khỏi khiến Sở Dương nhớ đến cung Nhân Mã của kiếp trước, rất giống với Hỗn Độn Ma Thần trước mắt.

Sau khi hành tinh màu tím sẫm vỡ nát, Hỗn Độn Ma Thần giống cung Nhân Mã này tỉnh lại, mở ra sáu con mắt kinh khủng, mỗi con mắt có màu sắc khác nhau, trong Hỗn Độn không có ánh sáng lại càng thêm lấp lánh.

Con ngươi vừa mở ra, liền khiến người ta có sáu cảm giác khác nhau, lập tức cảm thấy đầu óc choáng váng, như thể vừa trải qua cực hình.

Đây là một Quang Minh Ma Thần, chưởng quản ánh sáng của thế gian, tốc độ cũng là một trong những người nhanh nhất trong số các Hỗn Độn Ma Thần.

"Ngươi là ai, dám làm phiền ta nghỉ ngơi!" Hắn lên tiếng, rõ ràng đã phát hiện ra những người dẫn đường cho Sở Dương trước đó, nên mới nói như vậy.

Thể tàn khuyết của Hư Không Ma Thần nghe thấy câu đó, sợ đến mức lập tức chạy trốn khỏi nơi này.

Tuy hắn sùng bái Sở Dương, nhưng Quang Minh Ma Thần trước mắt dường như còn kinh khủng hơn cả Sở Dương.

Sở Dương đối với việc họ rời đi cũng không quan tâm, chỉ nhìn Quang Minh Ma Thần, trong ánh mắt tràn đầy dục vọng chiến đấu.

Trước đây Ngũ Thánh liên thủ mới có thể cầm cự được với hắn,

vốn tưởng rằng trên thế giới này ngoài Hồng Quân ra không còn đối thủ, không ngờ trong Hỗn Độn lại có Hỗn Độn Ma Thần chưa bị tiêu diệt sạch sẽ.

Chương 300

Vậy thì, Bàn Cổ đại thần, việc ngài chưa hoàn thành, hãy giao cho ta hoàn thành!

Trong mắt Sở Dương lóe lên tinh quang, trong đầu xuất hiện một ý nghĩ kinh khủng: tất cả Hỗn Độn Ma Thần, hoặc là thần phục!

Hoặc là, giết không tha!

"Thần phục bản hoàng, hoặc là chết trong tay bản hoàng!" Trên người Sở Dương bộc phát ra một luồng khí tức mạnh mẽ, không hề yếu hơn Quang Minh Ma Thần bao nhiêu, thậm chí có thể ngang ngửa.

"Hừ!

Vóc dáng nhỏ, khẩu khí lại không nhỏ, để xem ngươi có bản lĩnh đó không!" Sáu con mắt dị sắc của Quang Minh Ma Thần tỏa ra ánh sáng vô cùng mạnh mẽ, màu đỏ tươi, màu tím vàng, màu xanh biếc, màu tím sẫm, màu xanh đậm, màu xám đậm, sáu loại ánh sáng khác nhau chiếu sáng nửa Hỗn Độn.

Sở Dương cảm thấy tâm thần của mình bị một thứ gì đó mạnh mẽ va chạm, là công kích nguyên thần!

Nhưng Sở Dương lập tức giữ vững tâm thần, một cú đấm bình thường đánh ra.

Ban đầu Quang Minh Ma Thần thấy cú đấm của Sở Dương bình thường, không sử dụng bất kỳ đại đạo chi lực nào, nên không thèm né tránh.

Quang Minh Ma Thần quả thực quá tự tin, trong tình huống không biết đối phương có thủ đoạn gì mà lại khinh thị đối thủ, có thể sẽ phải chịu thiệt lớn.

Giống như bây giờ, Sở Dương nhục thể thành thánh, lại có công pháp cấp bậc Thiên Đạo là Ức Vạn Long Tượng chi lực, tay không có thể bóp nát tinh thần, chân trần có thể chấn vỡ vô tận đại địa, sức mạnh khổng lồ trên người có thể nói ngoài Lực Chi Ma Thần ra không ai mạnh hơn.

"Bốp!" Trong nháy mắt, Quang Minh Ma Thần đã bị Sở Dương một quyền đánh bay xa mấy chục năm ánh sáng, trên đường đi không biết đã va nát bao nhiêu tinh thần, tiểu thiên thế giới càng không kể xiết.

Dư chấn từ cú va chạm của một quyền này và Quang Minh Ma Thần khiến tất cả các hành tinh trong tinh hà này đều rung chuyển, may mà bên cạnh Sở Dương không có hành tinh nào, nếu không đều không thoát khỏi vận mệnh bị hủy diệt.

Chuẩn bị chạy trốn, đám người của Hư Không Ma Thần thấy cảnh này lại một lần nữa kinh ngạc, không ngờ người mà họ muốn đi theo lại mạnh mẽ đến vậy, một quyền đã đánh bay Quang Minh Ma Thần.

"Vút!" Một mũi tên ánh sáng nhanh đến không thể tưởng tượng, trong nháy mắt xuyên qua lồng ngực Sở Dương, ngay cả hắn cũng không kịp phản ứng.

Tốc độ này còn nhanh hơn cả tốc độ ánh sáng, đã vượt qua cả thời gian.

Bởi vì khi Sở Dương bị trúng tên, hắn mới thấy Quang Minh Ma Thần giương cung, cũng là mũi tên được bắn ra sau đó vài giây, nhưng lại trúng hắn vào vài giây trước đó.

Tốc độ này chưa từng thấy.

Quang Minh Ma Thần thật kinh khủng, làm sao có thể né tránh

được, mũi tên còn chưa bắt đầu bắn đã trúng rồi.

Sở Dương chuẩn bị ra tay, nhưng thấy Quang Minh Ma Thần đã động, nhưng sau lưng hắn lại truyền đến cảm giác nguy cơ dữ dội.

Lại như vậy nữa!

Giống như một người đã đến đích trước một giây khi bắt đầu chạy, tốc độ nhanh đến không thể hình dung, còn nhanh hơn cả thời gian trôi.

Thân hình khổng lồ của Quang Minh Ma Thần di chuyển cực nhanh, một cước đá bay Sở Dương.

Sau khi mất đi tiên cơ, Sở Dương vẫn luôn ở trong trạng thái bị đánh, tốc độ của Quang Minh Ma Thần quá nhanh, khiến hắn căn bản không có cơ hội chống đỡ, khi nhìn thấy đối phương ra tay thì đã bị tấn công rồi.

Tương đương với việc hành động được thực hiện trước một giây khi làm, căn bản không có cơ hội để dự đoán hay chống đỡ.

Sở Dương bắt đầu từ từ bình tĩnh lại, tốc độ của Quang Minh Ma Thần quá nhanh, như vậy mọi đòn tấn công của hắn đều sẽ vô dụng, hiện tại phải tìm cách phá giải, nếu không sẽ luôn ở trong trạng thái bị đánh.

Nếu nguyên thần ký thác vào Thiên Đạo thì tốt, bất tử bất diệt, nhưng bây giờ mỗi lần tử vong nguyên thần đều sẽ bị tổn thương, sớm muộn gì nguyên thần cũng sẽ hao hết, đến lúc đó thật sự là xong đời.

Sở Dương bình tĩnh lại, từ từ muốn nhìn thấu đòn tấn công của Quang Minh Ma Thần.

Trước khi chết một lần nữa, hắn đã thấy được sự rung động của thời gian và không gian ở xa, đó chính là điểm đột phá của tốc độ

Quang Minh Ma Thần.

Vài giây sau đó, Quang Minh Ma Thần hành động, tốc độ nhanh đến mức không gian và thời gian đều không thể trói buộc, đó chính là một điểm đột phá trong thời gian và không gian.

Cuối cùng cũng đã nhìn ra được một chút, tiếp theo sẽ không đến mức cứ mãi ở trong trạng thái bị đánh.

Chỉ cần không bị đánh mãi, sẽ có cơ hội phản kích, có cơ hội phản kích là có khả năng giành được chiến thắng trong trận chiến này!

Thời gian trôi qua từng chút một, bóng dáng của Quang Minh Ma Thần trong mắt Sở Dương ngày càng rõ ràng, có thể nhìn ra được đại khái hành động của Quang Minh Ma Thần, nhưng về mặt tốc độ thì căn bản không theo kịp, ngay cả khi phản ứng được cũng không thể chống đỡ.

Sở Dương cũng hiểu, tiếp theo sẽ là một trận chiến khổ sở, Quang Minh Ma Thần tuyệt đối không chỉ có chút bản lĩnh này.

Hỗn Độn Ma Thần đầu tiên mà hắn gặp đã có bản lĩnh như vậy, áp đảo hắn đến mức không có cơ hội ra tay, những Hỗn Độn Ma Thần gặp sau này liệu có mạnh hơn không?

Sở Dương tuyệt đối không thể thua ở đây, ngay cả một Hỗn Độn Ma Thần cũng không giải quyết được, còn mặt mũi nào quay về Hồng Hoang?

Quang Minh Ma Thần dường như biết Sở Dương đã nhìn ra được chút manh mối trong hành động của mình, nhưng hắn không để ý.

Hắn có thể cảm nhận được Sở Dương không phải là người giỏi về tốc độ, chỉ cần dùng tốc độ để áp chế đối phương là có thể giành chiến thắng.

Sở Dương cảm thấy như vậy quá chậm, sẽ luôn ở trong trạng thái

bị đánh, căn bản không có cách nào phản kích, tốc độ của Quang Minh Ma Thần thực sự quá nhanh.

Sở Dương bây giờ giống như một cái bia, dù có thể nhìn ra được quỹ đạo vận động của Quang Minh Ma Thần, vẫn không thể thay đổi được vận mệnh bị đánh.

Chương 301

Tốc độ của Quang Minh Ma Thần nhanh đến mức thời gian, không gian không thể trói buộc, Sở Dương dường như có chút manh mối ở đây.

Chỉ cần sức mạnh của mình đạt đến mức độ khiến thời gian, không gian xung quanh không thể chịu đựng được, liệu có thể đạt được hiệu quả đồng bộ với Quang Minh Ma Thần không?

Sở Dương lập tức vận chuyển Thôn Thiên Đạo Kinh, vô tận thời gian, hư không xung quanh đều bị thôn phệ, hình thành một vùng chân không, không có bất kỳ thời gian, không gian, pháp tắc nào.

Quả nhiên, sau khi Quang Minh Ma Thần bước vào vùng đất này, thân hình hắn đã chậm lại một chút.

Thôn Thiên Đạo Kinh của Sở Dương ngay cả ánh sáng cũng có thể thôn phệ, dù có nhanh đến đâu cũng vô dụng!

Sở Dương nắm bắt cơ hội, thi triển Pháp Tướng Thiên Địa, Thí Thần Thương xuất hiện, như thể diệt thế giáng lâm.

Pháp Tướng Thiên Địa của Sở Dương không hề nhỏ hơn Quang Minh Ma Thần bao nhiêu, một thương đánh ra có thể xuyên thủng cả một tinh hà hoàn toàn không thành vấn đề.

Ánh sáng màu đỏ máu nhuộm đỏ cả Hỗn Độn, những hành tinh bị ánh sáng bao phủ đều rung chuyển không ngừng, dường như có thể vỡ nát bất cứ lúc nào.

Ánh sáng tan đi, chỉ thấy Pháp Tướng Thiên Địa của Sở Dương tay cầm trường thương, xuyên thủng lồng ngực của Quang Minh Ma Thần.

Quang Minh Ma Thần kinh ngạc nhìn Sở Dương, không ngờ Sở Dương không chỉ nhìn thấu được đòn tấn công của hắn, mà còn có thể tiến hành phản kích.

Sở Dương nhìn Quang Minh Ma Thần, trường thương trong tay xoáy một cái, sức mạnh cuồng bạo lập tức xé nát thân thể hắn, tan biến vào Hỗn Độn vô tận.

Nhưng Sở Dương cũng biết trận chiến không dễ dàng kết thúc như vậy.

Nếu dễ dàng chém giết được Hỗn Độn Ma Thần, Bàn Cổ năm xưa cũng sẽ không vẫn lạc.

Thân thể của Quang Minh Ma Thần bắt đầu ngưng tụ lại, lúc này sắc mặt hắn có chút kém, trên thế giới này rất ít người có thể phá được tốc độ cực hạn của hắn.

Vừa rồi hắn cảm nhận được một lực thôn phệ cực kỳ mạnh mẽ, nhưng người trước mắt một chút cũng không giống Thôn Phệ Ma Thần, khí tức cũng không hoàn toàn giống.

"Ngươi có phải là Thôn Phệ Ma Thần không?" Quang Minh Ma Thần mặt đen lại hỏi, không phải mặt hắn vốn đen, mà là bây giờ sắc mặt khó coi.

"Không phải." Sở Dương thản nhiên phủ nhận suy nghĩ của Quang Minh Ma Thần.

Trong mắt hắn, tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều sẽ trở thành đá lót đường trên con đường vô thượng của hắn, bây giờ chỉ xứng làm đối tượng để hắn rèn luyện mà thôi.

Quang Minh Ma Thần cũng không hiểu lúc này hắn đang nghĩ gì, cũng không vội tấn công Sở Dương, chỉ đứng đó, không lên tiếng.

Sở Dương nhìn Quang Minh Ma Thần, biết rằng trận chiến tiếp

theo sẽ càng thêm kịch liệt, dù sao đối phương cũng là một Hỗn Độn Ma Thần, không thể nhanh hết bài như vậy được.

Quả nhiên, Quang Minh Ma Thần bắt đầu hành động, cơ thể hắn từ từ chuyển từ màu đen sang màu đỏ, đang ngưng tụ Quang chi pháp tắc.

Sở Dương khẽ nhếch mép, nếu Quang Minh Ma Thần tấn công như trước thì có lẽ hắn sẽ phải chật vật, nhưng nếu dùng phương thức tương tự, e là sẽ không có cửa thắng.

Trên người Sở Dương cũng xuất hiện một lực hút khổng lồ, xung quanh hắn đã trở thành một vùng chân không, không gian, thời gian, quang minh đều đã bị cắn nuốt sạch sẽ.

Quang Minh Ma Thần nén một lượng năng lượng lớn đến mức cơ thể hắn nóng rực, lúc này hắn có thể chịu đựng áp lực không biết bao nhiêu mà kể để tung ra một đại chiêu.

Pháp tướng chân thân của Sở Dương vốn có màu vàng kim, nhưng dưới sự gia trì của Thôn phệ chi lực, nó đã chuyển thành màu vàng sẫm.

Khí thế hoàng uy mênh mông vốn khiến mọi người phải thần phục đã bị cắn nuốt sạch sẽ trong nháy mắt, trên người không còn bất kỳ khí thế nào.

Thân thể màu vàng sẫm, hoa văn màu đỏ tươi, tay cầm Thí Thần Thương tựa như khát máu, tỏa ra một luồng sát khí nhàn nhạt, nhưng lại có một luồng khí tức thượng vị hư vô phiêu miểu, lại bị Thôn phệ chi lực cản trở, khiến người ta không thể nhìn rõ cụ thể ra sao.

Năng lượng mà Quang Minh Ma Thần ngưng tụ đã đạt đến đỉnh điểm, hắn giơ tay trái lên, cũng là một cây cung, khi giơ lên thì tay trái của hắn bắt đầu biến hình, cây cung vốn chỉ dài bằng một cánh tay đã

dài ra cao hơn hắn một cái đầu.

Một cột sáng màu đỏ rực rỡ bắn ra từ cây cung đó, cột sáng ấy không biết đã hội tụ bao nhiêu quang năng, uy lực đủ để hủy diệt hơn nửa cái ngân hà.

Sở Dương vốn đã chuẩn bị từ sớm.

Tốc độ tấn công của Quang Minh Ma Thần thực sự quá nhanh, dù đã có chuẩn bị nhưng hắn vẫn bị thương.

Cảm nhận được cơn đau, Sở Dương lập tức triển khai kết giới, kết giới này trông có vài phần giống một cái hố đen, nhưng lại không có khí thế như hố đen.

Có thể thấy Sở Dương ở sau kết giới, pháp tướng chân thân đang bốc hơi nóng, có một số chỗ bị mài mòn đang từ từ hồi phục với tốc độ mắt thường có thể thấy.

Pháp tướng chân thân dù bị một thiên thạch cỡ trung thiên thế giới va phải cũng không bị thương nặng, vậy mà vừa rồi chỉ bị cột sáng kia chiếu chưa đầy một giây đã bị thương nghiêm trọng đến thế.

Sở Dương lúc này giống như một Ma Thần, nếu lạc vào Hồng Hoang, e rằng Hồng Hoang sẽ bị xóa sổ khỏi Hỗn Độn, chư Thánh tuyệt đối không cản nổi một Ma Thần, Hồng Quân Đạo Tổ cũng khó, dù có cản được cũng chưa chắc bảo vệ được cả một phương thế giới lớn như vậy.

Thôn phệ kết giới trước mặt Sở Dương không ngừng run rẩy, năng lượng khổng lồ xung kích, e rằng Thôn phệ chi lực cũng sắp đạt tới giới hạn, mà mới chỉ qua một hơi thở.

Cảm giác được sự khác thường, Sở Dương lập tức lùi lại một bước, bố trí hàng trăm kết giới giống hệt trước mặt.

Vốn tưởng có thể dễ dàng đỡ được chiêu này, kết giới này nếu

hóa thành một hạt giống hố đen chìm vào một hành tinh thì có thể nuốt chửng cả một dải ngân hà trong nháy mắt, vậy mà giờ đây đến chống đỡ một hơi thở cũng khó khăn đến vậy.

Trong một lãnh địa quy định sẽ được gọi là hệ sao, hàng trăm hàng ngàn hệ sao sẽ tạo thành một dải ngân hà, nhiều dải ngân hà hơn nữa mới tạo thành một tinh vực, một tinh vực ít nhất chứa hàng chục triệu hành tinh.

Sở Dương đã rời xa tinh vực nơi Hồng Hoang tọa lạc, vượt qua mấy tinh vực mới đến được nơi này, cho dù động tĩnh chiến đấu ở đây có lớn đến đâu, cũng chỉ có người ở tinh vực gần đó mới cảm nhận được, người ở Hồng Hoang căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

Chương 302

Kết giới trước mặt Sở Dương, theo tầng thứ nhất vỡ vụn, tốc độ vỡ của các kết giới phía sau càng nhanh hơn, một hơi thở là mười tầng, mấy hơi thở đã phá vỡ tầng kết giới cuối cùng.

Sở Dương cũng có chút kinh ngạc, sức phá hoại của một chiêu này của Quang Minh Ma Thần có phần vượt ngoài tưởng tượng của hắn, ngay cả hắn cũng không có sức phá hoại như vậy, thảo nào Ma Thần biết rõ hắn có thể thôn phệ quang minh mà vẫn tung ra chiêu này. "Ầm!" Cột sáng đánh trúng người Sở Dương, lực xung kích khổng lồ của nó trực tiếp đẩy hắn bay ra ngoài mấy dải ngân hà.

Trên đường đi, Sở Dương không biết đã đâm nát bao nhiêu hành tinh, xuyên qua bao nhiêu dải ngân hà, cuối cùng khi năng lượng của cột sáng cạn kiệt, Sở Dương mới dừng lại trong Hỗn Độn.

Nhìn một cái, những nơi cột sáng đi qua, hư không đều bị vặn vẹo, dòng sông thời gian cũng xuất hiện đứt gãy, nếu Chuẩn Thánh bước vào đoạn đứt gãy thời gian này e rằng sẽ mãi mãi lạc lối bên trong.

Chỉ thấy pháp tướng chân thân của Sở Dương bị năng lượng cột sáng làm tan chảy quá nửa, chân thân khổng lồ có nhiều chỗ bị tàn khuyết, trên người bốc lên một lượng lớn hơi nóng.

Một đòn tấn công khủng khiếp như vậy, Sở Dương cảm thấy thêm hai đòn nữa, hắn sẽ không đỡ nổi, chân thân đã tan chảy quá nửa, làm sao chịu đựng được.

Sở Dương cảm thấy mình vừa rồi như một tên ngốc, lúc Quang Minh Ma Thần đang tích tụ sức mạnh lại không tấn công, mà ngốc nghếch phòng ngự.

Lúc này Quang Minh Ma Thần cũng giống như Sở Dương, trên

người bốc lên một lượng lớn hơi nóng, một chiêu đó đã gây ra gánh nặng không thể lường được cho cơ thể và nguyên thần của hắn, trong thời gian ngắn không thể sử dụng lại chiêu đó, khả năng hành động cũng sẽ giảm đi rất nhiều.

Sở Dương cách mấy dải ngân hà nhìn Quang Minh Ma Thần, cả hai bên đều thừa nhận thực lực của đối phương.

Trước đó, đám người Hư Không Ma Thần đang quan chiến ở xa đột nhiên cảm thấy nơi mình đang đứng không an toàn, phải rời đi xa hơn một chút, ngay cả dư chấn họ cũng không chịu nổi.

Là người ngoài cuộc, họ có thể thấy rõ, trong phạm vi chiến đấu, cả một dải ngân hà đều bị dư chấn trận chiến làm cho rung chuyển thành phế tích, nếu dùng uy năng này để diệt thế, e rằng cũng không cần bao lâu.

Lúc này, chân thân của Sở Dương bị tàn khuyết rất nghiêm trọng, nhưng hắn không lập tức chữa trị, hơi nóng kia thực chất là sức mạnh của đối phương, đòn tấn công trước đó vẫn đang ăn mòn sức mạnh của hắn, muốn chữa trị chân thân thì phải mài mòn hết luồng sức mạnh kia.

May mà lúc này Quang Minh Ma Thần không tấn công ngay, nếu không trạng thái của Sở Dương lúc này rất suy yếu, nếu nguyên thần bị thương thì cần phải mất một thời gian dài để dưỡng thương.

Đến cảnh giới này, thân thể đã không còn quan trọng, thân thể có bị thương nặng đến đâu cũng không sao, chỉ cần không tổn thương đến nguyên thần, không cần quá nhiều thời gian là có thể hồi phục.

Sở Dương là nhục thể thành Thánh, thân thể không thể dễ dàng bị phá hủy như vậy, nếu nhục thể thành Thánh yếu như vậy, hắn cũng không cần tốn nhiều công sức để chứng đạo nhục thể.

Sau một nén hương, Sở Dương vẫn không thể mài mòn được luồng sức mạnh kia, trong lúc khổ não, hắn trực tiếp nuốt chửng nó.

Quang Minh Ma Thần hồi phục không nhanh bằng Sở Dương, trước đó Thí Thần Thương của Sở Dương có thể làm tổn thương nguyên thần, nếu nguyên thần không bị thương, tốc độ hồi phục sẽ không chậm hơn Sở Dương bao nhiêu.

Sau khi Sở Dương hồi phục thương thế, hắn đến trước mặt Quang Minh Ma Thần, nói: "Vẫn câu nói đó, thần phục, hoặc là chết!" "Hừ!

Ngươi chưa miễn quá coi thường ngô rồi." Quang Minh Ma Thần giương đôi cánh xương khổng lồ sau lưng, khiến vóc dáng của hắn to lên không ít, e rằng ba cái pháp tướng chân thân của Sở Dương cũng không lớn bằng.

Đồng tử Sở Dương co lại, Quang Minh Ma Thần có thể có sát chiêu mạnh hơn, đôi cánh xương trước đó chưa hề động đậy, bây giờ giương ra không biết có động tác gì.

Sở Dương cẩn thận nhìn Quang Minh Ma Thần, thực lực mà hắn thể hiện quả thực đủ mạnh, có thể coi là kẻ địch mạnh nhất hắn từng gặp, không có một trong.

Sở Dương nhanh chóng tỉnh táo lại, trước đây con đường của hắn quá thuận lợi, kẻ địch gặp phải đều không phải là đối thủ của hắn, bây giờ gặp một đối thủ ngang tài ngang sức lại có chút e dè, có chút cẩn thận, không còn dũng mãnh như xưa.

Lúc Quang Minh Ma Thần giương cánh xương rõ ràng có một sơ hở lớn như vậy, nhưng vì e dè hắn có sát chiêu lớn hơn mà cẩn thận quên mất việc tấn công vào sơ hở đó, bỏ lỡ cơ hội tốt nhất để đánh bại hắn.

Bỏ lỡ rồi, là không còn nữa, lúc này cánh xương của Quang Minh Ma Thần đã hoàn toàn giương ra, có thể bảo vệ toàn thân, Sở Dương lúc này tấn công cũng không có tác dụng gì.

Toàn thân Quang Minh Ma Thần phát ra ánh sáng màu xanh lục, tất cả đều chảy về phía tay trái, chiêu này trông có vẻ giống chiêu trước, nhưng cảm giác lại không hoàn toàn giống.

Lần này Sở Dương không cho hắn cơ hội nữa, tay phải nắm một quả cầu năng lượng ngũ sắc nhỏ, ném về phía Quang Minh Ma Thần.

Đây là chiêu dùng để đánh bại Vô Thiên, chỉ là chưa ngưng tụ nhiều năng lượng như vậy thôi, chỉ cần ngắt được quá trình tích tụ sức mạnh của Quang Minh Ma Thần là được.

Khi quả cầu năng lượng đến trước mặt Quang Minh Ma Thần, năng lượng ngũ hành tan đi, một hố đen nhỏ bùng nổ, muốn nuốt chửng hắn.

Nhưng hố đen vừa mới bùng nổ, Quang Minh Ma Thần đã hoàn thành việc tích tụ sức mạnh, tay trái bắn ra một mũi tên màu xanh lục.

Tốc độ của mũi tên xanh lục cũng rất nhanh, trong nháy mắt đã xuyên qua hố đen của Sở Dương, hố đen vỡ tan như gương.

Hố đen rõ ràng có thể nuốt chửng mọi thứ, lại bị một mũi tên bắn xuyên qua! !??

Mũi tên sau khi xuyên qua hố đen cũng không dừng lại, tiếp tục xuyên qua lồng ngực Sở Dương.

Sở Dương mặt đầy kinh ngạc, không ngờ, hố đen lại có thể bị xuyên qua, nếu kết giới hấp thụ năng lượng trước đó bị xuyên qua còn có thể hiểu được, nhưng tại sao hố đen lại bị xuyên qua?

Hố đen rõ ràng là sự tồn tại có thể nuốt chửng mọi thứ, không những không nuốt được mũi tên kia, mà còn bị mũi tên đó xuyên

thủng.

Thế giới này thật kỳ diệu, vượt ngoài sức tưởng tượng của Sở Dương, hắn vẫn luôn cho rằng hố đen là mạnh nhất, đáng sợ nhất, bây giờ xem ra, đó chẳng phải là một trò cười sao. "Keng!" Pháp tướng chân thân của Sở Dương vỡ thành những tinh quang năng lượng, lộ ra bản tôn, lồng ngực hắn có một lỗ hổng khổng lồ, là do mũi tên kia tạo ra.

Sở Dương đã lâu không kinh ngạc như vậy, sức mạnh của Quang Minh Ma Thần khiến hắn có thêm nhiều nhận thức mới.

Đánh xong trận này, hắn có chút nóng lòng muốn quay về chém giết Ngũ Thánh để hoàn thành nhiệm vụ, sau đó lại tưởng tượng ra một công pháp mạnh hơn, một công pháp siêu việt Thiên Đạo!

Chương 303

Nhưng hiện tại Sở Dương phải đánh xong với Quang Minh Ma Thần trước, hắn đã tuyên bố muốn đối phương thần phục, nếu không thu phục được hắn, e rằng đạo tâm sẽ không ổn định.

Nhưng một đòn kia của Quang Minh Ma Thần không chỉ phá vỡ pháp tướng chân thân của Sở Dương, mà còn làm tổn thương nguyên thần, sức chiến đấu hiện tại của hắn không còn mạnh như lúc đỉnh phong.

Quang Minh Ma Thần bình thản nhìn Sở Dương, mở miệng nói: "Thần phục?

Với thực lực như ngươi mà cũng dám bảo ngô thần phục?" Cũng đúng, nếu đánh bại được Quang Minh Ma Thần thì còn có thể nói, bây giờ bị hắn đánh thành trọng thương, muốn hắn thần phục, e rằng có thể giữ được mạng sống trong tay hắn hay không cũng là vấn đề.

Nhưng Sở Dương không hề hoảng sợ, dù nguyên thần bị thương, nhưng không có nghĩa là hắn không còn khả năng chiến đấu.

Quang Minh Ma Thần liên tục hai lần bùng nổ những đòn tấn công mạnh như vậy, lúc này e rằng không thể tung ra đòn tấn công mạnh hơn nữa, chỉ cần đánh bại hoặc phong ấn hắn trước khi hắn có thể tung ra đòn tấn công mạnh hơn là được.

Không có pháp tướng chân thân hỗ trợ, Sở Dương lúc này đứng trước mặt Quang Minh Ma Thần còn không bằng một con kiến, nhưng Quang Minh Ma Thần vẫn không có ý coi thường hắn. "Hừ!

Ngươi cho rằng bản hoàng coi thường ngươi, nhưng ngươi cũng coi thường bản hoàng rồi!" Khí thế trên người Sở Dương lại trở về đỉnh phong, còn mạnh hơn Quang Minh Ma Thần hiện tại vài phần.

Trong mắt Quang Minh Ma Thần hiện lên một tia kinh ngạc.

Rõ ràng trước đó đã trúng nhiều chiêu như vậy, tại sao bây giờ lại có thể có sức chiến đấu như thời kỳ đỉnh phong, chẳng lẽ những chiêu trước đó đều không có tác dụng sao?

Tự tin lớn nhất của Sở Dương đến từ hệ thống, mặc dù hệ thống không thường xuyên xuất hiện, về cơ bản là mỗi khi hệ thống muốn phát hành nhiệm vụ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống mới xuất hiện, bình thường tên này một tiếng rắm cũng không thả.

Nhưng bây giờ Sở Dương cần giúp đỡ, hệ thống rất ra gì, chỉ cần tiêu hao một lượng điểm năng lượng nhất định, những chuyện nghịch thiên đối với nó chỉ là chuyện nhỏ, cuối cùng đều có thể giải quyết.

Nhưng lần này đã tiêu tốn của Sở Dương 1 tỷ điểm năng lượng, trước đây mưu tính lâu như vậy mới có chút tích lũy, nhưng 1 tỷ điểm năng lượng cũng có chút đau lòng.

Giết Ngũ Thánh cũng không được 1 tỷ điểm năng lượng, lần này có thể nói là lãng phí nửa cái Thánh Nhân, nhưng nếu có thể khiến Quang Minh Ma Thần thần phục thì cũng đáng.

Quang Minh Ma Thần thấy khí thế của Sở Dương trong nháy mắt đã trở lại đỉnh phong, không khỏi lùi lại một bước, như vậy, hắn có lẽ không phải là đối thủ.

Sở Dương mỉm cười ngẩng đầu, Quang Minh Ma Thần thấy trong mắt hắn lóe lên một tia tinh quang.

Sự kinh ngạc trong lòng trước đó đã làm loạn tâm thần của Quang Minh Ma Thần, dẫn đến động tác lúc này chậm đi một chút.

Sở Dương lập tức triển khai pháp tướng chân thân, Thí Thần Thương trong tay vung lên, đâm trúng xương tỳ bà của Quang Minh Ma Thần, khiến hắn cả người không thể động đậy.

Thí Thần Thương ẩn chứa Thôn phệ chi lực cường đại, một khi tiến vào cơ thể Quang Minh Ma Thần, hắn cảm nhận được năng lượng trong cơ thể đang trôi đi với tốc độ chóng mặt, chưa đến một nén hương sẽ bị Thôn phệ chi lực hút thành một cái xác khô.

Lúc này Quang Minh Ma Thần cảm thấy một tia kinh hoảng, hắn sống đến nay không biết bao nhiêu ức vạn năm, thời gian trong mắt hắn là thứ rẻ mạt nhất, nhưng giờ khắc này hắn cảm thấy sợ hãi, sợ rằng một khắc sau mình sẽ trở thành một cái xác khô.

Thí Thần Thương khóa chặt xương tỳ bà của Quang Minh Ma Thần, khiến hắn không thể vận chuyển sức mạnh, Thôn phệ chi lực cường đại không ngừng nuốt chửng sức mạnh của hắn, chỉ cần một nén hương, toàn bộ sức mạnh sẽ bị hút đi.

Quang Minh Ma Thần có thể không quan tâm đến thời gian, nhưng lại quan tâm đến sức mạnh, không có sức mạnh thì chẳng khác gì một tên hề nhảy nhót, không làm được gì cả.

Sở Dương không quan tâm những điều đó, thần phục hắn tự nhiên có đường sống, không mở miệng thần phục thì chờ chết đi.

Sức mạnh của Quang Minh Ma Thần đang mất đi từng chút một, hắn cũng ngày càng hoảng loạn, thần phục và sức mạnh bây giờ chỉ có thể chọn một. "Ngô có thể lựa chọn thần phục, nhưng có một điều kiện." Tâm tình của Quang Minh Ma Thần lúc này rất phức tạp, biểu cảm trên mặt cũng rất đau khổ. "Ngươi nghĩ bây giờ ngươi có tư cách nói điều kiện với bản hoàng sao?" Sở Dương ý niệm vừa động, Thôn phệ chi lực trên tay càng mạnh hơn, tốc độ mất đi sức mạnh của Quang Minh Ma Thần càng nhanh hơn. "Dừng tay!

Ngô chọn thần phục!" Sắc mặt Quang Minh Ma Thần trắng bệch, nếu còn chậm vài giây nữa, cảnh giới của hắn sẽ bắt đầu tụt xuống, bây giờ cảnh giới của hắn thuộc loại cực kỳ không ổn định.

Nếu chỉ là không ổn định thì bỏ ra mười mấy vạn năm để ổn định lại cũng không thành vấn đề, nhưng nếu cảnh giới tụt xuống, không có trăm vạn năm thì căn bản không tu luyện lại được, thậm chí có thể cần thời gian lâu hơn.

Khóe miệng Sở Dương nhếch lên, ngừng thôn phệ, nhưng Thí Thần Thương vẫn chưa rút ra. "Bản hoàng biết ngươi không cam tâm, trong thời gian thần phục, ngươi có thể thách đấu bản hoàng bất cứ lúc nào, thắng thì ngươi sẽ được tự do." Sở Dương nhìn Quang Minh Ma Thần vô cùng tự tin.

Chỉ cần ngươi thần phục, đừng hòng thoát khỏi lòng bàn tay của bản hoàng!

Có hệ thống, Sở Dương có thể tăng vọt sức chiến đấu trong thời gian rất ngắn.

Quang Minh Ma Thần sững sờ, vốn hắn cũng định đề nghị điều kiện này, không ngờ Sở Dương lại nói ra trước, điều này không phải hợp ý hắn sao, sớm muộn gì cũng có một ngày hắn sẽ đánh bại được y.

Việc Quang Minh Ma Thần có thần phục hay không đối với Sở Dương cũng không có quan hệ lớn, thần phục thì có thêm một trợ thủ đắc lực, còn nếu nuốt chửng hắn thì sức mạnh của bản thân sẽ có một bước nhảy vọt.

Nhưng một khi Quang Minh Ma Thần đã chọn thần phục, giữ lại hắn cũng không phải chuyện xấu.

Vốn Quang Minh Ma Thần tưởng Sở Dương sẽ bắt hắn dùng nguyên thần thề để thần phục, không ngờ tên này lại tin tưởng hắn như vậy, ngay cả nguyên thần thề cũng không cần, cũng không dùng bất kỳ thủ đoạn nào khác để khống chế tự do của hắn.

Sở Dương không quan tâm lúc này Quang Minh Ma Thần đang nghĩ gì, cũng không dùng thủ đoạn nào khác để khống chế, chỉ từ từ rút Thí Thần Thương ra.

Không có Thí Thần Thương khóa chặt xương tỳ bà, Quang Minh Ma Thần có thể tự do hoạt động, chỉ là bây giờ khí tức của hắn rất không ổn định, dường như cảnh giới có thể tụt xuống bất cứ lúc nào.

Chương 304

Sở Dương cũng không quan tâm, cảnh giới trên Thánh Nhân, bất kỳ loại thuốc chữa thương nào cũng không có tác dụng, chỉ có thể dựa vào thời gian để mài mòn.

Quang Minh Ma Thần cũng không vội ổn định cảnh giới, hơi cúi người, hành lễ với Sở Dương, đã thần phục thì hành lễ là điều nên làm.

Sở Dương thản nhiên nhận một lễ này, hắn có lẽ là người đầu tiên khiến Hỗn Độn Ma Thần hành lễ.

Đám người tàn thể của Hư Không Ma Thần thấy trận chiến kết thúc, hình như Sở Dương đã thắng nên mới dám đến gần, nếu Quang Minh Ma Thần thắng thì dù họ có chạy xa đến đâu cũng vô ích.

Lúc đám người đó đến vừa lúc thấy Quang Minh Ma Thần hành lễ với Sở Dương, ai nấy đều há hốc mồm, Hỗn Độn Ma Thần là những tồn tại cao ngạo đến mức nào, sẽ không giống như những tàn thể bọn họ phải chịu đựng tủi nhục, vậy mà hôm nay lại thấy một Hỗn Độn Ma Thần đang hành lễ.

Toàn bộ Hỗn Độn đều biết Hỗn Độn Ma Thần là đại khủng bố cư ngụ trong Hỗn Độn, không ai dám chọc vào, những kẻ chọc vào đều không sống nổi đến tối nay, hôm nay dường như họ đã thấy một thứ còn đáng sợ hơn cả đại khủng bố. "Chúc mừng đại nhân cờ mở thắng lợi!" Kinh ngạc thì kinh ngạc, nhưng miệng lưỡi của Hư Không Ma Thần lại không hề chậm chạp, nói nhanh hơn ai hết, nói hay hơn ai hết.

Sở Dương gật đầu, hỏi Quang Minh Ma Thần: "Ngươi có tên không?" "Ngô tên Trọng Ngô, là Quang Minh Ma Thần trong ba ngàn

Hỗn Độn Ma Thần." "Tốt, Trọng Ngô, dẫn bản tọa đi tìm một nơi nghỉ ngơi đi." Sở Dương đáp xuống vai Quang Minh Ma Thần, "Các ngươi cũng đi theo đi." Lời này tự nhiên là nói với đám người Hư Không Ma Thần, trong Hỗn Độn, có bọn họ ở đây sẽ đỡ phải đi dò đường, đám người này đã sống trong Hỗn Độn ức vạn năm, rất quen thuộc với Hỗn Độn.

Không có pháp tướng chân thân, Sở Dương đáp xuống vai Trọng Ngô giống như đứng trên một lục địa, vô cùng rộng lớn.

Có Quang Minh Ma Thần dẫn đường, chẳng mấy chốc đã đưa Sở Dương đến một hành tinh không người có linh khí nồng đậm, hành tinh này vừa mới ra đời không lâu, trên đó chưa sinh ra bất kỳ sinh linh nào, nên mới có linh khí nồng đậm như vậy.

Trọng Ngô thu lại thân thể Ma Thần, biến thành kích thước như Sở Dương, đáp xuống hành tinh.

Nếu không thu lại thân thể Ma Thần, Trọng Ngô căn bản không thể tiến vào hành tinh này, cả người hắn to gần bằng cả hành tinh.

Đám người Hư Không Ma Thần lại một lần nữa kinh ngạc, sự kiêu ngạo của hắn khó có thể tưởng tượng, tự mình tạo ra một hành tinh không người cũng không muốn thu lại thân thể Ma Thần.

Lúc dẫn Sở Dương đi tìm, hành tinh màu tím sẫm đó chính là do Trọng Ngô tự tạo ra, hắn không muốn thu lại thân thể Ma Thần để phải chịu đựng ở trên một hành tinh nhỏ bé.

Điều này khiến họ cảm thấy đi theo Sở Dương là một lựa chọn vô cùng đúng đắn, lại có thể khiến một Hỗn Độn Ma Thần cao ngạo như vậy trở nên "ngoan ngoãn" thế này.

Sở Dương bảo Trọng Ngô đi dưỡng thương cho tốt, sau đó sẽ cùng xuất phát.

Muốn nhanh chóng nâng cao tu vi chỉ dựa vào bế quan hiển nhiên là không thể, có con đường tắt là thôn phệ hành tinh, thôn phệ một hành tinh có thể bằng mười vạn năm tu hành, thôn phệ một trung thiên thế giới thậm chí có thể nâng cao trăm vạn năm tu vi, nhanh hơn tu vi của chư Thánh bế tử quan không biết bao nhiêu lần.

Lúc đó, chờ Trọng Ngô dưỡng thương xong, hắn sẽ trực tiếp thôn phệ hành tinh trước mắt này, năng lượng của hành tinh mới sinh là tinh khiết nhất, sau khi thôn phệ hiệu quả sẽ tốt hơn những hành tinh có sinh linh.

Mười vạn năm trôi qua trong nháy mắt, thương thế của Trọng Ngô đã gần như khỏi hẳn, Sở Dương trong thời gian đó cũng đã thôn phệ vài hành tinh xung quanh.

Lúc Trọng Ngô dưỡng thương, hắn cũng biết rõ những gì xảy ra bên ngoài, khi thấy Sở Dương đang thôn phệ hành tinh, trong lòng cũng chấn động.

Hắn vẫn luôn cho rằng Sở Dương là Thôn Phệ Ma Thần, nhưng Thôn Phệ Ma Thần không có kỹ năng như vậy, mặc dù Thôn Phệ Ma Thần có thể thôn phệ năng lượng, nhưng lại không thể biến nó thành của mình, nếu không hắn đã sớm nuốt chửng cả Hỗn Độn rồi.

Thôn Phệ Ma Thần có thể thôn phệ mọi thể năng lượng, mọi pháp thuật tấn công đối với hắn đều vô hiệu, vì vậy cận chiến của hắn thuộc hàng đầu trong ba ngàn Ma Thần.

Nhưng Thôn Phệ Ma Thần nuốt chửng mọi thứ đều không thể biến thành năng lượng của mình, ngay cả thôn phệ hành tinh cũng không được, nếu không Hỗn Độn lớn như vậy e rằng cũng đã bị hắn nuốt sạch, hắn đã sớm là tồn tại mạnh nhất trong các Hỗn Độn Ma Thần, cũng không đến lượt hai người kia làm chủ.

Trọng Ngô có thể nhìn ra, năng lượng mà Sở Dương thôn phệ

hành tinh có thể biến thành năng lượng của mình, chẳng lẽ lâu như vậy không gặp Thôn Phệ Ma Thần, hắn đã có kỹ năng mới?

Trọng Ngô cho rằng Sở Dương chính là Thôn Phệ Ma Thần, ngoài hắn ra trên đời này không có ai có thể tu luyện Thôn phệ pháp tắc lợi hại hơn hắn.

Từ khi Sở Dương xuất hiện trong Hỗn Độn, họ đều lầm tưởng hắn là một trong ba ngàn Ma Thần, Hư Không Ma Thần linh cảm biết Sở Dương là một Ma Thần toàn thể rất lợi hại, còn Trọng Ngô thì trực tiếp khẳng định Sở Dương là Thôn Phệ Ma Thần.

Sau khi Trọng Ngô thấy Sở Dương có đủ loại kỹ năng, hắn đột nhiên cảm thấy xác suất đánh bại Sở Dương trở nên mờ mịt, chỉ riêng tốc độ tu luyện bằng cách thôn phệ hành tinh đã nhanh hơn hắn không biết bao nhiêu, trong khi hắn lại không có bất kỳ con đường tắt nào để tu luyện.

Trọng Ngô vừa xuất quan đã bị Sở Dương triệu tập.

Sở Dương dẫn theo mấy người đi trong Hỗn Độn, gặp phải hành tinh có địa tâm chi hỏa mạnh mẽ thì sẽ nuốt chửng nó, trong ngàn năm, Sở Dương đã thôn phệ vô số hành tinh, tu vi tăng lên một đoạn dài.

Trọng Ngô lại đứng yên tại chỗ, thấy Sở Dương tiến bộ nhanh như vậy, đột nhiên cảm thấy có chút hối hận với quyết định ban đầu, cứ như vậy, khoảng cách giữa hắn và Sở Dương càng lớn, căn bản không có cơ hội vượt qua nữa.

Trọng Ngô cũng hiểu ra tại sao lúc đó Sở Dương lại sẵn lòng chấp nhận thách đấu bất cứ lúc nào, có thể đánh bại hắn thì sẽ trả lại tự do cho hắn, bây giờ độ khó đã lớn hơn nhiều.

Chỉ trong ngàn năm, khí tức của Sở Dương đã có thể áp chế khí

tức của Trọng Ngô.

Trọng Ngô không thể không cân nhắc việc thách đấu Sở Dương trong thời gian ngắn, nếu không đợi sau này khoảng cách càng lớn, e rằng khó có thể vượt qua.

Tốc độ tu luyện bằng cách thôn phệ hành tinh quá nhanh, Trọng Ngô cảm thấy áp lực rất lớn, tốc độ như vậy thực sự khiến hắn không thể theo kịp, không thể không chuẩn bị thách đấu Sở Dương.

Sở Dương đã sớm chuẩn bị cho việc này, hắn tự tin rằng khi Trọng Ngô thách đấu lần nữa, hắn có thể thắng chắc, lần trước hắn đã bị thiệt về chiêu thức, chiêu thức của Trọng Ngô đã hóa giải từng chiêu của hắn.

Trong thời gian Trọng Ngô dưỡng thương, Sở Dương không hề nhàn rỗi, không chỉ tu luyện các thần thông trước đây trở nên tinh tiến hơn, mà còn nghiên cứu ra sát chiêu mới.

Nhưng Trọng Ngô không lên tiếng thách đấu, Sở Dương chắc chắn sẽ không tự tìm việc, đương nhiên sẽ tiếp tục tu luyện.

Hôm nay, Sở Dương gặp một hành tinh có địa tâm chi hỏa cực kỳ mạnh mẽ, hành tinh này lớn bằng một nửa Hồng Hoang, Sở Dương cũng có thể cảm nhận được bên trong có hai người có thực lực khá đáng xem.

Sở Dương không hề ẩn giấu, bùng nổ khí thế mạnh mẽ, thông báo cho đại năng của thế giới đó về sự có mặt của mình.

Trong hư không của thế giới đó, có một tòa thành nổi khổng lồ, trên thành nổi chỉ có một cung điện, cung điện đó nguy nga lộng lẫy, cộng thêm cảnh sắc hoa lệ trên thành nổi, gọi là tiên cảnh nhân gian cũng không quá.

Chương 305

Trong đại điện trung tâm cung điện, hai người dường như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Hai người đó là Trang Thanh, Trang Minh, hai anh em họ, từ khi sinh ra đến nay chưa từng tách rời.

Đột nhiên, mắt của Trang Thanh, Trang Minh mở ra, trong ánh mắt đầy vẻ hoảng loạn.

Trang Thanh, Trang Minh nhìn nhau, mọi lời nói đều được truyền đạt cho đối phương qua ánh mắt.

Luồng khí tức mạnh mẽ này, tại sao lại khiến bản tọa hoảng loạn như vậy?

Đến từ Hỗn Độn, chẳng lẽ là Hỗn Độn Ma Thần trong truyền thuyết?

Hỗn Độn Ma Thần đến đây làm gì, lát nữa cố gắng đừng đắc tội với họ, nếu làm tổn thương đến những sinh linh vô tội ở đây thì không hay.

Trang Thanh, Trang Minh lập tức xuất hiện trong Hỗn Độn, có thể thấy hai người không hề sợ hãi Hỗn Độn chi khí, hiển nhiên thực lực có thể sánh ngang với Thánh Nhân.

Chẳng mấy chốc, Sở Dương đã xuất hiện trước mặt hai người, Trọng Ngô cũng không chậm hơn chút nào, đám người Hư Không Ma Thần ở phía sau. "Hai vị Ma Thần đại nhân, không biết đến đây có việc gì?" Trang Thanh, Trang Minh vì muốn bảo toàn sinh linh của thế giới này mà đã hạ thấp tư thái.

Nhưng dù thế nào cũng không thể thay đổi kết cục của phương

thế giới này, địa tâm chi hỏa mạnh mẽ đó sau khi thôn phệ hiệu quả không kém gì thôn phệ một vị Thánh Nhân.

Sở Dương không trả lời câu hỏi của hai người, từ từ giơ tay lên, khi tay giơ lên, Thí Thần Thương đã xuất hiện trong tay hắn.

Thí Thần Thương vừa xuất hiện, ý tứ đã rõ ràng, hai người vội lùi ra sau, chuẩn bị cho một trận chiến.

Sở Dương vung tay, bảo Trọng Ngô lùi xuống, một mình hắn giải quyết tất cả.

Cảnh này trong mắt Trang Thanh, Trang Minh biến thành sự khinh thường trần trụi, hai người họ có thể coi là tồn tại mạnh nhất trong tinh vực này, người trước mắt lại định một mình đối phó hai người.

Mặc dù họ cũng thừa nhận khí tức của người này rất mạnh, nhưng muốn một chọi hai, họ không cho rằng mình yếu đến mức đối phương có thể một mình đối phó cả hai.

Nhưng khi Sở Dương ra tay, Trang Thanh, Trang Minh lập tức thay đổi quan điểm, ngay cả Trọng Ngô cũng có chút kinh ngạc.

Có thể thấy khi Thí Thần Thương trong tay Sở Dương đâm ra, thời không đều không thể trói buộc một kích này, giống như nó không tồn tại trong bất kỳ thời không nào, nhưng lại hiện hữu ngay trong thời không hiện tại, khiến người ta sinh ra ảo giác mãnh liệt.

Trang Thanh, Trang Minh nhanh chóng lấy pháp bảo ra phòng ngự, nhưng tốc độ của hai người không biết vì sao lại đột nhiên chậm lại khi đến gần Thí Thần Thương.

Tốc độ tấn công của Thí Thần Thương rõ ràng cũng chậm, nhưng tốc độ của hai người lại giống như chuyển động chậm, Thí Thần Thương cứ thế dễ dàng xuyên qua lớp phòng ngự của hai người.

Ngay cả hộ thể cương khí của Trang Thanh, Trang Minh cũng bị

Thí Thần Thương dễ dàng xuyên qua, giống như cương khí đó là không khí, là vật bài trí.

Một cảnh tượng quỷ dị, Trang Thanh, Trang Minh đều kinh hoảng thất sắc, chỉ có Trọng Ngô nhìn ra được một chút manh mối.

Trọng Ngô có tốc độ cực nhanh, nguyên thần cũng phải có khả năng phản ứng cực nhanh mới có thể theo kịp tốc độ đó, không chỉ phản ứng nhanh, hắn đã giao thủ với Sở Dương, biết hắn có năng lực như vậy.

Khi động tác của Trang Thanh, Trang Minh chậm lại, Trọng Ngô đã nhìn ra manh mối trong đó, Thôn phệ chi lực bao bọc Thí Thần Thương, nuốt chửng nó và đưa đến một thời không khác, thời không khác đó lại được Sở Dương mang đến thời không hiện tại, thời không kia không bị hạn chế bởi thời không này, ngược lại còn bài xích những thứ thuộc về thời không này.

Dưới sự bài xích của thời không, động tác của Trang Thanh, Trang Minh bất giác chậm lại, những người không tinh thông thời gian, không gian pháp tắc khó mà phát hiện ra manh mối trong đó.

Nếu không phải Trọng Ngô đã giao thủ với Sở Dương, e rằng trong chốc lát cũng khó nhìn ra manh mối, thật không biết hắn làm thế nào mà trong thời gian ngắn như vậy đã tạo ra được chiêu thức tinh diệu đến thế.

Thí Thần Thương đâm xuyên qua lồng ngực Trang Thanh, Trang Minh kinh ngạc nhìn huynh trưởng của mình, chưa bao giờ hắn thấy huynh trưởng mình lại dễ bị đánh bại như vậy.

Đồng thời hai người cũng thu lại sự khinh thường đối với Sở Dương, một đòn vừa rồi đã chứng minh thực lực đơn lẻ của Sở Dương trên hai người, hai người phải liên thủ đối phó.

Sau khi Trang Thanh bị thương liền lập tức lùi lại, Sở Dương còn chưa kịp thôn phệ năng lượng của hắn, nên không gây ra tổn thương thực chất, chỉ là Thí Thần Thương khiến nguyên thần của hắn bị chấn động một chút.

Trang Thanh kinh ngạc nhìn Sở Dương, nguyên thần của hắn đã lâu không bị thương, hôm nay chỉ bị trường thương của người này đâm nhẹ đã khiến nguyên thần chấn động. "Đại ca, huynh đệ chúng ta liên thủ đối phó kẻ này!" Trang Minh nói bên cạnh Trang Thanh.

Trang Minh không biết một đòn vừa rồi đã gây ra thương tổn gì cho huynh trưởng mình, chỉ cho rằng Sở Dương có thể dễ dàng phá vỡ phòng ngự của họ, đáng để hai người liên thủ chống lại.

Nhưng Trang Thanh lại không nghĩ vậy, hắn cảm thấy hai người liên thủ không phải là để chống lại Sở Dương, mà là để bảo vệ mạng sống dưới tay hắn.

Thậm chí hắn còn muốn đàm phán với Sở Dương, tại sao lại vô duyên vô cớ tấn công hành tinh này, dù sao cũng không có thù sinh tử, không cần phải mạo hiểm như vậy.

Người chứng đạo bằng pháp tắc không quan tâm đến nhục thân, mà quan tâm đến nguyên thần hơn, sau khi nguyên thần bị thương cần thời gian dài để hồi phục thương thế, trong chiến đấu, nhục thân dù bị thương thế nào đối với họ cũng không quan trọng, chỉ cần nguyên thần bất diệt, vẫn có thể như một người không có chuyện gì xảy ra.

Trang Thanh ngăn cản đệ đệ của mình, hành lễ với Sở Dương, ngữ khí thân thiện hơn trước vài phần: "Không biết tiền bối vì sao lại đột nhiên tấn công chúng ta." "Không vì sao cả, chỉ cần các ngươi hóa thành chất dinh dưỡng cho bản tọa là được!" Sở Dương lộ ra một nụ cười lạnh lùng.

Thôn phệ hai đại năng sánh ngang Thánh Nhân, dù không thể giúp

Sở Dương đột phá, cũng có thể tăng cường rất nhiều tu vi.

Trang Thanh, Trang Minh nhìn thấy nụ cười lạnh lùng của Sở Dương liền biết hắn muốn một thứ gì đó, cần phải hiến tế rất nhiều sinh mệnh mới có được thứ đó.

Hai huynh đệ nhìn nhau, lần lượt tế ra pháp bảo mạnh mẽ.

Ca ca Trang Thanh, mười bảy thanh kiếm màu sắc khác nhau hợp thành một thanh kiếm màu xám tro, trường bào phiêu dật trong hư không không ngừng lay động, tựa như kiếm tiên hạ phàm.

Chương 306

Đệ đệ Trang Minh, tay cầm một cây búa lớn, vừa giống một dũng sĩ, vừa giống một kẻ thô lỗ, cho người ta cảm giác có dũng mà không có mưu.

Tâm tư của Trang Thanh tương đối cẩn mật, hắn biết mình đang đối mặt với đối thủ như thế nào, hắn nhìn ra trường thương trong tay Sở Dương có thể làm tổn thương nguyên thần, trong khi mình lại không có pháp bảo có thể làm tổn thương nguyên thần, theo thời gian, huynh đệ họ thất bại là chuyện sớm muộn.

Sở Dương bình thản nhìn hai huynh đệ một cái, thực lực đơn lẻ của hai người cũng ngang ngửa chư Thánh Hồng Hoang, sau khi liên thủ cũng có chút ra dáng, nhưng trước mặt hắn thì không đủ xem.

Trang Thanh cắm thanh kiếm trong tay xuống chân, trong hư không lập tức xuất hiện một kiếm trận màu xám tro.

Trang Minh thì dùng cây búa lớn trong tay truyền Lôi Phạt chi lực vào kiếm trận, có thể được gọi là Lôi Phạt chắc chắn là thần lôi có thể sánh ngang với thiên lôi.

Kiếm trận màu xám tro lập tức có thêm những tia điện màu đen như rồng lượn, hình thành một lãnh địa sấm sét.

Trong kiếm trận, vô số kiếm khí màu xám tro và Lôi Phạt tấn công Sở Dương, cả kiếm trận đều bị màu đen và màu xám tro bao phủ, Quang Minh Ma Thần chỉ có thể nghe thấy tiếng kiếm kêu và tiếng sấm đáng sợ, lúc này hoàn toàn không thấy bóng dáng Sở Dương đâu nữa.

Theo thời gian trôi đi, sắc mặt của hai huynh đệ Trang Thanh, Trang Minh ngày càng khó coi, họ có thể cảm nhận được khí tức của

Sở Dương trong kiếm trận ngày càng mạnh, những đòn tấn công mãnh liệt như vậy không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho hắn.

Công thế dần dần yếu đi, ánh sáng màu xám tro và màu đen giảm bớt, bóng dáng Sở Dương xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Khi Trang Thanh, Trang Minh thấy Sở Dương vẫn thản nhiên đứng trong kiếm trận, ngay cả hộ thể cương khí cũng không bị vỡ, sắc mặt cả người đều trở nên cực kỳ khó coi.

Mặc dù chiêu vừa rồi không phải là sát chiêu mạnh nhất, nhưng chưa từng có ai có thể không bị tổn thương gì mà ra khỏi đó, tình huống hôm nay là lần đầu tiên.

Hộ thể cương khí của Sở Dương có màu đen nhàn nhạt, rõ ràng trên cương khí đã bao phủ một lớp Thôn phệ chi lực, những đòn tấn công vừa rồi đều bị Sở Dương nuốt chửng hết.

Sở Dương thản nhiên nhìn hai huynh đệ, nói: "Có chiêu thức gì thì mau tung ra đi, nếu không các ngươi sẽ không có cơ hội thể hiện nữa đâu." Thí Thần Thương trong tay Sở Dương quét ngang, một con rồng khổng lồ màu máu từ trường thương lao ra, kiếm trận trước mặt nó vỡ tan như gương.

Sau khi kiếm trận vỡ, Trang Thanh, Trang Minh lùi lại một bước, trên mặt có vẻ hoảng sợ.

Kiếm trận vừa rồi, hai huynh đệ liên thủ ở trong đó cũng không dám đảm bảo không bị tổn thương, người này không chỉ hoàn toàn không bị thương, mà còn có vẻ rất dễ dàng, chẳng lẽ huynh đệ họ thật sự yếu như vậy?

Ngày xưa người khác trong mắt họ như con kiến, hôm nay lại trở thành con kiến trong mắt người khác.

Nhưng hai người không từ bỏ, nếu cứ thế mất mạng, chẳng phải

đã sống uổng bao nhiêu năm?

Trang Thanh ném thanh kiếm trong tay lên, thanh linh kiếm màu xám tro trên không trung lại biến thành mười bảy thanh kiếm màu sắc khác nhau.

Mười bảy thanh linh kiếm trên đỉnh đầu Sở Dương hình thành một loại kiếm trận khác.

Trang Minh đứng trên kiếm trận đó, toàn thân bao quanh Lôi Phạt màu đen, như Lôi chủ diệt thế, nhưng lại thiếu một chút uy nghiêm.

Lại giống như vừa rồi, trong kiếm trận vô số linh kiếm rơi xuống, mỗi thanh linh kiếm đều đi kèm với những tia điện màu đen.

Loại tấn công này đối với Sở Dương hoàn toàn vô hiệu, hộ thể cương khí có Thôn phệ chi lực sẽ hấp thụ toàn bộ, xem ra hai người không phát hiện ra hắn có năng lực như vậy.

Sau khi vô số kiếm rơi xuống, trong kiếm trận, xuất hiện một thanh linh kiếm màu xám tro khổng lồ vô cùng, bao phủ một lớp ánh sáng màu đen, e rằng có thể đâm xuyên cả một phương thế giới.

Khi Sở Dương nhìn thấy thanh linh kiếm khổng lồ đó, biểu cảm trên mặt cũng có chút thay đổi, hộ thể cương khí có lẽ không hấp thụ nổi đòn tấn công khủng khiếp như vậy.

Nếu chiêu này xuất hiện ở thế giới Hồng Hoang, e rằng đâm xuyên Hồng Hoang không thành vấn đề, nhưng trước mặt Sở Dương thì có chút không đủ xem.

Trong tay Sở Dương, một điểm sáng đen kịt đang ngưng tụ, loại hắc quang này lại khác với hắc quang của Trang Minh.

Màu đen của Sở Dương là màu đen thuần túy, đen kịt vô cùng, không có một chút ánh sáng nào, ánh sáng càng phân tán sẽ càng yếu, Thôn phệ chi lực sẽ không phân tán, mà sẽ luôn hướng vào trung tâm.

Tay Sở Dương tỏa ra ánh sáng ngũ sắc, Ngũ hành luân hồi chi lực, dùng Ngũ hành luân hồi để bảo vệ Thôn phệ chi lực, không để nó bùng nổ giữa đường.

Trang Minh trên kiếm trận cảm nhận được một luồng khí tức nguy hiểm, lập tức di chuyển để rời khỏi vị trí ban đầu.

Khi hố đen của Sở Dương va chạm với thanh linh kiếm khổng lồ đó, linh kiếm quá sắc bén, đã cắt đứt Ngũ hành chi lực, khiến hố đen bùng nổ sớm.

Hố đen này không lớn lắm, đường kính chỉ có mấy ngàn dặm, nhưng thôn phệ kiếm trận rộng hàng chục triệu dặm này không thành vấn đề.

Chỉ tiếc là vì bùng nổ sớm, không đạt được hiệu quả mong muốn, khiến Trang Minh trở về bên cạnh ca ca của mình.

Hai huynh đệ Trang Thanh, Trang Minh nhìn hố đen rộng ngàn dặm, sắc mặt đều thay đổi, hố đen là một trong những thứ đáng sợ nhất trong Hỗn Độn, ngay cả với thực lực của họ cũng không dám dễ dàng chọc vào.

Người này lại có thể tạo ra hố đen, quả là chuyện chưa từng nghe thấy.

Sở Dương thầm tiếc nuối, vốn một đòn này có thể đánh bại một người, nhưng như vậy cũng tốt, có thể chơi thêm một lúc, xem hai người có bản lĩnh gì.

Sở Dương quyết định chủ động tấn công, không ép họ, họ thật sự nghĩ mình lợi hại lắm sao, thực lực như vậy trước mặt hắn thật sự không đủ xem.

Trang Thanh thấy Sở Dương tấn công, lại có ý định bỏ chạy, một đòn kia của hắn đã nuốt chửng pháp bảo của y, không có pháp bảo

thực lực có thể giảm một bậc.

Trang Minh lại như một kẻ thô lỗ, không những không có ý định lùi bước, mà còn muốn đối đầu trực diện với Sở Dương, phải nói là dũng khí đáng khen.

Cả người Trang Minh đều bị Lôi Phạt màu đen bao bọc, khi lao về phía Sở Dương hoàn toàn không hề sợ hãi.

Sở Dương vốn định chơi đùa, nhưng thấy ý định lùi bước trong mắt Trang Thanh, hắn không thể để hai thứ đại bổ này chạy thoát.

Chương 307

Hai người này cộng lại không kém gì hấp thụ một hành tinh nhỏ, tuyệt đối có thể giúp thực lực của hắn tăng lên một bậc, chắc chắn không thể để hai người chạy thoát.

Thí Thần Thương trong tay Sở Dương ném ra, phá vỡ thời không đâm xuyên qua cơ thể Trang Thanh, đóng đinh hắn trên một tảng thiên thạch, Thôn phệ chi lực cường đại bắt đầu thôn phệ toàn bộ sức mạnh của hắn.

Trên mặt Trang Thanh xuất hiện vẻ hoảng sợ, bị thương hắn không quan tâm, dù nguyên thần bị thương nặng, mười mấy vạn năm cũng có thể hồi phục, nhưng mất đi sức mạnh thì muốn tu luyện lại còn khó hơn cả hồi phục nguyên thần, theo tốc độ này, chẳng bao lâu nữa hắn sẽ tụt cảnh giới.

Trang Thanh cuối cùng cũng biết kẻ địch của mình đáng sợ đến mức nào, hai người liên thủ cũng không có chút cơ hội thắng nào.

Trang Minh thấy ca ca bị đóng đinh, càng thêm phẫn nộ, Sở Dương không biết hai người tu luyện đến cảnh giới này, tâm cảnh còn không bằng một Kim Tiên trong thế giới Hồng Hoang.

Trang Minh cầm cây búa lớn lao về phía Sở Dương, cơ thể hắn bùng nổ Lôi Phạt vô tận, đáng tiếc những thứ này sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho Sở Dương.

Lôi Phạt màu đen nhấn chìm Trang Minh và Sở Dương, khiến người ta không thể nhìn rõ bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Một lúc lâu sau, ánh sáng sấm sét dần dần tan biến, bóng dáng hai người xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Có thể thấy, hộ thể cương khí của Sở Dương không hề bị Trang Minh phá hủy, hai người giằng co trong hư không.

Nhưng khí tức của Sở Dương lại ngày càng mạnh, còn Trang Thanh ở xa lại ngày càng yếu đi, từ khí tức yếu ớt của hắn có thể cảm nhận được cảnh giới đã bắt đầu tụt xuống.

Trang Minh thấy vậy, lập tức hiểu ra sự ảo diệu trong đó, lập tức từ bỏ việc tấn công Sở Dương, lao về phía ca ca của mình.

Sở Dương cũng không ngăn cản hành động của Trang Minh, vì lúc này Trang Thanh đối với hắn không còn bất kỳ uy hiếp nào, vốn chỉ có thực lực Thánh Nhân sơ kỳ, sau khi tụt xuống đối với hắn chẳng khác gì con kiến, không cần phải lo lắng nữa.

Chỉ đáng tiếc, Trang Thanh chưa kịp thể hiện thực lực đã bị Sở Dương nuốt chửng, nếu tiếp tục chiến đấu, hai người liên thủ có thể gây ra một chút tổn thương cho Sở Dương.

Nhưng bây giờ chỉ còn lại một mình Trang Minh, căn bản không làm gì được Sở Dương, một mình hắn còn không có khả năng khiến Sở Dương phải dùng toàn lực.

Trang Minh lập tức đến bên cạnh ca ca, rút Thí Thần Thương ra, ôm hắn vào lòng.

Lúc này Trang Thanh đã mất đi ý thức, bị Thí Thần Thương đóng đinh lâu như vậy, nguyên thần cũng bị thương nặng.

Trang Minh nhìn ca ca yếu ớt không chịu nổi, vô cùng tức giận, từ trước đến nay đều là nhờ có ca ca lý trí giúp đỡ hắn mới đi được đến ngày hôm nay, nhưng bây giờ ca ca ngã trong lòng hắn, hắn lại không thể báo thù cho ca ca.

Với thực lực của hắn, tự nhiên có thể nhìn ra thương thế của y nặng đến mức nào, nếu chậm thêm một chút nữa, nguyên thần của ca

ca e rằng đã bị mài mòn hoàn toàn, tu vi cũng sẽ bị nuốt chửng sạch sẽ.

Mặc dù Trang Minh không khóc, nhưng có thể thấy, trong mắt hắn có ngọn lửa giận đang bùng cháy, lúc này hắn đã bị lửa giận chiếm cứ, trong đầu chỉ còn lại ý niệm báo thù cho ca ca.

Sở Dương cũng cảm nhận được ngọn lửa giận vô tận trên người Trang Minh, chỉ có thể nói tâm cảnh của người này thực sự quá kém, ở Hồng Hoang chỉ cần là người trên Thái Ất Kim Tiên đều hiểu, lúc này tuyệt đối không được để lửa giận chiếm cứ tâm trí, nếu không sẽ không có bất kỳ cơ hội thắng nào.

Giơ tay triệu hồi Thí Thần Thương về, thản nhiên nhìn Trang Minh, trong mắt hắn Trang Minh đã không khác gì một người chết.

Trang Minh quay người nhìn Sở Dương, có thể thấy từ ánh mắt hắn, hắn đã không còn chút lý trí nào.

Trang Minh và cây búa lớn màu đen trong tay dung hợp làm một, hóa thành một con lôi long màu đen đủ để che trời lấp đất.

Con lôi long màu đen khiến hư không vô tận cũng phải run rẩy, dòng sông thời gian cũng hỗn loạn không chịu nổi dưới năng lượng khổng lồ, thậm chí có thể thấy xung quanh nó xuất hiện những dòng chảy thời không hỗn loạn.

Sở Dương nhìn con lôi long màu đen, chỉ cảm thấy Trang Minh thật ngốc, trước đó nhiều đòn tấn công như vậy đối với Sở Dương đều không gây ra tổn thương, ca ca của hắn đều nhìn ra bí ẩn trong đó, nhưng hắn lại như một kẻ thô lỗ, tiếp tục thực hiện những đòn tấn công như vậy.

Sở Dương cảm thấy mình đã đánh giá cao Trang Minh, thực lực của Trang Thanh có lẽ có thể ngang tài ngang sức với một Thánh

Nhân, Trang Minh e là Thánh Nhân rác rưởi nhất hắn từng gặp.

Sở Dương chỉ có thể nói rằng trong trạng thái này, Trang Minh ngay cả tư cách khiến hắn phải nghiêm túc cũng không có, trong số rất nhiều Thánh Nhân, Trang Minh là người đầu tiên hắn gặp mất đi lý trí.

Sở Dương tay cầm Thí Thần Thương, bình thản nhìn con lôi long che trời lấp đất trước mắt.

Trang Minh đã hoàn toàn mất đi lý trí, ý niệm duy nhất bây giờ là xé xác Sở Dương thành từng mảnh, báo thù cho ca ca của mình.

Thôn phệ chi lực trong tay Sở Dương nén thành một vòng xoáy nhỏ, thuần túy hơn hố đen, sau đó dùng Ngũ hành chi lực để bảo vệ.

Đây là chiêu đã phá vỡ kiếm trận trước đó, nếu Trang Thanh ở đây chắc chắn có thể nhận ra chiêu này, nhưng đổi lại là Trang Minh đã mất đi lý trí, hắn chỉ biết lao về phía trước một cách vô não.

Sở Dương ném hố đen ra ngoài như ném một món ám khí, Ngũ hành chi lực phát ra ánh sáng ngũ sắc chói mắt.

Hố đen nén lại va chạm với lôi long, sau khi lớp bảo vệ Ngũ hành bị phá vỡ, hố đen bùng nổ, một hố đen có đường kính ngàn dặm xuất hiện trong tầm mắt mọi người.

Lực hút mạnh mẽ của hố đen làm không gian cũng bị vặn vẹo, một phần nhỏ của lôi long cũng bắt đầu vặn vẹo.

Nó muốn thoát khỏi phạm vi của hố đen, nhưng dưới lực hút mạnh mẽ, ngay cả có thực lực Thánh Nhân cũng vô ích.

Lôi long giãy giụa vô ích, nhưng cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận bị hút vào hố đen.

Sở Dương vẫn bình thản nhìn mọi thứ, giống như một đế vương vô tình, giết một người không đáng kể.

Lôi long không ngừng lật nhào, không gian xung quanh dưới sức mạnh khổng lồ đã trở nên tan nát, nhưng hố đen không hề buông tha.

Lôi long bị hố đen nuốt chửng từng chút một, thân thể che trời lấp đất toàn bộ đều bị vặn vẹo.

Cuối cùng bóng dáng lôi long ngày càng nhỏ, chìm vào nơi sâu nhất của trung tâm hố đen.

Chương 308

Sau khi lôi long bị nuốt chửng hoàn toàn, hố đen mới dần dần tan biến.

Sở Dương thì chiếm lấy toàn bộ sức mạnh của Trang Minh, biến thành của mình.

Hai huynh đệ, tu hành vô số năm, cuối cùng lại hóa thành chất dinh dưỡng cho Sở Dương, đến nay mọi việc họ làm khi còn sống đều không còn ý nghĩa gì nữa.

Sau khi thôn phệ hai huynh đệ, Sở Dương tiến đến hành tinh đó, định nuốt chửng nó.

Khi đi ngang qua Trang Thanh đang hấp hối, Sở Dương không có quá nhiều cảm xúc.

Bị thôn phệ tu vi và nguyên thần bị trọng thương, trong Hỗn Độn không sống được bao lâu, Sở Dương cũng không cần phải quan tâm.

Trọng Ngô vẫn luôn ở bên cạnh quan sát mọi thứ, ở một bên hắn đã nhìn ra chiêu thức mới của Sở Dương, cho dù là hắn bây giờ đối đầu với Sở Dương cũng không có quá nhiều tự tin có thể làm Sở Dương bị thương nặng như lần trước.

Sau khi Sở Dương rời đi, Trọng Ngô ở ngoài hành tinh canh gác, tâm trạng của hắn rất không ổn định, bởi vì lúc này Sở Dương vẫn đang không ngừng nâng cao thực lực, trong thời gian ngắn như vậy đã kéo xa hắn một khoảng, trong khi hắn lại đứng yên tại chỗ.

Thời gian trước rõ ràng là không phân thắng bại, bây giờ lại bị kéo xa một khoảng, đối với một người cao ngạo như hắn thật khó chấp nhận.

Trong ba ngàn Ma Thần, Quang Minh Ma Thần cũng có thể xếp vào hàng trăm, bây giờ lại bị người ta kéo xa khoảng cách, giống như một kẻ vô dụng không có chút tiến triển nào.

Trong lòng Trọng Ngô, khát vọng đối với sức mạnh càng mãnh liệt hơn bao giờ hết, hắn cấp thiết muốn có được sức mạnh, đánh bại người trước mắt này.

Sở Dương đến trung tâm của hành tinh, địa tâm chi hỏa của hành tinh này mạnh hơn những gì hắn từng thấy, nhiệt độ cũng cao hơn, còn lợi hại hơn cả thập đại hỏa diễm của Hồng Hoang.

Nếu địa tâm chi hỏa chỉ có chút uy năng này, thì không làm gì được Sở Dương.

Địa tâm chi hỏa cũng đã sinh ra linh trí, biết rằng người xuất hiện trước mắt không phải là người trên hành tinh này.

Trang Thanh, Trang Minh hai huynh đệ nó đều biết, nhưng khí tức của người trước mắt còn đáng sợ hơn cả hai huynh đệ. "Không tệ, đã sinh ra linh trí." Sở Dương nhìn ngọn lửa trải dài không biết bao nhiêu vạn dặm dưới lòng đất, khiến cả một vùng không gian tràn đầy sinh mệnh lực, nếu có người có thể tu luyện ở đây, e rằng chưa đến vạn năm đã có thể từ một người không có tu vi tăng lên cảnh giới Chuẩn Thánh. "Người nào, đến đây làm gì!" Địa tâm chi hỏa cảm nhận được khí tức nguy hiểm của Sở Dương ẩn chứa sát khí khủng khiếp, liền biết người này đến đây chắc chắn không đơn giản như vậy.

Trang Thanh, Trang Minh hai huynh đệ không có việc gì cũng sẽ không đến đây, chuyện lớn xảy ra trên hành tinh họ đều tự giải quyết, trừ khi gặp phải đại lượng kiếp, họ mới đến đây thương lượng một phen. "Ta?

Ta là kẻ kết thúc thế giới đến từ vực sâu!" Đôi mắt Sở Dương lóe lên ánh sáng màu đỏ tươi, giống hệt một tu la đòi mạng từ địa ngục.

Địa tâm chi hỏa thấy Sở Dương bùng nổ sát khí khủng khiếp như vậy, hỏa vực trải dài ngàn vạn dặm cũng bắt đầu sôi trào, muốn trục xuất kẻ xâm nhập ra khỏi lãnh địa.

Địa tâm chi hỏa biến ngọn lửa thành một sinh vật không rõ tên, có lẽ là một trong những sinh vật mạnh nhất của thế giới này.

Con quái thú đó phun lửa về phía Sở Dương, nhiệt độ của ngọn lửa cao hơn thập đại thần hỏa của Hồng Hoang không biết bao nhiêu, chỉ trong nháy mắt đã khiến hắn mồ hôi đầm đìa.

Nếu không có Thôn phệ chi lực chống lại ngọn lửa, e rằng Sở Dương đã bị bỏng, Sở Dương có thể tưởng tượng ra địa tâm chi hỏa của Hồng Hoang đáng sợ đến mức nào.

Hành tinh này chỉ thai nghén ra hai đại năng, địa tâm chi hỏa đã mạnh như vậy, Hồng Hoang cực hạn có thể là chín vị Thánh Nhân!

Uy năng của địa tâm chi hỏa e rằng gấp mấy lần hành tinh này, hoàn toàn có thể nghiền nát địa tâm chi hỏa ở đây.

Thảo nào chư Thánh Hồng Hoang chỉ nghe theo sự sắp xếp của Hồng Quân để vượt qua lượng kiếp, xem ra chỉ có một mình Hồng Quân có thể thương lượng với Thiên Đạo về chuyện lượng kiếp.

Không gian nơi Sở Dương đang đứng bắt đầu vặn vẹo, trực tiếp hóa thành một hố đen thôn phệ sức mạnh của địa tâm chi hỏa.

Nếu là trong trận chiến, Sở Dương có lẽ sẽ không làm vậy, bởi vì hóa thân thành hố đen cần thời gian, trong thời gian đó, Sở Dương chỉ có thể trở thành bia đỡ đạn, nếu nhục thân bị hủy, chiêu này sẽ không thể thi triển được.

Địa tâm chi hỏa căn bản không thể di chuyển, phương thức tấn công có hạn, chỉ có linh trí mà thiếu kinh nghiệm chiến đấu, trong tình huống bình thường sẽ không đi tìm sơ hở.

Hố đen mà Sở Dương hóa thân ngày càng lớn, lúc đầu chỉ bằng một con mắt.

Nhưng chỉ bằng con mắt đã có thể hấp thụ toàn bộ năng lượng trong phạm vi mười dặm xung quanh.

Theo thời gian, nó ngày càng lớn, lực hút cũng ngày càng mạnh, chẳng mấy chốc địa tâm chi hỏa đã bị nó thôn phệ một phần nhỏ.

Địa tâm chi hỏa nhanh chóng nhận ra sức mạnh của mình đang dần dần mất đi, không ngờ tên nhóc trước mắt lại dùng chiêu thức kỳ quái này.

Nhưng địa tâm chi hỏa dù có phương thức tấn công nào cũng không có tác dụng, phàm là tiếp cận phạm vi lực hút của hố đen đều sẽ bị thôn phệ.

Chưa đến một nén hương, hố đen mà Sở Dương hóa thân đã lớn đến đường kính vạn dặm, cả lãnh địa địa tâm chi hỏa đều bị ảnh hưởng bởi lực hút.

Năng lượng của địa tâm chi hỏa mất đi ngày càng nhanh, hành tinh không còn năng lượng của địa tâm chi hỏa chống đỡ, bắt đầu dần dần sụp đổ.

Quang Minh Ma Thần Trọng Ngô ở trong Hỗn Độn nhìn hành tinh đang dần sụp đổ, khóe miệng giật giật.

Với sức mạnh của hắn, phá hủy một hành tinh là chuyện dễ như trở bàn tay, nhưng làm được như Sở Dương, nuốt chửng hành tinh để hóa thành sức mạnh của mình thì không thể.

E rằng trong ba ngàn Ma Thần cũng chẳng có ai làm được.

Chương 309

Trọng Ngô cảm thấy, chỉ cần Sở Dương nuốt chửng đủ nhiều hành tinh, thực lực của hắn e là sẽ tăng vọt lên top mười trong ba ngàn Ma Thần!

Còn về top ba, Trọng Ngô không dám tưởng tượng, top ba trong ba ngàn Ma Thần đối với hắn đều là sự tồn tại kinh khủng, ngay cả Bàn Cổ năm xưa bị trọng thương cũng không nằm trong top năm.

Mỗi vị trong top mười Ma Thần đều có sự chênh lệch cực lớn, top mười Ma Thần sớm đã không biết đã ngủ say bao nhiêu thời gian, thậm chí có người ngay cả Bàn Cổ cũng chưa từng gặp.

Chưa đầy một nén nhang, hành tinh kia đã sụp đổ không ra hình thù gì, e rằng chỉ cần nửa khắc nữa, cả hành tinh sẽ hoàn toàn bị Sở Dương nuốt chửng sạch sẽ.

Tại thế giới Hồng Hoang, thế lực Tiên Đình trong mười vạn năm qua đã bị các Thánh Nhân chèn ép, đệ tử đều phải rút về Đông Hải, không còn ra ngoài nữa.

Thậm chí các Thánh Nhân còn yêu cầu Tiên Đình phong bế sơn môn, nhờ có Vân Tiêu che chở mới tránh được kiếp nạn này.

Hạo Thiên cũng không dễ chịu gì.

Cả Hồng Hoang nghe theo hiệu lệnh của hắn căn bản chẳng có bao nhiêu.

Tiên Đình chỉ bị các Thánh Nhân chèn ép, nhưng vẫn không thèm để hắn vào mắt.

Thế lực Nhân tộc hoàn toàn không yếu hơn Thiên Đình lúc này là bao.

Thế lực của các Thánh Nhân thì càng không cần phải nói, Hạo Thiên phải nhìn sắc mặt của họ mà hành sự.

Điều này khiến Hạo Thiên, vị chủ nhân Thiên Đình, cảm thấy vô cùng uất ức.

Trước đó, hắn và Dao Trì vẫn luôn dốc lòng vun trồng Bàn Đào ở Thiên Đình, muốn chiêu mộ một số nhân tài gia nhập.

Lần Bàn Đào Đại Hội đầu tiên tuy không được như mong đợi, nhưng cũng chiêu mộ được một vài Đại La Kim Tiên, đáng tiếc là không có một vị Chuẩn Thánh nào.

Thiên Đình lúc này chỉ có Hạo Thiên và Dao Trì là hai vị đại năng Chuẩn Thánh, cho dù đã chiêu mộ được một số người, Thiên Đình vẫn là thế lực yếu kém nhất Hồng Hoang.

Nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ đã thân hợp Thiên Đạo, chuyện gì cũng không ra mặt, Hạo Thiên e rằng còn kiêu ngạo hơn cả đám đệ tử Thánh Nhân kia.

Hạo Thiên chọn cách im lặng, muốn từ từ mở rộng thế lực.

Có Tiên Đình kia, trước đó đã hại hắn thảm như vậy, hắn cần phải báo thù.

Báo thù cần phải có thực lực, trước khi có thực lực, Hạo Thiên chỉ có thể chọn cách nhẫn nhịn.

Hồng Quân Đạo Tổ lệnh cho hắn tiếp quản Thiên Đình, thống ngự tam giới, nhưng hiện tại tam giới chẳng có ai nghe theo hiệu lệnh của hắn.

Hạo Thiên không biết nên bắt đầu từ đâu, ngay cả Nhân tộc yếu nhất tam giới cũng không coi Thiên Đình ra gì.

Lão bối của Nhân tộc đều biết Thiên Đình là do Thánh Phụ Sở

Dương của họ đánh hạ, nếu không phải Hồng Quân Đạo Tổ yêu cầu, Thiên Đình đã là thế lực của Tiên Đình rồi.

Cho nên hiện tại Thiên Đình không có bao nhiêu uy vọng trong Nhân tộc, muốn chiêu mộ nhân thủ cũng cực kỳ khó khăn.

Người có chút tư chất, có thể gia nhập môn hạ Thánh Nhân, sao có thể coi trọng cái Thiên Đình "hàng secondhand" của Hạo Thiên chứ?

Hiện tại chỉ có thể chiêu mộ được một số người đã dừng bước ở cảnh giới Đại La Kim Tiên.

Hạo Thiên bất đắc dĩ chỉ có thể tiếp tục im lặng ở Thiên Đình, chờ đợi thời cơ.

Các Thánh Nhân thì ra sức tuyên dương đạo pháp của mình ở Hồng Hoang, cho đệ tử môn hạ chèn ép người của Tiên Đình.

Lúc này Sở Dương đã rời đi không dưới mười vạn năm, các Thánh Nhân liền bắt đầu rục rịch.

Ban đầu chỉ ngấm ngầm giở vài trò vặt.

Giờ đây những trò vặt đó đều đã được đưa ra ánh sáng, Tiên Đình không có Sở Dương che chở, nào dám tranh luận với Thánh Nhân.

Lần trước có một vị Đại La Kim Tiên suýt nữa mất mạng dưới trò vặt của đệ tử Thánh Nhân, bèn ngấm ngầm oán thán Thánh Nhân, kết quả bị Thánh Nhân giết chết từ vạn dặm xa một cách vô hình.

Từ đó về sau, không còn ai dám oán thán Thánh Nhân nữa, sợ rằng lỡ một chút là đi đời nhà ma.

Sau khi Sở Dương rời đi, các Thánh Nhân bắt đầu chèn ép Tiên Đình, tranh đoạt khí vận Nhân tộc.

Bởi vì họ biết, tranh đoạt được càng nhiều khí vận, tốc độ tu luyện sẽ càng nhanh.

Các Thánh Nhân quyết định triệt để trở mặt với Sở Dương, đợi khi hắn quay về, khó tránh khỏi một trận đại chiến.

Sở Dương đến Hỗn Độn, nói không chừng cũng sẽ có được cơ duyên, có đột phá hay không cũng khó nói, nhưng thực lực tuyệt đối sẽ tăng lên.

Nếu họ cứ dậm chân tại chỗ, sẽ lại giống như lần trước, năm người cũng không làm gì được Sở Dương, thậm chí còn bị hắn áp chế.

Cho nên họ mới nóng lòng tranh đoạt khí vận Nhân tộc, tranh thủ đột phá trong thời gian ngắn nhất.

Nếu thực lực của tất cả đều tăng lên một bậc, là có thể áp chế được Sở Dương.

Nguyên thần của hắn cũng không ký thác vào Thiên Đạo, các Thánh Nhân có cơ hội chém giết hắn.

Chương 310

Chỉ cần trừ khử Sở Dương, liền có thể ổn định sự cân bằng giữa các Thánh Nhân, thế lực của mỗi người đều sẽ thuận theo Thiên Đạo phát triển, chứ không phải để Tiên Đình một mình độc chiếm.

Bốn đại châu Hồng Hoang, Nhân tộc chiếm giữ nguồn tài nguyên và khí vận khổng lồ nhất.

Trước kia Tiên Đình chiếm đến tám chín phần khí vận của toàn bộ Nhân tộc, phần còn lại cực ít, khiến tốc độ tu luyện của họ luôn bị hạn chế.

Sở Dương đi rồi, các Thánh Nhân nhanh chóng tranh đoạt khí vận Nhân tộc Hồng Hoang, có thể cảm nhận rõ ràng tốc độ tu luyện đã tăng lên rất nhiều.

Thời gian trôi qua, lại thêm nhiều năm nữa.

Các Thánh Nhân đã chiếm được phần lớn khí vận Nhân tộc, Thiên Đình cũng đã trỗi dậy trong khoảng thời gian dài, trở thành một thế lực nhà nhà đều biết ở tam giới.

Hạo Thiên trong mấy chục vạn năm đã tổ chức mấy lần Bàn Đào Đại Hội, chiêu mộ thêm nhiều Đại La Kim Tiên hơn.

Nhưng đám đệ tử của các Thánh Nhân vẫn không coi Thiên Đình ra gì, trong nhận thức của họ, giáo phái của mình là mạnh nhất, có Thánh Nhân tọa trấn, trời đất này không ai có thể áp chế giáo phái của họ, dù là Thiên Đình quản lý tam giới cũng vậy.

Trong mười vạn năm, Thiên Đình đã tạo dựng được uy vọng đủ lớn ở phàm gian, rất nhiều người phàm sẽ tìm kiếm sự che chở của một số thiên thần.

Thời thượng cổ, Sở Dương đã truyền bá công pháp cấp Chứng Đạo *Chủng Ma Tâm Kinh* đi khắp Hồng Hoang, lúc đó tất cả sinh linh Hồng Hoang đều biết *Chủng Ma Tâm Kinh*.

Đó cũng là lần đầu tiên Hồng Hoang có công pháp cấp Chứng Đạo lưu truyền thế gian, công pháp này được các chủng tộc ghi vào sử sách.

Điều này khiến thực lực tổng thể của Hồng Hoang tăng lên một bậc.

Nhưng trong trận đại chiến Vu Yêu, Sở Dương đã để lộ bí mật thực sự của *Chủng Ma Tâm Kinh*, rất nhiều người không gia nhập Tiên Đình đều từ bỏ tu luyện công pháp này.

Nếu Nhân tộc từ bỏ tu luyện, họ sẽ chỉ ghi chép lại loại công pháp này, nếu không được lưu truyền xuống, muốn tu luyện lại chỉ có thể đi bái kiến những người tu đạo khác, thỉnh cầu sự chỉ điểm của họ.

Yêu tộc thì khác, có nhiều thứ có thể truyền thừa qua ký ức, cho dù có một hai thế hệ không tu luyện, trong ký ức truyền thừa vẫn có công pháp, nếu đặc biệt khao khát sức mạnh, họ có thể tu luyện.

Nhưng Nhân tộc thì khác, chỉ cần không được truyền lại, cách vài thế hệ không có ai tu luyện, họ sẽ hoàn toàn không biết pháp môn tu tiên.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Nhân tộc hiện tại cần tiên môn che chở, Thiên Đình cũng dựa vào điều này mà từ từ phát triển.

Vốn dĩ Long tộc là đồ đằng của Nhân tộc, che chở cho Nhân tộc, vì Nhân tộc mà làm mưa làm gió, khiến Nhân tộc không phải chịu cảnh hạn hán, mỗi năm đều được mùa.

Nhưng hôm nay, Thiên Đình đã trục xuất Long tộc khỏi đại lục,

phạm vi của Long tộc lại một lần nữa thu hẹp về Đông Hải.

Vốn Long tộc chỉ âm thầm tạo phúc cho Nhân tộc, sau khi bị Thiên Đình trục xuất, Nhân tộc đã trải qua mấy năm hạn hán, đều là do Thiên Đình giở trò, nhưng Nhân tộc không biết nguyên do trong đó.

Sau này, khi Nhân tộc đã khô hạn mấy năm, Thiên Đình mới hiện thân tạo phúc, khiến Nhân tộc bắt đầu tín phụng Thiên Đình, Long tộc cứ thế bị Nhân tộc lãng quên.

Về việc này, Chúc Long đã từng náo loạn trên Thiên Đình, nhưng Thiên Đình có Thánh Nhân chống lưng, khiến ông phải ra về tay không.

Thế lực của Tiên Đình trong Nhân tộc cũng vậy, toàn bộ đều bị Thiên Đình chèn ép, đối mặt với thủ đoạn của Thiên Đình, người của Tiên Đình lại không thể phản kích.

Tây Vương Mẫu đã từng tìm Vân Tiêu, nhờ nàng nghĩ cách vãn hồi cục diện, nhưng Vân Tiêu vì phải trấn thủ Lục Đạo Luân Hồi, không cách nào thoát thân đi giúp đỡ Tiên Đình, chỉ có thể che chở cho Tây Vương Mẫu và mọi người.

Tây Vương Mẫu đã tìm Sở Dương, Sở Dương bảo mọi người triệu tập toàn bộ thế lực Tiên Đình về Đông Hải, đợi hắn quay về sẽ thanh toán những việc các Thánh Nhân đã làm.

Toàn bộ thế lực Tiên Đình rút về Đông Hải, động tĩnh lớn như vậy các Thánh Nhân và Thiên Đình đều thấy rõ, cho rằng Tiên Đình chắc chắn đã biết tin tức của Sở Dương, khẳng định hắn đã chết rồi.

Có suy đoán này, các Thánh Nhân liền càng thêm to gan, thậm chí còn bảo đệ tử môn hạ quảng thu môn đồ trong Nhân tộc.

Thiên Đạo công đức mà họ không giành được bao nhiêu vào thời Tam Hoàng Ngũ Đế, bây giờ phải bù lại từng chút một.

Thiên Đình bắt đầu mở rộng thế lực, các Thánh Nhân cũng bắt đầu tính kế.

Có thể thấy, lượng kiếp tiếp theo sẽ đến trong tương lai không xa, nhiều nhất là vài chục vạn năm nữa.

Họ bắt đầu bố cục từ bây giờ, xem mưu kế của ai cao hơn, ai sẽ giành được thắng lợi lớn hơn, thu được nhiều lợi ích nhất.

Gần đây, muội muội của Hạo Thiên là Dao Cơ vẫn luôn muốn lén lút hạ phàm đi chơi, vì nàng cho rằng Thiên Đình quá nhàm chán.

Tây Phương Giáo biết được tin này, liền lập ra một kế sách.

Hạo Thiên không hề hay biết gì, nhưng vẫn luôn hạn chế Dao Cơ, không cho nàng hạ phàm.

Dưới hạ giới có rất nhiều yêu ma, nếu Dao Cơ gặp nguy hiểm, Hạo Thiên không dám đảm bảo có thể cứu kịp thời.

Vì sự an toàn của nàng, Hạo Thiên mới không cho nàng hạ phàm.

Nhưng trái tim thiếu nữ và lòng hiếu kỳ của Dao Cơ dưới sự ngăn cản của Hạo Thiên lại càng mãnh liệt hơn.

Nàng muốn hạ phàm đi chơi, Hạo Thiên càng không cho đi, nàng càng muốn đi.

Có mấy lần Dao Cơ đã thành công trốn xuống nhân gian, nhưng ngay lập tức lại bị Hạo Thiên tìm về, khiến Tây Phương Giáo không có cơ hội hành động.

Cuối cùng, lại một lần nữa sau khi Dao Cơ hạ phàm, Hạo Thiên quyết định để nàng ở hạ giới chơi một lúc, đồng thời sắp xếp một sự cố trên đường đi, để nàng biết hạ giới nguy hiểm thế nào, không còn đòi xuống nữa.

Chương 311

Nhưng sau khi Dao Cơ hạ phàm lại không xảy ra chuyện gì, nàng chơi vô cùng vui vẻ, thậm chí không muốn về Thiên Đình.

Hạo Thiên thấy vậy tức giận, muốn sắp xếp một sự cố khác, nhưng không có hiệu quả như mong đợi.

Thực ra, mọi sắp xếp của Hạo Thiên đều bị Tây Phương Giáo chặn lại.

Kế hoạch phải tiến triển thuận lợi, không thể để Hạo Thiên đưa Dao Cơ về Thiên Đình.

Cho nên Dao Cơ không gặp tai nạn, chơi cũng vui vẻ, không có ý định về Thiên Đình chút nào.

Tây Phương Giáo cũng bắt đầu thực thi kế hoạch, cho một đệ tử Tây Phương Giáo hóa thành một thư sinh học rộng tài cao đi tiếp cận Dao Cơ.

Thư sinh này là Kim Đồng chuyển thế, tên Dương Thiên Hữu.

Tây Phương Giáo nói với Dương Thiên Hữu, chỉ cần hắn thành công khiến Dao Cơ ở lại phàm gian, vậy sau khi quay về Linh Sơn sẽ phong hắn làm La Hán.

Sau khi Dương Thiên Hữu chuyển thế, nhờ sự giúp đỡ của Tiếp Dẫn, hắn đã tìm được Dao Cơ.

Trong một sơn cốc non xanh nước biếc, Dương Thiên Hữu thổi lên tiếng sáo du dương, tiếng sáo êm tai đã dẫn dụ Dao Cơ đến.

Sau đó hai người liền "tự nhiên" quen biết nhau.

Dương Thiên Hữu đưa Dao Cơ đi du sơn ngoạn thủy, hai người

nhanh chóng nảy sinh hảo cảm.

Mọi việc đều bị Tiếp Dẫn che giấu thiên cơ, ngay cả Hạo Thiên dùng Hạo Thiên Kính cũng không phát hiện ra.

Trên đường du ngoạn, hảo cảm của Dương Thiên Hữu và Dao Cơ bắt đầu tăng nhanh, không bao lâu hai người đã kết hôn sinh con.

Trong thời gian đó, cả hai đều yêu đối phương, Dương Thiên Hữu cũng nói cho Dao Cơ biết mục đích của mình, nhưng Dao Cơ lại tha thứ cho hắn.

Cả hai đều biết sau này sẽ phải đối mặt với kết cục thế nào, nhưng họ đều không hối hận, trong thâm tâm đều yêu đối phương sâu sắc.

Rất nhanh, hai người kết hợp sinh hạ ba đứa con: Dương Giao, Dương Tiễn và Dương Thiền.

Không lâu sau khi đứa trẻ sinh ra, Hạo Thiên đã biết chuyện này, liền phái thiên binh thiên tướng đi giết Dương Thiên Hữu và mấy đứa con nghiệt chủng kia, còn Dao Cơ thì đưa về.

Hạo Thiên vừa có động tĩnh, các Thánh Nhân liền phát giác tam giới đã xảy ra chuyện.

Thiên binh thiên tướng nhanh chóng đến nơi Dao Cơ ở. "Dao Cơ, ngươi xúc phạm thiên điều, động lòng phàm, mau cùng ta về Thiên Đình chịu tội!" Một người đứng trên mây, nhìn xuống Dao Cơ từ trên cao.

Dao Cơ lưu luyến nhìn Dương Thiên Hữu và đứa con mới sinh.

Dương Giao mới bốn năm tuổi, Dương Tiễn chưa đến hai ba tuổi, Dương Thiền thì vừa mới chào đời. "Ta đi cùng các ngươi về, có thể tha cho phu quân và các con của ta không?" Dao Cơ bất lực nhìn thiên tướng, ánh mắt thê lương.

Dương Thiên Hữu đau đớn, đưa ba đứa trẻ vào trong phòng, không để chúng nhìn thấy cảnh này, đặc biệt là Dương Giao đã hiểu chuyện. "Thiên Đế có lệnh, đưa ngươi về Thiên Đình xử phạt, những người còn lại giết không tha!" Thiên tướng vô tình nói, trên mặt không có chút biểu cảm nào, giống như một con rối của Hạo Thiên. "Tha cho phu quân và các con ta, ta sẽ theo các ngươi về chịu tội." Ánh mắt yếu đuối của Dao Cơ trở nên kiên định vô cùng.

Trong mắt nàng, không có gì quan trọng hơn Dương Thiên Hữu và các con. "Không thể!" Thiên tướng vô tình nhìn Dao Cơ, dù nàng có nói gì cũng không động lòng. "Đắc tội rồi." Dao Cơ thấy thiên tướng không chịu tha cho phu quân và các con, đành phải ra tay.

Nàng phải bảo vệ những người quan trọng nhất, cho dù phải đối địch với Thiên Đình, trở mặt thành thù với ca ca của mình, nàng cũng phải bảo vệ những gì mình trân quý.

Thiên tướng đông người, Dao Cơ từ đầu đã bị áp đảo.

Thực lực đơn lẻ của các thiên tướng và Dao Cơ tương đương nhau, bây giờ có nhiều thiên tướng như vậy, nàng chắc chắn không chống đỡ nổi.

Nhưng Dao Cơ vẫn nhắc nhở phu quân của mình: "Tướng công, mau đưa các con đi!" Dương Thiên Hữu cũng biết bây giờ không phải lúc cậy mạnh, lưng cõng Dương Tiễn, trong lòng ôm Dương Thiền, tay dắt Dương Giao, định rời khỏi nơi thị phi này.

Nhưng khi Dương Thiên Hữu định đi, Dương Giao lại giật tay hắn ra, chạy về phía Dao Cơ.

Tuy còn nhỏ, nhưng cậu bé đã hiểu chuyện, biết mẫu thân mình gặp phải người xấu, muốn đi giúp mẫu thân. "Các ngươi là người xấu, mau thả mẫu thân ta ra!" Giọng nói non nớt của Dương Giao vang lên, mang theo chút nghẹn ngào.

Thiên tướng vô tình nhìn Dương Giao, trường kích trong tay vung lên, một vệt máu tươi bắn ra, trông vô cùng bắt mắt.

Thời gian như ngừng lại vào khoảnh khắc đó, trời đổ mưa lớn, như đang khóc thương cho cái chết của Dương Giao.

Dao Cơ hai mắt ngây dại nhìn cảnh tượng trước mắt, lúc này tim nàng như bị vạn mũi tên xuyên qua.

Chương 312

Dương Thiên Hữu cũng hai mắt ngây dại nhìn cảnh tượng này, con trai hắn, cứ thế ngã xuống trước mặt hắn.

Âm thanh trong không khí đều trở nên yếu ớt, chỉ còn tiếng khóc của Dương Tiễn và Dương Thiền, trong đêm mưa trở nên vô cùng chói tai. "Không!

Giao nhi!" Dao Cơ gào lên xé lòng, bất kỳ người mẹ nào cũng không thể chịu đựng được chuyện như vậy, nhìn con mình ngã xuống trước mặt.

Dương Thiên Hữu trong lòng cũng vô cùng đau đớn, nhưng trong lòng còn hai đứa con, hắn không thể ngã xuống, phải kiên cường, bảo vệ hai đứa trẻ.

Có lẽ cuộc gặp gỡ của họ vốn đã là sai lầm, nhưng những đứa trẻ vô tội, chúng phải được an toàn.

Dao Cơ vì bị kích động, bùng nổ sức chiến đấu mạnh mẽ, nhưng vì nỗi đau trong lòng mà mất đi lý trí, không chống đỡ được bao lâu đã bị thiên tướng bắt giữ.

Dương Thiên Hữu tuy là Kim Đồng của Tây Phương Giáo chuyển thế, nhưng hiện tại chỉ là một phàm nhân không có pháp lực, đi bộ sao có thể chạy thoát khỏi đám thiên binh thiên tướng này.

Dương Thiên Hữu chạy được vài dặm, nhanh chóng bị thiên binh thiên tướng đuổi kịp. "Chịu chết đi!

Dương Thiên Hữu!" Thiên binh thiên tướng mắt lạnh băng nhìn Dương Thiên Hữu.

Dương Thiên Hữu đột nhiên cảm thấy tuyệt vọng, hy vọng có

người có thể cứu các con mình. "Dừng tay!" Ngay khi thiên binh định ra tay, Ngọc Đỉnh Chân Nhân xuất hiện ngăn lại.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân là đệ tử môn hạ Thánh Nhân, thiên binh thiên tướng tự nhiên nhận ra.

Một thiên tướng cung kính hỏi: "Chân nhân, có gì chỉ giáo?" "Bần đạo thấy đứa trẻ này có duyên với bản tọa, mong thiên tướng nể tình, cho một con đường sống." Ngọc Đỉnh Chân Nhân cầm phất trần, thong dong nói, lời nói tuy dễ nghe, nhưng ngữ khí lại rất kiêu ngạo.

Đám đệ tử Thánh Nhân này ai nấy đều kiêu ngạo muốn chết, ngay cả Ngọc Đế còn không để vào mắt, huống chi là một thiên tướng nhỏ bé.

Đối với hắn mà nói, nói lời dễ nghe chỉ là để giữ hình tượng trong mắt thế nhân mà thôi. "Chân nhân, nhưng..." Thiên tướng định nhắc đến Ngọc Đế, nhưng đã bị ánh mắt của Ngọc Đỉnh Chân Nhân chặn lại. "Hửm?

Lẽ nào lời của bản tọa không có tác dụng?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân dùng ánh mắt kẻ cả nhìn thiên tướng, khiến hắn không sinh ra nổi ý niệm chống cự. "Không... không." Mồ hôi lạnh túa ra trên trán viên thiên tướng. "Vậy còn không đi?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân có chút bực bội, trong lòng thầm khinh bỉ: Chẳng phải chỉ là một con chó của Ngọc Đế thôi sao, còn dám phản kháng?

Ngọc Đế cũng cứng cánh rồi, con chó dưới trướng cũng dám vô lễ như vậy.

Nếu thiên tướng biết được suy nghĩ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, chắc chắn sẽ kêu oan, hắn vẫn luôn cung kính mà, chỉ là cấp trên là Ngọc Đế, đương nhiên phải làm theo ý chỉ của Ngọc Đế trước chứ.

Ngọc Đế ở Thiên Đình dùng Hạo Thiên Kính nhìn thấy cảnh này,

nghiến chặt răng, vô cùng tức giận, cảm thấy đám đệ tử Thánh Nhân này không coi ai ra gì, chuyện gì cũng muốn nhúng tay vào, không biết lo chuyện bao đồng sẽ đoản mệnh sao?

Đợi thiên tướng dẫn thiên binh đi rồi, Ngọc Đỉnh Chân Nhân mỉm cười đi đến trước mặt Dương Thiên Hữu. "Bản tọa thấy đứa trẻ này có duyên với ta, không bằng để nó bái bản tọa làm sư phụ thì thế nào?" Dương Thiên Hữu sững sờ, hắn có ký ức tiền thế, tự nhiên biết người trước mặt là ai.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân, một trong Thập Nhị Kim Tiên dưới trướng Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Tuy Dương Thiên Hữu không muốn con mình bái nhập môn hạ của hắn, nhưng để đứa trẻ đi theo bên mình ngược lại càng nguy hiểm, dù không muốn cũng không còn cách nào khác. "Cảm tạ thượng tiên đã thu nhận con trai của ta làm đồ đệ, nhưng ta có một thỉnh cầu." Trong mắt Dương Thiên Hữu đột nhiên bùng lên ngọn lửa giận dữ. "Nói nghe xem." Ngọc Đỉnh Chân Nhân ra vẻ đạo cốt tiên phong, trông rất giống một vị cao nhân.

Đáng tiếc, Dương Thiên Hữu biết rõ hắn.

Thập Nhị Kim Tiên đều kế thừa tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn, chỉ là ở bên ngoài không ai nói ra, nhưng trong lòng ai cũng biết. "Hy vọng ngài có thể để đứa trẻ này trở thành một người mạnh mẽ, không phải để báo thù cho mẫu thân và ca ca nó, ít nhất phải nắm giữ được sinh tử của chính mình." Dương Thiên Hữu quỳ trên đất nói.

Đáng tiếc, tầm nhìn của hắn quá thấp, ở thời đại này, ngay cả Chuẩn Thánh cũng không dám nói có thể nắm giữ sinh tử của mình, chỉ trông mong một Đại La Kim Tiên, đừng đùa nữa.

Nhưng vì giữ thể diện, Ngọc Đỉnh Chân Nhân gật đầu đồng ý.

Dương Thiên Hữu giao hai đứa con cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân, liền quay về chỗ ở trước kia, quỳ trước mặt Dương Giao mà khóc nức nở.

Hắn khóc suốt một đêm, nỗi đau mất con đâu phải dễ dàng nguôi ngoai.

Dương Thiên Hữu chôn cất Dương Giao xong, liền tự sát, để bù đắp cho tất cả những sai lầm mình đã gây ra.

Chương 313

Ngọc Đế thấy cảnh này cũng không có phản ứng gì, đối với hắn, chỉ là một con kiến chết mà thôi.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tự nhiên cũng thấy cảnh này, cũng không ngăn cản, mục đích của hắn chỉ là hai đứa trẻ, còn Dương Thiên Hữu, không liên quan đến hắn.

Dương Thiên Hữu chết rồi, những người biết chuyện này căn bản không quan tâm.

Hai đứa trẻ, một đứa chưa đầy tháng, một đứa mới hai ba tuổi, chuyện gì cũng không hiểu.

Thật là, thái thượng vô tình, thấy chết không cứu đã đành, ngay cả đứa trẻ chưa đầy tháng và hai ba tuổi cũng muốn tính kế.

Dao Cơ bị Ngọc Đế giam ở trong Hoa Sơn, hai đứa con của nàng được Ngọc Đỉnh Chân Nhân đưa đến đạo trường Ngọc Tuyền Sơn.

Bị giam ở Hoa Sơn, Dao Cơ ngày nào cũng lấy nước mắt rửa mặt, mỗi ngày đều mơ thấy con mình ngã trong vũng máu, mỗi ngày đều gặp ác mộng.

Hai huynh muội Dương Tiễn, dưới sự dạy dỗ của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, nhanh chóng lớn lên.

Lúc này họ không biết cha mẹ mình là ai, cũng không biết mình có một người anh trai, càng không biết cha mẹ và anh trai mình đều đã qua đời.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tạm thời không tiết lộ bất kỳ thông tin nào cho họ, chỉ bảo họ chăm chỉ tu luyện, vì sứ mệnh của họ rất nặng nề.

Dương Tiễn thiên tư rất tốt, mấy nghìn năm đã là Thái Ất Kim

Tiên, còn có Thiên Nhãn do mẫu thân để lại, chỉ là chưa thức tỉnh mà thôi.

Dương Thiền tuy tốc độ tu luyện cũng nhanh, nhưng không nỗ lực bằng Dương Tiễn, hiện tại chỉ mới là Kim Tiên đỉnh phong.

Một ngày, Dương Tiễn hỏi về sứ mệnh của mình.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhìn Dương Tiễn, thở dài một tiếng, nói: "Thân thế của các con." Dương Tiễn và Dương Thiền nghe xong vô cùng kinh ngạc: "!?".

Từ khi hiểu chuyện, Ngọc Đỉnh Chân Nhân chưa từng nói về thân thế của họ, họ vẫn luôn nghĩ mình là cô nhi, được Ngọc Đỉnh Chân Nhân thu nhận.

Hai huynh muội vẫn luôn cho rằng Ngọc Đỉnh Chân Nhân không biết thân thế của họ, cho nên mới không bao giờ nhắc đến. "Mẫu thân của các con là muội muội của Ngọc Đế, Dao Cơ." "Phụ thân của các con là một phàm nhân, tên Dương Thiên Hữu." "Thiên điều của Thiên Đình không cho phép thần tiên động lòng phàm, nhưng mẫu thân của các con lại kết hôn với Dương Thiên Hữu, sinh ra ba huynh muội các con." "!!?" Không chỉ có cha mẹ, mà còn có cả anh trai?

Tin tức hôm nay quá kinh người, hai huynh muội có chút không tiêu hóa nổi. "Ngọc Đế biết được tin này, đã phái thiên binh đến bắt mẫu thân các con, phụ thân và anh trai các con đã mất mạng trong trận chiến đó, còn mẫu thân các con bị trấn áp dưới chân núi Đào Sơn." Ngọc Đế!!

Trong mắt Dương Tiễn tràn ngập lửa giận.

Dương Thiền níu lấy áo hắn, trong mắt lấp lánh lệ quang.

Hai huynh muội biết được chuyện này đều vô cùng tức giận, Dương Tiễn thậm chí có xung động muốn xông lên Lăng Tiêu Bảo

Điện, chỉ là bị Dương Thiền ngăn lại.

Dương Thiền lý trí hơn, cảm thấy cứu mẫu thân ra trước sẽ tốt hơn, chuyện của Ngọc Đế có thể từ từ tính.

Hơn nữa, họ có thể không phải là đối thủ của Ngọc Đế, cứu mẫu thân ra trước mới là thượng sách.

Dương Tiễn cũng nghe lời muội muội Dương Thiền, nhanh chóng bình tĩnh lại, cũng biết mình không phải đối thủ của Ngọc Đế.

Dưới trướng Ngọc Đế không biết có bao nhiêu Đại La Kim Tiên, một Thái Ất Kim Tiên, một Kim Tiên, đều không thể đánh lên Thiên Đình.

Dương Tiễn cảm kích nhìn muội muội một cái, nếu Dương Thiền không ngăn cản, hắn xông lên Thiên Đình đối mặt với nhiều Đại La Kim Tiên như vậy chắc chắn sẽ có đi không có về.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng gật gật đầu, gần đây Thiên Đình đã chiêu mộ nhiều cao thủ, ngay cả hắn cũng khó đánh lên Thiên Đình.

Dù có xông vào được, cũng không đánh lại Ngọc Đế.

Hắn chỉ là một Đại La Kim Tiên viên mãn, đối mặt với Ngọc Đế là Chuẩn Thánh sơ kỳ có chút rén.

Nhưng sau lưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân có Thánh Nhân chống lưng, chỉ cần không đắc tội chết với Ngọc Đế, Ngọc Đế hoàn toàn không dám làm gì hắn.

Ngọc Đế là một người rất biết nhẫn nhịn, trước kia Sở Dương dọn sạch Thiên Đình hắn cũng không nói một lời, chỉ nhẫn nhịn mấy chục vạn năm, đợi Sở Dương đi rồi mới ra tay với Tiên Đình.

Dương Tiễn biết mình có chút nóng nảy, nhưng cũng nhanh chóng nghĩ ra cách, lập tức quỳ xuống đất nói với Ngọc Đỉnh Chân Nhân:

"Sư phụ, xin ngài hãy giúp đệ tử một tay!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân vuốt râu tám chữ: "Ừm, dưới đáy Hoàng Hà của Hồng Hoang, có một cây Khai Sơn Thần Phủ, tìm được cây rìu đó, liền có thể bổ đôi Đào Sơn, giúp mẫu thân con được thấy lại ánh mặt trời." "Đợi sau khi cứu mẫu thân ra, nếu Ngọc Đế gây khó dễ, vi sư sẽ ra mặt đưa con về." Hoàng Hà là do thời Thượng cổ Vu Yêu lượng kiếp, Cộng Công đâm vào Bất Chu Sơn, sau khi núi sụp đổ, nước Thiên Hà chảy xuống, mới có Hoàng Hà ngày nay.

Hoàng Hà ở Hồng Hoang rất nổi tiếng, Ngọc Đỉnh Chân Nhân vừa nói, Dương Tiễn đã biết Hoàng Hà ở đâu.

Dương Tiễn nghe vậy, lập tức cảm tạ: "Đa tạ sư tôn chỉ điểm!" Cảm tạ xong, Dương Tiễn liền dắt Dương Thiền rời khỏi Ngọc Tuyền Sơn.

Lòng cứu mẹ tha thiết, Dương Tiễn đã tu hành ở Ngọc Tuyền Sơn mấy nghìn năm, mẫu thân hắn đã bị đè dưới Đào Sơn mấy nghìn năm.

Dương Tiễn vừa nghĩ đến mẫu thân đang chịu khổ, trong lòng liền vô cùng tức giận.

Nếu bắt hắn bế quan thêm mấy nghìn năm nữa mới đi cứu mẹ, có lẽ hắn cũng không ở yên được.

Rất nhanh, Dương Tiễn đã đưa Dương Thiền đến khu vực ven Hoàng Hà.

Chỉ thấy một dải Hoàng Hà toàn là cát vàng, sông rộng mấy nghìn dặm, dài không biết bao nhiêu vạn dặm, nước sông như chảy từ trên trời xuống.

Chương 314

Nước Hoàng Hà chảy rất xiết, nếu là phàm nhân thì không dám dễ dàng qua sông, nếu không chuẩn bị đầy đủ, lơ là một chút sẽ bị nước lớn cuốn đi.

Dương Tiễn hai người đều là người tu tiên, đối mặt với dòng nước lớn, không chút do dự nhảy xuống.

Hai người lặn sâu xuống, nước ở dưới chảy càng xiết hơn, với tu vi của hai người cũng cảm thấy lực của dòng nước rất mạnh.

Dương Tiễn nhìn muội muội một cái, tu vi của Dương Thiền yếu hơn hẳn một chút, bây giờ đã có chút chịu không nổi, muội muội hẳn chắc chắn cũng không dễ chịu.

Thế là Dương Tiễn truyền âm bảo Dương Thiền lên bờ đợi. "Muội muội, nước chảy xiết như vậy, em lên bờ đợi huynh lấy Khai Sơn Thần Phủ." Dương Thiền quả thực cũng có chút chống đỡ không nổi, vốn định cố gắng, nhưng nhìn ánh mắt kiên định của ca ca, biết rằng nếu mình kiên trì chắc chắn hắn sẽ tức giận. "Được, nhị ca, huynh phải cẩn thận." Lời quan tâm của Dương Thiền khiến Dương Tiễn ấm lòng, sau đó gật đầu, tỏ vẻ tự tin có thể lấy được Khai Sơn Thần Phủ.

Dương Tiễn gật đầu xong, Dương Thiền mới rời đi, quay lại bờ.

Dương Tiễn một mình tiến xuống đáy Hoàng Hà.

Rất nhanh, Dương Tiễn đã thấy đáy Hoàng Hà truyền đến một luồng ánh sáng, màu xanh biếc, giống như ánh sáng phát ra từ một loại ngọc thạch.

Thấy ánh sáng, Dương Tiễn liền tăng tốc bơi đến, nhanh chóng

đến nơi phát ra ánh sáng.

Hiện ra trước mắt Dương Tiễn là một cây rìu ngọc màu xanh biếc, mang theo khí tức nặng nề, càng có thế khai sơn.

Nhìn cây rìu ngọc, Dương Tiễn biết đây chính là Khai Sơn Thần Phủ mình cần tìm.

Vui mừng khôn xiết, hắn lập tức đến trước Khai Sơn Thần Phủ, nắm lấy cán rìu, định nhấc nó lên.

Nhưng bảo bối từ trước đến nay chưa bao giờ dễ lấy như vậy.

Dương Tiễn dùng toàn lực, cũng không thấy Khai Sơn Thần Phủ nhúc nhích chút nào.

Phải biết, Dương Tiễn có tu vi Thái Ất Kim Tiên, toàn lực ra tay có thể đánh chìm một đại quốc của Nhân tộc hoàn toàn không thành vấn đề, bây giờ nhấc một cây rìu cũng không nổi.

Nhưng Dương Tiễn cũng xác nhận, cây rìu này có thể giúp hắn cứu được mẫu thân.

Dương Tiễn không nhấc được Khai Sơn Thần Phủ, nhưng trong lòng lại mừng như điên, vì hắn đã xác nhận cây rìu này có thể cứu được mẫu thân.

Tiếp theo, Dương Tiễn càng ra sức hơn, nhưng dù nỗ lực thế nào, thần phủ cũng không hề nhúc nhích.

Điều này khiến Dương Tiễn đang vui mừng lại bị dội một gáo nước lạnh.

Rõ ràng thần khí cứu mẹ ở ngay trước mắt, nhưng lại không có cách nào lấy ra.

Thất vọng, Dương Tiễn cảm thấy dùng sức mạnh không thể lấy được thần phủ, đành phải dừng lại nghĩ cách khác.

Bất tri bất giác, ba ngày ba đêm đã trôi qua.

Dương Tiễn không nghĩ ra được cách nào hiệu quả, cảm thấy thời gian đã lâu, nên lên báo bình an cho muội muội, để nàng khỏi lo lắng.

Sau khi Dương Tiễn lên bờ, hắn báo bình an cho muội muội, nói rằng đã tìm thấy Khai Sơn Thần Phủ ở dưới, nhưng tạm thời chưa lấy được.

Dương Thiền nghe xong, mở miệng hỏi: "Nếu đã tìm thấy, vì sao không mang lên?" "Ai, tam muội, thần phủ không thể dùng sức mạnh để lấy, hiện tại nhị ca không có cách nào hay để lấy nó ra cả." Dương Tiễn khổ não nói.

Rõ ràng bảo vật ở ngay trước mắt, nhưng lại không lấy được, cảm giác này thật khiến người ta bất lực.

Dương Thiền suy nghĩ một lát, rồi ghé vào tai Dương Tiễn, khẽ nói: "Nhị ca, hay là như thế này..." Dương Tiễn nghe xong, lộ ra ánh mắt hoài nghi: "Tam muội, em chắc chắn cách này được không?" Mặc dù Dương Tiễn vẫn luôn yêu thương Dương Thiền, lời của nàng hắn cơ bản đều sẽ tin, nhưng cách này lại quá hoang đường, khiến hắn khó tin.

Dương Thiền gật gật đầu, nói: "Không thử sao biết không được." Bất đắc dĩ, Dương Tiễn đành phải xuống thử lại một lần.

Rất nhanh, Dương Tiễn lại đến đáy sông, thần phủ tỏa ra ánh sáng xanh biếc.

Dương Tiễn hít sâu một hơi, nghĩ đến cách của tam muội, không khỏi bắt đầu đau đầu.

Cách của Dương Thiền là dùng khí tức ôn hòa để cảm hóa thần phủ.

Đối với một người cao ngạo như Dương Tiễn, dùng khí tức ôn

hòa với một món binh khí lạnh lẽo, không nghi ngờ gì là vô cùng khó khăn.

Thông thường những người dùng rìu làm vũ khí, tính tình đều nóng nảy, nếu không nóng nảy cũng không phải hạng lương thiện.

Người như vậy căn bản không thể dùng khí tức ôn hòa để cảm hóa cây rìu này.

Hay đây là thử thách đối với người sử dụng?

Nghĩ thông rồi, Dương Tiễn lại quyết định cách này có vẻ khả thi.

Nhưng thật khó để tỏa ra khí tức ôn hòa với một cây rìu.

Nếu trước mặt là tam muội thì tốt rồi, nhưng đây chỉ là một cây rìu, thật sự là làm khó hắn.

Chương 315

Khổ não một hồi, Dương Tiễn do dự một ngày, cuối cùng quyết định tưởng tượng cây rìu này là tam muội, xem xem có được không.

Nửa khắc sau, Dương Tiễn nhìn "tam muội" trước mắt, sau đó nắm lấy tay "nàng", kéo "nàng" ra. "Tam muội" vừa động, cả đáy Hoàng Hà bắt đầu chấn động, như thể sắp sụp đổ.

Dương Tiễn hoàn hồn, nhìn cây Khai Sơn Phủ trong tay, biết đã thành công, nhưng không có cây rìu này, mảnh trời đất này cũng sắp sụp đổ, phải mau đi thôi.

Dương Thiền thấy nước Hoàng Hà không ngừng cuộn trào, tưởng rằng dưới đó đã xảy ra chuyện, nhị ca gặp tai nạn, đứng bên bờ vô cùng lo lắng. "BÙM!" Dương Tiễn phá nước mà ra, trong tay có thêm một cây rìu ngọc màu xanh biếc, rìu ngọc tỏa ra khí thế cường đại. "Hây a!" Cũng không biết có phải Dương Tiễn quá hưng phấn không, hắn bắt đầu múa cây rìu ngọc.

Dương Tiễn bổ một nhát, trực tiếp bổ đôi dòng nước Hoàng Hà, rất lâu không khép lại được.

Nhìn cảnh này, Dương Thiền cũng không khỏi kinh hãi, uy năng của Khai Sơn Thần Phủ vượt xa tưởng tượng của nàng, quả thực có thể khai thiên lập địa.

Động tĩnh lớn như vậy, Hạo Thiên sớm đã bị kinh động.

Vốn tưởng hạ giới xảy ra đại nạn, chuẩn bị gọi thiên thần xuống cứu khổ cứu nạn.

Nhưng khi nhìn thấy Dương Tiễn tay cầm Khai Sơn Phủ bổ đôi dòng Hoàng Hà, hắn biết, không phải hạ giới có đại nạn, mà là Dương

Tiễn đã tìm được một bảo bối phi thường, do múa may mà tạo ra dị tượng.

Ngọc Đế bấm ngón tay tính toán, liền biết được thân phận Dương Tiễn, là hai đứa con của Dao Cơ, mặt hắn liền đen lại.

Mấy nghìn năm trước, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cứu đi hai đứa con của Dao Cơ, hắn không nghĩ tới, bây giờ Ngọc Đỉnh Chân Nhân lại để hai đứa trẻ đối phó với hắn, thật sự khiến hắn tức đến râu cũng dựng lên.

Cái tên Ngọc Đỉnh Chân Nhân chết tiệt!

Nhưng Ngọc Đế thật sự không làm gì được Ngọc Đỉnh Chân Nhân, ai bảo người ta có một sư phụ giỏi chứ.

Dù sau lưng hắn có Hồng Quân Lão Tổ, Lão Tổ cũng không thể lúc nào cũng giúp hắn được.

Nhưng Ngọc Đế quyết định có thể trút giận lên cái tên "cháu ngoại" này, lập tức điều động thiên binh thiên tướng, tiến đến Đào Sơn.

Ở hạ giới, sau khi Dương Tiễn có được Khai Sơn Phủ, liền vội vàng dắt tam muội xông đến Đào Sơn.

Dương Tiễn lấy được rìu xong hận không thể lập tức cứu mẹ, bây giờ rìu đã trong tay, tự nhiên không muốn trì hoãn nửa khắc.

Không bao lâu, hai huynh muội đã đến Đào Sơn.

Dương Tiễn nói với Dương Thiền: "Tam muội, lùi lại một chút, để ta bổ đôi Đào Sơn, cứu mẹ ra." Dương Thiền gật đầu, lùi sang một bên.

Dương Tiễn bắt đầu ra tay, trực tiếp giơ cây Khai Sơn Thần Phủ trong tay lên.

Khai Sơn Phủ dưới sự thúc đẩy của Dương Tiễn, phát ra thần quang màu xanh biếc.

Dương Tiễn vung Khai Sơn Phủ chém ra một luồng thần quang dài ngàn trượng, bổ lên Đào Sơn. "ẦM!" Trên Đào Sơn xuất hiện một vết nứt dài ngàn trượng, nhưng vẫn chưa hoàn toàn bị bổ ra.

Dương Tiễn trong lòng không khỏi kinh ngạc, hắn có thể cảm nhận được năng lượng khổng lồ chứa trong Khai Sơn Phủ, phối hợp với tu vi Thái Ất Kim Tiên, đừng nói ngọn núi to bằng Đào Sơn, ngay cả ngọn núi lớn hơn Đào Sơn mấy lần cũng sẽ bị bổ làm đôi.

Nhưng Dương Tiễn nhanh chóng phản ứng lại, Đào Sơn là ngọn núi trấn áp mẫu thân, chắc chắn đã bị Ngọc Đế hạ cấm chế, nếu không sao có thể trấn áp được mẫu thân hắn.

Nếu có thể dễ dàng giải quyết cấm chế trên Đào Sơn như vậy, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng không bảo hắn đi tìm Khai Sơn Thần Phủ.

Sau khi Đào Sơn bị Khai Sơn Thần Phủ bổ ra một vết nứt khổng lồ, cả ngọn núi đều chấn động không thôi.

Bên trong Đào Sơn, Dao Cơ bị chấn động mạnh làm cho tỉnh giấc.

Nàng bị nhốt trong Đào Sơn mấy nghìn năm, ngoài việc chịu khổ tương tư, vẫn luôn bình an vô sự.

Bây giờ ngọn núi chấn động dữ dội như vậy, chắc chắn bên ngoài đã xảy ra đại sự, lan đến cả Đào Sơn.

Đột nhiên có một luồng sáng từ một khe nứt nhỏ chiếu vào bên trong Đào Sơn, Dao Cơ thuận theo khe nứt đó nhìn thấy một chút cảnh tượng bên ngoài.

Dao Cơ thấy, một nam tử tay cầm một cây rìu ngọc khổng lồ, đang bổ vào Đào Sơn.

Dao Cơ cảm thấy trên người nam tử này có một khí tức vô cùng thân thiết, rồi nàng nhìn thấy trên trán nam tử có một Thiên Nhãn chưa mở.

Thiên Nhãn này nàng không thể quen thuộc hơn được nữa, chẳng trách nàng lại cảm nhận được khí tức thân thiết như vậy từ trên người nam tử kia.

Dao Cơ có thể khẳng định, nam tử bên ngoài Đào Sơn chính là người con trai mà nàng ngày đêm mong nhớ, Dương Tiễn.

Không ngờ nhiều năm như vậy, nàng lại có thể gặp lại con trai mình.

Sau một hồi vui mừng, Dao Cơ thấy Dương Tiễn giơ rìu lớn bổ về phía Đào Sơn.

Chương 316

Liên tưởng đến chấn động trước đó, nàng biết Dương Tiễn muốn làm gì.

Tuy cảm động, nhưng nàng biết ca ca của mình sẽ không tha cho nàng, ra ngoài cũng sẽ liên lụy đến Dương Tiễn.

Cho nên nàng ngăn cản Dương Tiễn, mở miệng nói: "Nhị lang!" Ở bên ngoài, Dương Tiễn tự nhiên nghe được tiếng gọi, lập tức dừng động tác trong tay, đáp lại: "Nương thân!" "Nhị lang, dừng tay đi, cho dù cứu nương thân ra ngoài, Hạo Thiên cũng sẽ không tha cho chúng ta đâu.

Không bằng để ta ở trong Đào Sơn, đổi lấy cuộc sống yên ổn cho con." Mặc dù Dao Cơ muốn sống cùng Dương Tiễn, nhưng nàng càng mong Dương Tiễn có thể sống bình an vô sự. "Không, nương thân, nếu không có người, người ở trong này chịu khổ, hài nhi sao có thể sống tạm bợ được." "Yên tâm, con sẽ cứu người ra ngay!" Nói xong, Dương Tiễn lại một lần nữa vung cây Khai Sơn Phủ trong tay. "ẦM!" Vết nứt trên Đào Sơn càng lớn hơn, Dương Tiễn cảm thấy chỉ cần thêm một lần nữa là có thể cứu được mẫu thân.

Cả Đào Sơn rung chuyển dữ dội.

Bên trong Đào Sơn, Dao Cơ qua khe nứt lớn hơn nhìn thấy Dương Tiễn càng rõ ràng hơn.

Thấy con trai mình bây giờ đã là một nam tử cao bảy thước, trong lòng nàng vui mừng, nhưng lại cảm thấy liên lụy đến con, trong lòng không yên.

Đột nhiên, trên bầu trời xuất hiện kim quang chói lòa.

Thiên binh thiên tướng hùng dũng xuất hiện trên mây lành, người dẫn đầu chính là Hạo Thiên.

Có người vi phạm thiên điều, hắn không thể không xuất hiện.

Thực ra còn có một nguyên nhân khác, dưới trướng hắn không có bao nhiêu người có thể sai khiến được.

Hắn biết Dương Tiễn là đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, nếu để người khác đi, Ngọc Đỉnh Chân Nhân có thể sẽ dùng thân phận đệ tử Thánh Nhân để áp chế đối phương.

Hắn tự mình ra tay, Ngọc Đỉnh Chân Nhân có lẽ sẽ nể mặt mấy phần mà không nhúng tay vào chuyện này.

Nhưng Ngọc Đế nghĩ quá hay rồi.

Chỉ cần Ngọc Đế ra mặt trước, Ngọc Đỉnh Chân Nhân ra mặt cứu Dương Tiễn cũng không sợ ai, ngay cả sư tôn của hắn cũng có lý do: Ngọc Đế ỷ lớn hiếp nhỏ, đường đường là một Chuẩn Thánh lại đi bắt nạt đệ tử của ông. "Dương Tiễn, mẫu thân ngươi vi phạm thiên điều mới bị trấn áp dưới Đào Sơn, lẽ nào ngươi cũng muốn vi phạm thiên điều?" Giọng nói uy nghiêm của Ngọc Đế vang khắp Đào Sơn.

Nhưng Dương Tiễn không hề khuất phục, ưỡn ngực, nói với Ngọc Đế: "Đi cái thiên điều chó má của ngươi đi, yêu một người thì có gì sai?" "Cho dù có sai, mẫu thân ta cũng là muội muội của ngươi, ngươi nỡ lòng nào đối xử như vậy?

Cũng không đến mức phải giết cả con của người ta chứ." Dương Tiễn nhớ rằng, ca ca và phụ thân của hắn đều bị Thiên Đình giết chết, mối thù này, sau này nhất định sẽ báo.

Mọi người gần Đào Sơn đều nghe được lời của Dương Tiễn, đều cảm thấy Ngọc Đế làm quá đáng.

Dù thiên điều quy định tiên phàm không được yêu nhau, nhưng

đứa trẻ quả thực vô tội, vậy mà lại giết con của người ta.

Gần Đào Sơn vang lên tiếng bàn tán, đều nói Ngọc Đế không đúng.

Ngọc Đế nghe những lời này mặt đen lại.

Hắn cảm thấy mình là chủ nhân Thiên Đình, chưởng quản tam giới, bất kể làm gì cũng đều đúng. "Phạm thiên điều thì phải chịu trừng phạt!

Dù là muội muội của trẫm cũng không thể thay đổi bất cứ điều gì." Ngọc Đế cưỡng ép giải thích, "Còn về những đứa trẻ, chúng vốn không nên xuất hiện trên thế giới này." Nghe lời của Ngọc Đế, Dương Tiễn nổi giận, nói hắn không nên xuất hiện trên thế giới này.

Dương Tiễn nghe lời của Ngọc Đế xong, tức giận, trực tiếp cầm Khai Sơn Phủ xông lên.

Dù biết không phải đối thủ của Ngọc Đế, nhưng hắn không nuốt được cục tức này.

Dương Tiễn sắp xông đến trước mặt Ngọc Đế, chỉ thấy Ngọc Đế hừ lạnh một tiếng, khí thế toàn thân chấn động, liền đánh bay Dương Tiễn ra ngoài.

Dương Thiền thấy vậy, vội vàng chạy lên đỡ Dương Tiễn.

Dương Tiễn trong lòng kinh ngạc, không ngờ thần thông của Ngọc Đế lại mạnh đến vậy, ngay cả ra tay cũng không cần đã đánh bay hắn.

Lúc này tay Dương Tiễn còn đang run không ngừng, tay hắn không chịu nổi lực phản chấn trước đó.

Nhưng Dương Tiễn không hề có ý lùi bước, hôm nay dù có chết, cũng phải cứu được mẫu thân ra, chỉ là không biết có liên lụy đến tam muội không.

Dương Tiễn chỉ là một Thái Ất Kim Tiên, trước mặt Ngọc Đế

giống như một đứa trẻ, không có khả năng chống cự.

Ngọc Đế dùng hai ngón tay khống chế Hạo Thiên Kiếm, thân kiếm tỏa ra kim quang chói mắt, sau đó hóa thành một con Kim Long năm móng.

Kim Long do Hạo Thiên Kiếm hóa thành phát ra một tiếng long ngâm kinh thiên, chấn động đến màng nhĩ của huynh muội Dương Tiễn cũng đau nhói.

Sau đó, Kim Long lao về phía Dương Tiễn, uy thế của nó khiến Dương Tiễn đang ở trên không không thể động đậy, giống như một con rối đứng đó.

Không phải Dương Tiễn không động, mà là hai chân hắn không nghe lời sai khiến, dù cố gắng thế nào hai chân cũng không nhúc nhích.

Mắt thấy Kim Long sắp đến trước mặt, Dương Tiễn đành phải nhắm mắt lại, trong lòng vô cùng không cam tâm, nhưng biết làm sao được, thực lực chênh lệch quá lớn, ngay cả phản kháng cũng không làm được.

Chương 317

"Mạng ta xong rồi!" "Keng!" Một tiếng kiếm reo êm tai vang lên.

Dương Tiễn đang nhắm mắt, không hề cảm thấy nỗi đau của cái chết, ý thức được có người ra tay cứu mình.

Dương Tiễn lập tức mở mắt, thấy Ngọc Đỉnh Chân Nhân đang đứng trước mặt mình. "Sư tôn!" Dương Tiễn không ngờ sư tôn của mình lại đến kịp thời như vậy.

Thực ra trên đời này làm gì có nhiều chuyện kịp thời như vậy.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã đến từ sớm, vẫn luôn quan sát bên cạnh, hắn biết nếu ra tay quá sớm, Dương Tiễn sẽ cảm kích, nhưng lại không đạt được hiệu quả hắn muốn.

Nếu ra tay vào lúc Dương Tiễn nguy nan nhất, hắn sẽ luôn nhớ rằng Ngọc Đỉnh Chân Nhân đã cứu hắn lúc sắp mất mạng, ân tình này, cả đời khó quên.

Khi đạt được hiệu quả như vậy, Dương Tiễn sẽ không dễ dàng phản bội Ngọc Đỉnh Chân Nhân, thậm chí khi bảo hắn làm việc, hắn sẽ dốc hết sức mình.

Các đại năng thượng vị đều như vậy, ngay cả đệ tử thân cận nhất cũng sẽ tính kế, ít khi nói đến tình cảm.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cứu Dương Tiễn xong, hiệu quả đúng như dự đoán.

Lúc này Dương Tiễn là một người trọng tình nghĩa, phàm là người có ơn với hắn, hắn đều sẽ ghi nhớ trong lòng.

Dương Tiễn nhìn Ngọc Đỉnh Chân Nhân đang che chắn trước mặt, suýt nữa đã rơi nước mắt, sư tôn của hắn đến quá kịp thời.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân phẩy phất trần trong tay, vuốt râu tám chữ, nói: "Đại Thiên Tôn, Dương Tiễn là đệ tử của ta, nếu trước đó có chỗ nào đắc tội, xin hãy lượng thứ, ta sẽ đưa nó rời đi ngay lập tức." Nghe lời của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Dương Tiễn lập tức sốt ruột, hắn còn chưa cứu được mẫu thân ra, bây giờ đã phải đi rồi sao?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tự nhiên cũng biết Dương Tiễn đang nghĩ gì, nhưng hắn chỉ có thể đảm bảo đưa Dương Tiễn đi, nếu thật sự chọc giận Ngọc Đế, hắn cũng không đánh lại, thế là truyền âm cho Dương Tiễn. "Đồ nhi, vi sư biết con cứu mẹ lòng như lửa đốt, nhưng hiện tại bảo mệnh là quan trọng nhất, con không muốn thấy mẫu thân bi thương tuyệt vọng chứ." Dương Tiễn cũng gật đầu, biết mình đã nóng nảy.

Dù sao lúc này Dương Tiễn mới tu đạo năm nghìn năm, về phương diện này đối với những đại năng kia chỉ như một đứa trẻ.

Ngọc Đế nghe lời của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, cố nén lửa giận trong lòng, bình tĩnh mà uy nghiêm nói: "Dù là đệ tử của chân nhân, cũng không thể tùy ý vi phạm thiên điều.

Nếu chuyện hôm nay không xử lý, sau này ai sẽ coi thiên điều ra gì?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân là đệ tử Thánh Nhân, Ngọc Đế không làm gì được, nhưng Dương Tiễn là cháu ngoại của ta, cái này ông không quản được rồi chứ. "Đại Thiên Tôn lẽ nào ngay cả mặt mũi của bản tọa cũng không nể?" Lúc này biểu cảm trên mặt Ngọc Đỉnh Chân Nhân giống như đang nói: Hôm nay ngươi làm ta mất mặt, sau này nhất định sẽ không yên đâu.

Nhìn biểu cảm muốn ăn đòn của Ngọc Đỉnh Chân Nhân, khóe miệng Ngọc Đế giật giật, nhưng lại không làm gì được đối phương, dù sao bối cảnh của người ta bày ra ở đó.

Ngọc Đế hít sâu một hơi, nói: "Vậy chân nhân muốn giải quyết

chuyện này thế nào?" Sắc mặt Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhanh chóng thay đổi, khuôn mặt vốn âm trầm lập tức cười rộ lên, khiến người ta cảm thấy như rất dễ nói chuyện. "Ta đưa đệ tử của ta rời đi, ta sẽ bồi thường cho Đại Thiên Tôn, đợi sau này ta sẽ cho người mang lễ vật đến phủ của Đại Thiên Tôn." Nghe câu này, sắc mặt Ngọc Đế càng đen hơn.

Nói thì hay lắm, quỷ mới biết "sau này" của hắn là khi nào, không phải là trì hoãn vô thời hạn sao? "Về chuyện này, sau này ta sẽ mời chân nhân uống rượu." Ngọc Đế nghiến răng nói, rõ ràng là tức không chịu được, nhưng vẫn phải nhẫn.

Không còn cách nào, chung quy chỗ dựa sau lưng không mạnh bằng đối phương, nếu hắn cũng có thể thành Thánh, ai dám kiêu ngạo trước mặt hắn, phút chốc cho mồ mọc cỏ xanh.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân không hề nghe lọt tai lời của Ngọc Đế, hài lòng gật gật đầu, ra vẻ thân thiện nói: "Vậy thì, Đại Thiên Tôn, bần đạo xin cáo từ trước." Nói xong, liền đưa Dương Tiễn đi.

Sau một hồi náo kịch, Dương Tiễn không thể cứu được mẫu thân, nhưng lần sau chắc chắn sẽ hành động.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng không chịu thiệt, thậm chí còn cứu huynh muội Dương Tiễn một lần.

Hắn biết được thành tựu sau này của Dương Tiễn, có thể khiến Dương Tiễn nợ hắn một đoạn nhân quả, cũng là một chuyện tốt.

Dù là đệ tử, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng sẽ gài bẫy.

Đệ tử đôi khi không nhất định đáng tin, không bằng nhân lúc hắn chưa trưởng thành, để hắn ghi nhớ ân tình của mình, như vậy sau này mới có thể giúp được việc lớn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đi rồi, Ngọc Đế mặt mày âm trầm đứng

giữa hư không, suýt nữa thì tức nổ phổi.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân, thật sự tưởng là đệ tử Thánh Nhân thì có thể muốn làm gì thì làm sao?

Nếu có cơ hội, bản tôn nhất định sẽ tâu một bản trước mặt Đạo Tổ!

Ngọc Đế điên cuồng gào thét trong lòng, đám Thánh Nhân không nể mặt hắn thì thôi, ngay cả đệ tử môn hạ cũng dám kiêu ngạo như vậy, hắn là tam giới cộng tôn Thiên Đế!

Tam giới cộng tôn Thiên Đế vậy mà bị một lão đạo dắt mũi!?

Nói ra không bị người ta cười vào mặt sao?

Ngọc Đỉnh Chân Nhân chắc chắn đã biết hắn đến từ sớm.

Một Chuẩn Thánh, sao có thể không phát giác được một Đại La Kim Tiên.

Vốn chỉ tưởng Ngọc Đỉnh Chân Nhân xem kịch, lúc đó hắn có chút tò mò nếu Ngọc Đỉnh Chân Nhân xem kịch thì ở tại chỗ vẫn có thể xem được, tại sao phải chạy đến đây.

Chương 318

Đợi đến khi hắn ra tay, Ngọc Đế mới biết lão đạo sĩ này muốn làm gì.

Dù tức đến râu cũng dựng lên, nhưng không làm gì được lão đạo này, nguyên nhân vẫn là: có một sư phụ trâu bò thật tốt.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân đi rồi, Ngọc Đế lập tức dẫn thiên binh về Thiên Đình, hắn không muốn tiếp tục ở đây mất mặt nữa.

Mặc dù Dương Tiễn không cứu được Dao Cơ đi, nhưng mặt Ngọc Đế bị vả chan chát.

Rõ ràng cùng phạm thiên điều, trước đó Dao Cơ là muội muội của hắn, vẫn luôn coi Ngọc Đế là bối cảnh của mình, nhưng khi phạm thiên điều, Ngọc Đế trực tiếp không màng thân tình, trấn áp Dao Cơ dưới Đào Sơn.

Đến lượt Dương Tiễn, tuy cũng có chút thân tình, nhưng không sâu đậm bằng, hắn còn hận Ngọc Đế, lúc phạm thiên điều lại có Ngọc Đỉnh Chân Nhân che chở, Ngọc Đế cũng không làm gì được.

Cái tát này đặc biệt vang, khiến những người chứng kiến biết được nội tình đều phải cảm thán: có bối cảnh thật tốt, ngay cả tam giới cộng tôn Thiên Đế cũng không làm gì được.

Về đến Thiên Đình, Ngọc Đế vốn định đem chuyện này báo cáo với Hồng Quân Đạo Tổ, chỉ là Dao Trì nói Đạo Tổ đang bế quan, Ngọc Đế tạm thời nhịn xuống.

Nhưng để một Ngọc Đế thù dai chịu uất ức trong lòng, sau này nhất định sẽ khiến Ngọc Đỉnh Chân Nhân phải trả giá.

Lúc này, huynh muội Dương Tiễn dưới sự dẫn dắt của Ngọc

Đỉnh Chân Nhân đã quay về Ngọc Tuyền Sơn.

Nhưng Dương Tiễn trong lòng không hề từ bỏ việc cứu mẹ, hắn quyết tâm nhanh chóng nâng cao tu vi, sau này mạnh lên rồi sẽ cứu mẹ ra.

Qua chuyện này, Dương Tiễn đã thấm thía sâu sắc sự yếu kém của bản thân.

Đối mặt với Ngọc Đế, ngay cả thực lực đỡ một chiêu cũng không có, như vậy đừng nói cứu mẹ, ngay cả tự vệ cũng là vấn đề.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng nhìn ra tâm kết của Dương Tiễn, liền nói với hắn: "Đồ nhi, vi sư biết con không bỏ được mẫu thân, muốn nhanh chóng nâng cao tu vi, có thể xuống núi tìm một vài cơ duyên." "Sư tôn?" Dương Tiễn không hiểu ý của Ngọc Đỉnh Chân Nhân. "Muốn nâng cao tu vi không phải cứ bế quan là được, xuống núi du lịch một phen, nâng cao tâm cảnh, ngược lại sẽ tiến bộ nhanh hơn." Ngọc Đỉnh Chân Nhân muốn Dương Tiễn nâng cao tu vi tự nhiên là vì sau này có việc cần dùng đến hắn, thực lực hiện tại của Dương Tiễn không đáp ứng được yêu cầu của ông.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân tự nhiên có thể nhìn ra, Dương Tiễn là một trong những chiến lực không thể thiếu trong lượng kiếp sau này.

Dương Tiễn tưởng Ngọc Đỉnh Chân Nhân đang chỉ dạy mình, lập tức quỳ một gối xuống đất, cảm tạ: "Đa tạ sư tôn chỉ điểm." Ngọc Đỉnh Chân Nhân gật gật đầu, nói: "Đi đi." Dương Tiễn ngậm lệ dắt Dương Thiền rời khỏi Ngọc Tuyền Sơn.

Đối với Dương Tiễn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân không khác gì cha mẹ tái sinh, từ nhỏ đã thu nhận, truyền dạy bản lĩnh, không lâu trước còn cứu mạng hắn.

Nhưng đối với Ngọc Đỉnh Chân Nhân, Dương Tiễn chẳng qua chỉ

là một quân cờ, một quân cờ có tác dụng lớn sau này.

Ở thế giới Hồng Hoang, mỗi một đại năng lão làng đều thuộc loại phúc hắc, rất ít người tốt như Hồng Vân.

Nếu tất cả đều là người tốt như Hồng Vân, Hồng Hoang thật sự quá thái bình.

Sau khi Dương Tiễn xuống núi, liền giống như trong ghi chép, ở Mai Sơn hàng phục Mai Sơn Lục Thánh, còn thu phục một con Tam Thủ Giao Long, để nó trở thành binh khí của mình, cũng chính là thanh đao nổi tiếng: Tam Tiêm Lưỡng Nhận Đao.

Ở trong Hỗn Độn, Sở Dương không hề biết những chuyện xảy ra ở Hồng Hoang.

Trong mấy nghìn năm, hắn đã nuốt chửng mấy chục hành tinh, thực lực đã có sự nâng cao rõ rệt.

Nhưng hắn cảm thấy tốc độ nâng cao như vậy thật sự quá chậm, không biết đến khi nào mới có thể đạt đến Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Quang Minh Ma Thần Trọng Ngô đi theo hắn, nhìn tốc độ nâng cao của hắn mà cảm thấy mình như một phế vật, cảm giác vô số năm tháng trôi qua của mình đều sống như ăn phân, thật quá đả kích.

Sở Dương tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên đã hơn mười vạn năm, bây giờ mới triệt để củng cố cảnh giới Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ.

Hắn đã nuốt chửng gần trăm hành tinh, trong đó có cả hành tinh đã thai nghén nên hai vị có thực lực Thánh Nhân.

Bây giờ mới vừa ổn định được Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, chỉ mới là bắt đầu, phía trước còn con đường dài phải đi.

Trọng Ngô ở bên cạnh nghe Sở Dương lải nhải, quả thực sắp khóc.

Năm xưa để củng cố thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ, hắn đã mất gần mười triệu năm.

Bây giờ Sở Dương chỉ mất khoảng mười vạn năm đã ổn định, người so với người thật tức chết người.

Thực ra hành vi củng cố cảnh giới này chỉ là để phòng ngừa tai nạn bất ngờ.

Trong tình huống vừa mới tấn thăng, nếu bị trọng thương, tu vi sẽ trực tiếp thụt lùi, nỗ lực trước đó sẽ bị hủy trong chốc lát, không chỉ tổn thất mười triệu năm, nếu tu vi thụt lùi, nỗ lực hàng trăm vạn năm trước đó đều uổng phí.

Trọng Ngô bây giờ không dám nhìn Sở Dương, chỉ yên tĩnh ở một bên, tên này quả thực quá kinh khủng.

Nhưng Trọng Ngô trong lòng có chút kỳ vọng.

Trong Hỗn Độn có không ít sự tồn tại kinh khủng, ví dụ như năm đại khủng bố đứng đầu trong Hỗn Độn Ma Thần, từ khi Hỗn Độn sinh ra đến nay không ai có thể vượt qua.

Trọng Ngô dường như nhìn thấy một chút hy vọng trên người Sở Dương, có lẽ hắn thật sự có thể tạo ra một truyền kỳ chưa từng có.

Trong Hỗn Độn, số lượng hành tinh nhiều không đếm xuể, Sở Dương tuyệt đối sẽ không vì trong đó có sinh linh mà không nỡ ra tay.

Lượng kiếp đại chiến Vu Yêu, lần đó số người chết không ít, thậm chí còn nhiều hơn số người chết trên một vài hành tinh nhỏ.

Chương 319

Đôi tay hắn vốn đã dính đầy máu tanh, thêm một chút nữa cũng không sao.

Sở Dương ý niệm vừa động, hóa thành ngàn vạn phân thân, mỗi một phân thân đều có thực lực Chuẩn Thánh, để chúng đi nuốt chửng một số hành tinh nhỏ hoàn toàn không thành vấn đề.

Bản tôn, đi tìm những hành tinh có thể thai nghén ra thánh nhân, những hành tinh như vậy có thể sánh ngang hàng trăm, hàng nghìn hành tinh nhỏ.

Nhanh chóng, hàng ngàn vạn hóa thân đã thôn phệ xong đợt hành tinh đầu tiên, Sở Dương cảm giác tu vi của mình trong nháy mắt đã tăng lên một chút, có thể tương đương với tu hành hàng trăm vạn năm, thậm chí hàng ngàn vạn năm.

Nếu cứ bế quan tại nhà như các Thánh Nhân Hồng Hoang, không biết đến năm tháng nào mới có thể đột phá lên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Trọng Ngô đứng bên cạnh xem mà há hốc miệng, vừa rồi thấy Sở Dương hóa thân ngàn vạn đi thôn phệ hành tinh, chỉ trong nửa ngày mà tu vi đã tăng lên một chút.

Mặc dù đối với Thánh Nhân thì rất nhỏ, nhưng một chút đó cũng cần đến hàng trăm vạn, gần ngàn vạn năm tu hành mới có được hiệu quả như vậy.

Dù đã trải qua vô tận năm tháng, hắn cũng chưa từng thấy tốc độ tu luyện nào như thế này.

Hắn cảm giác số lần kinh ngạc trong mấy năm nay còn nhiều hơn

cả nửa đời trước cộng lại.

Nhìn phương thức tu luyện của Sở Dương, Trọng Ngô cảm thấy cả đời này cũng không có hy vọng vượt qua.

Sở Dương tu luyện theo cách này một năm, bằng người khác tu luyện hàng trăm vạn năm, thậm chí hàng ngàn vạn năm.

Trọng Ngô cũng thấy may mắn vì bây giờ không còn là quan hệ địch đối với Sở Dương, nếu không, có lẽ hắn đã không sống được bao lâu.

Tốc độ tu luyện nhanh như vậy, lại còn có pháp bảo có thể làm tổn thương nguyên thần, nếu còn đối đầu với hắn, chẳng khác nào tự tìm đường chết.

Pháp bảo có thể làm tổn thương nguyên thần là thứ khắc chế các đại năng từ Chuẩn Thánh trở lên mạnh nhất, mức độ tổn hại nguyên thần thậm chí sẽ gây ra thương tổn vĩnh viễn, đó là thứ cả đời cũng không thể hồi phục.

Bên phía Sở Dương, hắn đang vui mừng vì đã tìm ra một phương pháp hay.

Với tốc độ hiện tại, chỉ cần vài năm nữa là có thể tấn thăng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên hậu kỳ.

Hiện tại, Sở Dương thôn phệ hành tinh cũng rất kén chọn, không thể nào nuốt chửng toàn bộ hành tinh trong một tinh vực được, đến lúc đó nhìn tinh vực trống rỗng cũng thấy khó chịu.

Mỗi lần thôn phệ khoảng mười vạn hành tinh, Sở Dương sẽ đổi sang một tinh vực khác, mỗi tinh vực có hàng ngàn vạn hành tinh, con số mười vạn đối với một tinh vực khổng lồ cũng không đáng là bao.

Sở Dương biết được từ miệng Trọng Ngô rằng, tinh vực vẫn chỉ là một phần cực nhỏ trong Hỗn Độn, một tinh vân có thể chứa hàng

ngàn vạn tinh vực, mà trong Hỗn Độn lại có vô cùng vô tận tinh vân.

Sau khi biết được tin này, Sở Dương cảm thấy mình có không gian thăng tiến vô hạn, Hỗn Độn rộng lớn, đối với hắn là nguồn tài nguyên vô tận.

Rất nhanh, ngàn năm thời gian trôi qua, khí thế của Sở Dương đã hoàn toàn có thể áp chế Trọng Ngô.

Trọng Ngô với tư cách là Quang Minh Ma Thần, cũng có thực lực Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ như Sở Dương, nhưng hắn mới chỉ vừa ổn định tu vi trung kỳ mà thôi.

Tốc độ thôn phệ hành tinh của Sở Dương nhanh hơn Trọng Ngô không biết bao nhiêu lần, nếu bây giờ tái chiến với Trọng Ngô, e rằng hắn cũng khó lòng làm Sở Dương bị thương.

Mỗi lần Trọng Ngô nhìn Sở Dương thôn phệ xong hành tinh, đều có một cảm giác vô lực tột cùng, giống như mình là một đứa trẻ đang tập đi, còn Sở Dương là một thiếu niên đang điên cuồng lao về phía trước.

Tốc độ của thiếu niên đó khiến hắn chỉ có thể nhìn theo mà không thể bắt kịp, khả năng cố gắng đuổi theo cũng ngày càng nhỏ nhoi.

Trọng Ngô thất vọng, nhưng đồng thời cũng ngày càng mong đợi, mong đợi Sở Dương sẽ mang đến cho hắn những bất ngờ.

Ở cấp bậc Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, chỉ cần có một chút chênh lệch cũng đã rất lớn, đó là thứ cần đến hàng trăm, hàng ngàn vạn năm mới có thể bù đắp.

Tu vi của Sở Dương trong mấy ngàn năm tiến triển rất nhanh, mỗi lần thôn phệ xong một đợt hành tinh, hắn đều sẽ bế quan một thời gian, sau khi xuất quan, khí thế lại tăng lên một bậc.

Trọng Ngô tuy hâm mộ, nhưng lại không có thần thông lớn như

vậy.

Trong Hỗn Độn, nhiều hành tinh như vậy bị hắc động thôn phệ, tự nhiên có Hỗn Độn Ma Thần nhận ra có điều không ổn.

Rốt cuộc trong Hỗn Độn rất ít khi xuất hiện hắc động, trong mấy ngàn năm, số lượng hành tinh bị thôn phệ đã đạt đến một con số kinh khủng, e rằng phải bằng số lượng của cả một thiên hà.

Trong một không gian u tối giữa Hỗn Độn, một đôi đồng tử màu đỏ tươi mở ra, đôi mắt ấy tựa như có thể nhìn thấu vạn vật, có thể thấy hết mọi chuyện xảy ra trong Hỗn Độn.

Hành vi thôn phệ hành tinh của Sở Dương tự nhiên không thoát khỏi đôi mắt của kẻ này.

Mặc dù các Hỗn Độn Ma Thần tính tình đều không tốt, thậm chí có kẻ còn thích giết chóc.

Nhưng giữa bọn họ đều có lãnh địa riêng, như Quang Minh Ma Thần Trọng Ngô, tinh vân trước đó chính là lãnh địa của hắn, ngoài hắn ra không có Hỗn Độn Ma Thần nào khác.

Hiện tại, một vài hóa thân của Sở Dương đã đi vào phạm vi tinh vân của kẻ này, tiến hành thôn phệ hành tinh trên quy mô lớn.

Hành động này tự nhiên đã rơi vào mắt hắn.

Mặc dù hắn không quan tâm đến những hành tinh đó, nhưng bị người khác ngang nhiên thôn phệ hành tinh trong lãnh địa của mình, chẳng phải là đang tát vào mặt hắn sao?

Nếu để các Hỗn Độn Ma Thần khác biết được, chắc chắn sẽ bị cười nhạo.

Hắn cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc trên người những kẻ đó, khiến hắn hoài niệm.

Chương 320

Vô số năm tháng trước, trong Hỗn Độn không có những hành tinh này, lúc đó chỉ có các Hỗn Độn Ma Thần.

Sau đó Bàn Cổ vì thấy quá thanh tịnh nên mới hóa thân thành Hồng Hoang, những kẻ cản trở đều bị đánh chết hoặc trọng thương.

Kẻ có đôi đồng tử màu đỏ tươi trước mắt này là một trong số đó.

Trong trận quyết chiến, vô số ma thần bị đánh chết, cũng có kẻ bị trọng thương, nhưng cũng có kẻ chỉ bị thương nhẹ.

Người này khi đó bị Bàn Cổ chém mất một cánh tay chân thân, mất đi một món binh khí, đến nay vẫn chưa tìm lại được.

Đã bao nhiêu năm trôi qua, hắn vốn không định tìm lại món binh khí đó, nhưng nó đã tự chạy đến trước mặt hắn, không tìm về chẳng phải là không được sao?

Chỉ thấy trong mắt Hỗn Độn Ma Thần giữa bóng tối loé lên một tia sáng đỏ, sát ý kinh khủng phóng ra, vạn vật xung quanh không thể chịu nổi sát ý đó, toàn bộ đều sụp đổ vào hư không.

Sát ý vừa phóng ra, hư không vô tận xung quanh không thể chịu nổi sát ý như vậy, toàn bộ đều nổ tung.

Toàn bộ hóa thân của Sở Dương trong tinh vân đó đều bị tiêu diệt, không một ai sống sót.

Sở Dương ở một tinh vân xa xôi khác cảm nhận được chuyện xảy ra, đang bế quan liền lập tức mở mắt.

Mỗi một hóa thân của hắn đều có thực lực siêu cấp Chuẩn Thánh, Chuẩn Thánh bình thường cũng không làm gì được, trừ khi gặp phải Thánh Nhân.

Vừa rồi, tất cả hóa thân đều chết trong nháy mắt, và chúng đều ở trong cùng một tinh vân.

Kẻ có thể khiến chúng toàn bộ tử vong trong nháy mắt chỉ có Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên, nhưng Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thường không quan tâm đến những chuyện thế tục này.

Chẳng lẽ kẻ đó muốn thu hút sự chú ý của Sở Dương sao, nhưng làm vậy thì có lợi ích gì cho hắn?

Mọi thứ Sở Dương đều đang tự suy đoán, đối với hắn, chết một vài hóa thân không phải chuyện lớn, chủ yếu là ai đã chém giết nhiều hóa thân của hắn như vậy.

Kẻ chém giết hóa thân rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ chỉ để thu hút sự chú ý của Sở Dương?

"Trọng Ngô." Sở Dương trầm giọng nói.

"Có chuyện gì?" Trọng Ngô không còn vẻ không phục như trước, hắn biết mình không có khả năng vượt qua Sở Dương, chi bằng xem Sở Dương như chỗ dựa của mình.

Nếu thực lực của Sở Dương thật sự có thể tiến vào top mười trong số các Hỗn Độn Ma Thần, thì trong số các ma thần, hắn tuyệt đối là một nhân vật có máu mặt.

Thực lực của Trọng Ngô trong số các Hỗn Độn Ma Thần chỉ có thể xếp vào tầng lớp trung-hạ, có một số ít ma thần là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên sơ kỳ, cơ bản đều là trung kỳ, tầng lớp trung bình đều đã tiếp cận hậu kỳ, còn thực lực thượng đẳng đều ở hậu kỳ, thậm chí có kẻ đã viên mãn.

"Ngươi đến tinh vân phía trước xem thử, hóa thân của ta đều bị người ta chém giết sạch sẽ." Sở Dương chỉ một hướng rồi nói.

Trọng Ngô lập tức hiểu ra, hắn cũng biết rõ thực lực hóa thân của

Sở Dương, nếu không có tu vi Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên thì không thể nào chém giết nhiều hóa thân của hắn như vậy.

Rất nhanh, Trọng Ngô đã đến tinh vân đó, vừa vào lãnh địa tinh vân liền cảm nhận được sát lục chi ý vô cùng nặng nề.

Trọng Ngô lập tức biết được ai đang ở trong lãnh địa này.

"Hiểu Lục, biết ta đến mà không mau hiện thân!" Trọng Ngô hét lớn vào hư không, âm thanh vang vọng khắp cả tinh vân.

"Chẳng biết cơn gió nào đã thổi ngươi đến đây." Nhanh chóng, hư không trước mặt Trọng Ngô liền rung chuyển, trong không gian xuất hiện từng đợt huyết vụ, trong huyết vụ ẩn chứa sát lục chi ý kinh khủng.

Người này chính là Sát Lục Ma Thần, Sát Lục Chi Chủ, sát niệm vừa động liền có thể tàn sát hàng trăm, hàng ngàn vạn người.

Bất cứ ai hắn không thích đều sẽ giết, nghe nói người này không có bất kỳ tình cảm nào, chưởng quản sát lục, vô cùng lý trí.

Tuy thích giết chóc, nhưng không phải kiểu khát máu như phàm nhân, không điên cuồng giết người, nếu không thì bao nhiêu năm tháng đã trôi qua, Hỗn Độn e rằng sớm đã bị hắn giết sạch rồi.

"Sao ngươi lại ở đây?" Trọng Ngô liếc nhìn Hiểu Lục, thực ra thực lực hiện tại của hai người cũng ngang nhau, chỉ là trong trận đại chiến trước đó Hiểu Lục đã bị thương, đến nay vẫn chưa lành, lại còn mất vũ khí, nếu không tuyệt đối có thể áp chế Trọng Ngô.

"Ta không thể ở đây sao?" Hiểu Lục xua tay.

Bởi vì các Hỗn Độn Ma Thần động một chút là bế quan, mỗi lần bế quan đều hàng ngàn vạn năm, cơ bản sẽ không có thời gian đi thăm viếng lẫn nhau, không giống như người ở Hồng Hoang hay nói chuyện tình cảm.

“Ngươi đến đây có việc gì?” Hiểu Lục hỏi.

Giữa bọn họ, mỗi lần thăm viếng chắc chắn có chuyện, nếu không có chuyện thì cơ bản sẽ không xuất quan.

“Trước đó có phải ngươi đã chém giết hóa thân của hắn không?” Trọng Ngô là Quang Minh Ma Thần, Hiểu Lục là Sát Lục Ma Thần, hai người tính tình không hợp, tự nhiên không có nhiều chuyện để nói, liền đi thẳng vào vấn đề.

“Đúng vậy, nhưng người đó cũng thật tốt, lại còn mang binh khí ta đánh mất nhiều năm đến tận cửa.” Hiểu Lục cười nói.

Tâm trạng hiện tại của hắn rất tốt, bởi vì sau khi tìm lại được binh khí, thực lực của hắn sẽ tăng lên một bậc.

Khóe miệng Trọng Ngô giật giật, ban đầu hắn chỉ biết trong lãnh địa này sẽ có một thánh nhân đại năng, rất có khả năng là một Hỗn Độn Ma Thần.

Vừa mới vào, liền cảm nhận được khí tức của Hiểu Lục, nên mới lên tiếng gọi hắn ra.

Trọng Ngô vạn lần không ngờ rằng, Hiểu Lục lại muốn đoạt lại binh khí từ tay Sở Dương.

Chương 321

Trước đó Trọng Ngô vẫn luôn cảm thấy binh khí trong tay Sở Dương quen mắt, nhưng lại không nhớ ra đã thấy ở đâu.

Sau đó vẫn luôn cho rằng Sở Dương đã thôn phệ ma thần nào đó, pháp bảo của hắn quen mắt cũng là chuyện bình thường, rốt cuộc mọi người đều là Hỗn Độn Ma Thần mà, sau khi xác nhận thân phận của Sở Dương liền không truy cứu chuyện này nữa.

Không ngờ rằng, cây thương trong tay Sở Dương lại là của Sát Lục Ma Thần Hiểu Lục.

Trong trận đại chiến trước đó, chân thân của Hiểu Lục bị chém đi một phần, đó là vết thương vĩnh viễn không thể hồi phục, lại mất đi pháp bảo, mới khiến hắn rơi vào tầng lớp cuối cùng như Trọng Ngô, nếu không với thực lực của hắn trong Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ có thể xem là người nổi bật.

Trọng Ngô dường như đã nghĩ ra điều gì, khóe miệng khẽ mỉm cười, nói: "Ta biết pháp bảo của ngươi ở đâu, theo ta." Hiểu Lục ngẩn người, không ngờ Trọng Ngô lại tốt bụng như vậy.

Nhưng vì pháp bảo của mình, đi theo Trọng Ngô một chuyến cũng không sao, đều là Hỗn Độn Ma Thần, Trọng Ngô sẽ không đến nỗi lừa hắn.

Trọng Ngô chắc chắn không tốt bụng giúp đỡ như vậy, pháp bảo của hắn ở chỗ Sở Dương, hai người sớm muộn gì cũng có một trận chiến, chi bằng để hắn đi thử thực lực chiến đấu hiện tại của Sở Dương.

Có lẽ vì sự mong đợi trong lòng Trọng Ngô, bây giờ hắn có chút muốn biết thành quả tu luyện của Sở Dương trong thời gian qua.

Tốc độ của hai vị Hỗn Độn Ma Thần rất nhanh, không bao lâu đã ra khỏi tinh vân đó.

Rất nhanh, Trọng Ngô đã dẫn Hiểu Lục đến nơi Sở Dương đang ở.

Khi Hiểu Lục nhìn thấy Sở Dương, luồng khí tức quen thuộc đó lập tức trỗi dậy, hắn có thể khẳng định, pháp bảo của mình đang ở trên người Sở Dương.

Sở Dương tự nhiên đã sớm cảm ứng được Trọng Ngô và Hiểu Lục, khi cảm nhận được Hiểu Lục, hắn liền biết thân phận của Hiểu Lục là ai.

Khi Hiểu Lục xuất hiện, Thí Thần Thương trong cơ thể Sở Dương xuất hiện dị thường, toàn bộ thân thương đều đang run rẩy, giống như có chuyện gì đó khiến nó phấn khích.

Sở Dương cảm nhận được trên người Hiểu Lục có khí tức rất tương đồng với Thí Thần Thương, lại tự mình suy đoán ra một vài tình huống.

Hắn vốn tưởng chủ nhân đầu tiên của Thí Thần Thương là La Hầu, không ngờ còn có một tồn tại cổ xưa hơn.

Rất nhanh, cả hai đã xuất hiện trong tầm mắt của đối phương, Hiểu Lục nhìn Sở Dương, Sở Dương cũng nhìn Hiểu Lục.

Trọng Ngô khi thấy Sở Dương đã sớm lui ra xa, hắn biết trận chiến sắp bùng nổ, hắn không muốn tham gia vào.

"Ầm!" Trong nháy mắt, hai người bùng phát ra khí thế kinh khủng, thổi bay quỹ đạo của các hành tinh xung quanh.

Những thiên thạch dưới sự ma sát của hai luồng khí thế trực tiếp bị nghiền thành từng mảnh vụn.

Đây chính là Hỗn Nguyên đại năng, chỉ riêng khí thế đã đủ để hủy thiên diệt địa.

"Tiểu tặc, mau trả lại Thí Thần Thương!" Hiểu Lục hét lớn, hiện ra chân thân, giống như một Sát Thần từ vực sâu địa ngục, phải giết sạch chư thiên thần phật mới cam tâm.

Sát khí trên người hắn có thể trong nháy mắt khiến kẻ đạo tâm không vững sa vào sát đạo, trở nên khát máu điên cuồng, trở thành một cỗ máy giết chóc, trong đầu chỉ có một ý niệm duy nhất là giết người.

Chỉ thấy thân thể hắn to lớn như một tiểu hành tinh, toàn thân đỏ rực, răng nanh vuốt sắc, trên cổ treo một chuỗi vòng cổ kết từ đầu lâu của nhiều chủng tộc, nhưng cánh tay trái của hắn dường như có chút khiếm khuyết, người tinh mắt liếc qua liền có thể nhận ra.

Bề ngoài của hắn có một lớp chất lỏng dính nhớp giống như máu tươi.

Dáng vẻ hiện tại của Hiểu Lục, nếu dùng thẩm mỹ của nhân tộc để đánh giá, chỉ có thể nói là ghê tởm, ngoài ghê tởm ra vẫn là ghê tởm.

Dù là người có định lực như Sở Dương cũng bị làm cho buồn nôn.

"Thí Thần Thương là do bản hoàng dựa vào bản lĩnh mà có được, nó là của bản hoàng!" Sở Dương lấy ra Thí Thần Thương, chỉ vào Hiểu Lục nói.

Nhưng Thí Thần Thương vừa cảm nhận được khí tức của Hiểu Lục liền trở nên vô cùng hưng phấn, bắt đầu run rẩy kịch liệt, như muốn thoát khỏi tay Sở Dương.

Sở Dương thấy vậy, tay cầm Thí Thần Thương dùng sức, trực tiếp trấn áp nó.

Nuôi ngươi nhiều năm như vậy, thậm chí còn cho ngươi ăn

nguyên thần của Thánh Nhân, vậy mà nhanh thế đã muốn phản bội rồi sao?

Sở Dương nhìn bộ dạng của Thí Thần Thương, trong lòng tức giận không thôi, thứ này xem ra còn không bằng một con chó, chó nuôi một bữa đã biết chủ, hắn đã nuôi nó không chỉ một bữa rồi.

Sở Dương nhìn Hiểu Lục, nói: "Muốn lấy lại?

Vậy thì dựa vào bản lĩnh mà lấy!" "Tốt!

Nhận chiêu!" Hiểu Lục cũng không nói nhiều với Sở Dương, vừa ra tay đã là sát chiêu.

Hắn dùng sát lục chứng đạo, khi chiến đấu, chỉ có một nguyên tắc: ngươi không chết, thì ta vong.

Chỉ thấy thứ chất lỏng dính nhớp như máu trên người Hiểu Lục lập tức cuộn trào như sóng biển, muốn bao phủ cả tinh vực.

Trọng Ngô ở xa xa thấy cảnh này, khóe miệng lại giật giật, hắn từng thấy Hiểu Lục chiến đấu.

Chiêu này có tiếng trong số các sát chiêu của Hiểu Lục, chất lỏng trên người hắn có thể thôn phệ nhục thể, tinh huyết, nguyên thần của người khác, bất cứ thứ gì trên người đều sẽ bị thôn phệ, vô cùng kinh khủng.

Dù là Trọng Ngô đối đầu với nó cũng không muốn dính vào.

Hiện tại Hiểu Lục lại phủ chất lỏng ra một phạm vi lớn như vậy, không biết lại có bao nhiêu người sẽ gặp tai ương.

Chương 322

Những người ở cấp bậc này chiến đấu, mỗi lần đều sẽ có vô số người vô tội gặp nạn, vì vậy họ rất ít khi chiến đấu.

Nếu cứ ngày đêm giao chiến, e rằng Hỗn Độn sẽ lại biến thành phế tích.

Mặc dù các Hỗn Độn Ma Thần không quan tâm đến sự sống chết của những hành tinh này, nhưng nếu thiếu đi chúng, Hỗn Độn sẽ lại hoang vu, có thể sẽ có chút không quen.

Mắt thấy phạm vi bao phủ của chất lỏng trên người Hiểu Lục ngày càng lớn, Sở Dương lại chỉ cười nhạt.

Mắt phải của Sở Dương bắt đầu trở nên trống rỗng vô thần, khiến người ta nhìn vào liền cảm thấy như sắp bị hút vào.

Sự thật đúng là như vậy, có thể thấy biển máu vô biên trong nháy mắt bị hút vào.

Trọng Ngô và Hiểu Lục đều ngơ ngác không kịp phản ứng, cả hai đều biết uy lực của chiêu này lớn đến mức nào, ngay cả Bàn Cổ cũng từng chịu thiệt dưới chiêu này, vậy mà bây giờ trong chớp mắt đã biến mất không thấy tăm hơi.

Trọng Ngô thì không sao, nhanh chóng hoàn hồn.

Nhưng Hiểu Lục vẫn chưa phản ứng lại, đó là một trong những sát chiêu nổi danh của hắn, vậy mà trong nháy mắt đã bị phá giải?

Thậm chí còn chưa hoàn toàn phóng ra đã bị phá giải.

Chẳng lẽ chênh lệch thực lực quá lớn sao?

Có thể thấy, trên cơ thể cao lớn như một hành tinh của Hiểu Lục,

lớp chất lỏng dính nhớp như máu vốn có đã hoàn toàn biến mất.

Hắn không nhìn ra chiêu thức của mình bị phá như thế nào, nếu chuyện này truyền ra ngoài chẳng phải là mất mặt đến tận nhà sao?

Trước đó, khi Sở Dương thấy thứ giống như biển máu đó tiến vào phạm vi thôn phệ của mình, hắn đã ngưng tụ Thôn Phệ Chi Lực vào mắt phải, thu toàn bộ nó vào.

Người ngoài cuộc như Trọng Ngô thì lại thấy rõ, trước đó hắn chỉ kinh ngạc vì sao Sở Dương lại dễ dàng phá được một sát chiêu của Hiểu Lục như vậy.

Hắn thấy mắt phải của Sở Dương xuất hiện một lực hút kinh khủng, hút toàn bộ biển máu của Hiểu Lục vào, xem ra Sở Dương đã có thể vận dụng Thôn Phệ Chi Lực một cách tự nhiên rồi.

Tu vi mạnh mẽ là một chuyện, nhưng việc kiểm soát sức mạnh của bản thân càng tinh vi thì sức chiến đấu thể hiện ra trong cùng cảnh giới sẽ càng mạnh mẽ.

Trọng Ngô cảm thấy mình đã nhìn thấy bóng dáng của Bàn Cổ trên người Sở Dương, Bàn Cổ là Lực Chi Ma Thần, sự hiểu biết và kiểm soát đối với đại đạo đều vượt trội hơn hẳn các ma thần khác.

Khi đó một mình ông đã chống lại hàng ngàn ma thần, lúc đó các ma thần không mạnh như vậy, nhưng Bàn Cổ cũng không mạnh hơn bao nhiêu, chỉ là Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên trung kỳ mà thôi.

Trong số hàng ngàn ma thần tham chiến khi đó, có không ít người cùng cảnh giới với ông, thậm chí có cả những tồn tại tiếp cận hậu kỳ, nhưng ông vẫn có thể một mình chống lại.

Trận chiến đó, ma thần sơ kỳ đã chết hơn chín phần mười, ma thần trung kỳ thì kẻ chết, người bị thương, ngay cả những ma thần tiếp cận hậu kỳ cũng phần lớn bị trọng thương.

Ban đầu không ma thần nào nghĩ rằng Bàn Cổ lại có sức chiến đấu như vậy, khiến các ma thần tổn thất thảm trọng.

Trọng Ngô cũng đã trải qua trận chiến đó, hắn nhìn thấy bóng dáng của Bàn Cổ trên người Sở Dương, có sự hiểu biết sâu sắc về đại đạo, sở hữu sức chiến đấu siêu cường cùng cấp.

Hiểu Lục không thể hiểu được, trước đó, khí thế của người này chỉ mạnh hơn hắn một chút thôi, không thể nào dễ dàng phá giải chiêu thức của hắn như vậy được, có lẽ là Trọng Ngô đã âm thầm ra tay.

Nhưng hiện tại hắn đang đối chiến với Sở Dương, không tiện đắc tội thêm Trọng Ngô, nếu hai người liên thủ, sẽ rất khó đối phó.

Nếu không bị thương như vậy, có lẽ hắn không sợ, nhưng thiếu đi cánh tay trái, lại mất đi pháp bảo, đã ảnh hưởng đến sức chiến đấu.

Sở Dương nhìn Hiểu Lục, không ra tay, hắn muốn xem thử chủ nhân đầu tiên của Thí Thần Thương rốt cuộc mạnh đến đâu.

Các Hỗn Độn Ma Thần đều do Hỗn Độn sinh ra, thần binh cũng vậy, từ khi sinh ra đã luôn bên cạnh, nhưng chúng không giống như sinh linh Hồng Hoang, đối xử với mọi thứ đều không có chút tình cảm nào.

Nếu không phải hôm nay cảm nhận được khí tức của Thí Thần Thương trên người Sở Dương, có lẽ Hiểu Lục cũng không có ý định tìm lại pháp bảo.

Mặc dù Hiểu Lục không biết Sở Dương làm thế nào phá được biển máu của mình, nhưng hắn sẽ không chịu bó tay như vậy.

Chỉ thấy trong xương thịt của hắn, lại một lần nữa rỉ ra thứ nước máu dính nhớp như trước, lần này còn có một chút màu đen.

Nước máu hóa thành một đầu lâu ác ma, đầu lâu này còn lớn hơn cả chân thân của Hiểu Lục, ít nhất cũng phải lớn hơn gấp mười lần,

há miệng nuốt chửng một hành tinh nhỏ hoàn toàn không thành vấn đề.

Sở Dương nhìn đầu lâu ác ma có tướng mạo xấu xí này, không vội động thủ, chọn cách đứng im quan sát.

"Hét a!" Hiểu Lục gầm lên một tiếng, sát khí kinh khủng trên người hắn phóng ra, khiến vạn vật sinh linh đều run rẩy.

Đầu lâu ác ma do Hiểu Lục huyễn hóa ra cũng học theo hắn gầm lên một tiếng, bộ dạng của nó trở nên càng đáng sợ hơn.

Nơi đáng lẽ là tai của đầu lâu ác ma lại mọc ra hai cánh tay, chộp vào miệng của nó, như muốn nhổ lưỡi của nó ra.

Nhưng đưa vào rất lâu mà không có động tác gì, giống như bị kẹt ở cổ họng.

Trọng Ngô thấy vậy nhưng không nói gì, chiêu này hắn cũng từng chứng kiến, cũng là một đại sát chiêu, vô cùng tàn nhẫn.

Đột nhiên, sắc mặt Sở Dương biến đổi, trên trán còn xuất hiện mồ hôi lạnh.

Hiểu Lục thấy bộ dạng này của Sở Dương thì vô cùng vui mừng, hắn biết chiêu này đã thành công.

Chương 323

Nhưng Hiểu Lục lại thấy trên miệng Sở Dương lộ ra một nụ cười khiến người ta lạnh sống lưng, hắn có chút không hiểu, rõ ràng chiêu thức của mình đã thành công, sao Sở Dương còn cười được.

Chiêu này có pha trộn một chút không gian chi pháp vô cùng huyền diệu, miệng của đầu lâu ác ma là một thông đạo dẫn đến bên trong cơ thể đối thủ, cũng là thông đạo dẫn đến nguyên thần chi hải của đối thủ, chỉ cần bị đôi tay của ác ma bất ngờ tóm được, thì cơ bản đã định đoạt thắng bại.

Chiêu này Hiểu Lục rất ít khi sử dụng, trong cùng cấp bậc, cơ bản không có ai có thể đỡ được chiêu này.

Nhưng Trọng Ngô lại biết, Bàn Cổ đại thần năm xưa đã trực tiếp dùng sức mạnh chống lại chiêu này.

Khi đó Hiểu Lục không nghĩ rằng một chiêu này có thể chế phục được Bàn Cổ, chỉ chuẩn bị dùng chiêu này để giam cầm nguyên thần của Bàn Cổ một thời gian, nhưng nguyên thần của Bàn Cổ cũng vô cùng thông thạo lực chi pháp tắc, chiêu này vừa mới tiến vào nguyên thần chi hải của Bàn Cổ đại thần, đã bị ông ấy dùng sức mạnh kéo đứt cả hai cánh tay, khiến hắn chịu phản phệ cực lớn.

Cảnh tượng tiếp theo xảy ra, vô cùng tương tự với hàng trăm, hàng ngàn vạn năm trước.

"Bốp!" Đôi tay của ác ma trực tiếp bị miệng của nó nuốt mất, giống như đã nuốt chửng chính đôi tay của mình, khiến người ta cảm thấy vô cùng ghê tởm.

Hiểu Lục phun ra một ngụm máu tươi, kinh ngạc nhìn Sở Dương.

Trọng Ngô cũng có chút kinh ngạc, trước đó hắn cảm thấy Sở Dương chỉ có một chút bóng dáng của Bàn Cổ, nhưng bây giờ lại phát hiện ra sao mà giống đến vậy.

Năm xưa khi Hiểu Lục dùng chiêu này đối phó với Bàn Cổ cũng như vậy, bị chặt đứt hai tay, sau đó bị phản phệ.

Nụ cười lạnh lùng của Sở Dương trong mắt Hiểu Lục sao mà chói mắt đến thế, chiêu trước đó có thể hiểu là ngoài ý muốn, nhưng bây giờ bị phản phệ là sự thật, không thể là ngoài ý muốn được.

Tay ác ma của Hiểu Lục đi bắt linh hồn của Sở Dương, trước đó dùng chiêu này thảm bại trong tay Bàn Cổ, sau đó hắn đã tối ưu hóa chiêu này, chỉ cần chạm vào, sẽ bị nhiễm kịch độc, không ngừng ăn mòn linh hồn.

Nhưng vừa rồi hắn rõ ràng cảm giác tay ác ma còn chưa chạm vào đã bị một loại sức mạnh kỳ lạ kéo vào, những thứ khác hắn đều không cảm nhận được.

Thôn Phệ Chi Lực của Sở Dương, bây giờ quả thực đã vận dụng một cách tự nhiên, chỉ cần tiến vào nguyên thần chi hải, mặc kệ là thứ gì, đều có thể thôn phệ.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân vì sao Sở Dương lại tự tin đối mặt với Hiểu Lục như vậy, mặc dù khí thế của hai người không chênh lệch nhiều, nhưng qua hai chiêu, Sở Dương có thể thấy, sức chiến đấu của Hiểu Lục không cao, nếu gặp hắn trước khi gặp Trọng Ngô, có lẽ sẽ có một trận chiến khốc liệt.

Mấy năm nay Sở Dương tiến bộ rất lớn, trong một thời gian nữa, hắn có thể dung hợp hoàn toàn Tứ Đại Thập Nhị Liên Đài, trở thành Hỗn Độn Thanh Liên!

Đến lúc đó sức chiến đấu của hắn có thể sẽ tăng lên gấp bội, Hỗn

Độn Thanh Liên là thần vật đã sinh ra Bàn Cổ, sức mạnh không thể đo lường được.

Nếu Sở Dương bây giờ có Hỗn Độn Thanh Liên, e rằng có thể đánh bại Hiểu Lục một cách dễ dàng.

Sau khi Hiểu Lục bị phản phệ, trong lòng vô cùng kinh ngạc, nhưng lại không vội ra tay.

Hiện tại trong lòng hắn đã có một vài kết luận, hắn không biết Sở Dương có thần thông gì, những chiêu số trước đó đều không có hiệu quả.

Lúc này Hiểu Lục bắt đầu nghiêm túc, lúc đầu hắn chỉ cho rằng Sở Dương có chút tu vi, thực lực chắc chắn không bằng ma thần thời Hỗn Độn sơ khai như hắn, nhưng bây giờ hắn không còn nghĩ như vậy nữa.

Sở Dương thấy Hiểu Lục bắt đầu nghiêm túc, vậy thì mình cũng nên động thủ rồi, xem thử Sát Lục Ma Thần này rốt cuộc có bản lĩnh gì.

Chỉ thấy trên người Sở Dương tỏa ra sức mạnh bàng bạc, dù không thi triển pháp tướng chân thân, trông nhỏ bé giữa Hỗn Độn, nhưng người ở cấp bậc này tự nhiên sẽ không nhìn vào thể hình để phán đoán mạnh yếu của một người.

Sở Dương thu lại Thí Thần Thương, chuẩn bị dùng thần thông của bản thân để đối đầu với Sát Lục Ma Thần.

Thí Thần Thương trước đây là pháp bảo của Sát Lục Ma Thần, dùng để đối phó hắn chắc chắn không thực tế, không chừng sẽ bị phản phệ.

Hiểu Lục thấy Sở Dương chuẩn bị ra tay, liền bắt đầu cảnh giác.

Sở Dương nắm chặt quyền, Thôn Phệ Chi Lực trong nháy mắt

ngưng tụ trong lòng bàn tay, lao về phía Hiểu Lục với thế như sao băng.

Hiểu Lục thấy vậy, trực tiếp dùng đầu lâu ác ma đã hóa ra trước đó che chắn trước người.

Môn thần thông này không chỉ có thủ đoạn tấn công khiến người ta khó lòng phòng bị, mà khả năng phòng ngự cũng thuộc hàng thượng thừa.

Nhưng đối mặt với Sở Dương, hắn đã sai lầm.

Trọng Ngô đang quan chiến thấy cảnh này cũng lắc đầu, theo sau Sở Dương mấy chục vạn năm, ít nhiều cũng hiểu một chút thủ đoạn của Sở Dương.

Bất kỳ đòn tấn công năng lượng nào đối với hắn đều không có tác dụng, bất kỳ thủ đoạn phòng ngự năng lượng nào trước mặt hắn cũng như hư ảo, toàn bộ đều sẽ bị thôn phệ sạch sẽ.

Nếu là lá chắn thực thể, loại pháp bảo phòng ngự như Tiên Thiên Linh Bảo, có lẽ có thể đỡ được một quyền.

Nhưng loại phòng ngự dạng năng lượng này, trước mặt Sở Dương như hư ảo, không có tác dụng gì.

Sở Dương nhanh chóng lao đến trước mặt đầu lâu ác ma, nhưng khi va chạm lại không hề phát ra tiếng động nào.

Lúc này Sở Dương trước mặt đầu lâu ác ma khổng lồ như vậy còn không bằng một hạt bụi, nhưng nó lại không thể ngăn cản được hắn.

Chỉ thấy đầu lâu ác ma bắt đầu vặn vẹo, như thể không gian nơi nó ở đã phải chịu áp lực cực lớn, cuối cùng biến mất không thấy tăm hơi.

Không còn lớp phòng ngự đó, Sở Dương không bị cản trở, một quyền đánh vào người Hiểu Lục khổng lồ.

Lúc này thể tích của Sở Dương và mọi thứ xung quanh đều không tương xứng, nhưng khi một quyền của hắn đánh vào người Hiểu Lục, chỉ thấy huyết nhục của Hiểu Lục cũng bắt đầu vặn vẹo, xuất hiện tình trạng giống như đầu lâu ác ma đã biến mất trước đó.

Hiểu Lục kinh hãi, ban đầu hắn cho rằng Sở Dương sức mạnh vô cùng, một quyền đánh vặn vẹo cả không gian, nhưng khi thấy công thế của hắn không giảm, bây giờ đánh vào người mình mới biết chuyện gì đã xảy ra.

Chương 324

Thôn Phệ Chi Lực, luồng sức mạnh này Hiểu Lục rất quen thuộc.

Biết được Sở Dương có thần thông gì, thì dễ đối phó rồi.

Giữa ba ngàn ma thần, thực lực tương đương nhau đều có tranh đấu, Hiểu Lục trước đây cũng từng chiến đấu với Thôn Phệ Ma Thần.

Chẳng trách trước đó tất cả thần thông của hắn đều bị hóa giải, đều do quá lâu không chiến đấu, đầu óc cũng rỉ sét, trước đó lại còn cho rằng tên này sức chiến đấu kinh người.

Chẳng qua là thần thông trước đó của hắn vừa hay bị khắc chế mà thôi, từng chiến đấu với Thôn Phệ Ma Thần, Hiểu Lục tự nhiên biết một số thủ đoạn để đối phó với Thôn Phệ Ma Thần.

Chỉ là không ngờ rằng, thế gian này ngoài Thôn Phệ Ma Thần ra, còn có người có thể tu luyện Thôn Phệ Chi Lực đến trình độ này, không chừng người trước mắt cũng có thể là Thôn Phệ Ma Thần, không loại trừ nguyên nhân này.

Hiểu Lục trong nháy mắt đã biết được thần thông của Sở Dương, nhanh chóng lùi lại.

Có thể thấy, nơi bị Sở Dương tấn công trước đó đã bị Thôn Phệ Chi Lực mạnh mẽ hút thành hình xoáy nước, nếu lùi lại muộn vài giây, có lẽ sẽ còn nghiêm trọng hơn.

Để đối phó với Thôn Phệ Ma Thần, tốt nhất là cận chiến, chỉ dựa vào đòn tấn công của nhục thể, không được sử dụng một chút sức mạnh nào, nếu không đều sẽ bị thôn phệ sạch sẽ.

Đại não của Hiểu Lục vận chuyển nhanh chóng, Thôn Phệ Ma

Thần tự nhiên cũng biết khuyết điểm của mình, vì vậy khả năng cận chiến cũng rất mạnh.

Hiểu Lục thử thăm dò trước, trận chiến trước đó với Thôn Phệ Ma Thần không phân thắng bại, lần này vì pháp bảo, nhất định phải thắng!

Hiểu Lục để thăm dò, một chưởng ấn về phía Sở Dương.

Chỉ thấy trên đầu Sở Dương xuất hiện một bàn tay đầy sát ý, giống như trời sập xuống.

Nếu thật sự là trời sập thì còn đơn giản, nhưng sát cơ ẩn chứa trong bàn tay đó không phải người bình thường có thể chịu được.

Sở Dương liếc qua liền biết, tên Hiểu Lục này đang thăm dò.

Sau khi nhìn ra thần thông của hắn liền nhanh chóng thay đổi cách tác chiến, không tồi.

Nhưng, cũng chỉ là không tồi mà thôi.

Thần thông mà Sở Dương sử dụng, là từ hệ thống mà có, một thần thông như vậy sao có thể yếu được?

Sở Dương lại một lần nữa lao ra với thế như sao băng, mang theo sức mạnh của ức vạn long tượng, trong nháy mắt xuyên qua bàn tay của Hiểu Lục, một quyền đánh vào mặt hắn.

Xuyên qua bàn tay không đau bao nhiêu, nhưng khi Sở Dương tấn công vào mặt hắn, hắn cảm giác sức mạnh của ức vạn long tượng chấn đến nỗi đầu óc đau nhói, nguyên thần cũng có chút hoảng hốt.

Hiểu Lục bị đánh bay xa hàng ngàn quang năm, thịt trên mặt vặn vẹo, lúc này nguyên thần đang trong trạng thái hoảng hốt, vẫn chưa hoàn hồn.

Mãi đến khi bay ra khỏi một thiên hà mới dừng lại, Hiểu Lục bị

chấn thương nặng ở đầu không khỏi lắc lắc đầu, để mình tỉnh táo lại.

Trọng Ngô biết Hiểu Lục không có cửa thắng, hắn đã từng nếm thử nắm đấm của Sở Dương, lực đạo đó quả thực rất sảng khoái, nhưng hắn không muốn nếm thử lần thứ hai.

Thực lực của Hiểu Lục và Trọng Ngô ngang nhau, nhưng sát lục chi đạo không huyền diệu như quang minh chi đạo, Trọng Ngô cảm thấy mình đã đánh giá cao hắn rồi.

Trong trạng thái này, Hiểu Lục căn bản không có cách nào khiến Sở Dương thể hiện thực lực thật sự, bị Sở Dương khắc chế hoàn toàn.

Sát Lục Ma Thần Hiểu Lục vì tính cách thích giết chóc, nên đã tranh đấu với rất nhiều ma thần, không giống như Quang Minh Ma Thần Trọng Ngô, chỉ cần không có ai tìm phiền phức, hắn sẽ luôn ở yên trong ổ của mình.

Vì vậy, Hiểu Lục có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, mỗi lần biết không ổn, hắn sẽ lập tức chuyển đổi phương thức chiến đấu.

Nguyên thần không còn hoảng hốt nữa, Hiểu Lục nhìn Sở Dương, bây giờ hắn không biết nên ra tay thế nào, so thần thông, hoàn toàn vô hiệu, căn bản không có cửa thắng; so nhục thể, vừa rồi đã thăm dò rồi, đã vượt qua cực hạn của hắn.

Rõ ràng còn có rất nhiều sát chiêu chưa thi triển, đã bại trận, khiến hắn không cam tâm, từ khi sinh ra đến nay, chưa từng có chuyện nào uất ức như vậy xảy ra.

Nhục thân, thần thông của Hiểu Lục đều bại trận, khiến hắn tức giận.

Hắn không muốn từ bỏ Thí Thần Thương, nếu có được pháp bảo, sức chiến đấu của hắn sẽ có một bước nhảy vọt.

Nhưng hiện tại, Sở Dương nhất thời cũng không biết đối phó thế nào.

Sở Dương hiện tại có thể áp chế Hiểu Lục, có Thôn Thiên Đạo Kinh trong tay, Hiểu Lục căn bản không làm gì được hắn, trừ khi gặp phải một người có tu vi cao hơn hắn.

Thôn Thiên Đạo Kinh ban đầu được thiết lập là không gì không nuốt, chỉ cần có thể hình dung ra được đều có thể thôn phệ.

Hiện tại Sở Dương đã có thể vận dụng Thôn Thiên Đạo Kinh một cách thông thạo như vậy, ngay cả Trọng Ngô đối đầu với hắn cũng không có cách nào làm hắn trọng thương.

Đại não của Hiểu Lục vận chuyển nhanh chóng, hắn nghĩ ra một thần thông mà Sở Dương không thể thôn phệ được.

Hắn lập tức đẩy lùi Sở Dương, bắt đầu thi triển pháp này.

Sở Dương và Trọng Ngô thấy hành động của hắn đều do dự, trước đó đã thử mấy lần rồi, thần thông đối phó với Sở Dương không có tác dụng gì.

Nhưng Sở Dương trong trận đối chiến với Hiểu Lục đã phát hiện ra hắn là một người có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, không thể nào thi triển những chiêu số vô dụng.

Sau những chuyện trước đó, Hiểu Lục có lẽ đã nghĩ ra một sát chiêu có thể đối phó với Sở Dương, nhưng Sở Dương rất tự tin vào Thôn Thiên Đạo Kinh.

Chương 325

Chỉ thấy trên người Hiểu Lục tỏa ra khí thể màu đỏ tươi, nhanh chóng bao phủ vô tận tinh vực.

Sở Dương thấy rằng bất kỳ hành tinh nào bị khí thể này bao trùm đều sẽ biến thành một tử tinh.

Tử tinh tức là hành tinh hoàn toàn không có sinh mệnh lực, nhưng hành tinh đó không biến mất, vẫn trôi nổi trong Hỗn Độn.

Nếu thôn phệ hành tinh có sinh mệnh lực thì còn có chút tác dụng, nhưng loại tử tinh này, Sở Dương thôn phệ xong cũng không có tác dụng gì.

Tử tinh do Hiểu Lục tạo ra không chỉ không có bất kỳ sinh mệnh lực nào, mà còn có túc sát chi khí vô cùng kinh khủng.

Vô tận tinh vực toàn bộ đều thay đổi, nơi đây giống như một địa ngục giữa các vì sao, tất cả mọi thứ đều đang tiến đến cái chết.

Chỉ thấy Hiểu Lục dung nhập vào không gian, Sở Dương cũng không tìm được hắn ở đâu.

Lúc này Sở Dương nhíu mày, nếu cứ kéo dài như vậy cũng không phải là cách, phải nhanh chóng tìm ra tên này.

Chỉ thấy, tất cả túc sát chi khí bắt đầu biến hóa, hình thành nên từng Hiểu Lục một.

Sở Dương thấy vậy, mày nhíu càng chặt hơn, bởi vì hắn không phân biệt được cái nào mới là chân thân, vậy thì chỉ có thể giết sạch tất cả.

Sở Dương phất tay, tạo ra một cơn gió mạnh, thổi bay vô số Hiểu Lục, nhưng chúng không hề tan biến.

Sau khi đứng vững thân hình lại tiếp tục tiến lên, giống như từng tử sĩ một.

Trong lòng Sở Dương ngày càng tức giận, cảm thấy Hiểu Lục đang giở trò.

Hiểu Lục ẩn náu trong hư không thấy hơi thở của Sở Dương bắt đầu trở nên gấp gáp, liền biết hắn đã bắt đầu cắn câu.

Chiêu này có thể ảnh hưởng đến tâm trí, dù đạo tâm có kiên định đến đâu, cũng sẽ vô tình trúng chiêu.

Những Hiểu Lục huyễn hóa ra đó, chỉ để làm rối loạn tâm trí của đối phương mà thôi.

Sở Dương bắt đầu điên cuồng tấn công mọi thứ xung quanh, ban đầu chỉ giống như một người đang nổi giận, sau đó dần dần bước vào trạng thái điên cuồng, cuối cùng giống như một kẻ điên hoàn toàn.

Chỉ thấy Sở Dương biến toàn bộ hàng ngàn vạn hành tinh trong tinh vực thành phế tích, tiến hành thôn phệ, trong mắt hắn đây đều là những tử tinh không thể chết, sau khi bước vào trạng thái điên cuồng, ngay cả tử tinh hắn cũng không tha.

Nhưng trong trạng thái này, hắn không phân biệt được tử tinh và hành tinh có sinh mệnh lực, giống như chỉ muốn phá hủy tất cả mọi thứ.

Trọng Ngô đang quan chiến thấy Sở Dương đã điên cuồng cũng ngơ ngác, không ngờ Sở Dương lại bại dưới chiêu thức này.

Thực lực của hai người không chênh lệch nhiều, với tư cách là người ngoài cuộc, hắn đều hiểu hết những chiêu thức mà hai người sử dụng.

Chỉ là không ngờ Sở Dương lại không phát hiện ra sự ảo diệu trong đó.

Ở bên ngoài, hắn có thể thấy rõ bộ dạng của Sở Dương lúc này.

Sở Dương thở hổn hển, hai mắt đỏ ngầu, toàn thân tỏa ra sát khí kinh khủng, có vài phần tương tự với sát khí trên người Sát Lục Ma Thần.

Chiêu này của Hiểu Lục dùng sát khí làm mồi nhử, dụ dỗ thân tâm của Sở Dương, khiến hắn vô tình rơi vào trạng thái điên cuồng, sau khi rơi vào trạng thái điên cuồng trong phạm vi đó, sát khí sẽ không ngừng ăn mòn thân tâm và nguyên thần của hắn.

Thân thể hắn bắt đầu mục nát, Trọng Ngô nhìn thấy tầng sâu hơn, nguyên thần cũng bắt đầu mục nát, không bao lâu nữa, nguyên thần của Sở Dương sẽ hoàn toàn mục nát đến chết.

Thấy vậy, Trọng Ngô chỉ có thể đứng nhìn mà lo lắng, trong tình huống cấp bách, hắn quyết định can thiệp.

"Sở Dương!" Một tiếng gầm cực kỳ mạnh mẽ vang xa, trực tiếp đánh vào lòng người, vào nguyên thần.

Một tiếng hét của Trọng Ngô đã trực tiếp gọi Sở Dương đang trong trạng thái điên cuồng trở về.

Nếu Trọng Ngô không ở đây, có lẽ Sở Dương đã thua.

Nhưng may mắn thay, một tiếng hét của Trọng Ngô đã giúp Sở Dương.

Chỉ thấy đôi mắt đỏ ngầu của hắn bắt đầu trở nên trong veo, khí xâm thực cũng dần dần bị bài trừ ra khỏi cơ thể.

Sau khi hồi phục bình thường, Sở Dương che mắt, trên trán đổ mồ hôi lạnh, thở hổn hển.

Mặc dù đã hồi phục bình thường, nhưng nguyên thần bị ăn mòn vừa rồi là sự thật, hắn đã bị thương.

Hiểu Lục ẩn náu trong hư không lườm Trọng Ngô một cái, trong lòng thầm mắng: Tên Trọng Ngô chết tiệt, lại dám phá hỏng chuyện tốt của ta, sau này nhất định sẽ khiến ngươi phải trả giá.

Nếu không phải Sở Dương chưa chết, có lẽ Hiểu Lục đã ra tay với Trọng Ngô rồi.

Sở Dương sau khi hồi phục một lúc liền hướng về phía Trọng Ngô một ánh mắt cảm kích, mặc dù tên này đi theo mình, nhưng may mắn vừa rồi đã cứu mình một mạng.

Thủ đoạn này của Hiểu Lục tuy không cao minh, ở cảnh giới Thánh Nhân cơ bản không có ai dùng thủ đoạn này, nhưng Sở Dương đã trúng chiêu, có thể thấy hắn đã tu luyện thần thông đến cực hạn, không hổ là Sát Lục Ma Thần.

Sở Dương nhìn vào hư không, như muốn tìm ra Hiểu Lục đang ẩn náu.

Nhưng lúc này Hiểu Lục tự nhiên sẽ không hiện thân, cả thần thông và nhục thể hắn đều không phải là đối thủ của Sở Dương, trước khi có đối sách, tuyệt đối sẽ không hiện thân.

Chương 326

Sở Dương cũng không mong hắn hiện thân, tinh vực này đã bị hắn phá hủy thành phế tích trong trạng thái điên cuồng trước đó, và cũng đã bị hắn thôn phệ toàn bộ.

Cũng coi như trong trận chiến vừa rồi đã thôn phệ được một tinh vực.

Nhưng Sở Dương nghĩ, một khi tinh vực này không còn hành tinh nào nữa, vậy thì cũng không cần tồn tại, hãy để nó biến mất trong Hỗn Độn đi.

Sở Dương trong lòng cười lạnh: Không phải ngươi ẩn náu không ra sao, ta sẽ khiến ngươi không còn nơi nào để trốn!

Sở Dương điên cuồng vận chuyển Thôn Thiên Đạo Kinh, trên người hắn xuất hiện một xoáy nước có lực hút cực mạnh, lấy bản thân làm trung tâm, hóa thân thành hắc động để tiến hành thôn phệ.

Trước đó khi Sở Dương thôn phệ hành tinh cũng như vậy, nhưng bây giờ hắn định thôn phệ toàn bộ không gian của tinh vực này.

Tại tinh vực mà Sở Dương đang ở, xuất hiện một hắc động khổng lồ.

Hắc động này bắt đầu thôn phệ tất cả mọi thứ trong tinh vực đó, hỗn độn chi khí, thời gian, không gian, bất cứ thứ gì có đều sẽ bị hắc động thôn phệ.

Sau khi tất cả đều bị thôn phệ, tinh vực đó sẽ trở về số không, biến mất trong Hỗn Độn, giống như chưa từng xuất hiện.

Hiểu Lục thấy Sở Dương thi triển sát chiêu như vậy, vội vàng bỏ chạy, hắc động là thứ mà ngay cả Hỗn Độn Ma Thần cũng sợ.

Nhưng đáng tiếc hắn nhận ra quá muộn, nếu ngay từ đầu khi Sở Dương bắt đầu tích tụ sức mạnh mà bỏ chạy thì còn có hy vọng, nhưng lúc đó hắn lại không chạy, mà đứng một bên quan sát, đợi đến khi hắc động sắp triển khai mới bỏ chạy.

Nếu là Quang Minh Ma Thần có lẽ còn có chút hy vọng, Sát Lục Ma Thần không giỏi về tốc độ, mà tốc độ có nhanh đến đâu cũng vô dụng, dưới lực hút mạnh mẽ của hắc động, rất ít người có thể thoát được, tốc độ triển khai của hắc động cũng cực kỳ nhanh.

Chỉ trong nháy mắt, lấy Sở Dương làm trung tâm, một hắc động có kích thước tương đương một thiên hà đã được triển khai, chân thân của Hiểu Lục trước mặt hắc động cũng trở nên vô cùng nhỏ bé.

Thôn Thiên Đạo Kinh, thôn phệ tất cả tồn tại, khiến một tinh vực trở về số không hoàn toàn không có vấn đề gì, nếu không phải vì Hiểu Lục, có lẽ cũng không có chuyện này xảy ra.

Hiểu Lục không thể thoát khỏi phạm vi thôn phệ của hắc động, trực tiếp bị hút vào trong hắc động.

Trọng Ngô thấy cảnh này, khóe miệng không khỏi giật giật, ở cảnh giới này, phá hủy một tinh vực không phải là chuyện khó, nhưng không có ai lại động một chút là hủy diệt một tinh vực cả.

Hành sự như Sở Dương, Trọng Ngô dường như thật sự chưa từng thấy, còn quyết đoán hơn cả Sát Lục Ma Thần.

Một bữa tiệc thôn phệ kéo dài một ngày, tinh vực cuối cùng cũng không thoát khỏi số phận trở về số không.

Trong Hỗn Độn, không còn tinh vực đó nữa.

Hắc động cũng dần dần biến mất, Sở Dương đến bên cạnh Trọng Ngô, bảo hắn hộ pháp, để mình hồi phục thương thế.

Trong trận chiến với Hiểu Lục trước đó đã khiến nguyên thần của

hắn bị thương khá nghiêm trọng.

Tại một tinh vực xa xôi, một không gian rung chuyển, một đạo nguyên thần xuất hiện.

"Thích, tên Sở Dương chết tiệt, còn có Trọng Ngô, sau này ta nhất định sẽ khiến các ngươi phải trả giá!" Nguyên thần đó chính là Hiểu Lục, trước đó khi Sở Dương hóa thân thành hắc động, hắn đã từ bỏ chân thân, chỉ thoát được một phần nguyên thần, dù có đoạt xá, cũng chỉ có thể hồi phục tu vi Chuẩn Thánh, muốn tiến thêm một bước nữa e rằng rất khó.

Nhưng Hiểu Lục không từ bỏ việc báo thù, hắn sinh ra vì sát lục, nội tâm vốn căm thù như kẻ thù, người đắc tội với hắn đều sẽ không được tha.

Sở Dương và Trọng Ngô đều không biết Hiểu Lục đã thoát được một phần nguyên thần, nếu biết thì cũng sẽ không quá để tâm, bởi vì họ đều cảm thấy Hiểu Lục không còn có thể tạo thành uy hiếp nữa.

Đại chiến kết thúc, Sở Dương bắt đầu bế quan chữa thương, lần này vết thương khá nghiêm trọng.

Vốn dĩ có thể để hệ thống giúp mình hồi phục thương thế trong nháy mắt, nhưng điểm năng lượng hiện tại cũng không dễ kiếm, có thể tiết kiệm được thì tiết kiệm.

Sở Dương bắt đầu bế quan. ...

Thế giới Hồng Hoang. ...

Hạo Thiên vì chuyện Dương Tiễn cứu mẹ mà uất ức đến chết, tìm một nơi để xả giận, Tiên Đình trở thành mục tiêu tốt nhất.

Trong số các thế lực ở Hồng Hoang hiện nay, chỉ có Tiên Đình là không có Thánh Nhân trấn giữ, nghe nói Sở Dương đã vào Hỗn Độn hàng trăm vạn năm, sớm đã không biết đi đâu, quỷ mới biết hắn có trở

về hay không.

Hạo Thiên lại một lần nữa tuyên cáo thiên hạ, rằng hắn được Hồng Quân lão tổ bổ nhiệm làm tam giới cộng tôn.

Sau đó bắt đầu ra lệnh cho người thanh trừng các thế lực trong tam giới, lãnh địa của nhân tộc ở Nam Thiệm Bộ Châu, Đông Thắng Thần Châu toàn bộ do Thiên Đình tiếp quản, sau đó Bắc Câu Lô Châu của yêu tộc cũng phái Đại La Kim Tiên đến biên giới trấn áp.

Tây Ngưu Hạ Châu là phạm vi thế lực của Tây Phương Giáo, Hạo Thiên cũng không dám làm quá, phương Tây quá nghèo, ngay cả việc trấn thủ cũng không cần thiết.

Bắc Câu Lô Châu có tàn dư của Yêu Đình, trong đó không thiếu đại năng Chuẩn Thánh, ra lệnh cho người trấn thủ ở biên giới là được, không cần đi quá sâu, nếu không Chuẩn Thánh của yêu tộc đại náo, Hạo Thiên cũng sẽ đau đầu.

Lãnh địa của nhân tộc chỉ đông người mà thôi, thực lực bình thường, là tồn tại yếu nhất Hồng Hoang, tự nhiên cần người che chở, Thiên Đình hiện tại duy trì trật tự tam giới, việc che chở xem ra là đương nhiên, nhưng thực chất Hạo Thiên chỉ vì khí vận của nhân tộc mà thôi.

Trong mắt hắn, sinh tử của nhân tộc không quan trọng, chỉ cần hạ giới không có sinh vật nào làm chuyện có hại cho trời đất, hắn sẽ không quản.

Thanh trừng, thực chất là đàn áp toàn bộ thế lực của Tiên Đình.

Chương 327

Trước đó Tiên Đình đã gọi toàn bộ thế lực về Đông Hải, nhưng khó tránh khỏi có một số người ra ngoài, Hạo Thiên muốn khiến những tên này ngay cả cửa cũng không dám ra.

Hắn ra lệnh cho thiên binh dưới trướng, chỉ cần thấy người của Tiên Đình, có thể đánh chết thì đánh chết hết, không có thực lực báo tin cũng có thưởng!

Người của Tiên Đình khi mới nghe tin này vô cùng phẫn nộ, mấy vị Chuẩn Thánh đều chuẩn bị liên thủ đánh lên Thiên Đình.

Nhưng lại bị Tây Vương Mẫu ngăn lại, tất cả đều đợi Sở Dương trở về, ngài ấy sẽ định đoạt.

Các vị Chuẩn Thánh nghe lời Tây Vương Mẫu đều nén lại ý định đại náo Thiên Đình, trong mắt họ, Sở Dương là tồn tại vô thượng, chỉ có thể ngưỡng vọng, không dám trái lời.

Chúc Long nghe Sở Dương sẽ trở về thì vui mừng khôn xiết, trước đó bọn họ đã bị các thế lực khác đàn áp thê thảm.

Không chỉ bị đệ tử dưới trướng Thánh Nhân đánh, ngay cả loại nhân vật không đáng vào mắt như Thiên Đình cũng đàn áp họ.

Từng là thế lực cấp bá chủ của thế giới Hồng Hoang, bây giờ lại bị mọi người nhắm vào, khiến người trong Tiên Đình cảm thấy vô cùng uất ức.

Hạo Thiên thì cho rằng người của Tiên Đình đã nhát gan, không dám đối đầu với hắn, cả người bắt đầu bành trướng.

Nhưng hắn không quên nỗi khó xử trước đó, vì vậy bây giờ chuẩn bị tiến hành báo thù.

Dương Tiễn sau một thời gian tiềm tâm tu luyện, đã thành công đột phá Thái Ất Kim Tiên.

Mấy ngàn năm trôi qua, lúc này hắn đã không còn vẻ nông nổi của ngày xưa, trên mặt có thêm một chút lạnh lùng và trầm ổn.

Dương Thiền dưới sự giám sát của Dương Tiễn cũng đã tấn thăng cảnh giới Kim Tiên, nhưng tính tình vẫn như cũ, vừa dịu dàng, vừa đáng yêu, thường khiến Dương Tiễn nhớ về lúc nhỏ.

Dương Tiễn những lúc rảnh rỗi đều nhìn về hướng Đào Sơn, rõ ràng biết mẹ bị giam ở đó, nhưng lại không có bản lĩnh cứu mẹ ra, luôn cảm thấy mình là một đứa con bất hiếu.

Dương Thiền, mỗi lần thấy anh trai mình đang nhớ mẹ, cũng sẽ âm thầm rơi lệ.

Nàng sao lại không muốn cứu mẹ mình, chỉ là bao nhiêu năm nay nàng cũng đã trưởng thành không ít, nàng nhớ rõ thân ảnh hùng vĩ của Ngọc Đế trước đó, đến nay vẫn cảm thấy cao không thể với tới.

Nhưng anh trai nàng lại chưa từng từ bỏ ý định đánh bại Ngọc Đế để cứu mẹ, so với anh, nàng cảm thấy mình thật yếu đuối.

Mười vạn năm trôi qua...

Các thế lực lớn ở Hồng Hoang chưa từng ngừng đàn áp Tiên Đình, nhưng cuối cùng vẫn không thể nhổ cỏ tận gốc.

Một là, thế lực Tiên Đình co cụm trong Đông Hải, người ra ngoài đều sẽ bị các thế lực lớn đàn áp, vì vậy cơ bản họ không ra khỏi Đông Hải, không ảnh hưởng đến các thế lực lớn.

Hai là, có một số người kiêng kỵ Sở Dương, việc hắn có trở về hay không là một chuyện, nhưng nếu thật sự trở về thấy Tiên Đình bị nhổ cỏ tận gốc thì không xong, những thế lực đó chỉ đàn áp theo đại thế của Thiên Đạo, cũng không dám làm quá.

Mười vạn năm đối với các bậc đại năng cũng không dài, các thế lực lớn ở Hồng Hoang đều đã có sự phát triển tốt đẹp.

Hồng Hoang chỉ lớn như vậy, chia ra cũng chỉ có mấy thế lực, trong đó được lợi nhất là Thiên Đình.

Tuy không có Thánh Nhân trấn giữ, nhưng hắn cũng là người được Đạo Tổ đích thân chỉ định quản lý trật tự tam giới, các Thánh Nhân cũng không dám đàn áp, nhiều nhất là không để ý đến hắn mà thôi.

Không có bất kỳ thế lực nào đàn áp, Thiên Đình sống những ngày tháng không tồi, chỉ là Hạo Thiên cảm thấy rất uất ức.

Hắn không làm gì được đệ tử dưới trướng Thánh Nhân, không đánh lại được thượng cổ yêu thần của yêu tộc, Đông Hải mãi vẫn không diệt được, cũng không có thủ đoạn gì.

Hắn cảm giác mình là tam giới cộng tôn nhưng có quá nhiều thế lực không quản được, giống như chỉ là hư danh.

Ngay cả "cháu trai" lần trước cũng dám vô lễ với hắn, chỉ vì sau lưng nó có một Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Điều đó khiến hắn mất hết thể diện, mặc dù trong tam giới có một số Thái Ất, Đại La Kim Tiên không còn đường đi sẽ đầu quân cho Thiên Đình, nhưng những người có thực lực thật sự căn bản không coi Thiên Đình ra gì.

Các thế lực lớn đều đang âm thầm đấu đá, Xiển Giáo đã chọn một ngày lành để Dương Tiễn trở về Tuyền Sơn, nhận được lệnh triệu tập của sư phụ Ngọc Đỉnh Chân Nhân, hắn liền trở về.

Lần này, là vì Ngọc Đỉnh Chân Nhân nhận được ý chỉ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hạo Thiên gần đây ngày càng kiêu ngạo, cần phải dập lửa cho hắn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn đã không ưa Hạo Thiên, cho rằng hắn là một tên vô dụng, trước đó có thể mặc kệ, nhưng bây giờ cho rằng cần phải đàn áp.

Biết được đệ tử của Ngọc Đỉnh Chân Nhân là Dương Tiễn và Hạo Thiên có mâu thuẫn, liền để Dương Tiễn đi khiêu khích Hạo Thiên, sau đó Ngọc Đỉnh Chân Nhân ra tay chọc giận Hạo Thiên, rồi do ông ra tay, đàn áp hắn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân sau khi nhận lệnh liền lập tức gọi Dương Tiễn trở về, mặc dù ông không có cảm tình tốt với Hạo Thiên, nhưng việc đàn áp Hạo Thiên tuyệt đối là việc ông sẵn lòng làm.

Dương Tiễn nghe Ngọc Đỉnh Chân Nhân triệu tập, liền lập tức trở về Ngọc Tuyền Sơn.

"Đồ nhi, gần đây tu luyện thế nào rồi?" Ngọc Đỉnh Chân Nhân vuốt râu, hỏi.

"Bẩm sư tôn, đệ tử hiện đã là Thái Ất Kim Tiên trung kỳ." Dương Tiễn hành lễ nói.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân liếc nhìn Dương Tiễn, nói: "Ừm...

Gần đây hắn là có thể tấn cấp hậu kỳ, không tồi." "Tạ sư tôn khen ngợi." Dương Tiễn cũng không kiêu ngạo, mục tiêu của hắn là vượt qua Hạo Thiên, cứu mẹ mình.

"Đồ nhi, vi sư biết con muốn dựa vào sức mạnh của mình để cứu mẹ ra, nhưng cứ để mẹ con ở dưới Đào Sơn cũng không phải là cách." Ngọc Đỉnh Chân Nhân lúc này giống như một người tốt bụng.

Chương 328

Dương Tiễn dường như đã nghe ra điều gì đó, nhưng không nói gì, sợ đoán sai, đến lúc đó khó tránh khỏi thất vọng.

Trải qua bao nhiêu năm, hiện tại hắn đã trở nên trầm ổn hơn nhiều, nếu là trước đây chắc chắn sẽ vô cùng phấn khích mà nắm lấy áo sư tôn hỏi có phải ông sẽ giúp mình cứu mẹ không.

Quả nhiên, Dương Tiễn không đoán sai, Ngọc Đỉnh Chân Nhân sau đó liền lại mở lời.

"Vi sư nguyện ý cùng con đi giải cứu mẹ con, con đã chuẩn bị xong chưa?" Nghe câu này, hơi thở của Dương Tiễn cũng có chút gấp gáp, kể từ sau lần giải cứu thất bại trước, ngày đêm hắn đều muốn giải cứu mẹ mình ra, nhưng hắn quá yếu, kẻ địch lại mạnh mẽ như vậy, cần một khoảng thời gian dài để trưởng thành hơn nữa.

Hiện tại có sư phụ giúp đỡ thì khác rồi, e rằng Ngọc Đế cũng không làm gì được sư phụ.

"Đa tạ sư tôn!" Dương Tiễn lập tức khấu đầu một cái thật mạnh với Ngọc Đỉnh Chân Nhân, cứu mẹ có thể nói là một đại ân, đáng để hắn bái một lạy này.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng vui vẻ nhận đại lễ này, tuy có chút mục đích, nhưng dù sao cũng đã giúp hắn.

"Dẫn đường đi." Ngọc Đỉnh Chân Nhân phất phất phất trần trong tay, nói.

"Vâng!" Dương Tiễn dẫn Ngọc Đỉnh Chân Nhân đến Đào Sơn.

Sau khi đến Đào Sơn, Ngọc Đỉnh Chân Nhân không ra tay, để Dương Tiễn dùng Khai Sơn Phủ cứu mẹ ra, nếu Ngọc Đế đến, ông tự

sẽ ngăn cản.

Dương Tiễn nghe xong, bắt đầu lần thứ hai bổ núi.

Một búa chém xuống, cả trời đất đều rung chuyển.

Trước đó, Ngọc Đế đã sửa lại vết nứt do Dương Tiễn bổ ra, cũng đã gia cố lại cấm chế ở Đào Sơn.

Ngay cả Ngọc Đế ở xa trên Thiên Đình cũng cảm nhận được sự khác thường, lập tức ra lệnh cho người tra xét chuyện này.

Có người báo cho Ngọc Đế, Dương Tiễn lại một lần nữa xuất hiện ở Đào Sơn, hiện đang bắt đầu bổ núi, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng ở bên cạnh!

Nghe câu này, cả người Ngọc Đế lửa giận bùng lên, trước đó đã tha cho hắn một lần rồi, bây giờ lại đến tát vào mặt mình, thật sự coi hắn không có tính khí sao.

"Người đâu!

Tập hợp thiên binh thiên tướng, theo trẫm hạ giới!" "Ầm ầm ầm!" Lúc này Dương Tiễn đã bổ ra búa thứ hai.

Hỗn đản!

Hai mắt Ngọc Đế bắt đầu bốc lên lửa giận.

Không bao lâu, Ngọc Đế đã dẫn thiên binh thiên tướng đến Đào Sơn, khi hắn đến, Dương Tiễn đã bổ ra búa thứ ba, chỉ cần thêm một búa nữa, Đào Sơn sẽ hoàn toàn bị bổ ra.

"Dừng tay!" Ngọc Đế dẫn thiên binh thiên tướng xuất hiện trên bầu trời Đào Sơn, bầu trời vốn trong xanh lập tức trở nên kim quang lấp lánh, phô trương của Thiên Đình thật lớn.

"Dương Tiễn, ngươi nhiều lần vi phạm thiên điều, tội không thể tha!

Trẫm nhất định sẽ đánh ngươi vào thiên lao, vĩnh thế không được siêu sinh!" Ngọc Đế đứng trên trời, giận dữ hét.

Hắn vẫn yêu mặt mũi như vậy, chỉ là không còn kiên nhẫn như trước nữa.

Dương Tiễn nhìn Ngọc Đế, không khiêm tốn cũng không kiêu ngạo nói: "Có thiên điều bất tự do như vậy, không bằng để ta sửa lại thiên điều!" Ngọc Đỉnh Chân Nhân nghe câu này cũng dành cho Dương Tiễn một ánh mắt tán thưởng, sửa thiên điều không phải là chuyện đơn giản như vậy, làm được rất khó.

Mặc dù tán thưởng, nhưng ông cũng không cho rằng Dương Tiễn có thể khiến Ngọc Đế sửa thiên điều.

Ngọc Đế nghe câu này, lửa giận trên đầu càng lớn gấp đôi: "Khốn kiếp, thiên điều há có thể nói sửa là sửa được sao, người đâu, bắt Dương Tiễn cho trẫm!" "Hét a!" Trên trời, vô số thiên binh gầm lên một tiếng, khí thế của họ chấn thiên động địa, không thể không thừa nhận đây là một đội quân khá tốt.

Dương Tiễn nhìn thiên binh thiên tướng trên trời không hề có chút sợ hãi, ngược lại còn tràn đầy chiến ý, nhưng đáng tiếc lại bị Ngọc Đỉnh chân nhân cản lại.

"Con cứu mẹ ra trước, chuyện này giao cho ta xử lý." Dương Tiễn bái lạy Ngọc Đỉnh chân nhân: "Tạ ơn sư tôn." Sau đó, hắn liền xông về phía Đào Sơn, chỉ cần thêm một rìu nữa là mẹ hắn có thể được cứu rồi.

"Khốn kiếp, tặc tử dừng tay!" Ngọc Đế thấy cảnh này thì giận sôi lên.

Trước đó hai thầy trò có gây náo loạn, nhưng vẫn chưa cứu Dao Cơ ra, hắn còn có thể giải thích và đàm phán hòa bình với Thiên Đình.

Nhưng nếu Đào Sơn bị bổ ra, vậy thì không còn đường nào để giải thích nữa.

"Ầm!" Đào Sơn bị bổ ra, Ngọc Đế cũng không còn cách nào ngăn cản, chỉ có thể bắt toàn bộ Dương Tiễn lại mới có thể vãn hồi thể diện, nhưng trước mắt lại có một Ngọc Đỉnh chân nhân.

"Chân nhân, tránh ra, trẫm phải bắt cho được tên tặc tử đáng ghét kia!" Lúc này, trên trán Ngọc Đế như viết một chữ 'hỏa'.

Nhưng Ngọc Đỉnh chân nhân lại cười nói: "Ngọc Đế, thân là tam giới cộng tôn, sao có thể gọi đệ tử của ta là tặc tử?" "Dương Tiễn nhiều lần vi phạm thiên điều, bản tính phóng túng không bị ràng buộc, hôm nay trẫm nhất định phải đày hắn vào thiên lao!" Ngọc Đế lần này không hề nhượng bộ.

Dương Tiễn đã cứu mẹ mình ra khỏi Đào Sơn, nhưng vì trong quá trình phá núi phải chịu va chạm mạnh, Dao Cơ lúc này vô cùng yếu ớt.

Ngọc Đế thấy cảnh này cuối cùng không nhịn được nữa: "Thiên binh thiên tướng!

Bắt Dương Tiễn và Dao Cơ cho ta!" "Vâng!" Trên bầu trời, đội quân ánh vàng lấp lánh xông về phía Dương Tiễn.

Dương Tiễn đặt Dao Cơ sang một bên, tay cầm Tam Tiên Lưỡng Nhận Đao, ánh mắt tràn đầy chiến ý.

Chương 329

Lũ thiên tướng này đều chỉ có tu vi Chân Tiên, trước mặt hắn không chịu nổi một chiêu, nhưng số lượng lại quá đông.

Rất nhanh, trên người Dương Tiễn đã có vết thương.

Ngọc Đế nhìn Ngọc Đỉnh chân nhân, âm trầm nói: "Chân nhân, chẳng lẽ ngài thật sự muốn đối đầu với trẫm sao?" "Bần đạo chỉ muốn đệ tử có thể gia đình đoàn tụ mà thôi." Ngọc Đỉnh chân nhân nói như thể mình rất có lý.

"Vậy thì đừng trách trẫm!" Ngọc Đế cởi hoàng bào đưa cho đồng tử phía sau, để lộ ra Cửu Long chiến giáp trên người, đế vương xuất chinh!

"Vậy bần đạo cũng đành phải thỉnh giáo Thiên tôn một phen." Ngọc Đỉnh chân nhân không dám có chút sơ suất, dù nhiệm vụ là bại trong tay Ngọc Đế, nhưng cũng không thể bại quá rõ ràng được.

Ngọc Đỉnh chân nhân tay cầm Trảm Tiên Kiếm giao chiến cùng Ngọc Đế.

Dương Tiễn thì ở giữa đám thiên binh thiên tướng mà đại khai sát giới, chẳng mấy chốc, một mảng lớn thiên binh đã chết.

Cả vùng Đào Sơn đều đang diễn ra trận chiến kịch liệt.

Khu vực này trong trận chiến đã trở nên tan hoang, trên mặt đất máu chảy thành sông, thi thể thiên binh ở khắp nơi.

Ngọc Đỉnh chân nhân sau khi giao đấu với Ngọc Đế hơn trăm hiệp thì bại trận.

Nhưng Ngọc Đế không hề giết Ngọc Đỉnh chân nhân, hắn cảm thấy có thể dạy cho Ngọc Đỉnh chân nhân một bài học, nhưng nếu

giết thì hắn thật sự không có gan đó, dù sao đây cũng là môn đồ của Thánh Nhân, giết rồi không có cách nào ăn nói.

Nhưng hành động lần này vốn là nhắm vào Ngọc Đế, cho dù không giết Ngọc Đỉnh chân nhân, Nguyên Thủy cũng sẽ dạy dỗ hắn.

"Dừng tay!" Ngọc Đỉnh chân nhân vừa bại trận, giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn như sấm sét vang vọng, chấn đến màng nhĩ của mọi người đau nhói.

Ngọc Đế nghe thấy giọng nói này thì sợ đến toát mồ hôi lạnh sau lưng.

Hắn vốn tưởng rằng Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ không vì chút chuyện nhỏ này mà so đo, nhưng hắn đã lầm, tính khí nóng nảy của Nguyên Thủy Thiên Tôn nổi tiếng khắp tam giới, lại còn rất bao che cho người của mình.

Nhưng Hạo Thiên không quỳ xuống, dù sao hắn cũng là tam giới cộng tôn, quỳ xuống trước mặt thiên hạ thì thể diện của hắn biết để đâu.

"Hạo Thiên, ngươi to gan thật!" Giọng nói của Nguyên Thủy Thiên Tôn hư vô mờ mịt truyền đến, khiến người ta không biết rõ là đang nói từ đâu.

Lúc này, Hạo Thiên ngoài việc biện giải ra thì không còn cách nào khác: "Thiên Tôn..." Nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn không cho Hạo Thiên cơ hội biện giải: "Đủ rồi, sau này quản lý tốt Thiên Đình của ngươi đi, đừng gây chuyện nữa, làm mất mặt Đạo Tổ." Nghe lời của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Hạo Thiên có chút không hiểu, thầy trò các người hợp sức bắt nạt ta, còn dẫn theo cả đứa nhỏ hơn, cả khuôn mặt hắn đều âm trầm xuống.

Ý của Nguyên Thủy Thiên Tôn rất rõ ràng, rõ ràng là đang cảnh

cáo hắn, bảo hắn đừng thật sự cho rằng mình là tam giới cộng tôn, nếu không phải vì Đạo Tổ, có lẽ hắn đã vào luân hồi rồi.

Hạo Thiên nghiến răng nhổ ra mấy chữ: "Cẩn tuân mệnh lệnh của Thiên Tôn." Nếu Hạo Thiên lúc này ngẩng đầu lên nói, có thể thấy đôi mắt hắn đỏ ngầu vô cùng, tâm lý căm ghét cái ác như kẻ thù của hắn từ trước đến nay chưa bao giờ thay đổi.

Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn không lên tiếng nữa, Ngọc Đỉnh chân nhân cũng để Dương Tiễn đưa Dao Cơ đi.

Ngọc Đế một mình trở về Thiên Đình, suốt đường đi không nói một lời, các thiên binh cũng không dám làm phiền.

Trở về Thiên Đình, Hạo Thiên đập phá lung tung trong tẩm cung một trận, sau đó tìm Vương Mẫu, kể lại hết mọi chuyện vừa xảy ra.

Nếu trong cả thiên hạ này có ai có thể khiến Hạo Thiên trút bầu tâm sự, thì chỉ có một mình Vương Mẫu.

Hai người từ nhỏ đã được Đạo Tổ nhận làm đồng tử, đến nay không biết đã ở bên nhau bao nhiêu năm tháng, tình cảm như huynh muội.

Dao Trì nghe Hạo Thiên kể lể, sắc mặt cũng không mấy tốt đẹp.

Sau đó liền đề nghị: "Hay là chúng ta đi cầu xin lão tổ đi." Hạo Thiên nhìn Dao Trì, lần trước cũng là như vậy, nhưng Dao Trì nói lão tổ đã bế quan rồi, nên thôi, lần sau lại đi.

Nhưng lần này hắn thật sự không thể nhịn được nữa.

Hạo Thiên gật đầu, sau đó cùng Dao Trì lên Tử Tiêu Cung.

Hồng Quân tự nhiên biết ý đồ của hai người Hạo Thiên, khi hai người vừa đến Tử Tiêu Cung, Hồng Quân liền nói: "Ý đồ của các ngươi ta đã biết, đợi ngày lành sẽ khởi động Phong Thần Lượng

Kiếp, phàm là người của các giáo phái nhập kiếp đều sẽ vào Phong Thần Bảng, để Thiên Đình sử dụng!" Hạo Thiên nghe xong lập tức vui mừng khôn xiết, hóa ra trước kia những môn đồ Thánh Nhân cao cao tại thượng kia, chỉ cần vào Phong Thần Bảng, cũng phải nghe lời hắn, nếu không sẽ hình thần câu diệt.

Hạo Thiên bắt đầu tự mình tưởng tượng ra những người sẽ lên bảng trong Phong Thần Lượng Kiếp, tốt nhất là môn hạ của Nguyên Thủy, tất cả đều lên hết, còn nữa, cả Tiên Đình kia, cũng đều lên hết, để cho những kẻ đó biết ai mới là tam giới chí tôn!

Cho dù là môn đồ của Thánh Nhân, cũng không thể không coi hắn ra gì.

Sau Phong Thần Lượng Kiếp, hắn sẽ trở thành tam giới chí tôn thực sự, ai dám chống lại.

Hạo Thiên trong lòng vui mừng, liền trở về Thiên Đình chờ tin tốt.

Trong Phong Thần Lượng Kiếp hắn không còn việc gì nữa, chỉ cần chờ Phong Thần kết thúc rồi đi tiếp quản thiên thư Phong Thần Bảng là được.

Sau khi Hạo Thiên rời đi, Hồng Quân Đạo Tổ liền truyền âm cho các Thánh đến Tử Tiêu Cung.

Nhưng Hồng Quân Đạo Tổ không truyền âm cho Vân Tiêu, có lẽ là vì nàng phải trấn thủ Lục Đạo Luân Hồi, hoặc cũng có thể là vì nàng là đệ tử dưới trướng Sở Dương.

Nhưng những điều đó đều không quan trọng, cho dù Hồng Quân có gọi Vân Tiêu, nàng cũng sẽ không đến, cũng không đến được.

Các Thánh sau khi nghe truyền âm của Hồng Quân Đạo Tổ, trước tiên là sững sờ, nhưng rất nhanh đã tìm đến Tử Tiêu Cung.

Sau khi các Thánh lần lượt ngồi vào chỗ trong Tử Tiêu Cung,

Hồng Quân Đạo Tổ mới xuất hiện.

Chương 330

"Lão sư, không biết lần này gọi chúng con đến có việc gì?" Nguyên Thủy Thiên Tôn tính tình nóng nảy, vừa đến đã bắt đầu hỏi.

Cách đây không lâu hắn vừa bắt nạt Hạo Thiên, nếu Hạo Thiên tâu một bản trước mặt Hồng Quân lão tổ, lại bị khiển trách trước mặt các Thánh, thì thể diện của hắn còn đâu.

Đối với những chuyện nhỏ nhặt này, Hồng Quân sẽ không để tâm nhiều như vậy, nếu ai trong tam giới chịu chút uất ức cũng đến tìm, thì ông chẳng phải bận chết sao.

Chỉ là những việc làm của Nguyên Thủy đã khiến Phong Thần Lượng Kiếp đến sớm hơn mà thôi, hy vọng đám đệ tử dưới trướng hắn không phải tất cả đều lên Phong Thần Bảng.

"Lần này gọi các ngươi đến là vì chuyện Lượng Kiếp." Hồng Quân Đạo Tổ ngồi ở trên cao, lúc nói chuyện còn mang theo vài phần thiên uy.

Nghe câu này, các Thánh đều kinh ngạc một lúc, nhưng lại có hai nguyên nhân: một là vì chuyện Lượng Kiếp, không ai nghĩ Lượng Kiếp sẽ đến nhanh như vậy, mới qua vạn năm thôi; hai là lời nói vừa rồi của Hồng Quân Đạo Tổ mang theo vài phần thiên uy, đây là việc mà Thánh Nhân cũng không thể làm được, chẳng lẽ Đạo Tổ đã vượt qua Thánh Nhân!?

Chính suy đoán này đã khiến các Thánh kinh ngạc, cảnh giới của Đạo Tổ từ trước đến nay đã đạt đến mức sâu không lường được, bọn họ không thể thăm dò, cũng không dám đi thăm dò, chỉ có thể đoán Đạo Tổ ở trên Hỗn Nguyên Đại La Kim Tiên.

Bây giờ Đạo Tổ làm được việc mà Thánh Nhân không làm được,

vậy là đã siêu việt Thánh Nhân!

Hồng Quân sở dĩ tiết lộ điều này là vì ông có cảm giác trong Lượng Kiếp lần này sẽ xảy ra một chuyện vô cùng không tốt, nhưng cụ thể là gì thì ông cũng không nói ra được.

Rất nhanh Lão Tử đã phản ứng lại, tránh đi vấn đề tu vi của Hồng Quân, hỏi về chuyện Lượng Kiếp: "Đạo Tổ, không biết Lượng Kiếp vì sao lại bắt đầu sớm hơn?

Mới qua vạn năm thôi mà." Hồng Quân nghe lời của Lão Tử nhưng không trả lời, chỉ liếc mắt nhìn Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cảm nhận được ánh mắt của Hồng Quân Đạo Tổ, liền cúi đầu xuống như kẻ trộm chột dạ.

Các Thánh thấy vậy liền hiểu ra chuyện gì, cũng không hỏi tiếp, để không phá hỏng "tình hữu nghị" giữa bọn họ, cũng là để lại chút thể diện cho đối phương.

"Dám hỏi lão sư, Lượng Kiếp lần này là Lượng Kiếp gì, nên vượt qua như thế nào?" Nữ Oa mở miệng hỏi, nếu có thể, bà không muốn tham gia vào Lượng Kiếp lần này.

"Thiên Đình là thế lực quản lý tam giới, nhưng không có đủ nhân lực để giúp họ duy trì trật tự tam giới, bây giờ cần đệ tử dưới trướng các ngươi, lên Phong Thần Bảng, trợ giúp Thiên Đình." Nghe câu này Nữ Oa liền thở phào một hơi, dưới trướng bà không có đệ tử, vậy là không cần tham gia vào Lượng Kiếp lần này.

Nhưng những người khác nghe lời của Hồng Quân Đạo Tổ thì không còn bình tĩnh được nữa, bọn họ đều cho rằng Thiên Đình là thế lực hạng bét, chưa bao giờ coi trọng, nhưng bây giờ Đạo Tổ lại muốn đệ tử dưới trướng mình đi làm công khổ sai cho người khác.

Ai sẽ bằng lòng chứ, hơn nữa, Phong Thần Bảng là thiên thư, lên thiên thư tức là phải nghe lệnh Hạo Thiên, bị hắn khống chế, nếu không sẽ có kết cục hình thần câu diệt.

Ai muốn để đệ tử dưới trướng mình chịu khổ như vậy, ai nấy đều viện cớ đệ tử dưới trướng tu vi yếu kém, không thích hợp tham gia Phong Thần, cùng đủ loại lý do khác.

"Hiện nay Thiên Đình còn thiếu ba trăm sáu mươi lăm thần vị, phải lấp đầy toàn bộ thì Lượng Kiếp mới kết thúc." Không lấp đầy thì Lượng Kiếp không kết thúc!?

Ba trăm sáu mươi lăm thần vị!?

Nghe những lời này, các Thánh đều không còn bình tĩnh được nữa, cho dù là Tiệt Giáo từng thu nhận đông đảo môn đồ, cộng lại cũng không có hơn ba trăm vị, cho dù có, nếu tất cả đều lên Phong Thần Bảng thì chẳng phải thổ huyết sao, làm sao chịu nổi.

Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đang âm thầm kêu khổ, trước đó sau khi cảnh cáo Ngọc Đế, hắn không ngờ Ngọc Đế lại làm như vậy, trực tiếp mách lẻo với lão tổ, khiến Lượng Kiếp đến sớm.

Các Thánh Nhân khác cũng lườm Nguyên Thủy Thiên Tôn một cái, nếu không phải hắn nhiều chuyện như vậy, Lượng Kiếp cũng sẽ không đến sớm như thế, khiến bây giờ phải tổn thất đệ tử dưới trướng.

"Các ngươi hãy viết xuống những người sẽ lên bảng đi." Đạo Tổ nói xong, liền ban xuống giấy bút, rơi xuống trước mặt Lão Tử ngồi bên dưới.

Lão Tử nhìn giấy bút, trong lòng cay đắng, thầm chửi Nguyên Thủy Thiên Tôn một trận té tát, dưới trướng ông chỉ có một đệ tử, chắc chắn sẽ không để hắn lên bảng, chỉ đành để một trong ba thi của

mình ra ngoài.

Lão Tử cầm bút, viết xuống bốn chữ không lớn không nhỏ 'Thái Thượng Lão Quân', chữ viết thương tang hữu lực, bút đi như rồng bay phượng múa, khiến người xem cũng thấy thoải mái.

"Đạo Tổ, đệ tử chỉ thu một đồ đệ, không thể lên bảng, bây giờ đã viết xuống một thi của mình." Sắc mặt Lão Tử lúc này rất khó coi, tim ông như đang rỉ máu, nếu không phải tự giữ thân phận, ông nhất định đã xông lên bóp cổ Nguyên Thủy Thiên Tôn, tát cho hắn hai cái.

Các Thánh nghe lời của Lão Tử, trong lòng mỗi người đều có cảm nhận khác nhau, Tiếp Dẫn và Chuẩn Đề đều đang thầm cười trong lòng, còn Nguyên Thủy Thiên Tôn thì có chút tự trách.

Nữ Oa trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, cảm thấy Lượng Kiếp lần này sẽ không có bất kỳ quan hệ nào với mình.

Tiếp theo, Lão Tử truyền giấy bút cho Tiếp Dẫn, thấy Tiếp Dẫn vui vẻ như vậy, trong lòng ông cũng không vui, vừa hay Tiếp Dẫn lại ngồi bên cạnh ông, quá tốt!

Tiếp Dẫn thấy Lão Tử truyền giấy bút cho mình, mặt lập tức xị xuống, khó coi muốn chết, nhưng lại không dám không nhận.

Sau khi nhận lấy, Tiếp Dẫn suy nghĩ kỹ, một lúc lâu sau mới biết nên viết gì.

Chỉ thấy Tiếp Dẫn với tốc độ cực nhanh viết xuống mấy chữ lớn, sau đó truyền cho sư đệ của mình là Chuẩn Đề.

Chuẩn Đề thấy sư huynh của mình lại quả quyết viết nhiều như vậy, không khỏi bội phục.

Khi cầm giấy bút lên, nhìn thấy những gì viết trên đó, khóe miệng không khỏi co giật, mấy người mà sư huynh viết hắn đều không quen biết.

Nếu là đệ tử dưới trướng sư huynh mình thì chắc chắn hắn sẽ nhận ra, nhưng những người này không có ai hắn quen biết, chẳng lẽ Tiếp Dẫn viết tên giả?

Không thể nào, nói dối trước mặt Đạo Tổ, không thực tế.

Chuẩn Đề liếc nhìn sư huynh một cái, phát hiện trên mặt ông không có chút khó xử nào.

Dưới trướng Tiếp Dẫn ngoài mấy môn đồ chính thức ra, chỉ còn lại đệ tử thực tập.

Chuẩn Đề thấy nụ cười gian xảo trên mặt Tiếp Dẫn, cũng cười theo, trong lòng khen một câu: không hổ là sư huynh, có thể nghĩ ra diệu kế như vậy.

Chương 331

Sau khi Chuẩn Đề viết xong, tự nhiên phải truyền lại cho Tam Thanh, lúc qua tay Tiếp Dẫn, Tiếp Dẫn liếc nhìn một cái, sau đó hướng hắn đầu ánh mắt tán thưởng.

Lão Tử nhìn thấy trong mắt, không nói gì, không biết tại sao lúc này còn cười được.

Vừa hay Tiếp Dẫn truyền cho Lão Tử, để ông truyền cho Nguyên Thủy Thiên Tôn, Lão Tử lén nhìn một cái, suýt nữa tức đến râu dựng đứng.

Vì Phong Thần lần này, ông đến một trong ba thi của mình cũng viết lên, bây giờ hai gã Tây Phương này lại chỉ viết lên một vài nhân vật không ra gì.

Hai người Tây Phương thu nhận đệ tử chắc chắn cũng không ít, ít nhiều cũng có chút chiến tích, nhưng những người viết trên giấy, ông hoàn toàn không tin có nhân vật nào có thể lên được mặt bàn trong Hồng Hoang.

Lão Tử lườm hai người Tây Phương một cái, sau đó truyền cho Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn sau khi nhận lấy, trước tiên sững sờ, sau đó cười viết xuống mấy cái tên.

Lão Tử nhìn dáng vẻ của hắn liền biết, Nguyên Thủy Thiên Tôn chắc chắn cũng đã nhìn ra trò của hai người Tây Phương, cũng học theo.

Lão Tử suýt nữa vỗ trán mình, thầm mắng mình sao ngốc thế.

Ngũ Thánh rất nhanh đã viết xong, ánh mắt đều dừng lại trên

người Nữ Oa, Nữ Oa không thu đồ đệ ai cũng biết, nhưng bọn họ đều đã trả giá một chút, Nữ Oa không làm gì cả khiến trong lòng bọn họ đều không vui.

Nữ Oa thấy dáng vẻ của các Thánh, thở dài một hơi, vốn không muốn nhập Lượng Kiếp, xem ra những người này sẽ không để bà được như ý.

"Ta có một đồng tử dưới trướng, tên là Linh Châu Tử, ta sẽ để nó chuyển thế nhập kiếp." Nữ Oa thật sự không còn cách nào khác.

Các Thánh nghe lời của Nữ Oa mới chịu thôi.

Giấy bút lại truyền về trước mặt Đạo Tổ, ông cầm lên xem rồi chau mày.

Các Thánh thấy cảnh này trong lòng liền thầm nghĩ: Thảm rồi.

Đặc biệt là những người trước đó quyết định khôn lỏi, đều chỉ viết tên một vài đệ tử thực tập, tu vi không phải Địa Tiên thì cũng là Nhân Tiên, đều là những người mới nhập tiên đạo.

Bảo bọn họ đi quản lý trật tự tam giới, đúng là trò cười.

"Nếu các ngươi đều không bằng lòng, vậy thì để đệ tử trong môn của các ngươi tự mình nhập kiếp đi." Đạo Tổ vung tay, giấy bút liền bốc cháy trong không trung, sau đó biến mất trong không gian, các Thánh cũng không biết ông đã rời đi lúc nào.

Các Thánh đều hiểu rõ, trước đó Đạo Tổ không phải đang thử dò xét, trong mắt Đạo Tổ, họ có thật lòng tình nguyện để đệ tử lên bảng hay không đều thấy rõ.

Loại chuyện này làm sao có thể cam tâm tình nguyện, để đệ tử trong môn đi làm công khổ sai cho người khác, sinh tử nắm trong tay người khác, ai trong lòng thoải mái được.

Các Thánh đều thở dài một hơi, Lượng Kiếp lần này có chút khó giải quyết rồi.

Những Lượng Kiếp trước đây, họ đều tham gia với thân phận đứng sau màn, cho dù có chuyện gì xảy ra cũng không liên quan đến họ, giải quyết xong tai họa còn có công đức Thiên Đạo, có thể vẹn cả đôi đường, nhưng bây giờ đến lúc phải nhập kiếp, cả người đều cảm thấy không ổn.

"Tan cả đi, trở về để đệ tử trong môn bình an vượt qua kiếp nạn này." Lão Tử liếc nhìn mọi người một cái, rồi rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Sau khi Lão Tử rời đi, các Thánh cũng lần lượt rời khỏi Tử Tiêu Cung.

Nguyên Thủy Thiên Tôn vừa rời khỏi Tử Tiêu Cung liền bắt đầu nghĩ đối sách, trận chiến Phong Thần lần này do Hạo Thiên khơi mào, Hạo Thiên chắc chắn sẽ gây khó dễ cho môn nhân của hắn, tuyệt đối không được!

Còn nữa, trước đó Đạo Tổ tuy không nói Tiên Đình phải nhập kiếp, nhưng cũng không nói Tiên Đình không thể nhập kiếp.

Nghĩ đến đây, trên mặt Nguyên Thủy Thiên Tôn lộ ra một nụ cười âm hiểm, chỉ tiếc là không ai nhìn thấy.

Lời của Hồng Quân Đạo Tổ 'tự mình nhập kiếp', chắc chắn là để các Thánh tự nghĩ cách, điều ông muốn chỉ là kết quả cuối cùng, nếu chuyện gì cũng phải sắp đặt, vậy mấy Thánh Nhân này chẳng phải ăn cơm chùa sao?

Các Thánh cũng biết Lượng Kiếp lần này không thể trốn được, cũng đều đang nghĩ cách.

Nếu không có ai lấp đầy ba trăm sáu mươi lăm thần vị trên Phong Thần Bảng của Đạo Tổ, Lượng Kiếp sẽ không kết thúc.

Các Thánh đều tính ra được triều vận của Thương triều ở nhân gian hiện nay đã đến hồi kết, sẽ có người thành lập triều đại mới, bọn họ quyết định lấy Thương triều làm chiến trường, kết thúc Lượng Kiếp lần này.

Thông Thiên giáo chủ vô cùng yêu quý đệ tử trong môn, sau khi Đạo Tổ nói để đệ tử trong môn tự mình nhập kiếp, ông liền quyết định đóng cửa sơn môn, không cho ai ra ngoài, đợi Lượng Kiếp kết thúc là có thể khôi phục tự do.

Đáng tiếc đệ tử Tiệt Giáo không biết ý của Thông Thiên giáo chủ, cũng không biết vì sao phải đóng cửa sơn môn.

Rất nhanh, triều vận của Thương triều dần đi đến hồi kết, điều đó cũng có nghĩa là, Thương triều sắp diệt vong.

Nguyên Thủy Thiên Tôn bắt đầu thu nhận đông đảo môn đồ, hy vọng những đệ tử mới này có thể lên Phong Thần Bảng, sớm kết thúc Lượng Kiếp.

Trong đó có một lão già tên là Khương Tử Nha, gian khổ vạn phần bái nhập dưới trướng hắn, vốn hắn định để ông ta làm một công việc tạp vụ, viên mãn một giấc mơ, an hưởng tuổi già.

Nhưng vừa nhập môn, trên trời liền có tường quang hạ xuống, thiên thư rơi vào tay ông ta, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền biết đây là nhân vật chính thiên định của Lượng Kiếp, bèn đích thân dạy dỗ.

Nguyên Thủy Thiên Tôn không ngờ nhân vật chính của Lượng Kiếp lần này lại bái nhập dưới trướng mình, như vậy sẽ tăng đáng kể lợi ích của hắn trong Lượng Kiếp này.

Hắn cũng bắt đầu tính kế Tiên Đình, có lý do chính đáng, cho dù Sở Dương trở về cũng không dám nói gì.

Lượng Kiếp là đại thế của trời đất, không ai có thể ngăn cản, cho

dù là Thánh Nhân cũng không được, nhiều nhất chỉ có thể bố cục trong đó.

Chương 332

Hai vị Thánh Nhân của Tây Phương cũng vì khoảng cách xa xôi với phương Đông, người thảo phạt Thương triều cho dù có mời viện quân cũng sẽ không mời đến Tây Phương, vì vậy các Thánh Nhân phương Đông liền yêu cầu hai vị Thánh Nhân Tây Phương để môn đồ của họ trong tình huống "tự nhiên", chi viện cho người thảo phạt Thương triều.

Sau khi mọi việc đã thương lượng xong, các Thánh Nhân liền bắt đầu hành động.

Nguyên Thủy Thiên Tôn để Khương Tử Nha xuống núi, giúp đỡ Tây Kỳ thảo phạt Thương triều.

Nữ Oa thì để Linh Châu Tử chuyển thế, đầu thai nhập kiếp.

Thông Thiên giáo chủ đóng cửa sơn môn, không cho đệ tử ra ngoài, Nguyên Thủy Thiên Tôn liền để Thân Công Báo đi dụ dỗ đệ tử Tiệt Giáo.

Tây Phương Giáo thì quan sát trong bóng tối, lúc nào cũng kêu ca Tây Phương nghèo khó, người ít, không thể góp sức, đúng là làm mất hết mặt mũi của Thánh Nhân, các Thánh phương Đông đều không muốn qua lại với hai người họ.

Tiên Đình hoàn toàn không biết gì về chuyện Lượng Kiếp lần này, ở Đông Hải, không có bất kỳ động thái nào, cũng không biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đang chuẩn bị tính kế họ.

Còn Sở Dương ở xa trong Hỗn Độn, đang dưỡng thương, trong trận chiến với Hiểu Lục trước đó, nguyên thần của hắn bị tổn thương, không có mấy chục vạn năm e là không thể hồi phục.

Đến lúc đó, Lượng Kiếp có lẽ đã kết thúc rồi.

Những Lượng Kiếp trước đây đều có Sở Dương là dị số, bây giờ hắn không ở trong Hồng Hoang, không biết Lượng Kiếp lần này sẽ phát triển thành dạng gì.

Hồng Quân Đạo Tổ nhìn ra ngoài Hỗn Độn, từ lúc Sở Dương là Đại La Kim Tiên đã nhìn ra hắn là một dị số, có hắn ở đó, Lượng Kiếp đều xuất hiện những quỹ đạo khác nhau, Lượng Kiếp lần này đến sớm, nếu hắn không trở về, liệu có diễn ra theo quỹ đạo ban đầu không.

Mọi thứ đều là ẩn số, mỗi lần Hồng Quân đều có thể tính ra được Lượng Kiếp sẽ diễn ra theo kịch bản, nhưng mỗi lần Sở Dương xuất hiện thì sẽ có biến cố, cụ thể là biến cố gì, ông cũng không rõ.

Hồng Quân Đạo Tổ thu hồi ánh mắt, nếu đã không rõ biến cố là gì, lười quản cũng tốt, bây giờ ông bị Thiên Đạo hạn chế, không có tự do, thế giới Hồng Hoang sẽ đi về đâu, hoàn toàn do Thiên Đạo quyết định.

Bên phía Nguyên Thủy Thiên Tôn, sau khi để Khương Tử Nha xuống núi, đi giúp Tây Kỳ thảo phạt Thương triều, vì khí vận của Thương triều đã hết.

Sau đó hắn gọi Thân Công Báo đến đảo Bồng Lai tiên, Bích Du Cung, để đệ tử Tiệt Giáo tất cả đều xuống núi ứng kiếp.

Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trước đến nay đều không thích đệ tử dưới trướng Thông Thiên giáo chủ, luôn cho rằng dưới trướng ông ta ô yên chướng khí, đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến Tam Thanh phân gia, trong đó còn có nhiều hơn là vì bị Sở Dương dọa cho một trận.

Sau đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn để đệ tử dưới trướng biến hóa

thành một thành viên của Thương triều, đi đến Tiên Đình.

Như vậy, hai thế lực mà hắn ghét đều sẽ đi ứng kiếp, có thể giảm đáng kể tỷ lệ đệ tử trong môn lên bảng, quả là nhất cử lưỡng tiện.

Thông Thiên giáo chủ không biết huynh trưởng của mình đang tính kế, tuy đã phân gia, nhưng ông không cho rằng nhị ca Nguyên Thủy Thiên Tôn của mình lại vô tình đến vậy.

Nhưng hiện thực luôn tàn khốc như thế, Thông Thiên giáo chủ trọng tình trọng nghĩa, nhưng Nguyên Thủy Thiên Tôn thì không.

Có lẽ vì bị ảnh hưởng bởi Thông Thiên giáo chủ, đệ tử Tiệt Giáo đều trọng tình trọng nghĩa, chỉ cần đánh vào tình cảm, nhất định sẽ thua.

Thân Công Báo tự nhiên cũng biết điều này, muốn thắng, tự nhiên phải hiểu rõ đối thủ, mới có thể đảm bảo vạn vô nhất thất.

Sau khi Thân Công Báo đến đảo Bồng Lai, lấy lý do cầu cứu liên lạc với nhị đại đệ tử của Thông Thiên giáo chủ là Đa Bảo đạo nhân.

"Đạo trưởng, ta là quốc sư của Thương triều, hiện nay trong Thương triều có phản tặc loạn đảng, trong đám phản tặc loạn đảng đó đa số đều là đệ tử Xiển Giáo." "Ta thân là quốc sư Thương triều tự nhiên sẽ không nhìn Thương triều bị phản tặc loạn đảng phá hoại trước mắt mình, thỉnh cầu đạo trưởng trợ giúp Thương triều một tay." "Người đời đều nói Tiệt Giáo vạn tiên lai triều, so với đệ tử Xiển Giáo không biết mạnh hơn bao nhiêu lần." Thân Công Báo tài nịnh hót thuộc hàng nhất đẳng, vừa hay nịnh đúng chỗ ngứa, Đa Bảo đạo nhân nghe xong cũng thấy khá thoải mái.

"Ừm… uổng cho Xiển Giáo tự xưng là huyền môn chính tông, lại đi giúp đỡ một đám phản tặc loạn đảng, thật làm bại hoại danh tiếng huyền môn của chúng ta." Đa Bảo đạo nhân phẫn nộ nói.

“Đúng vậy!” Thân Công Báo giả vờ căm ghét Xiển Giáo, ở trước mặt Đa Bảo đạo nhân phàn nàn về Xiển Giáo.

“Đạo hữu chờ một lát, ta thu dọn một chút rồi xuống núi, cùng ngươi đến Thương triều.” Đệ tử Tiệt Giáo đều không ưa đệ tử Xiển Giáo, đặc biệt là sau khi phân gia, đệ tử hai giáo đều không thèm nhìn mặt nhau, thậm chí gặp mặt còn xảy ra mâu thuẫn.

Lúc này, Kim Linh Thánh Mẫu xuất hiện: “Đại sư huynh, không được!” “Đừng quên lời dặn của sư tôn!” Nếu Kim Linh Thánh Mẫu không xuất hiện, Đa Bảo đạo nhân có lẽ thật sự đã xuống núi rồi.

“Đúng vậy, sư tôn đã ra lệnh nghiêm, trong thời gian này không được ra khỏi sơn môn.” Vô Đương Thánh Mẫu cũng xuất hiện ngăn cản Đa Bảo đạo nhân.

“Hai vị Thánh Mẫu, hiện nay trong Thương triều của ta, tặc tử rất nhiều, ta sợ không bảo vệ được bệ hạ, nên mới thỉnh các vị thượng tiên bảo vệ bệ hạ của ta.” Thân Công Báo thấy có người ngăn cản, lập tức lo lắng.

Nếu không hoàn thành nhiệm vụ, Nguyên Thủy Thiên Tôn chẳng phải sẽ lột da hắn sao.

“Quốc vận nhân tộc diệt vong, tự có thiên định, đâu phải chúng ta có thể thay đổi, mời ngài trở về đi.” Kim Linh Thánh Mẫu mặt không biểu cảm nói.

“Trong đám tặc tử đó đều có đệ tử Xiển Giáo trà trộn vào, nếu các vị thượng tiên không ra tay, chẳng phải để đệ tử Xiển Giáo làm loạn thiên số sao.” Thân Công Báo tiếp tục nói, “Nếu đệ tử Xiển Giáo có thể làm loạn thiên số, mà đệ tử Tiệt Giáo lại sợ làm loạn thiên số, chẳng phải để ngoại nhân bàn tán, đệ tử Tiệt Giáo không bằng đệ tử Xiển Giáo sao?” Kim Linh Thánh Mẫu chau mày, bà luôn cảm thấy Thân Công Báo có mục đích, cứ luôn so sánh đệ tử Tiệt Giáo và đệ tử

Xiển Giáo.

Nhưng Đa Bảo đạo nhân không nghĩ nhiều như vậy, nghe Thân Công Báo nói đệ tử Tiệt Giáo không bằng Xiển Giáo, cả người tức đến râu cũng dựng lên, Tiệt Giáo được xưng là vạn tiên lai triều, sao có thể không bằng đệ tử Xiển Giáo.

Nếu Thông Thiên giáo chủ nói Lượng Kiếp đã đến, trần thế là chiến trường của Lượng Kiếp lần này, có lẽ đệ tử dưới trướng sẽ hiểu được khổ tâm của ông.

Đáng tiếc là ông không nói ra, chỉ dặn dò đệ tử dưới trướng không được ra ngoài, mới để Thân Công Báo có cơ hội lợi dụng.

Đa Bảo đạo nhân trực tiếp ngăn cản Kim Linh Thánh Mẫu và những người khác, nói: "Chúng ta tất cả đều xuống núi, đánh lui toàn bộ loạn đảng của Thương triều, để người đời biết đệ tử Tiệt Giáo của chúng ta hoàn toàn không thua kém đệ tử Xiển Giáo!" Kim Linh Thánh Mẫu cũng không nói gì thêm, bà biết sư huynh cố chấp, huống hồ bây giờ sư tôn đang bế quan, không ai có thể ngăn cản ông được.

Nhưng Kim Linh Thánh Mẫu không từ bỏ, bà luôn cảm thấy Thân Công Báo không phải người tốt.

"Sư huynh, hay là chúng ta thông báo cho sư tôn trước đi." Bà chỉ có thể dùng cách này để ngăn cản Đa Bảo đạo nhân.

"Sư muội, đợi chúng ta lập một công lớn rồi trở về, sư tôn nhất định sẽ tự hào vì chúng ta!" Từ khi bái nhập Tiệt Giáo, họ luôn trưởng thành dưới sự che chở của sư tôn, cơ bản không ai dám thách thức họ.

Chương 333

Ông muốn tự mình tạo dựng danh tiếng, để người đời thực sự công nhận, không chỉ là môn đồ của Thánh Nhân, mà không hề thiếu thực lực!

Rất nhiều đệ tử cũng có suy nghĩ này, chỉ là họ không biết mưu kế của Thân Công Báo, chỉ có Kim Linh Thánh Mẫu cảm thấy Thân Công Báo không phải người tốt.

"Đệ tử Tiệt Giáo, theo ta xuống núi!" "Đến lúc để người đời biết, chúng ta không phải sống dưới sự che chở của Thánh Nhân, chúng ta có thực lực đủ mạnh, để đệ tử Xiển Giáo trở thành đá lót đường cho chúng ta!" Dưới lời phát biểu của Đa Bảo đạo nhân, rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo đều nhiệt huyết sôi trào.

Họ đều cho rằng mình sẽ không kém đệ tử Xiển Giáo bao nhiêu, đáng lẽ đệ tử Xiển Giáo phải trở thành đá lót đường cho họ.

Dưới sự nỗ lực của Thân Công Báo, đệ tử Tiệt Giáo đều đã xuống núi, Kim Linh Thánh Mẫu không đi theo, bà vẫn luôn cho rằng Thân Công Báo không phải người tốt.

Nhưng Đa Bảo đạo nhân trước khi đi đã dặn đi dặn lại, bảo Kim Linh Thánh Mẫu không được thông báo cho sư tôn.

Đang bế quan, Thông Thiên giáo chủ không hề biết chuyện này, nếu không nhất định sẽ đại nộ.

Dưới tình huống Nguyên Thủy Thiên Tôn che đậy thiên cơ, Thân Công Báo thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, Thông Thiên giáo chủ không hề phát giác bất kỳ điều gì khác thường.

Bên phía Tiên Đình, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đã phái người

đi, Tiệt Giáo đã nhập kiếp, sao có thể thiếu Tiên Đình được.

Đệ tử Tiệt Giáo đã đi viện trợ Thương triều, nếu lại để người của Tiên Đình cũng đi, chắc chắn không được, nếu để người của Tiên Đình cũng vào Thương triều, khẳng định sẽ có xung đột, kế hoạch hại Tiệt Giáo có thể sẽ thất bại.

Sau khi suy nghĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn quyết định tạm thời từ bỏ, so với Tiên Đình, tỷ lệ thành công khi hại Tiệt Giáo lớn hơn, huống hồ Thân Công Báo đã hoàn thành nhiệm vụ, đệ tử Tiệt Giáo đã lần lượt xuống núi.

Trước tiên giải quyết Tiệt Giáo, Tiên Đình có thể từ từ, dù sao Sở Dương cũng không biết có trở về hay không, Tiên Đình không có Thánh Nhân tọa trấn, sống không được bao lâu.

Khương Tử Nha dưới sự phân phó của Nguyên Thủy Thiên Tôn, giúp đỡ Tây Kỳ thảo phạt Trụ Vương.

Trước đó… tại Triều Ca của Thương triều, Trụ Vương ban đầu có tiếng tăm trong dân gian không tệ, chỉ là có chút cố chấp, khiến thần tử bất lực, chuyện đã quyết định thì chín con trâu cũng không kéo lại được.

Một ngày nọ, trong buổi chầu, Trụ Vương thấy không có việc gì thượng tấu, chuẩn bị bãi triều thì một vị lão thần nói: "Đại vương, ngày kia là mười lăm tháng ba, là ngày đản thần của Nữ Oa nương nương, xin mời Đại vương giá lâm Nhân Tộc Thánh Điện dâng hương cầu phúc." Nguyên bản là cung Nữ Oa, nhưng khi sáng tạo ra Nhân Tộc, Sở Dương cũng có tham gia, là Thánh Phụ của Nhân Tộc, nên đã biến thành Nhân Tộc Thánh Điện như bây giờ, chuyên thờ phụng Nữ Oa nương nương và Sở Dương.

Trụ Vương nghe xong, mắt sáng lên, nói: "Nữ Oa nương nương là Thánh Mẫu của Nhân Tộc ta, cô sẽ đích thân đến tế bái, để cầu xin

người che chở cho triều đình ta giàu có." "Đại vương minh kiến." Là lão thần, tự nhiên hiểu chuyện.

Trụ Vương gật đầu, rồi rời đi.

"Việc này giao cho thừa tướng sắp xếp." Lúc rời đi không quên dặn dò.

Lão thần cũng không dám nói gì thêm: "...Đây là vinh hạnh của thần." Rất nhanh, đã đến ngày mười lăm tháng ba, Trụ Vương dưới sự dẫn dắt của lão thần, đến Nhân Tộc Thánh Điện dâng hương.

Trên tượng đá Nữ Oa, có thần quang bao quanh, khiến người ta không thấy rõ dung nhan thật sự của bà, tăng thêm một phần cảm giác thần bí.

Nhưng bên cạnh Nữ Oa nương nương, có một tôn tượng đá, trên người tôn tượng đá này đế vương chi khí như trấn áp cả bầu trời, nhưng lại khiến tất cả mọi người đều cảm thấy gần gũi.

Có thể cùng Nữ Oa nương nương lập tượng trong Nhân Tộc Thánh Điện, thành tựu e rằng không kém Nữ Oa nương nương bao nhiêu, nhưng Trụ Vương dường như chưa từng nghe qua người này.

Trụ Vương hướng lão thần đưa một ánh mắt thắc mắc, lão thần lăn lộn quan trường nhiều năm, lập tức hiểu ý của Trụ Vương.

"Đại vương, vị này là Hỗn Độn Thiên Tôn, Thánh Phụ của Nhân Tộc ta, là Thánh Nhân ngang hàng với Nữ Oa nương nương." Nếu là trước thời Tam Hoàng Ngũ Đế, cái tên Sở Dương có lẽ nhà nhà đều biết, nhưng sau thời đại Tam Hoàng Ngũ Đế, cái tên này dần dần phai nhạt khỏi tầm mắt mọi người, cho đến nay, cũng chỉ có những người tín phụng thần minh và đọc nhiều sách vở mới biết lai lịch của cái tên này.

Lúc này, ở nơi xa không biết bao nhiêu vạn dặm, Chuẩn Đề đang

nhìn cảnh này, trong lòng đã sớm có ý đồ.

Tuy Nữ Oa đã nhập kiếp, nhưng lại không đạt được hiệu quả mà hai sư huynh đệ Chuẩn Đề mong muốn, Phong Thần như vậy, thật sự quá chậm.

Chuẩn Đề che đậy thiên cơ, tay lớn vung lên, một đạo kim quang bay về phía Triều Ca.

Đột nhiên, trong điện đường nổi lên một trận gió mạnh, thổi đến mức các đại thần đều không mở được mắt, đành phải dùng tay áo che gió.

Trong lúc các đại thần đều không nhìn thấy, một đạo kim quang chui vào mi tâm của Trụ Vương.

Đợi khi gió mạnh không còn thổi nữa, Trụ Vương vẫn đứng ở chỗ cũ, như thể không có chuyện gì xảy ra, cứ nhìn chằm chằm vào thánh tượng của Nữ Oa nương nương.

Nhưng các lão thần đều không để ý, chỉ cần Trụ Vương có thể an tâm dâng hương cầu phúc cho bách tính là chuyện tốt, còn việc nhìn chằm chằm vào tượng đá, chẳng qua chỉ là chuyện nhỏ.

"Người đâu, mang văn phòng tứ bảo cho cô." Trụ Vương đột nhiên phân phó.

Không ai biết Trụ Vương muốn làm gì, ở nơi này cần văn phòng tứ bảo dường như không có tác dụng, nhưng đối với mệnh lệnh của hắn cũng không ai dám không tuân theo, rất nhanh đã có người mang đến tứ bảo.

Trụ Vương nhìn thánh tượng của Nữ Oa nương nương, ở bên cạnh viết xuống một bài thơ: *Rèm loan trướng phượng cảnh phi thường, Toàn bằng vàng son khéo điểm trang.

Núi xa uốn lượn màu biếc bay, Tay áo phất phơ ráng đỏ say.

Hoa lê đẫm lệ khoe kiều diễm, Thược dược trong sương đượm nét hường.

Giá được yêu kiều hay cử động, Rước về Trường Lạc phụng quân vương.* Lão thần xem xong giật mình một cái, vội vàng khuyên can: "Đại vương, không được đâu, không được đâu." "Có gì mà không được?" Trụ Vương trừng mắt nhìn lão thần.

Lão thần bị trừng mắt lùi lại một bước, nhưng nhìn thấy bài thơ dâm ô bên cạnh thánh tượng, lại mở miệng: "Đại vương, Nữ Oa nương nương là Thánh Mẫu của Nhân Tộc, lần này dâng hương là để cầu phúc, để bách tính an cư lạc nghiệp." "Bây giờ Đại vương làm thơ báng bổ thần minh, e rằng nương nương sẽ giáng tội, không phải là phúc của Triều Ca ta, xin Đại vương cho phép thần dùng nước rửa đi." Nghe lời của đại thần, Trụ Vương không vui nói: "Cô chỉ ngưỡng mộ thánh nhan của nương nương, đây là thơ ca ngợi, sao lại là báng bổ." "Đại vương…" Lão thần tiếp tục.

Nhưng Trụ Vương không cho cơ hội nữa: "Được rồi được rồi, việc này đã định như vậy, ai dám xóa bài thơ này đi, cô nhất định không tha!" Đây là nói trước mặt Nữ Oa nương nương, nếu không có thân phận gì thì không sao, nếu ra khỏi Nhân Tộc Thánh Điện, e rằng Trụ Vương có thể sẽ tru di cả nhà!

Các đại thần nghe xong lời này càng không dám nói gì, ở bên cạnh Trụ Vương lâu như vậy, chắc chắn biết Trụ Vương là người như thế nào, lời của hắn chỉ cần nhớ kỹ là nhất định có hiệu lực, nếu không muốn bị Trụ Vương giết, nhất định phải làm theo lời hắn.

Chương 334

Trụ Vương nói xong liền bắt đầu dâng hương, nhưng khi dâng hương cho Sở Dương, trong mắt hắn lại lộ ra vẻ chán ghét.

Hắn cảm thấy Sở Dương cũng chẳng khác gì mình, không tốt hơn bao nhiêu, nếu để hắn sinh sớm mấy vạn năm, có lẽ vị trí Thánh Phụ của Nhân Tộc là của hắn rồi.

Nhưng dưới con mắt của mọi người, hắn cũng không dám làm gì, dù sao đây cũng là người được Nhân Tộc công nhận, nếu dám phản lại Sở Dương, e rằng ngôi vị đế vương này không cần làm nữa.

Ở Oa Hoàng Thiên trong Oa Hoàng Cung, Nữ Oa nhìn thấy bài thơ dâm ô mà Trụ Vương viết trong Nhân Tộc Thánh Điện, trên trán toàn là vạch đen.

"Trụ Vương, to gan thật, dám viết thơ dâm ô nhục mạ ta, tội không thể tha!" Vốn Nữ Oa không định nhập Lượng Kiếp này, nếu không phải Đạo Tổ nói các Thánh Nhân đều phải có người tham gia Phong Thần, có lẽ bà cũng sẽ không để Linh Châu Tử chuyển thế.

Bây giờ đã nhập Lượng Kiếp, việc Trụ Vương làm thơ nhục mạ bà, tự nhiên không thể cứ thế cho qua.

Oa Hoàng Thiên, Oa Hoàng Cung… Nữ Oa tay cầm Chiêu Yêu Phiên, sát khí giữa trời đất liền trở nên nồng đậm, các Thánh liền biết, bà bắt đầu hành động rồi.

Chuẩn Đề ở Tây Phương, mặt đầy ý cười, mưu kế lần này, hiệu quả không tồi.

Triều Ca không loạn, Phong Thần làm sao bắt đầu được.

Sát khí trời đất cuồn cuộn, ba đạo kim quang chui vào Oa Hoàng

Thiên.

"Hiên Viên Phần tam yêu bái kiến Nữ Oa nương nương!" Chỉ thấy ba nữ tử quỳ trước mặt Nữ Oa nương nương, nhưng ba nữ tử này không giống nữ tử nhân gian, trên người đều yêu khí cuồn cuộn.

Ba yêu này chính là Cửu Vĩ Hồ ngàn năm, Cửu Đầu Trĩ Kê Tinh và Ngọc Thạch Tỳ Bà Tinh trong Phong Thần đã mê hoặc Trụ Vương.

"Thiên địa Lượng Kiếp lại nổi lên, Đạo Tổ lệnh cho các Thánh phong thần cho Thiên Đình, các Thánh tính ra Lượng Kiếp lần này chính là sự thay đổi của vương triều nhân gian, hiện nay khí vận của Thành Thang sắp tận, Tây Kỳ sắp lập, hôm nay triệu các ngươi đến đây, chính là vì việc này." Nữ Oa nương nương không nhanh không chậm nói, như thể trước đó không có chuyện gì xảy ra.

Ba người nghe xong trong lòng thấp thỏm không yên, trong số họ cao nhất cũng chỉ là Cửu Vĩ Hồ có đạo hạnh ngàn năm, tu vi chỉ là Thiên Tiên, đâu từng trải qua đại sự như thiên địa Lượng Kiếp.

Điều càng khiến họ hoảng sợ hơn là Nữ Oa nương nương lại vì Lượng Kiếp mà chỉ triệu kiến họ, điều đó có nghĩa là, họ cũng phải nhập Lượng Kiếp.

Đây không phải chuyện đùa, làm không tốt sẽ hồn phi phách tán, ngay cả luân hồi cũng không vào được.

"Không biết nương nương cần chúng con làm gì?" Tuy ba người trong lòng đều hoảng sợ, nhưng bây giờ trước mặt Thánh Nhân, không thể nào từ chối được.

Nếu đã không thể trốn, vậy chỉ đành thản nhiên chấp nhận, hoàn thành tốt, không chừng còn là cơ duyên.

"Đơn giản, chỉ cần ba người ẩn đi yêu hình, đến Triều Ca mê hoặc Trụ Vương, để hắn hoang phế triều chính là được." "Đợi Tây Kỳ phạt

Trụ thành công, các ngươi sẽ tu thành chính quả." "Nhưng trong thời gian này phải ghi nhớ, không được tàn hại người phàm, nếu không các ngươi khó thoát khỏi cái chết." "Cẩn tuân pháp chỉ của nương nương!" Tục ngữ nói hay, cơ duyên luôn đi kèm với nguy hiểm, bây giờ nguy hiểm không thể trốn, vậy thì tranh một phen cơ duyên.

Nữ Oa đánh ba đạo kim quang vào trong cơ thể ba yêu, giúp chúng ẩn đi yêu hình, trông không khác gì người phàm, sau đó liền đưa chúng trở về Hồng Hoang.

Các Thánh thấy ba yêu từ Oa Hoàng Thiên ra, liền biết, Phong Thần đã bắt đầu.

Trong Triều Ca, Trụ Vương từ sau khi dâng hương ở Nhân Tộc Thánh Điện, vẫn luôn nhớ mãi không quên dung nhan tuyệt thế của Nữ Oa nương nương, ngày ngày mượn rượu giải sầu, ngay cả triều chính cũng ít khi lên, phi tử hậu cung cũng bị lạnh nhạt.

Lúc này, Phí Trọng, linh cơ chợt lóe: ngày ngày chìm đắm trong vẻ đẹp của Nữ Oa nương nương, nếu hiến lên một kế… hắn cảm thấy ngày phi hoàng đằng đạt của mình không còn xa nữa.

Sau khi có chủ ý hay, Phí Trọng liền vào cung bái kiến Trụ Vương.

Phí Trọng vào cung, nhìn thấy Trụ Vương đang nâng chén chìm đắm, chắc chắn là đang tư niệm Nữ Oa nương nương.

Tuy đã chuẩn bị sẵn những lời lẽ tuyệt diệu, nhưng hắn cảm thấy cẩn thận vẫn hơn, bèn mở miệng hỏi: "Đại vương, uống nhiều rượu không tốt cho long thể của Đại vương, không biết trong lòng Đại vương có phải có chuyện u uất?" Trụ Vương nhìn thấy người đến, có lẽ vì say, nên nói hết ra.

Lắc lắc chén rượu trong tay, ánh mắt mê ly nói: "Phí Trọng, cô là

chủ của thiên hạ, vì sao không thể sở hữu nữ tử xinh đẹp như Nữ Oa nương nương, có cách nào, giải nỗi tương tư của cô không." Phí Trọng nghe vậy, trong lòng mừng rỡ, suýt nữa nhảy dựng lên, thành công rồi!

Thế là Phí Trọng liền nói ra những lời đã chuẩn bị sẵn: "Đại vương là vạn thặng chi tôn, phú hữu thiên hạ, đức sánh Tam Hoàng Ngũ Đế…" Trước tiên nịnh hót một phen, để hắn vui lên rồi nói tiếp.

Nhưng Trụ Vương sau khi say, trong đầu toàn là Nữ Oa, làm sao nghe lọt những lời này, lập tức có chút không kiên nhẫn.

"Được rồi được rồi, cô muốn là biện pháp, không phải nịnh hót!" Trên mặt Trụ Vương lộ ra vẻ tức giận.

Phí Trọng sợ đến mức vội vàng vứt những lời tán dương ra sau đầu, bắt đầu nói đến cái gọi là biện pháp.

"Đại vương có thể truyền chỉ cho các lộ vương hầu, mỗi một hương trấn chọn lựa trăm mỹ nữ, sung thực vào vương đình." Trụ Vương nghe xong mắt sáng lên, lập tức đặt chén rượu trong tay xuống, như thể tỉnh rượu ngay lập tức, vỗ vai Phí Trọng.

"Phí ái khanh nói rất hay, ha ha ha!" Phí Trọng vốn gầy yếu, bị Trụ Vương rắn chắc vỗ một cái suýt nữa không đứng vững.

Sáng hôm sau, trong buổi chầu, Trụ Vương nói ra lời của Phí Trọng, nhưng bị Văn Thái Sư dẫn đầu các thần tử can gián, Trụ Vương đành thôi.

Việc tuy không thành nhưng Phí Trọng lại được Trụ Vương tán thưởng, Văn Thái Sư cũng vừa hay sau khi can gián đã rời cung.

Điều này càng khiến Phí Trọng vui mừng hơn, trong hoàng cung, Văn Thái Sư là người chính trực nhất, cũng là người trung thành nhất, không dung túng cho kẻ hành vi bất chính nào tiếp cận Trụ Vương,

đây cũng là điều mà Phí Trọng ghét nhất ở Văn Thái Sư.

Văn Thái Sư sao lại không nhìn ra hành động của Phí Trọng, nên trước khi rời cung đã dặn người theo dõi hắn, không để hắn làm chuyện quá đáng.

Sau đó, Phí Trọng nhiều lần ngầm tìm mỹ nữ cho Trụ Vương, và đưa về hiến cho Trụ Vương, do đó được Trụ Vương tin tưởng sâu sắc.

Trong buổi chầu, các thần tử thấy Trụ Vương tin tưởng Phí Trọng như vậy, liền lần lượt tặng quà lấy lòng, duy có Dực Châu hầu Tô Hộ, cương trực không a dua, không hề kết bè kết phái tặng quà.

Phí Trọng biết được, trong lòng vô cùng tức giận, và ngầm phái người điều tra một phen.

Chương 335

Sau khi điều tra, phát hiện trong nhà ông ta có một cô con gái, có vẻ đẹp khuynh thành, lập tức vào cung bẩm báo cho Trụ Vương.

Trụ Vương nghe xong, đại hỷ, lập tức truyền chỉ cho Tô Hộ vào kiến, muốn ông ta đưa con gái vào cung làm phi.

Tô Hộ là người tính tình cứng nhắc, biết trong hoàng cung, nếu không có chút tâm cơ, e rằng không sống nổi, liền từ chối Trụ Vương.

Tô Hộ trở về dịch trạm kể lại chuyện cho gia tướng nghe, gia tướng vì ông ta bất bình, Tô Hộ cũng càng ngày càng tức giận, lúc rời đi liền viết lên tường thành Triều Ca: *Quân hoại thần cương, hữu bại ngũ thường, Ký Châu Tô Hộ, vĩnh bất triều Thương.* Sau khi đề thơ xong, Tô Hộ liền dẫn gia tướng trở về, suốt đường đi ngựa không dừng vó.

Phí Trọng biết được, lập tức bẩm báo cho Trụ Vương.

Trụ Vương nghe vậy đại nộ, lập tức phái binh đến Dực Châu, muốn tiêu diệt Tô Hộ.

Đại quân Triều Ca tiến quân Dực Châu, nghênh chiến, hai bên đều có người tài, nhất thời không phân thắng bại, bách tính Dực Châu cũng phải chịu cảnh chiến hỏa.

Tô Đát Kỷ nước mắt lưng tròng thương nghị với phụ thân, muốn hiến mình cho Trụ Vương, để bách tính Dực Châu thoát khỏi cảnh chiến hỏa.

Cuối cùng, trong sự bất đắc dĩ, đành hiến Tô Đát Kỷ lên.

Trụ Vương nghe vậy liền rút lui đại quân, để Tô Hộ đưa con gái đến Triều Ca.

Tất cả những điều này, đã trở thành sự khởi đầu của trận chiến Phong Thần, vén lên bức màn cho Phong Thần.

Ngày thứ hai sau khi Tô Hộ bại binh, Đát Kỷ dưới sự đồng hành của mẹ, sau khi trang điểm xong, lên xe ngựa mà cha đã chuẩn bị cho nàng.

Lúc mẫu nữ ly biệt, nước mắt không ngừng tuôn rơi, vì bách tính Dực Châu, cho dù không nỡ cũng phải nỡ.

Tô Hộ điểm đủ binh mã, hộ tống Đát Kỷ vào cung.

Lúc rời thành, bách tính Dực Châu đều lần lượt ra tiễn, Đát Kỷ thấy vậy, lòng bi thương càng thêm nặng trĩu.

Lúc chạng vạng, quân đội hộ tống Đát Kỷ đóng trại nghỉ ngơi một đêm bên ngoài Ân Châu rồi mới đi tiếp.

Ngoài thành Ân Châu có một nơi âm u, chính là Hiên Viên Phần.

Cửu Vĩ Hồ tam yêu nhìn thấy ngoài thành Ân Châu đèn đuốc sáng trưng, không khỏi động lòng.

Tỳ Bà Tinh hỏi: "Tỷ tỷ, ngoài thành Ân Châu là người nào, sao lại phô trương lớn như vậy." "Ta cũng không biết." Đát Kỷ lắc đầu nói, "Nhưng ta nghe nói là đi Triều Ca diện kiến Trụ Vương, có lẽ ta có thể trà trộn vào trong đó." Ba người tuy bị Nữ Oa nương nương tước đi yêu hình, không có yêu khí trên người, nhưng trong Triều Ca cũng có người tài, không thể không cẩn thận.

"Hay là ta đi xem trước?" Trĩ Kê Tinh đề nghị.

Cửu Vĩ Yêu Hồ gật đầu, ba người lợi dụng tiểu thần thông lẻn vào trong quân đội của Tô Hộ.

Chỉ thấy trại trung ương trong quân đội đó được vây kín mít, Cửu Vĩ liền biết chắc chắn có nhiệm vụ đặc biệt quan trọng.

Cửu Vĩ Hồ bảo hai vị muội muội ở bên cạnh chờ, mình đi do thám trước.

Chỉ thấy bên trong trại trung ương, có một nữ tử, má đào mắt hạnh, nước mắt như hoa lê đẫm mưa, không hề thua kém Cửu Thiên Huyền Nữ.

Đó chính là con gái của Tô Hộ, Tô Đát Kỷ.

Lúc này nàng đang buồn bã, mắt rưng rưng lệ, khiến người nhìn cũng thấy đau lòng.

Cửu Vĩ Yêu Hồ thổi một trận yêu phong, muốn nuốt chửng hồn phách của Tô Đát Kỷ, chiếm lấy thân xác này, thuận tiện trà trộn vào Triều Ca.

Các Thánh đều nhìn thấy cảnh này, ngay cả Nữ Oa nương nương cũng đang nhìn, bà vốn dặn Cửu Vĩ Yêu Hồ không được hại người, nếu không sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Vào thời khắc nguy cấp, Cửu Vĩ Yêu Hồ nhớ lại lời dặn của Nữ Oa nương nương, không nuốt chửng hồn phách của Tô Đát Kỷ, chỉ tạm thời chiếm cứ thân xác và tâm trí của nàng, đợi Phong Thần kết thúc, Tô Đát Kỷ sẽ quên hết mọi việc mà Cửu Vĩ Yêu Hồ đã làm trên người nàng.

Sau khi tạm thời chiếm cứ thân xác và tâm trí của Tô Đát Kỷ, Cửu Vĩ Hồ truyền âm cho muội muội của mình, nói rằng mình sẽ vào cung trước, đợi tình hình ổn định rồi sẽ đón hai người vào cung.

Trĩ Kê Tinh và Tỳ Bà Tinh nghe vậy đại hỷ, không ngờ tỷ tỷ chỉ đi một lát đã có cách vào Triều Ca.

Ngày thứ hai, Tô Hộ và những người khác đưa Tô Đát Kỷ vào Triều Ca.

Trụ Vương nghe tin Tô Hộ và những người khác đã đến, muốn

biết vẻ đẹp khuynh thành của con gái Tô Hộ rốt cuộc đẹp đến mức nào, lập tức tuyên vào kiến.

Cửu Vĩ Hồ sau khi gặp Trụ Vương, cúi người bái kiến: "Nữ nhi của tội thần Tô Đát Kỷ bái kiến Đại vương." Cửu Vĩ Hồ môi son hé mở, khóe mắt lộ rõ vẻ yêu kiều của nữ tử, tuy trang điểm nhẹ nhàng, nhưng cũng toát lên muôn vàn phong tình.

Một tiếng "Đại vương" của Tô Đát Kỷ có thể nói đã giữ chặt Trụ Vương, cả người hắn như thần du thiên ngoại, lập tức nói: "Mau đưa mỹ nhân vào Thọ Tiên Cung, đợi cô hồi tẩm." Hồi lâu sau mới hoàn hồn, truyền chỉ: "Tha cho cả nhà Tô Hộ vô tội, phục hồi nguyên chức, ban thêm tước Quốc Thích!" "Hiển Khánh Điện mở yến ba ngày, trăm quan chúc mừng hoàng thân!" Từ khi Cửu Vĩ Hồ vào cung, Trụ Vương bị mê hoặc đến thần hồn điên đảo, ngày ngày yến tiệc, đêm đêm hoan lạc.

Triều chính hoang phế, tấu chương chất thành núi, quần thần can gián, Trụ Vương cũng không thèm để ý.

Cửu Vĩ Hồ cũng phát hiện ra lợi ích của việc làm phi tử của Trụ Vương, tuy là tân phi hậu cung, nhưng được hưởng khí vận Triều Ca, tốc độ tu hành tăng dần.

Có lẽ lựa chọn ban đầu thật sự đúng, cơ duyên luôn đi kèm với nguy cơ.

Nếu lúc đó kiên quyết từ chối Nữ Oa nương nương, có lẽ đã sớm thành một cỗ thi thể, đâu được như bây giờ, không chỉ hưởng phúc vinh hoa phú quý, còn có khí vận Triều Ca bên cạnh, tốc độ tu hành có thể nói là một ngày ngàn dặm.

Vì tốc độ tu hành đột phá mạnh mẽ, yêu khí lộ ra một chút, khiến Triều Ca yêu khí lan tràn.

Chương 336

Yêu khí của Triều Ca đã thu hút sự chú ý của Vân Trung Tử ở núi Chung Nam, ông vốn là ký danh đệ tử của Xiển Giáo, đạo pháp cao thâm, muốn xuất sơn hàng yêu.

Sau khi vào kiến Trụ Vương, nhìn thấy Cửu Vĩ Hồ, vốn định dùng pháp khí giết chết Cửu Vĩ Hồ, nhưng Trụ Vương đại nộ, không chỉ hủy pháp khí của Vân Trung Tử, mà còn đuổi ông ra khỏi Triều Ca.

Trụ Vương dưới sự mê hoặc của Cửu Vĩ Hồ, trở nên hôn quân vô đạo, chế tạo ra các loại hình phạt tàn khốc kinh người, khiến các đại thần trong triều không dám can gián nữa.

Phí Trọng vì chuyện Cửu Vĩ Hồ, được Trụ Vương tin cậy sâu sắc, cùng với huynh đệ của hắn là Vưu Hồn, cũng như vậy, do đó các đại thần trong triều đều sợ hãi hai người.

Hậu cung chi chủ Khương Hoàng Hậu thấy Trụ Vương bị Cửu Vĩ Hồ mê hoặc tâm trí, muốn gây khó dễ cho nàng.

Cửu Vĩ Hồ liền cùng hai người Phí Trọng và Vưu Hồn thiết kế vu oan cho Khương Hoàng Hậu, giết chết bà, sau đó hai con trai của bà trên pháp trường được người cứu đi, từ đó biến mất không dấu vết.

Sau khi Khương Hoàng Hậu chết, Trụ Vương sợ cha của bà là Đông Bá Hầu mưu phản, dưới sự đề nghị của hai người Phí Trọng và Vưu Hồn, triệu tập tứ đại chư hầu đến Triều Ca, muốn giết hết tất cả, để phòng hậu họa.

Thừa tướng ở Cửu Gian Điện liều chết can gián, nhưng Trụ Vương không hề để ý, cuối cùng khiến thừa tướng đập đầu chết vào cột.

Sau khi tứ đại chư hầu đến Triều Ca, Đông Bá Hầu và Nam Bá Hầu bị chém đầu thị chúng, Bắc Bá Hầu hối lộ hai người Phí Trọng và Vưu Hồn, may mắn thoát chết, Tây Bá Hầu dưới sự cầu tình của các thần tử tuy không bị chém đầu, nhưng lại bị giam cầm trong thiên lao.

Trĩ Kê Tinh và Tỳ Bà Tinh ở Hiên Viên Phần chờ tin của tỷ tỷ, khổ sở mấy tháng không có kết quả, sợ nàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, liền trèo non lội suối đến Triều Ca.

Hai người trên đường đi hỏi thăm tin tức của Cửu Vĩ Hồ.

Người đời đều nói, hậu cung hoàng triều, có một yêu nữ, Tô Đát Kỷ, mê hoặc Trụ Vương, loạn họa triều chính.

Hai người nghe xong, đoán rằng Tô Đát Kỷ mười phần tám chín chính là Cửu Vĩ Hồ, muốn đến nương tựa.

Nhưng hai người đều là tiểu yêu, sao dám công khai đến Triều Ca, may mà Nữ Oa nương nương đã giúp họ tước đi yêu hình, đi lại trong nhân thế mới không bị phát hiện.

Rất nhanh, Trĩ Kê Tinh và Tỳ Bà Tinh đã đến hoàng thành Triều Ca.

Hai người đều bị sự phồn hoa trong hoàng thành làm kinh ngạc, sau thấy một nơi bói quẻ, liền tò mò đến xem.

Người bói quẻ chính là Khương Tử Nha.

Khương Tử Nha sau khi xuống núi, dùng nghề bói quẻ để duy trì cuộc sống, vì tu được một chút tiên đạo, bói khá chuẩn.

Do đó, ông là một thầy bói có tiếng trong hoàng thành Triều Ca.

Hai người bị Nữ Oa nương nương tước đi yêu hình, Khương Tử Nha tạm thời không nhìn ra điều gì khác thường.

Nhưng hai người lại tự tìm đường chết, muốn Khương Tử Nha bói cho một quẻ.

Tuy đã tước đi yêu hình, nhưng tướng tay không phải là tướng tay của người, lập tức bị Khương Tử Nha nhìn ra manh mối.

Khương Tử Nha nắm chặt ba mạch thốn, quan, xích của Tỳ Bà Tinh, cũng là đan điền của hai người.

Trĩ Kê Tinh thấy vậy bắt đầu la lớn cứu mạng, nói rằng ông muốn phi lễ với mình.

Chuyện này gây ra sự bàn tán của dân chúng, cuối cùng Bỉ Can đi ngang qua, sau một hồi phân xử, quyết định thượng báo chuyện này cho Trụ Vương.

Trụ Vương nghe xong, ở Trích Tinh Lâu mới xây để Khương Tử Nha trừ yêu, người đi theo tự nhiên có Cửu Vĩ Hồ không rời Trụ Vương nửa bước.

Cửu Vĩ Hồ thấy hai vị muội muội của mình bị bắt, trong lòng thầm lo lắng, nhưng trước mặt công chúng, không thể cầu tình cho muội muội được.

Nhưng may mà Trĩ Kê Tinh và Tỳ Bà Tinh mệnh lớn, có một đạo tạo hóa thanh khí mà Nữ Oa nương nương ban cho bảo vệ tính mạng, nhưng chỉ còn lại con trĩ kê và cây tỳ bà.

Cửu Vĩ Hồ xin Trụ Vương hai vật đó để làm vật sưu tầm, Trụ Vương sủng ái nàng đến mức nào, chỉ cần là yêu cầu của nàng, Trụ Vương đều sẽ đồng ý.

Khương Tử Nha trừ yêu có công, được phong làm đại phu, đảm nhiệm chức Ti Thiên Giám.

Hai vị muội muội của nàng vẫn luôn được đặt trên đỉnh Trích Tinh Lâu, hấp thụ tinh hoa nhật nguyệt, để khôi phục nguyên khí, chờ ngày

trọng sinh.

Cửu Vĩ Yêu Hồ vì thế mà hận thấu Khương Tử Nha, sau khi Khương Tử Nha nhậm chức luôn bị Cửu Vĩ Hồ trăm bề gây khó dễ, trong sự bất đắc dĩ, đành phải từ quan bỏ trốn.

Trở về nhà, Khương Tử Nha kể lại chuyện đắc tội với Trụ Vương cho vợ là Mã thị nghe, muốn đưa nàng trốn khỏi Triều Ca.

Mã thị nghe xong kinh hãi, nhân lúc Khương Tử Nha thu dọn hành lý, mở ra một túi hương, bên trong có một cuộn lụa, trên viết: "Theo phu rời Triều Ca, hưởng vĩnh sinh phú quý".

Sau khi suy nghĩ hồi lâu, Mã thị quyết định cùng chồng rời khỏi Triều Ca, hai người rời đi không lâu, liền có binh lính đến.

Trụ Vương vô đạo, bách tính Thương triều đa số đều trốn đến đất của các chư hầu khác, trong đó Tây Kỳ là nhiều nhất.

Khương Tử Nha nghe xong cảm thấy Tây Kỳ có minh chủ, liền dẫn Mã thị đi về phía tây.

Sau khi Khương Tử Nha đến Tây Kỳ, nghe nói Thân Công Báo, người mà năm đó khi bái sư đã gặp như đã quen, đang làm quan ở Tây Kỳ, có danh tiếng khá tốt.

Bây giờ đến Tây Kỳ, một mình thì không sao, nhưng lại mang theo vợ con, vừa hay cùng Thân Công Báo nhiều năm không gặp, chính là lúc để nương tựa.

Thân Công Báo tuy không rành triều chính nhưng lại có rất nhiều thủ đoạn, tinh thông các loại pháp thuật hàng yêu trừ ma.

Chương 337

Do đó, Bá Ấp Khảo vô cùng tín nhiệm hắn, chỉ trong một hai năm ngắn ngủi đã được phong đến chức Quốc sư.

Nhưng Thân Công Báo cũng rất thông minh, không can dự vào triều chính, chỉ phụ trách giúp đỡ bá tánh Tây Kỳ giải quyết khó khăn, nên rất được lòng dân.

Hồng Hoang rộng lớn, Tây Bá Hầu là một trong bốn đại chư hầu của triều Thương, phong địa của ông ta tự nhiên cũng không hề nhỏ.

Chỉ với sức một mình Thân Công Báo, chắc chắn không thể quản lý hết các thành trì, nên hắn đã mời không ít sư huynh đệ đến giúp.

Tây Bá Hầu thấy Thân Công Báo giới thiệu nhiều năng nhân dị sĩ như vậy thì mừng rỡ, lần lượt phong quan nhậm chức.

Năm xưa, Khương Tử Nha và Thân Công Báo gặp nhau giữa đường, hai người trò chuyện rất vui vẻ, sau đó một trận gió lớn đã cuốn Thân Công Báo đi.

Chuyện này đương nhiên là do Nguyên Thủy Thiên Tôn làm, vì cả hai đều là nhân vật chính của lượng kiếp, Nguyên Thủy Thiên Tôn dĩ nhiên sẽ không bỏ qua.

Khương Tử Nha vẫn luôn lo lắng cho an nguy của Thân Công Báo, nhưng lúc đó ông vẫn chưa tu đạo, không biết phải làm sao, chỉ đành thầm cầu nguyện cho hắn không gặp chuyện gì.

Nguyên Thủy Thiên Tôn biết Thân Công Báo làm việc khéo léo, lại có tâm cơ, nhưng danh tiếng không lớn, là ứng cử viên tốt nhất để đi lừa gạt đệ tử Tiệt Giáo.

So với hắn, Khương Tử Nha lại không thích hợp làm nhiệm vụ

này.

Thế là ông ta đưa Thân Công Báo lên núi Côn Luân, truyền cho diệu pháp, và dặn dò hắn rằng sau khi Phong Thần bắt đầu thì hãy đến Tiệt Giáo, khuyên các đệ tử Tiệt Giáo xuống núi giúp đỡ Triều Ca.

Sau khi truyền diệu pháp xong, Nguyên Thủy Thiên Tôn vốn ghét những kẻ thuộc loài có lông mang vảy, mặc dù biết Thân Công Báo là yêu, nhưng hắn cũng là một trong những nhân vật chính của lượng kiếp.

Chịu đựng sự ghê tởm trong lòng mà truyền diệu pháp cho hắn đã là sự nhẫn nại lớn nhất rồi.

Làm xong việc này, ông ta đã che đậy thiên cơ, không ai biết được chuyện này.

Sau khi cuốn Thân Công Báo đi, ông ta âm thầm dẫn dắt Khương Tử Nha bái nhập dưới trướng mình.

Hai nhân vật chính của Phong Thần đều bái nhập môn hạ của ông, trong lượng kiếp lần này, Xiển Giáo đã định trước sẽ là người thắng lớn nhất.

Lúc này, Khương Tử Nha dẫn theo Mã thị đến phủ Quốc sư ở Tây Kỳ.

Vừa đến cửa đã nghe thấy một tràng cười sảng khoái.

"Ha ha ha, hôm nay ta bói một quẻ, biết có cố nhân đến thăm, không ngờ lại là Tử Nha." Thân Công Báo vừa cười lớn vừa bước ra.

"Ha ha, xa cách bốn mươi năm, Thân huynh phong thái vẫn như xưa." Khương Tử Nha lúc này đã mang dáng vẻ một lão già.

Sau khi thành tiên tuy có thể phản lão hoàn đồng, nhưng ông đã quen với dáng vẻ này nên không thay đổi.

Thân Công Báo nhìn Khương Tử Nha, trước đây gặp nhau hắn chỉ là một phàm nhân, bây giờ đã có tu vi Chân Tiên.

Dáng vẻ hiện tại lại có chút cảm giác đạo cốt tiên phong.

Thân Công Báo thấy bên cạnh Tử Nha có một bà lão đứng đó, liền hỏi: "Khương huynh, không biết vị này là?" Khương Tử Nha đã là người thành tiên, Thân Công Báo không cho rằng một bà lão phàm nhân sẽ là vợ của ông, nên không nghĩ theo hướng đó.

"Đây là nội nhân của ta, Mã thị." Khương Tử Nha nói, rồi kể lại chuyện sau khi xuống núi.

Ông cũng nói rõ lý do đến đây tìm Thân Công Báo.

Thân Công Báo cười lớn: "Giữa chúng ta cần gì phải khách sáo như vậy, mau vào trong đi, ta đã cho người chuẩn bị rượu và thức ăn để đón gió tẩy trần cho hai vị." Thân Công Báo kéo Khương Tử Nha vào trong, Mã thị cũng theo sau.

Hai người xa cách bốn mươi năm, tự nhiên có nhiều chuyện để nói, liền kể cho nhau nghe về kinh nghiệm bái sư của mình.

Chỉ là Thân Công Báo không nói thật, vì hắn biết chuyện Nguyên Thủy Thiên Tôn giao cho là tuyệt đối cơ mật, nếu để người khác biết, phá hỏng đại thế của trời đất, sẽ vạn kiếp bất phục.

Khương Tử Nha và Thân Công Báo trò chuyện suốt đêm.

Chỉ là Thân Công Báo không nói ra, rằng hắn cũng đã bái nhập môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Thấy Khương Tử Nha được Nguyên Thủy Thiên Tôn toàn lực bồi dưỡng, trong lòng hắn không khỏi có chút ghen tị.

Cùng là môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, vậy mà Nguyên Thủy Thiên Tôn chỉ truyền cho hắn vài diệu pháp rồi để hắn xuống

núi, nếu giữ hắn lại trên núi, cũng không đến nỗi phải xa cách Tử Nha bốn mươi năm.

Lúc này tâm trạng của hắn vô cùng phức tạp, vừa thống hận Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại vừa ghen tị với Khương Tử Nha.

Hắn hận đãi ngộ của mình và Khương Tử Nha lại khác biệt lớn đến vậy.

Rõ ràng đều bái nhập môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng Thiên Tôn chỉ truyền thụ pháp thuật cho hắn, rồi để hắn tự xuống núi tu luyện, ngoài ra không có gì khác, còn không cho hắn tiết lộ bất kỳ thông tin gì về sư môn ra ngoài.

Trong khi đó, Khương Tử Nha lại được Nguyên Thủy Thiên Tôn toàn lực bồi dưỡng.

Lẽ nào vì Thân Công Báo là yêu tộc, nên Thiên Tôn mới xem thường hắn như vậy?

Nhưng Khương Tử Nha cũng quá không có chí tiến thủ, được Nguyên Thủy Thiên Tôn toàn lực bồi dưỡng mà mới đạt đến cảnh giới Chân Tiên.

Mặc dù có chút ghen tị, nhưng Thân Công Báo không hề bộc phát ngay tại chỗ.

Chương 338

Tình bạn gặp nhau như đã quen biết năm xưa là thật, tình hữu nghị lúc đó rất thuần khiết, không thể vì một chuyện mà phá hỏng được.

Hắn làm chức Quốc sư ở đây là để thăm dò quân tình, mục đích thực sự là dẫn dụ Tiệt Giáo đến với triều Thương, sau đó vào Triều Ca, dẫn dắt họ từng bước đi đến diệt vong.

Đây là kế hoạch ban đầu mà Nguyên Thủy Thiên Tôn giao cho hắn.

Bây giờ kế hoạch đã hoàn toàn khác, hắn phải hiểu rõ cả hai bên mới có thể thực sự nắm chắc thắng thua.

Sau ba tuần rượu, Khương Tử Nha đã say, Thân Công Báo lại nhìn lên bầu trời sao mà cảm khái.

"Vốn tưởng rằng hai chúng ta không thành sư huynh đệ, sau này khó tránh có những điều không thể thẳng thắn.

Nhưng bây giờ hai ta đã là sư huynh đệ, lại càng không thể thẳng thắn, ai, đúng là tạo hóa trêu ngươi." Không còn cách nào khác, cả hai đều là nhân vật chính của lượng kiếp, đặc biệt là Khương Tử Nha.

Khi ông bái nhập môn hạ Nguyên Thủy Thiên Tôn, trời giáng Phong Thần Bảng và Đả Thần Tiên, Nguyên Thủy liền hiểu ra ngay, đây chính là người chấp chưởng Phong Thần do trời định.

Ngày thứ hai...

Thân Công Báo từ sáng sớm đã đến trước cửa phòng Khương Tử Nha, Khương Tử Nha cũng đã dậy từ sớm.

"Khương huynh, không biết đêm qua ngủ có ngon không?" Thân Công Báo thấy Khương Tử Nha đã dậy mới hỏi, nếu chưa dậy sẽ làm

phiền người ta nghỉ ngơi.

"Thân huynh nói gì vậy, ta vốn sinh ra trong gia đình nghèo khó, nếu không nhờ nghĩa huynh cứu tế, có lẽ vẫn đang sống trong cảnh bần cùng." Khương Tử Nha nói, "Bây giờ ở trong phủ của Thân huynh, có gì mà không hài lòng." "Ha ha ha, vậy thì tốt rồi." Thân Công Báo cười nói, "Đúng rồi, Khương huynh, sau bữa sáng hãy thay một bộ quần áo, theo ta đến hầu phủ, bái kiến công tử Bá Ấp Khảo." "Đa tạ Thân huynh, thực ra lúc ở Côn Luân Sơn, sư tôn thấy ta tu đạo khó thành, liền bảo ta chuyên tâm nghiên cứu đạo trị quốc, lĩnh binh, ở hai phương diện này ta cũng có chút tâm đắc." Khương Tử Nha cười nói.

Nghe vậy, khóe miệng Thân Công Báo co giật.

Hắn không dính dáng đến triều chính, không ngờ Khương Tử Nha lại được Nguyên Thủy Thiên Tôn dạy cho những thứ này.

Chắc chắn là Nguyên Thủy Thiên Tôn cố ý.

Hắn thì không dạy gì cả, còn Khương Tử Nha thì lại dạy hết.

Chỉ vì xuất thân khác nhau mà đãi ngộ lại chênh lệch lớn đến vậy sao?

Lúc này Thân Công Báo đang cố gắng kìm nén lửa giận trong lòng, hắn cảm thấy mình nên vui mừng vì tri kỷ của mình đã học được những điều tốt đẹp.

Tâm lý của Thân Công Báo biến động một lúc, Khương Tử Nha cũng nhận ra sắc mặt của hắn có vẻ không ổn, liền hỏi: "Thân huynh, sao vậy?" Thân Công Báo sau câu nói đó mới hoàn hồn, nở một nụ cười gượng gạo, nói: "Không sao.

Đi thôi, ta sẽ giới thiệu ngươi với công tử." "Ừm, vậy thì đa tạ huynh, mời!" Khương Tử Nha làm một động tác mời.

Đã đi ăn sáng, tự nhiên phải mời chủ nhân của nơi này đi cùng.

Sau bữa sáng, Thân Công Báo cho người mang đến cho Khương Tử Nha một bộ quần áo mới, sau đó dẫn ông đến Bá Hầu phủ.

Trong Bá Hầu phủ, Bá Ấp Khảo đang cùng em trai Cơ Phát thương nghị cách cứu cha của họ.

Theo mật thám ở Triều Ca báo về, Trụ Vương không có ý định thả cha họ, trong triều cũng không ai đề cập đến chuyện này, dường như tất cả đều đã quên.

Lúc này, một binh sĩ báo: "Hai vị công tử, Quốc sư cầu kiến ngoài cửa, nói là tiến cử nhân tài cho Tây Kỳ chúng ta." Bá Ấp Khảo nghe vậy, cười nói: "Quốc sư thật lòng vì Tây Kỳ ta, thường xuyên tiến cử nhân tài cho chúng ta, mau mau mời vào." Binh sĩ lui xuống, một lát sau Thân Công Báo dẫn Khương Tử Nha vào.

"Thân Công Báo (Khương Tử Nha) ra mắt công tử." Thân Công Báo và Khương Tử Nha vừa vào liền hành lễ.

Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đánh giá Khương Tử Nha, một bộ dạng bảy mươi tuổi, tuy không giống với những "sư huynh đệ" mà Thân Công Báo từng giới thiệu, người nào người nấy đều trẻ trung khí thế, không có ai già như vậy.

Sau khi ngồi xuống, Bá Ấp Khảo hỏi: "Quốc sư, không biết ngài tiến cử nhân tài là vị nào?" Thân Công Báo cười nói: "Chính là Khương Thượng, tự Tử Nha.

Nhiều năm trước ta và hắn gặp nhau trên đường bái sư, không ngờ một cơn gió lạ cuốn hai chúng ta đi, sau đó ta không tìm được tiên sơn, còn Tử Nha thì bái nhập môn hạ của Ngọc Thanh." Những sư huynh đệ kia của Thân Công Báo đều là đạo thống của phân giáo Xiển Giáo ở nhân gian, nếu gọi sư huynh đệ ở núi Côn Luân đến, kế hoạch sau

này có thể đổ bể.

Thân Công Báo không sợ Khương Tử Nha ở Tây Kỳ có thành tựu tốt đến đâu, đó đều là chuyện thứ yếu, nhiệm vụ chính của hắn vẫn luôn là các đệ tử Tiệt Giáo, chỉ cần các đệ tử Tiệt Giáo đều lên Phong Thần Bảng, nhiệm vụ của hắn sẽ hoàn thành.

Mặc dù có chút căm hận Nguyên Thủy Thiên Tôn, nhưng hắn không dám chống lại, một Thái Ất Kim Tiên sao có thể chống lại Thánh nhân.

Khương Tử Nha không hề nghi ngờ lời của Thân Công Báo, theo ông thấy, Thân Công Báo sẽ không lừa mình.

Tiếc là, Khương Tử Nha đã nhìn lầm người, lòng dạ của Thân Công Báo sâu không lường được, cả Phong Thần có một nửa số người là do hắn đưa lên bảng.

Ở Hồng Hoang có bốn giáo: Nhân, Xiển, Tiệt, Tây Phương.

Bốn giáo truyền đạo ở Nhân tộc, nhưng cũng có vô số phân giáo.

Thân phận lúc này của Thân Công Báo là một trưởng lão của một tiểu phân giáo trong Tây Phương Giáo, thân phận này cũng là do Nguyên Thủy Thiên Tôn cố ý sắp đặt cho hắn.

Người đời đều không biết chuyện này, có thể nói dưới sự sắp đặt của Nguyên Thủy Thiên Tôn, thân phận của Thân Công Báo trở nên vô cùng phức tạp, nhưng trong mắt người ngoài, hắn chỉ thuộc Tây Phương Giáo.

Đồng thời, Bá Ấp Khảo cũng hơi kinh ngạc, người đời đều biết, bốn giáo tranh đấu không ngừng, không ngờ Thân Công Báo có thể gác lại ân oán giữa các giáo phái để giới thiệu nhân tài cho hắn.

Lúc này, thiện cảm của Bá Ấp Khảo đối với Thân Công Báo lại tăng lên một bậc.

Bá Ấp Khảo chỉnh lại sắc mặt, nói: “Khương đạo trưởng đã bái nhập môn hạ Ngọc Thanh Thánh Nhân, chắc hẳn đã học được không ít diệu pháp của Ngọc Thanh.” Khương Tử Nha nghe vậy, liền biết Bá Ấp Khảo muốn biết mình có bản lĩnh gì để tiện sắp xếp chức vụ, liền nói: “Hai vị công tử, thật hổ thẹn, bần đạo tuy may mắn bái nhập môn hạ Ngọc Thanh Thánh Nhân, nhưng thiên tư không tốt, tiên đạo khó thành, nên tự học một chút về đạo trị quốc, lĩnh binh, từng có may mắn đọc được binh thư của Hiên Viên Hoàng Đế, thu được lợi ích không nhỏ.” Bá Ấp Khảo và Cơ Phát đều kinh ngạc, không ngờ Khương Tử Nha lại đọc được binh thư của Hiên Viên Hoàng Đế.

Chương 339

Sau khi Hiên Viên Hoàng Đế biến mất, cuốn binh thư đó cũng không biết tung tích, không ngờ Khương Tử Nha lại đọc được.

Hiên Viên Hoàng Đế chinh chiến vì Nhân tộc, đuổi hết yêu tộc ở Nam Thiệm Bộ Châu, nếu không Nam Thiệm Bộ Châu bây giờ đã không phải là lãnh địa của Nhân tộc.

Cho nên dù ở Nam Thiệm Bộ Châu hay Đông Thắng Thần Châu, danh tiếng của Hiên Viên Hoàng Đế đều được nhiều người biết đến, thậm chí có người nói binh pháp của Hoàng Đế là tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả.

Mặc dù Hiên Viên Hoàng Đế do Chúc Long dạy dỗ, nhưng tứ đại giáo phái cũng âm thầm ngáng chân không ít, ví dụ như Xiển Giáo, họ đều có binh thư của Hiên Viên Hoàng Đế, có thể thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Bá Ấp Khảo thấy Khương Tử Nha tài hoa như vậy, suy nghĩ hồi lâu rồi nói: "Khương đạo trưởng đã có sở đắc về chính vụ và binh pháp, vậy bản công tử phong ngài làm Trung Đại Phu, tham dự triều chính, thế nào?" Khương Tử Nha tuy có Thân Công Báo tiến cử, nhưng ở Tây Kỳ không có công tích gì, có thể hứa hẹn một chức Đại phu đã là nể mặt Thân Công Báo lắm rồi.

Trong lòng Khương Tử Nha khá kinh ngạc, ở Triều Ca ông chỉ là Hạ Đại Phu, bây giờ còn cao hơn một bậc, trong lòng rất vui mừng.

Sau khi Khương Tử Nha được phong quan, ở Tây Kỳ có chút bàn tán, nhưng cũng không có gì lớn.

Bá Ấp Khảo ban cho Khương Tử Nha một tòa phủ đệ, ngay cạnh phủ của Thân Công Báo, hai người có thể thường xuyên luận đạo,

cũng là một chuyện tốt.

Vợ của Khương Tử Nha cũng vô cùng vui mừng, may mà đã nghe theo lời phê của vị tiên trưởng năm xưa, nếu không đã không có được vinh hoa phú quý như bây giờ.

Chỉ trong vài tháng ngắn ngủi, Khương Tử Nha đã trở thành Trung Đại Phu, cao hơn chức Hạ Đại Phu ở Triều Ca một bậc, lại có bạn tốt như Thân Công Báo, việc phong hầu bái tướng không phải là không thể.

Sau đó, trong việc trị lý Tây Kỳ, Khương Tử Nha đã đề xuất nhiều vấn đề mang tính xây dựng, giúp Tây Kỳ giải quyết không ít khó khăn.

Cũng phải nói, ông là một người giỏi xử lý chính vụ.

Ban đầu các quan đều nghi ngờ, bây giờ ngay cả hai anh em Bá Ấp Khảo cũng vô cùng tin tưởng.

Đồng thời hai anh em cũng rất cảm kích Thân Công Báo đã tiến cử cho Tây Kỳ một nhân tài như vậy. ...

Các Thánh nhân đều đang chú ý đến mọi việc ở phàm gian, ngay cả Thông Thiên Giáo Chủ đang chuẩn bị bế quan cũng vậy.

Ông đã đóng cửa sơn môn, cố gắng để môn hạ đệ tử không tham gia vào lượng kiếp lần này.

Tiếc là các Thánh nhân khác sao có thể để ông được như ý.

Trên Phong Thần Bảng có hơn ba trăm vị thần cần đệ tử của ông bổ sung, nếu Tiệt Giáo rút lui, các giáo phái khác sẽ phải hy sinh nhiều đệ tử hơn.

Thông Thiên Giáo Chủ không muốn đệ tử của mình vẫn lạc trong lượng kiếp lần này, các Thánh nhân khác nào lại muốn.

Trong lòng họ đều biết rõ, Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ che giấu

thiên cơ trên người Thân Công Báo khi hắn lên Tiệt Giáo, ngay cả Thánh nhân cũng không thể suy diễn ra được điều gì.

Chỉ cần hắn có thể thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, Tiệt Giáo chắc chắn sẽ thất bại!

Thông Thiên Giáo Chủ cũng đã tính ra, nếu Tiệt Giáo tham gia lượng kiếp, tự nhiên sẽ thảm bại, cho nên mới đóng cửa sơn môn, không cho môn hạ đệ tử ra ngoài.

Chỉ là ông không tính ra, nhị ca của mình, Nguyên Thủy Thiên Tôn, lại bày mưu tính kế với mình như vậy, dù sao cũng là huynh đệ mấy ngàn vạn năm.

Tình huynh đệ có lẽ là một trong những điểm yếu của Thông Thiên Giáo Chủ.

Có một điểm yếu rõ ràng như vậy, các Thánh nhân tự nhiên có thể dễ dàng tính kế ông hơn.

Trước đây, chiến tích của Sở Dương quá kinh diễm, khiến người ta quên mất rằng Thông Thiên Giáo Chủ thực ra cũng rất mạnh.

Trong số các Thánh nhân, không ai đơn đả độc đấu là đối thủ của Thông Thiên Giáo Chủ, ngay cả Lão Tử cũng vậy.

Nguyên nhân không gì khác, là vì ông có Tru Tiên Kiếm Trận, phi tứ thánh bất phá.

Trừ khi bốn vị Thánh nhân liên thủ, nếu không không ai có thể đánh bại ông, dĩ nhiên ngoại trừ dị số Sở Dương.

Bây giờ Sở Dương e rằng dù họ có liên thủ cũng không thể làm hắn bị thương chút nào.

So với Hỗn Độn Ma Thần, Thánh nhân Hồng Hoang quả thực có chút rác rưởi, Hỗn Độn Ma Thần nào mà không có khả năng hủy thiên

diệt địa.

Nhưng bây giờ Sở Dương không ở Hồng Hoang, họ có thể tùy tiện gây chuyện, chỉ cần không gây nguy hại đến Tiên Đình, Sở Dương tạm thời sẽ không xuất hiện.

Về phía Tây Phương Giáo, Chuẩn Đề trước đó đã dùng mưu kế, khiến triều Thương đi vào "quỹ đạo", bây giờ thấy Nguyên Thủy Thiên Tôn đang tính kế Tiệt Giáo, tự nhiên cũng không muốn tụt hậu quá xa.

Những năm qua Chuẩn Đề đã chịu quá nhiều thiệt thòi trong tay Sở Dương, lần này hắn không có ở đây, vậy thì lấy Tiên Đình ra khai đao!

Lần này chỉ có hai thế lực là Tây Kỳ và Triều Ca.

Theo Chuẩn Đề thấy, nếu không liên thủ với Xiển Giáo, e rằng Xiển Giáo cũng khó thắng được Tiệt Giáo.

Nhưng làm sao để ra tay với Tiên Đình cũng là một vấn đề.

Bất kể thế lực này gia nhập bên nào cũng sẽ làm đảo ngược cục diện chiến tranh, đó là một vấn đề lớn.

Dù sao thì Thiên Đạo đã chỉ rõ, khí vận triều Thương đã hết, đáng vong.

Chương 340

Cả bốn thế lực đều không muốn liên thủ với Tiên Đình, vì họ đều đã chịu quá nhiều thiệt thòi ở chỗ Sở Dương.

Lần trước bị hắn một chọi năm, thật sự là mất hết mặt mũi.

Chuẩn Đề và Tiếp Dẫn bây giờ đang tìm mọi cách để Tiên Đình cũng bị cuốn vào cuộc đại chiến Phong Thần lần này.

Trước đây ở Tử Tiêu Cung, vì Sở Dương không có mặt, nên Hồng Quân Đạo Tổ không nói đến chuyện của Tiên Đình.

Nhưng họ đều có chung một ý nghĩ, Đạo Tổ không nói Tiên Đình phải tham gia Phong Thần, nhưng cũng không nói họ không được tham gia.

Sau khi Tiệt Giáo thất bại, có thể để người của Tiên Đình đi bảo vệ triều Thương, như vậy, Tây Phương Giáo, Nhân Giáo, Xiển Giáo tam giáo sẽ liên thủ.

Thực lực của Tiên Đình dù mạnh đến đâu, cũng sẽ bị trọng thương ở triều Thương.

Nếu Sở Dương không trở về, Tiên Đình sẽ từ từ bị tam giáo ăn mòn hết.

Dù hắn có trở về, tứ thánh có nhiều khí vận Nhân tộc như vậy, tốc độ tu hành chắc chắn sẽ nhanh hơn.

Sau khi Sở Dương rời khỏi Hồng Hoang sẽ không được hưởng khí vận Hồng Hoang nữa, chỉ có thể dựa vào bản thân, khoảng cách giữa họ sẽ được bù đắp.

Ý tưởng thì tốt đẹp, nhưng thực tế lại tàn khốc.

Ý tưởng này của Chuẩn Đề không tồi, nhưng không nên dùng trên người dị số Sở Dương.

Dù không có khí vận Nhân tộc, Sở Dương vẫn tiến bộ thần tốc, bây giờ họ có thể đi được một chiêu trong tay Sở Dương hay không cũng là vấn đề.

Trước mặt dị số, bất kỳ lẽ thường nào cũng vô dụng.

Tại Bá Hầu phủ ở Tây Kỳ...

Hạn bảy năm đã đến, Tây Bá Hầu Cơ Xương vẫn không có dấu hiệu được thả, Bá Ấp Khảo và Cơ Phát trong lòng vô cùng lo lắng, triệu tập các đại thần trong triều, mật mưu cách giải cứu Cơ Xương.

Bá Ấp Khảo nhìn mọi người, nói: "Hiện nay phụ thân ta bị giam ở Triều Ca, bảy năm không có bất kỳ dấu hiệu được thả.

Hôm nay triệu tập chư vị đến đây là để thương nghị cách giải cứu phụ thân ta, không biết chư vị có kiến nghị gì?" Mọi người nghe xong, nghị luận sôi nổi.

Khương Tử Nha trầm tư một lúc rồi nói: "Muốn giải cứu Cơ Xương mà không mang danh phản tặc, một phương pháp vẹn toàn đôi đường quả thực rất khó." Bá Ấp Khảo gật đầu, đúng là rất khó.

Với thực lực của họ tuy không sợ Triều Ca, nhưng mang danh phản tặc chung quy cũng không hay.

Khương Tử Nha tiếp tục nói: "Nếu muốn cứu hầu gia trở về, tốt nhất là để Trụ Vương ân xá.

Hiện nay trong Triều Ca, Trụ Vương chìm đắm trong tửu sắc, sủng ái yêu hậu, trong triều gian thần đương đạo.

Không bằng chúng ta cầu trợ hai người Phí Trọng và Vưu Hồn, dùng tiền tài hối lộ họ." "Hai người này rất được Trụ Vương tin

tưởng, nếu họ chịu khuyên can Trụ Vương, ngoài ra, chúng ta có thể cầu trợ Tỷ Can, để ông ấy khuyên Trụ Vương thả hầu gia trở về.

Hiện tại đây là hai cách khả thi nhất." Bá Ấp Khảo và Cơ Phát nghe vậy, cảm thấy hai phương pháp này quả thực không tồi, vừa không phải mang danh phản tặc, lại có thể cứu Cơ Xương ra.

Ngay lập tức, Bá Ấp Khảo đập bàn nói: "Tốt, cứ theo lời Khương đại phu, bản công tử sẽ đích thân đi, không cứu được phụ thân, quyết không trở về." "Còn việc trong triều, cứ giao cho đệ.

Chư vị hãy hết lòng trợ giúp." Cơ Phát nghe vậy, lập tức đứng dậy nói: "Đại ca, không được, huynh là trưởng tử, là người thừa kế của Tây Kỳ, vạn vạn không thể xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hãy để đệ thay huynh đi thì hơn." Các đại thần nghe vậy, cũng lần lượt khuyên can Bá Ấp Khảo.

Dù sao ông cũng là người thừa kế số một của Tây Kỳ, nếu không cứu được Tây Bá Hầu, lại xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Tây Kỳ ắt sẽ đại loạn.

Bá Ấp Khảo rất yêu thương em trai mình, Cơ Phát lo lắng hắn sẽ gặp chuyện không may, hắn nào lại không lo lắng Cơ Phát sẽ gặp chuyện, thà mình bị thương cũng không muốn em trai gặp chuyện.

"Chuyến đi Triều Ca lần này, ta nhất định phải đi, chỉ có ta đi, Trụ Vương mới tin vào thành ý của Tây Kỳ chúng ta." Mọi người thấy Bá Ấp Khảo kiên định như vậy, thật không tiện khuyên can nữa.

Thân Công Báo thấy vậy, liền biết cơ hội đã đến, lập tức nói: "Nếu đại công tử nhất định phải đến Triều Ca thay cha chuộc tội, vậy thì bần đạo sẽ cùng đại công tử đi một chuyến." Thân Công Báo đi lần này không phải để bảo vệ Bá Ấp Khảo, mà chỉ để hoàn thành sứ mệnh, hắn muốn trà trộn vào thành Triều Ca, dẫn đệ tử Tiệt Giáo vào Triều Ca.

Bá Ấp Khảo nghe Thân Công Báo sẽ đi cùng, một mình đi e rằng thật sự sẽ có chuyện ngoài ý muốn, nhưng Thân Công Báo có chút đạo hạnh, có hắn đi cùng, nguy hiểm tự nhiên sẽ nhỏ hơn rất nhiều.

Ngay lập tức Bá Ấp Khảo gật đầu, nói: "Vậy thì đa tạ Quốc sư rồi." Vài ngày sau, mọi thứ đã chuẩn bị xong, đoàn người của Bá Ấp Khảo bắt đầu xuất phát, đi cùng có mấy trăm tinh binh và mấy xe bảo vật.

Đoàn người rầm rộ tiến về Triều Ca.

Trước đó, Thân Công Báo đã đi trước đến Triều Ca để "dò la tin tức".

Dò la tin tức chỉ là cái cớ, mục đích thực sự là để trà trộn vào Triều Ca, chuyện như vậy đương nhiên không thể làm trước mặt Bá Ấp Khảo.

Thân Công Báo đến Triều Ca trước, lấy danh nghĩa là Quốc sư của Tây Kỳ, bái kiến Trụ Vương trước, tỏ rõ ý định muốn đầu quân cho Triều Ca.

Trụ Vương nghe vậy, đôi mắt mơ màng nhìn về phía Cửu Vĩ Hồ, rõ ràng đã bị Cửu Vĩ Hồ mê hoặc tâm trí, mọi chuyện đều nghe theo Cửu Vĩ Hồ.

Chỉ thấy Cửu Vĩ Hồ phát ra giọng nói quyến rũ: "Không biết 'Quốc sư' có bản lĩnh gì?

Có thể cho bản cung xem thử không?" Thân Công Báo liếc nhìn Cửu Vĩ Hồ, vì cùng là yêu, hắn có thể cảm nhận được, lý do Tô Đát Kỷ trở nên yêu mị như vậy có thể là do bị Cửu Vĩ Hồ, loài yêu nổi tiếng với năng lực mê hoặc trong yêu tộc, nhập vào.

Nhưng chuyện này không thể nói thẳng ra, nên hắn nhìn các thị nữ xung quanh.

Chương 341

Thân Công Báo có thể khẳng định sau lưng Cửu Vĩ Hồ chắc chắn có người, chỉ bằng năng lực mê hoặc mà có thể phán đoán ra Đát Kỷ bị Cửu Vĩ Hồ nhập vào, nhưng trên người nàng lại không có một chút yêu khí nào.

Nếu không với năng lực của Đát Kỷ, không thể lừa được pháp nhãn của một Thái Ất Kim Tiên như Thân Công Báo.

Đát Kỷ ở trong cung đã lâu, tự nhiên cũng hiểu ý, liền cho các thị nữ lui xuống hết.

Sau đó, toàn thân Thân Công Báo tỏa ra yêu khí màu đen, hiện ra bản hình là một con báo đen.

Đôi đồng tử đen trống rỗng, khiến người ta nhìn một cái là muốn chìm sâu vào trong, toàn thân trên dưới đều là màu đen, nếu ở trong đêm tối, e rằng người thường cũng không nhìn ra có một con báo ở đó, dường như đã hòa làm một với đêm đen.

Đát Kỷ thấy vậy không hề kinh ngạc, ngược lại là Trụ Vương, trực tiếp ngất đi.

Thấy vậy, trong tay nàng phát ra ánh sáng xanh, lướt qua trán Trụ Vương, xóa đi ký ức Trụ Vương vừa nhìn thấy nguyên hình của Thân Công Báo.

Thân Công Báo thấy vậy, liền biết Đát Kỷ sẽ không gây khó dễ cho mình, sau đó biến lại thành hình người.

Hắn cũng có thể khẳng định Đát Kỷ đã bị Cửu Vĩ Hồ nhập vào.

Trước đó chỉ là suy đoán, bây giờ thấy nàng nhìn nguyên hình của hắn mà không kinh ngạc, nếu là người thường đã sớm la hét.

“Nương nương, có thể mượn một bước nói chuyện không?” Đát Kỷ gật đầu, để tránh phiền phức, nàng đã dùng pháp thuật hôn mê lên Trụ Vương, chỉ cần không ai gọi, ngủ ba ngày ba đêm cũng không thành vấn đề, vả lại, sáng sớm ngày mai hắn sẽ tỉnh lại.

Đát Kỷ đã xây một mật thất trong tẩm cung của mình, ngoài nàng ra không ai biết, có lẽ sau khi hai người em gái của nàng sống lại sẽ biết.

Sau khi vào mật thất, Đát Kỷ liền nói: “Không biết có chuyện gì?” Thân Công Báo cười nói: “Không biết nương nương trà trộn vào Triều Ca là vì cớ gì?” “Bản cung là vương phi của Đại vương, sao lại có chuyện trà trộn.” Cảm giác đầu tiên mà Thân Công Báo mang lại cho Đát Kỷ là hắn đến Triều Ca để do thám tin tức.

Nếu không phải cảm nhận được tu vi của Thân Công Báo cao hơn mình, và xác nhận Thân Công Báo là người của yêu tộc, hai người họ đã không nói chuyện ở đây.

Nhưng câu trả lời của Đát Kỷ cũng nằm trong dự liệu của Thân Công Báo, nếu dễ dàng hỏi ra được điều gì đó thì chắc chắn là không thể.

“Bần đạo đến đây không có ác ý, có lẽ chúng ta có thể hợp tác cũng không chừng.” Thân Công Báo nở một nụ cười gian trá.

Nhưng trong mắt Cửu Vĩ Hồ, nụ cười này lại có một ý vị khác.

Ở thành Triều Ca đã lâu, nàng vẫn luôn một mình.

Để bảo vệ bản thân, nàng đã làm rất nhiều chuyện xấu, nhưng vẫn luôn nhớ lời của Nữ Oa nương nương, chưa từng thực sự hại người.

Trước đây bị Khương Hoàng Hậu gây khó dễ, nhưng tất cả chỉ để cho người đời cảm thấy nàng đã mê hoặc Trụ Vương, khiến ông ta chìm đắm trong mỹ sắc, trở thành một vị vua hôn quân vô đạo.

Đây là điều mà kế hoạch yêu cầu.

Để bù đắp, Cửu Vĩ Hồ đã cứu hai đứa trẻ đó, và sắp xếp cho hai người họ sống ở một nơi khác với thân phận dân thường.

Gia đình đế vương là gia tộc vô tình nhất, từ nhỏ đã phải chịu đủ loại mưu kế, thoát ly khỏi gia đình đế vương đối với hai đứa trẻ chưa chắc đã là chuyện xấu.

Bây giờ Thân Công Báo đề nghị hợp tác, khiến nàng vốn cô thân một mình không cần phải lo lắng sợ hãi nữa.

Thứ nhất, tu vi của nàng không cao, nếu không có Nữ Oa nương nương giúp đỡ, chưa chắc đã vào được thành Triều Ca.

Trụ Vương trở nên hôn quân vô đạo là do đại thế của trời đất yêu cầu, tác dụng của Đát Kỷ chỉ là khiến Trụ Vương phù hợp với yêu cầu của đại thế trời đất mà thôi.

Thứ hai, ở thành Triều Ca, có một người giúp đỡ sẽ có thêm nhiều đường lui.

Bây giờ, một khi bị phát hiện, nàng sẽ không có bất kỳ đường lui nào, chỉ có thể bị xử tử.

Có Thân Công Báo thì khác, giống như hai người em gái của nàng năm xưa, nếu không có nàng, hai người họ đã không có khả năng sống lại.

"Mục đích của ngươi là gì?" Muốn hợp tác, trước tiên phải thể hiện thành ý.

Thân Công Báo tự nhiên cũng hiểu, liền nói: "Ta muốn phát triển ở Triều Ca, tất nhiên không thể thiếu sự giúp đỡ của nương nương." Lời của Thân Công Báo rất ẩn ý, có tiết lộ, nhưng không để Đát Kỷ biết quá nhiều.

Đát Kỷ tự nhiên cũng nghe ra, không hỏi nhiều, nàng có thể cảm nhận được, con báo này không có địch ý với mình, cũng cảm nhận được hắn không nói dối.

Giữa yêu tộc, không có chuyện lừa gạt nhau như giữa Nhân tộc, chỉ cần mục đích phù hợp là có thể hợp tác.

Nếu trong quá trình hợp tác xuất hiện thứ gì đó hấp dẫn hơn thì sẽ trực tiếp ra tay cướp đoạt.

Dĩ nhiên, đó chỉ là đa số yêu tộc, vẫn có một số yêu tộc đặc biệt.

Thân Công Báo có thể lừa gạt các chủng tộc khác, nhưng trước mặt yêu tộc, hắn sẽ không âm hiểm như vậy.

"Được, bản cung sẽ giới thiệu ngươi với Đại vương." Cửu Vĩ gật đầu.

Sau đó hai người nói thêm một số chuyện khác, ví dụ như kế hoạch sau này ở Triều Ca.

Cuộc nói chuyện này không hề tiết lộ gốc gác, vì cả hai bên đều rõ, thân phận của mình không thể để lộ ra ngoài, ít nhất là ở thời điểm hiện tại, nên họ đều tránh nói về thân phận của đối phương.

Cuộc nói chuyện giữa hai người, các Thánh nhân tự nhiên cũng nhìn thấy.

Chương 342

Nguyên Thủy Thiên Tôn lại càng phấn khích hơn.

Chỉ cần Thân Công Báo bắt đầu hành động, để đệ tử Tiệt Giáo phò tá Triều Ca, Phong Thần có thể chính thức bắt đầu.

Sau một đêm nói chuyện, Thân Công Báo rời khỏi Triều Ca, đợi Bá Ấp Khảo ở ngoài thành.

Vài ngày sau, đoàn người của Bá Ấp Khảo đến ngoại thành Triều Ca hội họp với Thân Công Báo.

Thân Công Báo nói sơ qua tình hình trong thành, rồi dẫn Bá Ấp Khảo và những người khác vào thành Triều Ca.

Việc Bá Ấp Khảo và những người khác yết kiến Trụ Vương rất thuận lợi, không gặp bất kỳ trở ngại nào, thậm chí Trụ Vương cũng không gây khó dễ, không để họ phải chờ lâu.

Điều này khiến đoàn người của Bá Ấp Khảo có chút bất ngờ.

Họ cứ nghĩ Trụ Vương hôn quân vô đạo thường ở bên cạnh yêu hậu, sẽ rất lâu mới triệu kiến, không ngờ lại thuận lợi như vậy.

Tất cả đều là công lao của Thân Công Báo, nhưng chuyện xảy ra tiếp theo lại không như họ nghĩ, ngay cả Cửu Vĩ Hồ cũng không biết.

Mấy hôm trước, Thân Công Báo và Cửu Vĩ Hồ đã trò chuyện rất lâu.

Khi Cửu Vĩ Hồ trở về đã là sáng sớm, lúc đó Phí Trọng và Vưu Hồn đã sớm tìm Trụ Vương, họ đã nói chuyện gì, lúc đó Cửu Vĩ Hồ không để ý đến hai phàm nhân, cũng không hỏi.

Khi Trụ Vương hỏi Cửu Vĩ Hồ, nàng cũng tùy tiện tìm một lý do

để lấp liếm.

Trụ Vương đối với điều này cũng tin tưởng không nghi ngờ, xem ra đã trúng độc không nhẹ.

Bá Ấp Khảo và những người khác khi vào yết kiến không gặp trở ngại gì, trong đó cũng có công lao của Phí Trọng và Vưu Hồn, chỉ là Thân Công Báo và Cửu Vĩ Hồ không biết mà thôi.

Rất nhanh, Bá Ấp Khảo và những người khác đã ở trên đại điện, Phí Trọng và Vưu Hồn tự nhiên cũng có mặt, Cửu Vĩ Hồ thì nhìn Thân Công Báo thêm một cái.

Bá Ấp Khảo vừa lên đại điện, đã bị vô số binh sĩ mà Trụ Vương âm thầm bố trí bao vây.

"Đại vương, ý ngài là sao?" Bá Ấp Khảo nhìn Trụ Vương, trong mắt không có chút sợ hãi nào, nếu không phải vì cha mình, hắn đã không xuất hiện ở đây.

Trụ Vương không nói gì, vẫn đang tình tứ với Cửu Vĩ Hồ, nhưng Phí Trọng và Vưu Hồn lại lên tiếng, lời nói vô cùng kiêu ngạo.

"Bá Ấp Khảo!

Ngươi có biết tội không?" "Ta đang nói chuyện với Đại vương, đến lượt hai kẻ tiểu nhân các ngươi xen vào lúc nào!" Bá Ấp Khảo đối mặt với hai người họ không hề nể nang, ai bảo hai người họ trông thật đáng ghét.

Phí Trọng và Vưu Hồn nghe lời của Bá Ấp Khảo xong, cả người run lên, ý tứ của lời nói này quá rõ ràng, đang mắng hai người họ là tiểu nhân.

Nhưng Bá Ấp Khảo lúc nói lời này đã không suy nghĩ, dù sao khi đến đây, kế hoạch là lấy lòng hai người này, từ tay họ mà cứu Cơ Xương ra.

Nhưng vừa đến đã đắc tội với họ, xem ra con đường này không đi được nữa, may mà còn một con đường khác để chọn.

Trụ Vương nghe lời của Bá Ấp Khảo xong, nhíu mày, tuy hai người này trong mắt hắn chỉ là những tên hề nhảy nhót, nhưng dù sao cũng là người đưa ra những mưu kế hay cho hắn, bị mắng như vậy mặt mũi hắn cũng không giữ được.

"Hai vị đại thần của cô nói có gì không đúng sao?" Trụ Vương nhíu mày nhìn Bá Ấp Khảo, dáng vẻ rõ ràng là muốn gây khó dễ cho hắn, "Chẳng lẽ ngay cả cô ngươi cũng không để vào mắt?" Nhưng Bá Ấp Khảo lúc này cũng không dám đắc tội Trụ Vương quá nhiều, dù sao cha hắn đang ở trong tay ông ta, phải suy nghĩ cẩn thận, nếu không e rằng Cơ Xương sẽ gặp nguy.

"Đại vương, vi thần không có ý đó." Lúc này Bá Ấp Khảo mới nhận ra lời nói vừa rồi của mình thiếu suy nghĩ.

Nhưng lời đã nói ra như nước đã đổ đi, không thể thu hồi.

Trụ Vương vốn có ý gây khó dễ cho hắn, bây giờ vừa đúng ý của Phí Trọng và Vưu Hồn, cũng khiến Trụ Vương dễ ra tay hơn.

"Vậy ngươi có ý gì?" Vẻ không vui trên mặt Trụ Vương đã hiện rõ, rõ ràng là muốn gây khó dễ cho Bá Ấp Khảo.

Bá Ấp Khảo thấy cảnh này, trong lòng thầm nghĩ: Không ổn rồi.

Bây giờ trong lòng hắn hối hận chết đi được.

Sớm đã nghe Phí Trọng và Vưu Hồn toàn đưa ra những ý đồ xấu cho Trụ Vương, có tiếng xấu như vậy, cho nên vừa nhìn thấy hai người họ đã sinh lòng chán ghét, nhất thời không nhịn được mà nói ra những lời như vậy.

Không ngờ một câu nói lại dẫn đến kết cục thế này.

Bá Ấp Khảo bây giờ ruột gan đều hối hận xanh cả ra, lúc nãy tự dưng đi gây sự với hai tên tiểu nhân đó làm gì chứ.

Bây giờ hắn cũng không biết phải làm sao, nếu nói một câu không hay, mục đích lần này có thể sẽ tan thành mây khói.

Bá Ấp Khảo đành bất lực nhìn Thân Công Báo, hy vọng hắn có thể có cách gì đó.

Hắn thật không giỏi ăn nói, vừa đến đã đắc tội với Trụ Vương.

Lần yết kiến này, Bá Ấp Khảo chỉ mang theo Thân Công Báo, những người khác đều ở lại trong thành Triều Ca.

Nếu dẫn nhiều người đến yết kiến như vậy, không chừng sẽ bị bắt với tội danh mưu phản.

Thân Công Báo thấy Bá Ấp Khảo nhìn mình, cũng tỏ vẻ bất lực.

Chương 343

Dù sao đây cũng là địa bàn của người ta, mình không nể mặt người ta, là mình sai, mới để người ta nắm được thóp.

Hắn vốn định rời khỏi Tây Kỳ, đầu quân cho Triều Ca.

Đi cùng Bá Ấp Khảo cũng chỉ là vì tình nghĩa, nhưng bây giờ hắn gặp nạn, cũng phải giúp, dù sao cũng đã làm đại thần của họ lâu như vậy.

"Đại vương thứ tội, công tử nhà chúng tôi ăn nói không cẩn thận." Bá Ấp Khảo liếc mắt cảm kích.

Mỗi lần Thân Công Báo đều xuất hiện đúng lúc hắn cần nhất.

Trụ Vương nhìn Thân Công Báo, Đát Kỷ lại ghé vào tai ông ta thì thầm, không biết đang nói gì.

Sau khi Đát Kỷ nói xong, Trụ Vương cười gật đầu, nói: "Bá Ấp Khảo, ngươi nói năng bất kính với cô, cấm túc bảy ngày, có dị nghị gì không?" Bá Ấp Khảo ngẩn người, chuyến này là để cứu cha, nhưng bây giờ vừa mới yết kiến đã bị cấm túc?

Thân Công Báo cũng ghé vào tai Bá Ấp Khảo thì thầm vài câu, bảo hắn tạm thời nhẫn nại một chút, dù sao cũng chỉ cấm túc vài ngày thôi.

Bá Ấp Khảo hít một hơi thật sâu, vì cha, phải nhẫn!

"Đa tạ Đại vương không giết." Thấy Bá Ấp Khảo như vậy, Trụ Vương cười lớn một tiếng, xem ra rất thích nhìn Bá Ấp Khảo phục tùng.

Bá Ấp Khảo nhìn Trụ Vương với ánh mắt căm ghét, đồng thời trong lòng cũng tự nhủ, tất cả những gì mình đang làm đều là vì cha mình, nhất định phải nhẫn nhịn.

“Người đâu, áp giải Bá Ấp Khảo xuống!” Sau khi Bá Ấp Khảo bị áp giải xuống, Trụ Vương đứng dậy nhìn Thân Công Báo, hứng thú nói: “Vị này có phải là Quốc sư của Tây Kỳ?” “Chính là bần đạo.” Thân Công Báo cung kính nói.

Hắn biết, hành động vừa rồi của Trụ Vương là công lao của Cửu Vĩ Hồ, hắn sắp có thể thoát ly khỏi Tây Kỳ rồi.

Trụ Vương liếc nhìn Phí Trọng và Vưu Hồn một cái, ra hiệu cho hai người họ lui xuống trước.

Hai người họ cũng nghe lời, lon ton lui xuống.

Chỉ là, Thân Công Báo và Cửu Vĩ Hồ đều không biết, sau khi hai người họ lui xuống đã làm một chuyện người người căm phẫn.

“Nghe nói Quốc sư thần thông quảng đại, có thể vì Triều Ca ta hiệu lực không, cô nhất định sẽ không bạc đãi Quốc sư.” Trụ Vương đi thẳng vào vấn đề, không vòng vo.

Thân Công Báo cảm thấy mọi chuyện đều nằm trong dự liệu, liền lập tức đồng ý: “Bần đạo tự nhiên nguyện ý.” “Ha ha ha!

Tốt!” Trụ Vương dường như đang vui mừng vì Triều Ca lại có thêm một nhân tài, “Ngay hôm nay, cô sẽ tuyên cáo thiên hạ, đạo trưởng là Quốc sư của Triều Ca ta!” Nghe câu này, Thân Công Báo nhíu mày, nếu vậy thì danh tiếng của hắn chắc chắn sẽ thối không thể thối hơn được nữa.

Vốn là Quốc sư của Tây Kỳ, đi cùng Bá Ấp Khảo cứu cha, bây giờ cha chưa cứu được, lại làm Quốc sư ở Triều Ca, bất kể ai cũng sẽ mắng chửi.

Mặc dù hắn không quan tâm đến danh tiếng, nhưng nếu không có danh tiếng tốt, chuyến đi Tiệt Giáo có thể sẽ không đạt được hiệu quả tốt nhất, có thể sẽ bị đuổi xuống, lúc đó Nguyên Thủy Thiên Tôn sẽ

giết hắn.

"Đại vương, bần đạo trước đây là Quốc sư của Tây Kỳ, bây giờ đột nhiên trở thành của Triều Ca, e rằng không hay lắm." Thân Công Báo ẩn ý nói.

Chỉ là Trụ Vương đã bị mê hoặc tâm trí, đâu còn khả năng lý giải, liền quát lên: "Có gì không hay?

Chẳng lẽ đạo trưởng coi thường thành Triều Ca lớn như vậy của cô sao?" "Tự nhiên không phải." Thân Công Báo vội vàng xin lỗi, không ngờ một vị vua lại không hiểu được ý tứ ẩn dụ, liền bắt đầu cầu cứu Cửu Vĩ Hồ.

Cửu Vĩ Hồ cũng biết ý của Thân Công Báo, trong lòng cũng đang than thở: Trụ Vương không còn trí thông minh nữa rồi, không nói thẳng ra thì làm sao biết được.

Cửu Vĩ Hồ tuy trong lòng than thở, nhưng động tác lại không chậm trễ, lập tức ghé vào tai Trụ Vương nói: "Đại vương ~ Ý của vị đạo trưởng này là, đợi Bá Ấp Khảo đi rồi tuyên cáo thiên hạ cũng không muộn mà." Luồng gió ấm thổi ra từ miệng Cửu Vĩ Hồ quẩn quanh bên tai Trụ Vương, khiến xương cốt của ông ta sắp mềm nhũn, liền cười gật đầu: "Được được, được!" Hãn!

Không hổ là yêu tộc nổi tiếng về mê hoặc, hiệu quả này bằng hắn phấn đấu cả năm.

Sau đó, Đát Kỷ liền sắp xếp chỗ ở cho Thân Công Báo, để hắn nghỉ ngơi trong cung, yên tĩnh chờ đợi Bá Ấp Khảo được thả.

Bá Ấp Khảo chỉ bị cấm túc bảy ngày, rất nhanh.

Trong bảy ngày này, Thân Công Báo và Đát Kỷ đã giao lưu nhiều lần, sự hiểu biết giữa hai bên đã sâu sắc hơn.

Phí Trọng và Vưu Hồn không biết đang làm gì, mấy ngày nay đều

không thấy đâu.

Rất nhanh, đã đến ngày Bá Ấp Khảo được giải cấm, mọi người lại một lần nữa xuất hiện trên đại điện.

Khi Thân Công Báo đến đại điện, không phải là Bá Ấp Khảo, mà là Cơ Xương!

Điều này khiến Thân Công Báo ngạc nhiên, hôm nay không phải là ngày Bá Ấp Khảo được giải cấm sao, chẳng lẽ đã có trao đổi, Bá Ấp Khảo bị giữ lại, còn Cơ Xương được thả ra?

Trước khi Thân Công Báo đến Tây Kỳ, Cơ Xương đã bị bắt, nên Cơ Xương không nhận ra hắn, tưởng là người trong Triều Ca.

Thân Công Báo cũng không nhiều lời, hắn đã chuẩn bị rời khỏi Tây Kỳ, để Cơ Xương biết hắn từng là Quốc sư của Tây Kỳ ngược lại không hay, không bằng không biết.

"Cơ Xương, hình phạt bảy năm đã hết, hôm nay ăn xong chiếc bánh thịt này, ta sẽ cho ngươi trở về." Trụ Vương thấy mọi người đã đông đủ, mới lên tiếng.

Cơ Xương nghe có thể rời đi, cả người run lên, vốn tưởng rằng không còn cơ hội nhìn thấy ánh mặt trời nữa.

"Đại vương, bánh thịt thì miễn đi, xin hãy cho ta trở về." Cơ Xương không muốn dây dưa với Trụ Vương, chỉ muốn nhanh chóng trở về, xem hai đứa con trai của mình.

Ông không muốn ăn bánh thịt cũng là vì sợ Trụ Vương đã bỏ độc vào trong, lúc đó ngã chết trên đường về nhà, sẽ không liên quan đến Triều Ca.

Chương 344

Trụ Vương sao có thể dễ dàng cho ông đi như vậy, chiếc bánh thịt này là đặc biệt chuẩn bị cho Cơ Xương, nếu không ăn thì uổng phí một phen tâm cơ.

“Hôm nay, ngươi không ăn bánh thịt, đừng hòng rời đi.” Cơ Xương hiểu rồi, Trụ Vương rõ ràng là muốn đối đầu với ông, xem ra chiếc bánh thịt này không ăn không được.

Thân Công Báo và Đát Kỷ đều không biết chiếc bánh thịt có gì đặc biệt, nên không lên tiếng.

Cơ Xương nhìn chiếc bánh thịt, không hiểu vì sao, trong lòng lại đau nhói, như thể có thứ gì đó rất quan trọng đã rời bỏ mình.

Cơ Xương từ từ đi tới, cầm lấy chiếc bánh thịt, tay lại không ngừng run rẩy, khiến trong lòng ông hoảng loạn.

“Mau ăn đi!

Ăn hết đi, cô sẽ cho ngươi rời đi.” Trụ Vương trên long tọa thúc giục.

Phí Trọng và Vưu Hồn ở dưới cũng cười rất gian trá, dường như trong mắt họ, chiếc bánh thịt đối với Cơ Xương là một món mỹ vị vô thượng, họ cũng hy vọng Cơ Xương ăn hết.

Thân Công Báo nhíu mày, nhưng không nói gì, không biết bên trong có trò gì.

Nhưng chuyện này lại khiến hắn tâm thần bất an, đành phải bấm ngón tay tính toán, lập tức kinh ngạc đến ngây người.

Bá Ấp Khảo, đã không còn trên đời này!?

Chuyện gì vậy, không phải là cấm túc bảy ngày sao?

Sao đột nhiên lại mất rồi?

Chẳng lẽ!?

Trong lúc Thân Công Báo đang do dự, Cơ Xương đã từ từ ăn chiếc bánh thịt.

Nhưng động tác của Cơ Xương rất chậm, nhìn chiếc bánh thịt không hiểu vì sao, luôn có một cảm giác đau lòng, khiến ông khó mà nuốt xuống.

Không biết qua bao lâu, Cơ Xương cuối cùng cũng ăn hết chiếc bánh thịt dưới sự chú ý của mọi người.

Ăn xong chiếc bánh thịt, Cơ Xương lại không ngừng nôn ọe, không chỉ tim đau như cắt, mà trong dạ dày cũng như sông cuộn biển gầm, khiến tâm trạng của ông khó mà bình tĩnh.

"Cơ Xương, vị của chiếc bánh thịt thế nào?

Có thơm không?" Trụ Vương nhìn Cơ Xương ăn xong, cảm thấy trong lòng vô cùng thư thái.

Cơ Xương hai mắt vô thần nhìn Trụ một cái, gật đầu nói: "Mỹ vị, ợ!" Cơ thể luôn thành thật, nhưng Cơ Xương đã nhịn nôn để nói ra câu đó.

Ông muốn trở về Tây Kỳ, không muốn để họ lo lắng.

"Ha ha ha!

Tốt!

Cơ Xương, ngươi có thể trở về phong địa của mình." Trụ Vương cười lớn, dường như nhìn thấy ông ăn xong chiếc bánh thịt là một chuyện vô cùng hưởng thụ.

“Đa tạ Đại vương.” Cơ Xương cảm thấy ăn những chiếc bánh thịt này đã hao hết tất cả sức lực cả đời mình.

“Ha ha!

Được rồi, về đi!

Cô đảm bảo, chiếc bánh thịt này sẽ là chiếc bánh thịt khó quên nhất mà ngươi từng ăn.” Trụ Vương lúc này trông tâm trạng đặc biệt vui vẻ.

Cơ Xương gật đầu, sau đó rời khỏi đại điện, ra khỏi hoàng cung.

Cơ Xương đi trên đường phố Triều Ca, dường như mất hồn mà đi.

“Bá Hầu đại nhân?” Không biết vì sao, Cơ Xương dường như nghe thấy có người gọi mình sau lưng.

Bảy năm trong tù, tóc tai bù xù, râu dài mấy tấc, có người nhận ra thật là hiếm có.

“Bá Hầu đại nhân!” Người đó ban đầu chỉ cảm thấy giống, nên vô thức gọi một tiếng, không nhận được hồi âm.

Nhưng càng nhìn càng thấy giống, nên đã đuổi theo, nhìn thẳng vào mặt mới xác định được, người này chính là Bá Hầu đại nhân!

Cơ Xương hoàn hồn, nhận ra người này là thân vệ của Bá Ấp Khảo.

Nhưng vì sao lại ở trong thành Triều Ca, đó không phải là điều quan trọng, gặp được một người quen là tốt nhất rồi.

“Ngươi ở đây làm gì?

Có thể đưa ta về Tây Kỳ không?” Cơ Xương bây giờ trong lòng chỉ có một ý niệm là trở về Tây Kỳ.

“Vâng, đại nhân!” “Vậy tốt, đi thôi.” Cơ Xương bây giờ không có chút tinh thần nào.

Chương 345

"Đại nhân, đại công tử đâu ạ?" Người đó có chút nghi ngờ, liền hỏi, "Đại công tử không phải đã đến để giải cứu đại nhân sao?

Còn có Quốc sư, Quốc sư đi cùng đại công tử, vì sao chỉ có một mình đại nhân ra?" Cơ Xương ngẩn người!

Bá Ấp Khảo đã đến, Quốc sư cũng đến, nhưng vì sao trên đại điện lại không nhìn thấy hai người họ?

Lúc này Cơ Xương nhớ lại lời của Trụ Vương khi rời khỏi đại điện.

"Cô đảm bảo, chiếc bánh thịt này sẽ là chiếc bánh thịt khó quên nhất mà ngươi từng ăn." Chẳng lẽ!?

Thật sao!?

Trụ Vương!

Trong lòng Cơ Xương, ngọn lửa giận vô tận bùng cháy.

Ông ta, vậy mà lại, ăn thịt con trai mình!

Tất cả, đều là do Trụ Vương, đều do ông ta hại.

Trong lòng Cơ Xương có ngọn lửa giận vô tận, nhưng ông vẫn có lý trí.

Mặc dù vô cùng phẫn nộ, nhưng ông cũng biết, ở đây, không có bất kỳ cơ hội thắng nào, phải trở về Tây Kỳ!

Sau khi trở về Tây Kỳ, có thể chiêu mộ rộng rãi năng nhân dị sĩ, báo thù cho con trai!

Trụ Vương!

Ngươi hãy đợi đấy!

Thành Triều Ca, ta Cơ Xương sẽ trở lại!

Cơ Xương hít một hơi thật sâu, nói với người lính đó: "Ta về trước, Ấp Khảo ở đây có chút việc phải làm." Cơ Xương nói dối.

Ông có thể nhịn được, không có nghĩa là những người lính này cũng có thể nhịn được.

Lúc này ở trong thành Triều Ca, nếu không kiểm soát tốt, có thể sẽ trúng gian kế của Trụ Vương, lấy danh nghĩa mưu phản, bắt ông lại lần nữa.

Người lính đó tuy nghi ngờ, nhưng vẫn nghe lời, dù sao Cơ Xương cũng là cha của Bá Ấp Khảo, sao có thể hại Bá Ấp Khảo được.

Nhưng sự việc lại nghiêm trọng hơn người lính này nghĩ.

Chuyện này, ngoài mấy người ở trên đại điện trước đó biết, chỉ có Cơ Xương biết.

Rất nhanh, Cơ Xương đã rời đi...

Trụ Vương không biết mình đã làm sai điều gì, trong hoàng cung bày tiệc, ăn uống no say một bữa.

Mọi chuyện hôm nay, có thể nói, Phong Thần đã chính thức bắt đầu.

Các Thánh nhân thấy cảnh này đều bắt đầu âm thầm chuẩn bị.

Mặc dù trong mắt phàm nhân, việc làm của Trụ Vương có thể là tàn nhẫn, nhưng trong mắt Thánh nhân, đó chỉ là một phương thức hành sự mà thôi, chỉ vậy mà thôi.

Cơ Xương trở về Tây Kỳ đã kể lại chuyện xảy ra ở thành Triều Ca.

Khi kể đến đoạn bánh thịt, ông đã nước mắt lưng tròng, chính miệng ăn thịt con trai mình!

Chuyện này, rơi vào ai cũng không dễ chịu.

Ban đầu mọi người không biết vì sao Cơ Xương lại rơi lệ, nhưng khi Cơ Xương nói ra sự thật, tất cả mọi người đều vô cùng phẫn nộ, cảm thấy Trụ Vương thật sự tàn nhẫn vô nhân đạo.

Tất cả những người có mặt đều tức giận đập bàn, thậm chí có người còn nói bây giờ sẽ xông đến Triều Ca giết chết tên Trụ Vương đó, nếu không phải Cơ Xương ngăn lại, họ đã kéo đến thành Triều Ca rồi.

Cơ Phát nghe tin này xong, cả người đều ngây dại, không ngờ, chỉ một lần này, anh trai của mình đã gặp chuyện.

Vài ngày trước còn gặp anh trai lần cuối...

Sau đó, Cơ Phát đã sa sút một thời gian dài.

Khương Tử Nha thấy Cơ Xương trở về, vốn đang tò mò vì sao Thân Công Báo và Bá Ấp Khảo không về, bây giờ biết được sự thật, cả người đều run lên.

Đồng thời, trong lòng ông cũng căm hận Trụ Vương, Thân Công Báo có thể nói là tri kỷ duy nhất trong đời ông, vậy mà lại bị Trụ Vương giết chết.

Ở Tây Kỳ, sau khi Cơ Xương trở về, khắp nơi đều bắt đầu bận rộn, đều đang chiêu binh mãi mã, âm thầm chuẩn bị mọi thứ để tấn công Triều Ca.

Tây Kỳ đã chuẩn bị rất lâu, tập hợp được trăm vạn binh mã, mới bắt đầu chính thức tuyên chiến với Triều Ca.

Chương 346

Trụ Vương nghe tin này xong đại nộ, lập tức triệu tập đại thần mở một cuộc triều hội, các đại thần đều ở dưới thấp giọng bàn tán.

"Cơ Xương thật to gan, dám tuyên chiến với cô, thật là vô lý!" Dưới đây không có một đại thần nào đưa ra được chủ ý, ông ta đập bàn, lớn tiếng hét lên.

Các vị đại thần bị Trụ Vương dọa cho một phen.

Chúng thần đều biết ông ta tàn bạo, đâu còn dám nhiều lời, trên triều đình lập tức yên tĩnh lại.

Thấy các vị đại thần đều không dám dâng lời, Phí Trọng và Vưu Hồn liền biết, cơ hội thể hiện đã đến, lại bắt đầu đưa ra những ý kiến tồi tệ.

"Đại vương, Cơ Xương đã bắt đầu chuẩn bị mưu phản, trực tiếp phái binh mã giết qua đó là được, chém tên đó đi, Tây Kỳ không còn chủ tướng, tự nhiên sẽ quy thuận." Các đại thần ở dưới nghe lời của Phí Trọng, đều muốn phì cười.

Đứng nói không đau lưng, nói thì đơn giản, lại không phải mình mang binh.

Nhưng các đại thần ở dưới đều không dám phản bác, dù sao tên này ngày nào cũng ở bên cạnh Trụ Vương, lúc nào nói xấu mình cũng không biết.

Đến lúc đó Trụ Vương nổi giận...

Các đại thần ở đây đều rùng mình, không dám nghĩ tiếp.

Lý do Cơ Xương mưu phản họ cũng có nghe qua, là do việc làm của Trụ Vương, nhưng khổ nỗi không có nhiều chứng cứ cũng không

dám nói lung tung, cũng không dám nói.

Sau khi Phí Trọng nói xong, Trụ Vương gật đầu, lập tức đưa ra quyết định, nhìn về phía Thân Công Báo: "Quốc sư, có diệu kế gì không?" Trong mắt Trụ Vương, Thân Công Báo do Đát Kỷ tiến cử, chắc chắn có không ít bản lĩnh.

Trong mắt các vị đại thần, có lẽ Trụ Vương đã sớm biết Tây Kỳ sẽ mưu phản, nên đã sớm đào Quốc sư của họ về.

Chuyện này hỏi Thân Công Báo, quả thực là một lựa chọn không tồi, dù sao hắn cũng từng là Quốc sư của Tây Kỳ, sự hiểu biết về Tây Kỳ có thể còn nhiều hơn bất kỳ ai có mặt.

Thân Công Báo cười, nói: "Đại vương, bần đạo chỉ biết một chút tiểu pháp thuật, không tinh thông triều chính.

Nhưng bần đạo năm xưa tu đạo, có rất nhiều sư huynh đệ, bần đạo có thể khuyên họ đến giúp Đại vương giải quyết khó khăn." Trụ Vương nghe vậy, Thân Công Báo tuy chưa lập đại công gì, nhưng sau khi hắn đến Triều Ca, ông ta cũng đã cố ý đi dò la về Thân Công Báo, trước đây hắn đã giới thiệu cho Tây Kỳ rất nhiều nhân tài của Tây Phương Giáo, không biết lần này sẽ thế nào?

"Ồ?

Vậy thì phiền Quốc sư đi một chuyến." Trụ Vương hứng thú nói.

Tây Kỳ trong mắt ông ta chỉ là những tên hề nhảy nhót, trăm vạn binh mã cũng không là gì, nhưng ông ta lại rất hứng thú với nhân tài mà Thân Công Báo sẽ giới thiệu.

"Không phiền, có thể làm việc cho bệ hạ là vinh hạnh của bần đạo." Thân Công Báo gật đầu nói.

"Ha ha ha, tốt!" Trụ Vương cười lớn một tiếng, "Vậy cô sẽ lập tức cho người chuẩn bị ngựa cho Quốc sư, mong Quốc sư sớm ngày

trở về!" "Tạ Đại vương." Thân Công Báo cười lạnh, kế hoạch cuối cùng cũng đã bắt đầu.

Trong số các Thánh nhân, tự nhiên có người đang chú ý đến Thân Công Báo, đặc biệt là Chuẩn Đề.

Trước đây khi Thân Công Báo là đệ tử của phân giáo, ông ta không để ý, mãi đến khi Thân Công Báo giới thiệu nhân tài của Tây Phương Giáo cho Tây Kỳ, ông ta mới bắt đầu để ý đến Thân Công Báo.

Lúc đó ông ta đã tính ra, hắn là một trong những nhân vật chính của Phong Thần lượng kiếp.

Chỉ là ông ta vẫn luôn âm thầm quan sát, không xuất hiện triệu kiến hắn.

Vài ngày trước khi hắn trà trộn vào Triều Ca, ông ta cũng không hiểu.

Ông ta đã từng ra tay tính toán chuyện này, nhưng thiên cơ hỗn loạn, không tính ra được nguyên do.

Ban đầu suýt nữa thì ngón tay bị chuột rút, cứ tưởng Sở Dương đã trở về, bày ra một ván cờ kinh thiên động địa như vậy.

Chỉ sau đó, ông ta cảm thấy không thể, liền tiếp tục âm thầm quan sát.

Mãi đến khi Thân Công Báo chuẩn bị tiến cử nhân tài cho Triều Ca, mí mắt trái của Chuẩn Đề giật giật, khiến ông ta cảm thấy chuyện này có lẽ không đơn giản như vậy.

Trước đây, Thân Công Báo giới thiệu nhân tài của Tây Phương Giáo cho Tây Kỳ, nếu bây giờ lại giới thiệu đệ tử của Tây Phương Giáo cho Triều Ca, chẳng phải là để Tây Phương Giáo tự tương tàn sao.

Vừa nghĩ đến đây, Chuẩn Đề giật mình, suýt nữa thì đi tìm Thân Công Báo.

Nhưng sau đó ông ta bình tĩnh quan sát, phát hiện hướng đi của Thân Công Báo dường như không phải là hướng của bất kỳ phân giáo nào.

Không phải mời đệ tử của Tây Phương Giáo, chẳng lẽ hắn có quen biết tán tu nào?

Sau khi nghĩ thông, Chuẩn Đề quyết định tiếp tục quan sát.

Ông ta luôn cảm thấy Thân Công Báo có điều gì đó kỳ lạ, nhưng lại không nói ra được.

Thật là kỳ lạ, chẳng lẽ sau lưng Thân Công Báo còn có Thánh nhân khác đứng sau?

Đó sẽ là ai?

Nữ Oa?

Chương 347

Thượng Thanh?

Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Thông Thiên Giáo Chủ?

Rất nhanh, Thân Công Báo đã đến Tiệt Giáo.

Khi hắn mời được tất cả các đệ tử Tiệt Giáo xuống núi, Chuẩn Đề suýt nữa thì tưởng hắn là truyền nhân của Sở Dương, thật sự là quá phúc hắc.

Nếu không phải xác nhận mười hai phần chắc chắn Sở Dương không ở Hồng Hoang, ông ta đã định tội cho thân phận của Thân Công Báo rồi.

Ngoài Chuẩn Đề ra, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng đang theo dõi Thân Công Báo.

Khi thấy chín phần đệ tử Tiệt Giáo đều đã xuống núi, cả người ông ta đều cười đến mức sắp chuột rút.

Lần này, phải để Thông Thiên thua sạch!

Do Nguyên Thủy Thiên Tôn đã làm xáo trộn hết thiên cơ, nên Thông Thiên Giáo Chủ không hề hay biết chuyện này, vẫn đang bế quan.

Trong số các đệ tử Tiệt Giáo, có một số đại năng tự nhiên cũng nhìn ra Đát Kỷ là yêu, chỉ là không nói nhiều.

Trong tứ giáo, chỉ có đệ tử Tiệt Giáo không có bất kỳ thành kiến nào với yêu tộc, thậm chí còn giữ thái độ thân thiện.

Đối với việc Trụ Vương hôn quân vô đạo, họ đều làm như không

nghe thấy.

Hỗ trợ Triều Ca chỉ để chứng minh họ không kém hơn đệ tử Xiển Giáo mà thôi, còn những chuyện khác ở nhân gian, không liên quan đến họ.

Họ cũng đã nhìn thấy Tây Kỳ, không chỉ có đệ tử Xiển Giáo, mà còn có rất nhiều đệ tử của Tây Phương Giáo, không khỏi thầm mắng, đám người Xiển Giáo này, vậy mà lại cấu kết với cả Tây Phương Giáo.

Vốn dĩ quan hệ giữa tam giáo Đông phương và Tây Phương Giáo không tốt, đám người của Tây Phương Giáo ai nấy trông như những tên lừa ngốc, nhìn đã thấy không vừa mắt, bao gồm cả đệ tử Tiệt Giáo, họ cũng không ưa đám lừa ngốc này.

Sau khi đệ tử Tiệt Giáo đến Triều Ca, để thể hiện tài năng của mình ở nhân gian, họ đã đặc biệt trổ tài trước mặt Trụ Vương.

Trụ Vương xem đến hoa cả mắt, lập tức cho xây một tòa phủ đệ hoành tráng cho họ, bày tiệc ba ngàn bàn, để biểu thị sự chào đón không thể dùng lời để hình dung.

Đệ tử Tiệt Giáo rất hài lòng với đãi ngộ mà Trụ Vương dành cho họ, đặc biệt là việc xây dựng một tòa phủ đệ.

Mặc dù đối với họ, một tòa phủ đệ không bằng đạo trường của họ, nhưng đối với tấm lòng này, họ rất tán thưởng.

Sau khi các đệ tử Tiệt Giáo vào Triều Ca, ngay cả Cửu Vĩ Hồ cũng hơi kinh ngạc, ban đầu nàng không có chỗ dựa vững chắc như Thân Công Báo.

Lại có nhiều sư huynh đệ tu vi cao cường như vậy, Cửu Vĩ Hồ đáng thương chỉ có hai muội muội đều chưa được hồi sinh.

Đệ tử Tiệt Giáo ở Triều Ca, người nào tu vi cũng chẳng hề thấp

hơn nàng, mà những vị Đại La Kim Tiên kia dù có nhìn ra nàng là Yêu tộc cũng không hề tỏ ra kỳ thị.

Thậm chí có những vị Đại La sau khi nhìn ra chân thân của Cửu Vĩ Hồ còn có hảo cảm với nàng, tuy không rõ vì sao nàng lại ở cùng với Đế vương Nhân tộc, nhưng có lẽ cũng là nước cờ của vị Thánh nhân nào đó, nên các đệ tử Tiệt Giáo cũng không hỏi nhiều.

Cửu Vĩ Hồ vốn không làm nhiều chuyện xấu, chỉ ở trên triều chính quyến rũ Trụ Vương khiến hắn trở nên mê muội mà thôi, còn những hình phạt tàn khốc kia đều do hai tên Phí Trọng và Vưu Hồn bày ra.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy các đệ tử Tiệt Giáo lần lượt xuống núi, bèn bắt đầu phái đệ tử Xiển Giáo cũng xuống núi, lấy cớ trợ trận cho Khương Tử Nha để đi giúp đỡ Tây Kỳ.

Việc dẫn người của Tây Phương Giáo vào Tây Kỳ tự nhiên cũng là thủ đoạn của Nguyên Thủy Thiên Tôn, Tiệt Giáo được xưng là Vạn Tiên Lai Triều, Xiển Giáo tự nhiên không phải là đối thủ của Tiệt Giáo, nhưng nếu liên thủ với Tây Phương Giáo, tỷ lệ thắng sẽ tăng lên một đoạn dài.

Nếu như đưa toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, vậy thì các vị trí chính thần có lẽ cũng được lấp đầy gần hết, lại gửi thêm một vài đệ tử của Tiên Đình lên đó nữa, Phong Thần Lượng Kiếp sẽ chính thức kết thúc.

Không thể không nói đây là một kế hoạch hoàn mỹ, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng cảm thấy, hoàn mỹ.

Sở Dương đang ở trong Hỗn Độn, cũng nhận được tin tức từ Vân Tiêu, Phong Thần Lượng Kiếp đã mở ra.

Nghe được tin này, Sở Dương ban đầu cũng giật mình, không ngờ

Phong Thần Lượng Kiếp lại đến nhanh như vậy, Tam Hoàng Ngũ Đế mới qua đi chưa đến mấy chục vạn năm thôi.

Thông thường sau một Lượng Kiếp phải mất mấy trăm vạn năm, thậm chí cả ngàn vạn năm mới mở ra Lượng Kiếp tiếp theo, lần này thật quá nhanh rồi.

Nhưng Sở Dương cũng không quá để tâm, đợi đến cuối Phong Thần Lượng Kiếp, thương thế của hắn có lẽ cũng đã hồi phục gần xong, lúc đó trở về giải quyết chuyện chư Thánh công kích Tiên Đình.

Bây giờ hắn có đủ sức mạnh để nghiền ép chư Thánh, với điều kiện là thương thế đã lành, nhưng nếu chưa lành cũng chẳng sao, còn có Quang Minh Ma Thần kia mà, tên đó dù không nghiền ép được chư Thánh, cũng có thể thắng được họ.

Giờ đây, chư Thánh trong mắt hắn thật sự không đáng để nhìn, cho nên mới mặc kệ như vậy, chỉ cần họ không làm gì quá đáng, hắn cũng lười quản.

Sở Dương nói với Vân Tiêu, chỉ cần bảo vệ tốt cho Tây Vương Mẫu và những người khác là được, những chuyện còn lại tạm thời không cần quan tâm, đợi đến cuối Phong Thần hắn sẽ trở về.

Vân Tiêu sau khi nhận được hồi âm của Sở Dương, liền đón Tây Vương Mẫu và mọi người đến Địa Phủ tạm trú.

Tây Vương Mẫu vẫn thường xuyên liên lạc với Sở Dương, về chuyện này Sở Dương cũng đã thông báo cho nàng, nên Vân Tiêu vừa mở lời, nàng liền đến Địa Phủ.

Sau khi Nguyên Thủy Thiên Tôn hạ lệnh cho đệ tử Xiển Giáo xuống núi, đại chiến giữa Tây Kỳ và Triều Ca chính thức bùng nổ.

Chương 348

Trước đó...

Nữ Oa đã để Linh Châu Tử chuyển thế thành công, sinh ra ở Trần Đường Quan, được Lý Tĩnh đặt tên là Na Tra.

Na Tra vừa mới sinh ra giống như một cục thịt, chỉ lớn bằng bàn tay, vừa sinh ra đã biết đi.

Cảnh tượng này làm cả nhà Lý Tĩnh sợ chết khiếp, nhưng rất nhanh sau đó, Thái Ất Chân Nhân đã đến cứu nguy.

"Bần đạo đến rồi!" Chỉ thấy Thái Ất Chân Nhân cưỡi tường vân, bay đến trên không phủ Lý Tĩnh.

"Lý đạo hữu!" Lý Tĩnh đang kinh hoảng thất thố nghe có người gọi, lập tức ngẩng đầu nhìn lên trời cao.

Thái Ất Chân Nhân sau khi đáp xuống đất, tiện tay khống chế Na Tra, rồi đi đến trước mặt Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh vẫn chưa hoàn hồn, sau đó nhìn Na Tra trong tay Thái Ất Chân Nhân, trong mắt hiện lên một tia chán ghét, ánh mắt như đang nhìn một con yêu quái.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân không hề để ý đến điều này, mục đích của ông ta đến đây là để phò tá Na Tra trưởng thành, đây là mệnh lệnh mà Nữ Oa Nương Nương đã giao phó.

Quan hệ giữa Tây Phương Nhị Thánh và Nữ Oa Nương Nương không tốt, Nữ Oa Nương Nương cũng không tin họ, Lão Tử môn hạ không có bao nhiêu đồ đệ, Tiệt Giáo lại lựa chọn phong sơn khi Đạo Tổ tuyên bố Phong Thần, cho nên chỉ có thể chọn người từ môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Trong số môn hạ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, cũng chỉ có một mình Thái Ất Chân Nhân là Nữ Oa nhìn thuận mắt một chút, những người còn lại cơ bản đều kế thừa tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn, kỳ thị Yêu tộc, cho nên mới chọn Thái Ất Chân Nhân để hoàn thành việc phò tá Na Tra này.

Khi Na Tra ra đời, Nữ Oa tự nhiên cũng đang quan sát, khi nhìn thấy tia chán ghét trong mắt Lý Tĩnh, nàng thở dài một hơi, chỉ có thể nói rằng Na Tra đã đầu thai nhầm chỗ, cuộc sống sau này chắc chắn sẽ không tốt đẹp.

Nhưng nàng cũng không ra tay, trải qua một hồi Phong Thần, có lẽ Na Tra sẽ trưởng thành hơn.

Thái Ất Chân Nhân nhìn Lý Tĩnh đang ngẩn người, nói: "Lý đạo hữu, bần đạo là Thái Ất Chân Nhân, môn đồ của Ngọc Thanh Thánh Nhân, hôm nay thụ mệnh người khác đến thu Na Tra làm đồ đệ." Thái Ất Chân Nhân nói lần nữa mới kéo Lý Tĩnh trở về thực tại.

Nghe lời của Thái Ất Chân Nhân, Lý Tĩnh tưởng rằng ông ta thụ mệnh Ngọc Thanh Thánh Nhân đến thu Na Tra làm đồ đệ.

Lúc này trong lòng hắn không khỏi ghen tị, con trai của mình sao lại có số tốt như vậy, vừa sinh ra đã có cao nhân thu làm đồ đệ.

Nhưng tại sao đứa trẻ này lại có hình dạng như yêu nghiệt vậy?

Lý Tĩnh không thể chấp nhận được, thân là Tổng binh trấn thủ Trần Đường Quan, tại sao lại sinh ra một đứa con trai như thế này, uổng công mẹ nó mang thai ba năm sáu tháng.

Mọi chuyện này trong mắt Thái Ất Chân Nhân đều rất bình thường, Na Tra là hộ pháp đồng tử của Nữ Oa Nương Nương, mang thai mười năm cũng là chuyện bình thường.

Còn về cách nhìn của Lý Tĩnh đối với Na Tra, trong mắt Ân phu

nhân lại không hề tồn tại, trong mắt bà, Na Tra dù có hình dạng thế nào, đó cũng là miếng thịt từ trên người bà rơi xuống, là con ruột.

Sau khi Thái Ất Chân Nhân khống chế Na Tra, Ân phu nhân được người dìu đến bên cạnh, giọng nói yếu ớt vang lên: "Đạo trưởng, có thể cho ta bế con ta một chút được không?" Thái Ất Chân Nhân nhìn Ân phu nhân, qua lời nói liền biết đây là mẹ của Na Tra, bèn giao đứa trẻ cho bà.

Ân phu nhân dịu dàng vuốt ve khuôn mặt của Na Tra, Na Tra vừa mới chuyển thế không hề khóc lóc, khi được Ân phu nhân vuốt ve khuôn mặt liền cười thành tiếng.

Thấy Na Tra cười vui vẻ như vậy, Ân phu nhân cũng cười theo.

Nhìn cảnh này, Thái Ất Chân Nhân cũng cảm thấy ấm lòng, chỉ có Lý Tĩnh đứng một bên không biết đang hờn dỗi cái gì.

Lý Tĩnh còn có hai đứa con nữa, cũng chính là hai người anh của Na Tra, đều rất thích Na Tra vừa mới sinh ra, thường xuyên ở bên cạnh Na Tra chơi đùa, Na Tra cũng bị hai người chọc cho cười ha hả.

Na Tra lớn lên dần dưới sự chăm sóc của Thái Ất Chân Nhân, trong thời gian đó ông đã dạy cho cậu rất nhiều pháp thuật, nhưng cậu lại kế thừa tính cách của Linh Châu Tử tiền thế, trở nên vô cùng nghịch ngợm.

Cậu luôn chạy đi chơi khắp nơi, lang thang khắp chốn, ngay cả Thái Ất Chân Nhân cũng không có cách nào, có mấy lần còn bị cậu đốt cả bộ râu quai nón.

Mỗi lần Thái Ất Chân Nhân đối mặt với Na Tra đều vô cùng tức giận, nhưng lại không làm gì được đối phương, cậu ta là đồng tử dưới trướng Nữ Oa, là con cưng độc nhất.

Cho nên dù có xảy ra chuyện gì, Thái Ất Chân Nhân cũng phải

gánh vác, thật là mệt tâm.

Vì sự nghịch ngợm của Na Tra, Lý Tĩnh lại càng thêm chán ghét, trong lòng ông ta vẫn luôn cho rằng Na Tra là yêu nghiệt, quan niệm này chưa bao giờ thay đổi, vì chuyện này mà ông ta và Ân phu nhân đã cãi nhau mấy lần.

Mỗi lần cãi nhau xong, Ân phu nhân đều lấy nước mắt rửa mặt, trong lòng bà, Na Tra là con trai mình, chuyện này chưa bao giờ thay đổi, ngay cả Lý Tĩnh cũng không thể thay đổi suy nghĩ này.

Theo sự trưởng thành của Na Tra, những rắc rối cậu gây ra ngày càng lớn, có lúc Thái Ất Chân Nhân gánh vác cũng cảm thấy vất vả.

Vì thế, Thái Ất Chân Nhân cũng đã mấy lần tìm Nữ Oa Nương Nương, Nữ Oa Nương Nương cũng chỉ biết bất đắc dĩ, đồng tử dưới trướng của mình không cưng chiều thì cưng chiều ai?

Một ngày nọ, mí mắt trái của Thái Ất Chân Nhân cứ giật liên hồi, khiến ông tâm thần bất an, bèn bấm tay tính toán...

Sau khi tính ra, ông suýt nữa đã khóc.

Trước đây có thể là những trận quậy phá nhỏ, nhưng lần này...

Không xong rồi, Thái Ất Chân Nhân thở dài một hơi, Na Tra sắp phải độ kiếp, muốn ngăn cũng không ngăn được, chỉ có thể cầu nguyện cho cậu ta có thể bình an vượt qua.

Trong lúc Thái Ất Chân Nhân đang cầu nguyện, Na Tra đang ở trên Đông Hải.

Na Tra tu luyện thuộc tính Hỏa, nhưng lại thích chơi nước, nhìn thấy Đông Hải rộng lớn như vậy, nhất thời chơi đến quên trời quên đất.

Chương 349

“Ngao!” Một tiếng rồng gầm vang lên trên mặt biển.

Nhìn qua, một con bạch long dài ngàn trượng đang bay lượn trên mặt biển.

Con rồng này chính là con trai của Đông Hải Long Vương, Ngao Bính!

“Kẻ nào!

Vì sao lại phóng hỏa trên Đông Hải?” Phóng hỏa trên biển!?

Cái quái gì vậy, phóng hỏa trên biển có tác dụng gì?

Đốt ai chứ?

“Kẻ nào?

Dám quản chuyện của tiểu gia?” Không thể không nói, Na Tra lúc nhỏ cũng kiệt ngạo bất tuân, nhìn ai cũng không phục, nhìn ai cũng không vừa mắt.

“Ta là Tam thái tử Đông Hải Long Cung Ngao Bính!

Ngươi ở đây phóng hỏa, đốt bị thương vô số hà binh của ta, còn không mau mau dừng tay!” Ngao Bính nhìn Na Tra, trong mắt lộ ra hung quang.

“Tam thái tử Đông Hải Long Cung?

Chưa nghe qua!

Cút sang một bên, đừng cản đường!” Na Tra xua xua tay, rõ ràng không coi tên này ra gì.

Ngao Bính đâu thể chịu được kẻ kiêu ngạo như vậy, trực tiếp gầm

lên một tiếng, chấn động cả mặt biển.

"Ồ à?" Na Tra mở to hai mắt, dường như muốn xem Ngao Bính có bản lĩnh gì.

Ngao Bính bị dáng vẻ của Na Tra làm cho tức đến nghiến răng, râu rồng cũng run lên không ngừng, cảm giác như sắp không kìm nén được ngọn lửa giận trong lòng, tên nhóc này thật quá đáng ghét.

"Chịu chết đi!" Ngao Bính vung một trảo xuống, khí áp cường đại đè mặt biển trong phạm vi đó xuống hơn một trượng.

Nhưng lại không có hiệu quả như trong tưởng tượng, thậm chí còn cảm giác như móng rồng đập vào một cây đinh, đau, vô cùng đau, siêu cấp đau!

"Ngao!" Ngao Bính phát ra một tiếng rồng gầm bi thảm, bay vút lên trời cao.

Ngược lại, Na Tra không hề hấn gì, vẫn đứng ở vị trí cũ, chỉ là trên tay đã có thêm một cây Hỏa Tiêm Thương.

Có Thái Ất Chân Nhân chỉ đạo, lại thêm bản thân thiên phú dị bẩm, tu hành tiến triển vô cùng nhanh, chỉ trong mười mấy năm ngắn ngủi đã đạt đến cảnh giới Kim Tiên.

Mặc dù tốc độ này có chút kinh người, nhưng cũng không phải không có nguyên nhân, dù sao Linh Châu Tử khi chuyển thế đã mang theo tu vi, nếu không thì sao có thể kịp tham gia Phong Thần chi chiến, chỉ trong mấy chục năm, chỉ dựa vào tu luyện thì có thể tu luyện được bao nhiêu?

Thái Ất Chân Nhân cũng vì thế mà đau đầu, tốc độ tiến bộ thần tốc, nhưng lại không có tâm cảnh hoàn mỹ, nếu không thì đã chẳng gây ra nhiều rắc rối như vậy.

Ông cho rằng sau khi Linh Châu Tử chuyển thế, tâm tính cũng sẽ

trưởng thành theo tuổi tác, nhưng Na Tra hiện tại lại đang ở trong thời kỳ nổi loạn, lại sở hữu thực lực siêu cường, cả Trần Đường Quan không một ai có thể áp chế được.

Ngao Bính chỉ có tu vi Chân Tiên, làm sao có thể là đối thủ của Na Tra, chỉ có thể bị Na Tra hành hạ.

Ngao Bính bay lên trời cao rồi lại nhanh chóng lao xuống, trước đó Na Tra dùng Hỏa Tiêm Thương đâm vào móng rồng của hắn, không ngờ tên tiểu quỷ này cũng có chút bản lĩnh.

Ngao Bính chỉ là Chân Tiên, chưa lĩnh ngộ được bao nhiêu kỹ năng tất yếu của Long tộc, nên luôn bị Na Tra áp đảo.

Na Tra cấp Chân Tiên (lẽ ra là Kim Tiên) dễ dàng hành hạ Ngao Bính, thậm chí còn định rút gân rồng của Ngao Bính.

"Phụ hoàng!

Cứu con!" Dưới sự sợ hãi, Ngao Bính bắt đầu gọi cứu viện.

Na Tra lại là kẻ trời không sợ đất không sợ, vốn đang định rút gân rồng của Ngao Bính, nhưng thấy hắn gọi cứu viện liền dừng tay, muốn xem con rồng trắng nhỏ này có thể gọi được cứu binh gì.

"Ngao!" Một tiếng rồng gầm cường đại vang vọng khắp trời đất, vạn dặm sinh linh ở Đông Hải đều quỳ lạy.

Na Tra còn thảm hơn, trực tiếp bị chấn đến chảy máu, mắt, mũi, miệng, tai đều chảy ra những tia máu.

Thái Ất Chân Nhân vốn đang quan sát trong bóng tối cũng bị dọa cho giật nảy mình, vốn theo kịch bản, Ngao Bính sẽ không gọi cứu viện, dù có gọi cũng chỉ là một Đông Hải Long Vương, tồn tại cấp Đại La Kim Tiên.

Nhưng Thái Ất Chân Nhân nghe tiếng rồng gầm này liền biết

chuyện chắc chắn không đơn giản, là cấp Chuẩn Thánh, ở Đông Hải mà có Chuẩn Thánh, chỉ có một thế lực sở hữu, đó chính là Tiên Đình.

Dù Tiên Đình hiện tại không có Sở Dương trấn thủ, thực lực tổng thể cũng hoàn toàn có thể nghiền ép bất kỳ thế lực nào trong Hồng Hoang, miễn là Thánh nhân không ra tay.

Na Tra bị chấn đến thất khiếu chảy máu, đầu óc ong ong, ngây người ra đó không biết phải làm gì.

Sau đó một đạo hồng quang lóe lên, một vị lão giả xuất hiện bên cạnh Ngao Bính.

Chương 350

"Chúc Long!?" Thái Ất Chân Nhân đang ở trong bóng tối thất thanh kêu lên.

Sau khi Chúc Long gia nhập Tiên Đình, tu vi tăng lên vùn vụt, vốn chỉ vừa mới nhập Chuẩn Thánh, nay đã là cường giả sắp tiếp cận Chuẩn Thánh hậu kỳ.

Sau khi Chúc Long xuất hiện, Thái Ất Chân Nhân cảm thấy không thể ở lại được nữa, nếu còn trốn, có lẽ không giữ được Na Tra.

"Chúc Long tiền bối!" Từ xa, Thái Ất Chân Nhân cưỡi một đóa tường vân vội vàng bay tới.

Chúc Long lạnh lùng liếc Thái Ất Chân Nhân một cái, khi đến gần còn cảm giác được nhiệt độ trong phạm vi vạn dặm quanh người Chúc Long đã giảm đi không ít.

Xong rồi!

Đầu óc Thái Ất Chân Nhân cũng ong ong, không ngờ chuyện do Na Tra gây ra lại chọc giận Chúc Long, phải làm sao bây giờ.

Hiện tại Chúc Long chỉ có hai nghịch lân lớn, một là Tiên Đình, hai là hậu duệ của Tổ Long.

Sau khi đi theo Sở Dương, hắn không học được gì nhiều, chỉ học được cách bao che khuyết điểm.

Từ đó về sau, chỉ cần có kẻ nào dám động đến con cháu Long tộc, đều phải hỏi qua móng rồng của hắn.

Thái Ất Chân Nhân đứng trước mặt Chúc Long không dám thở mạnh, dù Sở Dương không ở Hồng Hoang, nhưng dư uy vẫn còn đó, chiến tích một mình độc chiến năm đại Thánh nhân, quả thực là một

tồn tại kinh khủng như đại ma vương.

"Người này là đệ tử của ngươi?" Ánh mắt Chúc Long lạnh như băng, nhìn chằm chằm vào Thái Ất Chân Nhân, khiến ông có cảm giác như rơi vào hầm băng.

Thái Ất Chân Nhân chỉ là Đại La Kim Tiên, đối mặt với Chuẩn Thánh không có bất kỳ khả năng phản kháng nào, huống hồ Chúc Long còn là Chuẩn Thánh lão làng của Hồng Hoang.

"Vâng, thưa Chúc Long tiền bối." Nếu không phải thân phận Na Tra đặc thù, Thái Ất Chân Nhân thật sự không muốn cứng rắn đối mặt, Na Tra đứng một bên, cả người vẫn chưa hoàn hồn, vết máu do bị chấn động lúc trước vẫn chưa khô.

Hiện tại Na Tra chưa khôi phục ký ức tiền thế, lần đầu tiên gặp người mạnh như vậy, hoàn toàn không biết phải làm sao.

Lúc này Thái Ất Chân Nhân tuy không hoảng, nhưng có chút sợ Chúc Long sẽ làm ra chuyện quá đáng.

"Dám đánh giết đệ tử Long tộc ta, bản tọa cho ngươi một cái mặt mũi, nhận lấy một chiêu của bản tọa, bản tọa sẽ để ngươi rời đi." Chúc Long cũng hiểu Thái Ất Chân Nhân là môn đồ của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiện tại Ngao Bính cũng không bị thương nặng, không cần thiết phải làm quá lên.

Dù sao hiện tại Sở Dương không ở Hồng Hoang, nếu làm quá, Nguyên Thủy Thiên Tôn không chừng sẽ làm ra chuyện vượt quá giới hạn.

Hiện tại chỉ để Thái Ất Chân Nhân nhận một chiêu, nếu không nhận được, chỉ có thể nói Thái Ất quá yếu, ngay cả một chiêu của Chuẩn Thánh cũng không đỡ nổi, không phải là làm mất mặt Thánh nhân sao.

Thái Ất Chân Nhân cũng âm thầm lau một vệt mồ hôi, may mà Chúc Long chỉ bảo nhận một chiêu, ông có chút nắm chắc.

"Như vậy, đa tạ tiền bối." Giọng nói vừa dứt, Chúc Long liền ngưng tụ toàn bộ sức mạnh vào tay phải, ống tay áo bên phải lập tức bị sức mạnh cường đại xé rách.

Chỉ thấy tay phải của hắn hoàn toàn hóa thành hình dạng móng rồng, vảy rồng màu đỏ tựa như lớp giáp cứng rắn nhất thế gian, mang theo khí tức Long tộc cường đại kinh khủng.

Móng rồng vừa xuất hiện, yêu quái biển trong vạn dặm hải vực đều cảm thấy như bị một cỗ sức mạnh cường đại trấn áp, là sự trấn áp từ huyết mạch, khiến toàn bộ đều quỳ lạy về phía Chúc Long.

Lúc này Chúc Long tựa như Long Hoàng của vùng biển này, vạn vật triều bái.

Thái Ất Chân Nhân cũng không dám đại ý, Cửu Long Thần Hỏa Tráo lập tức xuất hiện trong tay ông.

Pháp bảo vừa xuất hiện, hình thành một lớp khiên lửa hộ thể, bao bọc Thái Ất Chân Nhân.

Dù ở bên trong lớp khiên lửa hộ thể, Thái Ất Chân Nhân vẫn cảm nhận được sự khủng bố của một trảo này.

Một trảo này của Chúc Long đã dùng toàn lực, có thể thấy trên móng vuốt của hắn, lóe lên những diệu văn màu đỏ, đó chính là văn lộ Đại Đạo.

Khi nhìn thấy những văn lộ này, cả trái tim Thái Ất Chân Nhân đều thắt lại, là môn đồ của Thánh nhân, khẳng định kiến thức rộng rãi, văn lộ này ông chắc chắn đã từng thấy.

Chiến lực của Chuẩn Thánh Trảm Tam Thi chỉ ở mức bình thường, Chuẩn Thánh đã tham ngộ được một tia Đại Đạo chi lực mới

là chiến lực đỉnh cao trong số các Chuẩn Thánh.

Hồng Hoang rộng lớn, Chuẩn Thánh dù không có ngàn vị thì cũng có trăm vị, thậm chí còn có một số người từ thời Thượng Cổ Hồng Hoang ẩn thế không ra, cộng lại ít nhất cũng phải trên ba ngàn, nhưng người có thể tham ngộ được một tia Đại Đạo chi lực, có thể đếm trên đầu ngón tay.

Chúc Long trước mắt chính là một trong số đó, chỉ cần tin tức này truyền ra ngoài, danh tiếng của Chúc Long tuyệt đối sẽ khiến người trong Hồng Hoang nghe danh đã sợ mất mật.

Đại Đạo chi lực, là thứ chuyên thuộc của Thánh nhân, Chuẩn Thánh dù chỉ tham ngộ được một tia thì phương diện chiến đấu lực cũng sẽ được tăng vọt.

Nhận ra điểm này, Thái Ất Chân Nhân cảm thấy việc mình có nắm chắc đỡ được một chiêu của Chúc Long trước đó quả thực như một trò cười.

Khi móng rồng của Chúc Long cách khiên lửa của Thái Ất Chân Nhân chỉ còn một ngón tay, nó lại dừng lại.

Thái Ất Chân Nhân kinh ngạc nhìn cảnh này, biết chắc chắn là sư tôn đã ra tay, nếu không thì có lẽ ông đã toi mạng.

Bề ngoài của Chúc Long không thể hiện bất kỳ biến đổi cảm xúc nào, chỉ có ánh mắt lạnh như băng nhìn Thái Ất Chân Nhân.

Chúc Long tự nhiên cũng biết Nguyên Thủy Thiên Tôn đã ra tay, chỉ là không nói gì thôi, dưới Thánh nhân, tất cả đều là con kiến, nhưng Chuẩn Thánh đã tham ngộ một tia Đại Đạo chi lực thì trước mặt Thánh nhân cũng có chút đáng xem.

Nhưng, chỉ là có chút đáng xem thôi, trong mắt Thánh nhân chỉ là con kiến lớn hơn một chút, chỉ cần dùng thêm chút sức lực là được.

Chương 351

"Chúc Long, ngươi không cảm thấy quá đáng sao?" Giọng nói uy nghiêm của Nguyên Thủy Thiên Tôn từ trên trời truyền đến, đồng thời còn có uy áp cường đại.

Chúc Long hừ một tiếng, từ từ thu móng rồng về, dưới uy áp cường đại của Nguyên Thủy Thiên Tôn, hắn không hề khuất phục, hắn không thể làm mất mặt Tiên Đình.

Uy áp mà Nguyên Thủy Thiên Tôn phóng ra ngày càng lớn, nhưng Chúc Long vẫn không có dấu hiệu khuất phục, bất đắc dĩ, Nguyên Thủy đành phải thu lại uy áp.

Ông ta ra tay là để cứu đệ tử, giờ lại đi so kè với một Chuẩn Thánh, nếu truyền ra ngoài thì mặt mũi già này để đâu.

Ban đầu ông cũng không ngờ Chúc Long lại mạnh đến vậy, có thể khẳng định, nếu một chiêu kia đánh trúng, Thái Ất Chân Nhân có thể bị đánh tan cả tam hồn thất phách, đến lúc đó dù là Thánh nhân cũng vô lực cứu vãn.

"Chúc Long, chuyện này đến đây là kết thúc, thế nào?" Nguyên Thủy Thiên Tôn nói, tạm thời không muốn làm lớn chuyện, còn về Tiên Đình, cứ giải quyết xong Tiệt Giáo rồi hẵng giải quyết chuyện phiền phức này.

Chúc Long cũng bất đắc dĩ, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã nhúng tay vào, nếu cứ dây dưa không buông, đối với hắn cũng không có lợi, dù sao Ngao Bính cũng không bị thương, tạm thời kết thúc vậy.

"Như vậy, liền cho Thiên Tôn một cái mặt mũi." Chúc Long chắp tay, sau đó mang theo Ngao Bính rời đi, trở về Tiên Đình.

Những người liên tiếp xuất hiện, một người mạnh hơn một người, Na Tra đến giờ vẫn chưa hoàn hồn, Thái Ất Chân Nhân lắc đầu, vô cùng khổ não, cũng mang theo Na Tra rời đi.

Thái Ất Chân Nhân cũng không ngờ, một Chuẩn Thánh trung kỳ lại có thể tham ngộ một tia Đại Đạo chi lực, thật sự hiếm có trên đời.

Chúc Long tự mình tham ngộ được, Thái Ất Chân Nhân chắc chắn không tin, ngay cả Nguyên Thủy Thiên Tôn khi ở cảnh giới Chuẩn Thánh cũng chưa tham ngộ được Đại Đạo chi lực, đừng nói là Chúc Long.

Tư chất của Chúc Long ở Thượng Cổ Hồng Hoang chỉ có thể xếp vào hàng trung thượng, ngay cả thượng đẳng cũng không phải, bên trong chắc chắn là do Sở Dương giở trò, lại có thể khiến Chúc Long ở Chuẩn Thánh trung kỳ đã tham ngộ được một tia Đại Đạo chi lực.

Nhưng sư tôn của Thái Ất Chân Nhân lại không thể làm cho môn hạ đệ tử của mình cũng sở hữu Đại Đạo chi lực, khoảng cách giữa sư tôn và Sở Dương thật sự lớn như vậy sao?

Lúc này trong lòng Thái Ất Chân Nhân đã bắt đầu hoài nghi Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Sau chuyện đó, Na Tra dường như đã thay đổi tính nết, không còn ra ngoài gây rối nữa, một mực ở nhà nỗ lực tu luyện, đến mức điên cuồng.

Thái Ất Chân Nhân dường như cũng bị đả kích, cáo biệt Lý Tĩnh, trở về Kim Quang Động ở núi Càn Nguyên bế quan.

Vợ chồng Lý Tĩnh đều không biết Na Tra lần này ra ngoài rốt cuộc đã gặp phải chuyện gì, khiến cậu ta thay đổi tính nết, nhưng đối với Lý Tĩnh, đó lại là chuyện tốt, đỡ phải mỗi ngày đều phải đi dọn dẹp hậu quả cho những việc Na Tra làm.

Ngao Bính không chết, tự nhiên cũng không có chuyện nước ngập Trần Đường Quan, không biết Na Tra có còn lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ không.

Nếu không như vậy, Thái Ất Chân Nhân sẽ không cần phải tạo ra Liên Hoa Hóa Thân cho Na Tra, chỉ sợ tu vi của cậu ta sẽ dừng lại ở Đại La Kim Tiên, cả đời này khó mà tiến thêm một bước.

Không lâu sau, Thái Ất Chân Nhân nhận được tin tức từ Nguyên Thủy Thiên Tôn: Phong Thần đã bắt đầu, mau đến Tây Kỳ!

Nhận được tin này, Thái Ất Chân Nhân lập tức xuất hiện tại nhà Lý Tĩnh, mục đích của lần đến này chỉ là để đưa Na Tra đến Tây Kỳ, trở thành một chiến lực lớn của Xiển Giáo, đưa toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng.

Nhưng khi Thái Ất Chân Nhân định đưa Na Tra đến Tây Kỳ, Lý Tĩnh lại nhảy ra không đồng ý!

Chuyện Tây Kỳ muốn tạo phản Triều Ca đã lan truyền ra ngoài, cả Nhân tộc đều biết chuyện này, gia đình Lý Tĩnh trung thành với Triều Ca.

Nghe Thái Ất Chân Nhân muốn đưa Na Tra đi theo giặc, Lý Tĩnh là người đầu tiên không đồng ý, thậm chí còn uy hiếp Na Tra, nếu đi thì đừng bao giờ trở về nữa, Lý Tĩnh không có đứa con trai như vậy.

Na Tra cũng là người trọng tình nghĩa, một bên là thầy, một bên là cha, vô cùng khó xử.

Thái Ất Chân Nhân cũng nhìn ra điều đó, không hề miễn cưỡng Na Tra, chỉ nói sau này nếu thấy hành vi của Trụ Vương thì đừng trách cha mình.

Ban đầu Na Tra không hiểu tại sao, dù sao từ khi sinh ra, ngoài Trần Đường Quan, cậu chỉ đến Đông Hải, còn về Trụ Vương, cậu

chưa từng nghe nói, nếu không phải cha không cho đi Tây Kỳ, có lẽ cậu đã không biết mình đã giết bao nhiêu người của Triều Ca rồi.

Thái Ất Chân Nhân đến Tây Kỳ xong, Na Tra vẫn ở nhà không có việc gì làm, trước đó vẫn luôn điên cuồng tu luyện, nhưng một thời gian trước, sau khi đột phá Thái Ất Kim Tiên, cậu lại bắt đầu không kìm nén được sự xao động trong lòng.

Nhưng Trần Đường Quan Na Tra đã chơi mười mấy năm, sớm đã chán ngấy, lúc rảnh rỗi đều muốn ra ngoài chơi.

Ví dụ như chuyến đi Đông Hải lần trước, cậu có thần thông hệ Hỏa, tu luyện ở đâu cũng sẽ gây hỏa hoạn, chỉ có sa mạc và trên biển là không, cho nên Na Tra mới chạy ra Đông Hải.

Vì sự nghịch ngợm của Na Tra, Lý Tĩnh cũng không có cách nào, ai bảo tu vi của ông không cao bằng Na Tra, mỗi lần chỉ có thể đi dọn dẹp hậu quả cho Na Tra.

Mỗi lần Na Tra trở về, sẽ có tiếng người đến tố cáo theo sau.

Một ngày nọ, Lý Tĩnh không chịu nổi nữa, liền đi tìm sư phụ của mình, Nhiên Đăng Đạo Nhân.

Lý Tĩnh vốn trong lòng không thích đứa con này, từ khi sinh ra đã luôn gây phiền phức, không có một ngày nào yên ổn, nhưng thiên tư của đứa trẻ này lại cực kỳ tốt, chỉ trong mười mấy năm, đã hoàn toàn vượt qua người cha này, tu vi của ông ta mới chỉ là Kim Tiên mà thôi.

Sau khi Lý Tĩnh tìm đến Nhiên Đăng Đạo Nhân, nói rõ ý của mình, Nhiên Đăng Đạo Nhân gật đầu, sau đó bấm tay tính toán.

Một lát sau, sắc mặt Nhiên Đăng Đạo Nhân thay đổi.

Vốn theo như ông ta tính toán, lúc này Na Tra đáng lẽ đã lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ rồi, sau đó được Thái Ất Chân Nhân dùng hoa sen tái tạo nhục thân mới đúng, tại sao... lại không có chuyện đó?

Trước đó Nhiên Đăng Đạo Nhân đã tính toán chuyện này, đáng lẽ phải phát triển theo hướng đó mới đúng, ông ta còn đặc biệt chế tạo một món Hậu Thiên Linh Bảo chuyên dùng để đối phó với Liên Hoa Hóa Thân của Na Tra cho Lý Tĩnh, bây giờ Na Tra không phải là Liên Hoa Hóa Thân, pháp bảo đó còn có tác dụng không?

Chương 352

Qua một lúc lâu, Lý Tĩnh thấy Nhiên Đăng Đạo Nhân không nói gì, liền nhẹ giọng gọi: "Sư tôn, sư tôn!" Nghe tiếng gọi của Lý Tĩnh, Nhiên Đăng Đạo Nhân mới hoàn hồn, sau đó trong lòng lau một vệt mồ hôi.

Pháp bảo đã luyện chế xong rồi, cứ để Lý Tĩnh mang đi thử xem có tác dụng không.

"Đồ nhi à, vi sư có một món pháp bảo, có lẽ có thể áp chế được Na Tra, không để nó đi khắp nơi gây rối." Sau đó, Nhiên Đăng Đạo Nhân lấy ra một cái tháp nhỏ, nói: "Bảo vật này là Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp, có thể nhốt Na Tra." Lý Tĩnh thấy Linh Lung Bảo Tháp kim quang lấp lánh, cả hai mắt đều sáng lên, vừa nhìn đã biết đây là một bảo bối tốt.

"Đa tạ sư tôn!" Lý Tĩnh lập tức khấu đầu cảm tạ.

Trong lòng cũng vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng không cần phải đi dọn dẹp hậu quả cho tên nhóc Na Tra đó nữa, những năm qua, ông ta vẫn luôn bận rộn vì tên nhóc này, nếu không phải vì phu nhân, sớm đã đuổi Na Tra ra khỏi nhà rồi.

Lý Tĩnh đã chịu không ít khổ sở trong tay Na Tra, giờ có pháp bảo có thể áp chế, cuối cùng cũng có thể trả lại những nỗi khổ đã chịu trước đây.

Chỉ là Lý Tĩnh không biết, pháp bảo này chỉ có thể khắc chế Na Tra có Liên Hoa Hóa Thân, Na Tra hiện tại không phải là Liên Hoa Hóa Thân, món pháp bảo này đối với Na Tra mà nói, chưa chắc đã có tác dụng.

Lý Tĩnh vui vẻ trở về nhà, dường như vui đến mức vênh váo.

Về đến nhà, gọi hai tiếng Na Tra, không nhận được hồi âm, tâm trạng liền trở nên tồi tệ, có chút thất vọng.

Vốn tưởng rằng về nhà là có thể áp chế Na Tra, không ngờ nó lại không ở nhà, xem ra lại ra ngoài gây rối rồi.

Nghĩ đến đây, Lý Tĩnh lập tức hỏi Ân phu nhân, Na Tra đi đâu rồi, ông ta không muốn đi dọn dẹp hậu quả cho Na Tra nữa.

"Phu nhân, Na Tra đâu?" Ân phu nhân ngẩn người, là vợ chồng, những năm qua Lý Tĩnh ngoài lúc Na Tra còn nhỏ nói được mấy câu, mười mấy năm nay chưa từng nói chuyện với bà, hôm nay đột nhiên hỏi thăm, cảm giác có chút bất thường.

Nhưng bà vẫn mỉm cười trong lòng, có lẽ phu quân của mình đã tỉnh ngộ, biết Na Tra là con ruột, không còn nghiêm khắc như trước nữa.

Nếu Ân phu nhân biết được suy nghĩ thật sự trong lòng Lý Tĩnh, có lẽ bây giờ đã cãi nhau một trận với ông ta, đâu còn cười được nữa.

"Phu quân, Na Tra hôm nay đến *** chơi rồi." "Đa tạ phu nhân." Sau khi nghe Ân phu nhân nói vị trí chính xác, Lý Tĩnh cảm tạ rồi đi ra ngoài.

Ân phu nhân thấy Lý Tĩnh chuẩn bị đi tìm Na Tra, tưởng ông có lòng tốt, liền nhắc nhở: "Phu quân, thấy Na Tra thì bảo nó về sớm ăn cơm nhé." Lý Tĩnh đi đến ngưỡng cửa suýt nữa bị vấp ngã, sau đó nghiến răng trả lời: "Ta sẽ, phu nhân!" Có được vị trí chính xác, Lý Tĩnh nhanh chóng tìm thấy Na Tra, lúc này Na Tra đang luyện tập thần thông bên bờ biển.

Cậu không hề biết "nguy hiểm" đang từng bước đến gần, mỗi lần luyện xong thần thông, sẽ có một đống cá tôm nhỏ chín nằm trên bãi cát, mệt thì dừng lại, ngồi trên bãi cát ăn cá tôm nhỏ, mặc cho sóng lớn

vỗ vào người.

Lý Tĩnh thấy cảnh này cười lạnh, sau đó bắt đầu thôi động Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp, pháp bảo dưới sự thôi động của ông ta, tỏa ra kim quang chói mắt.

Na Tra lập tức nhận ra điều bất thường, chỉ là khi quay đầu lại, đã muộn, bảo tháp đã ở trên đầu cậu.

"Keng!" Chỉ thấy trên bãi cát rộng lớn có thêm một cái Hoàng Kim Linh Lung Bảo Tháp, tỏa ra ánh sáng yếu ớt.

"Yêu nghiệt phương nào, dám cả gan ám toán tiểu gia!" Trong bảo tháp truyền ra tiếng gầm giận dữ của Na Tra.

Lý Tĩnh đến bên cạnh bảo tháp cười lạnh nói: "Trá nhi, ở bên trong, cảm thấy có thoải mái không?" Na Tra ở trong bảo tháp ngẩn người, sau đó vui mừng nói: "Phụ thân, người đến rồi, mau cứu con ra ngoài!" Cậu không biết thứ này là của Lý Tĩnh, chuyên dùng để đối phó mình.

"Thả ngươi ra?

Ra để làm gì?

Tiếp tục gây thêm phiền phức cho vi phụ?" Lý Tĩnh thấy Na Tra thật sự không ra được, liền nói ra suy nghĩ chân thật nhất trong lòng.

"Không, con không có…" Na Tra chưa kịp bắt đầu biện giải đã bị Lý Tĩnh ngắt lời, ông ta không muốn nghe Na Tra nói, quyết định từ nay về sau nghe Na Tra nói chuyện sẽ đau đầu.

"Câm miệng!

Ngươi có biết vi phụ vì ngươi, mỗi ngày phải xin lỗi bao nhiêu người không!" "Ngươi có biết những năm qua vi phụ đã tặng quà cho bao nhiêu người, mới khiến họ không tìm đến tận cửa chỉ vào mũi

ngươi mà mắng không!”… Lý Tĩnh càng nói càng kích động, thậm chí còn nói ra lỗi lầm của mình, sau đó đổ hết lên đầu Na Tra, dường như tất cả mọi chuyện đều là do Na Tra làm, đều là lỗi của Na Tra.

Nghe Lý Tĩnh nói xong những lời này, Na Tra ở trong bảo tháp ngoáy ngoáy tai, ban đầu khi Lý Tĩnh nói, cậu có chút cho rằng là lỗi của mình, nhưng Lý Tĩnh càng nói, càng khiến cậu cảm thấy mọi chuyện đã biến chất.

Ngay cả chuyện trước đây, có thể nói tất cả đều là lỗi của Lý Tĩnh, cơ bản cậu không phạm phải bao nhiêu chuyện.

Đều là vì thành kiến của Lý Tĩnh đối với cậu quá sâu, chỉ cần là người ở Trần Đường Quan đều có thể nhìn ra.

Mỗi lần Na Tra ra ngoài chơi, vốn không có nhiều thứ để chơi, cho nên thú vui tuổi thơ của cậu là trốn tìm, mỗi lần Lý Tĩnh đều cho rằng cậu đang bắt nạt con nhà người khác, sau khi bắt được lại cứ một mực xin lỗi cha mẹ người ta.

Còn có, vì tu luyện thần thông hệ Hỏa, có thể phun ra Tam Muội Chân Hỏa, có lúc, người trong quan ủ rượu đều sẽ gọi cậu đến nhóm lửa, vì Tam Muội Chân Hỏa vừa tiết kiệm thời gian lại tiết kiệm sức lực, đối với Na Tra, đó là cơ hội tốt để rèn luyện thần thông hệ Hỏa, hoàn toàn không thể bỏ lỡ, mỗi lần đều là đôi bên tình nguyện.

Ban đầu Na Tra không quen thuộc với thần thông hệ Hỏa, cho nên có chút sự cố, lúc đó lại đúng lúc bị Lý Tĩnh bắt gặp, lại kéo cậu đi xin lỗi người ta, người ta nói cho Lý Tĩnh biết nguyên nhân thật sự, nhưng tên này hoàn toàn không cho người ta cơ hội.

Có một lần, có tiểu yêu bắt một đứa trẻ, mọi người mời Na Tra đi bắt yêu, khi vừa cứu đứa trẻ về, Lý Tĩnh lại đúng lúc xuất hiện, cho rằng cậu bắt cóc con nhà người ta, lại không cho người ta cơ hội giải thích.

Có lúc, rõ ràng đều là lỗi của Lý Tĩnh, nhưng tất cả lỗi lầm lại đổ lên người cậu.

Lúc đó, Na Tra vào buổi tối đều sẽ vì Lý Tĩnh không hiểu mình mà rơi lệ, nhưng lại không thể để người khác nhìn thấy, vì mẹ cậu đã nói, nam tử hán phải học cách kiên cường, không được rơi nước mắt trước mặt người khác.

Mỗi lần Na Tra đau lòng đều có mẹ ở bên cạnh cổ vũ, còn Lý Tĩnh lại chỉ đứng bên cạnh nhìn bằng ánh mắt lạnh lùng, cái gọi là, phụ thân?

Phụ thân?

Chương 353

Lý Tĩnh ở bên ngoài càng nói càng kích động, Na Tra ở bên trong nghe càng lúc càng tức!

Trong mắt Lý Tĩnh, Na Tra là một đứa trẻ vĩnh viễn chỉ biết phạm lỗi, mỗi một việc cậu làm đều là sai, chỉ vì thành kiến của Lý Tĩnh sao?

"Đủ rồi!" Na Tra gầm lên một tiếng, dưới khí lãng cường đại, Lý Tĩnh lùi lại một bước, cây cối trong vòng mười dặm đều vì tiếng gầm này mà rung chuyển.

Bên trong bảo tháp, may mà không có ai nhìn thấy dáng vẻ lúc này của Na Tra.

Có thể thấy, trên mặt cậu có hai hàng lệ ngân, rõ ràng vừa mới rơi xuống.

Nhiệt độ xung quanh Na Tra bắt đầu tăng lên, hai hàng lệ ngân nhanh chóng khô cạn, dường như chưa từng xuất hiện.

Lý Tĩnh bị Na Tra dọa cho lùi lại một bước, lại bắt đầu lải nhải.

"Sao?

Chẳng lẽ ta nói không đúng?" "Chuyện ngươi làm không dám thừa nhận sao?…" "Ta nói, đủ rồi!" "Ầm!" Sau một tiếng gầm giận dữ của Na Tra, Linh Lung Bảo Tháp trực tiếp bị Na Tra chấn vỡ.

Lý Tĩnh kinh ngạc nhìn cảnh này, đầu óc ong ong, Nhiên Đăng Đạo Nhân không phải nói, bảo vật này chuyên dùng để khắc chế Na Tra sao?

Sao… lại dễ dàng bị vỡ như vậy!?

Bảo tháp đã bị Lý Tĩnh luyện hóa, nay bị chấn vỡ, ông ta cũng phun ra một ngụm máu tươi, bị một ít nội thương.

Đồng thời ông ta cũng đang sợ hãi, vừa rồi đã nói nhiều lời cay độc như vậy, là vì cho rằng Na Tra không thể ra được, dù sao Nhiên Đăng Đạo Nhân cũng là tồn tại cấp Chuẩn Thánh, pháp bảo ông ta luyện chế sao có thể yếu được.

Nhưng Nhiên Đăng Đạo Nhân không nói cho ông ta biết, pháp bảo này chỉ có thể khắc chế Na Tra có Liên Hoa Hóa Thân.

Na Tra hiện tại vì chưa náo hải thành công, tự nhiên cũng không có kiếp nạn nước ngập Trần Đường Quan, cũng không có kiếp nạn lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ, không có những ma nạn này tự nhiên không cần phải chế tạo Liên Hoa Hóa Thân.

Na Tra không có Liên Hoa Hóa Thân, bảo tháp của Lý Tĩnh căn bản không có cách nào khắc chế.

Thấy Na Tra ra ngoài, Lý Tĩnh sợ hãi liên tục lùi về phía sau.

"Na Tra, ngươi… ngươi muốn làm gì?

Ta… ta là phụ thân của ngươi!" Lúc này Lý Tĩnh cuối cùng cũng lôi danh phận phụ thân ra để đè Na Tra.

Na Tra nghe lời Lý Tĩnh, cười lạnh nói: "Phụ thân?

Ngươi có bao giờ coi ta là con ruột của mình chưa?" Na Tra nói ra câu này, Lý Tĩnh á khẩu không nói được gì.

Thật vậy, từ khi Na Tra sinh ra, Lý Tĩnh vẫn luôn kỳ thị cậu, luôn mang thành kiến với cậu, cho rằng cậu vừa sinh ra đã là nghịch tử, chưa bao giờ xem xét suy nghĩ của cậu.

Vì Na Tra sinh ra có dị tượng, được Thái Ất Chân Nhân thu làm đệ tử, còn ông ta bái Nhiên Đăng Đạo Nhân làm sư cũng là nhờ phúc của

Thái Ất Chân Nhân.

Na Tra vừa sinh ra không chỉ là một cục thịt, còn có chân nhân thu làm đồ đệ, ông ta hận vì sao chuyện tốt như vậy lúc ông ta sinh ra lại không có.

Sau khi Na Tra sinh ra, Lý Tĩnh đã có thành kiến lớn với cậu, mới dẫn đến mọi chuyện xảy ra.

Na Tra dùng Hỏa Tiêm Thương chỉ vào Lý Tĩnh, tuy những năm qua nỗi đau cậu phải chịu đựng đa số đều vì thành kiến của Lý Tĩnh, nhưng bảo cậu giết Lý Tĩnh lại có chút không nỡ ra tay.

Na Tra vô cùng trọng tình nghĩa, huống hồ đây còn là phụ thân có huyết mạch tương liên, dù lúc này cậu rất muốn đánh chết Lý Tĩnh.

Lý Tĩnh ngồi trên đất vô cùng hoảng sợ, biết mình không phải là đối thủ của Na Tra, ý nghĩ duy nhất trong đầu hiện tại là chạy trốn.

Ông ta không giống Na Tra trọng tình trọng nghĩa, đối với ông ta, có thể bảo mệnh, chuyện gì cũng có thể làm ra, từ bỏ một đứa con trai cũng không thành vấn đề.

"Na Tra, dừng tay!" Vì Lý Tĩnh đã làm lỡ quá nhiều thời gian, Ân Thập Nương vốn tò mò sao hai cha con lâu như vậy chưa về, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy.

Na Tra nghe thấy tiếng của mẹ, Hỏa Tiêm Thương trong tay run lên, cậu có thể căm hận cha, nhưng lại không thể căm hận mẹ, những năm qua, vẫn luôn là mẹ ở bên cạnh cổ vũ cậu.

Ân Thập Nương tát một cái vào mặt Na Tra, có thể thấy biểu cảm trên mặt bà vô cùng đau khổ, một bên là chồng, một bên là con.

Bây giờ con trai bà lại cầm vũ khí chỉ vào chồng mình, để người khác nhìn thấy không phải là con cái đại nghịch bất đạo sao.

Ân Thập Nương rơi lệ hét lớn: "Nó là phụ thân của con, con không thể cầm vũ khí chỉ vào nó!" "Nương…" Na Tra nghĩ, vừa rồi Lý Tĩnh còn chuẩn bị đánh chết con ruột của mình, mình cầm vũ khí chỉ vào ông ta là sai sao?

Đáng bị đánh chết sao?

Vừa sinh ra đã là sai lầm sao?

Nhưng cảm xúc của Ân Thập Nương vô cùng không ổn định, Lý Tĩnh thấy phu nhân của mình đến liền biết, mình có cứu rồi.

Lúc Ân Thập Nương tát Na Tra một cái, Lý Tĩnh còn nghĩ, sau này phải chế phục được tên nghịch tử này.

"Trá nhi, có lẽ những năm qua nương đã quá cưng chiều con, mới khiến con làm ra chuyện đại nghịch bất đạo như vậy." Biểu cảm trên mặt Ân Thập Nương càng thêm đau khổ, bà nghẹn ngào nói: "Theo nương về được không?" Nói xong, Ân Thập Nương đưa tay vuốt ve khuôn mặt Na Tra.

Chương 354

Na Tra thấy biểu cảm của Ân Thập Nương cũng vô cùng đau khổ, đối với mẹ cậu vô cùng hiếu thuận, nhưng cảnh tượng Lý Tĩnh muốn đánh chết mình lúc trước, cậu lập tức lắc đầu.

Phụ thân của mình đã làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy, ở cái nhà đó cậu có thể ở được sao, cả đời này có lẽ cũng không thể quên được chuyện Lý Tĩnh dùng bảo tháp trấn áp mình.

Na Tra lắc đầu, nước mắt của Ân Thập Nương không còn kìm nén được nữa, điên cuồng chảy xuống, một đứa trẻ ngoan ngoãn, vì sao lại biến thành như vậy.

Na Tra không nỡ nhìn mẹ mình đau lòng như vậy, liền lùi lại một bước.

Nào ngờ, một bước này lại khiến Ân Thập Nương càng thêm đau lòng, bà cho rằng Na Tra thật sự vô cùng căm hận vợ chồng bà, ngay cả nhà cũng không chịu về.

Lúc này Na Tra không giải thích nữa, sợ nói ra, Ân Thập Nương sẽ không chịu nổi.

Na Tra nắm lấy một lọn tóc của mình, chấn đứt nó, sợi tóc từ từ bay lượn trong không trung.

Ân Thập Nương thấy cảnh này cảm giác như sắp ngạt thở, là người từng trải, tự nhiên hiểu ý nghĩa của hành động này.

Một lọn tóc biểu thị ân đoạn nghĩa tuyệt, từ nay về sau không còn liên quan gì nữa.

Cũng có nghĩa là, Na Tra không còn nhận vợ chồng họ nữa, từ nay về sau, Na Tra cũng không còn là con của họ.

“Cha, mẹ!” Na Tra tự giễu cười một tiếng, “Kiếp sau hài nhi sẽ báo đáp ân dưỡng dục.” “Không…” Ân Thập Nương nắm lấy trái tim mình, cảm thấy bên trong vô cùng đau đớn, đau đến mức không nói nên lời.

Lý Tĩnh trong lòng lại đang cười lạnh, cách nhìn của ông ta về Na Tra là yêu nghiệt chưa bao giờ thay đổi, dù là hiện tại vẫn như vậy, sau này cũng sẽ như vậy.

Khi Na Tra lựa chọn rời đi, ông ta không có một chút đau lòng nào, thậm chí còn có một tia mừng thầm, ngay cả dáng vẻ sắp ngã xuống của Ân Thập Nương cũng không nhìn thấy.

Na Tra thấy dáng vẻ đau khổ của Ân Thập Nương, trong lòng cậu sao lại không đau khổ chứ, là cha mẹ ruột, sau này lại không còn nửa điểm quan hệ.

Cố nén nỗi đau trong lòng, cậu quay người rời đi, bước đi chậm rãi, dáng vẻ của thiếu niên mười lăm mười sáu tuổi khiến người ta thấy đơn bạc, không nhịn được mà thương xót.

Lúc này mặt trời sắp lặn, bóng lưng của Na Tra cũng bị kéo dài ra, không khí tràn ngập một nỗi bi thương.

Cả ba người đều không phá vỡ sự im lặng này, bi thương trong im lặng.

Na Tra quay người mới đi được hai ba bước, Ân Thập Nương đã vì nỗi đau trong lòng mà đứng không vững, ngồi xuống đất.

Na Tra không quay đầu lại, sợ thấy dáng vẻ của mẹ mình, không nhịn được lại quay về, nhưng lại không thể tha thứ cho những việc cha mình đã làm.

Mẹ cậu không đáng phải chịu nỗi đau này, nếu không phải là ông ta, có lẽ bà đã không phải nhìn thấy cảnh này, cũng không phải tiễn

con trai mình rời đi.

Bóng lưng của Na Tra trên bãi biển trông vô cùng cô độc, cộng thêm sự tô điểm của hoàng hôn, khiến người nhìn thấy cảnh này trong lòng cũng dâng lên một nỗi bi thương.

Thời gian vào khoảnh khắc này dường như trở nên vô cùng chậm, như thể kéo dài vô hạn nỗi đau này, ngàn năm vạn năm đều ở trong một buổi hoàng hôn.

Cuối cùng, dường như đã qua một thế kỷ, bóng lưng của Na Tra biến mất trên bãi cát, Ân Thập Nương ngồi trên đất không lâu sau liền ngất đi.

Đợi Na Tra đi rồi, Lý Tĩnh mới nhìn về phía Ân Thập Nương, thở dài một hơi, bế bà lên, trở về phủ.

Từ đó về sau, người dân Trần Đường Quan không còn thấy Na Tra nữa, bá tánh đều sẽ đến nhà hỏi thăm Na Tra rốt cuộc đã đi đâu, có đứa trẻ tìm Na Tra chơi đùa.

Mỗi lần có người đến hỏi thăm, Lý Tĩnh trong lòng đều vô cùng tức giận, chỉ là một nghịch tử thôi, đi rồi mà có nhiều người hỏi thăm như vậy, năm xưa ta vì trấn mà hàng yêu bị thương cũng không có nhiều người đến thăm như vậy!

Vì thế đối với Na Tra càng thêm chán ghét, chưa bao giờ nghĩ rằng mình đã sai.

Ân Thập Nương sau khi Na Tra đi, thân thể ngày càng gầy gò, cơm nước không màng, cả người gầy đi một vòng, ánh mắt cũng tiều tụy vô cùng.

Lý Tĩnh cũng không quan tâm Ân Thập Nương, cảm thấy Ân Thập Nương không nên vì một nghịch tử mà cơm nước không màng như vậy.

Mỗi lần Ân Thập Nương hỏi Lý Tĩnh ngày đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ông ta đều im lặng không nói.

Có lúc Ân Thập Nương vào ban đêm sẽ tìm Lý Tĩnh khóc lóc, mỗi lần đổi lại chỉ là sự đánh mắng.

Vì chuyện của Na Tra, hai vợ chồng trở nên không còn hòa thuận như trước, thậm chí thường xuyên có chiến tranh lạnh.

Sau khi Na Tra rời đi, liền tìm đến sư phụ của mình, Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Cậu không hề kể lể với Ngọc Đỉnh Chân Nhân, nhưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân chỉ cần bấm tay tính toán là biết được đầu đuôi câu chuyện, sau khi thở dài một hơi, liền không nói gì nữa.

Khi thu Na Tra làm đồ đệ, ông đã bói một quẻ, nếu đi theo kịch bản ban đầu, Na Tra sẽ lóc xương trả cha, lóc thịt trả mẹ.

Bây giờ không có tình tiết này, ngược lại tiết kiệm được một số phiền phức.

Nhưng đối với Ngọc Đỉnh Chân Nhân mà nói, đây cũng chưa hẳn không phải là chuyện tốt, ít nhất không cần phải luyện chế Liên Hoa Hóa Thân cho Na Tra.

Na Tra không có Liên Hoa Hóa Thân ràng buộc, thành tựu sẽ càng cao, vị lai thành tựu Chuẩn Thánh chi vị cũng không phải là không có khả năng.

Thời gian không còn sớm, Phong Thần cũng sắp bắt đầu rồi, không lâu trước đó, Nguyên Thủy Thiên Tôn đã truyền tin cho Ngọc Đỉnh Chân Nhân, bảo ông đi viện trợ Tây Kỳ.

Chương 355

Đúng lúc, Na Tra đến rồi, liền mang cậu ta đi rèn luyện một phen vậy.

Vừa có thể để cậu ta phát tiết ngọn lửa giận trong lòng, cũng có thể mài giũa tâm cảnh của cậu ta, giúp cậu ta tiến bộ nhanh hơn một chút.

Na Tra nghe có thể ra chiến trường, tâm trạng cũng tốt hơn một chút, đúng lúc cần phát tiết.

Triều Ca... vì Tây Kỳ phản loạn, Trụ Vương đã triệu Văn Thái Sư về Triều Ca.

Sư tôn của Văn Thái Sư là Kim Linh Thánh Mẫu, chỉ đáng tiếc, Thân Công Báo không mời được Kim Linh Thánh Mẫu xuống núi.

Khi Văn Thái Sư thấy trong nhà có thêm nhiều đệ tử Tiệt Giáo, không hiểu tại sao, sau này mới biết, tất cả đều là "công lao" của Thân Công Báo.

Nhưng Văn Thái Sư không cảm kích, ông cũng là người của Tiệt Giáo, thấy nhiều sư thúc đến trợ trận cho Triều Ca, vốn nên vui mừng, nhưng khi nhìn thấy Thân Công Báo, cái nhìn đầu tiên đã không có bao nhiêu hảo cảm, có lẽ là do giác quan thứ sáu.

Vừa về đến Triều Ca, Văn Thái Sư liền yết kiến Trụ Vương, tùy tùng bên cạnh Trụ Vương không phải là Khương Hoàng hậu, mà là Đát Kỷ.

Văn Thái Sư tu vi không cao, chỉ là Kim Tiên, tự nhiên không nhìn ra Đát Kỷ có gì đặc biệt, chỉ là giác quan thứ sáu của ông thật sự không tồi, cảm thấy Đát Kỷ này có điểm không đúng, chỉ khổ nỗi

không có chứng cứ mà thôi.

Trụ Vương thấy Văn Thái Sư, tâm tình đại tốt, Văn Thái Sư là nhân vật cấp nguyên lão của triều Thương, trước mặt ông, Trụ Vương cũng là hậu bối.

"Văn Thái Sư, hiện nay Tây Kỳ tự lập làm vương, đây là hành vi mưu phản!" Trụ Vương bắt đầu cùng Văn Thái Sư thương nghị chuyện công đả Tây Kỳ.

Văn Thái Sư nghe vậy, suy nghĩ một chút, khi ở bên ngoài, ông có nghe nói chủ của Tây Kỳ là Cơ Xương nhân phẩm không tồi, sao đột nhiên lại có ý mưu phản.

Nhưng tin tức Cơ Xương tự lập làm vương mấy ngày trước đã hoàn toàn lan truyền, cả Nhân tộc đều biết chuyện này, Văn Thái Sư tự nhiên cũng biết.

Chuyện đã lan truyền, tự nhiên không thể là giả, dù ngoại giới có nói nhân phẩm của ông ta tốt đến đâu, cũng là kẻ mưu phản, Văn Trọng tuyệt đối sẽ không hạ thủ lưu tình.

"Đại vương, nếu họ có ý mưu phản, liền phái binh đi tiễu trừ." Văn Thái Sư cũng nghe nói Tây Kỳ đang chiêu binh mãi mã, sợ Trụ Vương khi đối chiến với Tây Kỳ sẽ chịu thiệt thòi lớn, mới vội vàng trở về.

Ông tự nhận mình ở Triều Ca, về phương diện quân sự, nếu ông xưng thứ hai, không ai dám xưng thứ nhất.

Trụ Vương chờ câu nói này của Văn Thái Sư, nếu nói về chiến sự, người ông tin tưởng nhất không ai khác ngoài Văn Thái Sư, hiện nay Thân Công Báo lại dẫn đến nhiều năng nhân như vậy, hoàn toàn không lo lần này sẽ thất bại.

"Tốt, cô liền mệnh ngươi, dẫn trăm vạn đại quân, công đả Tây Kỳ,

nhất định phải tru sát toàn bộ bọn phản tặc này!" "Thần, lĩnh chỉ!" Văn Thái Sư dẫn lĩnh đại quân Triều Ca, tiến về phía Tây Kỳ.

Tây Kỳ...

Cơ Xương bên này đã nhận được tin tức, Triều Ca do Văn Thái Sư dẫn lĩnh trăm vạn hùng sư đến tiễu trừ.

Sau khi nhận được tin này, Cơ Xương lập tức triệu tập các quan chức cao tầng của Tây Kỳ mở một đại hội, xem có kiến nghị gì tốt không.

Tây Kỳ mới vừa thoát ly khỏi triều Thương, trước đó khi chiêu binh mãi mã, mọi người đều sợ hãi thủ đoạn của Trụ Vương, lần lượt từ chối lời mời.

Trên quan trường, thủ đoạn bảo mệnh tốt nhất chính là, làm cỏ đầu tường.

Có lẽ có người sẽ chế giễu, nhưng đó thực sự là một trong những cách tốt nhất, so với mạng nhỏ, bị chế giễu đều là chuyện nhỏ.

Chỉ cần có thể bảo mệnh, không lo không có vinh hoa phú quý, cũng không lo giang sơn mỹ nhân, có mạng sống là tốt rồi.

Cho nên, làm quan quý nhất là mạng sống, sống mới có thể hưởng thụ tất cả.

Nhưng không có sự ủng hộ của những quan viên này, không có nghĩa là Tây Kỳ không thể hùng mạnh.

Không lâu trước đó, các sư huynh đệ của Khương Tử Nha đều đã xuống núi trợ giúp Tây Kỳ, có nhiều năng nhân dị sĩ như vậy, Tây Kỳ tuyệt đối không yếu hơn Triều Ca, chỉ là binh lực không đông đảo như Triều Ca.

Ra quân đã là trăm vạn hùng sư, toàn bộ binh sĩ của Tây Kỳ cộng

lại cũng chỉ có trăm vạn, nếu so về binh lực, Triều Ca có thể nói là hoàn toàn áp đảo Tây Kỳ, Cơ Xương lo lắng chính là vấn đề này.

Phải đối trận với Triều Ca như thế nào, mới có thể đảm bảo tổn thất binh lực nhỏ nhất.

Các tướng sĩ đều đang nghị luận sôi nổi, những người của Xiển Giáo am hiểu binh pháp chi đạo cũng đang ở đây thương nghị.

Khương Tử Nha vuốt râu, nói: "Bá Hầu đại nhân, có thể dùng phương pháp truyền thống nhất, có lẽ cũng là thực dụng nhất hiện nay." Mọi người nghe lời Khương Tử Nha đều nhìn về phía ông, muốn biết diệu kế gì, dù sao đây cũng là người đã xem Binh thư Hoàng Đế.

"Là, đấu tướng!" "Đấu tướng!?" Cái gọi là đấu tướng, là khi hai quân đối chiến, mỗi bên quân đội cử ra một mãnh tướng, tiến hành đối chiến.

Trên chiến trường, thắng bại vốn phụ thuộc vào chiến đấu lực của quân đội và tài năng chỉ huy của tướng lĩnh, nhưng binh lực giữa Tây Kỳ và Triều Ca chênh lệch quá lớn, không ai có đủ tự tin có thể dựa vào sức mạnh của quân đội để giành được thắng lợi trong cuộc chiến này.

Trong tình huống như vậy, lựa chọn đấu tướng quả thực là một cách hay, chỉ cần mãnh tướng chiến đấu thắng lợi, tổn thất binh lực tuyệt đối sẽ là nhỏ nhất.

Hiện nay Tây Kỳ, thứ không thiếu nhất chính là mãnh tướng, đệ tử của Xiển Giáo và Tây Phương Giáo cơ bản đều đã đến viện trợ Tây Kỳ, dù Triều Ca có Tiệt Giáo được xưng là Vạn Tiên Lai Triều tương trợ, cũng chưa chắc có nhiều năng nhân bằng Tây Kỳ.

Các vị tướng lĩnh nghe kiến nghị của Khương Tử Nha, đều cảm

thấy khả thi, lần lượt gật đầu.

Cơ Xương vừa mới trở về, không biết tài năng của Khương Tử Nha, chỉ là kiến nghị vừa rồi của Khương Tử Nha đã thu hút sự chú ý của ông.

Chương 356

Trong lòng thầm kinh ngạc: Lão giả này, lời nói ra có thể nói là một châm thấy máu, một câu đã nói ra sự chênh lệch giữa Tây Kỳ và Triều Ca và chỗ có thể kháng cự lại.

Triều Ca có Tiệt Giáo tương trợ, năng nhân tự nhiên cũng không thiếu, nếu đấu tướng, chưa chắc sẽ không đáp ứng, đệ tử Tiệt Giáo xưa nay đều cho rằng mình không yếu hơn đệ tử Xiển Giáo.

Cùng là đấu tướng, trong mắt Xiển Giáo là đưa đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, trong mắt đệ tử Tiệt Giáo là vì tôn nghiêm của Tiệt Giáo mà chiến, đệ tử Tiệt Giáo sẽ không thua đệ tử Xiển Giáo.

Chư Thánh đều đang quan sát chiến sự Tây Kỳ phản Triều Ca, một trận chiến này, nghiêm trọng hơn có thể liên quan đến vận mệnh của giáo phái, không thể có một chút sai sót nào.

Sau khi Khương Tử Nha thu hút sự chú ý của Cơ Xương, ông liền hỏi Cơ Phát tin tức về người này, là nhân tài do Thân Công Báo tiến cử trước đó, tinh thông binh pháp và đạo trị lý triều chính, là một nhân tài khó có được.

Nghe Cơ Phát giải thích, Cơ Xương quyết định trọng dụng Khương Tử Nha, dù sao bất luận là Xiển Giáo hay Tây Phương Giáo, nhân tài am hiểu binh pháp chi đạo cũng không nhiều.

"Khương đại phu, bản tọa mệnh ngươi dẫn lĩnh tướng sĩ đối địch với Triều Ca, đoạt lấy chiến thắng đầu tiên cho quân ta!" Nghe mệnh lệnh của Cơ Xương, Khương Tử Nha không khỏi run rẩy, một thân bản lĩnh, cuối cùng cũng có thể thể hiện ra.

Trước đó về phương diện trị lý triều chính, bản lĩnh của ông các đại thần có mặt đều đã thấy, nay lại muốn thể hiện một phen binh

pháp chi đạo trên chiến trường, khiến mọi người đều có chút mong đợi.

Sau khi nhận lệnh của Cơ Xương, Khương Tử Nha suất lĩnh mười vạn binh sĩ, có các đệ tử nhị đại của Xiển Giáo như Từ Hàng Đạo Nhân, Phổ Hiền Chân Nhân, Linh Bảo Đại Pháp Sư tham chiến.

Ông quyết định cho Triều Ca một đòn phủ đầu, đồng thời cũng để các quan viên ở những nơi khác của Nhân tộc biết rằng, Tây Kỳ sở hữu thực lực không yếu hơn Triều Ca, như vậy chiêu binh mãi mã sẽ đơn giản hơn trước rất nhiều.

Bên phía Triều Ca, dưới sự dẫn dắt của Văn Thái Sư, cộng thêm nhiều tướng sĩ, sĩ khí vô cùng cao, muốn san bằng Tây Kỳ.

Văn Thái Sư là đệ tử tam đại của Tiệt Giáo, dường như để quang tông diệu tổ, ông quyết định làm nên một phen sự nghiệp lớn, mới từ bỏ việc tu hành ở Tiệt Giáo, chạy đến Triều Ca phò tá Đế vương.

Rất nhanh, quân đội hai bên đã có trận giao tranh đầu tiên, khi Văn Thái Sư nhìn thấy Khương Tử Nha, cảm giác đầu tiên là, Khương Tử Nha này không đơn giản.

Tu vi của hai người không chênh lệch nhiều, đều là Kim Tiên, cũng đều am hiểu binh pháp và đạo trị lý, nói là túc địch cũng không ngoa.

Sau khi chạm mặt, hai bên không vội khai chiến, không có một chút dáng vẻ đại chiến sắp tới.

Đêm đến, các tướng sĩ đều đã ngủ, Khương Tử Nha nhìn vầng trăng sáng, không biết đang suy nghĩ gì.

Ngày thứ hai, quân đội hai bên tập hợp, hai đội binh mã đang hừng hực khí thế.

Nhưng nếu nhìn từ xa, có thể thấy, quân đội bên Triều Ca đen

nghịt một mảng, không biết kéo dài bao nhiêu dặm, như thể không thấy điểm cuối.

Bên phía Tây Kỳ, tuy cũng đen nghịt một mảng, nhưng một mắt có thể nhìn ra, không nhiều bằng binh mã của Triều Ca, so sánh lại, binh mã của họ trông có chút ít.

Nhưng đó không phải là trọng điểm, Khương Tử Nha không trực tiếp ra lệnh binh sĩ xông lên, hoặc là bố trận, mà phái Từ Hàng Đạo Nhân ra trận.

Văn Thái Sư thấy cảnh này, tự nhiên cũng hiểu người bên Tây Kỳ rốt cuộc đang làm gì, dù sao từ "đấu tướng" này chỉ cần học binh pháp đều biết ý nghĩa.

"Đệ tử nhị đại của Xiển Giáo, Từ Hàng Đạo Nhân, không biết vị nào có thể chỉ giáo." Từ Hàng Đạo Nhân đứng giữa chiến trường rộng lớn, biểu cảm trên mặt trông vô cùng thoải mái, khiến người ta cảm thấy ông vô cùng tự tin giành được thắng lợi.

Văn Thái Sư nghe Từ Hàng Đạo Nhân khiêu chiến, nhìn về phía các sư huynh đệ và các bậc sư thúc bên cạnh, nói: "Tặc tử khiêu chiến, không biết vị đại năng nào có thể ra nghênh chiến, hàng phục hắn." "Ta, Kim Quang Tiên, đến từ đảo Kim Quang, xin được thử xem Từ Hàng Đạo Nhân rốt cuộc lợi hại đến đâu." Một người bước ra, có thể thấy người này có mái tóc màu vàng, miệng cũng đặc biệt lớn.

Kim Quang Tiên là một con Kim Mao Hống, nên mới có hình dạng như vậy.

Sau khi mãnh tướng xuất hiện, liền đến màn quyết đấu giữa các tướng, chỉ cần bên nào thắng, sĩ khí bên đó sẽ tăng cao.

Từ Hàng Đạo Nhân cười lạnh, đệ tử Xiển Giáo trước nay đều

xem thường đám súc sinh lông lá của Tiệt Giáo, cho rằng bọn chúng không xứng được đặt ngang hàng với mình.

Người của Tiệt Giáo tự nhiên cũng không ưa gì đệ tử Xiển Giáo, hai phe gặp nhau tất nhiên sẽ nảy sinh mâu thuẫn.

"Nhận chiêu đi, lũ súc sinh lông lá!" Từ Hàng Đạo Nhân phất chiếc phất trần trong tay, tay kia cầm Tịnh Thế Lưu Ly Bình.

Định Quang Tiên thân là đệ tử Tiệt Giáo, tự nhiên cũng không kém, chỉ là khi đối mặt với Từ Hàng Đạo Nhân lại có chút khó khăn.

Tu vi của hai bên lúc này không chênh lệch nhiều, nhưng Định Quang Tiên đã bị Từ Hàng Đạo Nhân đánh về nguyên hình, biến thành một con Kim Mao Hống.

Mất đi sức chiến đấu, Định Quang Tiên hóa thành Kim Mao Hống bị Từ Hàng Đạo Nhân thu làm tọa kỵ.

Người Tây Kỳ thấy cảnh này, sĩ khí đều tăng vọt, tiếng reo hò của mười vạn người vang dội khắp chiến trường.

Ngược lại, phía Triều Ca, vì Kim Mao Hống bị thu làm tọa kỵ, sĩ khí rơi xuống đáy vực.

Văn Thái Sư thấy vậy không khỏi có chút khổ não.

Hành quân đánh trận, sĩ khí tự nhiên là quan trọng nhất, nếu sĩ khí thua, trận chiến này đã thua một nửa.

Văn Thái Sư thở dài, phải cho người khác ra trận thắng lại một ván mới có thể làm sĩ khí binh sĩ tăng lên, nếu không dù có trăm vạn hùng binh cũng chưa chắc đánh lại mười vạn binh sĩ.

Kim Linh Thánh Mẫu cũng đang quan sát trận chiến, là một đệ tử Tiệt Giáo, thấy cảnh này cũng không nhịn được thở dài một hơi.

Bây giờ bà cuối cùng cũng hiểu tại sao trước đó sư tôn lại bảo tất

cả mọi người lui về.

Hóa ra, Xiển Giáo sẽ liên hợp với Tây Phương Giáo để đối phó Tiệt Giáo.

Chương 357

Nếu đệ tử Tiệt Giáo không xuất sơn, Xiển Giáo và Tây Phương Giáo sẽ tự sát phạt lẫn nhau.

Còn nếu liên hợp, họ sẽ đưa toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, như vậy đệ tử của Xiển Giáo và Tây Phương Giáo sẽ không cần phải lên bảng.

Nguyên Thủy Thiên Tôn và Tiếp Dẫn Đạo Nhân thật là cao tay.

Bây giờ đệ tử Tiệt Giáo đã xuống núi nhập kiếp, muốn rút lui là không thể nào.

Kim Linh Thánh Mẫu chỉ có thể âm thầm cầu nguyện cho họ, hy vọng đệ tử Tiệt Giáo sẽ đại bại Xiển Giáo và Tây Phương Giáo.

Khi cần thiết, bà cũng sẽ lựa chọn ra tay trợ trận.

Nguyên Thủy Thiên Tôn đứng tại chỗ xem một đệ tử Tiệt Giáo nữa lên Phong Thần Bảng, trên mặt lộ ra nụ cười, xem ra tâm trạng rất tốt.

Đây chỉ là một khởi đầu tốt đẹp, Xiển Giáo sẽ đưa tất cả, thậm chí toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng!

Trên chiến trường, trận đấu tướng thứ hai nhanh chóng bắt đầu.

Tây Kỳ cử Dương Tiễn ra trận.

Dương Tiễn trong nguyên tác được mệnh danh là chiến thần, ở đây sức chiến đấu tự nhiên cũng không kém đi đâu được.

Tuy chỉ là Thái Ất Kim Tiên, nhưng chiến lực tuyệt đối không đơn giản như vậy, e rằng Đại La Kim Tiên bình thường cũng không phải là đối thủ của hắn.

Đại La Kim Tiên thời Phong Thần không giống như thời đại chiến Vu Yêu, đầy rẫy ngoài đường.

Bây giờ Đại La Kim Tiên rất hiếm, các đệ tử nhị đại của các giáo phái lớn cũng chỉ có một nửa bước vào cảnh giới Đại La, số lượng Đại La hành tẩu trong tam giới cũng ít đi.

Trong đó, trong trận đại chiến Vu Yêu, số Đại La bị Sở Dương tàn sát không dưới vạn người, bây giờ Đại La lại càng hiếm hơn, sao có thể dễ dàng nhập kiếp?

Phía Triều Ca xuất trận là Trương Tiết, sử dụng trường thương, cùng là vũ khí tầm trung và xa giống như Dương Tiễn, tu vi cũng giống Dương Tiễn, Thái Ất Kim Tiên.

Chỉ có thể nói, người Triều Ca quá xem thường Dương Tiễn, chỉ phái một vị Thái Ất Kim Tiên ra, đối với Dương Tiễn, đối thủ này chẳng khác nào nộp mạng.

Không chút nghi ngờ, Trương Tiết chỉ sau vài hiệp đã bại trận.

Văn Thái Sư trong lòng lo lắng, phe mình không có nhân tài như trong Xiển Giáo, trận chiến vừa rồi không đủ để thể hiện thực lực chân chính của Dương Tiễn.

Nhưng Văn Thái Sư có thể nhìn ra, Dương Tiễn chiến lực siêu quần, không phải người thường có thể địch lại.

Sau khi thua liên tiếp hai trận, quân đội Triều Ca sĩ khí đã gần như xuống đáy, ngay cả tâm tư chiến đấu cũng không còn.

Nếu lúc này binh sĩ Tây Kỳ bắt đầu tấn công, quả thực sẽ như chẻ tre, là một việc vô cùng dễ dàng.

Văn Thái Sư cũng biết cứ thế này không phải là cách, phải có một người có thể chắc thắng ra trận, mới có thể làm sĩ khí tăng cao trở lại.

“Không biết vị tiền bối nào có thể xuất chiến, nhất định phải chắc thắng trở về!” Văn Thái Sư hỏi.

Nghe lời Văn Thái Sư, các đệ tử Tiệt Giáo đều im lặng, không ai dám nói mình chắc thắng.

Nếu khoác lác mà thua, chẳng phải là mất mặt sao?

Ý của Văn Thái Sư cũng rất rõ ràng, nếu không chắc thắng thì đừng đi, mất mặt lắm!

Nếu lại thua nữa, Văn Thái Sư e là sẽ trực tiếp dẫn người trở về, quả thực không còn mặt mũi nào đi đánh trận nữa.

Nhưng đệ tử Tiệt Giáo không chịu nổi cơn tức này, vốn đã không ưa nhau, bây giờ lại thua liền hai lần, trong lòng ai cũng khó chịu.

Các Thánh Nhân quan sát nơi này, đều biết rằng, những cái tên trên Phong Thần Bảng sẽ ngày càng nhiều, chỉ cần đủ tên, lượng kiếp cũng sẽ kết thúc.

Trong Hỗn Độn, Sở Dương sau một thời gian tu dưỡng, thương thế đã hoàn toàn bình phục.

Vốn dĩ, hắn không nên trở về, nhưng một thời gian trước Vân Tiêu đã báo cho hắn biết Phong Thần lượng kiếp đã mở ra, các Thánh Nhân bắt đầu tìm người lên Phong Thần Bảng.

Sở Dương có chút lo lắng những kẻ đó sẽ nhắm mũi nhọn vào Tiên Đình.

Dù sao thì thế lực của Tiên Đình quả thực là hùng hậu nhất trong các giáo phái lớn, chỉ cần có một nửa số người lên bảng, Phong Thần lượng kiếp có thể kết thúc.

Với chiến lực hiện tại, trở về Hồng Hoang hoàn toàn không sợ các Thánh Nhân, hắn đoán họ cũng không dám làm gì Tiên Đình.

Được thôi, đợi khi hắn trở về, những món nợ này sẽ tính sổ một lần.

Nhưng Sở Dương định đợi thêm một chút, đợi đến khi Phong Thần lượng kiếp sắp kết thúc, cứ để các Thánh Nhân bận rộn trước, để họ chơi cho thỏa thích.

Dù sao, đối với Sở Dương, đây là trận lượng kiếp cuối cùng, sau lượng kiếp này, sẽ không còn các Thánh Nhân nữa.

Thương thế đã lành, phân thân đã đến Thôn Phệ Tinh Cầu, Sở Dương nhàm chán ngồi trên một tảng thiên thạch nhỏ, phiêu bạt trong Hỗn Độn.

Chương 358

Bên cạnh có Quang Minh Ma Thần Trọng Ngô, và những Hư Không Ma Thần tàn phế, đều đang ở bên cạnh nhìn Sở Dương nhàm chán.

Lúc này bọn họ đều lấy Sở Dương làm chủ, chỉ cần hắn không lên tiếng, họ sẽ không rời đi.

Nhìn Hỗn Độn rộng lớn, lại có nhiều Hỗn Độn Ma Thần như vậy, Sở Dương cảm thấy con đường mình phải đi còn rất dài.

Đặc biệt là Quang Minh Ma Thần, một tồn tại nằm trong top mười trong số các Hỗn Độn Ma Thần trước đây.

Khi mới đến Hỗn Độn, hắn muốn tìm một Hỗn Độn Ma Thần để luyện tập, xem thử chênh lệch giữa mình và Hỗn Độn Ma Thần.

Kết quả lúc đó suýt nữa bị Quang Minh Ma Thần đánh chết, mà thực lực của Quang Minh Ma Thần trong số các ma thần cũng chỉ thuộc hàng trung hạ.

Lúc đó, Bàn Cổ khai thiên lập địa, thực lực trong số các Hỗn Độn Ma Thần có thể xếp vào top mười, nếu bây giờ Bàn Cổ Đại Thần còn sống, chiến lực của ngài sẽ khủng bố đến mức nào!?

Khủng bố hơn Hồng Quân?

Đó là điều hiển nhiên!

Sinh linh Hồng Hoang dùng cảnh giới để định nghĩa thực lực quả thực không sai, nhưng dùng trên người Hỗn Độn Ma Thần dường như có chút khác biệt.

Nếu Sở Dương nhớ không lầm, lần trước đối chiến với các Thánh Nhân, thực lực của Lão Tử đã sắp tiếp cận Hỗn Nguyên trung kỳ,

nhưng khi hắn đột phá cảnh giới này, lại cảm thấy Lão Tử không giống như sắp đột phá.

"Trọng Ngô, Hỗn Độn lớn như vậy, nếu một đại năng muốn hủy diệt nó thì cần bao lâu?" Sở Dương nhàm chán hỏi một câu như vậy, nhưng câu trả lời của Trọng Ngô lại khiến hắn có chút kinh ngạc.

Đạt đến cảnh giới Hỗn Nguyên, muốn hủy diệt Hỗn Độn cũng có thể, chỉ là vấn đề thế giới thôi, đều cần một thời gian dài mới được.

"Chắc là một cái búng tay." Trọng Ngô suy nghĩ một lát rồi đáp.

Sở Dương quả thực bị sốc.

Mặc dù ở Hồng Hoang, hắn đã thấy những thứ chưa từng có trên Trái Đất, nhưng một cái búng tay thì thực sự chưa thấy.

Tưởng là Thanos sao?

Một cái búng tay là mọi thứ biến mất?

Hửm?

Nhưng nghĩ lại, Sở Dương cảm thấy có khả năng, đồng thời cũng cảm nhận được sự khủng bố của Hỗn Độn Ma Thần, hóa ra cái búng tay của Thanos thực sự tồn tại!

"Trong số các Hỗn Độn Ma Thần, có hai vị đại khủng bố, thực lực được công nhận là mạnh nhất trong số các ma thần, đến nay không ai phản bác chuyện này." Nghe Trọng Ngô nói đến đây, Sở Dương vểnh tai lên, hắn rất có hứng thú với chuyện này.

"Năng lực của họ lần lượt là Sáng Tạo và Hủy Diệt." "Một người có thể sáng tạo ra bất cứ thứ gì, một người có thể hủy diệt bất cứ thứ gì." "Bối phận của họ thực sự quá cổ xưa, từ khi ta ra đời đã chưa từng thấy họ.

Thậm chí ta còn nghe nói, Hỗn Độn chính là do vị ma thần có năng

lực sáng tạo kia tạo ra." Nghe đến đây, Sở Dương nhận được hai thông tin có lượng thông tin cực lớn.

"Không phải các Hỗn Độn Ma Thần đều được sinh ra cùng một lúc sao?" Hắn luôn cho rằng các Hỗn Độn Ma Thần đều được sinh ra cùng lúc, do Hỗn Độn thai nghén, không ngờ Hỗn Độn lại do được tạo ra, quả thực quá khủng bố.

Trọng Ngô lắc đầu, những chuyện này trong giới Hỗn Độn Ma Thần không phải là bí mật, chỉ cần là ma thần đều biết hai chuyện này.

Nhưng đối với Sở Dương, lượng thông tin của hai chuyện này quá lớn, suýt nữa đã thay đổi thế giới quan của hắn, cho dù bây giờ đã mạnh mẽ như vậy vẫn có chút kinh ngạc.

Theo lời Trọng Ngô, vậy trước khi Hỗn Độn ra đời, còn có cái gì nữa.

Đồng thời, điều này cũng làm mới mục tiêu của Sở Dương, nếu có người có thể đạt được, thì hắn có ngón tay vàng cũng có thể đạt được.

"Hỗn Độn Ma Thần ra đời cũng có trước có sau, không phải tất cả ma thần đều do Hỗn Độn Thanh Liên thai nghén.

Sau trận đại chiến lần trước, Hỗn Độn Thanh Liên đã biến mất, Bàn Cổ là ma thần ra đời cuối cùng." Tất cả Hỗn Độn Ma Thần đều do Hỗn Độn Thanh Liên thai nghén ra!?

Trong nhận thức của Hồng Hoang, Hỗn Độn Thanh Liên chỉ thai nghén ra Bàn Cổ Đại Thần...

Một cuộc trò chuyện vô tình, đã làm mới hoàn toàn thế giới quan của Sở Dương, hóa ra Hồng Hoang nhỏ bé như vậy, Hỗn Độn lớn hơn hắn tưởng tượng, ma thần khủng bố hơn hắn tưởng tượng!

Sở Dương trong cuộc nói chuyện vô tình, đã biết được những thông tin khổng lồ, hóa ra Thánh Nhân có thể trở nên mạnh mẽ như vậy.

Du lịch trong Hỗn Độn lâu như vậy, Hồng Hoang là thế giới lớn nhất hắn từng thấy, Trọng Ngô cũng thừa nhận điểm này.

Bởi vì trong Hỗn Độn, chỉ có Hồng Hoang là đại thế giới do Bàn Cổ Đại Thần dùng toàn bộ thân thể hóa thành, một đại năng Hỗn Nguyên dùng toàn bộ bản thân hóa thành một phương thế giới, là độc nhất trong Hỗn Độn.

Ba ngàn đại thế giới có một nửa là công lao của Bàn Cổ Đại Thần.

Trước khi Bàn Cổ Đại Thần lấy thân hóa Hồng Hoang, trong Hỗn Độn không có các vì sao, chỉ có hư vô.

Trước đó Trọng Ngô nói, các Hỗn Độn Ma Thần đều do Hỗn Độn Thanh Liên thai nghén sinh ra, có Tứ Đại Thập Nhị Phẩm Liên Đài, nếu tế luyện thành Hỗn Độn Thanh Liên, chẳng phải có thể sản xuất hàng loạt ma thần sao?

Nhưng cách nghĩ này cũng chỉ là tưởng tượng, không thực tế.

Chương 359

Ba ngàn ma thần đại biểu cho ba ngàn đại đạo, có thể chính xác chỉ có ba ngàn đại đạo, cho nên sau khi Bàn Cổ ra đời, mới có trận đại chiến trong miệng các ma thần, có lẽ đó là kiếp nạn đã định sẵn.

Sự cường đại của Hỗn Độn Ma Thần không phải là Thánh Nhân Hồng Hoang có thể so sánh.

Ví dụ như Hồng Quân Đạo Tổ là đại năng Hợp Đạo, nhưng trong giới ma thần căn bản không có sự phân chia cảnh giới này, dường như chỉ có sơ kỳ, cũng là lúc mới sinh ra; trung kỳ, sau khi trưởng thành, tu được đại thần thông; hậu kỳ, đó là những tồn tại có thể xếp vào top trăm.

Còn như Hợp Đạo của Hồng Hoang, trong mắt ma thần căn bản không có, thứ gọi là Thiên Đạo ở đây trông quá rác rưởi, cho nên trong mắt ma thần căn bản không có cảnh giới Hợp Đạo.

Thiên Đạo quản trời quản đất, nhưng không quản được ma thần, khi họ xuất hiện, Thiên Đạo còn chưa có, giống như, trưởng bối cần gì con cháu quản?

Sở Dương hiện nay, cũng gần giống như ma thần, căn bản không quan tâm đến cảnh giới Hợp Đạo, cảnh giới Hợp Đạo trong một đại thiên thế giới chỉ có thể có một vị.

Phương pháp thành thánh ở Hồng Hoang đều do Hồng Quân truyền lại, nhưng Sở Dương lại không đi con đường đó, là người duy nhất không dựa vào Hồng Mông Tử Khí để thành thánh.

Hắn nghi ngờ Hồng Quân có mưu đồ lớn, một âm mưu được bố trí hàng triệu năm, nhưng tất cả đều chỉ là phỏng đoán của hắn, không có bằng chứng thực tế, không thể đưa ra kết luận.

Chuyện của Hồng Quân, Sở Dương cũng không quản nhiều như vậy, tuy chưa từng giao thủ với ông ta, nhưng Sở Dương cảm thấy mình không hề thua kém.

Bởi vì sắp trở về Hồng Hoang, Sở Dương phải sắp xếp lại mọi chuyện cho rõ ràng trước, như vậy mới có thể quyết định tốt hơn bước tiếp theo nên đi thế nào.

Năm vị Thánh Nhân chắc chắn không sống được nữa, đó là nhiệm vụ mà hệ thống đưa ra, phần thưởng cũng rất hấp dẫn, chỉ là vài Thánh Nhân thôi, dù sao Hồng Hoang vẫn còn những Thánh Nhân khác.

Chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ này, e rằng chiến lực của hắn sẽ lại có một bước nhảy vọt, còn đến được tầng thứ nào, lúc đó mới biết.

Lúc đó, trước khi Sở Dương rời đi, các Thánh Nhân đều ở Hỗn Nguyên sơ kỳ, nay đã qua nhiều năm như vậy, Lão Tử có thể đã đột phá trung kỳ.

Trong mấy chục vạn năm ngắn ngủi, không biết mấy kẻ đó đã tiến bộ bao nhiêu, trước đây có thể khiến hắn phải rút lui, không biết lần này trở về, năm vị Thánh Nhân liên thủ có thể khiến hắn rút lui như lần trước không.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, lúc đó hắn dựa vào Thái Cực Đồ mới có thể đánh hòa với các Thánh Nhân, trong thời gian này, vì nhu cầu thôn phệ, hắn luôn dốc sức tinh tiến Thôn Thiên Đạo Kinh, đã bỏ qua môn thần thông Thái Cực Đồ.

Bây giờ, Thái Cực Đồ mượn lực của Thiên Đạo, trước mặt Hỗn Độn Ma Thần dường như có chút yếu kém, xem ra lúc đó não động của hắn chưa đủ lớn, có thể cũng là vấn đề về tầm nhìn.

Nhưng Sở Dương không hề hoảng sợ, Thái Cực Đồ có thể sử

dụng lực Thiên Đạo, thì chắc chắn cũng có thể sử dụng sức mạnh còn cường đại hơn.

Hỗn Độn chi lực, trong mắt ma thần là sức mạnh cơ bản nhất, vừa sinh ra đã hấp thụ Hỗn Độn chi lực để sinh tồn.

Lực Thiên Đạo tuy không kém Hỗn Độn chi lực, nhưng cũng không tốt hơn bao nhiêu, trong mắt ma thần chỉ là sức mạnh bình thường, đối với công dụng sau này của Sở Dương không lớn.

Ở chỗ Trọng Ngô, hắn đã hiểu được những chuyện mà ở thế giới Hồng Hoang không thể hiểu được, dù sao ma thần là sản vật từ sơ khai của Hỗn Độn, những điều họ biết chắc chắn sẽ nhiều hơn sinh linh Hồng Hoang, ngay cả Hồng Quân Đạo Tổ cũng không biết nhiều bằng những ma thần này.

Bây giờ Sở Dương định, trở về Hồng Hoang giải quyết những chuyện lặt vặt tiếp theo, đặc biệt là ân oán giữa hắn và năm vị Thánh Nhân, đã đến lúc phải thanh toán.

Chỉ không biết Hồng Quân có can thiệp hay không, dù sao các Thánh Nhân đều là đệ tử của ông ta, nếu can thiệp thì sẽ phiền phức.

Sở Dương tự tin có thể một mình chiến đấu với năm đại Thánh Nhân, nhưng nếu Hồng Quân cũng tham chiến... lúc đó Sở Dương cân nhắc đến Trọng Ngô, nếu Hồng Quân cũng tham chiến, có nên gọi Trọng Ngô ra cản trước không.

Sở Dương không chắc sau khi Hồng Quân tham chiến có làm thay đổi cục diện hay không, dù sao hiện tại đối với chiến lực của Hồng Quân hắn chỉ có một khái niệm đơn giản, không biết rõ chiến lực thực sự của ông ta có khủng bố hay không.

Hồng Quân dù sao cũng là cảnh giới Hợp Đạo, không thể đánh giá thấp chiến lực của ông ta.

Trong thời gian này, Sở Dương đã thấy không ít Thiên Đạo, chỉ là những Thiên Đạo đó chỉ có thể thai nghén ra một đại năng cảnh giới Thánh Nhân mà thôi.

Thiên Đạo Hồng Hoang có thể thai nghén ra chín vị Thánh Nhân, có thể thấy sự cường đại của nó, lại do Hồng Quân chưởng khống, chiến lực phát huy ra có thể sẽ khủng bố hơn những Thiên Đạo chỉ có năng lượng kia.

Đối với thực lực hiện tại của Sở Dương mà nói, Hồng Quân là một người không thể bỏ qua, chiến lực của ông ta khiến hắn có chút kiêng dè.

Kế hoạch đã định xong, nhưng để Trọng Ngô cùng hắn đến biên giới Hồng Hoang, cần một chút thời gian.

Sở Dương có thể trong nháy mắt trở về Hồng Hoang, nhưng lại không thể mang theo Trọng Ngô, lúc rời đi chế tác pháp khí chỉ cân nhắc cho bản thân, không hề nghĩ rằng trong Hỗn Độn lại có Hỗn Độn Ma Thần tồn tại.

Nếu bây giờ xuất phát, tranh thủ thời gian, trước khi Phong Thần kết thúc chắc chắn không có vấn đề gì.

Sau khi thương lượng một số chuyện với Trọng Ngô, Sở Dương liền dẫn hắn xuất phát.

Năm vị Thánh Nhân Hồng Hoang không biết rằng, sự khủng bố sắp giáng xuống, họ vẫn đang nội đấu, hoàn toàn không có bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Có thể họ chưa quên những chuyện năm đó, nhưng cũng không nhắc đến, đối với họ, đó đều là sỉ nhục.

Mấy chục vạn năm Sở Dương không có tin tức truyền về, Tiên Đình lại liên tục nhượng bộ, họ cảm thấy Tiên Đình đã nhận được tin

tức Sở Dương vẫn lạc, nên mới không dám tiếp tục càn rỡ nữa.

Nhưng các Thánh Nhân đều chưa xác nhận tin tức này, nên mới vẫn chưa vội động thủ, huống hồ để một thế lực không có Thánh Nhân tọa trấn sống thêm một thời gian cũng không có vấn đề gì lớn, diệt vong chỉ là sớm muộn.

Trên chiến trường giữa Tây Kỳ và Triều Ca, lần giao chiến đầu tiên đã kết thúc, Tây Kỳ đại thắng toàn diện.

Sau khi giao chiến kết thúc, họ đã ăn mừng trong quân doanh suốt ba ngày ba đêm.

Chương 360

Binh sĩ của Triều Ca toàn bộ rút lui, thất bại liên tiếp khiến sĩ khí bị đả kích nghiêm trọng.

Trụ Vương đại nộ, suýt chút nữa đã cách chức quốc sư của Thân Công Báo, nếu không có Đát Kỷ ngăn cản, Thân Công Báo có thể đã không còn ở Triều Ca.

Cũng khó trách, những người của Tiệt Giáo này đều do Thân Công Báo mời đến, kết quả trong một lần đối chiến, không một ai thắng.

Trụ Vương bây giờ là một kẻ nóng nảy, một lời không hợp là động thủ, trong cả triều đình, chỉ có lời của một số ít người hắn mới nghe, lời của những người khác cứ như gió thoảng bên tai, chỉ có thể phục tùng mệnh lệnh.

Các đệ tử Tiệt Giáo, không khí cũng vô cùng nặng nề.

Lúc xuất sơn đều hăng hái, muốn đánh cho đệ tử Xiển Giáo tan tác, nhưng khi giao chiến, người bị đánh tan tác lại là mình, làm sao có thể chấp nhận được.

Chỉ là không có cách nào, mấy vị sư huynh đệ trước đó thực sự quá yếu kém, có mấy người trực tiếp bị đưa lên Phong Thần Bảng.

Đa Bảo cũng lo lắng, nếu để sư phụ biết chuyện này, chắc chắn sẽ lột da hắn.

Là đại sư huynh, dẫn theo nhiều sư đệ xuống núi, lại không thể bảo vệ chu toàn, đại sư huynh này quả thực hổ thẹn với sư môn.

Thông Thiên đã sớm biết chuyện này, không lâu sau khi họ xuống núi, ông đã nhận ra, cũng bắt đầu quan tâm đến chuyện này.

Khi ông tính toán tại sao Đa Bảo lại xuống núi, thiên cơ lại một

mảnh mờ mịt, rõ ràng có Thánh Nhân can thiệp vào chuyện này.

Khi ông thấy phe đối lập của Đa Bảo có Xiển Giáo và Tây Phương Giáo, cả trái tim ông đều lạnh toát.

Không cần nghĩ cũng biết đây là kế của Nguyên Thủy Thiên Tôn và Chuẩn Đề.

Điều khiến Thông Thiên đau lòng không phải là kế của hai người họ, mà là cách Nguyên Thủy Thiên Tôn đối xử với đệ tử của ông.

Là huynh đệ hàng triệu năm, Nguyên Thủy Thiên Tôn lại bày ra kế như vậy, tình nghĩa triệu năm trong mắt Nguyên Thủy không đáng một xu sao?

Không, không có?

Thông Thiên Giáo Chủ cũng biết, vào khoảnh khắc đệ tử xuống núi, mọi chuyện đã đến mức không thể cứu vãn, bây giờ ông chỉ có thể trông chừng Đa Bảo, khi cần thiết, dù phải hy sinh tính mạng cũng phải bảo vệ hắn.

Thông Thiên Giáo Chủ không bạc tình như Nguyên Thủy Thiên Tôn, ông coi trọng tình nghĩa, cho nên trong Phong Thần nguyên tác, ông mới có kết cục như vậy.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thì lại vui mừng khôn xiết, trong mắt ông, Thông Thiên Giáo Chủ tự đại, luôn đối đầu với ông, đối với ông mà nói, giữa họ không có bất kỳ tình nghĩa nào.

Chỉ có thể nói tính cách của Nguyên Thủy Thiên Tôn đã khiến ba huynh đệ chia rẽ, cũng đi đến đường cùng.

Tiếc là thế nhân không dám bàn luận về Thánh Nhân, có lẽ trừ những đại năng lão làng, không ai biết Nguyên Thủy Thiên Tôn là người như thế nào, hình tượng cao cả của Thánh Nhân đã che đậy nội tâm giả dối.

Đợi khi Sở Dương trở về, mọi thứ sẽ thay đổi.

Sau khi Tiệt Giáo thảm bại, dưới sự cổ vũ của Đa Bảo, nhiều đệ tử đã khôi phục lại khí thế trước đó, chỉ là một lần thất bại, không thể để sau này cũng thất bại.

Chỉ là trong mắt một số người, khởi đầu đã thảm như vậy, làm sao có thể phát triển tốt hơn người khác?

Đệ tử Tiệt Giáo không hề nản lòng, trong lòng họ, Vạn Tiên Triều Bái của Tiệt Giáo sẽ không dễ dàng thất bại như vậy.

Tại Tây Kỳ, sau khi giành được đại thắng, Cơ Xương cũng vô cùng vui mừng, đó là một khởi đầu tốt đẹp.

Lần đại thắng này, không chỉ giành được thắng lợi, mà danh tiếng của họ cũng đã sớm truyền ra ngoài.

Lần thắng lợi này, chính là thể hiện thực lực với thế nhân, họ có thể thảo phạt Trụ Vương, có khả năng thành công rất lớn!

Trong mắt thế nhân, nhà Thương đã vận hành hàng trăm vạn năm, Tây Kỳ chỉ giành được thắng lợi trong trận chiến đầu tiên mà thôi, nếu đợi Trụ Vương dùng toàn bộ thực lực, tuyệt đối có thể tiêu diệt Tây Kỳ.

Nhưng cũng có những người không cam chịu bị hôn quân thống trị đã gia nhập Tây Kỳ, dũng cảm phản kháng hôn quân.

Sau trận chiến này, danh tiếng của Tây Kỳ đã hoàn toàn vang dội, một trận toàn thắng trước Triều Ca.

Đệ tử Xiển Giáo cũng vậy, vô cùng vui mừng, họ luôn cho rằng đệ tử Tiệt Giáo đa số đều là súc sinh lông lá, đưa những người đó lên Phong Thần Bảng, mình sẽ không phải lên, cũng không cần nghe lệnh của Hạo Thiên.

Đệ tử Xiển Giáo đang tận hưởng niềm vui thắng lợi, trong khi đệ tử Tiệt Giáo đang chuẩn bị cho trận chiến tiếp theo, không thể để sư tôn thất vọng.

Sau khi tận hưởng niềm vui thắng lợi, các đại tướng Tây Kỳ lại tụ họp, trận đấu tướng trước đó chỉ là món khai vị, dù là Tiệt Giáo hay Xiển Giáo đều biết điều đó.

Nhưng thắng lợi tự nhiên khiến lòng người vui sướng, bây giờ họ đang thương nghị việc đông tiến, thảo phạt Triều Ca, như vậy mới thực sự lật đổ được hắn.

Chỉ là trong trận đấu tướng lần trước, các binh sĩ Tây Kỳ đều thấy được binh lực của Triều Ca, gấp mấy lần Tây Kỳ, nếu mạo hiểm tiến lên, e rằng sẽ toàn quân bị diệt.

Ngay cả Khương Tử Nha tinh thông binh pháp lúc này cũng do dự, ông cũng không có biện pháp hay, binh lực là điểm yếu chí mạng.

Tiến công, tiến công khó hơn phòng thủ rất nhiều, binh lực trong tay cũng không đủ, chỉ cần sơ suất một chút sẽ gây ra tổn thất to lớn.

Nhưng cũng không phải không có cách, có nhiều đệ tử Xiển Giáo và Tiệt Giáo tương trợ, chỉ cần đồng tâm hiệp lực, nhất định có thể lần lượt phá vỡ phòng thủ của Triều Ca trên đường đi.

Chương 361

Nhưng nếu những phòng tuyến này đột nhiên có viện binh, đối với phe Tây Kỳ sẽ rất bất lợi.

Bởi vì toàn quân xuất kích, không có viện quân, cũng có nghĩa là phải một mình đối mặt với tất cả.

Không chỉ vậy, chỉ cần sơ suất một chút, sẽ toàn quân bị diệt, không có cơ hội xoay chuyển tình thế, cho nên muốn tiến quân phải vô cùng cẩn thận, trong quá trình này không được có bất kỳ sai sót nào.

Tại Tây Kỳ, trong tổng bộ quân doanh, Cơ Xương và Cơ Phát, cùng nhiều tướng sĩ, đang thức trắng đêm thương nghị kế hoạch tác chiến.

Thời gian kéo dài càng lâu, đối với họ càng bất lợi, cho nên bây giờ phải tranh thủ thời gian.

"Chư vị tướng sĩ, nếu lần này đông tiến, có bao nhiêu phần chắc chắn?" Cơ Xương ngồi ở vị trí chủ tọa, hỏi.

Nhiều tướng sĩ cũng im lặng, họ đều không có nhiều tự tin, bởi vì binh lực của Tây Kỳ và Triều Ca chênh lệch quá lớn, trải qua các quan ải trên đường, khi đối mặt với Triều Ca, căn bản không có nhiều cơ hội thắng.

Vì vậy, ở đây phải cẩn thận, thận trọng, không thể có bất kỳ sai sót nào.

Lúc này mọi người đều nhìn về phía Khương Tử Nha, biện pháp đấu tướng trước đó là do ông đề xuất, cũng vì vậy, hai bên tuy không tổn thất một binh một tốt, nhưng lại phân ra thắng bại, chỉ có Tiệt Giáo tổn thất mấy vị đệ tử tam đại.

Khi mọi người đều nhìn về phía Khương Tử Nha, ông cũng giữ im lặng, bởi vì tạm thời ông cũng không có biện pháp hay, dù sao điểm yếu chí mạng khó mà bù đắp được.

Trong trường hợp chênh lệch lớn, nếu không có chênh lệch lớn, có thể đánh cược một phen.

Thấy Khương Tử Nha cũng im lặng, mọi người đều biết trận chiến này khó mà thắng, nhưng đã theo Cơ Xương, nhất định sẽ thề chết theo, cho dù kết cục cuối cùng không nhất định tốt đẹp, cũng sẽ theo, bởi vì giấc mơ rất đẹp.

Nhưng họ không yếu đuối như vậy, không thể dễ dàng nhận thua như vậy.

Đệ tử Xiển Giáo và Tây Phương Giáo căn bản không quan tâm Tây Kỳ có thể thảo phạt Triều Ca thành công hay không, chỉ cần đưa toàn bộ đệ tử Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng là được.

Trông có vẻ Xiển Giáo và Tây Phương Giáo đang chiến đấu vì Tây Kỳ, thực ra chỉ là để mình không phải lên Phong Thần Bảng mà thôi.

Lần thương nghị này, kéo dài một ngày một đêm, vẫn không ra được kết quả gì, không biết cụ thể nên làm thế nào.

Phải tạo ra một kế hoạch gần như hoàn hảo, mới có thể chắc chắn thắng trong lần thảo phạt này, nếu không, chỉ có toàn quân bị diệt.

Vào ngày thứ ba, Khương Tử Nha cuối cùng đã nghĩ ra một diệu kế, lập tức tiến cử với Cơ Xương.

Cơ Xương biết được, lập tức triệu tập các vị tướng sĩ đến quân doanh thương nghị lần nữa.

Đợi các vị tướng sĩ đều có mặt đông đủ, Khương Tử Nha mới bắt đầu nói ra diệu kế của mình.

“Trước đây chúng ta đều quá cố chấp vào binh lực hiện tại, từ đầu đến cuối đều lo lắng về việc tăng viện của Triều Ca, nhưng phe ta cũng có thể tiến hành tăng viện mà.” Khương Tử Nha nói xong, mọi người đều hoang mang, bởi vì Tây Kỳ thiếu người là sự thật, nếu muốn tăng viện, lúc xuất phát đã không thể mang theo nhiều binh sĩ như vậy.

Nếu không có nhiều binh sĩ như vậy, có thể khi tấn công sẽ càng khó khăn hơn.

“Không biết đại phu nói vậy là có ý gì?” Một người không nhịn được hỏi.

“Bất kể chúng ta tấn công đến đâu, đại bản doanh của chúng ta vẫn ở đây, ở Tây Kỳ!

Chỉ cần Tây Kỳ còn, liền có thể chiêu binh mãi mã, như vậy chúng ta ở Tây Kỳ sẽ có hậu phương.” “Không chừng sau khi chúng ta tấn công, sẽ có nhiều người hơn nguyện ý gia nhập Tây Kỳ, từ đó Tây Kỳ sẽ phát triển giống như Triều Ca!

Hoàn toàn có khả năng.” Nghe lời của Khương Tử Nha, mọi người đều chìm vào suy tư, trước đây quả thực đã dùng tình hình hiện tại để cố định tình hình tương lai, khiến mọi người đều cho rằng binh lực của Tây Kỳ không đủ.

Nhưng họ đều đã bỏ qua, đại bản doanh của Tây Kỳ, chỉ cần đại bản doanh còn, có thể chiêu binh mãi mã, có thể chiêu binh mãi mã, sẽ có quân đội.

Hơn nữa, trong quá trình thảo phạt Triều Ca, chỉ cần chứng minh có đủ tự tin có thể thảo phạt thành công, tự nhiên sẽ có nhiều người hơn nguyện ý giúp đỡ, như vậy còn lo không có viện quân sao, đó là không thể.

Đề nghị này của Khương Tử Nha, Cơ Xương trực tiếp thăng ông lên làm Thượng Đại Phu, các tướng sĩ cũng không có nhiều ý kiến, dù sao đề nghị này quả thực đã giải quyết được không ít vấn đề.

Sau khi quyết định xong, tất cả tướng sĩ Tây Kỳ đều bắt đầu chuẩn bị, chỉ để lại một thành binh lực giữ nhà, huy động chín thành binh lực đi thảo phạt Tây Kỳ.

Mặc dù mọi người đều hy vọng Tây Kỳ có thể thảo phạt thành công, nhưng lại không dám lên tiếng, dù sao thủ đoạn khủng bố của Trụ Vương mọi người không thể quên được.

Tại Triều Ca, trên triều chính, nghị luận sôi nổi, động tĩnh lớn như vậy của Tây Kỳ, đã sớm kinh động triều chính, tất cả quan viên đều đang thảo luận về việc Tây Kỳ thảo phạt Trụ Vương.

Phí Trọng và Vưu Hồn đầy một bụng mưu mô, những việc Trụ Vương làm đều là do hai người này nghĩ ra, nhưng lúc đó Đát Kỷ đều ngầm đồng ý, không can thiệp, nếu không muốn, chỉ cần mở miệng, Trụ Vương tuyệt đối sẽ không làm.

Nhưng Nữ Oa Nương Nương muốn một Trụ Vương hôn dung vô đạo, cho nên lúc đó bà đều không ngăn cản, nếu Trụ Vương không hôn dung vô đạo như vậy, tự nhiên không có chuyện thảo phạt Triều Ca.

Lúc này, dưới đại điện, các đại thần tuy đều đang thảo luận, nhưng không một ai tiến cử, những người có thể đứng ở đây vào thời Trụ Vương hôn dung vô đạo, hơn bảy thành đều là tham quan, chắc chắn rất quý mạng, ai nguyện ý tham gia vào chuyện này, không phải chê mình sống chưa đủ dài sao.

Trụ Vương nhận được tin tức này đã nổi trận lôi đình, trước đó Phí Trọng và Vưu Hồn đã cho hắn một diệu kế, sai người giết Bá Ấp Khảo, làm thành bánh thịt cho Cơ Xương ăn, vốn tưởng rằng Cơ

Xương đã chọn nhượng bộ.

Bây giờ xem ra, không phải như vậy, tên này vừa trở về đã bắt đầu chiêu binh mãi mã, thảo phạt Triều Ca, mặc dù chuyện này truyền ra ngoài đã gây ra sóng gió lớn, nhưng không có bao nhiêu người gia nhập phe hắn.

Mãi cho đến không lâu trước, sau khi Tây Kỳ khiến nhà Thương đại bại một trận, Trụ Vương mới bắt đầu chính thức coi trọng chuyện này, nay còn chưa kịp phái binh đi tiễu phạt Tây Kỳ, Tây Kỳ đã triệu tập binh mã thảo phạt Triều Ca.

Vốn dĩ vì chiến bại đã có chút tức giận, nay đang lúc nổi nóng, đám người Tây Kỳ này lại muốn đâm đầu vào họng súng.

Chương 362

Các đại thần hiện tại từng người một ở dưới nghị luận, không đưa ra được ý kiến hay nào, khiến Trụ Vương trong lòng phiền não.

"Các vị ái khanh, nay bọn phản tặc Tây Kỳ dám cả gan như vậy, các ngươi có mưu kế gì hay, mau nói." Sau khi Trụ Vương lên tiếng, những người bên dưới lập tức im lặng, nhưng không ai có thể tiến lên nói.

Trụ Vương xoa trán, trong lòng thầm nghĩ: Đám người này thật sự không đáng tin cậy.

Lúc này, Phí Trọng và Vưu Hồn đã nghĩ ra một số diệu kế, ghé vào tai Trụ Vương khẽ nói.

"Đại vương, hay là sai một số người đi trấn thủ một tòa thành trì, chỉ cần không chết, phải cùng người Tây Kỳ liều chết đến cùng, thoát thân cũng khó." Nghe Phí Trọng tiến cử, mắt Trụ Vương sáng lên, biện pháp này dường như không tồi.

Sau đó liền sai bảy thành đại thần trong triều mỗi người đi trấn thủ một tòa thành trì.

Ban đầu mọi người có chút không tình nguyện, nhưng không có cách nào, nếu vi phạm mệnh lệnh của Trụ Vương, cơ hội hưởng thụ vinh hoa phú quý sẽ không còn.

Nếu thành công, có thể tiếp tục hưởng thụ, nếu thất bại... có lẽ có thể đầu hàng.

Các đại thần đều có ý nghĩ này, vốn chỉ tham tài, khi liên quan đến tính mạng, họ sẽ không do dự chọn bảo mệnh, còn chuyện hộ chủ, trong mắt họ không tồn tại, mạng của mình mới là quan trọng nhất.

Bây giờ sai họ đi trấn thủ thành trì, đến lúc đó chỉ cần không địch lại, rất nhiều người sẽ chọn đầu hàng.

Trụ Vương cũng không nghĩ đến phương diện này, trong mắt hắn, những thần tử này cũng giống như bia đỡ đạn, ra ngoài được thì được, có thể cản được bao nhiêu thì cản.

Phí Trọng và Vưu Hồn đầy một bụng mưu mô, thấy mọi chuyện thành công, mắt đảo lia lịa, vô cùng đắc ý, ngay cả Đát Kỷ phía sau cũng không nhịn được giơ ngón tay cái.

Dù sao người thủ thành cũng không phải Đát Kỷ, hà tất phải so đo?

Dù sao đều là một bụng mưu mô, ai cũng đừng chê cười ai.

Nhất thời cả Triều Ca tiếng ai oán vang khắp nơi, nhưng có thể làm gì được?

Trụ Vương đã hạ lệnh, họ cũng chỉ có thể đi thủ thành.

Các đại thần tham sống sợ chết từng người một đứng trên cổng thành, đánh trận thì không biết đánh, trong tay mỗi người đều cầm cờ trắng, đợi người Tây Kỳ tấn công lên là phất cờ hô hàng.

Ở một phương diện khác, binh sĩ Tây Kỳ cũng có chút bối rối.

Trụ Vương quả thực tàn bạo vô cùng, nhưng không ai ngờ Trụ Vương lại có thể sai tất cả đại thần dưới trướng đi trú thủ thành trì.

Tấn công hay không tấn công đây?

Cơ Xương sờ cằm không biết nên làm thế nào.

Hắn quả thực có chút sợ hãi sau lưng Trụ Vương có động thái lớn, dù sao thiệt thòi không phải chỉ chịu một lần.

Đằng sau Trụ Vương có con hồ ly tinh kia thao túng, nếu thực sự mạo hiểm hành động có lẽ sẽ làm tổn thương nhiều binh sĩ, mà hiện

tại Tây Kỳ đang thiếu người.

Không thể mạo hiểm hành động!

Nhìn thấu sự do dự của người trước mặt, Khương Tử Nha vuốt râu, phất phất trần, tiến lên an ủi Cơ Xương, lão mưu thâm toán, trong lòng đã có sẵn kế sách.

"Tây Kỳ quả thực thiếu tướng sĩ, việc thu nạp cũng không dễ dàng, hay là tìm cách khiến chúng nhân Triều Ca phản chiến về dưới trướng chúng ta, như vậy..." Diệu kế!

Cơ Xương trừng lớn mắt, trong lòng đã có quyết định.

Hiện tại Trụ Vương hôn quân vô độ đã đẩy nhiều đại thần lên chiến trường, hành động này không nghi ngờ gì là tự hủy tường thành.

Nhưng những đại thần đó vốn là những kẻ tham sống sợ chết, có thể bán mạng ở đây sao?

Nếu lúc đó thu phục thành trì và đại thần mà không tốn một binh một tốt, nhưng nếu thực sự thu nạp những kẻ tham sống sợ chết đó, có thể đánh trận không?

Không cần lo lắng!

Khương Tử Nha trong lòng đã có quyết định, phất áo bào ngồi trước mặt Cơ Xương, môi khẽ mở nói: "Tướng lĩnh vô năng, binh sĩ chắc chắn không thể thần phục, ta muốn là binh sĩ mà thôi." Cơ Xương gật đầu, hiểu ý của Khương Tử Nha, vội vàng sai người đi lo liệu việc này.

Nếu thực sự có thể lấy được binh lực của Triều Ca, cho Trụ Vương một đòn bất ngờ, cũng là một chuyện thú vị.

Hắn trong lòng phấn khích, suýt nữa đã đắc ý cười thành tiếng.

Ngoài trời gió lạnh từng cơn, mây đen giăng kín, sấm chớp nổ trên

đầu, thật đáng sợ.

Một vị đại thần đang trú thủ trên thành trì lẩm bẩm hy vọng không bị người Tây Kỳ nhắm tới, nhưng không may Cơ Xương lại muốn dùng hắn để khai đao.

Lưỡi dao sáng loáng kề trên cổ, hắn run rẩy quỳ trên đất, lời cầu xin nói cả một rổ, nhưng dường như người Tây Kỳ không có ý định tha cho hắn.

Kẻ đang dập đầu lạy lục trước mặt người Tây Kỳ, dù là đệ tử nhỏ nhất của Xiển Giáo, lúc này cũng giống như thần minh.

Chương 363

Không chỉ ở Hồng Hoang, trong Nhân tộc cũng lấy đại năng làm tôn.

Đệ tử Xiển Giáo mặt có chút đắc ý, cũng không để ý đến dặn dò của Khương Tử Nha, tự cho mình có bản lĩnh, tiến lên chặt đứt cổ của vị đại thần.

Nhất thời, trên trời sấm chớp đùng đoàng, máu tươi bị nước mưa cuốn trôi, mùi tanh hôi cũng bị chôn vùi trong đất bùn.

Quả thực là một ngày tốt để giết người cướp của, giấu xác!

Tiên huyết nhuộm đỏ mắt các binh sĩ, ai cũng có chút cảm giác muốn giết người.

Nào ngờ hành động này đã chạm đến mưu lược của Tiệt Giáo, bị người ta chế giễu một hồi.

Đồ thành, sát lục diễn ra trong cả thành trì, mọi người đều ai oán khắp nơi, muốn chạy trốn nhưng không biết nên đi đâu, nước mưa và nước bùn dính đầy mặt, vô cùng nhếch nhác.

Đợi khi đệ tử Xiển Giáo phản ứng lại, những người trước mặt đã biến thành thi thể, dặn dò của Khương Tử Nha một chút cũng không nghe lọt tai.

Không ổn!

Khương Tử Nha đột nhiên mở mắt, kéo rèm cửa sổ ra chỉ thấy bên ngoài mưa giăng kín lối, trong lòng thót lên một cái.

Kẻ phái đi quả nhiên là đồ vô dụng!

Tiếng nghiến răng ken két vang lên, Cơ Xương "bành" một tiếng

đập vỡ bàn trà trước mặt, mắt đỏ hoe nhìn binh sĩ trên người dính đầy nước.

Kế hoạch chiêu hàng binh sĩ Triều Ca trong thành đâu?

Tình hình hiện tại thực sự khiến đầu óc hắn ong ong, tức đến dở khóc dở cười, ngón tay chỉ lên trời một hồi lâu mới thốt ra hai chữ.

"Phế vật!" Hủy hoại kế hoạch, lại khiến tổn thất nhiều binh sĩ, thành trì cuối cùng cũng không phái người canh giữ.

Những người này đi làm gì?

Công thành công được một cái cô đơn sao?

Quả thực thành sự không đủ, bại sự có thừa.

Cơ Xương quay đầu nhìn Khương Tử Nha gật đầu, xem ra mọi thứ phải tiến hành theo lời Khương Tử Nha, chỉ có thể dùng dũng mãnh để chiêu mộ binh sĩ.

"Chuyện hôm nay truyền ra, phóng đại bản lĩnh của cả Tây Kỳ, nhất định phải khiến người ta sùng bái binh sĩ Tây Kỳ, thành tâm gia nhập chúng ta." Cơ Xương ra lệnh, nhìn tên đệ tử phá hoại mà nảy sinh sát tâm.

"Keng" một tiếng, trường kiếm vung lên, tên đệ tử Xiển Giáo ngã xuống đất, cứ thế mà vẫn lạc.

Các binh sĩ có mặt tại đó cũng bị chấn động, nhưng trong lòng không phục.

Hắn là đệ tử Xiển Giáo, bình thường ngay cả đám súc sinh lông lá của Tiệt Giáo cũng không làm gì được, bây giờ lại bị Cơ Xương công khai chém giết, những kẻ tâm cao khí ngạo khó tránh khỏi có chút không phục.

Tâm tư manh động xuất hiện, trong đêm tối có chút quá đáng.

Cơ Xương cười lạnh một tiếng, mặt đầy vẻ không vui.

Mặt xấu xí của nhân tính đều lộ ra, nhưng hiện tại hắn muốn đánh bại Trụ Vương, không có thời gian nội bộ lục đục.

Uy áp của đại năng truyền đến, Dương Tiễn với khuôn mặt lạnh như tiền xuất hiện trong phòng nghị sự.

Hắn không cho ai sắc mặt tốt, đặc biệt là những đệ tử trong giáo.

Cả Hồng Hoang đang đối phó với Phong Thần lượng kiếp, không có thời gian ở đây đôi co.

Mắng mỏ đệ tử xong, hắn chắp tay với Cơ Xương rồi bỏ đi, vô cùng tiêu sái.

Thôi được, biện pháp hay đã bị mấy tên đó phá hỏng, xem ra cần phải bàn bạc lại.

Đối phó với Triều Ca và Trụ Vương, nhiệm vụ nặng nề mà đường còn xa.

Không trung vang lên tiếng cười ha hả, mọi thứ đều nằm trong tầm mắt của Đa Bảo.

Hắn đột nhiên mở mắt, trong đó ánh lên vẻ sắc bén.

Coi như gỡ lại được một bàn!

Chiêu ly gián là dễ dùng nhất.

Nhưng nói kỹ, số phận của binh sĩ Triều Ca, Đa Bảo vốn không quan tâm.

Trong Hồng Hoang chẳng phải là thành làm vua, thua làm giặc sao, sinh tử có mệnh.

Binh sĩ bị làm bia đỡ đạn cũng là số phận của họ, đại năng giả có thể câu nệ tiểu sự như vậy sao?

Chương 364

Đại năng giả Hồng Hoang, đa số vô tình!

Trước đây bị người của Cơ Xương sỉ nhục như vậy, sao có thể nuốt trôi cục tức này.

Hắn có thể nuốt, nhưng Tiệt Giáo không thể bị người ta sỉ nhục như vậy.

Xem ra lần này có thể báo cáo tốt với sư tôn!

Đa Bảo trong lòng đắc ý, nhân tính lúc này được thể hiện đầy đủ trên người hắn, không quan tâm đến người khác, chỉ quan tâm đến mình.

Hóa ra hắn sớm phát hiện kế sách chiêu hàng của Cơ Xương, liền dùng một chút tiểu thuật khống chế tâm trí của mấy người đó, sự việc thành công gấp bội.

Đa Bảo trong lòng đắc ý không thôi!

Chuyện này vừa xảy ra, Trụ Vương lập tức từ trong tửu trì nhục lâm chui ra.

Bản tính tàn bạo, sao có thể chịu được sự khuất nhục như vậy?

Người của mình bị diệt một thành, sao có thể không nổi giận.

"Các vị thần công có cảm nghĩ gì?" Giọng Trụ Vương nhẹ nhàng, nhưng gần đến mức nổi giận, hắn đấm mạnh vào chiếc bàn trước mặt.

Đát Kỷ vội vàng tiến lên vỗ về lồng ngực Trụ Vương, thuận thế liếc mắt ra hiệu cho Thân Công Báo.

Đây là tình huống gì, đột nhiên lại xảy ra chuyện như vậy?

Thất bại hết lần này đến lần khác, ai trong lòng có thể thoải mái được?

Dưới đài mỗi người đều lo cho mình, đặc biệt là Thân Công Báo thực sự không hiểu tại sao lại có chuyện như vậy.

Mắt hắn đảo lia lịa, trên trán đầy mồ hôi, nửa ngày cũng không nói được tiếng nào.

Các vị đại thần quỳ rạp trên đất, thực sự không dám lên tiếng, sợ chết ngay tại chỗ, làm rùa rụt cổ còn hơn là chết.

Đa Bảo thấy Thân Công Báo bị mắng, trong lòng quả thực có chút không thoải mái, hắn cũng đã coi Thân Công Báo là người của mình, liền bước lớn lên phía trước giải thích.

"Đây là kế ly gián.

Vốn dĩ Cơ Xương muốn chiêu hàng binh sĩ trong thành, nhưng ta đã khống chế chiến sĩ phe địch đồ thành, như vậy Tây Kỳ lúc này đã tự loạn trận tuyến." Mọi người đều nhìn Đa Bảo không hiểu, đây không phải là giết địch một ngàn, tự tổn tám trăm sao, tổn thất của mình còn nhiều hơn của Tây Kỳ nhiều.

Ha, nhiều hay ít thì có sao?

"Binh sĩ Triều Ca nếu đầu hàng, không bằng trực tiếp bị xử tử." Đát Kỷ ở một bên vội vàng nhìn Trụ Vương, không nỡ phá vỡ cục diện hiện tại.

Ai chết ai bị thương vốn không liên quan gì đến bà, chỉ cần an ủi Trụ Vương là được.

Ai mà không có chút sứ mệnh của mình chứ?

Trong đôi mắt đẹp long lanh vẻ an ủi, giống như độc dược tỏa ra nhân tố vi diệu, Trụ Vương lập tức đỡ hơn một chút, khẽ gật đầu.

Đa Bảo đứng ở dưới không hề cảm thấy mình sai, ngược lại còn cảm thấy mình làm rất tốt.

Quả thực coi mạng người như cỏ rác!

Lau mồ hôi, Thân Công Báo trong lòng sụp đổ, thực sự không ngờ Đa Bảo lại có tâm tư như vậy.

Đây không phải gỡ lại một bàn, mà là hoàn toàn làm rối tung mọi chuyện.

Trong lòng không vui, nhưng trên mặt không thể biểu lộ, dù sao Đa Bảo và chúng nhân Tiệt Giáo là do hắn mời từ Hồng Hoang đến, nếu thực sự làm người ta tức giận bỏ đi, sẽ hỏng đại sự.

Đối phó Phong Thần lượng kiếp mới là quan trọng nhất, nhất định phải đưa người Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng.

"Đa Bảo đạo hữu hảo kế, hảo tâm cơ, hảo bản sự." Thân Công Báo vội vàng giơ ngón tay cái với Đa Bảo, mặt lộ vẻ nịnh nọt đi theo sau, nói một rổ lời hay, như thể không cần tiền.

Dù sao Thân Công Báo đã tính toán kỹ, phải dỗ dành người ta cho tốt, nếu không nỗ lực trước đó sẽ uổng phí.

Đa Bảo có chút tự mãn, lòng đầy đắc ý, cảm thấy mình như đã trở thành anh hùng, cuối cùng cũng tìm lại được cảm giác được vạn người kính ngưỡng.

Trong lòng hắn không có nhiều suy nghĩ quanh co, hoàn toàn tin tưởng Thân Công Báo, cũng thực sự coi Thân Công Báo là huynh đệ.

Đa Bảo không hề biết người huynh đệ tốt này từ đầu đã lừa gạt hắn.

Đa Bảo ngửi thấy mùi Tây Kỳ thiếu binh sĩ, vội vàng tiến cử để Triều Ca lập tức tấn công, muốn đánh Tây Kỳ một đòn bất ngờ.

Tiếc là chưa đợi hôn quân Trụ Vương tỉnh ngủ, Cơ Xương đã chiếm tiên cơ tấn công trước, đánh cho Triều Ca một đòn bất ngờ.

Triều Ca sau khi bị đồ thành, tưởng như kế ly gián đã thành công, ai ngờ Cơ Xương và những người khác lại có bản lĩnh như vậy, lại tấn công lên, nhất thời tiếng ai oán vang khắp nơi.

Chương 365

Tiếng chém giết vang lên ngoài thành, mỗi người đều thi triển thần công, đều vì bảo mệnh, đánh một trận sảng khoái lại vô cùng liều mạng.

"Thái!

Xem ta Đa Bảo Đạo Nhân khiêu chiến Dương Tiễn.

Hôm nay giết Tây Kỳ không còn một mảnh giáp, cũng để các ngươi xem bản lĩnh của chúng ta." Tiếng hô vang trời, xem ra Đa Bảo thực sự đã giết đỏ cả mắt, lập tức đối diện với đôi mắt lạnh lùng của Dương Tiễn, không chút do dự nghênh diện tấn công.

Thần thông trong tay Đa Bảo xuất hiện, đột nhiên đối đầu với Dương Tiễn, chiến thần này.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", thần thông bị trường mâu của Dương Tiễn đâm xuyên, "đặng đặng đặng", hắn lập tức lùi lại ba bước.

Khúc xương cứng, khó gặm đây.

Đột nhiên, Dương Tiễn không tốn chút sức lực nào tiến lên mạnh mẽ đánh vào mặt Đa Bảo, mắt thấy sắp lấy mạng Đa Bảo, Đa Bảo sao có thể ngồi chờ chết, đột nhiên một cái phi độn bay ra ngoài hơn hai dặm.

Mặc dù Đa Bảo sớm đã vượt qua nhiều đệ tử, nhưng lúc này lại cảm thấy Dương Tiễn, một Đại La Kim Tiên, ra tay, một trận kinh hồn bạt vía.

Nào ngờ một vị đại năng nào đó ở Hồng Hoang trong đạo trường của mình đã khẽ thi pháp át chế năng lực của Đa Bảo, lại có thể che giấu dấu vết một cách thần không biết quỷ không hay.

Phải thừa nhận rằng đại năng ở Hồng Hoang nhiều như lông trâu, nếu có người thực sự muốn âm thầm từ phía sau, quả thực khiến người ta không có sức chống cự.

Cảm ứng được trong thiên địa có chút chấn động, Đa Bảo không khống chế được muốn bay khỏi chiến trường.

Không cam lòng cắn chặt răng hàm sau, không có cách nào chống cự.

Cảm nhận được uy áp từ Phong Thần Bảng, cho dù là Đa Bảo đã siêu thoát thế tục cũng có chút hoảng loạn tinh thần.

Hắn thực sự sợ chết, trong lòng có chút kinh hãi hét lên.

"Sư tôn cứu mạng!" Trong Hồng Hoang, Thông Thiên đột nhiên mở mắt, dường như ngửi thấy một chút mùi vị thực sự của âm mưu, trong lòng cảm thán, thuận thế vung tay một cái, một bàn tay lớn xuyên qua hư không tiến lên bắt Đa Bảo về.

"Sư... sư tôn?!" Đa Bảo thực sự suýt nữa sợ vỡ mật, mối thù với phe Xiển Giáo đã hoàn toàn kết xuống, không có chuyện Triều Ca cũng không thể hòa bình với Xiển Giáo, phải thế bất lưỡng lập.

Chuyện này thực sự không thể giải quyết được!

Minh kim thu binh, lại đánh một trận khiến người ta không thể hiểu nổi.

Một bên Thân Công Báo hận đến mức suýt nữa cắn nát răng hàm sau.

Số mệnh của Đa Bảo Đạo Nhân nên như vậy, bây giờ lại bị thả về, thực sự khó mà nuốt trôi.

Sờ cằm, mắt hắn đảo lia lịa, trong bụng mưu mô cuồn cuộn, không nhịn được đã có đối sách mới.

Chỉ cần có thể đưa người Tiệt Giáo lên Phong Thần Bảng, công lao của hắn sẽ rất lớn.

Trong lòng sôi sục, hắn phi về Triều Ca, nghĩ xem nên làm thế nào để gài bẫy Đa Bảo triệt để, đó là việc cấp bách của hắn.

Lại đánh bại trận, sắc mặt Trụ Vương vô cùng khó coi, hắn hôn quân, nhưng không phải kẻ ngốc, mang binh đánh trận cũng không phải một chút cũng không hiểu, tại chỗ tức giận đập vỡ yến tiệc bên tửu trì nhục lâm.

"Đại vương nguôi giận!" Đát Kỷ mắt đảo một vòng, tiến lên vỗ về lồng ngực Trụ Vương, trong lòng âm thầm có chút không vui, luôn cảm thấy mọi chuyện nên kết thúc càng sớm càng tốt.

Một trận rồi lại một trận đánh đi đánh lại có ý nghĩa gì?

Không bằng kết thúc sớm, cũng có thể sớm rời khỏi Trụ Vương, tuy đãi ngộ không tồi, nhưng làm sao trái được thiên mệnh?

Tâm tư trở lại, bà lập tức nói: "Đại vương, Tây Kỳ thiếu binh lính, không thể cầm cự được bao lâu, chỉ cần có thể tấn công lên càng sớm càng tốt, cuối cùng không sợ không thắng lại." Nghe lời Đát Kỷ, mắt Trụ Vương đảo một vòng, chiến tranh thế như chẻ tre, cũng không thể tùy tiện ngăn cản trận chiến này, xem ra thực sự nên đại chiến một trận.

Tâm tư chìm xuống, hắn vội vàng ra lệnh cho người nhanh chóng thảo phạt binh sĩ Tây Kỳ.

Thân Công Báo lĩnh mệnh đi xuống, nhẩm tính một hồi, thời gian sắp đến rồi, trên Phong Thần Bảng đã có nhiều đệ tử Tiệt Giáo, nhân cơ hội đưa thêm một ít nữa, là có thể thành công.

Dù sao cũng gần đủ rồi, nhanh chóng đi xúi giục Văn Thái Sư mang người ra chiến trường.

Thân Công Báo trong lòng vô cùng đắc ý, dù sao cuối cùng đều phải đưa lên Phong Thần Bảng, sớm hay muộn, không bằng sớm kết thúc chuyện này.

Trên chiến trường, Cơ Xương thấy Văn Thái Sư lại mang người quay trở lại, có chút bực bội.

Rõ ràng thiếu binh thiếu tướng không có sức chống đỡ, người Triều Ca lại không dứt, thực sự khiến người ta cảm thấy không thoải mái.

"Giết, giết, giết..." Tiếng hô vang khắp tai, chiến lực của Cơ Xương cũng bị kéo căng.

Hắn nhanh chóng phát hiện không biết tại sao thực lực đối phương đột nhiên mạnh lên, trăm binh sĩ ngã xuống bên cạnh, khiến tim hắn đập thót một cái.

Tình hình gì đây?

Chương 366

Binh sĩ Triều Ca thế như chẻ tre tấn công lên, binh sĩ Tây Kỳ như lúa bị gặt, nhanh chóng lùi ra ngoài ba dặm, nhưng binh sĩ Triều Ca không cho một chút cơ hội nào.

"Oa nha nha nha!" Cơ Xương thực sự tức điên lên.

Đệ tử Xiển Giáo thấy vậy bất lực.

"Sư phụ, nơi này vui quá." Na Tra lẩm bẩm một tiếng, từ trên không trung nhìn chiến trường lộn một vòng.

Hắn vốn tính ham chơi, lại vì Tam Muội Chân Hỏa trong cơ thể không thể hấp thu, nên càng trở nên nóng nảy hơn.

Mắt phun ra lửa, hắn lập tức xoa tay múa chân muốn xuống, nhưng Na Tra vốn tính nghe lời, không có sư phụ chỉ thị, không dám mạo hiểm hành động.

Cảm nhận Tam Muội Chân Hỏa sắp phun ra, Ngọc Đỉnh Chân Nhân phất trần một cái, sờ cằm chuẩn hứa cho Na Tra xuống trần giúp đỡ, thuận thế chỉ rõ đội ngũ nên đứng.

Dù sao sớm muộn cũng nên giúp Tây Kỳ, sớm muộn cũng phải lên, không bằng nhanh chóng giải quyết chuyện này cho xong, Phong Thần sắp đến rồi.

Phong Thần lượng kiếp, người người đều lo sợ, dù sao nghe nói Quan Vũ phong thần có nhiều lợi ích, nhưng thực tế uy áp trong lượng kiếp có thể hủy diệt thiên địa, nếu thân thể không đủ mạnh mẽ mà tiến vào đó e rằng sẽ bị xé nát.

Đồng thời, người có năng lực mạnh mẽ tiến vào đó mới có thể thực sự vượt qua cửa ải phong thần mà phá kén chui ra.

Chỉ không biết đến lúc đó lượng kiếp có thể phát ra uy năng như thế nào, lúc này không ai có thể biết.

"Ta đây!" Cùng với một tiếng hô, Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân, tay cầm Càn Khôn Quyển, quanh thân có Hỗn Thiên Lăng hộ thân, vô cùng uy vũ, linh lực quanh thân bùng nổ, có thế dời non lấp biển, lập tức xông vào chiến trường, lập tức đánh ngã một đám binh sĩ Triều Ca.

Cũng chỉ đến thế thôi!

Na Tra trong lòng đầy vẻ khinh thường, xoa xoa mũi, mặt đầy đắc ý, cuối cùng cũng chỉ là một đứa trẻ.

Ham chơi, hắn liều mạng xông lên.

Tam Muội Chân Hỏa đốt cháy chiến trường, Hỗn Thiên Lăng như muốn khuấy đảo cả trời đất, trên sân một đám người đều không thể chống đỡ được những bản lĩnh này của Na Tra.

"Tiểu tử ngươi là ai?" Văn Thái Sư sắc mặt ngưng trọng vội vàng rút binh, tên nhóc trước mặt đang ở độ tuổi đáng ghét, nếu bị đuổi kịp đá vào mông thì mất mặt.

Ai ngờ Tây Kỳ cuối cùng lại phái ra một thằng nhóc, nếu không còn ai nữa, thì cũng đành chịu, nhưng bản lĩnh của Na Tra quá mạnh.

Bất đắc dĩ lắc đầu, trái tim Văn Thái Sư hoàn toàn tan nát, trận nào cũng thua, không bằng tìm một miếng đậu hũ đâm đầu vào chết cho xong, không còn mặt mũi nào gặp người.

Sĩ khí binh sĩ Triều Ca sa sút, ai cũng ủ rũ, có chút ý định làm đào binh.

Ngược lại, Tây Kỳ hiện tại đang hân hoan.

Mọi người đều đang tâng bốc bản lĩnh của Na Tra, còn cậu nhóc

thì chỉ mải ăn những món ăn trước mặt, cả người vô cùng vui vẻ, chuyện hàn huyên đều đẩy cho sư phụ.

Na Tra trên chiến trường một trận thành danh đã lọt vào tai vợ chồng Lý gia ở Trần Đường Quan.

Ân Thập Nương kích động cắn chặt khăn tay, trước mặt phu quân không dám khóc thành tiếng.

Na Tra là đứa con bà mang thai ba năm sáu tháng mới sinh ra, trong lòng sao không nhớ thương?

Nhưng phu quân quả thực không thích đứa con trai đó.

Nghiệt duyên!

"Phu quân..." Vừa mở miệng đã bị đẩy ra một cách thô bạo, ánh mắt giận dữ rơi vào mắt bà thật đáng sợ, không dám nói tốt cho Na Tra nữa.

Haizz, làm mẹ thương con, sao lại có người nhẫn tâm như vậy.

"Nghịch tử, nghiệt chướng, đều là con trai tốt ngươi sinh ra.

Cả ngày gây họa, bây giờ lại đầu quân cho phe Tây Kỳ, bảo ta phải làm sao?" Lý Tĩnh tức đến mức nhảy dựng lên, vốn đã không ưa Na Tra, bây giờ lại làm ra chuyện như vậy, Lý Tĩnh sao có thể không tức giận.

Mắt đảo một vòng, lập tức nảy ra kế, quyết định làm như vậy.

Không lâu sau, hắn lập tức lên cổng thành hô to tin tức giải trừ quan hệ cha con với Na Tra, trong lòng thoải mái hơn nhiều, như thể thực sự đã đoạn tuyệt quan hệ với tên nghiệt chướng Na Tra đó.

Ân Thập Nương lập tức ngã xuống đất, cả người lập tức già đi không chỉ mười tuổi, những sợi tóc bạc len lỏi trên thái dương, môi run lên bần bật.

Sao lại như vậy?

Trong lòng bà tự biết không thể thông cảm cho phu quân, cắn răng, trong lòng đã hạ quyết tâm.

Bà đột nhiên bò dậy, lật người lên ngựa chuẩn bị đi tìm con trai hỏi cho rõ, cha có thể bỏ con, mẹ không thể.

Không ổn!

Lý Tĩnh trong lòng lập tức thầm kêu không ổn, vội vàng đuổi theo.

Chương 367

Nếu Ân Thập Nương tìm Na Tra về, sẽ xảy ra chuyện, không thể phản quốc.

Đầu gỗ này quả thực chưa khai hóa, tự tư cả ngày chỉ nghĩ đến những chuyện nhỏ nhặt đó, không hề quan tâm đến tình thân.

Thấy mẹ con lần lượt ra khỏi cửa, Kim Tra và Mộc Tra không biết nên làm thế nào, chỉ có thể gánh vác việc trú thủ Trần Đường Quan.

Ân Thập Nương vào đêm chuẩn bị lẻn vào doanh trại của Na Tra, miệng đột nhiên bị người từ phía sau bịt lại, mắt bà trừng lớn nhưng không giãy giụa, đã biết người đó là ai.

"Ai đó?!" Lính canh hét lớn một tiếng, mặt đầy cảnh giác, cũng không cho vợ chồng Lý Tĩnh thời gian giải thích, tín hiệu đạn trong tay lập tức được bắn lên trời, tiếng nổ đùng đoàng vang lên, khiến người ta giật mình.

Vợ chồng Lý Tĩnh đột nhiên xuất hiện dưới luồng linh lực, ông ta dùng dây thừng trói chặt Ân Thập Nương lại, rồi hắng giọng nói: "Ta là cha của Na Tra, bảo nghịch tử đó về nhà với ta." Vừa mới đánh thắng một trận, cha đã tìm đến cửa, đúng là có chút thú vị.

Tên lính gác nhìn Lý Tĩnh một lúc rồi quay đầu đi gọi người đi mời Na Tra.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân bước ra, nhìn Lý Tĩnh từ trên cao xuống.

Ông không hề coi Na Tra là con trai của Lý Tĩnh, dù sao ông là người đã siêu thoát thế tục, nhìn thấu được bản nguyên của Na Tra.

Na Tra đi theo sau, rụt rè nhìn Lý Tĩnh, ánh mắt có chút né tránh, nhưng khi nhìn thấy Ân Thập Nương thì thoáng chút xúc động.

Ở Trần Đường Quan, mẹ luôn bênh vực mình...

Khoan đã, sao mẹ lại bị trói thế kia.

"Thả mẹ ta ra!" Na Tra hét lớn, Tam Muội Chân Hỏa bùng lên ngay tức khắc, nó quay người chuẩn bị tấn công, dáng vẻ vô cùng hung hãn.

Cảnh giới của nó lại tiến bộ rất nhiều, Lý Tĩnh không phải là đối thủ.

Ông ta có chút cảnh giác khi đối mặt với đám binh lính trước mắt, đột nhiên run rẩy lùi lại.

Tổng binh Trần Đường Quan gì mà lại yếu đuối như vậy.

"Con trai, không được, Na Tra." Ân Thập Nương cố gắng hòa giải mối quan hệ giữa hai cha con, bà lưng tròng nước mắt nhìn Na Tra, sợ nó thật sự làm ra chuyện đại nghịch bất đạo.

Hình như đã hiểu ra điểm yếu của Na Tra, Lý Tĩnh đứng bên cạnh lại ưỡn thẳng ngực.

Hắn không thể mang Na Tra đi được, chi bằng mau chóng chạy thoát thân.

Chẳng biết Lý Tĩnh dùng cách gì mà đã mang theo Ân Thập Nương chạy thoát.

Gã đàn ông này cũng không quên người vợ đã chết của mình, xem như cũng không vong bản.

Cha mẹ đều đi cả, Na Tra có chút lạc lõng.

Tay của Ngọc Đỉnh Chân Nhân đặt lên vai nó, nhưng ông không thể đồng cảm được, dù sao người tu tiên khi đạt đến một cảnh giới nhất định sẽ không còn vướng bận tình cảm thế tục.

Tâm trí Na Tra vẫn chưa trưởng thành, nó cứ mãi nghĩ về chuyện

của cha mẹ ở Trần Đường Quan, xem ra cần phải rèn luyện nhiều, nhưng điều này Ngọc Đỉnh Chân Nhân không thể kiểm soát được.

Người Tây Kỳ cũng không có thời gian hóng chuyện được lâu, đại quân Triều Ca lập tức tấn công, người dẫn binh lần này lại là Lý Tĩnh, đúng là không biết xấu hổ.

Cha đi thảo phạt con trai, Na Tra có chút không hiểu có nên ra tay hay không.

Trong mắt nó tràn ngập oán hận và đau khổ, đôi tay nắm chặt lại.

Rốt cuộc mình đã làm sai điều gì, tại sao cha lại đối xử với mình như vậy, mình rõ ràng chỉ là một đứa trẻ, lẽ nào là vì cảnh giới của mình đã vượt qua cha?

Không dám nghĩ thêm nữa, nó gắng sức lau đi nước mắt, chuẩn bị đối chiến với cha mình.

Không chút lưu lại tình thân, đây là lần đầu tiên Na Tra trưởng thành.

Vừa mới ra trận trợ giúp đã bị cha mình thảo phạt, Cơ Xương là người trọng tình nghĩa, vội vàng ngăn Na Tra ra tay, ông xoa đầu đứa trẻ trong chốc lát đã mất đi gia đình rồi nở một nụ cười!

Na Tra bị hành động đó làm cho ngẩn người, nó chớp chớp mắt nhìn Cơ Xương, cảm thấy ông ta rất có nghĩa khí, liền chuẩn bị giúp Cơ Xương thảo phạt Triều Ca, trong lòng dâng lên một cảm xúc mà chính nó cũng không biết là gì.

"Mau gọi tiểu tử Na Tra ra ứng chiến, kẻ phản bội Đại vương không được phép sống sót." Lý Tĩnh lớn tiếng gọi trận, vũ khí trong tay vung lên vun vút.

Có binh lính Triều Ca hỗ trợ, hắn không còn sợ bị tấn công nữa, trong lòng có chỗ dựa nên mới dám vênh váo như vậy, bất kể thế nào

cũng phải mang Na Tra về, Lý Tĩnh ngày càng trở nên ích kỷ.

Phản thầy diệt tổ, không màng đến cha mẹ, Na Tra không thể lưu lại dù chỉ một khắc.

Nó dùng sức bịt chặt tai, lần đầu tiên Na Tra có tâm lý muốn lùi bước như vậy, có chút bất lực không thể đối mặt với chuyện này, muốn trốn tránh.

Tâm tính chung quy vẫn chưa đủ trưởng thành...

"Tsk tsk tsk!" Tiếng chép miệng đầy chế giễu vang lên, Ngao Bính thuận thế ném cho Na Tra một quả lê biển, nó lơ lửng trước mặt Na Tra.

Cứ tưởng thằng nhóc này lợi hại thế nào, hóa ra cũng chỉ là một tên phóng hỏa thân thế đáng thương, đúng là có chút đồng tình với Na Tra.

Chương 368

Nói rồi hắn đặt móng vuốt lên vai Na Tra, lắc đầu ra vẻ thông cảm, nhưng giây tiếp theo, móng rồng của hắn đã bị nướng chín.

Đúng là không biết lòng tốt của người khác!

"A, đáng đời thật, ta là vì muốn tốt cho ngươi mới an ủi ngươi đó." Ngao Bính lẩm bẩm có chút tủi thân, hắn là người của Tiên Đình, từ nhỏ đã được nuông chiều.

Bầu không khí ở Tiên Đình thật sự rất tốt, chủ yếu là đoàn kết nhất trí đối ngoại, chưa bao giờ làm hại người mình, quan trọng là có Sở Dương dạy dỗ tốt.

Không biết tại sao, Ngao Bính có chút đắc ý, hắn nhướng mày nhìn Na Tra trước mặt, ra vẻ hả hê trên nỗi đau của người khác.

Nắm đấm siết chặt, Na Tra khó chịu đẩy Ngao Bính ra, vành mắt đỏ hoe, nó nghiến răng nghiến lợi ném lại một câu: "Câm miệng cho ta." Vốn đã tức giận, lại bị con rồng này kích thích càng thêm bực bội, nó xoa tay mài nắm đấm, định lao ra chiến trường, không chút nể tình.

Một tiếng "ong" vang lên, trong Hỗn Độn, người vẫn luôn trong tư thế suy tư mở mắt.

Ngay lập tức, y bấm đốt ngón tay, phát hiện chuyện ở hạ giới không ổn.

Mọi thứ dường như không đi theo quỹ đạo ban đầu, có chút chệch hướng.

Chỉ riêng việc Na Tra chưa thay đổi nhục thân đã thấy không đúng rồi, xem ra mình sắp phải trở về.

Trong tay y bấm pháp quyết tính toán chuyện trong Tiên Đình,

không nhịn được truyền âm cho Chúc Long, không cho phép đệ tử Tiên Đình tự ý ra ngoài, lượng kiếp sắp đến rồi, sợ những người đó sẽ nhắm vào Tiên Đình.

Bây giờ ở trong Hỗn Độn không thể tiến bộ được nữa, xem ra chỉ có thể chờ sau lượng kiếp mới có thể tu luyện tiếp, tuy thực lực hiện tại đã mạnh hơn nhưng y vẫn chưa hài lòng.

Sở Dương không vội trở về Tiên Đình, y ngồi xếp bằng trên một hành tinh, mở Thiên nhãn ra, tình hình trên chiến trường lúc này hiện ra rõ mồn một trong mắt y.

Tiên Đình kiểu gì thế này?

Lại có đệ tử dám tự ý rời khỏi Tiên Đình, đúng là chán sống rồi.

Y có chút không vui dò xét Ngao Bính một lượt, sau đó vội vàng truyền âm bảo Chúc Long mang đứa trẻ này về, không được tùy tiện ra ngoài.

Sừng rồng bị lão tổ tông kéo đi, Ngao Bính không cam lòng nhìn Chúc Long, vừa mới lẻn ra ngoài đã bị bắt về, thật không cam tâm.

Nhưng Na Tra và Ngao Bính định mệnh là một đôi, nên cũng không cần phải lo lắng.

Trên chiến trường.

Na Tra chân đạp Phong Hỏa Luân đối mặt với cha mình, mím chặt môi, vẻ mặt lạnh như băng, không hề giống một thiếu niên mười mấy tuổi.

Cha muốn giết mình trước, vậy cũng không phải là Na Tra thí quân sát phụ, hôm nay ân oán giữa hai cha con phải kết thúc triệt để, không thể kéo dài thêm nữa.

Cảm nhận được trên người mình gánh vác sứ mệnh khác biệt, Na

Tra có vẻ trưởng thành hơn, không còn ngây thơ như trước, cũng sẽ không tùy tiện ra tay, bây giờ nó muốn kết thúc tất cả.

Ngay từ đầu, cắt tóc đoạn nghĩa, nó không còn là con trai của Lý Tĩnh ở Trần Đường Quan nữa.

Lý Tĩnh đột nhiên cảm thấy mọi chuyện dường như không còn trong tầm kiểm soát của mình, đặc biệt là cảm nhận được khí tức của Na Tra khác hẳn trước đây, hắn luôn có cảm giác đứa con trai này không còn thuộc về mình nữa.

Nghĩ mãi không thông, hắn cũng mặc kệ đại quân địch đang áp sát, trực tiếp tấn công thẳng vào mặt Na Tra, không lưu lại chút tình cảm nào.

Con trai như vậy không có còn hơn, không nghe lời thì không cần phải giữ lại bên mình.

Vẻ mặt hắn lộ ra sự tàn nhẫn, mạnh mẽ thúc ngựa chiến dưới thân nhảy lên.

Binh lính Tây Kỳ ở một bên kinh ngạc đến mức không biết phải làm sao, ai nấy đều run rẩy sợ hãi, chủ yếu là chưa từng thấy cảnh cha con tương tàn.

"Na Tra tiểu tử, từ hôm nay trở đi, ta không còn đứa con trai như ngươi nữa." Lý Tĩnh buông lời tàn nhẫn, lại một lần nữa tấn công Na Tra đang ngây người.

Thành công rồi!

Trong lòng hắn mừng rỡ, lời nói vừa rồi quả nhiên đã kích thích Na Tra.

Dù sao từ trước đến nay hắn chưa bao giờ coi con quái vật đó là con trai mình, như vậy cũng tốt.

Một tiếng "đang" vang lên, Na Tra mặt mày âm u nhìn chằm chằm vào mặt Lý Tĩnh.

Cảm nhận được một tia thiên mệnh, nó nhìn người cha trước mặt chỉ cảm thấy thật nực cười.

Ông ta thật sự cho rằng mình là trời là đất sao?

Na Tra hôm nay cũng cần phải thử sức một phen, tuyệt đối không thể để Lý Tĩnh xem thường được.

Phong Hỏa Luân hoán đổi vị trí trên dưới, Na Tra bay lên không trung, ném một cú Càn Khôn Quyển tới tấp xuống đầu Lý Tĩnh, linh quang rực rỡ khiến Lý Tĩnh liên tục lùi lại.

"Hộc hộc hộc", Lý Tĩnh thở hổn hển, căm hận nhìn Na Tra.

Hắn thật sự không đánh lại được nghịch tử này, mắt đảo một vòng, nảy ra một kế.

Chương 369

“Na Tra, ngươi không màng tình cha con, chẳng lẽ cũng không quan tâm đến mẹ ngươi sao?

Bà ấy đã mang thai ngươi ba năm sáu tháng mới sinh ra ngươi đó.” Mẹ?!

Na Tra quả thực có chút dao động, bàn tay cầm Hỗn Thiên Lăng cũng không kìm được mà run rẩy.

Nó nhìn sâu vào Ân Thập Nương đang đứng sau đại quân, hai tiếng “mẹ ơi” sắp bật ra.

Nhân cơ hội này, trường kiếm trong tay Lý Tĩnh phát ra tiếng kêu ong ong, có thể thấy hắn căm hận Na Tra đến mức nào, muốn một chiêu lấy mạng.

Nhân lúc nó chưa kịp phản ứng, Lý Tĩnh đâm một kiếm tới.

“Con ta!” Tiếng hét vang lên, Ân Thập Nương, một phu nhân bình thường, không biết từ đâu tuôn ra nhiều linh lực như vậy, lập tức lao lên phía trước nắm lấy trường kiếm.

Phập một tiếng, thân thể Ân Thập Nương bị trường kiếm đâm xuyên, máu tươi phun ra từ bảy khiếu, bà không kịp trăng trối một lời nào, chết ngay tại chỗ...

Đám đông vây xem không nhịn được mà thở dài một tiếng, ai có thể ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này?

Cũng không biết nên hành động thế nào, dù sao họ cũng là cha con ruột thịt.

“Nghịch tử à, nghịch tử.

Ngươi lại hại chết mẹ ngươi!" Lý Tĩnh không hề tiến lên đau lòng cho người vợ đã chết của mình, trực tiếp đổ hết tội lỗi lên đầu Na Tra.

Ân Thập Nương đối với hắn không quan trọng bằng việc giết Na Tra, lòng đố kỵ và phẫn hận tràn ngập khắp người hắn, hận không thể lập tức giết chết người trước mặt.

Tiếng cười ha hả vang lên, trên mặt Na Tra lộ ra một tia trưởng thành, Hỗn Thiên Lăng trên người đột nhiên bay ra, quấn chặt lấy người Lý Tĩnh, giây tiếp theo có thể siết chết người.

Thấy Lý Tĩnh sắp chết, binh lính Triều Ca ở một bên không thể nhẫn nhịn được, đặc biệt là các đệ tử Tiệt Giáo không thể nuốt trôi cục tức này, vội vàng tấn công.

"Cha?!

Lý Tĩnh, ta chẳng qua là mượn bụng mẹ để ra đời mà thôi, tình cha con giữa ta và ngươi đã biến mất kể từ khi ngươi nhốt ta vào trong Linh Lung Tháp rồi, ngươi thật sự cho rằng ta có thể kính trọng ngươi sao?

Đúng là người si nói mộng, không biết tự lượng sức mình!" Lúc này Na Tra giống như một sát thần đối diện với ánh mắt của Lý Tĩnh, trong lòng không gì khác ngoài ý nghĩ báo thù cho Ân Thập Nương, sự áy náy dâng lên trong lòng.

Mẹ ơi, đều là lỗi của con mới khiến mẹ phải chết thay con sớm như vậy, con nhất định sẽ báo thù cho mẹ.

Hỗn Thiên Lăng đột nhiên siết chặt, mặt Lý Tĩnh đỏ bừng, bất lực trước bản lĩnh của Na Tra, miệng muốn chửi rủa nhưng chỉ có thể phát ra âm thanh "grừ grừ".

"Na Tra!" Một tiếng gọi khiến Na Tra lập tức tỉnh táo lại, nó đột

ngột quay đầu nhìn sư phụ Ngọc Đỉnh Chân Nhân, không dám động đậy nữa, tâm ma trong lòng tức thì biến mất không dấu vết.

Nó vội lau mồ hôi trên trán, đột nhiên cảm thấy vừa rồi mình suýt chút nữa đã bị tâm ma khống chế, may mà có tiếng gọi của sư phụ.

Na Tra nhìn Lý Tĩnh trước mặt không biết phải làm sao, cuối cùng cũng thả lỏng, lùi lại mấy bước đứng sau lưng Ngọc Đỉnh Chân Nhân.

Hít sâu một hơi, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng có chút khó xử.

Nếu thật sự để Na Tra giết cha mình, đó chẳng phải là đại nghịch bất đạo sao?

Xem ra Lý Tĩnh hôm nay quả thật có thể thoát chết.

Phất trần vung lên, Ngọc Đỉnh Chân Nhân để Lý Tĩnh rời đi.

Một kẻ như con kiến giống Lý Tĩnh, ông cũng chẳng để tâm, đặc biệt là Lý Tĩnh sẽ không bao giờ có thể tiến bộ được nữa, ông lập tức cảm thấy vô vị.

Nắm lấy cổ áo Na Tra ném vào trong lều, Ngọc Đỉnh Chân Nhân vốn là người tu tiên siêu thoát, trên người lúc nào cũng toát ra vẻ lãnh đạm, cũng không thể an ủi Na Tra được.

Cuộn mình thành một quả bóng nhỏ, trong đầu Na Tra hiện lên cảnh tượng mẹ mình chết.

Nó liều mạng bịt chặt tai, luôn cảm thấy có thể nghe thấy tiếng kêu của mẹ, dường như tất cả là do mình, nếu mình không sinh ra, mẹ sẽ không chết.

Bên tai vang lên những âm thanh xa lạ, ma xui quỷ khiến thế nào nó lại cầm con dao găm trong tay rạch lên cổ tay mình, nhát dao nào cũng sâu đến thấy xương.

Máu tươi tí tách rơi xuống, toàn bộ cánh tay trái của Na Tra biến thành xương trắng hếu, trong mắt nó chỉ còn thấy máu thịt mơ hồ.

"Ư, đau quá.

Mẹ ơi, hôm nay con lóc thịt trả mẹ, róc xương trả cha, đem hết công ơn sinh thành trả lại cho người." Phải bị tổn thương sâu sắc đến mức nào mới khiến một thiếu niên như vậy làm ra chuyện này, da thịt đẫm máu vẫn chưa hoàn toàn chết đi, không ngừng co giật trên mặt đất.

"Ọe!" Tiếng nôn mửa vì bị kích thích vang lên, Ngao Bính từ phía sau lều chui ra.

Trên người hắn khoác bộ áo giáp của tướng sĩ nhặt được dưới đất, cố gắng giả dạng thành người Tây Kỳ.

Vừa rồi hắn đã bị Chúc Long bắt đi, nhưng trong lòng không biết tại sao cứ canh cánh về Na Tra, nên mới lại trốn ra ngoài, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng kinh thiên động địa này.

"Ngươi điên rồi sao?

Chương 370

Tại sao lại phải rạch máu thịt của mình?

Nếu muốn báo đáp ân tình của cha mẹ thì cũng phải xem có đáng không chứ?

Ngươi nghĩ mẹ ngươi nhìn thấy bộ dạng này của ngươi có thể không đau lòng sao?" Sau khi lẩm bẩm một hồi, hắn lấy thuốc trị thương từ trong túi trữ vật ra, ném lên không trung, thuốc rơi xuống cánh tay Na Tra, màu sắc trên xương trắng đã khá hơn một chút, nhưng thuốc không thể làm cho xương trắng mọc lại da thịt.

Đôi mắt đỏ ngầu đột nhiên mở ra, Na Tra nhe răng nhìn Ngao Bính trước mặt.

Rõ ràng trước đây là kẻ thù, không biết từ lúc nào thằng nhóc này lại bắt đầu quan tâm đến mình.

Ừm, từ nhỏ mình đã hiếu động, một khắc này lại có ý muốn kết bạn với người này, nhất thời lại không nói lời ác ý với Ngao Bính.

Cũng không biết là do bị thương hay là do tình cảm chân thật, Na Tra nhắm mắt lại không hành động nữa, tin tưởng giao phó bộ dạng lúc này của mình cho Ngao Bính.

Vốn là một kẻ có chút vô tâm vô phế, Ngao Bính ngồi bên cạnh, cởi bỏ áo giáp, lại lấy ra lê biển ăn, có vẻ như đang bảo vệ Na Tra.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, tại Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đột nhiên mở mắt, trong đôi mắt đẹp của bà ánh lên vẻ khác lạ, bà thở dài một hơi.

Quả nhiên đã lệch khỏi quỹ đạo!

Việc Na Tra lóc thịt tái tạo thiên mệnh đã bị một câu nói của Ngao

Bính làm gián đoạn, xem ra Na Tra không thể đi trên con đường đó nữa rồi.

Hôm đó, tất cả các đại năng đều đang theo dõi cuộc chiến ở hạ giới, người lo lắng nhất không ai khác là Thông Thiên, ông ta hiểu rõ mình đã bị người khác tính kế, thiên mệnh đã định, cũng không có cách nào ngăn cản.

Thở dài một hơi, ông ta chỉ mong sau lượng kiếp lần này, Tiệt Giáo có thể giữ lại được sáu phần sức chiến đấu, vốn muốn thu mình lại, nhưng không thể trốn tránh được.

Trong Hỗn Độn...

Hỗn Độn chi lực ẩn chứa trong linh lực từ trên người Sở Dương phun ra, ngưng tụ thành hình dạng những cánh hoa li ti, tử khí lượn lờ.

Đáng tiếc Sở Dương đang nhắm mắt lại không hề cảm nhận được, chìm đắm trong tu luyện.

Năng lực càng cao thì tốc độ tu luyện càng chậm lại, nhưng y không dám có chút lơ là nào, sợ sẽ bị người khác bỏ lại phía sau.

Các Tiên Thiên Ma Thần ở xa trong Hỗn Độn cảm nhận được khí tức bên này, trong lòng đều có chút kinh ngạc, nhưng cũng không hề có động tĩnh gì.

Sở Dương người này không phải là người tầm thường, lúc đầu có chút xem thường y, xem ra sau này thật sự phải cẩn thận hơn.

Dù là Tiên Thiên Ma Thần hay là Hậu Thiên thành đạo, trong thế giới sức mạnh là trên hết, ai mạnh kẻ đó là vua, không phân biệt trước sau.

Hít sâu một hơi, linh lực trong người Sở Dương đã vận chuyển được bảy mươi hai chu thiên mới thả lỏng, y mở mắt ra, trong mắt

tràn đầy sự thanh minh, tâm thần sảng khoái.

Củng cố lại một phen, trong lòng thư thái hơn nhiều, y quay đầu đẩy những vì sao trong hư không ra, bắt đầu suy diễn, dưới trận pháp, mọi chuyện ở hạ giới đều được y nhìn thấy rõ ràng.

Lông mày y nhíu lại, cảm nhận được Phong Thần Bảng ngày càng hung mãnh, lượng kiếp phía sau cũng ẩn chứa năng lượng khổng lồ, mạnh hơn trước rất nhiều.

"Xem ra đã đến lúc trở về rồi, đã lâu không về Tiên Đình, có chút nhớ nhung." Khóe miệng y khẽ nhếch lên, hành lễ với hư không rồi nhảy xuống khỏi đó.

Dường như có chút vội vã muốn trở về, y cũng không thông báo cho bất kỳ ai, lặng lẽ rời khỏi Hỗn Độn.

Vốn dĩ phải bay rất lâu, nhưng chỉ mất vài ngày y đã có mặt tại Tiên Đình.

"Ai đó?!" Triệu Công Minh đột nhiên bay ra, theo sau là Tam Tiêu, mỗi người đều cầm vũ khí trong tay, ra vẻ sẵn sàng chiến đấu.

"Tham kiến sư tôn!" Mấy người đột nhiên quỳ xuống đất, nhìn thấy Sở Dương trở về, ai nấy đều rưng rưng nước mắt, giây tiếp theo chỉ sợ sẽ bay lên ôm chầm lấy y, nếu không phải vì khí tức đáng sợ trên người Sở Dương, họ thật sự đã bay lên rồi.

Sụt sịt mũi, mấy người vui mừng chúc mừng Sở Dương công pháp lại tiến bộ rất nhiều, cứ đi theo sau y, sợ rằng chỉ một cái chớp mắt Sở Dương sẽ lại đi mất.

Xua xua tay, Sở Dương tỏ vẻ khiêm tốn.

Đã lâu không trở về Tiên Đình, những lời đồn đoán trong Hồng Hoang y cũng biết rõ, xem ra cần phải giả chết một thời gian.

Ra lệnh không được tiết lộ hành tung của mình, y xua tay rồi bay vào trong tẩm điện của Tây Vương Mẫu.

Lâu rồi không gặp lão bà, nhớ quá đi mất.

Nếu không phải Sở Dương thân hình cao lớn, da trắng tuấn tú, mày kiếm mắt ưng, chỉ riêng biểu cảm vừa rồi cũng đủ để bị phán tội dâm đãng.

Đáng tiếc thế giới này không công bằng, hành động như vậy của y lại khiến người ta cảm thấy sảng khoái.

Đẹp trai là nguyên tội, đẹp trai cũng là vốn liếng của một người, người so với người đúng là tức chết mà!

Tây Vương Mẫu lúc này đang tu luyện, chìm đắm trong công pháp không thể thoát ra được, căn bản không phát hiện có người đột nhập vào tẩm điện của mình.

Không phải Tây Vương Mẫu không đủ cảnh giác, mà là bản lĩnh của Sở Dương quá mạnh, khiến người ta không thể đoán được.

Như một người tàng hình, Sở Dương đến gần Tây Vương Mẫu, cảm nhận được sự dao động công pháp mạnh mẽ trên người nàng, y không nhịn được mà gật đầu, giống như một phụ huynh đang nghiệm thu thành tích học tập của con.

Chương 371

Ý niệm của một kẻ cuồng tu luyện dâng lên, y không thể chờ đợi được nữa, tiến lên ngồi xếp bằng xuống, từng luồng Hỗn Độn chi lực hòa vào người Tây Vương Mẫu.

Tình huống gì thế này?!

Tu luyện lại trở nên thông suốt, bình cảnh vốn có cũng không còn nữa, nàng có thể cảm nhận rõ ràng sự sảng khoái trong cơ thể.

Không đúng!

Đột nhiên mở mắt ra, nàng cũng không quan tâm đến việc tu luyện nữa, linh lực đột nhiên tản ra, chớp chớp mắt xác định người trước mặt là Sở Dương, nàng bay vào lòng y.

"Phu quân!" Tây Vương Mẫu kinh hỉ gọi một tiếng, trong đôi mắt đẹp của nàng chứa chan tình cảm và nước mắt, nàng tủi thân nức nở, bàn tay nhỏ nhắn hồng hào đấm vào ngực Sở Dương.

"Chàng đúng là xấu xa, để thiếp thân chờ đợi mỏi mòn, cuối cùng cũng chịu trở về.

Tuy thiếp biết Thiên Đạo của chàng là quan trọng nhất, nhưng thiếp..." Đôi mắt đẹp của nàng nhìn chằm chằm vào dung mạo của Sở Dương, trong đó ẩn chứa sự quyến rũ, Tây Vương Mẫu ngại ngùng cắn môi, kéo tay Sở Dương nói: "Thiếp thân…" Hai người đã lâu không gặp, mắt đối mắt không thể chịu đựng được nỗi nhớ nhung, bất kỳ lời nói nào cũng không thể diễn tả hết được.

Tai của Tây Vương Mẫu cũng đỏ lên, ngại ngùng đến mức không quan tâm được nữa, đạo bào vung lên, lập tức thiết lập một kết giới, mạnh mẽ kéo lấy đạo bào màu vàng của Sở Dương.

Sở Dương nuốt nước bọt, không thể chờ đợi được nữa nhìn chằm chằm vào mắt Tây Vương Mẫu, nàng nhẹ nhàng nói bên tai y: "Hôm nay hãy để thiếp thân hảo hảo cùng phu quân tương phùng nhé!" Ôi!

Tâm thần của Sở Dương bị va đập mạnh một phen, tức thì cảm thấy tâm viên ý mã.

Theo lý mà nói, đáng lẽ không nên như vậy, nhưng cảm giác nguyên thủy của loài người vẫn chưa tiêu tan.

Tây Vương Mẫu thực ra cũng có chút căng thẳng, đều là do Sở Dương trong những năm không có ở đây đã học theo loài người, dù sao năng lực sáng tạo của Nhân tộc quá mạnh, mạnh đến mức có thể lây nhiễm cho cả tu đạo giả.

Giữa mây mưa, trên bầu trời Tiên Đình bao phủ từng lớp hào quang.

Linh lực tỏa ra từ người Sở Dương cung cấp cho toàn bộ đệ tử Tiên Đình tu luyện, Tiên Đình lập tức tiến vào trạng thái tu luyện toàn viên.

Cảm nhận được từng luồng khí tức, Chúc Long biết Sở Dương đã trở về, dù sao lão cũng sống đủ lâu để hiểu được suy nghĩ của người trẻ tuổi, lão nhắm mắt lại vội vàng tu luyện, cơ hội tốt như vậy không thể để lãng phí được.

Dị tượng ở Tiên Đình đã khiến các giáo phái lớn cảm nhận được, Thông Thiên không tham gia vào vũng nước đục này, vẫn bế quan không ra ngoài, cũng không cho phép đệ tử trong giáo phái đi phỏng đoán lung tung.

Chẳng lẽ Sở Dương đã trở về?

Nguyên Thủy Thiên Tôn bị suy nghĩ của mình dọa cho giật nảy mình, tuy vì uy danh của Sở Dương không dám tùy tiện động đến Tiên

Đình, nhưng hắn thực sự không thích sự trở về của kẻ mạnh như Sở Dương.

Năng lực của Sở Dương mạnh mẽ không nghi ngờ gì là một cơn ác mộng đối với Hồng Hoang, nếu thật sự trở về, những chuyện hắn làm trước đây Sở Dương chắc chắn sẽ không tha thứ.

Sẽ không đâu, Sở Dương lâu như vậy không trở về, chắc chắn đã thân tiêu đạo vẫn.

Nguyên Thủy Thiên Tôn tự an ủi mình, quay đầu đi vội vàng tu luyện, những lo lắng bất an trong lòng đều bị hắn ném ra sau đầu.

So với tình hình không tốt ở hạ giới, so với việc người người trong Hồng Hoang đều lo sợ vì lượng kiếp, thì Tiên Đình lại biến thành một nơi giống như thiên đường trần gian, vô cùng hòa hợp.

Triều Ca...

Cuộc chiến đang ở giai đoạn gay cấn, binh lính Tây Kỳ như chẻ tre xông vào Triều Ca, chỉ vài ngày nữa là có thể xông vào chủ thành, tiến vào hoàng cung.

Trụ Vương mặt mày tức giận, ném hết các loại tấu chương trước mặt, toàn thân béo ú vì tức giận mà không ngừng run rẩy, trông thật buồn cười.

"Các ngươi, các đại thần, không phải nói Tây Kỳ chỉ là một đám ô hợp sao, bây giờ nhìn xem, trường đao của Cơ Xương sắp kề vào cổ của cô vương rồi." Giọng nói châm biếm vang lên, hắn thuận thế gào lên tên của Thân Công Báo, hận không thể lập tức bắt Thân Công Báo nghĩ ra cách giải quyết.

Đáng tiếc, Thân Công Báo muốn hủy diệt đệ tử Tiệt Giáo, thấy thời gian cũng đã gần đủ, hắn sớm đã không còn muốn đi nịnh bợ Trụ Vương nữa.

Các đại thần quỳ đầy đất, mặt nhìn nhau, ai nấy đều run rẩy không dám lên tiếng.

Đùa sao, nếu nói gì đó mà bị coi là vật hy sinh thì toi đời, chuyện thủ thành trước đây vẫn còn sờ sờ ra đó.

Chết tiệt, nếu thật sự bị bắt thì chỉ có một con đường chết.

Vinh hoa phú quý đang ở trước mắt, không muốn chết đâu.

Các đại thần trong lòng thầm nghĩ.

Không chỉ một hai đại thần có suy nghĩ như vậy, họ sớm đã chuẩn bị bỏ trốn, sau khi tan triều liền vội vàng thu dọn đồ đạc, mang theo gia quyến rời đi.

Lòng người trong hoàng cung đã tan rã, so với đó, Trụ Vương không có tai mắt giống như người điếc, người mù, bị lừa gạt trong Tửu Trì Nhục Lâm, uống say rồi ngủ thiếp đi, Đát Kỷ ở một bên ghét bỏ đẩy hắn ra.

"Nương nương!" Cung nữ phía sau báo cáo tình hình trên chiến trường và chuyện các đại thần bỏ trốn, sắc mặt có chút khó xử.

Nàng ta quay đầu nhìn Trụ Vương ngực áo hở hang đang ngủ bên cạnh ao, không nhịn được mà nhíu mày.

Nở một nụ cười quyến rũ, trên mặt Đát Kỷ lộ ra một tia thanh thản.

Chỉ cần nhiệm vụ làm cho Trụ Vương hôn quân đạt thành, nàng không quan tâm trên chiến trường có chuyện gì xảy ra.

Chương 372

"Không sao, chỉ cần đảm bảo Đại vương được ăn ngon uống ngon chơi vui là đủ rồi, chuyện bên ngoài đừng làm phiền Đại vương, triều thần chạy rồi thì sẽ có người khác thay thế." Che miệng cười, ánh sáng trong đôi mắt đẹp của Đát Kỷ khiến cho hoa tươi trong cả hoa viên đều mất đi màu sắc, nàng nhẹ nhàng phất tay áo rời đi, hoàn toàn không quan tâm Trụ Vương đang nằm trên đất sẽ ra sao.

Ở phía sau chiến trường, Trụ Vương và Đát Kỷ đều như vậy, binh lính trên chiến trường không hề có một chút sức chiến đấu nào, ai nấy đều ủ rũ, sĩ khí hoàn toàn mất hết.

Văn Thái Sư nhìn thấy tình hình như vậy, trong lòng biết rõ lần này Triều Ca chắc chắn sẽ thua, nhưng nếu lúc này phản chiến, chẳng phải là cho Xiển Giáo xem trò cười sao.

Tóc ông ta sắp rụng hết vì lo lắng, chỉ biết thở dài.

Đệ tử Tiệt Giáo nhìn thấy như vậy tuy không nảy sinh ý định lùi bước, nhưng cũng không ra chiến trường chịu chết nữa, trên Phong Thần Bảng đã treo rất nhiều đệ tử Tiệt Giáo rồi, không ai muốn đi làm vật hy sinh nữa, ai nấy đều rụt cổ làm rùa.

Văn Thái Sư và Đa Bảo thấy đệ tử Tiệt Giáo như vậy, đều lo lắng sốt vó.

Đặc biệt là Đa Bảo, thân phận trong Tiệt Giáo cao siêu, lúc này bị người khác đàn áp như vậy, lòng cao khí ngạo sao có thể chịu được.

Đột nhiên nghe nói mời Thân Công Báo xuống núi, mắt Đa Bảo sáng lên, kéo Văn Thái Sư nói: "Hay là mời Thân Công Báo đến đây." Thân Công Báo, Văn Thái Sư lập tức nhíu mày.

Ông ta sớm đã không coi tên gian manh chỉ biết nịnh hót đó là người tốt, không hiểu tại sao Đa Bảo lại nhìn lầm người.

"Không được, không được, người này..." Lời của Văn Thái Sư chưa nói xong, cửa lớn của lều đã bị người ta đẩy ra, Thân Công Báo chắp tay đối mặt với Đa Bảo: "Ta bấm đốt ngón tay tính ra, e là các vị cần ta giúp đỡ." Mắt hắn đảo một vòng, đối mặt với Văn Thái Sư, không nhịn được mà bắt đầu gây khó dễ: "Không biết vừa rồi Văn Thái Sư định nói gì?" Chỉ còn một bước nữa là thành công, không thể để Văn Thái Sư trở thành hòn đá cản đường, chỉ có thể khiêu khích mối quan hệ giữa hắn và Đa Bảo.

Kế hoạch nảy ra trong đầu, Thân Công Báo ra vẻ tủi thân, đóng vai bạch liên hoa, lập tức bắt đầu thoái thác, quay người định rời đi, dọa cho Đa Bảo ở phía sau sợ hãi.

"Xin hãy dừng bước!" Đa Bảo vội vàng giữ Thân Công Báo lại, thuận thế lườm Văn Thái Sư một cái, bảo ông ta đừng lên tiếng, uy áp của sư thúc trên người hơi tỏa ra, ra vẻ thần khí.

Hai người ở một bên không ngừng thương nghị, Văn Thái Sư nhíu mày, chỉ cảm thấy không thể hoàn toàn nghe theo lời của Thân Công Báo, cần phải tự mình cảnh giác.

Hành động và suy nghĩ của Văn Thái Sư đều lọt vào mắt Thân Công Báo.

Với tâm tư tinh xảo, hắn đã nhìn thấu mọi chuyện, lập tức từ chối thương nghị với Đa Bảo, lẩn đến bên cạnh Văn Thái Sư.

"Thái sư!" Văn Thái Sư hét lớn một tiếng, quả thực bị dọa cho giật nảy mình, quay đầu nhìn Thân Công Báo ở một bên, trong lòng càng thêm không có cảm tình.

Thân Công Báo người này chắc chắn không phải là người tốt!

Không chỉ là suy đoán vô căn cứ, mà còn có thể nhìn ra từ trong mắt của Thân Công Báo.

Phập một tiếng, con dao găm trong tay Thân Công Báo đâm vào người Văn Thái Sư, nhân lúc ông ta còn đang ngây người, hắn chuẩn bị đâm thêm một nhát nữa, không hề sử dụng một chút linh lực nào, lợi dụng lúc Văn Thái Sư không đề phòng.

Người tu đạo có một điểm chung, đó là tự cho rằng linh lực có thể chiến thắng tất cả, khi thật sự có người dùng bản lĩnh thế tục đối phó, họ sẽ bị đánh cho một đòn bất ngờ.

Thân Công Báo hèn hạ!

Nhưng Văn Thái Sư sao có thể bị đâm thêm một nhát nữa, ông ta đột ngột lùi lại ba bước, linh lực toàn thân bùng nổ, nhưng lại cảm thấy vết thương âm ỉ đau nhức.

Thân Công Báo dùng Tiên Thiên Linh Bảo, sao có thể không đâm trúng cơ thể ông ta được, đúng là không có ý thức phòng người.

Nói chung, đệ tử Tiệt Giáo có lẽ đều có chút quá hiền lành, ai nấy đều là chính nhân quân tử, không ai nghĩ rằng sẽ có người dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy.

"Đợi ta đi tố cáo ngươi." Văn Thái Sư một chưởng đánh trúng mặt Thân Công Báo, nhìn người này bay ra ngoài, lập tức nhanh chóng chuẩn bị đi tìm Đa Bảo.

Đáng tiếc không kịp, vừa rồi Thân Công Báo vì kéo dài thời gian không để cho đám người Tiệt Giáo ra mặt, sớm đã chuẩn bị truyền tin ra ngoài.

Tiểu nhân hèn hạ!

Văn Thái Sư nghiến răng nghiến lợi đối mặt với Thân Công Báo, nhưng lúc này chiến hỏa lan tràn, thật sự không thể quan tâm đến tên

phản đồ này, vội vàng xông ra khỏi quân doanh nghênh chiến.

Thân Công Báo không phải kẻ ngốc, nếu còn đợi Văn Thái Sư trở về thì mạng nhỏ của hắn khó giữ, mau chóng chạy trốn mới là quan trọng, bây giờ giữ mạng là trên hết.

Hắn độn thổ bỏ trốn, không màng đến nguy cơ trên chiến trường.

"Giết, giết, giết." Binh lính Tây Kỳ ai nấy đều như tiêm máu gà, đối mặt với binh lính Triều Ca, thế như chẻ tre, giây tiếp theo sẽ phá tan tường thành Triều Ca.

Thế tiên thiên và khí vận, Tây Kỳ thắng lợi là do trời định, thiên vận đã vậy, không ai có bản lĩnh nghịch thiên cải mệnh.

Khương Tử Nha bấm đốt ngón tay, vuốt râu, vẻ mặt tự tin, hô lớn một tiếng: "Trời cao giúp Tây Kỳ ta đại thắng." Câu nói đó ngay lập tức mở ra cánh cửa lòng của nhiều người có mặt, sát khí lan tràn, ai nấy đều như tiêm máu gà xông lên, chiến tranh bùng nổ.

Năng lượng trời đất hội tụ, ngay cả khí vận trên người binh lính tử trận cũng không tiêu tan mà lơ lửng giữa không trung, dần dần, trên bầu trời tụ tập những đám mây đen linh lực dày đặc.

Những đám mây đen kịt đè nặng trên đầu, khiến một số binh lính không thở nổi, tinh thần dần dần rơi vào trạng thái sụp đổ, không thể tự chủ.

Cổng thành Triều Ca bị phá tung, binh lính Tây Kỳ như có thần trợ giúp xông vào, điên cuồng tìm kiếm bóng dáng Trụ Vương trong cung đình.

Lúc này Trụ Vương và Đát Kỷ dìu nhau đứng trên đỉnh Vấn Thiên Các, những tấm màn sa trắng theo gió lạnh không ngừng bay phất phơ, nếu là ngày thường cũng là một khung cảnh đẹp, nhưng bây giờ lại trở nên châm biếm.

Đại thế đã mất, Trụ Vương biết rõ vận mệnh của mình, hắn kéo người trước mặt, ra vẻ đã nhìn thấu Đát Kỷ, đột ngột đẩy ngã giá nến.

Lửa ngay lập tức nuốt chửng Vấn Thiên Các vào trong bụng, từng đợt lửa táp vào người, giây tiếp theo bám chặt vào long bào của Trụ Vương.

Chương 373

Khói đặc xông vào mặt, Đát Kỷ kinh hãi hét lên, nhưng cô không có bản lĩnh như Trụ Vương, gắng sức muốn gỡ tay Trụ Vương ra.

Sao lại thế này?

Tay Trụ Vương như một chiếc kìm sắt khổng lồ kéo lấy tay cô, dùng yêu lực cũng không thể thoát ra được, nhất thời cô ngây người nhìn Trụ Vương.

Chết, khó thoát rồi!

Trụ Vương mãn nguyện ôm chặt Đát Kỷ đè xuống đất, lửa phun lên, lập tức thiêu cháy hai người, hai thi thể cháy đen xuất hiện trên sàn của Vấn Thiên Các.

Sàn đá cẩm thạch không bị cháy, nên mới đảm bảo được thi thể được người khác phát hiện sau khi chết, nếu Vấn Thiên Các đều là kết cấu gỗ, e rằng sẽ mãi mãi bị chôn sâu dưới lòng đất.

Nếu hỏi tại sao Trụ Vương lại biết Đát Kỷ không phải người thường, thì Trụ Vương cũng không phải kẻ ngốc, có thể mang trên mình vương giả khí vận xưng đế, đương nhiên không phải người bình thường có thể so sánh được.

Khí vận của Trụ Vương sớm đã cảm nhận được Đát Kỷ không phải là Nhân tộc, cũng biết rõ cô có mục đích khác, nhưng có lúc tình không biết từ đâu đến, lại một lòng chung thủy.

Ngoài ba mươi ba tầng trời, Oa Hoàng Cung, Nữ Oa đột nhiên mở mắt, rút tâm thần từ trong tu luyện ra, cảm nhận được hồ ly tinh mình cử đi đã thân tử đạo vẫn, bà cũng không đau buồn, điều bà chú ý là Na Tra.

Cử Na Tra tham gia Phong Thần lượng kiếp, một mặt là để cho linh đồng bên cạnh mình có vận thế phi phàm, mặt khác là cần có người gánh chịu nguy hại của lượng kiếp.

Một công đôi việc mà thôi!

Chỉ là một con hồ ly tinh nhỏ, không có thời gian quan tâm.

Na Tra, sau khi róc xương trả cha, lúc này đang hôn mê.

Ngao Bính ở một bên có chút lo lắng bảo vệ, lấy ra rất nhiều linh quả cho Na Tra ăn.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân vừa vào lều đã phát hiện Ngao Bính là người của Tiên Đình, tuy không hiểu tại sao người Tiên Đình lại xuất hiện ở đây, nhưng việc cấp bách là cứu người.

Ánh sáng linh lực rực rỡ chiếu lên người Na Tra, tuy trên cánh tay nó không thể làm cho xương trắng mọc lại da thịt, nhưng lại khiến xương trắng phục hồi như thường, Ngọc Đỉnh Chân Nhân cũng không ngờ như vậy.

Nhíu mày, ông tiến lên kéo Na Tra nói: "Thành Triều Ca đã bị phá, Na Tra có việc quan trọng hơn phải làm, nhớ kỹ không được làm chuyện hồ đồ như vậy nữa." Xem ra Na Tra quả thực đã đi theo số mệnh, ông quay đầu bấm đốt ngón tay, trợn to mắt.

Xem ra thằng nhóc được Tiên Đình bảo vệ rất tốt này lại rất quan trọng trong số mệnh của Na Tra, đều là vận mệnh cả.

Ngao Bính quả thực được Tiên Đình bảo vệ rất tốt, bây giờ còn không biết chiến tranh là cái gì, cũng không biết Phong Thần lượng kiếp sắp đến rồi.

Hắn cứ nhìn chằm chằm Na Tra, quả thực đã thật lòng coi thằng nhóc này là bạn, chuyện trước đây đòi rút gân rồng hắn cũng không tính toán nữa.

“Sư phụ!” Na Tra yếu ớt gọi một tiếng, tức thì cảm thấy sau khi mất một cánh tay, linh lực trên người dừng lại ở mức hiện tại, không thể tiến bộ được nữa.

Ngọc Đỉnh Chân Nhân nói một tiếng: “Không sao.” Từ trong không gian trữ vật, ông lập tức lấy ra một đoạn cánh tay bằng ngó sen đặt lên xương trắng của Na Tra, hai tay bấm pháp quyết.

Linh lực trong không khí dao động hình thành từng vòng xoáy, Na Tra lập tức được cấy ghép một cánh tay bằng ngó sen, không khác gì cánh tay trước đây.

Thủ đoạn lợi hại, nhưng tại sao sư phụ lại chuẩn bị sẵn rồi?

Một mớ suy nghĩ trong lòng Na Tra bị xua tan, chỉ nghe thấy tiếng hô hoán bên ngoài.

“Chúc mừng Đại vương đại thắng...” Tiếng hô hoán không dứt bên tai, nhưng trời đất không vì thế mà thay đổi, linh lực trên người các tu sĩ tử trận đều bị mây đen trên trời hấp thụ hết.

Mọi người không hiểu dị tượng trời giáng là chuyện gì, chỉ đơn thuần ăn mừng.

Thông Thiên đã nhìn thấu một chút, vội vàng phát ra chỉ thị, bảo tất cả các đệ tử còn lại mau chóng trở về Hồng Hoang, đừng tham luyến phong cảnh bên ngoài.

Đệ tử Tiệt Giáo xám xịt bỏ chạy!

Thân Công Báo lắc mình một cái, tiến vào phe Tây Kỳ, trở thành công thần triệt để, rõ ràng là thủ đoạn hèn hạ lại được Xiển Giáo ca ngợi.

Trở về giáo phái, Đa Bảo và những người khác mới biết mình bị lừa, ai nấy đều không dám lên tiếng, chờ đợi sự trừng phạt của Thông Thiên giáo chủ.

Lượng kiếp đã đến, Thông Thiên cũng không thể có bất kỳ hành động nào.

Nguyên Thủy Thiên Tôn thấy vậy thì cười không ngớt, cười đến mức run rẩy, nhìn đệ tử ở hạ giới cho đám súc sinh của Tiệt Giáo một bài học, trong lòng vô cùng thoải mái.

Đợi lượng kiếp bắt đầu, hắn sẽ triệt để suy yếu toàn bộ khí vận của Tiệt Giáo, lúc đó năng lực của hắn sẽ tăng lên, cộng thêm việc Sở Dương không có ở đây, Hồng Hoang sẽ nằm trong lòng bàn tay hắn.

Cũng không phải, Nguyên Thủy Thiên Tôn cũng chỉ có chút mánh khóe nhỏ, trong mắt Sở Dương không đáng là gì, chẳng qua là nhân lúc y không có ở đây mà nhảy nhót hai ngày thôi.

Đã mười mấy ngày kể từ khi Sở Dương trở về từ Hỗn Độn, để giữ kín, hai người không hề rời khỏi tẩm cung của Tây Vương Mẫu, hiện đang ngồi xếp bằng song song tu luyện.

Sở Dương dường như muốn bù đắp lại tất cả công pháp và tu luyện mà Tây Vương Mẫu đã bỏ lỡ trong khoảng thời gian y không có ở đây, mấy ngày nay đều đang trong trạng thái quên ăn quên ngủ.

Lúc này chuyện bên ngoài hai người hoàn toàn không biết gì, thậm chí có chút lười biếng không muốn biết.

Đột nhiên, Sở Dương đang ngồi, sắc mắt hơi thay đổi, ý vị trong đó không rõ ràng.